

Vân Trung Ca

Contents

Vân Trung Ca	2
1. Q.1 - Chương 1: Váy Lục La	2
2. Q.1 - Chương 2: Liên Phương Thảo	18
3. Q.1 - Chương 3: Kế Trong Kế	32
4. Q.1 - Chương 4: Diễn Ngoại Diễn	46
5. Q.1 - Chương 5: Sao Trên Mặt Đất	59
6. Q.1 - Chương 6: Tuyết Trong Tay	69
7. Q.1 - Chương 7: Trong Lòng Dậy Sóng	80
8. Q.1 - Chương 8: Tâm Đầu Ý Hợp	90
9. Q.1 - Chương 9: Lương Sinh Hoa	103
10. Q.1 - Chương 10: Bóng Hình Trong Nước	118
11. Q.1 - Chương 11: Giấc Mộng Quá Khứ	128
12. Q.1 - Chương 12: Tâm Tư Rối Loạn	139
13. Q.1 - Chương 13: Khúc Hát Dưới Cầu Vòng	150
14. Q.1 - Chương 14: Người Hát Ở Đâu?	161
15. Q.1 - Chương 15: Đau Thương Khó Nén	172
16. Q.1 - Chương 16: Kết Đồng Tâm	183
17. Q.1 - Chương 17: Đơm Hoa	196
18. Q.1 - Chương 18: Lửa Cháy Ngút Trời	210
19. Q.2 - Chương 1: Kiếp Sau Tương Phùng	217
20. Q.2 - Chương 2: Gắn Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt	228
21. Q.2 - Chương 3: Một Năm Ước Hẹn	234
22. Q.2 - Chương 4: Song Hàm Song Ảnh	251
23. Q.2 - Chương 5: Tam Đế Tinh Hội	260
24. Q.2 - Chương 6: Thì Thầm Nửa Đêm	273
25. Q.2 - Chương 7: Đức Âm Bất Vong	282
26. Q.2 - Chương 8: Mưa Gió Sắp Tới	297
27. Q.2 - Chương 9: U U Lộc Minh	303
28. Q.2 - Chương 10: Kiếp Này Kiếp Sau	322
29. Q.2 - Chương 11: Kiếp Này Liền Cánh	336
30. Q.2 - Chương 12: Hội Hoa Đăng Tết Thượng Nguyên	345
31. Q.2 - Chương 13: Duyên Cũ Đã Qua	355
32. Q.2 - Chương 14: Khắp Phòng Hương Tỏa	371
33. Q.2 - Chương 15: Đêm Khuya Sen Ngát, Đầy Thuyền Vang Tiếng Ca	382
34. Q.2 - Chương 16: Lòng Chàng Lòng Thiếp	396
35. Q.2 - Chương 17: Lệ Rơi Trên Cánh Hoa Hợp Hoan	411
36. Q.2 - Chương 18: Ân Ân Oán Oán	419
37. Q.2 - Chương 19: Nắng Chiều Chưa Tắt	432
38. Q.2 - Chương 20: Phu Thê Kết Tóc	445
39. Q.3 - Chương 1: Tuệ Cực Tắt Thương, Tình Thâm Bất Thọ	450
40. Q.3 - Chương 2: Buồn Nào Buồn Bằng Vĩnh Biệt Ly	462
41. Q.3 - Chương 3: Chữ Tâm Đã Hành Tro Bụi	469

42. Q.3 - Chương 4: Máu Nhuộm Đồng Tâm Kết, Lệ Đắm Trường Mệnh Hoa	487
43. Q.3 - Chương 5: Trời Đã Già, Thù Khó Báo	498
44. Q.3 - Chương 6: Trăng Thiên Sơn Vắn Thẽ, Không Chiếu Tới Người Năm Trước	509
45. Q.3 - Chương 7: Kiếm Cũ Tình Thâm Ngàn Năm Ca Tụng, Long Người Khó Dò Là Quy Luật Muôn Đời	524
46. Q.3 - Chương 8: Mà Nay Mới Thấy Lúc Ấy Sai, Nỗi Lòng Bi Ai	538
47. Q.3 - Chương 9: Nơi Sâu Nhất Trong Lòng Người Cuối Cùng Lại Hoang Vu Nhất	551
48. Q.3 - Chương 10: Nguyên Lấy Thân Này Chịu Đau Như Nàng	564
49. Q.3 - Chương 11: Đời Người Giống Như Sợi Bông Trước Gió, Vui Cũng Tan Tắt, Buồn Cũng Tan Tắt	573
50. Q.3 - Chương 12: Khi Đó Đã Đánh Mất, Mà Nay Mới Nhận Ra, Dù Sao Cũng Vãn Đa Tình	587
51. Q.3 - Chương 13: Đa Tình Cuối Cùng Cũng Vì Vô Tình Mà Sầu Nao	601
52. Q.3 - Chương 14: Tiếng Hồng Nhan Lạc Bầy, Ba Kiếp Ước Định, Phải Chẳng Là Giống Lương Hồng	609
53. Q.3 - Chương 15: Phá Kén Thành Bướm	622
54. Q.3 - Chương 16: Khi Đó Nào Phải Đã Sai, Trăng Tròn Hoa Thắm, Khiến Cho Trời Xanh Cảm Động	630
55. Q.3 - Chương 17: Chỉ Tới Thiên Giới Mới Có Thể Tương Phùng	646
56. Q.3 - Chương 18: Tình Này Đã Thành Hồi Ưc	658
57. Q.3 - Chương 19: Ngày Mai Đã Thành Người Lạ Cách Tận Chân Trời	668
58. Q.3 - Chương 20: Đã Đặt Cờ Chớ Nói Hồi Hận	674
59. Q.3 - Chương 21: Phượng Hoàng Bay Về Đâu?	682
60. Q.3 - Chương 22: Ngoại Truyện - Thượng Quan Tiểu Muội, Một Đời Dài Đằng Đẵng	685
61. Q.3 - Chương 23: Thư Đồng Hoa Viết Cho Lưu Phát Lăng Và Mạnh Giác	688

Vân Trung Ca

Giới thiệu

Đọc truyện Vân Trung Ca bạn như lạc về thời tam quốc với các triều đại tranh giành lãnh thổ xưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-trung-ca>

1. Q.1 - Chương 1: Váy Lục La

Ngàn dặm hoang mạc, nắng như lửa đốt. Màu vàng rực rỡ tràn ngập khắp đất trời. Đây là màu sắc được tôn kính nhất trong cuộc sống, nhưng ở chỗ này, đây đích thực là âm thanh cười vui của cái chết. Trên những cồn cát nhấp nhô bất tận, một đoàn hơn mười người đang giã giũa cạnh kề cái chết. Dưới ánh mặt trời chói mắt, phản xạ nhiều điểm trắng sáng, đó là hài cốt động vật, hoặc là hài cốt của con người.

Sa mạc Bạch Long Đồi ngoài thành Lâu Lan, do có địa hình biến ảo không ngừng, lại thường xuyên xuất

hiện lốc xoáy, nên nếu không có người Lâu Lan quen thuộc địa hình dẫn đường, cơ hội sống sót đi qua sa mạc này gần như không có. Bấy ngày trước, người Lâu Lan dẫn đường phản bội bọn họ. Lợi dụng thời điểm bão cát đột nhiên tới, hắn đã thừa dịp hỗn loạn bỏ rơi đám người Hán này. Đoàn người, vô công thể lực đều không tòi, nhưng so với thiên nhiên tàn khốc trước mặt, chỉ giống như một con kiến bình thường nhỏ bé. Nếu tiếp tục không tìm được nguồn nước, bọn họ sẽ vĩnh viễn không rời khỏi nơi này được, sẽ sớm trở thành một trong vô vàn bộ xương trắng trong hoang mạc này. Triệu Phá Nô lắc lắc túi nước, đây là số nước cuối cùng.

Hắn đưa túi nước tới trước một thiếu niên chừng mười hai, mười ba tuổi, thiếu niên hướng tầm mắt tới đôi môi nứt toác của Triệu Phá Nô, thần nhiên nói: “Người uống chỗ nước này đi.”

Triệu Phá Nô vừa muốn cất lời, thiếu niên lại cúi đầu nói thêm một câu: “Đây là mệnh lệnh của ta.”

Tất cả mọi người đều cho rằng thiếu niên này là họ hàng của Triệu Phá Nô, Triệu Phá Nô nhân cơ hội đi quan sát thực địa Tây Vực, dẫn theo rèn luyện một phen, chỉ có Triệu Phá Nô biết rõ mệnh lệnh vừa rồi của thiếu niên có hàm ý thế nào.

Triệu Phá Nô cầm lại túi nước, nhưng không uống. Cầm túi nước đeo lại bên hông, trong đầu hắn xuất hiện một ý niệm, hắn nhất định phải đưa thiếu niên còn sống ra khỏi sa mạc, cho dù có phải dùng máu tươi của bọn họ làm nước.

“Người ra vào sa mạc nhiều lần, nhiều người như vậy nhưng chỉ có người quen thuộc sa mạc nhất, chúng ta có sống sót hay không quan trọng nhất là người, do đó người mau uống nước đi, để duy trì suy nghĩ của người tỉnh táo, có thể nghĩ ra ý tưởng dẫn chúng ta ra khỏi sa mạc. Cho dù chúng ta đều phải chết, người cũng phải chết cuối cùng.” Thiếu niên tuy rằng nói đến chuyện sinh tử của bọn họ, nhưng ngữ khí lại dường như chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình.

Đi trong sa mạc suốt bảy ngày, đói khát, khô cạn, cái chết cận kề dày vò bọn họ, không ít người ý chí sớm suy sụp, trên mặt tràn đầy vẻ u ám và tuyệt vọng. Nhưng đây cũng lắm chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, tuy rằng cũng là môi khô nứt, khuôn mặt tiêu tụy, thần sắc vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng thần nhiên.

Mặt trời không chút lưu tình, thiêu đốt mặt đất, thiêu đốt thân thể của bọn họ, sinh mệnh của bọn họ từng giọt từng giọt bốc hơi lên. Mỗi một hạt cát vàng óng ánh đều giống như một vũ điệu của tử thần, hoan nghênh bọn họ tiến đến.

Đang đi phía trước, Triệu Phá Nô đột nhiên dừng lại thủ thế, tất cả mọi người đều dừng bước. Thiếu niên nhìn thấy bộ dáng Triệu Phá Nô nghiêng tai lắng nghe, cũng tập trung nghe thử.

“Leng keng, leng keng. . .” Tiếng chuông lúc ẩn lúc hiện.

Vài người vui mừng kêu lên, “Tiếng đà linh*! Là tiếng đà linh!”

*Đà linh là lục lạc đeo trên cổ lạc đà.

Từ sự bao trùm của cái chết thấy được một tia hy vọng có đường sống, tiếng chuông này dường như còn ở xa phía chân trời, giống như âm thanh tự nhiên xuất hiện.

Sắc mặt thiếu niên vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, khi phải đối mặt với cái chết, hắn không ảm đạm tuyệt vọng, khi có hy vọng được sống, hắn cũng không vui sướng hưng phấn, hiện ra hết thảy đều là vẻ lạnh nhạt, như thể mọi sự đều không liên quan đến mình.

Triệu Phá Nô phát tay ý bảo mọi người im lặng, “Tiếng chuông có chút kỳ lạ, nếu là đoàn lạc đà của thương nhân, âm thanh không thể nhỏ như vậy được, nghe như thể chỉ có một con lạc đà, chẳng lẽ chỉ có vài người lại dám đơn độc đi qua sa mạc? Đây là Tây Vực, người đến có thể là kẻ địch hay không còn chưa xác định được, nhất định phải đề cao cảnh giác.”

“Leng keng, leng keng... ”

Cùng với tiếng đà linh, phía cuối sa mạc, giữa muôn trùng ánh vàng thiêu đốt, một bóng dáng màu xanh lục lay động từ từ xuất hiện. Đoàn người bấy ngày không không thấy màu xanh biếc, bỗng nhiên sinh cảm giác thân thiết, vẻ lạnh nhạt của thiếu niên dường như cũng giảm đi vài phần. Đợi đến khi tới gần, mọi người

mới thấy rõ trên lạc đà trắng như tuyết một bóng dáng nho nhỏ, cùng lắm chỉ bảy tám tuổi, một thân váy áo màu lục, lúm đồng tiền như hoa.

Mọi người nhướng cổ nhìn xem, lại không biết rõ là ai, một lạc đà đẹp dễ lạ thường, một cô bé khả ái tựa tinh linh, mọi người chỉ cảm thấy kỳ lạ, trong phút chốc nhớ tới rất nhiều truyền thuyết Tây Vực hoang đường, Tuyết Sơn thần nữ, hoang mạc yêu nữ. . .

Tiểu cô nương cười, vẫy vẫy tay với bọn họ, “Mẹ bảo tôi tới đưa mọi người ra khỏi sa mạc.”

Triệu Phá Nô hỏi: “Mẹ cô là ai? Cô tới một mình sao?”

Tiểu cô nương kinh ngạc nói: “Mẹ tôi chính là mẹ tôi nha! Sao lại nói tôi đi một mình?” đoạn vỗ vỗ lạc đà, “Tôi có Linh Đang, đây là bằng hữu nhị ca tặng cho tôi”, rồi chỉ chỉ phía sau mình, “Còn có Tuyết Lang, mẹ cần dặn tỷ ấy bảo vệ tôi.”

Mọi người lúc này mới phát hiện phía sau lạc đà nhỏ xuất hiện một con sói, toàn thân lông trắng như tuyết. Một con sói lại làm ọi người dè dặt nghĩ tới từ “cao quý”. Nhưng một con lạc đà lại không sợ sói, một con sói lại không ăn lạc đà trước mặt? Mọi người còn chưa hết kinh ngạc, “Còn có. . .”, tiểu cô nương lại lấy ra một ống sáo trúc nhỏ từ trong cổ áo, ô ô thổi hai tiếng, ngửa đầu nhìn theo hai con chim diều trên trời theo tiếng sáo bay xuống: “Còn có Tiểu Khiêm và Tiểu Đào, đây là bằng hữu mà phụ thân tặng cho tôi.”

Hai con bạch diều còn chưa lớn lắm, nhưng khi giương cánh trong không trung đã hiện rõ vẻ oai phong bá chủ bầu trời. Một con đậu trên lưng lạc đà, con còn lại muốn đậu trên đầu sói, nhưng sói kêu ô một tiếng cảnh cáo, lại giơ vuốt muốn đánh, nó đành phần nộ bay lên, nhưng không cam tâm vẫn bay vòng xung quanh tìm thời cơ đậu xuống, tiểu cô nương cười nói: “Tiểu Đào, không cần đậu trên Tuyết tỷ tỷ, đậu trên lưng Linh Đang nghỉ ngơi một chút đi!”

Mọi người thấy được càng thêm ngạc nhiên, thật là hiếm thấy, cũng hiểu được vì sao tiểu cô nương có thể tìm thấy bọn họ. Thân hình Triệu Phá Nô chấn động, trong lòng bỗng nhiên phiến giang đảo hải*, hần vừa tỉnh tể đánh giá cô gái, vừa hỏi: “Mẹ cô họ gì? Cha cô họ gì? Cô tên là gì? Tại sao mẹ cô lại lệnh cô dẫn chúng ta qua sa mạc?”

*Phiên giang đảo hải: sông cuộn biển gầm, ý nói trong lòng chấn động.

“Ôi chào! Mẫu thân chính là mẫu thân à! Tôi tên là Vân Ca, mẹ tôi kể có vị Triệu thúc thúc đối với mẹ có ơn, nên sai tôi đến dẫn đường. Mọi người có đi hay không đây? Nếu muốn chỉ hai ngày là có thể ra khỏi sa mạc!” Vân Ca ngồi trên lưng lạc đà, khi nói chuyện, hai chân du đưa du đưa. Trên chân nàng là một đôi giày màu xanh lá mạ, phía trên giày có đính một viên ngọc Long Nhân lớn. Đôi giày nàng đi vẫn đúng theo quy củ, nhưng chỉ là giày che một nửa, vẫn lộ ra mu bàn chân trắng như tuyết, theo nhịp rung động của chân nàng, đôi giày lúc ẩn lúc hiện dưới gấu váy xanh lục.

Vân Ca thấy thiếu niên chăm chú nhìn vào chân mình, bởi vì tuổi còn nhỏ nên vẫn hồn nhiên khờ dại, cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng, ngược lại còn cười ngọt ngào với thiếu niên. Thiếu niên lại thông minh trước tuổi, vốn đã hiểu rõ các chuyện thế sự, đây là hành động vô ý, nhưng thấy Vân Ca cười, mặt không khỏi đỏ lên, vội vàng hướng tầm mắt ra chỗ khác, vẻ thờ ơ lạnh lùng không hợp với tuổi cũng giảm đi vài phần.

Triệu Phá Nô nhìn thấy tiểu cô nương này còn khờ dại chưa hiểu chuyện, không ngờ lại có tình giấu giếm, biết có hỏi nữa cũng không có kết quả, chỉ có thể từ bỏ. Tên một đôi chim diều mà khơi gợi lại chuyện cũ, trong lòng đau xót khó nói, tuy biết rằng vạn phần không có khả năng, nhưng chính mình lại mơ hồ ngóng trông những suy nghĩ đó là thật.

“Tôi họ Triệu, Vân Ca, vậy phiên cô dẫn đường.”

Vân Ca nhảy xuống lạc đà, cười cung kính hành lễ với Triệu Phá Nô: “Triệu thúc thúc, Vân Ca thay mẫu thân vẫn an ngài”, rồi chỉ vào một loạt túi nước trên lưng lạc đà: “Đây là nước cho Triệu thúc thúc”

Mọi người không chờ nàng nói xong, đã cùng nhau hoan hô, không còn vẻ ủ dột lúc trước, cười đùa nói: “Triệu gia, ngài chính là cứu tinh của chúng ta.”

Triệu Phá Nô cỡi xuống một túi nước, đang muốn đưa tới chỗ thiếu niên, lại phát hiện Vân Ca đã đích thân cầm túi nước đưa cho hắn: “Huynh tên là gì?”

Thiếu niên tựa như không nghe được câu hỏi của Vân Ca, vẫn im lặng tiếp nhận túi nước, im lặng uống. Những người khác đều liên tiếp nói lời cảm tạ với Vân Ca, nhưng thiếu niên cũng không có một tiếng cảm ơn, thậm chí một ánh mắt tỏ lòng biết ơn cũng đều không có, vẻ mặt gần như hờ hững. Vân Ca lại không thấy chút gì kỳ lạ, chỉ chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Khi thiếu niên cầm túi nước đưa trả cho Vân Ca, nhìn thấy ánh mắt cong cong tựa mảnh trăng non của nàng, rốt cục thần nhiên nói: “Triệu Lăng.”

Vân Ca lập tức cất tiếng gọi trong trẻo: “Lăng ca ca”, cùng với một nụ cười tươi đẹp như nhân gian trong một ngày nắng tháng tư. Chưa bao giờ bị người khác gọi như vậy Triệu Lăng chợt cảm thấy tận sâu trong nội tâm vốn tối đen như mực của mình bỗng nhiên xuất hiện một tia nắng mặt trời.

Tòa nhà tráng lệ, lò hương bằng đồng thau tỏa ra làn khói nhẹ mịn mù làm cho bóng người ngồi ở trên cao thoáng mơ hồ.

Một cậu bé chỉ khoảng bốn tuổi đứng ở giữa yến tiệc, hai tay chấp sau lưng đọc sách:

“ . . . Chúng thánh phụ đức, hiền năng tá chức, giáo hóa đại hành, thiên hạ hòa hiệp, vạn dân giai an nhân nhạc nghị, các đặc kì nghi, động tác ứng lễ, tông dung trung đạo. Cổ Khổng Tử viết: ”Như hữu vương giả, tất thế nhi hậu nhân“, thử chi vị dã. Nghiêu tại vị thất thập tái, nãi tồn vu vị dĩ thiện Ngu Thuấn. Nghiêu băng, thiên hạ bất quy Nghiêu tử Đan? Nhi quy Thuấn. Thuấn tri bất khả tích, nãi tức thiên tử chi vị, dĩ Vũ vi tương, nhân Nghiêu chi phụ tá, kế kì thống nghiệp, thị dĩ thùi củng vô vi nhi thiên hạ trì. Khổng Tử viết: ‘Thiều tần mỹ hĩ, hựu tần thiện hĩ’, thử chi vị dã. Chí vu Ân Trụ, nghịch thiên bạo vật, sát lục hiền tri, tàn tặc bách tính. . . ”

Tạm dịch: “Chúng ta phụng thánh đức, người có đức hạnh đảm nhận chức vụ, chăm lo đại sự, thiên hạ hòa hợp, vạn dân an nhân vui sống, chuyện này là đương nhiên, làm việc đúng với lễ nghi, nửa đường còn lại tất sẽ ung dung tự tại. Cổ Khổng Tử viết: ”Nếu như có bậc vương giả cai trị, ắt một thế hệ sau mới có nhân nghĩa“, chính là như thế. Vua Nghiêu tại vị bảy mươi năm, mới nhường ngôi cho Thuấn lập nên triều Ngu. Vua Nghiêu băng hà, thiên hạ bất quy Đan thái tử của vua Nghiêu (thái tử Đan Chu), mà thuận theo Thuấn. Thuấn biết không thể làm vua mãi mãi, về sau đã trao ngôi vị Thiên tử cho Vũ, theo như cách vua Nghiêu đã làm, kế tục sự nghiệp, việc này không phải là vô nghĩa mà là vì thái bình của thiên hạ. Khổng Tử viết ”Thiều* vô cùng tươi đẹp, củng vô cùng lương thiện“, âu cũng là như vậy. Về phần Ân Trụ, nghịch thiên bạo vật, giết người hiền đức, tàn ác với dân chúng...

*Thiều: tên một khúc nhạc của vua Thuấn.

Đoạn này rất khó chuyển ngữ, nên tớ chỉ tạm dịch theo ý hiểu, không thể chính xác hết được nhé.

Hai bên mọi người lắng nghe nét mặt lộ vẻ thán phục, gọi là thần đồng quả là không sai. Ông già ngồi ở trên cao cũng phải mỉm cười gật gù đầu.

Cậu bé đọc hết sách, vừa định như bình thường sẽ nhào vào lòng mẫu thân, lại lập tức nhớ lại mẫu thân trước đó đã nhiều lần dặn dò, vì thế làm một bộ dáng như người lớn chấp tay hành lễ, sau đó sống lưng thẳng tắp, dùng sách che mặt, từng bước từng bước nhỏ bước lui về chỗ của mình.

Bé thấy không ai chú ý, lập tức hướng mẫu thân làm mặt quỷ, mẫu thân ngồi cạnh ông già phía trên cười nhẹ, gật đầu hàm ý bảo bé ngồi xuống.

.....

Một ngày mùa hè, trời trong nắng ấm, tiếng ve kêu từng đợt.

Một bé trai năm tuổi nấp sau tấm màn che ở thư phòng, đôi mắt đen to linh hoạt nhìn chằm chằm ra bên ngoài. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vàng, giọng nói của một người phụ nữ ôn nhu gọi: “Lăng nhi”

Cậu bé kinh hoàng cúi xuống, lập tức nghĩ là phải lên tiếng ngăn cản, nhưng đã chậm một bước. Chỉ nghe thấy đồng thời tiếng thét chói tai, thùng nước vốn đặt ở trên cửa theo động tác đẩy cửa của người bước vào,

toàn bộ thùng nước hòa lẫn mực đen đổ vào người phụ nữ mới bước vào. Người phụ nữ từ đầu đến chân biến thành một con quạ đen ướt nước. Đám thị nữ bên cạnh sợ tới mức lập tức quỳ xuống hết thấy.

Vu An người hầu cận bên cạnh cậu bé đã sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, trong lòng vạn phần hối hận. Hắn vừa mới được lên làm nô tài hầu cận, vừa mới học được cách nịnh nọt, vừa mới tham ô được một chút tiền, vừa mới sờ soạng được tay mấy thị nữ tỷ tỷ, chẳng lẽ ông trời đổ kị anh tài, không để cho hắn có cơ hội làm thiên hạ đệ nhất gian trá nô tài, sẽ lấy mạng của hắn.

Cậu bé căng thẳng túm lấy tấm màn, mẫu thân thích nhất là vẻ mỹ lệ, lần này khẳng định xong rồi!

Người phụ nữ đứng ở cửa phòng im lặng một hồi, lúc đầu thấy khó tin và kinh sợ, về sau chậm rãi hóa thành vẻ mặt bất đắc dĩ, “Lăng nhi, ra đây!”

Cậu bé phía sau tấm màn lộ đầu ra, rất nhanh dao động một chút, lại rút trở về, “A tỷ* cắt nát bức tranh của con, con chỉ muốn trêu đùa A tỷ thôi. Con sẽ học thuộc lòng, sẽ tập viết chữ, sẽ nghe lời tiên sinh, sẽ không bắt nạt A tỷ nữa, sẽ...”

*Bình thường có thể gọi tỷ hoặc tỷ tỷ, nhưng thêm a vào sẽ thể hiện thân mật hơn.

Người phụ nữ đi đến trước người cậu bé, nắm chặt cổ áo cậu bé kéo bé ra khỏi bức màn, ra sức ôm chặt bé, lại xoa nhẹ lên mặt cậu bé mấy cái.

Cậu bé càng lúc càng sợ hãi, rốt cục dừng nói lời nhai, cúi đầu, “Con sai rồi ạ.”

Cô nhìn thấy bộ dáng của bé, bỗng nhiên cười ha hả, phân phó mấy thị nữ phía sau, “Các người còn quỳ làm gì? Còn không đi chuẩn bị đồ dùng tắm rửa? Phải dùng bồn tắm lớn nhất.”

Cậu bé vốn ăn mặc đẹp đẽ, lúc này cũng đã mực nước đầy người. Bé há miệng, nhìn mẫu thân, vẻ mặt giận mà không dám nói gì, mẫu thân nhất định là cố ý làm thế.

Từ khi ba tuổi trượt chân rơi xuống nước một lần, bé ghét nhất là tắm rửa trong bồn tắm. Mẹ bé nhìn thấy bộ dáng của bé, cười rồi hôn lên má bé, “Là tắm rửa, hay là linh phạt, tự mình chọn đi.”

Cậu bé vừa định nói “Linh phạt”, nhưng nhìn thấy ánh mắt mẹ bé đang hướng tới Vu An, lập tức cúi đầu xuống. Quả nhiên là phụ nữ và tiểu nhân thật khó đối phó, người ta gặp một đã rất thê thảm, mà mình thì gặp phải cả hai, cam chịu số phận đi.

.....

Giữa vô số những tấm màn, bé từng trốn ở chỗ này khiến ấu thân tìm không thấy, ở sau màn nhìn lên mẫu thân lo lắng, cũng từng trốn ở chỗ này, đột nhiên nhảy ra hù dọa mẫu thân và A tỷ, khi không muốn nghe tiên sinh giảng bài cũng trốn tới chỗ này...

Chỉ là hôm nay, bé nghe mà không thể hiểu được người ở trước màn nói gì, bé chỉ cảm thấy sợ hãi, một loại cảm giác sợ hãi chưa bao giờ trải qua. Mẫu thân đang quỳ ở dưới đất cầu xin, trán mẫu thân đã đập xuống tới chảy máu, nhưng vì sao mà ánh mắt phụ thân cứ tiếp tục lạnh như băng nhìn mẫu thân. Không phải tất cả mọi người đều nói phụ thân sủng ái mẫu thân nhất sao?

“Vì Lăng nhi, nàng phải chết!” Phụ thân chỉ nói một câu đơn giản, bé lại không thể nào hiểu được.

Tại sao lại vì mình? Mình mới không cần mẫu thân đau lòng. Cậu bé đang muốn từ sau màn chui ra, nhưng Vu An phía sau dùng sức giữ chặt tay và bịt miệng bé. Vu An đầu đầy mồ hôi lạnh, trong ánh mắt đều là cầu xin. Cậu bé quyết định dẫn lòng xuống, động đậy một chút cũng không được.

Hai cung nữ kéo mẫu thân ra ngoài, mẫu thân trước giờ vốn chỉ nức nở cầu xin, giờ biến thành tiếng kêu thê lương: “Làm ơn cho thần thiếp gặp Lăng nhi lần cuối, Lăng nhi, Lăng nhi, Lăng nhi...”

Máu tươi từ trán mẫu thân tuôn rơi trên mặt đất.

Từng giọt, từng giọt, từng giọt...

Thấm đẫm giữa sàn nhà, cảnh tượng đó trong lòng hắn cả đời cũng không quên được.

Mùi máu tanh kia vĩnh viễn tồn tại trong đại điện, cũng vĩnh viễn tồn tại trước mũi hắn.

Tiếng mẫu thân khi thì cầu xin bi thống, khi thì tuyệt vọng thê lương, ở trong đại điện tăm tối đó, cùng với mùi máu tươi, quanh quẩn không dứt.

Hàng đêm, hàng ngày, hàng tháng, hàng năm.

Hàng năm, hàng tháng, hàng ngày, hàng đêm...

Chưa bao giờ chấm dứt...

Lăng nhi, Lăng nhi, Lăng nhi...

Máu tươi kia rơi càng lúc càng nhanh, càng rơi càng nhiều, đã muốn bao phủ đến lồng ngực của hắn.

Mẫu thân, không phải lỗi của con! Không phải lỗi của con..."

Là của hắn sai, là hắn hại chết mẫu thân, là hắn sai. . .

"Lăng ca ca, Lăng ca ca. . ." Vân Ca nhẹ lay Triệu Lăng.

Cả người Triệu Lăng trong tấm thảm co lại, một đầu đầy mồ hôi lạnh, lại cắn chặt môi, một tiếng cũng không chịu phát ra.

.....

Triệu Lăng trong ác mộng tỉnh lại trong nháy mắt, lập tức đẩy Vân Ca ra: "Nô tài to gan, ai cho phép người..." Lúc nhìn rõ là Vân Ca, thấy rõ ràng mình đang ngủ ở sa mạc rộng lớn nhất trong thiên hạ, chứ không phải ở trong bóng tối bao trùm trong cung điện, hắn lập tức thu lại lời nói, ánh mắt dần dần từ lạnh lùng nghiêm nghị chuyển thành mơ màng.

Vân Ca bị Triệu Lăng đẩy ngã đập mông xuống đất, nàng đứng dậy xoa mông, nhỏ giọng hỏi: "Huynh gặp ác mộng sao?"

Triệu Lăng bình tĩnh nhìn vào bóng đêm, tựa hồ không hề nghe thấy câu hỏi của Vân Ca. Vân Ca tới bên đồng lửa, lục lọi chiếc túi đem theo bên mình một hồi, tìm ra mấy miếng táo chua thả vào trong nước, đợi cho nước nấu sôi, đoạn đưa cho Triệu Lăng.

Triệu Lăng nhìn chằm chằm vào cái bát mà Vân Ca đưa, không có ý định nhận lấy. Vân Ca nhẹ giọng nói: "Màu sắc tuy rằng khó coi, nhưng hiệu quả tốt lắm, quả táo chua có tác dụng làm ổn định tinh thần."

Triệu Lăng vẫn không động đậy, ánh mắt Vân Ca lại đảo qua một vòng, "Khi tôi không chịu uống thuốc, mẹ tôi đều hát cho tôi nghe dụ tôi uống thuốc, tôi cũng hát cho huynh nghe, được không?" Nàng nói xong khẽ hát lên, Triệu Lăng nhìn thoáng qua mọi người đều đang ngủ say, đành cầm bát lên uống.

Vân Ca cười tủm tỉm nhìn hắn, Triệu Lăng uống xong, lập tức lại nằm xuống. Vân Ca ôm lấy thảm nhìn hắn một cái, dịch sang chỗ hắn một chút. Nàng dịch sang một tấc, Triệu Lăng trầm mặc lui về phía sau một tấc, Vân Ca lại dịch sang một tấc, Triệu Lăng lại lui về phía sau một tấc, Vân Ca lại dịch sang một tấc, Triệu Lăng lại lui về phía sau một tấc. . .

Triệu Lăng rốt cục không thể nhịn được nữa, hạ thấp giọng, hỏi: "Cô muốn làm gì?"

"Tôi không ngủ được, đúng lúc huynh cũng không ngủ được, chúng ta cùng nói chuyện, có được không? Huynh kể chuyện trước đây của huynh cho tôi nghe được không?"

"Không."

"Vậy tôi kể chuyện trước đây của tôi cho huynh nghe." Vân Ca không chờ hắn đồng ý, đã bắt đầu tự quyết định. "Có một năm, cha tôi dẫn tôi tới Tuyết Sơn. . ."

Triệu Lăng vốn định giả bộ ngủ, để cho Vân Ca ngừng lải nhải, nhưng Vân Ca lại tự nói một mình rất là vui vẻ, nói xong chuyện nàng tới Tuyết Sơn, lại bắt đầu kể về Nhị ca, Tam ca của nàng, tiếng Triệu Lăng lạnh lùng cất lên: "Ta muốn đi ngủ."

"Vậy huynh ngủ đi! Mẹ thường kể chuyện xưa cho tôi, tôi nghe sẽ ngủ... khi tôi năm tuổi, tôi và Nhị ca tới Đại Tần (La Mã). Đại Tần có rất nhiều người tóc vàng mắt xanh, rất đẹp. Nhưng mà tôi không thích bọn họ, bọn họ bỏ đói sư tử rất nhiều ngày, sau đó thả sư tử ra chiến đấu với con người, rất nhiều người ngồi ở

trên xem, tôi rất ghét xem thứ đó, nhưng Tam ca lại rất thích xem. Bọn họ tặng cho phụ thân hai tiểu sư tử, sau đó Tam ca nuôi dưỡng... Huynh khẳng định không tin, nhưng tôi thề thực sự có một quốc gia như vậy.”

Vân Ca còn muốn nói thêm, Triệu Lăng đã cướp lời: “Thiên hạ to lớn, không thiếu những điều lạ, vì sao lại không tin? Khi Tiên đế tại vị, đã có sứ giả một phân nhánh của Ba Tư tới bá kiến, trong Đại Uyển liệt truyện của Sử ký đều có ghi lại. Nếu nhìn về hướng tây của Tây Vực, đất nước phồn hoa có thể sánh bằng Hán triều chỉ có thể là đế quốc Ba Tư, đất nước Ba Tư ở phía Tây kia khác rất nhiều so với các quốc gia khác. Nghe nói thương nhân Ba Tư vì muốn độc chiếm con đường tơ lụa, nhằm ở giữa thu lợi, mới không chịu đem địa hình phía tây Tây Vực nói cho thương nhân người Hồ và thương nhân người Hán.”

Khi Vân Ca kể cho người khác những chuyện mà nàng đã trải qua, rất nhiều người đều cười nhạo nàng nói hươu nói vượn, lần đầu tiên gặp được người tin tưởng vào câu chuyện của nàng, có chút trở nên hưng phấn, “Huynh tin tưởng câu chuyện của tôi sao? Đúng như huynh dự đoán, Đại Tần ở gần phía tây Ba Tư, huynh đã tới Ba Tư sao? Du ngoạn Ba Tư cũng vui lắm.”

Triệu Lăng không để ý đến câu hỏi của Vân Ca, Vân Ca đợi một lúc, thấy hắn không trả lời, cười cười, lại tự bắt đầu kể tiếp những chuyện trước đây của mình, nhưng Triệu Lăng lần này không lên tiếng ngăn cản nữa, chỉ nhắm mắt lại, không biết là ngủ hay thức.

Triệu Lăng từ nhỏ đến lớn, trở ngại của hắn chính là thân phận địa vị, chưa từng có người nào có can đảm dám làm trái ý hắn, nói chuyện cùng hắn hoặc là cẩn thận chặt chẽ, hoặc cung kính e ngại, hoặc nịnh nọt thuận theo. Hắn lần đầu tiên gặp phải Vân Ca, người có da mặt dày như vậy, hết lần này đến lần khác bày ra bộ dáng mặt dày hết sức tự nhiên, một chút ánh mắt của người khác cũng không thêm để ý. Lúc đầu hắn vốn là bất đắc dĩ chịu đựng nghe Vân Ca làm ồn, nhưng dần dần, hắn bắt tri bất giác thực sự nghe Vân Ca kể chuyện xưa.

Từ thảo nguyên phía bắc tới sa mạc rộng lớn, từ Châu Mục Lăng Mã Phong(Everest) đến cao nguyên Mạt Mê Nhĩ (Pamir), từ sóng to gió lớn trên biển rộng đến an hòa yên tĩnh nơi hang tuyết, từ kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu của Hung Nô Tây Vực tới công nghệ tinh xảo thời Tần...

Trong chuyện kể của Vân Ca, có một thế giới mà hắn chưa bao giờ được tiếp xúc, hắn đã từng đọc tới trong sách, nhưng cũng không thể nào thấy được, cũng không thể nào chạm tới thế giới đó. Đối với hắn mà nói, đó gần như là một thế giới trong truyền thuyết.

Cuối cùng hắn vẫn đang chờ nàng kể tiếp chuyện xưa, Vân Ca đang kể tới: “... đó là vũ điệu của rắn, đại Hồ tử bá bá đội khăn trùm đầu thổi một khúc nhạc, nó sẽ... nhảy múa...” tiếng nói ngắt quãng trong giấc ngủ.

Vân Ca ngủ rất không có nề nếp, quần thảm lật tới lật lui. Mắt thấy nàng càng lúc càng gần tới đồng lửa, tóc của Vân Ca đã gần như có mùi khét, nàng lại vẫn ngủ say như cũ chẳng biết gì, Triệu Lăng chỉ có thể cực kỳ bất đắc dĩ đứng dậy kéo nàng trở lại, sau đó nàng lại lần tới hướng Triệu Lăng, càng lần càng gần, Triệu Lăng nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nàng lại lật mình lần lại...

Túm trở lại, rồi đẩy dời đi, lại túm trở về, lại đẩy dời đi.

Ngày hôm sau khi Triệu Phá Nô tỉnh lại, nhìn thấy một cảnh chính là: Vân Ca ôm cánh tay Triệu Lăng, đang ngủ say, dường như trên khóe môi còn mang theo ý cười, không biết đang gặp mộng đẹp thể nào. Mà tư thế của Triệu Lăng cũng thật là kỳ lạ, túm lấy một góc nhỏ ống tay áo của Vân Ca, giống như sợ nàng chạy trốn, lại giống như sợ nàng tới gần. Rõ ràng ngủ thật sự sâu, mà trên mặt vẫn có vẻ mỗi một bất đắc dĩ.

Những người khác đều cười rộ lên, Triệu Phá Nô giật mình nhìn chăm chú vào Vân Ca và Triệu Lăng sau một hồi lâu. Đã sớm nghe nói khi Triệu Lăng ngủ, bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận, thậm chí canh giữ ở trong phòng cũng đều không được, chỉ có Vu An có thể canh giữ ở cửa, trên đường đồng hành, cũng xác thực được lời đồn, Vân Ca làm thế nào để cho Triệu Lăng khuất phục?

Đi hết đoạn sa mạc này, tiến về phía trước là thảo nguyên, như vậy bọn họ đã tiến vào lãnh thổ của Hán triều, về mặt Triệu Phá Nô đã thoải mái vài phần, may mắn không phụ thánh mệnh, cuối cùng cũng bình an.

Tuyết Lang bỗng nhiên khê kêu lên một tiếng, chặn trước người Vân Ca, Triệu Phá Nô lập tức hạ lệnh mọi người đứng thành vòng tròn, giữ Triệu Lăng ở giữa. Chỉ chốc lát đã thấy vài người quần áo tả tơi đang liều mạng chạy trốn, có quan binh Hán triều đuổi theo ở phía sau, mắt thấy bọn họ sẽ chạy ra khỏi lãnh thổ của Hán triều, lại thấy có mũi tên bắn qua lưng xuyên thủng ngực bọn họ, vài người ngã trên mặt đất.

Khoảnh khắc Vân Ca nhìn thấy tên bay ra, đã gọi Tuyết Lang tiến lên, Tuyết Lang chỉ kịp đem một thiếu niên nhào xuống mặt đất.

“Cuồng đồ to gan, tới khâm phạm mà cũng dám giúp. Giết!”. Ngay khi viên quan vung tay tên sẽ bắn ra, Triệu Phá Nô lập tức kêu lên: “Quan gia, chúng ta đều là người Hán triều, là thương nhân tuân theo pháp luật”.

Viên quan nhìn bọn họ chằm chằm đánh giá một hồi, ra lệnh ngừng bắn tên, ra hiệu cho bọn họ tiến lên nói chuyện. Qua vài câu hỏi, những câu hỏi không ngoài hàng hóa và tiền bạc, Triệu Phá Nô đã hiểu được ý tứ của đám quan quân này, lén hướng ánh mắt tới Triệu Lăng, hai tay dâng lên một túi tiền nặng: “Quan gia các ngài bảo vệ biên cương, kính các vị quan gia chút tiền uống rượu nhạt.”

Tên quan suy nghĩ một chút về túi tiền trong tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Các người đi một chuyến từ Tây Vực về Hán triều là có thể về nhà ôm vợ ôm con, nhưng chúng ta vẫn còn ở chỗ này thay các người quét sạch loạn dân.”

Có người đã sớm xem hành động của đám quan quân này không vừa mắt, vừa định nổi giận, đã bị Triệu Phá Nô liếc mắt một cái, chỉ có thể im lặng nhẫn nhịn, Triệu Phá Nô lệnh người bên cạnh dâng lên một túi tiền nữa, viên quan mới miễn cưỡng vừa lòng, “Các người có thể đi rồi.”

Vân Ca lại không đồng ý rời đi, khẳng khái muốn dẫn theo thiếu niên bị ngắt xiu vừa rồi đi cùng, Triệu Phá Nô bắt đắc dĩ chỉ có thể lại đưa thêm tiền, rồi cầu xin viên quan, hần cười lạnh, “Đây là loạn dân tạo phản, tử tội! Các người không phải là cũng không muốn sống?”

Triệu Lăng lạnh lùng mở miệng: “Hắn bao nhiêu tuổi rồi? Cùng lắm là mười hai mười ba tuổi, có thể tạo phản với ai?”

Tên quan giận dữ, vung roi quát tới hướng Triệu Lăng, Vân Ca một tay nhẹ túm lấy Triệu Lăng kéo ra, một tay nhẹ vung lên, chỉ thấy một đám khói màu đen lan tỏa, đám quan quân xung quanh ôm mắt đứng đó kêu khóc: “Đôi mắt của ta, đôi mắt của ta.”

Đám binh lính khác lập tức rút đao giương cung, mắt thấy sắp có một hồi huyết chiến. Vân Ca không biết sợ hãi, ngược lại nhẹ giọng cười rộ lên: “Bé ngoan, đừng khóc, đừng khóc! Mắt của các người không sao đâu, không phải độc, là nguyên liệu chế biến món ăn của một quốc gia phía tây, chính là để cho các người nhất thời không thể đánh người mà thôi, trở về dùng nước sạch rửa một chút sẽ không sao.”

Về mặt Triệu Lăng vẫn trong trẻo lạnh lùng, nghe được tiếng cười của Vân Ca, khóe môi cũng nhẹ hiện ý cười, khoanh tay đứng nhìn, bộ dáng đang xem kịch vui.

Hai người này... tuổi không lớn, nhưng tính tình lại hết như một người lớn! Để giữ lại tính mạng của đội quan binh này, chỉ có thể hy sinh chính mình. Triệu Phá Nô bắt đắc dĩ thở dài, vừa hét lớn không nên động thủ, vừa lấy phong thư từ trong người đưa cho tùy tùng của viên quan đó: “Đây là phong thư trước khi chúng tôi xuất môn, lão gia trong nhà có giao cho.”

Tên tùy tùng đang muốn đưa tay mở ra, nhìn tới phong ấn trên phong thư, sắc mặt đại biến, lập tức nhận lấy nhìn kỹ, rồi ghé vào bên tai viên quan nói thầm một hồi, viên quan vội liên tục thở dài, “Ngài tại sao không nói sớm ngài là tùy tùng của Triệu tướng quân? Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm thôi. . .”

Viên quan vừa giải thích, vừa muốn trả tiền lại, còn nói phải mời bọn họ đi uống rượu ăn cơm, rốt cuộc làm Triệu Phá Nô nhiều lần cự tuyệt, nhiều lần tỏ vẻ không ngại, lại còn cùng viên quan xưng huynh gọi đệ một hồi, sau đó bọn quan binh mới rời đi.

Tất cả mọi người ha ha cười rộ lên, “Triệu gia, ngài sao lại đối với bọn họ khách khí như vậy? Đây không phải là làm bọn họ tổn thọ sao?” Triệu Phá Nô nhìn thần sắc dường như vẫn thần nhiên của Triệu Lăng, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Thiếu niên được cứu xem chừng là đói quá, lại mấy ngày liên kinh sợ, mãi tới buổi tối mới tỉnh dậy. Sau khi tỉnh lại, một giọt nước mắt cũng không có, chỉ im lặng ăn bánh, liên tiếp đưa bát ra, còn muốn ăn thêm. Vân Ca la hoảng lên: “Người sẽ no mà chết.”

Thiếu niên vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào bánh bột ngô như cũ, “Được ăn một bữa tiệc thế này nhất định sẽ không dừng lại. Chết no so với chết đói vẫn hơn. Cha nói, quỷ chết đói ngay cả đầu thai cũng khó.”

Vân Ca nhíu mày nhìn thiếu niên, người luôn luôn rất ít nói chuyện như Triệu Lăng đột nhiên nói: “Dem hết số bánh bột ngô còn lại cho hần.”

Vân Ca lập tức bỏ toàn bộ số bánh bột ngô còn lại vào trong một cái túi vải đưa cho thiếu niên, thiếu niên giương mắt nhìn chăm chú vào Triệu Lăng, vẻ mặt chần chờ, Triệu Lăng khẽ gật đầu. Thiếu niên nhận túi vải, gắt gao ôm vào trong lòng, bộ dáng như thể sợ có người sắp tới cướp đi. Trong lúc đó, đột nhiên nước mắt hần rơi xuống.

“Mẹ, con có đồ ăn rồi, mẹ... cha... con có đồ ăn rồi, cha không cần bán muối muối đi... mẹ... mẹ chết đói, cha... Cha ta đã chết, cha ta cũng đã chết...”

Vừa mới bắt đầu là im lặng rơi lệ, dần dần biến thành gào khóc, cuối cùng biến thành tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế, âm thanh xao động phá tan sự yên lặng của màn đêm.

Bởi vì mùa màng thu hoạch không tốt, bọn họ thật sự không đóng nổi tiền thuế, mà kết quả của việc không đóng nổi thuế, quan gia sẽ lấy đi ruộng đất của họ, vì muốn giữ lại ruộng đất, cha mẹ hần cũng chỉ có cách đem muối muối đi bán. Nhưng mà tới năm sau lại bị nạn châu chấu phá hoại, thu hoạch vẫn là không tốt, vẫn không thể nộp thuế, gia đình bọn họ không có chút gì ăn, trong thôn vỏ cây đều bị lấy hết, đói cực kỳ thậm chí ngay cả đất cũng lấy ăn. Thật sự sống không nổi, có người nói những lão gia giàu sang chính là do cướp đoạt của bọn họ nên mới sung túc như vậy, bọn họ cũng phải đi cướp lại, sau đó quan phủ nói bọn họ tạo phản, bọn họ cảm thấy mặc kệ đi, chỉ cần có thể sống sót, bảo là tạo phản thì cứ tạo phản đi! Thế nhưng tất cả bọn họ vẫn là chết hết, đều chết hết. . .

“Vì sao các người có đồ ăn? Vì sao mà chúng ta không có đồ ăn? Mẹ ta nói đây là số mệnh! Là ai quy định số mệnh như vậy?” Thiếu niên nước mắt đầy mặt, tầm mắt đảo qua gương mặt bọn họ, nhìn chăm chú, thế nhưng không ai có thể trả lời hần vấn đề này. “Cùng tạo phản với chúng ta có một tiên sinh biết chữ nói rằng là hoàng thượng sai lầm, bởi vì hoàng thượng luôn muốn đánh trận, vì đánh giặc sẽ cần thật nhiều tiền, cho nên tiền thuế nhiều lần tăng thêm, mọi người không có tiền đóng thuế, sẽ không có ruộng đất, sẽ biến thành lưu dân*, vì trấn áp lưu dân, hình phạt chỉ có thể càng ngày càng nặng, chỉ vì một tội nhỏ sẽ làm liên lụy cả nhà. Nếu là hoàng thượng sai, vậy tại sao không cho chúng ta tạo phản với hoàng thượng? Vì sao còn nói tạo phản là sai?”

*Lưu dân: dân lưu lạc.

Triệu Phá Nô liên tục nói: “Không được nói nữa, cầm miệng”, nhưng cũng không ngăn cản được lời nói của thiếu niên.

Vân Ca kỳ thật nghe không hiểu lắm lời nói của thiếu niên, chỉ cảm thấy thiếu niên đáng thương, vì thế vừa nghe vừa gật đầu: “Khi tôi phạm sai lầm, mẫu thân đều phạt tôi đứng. Nếu như là hoàng thượng sai, quả thực là phải tạo phản với hoàng thượng, mọi người không có sai.”

Triệu Phá Nô vốn đã không dám nhìn tới thần sắc của Triệu Lăng, chỉ có cảm giác duy nhất là muốn ngửa mặt lên trời khóc ròng, chẳng lẽ hần đã phạm phải nhiều tội lỗi đáng chết lắm, ông trời tính toán lựa chọn hôm nay trừng phạt hần?

Triệu Lăng nhìn đồng lửa, từ từ nói: “Quan ép dân mới phản, không phải lỗi của các người.”

Thiếu niên nhìn Triệu Lăng hết sức chăm chú, đồng thời liếc nhìn Vân Ca một cái, đứng lên, ôm thật chặt túi bánh bột ngô và túi nước, đi tới hưởng bóng đêm sâu thẳm, “Người tên Triệu Lăng, người tên Vân Ca. Các người đều là những người giàu có, ta là người nghèo, chúng ta số mệnh khác biệt, ta không muốn ở cùng một chỗ với các người. Ta cần phải tạ ơn các người cứu ta, nhưng vì những người phú quý như các người đã làm ẹ ta chết, làm cho cha ta chết, cho nên ta không thể tạ ơn các người. Nhưng ta nhất định sẽ nhớ rõ ân tình của các người.”

“Này, người đi đâu vậy?” Vân Ca kêu lên.

“Ta muốn sống sót, ta muốn đi tìm muối muối.” Bóng dáng của thiếu niên dần dần nhỏ lại.

Tất cả mọi người ngồi quanh đống lửa đều trầm mặc không nói gì, sau một lúc lâu, mới có một người cúi đầu nói: “Hiện tại đại bộ phận quan lại địa phương đều giống như đám quan binh mà chúng ta gặp hôm nay, bắt nạt kẻ yếu, ức hiếp người lương thiện, sợ hãi kẻ ác, thấy tiền sáng mắt, với quan trên thì nịnh nọt, với thuộc hạ thì ức hiếp, chính nghĩa mà nói là vi luật pháp Đại Hán, không thể thả người, nhưng trong nháy mắt thì e ngại quyền quý, đều thả người.”

Triệu Phá Nô muốn lên tiếng ngăn cản nhưng cả chút khí lực cũng không có, chỉ có thể hét lớn: “Trời tối rồi, đi ngủ thôi!”

Triệu Lăng đứng dậy đi ra ngoài, Triệu Phá Nô muốn đi theo sau, Triệu Lăng đầu cũng không quay lại nói: “Ta muốn đi một mình thôi.” Triệu Phá Nô khó xử đứng đó, Vân Ca đuổi theo hướng Triệu Lăng, hướng Triệu Phá Nô chỉ chỉ Tuyết Lang, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Triệu Lăng đi một mình một đường, đều không để ý tới Vân Ca, sau đó ngồi lại trên bãi cỏ, yên lặng ngắm người nhìn chăm chăm vào bóng đêm. Vân Ca ở phía sau hắn đứng chờ hồi lâu, Triệu Lăng vẫn không nhúc nhích.

Vân Ca dùng bút vẽ lên tay mình, vẽ đôi mắt, lông mi, cái mũi, một tay vẽ người đàn ông có râu, một tay vẽ một người cài hoa. Vân Ca đưa tay tới trước mặt Triệu Lăng, bắt đầu dùng tay diễn, lúc thì dùng giọng nói của ông già, lúc thì dùng giọng của một tiểu cô nương.

“Người vì sao lại không vui?”

“Ta không có không vui.”

“Người gạt người, không phải gạt chính mình nói không hề không vui là có thể vui vẻ.”

Ông già phụng phịu không trả lời, tiểu cô nương đội hoa trên tay kia lại hỏi: “Người vì sao cả ngày nghiêm mặt lạnh lùng?”

“Bởi vì ta cảm thấy được như vậy nhìn qua có vẻ ta dường như thâm trầm, dường như không giống người thường.”

“Tuy rằng ta cảm thấy được người nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cũng rất tốt, nhưng mà ta cảm thấy người cười trông sẽ đẹp hơn...”

“Vân Ca!” Triệu Lăng không thể nhịn được nữa quay đầu lại, thấy một đôi mắt sáng lấp lánh cùng khuôn mặt tươi cười. Hai người nhìn nhau mặt đối mặt, gần tới nỗi hơi thở của nhau cũng cảm nhận được. Vân Ca nhẹ nhàng nói: “Lăng ca ca, ngày mai tôi sẽ rời đi.” Bản thân Vân Ca cũng không biết vì sao, lời nói của nàng bỗng nhiên trở nên hơi khô sấp. Có lẽ bởi vì Triệu Lăng là người đầu tiên chịu nghe nàng lời nhảm, là một vị ca ca có thể nghe hiểu những gì nàng lời nhảm. Nàng tuy có hai ca ca, nhưng Nhị ca hơn tuổi nàng nhiều lắm, dù có yêu thương nàng, nhưng thể hiện trong lời nói rất ít. Tam ca tuổi mặc dù không hơn nàng bao nhiêu, nhưng cũng tuyệt đối không kiên nhẫn nghe nàng thì thầm kể chuyện, đêm qua, nếu đổi lại là Tam ca, đã sớm nắm cổ áo nàng quăng xa vài dặm trong sa mạc rồi.

Trong phút chốc, Triệu Lăng mới nhận ra chuyện này là thật. Hắn vừa mới nhận ra nàng chỉ là một tiểu cô nương, nàng cũng không ở trong đoàn người theo hắn quay về Trường An, nhưng nét mặt tươi cười thể này...

“Cô lại kể chuyện trước đây cho ta nghe đi.”

Cái người mà dường như tới nói chuyện cũng lười lại đột nhiên yêu cầu nàng kể tiếp chuyện xưa, Vân Ca vui sướng hét to một tiếng, “Nằm xuống đây đi, nằm xuống đây đi, huynh vừa ngắm sao, vừa nghe tôi kể chuyện xưa. Tôi có rất nhiều chuyện xưa hay lắm.” Vân Ca không chờ Triệu Lăng đồng ý, đã đẩy bả vai Triệu Lăng làm cho hắn nằm vật xuống, rồi chính nàng cũng nằm xuống bên cạnh người Triệu Lăng, bản thân Triệu Lăng thấy như vậy không được bèn dịch sang bên một chút, Vân Ca thấy vậy lại dịch sang theo, tiến đến ngay bên cạnh Triệu Lăng, dựa vào bả vai hắn hỏi: “Huynh muốn nghe chuyện xưa thể nào?”

Thân thể Triệu Lăng lúc này cứng ngắc, nhưng cũng không né tránh nữa, thản nhiên nói: “Nói về chuyện vì sao da mặt cô lại dày như vậy?”

“A! Ừ! Cái gì? A...? Thật thế sao?...” miệng Vân Ca a a ừ ừ sau một lúc lâu, rốt cục nản lòng nói: “Da mặt tôi dày lắm sao? Sai rồi nha, trong nhà chúng tôi da mặt dày nhất chính là Tam ca của tôi! Căn bản là huynh ấy không có da mặt, bởi vì huynh ấy ngoài ăn ra không để ý tới cái gì khác. Kỳ thật da mặt tôi đích thị rất mỏng...”

Vân Ca vừa nói xong ha ha cười rộ lên, tiếng cười tựa như tiếng chuông bạc ngân vang, dưới bầu trời đầy sao, nghe được tiếng cười của nàng, Triệu Lăng hoảng hốt nghĩ trong thành Trường An, tòa cung điện trống trải tịch mịch bị bóng tối bao phủ kia, có lẽ có tiếng cười của Vân Ca, tòa cung điện đó cũng trở nên giống nụ cười của nàng, ấm áp như ánh nắng. Có lẽ bay lượn theo bước chân nàng, hẳn cũng có thể bay lượn trong thiên địa, ít nhất trong lòng hẳn thấy vậy.

Khi Triệu Phá Nô tới tìm hai người về ngủ, nhìn thấy dưới bầu trời đầy sao hai người nằm kề sát vai nhau, Vân Ca tựa vào vai của Triệu Lăng, nói thì thầm cái gì đó không ngừng, Triệu Lăng tuy rằng không nói tiếng nào, nhưng vẻ mặt ôn hòa đó thì chưa bao giờ thấy qua.

Triệu Phá Nô trong lòng thất kinh, đánh bạo tiến lên nói: “Trời đã khuya lắm rồi, ngày mai còn phải đi sớm, mau đi nghỉ ngơi sớm đi!”

Triệu Lăng liếc qua một ánh mắt sắc nhọn, Triệu Phá Nô chỉ cảm thấy những suy nghĩ trong lòng vừa rồi không thể che giấu được, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa tiến đến quỳ xuống.

“Vân Ca, ta khát nước, cô đi lấy giúp ta một chút nước tới đây, lấy thêm cả hai cái thảm tới nữa.” Triệu Lăng nói với Vân Ca, Vân Ca cười gật đầu, chạy nhanh đi lấy đồ. Triệu Lăng vẫn nằm yên không động đậy như trước, nhìn chằm chằm lên bầu trời sao hỏi: “Cha mẹ Vân Ca là ai?”

Triệu Phá Nô trong lòng khiếp sợ, trên mặt cũng không dám lộ ra nửa điểm khác thường, cung kính trả lời: “Thần không biết.”

“Không biết? Lạc đà trắng của Thiên Sơn và Hãn huyết bảo mã được mệnh danh là hai bảo vật của Tây Vực, Tiên hoàng vì muốn có được Hãn huyết bảo mã*, phát binh hơn mười vạn tấn công Đại Uyển, dốc hết quốc lực Đại Hán, tử thương vô số, mới đoạt được bảo mã. Thế gian này có mấy người có thể điều khiển được lạc đà trắng Thiên Sơn? Còn có bạch điều để vương bầu trời của sa mạc, trên mặt đất có vua sói làm bạn, Vân Ca còn nói người và mẫu thân của nàng có quen biết, nhân vật như vậy mà người từng quen biết liệu có mấy người?”

*Hãn huyết bảo mã là loại ngựa quý trong truyền thuyết của Trung Quốc, có mồ hôi màu đỏ như máu nên gọi là hãn huyết, từ hãn có nghĩa là mồ hôi.

“Thần thực sự không biết. Đối phương chỉ đường cho chúng ta ra khỏi sa mạc là có ý tốt, cần gì phải truy cứu lai lịch đối phương?”

Triệu Lăng im lặng trong giây lát, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Ta không phải muốn điều tra thân phận của bọn họ, ta... ta chỉ muốn giữ Vân Ca lại.”

Triệu Phá Nô cực kỳ hoảng sợ, lập tức quỳ xuống đất: “Không thể! Tuyệt đối không thể! Khẳng định cha mẹ Vân Ca sẽ không đồng ý!”

“Nơi này không phải là chỗ người có thể quỳ, người mau đứng lên.” Khóe môi Triệu Lăng khẽ nhếch lên, nửa cười nửa không nói: “Người đang thay cha mẹ Vân Ca lo lắng, hay là thay ta lo lắng? Ta thực sự muốn gặp mặt bọn họ, chỉ cần giữ Vân Ca lại, phụ mẫu nàng cho dù là Thần Long, cũng phải hiện thân...”

Từ đằng xa, Vân Ca vừa đi vừa nhảy, theo cạnh là Linh Đang mang theo thảm, “Lăng ca ca, nước đây.”

Triệu Lăng hướng Triệu Phá Nô vẫy tay, ý bảo hắn lui ra. Triệu Phá Nô sắc mặt nghiêm trọng, đứng dậy bước đi, nếu Vân Ca quả thật là con gái của nàng ấy, vậy thì năm đó. . .

Chuyện năm đó... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hẳn không dám nghĩ thêm nữa, trong lòng ngầm có chủ ý, cho dù có chết, cũng không thể để cho Vân Ca bị giữ lại.

Triệu Lăng dùng thảm bọc kín hai người lại. Một sói, một lạc đà nằm ở phía sau bọn họ, hai con chim điêu đậu trên người lạc đà. Bầu trời đêm trên thảo nguyên dường như xuống thấp và mênh mông, vô vàn những vì sao tô điểm bầu trời, lại có thêm cả nhóm bọn họ đích thực là kỳ lạ, làm cho không gian càng thêm tuyệt đẹp mà thần bí tĩnh mịch.

“Lăng ca ca, huynh còn tới Tây Vực nữa không? Hay là tới quan ải phía Bắc? Hay là ra biển? Nghe nói du ngoạn Nam Cương Miêu Lĩnh hay lắm, tôi còn chưa tới đó, chúng ta có thể cùng đi.”

“Chỉ sợ không được, cơ hội lần này là do ta hao hết tâm tư mới có thể thực hiện được, đây cũng là nơi xa nhất mà ta đã đi qua trong cuộc đời mình. Cô nhỏ tuổi hơn ta, nhưng đã đi qua rất nhiều vùng đất so với ta.”

Hai người đều trở nên im lặng, Triệu Lăng đột nhiên hỏi: “Vân Ca, chuyện xưa của cô chưa từng đề cập tới Trường An, cô có muốn tới Trường An du ngoạn không?”

Vân Ca khẽ thở dài, “Cha và mẹ tôi sẽ không cho phép đâu, cha và mẹ đều không cho phép tôi và Tam ca bước vào lãnh thổ của Hán triều, hơn nữa tôi cũng muốn về nhà, nhưng mà...” Ánh mắt của nàng chợt sáng lên, “Cha tôi có nói con gái chính là chim ưng nhỏ, khi lớn sẽ bay đi, cha mẹ tôi chưa bao giờ hỏi tới hành tung của Nhị ca tôi. Vài năm nữa, chờ tôi lớn hơn một chút, chờ khi tôi có thể tự mình bay được, tôi sẽ tới Trường An tìm huynh đi chơi.”

Triệu Lăng nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của nàng, sao có thể để cho bóng tối che khuất ánh mắt như vậy được? Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi gật đầu.

“Được, ta ở Trường An chờ cô.”

Vân Ca cười vỗ tay, “Chúng ta ngoắc tay, ai cũng phải giữ lời hứa nhé. Sau khi tôi đến Trường An, huynh phải tận tình tiếp đón đấy!”

Triệu Lăng khó hiểu, “Ngoắc tay là thế nào?”

Vân Ca vừa chỉ cho hắn, vừa kinh ngạc hỏi: “Huynh tại sao ngay cả ngoắc tay cũng không biết? Từ nhỏ tới giờ huynh làm những gì?”

Hai người dùng ngón út móc lại với nhau, tiếng nói của Vân Ca trong trẻo dễ nghe: “Ngoắc tay, thắt chặt, một trăm năm, không được thay đổi.” Ngón tay của hai người nhấn một cái vào ngón tay của đối phương, Vân Ca lại tự mình nói thêm một câu: “Ai sai lời sẽ là lợn con.”

Triệu Lăng lần đầu tiên nở nụ cười. Khi hắn không cười ánh mắt luôn chìm trong bóng đen u ám, nhưng nụ cười lúc này dường như làm cho những ngôi sao trên bầu trời đều tan chảy vào trong ánh mắt hắn, trong con ngươi đen láy có nhiều ánh sao lấp lánh chớp động, Vân Ca nhìn mà ngẩn ngơ, buột miệng nói ra: “Huynh cười nhìn thật đẹp, so với bầu trời đầy sao còn đẹp hơn.”

Triệu Lăng lập tức thu lại nụ cười, bản thân mình bao lâu nay chưa thật tình mỉm cười? Là từ buổi tối kia, nắp ở sau màn, nghe được phụ thân muốn giết chết mẫu thân sao? Nghĩ rằng phải quên đi, đã cố gắng quên, nhưng mỗi lúc lại càng hiện ra rõ ràng...

Triệu Lăng lấy từ trong áo ra một thứ, đeo lên cổ Vân Ca: “Cô đến thành Trường An, đưa vật này cho người giữ thành, có thể tìm thấy ta.”

Vân Ca cúi đầu nhìn kỹ, đó là một sợi dây màu đen được tết lại, có cảm giác rất khác biệt, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng lại lộ vẻ rất khác với những thứ bình thường, trông giống như đồ trang sức của phụ nữ.

Triệu Lăng thần nhiên giải thích: “Đây là đồ trước đây mẫu thân ta làm mất một đêm, từng sợi từng sợi bện lại, dùng hết tâm ý của mình mà làm. Người muốn làm cho ta một sợi dây chuyền giữ lại làm kỷ niệm.”

Vân Ca vừa nghe, vội vàng cởi ra, “Mẫu thân huynh giờ đang ở đâu? Đây là vật mẫu thân huynh làm cho huynh, tôi không thể giữ lại được. Nếu huynh sợ tôi không tìm thấy huynh, vậy cho tôi ngọc bội huynh đeo bên hông làm tín vật đi!”

Triệu Lăng giữ tay nàng lại, “Để khi gặp ta, cô trả lại ta là được, nó tuy là đối với ta rất quan trọng, nhưng có những lúc ta không muốn nhìn thấy nó. Như thế đồn ứ tới cổ, thường ép ta tới không thở nổi. Miếng

ngọc bội này... ” Đầu ngón tay út của Triệu Lăng đẩy nhẹ miếng ngọc bội đeo bên hông, trong lúc ánh sáng nhạt lóe ra, trên mặt miếng ngọc bội có hiện rõ một con rồng đang bay sóng động như thật. “Chính ta còn thấy cảm ghét nó, cô thực sự muốn đeo nó sao?”

Vân Ca nghe cũng không hiểu lời nói của Triệu Lăng, nhưng nhìn trong đôi mắt thăm thăm của Triệu Lăng có từng đợt sóng ngầm đang cuộn chảy, trong lòng Vân Ca chợt thấy chua xót, nàng không khỏi ngoan ngoãn gật đầu, nhận lấy sợi dây.

Vân Ca sờ sờ trên tóc mình, chỉ có mỗi búi tóc, trên cổ chỉ đeo cây sáo nhỏ dùng để gọi Tiểu Đào, Tiểu Khiêm, trên tay cũng không đeo vật gì, túi đeo bên hông cũng chỉ có mấy miếng gừng, hồ tiêu, một túi táo chua khô, cái này khẳng định không thể đem tặng người khác được... Sờ khắp từ đầu tới chân, hoàn toàn không có vật gì.

Triệu Lăng nhìn sắc mặt khẩn trương của nàng, thân nhiên nói: “Cô không cần đưa cho ta vật gì đâu.”

Vân Ca nhú mày: “Không thể phi lễ thể được. A. . . Đúng rồi! Tôi thấy huynh khi mới gặp tôi, cứ nhìn chăm chăm vào giày của tôi, dường như rất thích, tôi tặng cho huynh một chiếc giày, được không?”. Vân Ca vừa nói, vừa tháo giày trên chân, phúi đi bụi trên giày, đưa cho Triệu Lăng.

Trong phút chốc, Triệu Lăng sửng sốt, đỏ khốc đỏ cười, “Cô có biết nữ tử tặng giày thêu cho nam tử là có ý gì không?”

Vân Ca mờ mịt nhìn Triệu Lăng, ánh mắt lấp lánh lấp lánh. Sau đó Triệu Lăng nhìn nàng chăm chú, khoe môi chậm rãi nở nụ cười, đưa tay nhận lấy chiếc giày, trịnh trọng ôm vào trong lòng, nhấn mạnh từng chữ nói: “Tôi nhận. Vân Ca, cô cũng nhất định phải nhớ kỹ!”

Vân Ca hì hì cười, ra sức gật đầu, “Tôi nhất định sẽ không quên, nếu quên sẽ là lợn con...”

Vân Ca chợt nhớ tới chuyện tối qua, “Lăng ca ca, huynh thường xuyên gặp ác mộng sao?”

Triệu Lăng không trả lời, Vân Ca sờ sờ vào lòng mày của hắn, “Tôi hát cho huynh nghe một bài hát, nghe xong sẽ ngủ thật sự ngon, sẽ không gặp ác mộng nữa.”

Vân Ca hắng giọng một cái, nhỏ giọng hát lên:

”Nguyệt nhân minh, phong nhân tĩnh, thụ diệp già song linh nha!

Khúc khúc nhân khiêu tranh tranh, hảo bỉ na cầm huyền nhân thanh a!

Cầm thanh nhân khinh, điều nhân động thính, diêu lam khinh bãi động

Lăng ca ca bế thượng nhân tình, thụ liễu na cá thụ tại liễu mộng trung. . .”

Tạm dịch:

”Trăng sáng tỏ, gió thổi nhẹ, lá cây che khuất song cửa sổ a!

Tiếng đế kêu vang vang, giống như tiếng đàn cầm a!

Tiếng đàn rất nhẹ, nhưng nghe rất êm tai, nhẹ làm lá cây xao động.

Lăng ca ca nhắm mắt lại, ngủ đi ngủ đi mơ thật đẹp...”

Trên đời này, khúc hát êm tai nhất chính là khúc hát ru, là bài hát khi hát đi hát lại nhiều lần, nhất định sẽ làm bé yêu ngủ ngoan. Vân Ca tuy rằng đem “Bảo bối của mẹ ới” miễn cưỡng sửa lại thành “Lăng ca ca”, nhưng tâm ý thể hiện trong ca khúc, Triệu Lăng bỗng nhiên cảm thấy có lẽ tiếng ca này thật sự có thể thay hẳn chôn vùi những ác mộng kia.

Bài hát ru của Vân Ca thực sự không có làm Triệu Lăng ngủ, ngược lại nó làm cho chính nàng ngủ mất. Tới khi mặt trời mọc, nàng mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đợi tới khi thực sự tỉnh táo mới ảo não kêu to: “Ôi! Tôi ngủ lúc nào vậy? Lăng ca ca, huynh sao không đánh thức tôi? Chuyện xưa của tôi còn chưa kể hết đâu?”

Triệu Lăng ôm Vân Ca đặt trên lưng lạc đà, “Lần sau nói tiếp cũng vẫn kịp, chờ khi cô tới Trường An, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian nghe cô kể chuyện xưa.”

Trên bầu trời truyền đến vài tiếng chim kêu, Tiểu Đào và Tiểu Khiêm lập tức nhắm phía trời cao, ngheh đón hai con chim diều lớn đang lượn vòng trên trời. Vân Ca hé miệng, lộ lưỡi cười: “Ồ! Phụ thân không biết lại mang mẫu thân đi đâu rồi, xua Tam ca tới đón tôi, Tam ca tính tình rất nôn nóng, cực kỳ ghét phải chờ đợi người khác, tôi phải đi rồi.”

Triệu Lăng khẽ gật đầu, Vân Ca dần lạc đà rời đi, vừa liên tục vẫy tay với hắn. Dưới gấu váy lục la, hai chân rung động rung động, một chân trắng như tuyết, một chân đi giày xanh lá mạ.

Triệu Lăng đột nhiên nhớ tới một chuyện, kêu lên: “Triệu là họ của mẫu thân ta, khi ở Trường An ta họ Lưu. . .” Nhìn thấy Triệu Phá Nô và những người khác từ xa đi tới, Triệu Lăng lập tức nuốt vào những lời chưa kịp nói ra.

Vân Ca quay người lại, để tay bên miệng làm loa, nói: “Nhớ kỹ!”

Triệu Phá Nô một đêm không ngủ, cân nhắc làm thế nào để xóa bỏ ý nghĩ giữ Vân Ca lại trong đầu Triệu Lăng, nhưng không ngờ sáng sớm nhìn thấy một màn hai người cáo biệt. Trong lòng hắn thả lỏng, nhưng tiếp theo lại thấy một hồi mất mát.

Nếu Triệu Lăng thực sự giữ Vân Ca lại, vậy là hắn có thể gặp được phụ mẫu nàng. Ý niệm trong đầu chưa hoàn thiện lập tức âm thầm khiển trách, sao có thể vì ý nghĩ cá nhân, mà hoàn toàn không để ý đại cục. Huống chi nếu thực sự diễn ra như vậy, biết đâu giữa Triệu Lăng và bọn họ lại có oán hận sâu như biển cả, hiện giờ bình yên nói lời từ biệt như vậy, về sau vĩnh viễn không có liên quan mới là tốt nhất.

Tuyết Lang hộ tống Vân Ca tới ngoài khu chợ, thì tự động dừng bước, Vân Ca cười cáo biệt với Tuyết Lang, “Tuyết tỷ tỷ, cảm ơn tỷ.” Tuyết Lang cẩn thận xoay người rời đi, phong thái tao nhã cao quý.

Vân Ca đánh giá bản thân một chút, vạt váy nhăn nhúm, một chân đi giày che được có một nửa, một chân không có giày, không khỏi buồn cười nghĩ, khó trách Nhị ca nói nhà chúng ta có một nữ nhi khí chất thanh tao, Tam ca luôn khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Nhà chúng ta đúng là có một thực nữ, nhưng mà thực nữ như lời của Nhị ca nói, chỉ có thể là Tuyết tỷ, Vân Ca nhi nhiều lắm được tính là yêu nữ gốc có cử chỉ kỳ quái.”

Vân Ca vừa tới bên ngoài ốc đảo, đã nhìn thấy Tam ca, người kia mỹ lệ như khổng tước, kiêu ngạo như khổng tước, tự kỷ như khổng tước (tự kỷ ở đây ý nói tự yêu, đề cao bản thân mình), chính là Tam ca đang ngồi trên ngọn cây du, đang ngắm nhìn bầu trời cao.

Dưới tàng cây, một nam hài tử tuổi tác không khác biệt lắm so với Tam ca đang bị mấy tên ăn mày vây đánh, tóc của nam hài tử kia được bọc trong một cái mũ nỉ cũ, thân hình của hắn co lại thành một đồng, mặc cho đám người kia tùy tiện dùng chân đá, mặc kệ cho người ta đá tới đá lui, hắn đều không kêu một tiếng, nếu không phải tay chân của hắn thỉnh thoảng có thể cử động một chút, sẽ làm cho người khác cảm thấy đây là một người chết.

Vân Ca than nhẹ một tiếng, Tam ca nói nàng là yêu nữ, nàng ngược lại cảm thấy Tam ca hành sự mới thật kỳ quái, cúi xuống sẽ thấy người ta bị đánh chết, vậy mà bộ dáng của Tam ca căn bản là không nhìn thấy, có thể chuyên tâm thưởng thức trời xanh mây trắng như trước. Không chỉ nói lấy đồng hiếp yếu, chỉ là thấy tuổi tác cũng không khác biệt lắm, cũng nên “Tiểu hài tử” giúp “Tiểu hài tử” nha!

“Các vị đại thúc, không nên đánh nữa!” Vân Ca cười tủm tỉm, nhẹ nhàng nói. Đám ăn mày đang mê mải đánh người, làm sao lại để ý tới một tiểu cô nương?

“Các vị đại thúc, không nên đánh nữa!” Vân Ca tăng lớn âm lượng, đám ăn mày vẫn không để ý như trước.

“Các vị đại thúc, không nên đánh nữa!” Vân Ca lại tăng lớn âm lượng, đám ăn mày vẫn tiếp tục đánh tiếp.

“Các vị đại thúc, không nên đánh nữa!” Một tiếng giống như tiếng sói tru, vang vọng ở trong rừng, lá trên cây bị chấn động ào ào rơi xuống, đám ăn mày bị dọa đến mức lập tức dừng tay, trong nháy mắt đã có hai kẻ nhất gan cảm thấy sợ mất hồn mất vía, sợ tới mức hai chân nhũn lại.

Vân Ca hí mắt, cười hành lễ với đám ăn mày, lúm đồng tiền như hoa lộ vẻ yếu ớt, nhưng giọng nói lại gào thét vang dội như tiếng sói tru, “Đại thúc, thật sự là xin lỗi, tôi không biết nói làm sao cho lớn tiếng, nhóm đại thúc mới có thể nghe được, mới vừa nói tiếng nhỏ quá!”

Một người trẻ tuổi trong đám ăn mày, lỗ tai vừa rồi bị chấn động vẫn còn kêu ong ong, trong lòng tức giận, đang muốn quát mắng Vân Ca, một người ăn mày lớn tuổi chợt nhớ tới trên thảo nguyên có lưu truyền câu chuyện về một cô gái sống cùng bầy sói, vội ngăn cản tên ăn mày trẻ tuổi, cười nói với Vân Ca: “Tiểu cô nương, lỗ tai chúng tôi tốt lắm, nghe được ngài nói chuyện. Ngài không cần nói lớn như vậy, làm bầy sói tới đây, kéo khó lường! Chúng ta là đám người đáng thương, ban đêm đều ngủ ở ngoài trời, sợ nhất chính là chúng nó.”

Vân Ca cười gật đầu, bộ dáng thực là biết nghe lời, tiếng nói cũng lập tức trở nên nhỏ lại, “Ồ, hóa ra lỗ tai của nhóm đại thúc đều nghe được rõ lắm. Đại thúc, mọi người không nên đánh tiểu ca ca nữa.”

Tên ăn mày lớn tuổi lập tức đồng ý, ra hiệu ấy tên ăn mày còn lại theo hần rời đi.

“Tiểu tạp chủng! Yêu nghiệt!” Tên ăn mày trẻ tuổi không cam lòng lại đá một cước lên nam hài tử trên mặt đất, liếc mắt một cái đánh giá Vân Ca, lộ ra vẻ thất vọng, đang định rời khỏi, chợt liếc thấy trên giày của Vân Ca có dính một viên ngọc lớn, ánh mắt sáng lên, nuốt ngụm nước miếng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của lão ăn mày, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Tiểu cô nương, đây cũng không phải là lỗi của chúng ta, là tên tiểu tạp chủng này. . . tiểu huynh đệ này trộm tiền của chúng ta. . .”

Từ trên cây du truyền đến một tiếng hừ lạnh, “Vân Ca, muội đã xong chưa? Ta phải đi.” Tam ca thối một tiếng tiêu, rồi từ trên cây du nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa vặn đáp xuống lưng một con ngựa không biết từ đâu nhảy ra, lặng yên không một tiếng động.

Vân Ca biết Tam ca là người nói đi là đi, tuyệt đối không phải hù dọa nàng. Ngồi lên hần huyết bảo mã Nhị ca tặng cho huynh ấy, một khi đã tung vó, Linh Đăng còn chưa trưởng thành hoàn toàn không thể đuổi kịp được, nàng gấp đến độ kêu lớn: “Tam ca, huynh chờ muội một chút, chờ muội một chút.”

Trước mắt là một thiếu niên khoảng chừng mười tuổi, một thân y phục xa xỉ, quý khí bức người, dáng ngồi ở trên ngựa cao ngạo tựa như khổng tước, hành động lại xuất quỷ nhập thần. Đám ăn mày mặc dù không hiểu công phu cao thâm, nhưng hàng năm ăn xin, cũng có một chút nhãn lực. Ngay cả cái tên ăn mày trẻ tuổi kia cũng hiểu được, hôm nay không thích hợp để kiếm lợi lộc gì, chỉ sợ không cẩn thận một chút, đến tính mạng cũng không giữ được, nên không dám lên tiếng. Tên ăn mày lớn tuổi liên tục hành lễ với Vân Ca, sau đó dẫn theo đám người còn lại vội vàng rời đi.

Vân Ca muốn lập tức rời đi, nhưng nhìn thấy nam hài tử trên mặt đất toàn thân đầy máu, trong lòng không yên, vội vàng nhảy xuống lạc đà đi dịu hần, “Tiểu ca ca, huynh cảm thấy thế nào?”

Nam hài tử trên mặt đất nghe tiếng mở to mắt. Một đôi mắt đen hệt như đá mã não, so với bầu trời sau cơn mưa càng trong vắt, càng thanh thấu, chỉ là ánh mắt của hần không chỉ có ánh sáng trong trẻo như đá quý thông thường, mà còn mang theo một thứ tĩnh mịch hoang vu của hoang mạc. Vân Ca trong lòng chấn động, nàng chưa từng thấy qua ánh mắt đẹp như vậy, cũng chưa từng thấy qua ánh mắt tuyệt vọng như vậy.

Nam hài tử lau đi vết máu trên mặt, lại nhìn thấy Vân Ca đang ngẩng gương mặt hần tới gần người, trong lòng cười lạnh một tiếng, chỉ đơn giản cầm mũ kéo xuống. Một đầu hỗn loạn những sợi tóc dài thẳng màu bạch kim nhẹ nhàng trượt xuống, không còn bị kiềm giữ tung bay trong gió. Hai màu trắng đen, đối lập mãnh liệt, càng làm tôn thêm ánh mắt đen như mã não, làm cho ánh mắt lộ ra một loại yêu khí khó tả nổi.

Hần cười với Vân Ca, có vài phần tà khí, vài phần châm chọc, vài phần miệt thị, “Tiểu thư cao quý, tâm địa ngài thiện lương thuần khiết muốn biểu đạt với thế nhân, ta cũng bị thiện lương sâu sắc của ngài làm cảm động, ta sẽ ghi nhớ trong lòng ân đức của ngài, ngài có thể cười lạc đà của ngài rời đi.”

Thiếu niên tuy rằng máu me đầy mặt, nhưng không giấu được ngũ quan tinh xảo. Khuôn mặt của hần là sự hòa hợp những ưu điểm lớn nhất của người Hán và người Hồ, đường nét vừa khắc sâu vừa nhu hòa, hoàn mỹ như được chạm khắc trên ngọc mà thành. Có một mái tóc vừa trắng vừa đen, trên mặt lại lộ rõ những đường nét trẻ con, hiện rõ một vẻ tang thương cùng tà mị khác thường.

Hần tuy rằng quần áo rách nát, nằm ở đám bùn lầy, nhưng thần thái cao quý ngạo mạn, làm cho Vân Ca cảm thấy là hần giống như một vị vương tử, chẳng qua... là... là vương tử Ma vương.

Vân Ca vỗ vỗ chỗ quai hàm, nhân cơ hội chuyển động, sau đó cười rộ lên, “Huynh muốn làm ta tức giận, ta không giận. Huynh phải đi khám đại phu, huynh chảy rất nhiều máu.”

Phản ứng của Vân Ca hoàn toàn không giống như hần dự liệu, thiếu niên không khỏi nhìn Vân Ca một cách chăm chú, lại nhìn về phía Tam ca của Vân Ca đang ngồi trên ngựa phía đằng xa, ha ha cười rộ lên, “Tiểu thư phú quý nhà ta à, đi gặp đại phu xem ra là việc làm của những kẻ có tiền, tính mệnh ta hèn hạ, không cần phí nhiều công sức như vậy. Nhưng mà càng là người có số mệnh hèn hạ, càng có cơ hội sống sót, ông trời còn mong đợi ta diễn trò giải sầu cho hần! Ta không dễ dàng chết như vậy, ngài cứ đi đường của ngài đi!”

“Vân Ca nhi!” Tam ca ngửa đầu nhìn trời, mây chau thành một đường, thúc xuống bụng ngựa, con ngựa đã muốn nhảy lên chạy đi.

Vân Ca sốt ruột hét lớn: “Tam ca, muội làm ‘Phong hà ngưng lộ’(sương đọng lá sen) cho huynh ăn, gần đây muội mới nghĩ ra được món ăn này.” Lúc này kể cả có ngọc quý nhất thiên hạ Hoà Thị Bích, miếng ngọc đệ nhất Đại Hán triều đặt dưới vó ngựa của Tam ca, ánh mắt huynh ấy cũng không chút quan tâm, tùy ý kêu ngựa giẫm lên mà đi, duy chỉ có ăn, có thể làm cho huynh ấy dừng ngựa lại.

Tam ca ghim dây cương: “Hai mươi tiếng.”

Vân Ca vội vàng gật đầu, đây là phương thức quen dùng từ nhỏ của nàng và Tam ca, hai mươi tiếng, tức là đếm từ một tới hai mươi, nhiều một chút cũng không chờ.

Vân Ca cười hỏi nam hài tử: “Có phải có tiền, huynh sẽ đi tìm đại phu hay không?”

Trong ánh mắt nam hài tử lộ ra vẻ mỉa mai, cố ý dùng bàn tay đen thui của mình nắm lấy tay Vân Ca, một bàn tay đen bần như bùn, một bàn tay trắng sạch như mây, khác nhau một trời một vực, Vân Ca lại hoàn toàn không có cảm giác gì, ngược lại thuận tay cầm tay hần, lại hỏi một lần nữa, “Có phải có tiền, huynh sẽ tới gặp đại phu hay không?”

Nam hài tử nhìn bàn tay Vân Ca, nhất thời ngơ ngẩn, không lên tiếng, Vân Ca cười nói: “Không lên tiếng, tôi coi như huynh đồng ý rồi. Tam ca, huynh có tiền không?”

Tam ca đầu cũng không quay lại nói: “Huynh không mang tiền ra ngoài. Huynh cũng sẽ không dễ bị lừa, trong nhà có một kẻ ngốc là đủ rồi. Cho dù có, cũng sẽ không ột nam nhân vô dụng như vậy.”

Nam hài tử trên mặt đất không giận trái lại còn cười, buông tay Vân Ca ra, nằm trở lại trên mặt đất, tựa như đang nằm thoải mái trên một chiếc giường êm ái, lại lưỡi biếng cười, tỏ vẻ rất là mãn nguyện, nụ cười trên môi không biết là mỉa mai cười nhạo người khác, hay là cười nhạo chính mình, dường như lộ ra vẻ bi ai.

Người yêu cười như Vân Ca lại thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Bị mấy tên ăn mày đánh không nhất thiết là vô dụng, bọn họ lấy đông hiếp yếu, lấy nhiều ức hiếp người khác như vậy là bọn họ không đúng.”

Nam hài tử trên mặt đất vẫn làm ra bộ dáng cười đến vô tâm vô phế như trước, trong ánh mắt đen như mã não, có nhiều điểm sáng, lại lạnh lùng như kiếm nhọn.

Tam ca hừ một tiếng, cất giọng lạnh lùng đếm: “Mười lăm, mười sáu. . .”

Đang lúc Vân Ca sốt ruột, nam hài tử trên mặt đất cười nhạo nói: “Tiểu thư phú quý nhà ta à, nếu như ngài không có tiền, không bằng đem viên ngọc trên giày của ngài thưởng cho ta đi! Ta đem đi đổi tiền tìm đại phu.” Nếu đã bị người ta coi như kẻ lừa đảo, không bằng cứ lừa tiền. Viên ngọc kia xem kích thước, không chỉ nói tìm đại phu, chính là mua một nhà y quán cũng có thể .

“Ngọc này cũng có thể đổi tiền sao?” Vân Ca chỉ cảm thấy viên ngọc đính ở trên giày rất đẹp, cho nên nhờ mẫu thân tìm người đính lên giày, lúc này mới biết có thể đổi tiền, cười gật đầu một cái, lập tức dứt viên ngọc ra, viên ngọc được dùng tơ vàng khâu lại trên giày, rất là chắc chắn, nhất thời kéo không ra.

“Mười tám, mười chín. . .”

Vân Ca vội vàng cởi giày ra, đặt vào trong tay nam hài tử, xoay người nhảy lên lạc đà, đuổi theo sau Tam ca, đi được một đoạn xa vẫn còn dặn dò: “Nhớ đi tìm đại phu, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Nam hài tử nằm trên mặt đất, nhìn theo bóng dáng vẩy lục la trên lạc đà tuyết trắng dần rời xa. Môi mỏng khẽ nhếch lên, là một tiếng cười uể oải như trước. Trong ánh mắt hần, vẻ tĩnh mịch hoang vu dần lộ ra, còn

tối tăm hơn so với màu đen của màn đêm, đầy bi thương đau xót.

Hắn chậm rãi cầm chiếc giày thêu trong tay, trên môi, nụ cười mỉa mai cùng tà khí phát ra càng lúc càng nhiều. Hóa ra trong mắt người khác là giàu sang phú quý, là có cuộc sống hạnh phúc gì đó, còn ở trong mắt nàng cùng lắm chỉ là một viên ngọc để chơi đùa mà thôi.

“Ta chưa bao giờ là quân tử! Cũng tuyệt không tính sẽ làm quân tử!” Hắn hung hăng gắng sức cầm chiếc giày ném ra ngoài. Nhìn lên trên cao, ông trời ở vị trí cao cao tại thượng cũng sẽ không có biểu cảm gì, cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thương xót, hắn cười ha hả.

Đây là vận mệnh sao? Ông trời dựa vào cái gì mà quyết định ai là người giàu sang phú quý? Ai là người đê tiện? Ai là người đáng chết? Ai là người đáng sống? Sinh mệnh của ai là quý giá? Ông trời đáng chết! Ta tuyệt đối không tuân theo vận mệnh mà ông sắp đặt, ông cướp đi từ trong tay ta thứ gì, ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Ta sẽ gặp quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần!

2. Q.1 - Chương 2: Liên Phương Thảo

Thời gian thấm thoát, ngày tháng thoi đưa.

Hàng năm hoa đều rụng, nhưng con người hàng năm lại thay đổi, mùa đông nối tiếp mùa hè, từ cô bé để tóc trái đào năm đó nay đã tới tuổi cập kê.

Một gian phòng tràn ngập ánh sáng, tuy chỉ là một gian, nhưng chẳng có mấy nhà bình thường có được một gian phòng lớn như vậy. Do phòng được làm âm từ dưới sàn nhà, nên dù thời tiết bên ngoài rất lạnh, thì ở trong phòng vẫn ấm áp như mùa xuân tháng ba.

Trên cửa sổ treo một tấm màn hình bích thiên sa*, bày trong phòng là mấy miếng ngọc của người Hán, bên cạnh có một chiếc bát nghiền thuốc bằng đá, bên trong có đặt một viên ngọc Đông Hải tròn xoe.

*Sa: tên một loại lụa mỏng, tổ không rõ lắm loại bích thiên sa là loại lụa như thế nào.

Tiếng cười ẩn hiện của một cô gái xinh đẹp truyền đến, mặc dù nghe được tiếng người nói, nhưng từ cửa nhìn ra lại không thấy bóng người. Chỉ nhìn thấy cách đó không xa là các giá gỗ cao thấp khác nhau, được sắp xếp đan xen trông thật thích mắt, trên mặt giá gỗ đặt đầy các chậu hoa. Có chậu cây kết quả đỏ chi chít, dù có tới tám cái miệng cũng đếm không xuể, có cây chỉ một màu xanh biếc, từ trên giá rủ thẳng xuống đất, màu xanh biếc tựa như một thác nước đổ xuống. Cũng có cây từ giá leo lên trên, leo tới tận nóc nhà, từ trên nóc nhà nở ra một đóa hoa đỏ rực như lửa giống như một ngôi sao nhỏ. Giữa màu xanh biếc của cây cối rậm rạp, các loại kỳ hoa dị thảo tranh nhau khoe sắc, cùng chung sống hoà thuận vui vẻ, trong gian phòng tràn ngập hương thơm đặc thù của cây cỏ.

Dưới một không gian như vậy, làm cho người ta phảng phất thấy như bước vào một thế giới khác. Trong giây lát, liền có suy nghĩ đã vượt ngàn dặm xa xôi, lạc đến chốn bồng lai tiên cảnh. Nhưng vòng qua hoa thơm và cỏ lạ, sẽ nhìn thấy một căn bếp được xây bằng thủy ma thạch(đá granite), chắc chắn sẽ hoài nghi rằng mình hoa mắt. Cho dù căn bếp này được xây với vẻ phi phàm, nhưng cũng tuyệt nhiên không thể nghĩ rằng một căn bếp lại xuất hiện trong nhà này. Nhưng đây đích thực là một gian phòng bếp, lúc này có một cô gái dùng khăn đen che mặt đang nấu ăn.

Vân Ca ngồi nghiêng trên bậc cửa sổ, hai chân nhấc khỏi mặt đất, thoải mái lặc lự chiếc giày, vừa cắn hạt dưa vừa nhìn Thanh Trúc nấu ăn, “Thanh Trúc, tỷ đang nấu ăn, không phải luyện kiếm, tay để thoải mái một tí! Không có chiêu thức, không có quy củ, chỉ có tâm ý và tâm tình.”

Thanh Trúc lại vẫn hết sức nghiêm túc y như cũ, cúi mắt nhìn chăm chăm vào dao thái trong tay mình, thái rau ra từng miếng đều lớn nhỏ giống nhau, độ dày giống nhau.

Không cần nghĩ cũng biết đây là lần đầu tiên Vân Ca chỉ Thanh Trúc cách thái rau, nàng ấy thái rau giống hệt số rau Vân Ca thái mẫu. Nghĩ tới khi Thanh Trúc xào rau, từng động tác một cũng đều hoàn toàn

giống nàng, thậm chí cả tư thế của nàng lúc đứng nghỉ, Thanh Trúc sẽ trong chớp mắt nhanh chóng không sai mà lặp lại, Vân Ca không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng Vân Ca thực thầm mắng Tam ca, tại sao có thể bức một cao thủ kiếm khách thành ra như vậy? Một tiểu nha đầu vội vàng chạy đến cửa, gọi lớn: “Tiểu thư, lại có người không sợ chết tới cầu hôn.”

Vân Ca cười một tiếng châm biếm: “Chờ khi mẫu thân đá bọn họ ra ngoài cửa, người đến gọi ta đi xem nào nhiệt.”

Tiểu nha đầu cười chạy đi, nhưng lại là một đi không trở lại. Vân Ca dần dần nổi lên nghi hoặc, nói với Thanh Trúc: “Muội đi trước thám thính tình hình xem sao, một lát sẽ trở về.”

Thanh Trúc gật gật đầu, lại không ngờ rằng Vân Ca nói một lát sẽ trở về, cũng biến thành một đi không trở lại. Thanh Trúc ở trong phòng bếp đợi cho tới khi bầu trời tối đen cũng không thấy Vân Ca quay lại.

.....

Thừa dịp đêm tối, Vân Ca lưng đeo túi vải, lén lút từ bờ tường trong vườn nhảy ra ngoài. Nàng quay đầu lại nhìn khu vườn vài lần, hình như có do dự, cuối cùng vẫn nhanh chóng chạy đi.

Trong bóng đêm sau lưng nàng, giọng nói của một người trẻ tuổi vang lên: “Vân Ca nhi thực bị cha đoán trúng, bị con nói kích mấy câu, đã bỏ nhà đi thật. Người đã chạy mất rồi, có thể làm cho người cầu hôn trở về, cũng nhất định không làm mẹ khó xử. Cha, muốn con mấy ngày nữa bắt muội ấy trở về sao?”

Một tiếng thở dài rất nhỏ, giống như mang theo vài phần ý cười, lại giống như mang theo vài phần buồn rầu: “Nếu cha bởi vì lo lắng mà theo giám sát mọi hành tung của con, con có vui không?”

Người trẻ tuổi không lên tiếng trả lời.

“Tiểu ưng trưởng thành chung quy sẽ bay đi, lão ưng không có khả năng trông nom tiểu ưng cả đời, nó nhất định sẽ học được cách chăm sóc chính mình. Tùy em con thôi! Con gái của cha chẳng lẽ đến chính mình cũng không chăm sóc được sao?”

“Vậy mặc kệ muội ấy sao?” Giọng nói của người trẻ tuổi bình thản nhưng lại giống như hàm chứa ý cười.

“ . . . ” Sau một lát im lặng, một tiếng thở dài có vài phần tự giễu: “Đạo lý là một chuyện, nhưng thực hiện thì không dễ, chỉ có một đứa con gái, lại nhỏ nhất nhà, không khỏi thiên vị cưng chiều nó một chút, chung quy không cảm thấy là Vân Ca đã trưởng thành. Con có rảnh rang để ý tới em con một chút là tốt rồi.”

“Cha lại đi đâu? Cha lại muốn cùng mẹ đi xa nhà sao?”

Trong giọng nói tràn đầy ý cười: “Thật vất vả mới đợi tới lúc các con đều trưởng thành, lúc này đương nhiên phải làm việc cần làm thôi.”

Người trẻ tuổi cũng cất tiếng cười cười, nói chuyện ngữ khí giống bằng hữu quá chẳng giống như cha con: “Vân Ca nhi thích nhất là dính chặt lấy cha mẹ. Cha, không phải cha khó xử không cự tuyệt cầu thân, mà là cố tình đuổi cái đuôi nhỏ Vân Ca ra khỏi nhà?”

Trong gió nhẹ, có tiếng cười khẽ. Cha của anh ta vẫn lợi hại như trước, dường như trong ánh mắt như ưng đó có vài phần nắm rõ, có vài phần không nắm rõ. Tựa hồ nhớ tới một cổ nhân, nhưng anh ta không cách nào tưởng tượng một người như thế nào mới có thể lệnh cho trời sập xuống, cũng chỉ giống như phũ phũ mấy hạt bụi trên tay áo xuống như phụ thân.

.....

Đã trốn khỏi nhà được mấy ngày, Vân Ca thực đầy bụng ủy khuất. Không rõ cha và mẹ luôn luôn cưng chiều nàng vì sao mà không đuổi mấy kẻ tới cửa cầu hôn kia đi, chẳng những không có đuổi đi, nghe nha đầu nói còn tiếp đón hết sức chu đáo.

Tam ca càng quá đáng, chẳng những không giúp nàng nghĩ ra chủ ý gì, còn đối với nàng thập phần không kiên nhẫn. Tam ca hành sự nói chuyện vốn kiêu căng, lúc ấy lại làm một bộ dáng mong chờ nàng nhanh nhanh chóng chóng xuất giá.

Vân Ca đầy bụng tủi thân mà không có người giải bày, vừa tức giận lại vừa thương tâm, màn đêm buông xuống là bỏ nhà chạy trốn. Trốn mọi người, xem cả nhà làm sao bây giờ? Có gả thì gả chính bọn họ đi đó, nàng dù sao tuyệt đối sẽ không gả.

Mọi người đều nghĩ rằng nàng đã quên, phụ thân và mẫu thân cũng nhất định cho rằng nàng quên, nhưng nàng thực sự không quên, nàng nhớ rất rõ lời hứa của mình.

Ngày đó sau khi đi dẫn đường về nhà, phụ thân và mẫu thân nhìn thấy đồ trang sức trên cổ nàng, hỏi nàng từ đâu mà có, nàng kể lại chi tiết, nhưng không hề nghĩ đến, thần sắc của phụ thân và mẫu thân đều trở nên nghiêm trọng. Nàng hoảng sợ, lời ước hẹn cùng việc tặng giày cũng chưa dám nói cho cha mẹ.

Mẫu thân lấy sợi dây đi, hơn nữa bắt nàng phải hứa, vĩnh viễn không được đi tìm gặp Lăng ca ca. Nàng khóc ầm ĩ không chịu vâng lời, đó là lần đầu tiên mẫu thân và phụ thân không làm theo yêu cầu của nàng. Cuối cùng mẫu thân nhịn không được nàng khóc nháo, tuy rằng không ép buộc nàng không được đi tìm Lăng ca ca, nhưng bất luận như thế nào mẫu thân cũng không trả sợi dây đó lại cho nàng.

Sau đó nàng lén đi quấy rầy phụ thân, muốn lấy lại sợi dây, người phụ thân dù thấy núi lở trước mặt cũng sẽ không nhú mày của nàng đột nhiên thở dài, nói với nàng: “Vân nhi, mẫu thân con là vì muốn tốt cho con, đừng làm ấu thân con lo lắng.”

Tuy rằng đã nhiều năm như vậy đã trôi qua, khuôn mặt Lăng ca ca cũng đã mờ hồ, nhưng nụ cười dưới bầu trời sao mùa hạ đó vẫn nhắc nhở nàng, nhắc nhở nàng giữ vững lời hứa.

Khi nàng lần đầu tiên đọc sách hiểu được, hóa ra nữ tử tặng giày thêu cho nam tử là ước định ý tứ chung thân, tim nàng đập rộn ràng trong lồng ngực như muốn vọt ra ngoài, rõ ràng bốn phía không có ai, nàng lại lập tức gấp sách lại, giống như vừa làm một việc không nên làm.

Hôm đó, cả ngày tinh thần nàng đều hoảng hốt, vừa lo lại vừa mừng. Buổi tối cũng ngủ không yên, chỉ có thể nhảy lên trên nóc nhà ngắm sao.

Sao trên bầu trời tỏa sáng lấp lánh, giống như buổi tối hôm đó, trong ánh mắt sâu như đêm tối của huynh ấy xuất hiện những chấm sáng. Lúc này, trong nháy mắt, nàng mới chính thức hiểu được lời nói của huynh ấy ngày đó: “Tôi nhận. Vân Ca, cô cũng nhất định phải nhớ kỹ!”

Huynh ấy nhận, huynh ấy đã muốn cho nàng hứa hẹn.

Vân Ca nhớ lại từng chuyện từng chuyện khi ở cùng Lăng ca ca, huynh ấy là bằng hữu duy nhất của nàng từ nhỏ tới lớn.

Nằm dưới ánh sáng của bầu trời sao mùa hạ, nghĩ tới Lăng ca ca trong thành lúc này cũng có thể đang ngắm sao trời, Vân Ca có một cảm giác kỳ lạ, cảm thấy huynh ấy lúc này nhất định cũng đang ngắm sao trời, vừa yên lặng nhớ lại lời ước định của bọn họ, lại vô cùng mong đợi ngày hội ngộ của bọn họ.

Lo nghĩ trong lòng nàng dần dần mất đi, một cảm giác vui sướng rất khó diễn tả bằng lời dần tăng lên. Nằm trên nóc nhà, hướng lên bầu trời sao, nàng nhẹ giọng nói: “Tôi nhớ kỹ mà! Bầu trời đầy sao chứng kiến lời hứa của chúng ta, tôi nhất định sẽ không quên.”

Từ đó về sau, Vân Ca có một bí mật động trời. Mỗi khi có một mình, nàng không nhịn được sẽ cười trộm một cái; e sợ, vui mừng khi nàng đột nhiên nhận thấy mình đã thầm yêu một người, thường hay một mình ngắm bầu trời sao lúc nửa đêm tới gần người. Khi nghe đám trẻ con hát “Cưới vợ, mặc y phục đỏ” gương mặt nàng bỗng nhiên đỏ lên, nàng còn không nguyện ý mặc y phục màu đỏ. Bởi vì nàng âm thầm cảm thấy màu sắc này, một ngày nào đó nàng sẽ chỉ mặc ột người ngắm thôi.

Nàng vẫn lên kế hoạch lúc nào thì đi tìm Lăng ca ca, vốn đang buồn rầu lo lắng không biết nên lấy lý do gì xin tới Trường An mới có thể làm cho cha mẹ nàng không nghi ngờ, thật không ngờ cha mẹ vậy mà lại muốn hứa hôn cho nàng. Nếu cha mẹ cũng không muốn giữ nàng lại nữa, nàng dứt khoát rời nhà trốn đi, nhân đó còn đi Trường An gặp Lăng ca ca nữa.

Nhưng mà đã không còn sợi dây tín vật nữa, không biết có tìm được Lăng ca ca hay không? Tìm được Lăng ca ca, lại nên giải thích như thế nào đây? Nói với huynh ấy rằng đã bị mẫu thân tịch thu sao?

.....

Vân Ca trong lòng thầm than một tiếng, trước hết không cần nghĩ nhiều như vậy, đợi cho tới khi tới Trường An rồi tính tiếp! Nhất định sẽ có biện pháp.

Chú thích:

Phương thảo nghĩa là cỏ thơm. Tên chương được lấy ý từ hai câu trong bài từ “Sinh Tra Tử – Xuân Sơn Yên Dục Thu” của Ngưu Hy Tế đời Đường.

“Ký đặc lục la quần, xứ xứ liên phương thảo”

Dịch nghĩa: Nhớ dáng váy xanh tha thướt, thương thay cỏ thơm khắp nơi.

Trên đường đi về phía đông, Vân Ca trong lòng thầm khen, khó trách Đại Hán được thừa nhận là Thiên triều, phổ phưởng phồn hoa xác thực là không có quốc gia bình thường nào có thể sánh bằng, nghệ thuật, trò chơi mới lạ chỗ nào cũng có.

Nhưng Vân Ca từ nhỏ đã từng thấy vô số đồ chơi quý giá, bảo vật kỳ lạ, cha mẹ huynh trưởng đều không hề gắn bó với món đồ vật, tài sản nào, cho nên báu vật kỳ lạ hiếm có gì đó, nàng nhiều lần cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái, đối với nàng mà nói đều là vật ngoài thân. Trên đường nàng lưu tâm nhất nhưng thật ra lại thông thường nhất, đó chính là ăn. Phàm là nghe được người nào giới thiệu hiệu ăn, từ điểm gì đó ăn ngon, nàng nhất định muốn đi nếm thử.

Ôi! Phụ thân, mẫu thân, ca ca cũng không cần nàng, nàng làm sao còn muốn vì bọn họ học nấu ăn chứ?

Tuy rằng trong lòng tràn đầy buồn bực, nhưng đó là thói quen của nàng từ nhỏ đến lớn làm sao nói sửa là sửa dễ dàng như vậy được?

Bởi vì trong lòng phiền muộn, nàng thường giả trang ăn mày đi đường, tuy rằng vốn có tâm tư đi du ngoạn cho tốt, nhưng bởi vì trong lòng khổ sở, vẫn còn chất chứa tâm tư oán giận cha mẹ. Nàng chỉ cảm thấy chính mình càng nghèo túng lười thôi, tựa hồ như vậy càng có thể làm cho cha mẹ khó chịu, cũng mới có thể càng giảm bớt khó chịu trong lòng mình.

Khi Vân Ca rời nhà, vẫn là trời đông giá rét. Khi nàng du ngoạn đến thành Trường An, đã là xuân về hoa nở.

Khi vừa mới tới Thiểu Lăng Nguyên* ở ngoại thành Trường An, Vân Ca chợt nghe thấy Thất Lý Hương từ lâu là từ lâu có tiếng, cho nên quyết định đi nếm thử xem rượu của Thất Lý** Hương này hương tỏa bấy đậm ra sao.

*Thiểu Lăng Nguyên hiện nay vẫn còn mang tên này, là một địa danh thuộc Trường An, tỉnh Thiểm Tây

**Thất lý là bảy dặm.

Còn chưa tới từ lâu, đã nhìn thấy trước cửa từ lâu vây quanh không ít người, Vân Ca trong lòng vui vẻ, có náo nhiệt để xem đây!

Được xem náo nhiệt, mọi người đều rất thích, ai ai cũng chen chúc ngóng cổ xem xét, Vân Ca chân nhảy nửa ngày, cũng không có nhìn được bên trong rốt cuộc có gì náo nhiệt.

Vân Ca nhìn nhìn tám vòng vây, cả tám vòng vây đều chật ních người, nàng hé miệng cười, lấy từ trong túi nhỏ ra một ít ngư tinh thảo* hôm qua mới hái, thuận tay vò nát, rồi bôi hết chất lỏng đó lên tay, sau đó đi tới trước, giơ hai tay về phía mặt của đám người đang chen chúc.

*Ngư tinh: cá tanh, ở nước mình vẫn gọi là cây diếp cá.

Ngư tinh thảo, nghe tên đã biết ý nghĩa, chỉ biết mùi vị rất là khó ngửi. Đám người phía trước ngửi được mùi vị khác thường, lại nhìn thấy bộ dáng lười thôi của Vân Ca, đều cau mặt nhăn mũi, chửi mắng rồi né tránh. Vân Ca thuận buồm xuôi gió chiếm cứ tầm nhìn tốt nhất, hơn nữa tuyệt đối sẽ không có người nào dám đến chen với nàng. Nàng há miệng nhả viên ô mai ra, hai tay nắm lấy nhau, mắt mở lớn, chuẩn bị chuyên tâm xem náo nhiệt.

Một cô nương tuổi tác không khác biệt lắm so với Vân Ca, dung mạo xinh đẹp, trên nét mặt có vài phần đánh đá, lúc này đang mắng chửi một thiếu niên nhỏ tuổi hơn so với nàng ấy. Cô nương này một tay nắm đòn gánh, một tay vịn lỗ tai của thiếu niên, “Xem lần sau ngươi còn dám trộm tiền nữa hay không?”

Cô nương này đầy mặt tức giận, vẫn không ngừng chửi mắng thiếu niên, vừa mắng, vừa dùng đòn gánh đánh thiếu niên mấy cái.

Thiếu niên quần áo tả tơi, thân hình yếu ớt, bị khí thế của cô nương đó hù dọa, thân thể hắn run rẩy, chỉ nói liên tiếp mấy câu cầu xin tha thứ, “Hứa tỷ tỷ, cô xem tôi trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ còn chưa tới tám tuổi, chỉ có một mình tôi phải chăm sóc, cô tha cho tôi một lần...”

Lỗ tai của thiếu niên đã đỏ bừng, nhìn dường như lập tức sẽ bị nhéo rụng. Người mất của muốn mở miệng xin hộ, lại bị cô nương đánh đá lợi hại kia hù dọa nên ngừng lại, chỉ thì thào nói: “Quên đi, quên đi!”

Vân Ca trên đường giả trang ăn mày, gặp không ít ác cảm và xem thường, lúc này nhìn thấy bộ dáng thiếu niên kia, lại nghe nói hắn chỉ có một mình, lập tức nổi lên loại tình cảm đồng bệnh tương lân.

Nàng đang cân nhắc làm thế nào giải cứu thiếu niên thì chủ tiệm của Thất Lý Hương đi ra. Bởi vì tất cả mọi người chen chúc ở cửa xem náo nhiệt, ảnh hưởng tới việc buôn bán, cho nên chủ tiệm đi ra nói vài câu khuyên giải, xin hộ.

Cô gái kia dường như khá quen thân với chủ tiệm, nhưng vẫn còn tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên vài lần, không cam tâm tình nguyện thả hắn rời đi.

Ánh mắt Vân Ca nhanh như chớp đảo mấy vòng, lén lút bám theo sau cô nương kia. Nàng cho rằng không có ai để ý, nhưng không biết rằng khi nàng ở bên ngoài xem náo nhiệt, trên lầu, ngồi cạnh bên cửa sổ là một cảm y* nam tử đội nón trúc luôn luôn dõi theo nàng, lúc này nhìn nàng rời đi, lập tức đi xuống lầu, không xa không gần đi theo sau lưng nàng.

*Cảm y: áo gấm.

Vân Ca đi theo cô gái kia được một đoạn đường, đợi tới khi tới một ngõ nhỏ yên lặng, xem chừng xung quanh không có người, đang định xuống tay, thì nghe một tiếng gọi “Bình Quân”, Vân Ca có tật giật mình, lập tức trốn phía sau góc tường.

Một nam tử dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn từ đằng xa đi tới. Bộ y phục màu đen anh ta mặc qua nhiều lần giặt màu đã bạc đi khá nhiều, đôi giày trên chân còn dính khá nhiều bột bánh, trong tay còn cầm theo một con gà gần như bị trụi lông.

Trang phục của anh ta tuy rằng giản dị nghèo túng, nhưng khí chất trên người lại không có chút gì mộc mạc, bước đi hết như một con sư tử lười biếng tùy ý. Trong ánh mắt mơ hồ hiện ra một vẻ lạnh lùng cao cao tại thượng, trên khuôn mặt tươi cười lại tràn đầy vẻ sáng sủa thanh thoát, nhưng lại bộc lộ một vẻ hèn mọn và ảm áp thường thấy được ở thế giới những tiểu dân thấp kém. Tôn quý, hèn mọn, lãnh đạm, ảm áp, những khí chất cực kỳ không hài hòa này lại cùng ẩn chứa trong một người đàn ông.

Vân Ca buồn bực trợn mắt ngó nam tử cầm theo con gà kia, nhưng trái tim đang đập nhẹ nhàng lại vọt lên một nhịp. Tuy rằng cử chỉ tươi cười hoàn toàn khác biệt, nhưng ánh mắt này... rất là quen thuộc! Cho dù sáng lạn như ánh mặt trời, cho dù cười, vẫn là bóng tối nặng nề, lãnh ý gợn sóng. Có điều Vân Ca biết, nếu như ánh mắt này cũng cười, sẽ có thể so với ánh sáng lấp lánh của những vì sao trên bầu trời đêm.

Cô nương được gọi là Bình Quân kia lấy từ trong người ra một túi tiền, đếm một nửa, rồi đưa cho nam tử cầm gà, “Cầm lấy!”

Nam tử không chịu nhận, “Hôm nay chơi gà, thắng được nhiều tiền.”

“Thắng được tiền nhưng mấy ngày trước đây còn ghi nợ. Đây là tiền bán rượu có được, mẹ muội sẽ không biết, huynh không cần lo lắng bà biết được sẽ cần nhẫn, hơn nữa...” Bình Quân nhướn mày cười, lấy ra một miếng ngọc bội từ trong ngực áo, đưa qua đưa lại trước mắt nam tử kia mấy lần, rồi lập tức cất kỹ, “Vật của huynh gắn nợ đang ở chỗ của muội, muội còn sợ huynh sau này không trả muội sao? Muội nhất định sẽ tính cả vốn lẫn lãi.”

Nam tử cất tiếng cười, tiếng cười sang sảng. Anh ta không chối từ nữa, tiếp nhận túi tiền, tiện tay cất vào trong ngực áo, rồi đỡ lấy đòn gánh trong tay Bình Quân, cầm giúp nòng. Hai người thấp giọng cười nói, dọc đường sánh vai bước đi.

Trong đầu Vân Ca mờ mịt, miếng ngọc bội kia? Miếng ngọc bội kia? Dưới ánh mặt trời, con rồng bay lượn đó so với mảnh ngọc dưới ánh sao ngày đó giống nhau như đúc.

Vân Ca ngẩn người một lúc bỗng giật mình, lấy ra một miếng gừng mang theo người, giơ ra phía trước mắt một chút, mắt lập tức đỏ lên, nước mắt cũng theo đó ào ào rơi xuống.

Vân Ca bước nhanh như chạy, nhằm hai người đang sóng vai phía trước đi tới, người con trai phản ứng quá nhanh, nghe được tiếng bước chân, lập tức quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng, nhưng Vân Ca đã đụng vào người Bình Quân.

Nam tử cầm cánh tay Vân Ca, vừa định trách cứ, nhưng nhìn thấy tên ăn mày trên mặt nhem nhuốc như vẽ mặt (trong tuồng hát ấy), một đôi đồng tử đen láy trong mắt được bao bọc bởi tầng nước mắt trong suốt, lại không hiểu sao có vài phần thân thiết, lời muốn nói ra cũng ngừng lại ở đầu lưỡi, bàn tay thả lỏng. Vân Ca lập tức rút tay về, tầm mắt dời khỏi gương mặt anh ta, cất giọng khàn khàn nói với Bình Quân: “Thực xin lỗi”, rồi vội vàng chân nam đá chân chiêu chạy về phía trước như cũ.

Bình Quân bị Vân Ca đụng trúng vào ngực, vốn đang xấu hổ ngượng ngùng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Vân Ca, cũng không thấy tức giận nữa, cất giọng kêu lên: “Tiểu huynh đệ, ai bắt nạt người?”, lời còn chưa dứt, bóng dáng Vân Ca đã không thấy đâu.

Nam tử lập tức kịp phản ứng: “Bình Quân, mau kiểm tra xem vật kia còn không?”

Bình Quân sờ tay trước ngực, lập tức giậm chân, vừa tức, vừa cười, lại vừa lo lắng, “Tự nhiên có người dám động thủ trên đầu thái tử(ý nói dám ra tay với người cao quý)! Lưu Bệnh Dĩ, huynh đứng đầu đám du hiệp ở Thiếu Lăng Nguyên này không phải mới ngày một ngày hai nha! Không phải nghe đồn rằng những người này đều là thủ hạ của huynh sao?”

.....
Vân Ca chống cằm, ngồi xổm dưới bóng cây, ngơ ngác nhìn miếng ngọc bội trên mặt đất. Vài canh giờ đã trôi qua, nhưng người vẫn chưa hề cử động.

Vốn dĩ đã nghĩ khi đi tới thành Trường An, không có sợi dây kia làm sao tìm được người, nhưng lại không ngờ mới vừa tới ngoại thành Trường An, đã gặp ngay Lăng ca ca.

Diện mạo con người theo thời gian có thể thay đổi, nhưng miếng ngọc bội tuyệt đối sẽ không thay đổi, miếng ngọc bội này và miếng ngọc bội năm đó Lăng ca ca đeo ở bên hông giống nhau như đúc, tuyệt đối sẽ không sai! Còn có ánh mắt kia nòng nhất định nhớ rõ.

Trước khi tới Trường An, nàng đã nghĩ tới vô số khả năng, có lẽ nàng sẽ không tìm được Lăng ca ca, có lẽ Lăng ca ca không còn ở Trường An, nhưng không hề nghĩ tới một khả năng, Lăng ca ca đã quên nàng. Nhưng hiện tại, nàng không dám khẳng định Lăng ca ca còn nhớ rõ lời ước hẹn từ nhiều năm trước như vậy, dù sao cũng đã là chuyện từ mấy ngàn ngày trước đây. Mà năm đó huynh ấy không chịu đưa ngọc bội cho nàng, hiện giờ nó lại nằm trong tay cô gái khác.

Vân Ca lúc này như thể một người đang bôn ba giữa chốn sa mạc, nghĩ rằng đang đi tới một nơi có nguồn nước, nhưng khi tới nơi mới phát hiện ra, hóa ra đó vẫn là một nơi trên sa mạc. Một mồi, mờ mịt, nàng chỉ cảm thấy đầu óc dường như không thể nào suy nghĩ được, một bên tự nói với bản thân mình rằng: “Lăng ca ca không có khả năng lãng quên tôi, không có khả năng.”, một bên lại có một giọng nói nho nhỏ không ngừng nói với nàng: “Huynh ấy quên, huynh ấy đã quên rồi.”

Vân Ca ngồi ngây ngốc một lúc lâu, khi bụng kêu ùng ục, mới nhớ ra là mình vốn định là tới tửu lâu Thất Lý Hương ăn cơm, kết quả náo loạn nửa ngày, vẫn chưa đi được bước nào.

Nàng lê bước chân, tùy ý vào một tiệm ăn, dự định ăn vài thứ trước đã.

Chủ tiệm nhìn trang phục của nàng, vốn đã rất không tình nguyện, Vân Ca đẩy bụng tâm sự, không có sức lực trêu đùa người khác nữa, vung tay ném vài lượng tiền cho chủ tiệm, thái độ của chủ tiệm lập tức đại

biển, nghe theo lời nàng phân phó.

Mì cũng có hương vị thực bình thường, Vân Ca lại đầy bụng tâm sự, tuy rằng đói, lại ăn không được. Nàng chỉ cúi đầu, ăn một chút mì với rau, tiếng người nói trong tiệm vốn ồn ào, lại đột nhiên biến mất hết cả, yên tĩnh tới mức kim rơi cũng có thể nghe rõ tiếng.

Vân Ca ngẩng đầu tùy ý nhìn lại, lập tức ngây người.

Một cẩm y nam tử đứng ở trước cửa tiệm, đang chậm rãi tháo xuống nón trúc trên đầu. Một động tác đơn giản, hần làm cũng thật phong lưu tiêu sái khác thường, phong thái xuất trần, đang lúc ánh sáng lưu chuyển, làm người ta không thể không nhìn.

Bạch ngọc quan buộc giữ mái tóc trên đầu, mái tóc so với bầu trời đêm càng đen hơn, so với tơ lụa càng mềm mại hơn, so với bảo thạch càng sáng bóng. Ngũ quan hoàn mỹ tựa như dùng ngọc thạch khắc thành, không thừa một phân, cũng không thiếu một phân.

Ánh mắt nhẹ lướt, cười như mây bay, làm cho tất cả các từ ngữ dùng để hình dung về anh tuấn mỹ lệ đều trở nên kém cỏi, vụng về, ảm đạm thất sắc, nếu dùng chúng với người này, thậm chí làm cho người ta cảm thấy sự không tôn trọng.

Người như vậy không nên xuất hiện trong một tiệm ăn đơn sơ thế này, phải là bước trên thềm ngọc thạch, nắm tay mỹ nhân, ở sau tấm màn thủy tinh nơi hành tẩu*. Do hần cố tình xuất hiện, hơn nữa lại tươi cười thân thiết ảm áp, nói chuyện với chủ tiệm khiêm tốn lễ độ, coi đối phương như thế là người quan trọng, tôn quý: “Phiền ngài làm cho ta bát mì.”

*Hành tẩu: nơi ở tạm của vua lúc xuất hành.

Bởi vì hần xuất hiện, mọi người đều ngừng ăn, mọi người đều dõi theo hần, mọi người đều có ý nghĩ tự biết xấu hổ, muốn dời ánh mắt đi, nhưng lại không nỡ dời đi.

Vân Ca tuy rằng với phong thái của đối phương có chút kinh ngạc, nhưng từ nhỏ đến lớn, theo cha mẹ chu du thiên hạ, gặp qua kỳ nhân chuyện lạ rất nhiều, cho nên chỉ ngẩng ngốc nhìn một lát, rồi lại cúi đầu, tiếp tục ăn mì trước mặt. Hừ! Tam ca thôi, huynh là con khổng tước thôi, không biết thấy người này, có thể ít đi vài phần tự kỷ hay không? Thật muốn Tam ca làm sao nhanh tới Trường An. Phụ thân, mẫu thân, ca ca đều ở ngàn dặm bên ngoài, nơi này chỉ có một mình nàng, cô đơn chỉ có một mình...

Nam tử cười hỏi Vân Ca, “Ta có thể ngồi ở đây không?”

Vân Ca nhìn lướt qua tiệm ăn, tuy rằng không còn chỗ, nhưng như vậy cũng không cần phải... tìm nàng ngồi cùng bàn với hần, bên kia là một lão bà mỹ nữ, kia nữa là một trung tuổi mỹ nữ đều dõi theo xem hần ngồi đâu. Hần hoàn toàn có thể tìm họ ngồi chung, việc gì phải tìm tới nàng, một thân lấm dầy bùn đất?

“Khi ăn cơm khi bị người khác nhìn chăm chăm, dù cho ăn đồ ăn gì cũng giảm hương vị.” Nam tử nhún mày, hiện ra vài phần bất đắc dĩ, tươi cười ôn hòa như ánh mặt trời một sáng tháng ba.

Dọc đường Vân Ca đi, hễ như giả trang ăn mày, càng nhiều người xem thường nàng, lúc này nam tử kia lại đối với nàng như thể nàng đang mặc loại quần áo tốt nhất. Vân Ca không khỏi sinh cảm tình đối với người này, nhẹ gật đầu. Nam tử chấp tay cảm ơn, ngồi đối diện với nàng.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong tiệm nhất tề soàn soạt liếc qua, dính chặt trên người nàng, Vân Ca lập tức bắt đầu vạn phần hối hận đã đồng ý cho nam tử đó ngồi chung bàn với mình. Nhưng mà, hối hận cũng đã muộn, chịu đựng đi!

Chủ tiệm bưng lên một cái bát trông thập phần tinh xảo mỹ lệ không xứng chút nào với tiệm ăn này, thịt trong bát nhiều hơn so với của người khác rất nhiều, cũng ngon hơn, mì cũng nhiều hơn so với của người khác, từng đợt hương thơm dâng lên mũi làm Vân Ca xác định rõ, bát mì này so với bát mì nàng đang ăn ngon hơn nhiều.

Vân Ca thở dài thật mạnh, đây là sức mạnh của cái đẹp a! Không phải chỉ có nữ nhân dung mạo xinh đẹp mới có thể chiếm ưu thế, nam nhân bộ dạng tuấn mỹ cũng có thể nha.

Nam tử thấy Vân Ca liếc nhìn bát mỳ của hắn một cái, rồi mới cực kỳ thống khổ nuốt xuống một miếng mỳ của trong bát của nàng. Hắn ôn hòa cười, đẩy bát mỳ sang chỗ Vân Ca, “Ta có thể chia cho người một nửa.”

Vân Ca không khách khí chút nào, lập tức lấy một nửa mỳ trong bát rồi đưa lại hắn.

“Ta tên gọi Mạnh Giác, Mạnh trong từ Mạnh Tử, Giác là Ngọc trung chi vương*.”

*Ngọc trung chi vương còn có nghĩa là Ngọc ghép thành đôi, là cách viết từ Giác trong tên Mạnh Giác vì chữ Giác này là bộ ngọc ghép với chữ Ngọc nên gọi như vậy, nhưng chữ Ngọc vốn được tạo thành từ chữ Vương, còn chữ Giác nhìn qua giống như chữ Vương nằm giữa chữ Ngọc nên gọi là Ngọc Trung Chi Vương.

Vân Ca đang vui đầu chuyên tâm ăn mỳ, sững sốt trong chốc lát mới hiểu được nam tử vừa tự giới thiệu, nàng trong miệng còn đầy mỳ, lúng ba lúng búng nói: “Tôi tên gọi Vân Ca.”

Vân Ca ăn xong mỳ, thở ra một hơi nói: “Xương đuôi trâu, táo vàng, gừng, hầm suốt ba ngày rồi cho vào bình bịt kín, ủ dưới đất vàng, tủy xương ngâm vào trong canh, tuy rằng nguyên liệu không tốt, chọn trâu có chút già, nhưng mà nấu cũng không tồi.”

Mạnh Giác gấp một đĩa mỳ, gật đầu cười, tựa hồ cũng tán thưởng hương vị của mỳ. Vân Ca than nhẹ một tiếng, người này sao mà ngay cả tư thế ăn mỳ đều có thể nhìn đẹp như vậy?

Vân Ca chống cằm, nhìn Mạnh Giác ngẩn người, tay sờ tới ngọc bội trong ống tay áo. Đến Trường An mục đích chính là tìm Lăng ca ca, người như ý nguyện đã tìm được rồi, nhưng ngược lại giờ nàng lại không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ?

Mạnh Giác trông như đang nhìn chăm chú, thực tế hắn lại căn bản không hề nhìn Vân Ca, trong ánh mắt lướt qua có một phần không vui, một phần như trút được gánh nặng, nhưng chỉ ngẩn ngừ trong một chớp mắt, lại nhanh chóng thành ý cười như gió xuân ôn hòa.

Vân Ca vẫn kinh ngạc ngẩn người như trước, Mạnh Giác đảo mắt nhìn thấy người ngoài cửa tiệm, lập tức gọi chủ quán lại đây tính tiền. Hắn đưa tay vào tay áo tìm kiếm hồi lâu, nhưng vẫn không lấy được tiền ra.

Thần sắc của chủ tiệm và mọi người trong tiệm ăn đều trở nên kinh ngạc kỳ quái, Mạnh Giác thấp giọng thở dài: “Túi tiền nhất định là vừa rồi đã bị tên ăn mày đụng phải ta trộm đi.”

Vân Ca vừa nghe, mặt lập tức nóng lên. May mắn trên mặt có bùn đen, nên thật ra nhìn không thấy đỏ, Vân Ca liền lấy tiền ném cho chủ tiệm, “Đủ đủ chưa?”

Chủ tiệm lập tức cười lớn: “Đủ rồi, như vậy là đủ rồi!”

Mạnh Giác chỉ cười nhạt nhìn động tác Vân Ca lấy tiền, không chối từ, cũng không nói lời cảm tạ.

Khi Vân Ca và Mạnh Giác sống vai cùng ra khỏi tiệm ăn, dường như còn truyền đến tiếng cảm khái của chủ tiệm ở phía sau: “Việc lạ hàng năm đều có, hôm nay thật đúng là đặc biệt nhiều! Mở cửa tiệm hai mươi năm, lần đầu tiên gặp vào tiệm ăn cơm là một tên ăn mày, lần đầu tiên nhìn thấy một công tử nhìn như thiên nhân. Quả là một công tử quần áo đẹp dễ quý giá, nhưng lại không trả nổi một bát mỳ, ngược lại một tên ăn mày người toàn bùn đất lại ra tay hào phóng rộng rãi.”

Vân Ca nhìn đoạn đường trước mặt hai người, lập tức muốn chuồn đi. Nhưng Mạnh Giác cố tình giữ nàng, thành khẩn nói lời cảm tạ với nàng, Vân Ca vài lần dùng sức, cũng không rút cánh tay trong tay Mạnh Giác ra được.

Tướng mạo Mạnh Giác vốn đã cực kỳ làm cho người khác chú ý, lúc này lại đang lôi kéo một tên ăn mày quần áo tả tơi, càng làm ọi người trên đường ngừng bước đứng xem. Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân đang đi ở phía trước cũng quay lại xem chuyện gì xảy ra, hai người nhìn thấy Vân Ca, lập tức chạy nhanh tới gần.

Hứa Bình Quân người chưa tới, tiếng đã tới trước: “Tên ăn mày thối, trộm cái gì mau giao ra đây, bằng không người chờ xem!”

Mọi người trên đường nghe tiếng, đều khinh thường nhìn Vân Ca, Mạnh Giác vẻ mặt hết sức kinh ngạc vội vàng thả tay.

Vân Ca muốn chạy, Lưu Bệnh Dĩ đã chắn trước mặt nàng, trên mặt hì hì cười, ngữ khí lại tràn đầy hàn ý: “Mặt người nhìn không quen, người là người từ nơi khác tới sao? Nếu nhất thời có chút khó khăn, người trên giang hồ hà cớ gì không giúp đỡ nhau được, cũng không nên ra tay như thế. Quy ước đầu tiên, không ăn trộm của phụ nữ, nam nữ khác biệt, trộm đồ của phụ nữ không thể tránh khỏi tay chân chạm vào người ta chiếm tiện nghi. Quy ước thứ hai, không ăn trộm đồ quý giá, mấy thứ đồ ngọc thường thường là vật gia truyền của nhiều thế hệ, đó là một chút tôn nghiêm đối với huyết thống gia tộc nhà người khác, người ngay cả quy củ này cũng đều không hiểu sao?”

Vân Ca vô số lần nghĩ tới trường hợp gặp lại Lăng ca ca, vui mừng có, bi thương có, cũng từng vô số lần tưởng tượng Lăng ca ca gặp nàng, sẽ nói với nàng những gì, thậm chí còn ảo tưởng rằng nàng phải làm bộ không biết hắn, xem hắn sẽ nói với nàng như thế nào.

Nhưng hóa ra là như vậy... Hóa ra là ánh mắt khinh thường và chán ghét, là ngữ khí lạnh lùng quở trách.

Nàng kinh ngạc đối diện với Lăng ca ca, sau một lúc lâu mới ngáp ngừng hỏi: “Người họ Lưu sao?” Ngày đó Lăng ca ca nói mình tên là Triệu Lăng, sau đó lại nói cho nàng là dùng tên giả, lúc này điều duy nhất Vân Ca có thể khẳng định chính là Lăng ca ca họ Lưu, còn tên thì không biết có thật là Lăng hay không.

Lưu Bệnh Dĩ nghĩ rằng đối phương vốn đã biết thân phận của hắn, biết hắn vốn là kẻ đứng đầu đám lưu manh ngoài thành Trường An, nên gật đầu nói: “Phải”.

“Trả lại cho ta!” Hứa Bình Quân chìa tay sang phía Vân Ca đòi ngọc bội, giọng nói nghiêm khắc.

Vân Ca cắn môi, chần chờ chốc lát, mới chậm rãi lấy ngọc bội ra, đưa cho Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân muốn lấy, Vân Ca lại dường như luyến tiếc không có thả ra.

Hứa Bình Quân ra sức dùng lực mới có thể giật lấy từ tay Vân Ca. Mọi người trên đường đều đang nhìn chăm chăm vào các nàng, lại nhớ tới Lưu Bệnh Dĩ đã từng dặn dò ngọc bội tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy, nên nàng không dám nhìn kỹ, vội vàng cất ngọc bội vào trong tay áo, âm thầm sờ sờ, xác định không có lầm, tâm trạng thấp thỏm cả ngày nay mới được thả lỏng.

“Tuổi không lớn lắm, có tay có chân, chỉ cần bằng lòng chịu khổ, làm sao có thể không có chén cơm ăn? Cố tình không chịu làm việc tốt, lại đi làm chuyện không đúng đắn!” Hứa Bình Quân trong lòng vẫn hận người này chiếm tiện nghi của nàng, lại là tiểu ăn mày trộm đồ của nàng, nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt mất mát của tiểu ăn mày, trong mắt mơ hồ có nước mắt dường như đang giấu giếm thương tâm, miệng tuy rằng còn đang răn dạy, nhưng trong lòng cũng đã mềm nhũn.

Lưu Bệnh Dĩ nghe được lời quở mắng của Hứa Bình Quân, mang theo vài phần xấu hổ, bất đắc dĩ đành hì hì cười. Đám người vây xem bên cạnh, có biết những chuyện Lưu Bệnh Dĩ ngày thường gây nên, cũng đều cố nén cười. Nếu bàn về không làm chuyện tốt, ở Thiếu Lăng Nguyên ngoại thành Trường An này, ai có thể so với Lưu Bệnh Dĩ? Mặc dù bản thân không ăn trộm ăn cướp, nhưng đám trộm cướp du hiệp giang hồ đều là bằng hữu của hắn. Cày ruộng, nghề rèn, chăn trâu đều không có tinh thông, nhưng chơi bởi lâu lóng ngược lại làm danh tiếng lan xa, thậm chí có hậu duệ quý tộc phú hào trong thành Trường An hâm mộ tiếng tăm đến đây tìm hắn đánh bạc.

Vân Ca nhìn Lưu Bệnh Dĩ một cách sâu sắc, lại liếc mắt một cái, tỉ mỉ đánh giá Hứa Bình Quân. Hắn đã tặng ngọc bội cho người khác, còn nhắc tới chuyện xưa làm gì, hắn khẳng định đã quên, đã từng hứa nhất định sẽ giữ lời, bọn họ không ai được quên, nhưng bây giờ khẳng định đã quên toàn bộ rồi.

Mỗi Vân Ca run rẩy, vài lần muốn há miệng nói, nhưng lại thấy Hứa Bình Quân đang nhìn chăm chăm vào nàng, lời của nàng cũng không có cách nào thoát ra khỏi miệng. Quên đi! Đã theo lời ước hẹn đến Trường An gặp hắn, hắn cũng đã quên, mọi việc cứ để như vậy đi!

Vân Ca yên lặng đi qua bên cạnh Lưu Bệnh Dĩ, thần thái mê man, giống như một người đang lạc ở ngã tư đường, không biết nên đi con đường nào.

“Chờ một chút!”

Trái tim Vân Ca đột nhiên nảy lên, quay lại nhìn chăm chú vào Lưu Bệnh Dĩ. Kỳ thật Lưu Bệnh Dĩ cũng không biết vì sao gọi Vân Ca lại, sững sốt trong giây lát, cực kỳ ôn hòa nói: “Không nên đi trộm đồ của

người khác nữa.” Nói xong hắn lấy tiền trên người mình ra, đưa cho Vân Ca, Hứa Bình Quân về mặt giặt dũ, môi giặt giặt, nhưng lại nhin xuống.

Vân Ca nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lưu Bệnh Dĩ, “Tiền của người còn phải trả nợ, cho ta, người làm sao bây giờ?”

Lưu Bệnh Dĩ cất tiếng cười, lộ rõ vẻ hào hiệp, “Tiền bạc mất đi rồi sẽ có lại.”

Vân Ca nghiêng đầu nhẹ cười, giọng nói lại lộ ra vẻ nghen ngào: “Đa tạ người, người nguyện ý giúp ta, ta rất vui, nhưng mà ta không cần tiền của người.” Nàng liếc mắt cường chế ánh mắt không vui của Hứa Bình Quân, vội vàng xoay người, bước nhanh như chạy rời đi.

Lưu Bệnh Dĩ vốn định gọi Vân Ca lại, nhưng nhìn thấy Hứa Bình Quân đang nhìn theo hắn, cuối cùng đành gãi gãi đầu, cười với Hứa Bình Quân mang ý xin lỗi. Hứa Bình Quân hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người bước đi. Lưu Bệnh Dĩ vội vàng đuổi theo, khi đi qua bên người Mạnh Giác, hai người đều nhìn đối phương một cách hết sức chăm chú, lại cười gật đầu với nhau, một tiếng cười hào sảng rất trượng phu, một tiếng cười ôn hòa như quân tử.

Mọi người trên đường thấy không còn náo nhiệt để xem, đều chậm rãi tản đi, Mạnh Giác vẫn đứng thẳng chưa rời đi. Đứng thẳng khoanh tay, bên môi hàm chứa ý cười, nhìn theo hướng Vân Ca biến mất.

Nắng chiều làm cho thân thể hắn tạo thành một cái bóng thật dài, ở ngã tư đường người đi qua đi lại tuy nhiều, nhưng cũng không biết tại nguyên nhân gì, đều tự động tránh xa xa hắn.

Vân Ca vẫn bước đi không ngừng dọc theo ngã tư đường, sắc trời đã tối đen, nàng vẫn đang không biết mình nên đi về đâu, chỉ có thể tiếp tục bước đi không ngừng về phía trước.

“Khách quan, ở trọ sao? Giá cả phù hợp, phòng ở sạch sẽ, miễn phí nước tắm.” Bên đường là một khách điểm*, một tiểu nhị đang ở cửa tiệm ra sức mời khách.

*Khách điểm: nhà trọ.

Vân Ca dừng bước, bước vào khách điểm, tiểu nhị chặn nàng ở cửa khách điểm: “Muốn xin ăn thì tới cửa sau, nơi đó có đồ ăn thừa bố thí.”

Về mặt Vân Ca cứng đờ như khúc gỗ, sờ tay vào ngực áo lấy tiền, nhưng sờ vào chỉ thấy một khoảng không. Trước kia khi ở nhà, chưa bao giờ biết tiền tài là quan trọng, nhưng trên đường đi, nàng sớm đã hiểu được đạo lý “Một đồng tiền bức tử anh hùng”, trong lòng lập tức sốt ruột khẩn trương, tìm kiếm khắp người, chẳng những túi tiền và trang sức mang theo không cánh mà bay, ngay cả các túi đồ gia vị nàng thu thập được cũng bị mất. Nàng buồn rầu tới cực điểm, thở dài cười khổ, Nhị ca thường nói “Nhất ẩm nhất trác, hay là tiền duyên” (một miếng ăn, một miếng uống, đều là có định trước), nhưng cái báo ứng này cũng tới quá nhanh.

Vài phần kiên nhẫn của tiểu nhị đã sớm đem dùng hết, mạnh mẽ đẩy Vân Ca ra ngoài, “Còn đứng ở cửa nữa, đừng trách chúng ta không khách khí!”

Tiểu nhị trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, lời còn chưa nói hết, đã làm về mặt nịnh hót bợ đỡ, vui mừng khắp khởi chào đón, Vân Ca còn đang thấy kỳ lạ, lại nghe thấy phía sau có một giọng nói ôn hòa, “Hắn đi cùng ta.”

Tiểu nhị ngắc ngứ một lúc lập tức quay sang Vân Ca nhiệt tình gọi một tiếng “Thiếu gia”, vừa nhận lấy túi tiền trong tay Mạnh Giác, vừa nhiệt tình nói: “Công tử nhất định là có phòng tốt nhất, chúng ta vừa vặn có một căn hộ duy nhất có vườn, có hoa viên độc lập, có phòng bếp, tao nhả thanh tịnh, vô cùng thích hợp để ở, cũng thích hợp nghỉ ngơi...”

Khuôn mặt Mạnh Giác ẩn dưới nón trúc, khó thấy rõ nét mặt, Vân Ca đưa mắt liếc hắn một cái, cất bước rời đi.

“Vân Ca, buổi chiều người mời ta ăn cơm, đây coi như tạ lễ.”

Vân Ca do dự mà không nói gì, nhưng bây giờ cơ thể và tâm trí nàng đều mỗi một, hơn nữa xưa nay nàng đối với vấn đề tiền bạc cũng rất thoải mái, nên gật đầu, đi theo Mạnh Giác vào trong khách điểm.

Nước tắm ấm áp đã tẩy đi những phong trần dơ bẩn trên người nàng, nhưng tắm không làm vơi đi mỗi một mờ mịt trong lòng nàng. Nằm ở trên giường sau hồi lâu cũng không thể ngủ được, nghe được tiếng đàn quen thuộc mơ hồ truyền đến, nội tâm nàng khẽ động, không khỏi khoác áo đứng lên.

Trên đường đi, là vì muốn chơi thật vui vẻ nên mới giả trang thành nam nhi, cũng không phải là cố ý giấu diếm thân phận nữ nhi của mình, do đó không muốn lộ ra mái tóc, Vân Ca tựa vào cánh cửa nhìn ra.

Một hồ nước uốn cong, những hòn giả sơn trùng trùng điệp điệp, phía trên có cây tử đằng xanh um tươi tốt. Bên cạnh hồ nước, được trồng rất nhiều trúc, cao thấp xen kẽ, đan xen vào nhau trông rất thích thú.

Mạnh Giác một thân áo choàng xanh nhạt, đang ngồi trước đám trúc xanh biếc, tùy tay gảy đàn. Một dải lụa đen trông vô cùng sang trọng xa xỉ buông lơi rủ xuống đất.

Nhìn cảnh này, khiến Vân Ca nhớ tới bài thơ đã đọc, cảm thấy là dùng trên người Mạnh Giác là cực kỳ thích hợp,

”Chiêm bĩ kì áo

Lục Trúc y y

Có phỉ quân tử

Nếu như thiết, nếu như tha

Nếu như mài nếu như ma.”

Dịch thơ:

Khúc quanh sông Kỳ 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,

Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,

Như lo cắt dưa để mà lập thân.

Dồi mài dốc chí siêng cần.

Trích bài: Kỳ úc 1, Vệ Phong, Quốc phong, thuộc Kinh Thi.

Giải thích: bài thơ nói về Vệ Vũ Công. Làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi chặt ra bằng dao búa, thì lại mài dưa bằng bào bằng dưa. Làm đồ ngọc, đá, khi đã đeo cắt bằng dùi đục, thì lại mài trau cho sáng bóng, trơn nhẵn. Ở đây ý nói đức hạnh của Vệ Vũ Công đã trau dồi đẹp đẽ, cứ tiến mãi không thôi. Do đó Vân Ca liên tưởng đến đoạn thơ này khi thấy phong thái của Mạnh Giác)

Nghe được tiếng bước chân của Vân Ca, Mạnh Giác đưa mắt nhìn nàng, phảng phất có ánh trăng theo ánh mắt hắt đổ xuống, trong phút chốc toàn bộ đình viện đều ngập tràn ánh sáng.

Hắn đối với dung mạo nữ nhi của Vân Ca cũng không biểu lộ chút gì ngạc nhiên, ánh mắt thản nhiên đảo qua gương mặt Vân Ca, rồi lại lập tức chăm chú tập trung trên cây đàn. Vân Ca cũng miễn đi việc giải thích, yên lặng ngồi trên một tảng đá khác.

Từ nhỏ khi nghe một khúc nhạc, thường làm cho những mỗi một trong lòng Vân Ca giảm bớt vài phần. Một khúc đàn xong, hai người vẫn không nói gì như trước.

Trầm mặc một hồi lâu sau, Vân Ca mới nói:

” ’Tích ngã vãng hĩ

Dương liễu y y

Kim ngã lai tư

Vũ tuyết phi phi’

Nhị ca tôi cũng rất thích khúc nhạc này, trước kia khi tôi không vui, Nhị ca thường đàn khúc nhạc này cho tôi nghe.”

Dịch thơ:

Khi đi tha thướt càn dưng,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Trích trong bài Thái vi, thuộc phần Tiểu nhã trong tác phẩm kinh điển của Nho gia Kinh Thi.

Đây là lời của người xuất chinh, hồi tưởng ngày ra đi dưng liễu phát phơ, nhưng ngày về mưa tuyết đã giăng đầy trời. Đoạn thơ thể hiện sự luân chuyển đầy thi vị, hùng vĩ của cảnh vật qua thời gian và nỗi nhớ tiếc, bàng hoàng của người ra trận.

“Vậy sao?”

“Huynh và Nhị ca tôi có vài phần giống nhau! Nhưng cũng có vài phần không giống, khác nhau như thế nào, tôi lại không nói được. Nếu có một ngày, huynh gặp được Nhị ca tôi, hai người các huynh có lẽ có thể làm bằng hữu.”

“Vậy sao?”

“Tôi không phải kẻ trộm, tôi không phải muốn trộm ngọc bội của cô nương kia. Lúc đầu tôi muốn trêu đùa nàng ấy một chút, sau đó thì chỉ muốn nhìn kỹ hơn ngọc bội của nàng ấy.”

“Ta biết.”

Vân Ca nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Giác, tầm mắt của Mạnh Giác lướt qua gương mặt Vân Ca, “Lúc đầu ta đích thực có chút giật mình, nhưng cẩn thận suy nghĩ về lời nói, cử chỉ của cô, ta biết cô có xuất thân giàu có.”

“Huynh cho rằng trong lòng buồn bực, không phải ăn trộm là có thể lấy trộm đồ của người khác? Nhị ca có một bạn tốt, là Diệu thủ không không (bàn tay thần kỳ) rất nổi danh, bác ấy là người tốt, không phải người xấu. Bác ấy vì thích ăn đồ ăn tôi làm, nên dạy tôi bản lĩnh của mình. Nhưng mà bác ấy dám nói mình là đệ nhất thiên hạ. Đối với tiền của mình hôm nay bị người khác đánh cắp, tôi không hề phát hiện ra. Về sau gặp bác ấy, nhất định phải cười nhạo trước mặt bác ấy một phen, thật là khoái lác nổ trời!” Vân Ca nói xong, cong miệng cười rộ lên.

Mạnh Giác buông xuống vẻ nghi hoặc cân nhắc hiện lên trong mắt, khóe môi lại hàm chứa ý cười như trước, nhẹ nhàng gảy huyền cầm, vang lên đinh đinh tang tang mấy tiếng, coi như phù hợp với tiếng cười của Vân Ca.

“Khoảng thời gian này đối với tôi thực xui xẻo, vốn nghĩ tới Trường An rồi có thể thấy yên tâm, nhưng thật không ngờ là lại càng không vui vẻ. Nói hết với huynh thấy trong lòng thoải mái hơn, cũng đã thông suốt rồi, chuyện đã qua rồi, thì để qua đi, dù sao tôi hiện tại có nhà cũng không quay về được, vậy là tốt rồi, có thể du ngoạn Trường An một lần, cũng không uống ngàn dặm xa xôi đến đây một chuyến.” Vân Ca vỗ vỗ hai tay, cười tùm tùm đứng lên, “Đa tạ huynh chịu nghe tôi lải nhải! Không quấy rầy huynh nữa, tôi trở về phòng mình ngủ.”

Vân Ca đi được mấy bước, đột nhiên xoay người, không ngờ đối diện là ánh mắt Mạnh Giác nhìn chăm chú theo bóng dáng nàng, trên mặt hình như có một ánh sáng chợt lóe ra, nàng hơi run một chút, cười nói: “Tôi tên gọi Vân Ca, Vân trong mây trắng, Ca trong tiếng ca, Ngọc trung chỉ vương huynh, hiện tại chúng ta chính thức thành bằng hữu.”

.....

Một đêm ngủ ngon, khi ánh mặt trời qua cửa sổ chiếu sáng căn phòng, Vân Ca mắt nửa nhắm nửa mở, cảm thấy thỏa mãn lười biếng xoay xoay thất lừng, “Mặt trời đã lên cao, ngủ dậy muộn thật rồi!”

Ngoài cửa sổ vang lên một giọng nói ôn hòa, hàm chứa ý cười, “Nếu biết là ngủ dậy muộn rồi, vậy thì nên nhanh chóng dậy thôi.”

Gương mặt Vân Ca lập tức ửng hồng, vội vàng tự mình che miệng, cười không thành tiếng: “Mạnh Giác, huynh có thể cho tôi mượn chút tiền không? Tôi muốn mua bộ quần áo mặc. Tâm tình tôi giờ tốt lắm, cũng không muốn làm ăn mày.”

“Được! Cô rửa mặt trước đi! Quần áo một lát nữa sẽ đưa đến.”

Thẩm mỹ của Mạnh Giác quả nhiên không làm Vân Ca thất vọng, quần áo quả thật rất đẹp dễ tinh tế, quả là tốn không ít công phu, lại còn là màu sắc mà nàng thích nhất.

Vân Ca quan sát chính mình trong gương, quần áo màu xanh lá, kiểu dáng đơn giản, ngược lại còn có vài phần yếu điệu thực nữ. Nàng nhìn gương thề lưỡi một cái, rồi xoay người chạy ra khỏi phòng.

“Mạnh Giác, huynh là người Trường An sao?”

“Không phải.”

“Vậy huynh đến Trường An làm gì, là đi chơi à?”

“Là việc làm ăn.”

“A?” Vân Ca cười khê: “Huynh cũng không giống người làm ăn.”

Mạnh Giác cười hỏi lại: “Cô tới Trường An làm gì?”

“Tôi? Tôi... Xem như tôi đến dạo chơi đi! Nhưng mà hiện tại tôi một xu cũng không có, có muốn đi chơi cũng không thể được. Tôi muốn kiếm tiền trước đã rồi tính sau.”

Mạnh Giác cười nhìn về phía Vân Ca: “Cô tính làm gì để kiếm tiền? Mặc dù là dưới chân Thiên tử Đại Hán, nhưng kiếm ăn không dễ dàng, đặc biệt là với nữ nhân, không bằng ta giúp cô...”

Vân Ca nhướn mày cười: “Không cần xem thường tôi nha! Chỉ cần người trong thiên hạ muốn ăn cơm, tôi có thể kiếm được tiền, tôi chờ là có thể trả lại huynh tiền. Tôi dự định đi Thất Lý Hương làm việc mấy ngày, tiện thể nghiên cứu về rượu của bọn họ. Huynh có muốn đi cùng tôi một chuyến không?”

Mạnh Giác nhìn Vân Ca, hình như có vài phần ngoài ý muốn, nhưng lại tươi cười như không có gì như trước, “Cũng tốt, vừa vặn cần đi ăn cơm trưa.”

Khi Mạnh Giác và Vân Ca sóng vai bước vào Thất Lý Hương, toàn bộ tửu lâu trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Tiểu nhị sững sốt sau một lúc lâu, mới tiến lên tiếp đón, cũng chẳng hỏi bọn họ, đã dẫn bọn họ tới vị trí tốt nhất, “Khách quan muốn ăn điểm tâm món gì?”

Mạnh Giác nhìn về phía Vân Ca, Vân Ca hỏi: “Muốn ăn món gì cũng có thể sao?”

“Tiệm ăn của chúng ta tuy rằng còn không dám so sánh với Nhất Phẩm Cư bên trong thành, nhưng cũng có danh tiếng bên ngoài, rất nhiều công tử tôn quý trong thành đều cố ý tới dùng cơm, cô nương cứ việc gọi đi!”

“Vậy là tốt rồi! Ừ... Phiền phức quá không tốt lắm, có thể cố gắng đơn giản một chút là được! Trước tiên là một phần ‘Tam đàm ánh nguyệt’ cho nhuận họng, tiếp đó một phần ‘Chu công nhớ nhà’, một phần ‘Hằng Nga vũ nguyệt’, cuối cùng là một bình Hoàng Kim Giáp giải tanh!”

Tiểu nhị sắc mặt xấu hổ, ngoại trừ một bình Hoàng Kim Giáp cuối cùng mơ hồ đoán được có liên quan tới cây hoa cúc, những món khác căn bản là không biết, nhưng lúc đầu nói có chút thổi phồng khoác lác, không có ý chữa lại, chỉ có thể cố gắng chống đỡ nói: “Nhị vị trước hết chờ một lát, ta đi hỏi đầu bếp một chút, xem nguyên liệu nấu ăn có đầy đủ hết không?”

Mạnh Giác cười nhìn Vân Ca, trong mắt hàm ý trêu chọc, Vân Ca hướng hân thề lưỡi.

Chủ tiệm và một đầu bếp đi đến bên cạnh Vân Ca, cung kính hành lễ: “Xin cô nương thứ lỗi, ‘Chu công nhớ nhà’, chúng ta còn đại khái biết làm, nhưng thật sự hồ thẹn, ‘Tam đàm ánh nguyệt’ và ‘Hằng Nga vũ nguyệt’ cũng không biết rõ được, không biết cô nương có thể giải thích một chút không?”

Vân Ca mỉm môi cười: “Tam đàm ánh nguyệt: lấy nước tại nước Y Tồn ngoài biên ải (là nước Irac ạ), nước phun lên tại Tể Nam, nước suối tại Hà Bắc, dùng để nấu nguyệt lượng ngư (cá ánh trăng) trong suối ngọc

ngoại thành Trường An, lửa nhỏ đun cách thủy, đun cho tới khi thịt cá hòa tan trong nước canh, lấy vải mỏng lọc bỏ đi cặn, chỉ còn lại nước canh đã thành màu trắng ngà, cuối cùng đem hoa đào Tây Bắc và muối gia vị ngâm trong canh. Hằng Nga vũ nguyệt: chọn loại lươn mềm cán bút, chính là loại có màu xanh, bởi vì chiều dài nhất định không thể dài hơn so với cán bút, cũng không thể ngắn hơn nên gọi là lươn cán bút. Lấy thịt ở lưng, cho vào chảo xào với lửa lớn, phối hợp với hai mươi tư loại gia vị, sau khi xào có một màu đen bóng, tinh khiết ngon mềm, hương vị nồng đậm, cuối cùng bày trong một chiếc đĩa Bạch Ngọc, đĩa phải trông như trắng tròn, bởi vì lươn có xương dài và nhỏ, được bày trong đó, sẽ trông như Hằng Nga xòe vẩy, nên có tên gọi là Hằng Nga vũ nguyệt.”

Tiếng nói của Vân Ca trong trẻo dễ nghe, nói thông suốt một hồi không vắng chữ nào, xem như tất cả đều đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, lại thấy chủ tiệm và đầu bếp ngơ ngác nhìn nhau. Chủ tiệm thở dài một tiếng: “Thất kính, thất kính! Cô nương đúng là cao thủ trong lĩnh vực này. Hằng Nga vũ nguyệt, đang lúc gấp gáp, chúng ta còn miễn cưỡng làm được, nhưng ‘Tam đàm ánh nguyệt’ bây giờ không làm được.”

Vân Ca còn chưa trả lời, tiếng nói mạnh mẽ dứt khoát của một cô gái vang lên: “Không phải chỉ là lươn cá hay sao? Làm sao lại cần nhiều thứ phức tạp như vậy, lại còn Hằng Nga vũ nguyệt! Chỉ sợ là có ý định tới đây gây sự!”

Vân Ca nghiêng đầu nhìn sang, đúng là Hứa Bình Quân, nàng ta đang khiêng một vò rượu lớn đi qua bàn. Chủ tiệm đứng bên lập tức nói: “Lời này thật không đúng, màu sắc, hương thơm, mùi vị đều là ba tiêu chuẩn để đánh giá đồ ăn, tên hay dở hay hình dáng đẹp mắt hay không cũng đều là những thứ cực kỳ quan trọng.”

Vân Ca cười nhợt nhạt, còn chưa nói tiếp, mũi chỉ hít hít thật sâu: “Rượu thơm quá! Đây hẳn là rượu cao lương bình thường, lại cố ý có thêm một mùi thơm ngát khó tả, một chút như vậy lại trở nên không giống bình thường, đây là mùi hương gì vậy? Không phải mùi hoa, cũng không phải hương liệu...?”

Hứa Bình Quân kinh ngạc quay đầu lại nhìn Vân Ca một cái, tuy rằng nhận ra Mạnh Giác, nhưng hiển nhiên chưa thể nhìn kỹ để nhận ra Vân Ca chính là tên ăn mày nghèo túng hôm qua, nàng ta cười đắc ý, “Người chậm rãi đoán đi! Chủ tiệm của tửu lâu này muốn đoán đã nhiều năm. Dễ dàng bị người đoán trúng như vậy, ta còn bán cái gì kiếm tiền?”

Vân Ca đầy mặt kinh ngạc, “Rượu của tiệm này là do cô nấu ư?”

Hứa Bình Quân đã xoay người đi rồi, căn bản không có để ý tới câu hỏi của Vân Ca.

Vân Ca nhíu mày suy tư về mùi hương trong rượu, chủ tiệm và đầu bếp cả thảy cũng không dám thở mạnh, lẳng lặng chờ, Mạnh Giác lên tiếng gọi khê “Vân Ca”, Vân Ca mới chợt tỉnh, vội đứng lên hành lễ với chủ tiệm và đầu bếp giải thích: “Kỳ thật tôi hôm nay đến, ăn cơm là phụ, chủ yếu là vì tìm công việc, các người có cần đầu bếp không?”

Chủ tiệm kinh ngạc khó tin đánh giá Vân Ca, tuy rằng đã có cảm giác vượt qua tinh hoa của ẩm thực, nhưng không hiểu tại sao, nàng lại cần làm đầu bếp kiếm sống.

Vân Ca cười chỉ vào Mạnh Giác: “Quần áo của tôi là huynh ấy mua cho tôi, tôi còn nợ tiền của huynh ấy! Không bằng hôm nay trước hết tôi làm Hằng Nga vũ nguyệt và Chu công nhớ nhà, nếu chủ tiệm cảm thấy tôi làm có thể ăn được, vậy lưu tôi lại, nếu như không được, chúng ta sẽ tính tiền cơm.”

Đầu bếp lớn tuổi mắt mở lớn nhìn Mạnh Giác, tựa hồ nhìn thấy một đại nam nhân rất có tiền, lại có thể khiến ột cô nương yếu đuối bên cạnh mình như Vân Ca phải đi kiếm tiền thì thật là bất mãn, Mạnh Giác chỉ có thể cười khổ.

Trong lòng chủ tiệm âm thầm tính toán, một đầu bếp giỏi khó có thể cầu, một khi bỏ qua, lòng có hối cũng không kịp, huống chi bản thân mình vốn vẫn cân nhắc làm thế nào để có thể tiến vào thành Trường An cạnh tranh lâu dài với Nhất Phẩm Cư, cô nương này giống như ông trời ban ình một cơ hội: “Tốt lắm! Cô nương, hai món ăn này đều rất phù hợp kiểm tra công phu, Chu công nhớ nhà, nguyên liệu nấu ăn bình thường, kiểm tra ở đây chính là công phu nêm nếm gia vị, trong bình thường có hiếm thấy. Hằng Nga vũ nguyệt sẽ kiểm tra công phu dùng dao và phối màu, vì sao mà món ăn này phải gọi là Hằng Nga vũ nguyệt, mà không gọi lươn xào, tất cả là công phu dụng dao.”

Vân Ca cười nhẹ với Mạnh Giác: “Người khách đầu tiên của tôi chính là Mạnh công tử, đa tạ ân hạnh chiếu cố!”, rồi đứng lên, theo đầu bếp vào nội đường.

Bữa cơm công phu, đồ ăn chưa tới, hương đã tới trước, đều hướng tới lỗ mũi của tất cả mọi người trong cả tòa lầu lầu mà thăm viếng.

“Chu công nhớ nhà” không phải đựng trong một chiếc bát tô thông thường, mà là đựng trong một quả bí đao có kích thước vừa phải, khoét rỗng ở giữa làm cho giống một chiếc bát, tiểu nhị cố ý bước đi một cách thông thả. Bên ngoài quả bí đao có khắc bức tranh Chu công nhớ nhà, vỏ bí màu xanh, ruột bí màu trắng, hai màu xanh trắng đan xen, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải đồ đựng thức ăn. Thức ăn lướt qua, mùi hương lan rộng, tất cả mọi người tấm tắc ngợi khen. Một tiểu nhị đang cầm đĩa Bạch Ngọc, trên bày lươn được xếp như một cô gái mặc váy dài, chỉ nhìn thoáng qua thì thấy như tay áo đang bay múa tựa như nước chảy, thật không tả hết vẻ phong lưu thướt tha.

“Chu công nhớ nhà.”

“Hằng Nga vũ nguyệt.”

Cùng với tiếng tiểu nhị cao giọng gọi tên đồ ăn, lập tức có người nói mình cũng muốn ăn hai phần đồ ăn này.

Chủ tiệm cười tới mức gương mặt tỏa sáng: “Bổn tiệm có mời một đầu bếp mới, mỗi ngày chỉ vì một khách quen nấu ăn, danh sách hôm nay đã đủ rồi, mời các vị ngày mai tới sớm!”

Vân Ca cười hì hì ngồi đối diện Mạnh Giác, Mạnh Giác rót cho nàng chén trà, “Chúc mừng!”

“Thế nào?”

Vân Ca hướng đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm vào Mạnh Giác, Mạnh Giác múc một miếng nhỏ đồ ăn đựng trong bí đao ăn trước một miếng, lại gấp một đĩa thịt lươn, tinh tế nhai nuốt sau một lúc lâu, “Ừm, ăn ngon, ta đã từng nếm qua rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng đây là lươn xào và đồ ăn ngon nhất ta từng ăn.”

Phía sau Vân Ca lập tức truyền đến một tiếng cười, chắc là Hứa Bình Quân nghe thấy Mạnh Giác nói: “Lươn xào và đồ ăn ngon nhất”, thấy tràn đầy đồng cảm, không khỏi cất tiếng cười thất thanh.

Vân Ca nghiêng đầu nhìn Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân nhướn mày, trong mắt hàm chứa vài phần khiêu khích, Vân Ca cũng cười nhẹ với nàng ta, quay đầu lại nhìn thấy Mạnh Giác đang gấp đồ ăn cũng đang cười ha hả.

Hứa Bình Quân ngẩn ra, có vài phần ngượng ngùng, tiếng cười nhạo nhỏ dần, nàng ta đặt một bầu rượu trên bàn Vân Ca: “Nghe Thường thúc nói sau này cô sẽ làm việc ở Thất Lý Hương, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, tôi tính mời cô.”

Vân Ca sững sốt một lát, cười với Hứa Bình Quân: “Đa tạ.”

Mạnh Giác cười nhìn hai người Hứa Bình Quân và Vân Ca, “Hôm nay có lộc ăn không hết, vừa có mỹ thực, lại có rượu ngon.”

Ba người đang nói chuyện, thiếu niên hôm qua bị Hứa Bình Quân nhéo lỗ tai mắng, nhanh như gió lốc vọt vào tiệm ăn, trên tay áo có vết máu, trên mặt đầy nước mắt: “Hứa tỷ tỷ, Hứa tỷ tỷ, không xong rồi! Chúng ta đánh chết người, đại ca bị người của quan phủ bắt đi rồi!”

3. Q.1 - Chương 3: Kế Trong Kế

Trong khoảnh khắc, Hứa Bình Quân mặt cắt không còn hột máu, giọng nói sắc bén hỏi:

“Hà Tiểu Thất, các ngươi lại đánh nhau? Rốt cuộc là ai đánh đã chết người? Bệnh Dĩ sẽ không giết người chứ?”

“Một Lý công tử trong thành Trường An tìm đại ca chọi gà, sau khi thua muốn ép đại ca bán gà. Tính tình đại ca, tỷ tỷ biết rồi, nếu hảo thương hảo lượng, dù có là bảo bối gì đi nữa thì cũng không phải chuyện gì đáng nói, gặp phải người tâm đầu ý hợp, không chỉ nói mua, có khi còn tặng không, đại ca cũng nguyện ý. Nhưng Lý công tử kia thực muốn khi dễ người khác, đại ca tính tình nóng lên, mặc kệ hấn ra giá bao nhiêu cũng không chịu bán, công tử kia xấu hổ thành giận dữ, lúc sau lệnh gia đình đánh đại ca, chúng ta vừa thấy đại ca bị người ta đánh, sao có thể đứng nhìn? Lập tức triệu tập tất cả huynh đệ đánh trả, sau lại kinh động quan phủ, đại ca không muốn liên lụy chúng ta, một mình nhận hết sai lầm, quan phủ đã bắt. . . bắt đại ca lại.”

“Các người. . . Các người. . .” Hứa Bình Quân tức giận đến nhéo lỗ tai Tiểu Thất, “Dân đầu với quan thể nào được, các người sao mà ngay cả đạo lý này cũng không hiểu? Có làm người khác bị thương hay không?”

“Đại ca lúc đầu không cho chúng ta động thủ, nhưng sau khi màn chọi gà thành một trận hỗn loạn, mọi người đều tham gia ẩu đả, có một gia đình đối phương bị đánh chết, công tử kia cũng bị đại ca đánh gãy chân... Á!” Hà Tiểu Thất ôm lỗ tai, hét lên một tiếng thảm thiết, Hứa Bình Quân đã bỏ lại hấn, chạy ra khỏi tiệm ăn.

Vân Ca nghe thấy chủ tiệm Thường thúc thở dài, vỗ như vô tình thuận miệng hỏi:

“Thường thúc, vị tỷ tỷ này và đại ca kia là người như thế nào?”

Thường thúc lại thở dài thêm một lượt: “Cô ngày sau làm việc ở trong tiệm, sẽ hiểu rõ Hứa nha đầu, còn Lưu Bệnh Dĩ kia là người nổi danh nhất vùng Thiếu Lăng Nguyên này, không ai là không biết. Hứa nha đầu tuy nói năng chua ngoa, nhưng là tâm đầu hũ, là một người tài giỏi, một nữ nhi mà so với nam nhi nhà người khác còn mạnh mẽ hơn. Lưu Bệnh Dĩ, cô có thể tránh thì nên tránh thật xa, tốt nhất cả đời không nên nói chuyện. Nghe đồn toàn bộ người nhà của hấn đều đã chết, chỉ còn lại một mình hấn, nhưng lại đi bồi nhọ tổ tông. Rõ ràng là người đọc sách biết chữ, tài học nghe nói cũng không tệ lắm, nhưng tính cách bất hảo không chịu nổi, không chịu học điều tốt, chơi bởi lêu lổ, đánh nhau đánh bạc thì cái gì cũng giỏi, là thủ lĩnh đám côn đồ ngoại thành Trường An. Cha của Hứa nha đầu trước kia là một viên quan, mặc dù chức vị không lớn, trong nhà cũng áo cơm không lo, sau đó bởi vì làm Vương gia tức giận, bị cung hình*, mẹ Hứa nha đầu từ đó sống gần như là quả phụ, tính tình ngày càng... càng tệ đi.”

*Hình phạt hà khắc thời nhà Hán, là bị thiến.

“Cái gì là. . .” Vân Ca nghe được cung hình, vừa định hỏi đó là hình pháp gì, nhưng sau khi nghe được một câu sống như quả phụ, trong lòng ước chừng hiểu được vài phần, lập tức ngưng ngừng, “Không có gì, Thường thúc, thúc tiếp tục nói đi ạ.”

“Hứa lão đầu hiện tại cả ngày đều phải uống say, chỉ cần có rượu, sự tình gì cũng không quan tâm, nhưng ngược lại lại rất thân thiết với Lưu Bệnh Dĩ, cũng không biết bọn họ cùng nhau thảo luận những chuyện gì. Mẹ của Hứa nha đầu thì cực kỳ căm ghét Lưu Bệnh Dĩ, hề gặp phải Lưu Bệnh Dĩ là như thể gặp phải một đám côn đồ vô lại, nhưng bà ấy cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể không thèm để ý tới hấn. Hứa nha đầu và Lưu Bệnh Dĩ từ nhỏ đã quen biết nhau, đối với hấn là vô cùng tốt, thân thiết như huynh muội. Ôi! Vì có Hứa nha đầu nên ngày nào Lưu Bệnh Dĩ cũng không có bình yên. Lưu Bệnh Dĩ lần này chỉ sợ tránh khỏi tử tội. Hấn mất đầu cùng lắm chỉ như vỡ một cái bát mẻ, chỉ đáng thương cho Hứa nha đầu!” Thường thúc lải nhải xong một hồi, vội vàng đi chào hỏi khách khứa.

Vân Ca yên lặng trầm tư, khó trách cảm thấy là Lăng ca ca tính cách đại biến, hóa ra là gặp phải biến cố lớn, chỉ không biết đã xảy ra chuyện gì, người thân của huynh ấy lại đều chết hết.

“Đánh chết người thì phải đền mạng sao?”

“Trên luật pháp là nói như vậy, nhưng mà chữ quan () có hai chữ khẩu ()... Phải xem là đánh chết ai, là ai đánh chết người.” Bên môi Mạnh Giác hiện lên một nụ cười, nhưng trong ánh mắt thì một chút ý cười cũng không có.

Vân Ca hỏi: “Như vậy là ý gì?”

“Đưa ra một ví dụ, dân chúng bình thường hoặc là quan viên bình thường nếu chọc giận tới vương hầu, sẽ gặp kết cục gì? Phụ thân của Hứa Bình Quân đơn giản là phạm phải một sai lầm nhỏ đã bị cung hình.

Giống như khi Hán Vũ Đế tại vị, nhất phẩm đại thần Hán triều, quan nội hầu Lý Cầm bị Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Khứ Bệnh bắn chết, nếu đổi thành người khác, nhất định cả nhà sẽ gặp họa, nhưng bởi vì người giết người là đại thần mà Hán Vũ Đế sủng ái nhất. Khi đó lại là lúc Vệ thị gia tộc thế lực bành trướng thiên hạ, đường đường là một hầu gia bị giết chết, vậy mà chỉ có một câu giải thích nhẹ nhàng bằng quơ "Bị hươu chạy giẫm chết."

(Cụ thể việc Hoắc Khứ Bệnh bắn chết Lý Cầm như thế nào mọi người đọc Đại Mạc Dao nhé, Vệ thị là gia tộc của Hoàng hậu Vệ Tử Phu, dì của Hoắc Khứ Bệnh)

Nghĩ đến Lưu Bệnh Dĩ hiện tại nghèo túng, theo như lời Tiểu Thất thì còn động tới quý công tử trong thành Trường An, nên Vân Ca không ăn được thứ gì hết, chỉ cần nhắc cần phải đi hỏi thăm cho rõ ràng nguyên nhân sự việc, vội nói với Mạnh Giác: "Tôi đã ăn no, nếu huynh có việc cứ đi trước! Không cần đi cùng tôi, tôi muốn một mình dạo phố du ngoạn."

"Được! Buổi tối gặp, đúng rồi, cô thấy phòng ở hôm qua có tốt không?"

Vân Ca gật gật đầu.

"Ta cũng rất thích, đang định tính toán sẽ thuê lâu dài, làm chỗ ở tạm thời. Đang tính thương lượng, cô không cần tìm chỗ khác ở, mỗi ngày làm cơm chiều cho ta, coi như tiền phòng. Ta muốn ở chỗ này suy nghĩ một thời gian, chờ khi suy nghĩ thông suốt, sẽ rời đi, cho đi một chút ân tình, nhất định sẽ nhanh có ngày hưởng lộc ăn."

Vân Ca nghĩ như vậy thì mọi người đều có lợi, nàng dù muốn đi tìm phòng ở, cũng không phải lập tức là có thể tìm được, vui vẻ cười đồng ý.

Vân Ca đi loanh quanh ở thành Trường An một lát đã tới cuối Ngọ*, bởi vì vẫn chưa quen với mọi người ở đây, án mạng lần này tựa hồ liên quan tới một người rất không bình thường, thường xuyên gặp phải cảnh người bị hỏi đang dạt dào hứng phần nói chuyện, nhưng trong chớp mắt sắc mặt đại biến, xua xua tay, ý đuổi Vân Ca đi, thật là những tin tức hữu dụng đều không thăm dò được. Vân Ca bắt đầu đành phải đi tìm Hứa Bình Quân, để xem phía nàng ta có tin tức gì không.

*Giờ Ngọ: từ 11h tới 13h.

Tường nhà được xây bằng hoàng thổ và rơm rạ*, không ít chỗ đã bị nứt, cánh cửa cũng đã muốn nứt ra, qua khe hở có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người trong nhà.

*Ngày xưa, người ta trộn bùn và rơm rạ để xây tường nhà.

Vân Ca nghe thấy trong nhà có tiếng cãi nhau kịch liệt, do dự không biết có nên gõ cửa hay không, không biết sau khi gõ cửa nên hỏi thế nào, lại nên giải thích như thế nào. Chợt nhìn thấy một bóng người đi tới phía cửa, nàng nhanh chóng trốn sang một bên.

"Con không cần mẹ lo cho con, số tiền này là do con kiếm được, con có quyền quyết định dùng như thế nào." Hứa Bình Quân vừa la hét, vừa chạy ra khỏi cửa.

Một người phụ nữ thân hình mập lùn, đuổi tới cửa khóc gào: "Sinh ra con gái nhưng thật ra là sinh ra oan gia mà, số của ta sao lại khổ như vậy? Chết đói cũng tốt! Xong hết mọi chuyện! Tất cả mọi người phải cùng chôn theo con, con mới vừa lòng."

Vân Ca liếc mắt một cái đánh giá bà ấy, rồi lại lặng lẽ đi theo phía sau Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân chạy tới góc tường, thì bước chân chậm lại một chút, Vân Ca thấy bả vai nàng ta nhẹ nhàng run rẩy, rõ ràng là đang khóc. Nhưng sau một hồi, bước chân của Hứa Bình Quân lại càng lúc càng nhanh, bầy rề tám ngoặt, rẽ vào một ngõ nhỏ yên lặng, bỗng nhiên bước chân dừng lại, nhìn chằm chằm cửa hàng phía trước sau một lúc lâu cũng không dịch chuyển.

Vân Ca nhìn theo tầm mắt Hứa Bình Quân, nhìn tới phía trên cánh cửa cửa hàng chỉ có một chữ "Cầm", cũng không khỏi có chút giật mình.

Hứa Bình Quân ngơ ngác đứng đó một hồi, rồi cắn môi một cái đi vào cửa hàng.

Vân Ca núp cạnh cánh cửa, nghiêng tai nghe.

“Ngọc bội này màu sắc, chất lượng cũng kém, chạm khắc không tốt...”

Vân Ca cười khổ lắc đầu. Nàng mặc dù không lưu tâm tới mấy thứ thế này, nhưng Tam ca đối với chuyện cơm áo hàng ngày yêu cầu đều không nhỏ, thứ gì sử dụng cũng đều phải là thứ tốt nhất, ngọc bội kia so với ngọc bội của Tam ca sợ rằng không hề thua kém, chủ tiệm này còn dám nói màu sắc tầm thường, chất lượng như vậy xem chừng trong thiên hạ không thể có nhiều.

Chủ tiệm bối rối khuyết điểm nửa ngày, cuối cùng mới chậm rãi, hết sức không tình nguyện thông báo một cái giá cực kỳ không hợp lý, hơn nữa tử đương* mới có giá này, còn hoạt đương** thì giá chỉ có một phần ba.

*Tử đương: cầm đồ mà không được chuộc lại, hay còn gọi là bán luôn.

**Hoạt đương: cầm đồ có thể chuộc lại, là từ được dùng trong giới cầm đồ.

Hứa Bình Quân cúi đầu, vuốt ngọc bội trong tay, trong phút chốc ngẩn đầu, trong mắt có lệ, ngữ khí thông thả nhưng kiên định: “Tử đương, nhưng giá phải tăng gấp đôi, không đủ không được.”

Vân Ca nhìn Hứa Bình Quân cầm tiền vội vàng rời đi, đã sơ lược hiểu được Hứa Bình Quân cần tiền làm gì. Cẩn thận nhìn hiệu cầm đồ, ghi nhớ rõ vị trí của nó, nàng thở dài thật mạnh, bước chân nặng nề rời đi.

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, nhưng một chủ ý cũng không có. Nếu như là Nhị ca, đại khái là chỉ cần nhẹ giọng nói mấy câu, thì nhất định có thể tìm ra biện pháp giải quyết, nếu như là Tam ca, vó ngựa của huynh ấy lướt qua, đảm bảo dù là quan phủ hay đại lao, người đều đã sớm cứu ra, nhưng nàng tại sao lại vô dụng như vậy? Khó trách Tam ca nói nàng ngốc, nàng xác thực là ngốc mà.

Khi trở lại khách điểm, sắc trời đã nhuộm một màu tối đen, nàng nhìn thấy ngọn đèn trong phòng Mạnh Giác, mới nhớ tới đã đáp ứng Mạnh Giác làm cơm chiều cho hắn, tuy rằng không hề có chút tâm trạng nào, nhưng lại không muốn thất hứa. Đang vén tay áo lên muốn đi nấu cơm, Mạnh Giác đã đẩy cửa ra, “Hôm nay coi như không cần đâu, ta đã bảo đầu bếp khách điểm làm đồ ăn, nếu cô chưa ăn ở bên ngoài, thì cùng đi ăn một chút.”

Vân Ca đi theo Mạnh Giác vào trong phòng, cầm đôi đũa sau một lúc lâu, nhưng lại không ăn miếng nào, Mạnh Giác hỏi: “Vân Ca, cô có tâm sự sao?”

Vân Ca lắc đầu, gấp một đũa thức ăn, nhưng bây giờ ăn không được, chỉ có thể buông đũa xuống, “Mạnh Giác, huynh có quen thuộc với Trường An không?”

“Trường bối trong nhà có không ít việc làm ăn ở đây, coi như cũng quen thuộc, quan trên cũng quen biết vài người.” Vân Ca sau khi nghe được một câu, trong lòng khẽ động, lập tức nói:

“Vây huynh... Có thể làm phiền huynh một chút không... làm phiền huynh...” Vân Ca từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên mở miệng cầu xin người khác giúp đỡ, huống chi lại là vì một người vừa mới quen biết không lâu, nói lấp bắp, Mạnh Giác cũng không thức giục, chỉ mỉm cười yên lặng nghe.

“Huynh có thể giúp đỡ hỏi thăm một chút xem quan phủ định xử trí Lưu Bệnh Dĩ như thế nào, có biện pháp nào giúp thu xếp một chút không? Tôi. . . Tôi về sau nhất định sẽ báo đáp huynh.”

Vân Ca vẫn còn lo lắng nếu Mạnh Giác hỏi nàng vì sao phải quan tâm tới một người xa lạ như Lưu Bệnh Dĩ, nàng nên trả lời như thế nào, bởi vì tình cảnh bây giờ, nàng không muốn nói cho người khác biết nàng và Lưu Bệnh Dĩ có quen biết, nhưng không ngờ Mạnh Giác căn bản không hỏi nhiều, chỉ ôn hòa nói:

“Cô không phải đã nói chúng ta là bằng hữu sao? Bằng hữu lúc này hẳn là phải nên giúp đỡ lẫn nhau. Vụ án này động tĩnh rất lớn, ta cũng nghe được một phần. Cô vừa ăn cơm, ta vừa nói cho cô nghe.”

Vân Ca lập tức bưng bát lên ăn một miếng cơm, ánh mắt vụt sáng nhìn thẳng vào Mạnh Giác.

“Lưu Bệnh Dĩ đắc tội với người tên gọi Lý Thục, phụ thân của Lý Thục có một chức quan, nhưng ở thành Trường An chức vị thực sự không lớn, nhưng tỷ tỷ của Lý Thục là một thị thiếp của Phiêu Kỵ tướng quân, Tang Nhạc Hầu Thượng Quan An.”

Vân Ca vẻ mặt mờ mịt, “Thượng Quan An có chức vị rất lớn sao?”

“Cô không biết họ của đương kim hoàng hậu Hán triều sao?”

Vân Ca vẻ mặt xấu hổ lắc đầu.

“Không biết cũng không sao.” Mạnh Giác cười gập cho nàng một đĩa đồ ăn, “Việc này phải nói tỉ mỉ cũng rất phức tạp, ta đại khái giảng giải cho cô một chút. Khi đương kim hoàng thượng đăng cơ, tuổi vẫn còn nhỏ, cho nên Hán Vũ Đế Lưu Triệt đã ủy thác cho bốn vị phụ chính đại thần, Thượng Quan Kiệt, Tang Hoảng Dương, Hoắc Quang, Kim Nhật Đê. Bốn người này, trừ Kim Nhật Đê do bệnh mất sớm, còn lại ba người chính là tam đại quyền thần hiện tại của Hán triều. Đương kim hoàng hậu Thượng Quan Tiểu Muội, là cháu nội của Thượng Quan Kiệt, là cháu ngoại của Hoắc Quang, tuy rằng năm nay chỉ có mười hai tuổi, cũng đã làm hoàng hậu sáu năm.”

“Thượng Quan An là thân thích của Thượng Quan hoàng hậu sao?”

“Thượng Quan hoàng hậu chính là con gái của Thượng Quan An, phụ thân của ông ta là người đứng đầu phụ chính đại thần Tả Tướng quân Thượng Quan Kiệt, nhạc phụ là Đại Tư Mã Đại Tướng quân Hoắc Quang.”

Vân Ca “A” một tiếng, đồ ăn trong miệng rớt cuống không trôi. Cái gì Tả Tướng quân, Đại Tư Mã Đại tướng quân, Vân Ca còn chưa hiểu rõ được chức vụ của bọn họ cao thấp thế nào, nhưng hoàng hậu, ý tứ trong hai từ này nàng đã vô cùng hiểu rõ. Thượng Quan hoàng hậu sáu tuổi đã được tiến cung phong hiển, hiển nhiên không phải tự thân mà được. Như vậy là do thế lực sau lưng nàng. Khó trách Hứa Bình Quân lại khóc, ngay tới cả ngọc bội cũng đem tử đương để đổi lấy tiền. Người còn khó giữ được, còn luyến tiếc cái gì.

“Nhưng mà, Mạnh Giác, người kia không phải Lưu Bệnh Dĩ đánh chết mà! Lưu Bệnh Dĩ cho dù phạm pháp, cũng nhiều nhất là đã thương công tử kia mà thôi. Chúng ta có cách nào để tra ra ai đánh chết người không?”

“Lưu Bệnh Dĩ là người đứng đầu dám du hiệp ngoại thành Trường An, nếu thật là người dưới tay hắn đánh chết gia đình, với dám du hiệp nặng tình nghĩa, vì giang hồ nghĩa khí không tiếc tính mạng, cô cảm thấy bọn họ có thể nhìn Lưu Bệnh Dĩ đi vào chỗ chết sao? Sợ rằng những người muốn nhận tội thay, toàn bộ đã bị quan phủ đuổi đi, lấy lí do thoái thác là trong khẩu cung có thiếu sót.”

Vân Ca cau mày suy tư, “Ý tứ của huynh. . . Ý tứ của huynh. . . Không phải bằng hữu của Lưu Bệnh Dĩ đánh chết người, vậy là ai? . . . Dù sao cũng không có khả năng là chính công tử kia đánh chết người? Nhưng trừ phi có người khác âm thầm... Nếu không. . .”

Mạnh Giác gật đầu khen ngợi, “Mặc dù không đúng, nhưng cũng không sai. Lưu Bệnh Dĩ không phải không biết gia cảnh nhà Lý công tử, đã nhiều lần kiểm chế, nhưng đối phương cố ý gây sự, Lưu Bệnh Dĩ có lẽ hoàn toàn không biết vì sao, nhưng hắn là sớm hiểu được cũng không phải vì một con gà chó. Khi Hán Vũ Đế tại vị, bởi vì chinh chiến thường xuyên, đã đem ba mươi loại thuế suất từ khi Văn Đế tại vị, đổi thành mười một loại thuế suất, thuế má tăng nhiều, hơn nữa chiến tranh làm dân chúng chết nhiều, đến khi Vũ Đế lúc tuổi già đã là quốc khố trống rỗng, hộ khẩu giảm phân nửa, đã rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc*. Đương kim hoàng thượng vì muốn dân chúng bớt đi gánh nặng, tuyên bố giảm bớt thuế má, khôi phục Văn Đế sở định thuế phú, nhưng trong triều quan viên ý kiến mâu thuẫn, chia thành mấy phe phái: phái hiền lương do Hoắc Quang đứng đầu, Tang Hoảng Dương đứng đầu phái đại phú**, Thượng Quan Kiệt đứng đầu phái tướng lĩnh.

*Nguyên văn: Thập thất bán không nghĩa là toàn bộ căn phòng giữa không trung, ngụ ý chỉ thăm cảnh.

**Đại phú ở đây không mang nghĩa là thầy thuốc, đây là một chức quan khá lớn thời nhà Hán.

Ánh mắt Mạnh Giác buông xuống, nhìn chằm chằm chén trà cầm trong tay, tâm tư tựa hồ hoàn toàn đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình. Hắn một hồi nói Hán Vũ Đế, một hồi nói Hán Văn Đế, một hồi còn nói thuế má, Vân Ca sơ lược hiểu được một ít, nhưng hơn phân nửa nghe không hiểu. Mặc dù dường như chuyện này không hề có quan hệ gì với chuyện của Lưu Bệnh Dĩ, nhưng hiểu rằng những lời hắn nói quả quyết như vậy không phải vô nghĩa, nên nàng chỉ có thể cố gắng lắng nghe.

Mạnh Giác dường như có điều suy nghĩ, nhìn về phía Vân Ca, sâu thẳm trong ánh mắt có hào quang lưu chuyển, tựa hồ như đang tìm kiếm điều gì, lại đã sáng tỏ điều gì. Vân Ca nhìn không hiểu, chỉ có thể lấy

dáng vẻ hổ thẹn tựa có lỗi nhìn Mạnh Giác, “Thực xin lỗi, tôi chỉ nghe hiểu một chút chuyện thuế má, chẳng phải gì gì đó, tôi nghe không có hiểu.”

Mạnh Giác dường như đột nhiên bình tĩnh, ánh hào quang trong mắt nhanh chóng thu lại, ảm đạm cười, “Là ta nhiều lời. Đơn giản mà nói, đám quan địa phương ở Thiệu Lăng Nguyên này là người của Thượng Quan Kiệt, bọn họ không theo luật lệ của hoàng thượng giảm gánh nặng thuế má cho dân chúng. Dân chúng mông muội không rõ, nhưng Lưu Bệnh Dĩ là kẻ chuyên gạt người thì biết rõ, hắn đưa ra nghi ngờ với quan viên đặt ra thuế má. Nếu sự tình không lớn, thì Thượng Quan Kiệt tuyệt đối sẽ không vì một tiểu tử thấp kém mà tổn công phu như thế, quan địa phương vì an nguy của mình, lợi dụng Lý Thục kia, về phần rút cuộc tại sao Lý Thục lại cam tâm tình nguyện giúp hắn, vẫn chỉ có Lý Thục là hiểu rõ. Sự tình như vậy, nếu hóa giải được thì vô cùng tài tình, Thượng Quan An đại khái là biết thời biết thế.”

Vân Ca ngồi cứng đờ, nửa ngày vẫn không nhúc nhích, Mạnh Giác không nói thêm tiếng nào, chỉ nhìn nàng.

Hóa ra là một cái chết được sắp đặt, Thượng Quan Kiệt, Thượng Quan An, hai cái tên xa lạ này, lại đại diện cho quyền thế cao cao tại thượng, một người bình thường vĩnh viễn không thể chống lại quyền thế. Bỗng chốc Vân Ca đứng lên, “Mạnh Giác, huynh cho tôi mượn chút tiền, được không? E rằng cần nhiều, rất nhiều, tôi muốn đi mua chuộc ngục tốt đi gặp Lăng... Lưu Bệnh Dĩ, tôi còn muốn mua mấy thứ.”

Mạnh Giác bưng chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, “Vay tiền không có vấn đề. Nhưng mà chỉ dựa vào tiền thì không cứu người được, người trong nhà cô không có biện pháp gì sao?”

Trong mắt Vân Ca mờ mờ có nước mắt, “Nếu như là ở Tây Vực, thậm chí qua biên ải phía Tây, qua Mạt Mễ Nhĩ(Pamir), thẳng tới Ba Tư, Y Tốn(Iraq), Đại Tần, có lẽ cha tôi đều có thể giúp tôi nghĩ biện pháp. Phụ thân tuy rằng không phải người quyền quý, chỉ là người thường, nhưng tôi cảm thấy là chỉ cần phụ thân muốn làm chuyện gì, không có gì là không làm được. Chỉ do đây là Hán triều, là Trường An, cha tôi và mẫu thân chưa từng tới Hán triều, Nhị ca, Tam ca tôi cũng chưa từng tới Hán triều, hơn nữa. . . Hơn nữa bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đến.”

Khi Vân Ca nói chuyện, Mạnh Giác vẫn nhìn ánh mắt của nàng, tựa hồ xuyên thấu qua ánh mắt của nàng quyết định xem lời nói là thật hay giả, vẻ mặt mặc dù không có biến đổi, nhưng trong mắt lại mờ ảo hiện lên vài tia thất vọng.

Vân Ca ủ rũ ngồi xuống, “Lúc trước thì còn bức bối với cha mẹ, hiện tại lại mong ngóng phụ thân hoặc ca ca có thể là người có quyền thế của Hán triều, nhưng mà dù là người có quyền thế, cũng không có thể vượt qua hoàng hậu được! Trừ phi là hoàng đế. Sớm biết rằng có hôm nay, tôi hẳn là sẽ luyện tốt võ công, hiện tại có thể đi cướp ngục, nhưng ngoài nấu ăn ra cái gì cũng không biết.”

Khi Vân Ca nói đến cướp ngục, một ánh mắt khác thường cũng không hề có, một bộ dáng như thể đương nhiên là nên làm, lúc này so với hành sự nhã nhặn ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Mạnh Giác không khỏi khẽ cười: “Cướp ngục là tội lớn, cô định cướp sao? Lưu Bệnh Dĩ còn không chắc có đồng ý chịu phiêu bạt chân trời góc bể cùng cô hay không, từ đó về sau có nhà cũng không thể về, không thể có nơi ở cố định.”

Sắc mặt Vân Ca càng ảm đạm, đầu cúi xuống càng thấp.

“Nấu ăn?” Mạnh Giác trầm ngâm một lát, “Ta thực ra có một biện pháp, có thể thử một lần, không biết cô có chịu hay không?”

Vân Ca bỗng chốc nhảy dựng lên, “Tôi đồng ý! Tôi đồng ý! Tôi cái gì cũng đồng ý!”

“Vậy cô ăn cơm trước đi, cơm nước xong ta nói cho cô.”

“Tôi nhất định ăn, tôi vừa ăn, huynh vừa nói, được không?”

Về mặt Vân Ca khẩn cầu, Mạnh Giác có vài phần bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ có thể đồng ý, “Có Thượng Quan Kiệt, cho dù ông ta không nói lời nào, trong triều đình cũng không có người nào dám tùy tiện đắc tội với Thượng Quan An. Chỉ có một người, chính là phụ chính đại thần do tiên đế ủy thác, Đại Tư Mã Đại Tướng quân Hoắc Quang là có thể xoay chuyển tình thế. Dù sao nếu như theo lời cô thì, việc này tuy là

mất mạng người, nhưng cũng không phải do Lưu Bệnh Dĩ động thủ trước, mạng người cũng không phải do hấn giết.”

“Nhưng mà Hoắc Quang không phải là nhạc phụ của Thượng Quan An sao? Ông ta sao lại giúp chúng ta được?”

Mạnh Giác ngẩng ngó chén trà trong tay, thản nhiên cười, “Ở triều đình, ranh giới giữa thân thích và kẻ thù thật sự rất mỏng manh, hoàn toàn có thể đổi tới đổi lui. Nghe đồn Hoắc Quang là một người rất chú trọng ẩm thực, nếu cô có thể khiến cho ông ta chú ý, nghĩ cách trực tiếp thuật lại chuyện này với ông ta, nắm chắc một cách đúng mực, có lẽ án này tội sẽ không đáng chết. Nhưng mà cơ hội thành công không tới một phần mười, hơn nữa nếu làm không tốt, cô vì vậy sẽ kết thù với Thượng Quan gia tộc, nói không chừng cũng sẽ đắc tội Hoắc thị gia tộc, hậu quả. . . Cô có hiểu không?”

Vân Ca gật đầu thật mạnh, “Việc này tôi hiểu được, cơ hội dù nhỏ, tôi cũng muốn thử một lần.”

“Ta sẽ giao thiệp một chút để mua chuộc người trong quan phủ, tận lực làm cho Lưu Bệnh Dĩ ở trong lao ngục bớt đi một vài phần khổ cực, sau đó chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp khiến cho Hoắc Quang chú ý, làm cho ông ta đồng ý tới ăn đồ ăn cô làm. Ta chỉ có thể làm được tới như vậy, mọi chuyện sau đó tất cả đều cần nhờ vào cô.”

Vân Ca đứng lên, trịnh trọng thi lễ với Mạnh Giác, trong lòng tràn đầy cảm kích, “Cám ơn huynh!”

“Cần gì khách khí như vậy?” Mạnh Giác khom người đáp lễ lại, thuận miệng hỏi: “Cô tận tâm giúp Lưu Bệnh Dĩ như vậy là vì sao? Ta vốn nghĩ hai người là người xa lạ.”

Vân Ca khẽ thở dài, do trong lòng cảm kích đối với Mạnh Giác, nên hơi do dự nói: “Trước đây huynh ấy là... một người thực... hảo bằng hữu... của tôi. Chẳng qua bởi vì nhiều năm không gặp, huynh ấy đã quên tôi, tôi cũng không dự định nhắc tới những chuyện trước kia với huynh ấy.”

Mạnh Giác trầm mặc một hồi, cười như không cười nói: “Đúng vậy! Nhiều năm trôi qua, gặp mặt mà không nhận ra được cũng là chuyện bình thường.”

Không biết Mạnh Giác dùng biện pháp gì, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể thành công lần lượt mời tới đệ nhất ca vũ trong thành Trường An, tài tử thi phú trữ danh, cùng với quan viên lớn nhỏ đến Thất Lý Hương dùng đồ ăn, thậm chí nội hạnh Đình Ngoại Nhân của trưởng công chúa cũng có ý đến ăn đồ ăn Vân Ca làm.

Đến bây giờ, Vân Ca vẫn còn nhớ tới hôm đó ngây ngốc hỏi Mạnh Giác: “Nội hạnh là gì vậy, nội hạnh là cấp bậc gì của quan viên” rồi đỏ mặt. Nhưng ngược lại, sắc mặt Mạnh Giác không có gì khác thường, tựa như câu trả lời hôm nay giống như câu trả lời các câu hỏi của nàng mấy ngày trước: “Nội hạnh không phải tên chức vị, đây là tên gọi của một loại thân phận, chỉ việc hấn là người dùng thân thể hầu hạ, giống như cách xưng hô phi tử vậy, chẳng qua phi tử có phẩm cấp. Đình Ngoại Nhân đang được sủng ái, hồng hách ngang ngược kiêu ngạo, cô ngày mai hết thấy phải cẩn thận, nhưng cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần không làm gì sai, hấn nhận tiền của ta, khẳng định sẽ không làm khó dễ cô.”

Mạnh Giác đề nghị Vân Ca chỉ phụ trách nấu ăn, chuyện xuất đầu lộ diện giao cho Thường thúc phụ trách, mà Vân Ca cũng chỉ thích nấu ăn, cũng không thích giao tiếp ứng phó với mọi người, cho nên mừng rỡ nghe theo Mạnh Giác đề nghị.

Dưới sự an bài của Mạnh Giác, Thường thúc cố ý che giấu thân phận và giới tính của Vân Ca. Toàn bộ người tới dùng bữa, ngoại trừ Đình Ngoại Nhân, đều không có ai từng gặp Vân Ca.

Danh tiếng thực có hiệu ứng, tay nghề phi phạm của Vân Ca, hơn nữa Mạnh Giác có chủ ý an bài, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ trong chốc lát Vân Ca trở thành nhân vật đầu bếp thần bí trong đề tài nói chuyện ở thành Trường An. Thất Lý Hương cũng bởi vì Vân Ca mà thanh danh lên cao, mở chi nhánh ở trong thành Trường An, danh tiếng uy hiếp cả cửa hiệu lâu đời cả trăm năm Nhất Phẩm Cư trong thành Trường An. Do Mạnh Giác có tâm dụng kế, nên đầu bếp của Nhất Phẩm Cư vì muốn bảo vệ danh hiệu “Đệ nhất thiên hạ đầu bếp” của mình, bị ép thách đấu với Vân Ca, dùng phương thức lôi đài công khai thi đấu quyết phân thắng bại.

Trải qua thương lượng, Thất Lý Hương và Nhất Phẩm Cư đạt được thỏa thuận, dự tính mời năm người công khai bình phán, bọn họ ném đồ ăn trước mặt mọi người quyết định thắng bại. Mạnh Giác đề nghị nên có thêm hai ẩn tịch*, để ra giá thật cao đem bán cho người muốn bình phán, nhưng do thân phận của họ, không tiện công khai khi tham gia. Ẩn tịch có chỗ ngồi ngầm giấu ở bên trong, có cửa sổ hướng ra lối dài, mặc dù vẫn là cách thức trước mặt mọi người nói lời bình phẩm đồ ăn, nhưng ở đây sau khi ăn xong, họ chỉ tự mình âm thầm đưa ra nhận xét, ý kiến của bọn họ vẫn có tác dụng quyết định thắng thua.

*Ẩn tịch, ẩn: ẩn giấu, tịch: chỗ ngồi, ghế ngồi, có thể hiểu đây là một vị trí ngồi bí mật để ném thử đồ ăn, mình đã định để là giám khảo bí mật nhưng thấy nó hơi hiện đại nên cứ để nguyên là ẩn tịch vậy.

Nhất Phẩm Cư ở Trường An hưởng danh cả trăm năm, rất nhiều công tử, tiểu thư thế gia vọng tộc từ nhỏ đã ăn cơm ngay tại Nhất Phẩm Cư, mà Thất Lý Hương cùng lắm chỉ là tiểu điểm ngoại thành Trường An, luận đến quan hệ với giới quyền quý trong thành Trường An, đương nhiên Nhất Phẩm Cư chiếm ưu thế. Đầu bếp của Nhất Phẩm Cư cảm thấy rằng lời đề nghị của Mạnh Giác đối với mình có lợi, nên vui vẻ đồng ý đáp ứng.

Dưới cố gắng chung của Nhất Phẩm Cư và Thất Lý Hương, một màn đầu bếp so tài còn náo nhiệt hơn so với chọi hoa khôi, từ quý nhân quan lại đến người bán hàng rong ngoài chợ, mỗi người đều bàn tán về trận so tài này, tranh cãi xem rốt cuộc là Nhất Phẩm Cư sang trọng lộng lẫy thắng, hay là Thất Lý Hương bình thường thắng. Có người cảm thấy là đầu bếp Nhất Phẩm Cư kinh nghiệm phong phú, sử dụng nguyên liệu lão luyện, hơn nữa Nhất Phẩm Cư có thể trong phong ba nổi lên trong thành Trường An mà hùng mạnh đứng vững suốt trăm năm, thế lực đứng phía sau người chủ sự quả thực không thể xem nhẹ, đương nhiên Nhất Phẩm Cư thắng. Nhưng cũng có không ít người xem trọng Thất Lý Hương, cho rằng đồ ăn mới mẻ độc đáo, nổi bật, người có tâm lại nhìn ra Vân Ca trong khoảng thời gian ngắn có thể nổi danh ở thành Trường An, thế lực sau lưng cũng tuyệt đối không phải bình thường. Giữa mọi người đều có ý kiến riêng, thậm chí có sông bạc còn mở ra canh bạc, hoan nghênh mọi người đi đánh cược trận đầu bếp tranh tài trăm năm khó gặp này, càng làm cho thanh thế vang xa cực điểm.

Nhưng Vân Ca đối với thắng thua căn bản là không để tâm, thậm chí sâu trong nội tâm rất không thích chuyện phô trương, ồn ào náo nhiệt thế này, trong lòng nàng lòng tràn đầy lo lắng Hoắc Quang sẽ không đến, “Mạnh Giác, làm như vậy là có thể thu hút Hoắc Quang đại nhân tới sao?”

“Cơ hội rất nhỏ. Nhưng bất luận ông ta có tới hay không, chuyện lần này đã trở thành chuyện khắp thành Trường An từ đường phố cho tới xóm ngõ đều nghe được, ông ta khẳng định là sẽ nghe nói tới tài nghệ hàng đầu của cô, sớm hay muộn sẽ đến ném thử đồ ăn cô làm.”

Vân Ca nghe được lời nói khẳng định của Mạnh Giác, mới cảm giác dễ chịu hơn một chút, có chút yên tâm, chăm chú chuẩn bị món ăn cho trận thi đấu, trong nội tâm âm thầm cầu nguyện Mạnh Giác cố ý thiết kế hai ẩn tịch có thể thu hút Hoắc Quang đến.

Đối với việc tranh đoạt hai vị trí ẩn tịch kia, cũng kịch liệt lạ thường, cho tới trước ngày thi đấu một ngày, mới bị người dùng giá trên trời mua đi. Cái giá đưa ra để mua một chỗ ném đồ ăn làm cho chủ tiệm Thất Lý Hương Thường thức trợn mắt há mồm. Lại có thể có người vì muốn thưởng thức đồ ăn mà đưa ra cái giá trên trời như vậy? Cũng vì Tiên đế mấy năm liên tục chinh chiến, quốc khố trống rỗng, dân chúng bần hàn, nhưng người bị ảnh hưởng chính chỉ là thường dân, còn phú hào thành Trường An vẫn sung tiền như rác y như trước. Thường thức nghĩ tới tương lai tốt đẹp của Thất Lý Hương ở thành Trường An, “Viễn cảnh đồng tiền trước mắt”, ánh mắt nhìn thấy phía trước đều là màu vàng rực rỡ của tiền vàng, vốn là đã coi Vân Ca như bảo vật, lúc này ánh mắt nhìn Vân Ca lại càng “Ôn nhu như nước, ấm áp như lửa.”

Đến ngày thi đấu, thật vất vả đợi cho hai vị ẩn tịch bình phán kia tới, Vân Ca lập tức kéo Mạnh Giác tới xem.

Hai người chịu tiêu phí giá trên trời mua vị trí ẩn tịch đều là bởi vì thân phận đặc thù, không muốn lộ diện, cho nên để tiện cho ẩn tịch ra vào, đã thiết kế một vách tường trên hành lang, để cho bọn họ dễ dàng ra vào.

Lúc này trong vách tường hành lang, một vị công tử mặc áo bào trắng vừa đi thông thả, vừa ngắm nghía những bức tranh cuộn* treo trên hai bên tường trên hành lang. Tuổi tác so với Vân Ca cũng không khác

biệt cho lắm, ngũ quan thanh tú nhỏ nhả xuất chúng, bước đi tựa như lướt nhẹ, hết sức duyên dáng, nhưng lại không hề giống với dáng điệu của phụ nữ yếu ớt, nếu là nữ nhân, sẽ là giai nhân tuyệt sắc.

*Tranh cuộn: bức tranh dài, được nẹp gỗ hai đầu nên có thể cuộn lại.

“Tuổi quá trẻ, khẳng định không phải là Hoắc Quang.” Vân Ca thấp giọng than thở.

Công tử kia mặc dù nghe được tiếng bước chân, cũng không chút quan tâm tới bọn họ, chỉ lẳng lặng thưởng thức bức tranh trên tường, để mặc bọn họ đứng ở một bên, sau một hồi khá lâu, mới lên tiếng lãnh đạm hỏi: “Tranh chữ đó là các người nhờ ai tuyển chọn? Tuy rằng không có bức nào là của danh họa tiếng tăm, nhưng đổi lại lại biểu hiện ánh mắt tinh tường về hội họa, trong thành Trường An có không ít người am hiểu tinh tường, nhưng am hiểu tinh tường mà lại tao nhã như vậy, người có nhân giới như vậy không nhiều.”

Mạnh Giác cười quay lại: “Có thể vừa mắt công tử là tốt rồi, tranh chữ đó là do tại hạ chọn.”

Công tử kia nhẹ “Ồ” một tiếng, cuối cùng nhẹ nghiêng đầu, ánh mắt lướt nhìn Mạnh Giác, trong khoảnh khắc nhìn sang Mạnh Giác, không khỏi dừng lại, tựa hồ kinh ngạc như thể không hiểu có gì phượng hoàng lại lưu lại ở một khoảng sân tầm thường.

Mạnh Giác mỉm cười, cúi người hành lễ, công tử kia hình như có chút ngượng ngùng, mặt ửng đỏ, lại chỉ gạt đầu tỏ vẻ đáp lễ, rồi dời tầm mắt đi, nhìn về phía Vân Ca.

Vân Ca cười hành lễ với hắn, hắn khẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vân Ca, cũng không đáp lễ, cũng không có biểu cảm gì, Vân Ca không để ý, cười hi hi, nhún vai rồi cúi đầu, âm thầm khấn cầu ẩn tịch bình phán kế tiếp có thể là Hoắc Quang.

Mạnh Giác đưa tay mời công tử áo trắng đi trước, hắn còn chưa bước đi, một tiếng cười hi hi của nữ tử, mang theo hương thơm xông vào mũi truyền đến, ba người đều nhìn ra phía bên ngoài.

Một nam tử y phục sang trọng lộng lẫy ôm một nữ tử dung mạo diễm lệ tiến vào vách tường hành lang. Dáng người nam tử cao gầy trắng kiện, lại thấy không rõ lắm tuổi tác của hắn, bởi vì đầu hắn đang vùi ở cổ cô gái mà hôn, cô gái không hề che dấu ham muốn, tiếng cười duyên không ngừng.

Công tử áo trắng khinh thường nhìn lại, hừ lạnh một tiếng, hất đầu, thần sắc có chút không vui nhìn chằm chằm vào bức tranh lụa trên tường.

Vân Ca mặt có chút nóng, nhưng lại cảm thấy được nhìn thật hay nha, người hành vi phóng đảng như thế thì còn cần thiết nhìn kỹ xem hắn tuổi tác bao nhiêu làm gì nữa.

Vân Ca tựa hồ nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ như không của Mạnh Giác, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Giác, đã thấy Mạnh Giác sắc mặt như thường, vẫn ôn hòa y như trước.

Khi nam tử kia bước qua trước người bọn họ mới khẽ ngẩng đầu, thân thể vẫn nửa dán trên người cô gái kia như trước, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển tới gương mặt Vân Ca, đầu lại dựa vào trở về bờ vai cô gái, ôm chặt cô gái tiến tới chỗ bọn họ.

Vân Ca vẫn chưa thấy rõ diện mạo của hắn, chỉ cảm thấy hắn có một đôi mắt cực kỳ trong trẻo.

Mạnh Giác còn chưa hoàn toàn hạ xuống, chợt nghe thấy tiếng tơ lụa xé rách và tiếng thở dốc gấp gáp. Công tử áo trắng bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng, nhìn về phía người hầu dẫn đường, Mạnh Giác lập tức nói: “Chúng ta sẽ dẫn công tử tới một phòng thiết lập thanh tịnh, thuận tiện cho công tử ném thử thức ăn.”

Mạnh Giác ra hiệu bảo người hầu lui ra, hắn tự mình đi trước dẫn đường.

Công tử áo trắng nhìn Mạnh Giác phong thái xuất trần, lại nghe tiếng thở gấp bên cạnh khi thấp khi cao, đỏ mặt cúi đầu, yên lặng đi theo phía sau Mạnh Giác. Vẻ kiêu căng trên người rốt cục giảm đi, có vài phần ôn hòa hơn bình thường.

A! A! Vân Ca nhí, người đang suy nghĩ gì vậy? Vân Ca vỗ vỗ gò má mình, hết sức xấu hổ!

Nghe thấy tiếng người nói ồn ào bên ngoài, nàng có chút tỉnh táo, hôm nay còn có chuyện rất quan trọng phải làm, nếu hai người tới này cũng không phải Hoắc Quang, nàng còn phải cố gắng rất nhiều, thắng hay thua không quan trọng, nhưng nhất định là phải làm ọi người thành Trường An nhớ kỹ đồ ăn nàng làm,

đều đàm luận về đồ ăn nàng làm. Chỉ cần Hoắc Quang cũng yêu thích ẩm thực, sẽ nhất định phải hấp dẫn ông ta đến ăn đồ ăn nàng làm.

.....

Phong hà ngưng lộ (sương đọng lá sen): lấy trúc làm bát đựng, khắc thành hình lá sen, gân trâu trong suốt được làm thành những viên ngọc lớn nhỏ, hoa mai nằm trước rang khô, rồi cùng đem chưng cách thủy dùng nước mưa*. Lúc mới đưa vào miệng, cảm thấy rất vị rất nhạt, nhưng nếm qua vài hớp sau, chỉ cảm thấy thanh thuần giòn tan, môi răng thơm hương, giống như sáng sớm một ngày mùa hè uống giọt sương đầu tiên trên lá sen, cả người đều tựa hồ được thấm đẫm trong ánh trăng.

*Nguyên văn: nước không nguồn, chính là nước mưa ạ.

Hình hương doanh tụ (hương thơm vương tay áo): một miếng điểm tâm màu trắng hình chữ nhật, không có gì làm đẹp được đặt trong đĩa ngọc xanh. Mới nhìn, chỉ cảm thấy kinh ngạc, cái này cũng có thể tính là thi nấu ăn sao? Nhưng khi người ta chần chừ cắn miếng thứ nhất, lúc đó vị thanh hạnh, bạc hà, vị cam quýt, hương vị quanh quẩn ở miệng mũi, trong nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho người ta không khỏi nhớ tới khi tuổi trẻ bởi vì lần đầu tiên gặp được một người làm tim mình đập rộn ràng. Cắn tới miếng thứ hai, vị bạch đậu khấu, hồ tiêu, nhục quế, cam quýt, trong chua cay ngọt ngào, làm cho người ta nhớ tới tiêu tòn tòn tằm. Cắn tới miếng thứ ba, thanh từng lục diệp, hoa huệ, trong dư hương ngân nga, làm cho người ta nhớ tới tương tư triền miên... Một miếng lại một miếng, đúng là hương vị thật khác nhau, nhưng cũng chỉ là một miếng điểm tâm lớn, khi ăn xong chỉ cảm thấy được hương khí tràn đầy tay áo, như thể vừa ôm mỹ nhân trong ngực.

Suốt một ngày, Vân Ca đều đứng ở phòng bếp. Toàn bộ thể xác và tinh thần đặt ở trên thức ăn. Cuối cùng qua năm vị bình phán và hai vị ẩn tịch bình phán nhận xét, chín món ăn, Vân Ca ba thắng, một hòa, năm thua, tuy rằng thua, nhưng lại là bại trong vinh quang.

Vân Ca thua ở chỗ tuyển nguyên liệu, gia vị, trình bày đồ ăn, nhưng ở đồ ăn của nàng hiện ra sự sáng tạo và tâm tư tinh tế, đặc biệt nàng giỏi về đem thi phú, thi họa, ca múa, quan điểm trong nghệ thuật dùng tới trong đồ ăn, từ tên đồ ăn tới cách ăn đều cực kỳ hứng thú, làm thay đổi quan điểm từ trước đến nay về các món ăn. Mọi người trong phòng bếp đều tạo nhĩ đứng lên, phần lớn nhân tài trong thành Trường An đều lên tiếng thừa nhận, bởi vậy Vân Ca giành được danh hiệu “Nhã trù”(đầu bếp tao nhã).

Bởi vì Vân Ca chỉ phụ trách nấu ăn, cũng không lộ diện, làm ọi người đều suy đoán về diện mạo và tuổi tác của Nhã trù thần bí, có người nói là một dung mạo thiếu niên tuấn tú, có người nói khẳng định tướng mạo xấu xí. Dù sao càng truyền càng thái quá, Vân Ca tự mình nghe xong cũng cảm thấy buồn cười.

Có người là vì thật tâm thưởng thức đồ ăn Vân Ca làm, có người chỉ muốn học đòi văn vẻ, cũng có người chỉ muốn khoe khoang, nhưng bất luận là nguyên nhân gì, mọi người trước tìm tới sau tán tụng, ăn đồ ăn Nhã trù làm trở thành một tiêu chuẩn để đánh giá xem người có tiền hay không, có tài hay không, có biết thưởng thức hay không trong thành Trường An. Trong chốc lát, trong thành Trường An từ quan to quý nhân tới tài tử thực nữ đều dự tính tới thưởng thức đồ ăn của Vân Ca, thiệp mời cũng đã được gửi tới Hoắc phủ, nhưng người vẫn chưa xuất hiện.

Vân Ca vì một hi vọng mong manh, hết sức cố gắng. Ngày tuyên án tử của Lưu Bệnh Dĩ cũng không bởi nàng khẩn cầu mà có thể trì hoãn, một ngày rồi một ngày đã tới ngay trước mắt.

Thời gian ngắn ngủi một tháng trôi qua, Hứa Bình Quân cả người gầy đi không ít.

Bởi vì Vân Ca và Hứa Bình Quân cùng làm việc tại Thất Lý Hương, Vân Ca cũng không cố ý thân cận, nhưng Hứa Bình Quân đang lúc trong lòng bi thương bất lực, mất đi vài phần lợi hại mạnh mẽ ngày thường, có thêm vài phần mê man yếu đuối, hai người dần dần tiến gần, mặc dù còn chưa tới mức chuyện gì cũng có thể nói với nhau, nhưng cũng hết sức thân thiết.

Ngày tuyên án, Vân Ca và Hứa Bình Quân cùng đi nghe phán quyết Lưu Bệnh Dĩ. Hai người nghe thấy “Mang phạm nhân lên công đường”, tâm mắt đều lập tức tập trung vào một hướng.

Chỉ chốc lát, đã thấy Lưu Bệnh Dĩ bị quan sai đưa tới công đường. Một thân trang phục tù nhân làm hắn không khỏi tiêu tụy, tuy không có vẻ kiêu ngạo nhìn mọi người như mọi khi, nhưng vẻ lạnh lùng, biếng nhác

ngược lại phát ra càng mãnh liệt, trên môi lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, một dáng điệu du hý phong trần, hoàn toàn không có bộ dáng để sinh tử ở trong lòng.

Long du thiển thủy tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi. (Rồng tới nước cạn bị tôm giỡn, hồ xuống đồng bằng bị chó khinh) Vân Ca chợt nhớ tới lời Hầu lão đầu thường nhắc tới khi dạy nàng trộm đồ, trong lòng tràn đầy thương cảm.

Khi Lưu Bệnh Dĩ nhìn thấy Hứa Bình Quân, trên mặt có phần áy náy, trong mắt Hứa Bình Quân đều là cầu xin, nhưng Lưu Bệnh Dĩ chỉ nhìn nàng thật có lỗi một hồi, rồi dời tầm mắt đi chỗ khác.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn thấy Vân Ca và Hứa Bình Quân nắm chặt tay nhau, khoảnh khắc ánh mắt dừng trên mặt Vân Ca, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Vân Ca nhìn hẩn nặn ra một nụ cười, Lưu Bệnh Dĩ mày khê nhướng lên, môi nhẹ nhếch, cũng cười với Vân Ca một cái.

Quá trình xét xử, toàn bộ lời chứng, chứng cứ đều là nghiêng về một bên, Lưu Bệnh Dĩ vẫn mỉm cười mà nghe, dường như đối tượng xét xử không phải là mình.

Kết quả đã được dự đoán từ trước, nhưng từ khi tra hỏi cho tới lúc bị chém đầu vẫn còn nhiều khác biệt, Vân Ca vẫn tay chân lạnh ngắt như trước, nhưng trong lòng nhất định không buông một ý niệm, tuyệt đối không thể để Lăng ca ca bị chết, càng làm duy trì đáng đứng thẳng tắp của nàng.

Thân thể Hứa Bình Quân không còn khí lực, yếu ớt dựa vào người Vân Ca, khó khăn kiềm chế tiếng khóc phát ra, “Người không phải Bệnh Dĩ giết, Bệnh Dĩ, huynh vì sao không chịu nói gì hết? Huynh đệ nghĩa khí? Nghĩa khí so với tính mạng quan trọng sao? Huynh vì sao phải che chở cho đám du côn vô lại ấy?”

Thấy quan sai cầm hình tượng trừng mắt nhìn, Vân Ca vội bịt kín miệng Hứa Bình Quân. Lưu Bệnh Dĩ cảm kích gật đầu với Vân Ca, Vân Ca nửa ôm nửa kéo Hứa Bình Quân ra khỏi phủ nha.

Bởi vì quan phủ sợ huynh đệ của Lưu Bệnh Dĩ gây sự, cho nên một người cũng không được tiến vào, một đoàn chờ ở bên ngoài nghe tin tức. Có người nhìn thấy Vân Ca và Hứa Bình Quân đi ra, đều lập tức xông tới. Hứa Bình Quân vừa khóc, vừa oán hận mắng đuổi bọn họ cút đi. Hà Tiểu Thất mặc dù tuổi chưa lớn, nhưng lại thập phần thông minh, lập tức can ngăn tất cả mọi người rời đi trước. Những người này nhìn thấy phản ứng của Hứa Bình Quân, đã biết vài phần kết quả, vì trong lòng hổ thẹn, đều không dám lên tiếng rời đi.

Hà Tiểu Thất không dám nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt hỏi Vân Ca, Vân Ca lắc lắc đầu với Hà Tiểu Thất, dặn hẩn đưa Hứa Bình Quân về nhà, còn mình vội vàng đi tìm Mạnh Giác.

Mạnh Giác đang cùng một người đàn ông dung mạo thanh tao, quốc thước, phong thái hòa nhã cao sang, khoảng hơn bốn mươi tuổi ngồi trong Thất Lý Hương uống trà. Nhìn thấy Vân Ca bước vào, giống như không hề thấy Vân Ca đầy mặt lo lắng, hẩn không chờ nàng mở miệng, đã cười nói: “Vân Ca, đợi cô hơn nửa ngày, trà đã uống hết hai bình. Nhanh đi làm món ăn sở trường của cô đi. Hôm nay gặp được tri kỷ, nhất định phải chúc mừng một chút.”

Vân Ca ngây người một chút, nhìn vào ánh mắt của Mạnh Giác, lập tức có điều hiểu ra, vội áp chế nội tâm tình cảm của mình, gật đầu đồng ý, xoay người vào nội đường vội vàng bận rộn. Mạnh Giác nhìn bóng dáng của nàng, có chút ngẩn ra, lại lập tức thu hồi tâm trạng, cười nhìn về phía người đối diện.

Sau thời gian uống hai chung trà, Vân Ca đã bưng ba khay đồ ăn đi lên. Mỗi khi người đàn ông ăn một món ăn, Vân Ca đều nhẹ giọng báo tên đồ ăn, càng về sau càng căng thẳng, tay túm chặt tay áo của mình, tới thở mạnh cũng không dám.

Trên đĩa ngọc có bày một món ăn màu đen, tựa như bầu trời đêm, có nhiều chấm nhỏ tượng trưng cho những ngôi sao trên trời. Người đàn ông gấp một ngôi sao, cắn một miếng rồi hỏi: “Trong ngọt có đắng, rõ ràng là đủ đủ, nhưng lại có hương vị khổ qua (quả mướp đắng). Ba món ăn, một là lục y (áo xanh), một là sô ngu (trâu ngu), món này tên gọi là gì?”

Vân Ca cúi đầu trả lời: “Tiểu tinh ạ.” (ngôi sao nhỏ)

”Hối bỉ tiểu tinh

Tam ngũ tại đông.

Túc túc tiêu chinh,
Túc dạ tại công,
Thực mệnh bất đồng”

Nam tử chậm rãi than nhẹ: “Lục y, Sô ngu, Tiểu tinh, trong thức ăn có chứa đựng tâm sự thương nhớ người thân đã chết, cô nương có người thân gặp nạn sao? Nếu trong lòng bất bình, không ngại nói ra, mạng người mặc dù do địa vị cao thấp khác nhau, nhưng thế gian luôn có công lý.”

Dịch thơ: (bài thơ thuộc phần Thiệu nam, Quốc phong của Kinh Thi)

Những ngôi sao nhỏ
Tí ti sao bé lơ mờ,
Năm ba đã thấy lững lơ trời đông.
Chinh tề đi lại đêm rông,
Sớm hôm ở mãi cửa công nhọc nhằn
Thật vì số mệnh chẳng bằng.

Giải thích: Vua và các chư hầu thường có rất nhiều thê thiếp, nhưng địa vị của chính thê bao giờ cũng cao nhất. Tuy nhiên, các bà phu nhân của chư hầu chịu sự giáo hoá của bà Hậu phi Thái tự, đã không ghen tuông nữa, để thi ân huệ cho kẻ hầu thiếp dưới mình. Những người thiếp được phép tới hầu hạ gần gũi vua, nhưng không dám ở suốt đêm với vua, hề thấy sao mọc thì đến, sao lặn thì về, cho nên nhân những điều trông thấy mà khởi hứng. Lại nói rằng sở dĩ như thế là vì số mệnh trời phú ỉnh không thực đồng với bậc cao quý kia. Cho nên các hầu thiếp mới lấy việc được hầu hạ, gần gũi bên vua là niềm ân huệ sâu xa của bà chính thê mà không dám than oán về công lao khổ đã phải đi đi lại lại trong đêm hôm.

Trâu ngu cũng là một bài thơ thuộc phần Thiệu nam, Quốc phong của Kinh Thi, bản dịch thơ như sau:

Trâu ngu.
Kìa vùng lau đã rậm chen
Năm con heo đực bắn tên một lần,
Như trâu ngu, có lòng nhân.

Giải thích: Chư hầu phương nam chịu sự giáo hoá của Văn Vương, đều lo tu thân tề gia để bình trị đất nước. Ân huệ dư thừa đã ở nhân đạo với dân chung còn thấm nhuần đến các loài vật. Cho nên, trong cuộc săn bắn mùa xuân, cỏ cây tươi tốt, cầm thú dồi dào, vua chư hầu đã hành động nhân đức đến như thế (trong năm con heo, chỉ bắn một phát, hạ vài con chứ không giết hết cả năm con). Nhà thơ mới thuật lại việc ấy để khen tặng mà tán thưởng rằng ấy là lòng nhân đạo tự nhiên chứ không phải gắng gượng, thật đáng gọi là nhân đức như con trâu ngu (không hề ăn loài vật sống).

Lục y là tên bài thơ thuộc phần Bội phong, Quốc phong của Kinh thi, bản dịch như sau:

Áo xanh.
Áo thì màu lục rõ ràng,
Cớ sao trong lót màu vàng thế ni?
Lòng ta đau đớn sâu bi,
 Bao giờ mới dứt tuyệt đi nỗi buồn?

Giải thích: Trang Công bị mê hoặc bởi người thiếp. Phu nhân, chính thê là Trang Khương hiền thực mà bị mất địa vị chính thức, mới làm bài thơ này. Nói rằng: áo màu lục mà lót màu vàng là so sánh việc người hầu thiếp hèn hạ mà được cao sang vinh hiển, còn chính thê thì bị quên bỏ, phải âm thầm hèn hạ, vì thế, thể hiện một nỗi buồn đau ai oán.

Tất cả các bản dịch thơ đều là của bác Tạ Quang Phát.

Như vậy bài thơ mà Vân Ca nhắc tới, một nói về sự nhân đức, một nói về số mệnh bất đồng, một nói tới nỗi buồn và uất ức, ngụ ý nhắc tới chuyện của Lưu Bệnh Dĩ.

Vân Ca nhìn sang Mạnh Giác, thấy hắn không có ý phản đối, nên cúi đầu, tường tận kể chuyện của Lưu Bệnh Dĩ ra, nam nhân trung niên kia vừa nghe, vừa dùng bữa, trong lúc đó không hề có chút biểu hiện gì.

Người đàn ông trước mặt thâm sâu khó lường, hỉ giận không hề thể hiện, nghe thấy tên của con rể*, bàn tay đang gấp thức ăn cũng không ngừng lại chút nào. Vân Ca nói xong một hồi, dừng lại, khắp cả lưng đã đầy mồ hôi lạnh.

*Chỗ này chỉ con rể Thượng Quan An của Hoắc Quang.

Người đàn ông kia nghe xong lời nói của Vân Ca, không để ý đến nàng, quay sang Mạnh Giác hàm ý cười hỏi, “Tiểu huynh đệ đã đoán được thân phận của ta, sao lại còn dám để nha đầu này ở trước mặt ta tùy ý nói ra như vậy?”

Mạnh Giác lập tức đứng lên, hành đại lễ với ông ta, “Hoắc đại nhân, khi người vừa mới đến, thảo dân đích thực là không biết thân phận của người. Ai có thể nghĩ đến Đại Tư Mã Đại Tướng quân Đại Hán triều vậy mà ngay cả một tùy tùng cũng không mang theo, đi bộ tiến vào? Còn nói chuyện phiếm cùng thảo dân, đối đãi như bằng hữu. Cho nên lúc đầu thảo dân chỉ coi người như phong trần dị nhân, sau lại nhìn thấy tư thế đại nhân ăn cơm, trong lòng hơi có nghi hoặc, lại chú ý đến hình thù cung điện trên cổ tay áo của người, rồi kết hợp với cách nói năng ban đầu của đại nhân, thảo dân mới có tám chín phần phỏng đoán, cũng bởi vì lúc trước thảo dân nhất thời to gan cùng người thường trà đàm luận, thảo dân mới cảm thấy là những lời nói của Vân Ca trước mặt đại nhân, không có gì là không nói được. Có lẽ dưới góc độ luật pháp, lý lẽ này không thông cảm được, nhưng đại nhân nhất định có thể lượng thứ cho chuyện này.”

Vân Ca nghe xong lời nói của Mạnh Giác, lập tức hành lễ với Hoắc Quang, “Dân nữ Vân Ca tham kiến Hoắc đại nhân.”

“Người tên Vân Ca? Tên nghe rất êm tai, cha mẹ người khẳng định là mong người cả đời tự tại thoải mái.” Hoắc Quang ngữ khí ôn hòa bảo Vân Ca đứng dậy, “Người tuổi còn nhỏ nhưng đã một mình lưu lạc ở bên ngoài quả là không dễ, con gái Thành Quân của ta tuổi cũng xấp xỉ người, nhưng chỉ biết làm nũng cầu kính.”

Vân Ca nói: “Hoắc tiểu thư là kim chi ngọc diệp, dân nữ sao dám so sánh?”

Trong lúc tầm mắt Hoắc Quang dừng lại ở gương mặt Vân Ca, có chút hoảng hốt, “Nhìn đến người, thật không hiểu sao có vài phần cảm giác thân thiết quen thuộc, đại khái như người ta thường nói là ‘duyên gặp mặt’ đi.”

Nội dung trong lời nói quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của Vân Ca, Vân Ca không khỏi đánh bạo nhìn kỹ Hoắc Quang vài lần, có lẽ bởi vì Hoắc Quang ôn hòa, Vân Ca chỉ cảm thấy trong lòng cũng sinh vài phần thân thiết, cười hành lễ với Hoắc Quang, “Tạ ơn Hoắc đại nhân ưu ái.”

Hoắc Quang đứng lên, bước đi thông thả đi ra ngoài, “Chuyện mà người nói, ta sẽ sai người điều tra một lần nữa, sẽ xử trí công bằng theo luật pháp Đại Hán.”

Bóng dáng Hoắc Quang mới vừa đi xa, Vân Ca đột nhiên quay người lại, cầm cánh tay Mạnh Giác, vừa nhảy, vừa cao hứng hét lớn, “Chúng ta thành công, thành công rồi! Đa tạ huynh! Đa tạ huynh! Đa tạ huynh! . . .”

Thân thể Mạnh Giác bị Vân Ca lắc tới lắc lui: “Đủ rồi, đủ rồi, không cần cảm tạ !” Vừa mới nói xong, phát hiện Vân Ca căn bản không để vào tai lời nào, nghĩ tới Vân Ca suốt một tháng này nhăn mặt cau mày, khó gặp nét mặt tươi cười, trong lòng chùng xuống, chỉ đành lẳng lặng mà đứng, để Vân Ca ở bên cạnh hắn tùy ý nhảy nhót.

Vân Ca nhảy múa náo loạn một hồi, bỗng nhiên phát hiện ra mình và Mạnh Giác vô cùng thân thiết, nàng lập tức buông cánh tay Mạnh Giác ra, dần lui từng bước, hai má ửng hồng, lưng ta lưng túng nói: “Tôi đi nói cho Hứa tỷ tin tốt lành này.”

Nhất Nguyệt khom người nói, “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Nhất Nguyệt vừa định đi, Mạnh Giác nói thêm: “Chuyển lời tới Đại công tử, nói hẳn chú ý một chút tới an nguy của bản thân, nếu bị người khác biết hẳn âm thầm tới Trường An, an bài một cái tội danh mưu phản cũng không có gì là quá đáng, nói hẳn lập tức quay về Xương Ấp.”

Nhất Nguyệt có phần khó xử, Mạnh Giác trầm mặc, khẽ thở dài, “Thật sự khuyên không được thì thôi, mấy ngày nữa ta với hẳn sẽ cùng nhau trở về. Đã từ lâu các người xem trọng Đại công tử, hẳn nhất định sẽ lưu ý tới lời của các người.”

Phía sau Nhất Nguyệt cúi người thi lễ, rồi bóng dáng lại lặng yên không một tiếng động biến mất trong bóng tối.

Mạnh Giác một mình khoanh tay đứng bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống quan sát dân chúng thành Trường An đi lại dưới chân hẳn. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời xuyên qua bóng râm ngoài cửa sổ, chiếu đến trên người hẳn, nhưng dường như thiếu đi vài phần ánh sáng ấm áp, có thêm vài phần bóng râm lạnh lẽo.

Chú thích:

Vệ thái tử: tên thật là Lưu Cứ, là con trai của hoàng hậu Vệ Tử Phu và Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Theo sử sách ghi lại, do âm mưu của gian thần Giang Sung, Lưu Cứ bị cho là mưu phản, dẫn đến cả nhà bị giết. Vụ án này còn làm cho hàng ngàn người khác có liên quan bị giết. Tuy nhiên, về sau Hán Vũ Đế đã biết rõ sự tình, truy phong Lưu Cứ là Lệ thái tử.

4. Q.1 - Chương 4: Diễn Ngoại Diễn

Vân Ca còn đang một lòng chờ xét xử một lần nữa, sự tình đột nhiên biến hóa thay đổi ngoài dự liệu. Có người ở Thượng Quan phủ tự thú, thừa nhận trong lúc hỗn loạn không cẩn thận đánh chết gia đình Lý gia, khẩu cung cũng không có gì sơ hở. Án mạng trên người Lưu Bệnh Dĩ được đơn giản sáng tỏ mà xóa đi, tội chết tự nhiên cũng miễn. Nhưng bởi vì tụ tập đông người gây sự, tội chết tuy rằng miễn, nhưng tội sống cũng khó tránh khỏi, bị phán mười tám tháng giam cầm.

Vân Ca lòng tràn đầy hoang mang khó hiểu, nhưng có cần quan tâm nhiều như vậy không? Chỉ cần Lăng ca ca không có chuyện gì là tốt rồi. Nàng và Hứa Bình Quân còn chưa hết vui mừng, lại truyền ra tin tức, hoàng đế tuyên chỉ đại xá thiên hạ. Tội danh của Lưu Bệnh Dĩ được xếp vào nhóm được đại xá, vậy là đại họa mất đầu, thế nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi đã không hiểu kỳ diệu thế nào được hóa giải.

Vân Ca và Hứa Bình Quân đi đón Lưu Bệnh Dĩ. Nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ ra khỏi nhà lao, Hứa Bình Quân lập tức chạy tới nghênh đón.

Vân Ca đứng yên tại chỗ không hề cử động, chỉ nhìn xa xa Hứa Bình Quân vọt tới trước người Lưu Bệnh Dĩ, dường như đang khóc, lại dường như tức giận, Lưu Bệnh Dĩ không ngừng thở dài giải thích, Hứa Bình Quân rốt cục cười tươi tỉnh trở lại.

Kia chính là người chung thân ước hẹn cùng nàng, đang cẩn thận trấn an người con gái khác.

Vân Ca dời đi tầm mắt, nhìn bầu trời xa xa, trong lòng đau xót khôn xiết. Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân sống vai đi tới chỗ Vân Ca. Hứa Bình Quân vẻ mặt vui vẻ, ngược lại Lưu Bệnh Dĩ tính mệnh vừa mới lờm được trước Quý Môn Quan quay về lại không thấy nhiều hưng phấn.

Vẫn giống như trước đây, nụ cười lộ vẻ lười biếng, lại tựa hồ thật ấm áp, nhưng dù sao Vân Ca cũng chỉ cảm thấy vẻ mặt tươi cười, không chút để ý của hẳn lại lộ ra vẻ lạnh nhạt.

“Bệnh Dĩ, đây là bằng hữu Vân Ca muội gần đây kết bạn, huynh không được xem thường muội ấy nha! Muội ấy tuổi không lớn lắm, nhưng đã là người có tiếng tăm ở thành Trường An rồi, quy tắc của muội ấy là mỗi ngày nấu ăn ột khách quen, ngay cả công chúa muốn ăn đồ ăn muội ấy làm cũng đều phải đưa thiếp

mời từ trước đó! Huỳnh hôm nay có lộc ăn, buổi tối Vân Ca sẽ tự mình xuống bếp nấu cho chúng ta ăn, để huỳnh gột rửa xui xẻo, nhưng mà đều là do nể mặt của muội đó.” Bình Quân nói xong hì hì cười rộ lên.

Vân Ca căng thẳng tay nhanh túm vạt áo, nhưng Lưu Bệnh Dĩ sau khi nghe được tên của nàng, không có gì khác thường, tầm mắt dừng trên mặt nàng một chút, cười rồi vãi chào, “Đa tạ cô nương.”

Tay Vân Ca chậm rãi thả lỏng, vô lực mà buông xuống. Hắn thực sự quên hết tất cả. Hai ngày ở chung trong sa mạc đã hoàn toàn chôn vùi trong mây ngàn ngày cách biệt. Biết rằng lời đa tạ này của hắn tất cả đều là vì Hứa Bình Quân, trên môi Vân Ca chậm rãi hiện lên một nụ cười có chút hoảng hốt, cúi thấp người đáp lễ, “Công tử khách khí.”

Hứa Bình Quân cười kéo Vân Ca đứng lên, phẩy phẩy mấy cái trước mũi, “Toan khí tận trời! Hai người các người sao mà lại ra vẻ nho nhã như vậy? Vân Ca, nếu muội gọi tỷ là Hứa tỷ tỷ, vậy trực tiếp gọi Bệnh Dĩ một tiếng Lưu đại ca là được. Bệnh Dĩ trực tiếp gọi muội là Vân Ca, được không?”

Vân Ca vẫn cười, cười đến miệng mỗi nhừ, miệng thấy đắng, ra sức gật đầu, “Được.”

.....

Vân Ca đang ở phòng bếp làm thịt viên, tay đầy dầu mỡ, nghe được tiếng vén rèm cửa, đầu còn chưa quay lại nói: “Hứa tỷ tỷ, giúp muội thắt tạp dề một chút, dây hơi bị lỏng.”

Người tới động tác tay nhẹ nhàng chậm chạp giúp nàng buộc sợi dây ở lưng. Vân Ca cảm thấy là có điểm không đúng, người phía sau lặng lẽ không giống chút nào với người thích náo nhiệt ưa nói chuyện như Hứa Bình Quân. Vừa định quay đầu lại, chớp mũi ngửi được hương bồ kết sau khi tắm rửa, pha lẫn với mùi của nam tử trẻ tuổi, nàng lập tức đoán được là ai. Mặt nàng trở nên nóng bỏng, thân thể cứng ngắc, dừng lại tới một cử động nhỏ cũng không dám.

Lưu Bệnh Dĩ buộc được sợi dây sau lưng, cười đi đến bên cạnh, không thềm để ý chút nào hỏi: “Còn muốn ta giúp đỡ gì nữa? Chỗ rau đó có cần rửa không?”

Vân Ca cúi đầu, vừa nặn viên thịt, vừa nhỏ giọng nói: “Không cần, tôi làm một mình là được rồi.”

Lưu Bệnh Dĩ cũng đã bưng chậu nước qua, bắt tay vào rửa, “Vừa nhờ cô bỏ tiền, vừa nhờ cô bỏ sức, ta cũng không thể nào không làm gì mà được ăn mà!”

Vân Ca không dám ngắt đầu tiếp tục làm thịt viên, hai người tiếp tục im lặng, sau một hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng nước trong chậu. Vân Ca chỉ cảm thấy trong phòng rất im lặng, dường như lại im lặng hơn, có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Nàng vội vàng lên tiếng nói chuyện, muốn phá vỡ sự im lặng trong phòng, “Huỳnh...”

“Cô...” nhưng không ngờ Lưu Bệnh Dĩ cũng cất tiếng. Hai người sững sốt, lại đồng thời cùng nói: “Cô/huỳnh nói trước đi.”

Lưu Bệnh Dĩ không khỏi cười lớn, Vân Ca cũng cất tiếng cười, giữa hai người bất giác thân thiết hơn vài phần.

Lưu Bệnh Dĩ cười hỏi: “Cô muốn nói gì?”

Vân Ca lúc này quả thực không tìm được từ mà nói, lại nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ đã rửa rau sạch sẽ, lại sắp xếp các thứ cực kỳ ngăn nắp, rất thuận tiện khi cần lấy ra dùng, cười khen:

“Tam ca của tôi cực kỳ chú trọng ăn uống, nhưng lại không bao giờ chịu xuống phòng bếp, Nhị ca rất thích giúp đỡ, chẳng qua khi ‘giúp đỡ’ luôn luôn là rất ‘vội vàng’, thật không ngờ huỳnh giúp thì rất ‘ngay ngắn’ đấy!”

“Người không có người hầu hạ tự nhiên sẽ biết làm những việc này.”

Lưu Bệnh Dĩ âm thầm cười, đứng dậy cầm rau đã được rửa xong lên, thuận tay thu dọn sạch sẽ lá rau bỏ đi, động tác lưu loát. Vân Ca rất muốn hỏi một chút xem nhà hắn ruốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, tại sao toàn bộ người thân lại bị chết hết, còn muốn biết hắn mấy năm nay đã sống như thế nào, nhưng căn bản không biết nên hỏi từ đâu.

Nói cho hắn biết tôi là Vân Ca đây sao? Nhưng hắn căn bản đối với hai từ Vân Ca không hề quen thuộc. Vân Ca nghĩ đến lời ước hẹn ai cũng không được quên kia, lại trở nên đau lòng, cúi đầu, một câu cũng không nói được.

Lưu Bệnh Dĩ đứng yên lặng bên cạnh, nhìn Vân Ca, ánh mắt tràn đầy suy tư và thực chăm chú nghiên cứu. Hắn thu lại ý cười vẫn luôn đọng lại trên môi, nhìn chằm chằm Vân Ca hỏi: “Ta không kiên nhẫn mà vòng vòng thăm dò, cô rốt cuộc là ai? Vì sao lại phải cố ý tiếp cận ta?”

Vân Ca sững sốt một hồi, mới hiểu được Lưu Bệnh Dĩ không biết vì sao đã nhận ra nàng chính là tên ăn mày đã trộm ngọc bội kia. Nàng không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể lúng ta lúng túng nói: “Tôi không phải người xấu. Tôi tưởng là Hứa tỷ tỷ bắt nạt Hà Tiểu Thất, chỉ muốn trêu đùa Hứa tỷ tỷ một chút, đây chẳng qua là trùng hợp mà thôi.”

Lưu Bệnh Dĩ đứng thẳng đối diện với nàng, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu qua ánh mắt Vân Ca thấy được tâm tư của nàng. Ánh mắt của hắn, sâu trong bóng tối dày đặc mơ hồ có đạo quang kiêu ảnh.

Vân Ca có chút e ngại, muốn dời tầm mắt đi, nhưng muốn động lại không thể di chuyển được. Hắn đưa tay chạm nhẹ vào hai má Vân Ca, trong lúc ngón tay lướt nhẹ trên mặt Vân Ca, trên môi chậm rãi nở nụ cười, “Ánh mắt của cô đích xác không giống là người xấu.”

Đầu ngón tay hắn lộ ra cảm giác mát lạnh, nhưng nơi đi qua trên mặt Vân Ca lại trở nên nóng bỏng. Vân Ca muốn tránh, hắn ngược lại càng tiến thêm từng bước, tay kia thì nắm ở thắt lưng Vân Ca, thân thể hai người kề sát nhau. Ánh mắt quen thuộc như vậy lại ở ngay trước mắt của nàng, Vân Ca trong lúc nhất thời tim đập như hươu chạy, thân thể không khỏi có chút mềm nhũn. Nhưng ánh mắt này sao lại xa lạ như vậy, Vân Ca chỉ nhìn thấy có chế nhạo và lạnh lẽo. Trong đôi mắt hắn còn có hai hình ảnh động tình hỗn loạn của chính nàng. Thân thể của nàng khẽ rung mình một cái, thanh tỉnh vài phần, gắng sức đẩy Lưu Bệnh Dĩ ra.

Lưu Bệnh Dĩ chẳng những không thả lỏng lực, ngược lại ôm chặt Vân Ca đang giãy giụa, nhân thể hôn lên mắt Vân Ca.

“Ta làm sao đáng giá để bọn họ dùng mỹ nhân kế? Chỉ cần bọn họ muốn, không phải chỉ một câu là có thể làm ta chết sao?”

Lưu Bệnh Dĩ cười như thể không có gì đang kể, nhưng giọng nói lại lộ ra vẻ thâm lương. Vân Ca vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng nhiều nhất chính là thất vọng. Ý tứ trong lời nói của hắn thật đáng kinh sợ, nàng cố kiềm chế sự tức giận và thẹn thùng, vội vàng hỏi: “Ai muốn huynh chết? Bọn họ là ai?”

Lưu Bệnh Dĩ vốn tưởng rằng Vân Ca là có ý đồ khác mà tới, nhưng từ đầu đến cuối phản ứng và thần thái của Vân Ca đều không giống giả bộ, lúc này ánh mắt lo lắng lại trực tiếp lộ ra từ trong sâu thẳm. Hắn luôn luôn tự tin với mắt nhìn người của mình, trong lòng đã muốn tin vài phần theo lời Vân Ca “chỉ là tình cờ gặp mặt”, nhưng rồi lại thấy Vân Ca đối với hắn có sự quan tâm khác thường không thể lý giải được, không khỏi suy tư nhìn chằm chằm vào Vân Ca.

Mạnh Giác vén màn đi vào, nhìn thấy một màn chính là hai người thân thể đang kề sát nhau. Lưu Bệnh Dĩ đang ôm thắt lưng Vân Ca, hai tay Vân Ca đang đặt ở trước ngực Lưu Bệnh Dĩ. Một người hai mắt không hề chớp nhìn chằm chằm đối phương, một người trong mắt có lệ, hai gò má ửng hồng.

Trong mắt Mạnh Giác có ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe qua, trên mặt vẫn là vẻ tươi cười ôn nhuận như gió xuân, mang theo ý xin lỗi nói: “Ta dường như vào không đúng thời điểm.”

Vân Ca lập tức từ trong lồng ngực Lưu Bệnh Dĩ nhảy ra, mặt đỏ bừng, vội vàng phủ nhận, “Không phải, không phải.”

Lưu Bệnh Dĩ hai tay khoanh lại trước ngực, từ từ dựa vào tủ bát, bộ dáng tiêu sái không thềm để ý chút nào, “Mạnh huynh sao? Lúc trưa đã nghe Bình Quân nói một chút về huynh, quả nhiên là phong thái như ngọc, khí phách cao quý. Thật hiếm thấy chính là Mạnh huynh chịu hạ mình kết giao cùng chúng ta.”

Mạnh Giác chấp tay thi lễ, “Trực tiếp gọi ta là Mạnh Giác là được rồi, ta cũng lăm cũng chỉ là ‘sĩ, nông, công, thương’ trong tứ dân thì tầng lớp thấp nhất chính là thương nhân, làm sao lại hạ mình như huynh nói?”

“Thương nhân Lã Bất Vi lấy Vương tôn làm hàng hóa đặc biệt, lấy thiên hạ để buôn bán, Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước còn tôn xưng ông ta là trọng phụ.” Lưu Bệnh Dĩ nhẹ liếc sang Vân Ca, “Nhã trù trong khoảng thời gian ngắn có thể có chỗ đứng trong thành Trường An, cũng không phải chỉ nhờ vào thực lực của Vân Ca, e rằng người phía sau lập mưu trợ lực chính là Mạnh huynh, thương nhân như Mạnh huynh ai dám xem nhẹ?”

Mạnh Giác cười nhạt: “Bệnh Dĩ huynh càng làm người khác thần phục, người mới ra khỏi tử lao, lại có thể đối với gió thổi cỏ lay* ở thành Trường An đều hết sức rõ ràng.”

*Gió thổi cỏ lay: thành ngữ, ý nói tới những biến động nhỏ nhất.

Vân Ca nhìn về ôn nhuận như ngọc của Mạnh Giác, lại nhìn tới vẻ phóng khoáng tùy ý của Lưu Bệnh Dĩ, không chút hứng thú thờ dài, cúi đầu chuyên tâm làm việc, để mặc hai người bọn họ ở chỗ đó dùng lời nói sắc bén mà đấu khẩu với nhau.

Món này phải được hầm nhỏ lửa. Thịt viên phải cho vào trong nồi.

Bát đựng hành để chỗ này, bát đựng gừng để chỗ này, bát đựng dầu để chỗ này... chỗ này để...

Chỗ đó bị thân thể Lưu Bệnh Dĩ chắn trước. Vậy...

Lưu Bệnh Dĩ nhận lấy cái bát cầm lên một cách vô thức. Ủ! Để ở chỗ này...

Còn cái này để đâu? Mạnh Giác tay còn chưa cầm gì... Để ở chỗ này.

Sau khi Hứa Bình Quân vào cửa, mắt lập tức mở lớn. Vân Ca giống như một con ong mật nhỏ bận rộn bay tới bay lui, thường thường phải vòng qua hai nam tử đang đứng giữa phòng bếp. Hai nam tử này đang đứng đó nói chuyện phiếm. Một người đang cầm một cái cái đĩa, một người đang bưng một cái bát. Bệnh Dĩ thì không nói, dù sao cũng không phải chưa từng thấy qua bộ dáng hần cầm cái đĩa. Nhưng Mạnh Giác... Một người như vậy... Trong tay nên cầm chính là tay mỹ nhân, ly dạ quang, bút lông sồi...

Dù sao không hề giống như vậy, chính là một chén tương đen.

Có điều, lý do mà Hứa Bình Quân trừng mắt chính là Vân Ca có thể coi “mỹ sắc” cũng hết như bình thường, coi như là đồ bỏ đi mà tận dụng, bản lĩnh tận dụng triệt để đến mức đó sao?

Hứa Bình Quân một tay lấy cái bát, một tay lấy cái đĩa, “Đi đi đi, muốn nói gì đi ra bên ngoài mà nói, chắn ở chỗ này làm gì? Không thấy người ta đang bận muốn chết sao, lại còn phải nhường chỗ cho hai người.”

Hai người đó vẫn còn đang dùng lời nói sắc bén có qua có lại mà tranh luận, nói từ thương nhân Tần triều cho tới quan phủ cấm người dân kinh doanh muối, sắt, thuế má hiện hành... Thậm chí nói cả tới chính sách Hán triều đối với Hung Nô.

Bởi vì hai người đều lớn lên trong dân gian, chính mắt thấy mọi việc, bản thân cảm nhận được gian khổ của dân chúng, từ nhỏ đều đã lang bạt kỳ hồ, ném trái không ít khổ cực, đều vẫn lưu tâm triều chính và thế lực trong triều thay đổi, lại đều là người thông minh tuyệt đỉnh, đối với rất nhiều chuyện có nhiều quan điểm nhận định, nhưng đều nhất trí lạ thường.

Do cùng “giao chiến” và thăm dò có qua có lại, cư nhiên bất tri bất giác sinh ra vài phần hợp ý. Lúc này bị Hứa Bình Quân một đường cắt ngang, mới hồi phục lại tinh thần, hai người sững sốt một chút, bỗng dưng đều cất tiếng cười. Tuy là vấn đề phòng lẫn nhau, nhưng lại nảy sinh vài phần tán thưởng khen ngợi với bên kia.

Lưu Bệnh Dĩ thuận tay lấy một bầu rượu, Mạnh Giác thấy thế, khi đi qua tử bát cũng thuận tay cầm hai chén rượu, hai người hiểu ý cười, sóng vai cùng bước ra bên ngoài.

Vân Ca nhìn Hứa Bình Quân thái rau, lỡ tay một cái suýt nữa cắt phải tay mình, vội vàng chặn ngang, cầm lấy dao, “Hứa tỷ tỷ, để đó uôi. Tỷ nói về nhà lấy rượu, sao lại đi lâu như vậy?”

Hứa Bình Quân đi tới phía sau bếp, giúp Vân Ca xem lửa, “Không có gì, có một số việc làm chậm trễ.”

Qua một lúc lâu sau, Hứa Bình Quân thật sự cân nhắc mà không ra, hiện tại cảm tình đối với Vân Ca thực tốt lắm, nên mới đem thực tình nói ra, “Tỷ đi tới hiệu cầm đồ một chuyến. Ngày trước bởi vì cần tiền, tỷ

mang ngọc bội của Bệnh Dĩ gửi ở chỗ tỷ đi cầm. Tuy rằng không phải đồ tốt nhất, nhưng đó là vật duy nhất người nhà Bệnh Dĩ để lại, lúc đó duy nhất chỉ nghĩ tới huynh ấy, nên đã biết rõ là tử đương thì cần bản không có cơ hội đến chuộc đồ, nhưng cũng thực không cam lòng, muốn đi xem thử. Nhưng muội đoán xem xảy ra chuyện gì? Tỷ vừa mới tới cửa hàng, chủ tiệm nhìn thấy tỷ đến, liền ra đón, còn không có chờ tỷ mở miệng, đã nói cái gì ngọc bội của tỷ cần bản bán không được, nói với tỷ rằng chỉ cần tỷ trả lại cho hắn giá tiền ban đầu, tỷ có thể mang ngọc bội về. Tỷ lập tức xin chủ tiệm giúp tỷ giữ lại ngọc bội, tỷ mau chóng mang tiền cho hắn, kết quả hắn cư nhiên trực tiếp giao ngọc bội cho tỷ, nói tỷ có thể lấy dấu vân tay ghi nợ là được rồi, xoay sở tiền rồi tới trả hắn sau cũng được. Vân Ca, muội nói việc này có kỳ quái hay không?”

Vân Ca mờ mịt nhíu mày, đối với ông chủ tiệm cầm đồ kia vẫn còn khá tức giận. Nhưng hắn là người làm ăn, sao có thể làm việc như thế được?

Nhưng miệng lại chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Ngọc bội có thể chuộc lại là được! Dù sao tỷ cũng không phải lấy không, cũng không thiếu hắn cái gì, huống hồ vật này vốn chính là của tỷ.”

Hứa Bình Quân cười lắc đầu, “Nói cũng phải, ngọc bội có thể lấy lại được là tốt rồi, bằng không tỷ cũng không biết nên nói với Bệnh Dĩ như thế nào. Vân Ca, muội có thể . . .”

Vân Ca cười đáp: “Được.”

Hứa Bình Quân sang sảng cười lên: “Cám ơn muội, muội muội tốt. Tuy rằng biết muội không thiếu tiền, nhưng mà tỷ vẫn đem lời nói thật* nói trước, tỷ không thể trả nhanh được uội đâu! Chỉ có thể từ từ hoàn trả.”

*Nguyên văn: sửu thoại nghĩa là lời thô tục.

Không thiếu tiền sao?

Ai! Còn không có cẩn thận tính qua với Mạnh Giác, số tiền nợ hắn cũng không biết khi nào còn phải tính ra mình bạch rõ ràng. Về sau nên cùng với Hứa tỷ tỷ học chút tính toán tỉ mỉ như thế nào, hàng ngày nên tiết kiệm. Vân Ca nghiêng đầu thề lời với Hứa Bình Quân, “Nói uội phương thức ủ rượu, muội sẽ không cần tỷ trả lại tiền.”

Hứa Bình Quân cười hừ một tiếng, “Hay uội! Bí mật gia truyền, nghìn vàng không bán!”

Nàng ấy đi đến cửa phòng bếp thò đầu ra phía ngoài nhìn nhìn, xác định không có ai, rồi lại đi trở về bên cạnh Vân Ca, “Kỳ thật kia đều là tỷ gạt người khác. Cha tỷ uống rượu nhưng thực ra không có khả năng làm nghề này, cả cách ủ rượu cũng không biết. Rượu của tỷ chỉ là rượu cao lương bình thường, chẳng qua khi niêm phong cất giữ có một chút đặc thù, không phải dùng bình sứ để cất trữ, mà đựng trong ống trúc già rồi đập kín lại, chờ tới khi hương trúc tự nhiên ngấm vào trong rượu, tự nhiên sẽ có mùi thơm ngát.”

Vân Ca cười lên: “A! Thì ra là thế! Muội cũng hoài nghi là hương trúc, còn thử đem lá trúc ngâm tẩm trong rượu, rượu mặc dù có mùi thơm ngát, nhưng do phiến lá có đường gân mỏng, vị đắng chát của lá cây cũng rất nhanh ngấm vào rượu. Nếu đi lấy lá trúc trong sương sớm, hương vị so với tỷ tỷ làm sẽ nhẹ hơn, nhưng cũng không tồi, chỉ là thực hiện thật sự rất kỳ công, tự chế uống một mình thì tốt, nhưng để kiếm tiền lời thì cũng không thực tế. Không nghĩ tới đơn giản như vậy. . . Hứa tỷ tỷ, tỷ thật thông minh!”

“Thật ra tỷ rất muốn nghe câu tán dương này của muội, đáng tiếc phương pháp không phải tỷ nghĩ ra, đây là phương pháp Bệnh Dĩ đã nghĩ ra được. Bệnh Dĩ tuy rằng rất ít làm việc nhà nông và những việc trong nhà, nhưng chỉ cần huynh ấy chạm qua, đều toàn dùng những phương pháp có chút cổ quái làm ọi việc trở nên đơn giản dễ dàng.”

Vân Ca ngây người, lại lập tức cười nói: “Hứa tỷ tỷ, nếu tỷ đã nói uội biết phương thức ủ rượu, chẳng phải tiền kia sẽ không cần trả nữa sao?”

“Tỷ có nói qua đem phương thức ủ rượu bán bao giờ? Vay tiền chính là vay tiền, đỡ cho tỷ phải dài dòng, muội không uợn, tỷ đi tìm Mạnh công tử mượn.” Hứa Bình Quân vẻ mặt không hài lòng.

Vân Ca vội cười theo nói: “Tỷ tỷ tốt, là muội nói sai. Vay tiền là vay tiền, cách ủ rượu là cách ủ rượu.”

Hứa Bình Quân liếc Vân Ca một cái quở mắng, rồi cười rộ lên. Đồ ăn Vân Ca đã lần lượt làm xong, chỉ còn một món canh cuối cùng là chưa nấu xong. Vân Ca bảo Hứa Bình Quân mang đồ ăn lên trước, “Mọi người ăn trước đi! Không cần cố ý chờ muối, muối làm một chút là xong ngay.”

Hứa Bình Quân bỏ thức ăn vào hộp xong xuôi, một mình đi trước. Vân Ca đặt bình sứ nóng bỏng vào trong giỏ trúc, mang theo giỏ trúc đi tới hướng hoa viên.

Hoàng hôn dần buông. Mảnh trăng non tựa như mi cong thanh tú của một cô gái xinh đẹp, mới vừa ló dạng phía sau cành liễu. Thời tiết không nóng cũng không lạnh. Đang lúc đi giữa hoa và cây cảnh, ngửi thấy mùi thơm ngát của cỏ cây, vô cùng thoải mái, Vân Ca không khỏi hít hít mũi thật sâu, trong mùi hương thực được nồng đậm có lẫn cả một mùi đàn hương thấm nhập tâm can.

Vân Ca dừng bước, tuy rằng ở đây thời gian không lâu lắm, nhưng trong hoa viên này từng cọng cây ngọn cỏ đều sớm đã quen thuộc, tuyệt đối không có đàn hương.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng va chạm của quần áo.

“Ai? Ai đang trốn ở chỗ này vậy?”

“Ta yên lành nằm ở chỗ này ngắm trăng, sao dùng từ trốn được?”

Một giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên, làn gió đêm đã được nhuộm đậm hương thơm của thực được trắng không hiểu vì sao lại lộ ra mị hoặc, Vân Ca trong lòng kinh ngạc, trong viện này không phải chỉ có nàng và Mạnh Giác ở sao, tại sao lại có nam nhân xa lạ?

Vân Ca tách hoa và cây cối ra, đi sâu vào trong vài bước. Phía sau cây liễu là một vườn hoa có trồng đủ loại thực được. Vốn đầu cành được tô điểm đầy hoa, nhưng lúc này toàn bộ đều trụi lụi. Toàn bộ hoa trong vườn thực được đều bị hái xuống, chồng chất ở trên tảng đá.

Trên phiến đá thơm hương, giữa ánh trăng và những cánh hoa chồng chất, một nam tử một thân áo tím có thêu những hoa văn màu vàng đang nằm trên đó. Ngũ quan tuần mỹ dị thường, ánh mắt giống như nửa nhắm nửa không, khóe môi khẽ nhếch, tựa như ẩn tình lại tựa như vô ý. Tóc đen chưa buộc, vạt áo lơ lửng, lúc này lác đác trên tóc hắt và trên áo bào tím là những cánh hoa. Dưới ánh trăng quả thực vô cùng mỹ lệ và yêu dị.

Vân Ca nửa sợ nửa cười rồi thở dài, “Xin chào, có thể cho ta giữ lại một ít nụ hoa không, ta vốn đang tính toán mấy ngày nữa thu thập một ít hoa để làm điểm tâm!”

Nam tử hơi hơi hé mắt ra, vẫn nhìn bầu trời như lúc trước, “Phiến đá rất lạnh.”

Vân Ca nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của hắn, mới nhận ra nam tử này, “Người. . . Người là người hôm đó mua ẩn tịch, người tại sao lại ở chỗ này? Người là bằng hữu của Ngọc trung chi vương? Huynh ấy tại sao lại không mời người tới ăn cơm cùng chúng ta? Huynh ấy không muốn người khác biết huynh ấy quen biết với người sao?”

Vân Ca nói mấy câu ngắn ngủi, tất cả đều là câu hỏi, cũng là những câu tự hỏi tự trả lời. Tầm mắt nam tử rốt cục dừng ở trên mặt Vân Ca, “Ngọc trung chi vương? Tên này nghe thật thú vị. Người tên là gì?”

“Vân Ca.”

“Hóa ra là... người.” Giọng nói của anh ta quá thấp, Vân Ca nghe được cuối cùng một từ người, “. . . Người là một cô nương thông minh! Tiểu Giác cũng không phải sợ người khác biết chúng ta quen biết, mà là không muốn thấy ta ở thành Trường An. Ta là lên tới đây.”

Hắn nói xong khóe môi hiện lên nụ cười. Khi cười, một bên khóe môi cong lên, rất là mị hoặc và khiêu khích. Trong ánh mắt lại lộ ra vẻ đắc ý của một đứa trẻ ranh mãnh khi làm một trò đùa dai.

Vân Ca cười xoay người đi, “Vậy người tiếp tục cùng trốn tránh hắn mà du ngoạn đi! Ta đã đói bụng, muốn đi ăn cơm.”

“Này! Ta cũng đói bụng, ta cũng muốn ăn cơm!” Nam tử từ trên những đóa hoa thực được trắng ngời dậy, do hắn đứng dậy, vốn là bộ quần áo trên người được nói lỏng, nửa mở rộng, bị kéo căng nhanh chóng làm bộ ngực lộ ra trong gió đêm.

Tầm mắt Vân Ca có thể thấy được, cảnh tượng lúc mới gặp người này xẹt qua trong đầu, nàng lập tức bối rối, mặt đỏ ửng. Nam tử không hề thấy ngượng ngùng, ngược lại một bên khóe môi còn nhếch lên, hàm chứa ý cười, rất là hứng thú quan sát Vân Ca.

Vân Ca thấy hắn không có ý định sửa sang lại quần áo, vội xoay người đi.

“Chúng ta vừa lúc muốn ăn cơm, ngươi có muốn đi cùng ăn không? Nhân tiện làm cho Ngọc trung chi vương ‘kinh hi’.”

Nam tử lười biếng đứng lên, đang muốn sửa sang lại y bào, tầm mắt lại đảo qua phía cây liễu, lập tức thu tay trở về. Bên môi mím lại hiện một ý cười, hắn đi đến phía sau Vân Ca, kề sát thân thể Vân Ca, một tay nắm cánh tay Vân Ca, một tay đỡ thắt lưng Vân Ca, cúi đầu xuống, ở bên tai Vân Ca thổi khí nói: “Không bằng ta mang ngươi tới một chỗ ăn thứ này, bảo đảm cho ngươi vừa lòng.”

Ngữ khí trầm thấp ám muội, vốn là bóng đêm mát lạnh nhưng hắn chỉ nói mấy câu đơn giản, lại mang theo hương vị tình ái, lộ ra sự hấp dẫn khó có thể giải thích.

Vân Ca muốn thoát khỏi hắn.

Nhưng không có cách nào thoát được sức lực của nam tử này, cánh tay Vân Ca bị hắn nắm khê động cũng không thể được, thân thể chuyển động như thế nào cũng không thoát được sự ôm ấp của hắn. Vân Ca đối với hắn cũng không có xấu hổ, chỉ có giận, không khỏi động nhần tâm.

Đang định đập giở trúc trong tay vào hắn, nhờ vào canh nóng bỏng làm hắn bị bỏng để thoát thân, cảnh liễu phía trước bỗng nhiên không gió mà lay động, Mạnh Giác chậm rãi bước ra, tầm mắt dừng ở phía sau Vân Ca.

Mạnh Giác cười hết sức rạng rỡ, rồi chấp tay thi lễ, “Công tử đến khi nào?”

Nam tử thấy thần sắc Mạnh Giác không có vẻ để ý chút nào, biết là không thú vị, bỗng chốc buông Vân Ca ra.

Vân Ca vung tay đánh hắn một cái, trong lúc hắn phát tay gạt đòn tấn công của nàng ra, thuận tay đẩy một cái, thân thể Vân Ca ngã về phía Mạnh Giác, Mạnh Giác vội đưa tay đỡ lấy, Vân Ca vừa lúc ngã vào lồng ngực Mạnh Giác.

Không giống như nam tử phía sau trên người lẫn lộn là mùi son phấn và mùi đàn hương, trên người Mạnh Giác là một mùi hương hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như cây cỏ sau mưa.

Vân Ca tim đập cực nhanh, từ mặt tới lỗ tai đều đỏ hồng. Nam tử tựa hồ cảm thấy thập phần thú vị, vỗ tay cười to. Vân Ca đã bao giờ chịu qua ủy khuất như thế?

Vừa thẹn vừa giận, nước mắt đã đến hốc mắt, lại bị nàng kiên cường dồn xuống. Biết mình đánh không lại nam tử này, thật không cần lại tự rước lấy nhục.

Nàng muốn thoát ra khỏi vòng ôm của Mạnh Giác, Mạnh Giác do dự một lát, buông Vân Ca ra, để cho Vân Ca chạy đi.

Mạnh Giác nhìn theo bóng dáng Vân Ca biến mất, mới vừa cười vừa nhìn về phía nam tử trước mặt, “Công tử còn chưa ở Trường An du ngoạn đủ sao?”

Nam tử cười liếc Mạnh Giác, “Mỹ nhân trong ngực, tư vị như thế nào? Ngươi cảm tạ ta như thế nào đây?”

Mạnh Giác cười đến không có nửa điểm yên hỏa khí tức*, “Nếu ngươi muốn dùng nha đầu kia chọc giận ta, thì đừng nên tổn công phu nữa”

*Yên hỏa khí tức: sắc thái khời lửa, ý nói giận dữ.

“Đã đoán biết ngươi là người không biết tức giận, vậy không quan trọng. Nhưng quan trọng là, vì sao lại giữ nàng lại Trường An? Nếu ngươi đồng ý giả bộ biểu cảm một chút, muốn dạng nữ nhân nào mà chẳng có? Xem bộ dáng của nàng hôm nay, tối nay dĩ nhiên là lần đầu tiên ngươi ôm nàng. Mạnh hồ ly, lời nói và hành động của ngươi rất là không phù hợp. Ngươi rốt cuộc là đang tính toán gì?”

Mạnh Giác khê mỉm cười, không giải thích.

Nam tử nhẹ cong khoe môi cười ha hả, ngữ thanh lại vẫn là trầm trầm, “Một khi đã như vậy, thì ta làm gì với nàng, người cũng không cần quan tâm nhiều.”

Mạnh Giác cười không tỏ rõ ý kiến: “Vân Ca không phải là thiên kim khuê các như người đã từng lựa chọn, cũng không phải nữ tử phong trần như người đã từng chơi đùa, ăn không được mà lại còn lỗ vốn thì cũng đừng nên oán giận ta chưa khuyên can người.”

“Nếu muốn hái hoa phải nhân tiện nhanh chân một chút, nếu không. . . Đây! Có nhìn thấy cái vườn hoa kia không? Chậm một chút, sẽ bị người nhanh chân đến trước hái mất. Nghe nói nàng đối với một người tên là Lưu Bệnh Dĩ gì đó rất không bình thường. . .”

Nam tử chạy tới bên cạnh Mạnh Giác, muốn đập tay lên vai Mạnh Giác, thân hình Mạnh Giác nhìn như không hề cử động, nhưng tay của nam tử đã rơi vào khoảng không.

Nam tử không chút hứng thú thở dài, “Nói chuyện với người thật sự là hao công tổn sức mà, ta cảm thấy ta càng ít gặp người, càng có lợi cho sức khỏe của ta.” Hai tay của hắn ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, “Ai nha! Ta chết đói rồi, nghe nói các người đêm nay có không ít đồ ăn ngon, thật sự là tới sớm không bằng tới đúng lúc nha.”

Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân nhìn thấy nam tử bên cạnh Mạnh Giác đều đứng lên, Vân Ca cũng không để ý tới chút nào, cúi đầu tự dùng bữa. Mạnh Giác cười nói: “Bằng hữu của ta đột nhiên tới chơi, mong hai vị bỏ qua cho. Hắn vừa hay cũng là họ Lưu, lớn nhất trong đám huynh đệ, cho nên chúng ta đều gọi hắn Đại công tử.”

Đại công tử tùy ý hướng Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân chấp tay, khi tầm mắt lướt qua Lưu Bệnh Dĩ, thần sắc cả kinh, cho tới khi thấy được tướng mạo rõ ràng, vẻ mặt đã lại thả lỏng xuống, khôi phục như thường.

Lưu Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân đang hướng Đại công tử khom người hành lễ, Vân Ca căn bản lười phản ứng với Đại công tử. Cả ba người đều không chú ý tới vẻ mặt của Đại công tử biến đổi. Chỉ thấy Mạnh Giác khẽ nhếch mày, trên mặt còn có chút ý cười.

Đại công tử không chờ Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân hành lễ xong, đã kêu lên a a thật to, rồi chiếm cứ vị trí chủ nhà vốn của Mạnh Giác, hít hít cái mũi, “Ồi . . . Thơm quá!”

Ngửi được hương thơm từ một cái bình sành được đẩy nắp một nửa bay ra, hắn lập tức không khách khí nhanh tay múc ỉnh một bát. Vân Ca xụ mặt đoạt lấy bình sành trong tay Đại công tử, tự múc thêm ỉnh một bát nữa, cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ. Đại công tử nhìn thấy Vân Ca ăn canh, hắn cũng vừa thổi cho nguội, vừa ăn canh, thời gian chỉ trong chốc lát, một chén canh đã uống xong, vẻ mặt đầy thần phục, “Mùi vị thực rất ngon, đúng là ngày thường khó gặp! Trong miệng chỉ cảm thấy vị trơn mềm thơm mát, canh ngon! Canh ngon!”

Vân Ca cười mỉm nhìn hắn, vừa nhẹ khuấy thìa trong chén canh, vừa nhỏ giọng chậm rãi nói: “Dùng lửa nhỏ hầm mềm thịt, khiến cho thịt tan vào trong canh. Мяm thịt vốn là ngon mềm, trơn mát, hầm ra canh cũng là vị như vậy.”

Đại công tử nhìn Vân Ca cười, lại kín đáo cười mỉm nhìn ánh mắt Mạnh Giác, nhưng hắn chỉ cảm thấy một khối hàn khí từ lòng bàn chân truyền lên, tay đang cầm bình đựng canh lập tức rụt trở về, “Mяm thịt là thứ gì? Ta từ nhỏ đến lớn cũng nếm qua không ít sơn hào hải vị, nhưng khắp đông tây cũng chưa từng nghe qua loại mяm thịt này.”

Vân Ca từ từ nói: “Chọn phần thịt chân giò lợn ngon nhất đem vùi xuống đất, chỉ cần mấy ngày, trên đó sinh ra rất nhiều giòi màu trắng ngà, đây là loại nhuyễn thể, thịt rất trơn mềm, chính là loại thịt mà thịt lợn sữa tốt nhất cũng khó sánh bằng, là tinh túy trong các loại thịt, cho nên gọi là mяm thịt, canh có màu trắng ngà, là do đã hầm nhuyễn loại mяm thịt đó...”

Đại công tử lắc người một cái đứng lên, chạy đến một bên bắt đầu nôn mửa. Vân Ca mím môi nén cười, Hứa Bình Quân nhin cười từ này tới giờ, giờ không thể nhịn nổi, vừa xoa bụng, vừa cười ha hả, Lưu Bệnh Dĩ cũng lắc đầu cười không ngừng.

Lấy nước trà súc miệng, rồi rửa tay, Đại công tử hỗn loạn hồi lâu, mới quay trở lại. Đứng cách một khoảng, xa xa nhìn Vân Ca và đầy bàn thức ăn, khóe miệng đã lại mang một vẻ mỉa hoặc không có khuôn phép như trước, “Nhưng thật ra khó ăn như vậy mà người có thể nuốt trôi, ta thật sự kính nể. Mạnh Giác, ta cũng đủ kính nể người, về bảo bối như thế này, người định như thế nào?”

Vân Ca vẫn tự nhiên múc cho Hứa Bình Quân thêm một chén canh nữa, Hứa Bình Quân nhìn Đại công tử nở một nụ cười, uống một ngụm. Đại công tử trợn mắt nhìn Hứa Bình Quân, không thể tin được, rõ ràng là chính tai vừa nghe Vân Ca nói xong, còn có người có thể uống được canh làm từ giò này? Chẳng lẽ hẳn lâu lắm không tới Trường An, mọi người trong thành Trường An đều đã trở nên khác thường? Nguyên bản là một tay ăn chơi phong lưu hồng trần biến thành một đại ngốc tử nha!

Vân Ca nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Đại công tử, khinh thường bĩu môi, “Người năm nay bao nhiêu tuổi? Có hiểu lễ phép không?”

Đại công tử chỉ cảm thấy chẳng hiểu tại sao, chỉ vào chính mình tức giận nói: “Đùa hay thật! Người không có mắt nhìn sao? Tiểu Giác còn phải gọi ta là đại ca.”

“Vậy sao...” Vân Ca kéo dài giọng, cười tủm tỉm nói, “Cũng không phải ánh mắt ta không tốt, chỉ là có người mới chỉ nghe được một nửa, hơn nữa người khác nói cái gì hẳn sẽ tin cái đó, trí tuệ như thể đứa trẻ ba tuổi.”

Đại công tử sắc mặt khó coi chỉ vào Vân Ca, “Người có ý gì?”

Vân Ca cười nói: “Lời vừa rồi ta vẫn chưa nói xong, người thì chưa rõ tại sao đã chạy đi, chẳng lẽ không đứng nghe lời chỉ nghe một nửa? Ta muốn nói là, mằm thịt nấu canh đó hương vị đệ nhất thiên hạ, lại ít có người dám uống, cho nên hương vị canh của ta cũng có thể so với mằm thịt, nhưng nguyên liệu lại đều rất bình thường, đậu phụ, lòng trắng trứng, óc heo mà thôi, có điều thực hiện có chút đặc thù, người là một ‘đại ca của đại nam nhân’ mà về phần phản ứng lại kịch liệt như vậy sao?”

Đại công tử đứng đó giật mình, chỉ trong chớp mắt trừng mắt nhìn Mạnh Giác. Hắn cả ngày lăn lộn cùng đám nữ nhân lại có thể bị một con nhóc trên đùa? Cái gì mà phong thái, cái gì mà tức giận, bây giờ toàn bộ đều không có!

Mạnh Giác buông tay cười, bộ dáng chính là “Người hiện tại đã biết trên chọc nàng ấy hậu quả thế nào chưa?”

Vân Ca không hề để ý tới Đại công tử, cùng Bình Quân thấp giọng nói cười, vừa uống rượu, vừa ăn cơm. Lưu Bệnh Dĩ cũng cùng Mạnh Giác nói chuyện về thời tiết mùa hè nóng nực.

Đại công tử nhìn thấy bốn người ngồi ăn đều rất là vui vẻ, lớn tiếng cười rồi ngồi trở lại chỗ cũ, lại khôi phục vẻ ngang ngạnh lúc trước, “Hôm nay ta liêu mình tiếp cô nương, để xem cô nương còn có thể đưa ra thủ đoạn gì nữa, ta cũng không tin cả một bàn đầy đồ ăn như thế này các người đều ăn được, ta lại ăn không được.”

Đại công tử hào khí nói được là được, nhưng hành động thì lại rất là cẩn thận, Mạnh Giác gấp đồ ăn ở chén đĩa nào, hắn cũng gấp đồ ăn ở chén đĩa đó, một đĩa cũng không sai.

Vân Ca cười rót rượu ọi người, Đại công tử lập tức che lại chén rượu của mình, “Không cần phiền người, tự ta rót được.”

Một bầu rượu còn chưa uống xong, đã thấy Đại công tử mặt đỏ bừng, người nhảy lên, dõn dập hỏi: “Tiểu Giác, nhà... nhà xí ở chỗ nào?”

Mạnh Giác cố nén cười, chỉ chỉ phương hướng. Đại công tử ngoài cười nhưng trong không cười nói với Vân Ca: “Hảo thủ đoạn!”. Vừa dứt lời, người đã đi xa. Hứa Bình Quân cười đến bị sặc rượu, vừa che miệng ho khan, vừa hỏi: “Vân Ca, muối bỏ thuốc trong đĩa đồ ăn nào vậy? Tại sao chúng ta đều không bị sao hết?”

“Muối cho lẫn trong thức ăn, đĩa nào cũng có. Nhưng mà muối có cho thuốc giải vào trong rượu, hẳn không chịu uống, muối còn có biện pháp gì?” Ánh mắt Vân Ca lấp lánh lấp lánh, một bộ dáng thiện lương vô hại.

Hứa Bình Quân cười to: “Vân Ca, thật sự là phục muối đó, hẳn rót cuộc đắc tội với muối như thế nào?”

Vân Ca cúi đầu, cắn môi, “Không có gì.”

Hôm nay hẳn là rút được quẻ xấu, rút cuộc là ngày xấu gì? Mây đen đầy trời sao? Vẫn thấy hoa đào ngập trời mà. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ phụ thân, ca ca, Lăng ca ca, chưa từng bị người nào ôm qua, nhưng trong một ngày hôm nay, cứ nhiên đã bị ba nam nhân ôm.

Hứa Bình Quân là người thấy vui nhất định phải tham gia, vội nói: “Vân Ca, muội còn biện pháp gì chính Đại công tử nữa không? Tỷ và muội cùng nhau chơi đùa, cùng nhau chơi đùa...”

Lưu Bệnh Dĩ thấy Đại công tử cử chỉ tuy rằng có chút không có khuôn phép, không tập trung, nhưng giờ tay nhắc chân đều là lộ ra khí thế quý phái, không muốn Vân Ca kết thù kết oán với hắn, liền chặn ngang lời Hứa Bình Quân, “Vân Ca, nếu tức giận đã tiêu tan, coi như xong. Lần này xem như cảnh cáo hắn, nếu hắn còn dám gây chuyện với muội nữa, vậy lần sau muội làm gì cũng không cần nương tay.”

Vân Ca ngẩng đầu, cười với Lưu Bệnh Dĩ, “Được, nghe lời đại ca.”

Dưới ánh trăng mờ ảo, Vân Ca tươi tỉnh cười trở lại, nụ cười nhẹ nhàng như hoa xuân đương lúc nở rộ. Trong mắt Lưu Bệnh Dĩ có chút hoang mang, nhưng trong giây lát đã biến mất, trong nụ cười uể oải như mọi khi trái lại có được một tia ấm áp hiếm thấy.

Mạnh Giác cười quay sang Hứa Bình Quân, với vấn đề về Đại công tử thảo luận như thường. Rượu trong chén cầm trên tay, vốn là bề mặt phẳng lặng như gương, nhưng lúc này lại gợn sóng từng trận.

.....

”Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y.

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi.

Hành đạo trì trì, tái khát tái cơ.

Ngã tâm thương bi, mạc tri ngã ai. . .”

Bài Thái vi, dịch thơ:

Khi đi tha thướt cành dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Thấp cao dặm thẳng xa xôi,

Biết bao đói khát, khúc nhô cơ cầu.

Lòng ta buồn bã thương đau,

Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay.

Trong làn điệu đơn giản mà uyển chuyển ẩn chứa bi thương mơ hồ. Vân Ca đang không ngủ được, lúc này nghe được lời hát, trong lòng cảm động, đẩy cửa bước ra, bước đi dưới ánh trăng bao phủ.

”Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y.

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi. . .”

Mặc dù là từ nhỏ đã nghe qua giai điệu này, nhưng mãi đến hôm nay mới chính thức hiểu được vài phần ý tứ trong lời hát. Hiện tại và quá khứ, dĩ vãng đã trôi qua, thời gian trôi mau, thay đổi không ngừng, trong trí nhớ vẫn là cành dương liễu tha thướt, bây giờ chỉ nhìn thấy cảnh mưa tuyết đầy trời trước mắt. Thời gian tàn phá làm dung nhan già đi, chia cắt làm rạn nứt tình nghĩa, chia xa làm cố nhân xa cách.

Thời gian bốn mùa thay đổi, có sinh ly, có tử biệt.

Một câu: “Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y. Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi” hẳn là bài ngùi trong cuộc sống vĩnh hằng. Vật không phải của mình thì không giữ được, đại khái chính là như thế! Mấy ngày trong quá khứ đó, trong trí nhớ của Lăng ca ca đã hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ có Lưu đại ca.

Vân Ca lần đầu tiên nổi lên tò mò về tâm sự của Nhị ca, nhìn Nhị ca luôn luôn bình tĩnh ôn hòa rất cuộc là có nhiều tâm sự như thế nào, mới có thể thích đàn khúc nhạc này? Nhị ca, nếu huynh ở nhà, có lẽ muội sẽ không phải bỏ nhà mà đi.

Nhưng nếu mình không đi ra ngoài, có lẽ mình vĩnh viễn cũng sẽ không nghe hiểu được khúc nhạc này, mình vẫn cần huynh ấy khuyên bảo, sẽ mãi là tiểu muội mà huynh ấy che chở.

Tuy rằng vì giận mà rời nhà đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ có thời gian mấy tháng, nhưng trên đường đi, nhân tình ấm lạnh, thể sự biến hóa, Vân Ca cảm thấy được mấy tháng này, cuộc sống của nàng đã trải qua những ngày thoải mái nhất.

Thời gian mấy tháng qua, nàng hiểu chuyện hơn rất nhiều, trưởng thành lên rất nhiều so với trước kia, cũng có thêm rất nhiều tâm sự so với trước kia, nàng không biết đây là tốt hay là xấu, nhưng đây có lẽ là giá phải trả để trưởng thành.

Mạnh Giác đang ngồi dưới khóm trúc đánh đàn. Một thân áo bào đen hoàn toàn phù hợp càng làm tôn thêm vẻ phong thần như ngọc. Đây là phong thái trác tuyệt bất phàm, dung nhan tuấn mỹ như ngọc, ông trời tựa hồ thập phần hậu đãi hắn. Cho hắn dung nhan tuyệt thế, cho hắn hơn hẳn phú quý tầm thường, bản thân hắn lại học rộng tài cao, cơ hồ là một người tìm không thấy khuyết điểm. Nhưng là vì sao lại yêu thích khúc nhạc này, là vì đang mang một tâm sự như thế nào đây?

Tiếng đàn trong tay Mạnh Giác đột ngột thay đổi, một khúc chịu đòn nhận tội.

Vân Ca vốn đang trốn trong đám cây lúc này không muốn gặp hắn, nghe được khúc nhạc hắn gảy, nghĩ rằng trốn tránh lúc này cũng không phải tốt. Nàng đi đến bên cạnh Mạnh Giác, khoanh chân ngồi xuống, cười với Mạnh Giác, nhưng vẫn không nói câu nào.

Đợi tới khi tiếng đàn của Mạnh Giác ngừng lại. Vân Ca tiện tay lấy cây đàn, dứt quãng mà đánh lên khúc nhạc vừa rồi.

”Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y.

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi.

Hành đạo trì trì, tái khát tái cơ.

Ngã tâm thương bi, mạc tri ngã ai. . .”

Tư thế đánh đàn của Vân Ca tuy rằng tuyệt đẹp, nhưng lại có khi sai âm, thậm chí khó có thể tiếp tục, vừa nhìn đã thấy tuy có cao nhân truyền thụ, nhưng kết quả là chưa bao giờ để tâm luyện tập.

Mạnh Giác đi tới bên cạnh Vân Ca ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt đàn, làm cho tiết tấu chậm lại, cùng Vân Ca đàn tiếp.

Trên chóp mũi Vân Ca đều là hơi thở của Mạnh Giác, tay của Mạnh Giác lại như có như không liên tiếp chạm vào tay Vân Ca, thậm chí khi Vân Ca sai âm, hắn sẽ trực tiếp cầm tay Vân Ca cùng nàng sửa lại.

Vân Ca không khỏi mặt có chút nóng, lòng có chút hoảng. Mạnh Giác lại coi như không hề phát hiện ra gì cả, thần sắc thản nhiên hướng dẫn Vân Ca đánh đàn. Vẻ hồi hộp ngượng ngùng của Vân Ca dần dần mất đi, thể xác và tinh thần dần chìm vào trong khúc nhạc. Vân Ca làm theo Mạnh Giác chỉ dẫn, lặp lại khúc nhạc, cho đến khi nàng nhớ kỹ toàn bộ khúc nhạc, đánh được đầy đủ một khúc “Thái vi”.

Dưới ánh sao, hai người sóng vai cùng ngồi, một người dáng vẻ xinh đẹp, một người khí khái khiêm tốn. Vân Ca tùy tay gảy đàn, đàn này mặc dù không phải danh cầm, âm sắc cũng không tồi chút nào.

Thân đàn trang nhã và sạch sẽ, không có bất kỳ trang trí gì, chỉ có ở góc đàn được khắc hai đóa hoa kim ngân, hiện ra là hình ảnh hoa theo gió bay lượn thoải mái tự tại.

Người khắc bức hình này phải là một cao nhân tinh thông, chỉ vài nét bút ít ỏi đã hiện ra toàn bộ vẻ say mê hấp dẫn. Nhưng trong những nét vẽ đơn giản lại lộ ra sự bi thương nặng nề, hoa kia càng đẹp, ngược lại càng làm người xem đau lòng, còn thêm khúc nhạc vừa rồi, Vân Ca không khỏi đưa tay khẽ vuốt qua bông hoa kim ngân.

“Đàn này là ai làm vậy? Ai dạy huynh đàn khúc nhạc này?”

“Là nghĩa phụ ta.” Khi Mạnh Giác nói tới nghĩa phụ, trong mắt có vẻ lo lắng hiếm thấy, ý cười trên môi cũng không giống với ý cười trước đây.

“Huynh mấy ngày trước đây có nói phải rời khỏi Trường An, là muốn về nhà thăm cha mẹ sao?”

“Người thân của ta chỉ có nghĩa phụ. Ta không có phụ thân, mẫu thân. . . Mẫu thân khi ta còn rất nhỏ đã tạ thế.”

Vân Ca cảm thấy vừa rồi đã hỏi không đúng, thầm nghĩ hối hận, nhưng Mạnh Giác ngữ khí nhẹ nhàng, không có nửa điểm thương cảm, ngược lại làm cho Vân Ca không biết nên nói gì.

Nàng im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Huynh... huynh nhớ tới cha mẹ sao?”

Người không thân thiết căn bản sẽ không quan tâm vấn đề này, người hơi chút thân thiết lại cho rằng không cần thiết phải hỏi hấn vấn đề này. Đây là lần đầu tiên có người hỏi hấn câu hỏi thế này, trong lúc không kịp không kịp đề phòng, Mạnh Giác mày hơi hơi chau lại, bỗng chớp ánh mắt đen như mã não có một vẻ mê hoặc, dường như cả người đều ẩn trong một tầng sương mù mờ mịt.

Mạnh Giác ngồi rất gần Vân Ca, nhưng Vân Ca lại cảm thấy trong phút chốc hấn đã ở một chỗ thực sự xa, dường như cách nhau cả khoảng trời.

Sau một hồi khá lâu, Mạnh Giác mới nói: “Không phải.”

Vân Ca cúi đầu, tay lướt qua dây đàn một cách không chủ ý, là không nghĩ tới, hay là không muốn nghĩ tới?

Thấy Mạnh Giác đang xuất thần nhìn những chấm nhỏ thưa thớt trên bầu trời, Vân Ca thấp giọng nói: “Ở trong truyền thuyết về mặt trăng (Nguyệt tộc) của Tây Vực, những chấm nhỏ trên bầu trời chính là linh hồn những người ta yêu thương hóa thành, bởi vì trong lòng còn vương bận cho nên lấp lánh.”

Mạnh Giác nghiêng đầu nhìn về phía Vân Ca, trên môi hiện ra nụ cười, nhưng tiếng nói lại lạnh lẽo như hàn ngọc, “Bầu trời cao như vậy, bọn họ làm sao biết được chuyện gì? Có năng lực thấy rõ cái gì?” Rồi sửa sang lại y bào, đứng lên, “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi!” Chỉ vài bước, bóng người đã biến mất giữa đám cây cỏ.

Vân Ca muốn nhắc nhở hấn quên lấy đàn, nhưng nhìn thấy hấn đi đã xa, lại thôi, cúi đầu như có điều suy nghĩ gầy đàn.

“Khúc nhạc chỉ dùng để mua vui tìm hoan, các người khen ngược mất rồi, cả hai đều là, ôi, một bộ dáng cha chết mẹ chết.” Đại công tử một tay cầm một cái bánh nướng lớn, một tay cầm bình nước, ngồi gác chân giữa những cây tử đằng, ăn một miếng bánh, uống một miếng nước, bộ dáng thập phần là hương vị ngọt ngào.

“Người mới là cha chết mẹ chết!” Vân Ca đầu còn chưa ngẩng lên nói.

“Cha mẹ ta đều là đã chết nha! Nếu chưa chết, sao ta có thể vui sướng như vậy?” Đại công tử không hề tức giận, ngược lại vẻ mặt đầy ý cười. Vân Ca tức cười, người này. . . tựa hồ không hề bình thường.

Nhìn bộ dáng hấn hiện tại, nghĩ đến bộ dáng hấn lúc trước phong lưu, phú quý, không có khuôn phép, không khỏi cười ra tiếng, “Bánh bột ngô ăn ngon không?”

“Ăn nhiều sơn hào hải vị, thỉnh thoảng cũng muốn cảm nhận một chút khó khăn của bá tánh, ta đây đang là trải nghiệm và quan sát cuộc sống bình thường của bá tánh.”

“Nói như thế người là đại quan cải trang vi hành.”

“Ta vốn chính là đại quan trong đám đại quan, cái gì gọi là nói như thế? Đám quan viên trong thành Trường An này thấy ta mà không quỳ thực không nhiều.” Đại công tử vẻ mặt đắc ý nhìn Vân Ca.

“Người có chức quan gì? A! Người họ Lưu, chẳng lẽ là Vương gia? Dân nữ tới Vương gia mà cũng dám trêu cợt, thật sự đáng chết.” Vân Ca cười mỉa mai.

“Nói đúng, ta chính là một Vương gia.” Đại công tử ăn xong miếng bánh bột ngô cuối cùng, tương đối cảm thấy hài lòng, thở dài, “Người dám vô lễ với ta, thật đáng chết.”

Vân Ca biết hấn hấn là xuất thân phú quý, nhưng phiên vương nếu không có hoàng mệnh, tuyệt đối không thể một mình rời đất phong đi tới Trường An. Đây là vì đề phòng phiên vương mưu phản, là quy định từ triều Chu truyền lại, thiên hạ đều rõ.

Cho dù thực sự là Vương gia một mình vào Trường An, cũng không thể không e dè mà ồn ào thừa nhận mình là Vương gia như vậy được. Cho nên tuy rằng khi Đại công tử nói chuyện, ánh mắt trong trẻo, một bộ dáng tuyệt đối không nói dối, nhưng Vân Ca lại thấy được chỉ là đùa vui, đứng lên hành lễ với Đại công tử, một bộ dáng hết sức hoảng hốt sợ sệt, rồi lại lấy sự mạnh mẽ để trấn áp nói: “Vương gia, dân nữ không biết, cầu xin Vương gia tha dân nữ một mạng.”

Đại công tử cười rộ lên, tùy ý khoát tay áo, “Đúng là tính cách của nha đầu người! Ta là Vương gia, người cũng không nhất thiết sẽ sợ ta, không hẳn là sẽ không trêu chọc ta, ta không phải Vương gia, người cũng chưa chắc sẽ không tôn trọng. Thật khó tìm được người thú vị như vậy, ta không nỡ giết người. Ồi! Đáng tiếc. . . Đáng tiếc. . . Lại là người của lão Tam...”

Hắn đưa mắt cao thấp đánh giá Vân Ca, miệng thấp giọng than thở gì đó, khóe miệng bị che khuất nhìn không rõ ý cười làm cho Vân Ca vô cùng không được tự nhiên. Vân Ca phụng phịu nói: “Người. . . Người không được có chủ ý không tốt như vậy, người nếu còn chọc ta, lần sau cũng không phải đơn giản như vậy sẽ cho qua chuyện.”

Đại công tử từ trong đám cây tử đằng đứng lên, đi từng bước tới chỗ Vân Ca, “Vốn thật ra không có chủ ý như vậy, nhưng nghe người vừa nói như thế, ta ngược lại muốn xem người còn có thể đưa ra thủ đoạn gì nữa.”

Vân Ca trong lòng căng thẳng, nhưng biết lúc này cũng không thể lộ ý sợ, nếu không về sau nhất định sẽ bị người này ức hiếp chết. Nàng mang nét mặt cười mỉm nhìn hắn, “Ồ phía Tây xa xôi, có một loại hoa, dân bản xứ gọi là hoa ăn ruồi, hoa có chứa một chất lỏng tanh tưởi, thứ chất lỏng khó ngửi này nếu thấy có thứ đến gần lập tức sẽ phun ra, một khi dính vào người, cả năm cũng không bay đi. Nếu Đại công tử không cẩn thận dính phải vài giọt, như vậy đám mỹ nhân của người chỉ sợ là sẽ phải chịu khổ, mà người cuối cùng chịu khổ e rằng chính là Đại công tử đây!”

Đại công tử dừng bước, chỉ vào Vân Ca cười lớn, “Người nói thật tỉ mỉ xem ta sẽ chịu khổ như thế nào?”

Vân Ca hai má nóng bừng, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng hiện tại nói không nên lời.

“Dám nói nhưng không dám giải thích.” Đại công tử cười trở lại chỗ ngồi, “Không đùa với người nữa. Vân Ca, không bằng mấy ngày nữa cùng ta đi du ngoạn trong phủ, nơi đó có rất nhiều thứ hay ho đáng xem.”

Vân Ca cười nhăn mũi, “Người ngoại trừ đi chơi, đi chơi và đi chơi, còn có việc gì?”

Nét mặt Đại công tử bỗng nhiên trở nên trịnh trọng, dường như thực sự nghiêm túc suy nghĩ một hồi, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười, cười đến bộ dáng vô tâm vô phách, giọng nói trầm thấp chìm trong gió đêm lại phóng đảng, thê lương, “Nếu không có chuyện gì khác, tốt nhất cũng không cần làm chuyện gì hết, cả ngày chỉ cần vui chơi, vui chơi, vui chơi, chẳng những đối với ta tốt, mà đối với người khác cũng tốt.”

Vân Ca nhìn hắn làm cái mặt quỷ, “Tới khi nào ta rời khỏi Trường An, người có thể cùng ta đi chơi. Bàn về vui chơi du ngoạn, ta ước chừng cũng được tính là người nửa phần thông thạo, chúng ta có thể ra biển ăn hải sản, nằm trên khoang thuyền ngắm hải âu, còn có thể đi tới Tuyết Sơn, ở đó có một loại tuyết trĩ, hầm cùng với tuyết liên, mùi vị đó bảo đảm cho người ăn thì ngay cả danh tính của mình cũng không nhớ? Người đã từng tới Thiên Sơn chưa? Bầu trời nơi đó là địa điểm tốt nhất để ngắm trăng, buổi tối lên thuyền nhỏ ra ngoài dạo chơi, một bầu rượu, mấy đĩa đồ ăn nhỏ, nhân gian tiên cảnh bốn chữ này tuyệt nhiên không quá. Người đời chỉ biết lên trên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, kỳ thật mặt trời mọc trên biển cũng thật là tráng lệ...”

Vân Ca nói rất vui vẻ, Đại công tử say mê lắng nghe, cuối cùng nhìn Vân Ca khen ngợi: “Ta còn vẫn cho là mình mới là cao thủ vui chơi du ngoạn, hơn phân nửa địa phận Hán triều ta đều lén lút ngao du xong rồi, kết quả so sánh với người thật trở nên giống chim hoàng yến trong lồng sắt so với đại điều khoe khoang kiến thức rộng của mình. Hoàng kim, phỉ thúy chính là lồng sắt, cái giá chính là như thế sao? Chung quy chính là nhốt trong lồng sắt.”

Vân Ca thè lưỡi cười, đứng dậy rời đi, “Đi ngủ, không cùng đùa với người nữa. Nhớ rõ đem đàn đưa cho Ngọc trung chi vương huynh.”

Vân Ca đã đi được khá xa, tiếng đàn phía sau không hề có bố cục gì vang lên, nhưng đại khái nghe được rõ

ràng một khúc chịu đòn nhận tội. Vân Ca không quay đầu lại, bên môi khẽ nở nụ cười.

5. Q.1 - Chương 5: Sao Trên Mặt Đất

Vì muốn đáp lễ Vân Ca, cũng là thay cho bữa tiệc tiễn biệt Mạnh Giác, Hứa Bình Quân mời Mạnh Giác và Vân Ca ăn cơm chiều. Đại công tử nghe nói, cũng không quan tâm xem Hứa Bình Quân có mời hẳn hay không, một bộ dáng đương nhiên phải tham dự. Trên triền núi ngoại thành Trường An, mặt trời vừa lặn, sao còn chưa mọc. Mảnh vải bố trấu* thường ngày vẫn dùng để che phủ những đồ vật linh tinh ở Thất Lý Hương lúc này đã được rửa sạch sẽ, Hứa Bình Quân mở ra, trải rộng trên bãi cỏ. Đồ ăn được chuẩn bị sẵn từ trước được lấy ra từ trong giỏ, hình dạng trông rất giống nhau.

*Vải bố: vải dệt từ đay, gai, sợi bông, vải khá thô. Trấu là loại cây được dùng lấy hạt, ép dầu dùng trong sơn mài hoặc keo. Vì vậy dầu trấu có tác dụng chống thấm nước, vải bố trấu ở đây là loại vải bố được quét dầu trấu để không thấm nước.

Đều là bát sứ thô, Hứa Bình Quân tuy rằng thản nhiên cười, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo ngượng ngùng, “Bởi vì trong nhà. . . Trong nhà thật sự không phải là chỗ thích hợp, cho nên tôi nghe ý kiến của Vân Ca, đi ra bên ngoài ăn cho đơn giản. Đều là một ít rau rất thông thường ở vùng nông thôn, tay nghề của tôi cũng không tốt, nhị vị đừng vì thế mà chê cười.”

Mạnh Giác ngồi xuống mảnh vải bố trấu, cười giúp bày bát xếp đĩa, “Lấy trời đất làm phòng, lấy sao sáng làm đèn. Chén bát được đặt giữa một không gian để thưởng ngoạn, có trời cao bao la, có gió mát, có hương thơm hoa cỏ. Tại sao lại nói là chê cười? Dùng một bữa ăn là thấy được tâm ý của chủ nhân, tình nghĩa mới chính là gia vị tốt nhất trong món ăn. ‘Ngân đạm đưa lòng ngỗng, lễ nhẹ tình nghĩa nặng’, Hứa cô nương hà cớ gì lúc này lại lưu tâm tới một chuyện không đáng nói đến như vậy?”

Đại công tử nhìn xuống tấm vải đen xì xì dưới chân, do chưa từng thấy qua vải bố trấu nên có vài phần do dự, nhưng nhìn thấy bộ dáng người hàng ngày có phần ưa sạch sẽ như Mạnh Giác, trong lòng thầm cảm thấy hổ thẹn, lập tức ngồi xuống.

Mọi người nói hẳn ngang ngạnh, không theo khuôn phép, nhưng kỳ thật Mạnh Giác mới đích thực là người không theo khuôn phép. Hắn luôn thể hiện sự ngang ngạnh thất thường, không theo khuôn phép, Mạnh Giác thì ẩn sâu trong sự ôn hòa nho nhã mới chính là thất thường, không vào khuôn phép chút nào.

Hứa Bình Quân nhìn thấy Mạnh Giác đích thật là hưởng thụ sự đơn sơ ở chỗ này, lại sắp xếp mọi thứ cẩn thận, cũng không dùng lời lẽ khách khí nữa. Cảm giác bất an ở trong lòng bị đẩy lùi, Hứa Bình Quân cười nhắc một thứ trong giỏ ra, “Đồ ăn của tôi tuy rằng không ngon, nhưng đối với rượu tôi nấu thì cam đoan làm cho nhị vị vừa lòng.”

Đại công tử học bộ dáng Mạnh Giác, giúp Hứa Bình Quân bày biện bát đĩa, cười hỏi: “Bệnh Dĩ huynh đâu? Còn nữa Vân nha đầu đâu? Không phải nha đầu đó đi trước chúng ta sao? Sao lại còn chưa tới? Khó có thể lạc đường được? Lại định bày ra trò gì nữa sao?” Vừa nói chuyện, ánh mắt hắn vừa nhìn thẳng Mạnh Giác.

Hứa Bình Quân cười lắc đầu, “Không biết, tôi vội vàng nấu ăn không có để ý tới bọn họ. Chỉ thấy Vân nha đầu và Bệnh Dĩ nói thăm một hồi lúc hai người dựa sát cánh cửa. Bệnh Dĩ đối với địa hình vùng phụ cận của thành Trường An còn quen thuộc hơn so với nhà của mình, chỗ nào có cây cổ thụ, trên cây kia có chim gì, huynh ấy cũng biết, sẽ không lạc đường đâu.”

“Vậy sao... ” Đại công tử cười hì hì kéo dài giọng, cười nhìn Mạnh Giác, “Hai người bọn họ đi cùng với nhau, khẳng định không phải là lạc đường.”

Mạnh Giác tựa hồ không có nghe thấy bọn họ nói chuyện, làm xong thật sự rảnh tay, chỉ lẳng lặng ngồi, bên môi hàm chứa ý cười thản nhiên, nhìn chân trời dần dần mọc lên những chấm sao nhỏ.

Dưới sườn núi, hai người vừa nói vừa cười sóng vai đi đến. Hứa Bình Quân cười, vẫy vẫy tay với bọn họ.

Vân Ca kiểng chân gọi “Hứa tỷ tỷ”, trong giọng nói tràn đầy vui mừng.

“Thực xin lỗi nha, chúng tôi tới muộn.” Vân Ca đặt chiếc gói to cầm trong tay thật cẩn thận sang bên cạnh. Nàng bước tới bên cạnh Hứa Bình Quân, vừa lấy tay trực tiếp nhón đồ ăn trong đĩa, vừa kêu lên, “Thật đói!”

Hứa Bình Quân lấy chiếc đũa gỗ một cái lên tay Vân Ca, Vân Ca vội rút tay lại. Hứa Bình Quân nhét đôi đũa vào tay Vân Ca, “Hai người bọn muội đã đi tới chỗ nào? Nhìn xem quần áo và đầu tóc hai người, làm sao toàn lá cây vụn cỏ vậy? Quần áo cũng nhăn thành như vậy? Cùng lắm là đi từ nhà đến nơi đây, sao lại biến thành như thể xuyên núi băng rừng một chuyến vậy?”

Vân Ca cúi đầu nhìn chân mình, không trả lời câu hỏi của Hứa Bình Quân, còn cười hướng Hứa Bình Quân lè lưỡi. Lưu Bệnh Dĩ nửa nằm nửa ngồi trên mảnh vải bố trẩu, tiện tay rót ỉnh một chén rượu, cười nhìn Vân Ca không nói gì.

Đại công tử thì nhân cầu xoay động, nhìn quần áo Vân Ca, lại nhìn quần áo Lưu Bệnh Dĩ, cười đến ý vị thâm trường, vô cùng đen tối.

Vân Ca chỉ vội vàng dùng bữa, không hề bận tâm trả lời câu hỏi của Hứa Bình Quân, đột nhiên nhìn thấy nụ cười của Đại công tử, người hơi run lên một chút, sắc mặt lập tức ửng hồng, may mắn là trong bóng đêm thật sự không nhìn rõ được, hung hăng trừng mắt nhìn Đại công tử, “Buổi tối hôm nay người còn không muốn yên ổn ăn cơm?”

Đại công tử vừa định cười giễu cợt, nhớ tới thủ đoạn của Vân Ca, sờ sờ bụng, lập tức ngồi nghiêm chỉnh. Tầm mắt Lưu Bệnh Dĩ lười biếng đảo qua gương mặt Đại công tử, rồi chạm vào ánh mắt của Mạnh Giác. Nhìn nhau trong chốc lát, hai người đều dường như không có việc gì khẽ mỉm cười, ánh mắt đều dời đi.

Vân Ca gấp một đĩa đồ ăn để trước mặt Mạnh Giác, mới vừa ăn một miếng, lập tức trên mặt lộ vẻ khổ sở, miễn cưỡng nuốt xuống, vội vàng uống nước, “Thật đắng quá!”

Hứa Bình Quân vội vàng ăn thử một miếng, lập tức nhú mày nói về áy náy, “Mẹ tôi đại khái là bận quá, quên giúp tôi đem rau đắng ngâm nước.”

Nàng vừa nói vừa bỏ đĩa đồ ăn này vào trong giỏ, trên mặt lộ ra vài tia ảm đạm. Rau đắng là một loại rau dại rất thông thường trên núi, để ăn được trước hết phải ngâm qua nước cả ngày, qua nhiều lần thay nước, sau đó đun nước sôi nấu chín rồi đem trộn, lúc ăn sẽ thấy trong nhẹ nhàng khoan khoái có hơi hơi xen lẫn một chút đắng, rất là ngon miệng.

Bởi vì đã từng chuẩn bị thức ăn trên bàn của nông gia, con gái nhà nghèo từ khi bốn năm tuổi đã giúp đỡ cha mẹ lên núi lấy rau đắng, mẹ nàng sao lại có thể quên được? Chỉ sợ là bởi vì biết làm đồ ăn cho Lưu Bệnh Dĩ và bằng hữu của hắn ăn, cho nên cố ý không làm.

Vân Ca nhìn phát hiện ra trong rổ chỉ còn nửa đĩa rau đắng, hơi ngáy người ra, chợt chỉ vào Mạnh Giác, vẻ mặt hoảng hốt, “Huynh... huynh...”

Đại công tử vội vàng nói: “Khẩu vị của hắn khi ăn cơm tương đối khác thường, hắn...”

Mạnh Giác cười phong khinh vân đạm, “Ta từ nhỏ ăn cơm khẩu vị rất nặng.”

Vậy tại sao huynh lại không cảm thấy đồ ăn hằng ngày tôi làm hương vị nhạt? Vân Ca trong lòng hoang mang, muốn hỏi.

Đại công tử lắc lắc rượu trong bình, lớn tiếng cười nói: “Ngày mai từ biệt, tạm biệt e rằng không phải thời gian ngắn, đêm nay không ngại mặc sức uống say! Hứa cô nương, rượu của cô đích thật là rượu ngon, không biết tên gọi là gì?”

“Không có tên gì cả, rượu của tôi đều là bán cho Thất Lý Hương, người ở bên ngoài đều thuận miệng gọi là rượu Thất Lý Hương.”

Vân Ca nhấp một ngụm rượu, lẳng lặng thưởng thức một hồi “Hứa tỷ tỷ, không bằng gọi là Trúc Diệp Thanh đi! Rượu này nếu tuyển chọn nguyên liệu khi nấu chú ý một chút, làm rượu công* cũng được.”

*Rượu công: rượu dùng trong cung của hoàng thượng.

Đại công tử vỗ tay cười, “Tên rất hay, mùi rượu tinh khiết nhã đậm, hết như quân tử ôn nhuận, xứng với tên Trúc Diệp Thanh, hay ột câu quân tử trong rượu, rượu trong quân tử*.”

*Theo quan niệm trúc tượng trưng cho quân tử, Hứa Bình Quân dùng ống trúc ủ rượu, trong rượu có hương trúc nên gọi là trong rượu có quân tử.

Hứa Bình Quân cười nói: “Tôi chưa từng đọc qua thi thư, mọi người đều là người hiểu biết chữ nghĩa, mọi người nói được là được rồi.”

Tuy là cơm rau dưa, nhưng năm người nói chuyện trong trời đất, dùng tiếng cười làm thức ăn, cũng coi như ăn tới mồm miệng thơm hương. Mọi người đều có vài phần men say, lại vốn là không phải người chịu gò bó, tư thái đều trở nên tùy ý.

Đại công tử nằm ngửa ở trên vải bố trắng, thưởng thức sao sáng đầy trời. Mạnh Giác nửa dựa vào cây đại thụ phía sau, trong tay cầm một bầu rượu, cười nhìn Vân Ca và Hứa Bình Quân đấu cỏ phạt rượu. Bởi vì mảnh vải bố trắng bị Đại công tử chiếm đi hơn phân nửa, Lưu Bệnh Dĩ đơn giản nghiêng người nằm ở trên cỏ, một tay chống đầu, trước mặt đặt một bát rượu lớn, muốn trực tiếp một ngụm lớn uống hết cả bát rượu, nhưng lúc này vẫn đang mỉm cười nhìn chăm chú vào Vân Ca và Hứa Bình Quân.

Vân Ca và Hứa Bình Quân, hai người vừa nhờ ánh sao sờ soạng tìm cây cỏ, vừa đấu cỏ phạt rượu.

Không giống như văn nhân nhã khách thường thi đấu văn chương, dùng hình thức câu đối, thi từ ca phú để thi đấu nhằm có danh hiệu, đấu cây cỏ, tìm được cỏ tốt sẽ thắng.

Đây là cách thi đấu nơi đồng ruộng của người nông dân, hai người đều tự tìm cây cỏ của mình, cầm đánh vào cây cỏ của đối phương, cỏ nào bị đứt sẽ thua, thua tự nhiên phải uống một ly rượu.

Công phu tìm cây cỏ của Vân Ca so với Hứa Bình Quân đâu chỉ kém xa vạn dặm, trong mười lần đấu đã thua tới tám, so với Hứa Bình Quân đã uống nhiều hơn phân nửa bầu rượu.

Vân Ca càng thua càng cuống, khom người trong đám cây cỏ sờ soạng tìm kiếm.

Lúc đầu thì kêu là “Ông trời phù hộ.”, hồi sau là “Hoa thần nương nương phù hộ.” Càng về sau ngay cả “Thần tài phù hộ” cũng đều lầm bầm cầu khẩn, thực là đã ồn ào khẩn cầu một lượt hết thấy các lộ thần tiên lớn nhỏ.

Hứa Bình Quân ngồi ngay ngắn trên vải bố trắng, tiếng cười không ngừng, “Vân Ca nhi, lần này muội uống rượu, ngay cả các lộ thần tiên cũng không được yên tĩnh. Khó trách muội luôn thua, bởi vì các lộ thần tiên đều ngóng trông muội nhanh chóng say ngã, để cho bọn họ nghỉ ngơi.”

Lưu Bệnh Dĩ sờ soạng trong bụi cỏ bên người một hồi, rút lên một cây cỏ, “Vân Ca, dùng này cái thử xem.”

Vân Ca kêu lên vui mừng một tiếng, chạy lại lấy cọng cỏ. Hứa Bình Quân lập tức hét lớn nhảy dựng lên, “Không được, đây là gian lận.”

Hứa Bình Quân muốn đoạt cây cỏ từ trong tay Lưu Bệnh Dĩ, Vân Ca gấp đến độ hét lớn, “Ném uội, ném uội.”

Bàn tay Lưu Bệnh Dĩ tăng thêm khí lực, ném cây cỏ ra, cây cỏ bay qua bên cạnh người Hứa Bình Quân, Vân Ca vừa muốn đưa tay bắt lấy, bỗng dừng giữa không trung bay ra một nhánh cây, làm cọng cỏ bay sang bên kia.

Hứa Bình Quân cười nói với Mạnh Giác: “Đa tạ.”

Mạnh Giác cười ý bảo Hứa Bình Quân chạy nhanh đuổi theo cây cỏ. Vân Ca trong lúc vội vàng chỉ kịp trừng mắt nhìn Mạnh Giác, vội vàng phi thân đi tìm cọng cỏ. Đại công tử đang nằm mơ màng thì nhìn thấy một cây cỏ từ đỉnh đầu bay tới, mơ mơ màng màng liền thuận tay bắt lấy. Vân Ca bổ nhào vào bên cạnh người hắn, nắm cánh tay của hắn, “Cho ta.”

Hứa Bình Quân cũng đã chạy tới phía bên kia của hắn, nắm cánh tay của hắn, “Cho ta.”

Dưới bầu trời đầy sao, hai bên ngọc nhan gần ngay trước mắt, đang cười nhưng hàm chứa giận dữ, phong thái khác nhau. Bởi vì đều là “mỹ nhân” tuổi tác tương đương, hai bên đều xinh đẹp như hoa đang nở rộ.

Đại công tử nhìn bên này, ngó bên kia, nhất thời vô hạn say mê, giọng nói trầm thấp vang lên, lộ vẻ mê hoặc, “Mỹ nhân, hai người muốn gì ta cũng đều đưa cho.”

Vân Ca và Hứa Bình Quân đều “trở mặt” xem thường, cùng tìm cách đoạt lấy cây cỏ trong tay hắn.

Trên tay Đại công tử mơ hồ cũng tăng thêm khí lực, cây cỏ yếu mềm liền đứt thành ba đoạn.

Vân Ca và Hứa Bình Quân cùng nhìn một đoạn cây cỏ vừa đứt trong tay mình, ngây người một lát, rồi quay sang nhau cười ha hả. Khi Vân Ca quay đầu nhìn về phía Mạnh Giác, tức giận phùng má, “Hừ! Giúp Hứa tỷ tỷ khi dễ tôi, làm tôi mất công vất vả nửa ngày đi tìm... Hừ!”

Hứa Bình Quân cười nắm bả vai Vân Ca, “Bệnh Dĩ không phải đã giúp muội sao? Nhưng mà bị thua uống thêm có vài chén rượu mặt liền bị đỏ? Xấu hổ, là xấu hổ sao?”

Vân Ca lắc lắc đầu, “Ai thua giận chứ? Người ta không có đâu! Nhiều nhất. . . Nhiều nhất có một chút nóng nảy thôi.”

Mọi người đều cười rộ lên, Vân Ca lén nhìn về phía Mạnh Giác, thấy Mạnh Giác đang cười nhìn nàng, nghĩ đến ngày mai hắn phải đi, nàng chợt thấy được trong lòng có chút trống rỗng, lập tức hết phùng má với hắn.

Thu dọn xong chén đĩa, Vân Ca bảo mọi người ngồi thành vòng tròn. Nàng lấy chiếc túi to đặt ở bên cạnh mở ra. Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào chiếc túi của Vân Ca, không rõ Vân Ca muốn làm trò gì.

Bình Quân gấp gáp, vội vàng hỏi: “Cái gì vậy?”

Vân Ca cười từ từ mở túi ra.

Từ miệng túi lấp lánh hào quang tỏa ra, giống như có ánh sáng từ mặt trăng nho nhỏ trong đó phát ra. Chỉ chớp lát, những đốm sáng nho nhỏ từ trong túi bay ra. Từng đốm, từng đốm sáng nhỏ, giống như những ngôi sao nhỏ rơi xuống hồng trần. Những đốm sáng nhỏ trong túi bay ra càng ngày càng nhiều, trên thân thể mọi người giờ đây đều được bao phủ bởi ánh sáng lấp lánh, giống như đặt mình trong ánh sáng lấp lánh giữa thiên hà.

Bầu trời đầy sao, trên mặt đất cũng đầy sao, đẹp tới mức cảm thấy dường như đang lạc trong thế giới mộng ảo. Vân Ca đưa tay bắt lấy một con đom đóm.

Lúc ánh sáng của đom đóm nhấp nháy nhấp nháy, nụ cười của nàng cũng chợt hé chợt tắt. Những con đom đóm như những chiếc đèn lồng nhỏ, ôm lấy Vân Ca, tỏa sáng bóng đêm quanh nàng, bầy đom đóm lượn vòng, lượn vòng, xoay quanh tà áo của nàng.

Trong khắp không gian, tựa như ngập tràn những tiểu tinh linh, mà nàng cũng thanh thấu tựa như một tinh linh.

Nàng đưa con đom đóm trong tay tới gần, hôn nhẹ một cái, “Đom đóm là sứ giả của bầu trời sao, ta đem tâm nguyện và tưởng niệm của mình nói với nó, chúng nó sẽ đem những điều này chuyển tới các vì sao, sẽ giúp ta thực hiện nguyện vọng.”

Hứa Bình Quân ngơ ngác nhìn đom đóm một hồi, là người đầu tiên nhắm hai mắt lại, thành kính tâm nguyện. Lưu Bệnh Dĩ ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, cũng nhắm hai mắt lại.

Đại công tử cười lắc đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, “Ta không tin có người nào đó có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng của ta, nhưng mà... nêu lên nguyện vọng cũng không phải là chuyện xấu gì.”

Khi Vân Ca nói chuyện, vẫn nhìn Mạnh Giác, ánh mắt lấp lánh. Trong mắt Mạnh Giác có ánh sáng lưu chuyển, chỉ mỉm cười nhìn Vân Ca, không có chút ý định cầu nguyện nào.

Giữa không gian tràn ngập ánh sáng lấp lánh, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Vân Ca kiên định nhìn Mạnh Giác, tựa hồ muốn nói với hắn, mặc kệ ở cao bao nhiêu, xa bao nhiêu, người thân của huynh cũng đều sẽ nghe được lời cầu nguyện trong lòng huynh.

Mạnh Giác cuối cùng cũng nhắm hai mắt lại, Vân Ca mím môi cười, cũng nhắm hai mắt lại. Nhưng chỉ trong giây lát, Mạnh Giác đã mở mắt ra, lạnh nhạt nhìn những tinh linh bay lượn quanh người hắn.

Khi Lưu Bệnh Dĩ mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy ngón tay Mạnh Giác nhẹ gầy, hắt văng một con đom đóm đậu trên cánh tay hẳn ra. Ánh sáng của con đom đóm trong khoảnh khắc tắt đi, một tiểu tinh linh mất đi sinh mệnh, không một tiếng động rơi vào trong bụi cỏ.

Mạnh Giác hướng mắt nhìn về phía Lưu Bệnh Dĩ. Lưu Bệnh Dĩ sang sảng cười, coi như mới vừa được mở rộng tầm mắt, nhưng không nhìn thấy được cảnh tượng trước đó, “Mạnh huynh cầu nguyện gì vậy?”

Mạnh Giác âm đạm cười, không trả lời. Đại công tử nhìn Lưu Bệnh Dĩ, lại nhìn nhìn Mạnh Giác, không thú vị nhún vai, cười hì hì nhìn về phía Hứa Bình Quân và Vân Ca.

Hứa Bình Quân mở to mắt nhìn về phía Vân Ca, “Muội ước nguyện gì vậy?”

“Hứa tỷ tỷ cũng ước nguyện gì vậy?”

Hứa Bình Quân hai má ửng đỏ, “Không phải nguyện vọng gì lớn lao, muội thì sao?”

Mặt Vân Ca cũng trở nên đỏ hồng, “Cũng không phải nguyện vọng gì lớn lao.”

Đại công tử nhân cầu xoay chuyển, đột nhiên nói: “Không bằng đem nguyện vọng của chúng ta hôm nay ghi lại rồi niêm phong. Nếu tương lai hữu duyên, cùng đi xem lại nguyện vọng của hôm nay, để xem có linh hay không linh nghiệm. Người có nguyện vọng được thực hiện phải mời mọi người ăn cơm.”

Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác đều không nói gì. Vân Ca và Hứa Bình Quân cảm thấy vô cùng thú vị, đều cười gật đầu. Nhưng Hứa Bình Quân lại vỗ nhẹ đầu, lập tức ảo não nói: “Tôi không biết chữ.”

Đại công tử nói: “Chuyện này rất đơn giản, cô chọn một người viết giúp cô là được.”

Hứa Bình Quân nhìn tả hữu một vòng, đỏ mặt kéo Vân Ca sang bên cạnh. Hứa Bình Quân nói nhỏ với Vân Ca, sắc mặt xấu hổ. Vân Ca tuy là cười vui vẻ nhưng nét mặt lại lộ ra vẻ khổ tâm.

Tất cả mọi người đều nhất trí lấy khăn lụa, đều tự viết lên ước nguyện của mình rồi gấp lại. Đại công tử thu hết khăn lụa của mọi người lại, giao cho Hứa Bình Quân, thành thật nói: “Những việc còn lại, ta sẽ không làm.”

Hứa Bình Quân cho dùng một mảnh vải bố trắng để gói những chiếc khăn lụa lại, đề phòng bị thấm nước, cẩn thận gói chặt lại. Vân Ca chạy đến chỗ cây đại thụ mà lúc đầu Mạnh Giác dựa vào, cẩn thận khoét một lỗ ở trên thân cây, loay hoay hồi lâu, thân cây vẫn y như cũ không hề suy chuyển. Mạnh Giác tiện tay đưa cho nàng một thanh chủy thủ* tinh xảo, “Dùng cái này đi!”

*Chủy thủ: dao găm.

Chỉ cần vài lần khoét đã tạo được một cái lỗ trên thân cây, kích thước nhỏ vừa phải, lại đủ sâu, Vân Ca cười khen, “Dao thực tốt!”

Mạnh Giác chăm chú nhìn chủy thủ trong giây lát, thần nhiên nói: “Muội thích thì tặng uội, dao vừa nhỏ lại tinh xảo như vậy vốn là để cho nữ nhi dùng, ta giữ lại cũng không có dùng.”

Đại công tử nghe vậy, thần sắc khê thay đổi, một ánh nhìn sâu sắc thoáng qua Mạnh Giác.

Vân Ca đang ngắm nhìn, dao sử dụng tốt lắm, chế tạo tinh xảo, thuận lợi mang theo người, thực thích hợp dùng để cắt vỏ cây, hoa hay những cây nhỏ, nàng rất xem trọng thu thập thực vật, cười mãn nguyện ôm dao nhận được vào trong lòng, “Đa tạ.”

Hứa Bình Quân cẩn thận cầm mảnh vải bố trắng đã được cuộn thành hình trụ nhét vào trong hốc cây Vân Ca vừa tạo, lại còn đem những mảnh gỗ vừa rồi bị khoét ra nhét thêm vào để bịt thật chặt.

Lúc này từ bên ngoài nhìn, cũng chỉ là giống trên thân cây có một cái lỗ nhỏ.

Chờ thêm một thời gian ngắn, theo sự sinh trưởng của cây, sẽ chỉ để lại một vết sẹo trên thân cây. Người không biết chuyện sẽ không nhìn ra có gì khác thường.

Vân Ca thị uy nhìn thẳng vào mắt Đại công tử, rồi dùng chủy thủ tạo một ký hiệu ở trên hốc cây. Nếu có người muốn lên xem trước, sẽ nhất định làm hỏng ký hiệu của nàng.

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ khoe môi mỉm cười nhìn về phía Đại công tử. Đại công tử dáng vẻ rất là thất bại nhìn Vân Ca. Nhìn thấy chính là một con nhóc, một vẻ khờ dại, nhưng lại chính là yêu tinh, yêu tinh!

Hắn cũng không phải là vì nhàm chán mà xem nguyện vọng được thực hiện hay không được thực hiện, hắn chỉ muốn biết nguyên nhân làm cho hai thiếu nữ đỏ mặt, nguyên nhân có liên quan nhất định thập phần thú vị.

Hứa Bình Quân không hiểu tại sao nhìn Mạnh Giác, nhìn Lưu Bệnh Dĩ, lại nhìn nhìn Đại công tử, không rõ biểu cảm của Đại công tử sao mà chỉ trong nháy mắt đã từ trời trong xanh biến thành trời đầy mây?

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Vân Ca, Vân Ca trừng mắt liếc Đại công tử một cái, không hề để ý tới Hứa Bình Quân.

Bất luận dù cho tụ họp vui sướng đường nào, ly biệt luôn là nội dung cuối cùng. Đêm đã rất khuya, tất cả mọi người đều hiểu được thời khắc cáo biệt tới rồi. Hứa Bình Quân cười nói: “Lần sau khi cùng đi xem tâm nguyện, hi vọng không ai phải mời ăn cơm, thà rằng tất cả mọi người đều bị đói.”

Vân Ca có chút chua xót cười gật đầu. Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ cũng cười từ chối cho ý kiến. Đại công tử cười tủm tỉm nói: “Có ta ở đây, khả năng đói bụng sẽ rất ít.”

Hứa Bình Quân và Vân Ca đều thấy khó hiểu, không rõ người sống phong lưu tự tại như thế sẽ có nguyện vọng gì không được thực hiện.

Đại công tử cười với Hứa Bình Quân, thở dài, “Ta là cái người lười biếng, không có kiên nhẫn nói láo lừa người khác, hoặc là không nói, muốn nói nhất định là nói thật. Buổi tối hôm nay là bữa cơm từ lúc chào đời tới nay ta được ăn rất an tâm, một lần vui vẻ nhất, cảm ơn cô.”

Hứa Bình Quân ngưng ngừng cất tiếng cười. Bầy đom đóm bay bốn phía xung quanh bọn họ đã chậm rãi tản ra. Vân Ca ngửa đầu nhìn đom đóm càng bay càng cao, nhìn theo chúng nó bay qua đỉnh đầu của nàng, bay qua bụi cỏ, bay về phía phương xa, bay về hướng nàng đã quyết định vứt bỏ tâm nguyện. . .

.....
Tuy rằng đàn tế thần trong Thượng Lâm Uyển là công trình kiến trúc cao nhất, nhưng bởi vì cung điện nối liền, nên khi phóng tầm mắt nhìn, một chút dấu hiệu phía trên cùng cũng không thể nhìn thấy. Những bức tường cung điện trùng trùng điệp điệp càng làm cho bóng đêm trở nên sâu thẳm, tĩnh mịch.

Ban ngày trong hoàng thành, bởi vì nhiều màu sắc cùng những đồ trang trí, khi nhìn thấy đều là những ánh sáng chói lọi và rực rỡ, trang nghiêm và hoa mỹ. Nhưng trong bóng tối, những biểu tượng sáng lạn ấy hoàn toàn mất đi, hoàng thành lúc này chẳng qua là những cung điện, những bức tường, nối tiếp, nối tiếp nhau. Mỗi một góc tường đều tựa hồ lộ ra tử khí nặng nề. May mà những bức tường đó không thể che khuất được bầu trời.

Lưu Phất Lăng đứng dựa vào lan can, yên lặng nhìn lên bầu trời phía Tây. Khóe môi khẽ nhếch lên, bóng dáng cô đơn đứng thẳng, lạnh mạc cương nghị.

Tối nay lại là một bầu trời đầy sao, giống như buổi tối hôm đó. Lúc này không biết từ đâu bay tới rất nhiều đom đóm, uyển chuyển bay lượn vòng quanh hắn. Ánh mắt hắn dừng lại trên con đom đóm, chậm rãi vươn cánh tay.

Một con đom đóm bất thành linh đậu trên cánh tay hắn, chỉ chớp mắt sau lại bay đi. Hắn nhìn theo con đom đóm chậm rãi bay xa, khóe môi khẽ hiện một ý cười.

“Ngay cả tiểu côn trùng cũng biết hoàng thượng là thánh quân nhân từ, không cần bắt mà tự đậu xuống.” Vừa mới nhẹ nhàng tìm được hoàng thượng, hoạn quan Vu An đứng lúc nhìn thấy cảnh này, thính an nói.

Lưu Phất Lăng không lên tiếng, Vu An lập tức quỳ xuống.

“Nô tài đáng chết, lại nhiều chuyện. Nhưng hoàng thượng, cho dù đáng chết, nô tài vẫn muốn nhiều chuyện, đêm đã khuya rồi, khí lạnh cũng đã nhiều hơn, ngày mai còn phải lên triều, hoàng thượng nên đi nghỉ ngơi.”

“Chuyện đại xá thiên hạ, trong cung bàn tán như thế nào?” Ánh mắt Lưu Phất Lăng vẫn dừng lại ở phương hướng con đom đóm biến mất, thân hình vẫn chưa mấy may cử động.

Vu An biết rõ phía sau không có người, nhưng vẫn nghiêng tai nghe xem xung quanh có chút động tĩnh nào không. Hắn bước lên phía trước vài bước, nhưng vẫn giữ khoảng cách khoảng ba bước chân, “Nô tài nghe nói Phiêu Kỵ tướng quân Thượng Quan An từng có phản nản, nói rằng trước đây hàng năm đều không có quy định đại xá thiên hạ, nhưng bắt đầu từ bốn năm trước hoàng thượng chấp chính, liền hạ chiếu đại xá thiên hạ, biến thành quốc lệnh khó có thể thi hành. Còn nói phụ thân Thượng Quan Kiệt năm đó không nên nhất thời mềm lòng đồng ý để hoàng thượng một mình lo việc triều chính, nhưng đến khi hoàng thượng hỏi cung thì hắn lại cảm thấy với hình phạt quá nặng, dân chúng cực khổ, giữ lại luôn cùng Hoắc Quang thương nghị cải cách việc này.”

Vu An ngẫm có ý giấu cợt, nhất thời mềm lòng đồng ý hoàng thượng chấp chính gì chứ? Chẳng qua là năm đó bọn họ mấy người âm thầm tranh đấu, hoàng thượng lợi dụng bọn họ ngầm tranh đoạt lẫn nhau, kiếm lợi mà thôi.

Thượng Quan Kiệt năm đó mọi chuyện đều theo hoàng thượng, dung túng hoàng thượng hết thảy những hành vi không hợp quy củ, một mặt là muốn cho hoàng thượng thân thiết hơn với hắn, mặt khác để hạ thấp địa vị của ba vị phụ chính đại thần còn lại, ở một phương diện khác cũng là muốn làm hoàng thượng trở nên phóng túng, trở thành một người vô dụng, đam mê hưởng lạc. Thượng Quan Kiệt đối với hoàng thượng vô hạn cưng chiều, mỗi một nước cờ đều ẩn giấu dụng ý, đáng tiếc hắn đã dự liệu sai lầm về hoàng thượng rồi.

“Hoàng thượng, mặc dù có quan viên oán giận, nhưng nô tài nghe nói, những người hiền lương trong triều gần đây mới được tiến cử rất ca tụng hành động của hoàng thượng, nói nhiều người là lương dân phạm tội, cũng nhiều người vì sinh kế bức bách mà bất đắc dĩ, tuy rằng hình phạt đã giảm bớt, nhưng cũng cần chú trọng hơn.”

Ánh mắt Lưu Phát Lăng vẫn hướng về bầu trời phía Tây như trước, trầm mặc không nói gì. Vu An nhìn bóng dáng Lưu Phát Lăng, trong lòng lo lắng. Hắn càng ngày càng không biết hoàng thượng vì sao lại đắm chìm suy nghĩ.

Hoàng thượng dường như đã là một người không có hi vọng, không có sự tình gì có thể làm cho ngài cười, cũng không có sự tình gì có thể làm cho ngài giận, vĩnh viễn đều là vẻ mặt bình tĩnh đến gần như lãnh đạm.

Mười tuổi hắn bắt đầu hầu hạ Lưu Phát Lăng, khi đó hoàng thượng mới bốn tuổi, lúc đó mẫu hậu của hoàng thượng là Câu Dặc phu nhân còn sống, đang được Tiên đế sủng ái nhất. Khi đó sự thông minh của hoàng thượng tuy rằng làm cho quan viên cả triều kinh ngạc, nhưng lại là một đứa nhỏ bướng bỉnh khiến cho tất cả mọi người đau đầu. Không biết từ lúc nào, đứa nhỏ ấy biến thành bộ dáng hiện tại? Trầm mặc lãnh đạm, thậm chí không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần ngài, mà ngay cả tiểu hoàng hậu nhà Thượng Quan kia cũng phải giữ khoảng cách khi nói chuyện với hoàng thượng.

Bởi vì Tiên hoàng vì hoàng thượng mà ban Câu Dặc phu nhân phải chết.

Bởi vì Yến vương, Quảng Lăng vương đối ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi.

Bởi vì tam đại quyền thần cầm giữ triều chính, hoàng quyền xuống thấp, hoàng thượng phải phải bình tĩnh ứng đối, từng bước cẩn thận.

Bởi vì dân chúng khổ cực, bởi vì tứ di* khắp nơi không ngừng. . .

*Tứ di: từ chỉ chung các dân tộc sống ngoài lãnh thổ Trung Quốc.

Vu An ngừng những suy nghĩ miên man trong đầu lại. Bất luận hắn có thể nghiền ngẫm thấu hiểu tâm tư hoàng thượng hay không, việc duy nhất hắn cần chính là trung thành. Mà hiện tại chuyện duy nhất cần làm, là phải khuyên hoàng thượng nghỉ ngơi, “Hoàng thượng. . .”

Lưu Phát Lăng thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi. Vu An lập tức ngừng lời, lẳng lặng đi theo phía sau Lưu Phát Lăng.

Bóng đêm thực sự tĩnh lặng, chỉ có tiếng loạt soạt của y bào khi chuyển động. Khi gần tới Vị Ương Cung, Lưu Phát Lăng bỗng nhiên hỏi: “Điều tra ra sao?”

Vu An sắp xếp lời nói một chút, mới thật cẩn thận trả lời: “Nô tài không dám quên, cứ cách mấy ngày đều đã phái thuộc hạ đi tìm hiểu, không có ai cầm sợi dây đó đi tìm công tử họ Triệu hoặc họ Lưu.”

Giống như trước đây, hoàng thượng không nói gì nữa, chỉ im lặng. Vu An đoán người hoàng thượng chờ đợi hẳn là người hoàng thượng rất coi trọng.

Mấy năm trước, khi Triệu Phá Nô tướng quân cáo lão hồi hương, hoàng thượng tự mình đưa ông ta ra khỏi thành, có thể nói hoàng ân mênh mông cuộn cuộn. Triệu Phá Nô cảm động đến rơi nước mắt, nhưng đối với câu hỏi của hoàng thượng, câu trả lời thuyết phục của Triệu Phá Nô tướng quân từ đầu đến cuối đưa ra đều là “Thần không biết.”

Tuy rằng Vu An căn bản không nhìn ra là đáp án này đối với hoàng thượng là vui mừng hay là thất vọng, lúc này hắn mơ hồ nhìn thấy mấy cung nữ trực đêm, nhàn rỗi tới mức nhàm chán, đang cầm mấy cây quạt nhỏ làm vọt chơi đùa với mấy con đom đóm.

Biết rõ người này đối với hoàng thượng rất quan trọng, cho nên mỗi lần trả lời, hắn lúc nào cũng thấy cả người đầy mồ hôi lạnh.

Không dám lên tiếng ồn ào, rồi lại không kiềm chế được tâm tính tuổi trẻ, đám cung nữ chỉ có thể cố gắng không lên tiếng đuổi theo đùa giỡn với đám đom đóm.

Bóng đêm như nước, đom đóm nhẹ bay, những tay áo lụa nhiều màu bay lượn. Những cô gái bước đi uyển chuyển nhưng lại lặng yên không một tiếng động, trong không gian tràn ngập bóng tối, tựa như một bức tranh vô cùng mỹ lệ.

Nhưng Lưu Phất Lãng từ ngoài điện đi vào, hoàn toàn như không nhìn thấy, tiếp tục bước đi.

Những cung nữ đang chơi đùa không ngờ tới giờ này mà hoàng thượng vẫn còn chưa đi nghỉ, hơn nữa đêm khuya lại từ đại điện bước vào, sợ hãi lập tức quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Lưu Phất Lãng vẻ mặt không có chút nào biến đổi, bước chân không hề chậm lại đi qua. Nhìn lại ánh sáng từ bảy đom đóm đang bay lượn quanh đó, bóng dáng mơ hồ không rõ, chỉ chốc lát đã hoàn toàn biến mất vào bóng đêm trong cung điện trùng điệp.

Ánh sáng từ một con đom đóm bay lượn trước cửa điện, lờ lờ nhấp nháy, rõ ràng sắp tắt, ánh sáng ngày một nhạt dần

Vân Ca, Lưu Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân, ba người dậy thật sớm đưa hai người Mạnh Giác và Đại công tử rời đi. Mạnh Giác dắt ngựa, cùng Vân Ca hai người sánh vai bước đi. Đại công tử nửa nằm nửa ngồi bên trong xe ngựa, một hồng y nữ tử đang cầm một đĩa hoa quả đút cho hắn ăn.

Tuy là biệt ly, nhưng bởi vì tuổi trẻ, phía trước còn có nhiều cơ hội gặp lại, cho nên thương cảm rất ít.

Trong ánh nắng ban mai, có tiếng động lớn truyền tới. Phía sau mọi người, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tất cả mọi người đều tránh về phía bên đường, để nhường đường cho chiếc xe ngựa phi nhanh như tên bắn từ đằng sau. Không ngờ đến chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại ở trước mặt bọn họ, một gã sai vặt thanh tú, nho nhã từ trên xe ngựa nhảy xuống, tầm mắt đảo qua trên gương mặt mấy người bọn họ, dừng lại trên khuôn mặt Mạnh Giác.

Vốn là ánh mắt hà khắc soi mói, nhưng tới khi thấy rõ ràng Mạnh Giác, trong mắt lộ vài phần tán thưởng, “Xin hỏi là Mạnh Giác công tử sao?”

Mạnh Giác nhẹ cúi người, “Đúng là tại hạ.”

Gã sai vặt tiến lên đưa cho Mạnh Giác một bao gì đó, “Đây là quà tiễn biệt của tiểu. . . công tử nhà ta. Công tử nhà ta nói đây là điểm tâm để Mạnh công tử trên đường thưởng thức, có chút vụng về mong rằng Mạnh công tử thông cảm.”

Mạnh Giác nhìn lướt qua gói đồ, nhìn thấy hình thù trên một góc gói đồ, ánh mắt chợt lóe lên, cười nói với gã sai vặt: “Đa tạ công tử nhà ngươi lo lắng.”

“Mạnh công tử, thuận buồm xuôi gió.” Gã sai vặt lại cao thấp đánh giá Mạnh Giác một lượt, xoay người nhảy lên xe ngựa, xe ngựa lại chạy nhanh về hướng thành Trường An.

Mạnh Giác tiện tay đưa gói đồ cho Đại công tử. Đại công tử mở gói đồ ra xem thử, không khỏi cất tiếng cười lên, vừa định lên tiếng, lại nhìn thấy Vân Ca nên lập tức nuốt vào lời nói đã lên tới miệng.

Tiền đưa vạn dặm, cuối cùng cũng phải dừng lại.

Đại công tử thò đầu ra ngoài xe ngựa, tùy ý phất phất tay, nói: “Tiền tới đây thôi! Đa tạ ba vị tiền đưa chúng ta, cũng tạ ơn ba vị đã khoản đãi, hi vọng ngày sau ta có thể có cơ hội quang minh chính đại ở thành Trường An chiêu đãi ba vị.”

Vân Ca và Hứa Bình Quân nhất tề bĩu môi, “Ai tới tiền đưa người? Ai khoản đãi người? Là do người đa mặt dày thôi!” Đại công tử từ nhỏ đến lớn đều là khách quý của đám phụ nữ, lần đầu tiên gặp phải nữ nhân chẳng những không thêm lấy lòng hắn, lại còn liên tiếp không nể mặt hắn, hơn nữa lần nào gặp hắn nhất định cũng có va chạm, chỉ có hai người này.

Thầm than, một bộ dáng đích thực chịu đả kích, rút về xe ngựa, “Các người đều bị vẽ ngoài của Mạnh Giác lừa, tiểu tử này càng lúc càng xấu xa, ta có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.”

Hứa Bình Quân lại khinh thường cười nhạo “Xùy” một tiếng.

Mạnh Giác cười chấp tay hành lễ với Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân, “Đa tạ thịnh tình của hai người. Tới Trường An một chuyến, có thể kết bạn với hai người, thu hoạch lần này của Mạnh Giác quả thực không ít. Từ nay từ biệt, đều tự bảo trọng, lần sau khi ta đến Trường An sẽ gặp lại.”

Vân Ca chỉ vào chóp mũi của mình, bất mãn hỏi: “Muội đâu? Huynh sao lại chỉ nói lời từ biệt cùng bọn họ?”

(Từ chỗ này mình có thay đổi một chút, vì quan hệ giữa Vân Ca và Mạnh Giác đã thân thiết hơn, nên Vân Ca sẽ gọi huynh xưng muội với Mạnh Giác)

Mạnh Giác cười nhìn nàng một cái, hết sức chậm rãi nói: “Chúng ta nợ nần như thế nào còn phải chậm rãi tính.”

Vân Ca vội hướng mắt nhìn Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân, túm ống tay áo Mạnh Giác, kéo Mạnh Giác sang một bên, thấp giọng nói: “Muội rốt cuộc thiếu nợ huynh bao nhiêu, muội đã sớm không rõ, huynh trước hết nhớ kỹ giúp muội, muội nhất định sẽ chăm chỉ một chút, sẽ nghĩ chút biện pháp kiếm tiền. Hai hôm nay muội đang cân nhắc cùng Hứa tỷ tỷ hợp tác ủ rượu, phương pháp ủ rượu của tỷ ấy kết hợp với phương pháp ủ rượu của muội, rượu của bọn muội chắc chắn sẽ rất được hoan nghênh. Thường thức nói thúc ấy phụ trách bán rượu, bọn muội phụ trách ủ rượu, tiền thu được sẽ chia phần bốn sáu, đúng lúc muội và Hứa tỷ tỷ đều thiếu tiền, sau đó muội...”

“Vân Ca.” Mạnh Giác ngắt những lời Vân Ca đang lảm nhảm.

“Sao?” Vân Ca ngẩng đầu nhìn Mạnh Giác, Mạnh Giác không nói một lời, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Vân Ca chỉ cảm thấy ánh mắt của Mạnh Giác dường như bao trùm, vô biên vô hạn chụp xuống, càng thu vào càng chặt, người đang đứng ở giữa, có trốn như thế nào cũng đều trốn không được.

Chợt thấy dường như là sự quan tâm, yêu thích, tim nàng đập mạnh, vội vàng buông tay áo của Mạnh Giác ra, muốn lui về phía sau, Mạnh Giác lại nắm lấy bả vai của nàng, trước khi Vân Ca kịp phản ứng, đã hôn lên trán nàng một cái, “Nàng sẽ nghĩ tới ta chứ?”

Vân Ca cảm thấy chính mình còn không hiểu được Mạnh Giác vừa mới nói gì, Mạnh Giác đã lên ngựa, hướng Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân phía xa chấp tay, rồi thúc ngựa rời đi.

Vân Ca cả người biến thành tượng đá, đứng ngơ ngác ở bên đường. Mạnh Giác đã biến mất khỏi tầm nhìn thật lâu, nhưng nàng vẫn đứng ngơ ngác, đưa tay chạm nhẹ vào chỗ Mạnh Giác hôn xuống, rồi lại lập tức giống như bị bỏng lập tức rút tay trở lại.

Hứa Bình Quân bị việc làm lớn mật của Mạnh Giác chấn động, khiến cho ngây ngốc hồi lâu, rồi mới thì thào nói: “Tỷ vẫn thắc mắc Mạnh đại ca nho nhã lịch sự như vậy, sao lại là bạn tốt của Đại công tử phóng đảng tùy tiện như vậy, hiện tại hoàn toàn có thể hiểu được.”

Lưu Bệnh Dĩ bên môi vẫn nở nụ cười, lộ vẻ không có gì đáng nói, như ng khi ánh mắt Vân Ca và hắn giao nhau, nàng bỗng nhiên không dám nhìn hắn, lập tức cúi đầu, vội vàng bước đi.

Hứa Bình Quân cười lớn, nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Vân Ca đang ngượng ngùng.”

Lưu Bệnh Dĩ nhìn theo bóng dáng Vân Ca, không hề lên tiếng. Hứa Bình Quân nghiêng đầu nhìn chăm chú Lưu Bệnh Dĩ, lại nhìn Vân Ca, không rõ nguyên do gì lại thấy trong lòng bất an.

Lưu Bệnh Dĩ quay đầu cười với Hứa Bình Quân, “Làm sao vậy?”

Hứa Bình Quân lập tức thoải mái, “Không có gì. Đúng rồi, Vân Ca và muội muốn cải tiến một chút rượu của muội, sau đó dùng tên Trúc Diệp Thanh bán trong thành Trường An...”

Xe ngựa chạy được thật xa, Đại công tử chỉ vào Mạnh Giác, rốt cục vui sướng cười ha hả, “Lão Tam, người. . . Người. . . Thật sự. . . Rất vui về! Dưới ánh trăng đàn một khúc nhạc, thật vất vả mới có thể làm tiểu cô nương đi ra, kết quả hai câu cũng không nói được, chính mình cứ nhiên chạy trốn chết, ngay cả đàn cũng quên cầm về. Mấy tháng công phu tìm kiếm, tới hôm nay mới dám giở trò bá vương, cố gắng hôn xuống, lại còn làm trò trước mặt Lưu Bệnh Dĩ. Người làm sao lại để ý đến Lưu Bệnh Dĩ như vậy? Không phải bên cạnh hắn còn có Hứa Bình Quân sao?”

Hồng y nữ tử viết mấy chữ trên lòng bàn tay Đại công tử, Đại công tử lại nhìn Mạnh Giác ha hả cười lớn, “Hứa Bình Quân đã cùng người khác định hôn ước? Hóa ra người đó không phải Lưu Bệnh Dĩ sao? Ôi! Đáng thương! Đáng thương!”

Miệng nói đáng thương xong, trên mặt lại một chút ý tứ đáng thương cũng không có. Cũng không biết người hắn thấy đáng thương chính là ai, Hứa Bình Quân hay là Mạnh Giác?

Mạnh Giác lạnh nhạt liếc mắt nhìn Đại công tử một cái, Đại công tử đành miễn cưỡng thu lại ý cười. Nhưng chỉ im lặng được trong chốc lát, rồi hắn lại cười nói: “Mạnh hồ ly, người rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Bao lâu rồi mới xảy ra chuyện như thế này? Người đang muốn dụ dỗ một người không được phép dụ dỗ, người sẽ đối với nữ nhi của Hoắc Quang như thế nào để có thể lật ngược thế cờ chứ?”

Đại công tử tiện tay mở gói đồ lấy một khối điểm tâm ăn, thuận tay ném một khối cho Mạnh Giác, “Tay nghề đầu bếp Hoắc phủ thật không tồi, Tiểu Giác, ném thử một chút tâm ý của cô nương nhà người ta.”

Mạnh Giác thúc ngựa đi, căn bản không có đón lấy, để mặc khối điểm tâm rơi trên mặt đất, bị vó ngựa đi qua đạp trúng, giẫm lên vỡ nát.

Đại công tử ném gói đồ tới một góc trong xe ngựa, cười hỏi: “Lưu Bệnh Dĩ kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ta ba bốn năm không có gặp hoàng thượng, tới hôm đó trong giây lát nhìn đến hắn, sao lại cảm thấy bộ dạng hắn và hoàng thượng có chút giống nhau?” Đại công tử bỗng nhiên vỗ đầu gối, “Nói sai rồi! Phải nói Lưu Bệnh Dĩ và hoàng thượng đều rất giống lão đầu Lưu Triệt* đã chết. Chẳng lẽ là Lưu gia chúng ta người nào cũng hồ đồ, đông tây ở dân gian một đêm phong lưu đã thương hải di châu**?”

*Lưu Triệt: tên của Hán Vũ Đế.

**Thương hải di châu: trên biển có rơi ngọc, ý nói hoàng thượng sau một đêm ở dân gian có con rơi ý mà.

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Là một con cá lọt lưới.”

Đại công tử tập trung suy nghĩ, sắc mặt ngưng trọng vài phần, “Vệ hoàng tôn* sao? Lão Tam, người khẳng định sao? Năm đó khắp triều đình và dân chúng đều muốn giết người thân của hắn.”

*Vệ hoàng tôn: Cháu của Vệ thái tử Lưu Cứ, chỗ này nên giải thích một chút, Lưu Bệnh Dĩ là cháu gọi Lưu Cứ là ông nội.

Mạnh Giác mỉm cười: “Ta sợ là không lắm, sau khi Hứa Bình Quân đem ngọc bội cầm ở hiệu cầm đồ, ta đã tự mình kiểm tra thực hư.”

Giọng nói của Đại công tử có chút thở dài, “Vậy sẽ không sai, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, ra lệnh thợ thủ công khéo léo đem thiên hạ chỉ bảo Hoà Thị Bích làm thành quốc tử, còn dư thừa một ít dùng làm ngọc bội, chỉ con của hoàng thượng và thái tử mới có thể có, muốn có một cái tương tự cũng đều không thể.”

Đại công tử kinh ngạc đến xuất thần, tự nhủ nói: “Ánh mắt hắn lúc trưởng thành và ánh mắt của lão già đã chết kia thật sự là giống nhau như đúc, hoàng thượng cũng cùng lắm chỉ có có bảy tám phần giống. Lão già đó nhiều con cháu như vậy, nhưng chỉ có hoàng thượng và Lưu Bệnh Dĩ bộ dạng giống hắn, hai người

bọn họ ngày sau nếu có thể gặp nhau, lại có thể tính toán tới nợ cũ, chẳng phải thú vị lắm sao? Cái ngôi vị hoàng đế kia hình như vốn nên là của Lưu Bệnh Dĩ.”

Mạnh Giác cười yếu ớt không nói.

Đại công tử nhìn Mạnh Giác, cân nhắc nói: “Tiểu Giác, sản nghiệp ngươi hiện giờ ở Trường An có thể nắm trong tay rốt cuộc có bao nhiêu? Xem ra, không khác lắm so với ta phỏng đoán, hiện tại Hán triều quốc khố trống rỗng, ngươi cũng coi là giàu nhất thiên hạ! Chỉ là mấy người kia..., thúc thúc ngươi có thể không tiếc giao sản nghiệp cho ngươi đi gây sóng gió sao? Nghĩa phụ của ngươi dường như cũng không yên tâm về ngươi, ông ta ngay cả sản nghiệp Tây Vực cũng không chịu. . .”

Mạnh Giác đột nhiên nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào Đại công tử. Đại công tử lập tức cảm miệng. Mạnh Giác nhìn Đại công tử một lát, rồi khoát tay, thản nhiên nói: “Về sau không được nhắc tới nghĩa phụ ta nữa.”

Sắc mặt Đại công tử đột nhiên lộ vẻ mỗi mệ, hét to một tiếng, “Đi cẩn thận một chút, ta muốn đi ngủ.”

Nói xong hắn lập tức nằm thẳng xuống, hồng y nữ tử vội rút một cái thảm mang ra, giúp hắn nằm cho êm.

6. Q.1 - Chương 6: Tuyệt Trong Tay

Rượu mới ủ, màu sắc thanh thấu, trong màu vàng óng ánh có chút xanh biếc. Hương ngọt thanh nhã bay xa, hương vị mát lạnh lâu dài. Thường thúc mới vừa nhìn thấy màu sắc của rượu, đã muốn kích động tới mức lấy tay xoa bình, đợi tới khi uống một ngụm rượu, sau một lúc lâu đều không nói nên lời.

Vân Ca và Hứa Bình Quân gấp đến độ hỏi luôn: “Rốt cuộc thế nào? Thường thúc, mặc kệ có ngon hay không, thúc cũng phải nói thật một câu nha.”

Sau một lúc lâu nhìn chăm chú, Thường thúc mới từ từ nói một câu, “Ta muốn tăng giá, gấp hai, không, gấp ba, không, năm lần! Năm lần!”

Vân Ca và Bình Quân nắm tay nhau, vui sướng hét to. Hai người hết lòng lo lắng, một người phụ trách phối hợp nguyên liệu, một người phụ trách nấu, ủ rượu, vất vả nhiều ngày, rốt cục cũng được thừa nhận, đều vui sướng vô hạn.

Thường thúc vốn định lập tức đưa Trúc Diệp Thanh ra bán, Lưu Bệnh Dĩ lại đề nghị Vân Ca và Bình Quân không cần nóng vội.

Trước hết, mỗi ngày rượu chỉ kèm theo món ăn Vân Ca là một chén nhỏ, miễn phí đưa tặng, một tháng sau lại chính thúc không làm vậy nữa mà đưa ra bán. Giá cả lúc đó là Thường thúc quyết định, nhưng chỉ tăng gấp đôi so với lúc trước.

Thường thúc sợ rằng bị vượt mất hai nữ “thần tài” là Vân Ca và Bình Quân, không vừa ý chút nào mà quả mắng Lưu Bệnh Dĩ, “Ngươi là cái đồ chơi bởi lâu lỏng thì biết cái gì?”

Rồi lại nhìn Vân Ca và Bình Quân nói, “Chúng ta bán chỉ là rượu, không phải vàng, ta đã định giá thì cao hiếm thấy trong thành Trường An, nhưng cao tới đâu thì cũng không thể cùng giá với rượu cống được, ai lại chịu dùng giá trên trời để uống rượu dân gian do chúng ta sản xuất, mà không đi mua rượu cống mà uống chứ?”

Vân Ca và Hứa Bình Quân đều một lòng chỉ nghe lời Lưu Bệnh Dĩ. Khi Thường thúc nói không ngừng, Vân Ca chỉ cười nghe. Khuôn mặt mang ý cười, ngữ khí dịu dàng, nhưng lại không chút nào muốn nghe theo ý Thường thúc.

Bình Quân nghe xong nóng nảy, hét lớn đứng lên, “Thường thúc, nếu thúc không muốn bán, cháu và Vân Ca mang ra ngoài tự mình bán.”

Một câu làm Thường thúc sợ tới mức lập tức không lên tiếng.

Trong một tháng, rượu đựng trong chén bạch ngọc nhỏ nhỏ kia đã được phú hào, dòng dõi quý tộc trong thành Trường An bí mật lưu truyền, nhưng mà dù là có tiền cũng đều không có chỗ nào bán.

Lòng người đều không giỏi kiên nhẫn, càng không có cách nào mua được, ngược lại người tò mò lại càng nhiều. Có người mê rượu vì muốn nhanh được thưởng thức, thậm chí không tiếc số tiền lớn tới gặp người được ăn món ăn Vân Ca làm dự tính mua chén rượu tặng kèm. Một khi ném thử, đều hoàn toàn tán thưởng.

Trong tiếng tán thưởng của mọi người, Trúc Diệp Thanh còn chưa bắt đầu bán, cũng đã danh chấn Trường An.

Một bảng hiệu bằng trúc xanh, này trên có khắc “Trúc Diệp Thanh, tửu trung quân tử, quân tử đích tửu.”(Trúc Diệp Thanh, trong rượu có quân tử, trong quân tử có rượu). Chữ viết phóng khoáng lưu loát, tựa như mây trôi, tựa như nước chảy.

“Ăn trong tươi đẹp là hào hùng, ăn trong không gian hoành tráng là vẻ thanh tú mỹ lệ, hiếm thấy chữ viết linh hoạt như vậy! Chữ đẹp! Chữ đẹp!” Vân Ca tán thưởng không ngớt, “Ai viết vậy? Muội mấy ngày trước đây còn nói với Hứa tỷ tỷ, nếu có thể tìm vị tài tử nào đồng ý viết mấy chữ, ngày mai khi Trúc Diệp Thanh xuất bán, treo ở trong nội đường thì tốt rồi, đáng tiếc Mạnh Giác không có ở đây, chúng ta lại chưa quen biết với đám văn nhân tiếng tăm được coi trọng.”

Lưu Bệnh Dĩ chưa có trả lời, chỉ mỉm cười nói: “Muội cảm thấy có thể sử dụng được là tốt rồi.”

Hứa Bình Quân đang ở trong nội đường vội vàng thò đầu đi ra, cười nói: “Tỷ biết! Là Bệnh Dĩ viết đó, tỷ ngày hôm trước đúng lúc nhìn thấy huynh ấy ở trong phòng mài mực viết chữ. Từ khác thì không biết, nhưng cái khung vuông lại được gạch thẳng một đường ở giữa (là chữ tửu 酒, chữ thế này), tỷ nhớ kỹ mà, tỷ vừa mới nhìn qua, cũng đã thấy mười một chữ viết rất đẹp.”

Vân Ca cười ha ha, “Đại ca nghĩ rằng có thể giấu giếm được Hứa tỷ tỷ, nhưng không ngờ Hứa tỷ tỷ đều có biện pháp của riêng mình.”

Lưu Bệnh Dĩ cười nhìn Hứa Bình Quân, “Bình Quân, muội về sau ngàn vạn lần chớ ở trước mặt ta nói mình ngốc, muội lại cứ ngốc như vậy, cái người thông minh như ta đây sẽ không có đường sống.”

Hứa Bình Quân cười, làm cái mặt quỷ, lại lui về nội đường.

Lưu Bệnh Dĩ đề nghị nếu Vân Ca đã có danh hiệu bên ngoài là “Nhã trù”, mà Trúc Diệp Thanh cũng coi như loại rượu phong nhã, không ngại nhã nhân, nhã tửu hành nhã sự. (người tao nhã, rượu tao nhã nên làm việc tao nhã)

Bên trong tiệm ăn có bố trí bình phong cùng bút mực, để cung cấp cho văn nhân khi muốn lưu chữ, lưu thi phú, nếu như xuất chúng, hoặc là người tài đức có thanh danh bên ngoài, đồng ý lưu chữ, lưu thi phú, ngày đó rượu và thức ăn tiền toàn bộ đều miễn phí.

Vân Ca còn chưa lên tiếng, Thường thúc vừa mới tới lập tức nói: “Lưu đại công tử, người có biết trong thành Trường An này hội tụ không biết bao nhiêu văn nhân mặc khách? Toàn bộ Đại Hán triều, thậm chí mọi người tài hoa xuất chúng khắp thiên hạ đều ở chỗ này, cả hai đều miễn phí, thì liệu có lời hay không?”

Lưu Bệnh Dĩ lười biếng cười, coi như hoàn toàn không hề nghe hiểu sự trào phúng trong giọng nói Thường thúc, cũng không hề mở miệng cho ý kiến gì.

Vân Ca cười tạ lỗi với Lưu Bệnh Dĩ, lại nhướn mày lên nhìn Hứa Bình Quân đang xắn tay áo, ý bảo nàng ấy trước hết không cần nổi giận.

Vân Ca nói với Thường thúc: “Thường thúc, thúc đại khái đang ở bên ngoài, không có nghe đầy đủ lời nói của đại ca. Đại ca nói là văn tài bút mực xuất chúng, hoặc người tài đức có thanh danh bên ngoài thì miễn phí. Người văn tài bút mực xuất chúng, và người đã có thanh danh bên ngoài, sẽ ở trong triều làm quan, hoặc có người yên lặng vô danh. Với loại thứ nhất, có lẽ cần bản khinh thường dùng phương pháp như vậy để tới uống rượu dùng bữa, văn chương của bọn họ chúng ta đều là cầu không được. Tới những người yên lặng ẩn danh, nếu chúng ta hôm nay có thể lưu lại văn chương của bọn họ, ngày sau một khi bọn họ nếu như giống Tư Mã Tương Như năm đó từ bình thường nghèo túng trở nên phú quý, khi cần nghìn vàng mới cầu được thi phú, trong tiệm ăn chúng ta lại lưu văn chương chữ viết, đã có thể không giống những tiệm ăn

thông thường. Người tài đức có thanh danh bên ngoài, cũng là dùng đạo lý này, cháu nghe Mạnh Giác nói đại bộ phận quan viên Hán triều đều đến từ người hiền lương các châu phủ tiền cứ. Chúng ta có thể mời những người hiền lương đó ăn một bữa cơm, e là cũng tạo thể diện cho Thất Lý Hương. Huống chi Thường thúc không phải vẫn muốn cùng Nhất Phẩm Cư quyết tranh hơn thua sao? Nhất Phẩm Cư ở thành Trường An đã có trăm năm thanh danh, đồ ăn của bọn họ đích thực rất ngon. Trong trăm năm ấy đã lấy từ ‘Quý’ để nổi danh Đại Hán, thậm chí cả khu vực bên ngoài. Về phương diện này, chúng ta ở đây khó cạnh tranh với bọn họ, cho nên chúng ta không ngại tốn nhiều công phu với từ ‘Nhã.’”

Thường thúc vốn là một người làm ăn khôn khéo, khi Vân Ca mới nói được một nửa, kỳ thật ông ta đã muốn lay chuyển, nhưng là vì muốn giữ mặt mũi nên khó lòng xuống nước, may mắn Vân Ca đã cho ông ta cây thang, vừa dịp ông ta dùng thang này leo xuống, liền hướng Lưu Bệnh Dĩ chấp tay, “Ta vừa rời ở bên ngoài chỉ nghe một nửa lời nói, đã vội kết luận, đích xác nóng vội, nghe Vân Ca giải thích như vậy, ta đã hiểu rõ, ta đây nhanh đi chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ có nhả trù nhả rượu đích thực phong nhã.” Nói xong, liền vội vàng rời đi.

Vân Ca nhìn nhìn Lưu Bệnh Dĩ đang cúi đầu yên lặng uống trà, xoay người nhìn về phía tấm biển trúc.

Chữ viết như vậy, tâm tư như thế, người như vậy nhưng lại cả ngày trà trộn với đám thường dân tiểu tốt nơi phố chợ, lấy chơi bởi lêu lổng làm vui, huynh ấy rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới cam chịu vui chơi chốn hồng trần?

Bi thương hết sức trong lòng, chẳng lẽ huynh ấy đời này sẽ không có muốn làm chuyện gì sao?

Hứa Bình Quân thăm dò nói, “Bệnh Dĩ, muội vẫn đã cảm thấy huynh thực thông minh, hiện tại xem ra cũng thông thạo một chút chuyện làm ăn, ngay cả Thường thúc cũng đều theo chủ ý của huynh. Không bằng huynh thật sự suy nghĩ một chút, có lẽ có thể nghĩ ra một chuyện làm ăn, hoặc là. . . Hoặc là huynh có thể tự mình mở một tiệm ăn, rượu của chúng ta hẳn là có thể bán rất khá, Vân Ca và muội chính là đầu bếp có sẵn, mặc kệ có thể thành công hay không, vẫn tốt hơn so với huynh hiện giờ mỗi ngày nhàn rỗi như vậy.”

Vân Ca trong lòng thầm thở dài một tiếng, hồngбет rồi.

Lưu Bệnh Dĩ đã hạ chung trà, đứng dậy đi ra ngoài, “Muội bận bịu! Cái người nhàn rỗi như ta đây sẽ không quấy rầy muội.”

Hứa Bình Quân ngăn ngăn nước mắt, đuổi theo vài bước, “Bệnh Dĩ, huynh sẽ không lo lắng cho tương lai hay sao? Nam nhân luôn muốn thành gia lập nghiệp, chẳng lẽ chơi bởi lêu lổng qua ngày có thể sống vậy cả đời? Huynh có thể hòa hợp với đám du thủ du thực đó cả đời sao? Muội biết muội ngốc, không được nói như vậy, nhưng mà trong lòng muội...”

Bước chân Lưu Bệnh Dĩ dừng lại, quay lại nhìn Hứa Bình Quân, trong ánh mắt bộc lộ mấy tia ấm áp, nhưng vẫn là bóng tối sâu thẳm không thấy đáy, “Bình Quân, ta chính là một người như vậy, đời này cũng cứ như vậy, muội không cần không cần quan tâm tới ta nữa.”

Lời vừa nói xong, Lưu Bệnh Dĩ cũng chưa liếc mắt nhìn Hứa Bình Quân một lần, bước chân không thay đổi chút nào, ra khỏi tử lâu.

Bóng dáng Lưu Bệnh Dĩ nhập vào dòng người trên đường, nhưng từ khoảng cách rất xa vẫn có thể liếc mắt một cái nhận ra hắn như trước. Hắn giống như chim ưng bị cắt mất đôi cánh, bị bắt hạ xuống trên mặt đất, cho dù không thể bay lượn, nhưng vẫn là chim ưng như cũ.

Vân Ca tới cửa sổ nhìn theo bóng dáng đó, yên lặng ngồi xuống, vờ như không hề nghe thấy tiếng khóc của Hứa Bình Quân, còn cất cao giọng hỏi: “Hứa tỷ tỷ, có muốn đi uống chén rượu với muội hay không?”

Trong quán rượu, Hứa Bình Quân ngồi vào bên cạnh Vân Ca, không nói lời nào. Vân Ca chống cằm, lặng lẽ nhìn nàng ấy.

Chỉ chốc lát, mặt Hứa Bình Quân đã đỏ lên, “Mẹ lại ép tỷ thành thân, Âu Hậu gia cũng cho người tới thúc giục, lần này ngay cả cha tỷ cũng lên tiếng, sợ là không kéo dài nổi nữa.”

Vân Ca “A” một tiếng, lập tức ngồi thẳng người, “Tỷ được hứa hôn khi nào vậy? Muội tại sao không biết?”

“Muội cũng không có hỏi tỷ, chẳng lẽ tỷ còn mỗi ngày gặp người nào cũng đều nói cho họ tỷ đã hứa hôn?”

“Chỉ là. . . Chỉ là. . . Không phải. . . Đại ca. . .”

Hứa Bình Quân chỉ vào chóp mũi của chính mình, cười hì hì nói: “Nha đầu ngốc, ngay cả nói cũng nói không rõ, muội đang muốn nói người ta thích không phải là đại ca hay sao?”

Vân Ca gật gật đầu.

Hứa Bình Quân tự đánh lên đầu mình, “Người thực ngu ngốc, người thực ngu ngốc, người cho rằng người đối với huynh ấy rất tốt, nhưng thực tế huynh ấy lại không hề thích chút nào, người thực ngu ngốc mà, cái gì mà theo lời cha mẹ, bà mỗi nói như vậy, đều là chó má hết, nhưng người biết rõ đều là thứ chó má, mà lại còn muốn làm theo những lời nói chó má đó, người thực ngu ngốc mà, người cho là người liều mạng kiếm tiền, là có thể làm cho cha mẹ giữ người lại... ”

Vân Ca vội túm lấy tay Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân tránh vài lần, nhưng tránh không thoát được, đành đứng lên, “Vân Ca, ngay cả muội cũng muốn bắt nạt tỷ... ”

La hét, la hét đã là lệ rơi đầy mặt.

“Hứa tỷ tỷ, nếu tỷ không muốn, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp. Đừng khóc, đừng khóc. . .”

Hứa Bình Quân cúi đầu lên vai Vân Ca khóc nức nở, sự kiên cường mạnh mẽ, lanh lợi ngày thường đều không còn sót lại chút gì. Vân Ca từ bỏ ý định khuyên can nàng ấy, để mặc cho nàng trước cứ khóc cho đã đi.

Hứa Bình Quân khóc lóc sau một hồi lâu, nước mắt đã chậm rãi ngừng rơi, cưỡng ép bản thân nở một nụ cười, “Vân Ca, tỷ có chút say. Muội không được cười tỷ tỷ. . .”

“Hứa tỷ tỷ, tỷ lần trước hỏi muội tại sao lại tới Trường An, muội nói với tỷ là tới du ngoạn, kỳ thật là do muội đào hôn trốn tới đây, lúc muội mới đi khỏi nhà không biết đã lén khóc bao nhiêu lần.”

“Muội không thích người đó sao?”

“Muội căn bản là chưa từng gặp anh ta. Trước kia cũng có người thử thăm dò nói qua hôn sự, cha mẹ đều trực tiếp thoái thác, nhưng này lần lại không hề khước từ, muội... Trong lòng muội rất khó chịu, nên trốn nhà đi.”

Hứa Bình Quân thở dài, “Muội cũng lắm là có người cầu hôn, cha mẹ cũng còn chưa ưng thuận. Trường hợp của tỷ và muội không giống nhau, tỷ từ nhỏ đã có định ước với Âu Hậu gia. Hai nhà lấy ngày sinh tháng đẻ và lễ đính hôn đều đã đem trao đổi. Đào hôn? Nếu như Bệnh Dĩ muốn bỏ trốn cùng tỷ, tỷ nhất định vui mừng cùng huynh ấy bỏ trốn, nhưng huynh ấy sẽ làm thế sao?”

Vân Ca nghĩ tới câu nói của Lưu Bệnh Dĩ, “Muội không cần quan tâm tới ta nữa”, chỉ có thể dùng sự im lặng để trả lời Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân vừa uống rượu, vừa nói: “Từ khi ra đời, tỷ trong mắt mẫu thân chính là món hàng lỗ vốn. Phụ thân sau khi tỷ sinh ra không lâu thì phạm sai sót, bị phán cung hình. Sau đó mẫu thân thủ tiết sống cuộc sống như góa phụ, lại hận tỷ đem theo vận khí không tốt, thật vất vả mới cùng Âu Hậu gia kết thân, tỷ lại cả ngày không đồng ý gây sự, cho nên mẫu thân đối với tỷ càng ngày càng không vui vẻ gì, may mắn tỷ còn có thể kiếm ít tiền lời giúp vào chi phí trong nhà, nếu không mẫu thân đã sớm. . .” lời nói của Hứa Bình Quân tắc nghẹn trong cổ họng.

Hứa Bình Quân trước giờ luôn luôn nhất quán, bất luận trong nhà phát sinh chuyện gì, trước mặt người khác luôn là khuôn mặt tươi cười, Vân Ca lần đầu tiên thấy nàng ấy như thế, cảm thấy trong lòng thập phần đau xót, cầm lấy tay Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân xoa xoa đầu Vân Ca, “Không cần lo lắng cho tỷ. Từ nhỏ đến lớn, tỷ đều nghĩ muốn cái gì đều phải tự mình liều mạng ra sức thực hiện. Chỉ muốn có một sợi dây buộc tóc, trước đều phải ngóng trông gà mái trong nhà mỗi ngày đẻ trứng, dự tính sau khi đem đổi dầu muối còn dư bao nhiêu, lại còn phải làm cho phụ thân và ca ca vui lòng, sau đó thừa dịp khi mẫu thân tâm tình tốt, năn nỉ ca ca ở một bên nói giúp để mẫu thân mua cho tỷ. Vân Ca, tỷ và muội không giống nhau, tỷ là một cây cỏ dại. Cỏ dại luôn cần nhờ chính bản thân mình, tảng đá dù nặng, nó cuối cùng cũng có thể tìm ra cái khe hở để có thể mọc lên.”

Hứa Bình Quân lại loạng choạng đi vào hậu đường.

Vân Ca cầm chén rượu lên, bắt đầu tự rót uống một mình, trong lòng yên lặng nghĩ Hứa tỷ tỷ cái gì cũng đều không có, tâm nguyện duy nhất tỷ ấy đó là có thể ở cùng một chỗ với đại ca.

Rượu này hẳn là uống ngon hơn so với lần tiền đưa Mạnh Giác mới đúng, nhưng Vân Ca lại cảm thấy là vị rượu này thập phần đắng chát.

.....

Vân Ca đối với thi từ ca phú đều là không thực sự thông thạo. Nhưng mà cũng coi như dù chưa từng ăn thịt lợn, cũng đã từng nghe lợn kêu to, từ nhỏ đến lớn, bị mẫu thân và Nhị ca nửa dỗ dành nửa ép buộc học hành, thêm nữa Nhị ca cũng thu thập không ít tranh chữ của danh nhân. Mỗi ngày đều hun đúc, nhãn lực giám định và thưởng thức của Vân Ca mặc dù không thể so sánh cùng Nhị ca nhưng cũng đủ để bình tranh chữ.

Bởi vì lời bình của Vân Ca đều thích đáng, nên những văn chương thi phú được chọn miễn phí rượu đều là các bài rất đặc sắc, thường thường bài viết dĩ nhiên là xuất sắc, lại thêm lời bình càng thêm thú vị, do đó kết hợp cả hai lại cùng bổ sung cho nhau. Dần dần, người đọc sách đều lấy việc được lưu lại văn chương trên màn trúc ở Trúc Diệp Thanh làm quang vinh.

Vân Ca vẫn ghi nhớ lời Mạnh Giác dặn dò, càng ít người biết thân phận Nhã trù của nàng càng tốt. Vì không muốn làm cho người khác chú ý, việc viết lời bình cũng là ẩn sau màn, nhưng nàng càng làm như thế, danh tiếng của Trúc Diệp Thanh lại càng được đồn thổi vang dội.

“Trúc Diệp Thanh, trong rượu có quân tử, trong quân tử có rượu.” gần đây trở thành một câu nói lưu hành nhất trong thành Trường An. Uống Trúc Diệp Thanh, không chỉ là tượng trưng cho thân phận địa vị, lại còn trở thành một loại thể hiện tài hoa.

Bởi vì Vân Ca và Hứa Bình Quân đều ở Thiếu Lăng Nguyên, cho nên mỗi ngày hai người đều phải vào thành Trường An, tới Thất Lý Hương làm việc.

Hôm nay khi đi làm, lại phát hiện cửa thành phong tỏa, không thể vào thành. Sau khi Hứa Bình Quân tìm người hỏi thăm, mới biết được bởi vì oan hồn của Vệ thái tử muốn kêu oan với hoàng thượng, khiến cho toàn thành giới nghiêm. Vì vậy nếu không có giấy phép đặc biệt, bất luận là ai cũng không được ra vào thành Trường An.

Việc làm ăn không thể làm được rồi, hai người chỉ có thể cho phép mình nghỉ ngơi, đơn giản là đi du sơn ngoạn thủy. Hứa Bình Quân còn có chút bực mình, còn Vân Ca thì vui vẻ như chim nhỏ, dọc đường luôn ríu ra ríu rít, còn không ngừng yêu cầu Hứa Bình Quân giảng giải cho nàng những truyền thuyết và các truyện trước đây của Trường An.

Vân Ca là một người vô cùng thích nghe chuyện xưa, vẻ mặt hoàn toàn nhập tâm, liên tiếp hô to gọi nhỏ, làm cho Hứa Bình Quân cảm thấy là mình so với những tiên sinh kể chuyện kia cũng nói được rất hay, không khỏi càng nói càng có tâm kể chuyện. Hơn nữa non sông tươi đẹp, hoa thơm chim hót, Hứa Bình Quân cũng bắt đầu cảm thấy có thể được nghỉ ngơi một ngày, cho dù tiền lời buôn bán ít đi, cũng không phải chuyện xấu.

Hứa Bình Quân không biết thế nào đã nói tới chuyện năm đó mỹ danh chấn động thiên hạ Lý phu nhân, chuyện xưa Lý phu nhân khuynh quốc khuynh thành làm cho cả hai cô gái đều luôn miệng cảm thán.

Vân Ca càng không ngừng hỏi, “Lý phu nhân thực sự đẹp tới mức khuynh quốc khuynh thành sao?”

Hứa Bình Quân nói: “Đương nhiên, Tiên hoàng có nhiều phi tử nhiều như vậy, mỗi người mỗi đẹp, nhưng lại chỉ muốn sau khi chết ngài được hợp táng* cùng với Lý phu nhân đã sớm hạ thế từ rất lâu rồi, hoàng thượng vì thế còn cố ý truy phong bà làm hoàng hậu, có thể thấy được Tiên hoàng vẫn không thể nào quên được bà ấy.”

*Hợp táng: chôn cùng.

Hai người liên tiếp cảm thán tại sao lại hồng nhan bạc mệnh, sao lại tạ thế sớm như vậy? Lại thăm thì cười nói không biết chuyện tình ái của hoàng thượng hiện giờ như thế nào.

Bình Quân đánh giá Vân Ca cười nói: “Vân Ca, muội có thể đi làm phi tử đấy! Đi làm một tiểu yêu phi đi. Làm hoàng thượng say mê choáng váng, tương lai cũng lưu lại một đoạn truyền thuyết, để đám nữ nhân sau này tùy ý hồi tưởng.”

Vân Ca gật đầu liên tục nói: “Vây tỷ tỷ đi làm hoàng hậu, nhất định là hiền thần đời sau sẽ lưu danh sử sách.”

Hai người phong ngôn phong ngữ thuyết nháo một hồi, đều cất tiếng cười ha ha. Hai người tay nắm tay leo lên trên một triền núi, nhìn thấy trên núi đối diện có đầy quan binh, đường đi lại bị phong kín.

“Tại sao mà nơi này cũng bị giới nghiêm ?” Vân Ca giậm chân.

Hứa Bình Quân thở dài một cái, “Còn không phải oan hồn Vệ Thái tử gây loạn sao? Đối diện là nơi an táng Vệ Thái tử cùng với ba con trai và một con gái của ông ta.”

Vân Ca nhóng cổ nhìn hồi lâu, không có nhìn thấy phần mộ trong tưởng tượng, chỉ có thể ngừng lại. Nhìn thấy quan binh nhìn khắp xung quanh đây, Hứa Bình Quân lập tức kéo Vân Ca xuống núi, “Đừng nhìn nữa, Vệ Thái tử tuy rằng đã chết hơn mười năm, nhưng vẫn là điều cấm kỵ trong thành Trường An, không nên rước họa vào thân.”

“Oan hồn kia nhất định là giả, nếu ông ta muốn kêu oan có thể trực tiếp tới hoàng cung tìm hoàng thượng, tại sao phải làm loạn ở cửa thành? Ôn ào tới mức người chết cũng không thể thanh tĩnh. Còn nói là do hoàng thượng mới mười tám mười chín tuổi bất tài sao? Năm đó khi cả nhà Vệ thái tử bị giết, hoàng thượng mới là đứa bé mấy tuổi, cho dù là thần đồng, so với người thường sớm thông tuệ, cũng không thể làm hại thái tử được!”

Chú thích:

Lý phu nhân tên thật là Lý Nghiên là phi tử được Hán Vũ Đế vô cùng sủng ái, là em gái của Lý Diên Niên, một người giỏi âm nhạc nổi tiếng đời Hán. Một lần Lý Diên Niên được mời vào cung biểu diễn, đã hát rằng:

” Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập,

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc”

• Dịch :

” Phương Bắc có người đẹp,

Đẹp tuyệt thế mà còn đơn chiếc,

Quay nhìn một lần làm nghiêng thành,

Quay nhìn lần hai thì nghiêng nước.

Thà là không biết cái đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Người đẹp khó gặp đến hai lần”.

“Ai biết được? Chúng ta là bách tính bình dân, chuyện hoàng gia dù có không rõ cũng không cần tìm hiểu. Tỷ trước kia còn từng cân nhắc, cho dù có căm ghét đứa con như thế nào, tại sao cha mẹ lại có thể hại chết nó được? Nhưng muội xem Tiên hoàng, con cái, cháu trai, cháu gái, rồi thế hệ tiếp của họ, tất cả bọn họ đều bị giết hết, một người cũng không buông tha. Khó trách đều nói oan hồn Vệ thái tử khó có thể yên nghỉ, như thế nào mà yên nghỉ cho được?”

Hai người ở vùng rừng núi chơi nguyên một ngày, lại ở bên ngoài ăn cơm xong, khi sắc trời tối hẳn mới đi về nhà.

Khi Bình Quân về đến nhà, mẫu thân của nàng thật hiếm thấy mang khuôn mặt tươi cười ra đón, Bình Quân khước từ phụng phịu đi vào cửa. Vân Ca nhẹ giọng thở dài, hành lễ với mẫu thân của Hứa Bình Quân rồi quay về phòng của mình.

Từ khi Mạnh Giác rời đi, Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân giúp nàng thuê phòng ở gần chỗ bọn họ. Hiện giờ ba người là láng giềng, cũng coi như có thể chiếu cố lẫn nhau. Khi đi qua phòng ở của Lưu Bệnh Dĩ, nhìn thấy hắn đang ngồi một mình trong bóng đêm ngẩn người, Vân Ca do dự một chút, rồi đi sang ngồi vào bên cạnh hắn.

Lưu Bệnh Dĩ gật đầu khẽ nở nụ cười với nàng, mặc dù giống hệt như nụ cười thường ngày, Vân Ca lại cảm thấy là nụ cười kia lộ ra bi thương.

“Đại ca, Hứa tỷ tỷ sẽ xuất giá.”

“Đối phương gia cảnh không tồi, người cũng không có khuyết điểm gì, Bình Quân gả cho hắn, hai người giúp đỡ lẫn nhau, ngày sau khẳng định so với hiện tại sẽ tốt hơn.”

“Đại ca, huynh sẽ không. . . Chưa bao giờ. . .”

“Ta luôn xem nàng ấy như muội muội.”

Vân Ca thở dài thật mạnh, lúc trước còn tưởng rằng bọn họ là chàng hữu tình thiếp hữu ý, nhưng hóa ra là như vậy. Lúc này nàng có thể nói cho huynh ấy biết, bọn họ trước đó đã có chung thân ước định sao? Ít nhất có thể hỏi huynh ấy còn nhớ rõ về chiếc giày thêu kia không? Nhưng còn Hứa tỷ tỷ. . .

Vân Ca còn đang do dự chần chờ, Lưu Bệnh Dĩ vẫn đang nhìn vào bóng đêm sâu thẳm, thản nhiên nói: “Ta không có tư cách, càng không có tâm tình nghĩ đến những chuyện nam nữ này.”

Vân Ca ngây người một lát, cúi đầu. Huynh ấy đã quên toàn bộ rồi, cho dù nhắc lại thì có hay ho gì? Chẳng qua là làm cho huynh ấy tăng thêm phiền não. Huống chi còn có Hứa tỷ tỷ. Vân Ca cúi đầu ngẩn người, Lưu Bệnh Dĩ trầm mặc nhìn Vân Ca.

Khi Vân Ca ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, hơi giật mình một chút, đều nhanh chóng hướng tầm mắt ra chỗ khác.

“Vân Ca, muội không cảm thấy ta là một người thực không có chí khí sao?” Trong bóng đêm, Lưu Bệnh Dĩ nghiêng mặt nhìn nàng, không nhìn được rõ nét mặt.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Đại ca, chuyện huynh muốn làm chỉ sợ là làm không được, cho nên đơn giản là trốn tránh, phớt lờ vào những việc nhàn rỗi. Đám du hiệp, lã khách đó tuy rằng không giống những người bình thường khác nhưng đều là người đứng đắn, đều bộc lộ ra vài phần tính cách chân thực của mình, so với người đời ngại bản yêu phú, dấm dáp kẻ dưới, sủng nịnh kẻ trên, bọn họ càng đáng kết giao.”

Lưu Bệnh Dĩ im lặng sau một hồi lâu, Vân Ca có cảm giác tối nay tâm tình Lưu Bệnh Dĩ vô cùng suy sụp, hắn không nói, nàng cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ ngồi cùng.

Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên hỏi: “Vân Ca, muội muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

Vân Ca gật đầu.

Lưu Bệnh Dĩ dẫn theo Vân Ca, càng đi càng hẻo lánh. Ánh trăng theo khe hở từ những tán cây rừng chiếu xuống, tựa như từ một cái rây* khổng lồ rơi xuống. Gió nhẹ thổi lá cây, lá cây lay động, làm những chiếc bóng cũng lay động, càng hiện rõ những vết loang lổ. Tiếng bước chân hai người ngẫu nhiên làm kinh động mấy con chim đang ngủ đêm kêu lên “ô ô” mấy tiếng, làm thay đổi sự yên tĩnh của rừng cây.

*Cái rây: dùng để rây bột hoặc những thứ được giã nhỏ, cho bột lên rồi lắc nhẹ, những hạt bột nhỏ sẽ rơi xuống giữ lại những hạt to ở trên. Vì đây là vật gần đây rất ít người dùng nên mình chú thích.

Xuyên qua rừng cây, trước mắt bỗng nhiên trống trải, ánh trăng không hề bị ngăn trở chiếu thẳng xuống dưới, chiếu vào đám cỏ hoang mọc ở khắp nơi, chiếu vào một tấm bia mộ.

Cảnh tượng tiêu điều như vậy làm cho Vân Ca cảm thấy trên người có chút lạnh, không nhận được ôm cánh tay Lưu Bệnh Dĩ bên cạnh, tiến sát tới cạnh người hắn.

Lưu Bệnh Dĩ nhẹ giọng cười nói: “Có huynh đệ lừa nữ nhân tới chỗ mờ hoang, thường thường đều có thể mãn nguyện mà ôm mỹ nhân trong lòng, các nàng đều sợ người đã chết, kỳ thật nào biết đâu rằng người sống so với người chết còn đáng sợ hơn.”

Lưu Bệnh Dĩ nói một câu: “Đi ra ngoài dạo một chút.” lại đi tới ngôi mộ này, mà Vân Ca thì chỉ bình thản, đi theo Lưu Bệnh Dĩ tới chỗ mộ phần này.

Lưu Bệnh Dĩ đứng trước một ngôi mộ. Vân Ca chăm chú nhìn lại, đó là một ngôi mộ không được khắc chữ trên tấm bia, trên phần mộ cỏ dại mọc đầy, gần như đã bao phủ toàn bộ, tấm bia cũng bị tàn phá hết sức.

Lưu Bệnh Dĩ im lặng đứng đó một lúc lâu, vẻ mặt trang nghiêm, hoàn toàn không giống với hắn thường ngày, “Buổi sáng hôm nay muội có nghe nói chuyện gì không?”

“Chuyện gì?”

“Bắc thành môn quả là một trò hề”

“Ừ! Có nghe nói. Toàn bộ cửa thành Trường An đều do sự huyên náo đó mà bị phong tỏa, cho nên hôm nay muội cũng không vào thành nấu ăn được.”

Nghe nói lúc sáng sớm, một nam nhân ngồi trên một chiếc xe bò vàng* tới cửa thành Bắc, tự xưng là Vệ Thái tử, truyền rõ ràng công, khanh (1), tướng tới gặp. Người đó nói về các chuyện cũ của Vệ Thái tử, đối đáp trôi chảy, trách cứ rằng vốn ngôi vị Thiên Tử không phải của Lưu Phất Lăng thất đức, làm cho oan hồn ông ta không thể yên nghỉ. Làm ấy vạn người trong thành Trường An vậy xem. Cuối cùng Kinh Triệu Doãn (2) phải dùng binh lính để giải tán mọi người, bắt được người tự xưng là Vệ Thái tử, bị Hoắc Quang thẩm tra, nam nhân đó tự nhận tội mình là phương sĩ do mê tiền, bị một người từng là xá nhân** của Vệ Thái tử ngày xưa dùng tiền bạc mua chuộc, cho nên dùng xảo ngôn mê hoặc người khác. Nam nhân đó lập tức bị chém chết nơi phố chợ nhộn nhịp, lấy đó để cảnh cáo.

*Nguyên văn là từ hoàng độc xa. Quan viên Hán triều không phải ai cũng có xe ngựa để vào cung, có người sẽ phải dùng xe bò.

**Xá nhân: người đi theo hầu.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn bia mộ, chậm rãi nói: “Trước mặt muội chính là phần mộ của mẫu nghi thiên hạ năm đó, Vệ hoàng hậu, sau khi chết cũng chỉ được một manh chiếu bọc lại rồi được ném vào trong bãi tha ma hoang vắng này. Khi hết sức vinh quang, Vệ thị một nhà tam nữ (3), còn có Đại Tư Mã Đại Tướng quân Vệ Thanh. May mà Vệ Thiếu Nhi và Vệ Thanh chết sớm, may mắn không nhìn thấy Vệ thị xuống dốc. Khi xảy ra chuyện Thái tử gây loạn, chỉ có mấy ngày sau, Vệ hoàng hậu tự sát, thê thiếp Vệ Thái tử, ba con trai, một con gái đều bị giết, cả nhà đều chết hết.”

Vân Ca ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ sờ vào bia mộ. Có lẽ là thời niên thiếu, đã nghe nhiều lắm những chuyện về Vệ Thanh tướng quân, cũng nghe Nhị ca đề cập qua một người con gái có xuất thân thấp hèn lại trở thành hoàng hậu (4), Vân Ca trong lòng bỗng nhiên trở nên khó chịu, “Xá nhân đó có tiền tài mua chuộc người khác gây náo loạn, nhưng lại không có tiền bạc sửa chữa một chút phần mộ của Vệ hoàng hậu sao? Nếu hắn đối với Vệ Thái tử trung thành như vậy, tại sao chưa bao giờ nhận thức được tấm lòng hiếu thảo của Vệ Thái tử?”

Lưu Bệnh Dĩ cất tiếng cười to, “Đạo lý đơn giản như thế, một số người lại xem như chẳng phân biệt được rõ ràng. Một người đã chết nhiều năm như vậy, còn mỗi ngày không thể để cho bọn họ được yên ổn.”

Tiếng cười ở mộ hoang vang lên, càng hiện rõ thê lương.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Hôm nay muội nghe Thường thúc cùng vài văn nhân vụng trộm nói ra vài câu về Vệ Thái tử, đều rất là cảm khái. Nghe nói Vệ Thái tử thi hành nền chính trị nhân từ, chú trọng dân sinh, đề xướng tiết kiệm, đối với chính sách cường binh cùng tác phong xa hoa lãng phí của Hán Vũ Đế hoàn toàn bất đồng, đại khái bởi vì dân gian vẫn hoài niệm Vệ Thái tử, cho nên địa vị cao đó trong lòng mọi người

không thể mất đi! Người có thể bị giết chết, nhưng trong lòng bách tính cũng không có thể bị giết chết được. Vệ Thái tử dưới suối vàng có biết, cũng coi như được an ủi.”

Lưu Bệnh Dĩ dừng tiếng cười, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Vân Ca sau một lúc lâu lấy dũng khí, mới dám hỏi, “Đại ca, huynh lần trước nói có người muốn giết huynh, huynh là thân thích của Vệ gia sao?”

“Tính có chút quan hệ đi! Về việc Vệ Thái tử mưu phản, liên lụy rất rộng, đã chết hơn vạn người, lúc ấy toàn bộ Trường An đều là máu chảy thành sông, nhà của ta cũng không thể thoát khỏi tai họa.” Lưu Bệnh Dĩ tựa hồ rất không nguyện ý hồi tưởng lại, cười nói với Vân Ca: “Chúng ta trở về đi!”

Hai người sống vai đi trên đám cỏ hoang, thần thái Lưu Bệnh Dĩ vẫn như trước, Vân Ca lại cảm giác rằng tâm tình hắn giờ đây đã tốt hơn rất nhiều.

“Vân Ca, sợ hãi sao?”

“Gần một chút sẽ không sợ.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

“Ta đây kể uội một câu chuyện, nghe nói có một cô nương bị người đàn ông cô yêu phụ lòng vứt bỏ, sau đó tự sát biến thành lệ quỷ, bởi vì ghen ghét với những cô nương dung mạo xinh đẹp, nàng chuyên thích tìm các cô nương dung mạo mỹ lệ này, nàng sẽ lẳng lặng đi theo phía sau các cô gái này, nhẹ nhàng mà ám khí, muội sẽ cảm thấy được trên cổ muội từng trện khí lạnh...”

“A!” Vân Ca hét ầm lên, hoàn toàn kinh sợ, “Chân của muội, nàng nắm lấy chân của muội. Đại ca, cứu muội...”

Lưu Bệnh Dĩ thấy váy nàng ẩn trong đám cỏ hoang đã hiện ra màu máu, kinh sợ một thân mồ hôi lạnh, “Vân Ca, đừng sợ. Ta chỉ là thuận miệng bịa ra chuyện đó thôi, không có nữ quỷ.”

Hắn vốn tưởng đã thú cắn Vân Ca, sau khi tách đám cỏ cỏ lộn xộn ra, lại phát hiện chân Vân Ca yên lành đứng trên mặt đất, đang lúc kinh ngạc khó tin, đột nhiên tỉnh ngộ lại, hắn mới chỉ nghĩ thấy hương thơm hoa cỏ thanh nhã, không có mùi máu tươi.

Không có mùi máu tươi? Hắn sờ tìm váy Vân Ca, tức giận kêu lên: “Vân Ca.”

Vân Ca hướng hắn làm cái mặt quỷ, nhanh chóng chạy đi.

Nàng vừa cười, vừa hét lên, “Đại ca lần sau muốn hù dọa các cô nương, nhớ rõ phải mang chút đạo cụ! Nếu không thật sự không có hiệu quả! Bôi vào y phục một chút son và sương sớm, trong bóng tối nhìn sẽ giống máu, củ sen giống cánh tay người, ngậm một miếng đầy máu, hay lấy màu từ lá tống điệp*, ngậm trong miệng làm quỷ treo cổ là hoá trang tốt nhất ...”

*Tống điệp hay trúc điệp là một loại tre sống trong tự nhiên ở Trung Quốc, có màu rất xanh, hay dùng để gói bánh chưng hoặc gói các thực phẩm khác khi cần nhuộm màu xanh. Đoạn này quả thực mình cũng không hiểu lắm, tìm nửa ngày mới ra tống điệp là cái gì, lúc đầu cứ tưởng ngậm nó thì có màu đỏ, hóa ra lại có màu xanh. Hic, tuy là không hiểu lắm nhưng không làm khác được.

Lưu Bệnh Dĩ cười đuổi theo Vân Ca, “Vân Ca, muội chạy chậm một chút. Quỷ có lẽ là không có, nhưng mà cỏ hoang bụi rậm sẽ có rắn chuột hay dã thú gì đó cũng có không ít.”

Vân Ca vẻ mặt đắc ý, cười gọi: “Muội – mới – không – sợ!”

Lưu Bệnh Dĩ cười hỏi: “Muội làm sao biết nhiều cách thức giả quỷ như vậy? Nhưng thật ra lại giúp ta chính đồn lại đám huynh đệ kia. Về sau bọn họ muốn mang các cô nương tới nơi này, để cho bọn họ tới thỉnh giáo muội.”

Vân Ca bĩu môi: “Muội không giúp bọn họ làm hại cô nương nhà người khác đâu! Nhưng mà nếu đại ca nhìn trúng cô nương nhà ai, muốn ôm mỹ nhân trong ngực, muội nhất định dốc sức giảng dạy.” Vừa mới

dứt lời, nàng chợt nhớ vừa rồi Lưu Bệnh Dĩ kể chuyện xưa dọa mình, tim đập thành thịch mấy nhịp, hai má ửng hồng, chỉ giơ tay quay đầu, vẫn như thường chạy đi.

Hai người ở giữa chỗ mộ phần, một người chạy, một người đuổi, tiếng cười làm xua tan đi vẻ hoang vu thê lương vốn có.

Bóng đêm, mộ hoang, bỗng nhiên cũng trở nên thực ôn nhu.

.....
Dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, Vân Ca cẩn thận ghi chép những khoản nợ. Ôi! Mệnh khổ, trước kia chưa từng phải làm thế này, hiện tại vì phải trả nợ có một số tính toán nhất định phải hiểu được, để xem bao lâu nữa mình có thể trả hết số tiền nợ Mạnh Giác.

Vân Ca nhớ tới ánh mắt Mạnh Giác, mặt lại bị đốt nóng, không nhìn được lại lấy tay sờ sờ lên trán của mình. Lại nghĩ tới hắc sao?

Hừ! Thiếu tiền một người, làm sao có thể không nghĩ tới chứ? Mỗi khi kiếm được tiền đều nghĩ tới, mỗi khi tiêu tiền đều nghĩ tới. Tính toán tiền nợ trước khi đi ngủ cũng nghĩ tới hắc, khiến cho ngay cả nằm mơ đều có hắc.

Lúc hắc đi căn bản không nên hỏi, sẽ nghĩ tới ta sao? Mà là nên hỏi, muội một ngày sẽ nghĩ tới ta bao nhiêu lần?

Hắc thân thiết với mình như vậy sao? Còn hỏi mình như vậy? Hắc. . . có phải hay không. . .

Nàng còn đang miên man suy nghĩ, suy đi tính lại, trên cửa sổ vang lên tiếng động nhỏ, “Còn chưa đi ngủ sao?”, là tiếng của Lưu Bệnh Dĩ.

Vân Ca vội đẩy cửa sổ ra, “Chưa đâu! Huynh đã ăn chưa? Chỗ này của muội có khoai lang nướng.”

“Đã ăn rồi, nhưng giờ lại có chút đói bụng.”

“Đã có chút nguội rồi, để làm nóng cho huynh một chút.”

“Không nói tới cái đó.” Lưu Bệnh Dĩ nhận khoai lang nướng, tựa lên một góc cửa sổ ăn khoai, “Muội uống rượu sao? Như thế nào mặt lại đỏ như vậy?”

“A? Không có. . . Muội là. . . hơi nóng.” Mặt Vân Ca lại càng đỏ hơn. Lưu Bệnh Dĩ cười cười nói: “Đã lập thu, mặt trời đã xuống núi từ lâu rồi.”

Vân Ca “Hừ” một tiếng, dứt khoát là không nói dối nổi tên vô lại mà, “Mùa thu thì không nóng sao? Mặt trời xuống núi thì không nóng sao? Người ta mùa đông còn chảy mồ hôi đấy!”

“Vân Ca, Mạnh Giác đã quay về Trường An.”

“Cái gì?”

Lưu Bệnh Dĩ nói chuyện trước sau căn bản đều nói chuyện không đâu, Vân Ca phản ứng một hồi, mới nhận ra ý tứ trong lời nói của Lưu Bệnh Dĩ, “Huynh ấy đã trở lại tại sao lại không đến tìm chúng ta?”

“Đại khái có chuyện gì đó vội đi! Ta nghe huynh đệ nói, mấy ngày trước đây nhìn thấy hắc cùng Đinh Ngoại Nhân vào phủ công chúa.”

Mấy ngày trước đây? Vân Ca cong cong môi, “Huynh ấy dường như quen biết rất nhiều người quyền quý. Không biết rốt cuộc việc làm ăn sinh lời nhiều tới đâu.”

Lưu Bệnh Dĩ do dự muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười nói: “Ta trở về ngủ đây, muội cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Tâm tình Vân Ca trở nên không tốt chút nào, nhìn bản ghi nợ trên bàn, không có chút tâm trạng nào, vội thu thập qua loa mấy thứ xong, liền rầu rĩ lên giường.

Vân Ca nằm trên giường nhưng chỉ lẩn qua lộn lại, mãi cho đến nửa đêm cũng không ngủ được. Đang lúc phiền muộn, nàng chợt nghe bên ngoài vang lên vài lần điệu ngán ngủ.

“Thái Vi?” Nàng lập tức ngồi dậy, nhảy vài bước ra cửa, đúng lúc cánh cửa được kéo ra. Dưới ánh trăng, Mạnh Giác một thân quần áo màu xanh, thân thể đứng thẳng tựa như được tạc bằng ngọc. Hắn chỉ mỉm cười nhìn Vân Ca, ý cười đầm ấm áp, tựa như ánh nắng đầu tiên của một buổi sớm mai. Bỗng chốc phiền não trong lòng Vân Ca đã tiêu tan đi rất nhiều.

Hai người cách một cánh cửa mà nhìn nhau, hồi lâu mà không nói được câu nào. Vân Ca nặn ra một nụ cười, “Muội đã để dành chút tiền, có thể trả trước huynh một phần.”

“Muội không muốn gặp ta sao?”

“Không có đâu!”

“Vân Ca, muội có biết khi muội giả cười khó coi biết bao nhiêu không? Nhìn xem trên người ta tỏa ra ớn lạnh rồi này.”

Vân Ca cúi đầu. Mạnh Giác gọi vài tiếng “Vân Ca”, Vân Ca cũng đều không để ý tới hắn.

Một quả bóng nhỏ tròn tròn trắng tinh xù lông ở trước mũi Vân Ca chuyển động, Vân Ca không cẩn thận, đã hít vào mấy sợi nhỏ, “hắt xì, hắt xì”, nàng hắt xì mấy cái, trong lúc nhất thời nước mũi chảy ròng ròng, rất là thảm hại. Nàng vội cố gắng cúi đầu, vừa ra sức hắt xì, vừa tìm khăn lụa, nhưng sờ soạng trên người hồi lâu mà không tìm thấy.

Mạnh Giác thấp giọng cất tiếng cười. Vân Ca buồn bực nghĩ người này là cố ý trêu chọc mình, vội túm lấy ống tay áo của hắn, bịt lấy mũi của nàng, hung hăng hỉ mũi, lau sạch sẽ nước mũi của mình vào đó, rồi dương dương tự đắc, hài lòng ngẩng đầu.

Mạnh Giác có vài phần buồn bực, nhìn nhìn ống tay áo của mình, “Không tức giận nữa sao?”

Vân Ca phụng phịu hỏi: “Huynh hái hoa bồ công anh nhiều như vậy làm gì chứ?”

Mạnh Giác cười nói: “Tặng uội. Muội tặng cho ta sao trên mặt đất, ta tặng uội tuyết trên tay.”

“Tặng uội, có mà trêu chọc làm muội hắt xì!” Vân Ca chỉ vào chóp mũi mình, vẻ mặt bướng bỉnh, nhưng trong lòng có chút ấm áp.

Mạnh Giác cười cầm cánh tay Vân Ca, tới tầng đá bên tường, hai người trèo lên nóc nhà ngồi xuống. Mạnh Giác đưa cho Vân Ca một bông hoa bồ công anh, “Ngắm bông hoa bồ công anh này xem?”

Vân Ca cầm lấy bông bồ công anh, nhìn chăm chăm một hồi lâu, “Hái nhiều hoa bồ công anh như vậy, đã phải đi tới không ít chỗ nha?”

Mạnh Giác chỉ mỉm cười nhìn Vân Ca. Vân Ca cất tiếng nhẹ nhàng hỏi: “Huynh đã trở về Trường An vài ngày, vì sao đêm hôm khuya khoắt mới tới tìm muội? Ban ngày đi làm gì chứ? Mấy ngày trước đây đi đâu chứ?”

Mạnh Giác mày chau lại tới mức không thể nhận ra, “Là Lưu Bệnh Dĩ nói uội ta đã đến Trường An? Ta có một chuyện cần xử lý, không muốn làm cho người khác biết ta có quen với muội, vì thế buổi tối hôm nay tới gặp muội, ta cũng không thể khẳng định làm như thế có đúng hay không.”

“Sẽ có nguy hiểm sao?”

“Muội sợ sao?”

Vân Ca chỉ cười hít một hơi thật sâu, đưa bông bồ công anh lên bên môi, thổi “vù” một cái, vô số những hạt nhỏ dài trắng tinh như tuyết của hoa bông bênh, lay động phiêu diêu mà bay lượn trong gió.

Có hạt càng bay càng cao, có hạt theo dòng khí thổi quay trở lại, có hạt vừa rời khỏi liền rơi vùn vụt xuống mặt đất. Mạnh Giác lại đưa một bông khác cho Vân Ca, Vân Ca lại thổi một cái, lại là một đám tuyết bông bênh lay động nhập vào trong gió.

Theo Vân Ca càng thổi càng nhiều, hai người ngồi ở nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, toàn bộ sân, dường như có tuyết trắng tung bay.

Vân Ca cảm để ở trên đầu gối, lẳng lặng nhìn những bông tuyết rơi đầy sân.

Mạnh Giác bên môi nhẹ nhấp ỷ cười, lẳng lặng nhìn những bông tuyết rơi đầy sân.

Lưu Bệnh Dĩ đẩy cửa sổ ra, nhìn giữa không trung, lẳng lặng nhìn những sợi trắng như bông đó bay đầy trời.

Hứa Bình Quân khoác áo ngồi dậy, tựa vào cửa, lẳng lặng nhìn những sợi trắng như bông đó bay đầy trời.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, trong không gian mông lung yên tĩnh, những sợi trắng tinh bông bành bay lượn phiêu phiêu dang dang, tất cả đều tựa hồ chìm trong một nơi rất rất nhẹ, thực mềm mại, thực sạch sẽ, thực hạnh phúc như trong mộng.

7. Q.1 - Chương 7: Trong Lòng Dậy Sóng

Sau khi Mạnh Giác từ biệt Vân Ca, dọc theo ngõ nhỏ đi đến đường cái, nhìn thấy một bóng người lẻ loi đứng trong bóng đêm.

“Hứa cô nương, đã trễ thế này, tại sao cô vẫn còn ở bên ngoài?”

“Tôi cố ý ở chỗ này chờ Mạnh đại ca. Vân Ca ngủ rồi sao?”

Mạnh Giác mỉm cười, “Vốn định lẳng lặng quay lại, không ngờ vẫn quấy rầy giấc ngủ của mọi người.”

Hứa Bình Quân nói: “Cảnh tượng đẹp như thế, may mắn không bỏ lỡ. Hơn nữa việc này cũng không có liên quan gì tới Mạnh đại ca, chỉ là do chính bản thân tôi mấy ngày nay ngủ không ngon. Đêm khuya mấy ngày trước đây còn nhìn thấy Vân Ca và Bệnh Dĩ cũng đã khuya mới từ bên ngoài cười cười nói nói trở về, hai người dĩ nhiên là ở nơi hoang giao dã ngoài chơi đùa đến nửa đêm, cũng không biết cổ đại đó có gì đẹp.”

Mạnh Giác ý cười không thay đổi, dường như căn bản không hề nghe hiểu ngụ ý trong lời nói của Hứa Bình Quân, “Bình Quân, ta và Bệnh Dĩ xưng hô với cô cũng như nhau. Cô tìm ta là có chuyện gì?”

Hứa Bình Quân lặng lẽ đứng đó, trong gió thu lạnh lẽo, thân thể gầy yếu có vài phần lạnh run. Mạnh Giác cũng không thúc giục nàng, ngược lại bước thêm vài bước, đứng ở phía đầu gió, thay nàng chặn lại gió thu.

“Mạnh đại ca, tôi biết huynh là người sẽ có biện pháp. Tôi muốn xin huynh giúp tôi, tôi không muốn xuất giá tới Âu Hậu gia, tôi không muốn...” Hứa Bình Quân nói đến đoạn sau, giọng nói chậm rãi nghẹn ngào, sợ mình khóc lên, chỉ có thể cắn chặt môi.

“Bình Quân, nếu điều cô muốn chính là giúp chồng dạy con, cuộc sống vững vàng yên ổn, thì gả cho Âu Hậu gia là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi chỉ muốn gả. . . tôi đồng ý chịu khổ, cũng không sợ vất vả.”

Theo Lưu Bệnh Dĩ cũng không phải đơn giản là chịu khổ như vậy, Mạnh Giác trầm mặc trong giây lát, “Nếu cô xác định đây là mong muốn của cô, ta có thể giúp cô.”

Lần này Hứa Bình Quân muốn lấy Vân Ca ra đánh cược, vừa rồi thấy rằng Mạnh Giác không hề để ý chút nào, vốn đã là lòng tràn đầy thất vọng, không ngờ lại thấy hi vọng, mừng rỡ không khỏi túm cánh tay Mạnh Giác, “Mạnh đại ca, huynh thực sự chịu giúp tôi?”

Mạnh Giác ôn hòa cười, “Nếu cô tin tưởng ta, trở về nhà ngủ cho ngon, cũng không tranh chấp với mẫu thân cô nữa, làm nữ nhi ngoan, ta khẳng định sẽ không để cho cô gả tới Âu Hậu gia.”

Hứa Bình Quân ra sức gật gật đầu, vừa định hành lễ nói lời cảm tạ, một giọng nói trầm trầm mang theo ý cười vang lên: “Đêm tối thừa dịp gặp mỹ nhân, hiền đệ hảo ý thú vị”

Người tới quần trong một tấm áo choàng lớn, Hứa Bình Quân không thấy rõ diện mạo, nhưng nhìn thấy vài hộ vệ đồng hành, biết người tới không phải giàu có cũng là cao quý, vừa định mở miệng giải thích, Mạnh Giác đã nói với nàng: “Bình Quân, cô đi về trước.”

Hứa Bình Quân vội bước nhanh rời đi. Mạnh Giác xoay người hành lễ với người vừa tới: “Vương gia là vì tìm tại hạ nên đến sao?”

Người vừa tới cười đi đến bên người Mạnh Giác, “Trải qua một chuyện Vệ thái tử ở Bắc môn thành, văn võ cả triều đều là lòng người bối rối, dân gian cũng bàn tán xôn xao. Vị trí tiểu hoàng đế chỉ sợ ngồi thật sự không thoải mái, Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang chỉ sợ cũng ngủ không yên. Không cần tốn nhiều sức, đã có này kết quả, hiền đệ thật sự là hảo kế sách! Bổng vương hiện tại đối với hiền đệ là lòng tràn đầy bội phục, cho nên đêm tối cố ý tới tìm hiền đệ cùng trò chuyện. Nhưng không ngờ đụng phải nhả sự của hiền đệ, thậm chí có người dám đoạt nữ nhân của hiền đệ? Chuyện Âu Hậu gia bổng vương sẽ đảm bảo cho người, cũng coi như biểu thị cho tâm ý cuộc nói chuyện này của bổng vương.”

Mạnh Giác cười hành lễ, “Đa tạ Vương gia ưu ái, vậy Mạnh Giác cung kính không bằng tuân mệnh.”

Người tới ha ha cười vỗ vỗ bả vai Mạnh Giác, “Hôm nay muộn rồi, bổng vương đi về trước, nhớ rõ ngày mai đến chỗ bổng vương uống chén rượu.”

Mạnh Giác nhìn theo đoàn người ẩn vào trong bóng đêm, ý cười bên môi chậm rãi nhạt đi. Cũng không phải vì người mới tới, mà là vì chính mình. Vì sao lại khẩn trương? Vì sao không cho Hứa Bình Quân giải thích? Vì sao đã sai lại cứ sai theo?

.....

Trời không đoán trước được gió mưa, người một sớm một chiều có họa phúc. Mất thấy ngày đại hỉ của Hứa Bình Quân gần ngay trước mắt, vị hôn phu lại đột nhiên bạo bệnh bỏ mình.

Vân Ca chưa từng gặp Âu Hậu công tử kia, đối cái chết của hắn lại càng thêm kinh ngạc. Hứa Bình Quân bỗng chốc trở nên tiêu tụy, thái rau cũng thái phải tay, nhóm lửa có thể làm cháy váy, ủ rượu có thể đem nước trong thay rượu phong kín trong ống trúc.

Mẫu thân Hứa Bình Quân, cả ngày mắng trời rủa đất, mỗi ngày mắng Hứa Bình Quân mệnh xấu, khắc làm cho nhà mình lụn bại, còn khắc cả gia đình nhà chồng, Hứa Bình Quân vốn tính tình cởi mở trở nên cả ngày không nói nổi một câu.

Hai người Vân Ca và Lưu Bệnh Dĩ nghĩ cách đùa giỡn để Hứa Bình Quân vui vẻ, nhưng Hứa Bình Quân cũng chỉ nụ cười khó nỡ, chẳng qua thường thường nhìn Lưu Bệnh Dĩ tới gần người, có khi nhìn chăm chú tới mức Lưu Bệnh Dĩ đứng ngồi không yên, nàng vẫn không hề có cảm giác.

Vân Ca nghe nói trong thành Trường An có Trương tiên nhân đoán số mệnh rất chuẩn xác, nên nghĩ ra một cách, nếu như mẫu thân của Hứa Bình Quân mỗi ngày đều nhắc tới số mệnh, vậy thì sẽ dựa vào mệnh mà nói.

Không ngờ Trương tiên nhân là một người cứng mềm đều không lay chuyển được, vô luận Vân Ca nói như thế nào, cũng không chịu giúp Vân Ca đoán số mệnh, lại càng không chịu nói lời giả mạo. Ông ta nói mỗi ngày chỉ xem ba quẻ, lịch đã sớm sắp xếp tới sang năm, chỉ có thể hẹn trước, chỉ đoán cho người hữu duyên, kể cả công chúa gì đó cũng đều phải chờ.

Lưu Bệnh Dĩ nghe Vân Ca oán giận than phiền xong, cười nói hắn sẽ giúp Vân Ca tìm Trương tiên nhân nói chuyện. Trương tiên nhân vừa thấy Lưu Bệnh Dĩ, thái độ đại chuyển biến, tôn sùng Vân Ca như thượng khách, Vân Ca nói cái gì ông ta cũng đều hoàn toàn đáp ứng, hoàn toàn không giống lúc trước cao cao tại thượng đúng khí phách tiên nhân.

Vân Ca lòng tràn đầy tò mò, truy vấn Lưu Bệnh Dĩ.

Lưu Bệnh Dĩ cười nói cho nàng, “Trương tiên nhân đoán tướng số cho người khác là dựa vào cái gì? Bất quá là trước hết tính toán đúng số mệnh người đó, đưa ra được những chuyện riêng tư kín đáo của họ trong quá khứ và hiện tại, người tới tự nhiên lòng tràn đầy tin tưởng, còn chuyện tương lai cùng lời phán thì nói cho họ theo quy tắc ba phải, cái nào cũng được, giải thích ra có thể là tốt, cũng có thể là xấu, tùy ý người tới cân nhắc. Đến xem tướng mọi người đầu tiên phải hẹn trước, lại đều là người không giàu sang cũng cao quý trong thành Trường An, cái gọi là người hữu duyên. . .”

Lưu Bệnh Dĩ lời còn chưa dứt, Vân Ca đã lớn tiếng cười rộ lên, “Cái gọi là người hữu duyên chính là đại ca có thể tra được chuyện riêng tư của bọn họ, hóa ra vị tiên nhân này tiên khí là do đại ca cấp cho. Thành Trường An trong ngoài, trên mặt đất, ăn mày, kẻ trộm, lưu manh, đám người hành tẩu giang hồ đều là người của đại ca. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy một đám cát bụi rời rạc, mà lại không ngờ phía dưới còn có hồ sâu khác, thành Trường An nếu có chút gió thổi cỏ lay*, có muốn hoàn toàn giấu được đại ca, chỉ sợ không quá dễ dàng.”

*Gió thổi cỏ lay: thành ngữ, ý chỉ những biến động nhỏ.

Lưu Bệnh Dĩ nghe được lời nói của Vân Ca, sắc mặt khê biến.

Hắn vốn chỉ tính toán nói tới ba phần, nhưng thật không ngờ Vân Ca từ nhỏ đều có tiếp xúc với đủ hạng người, kiến thức rộng rãi, bản thân lại tâm tư nhạy bén, lời tuy là vô tâm, nhưng lại làm người khác kinh ngạc.

“Vân Ca, chuyện này, muội phải thay ta giữ bí mật, không thể nói cho bất kỳ người nào.”

Vân Ca cười gật gật đầu, “Muội biết rồi!”

.....

Trương tiên nhân vừa xem chỉ tay, vừa xem ngũ quan, vừa rút quả, cuối cùng trịnh trọng nói với Hứa Bình Quân, “Cô nương mệnh cách cao quý không sao nói hết được, bởi vì vô cùng cao quý, ngược lại lộ ra khắc tướng. Việc hôn nhân của cô nương không thể thành, chỉ vì đối phương khó có thể tiếp nhận được số mệnh cao quý của cô nương, cho nên tương trùng mà chết.”

Bởi vì Trương tiên nhân tính toán cho Hứa Bình Quân về quá khứ, hiện tại đều hoàn toàn chính xác, trong lòng Hứa Bình Quân đang cảm thấy kinh ngạc khó tin, lúc này nghe được lời nói của Trương tiên nhân, mặc dù trong lòng khó tin, nhưng lại ngóng trông tất cả đều là số mệnh, “Hắn thực sự không phải do tôi hại chết sao?”

Trương tiên nhân vuốt râu bạc trắng, khép hờ hai mắt, từ từ nói: “Nói là do cô nương hại chết cũng không sai, bởi vì thật sự mệnh của cô nương ngăn cản hại chết đối phương. Nhưng cũng không phải cô nương hại chết, bởi vì đây đều là số mệnh, là ông trời đã sớm định đoạt rồi, cũng không có quan hệ gì với cô nương, đối phương cũng không nên cưỡng ép người cao quý như cô nương.”

Mẫu thân Hứa Bình Quân vui vẻ ra mặt, vội vàng hỏi: “Trương tiên nhân, mệnh Bình Quân nhà ta rốt cuộc cao quý thế nào? Sẽ gả cho đại quan sao? Chức quan thế nào?”

Trương tiên nhân xem xét một hồi tướng mạo Hứa mẫu, “Phu nhân ngày sau là người được hưởng phúc của con gái.”

Ông ta thản nhiên nói xong một câu, đã đứng lên, chậm rãi ra đại sảnh, tiếng nói từ trong làn khói nhẹ mịt mù truyền đến, “Thiên địa tạo hóa, chuyện gì cũng đều có tiền duyên. Cô nương tự có duyên phận của cô nương, tới thời điểm, hết thấy tự nhiên sẽ hiểu.”

Vân Ca cắn chặt môi mới có thể không bật cười. Tuy là hết sức buồn cười, nhưng cũng thực bội phục lão già râu bạc này.

Đừng nói công phu giả thần giả quỷ, trong bụng đích xác cũng có chút công phu. Giống thật nhưng là giả, thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, những lời ông ta nói ra cũng không phải người khác có thể tùy tiện nói ra được.

Khi Hứa Bình Quân ra khỏi dinh thự của Trương tiên nhân, thần thái đã thoải mái hơn rất nhiều. Hứa mẫu cũng có nét mặt đỏ hồng, ánh mắt nhìn Hứa Bình Quân có thể nói là thoải mái mãn nguyện. Nói chuyện đối với con gái, ngữ khí vô cùng êm ái trước đây chưa từng thấy.

Vân Ca trong lòng tràn đầy vui sướng, cảm thấy rằng số mệnh tính được này thật sự là giá trị. Hóa giải khúc mắc, dịu đi mâu thuẫn gia đình, tăng thêm tình cảm mẹ con. Có thể nói gia đình hòa thuận, tâm tình vui mừng chính là thuốc tốt. Về sau cần phải cố vũ mọi người đến tính toán số mệnh thế này nhiều hơn.

Đúng lúc Vân Ca liếc nhìn, thấy một nam tử đội nón rộng vành che mặt, thân hình nhìn giống Mạnh Giác, nghĩ tới kể từ sau đêm đó, Mạnh Giác đúng là đi không có tin tức gì, cũng không biết huynh ấy bận bịu những việc gì.

Vân Ca do dự một hồi, rồi tìm một cái cớ, sau khi từ biệt Hứa Bình Quân và Hứa mẫu, đuổi theo Mạnh Giác.

Mạnh Giác bảy rưỡi tám ngoặt, thân pháp mau lẹ, tựa hồ hết sức giấu kín hành tung. May mắn Vân Ca đối với thân hình hần cực kỳ quen thuộc, lại có vài phần kỹ năng theo dõi con mồi của sói, nếu không thật đúng là rất khó đuổi theo.

Vân Ca lòng tràn đầy vui thích, vốn định làm thế nào dọa hần nhảy dựng, lại nhìn thấy hần vào cửa sau của một xưởng kỹ phường*, nàng có chút bĩu môi. Vốn định lập tức xoay người rời đi, nhưng trong lòng lại có vài phần không cam chịu. Cân nhắc một lúc, hay là lén lút chạy vào xưởng kỹ phường.

*Xưởng kỹ phường: phường ca múa.

Mạnh Giác cũng đã không thấy, nàng chỉ có thể phải trốn trái nấp mà tìm kiếm xung quanh. May mắn trong vườn cô nương lui tới nhiều, Vân Ca lại hết sức che dấu bản thân, nên thật ra không ai chú ý đến nàng. Tìm tới tìm lui, càng tìm càng không thấy, trong lúc bất tri bất giác, sắc trời đã tối đen.

Khi nàng đang muốn buông xuôi, đột nhiên nhìn thấy một người ngồi yên lặng trong tiểu viện rất giống Mạnh Giác. Vân Ca vừa đi vừa nấp, lặng lẽ chạy tới sau hòn giả sơn.

Cách xa một khoảng, nhìn qua song cửa sổ ngăn cách, chỉ thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, trang phục sang trọng ngồi ở phía trên, Mạnh Giác ngồi bên cạnh phía dưới.

Không biết đang nói đến chuyện gì, người đàn ông ăn mặc sang trọng đó cười ha hả, Mạnh Giác chỉ khẽ mím môi, hơi khom người lại. Một động tác rất là đơn giản, hần lại làm với một phong thái xuất thần, khiến cho người ta thấy như cây cối đang đón gió xuân.

Đại khái bọn họ đã nói xong chuyện, lần lượt có cô nương bưng rượu và thức ăn vào phòng. Vân Ca đang cân nhắc làm thế nào tránh đi khi hộ vệ đang tiến gần tới trước cửa gian phòng, bỗng nhiên bị một người nắm tóc kéo lại.

Một cô gái xinh đẹp trang điểm rất đậm thấp giọng mắng: “Khó trách đêm đi đếm lại đều thiếu người, vậy mà còn chạy tới nơi này trốn việc. Đừng tưởng rằng ma ma hôm nay bị bệnh, thì dám dè tiện các người có thể khi dễ ta đây là người mới tới, lão nương năm đó cũng một thời danh tiếng đỉnh cao, mấy thủ đoạn bắt nạt kẻ yếu, nịnh bợ người trên này của các người, ta đều biết rõ hơn nhiều so với người khác.”

Vân Ca vừa kêu đau, vừa bị cô gái đó kéo tới phòng bên cạnh. Trong lòng vui mừng là đối phương nhận sai người, cũng không phải là bắt được nàng, nàng chỉ cần chờ một cơ hội thích hợp trốn đi là được.

Cô gái liếc mắt một cái đánh giá Vân Ca, tiện tay lấy hộp trang điểm vẽ loạn lên mặt nàng vài cái, lại nhìn nhìn y phục của nàng, kéo vạt áo của nàng, muốn áo của nàng hở ra một chút, Vân Ca gắt gao túm y phục, không chịu buông tay. Cô gái hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Người mong muốn trang điểm thanh tú, vậy đi trang điểm đi! Dùng thân thể hầu hạ chu đáo cho ta là được. Nam nhân đến xưởng kỹ phường là muốn làm gì, chúng ta và bọn họ đều một hai rõ ràng, nhưng để đám nam nhân thói tha đó hết lần này tới lần khác tới ưu ái các người thì lời nói, giọng điệu, tư thế phải như thế nào, người biết rõ rồi chứ?”

Cô gái vừa nói thảm, vừa kéo Vân Ca nhanh chóng đi dọc theo hành lang dài, đợi tới khi Vân Ca thấy rằng hiện tình thế không đúng, muốn tránh thoát khỏi tay nàng ta thì đã muộn.

Hộ vệ canh giữ trước cửa phòng nhìn trên người nàng đánh giá một lượt rồi mở cửa. Cô gái đẩy mạnh Vân Ca vào phòng, bản thân cũng không dám bước vào, chỉ đứng ở cửa nét mặt tươi cười nói: “Lưu gia, trang điểm có chút chậm trễ, mong ngài có chút bỏ quá cho, nhưng mà đây là người đẹp nhất.”

Vân Ca đứng ở cửa, chỉ có thể nhìn hướng Mạnh Giác, vẻ mặt xin lỗi, ngây ngô cười.

Đúng lúc nhìn thấy bên cạnh Mạnh Giác là một cô nương đang quỳ gối hầu hạ, nàng ngay cả ngây ngô cười cũng đều keo kiệt cấp Mạnh Giác, chỉ mở to mắt quan sát, trừng mắt với hần.

Mạnh Giác có hơi giật mình một chút, lại lập tức khôi phục như thường.

Lưu gia đưa mắt nhìn Vân Ca, lạnh lùng nói: “Khó trách người dám tự cao tự đại tới muộn, thật đích xác là có ”vốn liếng” để tới muộn.”, rồi vẫy vẫy tay ý bảo Vân Ca tới ngồi vào bên cạnh hắn.

Vân Ca lúc này đã tức giận tới mức muốn ngắt đầu mình xuống để tự mắng mình là đồ đầu heo, từng bước từng bước chậm rãi đi tới cạnh Lưu gia, trong lòng rất nhanh tính toán đường thoát.

Mạnh Giác bỗng nhiên lên tiếng cười nói: “Vị cô nương này đích thực là dung mạo hơn người, xinh đẹp nhất trong những cô nương tối nay.”

Lưu gia cười rộ lên, “Hiếm thấy được Mạnh hiền đệ để mắt, còn không đi rót chén rượu cho Mạnh hiền đệ?”

Vân Ca như được đại xá, lập tức đến bên cạnh Mạnh Giác, quỳ gối rót chén rượu, hai tay bưng lên đưa Mạnh Giác, Lưu gia cười lạnh hỏi: “Người là ngày đầu tiên hầu hạ người khác sao? Người rót rượu như vậy cũng gọi là rót sao?”

Vân Ca nghiêng đầu nhìn cô nương trong lòng Lưu gia uống một ngụm rượu, sau đó nín lấy bả vai Lưu gia, dùng miệng mang rượu, đưa rượu vào trong miệng Lưu gia, xong xuôi, cái lưỡi dính hương còn nhẹ nhàng lướt qua bên môi Lưu gia.

Vân Ca chưa bao giờ tận mắt thấy qua tình cảnh như thế này.

Nếu như là người xa lạ còn được, nhưng người ngồi bên cạnh lại là Mạnh Giác, Vân Ca vốn thực rất trong sáng, ngay cả chính bản thân mình cũng đang bị đốt nóng, tay cầm chén rượu cũng trở nên run rẩy.

Nàng âm thầm đánh giá vòng hộ vệ trong bốn góc phòng, đều là tinh quang ám liễm, tư thế đứng cũng không giống thị vệ phủ hào bình thường chút nào, ngược lại càng giống quân nhân, ẩn có sát khí.

Vân Ca vừa cân nhắc nếu gặp chuyện không may cuối cùng sẽ vướng vào tai họa, vừa chậm rãi uống một hớp rượu. Không phải là miệng chạm vào miệng một chút sao? Mỗi ngày ăn cơm miệng phải chạm vào bát, uống nước miệng phải chạm cốc. Không sợ! Không sợ! Tưởng tượng hắn thành cái chén là được, Vân Ca làm đủ loại củng cố tâm lý ỉn, nhưng vẫn chậm chạp không hề cử động.

Mạnh Giác thầm thở dài một tiếng, nâng cầm Vân Ca lên, nhìn nàng chăm chú, trong ánh mắt đen như đá mã não, dường như có sóng ngầm bắt đầu chuyển động mà chính hắn cũng không thể rõ ràng.

Mạnh Giác một tay nắm ở thất lưng Vân Ca, một tay chậm rãi khép lại đôi mắt đang mở to của Vân Ca. Vân Ca thấy Mạnh Giác cách mình càng ngày càng gần, thấy hai cái bóng nho nhỏ của chính mình bị cuốn vào trong sóng ngầm, thấy môi hắn nhẹ nhàng mà bao phủ môi của nàng, thấy tay hắn mơn trớn mắt của nàng.

Thế giới của nàng, trong khoảnh khắc tối đen.

Bóng tối ngăn cách hết thấy, chỉ còn lại có mềm mại, ấm áp trên môi. Hơi ấm kia như thể ánh mặt trời tháng năm, làm cho người ta lộ ra mềm yếu từ trong bản chất, lại giống một loại rượu nguyên chất cực mạnh, làm cho người ta chìm đắm trong men say mà choáng váng.

Không biết là ngụm rượu kia cuối cùng là do nàng uống, hay là Mạnh Giác uống, không biết là xấu hổ, hay do cái khác, Vân Ca chỉ cảm thấy thân thể mình không có một chút sức lực, hoàn toàn dựa vào cánh tay Mạnh Giác mới có thể ngồi vững được.

Cánh tay Mạnh Giác ôn nhu nhưng có lực mà ôm lấy nàng, mang nàng và hắn cùng nhốt lại trong một thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Mặt Vân Ca giấu trên bả vai Mạnh Giác, trong đầu trống rỗng, lỗ tai kêu ong ong, tim đập bùm bùm, dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một hồi lâu sau, trái tim đập càng lúc càng nhanh của Vân Ca mới bình phục lại, cũng dần dần có thể nghe được tiếng cười nói của bọn họ, nghe thấy Mạnh Giác và Lưu gia nói đều là chuyện phong hoa tuyết nguyệt, trong lòng Vân Ca dần dần trở nên yên ổn, mới chậm rãi ngồi thẳng người.

Mạnh Giác tựa như chuyên tâm nói chuyện cùng Lưu gia, căn bản không hề để ý tới nàng, cánh tay vốn vẫn ôm nàng lại theo tâm ý của hắn buông lỏng ra.

Một thị vệ từ cửa sau tiến vào, cúi đầu, nói câu gì đó bên tai Lưu gia, sắc mặt Lưu gia đột nhiên lạnh băng, nhẹ vẫy tay, toàn bộ tiếng sáo tiếng đàn đều ngừng lại, tất cả các cô nương trong phòng đều cúi đầu rất nhanh rời khỏi.

Vân Ca đi theo phía sau các nàng, vừa muốn theo các nàng cùng đi ra ngoài, chỉ thấy kiếm quang lóe ra, đâm tới hướng trước ngực nàng.

Nàng vội vàng hết sức nhảy tránh, nhưng tránh như thế nào đều không thoát khỏi đường kiếm, mắt thấy mạng nhỏ nguy hiểm, một bàn tay dùng sức kéo nàng vào trong ngực, dùng thân thể bảo vệ nàng, thanh kiếm khó khăn lắm mới dừng lại trước yết hầu của Mạnh Giác.

Lưu gia nói với Mạnh Giác: “Đủ loại nữ nhân, bốn vương thấy được đã nhiều. Nữ nhân này khi vừa mới bước vào, bốn vương đã động nghi tâm, thuộc hạ hồi báo xác nhận sự hoài nghi trong lòng bốn vương, cô ta không phải người của xướng kỹ phường.”

Phiên vương tự tiện vào thành Trường An đều là đại tội mưu phản, Vân Ca nghe thấy người này tự xưng bốn vương, không chút nào che giấu thân phận, xem ra sát tâm đã định. Đảo mắt nhìn quanh, tất cả các nơi trong nhà đều có thị vệ canh giữ, khó tìm lối thoát.

Mạnh Giác vẻ mặt nghiêm túc nói với Yến vương Lưu Đán: “Không ngờ lại gây ra hiểu lầm lớn đến như vậy, tại hạ không dám lại có chút giấu diếm, nàng tên gọi Vân Ca. Vương gia mấy ngày trước đây còn nói đến muốn ném thử chút đồ ăn Nhã trù làm, nàng chính là Nhã trù, hay còn gọi là Trúc công tử trong thành Trường An. Nàng và tại hạ sớm có quen biết, việc hôm nay cũng không phải bởi vì Vương gia, thuần túy là vì tại hạ. Lúc tại hạ thấy nàng đột nhiên xuất hiện, đã muốn giải thích với Vương gia. Chỉ là lúc ấy nhất thời hồ đồ, nhưng tình cảnh của nữ nhân này lúc đó quả thật rất khó giải thích, chỉ xin Vương gia tha thứ cho tại hạ một lần. Nếu Vương gia không thể tin tưởng, chỉ có thể để Vương gia tùy ý xử trí, không dám có một câu oán hận.”

Lưu Đán nhìn chằm chằm vào Vân Ca, Mạnh Giác nắm chặt cánh tay Vân Ca, Vân Ca lập tức nói: “Xác thực như lời của Mạnh Giác nói, tôi trong lúc vô tình nhìn thấy huynh ấy vào xướng kỹ phường, muốn biết huynh ấy làm những việc gì ở xướng kỹ phường, cho nên đã đi theo. Nhưng do trước phòng Vương gia đều có thủ vệ, tôi căn bản không dám tiếp cận, không hề nghe được bất cứ chuyện gì, khi đang muốn rời đi, lại bị một cô nương hồ đồ coi là một cô nương trong phường, do đó đưa vào, sau đó lại thành hồ đồ đến bây giờ.”

“Vương gia, Mạnh Giác sớm đã quyết định một lòng đi theo Vương gia, nàng là nữ nhân của tại hạ, tại hạ có thể sử dụng tính mạng của mình cam đoan với Vương gia, tuyệt đối sẽ không gây ra tai họa gì.”

“Chuyện bốn vương đến thành Trường An tuyệt đối không được lộ ra ngoài, nếu Mạnh Giác thích dung mạo của nàng, sau khi mọi chuyện hoàn thành, bốn vương nhất định sẽ tìm kiếm khắp thiên hạ nữ nhân có dung mạo giống nàng cho người.”

Đường đường là Vương gia muốn giết một người, còn phải giải thích như vậy cho Mạnh Giác, đã là coi trọng mặt mũi của Mạnh Giác. Mạnh Giác lại không nói câu nào, cánh tay ôm Vân Ca cũng không hề rời lỏng.

Lưu Đán mày nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác, trong mắt, ánh sáng lạnh lẽo hiện rõ. Về mặt Mạnh Giác mặc dù khiêm nhường, nhưng ánh mắt lại không chút nhượng bộ.

Trong phòng yên tĩnh tới mức trở nên bị đè nén.

Không thể khoan tay chờ chết! Tay Vân Ca ở bên hông chậm rãi sờ soạng. Mạnh Giác dường như sớm biết tâm ý của nàng, cánh tay hơi dùng lực, ôm chặt nàng trong ngực, để cho tay của nàng không thể tiếp tục lộn xộn.

Lưu Đán nhìn lên thanh kiếm trước yết hầu Mạnh Giác, bàn tay đang ở sau lưng khẽ nắm thành quyền. Nghĩ đến hùng đồ đại nghiệp của mình, lại nghĩ đến đất phong của mình cũng không giàu có và đông đúc, mà việc làm ăn của Mạnh Giác trải rộng khắp Đại Hán, việc nắm giữ được của cải đối với hắn hết sức quan trọng, tay hắn lại chậm rãi mở ra.

Lưu Đán ra lệnh cho thị vệ lui ra, tay vỗ vỗ vào Mạnh Giác, rồi gật đầu cất tiếng cười, chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt đã biến thành hiền lành giống như một trường bối, "Mạnh hiền đệ, khi mới vừa nhìn thấy phong thái của ngươi, đã biết là ngươi sẽ làm cho trái tim nữ nhân tan vỡ, quả như bốn vương sở liệu, bốn vương đã gặp được tới hai người, không biết ngươi còn có bao nhiêu chuyện phong lưu?"

Vân Ca kinh ngạc nhìn về phía Mạnh Giác, Mạnh Giác chỉ biết cười khở.

Vân Ca tỉnh ngộ thấy rằng chính mình còn đang ở trong lòng Mạnh Giác, lập tức thoát khỏi ôm ấp của Mạnh Giác, đứng ra xa xa. Qua ánh mắt người khác, thật rất có vài phần bộ dáng chuyện phóng túng.

Mạnh Giác cười gượng hành lễ tạ ơn với Lưu Đán, "Vương gia đây là quả trách tại hạ vừa rồi lừa gạt, cố ý đem chuyện của tại hạ nói ra sao?"

Lưu Đán cười nói: "Mạnh hiền đệ còn là thuộc hạ bốn vương vừa lòng nhất, làm việc hiệu suất sao. . ." Mạnh Giác cắt ngang lời Lưu Đán, "Tại hạ ghi nhớ tình cảm của Vương gia. Hôm nay đã tới muộn, tại hạ xin cáo lui. Vương gia sau hai ngày nữa rời khỏi Trường An, tại hạ lại đến tiễn đưa."

Lưu Đán cười nhìn Vân Ca, lại nhìn sang Mạnh Giác, "Bốn vương sẽ không làm mất hứng thú của người khác, các người mau đi đi!"

Vân Ca và Mạnh Giác một trước một sau ra khỏi xướng kỹ phường, cả hai đều không nói câu nào. Giữa không gian im lặng, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Mạnh Giác đi phía sau Vân Ca, trong mắt cảm xúc phức tạp. Vân Ca đi phía trước, trong đầu suy nghĩ rối ren, căn bản không để ý tới bốn phía.

Vì sao phiên vương đó lại đến kinh thành, ẩn thân ở xướng kỹ phường? Vì sao Mạnh Giác lại cùng phiên vương xưng huynh gọi đệ? Vì sao Mạnh Giác đi theo phiên vương lại có năng lực cứu được nàng? Huynh ấy nói mình chỉ là người làm ăn, huynh ấy đang cố ý giấu giếm, hay là nói thẳng sẽ gặp bất tiện? Huynh ấy lấy sinh mệnh đảm bảo để cứu nàng, là vì sao? . . .

Nhiều câu hỏi vì sao khiến cho trong đầu Vân Ca vô cùng hỗn loạn.

Một chiếc xe ngựa chạy như bay đi qua, mà Vân Ca giống như không có nghe thấy gì hết, vẫn đang đi thẳng về phía trước. Tới khi nàng mơ hồ nghe được tiếng gọi của Mạnh Giác, đang lúc mờ mịt ngẩn đầu, chỉ nhìn thấy vó ngựa thẳng tiến sát gần mình.

Vân Ca hoảng sợ muốn tránh qua một bên, nhưng cũng đã chậm. Cuối cùng, phương pháp tránh né duy nhất nàng có thể làm chính là gắt gao nhắm hai mắt lại. Con ngựa hí lên thê thảm, vang lên tiếng roi quất.

Vân Ca cảm thấy là thân thể mình dường như bị túm lên, nghiêng ngả lao đảo ở giữa, tựa hồ mình đang lơ lửng giữa không trung.

Hóa ra cảm giác chết đi cũng không đau như vậy.

"Vân Ca! Vân Ca? Muội còn chưa chết, ông trời còn luyện tiếc cho cái mạng nhỏ của muội."

Vân Ca mở to mắt, nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ có vài phần biếng nhác, vài phần tươi cười âm áp. Trong bóng đêm, ánh mắt của hắn mơ hồ dường như có vài phần tương tự phụ thân.

Trong khoảng thời gian ngắn, sinh tử hai lần luân chuyển, tâm tình lúc thì ở trên không trung, lúc thì hạ xuống mặt đất, không hiểu rõ vì sao lại thành kỹ nữ, còn hôn mê.

Vân Ca chỉ cảm thấy lòng tràn đầy ủy khuất, giống như gặp được người thân, bỗng chốc ôm lấy Lưu Bệnh Dĩ khóc lớn lên, "Đại ca, có người ức hiếp muội."

Vân Ca ngày thường nhìn nhất cử nhất động đều rất có phong thái của tiểu thư khuê các, nhưng lúc này khóc lên, có thể nói là hoàn toàn mất hình tượng, lại còn là một bộ dáng đứa bé chịu tủi thân, gào khóc, đầy mặt nước mắt lẫn nước mũi.

Khoảnh khắc Mạnh Giác chạy về phía trước nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ đang ôm Vân Ca, vốn đang định phi thân cứu Vân Ca, thân hình đột nhiên dừng lại. Hắn ẩn thân tại ngã tư đường, nhìn vào cái bóng trước mặt, lẳng lặng nhìn Lưu Bệnh Dĩ ôm Vân Ca đang cao giọng khóc lớn.

Lưu Bệnh Dĩ vì cứu Vân Ca, bắt đắc dĩ đành giết ngựa kéo xe. Do lúc đó xe ngựa bị giảm tốc độ đột ngột nên bị lật, cô gái bên trong xe ngựa bị va đập còn đang choáng váng nặng nề, vừa đau vừa mất ngựa yêu, đang tràn đầy tức giận trong lòng, lại nhìn thấy người gây rắc rối đang khóc lóc với một bộ dáng nàng ta đang chịu oan khuất nhất thiên hạ, mà cái kẻ dám giết ngựa kia không đến cầu xin tha thứ nhận tội, ngược còn đang chiếu cố tới xú nha đầu đang trong ngục hẩn.

Nàng ta lửa giận bốc tới đầu, ngay cả hình tượng từ trước tới giờ cũng lười không thêm bận tâm, tức thì đoạt lấy roi ngựa trong tay người phu xe, đánh tới hướng Lưu Bệnh Dĩ và Vân Ca, “Vô lễ, trước đừng vào xe ngựa, sau to gan giết ngựa, lại còn không chút nào thấy sai, tiện. . .”

Lưu Bệnh Dĩ túm roi ngựa trong tay nàng ta, ánh mắt sắc bén liếc về phía nàng. Nàng ta bị ánh mắt của hẩn trừng, trong lòng không rõ lý do chợt thấy ớn lạnh, những lời chuẩn bị mắng ra đã lên tới miệng đột nhiên biến mất. Nha hoàn bên trong xe ngựa loạng chạng đi xuống xe ngựa, hét lớn: “Ngựa của tiểu thư nhà ta mà các người cũng dám giết, mau về nhà chuẩn bị hậu sự đi! Công chúa thấy tiểu thư nhà ta còn thấy khách khí...”

Nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ đang túm roi ngựa của tiểu thư, nha hoàn không thể tin được chỉ vào Lưu Bệnh Dĩ, “Này! Người còn dám túm roi ngựa của tiểu thư?”

Lưu Bệnh Dĩ không thèm quan tâm, cười nhìn về phía nha hoàn, nha hoàn bị sự kiêu căng lớn mật của Lưu Bệnh Dĩ làm khiếp sợ, tay run run, “Người. . . Người. . . Người xong rồi! Người xong rồi! Phu nhân sẽ giết người, sẽ... sẽ chu di cửu tộc của người. A Thuận, người hồi phủ đi gọi người, ta ở chỗ này bảo vệ tiểu thư, xem ai ăn tim hùm gan báo dám cả gan...”

Lông mày của tiểu thư kia đang dựng ngược, lạnh giọng trách cứ, “Buông tay!”

Lưu Bệnh Dĩ cười buông roi ngựa ra, thở dài giải thích với tiểu thư đó: “Việc này tiểu muội nhà ta đích xác có sai, nhưng tiểu thư phóng ngựa chạy như bay ở trên đường cũng không thể nào có lý. Nhất thời tình thế cấp bách, giết ngựa của tiểu thư, là lỗi của ta, ta sẽ đền ngựa cho tiểu thư, mong rằng tiểu thư bỏ qua cho.”

Cô nương đó hừ lạnh: “Bồi thường? Người bồi thường là được sao? Đây là hai con ngựa mà hoàng thượng ban cho, là hãn huyết bảo mã, có giết cả nhà các người cũng không bồi thường được.”

Nha hoàn đang khập khiễng đi tới, cũng quát to: “Hãn huyết bảo mã đấy! Năm đó tiên hoàng dùng những thỏi vàng nhỏ kích thước giống nhau ghép thành ngựa cũng không đổi được một con, cuối cùng phát binh hai mươi vạn mới được hãn huyết bảo mã, người cho rằng đây là ngựa tầm thường sao? Người chỉ sợ ngay cả tới tên hãn huyết bảo mã cũng chưa từng nghe qua, cũng không phải là một con ngựa có thể tùy tiện tiện lấy ở vườn sau nhà người...”

Giữa lúc Lưu Bệnh Dĩ đang dùng ngôn ngữ khiêm nhường, cô nương đó lại là người gây sự, tâm tình Vân Ca vốn đang không tốt, lúc này lửa giận cũng bốc tới đầu, “Không phải là hai con hãn huyết bảo mã sao? Còn không phải tốt nhất. Hãn huyết bảo mã tốt nhất chính là con ngựa mẹ ngũ sắc của Đại Uyển cùng lai giống với con ngựa hoang trên núi tạo thành đời thứ nhất. Nghe nói Đại Uyển năm đó tiến cống Hán triều một ngàn hãn huyết bảo mã, hai con ngựa này là đời sau của chúng nó, huyết mạch sớm không tinh khiết, có cái gì hiếm lạ? Có cái gì mà bồi thường không nổi?”

Cô nương đó bực bội, vung mạnh roi mà đánh tới hướng Vân Ca, “Khẩu khí thật lớn! Trong thành Trường An từ khi nào lại có người càn rỡ như vậy?”

Lưu Bệnh Dĩ muốn lôi Vân Ca né tránh, Vân Ca lại không lùi mà tiến tới, chớp lấy roi ngựa, mỉm cười mà liếc nàng kia: “Có lý thì cần gì phải nao núng? Sự tình vốn là mỗi bên có lỗi một nửa, tiểu thư lại động thủ ra tay đánh thương người, cho dù lúc này ở trước mặt hoàng đế Hán triều của các người mà nói, ta cũng càn rỡ như vậy.”

Cô nương kia từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ đều là người khác đối với nàng cúi người nịnh nọt, lần đầu tiên gặp nhục nhã như thế, bừng bừng nổi giận, vừa túm roi ngựa, vừa định phát tay đánh Vân Ca, “Ta hôm nay chính là muốn đánh người, thì thế nào? Cho dù tới trước mặt hoàng đế, ta cũng đánh không lầm, xem có ai dám ngăn cản ta?”

Vân Ca tuy là công phu mèo quào, nhưng ứng phó tiểu thư thế này lại dư dả, chỉ một bàn tay, đã xoay vòng

cô nương đó mà trêu đùa. Nha hoàn thấy tình thế không ổn, hướng ánh mắt tới xa phu ý bảo chạy nhanh về phủ tìm viện binh.

Xa phu là một người thành thật, lại có chút cà lăm, lắp bắp nói: “Cô. . . cô nương, đây. . . đây chính là Hoắc. . . Hoắc. . .”, càng nói nhanh càng không rõ tiếng.

Lưu Bệnh Dĩ nghe vậy, nghĩ đến những lời nói lúc trước của cô gái đó, đoán được thân phận của cô nương này, sắc mặt khê biến, nói với Vân Ca: “Vân Ca, mau buông tay!”

Vân Ca nghe vậy, khoe miệng nhấp lên một tia cười gian xảo, đột nhiên buông tay. Cô nương đó đang liều mạng dùng sức muốn rút roi ngựa ra, Vân Ca lại đột nhiên buông tay, nàng ta có chút ngã ra sau, lảo đảo lui lại mấy bước, rồi bịch một tiếng ngã ngồi xuống dưới đất, roi ngựa bật lại, đúng hướng đánh mạnh vào cánh tay nàng ta một cái.

Vân Ca cười to, thấy Lưu Bệnh Dĩ nhú mày, nàng thè lưỡi, vẻ mặt vô tội: “Huynh nói muội buông tay mà.”

Lưu Bệnh Dĩ muốn đỡ cô gái đó đứng lên. Cô nương đó vừa xấu hổ vừa giận, gạt tay Lưu Bệnh Dĩ, nước mắt tràn trong hốc mắt, lại bị nàng cố gắng bức trở về, chỉ không rên một tiếng, oán hận nhìn chằm chằm vào Vân Ca.

Lưu Bệnh Dĩ thở dài, xem chừng kết thù kết oán lớn rồi, cũng không có cách nào giải quyết tốt. Đang cân nhắc đối sách, Mạnh Giác đột nhiên xuất hiện, từ trong bóng tối đi ra, dần dần hòa nhập vào ánh sáng, giống như bước từ trong ánh trăng bước ra, một thân áo xanh nhanh nhẹn xuất trần.

Hắn đi đến bên cạnh người cô gái, ngồi xổm xuống, “Thành Quân, đã trễ thế này, tại sao cô còn ở chỗ này? Ta đưa cô về.”

Nước mắt được Hoắc Thành Quân cố nén lại bỗng chốc rơi xuống, nàng ta vừa dựa vào Mạnh Giác, vừa rơi lệ nói: “Nha đầu lỗ mãng kia... Giết ngựa của ta, còn. . .”

Mạnh Giác đỡ Hoắc Thành Quân đứng lên, “Nàng ấy đúng thật là một nha đầu lỗ mãng, lát nữa ta sẽ nói chuyện với nàng ấy, cô muốn mắng muốn đánh như thế nào đều tùy ý, hôm nay ta đưa cô về trước. Có điều hai người cũng coi như quen biết cũ, như thế nào mà đối diện cũng không nhận ra nhau?”

Vân Ca và Hoắc Thành Quân nghe vậy đều nhìn về phía đối phương. Vân Ca cẩn thận nhìn kỹ, mới nhận ra cô gái này chính là một người mua ẩn tịch bình phán.

Vân Ca lúc trước ở xưởng kỹ phường được trang điểm như thể một món hàng để bán ra cho thật lời, bởi vì nước mắt, lớp trang điểm trên mặt bị phai đi không ít, trên mặt đỏ đỏ đen đen, giống như một con mèo hoa, rất khó thấy rõ ràng diện mạo thực. Mà Hoắc Thành Quân lần trước là nữ cải nam trang, hiện tại lại mặc trang phục của nữ nhân, Vân Ca hiển nhiên cũng không nhận ra nàng.

Từ khi quen biết, Mạnh Giác đối với Hoắc Thành Quân vẫn ôn hoà, gần như là xa cách, đây là lần đầu tiên mềm giọng ôn tồn.

Hoắc Thành Quân mặc dù lòng đầy tức giận, nhưng đối diện với người trong lòng vừa khuyên giải vừa dỗ dành, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, cuối cùng tức giận cũng hơi xẹp xuống, để cho Mạnh Giác đưa nàng trở về Hoắc phủ.

Lưu Bệnh Dĩ thấy bọn họ rời đi, mới âm thầm thở phào một tiếng. Sắc mặt Vân Ca lại trở nên u ám, cúi đầu bước đi, một câu cũng không nói.

Lưu Bệnh Dĩ vẫn bước đi cùng nàng, thấy nàng vẫn đang phụng phịu, do dự nói: “Cô nương vừa rồi tên là Hoắc Thành Quân, là nữ nhi mà Hoắc Quang và Hoắc phu nhân cưng chiều nhất. Việc làm của Hoắc phu nhân, muội hẳn là cũng nghe được một chút, Phủ Từ Nhân con rể út của Xa Thừa tướng đại quan nhất phẩm, bởi vì đắc tội với đệ đệ của Hoắc phu nhân, nên chết thảm ở trong ngục. Quan viên bình thường trong thành Trường An thấy nô tài được chút sủng ái trong Hoắc phủ đều thập phần khách khí. Nha đầu Hoắc phủ nói công chúa thấy tiểu thư nhà nàng cũng phải vài phần khách khách khí, cũng không phải thổi phồng. Một Hoắc Thành Quân, còn có Thượng Quan Lan là con gái Thượng Quan Kiệt, hai người bọn họ ở Trường An, so với công chúa chân chính còn giống công chúa hơn. Nếu không có Mạnh Giác hóa giải, chuyện này chỉ sợ khó có thể dễ dàng.”

Bực bội của Vân Ca chậm rãi bình ổn vài phần. Cái gì công chúa hay không công chúa, nàng căn bản không sợ, cùng lắm thì vỗ vỗ mông chạy ra khỏi Hán triều, chỉ là có hai từ gọi là “liên lụy”, đại ca, Hứa tử tử, Thất Lý Hương. . .

Vân Ca thấp giọng nói: “Là muội lỗ mãng. Nhưng dù Mạnh Giác có giao tình với Hoắc Thành Quân, cũng không nên nói cái gì ‘Hồi sau cô muốn mắng muốn đánh thế nào đều tùy ý.’ Hoắc Thành Quân là bằng hữu của hần, chẳng lẽ chúng ta không phải?”

Lưu Bệnh Dĩ cười: “Hóa ra là vì thế này mà tức giận. Trong lời nói của Mạnh Giác bề ngoài toàn bộ là thiên vị Hoắc Thành Quân, nhưng muội cẩn thận ngẫm lại, lời nói đó thực sự là gần xa trách cứ ai? Trẻ con đánh nhau với người khác, cha mẹ trước mặt người khác mắng khăng định đều là trách mắng con của mình.”

Vân Ca suy nghĩ một lát, liền trở nên vui vẻ, cười nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Đại ca, thực xin lỗi, thiếu chút nữa gây ra đại họa.”

Lưu Bệnh Dĩ nhìn Vân Ca, muốn nhin nhưng bây giờ nhin không được, cười ha ha, “Ta đã muốn nhin đã lâu rồi, màu sắc trên mặt muội có thể dùng để mở cửa hàng thuốc nhuộm.”

Vân Ca lấy tay lau mặt, vừa nhìn trên tay, thấy vừa đỏ vừa đen, quả nhiên phấn khích, “Thật là lão yêu tinh, nàng ta vẽ loạn lên mặt muội một hồi.”

Lưu Bệnh Dĩ nhớ tới tiếng khóc của Vân Ca lúc trước, hỏi: “Muội nói có người khi dễ muội, là ai khi dễ muội?”

Vân Ca im lặng. Một Vương gia mờ ám! Còn có. . . Còn có. . . Mạnh Giác! Nghĩ đến mọi chuyện xảy ra trong xướng kỹ phường, mặt của nàng lại bị đốt nóng.

“Vân Ca, muội đang nghĩ gì vậy? Tại sao không nói?”

“Muội... muội không nghĩ gì cả. Kỳ thật không phải chuyện gì lớn... muội chỉ... chỉ muốn khóc.”

Lưu Bệnh Dĩ cười cười, không tiếp tục truy vấn nữa, “Vân Ca, đại ca tuy rằng chỉ là một tên côn đồ trong thành Trường An, rất nhiều chuyện đều không giúp được muội, nhưng cái lỗ tai để nghe một chút chuyện ủy khuất thì vẫn có.”

Vân Ca gắng sức gật đầu, “Muội biết, đại ca. Nhưng mà đại ca cũng không phải là tên côn đồ, mà là. . . Đại hồ đồ! Cũng không phải chỉ có một đôi tai, còn có thể ra tay cứu muội, còn có thể làm uội khóc... ”

Vân Ca nhìn thấy màu sắc vạt áo trước ngực Lưu Bệnh Dĩ, ngượng ngùng cất tiếng cười. Chỉ có những tâm tư, đối đãi bình thường, cũng không khinh thị, cũng không đồng tình, mới có thể dùng hồ đồ nói giỡn với huynh ấy, thậm chí trong giọng nói ẩn chứa chút kiêu ngạo.

Kỳ thật không liên quan gì tới chuyện khinh thị người khác, hần căn bản sẽ không để ý, hần càng sợ nhìn thấy người mà hần quan tâm sẽ đồng tình, thương hại hần.

Trong bóng đêm, hiện ra một khuôn mặt như được vẽ tuồng không thể nào nói là đáng yêu, nhưng Lưu Bệnh Dĩ lại cảm thấy được trong lòng có một thứ tình cảm ấm áp lưu chuyển.

Tay hần không khỏi xoa nhẹ vài cái ở trên đầu Vân Ca, vò tóc Vân Ca thành một đám bù xù, rối tung. Lúc này, Vân Ca thật sự trở thành một con mèo hoa.

Vân Ca có vài phần buồn bực, vài phần thân thiết vuốt thẳng lại tóc của mình.

Thấy thân thiết chính là Lưu Bệnh Dĩ và Nhị ca giống nhau, đều thích biến nàng thành cái người xấu xí. Buồn bực chính là nàng phát giác chính mình cứ nhiên cảm thấy rất hưởng thụ khi bị hần khi dễ, còn có thể cảm thấy thật ấm áp.

8. Q.1 - Chương 8: Tâm Đầu Ý Hợp

“Người là Trúc công tử?”

“Vâng, là thảo dân.”

Ngạc Áp công chúa nhẹ gật đầu, “Đình Ngoại Nhân có nói với ta người là nữ nhi, vì sao rõ ràng là nữ nhi lại mặc nam trang, còn xưng với người ngoài là Trúc công tử?”

Vân Ca còn chưa mở miệng, Đình Ngoại Nhân đứng bên đã cười nói: “Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, tính cách của đám người có chức vị là luôn luôn xem nữ nhân thấp vài phần, Nhã trù e rằng vì bất đắc dĩ mới phải che giấu giới tính với người ngoài, đỡ cho những chuyện phiền của người khác.”

Lời nói của Đình Ngoại Nhân hiển nhiên là gài đến đúng chỗ ngứa của công chúa, sắc mặt công chúa không vui, ánh mắt nhìn Vân Ca lại biểu lộ vẻ tán thưởng, thấu hiểu, “Các người đều đứng lên đi! Con trai, con gái đều do cha sinh mẹ dưỡng, lại cứ khẳng khẳng mọi chuyện đều do nam nhân định đoạt, các loại quy củ cũng là bọn họ đặt ra, nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, cưới rồi lại cưới thêm, nữ nhân lại... Ôi! Thật khó cho người tuổi còn nhỏ, có thể tạo được danh tiếng đứng đầu ở thành Trường An. Bồn cung có nếm qua một lần đồ ăn người làm, đúng là so với nam ngự trù* trong cung làm cũng không kém cõi chút nào, hơn nữa lại có chút thú vị. Hôm nay đồ ăn cần phải dụng tâm làm, làm thật tốt bồn cung sẽ có trọng thưởng.”

*Ngự trù: đầu bếp trong cung.

Vân Ca và Hứa Bình Quân hành lễ lui ra phía sau.

Hứa Bình Quân thấy nhóm cung nữ dẫn đường không có để ý tới các nàng, tới sát bên tai Vân Ca cười nói: “Hóa ra công chúa cũng giống như chúng ta thôi.”

Vân Ca cười rộ lên, “Chẳng lẽ tỷ cho rằng người so với chúng ta có nhiều hơn một cái mũi, hay là một con mắt?”

“Ai lại nói tới ý đó chứ? Tỷ là nói tới lời nói của công chúa thực. . . hay lắm..., dường như nói tới những thứ tỷ vẫn bình thường nghĩ tới, nhưng lại không suy nghĩ cẩn thận về chuyện đó, hóa ra chính là bởi vì quy định phép tắc đều là do nam nhân đặt ra, cho nên nữ nhân khắp nơi mới chịu trời buột.”

Vân Ca thu lại ý cười, “Đừng suy nghĩ về lời nói của công chúa nữa, nên cân nhắc cho kỹ xem làm thế nào mà nấu ăn cho tốt. Hôm nay có chút kỳ lạ, công chúa và Đình Ngoại Nhân đều không phải là lần đầu tiên ăn đồ ăn muối làm, nhưng công chúa cũng là lần đầu tiên vì món ăn mà triệu kiến muối, còn cố ý dặn dò chúng ta nấu ăn cho tốt.”

Hứa Bình Quân vội suy nghĩ, thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng, “Câu nói kia của công chúa, làm thật tốt bồn cung sẽ có trọng thưởng, chỉ sợ ý tứ ngược lại chính là làm không tốt sẽ phạt nặng. Hôm nay thật sự không thể có một chút sai lầm nào đấy.”

Vân Ca khẽ thở dài, “Muội thực sự cảm thấy nếu biết muối phải làm đồ ăn cho những người hoàng thân quốc thích này, muối sẽ không thích nấu ăn chút nào. Muối không thích loại cảm giác này. Nấu ăn là phải vui vẻ, thoải mái, khi ăn mới có thể cảm thấy thoải mái, vui mừng, hạnh phúc nhất. Dù cho là bằng hữu, hay là người nhà, sau một ngày vất vả, ngồi ở trước mâm cơm, cùng nhau thưởng thức đồ ăn, hẳn sẽ là thời gian hạnh phúc nhất trong một ngày, không phải như bây giờ.”

Hứa Bình Quân cười ôm bả vai Vân Ca, “Buổi tối muối làm đồ ăn cho tỷ và Bệnh Dĩ, muối vô cùng cao hứng lắm, chúng ta vô cùng cao hứng ăn, quên hết toàn bộ những cảm giác không vui này.”

Vân Ca cười gật đầu, “Được.”

“Hiện tại muối cần nghĩ người dùng bữa không phải là công chúa hay vương gia, muối nghĩ người đó là bằng hữu của muối, làm đồ ăn cho bằng hữu ăn, như vậy sẽ làm uội có sự quan tâm, tưởng nhớ tới người không thể gặp mặt. Nghĩ rằng muối vì người đó mà làm đồ ăn, sẽ vui vẻ cười, sẽ có cảm nhận rằng muối thực hết sức quan tâm tới người đó, sẽ có cảm giác thật ấm áp.”

“Hứa tỷ tỷ, tỷ mới vừa rồi còn khen công chúa, muối cảm thấy được tỷ nói chuyện cũng có thể so với công chúa.”

“Vân nha đầu, muối thực là một người biết nịnh người khác. Tốt lắm, không được nhiều lời nữa, mau nghĩ xem nên làm đồ ăn gì, nhanh lên, nhanh lên. . .”

Hoàng đế Lưu Phát Lăng tính cách lãnh mạc khó gần, nhưng công chúa Ngạc Ấp và hoàng đế từ nhỏ đã thân thiết, hoàng thượng luôn coi trọng điều này, người khác không thể so bì.

Lưu Phát Lăng từ nhỏ luôn thích đọc địa chí truyền kỳ, du hiệp liệt truyện, thích cùng giao đàm với sứ giả các quốc gia khác đến triều kiến. Tuy rằng sở thích đó sớm đã trở thành một ký ức bị bụi mù vùi lấp, nhưng ở trong phủ công chúa Ngạc Ấp, toàn bộ mọi sự tình khác đều có thể tạm thời quên đi, có thể chỉ lẳng lặng mà hưởng thụ một ít chuyện mà khi ở trong cung hần không thể chạm đến.

Một nữ nhân người Hồ đang gảy một khúc đàn, công chúa Ngạc Ấp giới thiệu: “Hoàng đế, đây là khúc nhạc đang lưu hành nhất trong ca vũ phường tại Trường An, nhạc cụ tấu nên khúc nhạc được gọi là tỳ bà, là ca nữ Tây Vực mang đến, nghe nói Vương phi Quy Tư yêu thích nhất khúc nhạc này, khúc nhạc được phổ biến rộng rãi trong dân gian, đến mức mỗi người dân Quy Tư* đều lấy việc gảy tỳ bà làm quang vinh.”

*Quy Tư: một quốc gia cổ đại tại Tây Vực, nay thuộc Tân Cương.

Nhìn thấy Lưu Phát Lăng nâng chén rượu trên bàn lên, Ngạc Ấp công chúa vừa cười vừa nói, “Rượu này tên là Trúc Diệp Thanh, là rượu hiện tại được người Trường An yêu thích nhất, bởi vì một ngày chỉ bán một vò, đang tiếng lại càng vang dội, giá so với rượu cống được ngâm đưa ra ngoài còn cao hơn! Người thích uống rượu này nói Trúc Diệp Thanh, quân tử. . .”

Công chúa suy nghĩ một lát, nghĩ không ra, nhìn về phía Mạnh Giác, gật đầu với Mạnh Giác đang ngồi cạnh đó rồi nói tiếp: “Trúc Diệp Thanh, trong rượu có quân tử, trong quân tử có rượu.”

Lưu Phát Lăng thản nhiên lướt mắt nhìn Mạnh Giác, tầm mắt lại hướng xuống trên người cô gái đang gảy đàn tỳ bà.

Thường ngày khi nói chuyện vui vẻ, việc làm thường thấy nhất của Đĩnh Ngoại Nhân chính là cung kính ngồi ở phía sau công chúa, một câu khác thường cũng không nói, hiển nhiên đối Lưu Phát Lăng rất là sợ hãi, mà ngay cả lời nói lấy lòng xu nịnh cũng không dám tùy tiện nói.

Lưu Phát Lăng lại là một người không thích nói chuyện, ở trong phòng cũng chỉ có tiếng nói của công chúa cùng với âm thanh của tiếng tỳ bà ngẫu nhiên vang lên.

Mạnh Giác mắt hơi hơi nheo lại, rất thú vị. Lưu Phát Lăng dường như thật sự muốn thưởng thức khúc nhạc. Đây là lần đầu tiên trong thành Trường An, hần tình cờ gặp được một người chân chính thưởng thức khúc nhạc trong yến tiệc, mà không phải chỉ coi tất cả là bối cảnh.

“Công chúa, thức ăn đã được chuẩn bị ổn thỏa, giờ mang đồ ăn lên luôn ạ?” Thị nữ quỳ gối ngoài màn hình hỏi.

Công chúa nhìn về phía Lưu Phát Lăng xin ý kiến, Lưu Phát Lăng nhẹ gật đầu, công chúa lập tức phân phó thị nữ mang thức ăn lên.

Thức ăn được đặt trên một cái đĩa từ ngoài bưng vào, nhưng không ai đưa tới gần Lưu Phát Lăng. Toàn bộ thức ăn đều được chuyển cho hoạn quan Vu An, sau khi được Vu An ném thử, sau đó đĩa mới được đặt ở trước mặt Lưu Phát Lăng.

Cho tới khi toàn bộ đồ ăn được sắp xếp xong, thị nữ mới sợ hãi đưa ra chiếc khăn lụa Vân Ca giao cho nàng ta, dựa theo chỉ thị của Vân Ca một cách hết sức máy móc.

“Hành hành trùng hành hành, dữ quân sinh biệt li (2). Xin chọn món ăn đầu tiên.”

Lưu Phát Lăng có chút ngạc nhiên, nói với công chúa: “A tỳ, ăn cơm còn cần giải câu đố sao?”

“Chuyện này... Hôm nay không phải đầu bếp trong phủ, là tỳ cổ ý Ỗi Nhã trù trong thành Trường An biệt hiệu là Trúc công tử, nghe nói ăn đồ ăn nàng làm thường thấy được sự hữu ý, bất ngờ, mới mẻ đa dạng. Bởi vì sợ nàng lo lắng, cho nên không nói cho nàng là nấu ăn cho hoàng đế, cũng không dự đoán được ăn đồ ăn của nàng còn phải coi trọng trình tự, nếu hoàng đế không thích, ta lệnh nàng bỏ đi.”

Vu An đứng ở bên cạnh Lưu Phát Lăng cúi người trả lời: “Hoàng thượng, nô tài cũng có nghe nói như những lời vừa rồi của công chúa. Nghe đồn Nhã trù này rất giỏi về biến tấu ý họa, ý thơ, ý nhạc dùng với tên đồ ăn, cùng với đồ ăn lại càng thêm tương đắc ích chương*. Còn nghe đồn hần có bình phong trúc điệp, chỉ cần có thể lưu lại thơ từ trên đó, mọi người có thể dùng đồ ăn miễn phí. Hoàng thượng từng triệu kiến qua hiền lương Ngụy Tương đã từng lưu chữ trên đó, còn có Thị lang Lâm Tử Phong cũng giấu tên mà lưu thơ trên đó.”

*Tương đắc ích chương: hợp với nhau càng làm tăng thêm sức mạnh, củng cố cho nhau.

Đình Ngoại Nhân thấy Mạnh Giác đang nhìn hần, vội âm thầm dùng tay ra hiệu, ý bảo ời Vân Ca đến không phải chủ ý của hần, đích xác là ý tứ của công chúa, hần cũng không có biện pháp.

Lưu Phát Lăng quay sang công chúa đang dao động phía dưới, “Chua ngọt đắng cay của thức ăn, ăn vị nào trước, ăn vị nào sau, cuối cùng mùi vị sẽ hoàn toàn khác biệt. Tỷ như trước đắng sau ngọt, ngọt sẽ càng thêm ngọt, nhưng trước ngọt sau đắng thì đắng lại càng thêm đắng. Việc này đầu bếp rất tốn công phu, để không phụ một mảnh tâm ý của hần, trẫm sẽ nhận đề bài của hần, phỏng đoán câu đố của hần.”

Chú thích:

(1) Trước hết là về tên chương, mọi người thấy là chương này có tên Hán Việt là Nhất song nhân, có ý chỉ tới hai người, nhưng quả thực khi chuyển sang thuần Việt thì tớ không nghĩ ra tên nào hay và chuyển tải hết ý nghĩa nên tạm chuyển thành Tâm đầu ý hợp, mọi người đọc hết chương sẽ hiểu được ý nghĩa của tên này.

(2): Đó là hai câu đầu bài thơ sau, tớ đăng lên bản phiên âm hán việt và bản dịch:

Hành hành trùng hành hành

(bài thơ khuyết danh)

Hành hành trùng hành hành,

Dữ quân sinh biệt ly.

Tương khứ vạn dư lý,

Các tại thiên nhất nhai.

Đạo lộ trở thả trường,

Hội diện an khả tri?

Hồ mã y bắc phong,

Việt điệu sào nam chi.

Tương khứ nhật dĩ viễn,

Y đới nhật dĩ hoàn.

Phù vân tế bạch nhật,

Du tử bất cố phản.

Tư quân linh nhân lão,

Tuế nguyệt hốt dĩ văn.

Khí quyên vật phục đạo,

Nỗ lực gia xan phạm.

Dịch thơ:

Đi mãi lại đi mãi (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Đi đi lại đi đi,

Cùng chàng sinh biệt ly.

Xa nhau hơn vạn dặm,
Mỗi kẻ một phương chia.
Đường dài bao hiểm trở,
Gặp nhau biết có khi?
Ngựa Hồ run gió bắc,
Chim Việt đậu cành nam.
Đã lâu ngày xa cách,
Áo mặc cũng rộng thêm.
Trên trời mây che khuất,
Người đi chẳng ngoái xem.
Nhớ chàng người già héo,
Chợt sắp hết tháng năm.
Lời xưa thôi nói lại,
Chỉ mong bữa thêm cơm.

“Hành hành trùng hành hành, dữ quân sinh biệt li*” ?

*Dịch thơ: Đi đi lại đi đi,
Cùng chàng sinh biệt ly.

Lưu Phất Lãng vừa suy tư, vừa nhìn kỹ qua một lượt thức ăn trên bàn. Một bàn đồ ăn có một cái đĩa hình dạng như lá liễu, trong đĩa này có đựng những viên tròn tròn trong suốt tựa như những viên ngọc trên châu lớn nhỏ, giống như những giọt lệ biệt ly, hẳn gặp một đũa đầu tiên.

Viên trên châu đó lúc đưa vào miệng cảm thấy trơn nhẵn, sáng khoái, nhưng chưa kịp nhai kỹ đã trôi xuống dạ dày, vị thanh trôi qua, trong miệng chậm rãi ngấm dần vị đắng. Lưu Phất Lãng ngâm một câu:

“Tích tiền tiền bích ngọc diệp, hận niên niên tặng li biệt.”

Dịch nghĩa: Luyến tiếc ngắt lá xanh, hận hàng năm tặng li biệt – câu này ở bài nào tớ không biết, tạm dịch vậy thôi nhé.

Món ăn này của Trúc công tử, chiếc đĩa chính là tượng trưng cho phong tục ngắt cành liễu tiễn đưa, đồ ăn được làm giống như hàm chứa lệ tiễn đưa người đi xa, đều là ngấm có ý tiễn biệt.

Thị nữ nhìn đáp án Vân Ca đưa cho, vội cười nói: “Chúc mừng hoàng thượng, món ăn thứ nhất của Trúc công tử ăn đúng là món ăn này, tên là ‘Tiễn biệt.’” Kỳ thật bất luận là có đúng hay không, thị nữ đều đã sớm quyết định sẽ nói dối, nhưng hiện tại hoàng thượng có thể đoán đúng, tất nhiên là rất tốt.

“Tương khứ vạn dư lí, các tại thiên nhất nhai*. Xin chọn món ăn thứ hai.”

*Dịch thơ: Cách xa hơn vạn dặm

Mỗi người một phương trời.

Nhìn những ngôi sao nổi bông bênh trên bát mỳ, dường như là từ bí đỏ khắc thành, đưa vào miệng lại hoàn toàn không phải vị bí đỏ, mà thấy một vị chát, cùng với vị đắng lúc trước, hòa quyện lại cùng với nhau, tạo thành một vị đắng chát.

Trong miệng Lưu Phất Lãng đầy vị đắng chát, ngâm ra một ý thơ phù hợp, “Nhân sinh như Tham Thương, Tây Đông bất đắc kiến*.”

*Nhân sinh như sao Sâm, sao Thương, Tây Đông không thể gặp(1).

Sao Sâm, sao Thương hai sao mặc dù ở cùng chiếu sáng dưới bầu trời, nhưng sao Sâm ở phía Tây, sao Thương ở phía Đông, cả hai đều không nhìn thấy nhau, vĩnh viễn không thể gặp nhau, chẳng phải là người xa cách cả chân trời, không thể cùng gặp lại?

“Chúc mừng hoàng thượng, tên món ăn này đúng là ‘Sao Sâm, sao Thương.’”

Tinh thần Lưu Phát Lăng có chút hoảng hốt, chưa nhìn thức ăn trên bàn đã ngâm: “Hà dĩ trường tương tư? Khán thủ lục la quần*.”

*Tạm dịch: Vì sao lại tương tư lâu như vậy? Trước mắt đều chỉ thấy làn váy lục la.

Lưu Phát Lăng ngâm xong câu thơ, nhưng không chọn món ăn, chỉ suy nghĩ xuất thần, sau một lúc lâu vẫn không nói lời nào, mọi người cũng không dám lên tiếng, cuối cùng là Vu An đánh bạo khẽ gọi “Hoàng thượng”.

Trong mắt Lưu Phát Lăng có vài phần ảm đạm, ánh mắt buông xuống, đảo qua thức ăn trên bàn, gấp một đũa đồ ăn làm từ củ sen và hạt sen. Vị đắng của tâm sen giống như nỗi khổ biệt ly trong lòng người, từng sợi ngó sen giống như những người biệt ly, dù là chia lìa nhưng lại không ngừng tương tư* không thể đoạn tuyệt, “Món ăn này nên gọi ‘Tương tư’.”

*Từ tương tư dùng ở chỗ này mang nghĩa là nhớ nhưng, xa cách nhé.

Thị nữ xem tên đồ ăn nói: “Dạ, đúng.”

“Phù vân tể bạch nhật, du tử bất cố phản*, mời dùng món ăn thứ sáu.”

*Dịch thơ:

Trên trời mây che khuất,
Người đi chẳng ngoái xem.

“Tư quân lệnh nhân lão, tuế nguyệt hốt dĩ văn*. Mời dùng món ăn thứ bảy.”

*Dịch thơ:

Nhớ chàng người già héo,
Chợt sắp hết tháng năm.

Trên mỗi món ăn là một hương vị, vị của món sau tiếp theo món trước, từ đắng chuyển sang chát, từ chát chuyển sang cay, từ cay chuyển sang thanh, từ thanh chuyển sang ngọt dịu, từ ngọt dịu chuyển sang ngọt đậm, cuối cùng chính là vị dầu muối bình thường. Nhưng vì đã nếm qua những hương vị đậm lúc trước, ăn đến vị dầu muối thông thường, sẽ cảm thấy ảm áp bình thản.

“Khí quyên vật phục đạo, nỗ lực gia xan phạm*. Mời dùng món ăn cuối cùng.”

*Dịch thơ:

Lời xưa thôi nói lại,
Chỉ mong bữa thêm cơm.

Lưu Phát Lăng bưng lên món ăn cuối cùng: một chén cháo ngô, lẳng lặng ăn, một câu cũng không nói.

Công chúa thấp thỏm bất an, hoàng thượng tại sao lại không nói ra tên món ăn? Hay là tức giận rồi? Cũng đúng, Nhã trù này làm sao lại dùng món ăn bình thường trong nhà dân chúng là cháo ngô mang tới cho đủ số? Đang muốn nghĩ cách bổ cứu, lại nhìn thấy sắc mặt thị nữ mang vẻ vui mừng.

Sau khi thị nữ lẳng lặng thi lễ với hoàng thượng xong, đem chia thức ăn trong thực đơn, hai tay dâng lên công chúa rồi lui xuống.

Các cung nữ khác trong phủ công chúa không thể tiến vào hầu hạ, nhìn thấy thị nữ A Thanh chia thức ăn xong đi ra, đều lập tức tiến đến vây quanh, “Thanh tỷ tỷ, trông hoàng thượng thế nào? Dung mạo anh tuấn tới đâu? Hoàng thượng có để ý tới tỷ tỷ chứ?”

A Thanh cười nói: “Các muội nghe nhiều chuyện hương diễm của tiên hoàng quá rồi sao (2)? Hiện giờ tâm tính của hoàng thượng như thế nào, các muội cũng không phải chưa từng nghe qua? Mau mau đừng có mơ mộng thế nữa, không tạo ra sai lầm là tốt rồi.”

Một thị nữ vẫn kéo tay nàng cười nói: “Thanh tỷ tỷ bị dọa sợ tới mức không nhẹ đâu! Một tay đầy mồ hôi!”

A Thanh đau khổ nghiêm mặt nói: “Trước khi dùng bữa phải giải câu đố, giải được mới được dùng bữa! Vậy các muội nói xem có thuận lợi được hay không! Cố tình dùng toàn những câu thương cảm. Chúng ta đều là nô tỳ trong phủ công chúa, yến hội hoàng thất thấy được không ít, đã bao giờ thấy trong yến tiệc có món cháo ngô chưa? Mà tên món ăn này càng kỳ lạ, tên là ‘Không nói gì’, chẳng lẽ là kém đến mức không lời nào để nói sao? Thật sự là không thể hiểu được!”

Càng tới các món sau, A Thanh lại càng sợ hoàng thượng sẽ đoán sai. Nhã trù tâm tư kỳ quái, tâm tư hoàng thượng cũng kỳ quái, vạn nhất hoàng thượng đoán sai, nàng căn bản không tự tin mình có thể lấp liếm được, may mắn hoàng thượng quả như lời đồn, thông minh nhanh trí, toàn bộ đều đoán chính xác.

Công chúa mở tấm khăn lụa ra, nhìn thoáng qua, hóa ra đáp án chính là “Không nói gì”, khó trách hoàng thượng không nói một lời, công chúa hết thấp thỏm, khẽ nở nụ cười nhìn về phía hoàng thượng.

Chậm rãi, khóe môi Lưu Phát Lăng cũng khẽ cười.

Nếu là tri kỷ, không cần ngôn ngữ? Toàn bộ thức ăn ở đây, người hiểu được tự nhiên một câu cũng không cần phải nói, không hiểu được dù có nói nhiều hơn nữa cũng là uống công.

Thiên ngôn vạn ngữ, đối với người mình quan tâm nhất bất quá là hi vọng người đó ăn no mặc ấm, như thế là mong ước đơn giản nhất, hi vọng người đó có thể chăm sóc được chính bản thân mình cho tốt.

Thức ăn có trăm ngàn hương vị, cố nhiên vị càng đậm đà thì càng kích thích, nhưng ẩm áp nhất, thức ăn ngon nhất lại chính là vị dầu muối bình thường, cũng giống như trong cuộc sống, chua ngọt đắng cay, rất nhiều màu sắc, thay đổi muôn hình muôn vẻ, nhưng sau cùng luôn hi vọng chính là tể thủy trường lưu*, cùng nắm tay hưởng hạnh phúc bình thản.

*Tể thủy trường lưu: nghĩa đen là nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, ý nói tới việc tiết kiệm, kiên trì, ở đây ý chỉ ước muốn một cuộc sống bình thường, chỉ cần tiết kiệm để no đủ là được.

Vu An mở to hai mắt nhìn, hoàng thượng nở nụ cười.

Lưu Phát Lăng mỉm cười nói lời cảm tạ với công chúa, “Đầu bếp giỏi lắm, thức ăn ăn thật ngon, đa tạ A tỷ.”

Mạnh Giác trong lòng không hiểu, sinh chút bất an.

Công chúa nhìn hoàng thượng, chợt thấy chua xót, trong lòng khẽ động, không chút suy nghĩ sâu xa lại hỏi: “Hoàng đệ thích là tốt rồi, có muốn triệu kiến Nhã trù Trúc công tử? Kỳ thật Trúc công tử. . .”

Mạnh Giác cảm chén rượu không cẩn thận va phải bầu rượu, “cạch” một tiếng, tiếng động lớn khi bầu rượu rơi xuống đất ngăn cản lời nói công chúa định nói ra.

Mạnh Giác vội rời chỗ quỳ xuống thỉnh tội. Lưu Phát Lăng cho hắn đứng dậy, Mạnh Giác luôn miệng tạ ơn rồi mới lui về chỗ ngồi, Đĩnh Ngoại Nhân đã túm lấy ống tay áo của công chúa ở dưới bàn.

Công chúa lập tức kịp phản ứng, hiện giờ hoàng thượng còn chưa cùng Thượng Quan hoàng hậu viên phòng (3), nếu tiến cử nữ nhân cho hoàng thượng, vạn nhất được sủng ái, chắc chắn đắc tội Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang. Hoắc Quang gác sang một bên không nói, nàng và Thượng Quan Kiệt trước giờ luôn luôn giao hảo, cục diện trước mắt, tội gì lại đem tảng đá đập vào chân mình.

Công chúa vội cười lệnh ca nữ tấu lại khúc nhạc vừa rồi, lại truyền vũ nữ đến hiến vũ, hết sức tránh né lời vừa định nói lúc trước.

Sau khi Lưu Phát Lăng ăn xong chén cháo, nói với công chúa: “Trọng thưởng Nhã trù.” Công chúa vội đáp ứng.

Vu An nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng nếu thích đồ ăn Nhã trù làm, không bằng triệu hân vào cung làm ngự trù, mỗi ngày nấu ăn cho hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng trầm ngâm không nói. Mạnh Giác, công chúa, Đình Ngoại Nhân trong lòng đều lập tức thấp thỏm, Đình Ngoại Nhân lại hận tới mức muốn giết Vu An, kẻ muốn phá hỏng phú quý của hân.

Sau một lúc lâu, Lưu Phát Lăng buông mắt nhìn xuống nói: “Người này phải làm công việc hân thích, trầm ép hân không được. Để cho hân tự do tự tại làm đồ ăn theo phương thức mà hân thích, đó mới là thật tâm thưởng thức tài nghệ của hân.”

Mạnh Giác trong lòng chấn động, nhất thời có một cảm giác không diễn tả được, hoàng thượng này làm cho hân có nhiều điều không ngờ.

Lưu Phát Lăng tuổi nhỏ đáng cơ, hoàn toàn không có thực quyền, Hán Vũ Đế để lại cho hân một cục diện rối rắm. Trước mặt là Hoắc Quang tham quyền đoạt vị, lòng dạ thâm sâu, Thượng Quan Kiệt tham lam tàn nhẫn, Tang Hoảng Dương quyền cao chức trọng, còn có Yến vương cùng đám quyền thần đối ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi*, hân lại có thể duy trì một cục diện tài tình cân đối, gian nan cẩn thận mà thi hành cải cách.

*Nguyên văn: Hổ thị đam đam nghĩa là giường giường mắt hổ.

Mạnh Giác sớm đoán được Lưu Phát Lăng không phải là một nhân vật tầm thường, nhưng khi trực tiếp nhìn thấy chân nhân, quả thực là hân cũng không hề ngờ tới.

“Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ; suất thổ chi tân, mạc phi vương thần*.” Có mấy bậc Thiên Tử không cho rằng những thứ mình có được là đương nhiên?

*Khắp cõi dưới trời

Chẳng chỗ nào không phải là lãnh thổ của nhà vua.

Nói theo những vùng đất ven bờ

Dân chúng khắp nơi, chẳng ai không phải bề tôi nhà vua.

Bài Bắc Sơn, thuộc phần Tiểu Nhã của Kinh Thi.

Sau khi Vân Ca được trọng thưởng, trong lòng không khỏi hoảng hốt, chẳng lẽ có người luận phẩm đã hiểu được đồ ăn của nàng? Suy nghĩ, tưởng tượng một hồi, toàn bộ những kinh ngạc trong lòng đều tan biến.

Đám hoàng thân quốc thích trong thành Trường An này, sơn hào hải vị sớm đã ăn tới chán ngấy, luôn thích sự mới mẻ, độc đáo, có lẽ là hình thức giải câu đố trước khi dùng bữa là hình thức làm cho bọn họ cảm thấy hết sức mới lạ. Nàng sớm đoán được, cung nữ mặc dù cầm câu đố của nàng, nhưng khẳng định mặc kệ người ăn có đoán đúng hay sai, cung nữ đều nói đúng, làm cho đối phương vui mừng.

Nàng hôm nay làm những món ăn đó, chẳng qua là bị lời nói của Hứa Bình Quân làm xúc động, thật sự là chán ngấy làm những món ăn trái lương tâm, nhất thời tùy hứng vì chính bản thân mình mà làm, khi nấu ăn, để mặc cho những tình cảm trong lòng chi phối, thực sự làm rất dễ dàng. Nếu không thể làm cho người năm đó ăn, như vậy thì ai ăn cũng thế cả.

Nếu có thể dễ dàng như vậy gặp được tri âm, thế gian ngàn năm cũng sẽ không chỉ có một khúc nhạc ‘Cao sơn lưu thủy*’, Bá Nha cũng sẽ không vì Tử Kỳ qua đời, bi thương mà đập vỡ cây đàn, từ đó về sau, trọn đời không đánh đàn nữa.

*Hay còn gọi là tri âm tri kỷ, mọi người có thể google thêm về Bá Nha và Tử Kỳ để tìm hiểu nhé, tở lười.

Vân Ca và Hứa Bình Quân cáo từ với tổng quản phủ công chúa, dọc theo đường nhỏ đi ra, xa xa đã thấy trước cửa chính của phủ công chúa, người đang quỳ đông nghìn nghịt.

Hứa Bình Quân vội thò đầu ra cẩn thận nhìn ngó, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người nào mà có thể phô trương tới như vậy. Mạnh chính trên mui xe ngựa chậm rãi hạ xuống, Vân Ca chỉ nhìn thấy một ông tay áo màu đen có thêu những sợi tơ vàng.

Nhìn xe ngựa đi đã xa, Hứa Bình Quân thở dài, “Có thể làm cho công chúa cung tiền đến tận ngoài cửa phủ? Không biết là người nào? Đáng tiếc không có nhìn thấy.”

Vân Ca nhếch môi nói: “Hắn là hoàng đế. Muội dường như nhớ rõ trong sách có nói Hán triều rất coi trọng màu đen và màu vàng, màu đen có thể họa tiết vàng hẳn là màu sắc của long bào.”

Hứa Bình Quân kêu một tiếng “Ồi mẹ ơi!”, lập tức quỳ xuống dập đầu.

Vân Ca hì hì cười rộ lên, “Quả nhiên là người lớn lên dưới chân Thiên tử. Đáng tiếc người đã đi rồi, việc này của tỷ quả là trung thành và tận tâm đứng đầu con dân Đại Hán đi!” Rồi mạnh mẽ túm Hứa Bình Quân kéo lên, hai người lại vừa cười vừa giỡn theo cửa ngạch của phủ công chúa ra ngoài.

Nhìn thấy Mạnh Giác yên lặng đứng ở bên đường, tiếng cười của Vân Ca lập tức mắc lại trong cổ họng. Dưới ánh mặt trời mùa đông, Mạnh Giác mặc trường bào tùy ý đứng đó, phong thái phóng khoáng, tư thái phong lưu.

Hứa Bình Quân đưa mắt nhìn Vân Ca, lại đưa mắt nhìn Mạnh Giác, thấp giọng nói: “Tỷ có chuyện đi trước một bước.”

Vân Ca cũng muốn đi theo sau Hứa Bình Quân, Mạnh Giác gọi nàng lại, “Vân Ca, ta có vài lời muốn nói với muội.”

Vân Ca chỉ có thể dừng lại, “Huynh nói đi.”

“Nếu công chúa lại truyền muội tới nấu ăn, thì nghĩ biện pháp từ chối, ta đã nói với Đình Ngoại Nhân, hẳn sẽ chu toàn giúp muội.”

Người phía trước hết sức chân thực đứng trước mắt nàng, nhưng chung quy nàng lại chỉ cảm thấy giống như đứng trong một màn sương mù lớn, giống như gần ngay trước mắt nhưng lại xa cách tận chân trời.

Vân Ca khẽ gật nhẹ đầu, “Đa tạ. Hôm nay huynh đã tới phủ công chúa sao? Huynh đã ăn đồ ăn muội làm sao? Ăn ngon không?”

Đúng vào sau giờ Ngọ một ngày mùa đông, ánh sáng nhàn nhạt của mặt trời hoàn toàn chiếu thẳng vào Vân Ca. Vân Ca hơi ngửa mặt lên, chuyên tâm nhìn Mạnh Giác, trong ánh mắt tối đen của hắn dường như có một khao khát thiêu đốt, trong đó, cả người của nàng trông giống như một mặt trời nho nhỏ.

Mạnh Giác trong lòng rung động, vội lấy lại bình tĩnh, chỉ mỉm cười nói: “Ăn, ăn rất ngon.”

“Ngon như thế nào?”

“Dùng thơ từ kết hợp với đồ ăn, trình bày rất đẹp, mùi vị vừa miệng.”

“Vừa miệng? Như thế nào gọi là vừa miệng?”

“Vân Ca, đồ ăn muội làm đích thực là ngon, ta có nói thêm cũng chỉ là bắt chước lời người khác.”

“Nhưng mà muội muốn nghe huynh nói.”

“Đậm nhạt vừa phải, khẩu vị độc đáo, có thể nói thêm một chút thì sẽ đậm, giảm một chút thì sẽ nhạt.”

Mạnh Giác thấy Vân Ca trong chớp lát đã nhìn mình không chớp mắt, nét mặt hình như có vài phần cô đơn thương tâm, hắn lại cảm thấy lời nói của mình có không chỗ không ổn, không khỏi lên tiếng hỏi: “Vân Ca, muội làm sao vậy?”

Vân Ca đầu tiên là thất vọng, nhưng lại thấy không đúng, sau đó chậm rãi cân nhắc lại, nỗi thất vọng đã tiêu tan, chỉ cảm thấy hết sức kinh ngạc. Nàng hít một hơi thật sâu, giấu đi hết thấy cảm xúc, lắc đầu cười, “Không có gì. Mạnh Giác, huynh có chuyện gì sao? Nếu không có việc gì đưa muội về nhà được không? Huynh đã trở lại Trường An lâu như vậy, lại không có dịp nào chúng ta cùng tụ tập đấy! Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm, được không? Chuyện đó...” Vân Ca quét mắt nhìn bốn phía, “Đán Vương gia gì đó cũng nên rời Trường An rồi chứ?”

Mạnh Giác còn chưa đồng ý, Vân Ca đã tự động quyết định, túm cánh tay của hắn kéo về phía trước. Mạnh Giác định rút cánh tay ra, nhưng thân thể lại đi ngược lại ý chí của hắn, để mặc cho Vân Ca kéo đi.

Dọc theo đường đi, Vân Ca đều ríu ra ríu rít nói chuyện không ngừng, bất cứ chuyện gì trong mắt nàng, lại qua sự miêu tả của nàng, đều trở nên sống động, vui vẻ.

“Mạnh công tử.”

Hương xa bảo mã, tóc mây hoa nhạn, đôi tay mềm mại nhỏ hồng nhẹ vén bức rèm che, Hoắc Thành Quân từ trên xe nhẹ nhàng bước xuống. Mạnh Giác đứng ở ven đường, cười nói chuyện cùng nàng ấy.

Vân Ca thấy tầm mắt Hoắc Thành Quân không hề nhìn tới nàng, hiển nhiên là bộ dáng căn bản không coi nàng vào mắt. Mà Mạnh Giác tựa hồ cũng quên sự tồn tại của nàng.

Vân Ca đơn giản là lặng lẽ lui lại phía sau mấy bước, làm một bộ dáng người qua đường, trong lòng bắt đầu chậm rãi đếm đếm, một, hai, ba...

Mạnh Giác và Hoắc Thành Quân, một người ôn nhuận quân tử, một người yếu điệu thực nữ, tạo thành một cảnh giống như nhân gian hay nói.

. . . Chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm.

Được, hết thời gian! Nhị ca mặc dù là một người không thể cùng nói rõ ràng được, nhưng thật sự cũng nói nhiều thứ rất có đạo lý, không thêm để ý tới, mới có thể quên được.

Vân Ca lui lại phía sau một bước, lại một bước, lại một bước, sau đó xoay người một cái, từng bước từng bước nhỏ chạy đi.

Hai người đó vẫn còn đang nói chuyện, cả hai dường như chưa bao giờ lưu ý tới những người qua đường, một người cười nhiều tới mức không thể nhận ra, một người khi nói chuyện ngữ thanh hơi hơi ngừng lại một chút.

Chú thích:

(1) Sao Sâm là sao Anpha của chòm Tráng sĩ (Orion), là ngôi sao sáng nhất của chòm này, tên quốc tế là Betelgeuse, Sao Thương là sao sáng nhất trong chòm “Con bò cạp” (Scorpiion), chòm này ở Việt Nam lại phân làm hai chòm, là Thần Nông và Con Vịt. Sao Thương nằm trong chòm Thần Nông, tên quốc tế là Antares. Trước đây ở nước mình có quan niệm cho rằng sao Sâm và sao Thương chính là sao Hôm và sao Mai, nhưng quan niệm đó không đúng, vì sao Hôm và sao Mai thực chất là sao Kim. Hai sao Sâm và Thương nằm tương đối gần xích đạo trời, nên thời gian mọc (ở trên đường chân trời) xấp xỉ gần bằng thời gian lặn, chúng có xích kinh khác nhau 11h, như vậy sao này sắp lặn thì sao kia sắp mọc, do đó không bao giờ thấy được cả hai sao cùng ở trên bầu trời.

(2) Nói tới chuyện Vệ Tử Phu từ ca nữ thành hoàng hậu ấy mà. Lưu Triệt là gặp được Vệ Tử Phu trong một dịp đi thăm phủ Bình Dương công chúa.

(3) Từ viên phòng này về cơ bản mọi người hiểu theo nghĩa từ động phòng là được, nhưng theo mình đoán, vì đám cưới rồi mà không có động phòng luôn, để sau nên gọi là viên phòng ấy mà

Vân Ca nấu chính, Hứa Bình Quân làm trợ thủ, Lưu Bệnh Dĩ phụ trách giữ lửa, ba người vừa làm việc, vừa cười đùa. Ba người chen chúc ở trong phòng bếp nhỏ nhỏ, đã thực rất chật chội, nhưng vào buổi tối mùa đông, lại chỉ cảm thấy ấm áp.

Hứa Bình Quân cười nói về những thứ mắt thấy tai nghe ở phủ công chúa lúc ban ngày, nói tới chuyện mình bỏ lỡ dịp một lần được gặp hoàng thượng, tiếc nuối giậm chân, “Đều do Vân Ca, đi đường chậm quá, giống hệt một con rùa. Lúc thì lên hái trộm một ít lá cây trong phủ công chúa, lúc thì hái trộm một ít hoa, nếu đi nhanh một chút, nhất định có thể nhìn thấy.”

Vân Ca cười giễu nói: “Tỷ tỷ là mệnh phú quý vô cùng, theo ý tứ mà Trương tiên nhân kia nói nhất định là tỷ tỷ sẽ gả ột người có thân phận cao quý, thân phận cao quý trong thiên hạ, không thể vượt qua hoàng đế, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn làm hoàng phi?”

Hứa Bình Quân đưa mắt nhìn Lưu Bệnh Dĩ, có chút trở nên nôn nóng, vội tới bóp miệng Vân Ca, “Nha đầu thối, xem muội về sau còn dám nói lung tung?”

Vân Ca liên tục cầu xin tha thứ, vừa tránh né chung quanh, vừa năn nỉ Lưu Bệnh Dĩ nói giúp cho nàng. Lưu Bệnh Dĩ ngồi ở sau bếp cười nói: “Ta sợ chuốc họa vào thân*, vẫn nên lấy an toàn là trên hết.”

*Nguyên văn: dẫn lửa thiêu thân.

Vân Ca mắt thấy cái tay đầy dầu của Hứa Bình Quân sắp sửa quệt tới mặt mình, trong lúc gấp rút chạy đi, Vân Ca đụng vào một người vừa mới đẩy cửa bước vào, dừng lại không kịp, đã bị người vừa tới ôm vào trong lòng.

Thân thể Mạnh Giác hơi nghiêng đi, chặn Hứa Bình Quân lại, không e dè mà bảo vệ Vân Ca, cười nói: “Ồn ào náo nhiệt quá! Còn tưởng rằng sắp được ăn cơm rồi, không nghĩ tới hai đại đầu bếp đang bận rộn đánh nhau.”

Hứa Bình Quân nhìn thấy Mạnh Giác, sắc mặt trắng nhợt, lập tức thu tay về, im lặng lui về phía sau một bước dài.

Mặt Vân Ca đỏ lên, từ trong lòng Mạnh Giác nhảy ra, cúi đầu nói: “Đều là món ăn thường ngày, chỉ cần chú ý tới hương vị, cũng không quan trọng lắm việc trình bày, rất nhanh có thể nấu xong.”

Vân Ca vội vàng xoay người thái rau, một bộ dáng nghiêm trang, nhưng chính bản thân cũng không biết rằng khoe miệng nàng không nhận được khế giường lên, vẻ xấu hổ chưa mất đi, trên mặt lại lộ ra ý cười.

Tầm mắt Lưu Bệnh Dĩ đảo qua trên mặt Vân Ca, rồi nhìn về phía Mạnh Giác, không nghĩ tới Mạnh Giác chỉ mỉm cười nhìn chăm chú vào hắn, rõ ràng là ý cười thực ôn hòa, Lưu Bệnh Dĩ lại cảm thấy là đầy châm biếm.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, rồi lại đều tự dời đi, nói chuyện như thường.

Sau khi ăn xong, Lưu Bệnh Dĩ xung phong đảm đương trách nhiệm rửa bát, Vân Ca nói là ở bên cạnh làm “trợ thủ” giúp đỡ, là nấu nước sôi rửa bát, nhưng thực ra là cười toe toét nghịch nước.

Hứa Bình Quân đang muốn chạy lại đó, rồi lại chần chờ, nửa dựa vào cánh cửa phòng, im lặng nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ lúc thì nhíu mày, lúc thì cười to.

Mạnh Giác mới vừa đi tới bên cạnh nàng, Hứa Bình Quân lập tức đứng thẳng người. Mạnh Giác cũng không ngại, mỉm cười, xoay người định rời đi, Hứa Bình Quân do dự một chút, gọi Mạnh Giác lại, “Mạnh đại ca, tôi. . .” Rồi lại không nói được.

Dưới ánh nến mờ ảo, ý cười của Mạnh Giác có vài phần mơ hồ, “Có chuyện Âu Hậu gia, cô sợ hãi ta cũng thực bình thường.”

Hứa Bình Quân không thể phủ nhận cảm nhận trong nội tâm của mình, lại càng không dám đối mặt với chân tướng thực sự của chuyện này, cho nên nhất thiết khẳng định theo như lời Trương tiên nhân đã nói, là mệnh!

Hứa Bình Quân miễn cưỡng nở nụ cười, cố gắng chôn giấu những thứ đó càng sâu càng tốt, lại nhìn Lưu Bệnh Dĩ và Vân Ca, “Tôi và Bệnh Dĩ từ nhỏ đã quen biết nhau, nhưng có những thời điểm, lại cảm thấy như bản thân mình giống một người ngoài, có đi cũng không tiến tới được thế giới của Bệnh Dĩ. Huynh đối với Vân Ca thế nào?”

Mạnh Giác mỉm cười không đáp chỉ hỏi lại: “Tâm ý của cô chắc chắn sẽ không thay đổi?”

Hứa Bình Quân gật đầu, nếu trên đời này nàng có thể khẳng định điều gì đó, thì đây là điều duy nhất.

“Khi lần đầu tiên tôi thấy huynh ấy, bởi vì ở nhà có chút tủi thân, chỉ trốn sau đồng cửi len lén khóc. Huynh ấy ngồi xổm trước mặt hỏi tôi ‘Tiểu muội, vì sao lại khóc?’. Nụ cười của huynh ấy thật ấm áp, dường như còn chân thực hơn cả ca ca tôi, cho nên không rõ tại sao tôi đối với một người lần đầu tiên gặp mặt lại có thể vừa khóc vừa kể. Rất nhiều năm sau, huynh ấy luôn luôn ở bên cạnh tôi, khi phụ thân say ngã ở bên ngoài, huynh ấy sẽ giúp tôi công phụ thân về nhà. Khi mẹ tôi mắng tôi, huynh ấy sẽ an ủi tôi, dẫn tôi ra ngoài trộm khoai lang nướng lên ăn. Khi lễ mừng năm mới, biết mẹ tôi sẽ không mua đồ cho tôi, huynh ấy sẽ cố ý tiết kiệm tiền mua cho tôi một ít hoa lụa để cài. Khi việc nhà thật sự làm không hết, sáng sớm huynh ấy sẽ giúp tôi mang củi ra chẻ, đổ nước đầy vại. Mỗi lần nghĩ đến huynh ấy, tôi đều cảm thấy mặc kệ sẽ khổ

cực như thế nào, tôi đều có thể vượt qua, dù có chịu ủy khuất hơn cũng không sợ. Huynh nói tôi sẽ thay đổi sao?”

Mạnh Giác cười, “Đường như không dễ dàng.”

Hứa Bình Quân thở dài một cái, “Mẫu thân hiện tại mặc dù không ép gả tôi, nhưng tôi cũng không thể ở nhà ngây ngốc cả đời.”

Trong phòng bỗng nhiên truyền ra một trận cười, Hứa Bình Quân và Mạnh Giác đều hướng tầm mắt về phía trong phòng.

Không biết Vân Ca và Lưu Bệnh Dĩ đang nói tới chuyện gì, hai người đều cười đến nỗi không đứng thẳng người được. Một chậu bát đĩa, được rửa sạch hơn phần nửa, đang rửa dở hai ba cái. Lưu Bệnh Dĩ dường như không muốn Vân Ca giúp đỡ, chỉ thêm phiền, chỉ muốn đuổi Vân Ca ra chỗ khác, nhưng Vân Ca lại rất xấu tính không chịu đi, riu ra riu rít liên tục cười nói. Lưu Bệnh Dĩ vừa tức lại vừa buồn cười, thuận tay sờ soạng dưới bệ bếp lấy một ít tro bếp bôi vào mặt Vân Ca.

Hứa Bình Quân nhìn lên về phía Mạnh Giác, thấy Mạnh Giác vẫn thản nhiên cười như trước, vẻ mặt không có chút không vui nào. Trong lòng nàng dường như có một vết rạn, đang muốn vào nhà, chợt nghe thấy Mạnh Giác nói: “Cô có quen Dịch đình lệnh Trương Hạ không?”

“Có gặp qua vài lần. Trương đại nhân từng là thượng cấp của phụ thân tôi. Bệnh Dĩ cũng có quen với Trương đại nhân, tôi còn nhớ khi còn nhỏ Trương đại nhân đối với Bệnh Dĩ tốt lắm, nhưng Bệnh Dĩ rất ít khi gặp ông ta, quan hệ cũng dần trở nên không thân thiết.”

“Nếu như nói trong lòng Bệnh Dĩ còn có thân nhân trưởng bối, thì ngoài Trương Hạ ra không còn ai khác.”

Hứa Bình Quân không thể tin tưởng, nhưng đối với lời nói của Mạnh Giác lại không thể không tin, trong lòng nghi ngờ khó hiểu, cân nhắc vì sao Mạnh Giác lại nói với nàng những lời này.

Đến khi thu dọn gọn gàng mọi thứ thì cũng tới giờ đi ngủ, Mạnh Giác nói: “Ta cần phải về, tiện đường đưa Vân Ca trở về phòng.”

Vân Ca cười gượng, “Đường cũng chỉ vài bước chân, cũng phải đưa về sao?”

Hứa Bình Quân cúi đầu không nói gì.

Lưu Bệnh Dĩ đứng dậy nói: “Vài bước cũng là đường, hai người chỉ là nữ nhi, Mạnh Giác đưa Vân Ca, ta sẽ đưa Bình Quân về.”

Bốn người ra cửa, hai người đi bên phải, hai người đi bên trái. Có khác là khi bốn người cùng nhau thì vừa nói vừa cười, lúc này đều chỉ im lặng.

Đi tới cửa, Mạnh Giác lại không có ý rời đi, hần không nói gì, Vân Ca cũng không thúc giục hẳn, hai người yên lặng đứng đối diện nhau. Vân Ca không biết vì sao, nàng đối với Lưu Bệnh Dĩ có thể nói nói cười cười, nhưng ở cùng một chỗ với Mạnh Giác, nàng lại cảm thấy không biết nên nói gì cho phải.

Đứng một hồi, Mạnh Giác đưa cho Vân Ca một vật. Vân Ca nhìn dưới ánh trăng, hóa ra là một cây trâm. Rất là mộc mạc, chỉ dùng vàng và bạc, nhưng thực ra để làm ra nó lại tốn rất nhiều công sức. Hai đóa hoa kim ngân(1) nhỏ, một bằng vàng, một bằng bạc, cùng một đế mà bay múa, trông rất sống động, lúc này dưới ánh trăng chiếu xuống, càng lộ ra một vẻ uyển chuyển.

Vân Ca nhìn nụ cười nhợt nhạt của Mạnh Giác, tim đập thình thịch, “Có trâm mẫu đơn, có trâm phù dung, nhưng lại ít có cây kim ngân trâm, nhưng mà trông thực độc đáo, nhìn rất đẹp, uội sao?”

Mạnh Giác mỉm cười, nhìn nhìn bốn phía: “Chẳng lẽ nơi này còn có người khác?”

Vân Ca nắm chặt cây trâm một lúc, đưa trả cây trâm cho Mạnh Giác, cúi đầu nói: “Muội không thể nhận.”

Trong ánh mắt Mạnh Giác chậm rãi lộ ra một vẻ lạnh lùng, nhưng ý cười trên mặt không hề thay đổi, giọng nói cũng vẫn ôn hòa tựa gió xuân như trước, “Vì sao?”

“Muội... muội... Dù sao muội cũng không thể nhận.”

“Triều đình phán án cũng đều phải có lý do, ta không muốn làm một người mơ hồ chịu kết án, muội rất cuộc cũng nên nói cho ta biết, vì sao phán tội cho ta.”

Trong trái tim Vân Ca dường như có rễ cây rất nhỏ mọc lên, từng chút từng chút một thắt chặt, mỗi một câu Mạnh Giác nói ra, đã xiết chặt thêm một chút, làm tăng thêm đau đớn, nhưng Vân Ca không có cách nào trả lời hắn, chỉ có thể im lặng.

“Vì Lưu Bệnh Dĩ sao?”

Vân Ca đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Giác, “Huỳnh... ” chạm vào ánh mắt của Mạnh Giác, nàng lại cúi đầu, “. . . làm sao lại biết?”

Mạnh Giác cười, có chút trào phúng thản nhiên, “Muội thầm vì hắn làm không ít việc. Ta cũng không phải không có mắt nhìn. Nhưng đối với muội lại không hiểu, muội rất cuộc đang suy nghĩ gì? Nói muội có tâm, muội lại lúc nào cũng nhường cho Hứa Bình Quân, nói muội vô tâm, tại sao muội lại có bộ dáng thế này?”

Vân Ca cắn môi, không nói lời nào.

Mạnh Giác chăm chú nhìn Vân Ca, cũng không nhận lấy cây trâm trong tay Vân Ca, cũng không nói rời đi, ngược lại chỉ sửa sang trường bào, ngồi xuống trên bậc cửa, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình, “Ngồi xuống chậm rãi suy nghĩ, từ giờ tới hừng đông còn vài canh giờ.”

Vân Ca đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn, “Huỳnh muốn nghe một chuyện trước đây không?”

Mạnh Giác không nhìn nàng, chỉ chăm chú nhìn bầu trời đêm nói: “Đêm còn rất dài, mà ta rất kiên nhẫn.”

Vân Ca cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tối nay lại là một bầu trời đầy sao, “Muội rất thích sao, muội nhận biết được mỗi ngôi sao, chúng đều giống như bằng hữu của muội, đều biết được hết thấy tâm sự của muội. Muội trước kia từng nói với huỳnh, muội và Lưu Bệnh Dĩ lúc còn rất nhỏ đã quen biết, nói là bằng hữu lúc nhỏ kỳ thật. . . Kỳ thật muội và huỳnh ấy chỉ gặp mặt một lần, muội đưa cho huỳnh ấy một chiếc giày thêu, bọn muội có ước định, chỉ là có lẽ năm đó quá nhỏ, lại chỉ gặp mặt một lần, huỳnh ấy đã quên rồi.”

Khi Mạnh Giác nghe được giày thêu ước định uyên ương, màu sắc con người dần trở nên sẫm hơn, giống như toàn bộ bóng đêm đều vỡ vụn trong ánh mắt của hắn.

“Muội cũng không biết vì sao muội lại không chính miệng hỏi huỳnh ấy, có lẽ bởi vì là nữ nhi thận trọng và thất vọng, huỳnh ấy cũng đã quên muội, muội lại còn.... Có lẽ là bởi vì Hứa tỷ tỷ, có lẽ là huỳnh ấy đã không còn là... Bệnh Dĩ đại ca tốt lắm, nhưng huỳnh ấy trong lòng muội không giống như vậy.”

“Người kia ở trong lòng muội, hắn sẽ phải như thế nào?”

“Hắn là. . . Huỳnh ấy ... sẽ nhận ra muội... sẽ giống... ” Vân Ca nghẹn lời, suy nghĩ sau một lúc lâu, thì thào nói: “Chỉ là một loại cảm giác, muội cũng thực sự không nói rõ ràng được.”

Vân Ca cầm cây trâm lại đưa tới trước mặt Mạnh Giác, “Muội vốn là người đã có hôn ước, không thể nhận vật này của huỳnh.”

Mạnh Giác không nói lời nào, sáng khoái tiếp nhận cây trâm.

Vân Ca đột nhiên thấy trống rỗng, trong lòng bỗng chốc thấy có mất mát, không dự đoán được Mạnh Giác quan sát nàng trong chớp mắt, rồi cầm cây trâm cài lên trên búi tóc của nàng.

Vân Ca kinh ngạc trừng mắt nhìn Mạnh Giác, Mạnh Giác đứng dậy rời đi, “Ta cũng không phải cầu thân với muội, muội hà cớ gì phải vội vã trốn? Muội không muốn biết rốt cuộc ta là người như thế nào sao? Ngày mai ta dẫn muội đi gặp một trưởng bối. Không có việc gì đâu, chỉ là uống chén trà, tán gẫu một ngày thôi. Ta đã làm sai một số chuyện, có chút sợ hãi khi đi gặp trưởng bối, cho nên dẫn theo bằng hữu đi cùng. Thúc thúc gặp bằng hữu của ta ở đó, phỏng chừng sẽ không nặng lời, cây trâm này chỉ tính là tạ lễ cho ngày mai, nhớ rõ ngày mai phải cài đấy.” Lời còn chưa nói hết, người cũng đã đi xa.

Vân Ca nhìn phương hướng hắn biến mất đến xuất thần, thật lâu sau, vô lực tựa vào cánh cửa. Trên đỉnh đầu, bầu trời cao xa thăm, những chấm nhỏ trên đó cũng giống như trăm ngàn ngày trước. Trong lòng nàng phân vân không rõ, rốt cuộc là bi thương nhiều hay vui mừng nhiều hơn.

.....

Mạnh Giác dẫn theo Vân Ca tới quảng trường phồn hoa nhất của thành Trường An, bảy rẽ tám ngoặt một hồi, rất lâu sau mới tới trước một tòa phủ đệ ẩn thật sâu bên trong một ngõ nhỏ.

Chẳng qua chỉ đi vào vài bước, qua một bức tường ngăn cách, nhưng bởi vì bố cục tài tình, một bên là vạn trượng phồn hoa, một bên chỉ là cây cối bao phủ, thoáng như ở hai thế giới khác biệt.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Tốn nhiều công sức để ẩn cư hậu thế như vậy, thúc thúc của huynh không dễ ứng phó đâu!”

Mạnh Giác trấn an Vân Ca: “Không cần lo lắng, Phong thúc thúc không có con, lại vô cùng thích nữ nhi, nhất định sẽ rất thích muội, chỉ sợ đến lúc đó, đối với muội còn tốt hơn đối với ta.”

Trong phòng không lạnh cũng không nóng, ngoại trừ một cái bàn ra, chỉ có một giá gỗ đàn hương lớn, tầm nhìn rất là trống trải. Trên mặt của giá gỗ đàn hương bày rất nhiều chậu hoa thủy tiên, được để một cách lộn xộn cao thấp xen kẽ, làm cho cả phòng có một mùi thơm ngát nhẹ nhàng.

“Vân Ca, muội ở chỗ này chờ, ta đi gặp thúc thúc. Bất luận muội nghe được chuyện gì phát sinh, muội chỉ cần mỉm cười là được rồi.” Mạnh Giác dặn dò Vân Ca một câu, xoay người rời đi.

Vân Ca đi đến bên cạnh giá gỗ, tinh tế thưởng thức nhiều giống hoa thủy tiên khác nhau trên giá.

Xa xa truyền đến tiếng nói chuyện, nhưng do cách quá xa, Vân Ca lại không có ý định nghe, cho nên không nghe thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy giọng nói trong cuộc nói chuyện cực kỳ nghiêm khắc, tựa hồ đang răn dạy Mạnh Giác.

“Việc buôn bán không tránh được phải nhìn sắc mặt quan trên mà làm, không thể không cân nhắc phải làm như thế nào, nhưng không được tham gia vào tranh chấp những đảng phái trong Hán triều hiện tại. Cháu ở Trường An kết giao với những người thế nào? Động một chút là tổn nghìn vàng, thậm chí hàng vạn là tiêu dùng để làm gì? Vì sao lại âm thầm buôn quặng sắt tới Yến quốc? Đừng tìm ta để bày đặt mấy lời nói dối về việc buôn bán! Ta cũng không phải là một người chỉ ở trong trường không nhìn thấy gì! Còn có đồ cổ ngọc quý giao đi nơi nào? Đừng tưởng rằng ta bệnh nên cái gì cũng không biết. Tiểu Giác, cháu làm việc như thế, thân thể ta dù không tốt, cũng không có thể yên tâm đem việc làm ăn giao cho cháu, tiền tài đích xác có thể tạo nên con đường quyền thế, nhưng mà...”

Người vừa tới nhìn thấy trong phòng có người, tiếng nói bỗng nhiên ngừng lại, “Tiểu Giác, cháu dẫn bằng hữu đến? Sao trước đó không nói cho ta biết?”

Ông ta vốn có vài phần không vui, nhưng khi nhìn thấy cô gái kia, tuy là chỉ nhìn thấy một bên mặt nhưng lại thấy như ở trong không gian một đầm hoa, như mây bay qua khe núi, uyển chuyển linh hoạt, hạo khí thanh anh, ở giữa hoa thủy tiên thuần khiết, chẳng những không thua kém mà ngược lại càng lộ vẻ dao ngọc kỳ ảo. Tuy rằng sắc mặt vẫn còn nghiêm khắc, nhưng sự không vui trong lòng cũng đã rút đi vài phần.

Vân Ca nghe thấy tiếng bước chân tới cửa, nhẹ nhàng xoay người cười hành lễ, “Vân Ca tham kiến thúc thúc.”

Mạnh Giác lên tiếng giới thiệu: “Phong thúc thúc, đây là Vân Ca.”

Vân Ca vừa cười vừa cung kính thi lễ. Không biết Phong thúc bị bệnh gì, nhìn qua sắc mặt vàng như nghệ, nhưng tinh thần thì rất tốt. Phong thúc thúc nhìn chằm chằm vào cây trâm trên búi tóc Vân Ca mấy lần, tinh tế đánh giá Vân Ca, bảo Vân Ca ngồi, rồi mở lời hỏi: “Vân Ca, cháu là người ở nơi nào?”

“Cháu không biết. Cháu từ nhỏ đã theo cha mẹ chạy đông chạy tây, ở chỗ này một thời gian, ở chỗ kia một thời gian, phụ thân và mẫu thân đều là người thích mạo hiểm, thích đi khám phá những chuyện mới mẻ. Cho nên gia đình cháu đã đi qua rất nhiều quốc gia, cũng ở qua rất nhiều quốc gia, cũng không biết nên tính người ở nơi nào. Cháu có nhà ở rất nhiều quốc gia Tây Vực, cũng có nhà ở biên ải phía bắc.”

Phong thúc lộ ra nụ cười hiếm thấy, “Cháu nói được Hán ngữ tốt như vậy, hẳn là cha mẹ trong nhà đều nói Hán ngữ đúng không?”

Vân Ca ngây ra một lúc, gật gật đầu.

Đúng vậy thật! Tại sao nàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này? Cha mẹ mặc dù có thể nói rất nhiều ngôn ngữ của các quốc gia khác, nhưng trong nhà đều dùng Hán ngữ nói chuyện với nhau, bây giờ nghĩ lại, tập tục trong nhà tất cả cũng đều là phong tục người Hán, nhưng cha mẹ chưa tới và cũng cự tuyệt tới Hán triều mà?

Về mặt vốn hơi cau có của Phong thúc trở nên nhu hòa, “Cháu có huynh trưởng không?”

“Cháu có hai ca ca ạ.”

Phong thúc hỏi: “Đại ca cháu tên là gì?”

Vân Ca do dự một chút mới nói: “Tên đại ca chỉ có một chữ Dật.”

Ý cười của Phong thúc càng lúc càng nhiều, vẻ mặt càng trở nên ôn hòa, “Đại ca cháu hiện tại tốt không?”

“Đại ca lớn tuổi hơn cháu rất nhiều, khi cháu sinh ra, huynh ấy đã thành niên, thường thường đều xuất môn ở bên ngoài, cháu cũng có hai ba năm rồi không có gặp đại ca, nhưng mà đại ca cháu thực rất giỏi giang, cho nên khẳng định huynh ấy tốt lắm.”

“Mẹ cháu... bà ấy... Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

Vân Ca tuy rằng từ nhỏ đã được dạy dỗ, không thể dễ dàng nói cho người khác biết tin tức người nhà mình, nhưng vấn đề Phong thúc hỏi cũng không quan trọng, huống hồ ông ấy còn là trưởng bối của Mạnh Giác, Vân Ca cũng liền nhất nhất trả lời.

Phong thúc cũng không nói chuyện nữa, chỉ nhìn Vân Ca, vẻ mặt giống như vui mừng, lại giống như bi thương. Tuy rằng ở trong phòng im lặng một cách kỳ quái, nhưng Vân Ca ghi nhớ Mạnh Giác dạy dỗ, vẫn ngồi mỉm cười.

Thật lâu sau, Phong thúc khẽ thở dài, vô cùng ôn hòa hỏi: “Cây trầm cài trên búi tóc cháu là Tiểu Giác tặng cho cháu sao?”

Vân Ca mặc dù không câu nệ tiểu tiết, mặt cũng không khỏi đỏ lên, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu. Mạnh Giác đi đến bên cạnh Vân Ca, nắm chặt tay Vân Ca, Vân Ca rút ra vài lần, nhưng không rút ra được, Mạnh Giác ngược lại nắm càng lúc càng chặt.

Mạnh Giác hành lễ với Phong thúc, “Thúc thúc, cháu và Vân Ca còn có việc phải làm, nếu thúc thúc không có chuyện gì khác dặn dò, chúng cháu trước hết cáo lui.”

Phong thúc nhìn chăm chú vào tay nắm tay, vai kề vai của Mạnh Giác và Vân Ca, nhất thời không nói gì, dường như lại nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt vài phần hoảng hốt bi thương, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ vui sướng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Các cháu mau đi đi!” Lại cố ý nói với Vân Ca: “Cháu cứ coi nơi này là nhà mình, có thời gian thì tới đây chơi, nếu Tiểu Giác khi dễ cháu, nhớ rõ đến đây nói cho thúc thúc.”

Vân Ca ngượng ngùng cười gật đầu.

9. Q.1 - Chương 9: Lương Sinh Hoa

Đã nhiều ngày nay trong thành Trường An, có lẽ chuyện mà toàn bộ nam nhân Đại Hán quan tâm tới nhất là việc hoàng thượng hạ chỉ triệu tập “Hội nghị muối sắt”.

Khi Tiên hoàng Lưu Triệt tại vị, bởi vì dụng binh thường xuyên, chi dùng quân phí rất lớn, cho nên lúc đó muối sắt có liên quan mật thiết tới vận mệnh quốc gia, quan trọng hơn chuyện dân sinh. Vì vậy có quy định chỉ có quan phủ mới có đặc quyền kinh doanh, không cho phép người dân tự do kinh doanh. Quan phủ được độc quyền kinh doanh khiến cho giá cả cứ tăng rồi lại tăng. Vào thời Văn Đế, Cảnh Đế, giá muối ngang giá với giá dầu, chè, nhưng cho tới cuối thời Vũ Đế, đã cao hơn vài lần. Giá sắt cũng cao hơn trước kia rất nhiều lần.

Vì thế người dân không chịu nổi gánh nặng này, bắt đầu lén lút buôn bán vận chuyển muối, quan phủ vì muốn cấm việc người dân tự do buôn bán muối, hình phạt đưa ra càng ngày càng nặng thêm, một khi bắt được chính là nhận hình phạt nặng nhất, chém đầu.

Từ khi Lưu Phất Lăng chấp chính tới nay, chính lệnh khoan dung, có nhóm người sớm nhận thức được điều này, thẳng thắn thượng tấu, tấu thỉnh hoàng thượng chấp thuận cho người dân tự do buôn bán muối sắt. Nhưng việc này lại gặp phải sự phản đối kịch liệt của hai đại quyền thần là Tang Hoàng Dương và Thượng Quan Kiệt, còn Hoắc Quang bề ngoài luôn luôn duy trì sự im lặng.

Lưu Phất Lăng vì thế hạ chiếu triệu tập hơn sáu mươi bậc hiền lương các quận tới Trường An thảo luận chính sự, trình tấu lên những điều tai nghe mắt thấy trong dân chúng, thu thập rộng rãi ý kiến.

Các bậc hiền lương này đều đến từ dân gian, đối với khó khăn của bách tính đều tương đối biết rõ, quan điểm thực giống với suy nghĩ, phản ứng của dân chúng. Đối với việc hoàng thượng nêu ra này, dân gian bách tính phần lớn hoan hô hưởng ứng, nhưng đối với thể tộc, hào tộc, những người có thế lực, các đại gia buôn bán, danh môn hào tộc, hào môn phú quý đều rất phản đối.

“Hội nghị muối sắt” liên tiếp mở hơn một tháng, nội dung của hội nghị muối sắt trở thành nội dung chủ yếu nghị luận trong tửu lâu tiệm trà mỗi ngày. Người thông minh thậm chí tìm tòi nội dung “Hội nghị muối sắt” khắp nơi, đem những điều đó biên thành những đoạn ngắn, tới tửu lâu giảng giải, kiếm được không ít tiền.

Với Tang Hoàng Dương và Thừa tướng Điền Thiên Thu đứng đầu đám quan viên sĩ phu chủ trương muối sắt phải do quan viên kinh doanh, cho rằng muối sắt do quan viên kinh doanh lợi nước lợi dân, vừa có thể làm giàu quốc khố, lại có thể phòng ngừa địa phương tư lợi, giống như chuyện Ngô Vương Lưu Tị lợi dụng kinh doanh muối sắt phát triển thế lực lớn mạnh, cuối cùng rối loạn triều cương.

Nhóm hiền lương lại chủ trương đem quyền kinh doanh trả lại cho người dân, cho rằng chính sách hiện tại là cướp đi lợi ích của người dân, chủ trương hủy bỏ bình chuẩn*, quân thu**, bãi bỏ việc quan viên kinh doanh muối sắt, ắt sẽ làm cho dân giàu, cho rằng dân giàu nước tất mạnh.

*Bình chuẩn là một chức quan thời Hán phụ trách thu mua hàng hóa, lương thực khi giá của chúng thấp và đem bán khi giá cao nhằm làm giảm giá xuống, khiến cho dân chúng không chịu quá nhiều thiệt hại khi giá đột nhiên tăng. Chức quan này khiến cho các nhà kinh tế học đặt ra một câu hỏi lớn: quy luật cung cầu đã được áp dụng từ sớm như thế rồi sao?

**Quân thu là một hình thức trưng thu cống phẩm của triều đình, về sau được áp dụng rộng rãi hơn với nhiều loại hàng hóa, nhất là với vận chuyển muối sắt (tờ đọc trên baidu, không hiểu cho lắm để giải thích cụ thể hơn)

Tranh chấp của hai bên dần dần từ muối sắt mở rộng tới các phương diện trong triều chính hiện nay, ở các phương diện hai bên đều đối chọi gay gắt.

Đối với việc đối đãi với Hung Nô, những người hiền lương cho rằng việc dụng binh đối ngoại mang đến binh dịch, lao dịch nặng nề, tạo thành “Trưởng tử không về, cha mẹ lo âu, thê tử vịnh thán. Mối hận phần uất phát động tâm can, nỗi đau đớn nhớ thương tích tụ tới tận xương tủy”, đề nghị việc phải làm nhất hiện tại kỳ thật là “Yến binh hưu sĩ, hậu tộ kết hòa, thân tu văn đức nhi dĩ”, (Ngừng việc tuyển binh để cho binh lính nghỉ ngơi, hậu thế kết mối giao hòa, cùng nhau tu văn bồi dưỡng đức hạnh mà thôi) bọn họ đề xướng chính sách hòa thân dùng lời lẽ chứ không dùng binh đao.

Phái Đại phu có cái nhìn tương phản, vẫn tiếp tục tích cực chủ chiến. Bọn họ cho rằng từ khi nhà Hán hưng thịnh tới nay, đối với Hung Nô đều thực thi chính sách hòa thân, nhưng hoạt động quấy nhiễu của Hung Nô lại càng ngày càng nhiều. Nguyên nhân chính là vì như thế, tiên hoàng Hán Vũ Đế mới “Nghiêm tương suất, chiêu phần kích, dĩ tru quyết tội”, (Phổ biến rộng rãi trong tướng sĩ, tăng cường sĩ khí, tướng bại trận nhất định sẽ bị chém đầu) phái đại phu cho rằng “Binh cách giả quốc chi dụng, thành lũy giả quốc chi cố” (Binh là dùng cho nước, thành lũy là củng cố, giữ vững đất nước), nếu không trọng binh, Hung Nô sẽ “Khinh cử tiếm tiên, dĩ tập không hư” (Coi thường mà ẩn nấu, từ trong hư không mà tập kích), kết quả là hại nước hại dân.

Từ muối sắt tới chính sách với Hung Nô, từ bổ nhiệm quan lại đến luật pháp đức hình, từ “Hội nghị muối sắt”, trong lúc hữu ý và vô ý sớm đã vượt qua muối sắt.

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ, hai người thường thường yên lặng ngồi ở một góc đại sảnh, lắng lắng nghe người ta bình luận nhóm sĩ phu và hiền lương đại chiến võ mồm, ngẫu nhiên nghe được nhóm hiền lương đến tít tít, trước mặt mọi người tuyên truyền giảng giải quan điểm của mình.

Vân Ca có một lần nhìn thấy Hoắc Quang ẩn mình trong đám người thường trà yên lặng lắng nghe, còn lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Kiệt mặc trang phục bình dân, thậm chí nàng hoài nghi mình lại nhìn thấy Yến vương Lưu Đán, nhưng đối với việc dùng binh phong che chỗ ngồi, hộ vệ thủ hộ, nàng cũng không dám tìm hiểu kỹ càng hơn.

Giữa âm thanh tranh luận náo nhiệt, Vân Ca có một loại cảm giác phong ba sắp nổi lên. Khi Vân Ca bừng thức ăn đi ra, nghe thấy Mạnh Giác hỏi Lưu Bệnh Dĩ, “Bệnh Dĩ, người nói hoàng thượng làm như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Lưu Bệnh Dĩ không chút để ý chỉ cười, “Ai biết được? Có lẽ là quan tâm tới khó khăn của bách tính, muốn nghe tiếng nói của người dân. Có lẽ là khi chấp chính, trở lực của cải cách quá lớn, muốn mượn thế lực dân gian trợ giúp, nâng đỡ cho địa vị mới tạo dựng được. Có lẽ là bị chuyện oan hồn Vệ Thái tử ồn ào, khiến cho người dân cả ngày nghị luận huyên huyên như thế nào mà đoạt được ngôi vị hoàng đế trong tay Vệ Thái tử, không bằng chính mình tạo ra đề tài cho người dân thảo luận, làm cho dân gian thấy được huyên huyên cũng thể nghiệm và quan sát dân tâm. Hội nghị muối sắt lần này, các đảng phái đấu tranh đều nổi lên mặt nước, cũng là cơ hội tốt nhất cho tất cả bọn họ. Nếu hoàng thượng xem trong triều đình có quan viên nào không vừa mắt, vừa lúc tìm được cơ hội danh chính ngôn thuận, lợi dụng người này để lật đổ người khác. Rất có khả năng là huyên huyên chỉ muốn tạo sơn quan hổ đấu, làm cho các nhóm quyền thần trước đấu người chết ta sống, chờ tới khi ngư ông đắc lợi.”

Mạnh Giác gõ đùi mà khen: “Nên cùng người uống một chén lớn.”

Lưu Bệnh Dĩ cười uống một chén, “Người ủng hộ phe nào?”

Mạnh Giác nói: “Đứng ở lập trường của thương nhân, ta đương nhiên là ủng hộ chính sách của nhóm hiền lương, vì làm cho ta có lợi, về phần cho người khác có lợi hay không, ta không quan tâm. Người đang ở vị trí bất đồng, tất vì lợi ích mà không có cùng lựa chọn, một quốc gia cũng là như thế, kỳ thật chính sách của cả hai bên đều có lợi và hại, chỉ là ở thời kì khác nhau thì phải có lựa chọn khác nhau.”

Lưu Bệnh Dĩ vỗ nhẹ nhẹ tay, “Đáng tiếc ta không quyền không thế, nếu không nhất định tiến cử người vào triều làm quan. Đám hiền lương đó hết sức cổ hủ bảo thủ, đám đại phu thì đều tham công cấp tiến, triều đình hiện giờ thiếu chính là gặp được một người có thể nhanh chóng điều khiển, lèo lái đám thương nhân như người.”

Mạnh Giác cười hỏi: “Người lúc này là tính khen hay tính chế giễu? So sánh với ta, người xem chừng còn hơn nhiều, ngày sau có lẽ người thực có khả năng hơn.”

Bệnh Dĩ gật gật đầu, “Một con hồ ly nhỏ, tuy rằng thông minh, nhưng dù sao sức yếu lực mỏng, đối mặt với kẻ kinh nghiệm đi săn phong phú, là một con sói hay một con hổ, chỉ sợ nó còn chưa có cơ hội cử động, đã có thể chọc giận sói và hổ. Đáng thương cho lão sư tử kia, vốn có thể an hưởng tuổi già, nhưng tuổi lão đã lớn rồi, lại còn đối với quyền thế nhất định không buông, phỏng chừng lão hổ đã sớm nhìn huyên huyên không vừa mắt, rốt cục có cơ hội xuống tay.”

(Hồ ly, sói và hổ, lão sư tử trong lời Lưu Bệnh Dĩ là ai chắc mọi người đều đoán được rồi, ai chưa đoán được chờ đọc chương sau nhé)

Hứa Bình Quân cầm bát đưa đưa tới cười hỏi: “Ai muốn săn thú sao? Sài lang hổ báo đều đầy đủ hết, đủ hung hiểm cả rồi.”

Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác đều cùng cất tiếng cười, một người cười một cách không tập trung, một người cười đến ôn hòa, “Đúng là có chút hung hiểm.”

Vân Ca chống cằm, nhìn người này, lại nhìn người kia, nói nhàn nhạt từng từ một: “Giờ – ăn – cơm.”

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ đều ngẩn ra, Bình Quân cười nói: “Đừng chỉ vội vàng nói chuyện, ăn cơm trước đi!”

“Hội nghị muối sắt” gần như âm ỉ ngất trời rồi cục tuyên bố chấm dứt. Tuy rằng tương quan chính sách bây giờ còn không có một người chân chính chấp hành, nhưng sáu mươi vị hiền lương đều không trở về quê cũ của mình, có người bị ở lại kinh thành nhậm chức, có người bị phái đi địa phương khác.

Đại Tư Mã Đại Tướng quân Hoắc Quang ở phủ Đại Tư Mã thiết yến để chúc mừng các vị hiền lương kiêm tiền đưa, khách tới có quan viên triều đình, có uyên bác chi sĩ dân gian, có ca nữ tài danh lan xa, có hào môn công tử, còn có thiên chi kiều nữ, có thể nói danh sĩ giai nhân trong thành Trường An đều tề tụ trong Hoắc phủ.

Mặc dù Hoắc Quang có đến Thất Lý Hương hai ba lần thưởng thức đồ ăn Vân Ca làm, nhưng do biết Vân Ca có quy tắc không thích gặp người khác, cho nên chưa bao giờ cho đòi nàng tới Hoắc phủ nấu ăn. Huống hồ yến hội lớn như thế, căn bản không thích hợp để Vân Ca nấu ăn, mà phải do sự phụ có kinh nghiệm phong phú trong trù tính, lo liệu món ăn trong đại yến tiệc, tổ chức mấy nhóm đầu bếp lớn nhỏ phân công hợp tác. Nhưng gia đình Hoắc phủ lại đưa thiệp mời tới cho Vân Ca, lệnh Vân Ca qua phủ nấu ăn.

Vân Ca thấy rằng chỉ với sức mình thôi thì không đủ, rất khó đảm đương được trong yến hội lớn như thế, muốn từ chối thiệp mời. Gia đình khẫu khí cứng rắn nói: “Đầu bếp Đại Tư Mã phủ cho dù không so được với ngự trù trong cung, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Căn bản là không cần tới người, gọi người đi, chẳng qua là để cho phu nhân nhà ta và nhóm nữ quyến thưởng thức cái mới mẻ. Phu nhân nhà ta rất không thích người khác làm bà mất hứng thú, người suy nghĩ cho kỹ rồi đưa cho ta câu trả lời.”

Vân Ca thấy vẻ mặt cầu xin của Thường thức, thầm thở dài một tiếng, “Tại hạ dù muốn hay không cũng phải tới.”

“Đã biết là người cũng không dám nói không.” Gia đình hừ lạnh một tiếng, vênh vác tự đắc rời đi.

Vân Ca dẫn theo hai đầu bếp của Thất Lý Hương, Hứa Bình Quân tính thích náo nhiệt, khó được có cơ hội có thể vào Đại Tư Mã phủ để có thể có thêm kiến thức, lại có thể xem ca múa miễn phí, tự nhiên cũng đi theo Vân Ca. Chỉ phải làm đồ ăn cho Hoắc phu nhân cũng là điểm tốt, Vân Ca cũng lười tốn tâm tư, vì thế dựa theo những phương pháp mà mình đã làm trước đây, rập khuôn mà làm lại như thế, một số món ăn lại dứt khoát giao cho hai đầu bếp đi cùng làm, ba người bận bịu hồi lâu cuối cùng cũng đã hoàn thành mọi thứ.

Mang thức ăn lên là công việc do thị nữ bên trong phủ phụ trách, không cần Vân Ca phải bận tâm. “Không biết Hoắc phu nhân định làm gì, những món ăn đó, đầu bếp trong phủ của bà ta làm khẳng định không thể kém so với muối, vì sao bà ta lại mời muối tới?” Vân Ca nhỏ giọng oán giận.

Hứa Bình Quân bĩu môi nói: “Khoe khoang mà! Trong thành Trường An ai cũng biết Nhã trù khó mời, dù cho tới Thất Lý Hương ăn cơm trước tiên đều phải hẹn trước, Hoắc phu nhân chỉ cần ra lệnh một tiếng, muối sẽ tới nấu ăn. Đợi lát nữa những phu nhân quan viên khác nhất định là vừa ăn đồ ăn, vừa ra sức khen tặng Hoắc phu nhân.”

“Hoắc đại nhân lòng dạ thâm trầm, bình tĩnh thận trọng, hỉ giận gần như không hiện, nhưng sao phu nhân lại... lại ngang ngược như thế? Khiến cho Hoắc phủ trở thành một phủ ngang như của vậy.”

Hứa Bình Quân ha ha cười lớn, “Vân Ca, muối nói như thế cái gì cũng đều có thể có quan hệ với đồ ăn vậy? Hiện tại Hoắc phu nhân không phải vợ đầu của Hoắc đại nhân, vốn là nha đầu hồi môn của Hoắc phu nhân trước đây, trước đây cũng chỉ là thiếp của Hoắc đại nhân. Sau khi Hoắc phu nhân mất, Hoắc đại nhân đã giúp bà ta thành chính thất, đó thực là một người mạnh mẽ lợi hại. Nhưng mà...” Hứa Bình Quân tiến đến gần tai Vân Ca, “Nghe nói nhan sắc bà ta cũng không tồi, rất có khả năng đối phó với nam nhân, nếu không lấy thân phận Hoắc đại nhân ngay lúc đó cũng không có thể lập bà ta thành chính thất.”

Vân Ca cười nhéo Hứa Bình Quân một cái, “Muội đã thấy tiểu thư Hoắc phủ Hoắc Thành Quân, thực là một người xinh đẹp quyến rũ. Nếu nàng có bộ dạng giống mẫu thân, Hoắc phu nhân kia đích thật là mỹ nhân.”

Hứa Bình Quân cười nói: “Đừng lo lắng nữa, dù sao đồ ăn cũng đã làm xong, hiện tại tạm thời không về ngay được, chúng ta chuẩn ra xem náo nhiệt. Suy nghĩ một chút, danh nhân thành Trường An đêm nay chính là đều tụ ở chỗ này, nghe nói hoa khôi đầu bảng của Lạc Ngọc phường* Sở Dong, đầu bảng của Thiên Hương phường Tô Y Y buổi tối hôm nay cùng nhau lên sân khấu hiến nghệ, đây là lần đầu tiên trong thành

Trường An, có tiền cũng đều không có chỗ mà xem đâu. Đương nhiên. . . Tỷ trước kia cũng không có được xem qua các nàng ca múa.”

*Lạc Ngọc phường và Thiên Hương phường là hai phường ca kỹ.

“Hứa tỷ tỷ, tiền của tỷ đều đi đâu? Muội thấy tỷ ngay cả quần áo mới cũng đều không nỡ mua mà.”

Tuy rằng bán rượu kiếm tiền, Thường thức sáu phần, các nàng bốn phần, nhưng so với các nhà bình thường, tiền Hứa Bình Quân đã kiếm được không tính là ít.

“Tỷ phải giao ẹ một phần, còn lại tỷ đều tiết kiệm lại, để sau này có thể mua nhà, mua ruộng đất, mua đồ dùng gia đình, những khoản đó còn cần nhiều lắm! Muội cũng biết Bệnh Dĩ thích kết giao bằng hữu, đối nhân xử thế lại hào phóng, đám giang hồ bằng hữu kia đều thích tìm huynh ấy cầu cứu, tiền bạc đều là vào tay trái, ra tay phải. Tỷ đây phải tiết kiệm một chút, vạn nhất có sự tình gì cần dùng tới tiền, có khóc lóc cũng đâu ra tiền được.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hứa Bình Quân ở trước mặt nàng một chút cảm tình của bản thân với Lưu Bệnh Dĩ cũng không che dấu, hơn nữa trong lời nói, dường như toàn bộ đều đương nhiên trở thành kết cục đã định.

Vân Ca rất khó xác định được cảm giác của chính mình, người đó bắt đầu từ lúc nàng còn nhỏ đã được nàng đương nhiên coi như ý trung nhân, giờ đây lại đương nhiên trở thành một người thân của nàng.

Có lẽ ngay từ đầu, từ lúc nàng xuất hiện, chính là một sự dư thừa rồi, việc nàng có khả năng làm chỉ có thể là chúc phúc.

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Hứa Bình Quân, cảm nhận Hứa Bình Quân nắm chặt tay nàng, Vân Ca cũng cười cầm tay Hứa Bình Quân, “Hứa tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

“Không có gì, muội chỉ muốn gọi tỷ một tiếng.” Hứa Bình Quân cười nheo nheo hai má Vân Ca, “Nha đầu ngốc.”

“Hứa tỷ tỷ, muội từ nhỏ đi theo cha mẹ chạy tới chạy lui, tuy rằng đi qua rất nhiều địa phương, gặp được rất nhiều chuyện thú vị, nhưng bởi vì không có chỗ ở cố định, muội cũng chưa từng có bằng hữu, chỉ có hai ca ca, còn có Lăng. . .” Vân Ca ngừng lại một chút, “Đại ca đối với muội tốt lắm, nhưng huynh ấy lớn tuổi hơn muội nhiều lắm, cơ hội muội gặp huynh ấy cũng không nhiều, Nhị ca luôn cãi nhau với muội, đương nhiên muội biết Nhị ca thực chất là luôn luôn bảo vệ muội, tuy rằng sự bảo vệ của Nhị ca thuộc loại chỉ cho phép huynh ấy bắt nạt muội, không cho phép người khác bắt nạt muội. Muội vẫn luôn nghĩ nếu muội có một tỷ tỷ tuổi không lớn hơn muội bao nhiêu thì tốt rồi, chúng ta có thể cùng nhau chơi đùa, cùng nhau tâm sự, nếu như vậy thì tuổi thơ của muội sẽ không cô đơn như vậy.”

(Như tác giả đã có nói ở mấy chương trước đó, đại ca và nhị ca trong lời của Vân Ca lúc này thực chất là nhị ca và tam ca mà cô ấy luôn nhắc tới trước đây nhé)

Hứa Bình Quân im lặng một hồi, nghiêng đầu nhìn Vân Ca nói : “Vân Ca, chuyện nhà của tỷ muội cũng biết, ca ca của tỷ. . . không nhắc tới cũng được! Tỷ cũng vẫn rất muốn có thêm tỷ muội, tỷ sẽ vĩnh viễn làm tỷ tỷ của muội.”

Vân Ca cười ra sức gật gật đầu, “Chúng ta vĩnh viễn là tỷ muội.”

Trong lòng Vân Ca đích thực rất vui mừng. Có điều được, có điều mất đi, nàng mất đi giấc mộng đẹp trong lòng, nhưng lại có được một tỷ tỷ rất tốt, ông trời cũng coi như công bằng. Trong đêm tối, bởi vì có một loại hoa được gọi là tình bằng hữu đang ở từ từ nở ra, Vân Ca cảm thấy ngay cả trong không khí cũng đều ngập tràn mùi hương đó.

Hứa Bình Quân lần đầu tiên được mở mang kiến thức khi đến thịnh yển của nhà giàu có, trước kia khi nghe người ta kể chuyện xưa, nàng cũng từng ảo tưởng vô số lần, giờ tận mắt chứng kiến, mới biết được cuộc sống của nhà giàu có, cũng không phải thứ mà nàng hay đám tiểu dân có khả năng tưởng tượng.

Trước hết không kể tới đồ ăn thức uống, tới những đồ dùng khác, ngay cả hỏa chúc* dùng để chiếu sáng cũng là những đồ mà ngàn vạn lần những gia đình khác cả đời cũng không thể chạm tới được.

*Hỏa chúc: mình không biết cụ thể đây là vật gì, chắc là đèn nến gì đó.

Nàng nghĩ tới trong nhà mình, lễ mừng năm mới cũng không có hỏa chúc để dùng, vì tiết kiệm dầu, buổi tối ngay cả kéo sợi cũng chỉ dùng ánh trăng, mẫu thân mặc dù chưa già, ánh mắt đã không còn tốt như trước. Lại nhìn thêm trong yến hội, các phu nhân, tiểu thư toàn thân lẳng la tơ lụa, cổ tay trắng như tuyết, mười ngón tay nhỏ dài, Hứa Bình Quân nhìn xuống tay của mình, chợt thấy lòng chua xót.

Vân Ca đang đứng giữa đám nô tỳ, nhìn đông ngó tây xem xét, chợt phát hiện người thích nói chuyện như Hứa Bình Quân lại luôn luôn im lặng, nàng túm túm ống tay áo Hứa Bình Quân, “Tỷ tỷ, đang suy nghĩ gì đó?”

“Không có gì, chỉ là đang cảm thán số mệnh con người tại sao lại khác biệt như vậy! Muội thấy chuyện gì hay ho sao?”

“Không. . . có.” Vân Ca vừa nói một tiếng “Không” xong, thì nhìn thấy Mạnh Giác, mà người đang ngồi bên cạnh chính là Hoắc Thành Quân, từ “có” kia dường như tan biến vào hư không.

“Đó là tiểu thư trong phủ, là bảo bối hiện tại trong lòng Hoắc phu nhân.” Hứa Bình Quân phẩy phẩy trước mũi, “Tỷ như thế nào ngửi được mùi chua vậy?”

(Chỗ này chắc ai cũng biết rồi nhưng vẫn chú thích, ở Trung Quốc gọi ghen là ăn giấm chua)

Vân Ca trừng mắt liếc Hứa Bình Quân một cái, dẫu môi nhìn Mạnh Giác. Trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một câu, tình yêu cũ không thể níu giữ, tình yêu mới không thể tìm thấy được, nàng rút cuộc là đặc tội như thế nào với chư vị thần tiên?

Trong lời nói thuần túy là chế nhạo tự giễu, tình yêu cũ rốt cuộc có được tính là tình yêu cũ hay không, có đáng nói tới hay không, về phần mới... Vân Ca cả kinh che miệng lại, là tình yêu mới sao? Hẳn là tình yêu mới của nàng sao? Nàng khi nào lại có ý nghĩ như vậy?

Chú thích:

Tên chương này mình để nguyên Hán Việt mà không dịch, lý do là dịch ra sẽ không hay như tên này. Lưỡng sinh hoa theo như mình hiểu là hai đóa hoa cùng ở trên một cành, hoặc có lẽ là hai bông hoa cùng được sinh ra thôi. Lúc đầu khi đọc tên chương mình tưởng rằng muốn chỉ hoa kim ngân, nhưng theo nội dung chương này thì chắc là tên chương ám chỉ hai “bông hoa” Hoắc Thành Quân và Thượng Quan Lan.

Hứa Bình Quân nắm tay Vân Ca, tả lui hữu lui, tận dụng triệt để mọi khe hở, rút cuộc chen chúc một hồi mới có thể tới tương đối gần chỗ của Mạnh Giác và Hoắc Thành Quân, nhưng vẫn đang cách một khoảng, không thể tới gần.

Hứa Bình Quân còn muốn tới gần hơn, bên ngoài nha đầu thị phụng cất lời mắng, “Các người là nha đầu bên buồng phòng nào? Làm sao mà không hiểu quy củ gì hết thế này? Tới góp vui không phải là không thể được, nhưng chỗ các người đứng, chỗ này là nơi các người có thể tới sao? Còn không mau đi, chẳng lẽ muốn ăn mấy gậy sao?”

Hứa Bình Quân nhìn Vân Ca cười bất đắc dĩ, chỉ có thể kéo Vân Ca lui trở về.

Hoắc Thành Quân muốn quyền thế có quyền thế, muốn dung mạo có dung mạo, trong thành Trường An nam tử tuổi tác tương đương, còn chưa lập gia đình, có người nào chưa từng nghĩ tới nàng?

Rất nhiều công tử dòng dõi cao quý đã sớm thể hiện sự chú ý tới Hoắc Thành Quân, nhóm hiền lương tân quý ngồi trên bốn phía yến hội cũng để ý tới Hoắc Thành Quân, không ít người trong lòng ảo tưởng tiểu thư tuệ nhãn nhận thức anh tài, kết mối lương duyên, từ nay về sau một tay giai nhân, một tay tiền đồ.

Thế nhưng không biết tại sao nụ cười của giai nhân chỉ hướng tới một người, còn cố tình tạo phong tư dáng vẻ vì người này, lời nói cử chỉ không có khuyết điểm gì, làm cho người khác nhìn thấy chỉ có thể tự ti mặc cảm, Mạnh Giác rất nhanh trở thành người tối nay chịu thống hận nhất.

Vân Ca vui sướng khi người gặp họa cười, “Hứa tỷ tỷ, Mạnh Tăng Đá(1) hiện tại dùng bữa khăng định nhạt như nước ốc.” Lời mới vừa nói xong, nàng đã cảm thấy tự mình vừa nói một câu vô nghĩa, hẳn đương nhiên thấy nhạt như nước ốc.

“Từ Ngọc trung chi vương đổi thành Tăng đá sao?”

“Dù cho là ngọc thì bất quá cũng là tăng đá mà.”

Hứa Bình Quân quyết định duy trì im lặng, đỡ phải một chút không cẩn thận mà chọc phải tổ ong vò vẽ. Tính tình Vân Ca bình thường rất ôn hòa, rất thích cười, có điều một khi tức giận, sẽ từ thực nữ thành yêu nữ, làm ra cái chuyện gì đó cũng không coi là kỳ quái.

Hứa Bình Quân chỉ thấy trong lòng buồn bực, cảm thấy Vân Ca lúc này thực rất kỳ quái, xem vẻ mặt của nàng như vậy, thà nói tức giận vì Mạnh Giác, không bằng nói nàng ấy tức giận với chính bản thân mình, nhưng không thể nào nàng ấy như vậy mà lại tức giận vì Mạnh Giác?

Bên này có Hoắc Thành Quân là con gái của Hoắc Quang, bên kia có Thượng Quan Lan là con gái của Thượng Quan Kiệt, những người thân thiết với Hoắc phủ tự nhiên sẽ lên tiếng ủng hộ Hoắc Thành Quân, những người thân thiết với Thượng Quan phủ cũng có ý ủng hộ Thượng Quan Lan.

Mà hai người Hoắc Thành Quân và Thượng Quan Lan, vốn vẫn luôn có tiếng là tỷ tỷ muội muội thân thiết, nhìn thì vui vẻ tựa gio xuân tràn đầy, nhưng lời nói thì sắc bén hàm súc.

Xạ phúc tàng câu(2), đoán câu đổ dùng tay ra hiệu, làm thơ phạt rượu. Trong lúc dùng trò chơi để cùng nhau tỷ thí tài hoa, có người khéo léo xuất khẩu thành thơ, tự nhiên giành được sự ủng hộ của cả sảnh đường, có người nhất thời khó có thể ứng đối, chỉ đáp lấy lệ, khi ngồi xuống khó tránh khỏi sắc mặt ảo não. Hội ngâm thơ làm phú lấy thi phú biểu hiện một phen, hội đánh đàn lấy cầm khúc nổi bật mà thể hiện, nhóm võ tướng mặc dù không tỷ thí tài bắn cung, nhưng tham gia vào các trò chơi cũng làm cho bọn họ có được một phong thái độc tôn.

Trong lúc hữu ý và vô ý, Mạnh Giác dường như trở thành đối tượng bị rất nhiều người chèn ép, luôn hi vọng có thể làm hấn xấu mặt. Mạnh Giác theo phương châm binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, gặp chiêu hóa chiêu.

Vai trái của Vân Ca bị một người vỗ nhẹ, Vân Ca quay đầu sang trái, nhưng không nhìn thấy bất kỳ người nào.

“Các người tại sao lại ở chỗ này?” Tiếng người nói bỗng nhiên vang lên từ bên phải, dọa Vân Ca nhảy dựng, nàng vội quay sang bên phải. Đại công tử đang cười nhìn các nàng, đứng bên cạnh người là hồng y nữ tử* đã gặp lần trước khi đưa tiễn, vẫn là một thân hồng y như trước.

*Hồng y là y phục đồ nhẽ, không phải màu hồng đâu đấy. Vốn phải dịch cho đúng là cô gái mặc đồ đỏ, nhưng mình thấy để cụm từ hồng y nữ tử thì hay hơn.

“Tại sao người lại ở chỗ này?”, vẻ mặt Vân Ca và Hứa Bình Quân đều kinh ngạc, không đáp mà hỏi lại.

“Thành Trường An hiện tại vui chơi hay ho như vậy, sao có thể thiếu ta?” Đại công tử làm một bộ dáng đương nhiên tham gia, vừa nói ánh mắt vừa chuyển động trên người những cô gái trong yến hội, sắc tâm hoàn toàn lộ ra ngoài.

Hứa Bình Quân và Vân Ca cùng nói với hồng y nữ tử: “Tỷ tỷ làm sao mà chịu được hấn vậy?”

Hồng y nữ tử cười, mắt nhìn Đại công tử, cười gật đầu với Hứa Bình Quân và Vân Ca. Nét mặt tươi cười của cô nương ấy rất trong sáng thuần khiết, liên tục gật đầu bộ dáng rất là ngây thơ, Vân Ca và Hứa Bình Quân không khỏi đều có thiện cảm, “Tỷ tỷ tên gọi là gì?”

Nàng ấy cười chỉ vào y phục của mình. Vân Ca sửng sốt một chút, trong lòng có chút khó chịu, “Tỷ nói tỷ tên Hồng Y?”

Nàng ấy vui vẻ gật đầu cười, dùng tay ra hiệu với Vân Ca, giống như khen nàng thông minh. Hứa Bình Quân cũng phát giác có điểm không bình thường, vỗ Đại công tử một cái, nhỏ giọng hỏi: “Nàng ấy không nói được sao?”

Đại công tử căn bản không có quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm phía trước như cũ, “Ừ, vốn là nói được, nhưng sau lại bị mẹ ta đầu độc. Hai người nhìn không hiểu tay nàng ra hiệu, cứ đưa tay cho nàng, nàng sẽ viết chữ.”

Ngũ khí nhẹ nhàng băng quơ như vậy sao? Giống như nói hôm nay thời tiết không tồi. Vân Ca trong nháy mắt lửa giận bốc lên tới đầu, thầm nghĩ phải đánh cho Đại công tử một trận, muốn hỏi một chút xem mẹ hần rốt cuộc là người như thế nào, thế nhưng lại thấy rằng làm như thế là không đáng, chợt nhớ tới Đại công tử lần trước đã nói cha mẹ hần sớm đã chết.

Hồng Y phát giác Vân Ca tức giận, cầm tay nàng, cười lắc đầu với nàng, tay viết lên trên tay nàng, “Muội cười lên rất đẹp”, rồi chỉ chỉ chính mình, tôi rất vui vẻ, lại chỉ chỉ Vân Ca, muội cũng phải vui vẻ.

Nụ cười của Hồng Y không có gì miễn cưỡng, mà là thực sự từ trong lòng cũng đang cười. Thế gian có một số loài hoa trải qua sương gió vẫn còn tươi đẹp, gặp tuyết lại càng thanh khiết, người con gái như vậy căn bản không cần người khác thương hại.

Thương tiếc trong lòng Vân Ca đối với Hồng Y nhạt đi, ngược lại sinh vài phần kính nể, nàng nhoẻn cười với Hồng Y.

Chú thích:

(1) Vân Ca vốn gọi là Mạnh Thạch Đầu(theo phiên âm Hán việt), từ thạch đầu vốn có nghĩa là tảng đá. Theo bình thường, tên nhân vật sẽ để theo phiên âm Hán việt, nhưng mình thấy để Mạnh tảng đá nghe buồn cười hơn nên không dùng tên Mạnh Thạch Đầu.

(2) Đây là hai trò chơi vốn có từ thời Hán, và rất thịnh hành trong cung điện Hán triều

Trên yến hội bỗng nhiên vang lên một âm thanh rất lớn, Vân Ca và Hứa Bình Quân vội xem xảy ra chuyện gì, hóa ra mọi người đang ồn ào yêu cầu Mạnh Giác đồng ý thi đấu với Thượng Quan Lan.

Hoắc Thành Quân giúp đỡ khước từ hai lần, cũng không từ chối được, ngược lại còn khiến cho Thượng Quan Lan cười nhạo. Ánh mắt của nhiều người như vậy đều nhìn Hoắc Thành Quân, nếu nàng còn khước từ một lần nữa, trái lại còn làm cho chính mình khó xử, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía phụ thân. Hoắc Quang còn chưa có mở miệng, không ngờ Hoắc phu nhân đã giành trước tỏ vẻ đồng ý, nên Hoắc Quang không tiện mở lời.

Hoắc Thành Quân biết mẫu thân không thích Mạnh Giác chỉ là thường dân áo vải, chỉ sợ cũng muốn mượn cơ hội này làm cho Mạnh Giác nhục nhã, làm cho Mạnh Giác biết khó mà lui, không nên không biết tự lượng sức mình.

Lúc này đã khó có thể từ chối, nàng chỉ có thể tức giận nhìn chằm chằm Thượng Quan Lan.

Công chúa đối với tiểu thư Hoắc phủ cũng cần khiêm nhượng vài phần, Thượng Quan Lan cũng không thua kém Hoắc Thành Quân chút nào, nàng ta chỉ nhẹ nhàng cười giấu nhìn Mạnh Giác, một bộ dáng người quả thực là không dám.

“Thượng Quan tiểu thư đã có nhã hứng này, tại hạ không dám không tuân.” Mạnh Giác cười đi đến trung tâm yến hội, thân thẳng như ngọc, thần thái thoải mái, tựa hồ ứng đối chính là một đoạn trong phong nguyệt* án, mà không phải là một kẻ làm khó dễ.

*Phong nguyệt: gió trăng, phong nguyệt án ý chỉ những truyện gió trăng, tình yêu nam nữ gì đó ấy mà.

Đại công tử cười lớn, “May mắn đến đây, thậm chí có chuyện hay như vậy để xem. Đi đi đi, chúng ta tìm vị trí tốt để xem.”

Hứa Bình Quân bĩu môi, một bộ dáng người và ta đều là đám chen lấn lại đây góp vui, xem người có thể có biện pháp gì?

Đã thấy Đại công tử một tay cầm bạc, một tay cầm vàng, thấy đại thẩm gọi tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ gọi muội muội, ánh mắt đảo hoa bay loạn, miệng đầy lời nói dối, nói bản thân mình là cháu từ nơi xa của người nào đó, là anh trai thứ của vị hôn phu cháu gái họ của ai đó, nghe được Hứa Bình Quân và Vân Ca đều trợn mắt há mồm.

Hết lần này tới lần khác, hần dường như đối với thế lực trong triều đình thập phần hiểu biết, lời vừa nói dối so với nói thật càng giống sự thật hơn, quả thực là làm cho hần mê hoặc mua chuộc được đại thẩm xếp chỗ, kiếm được vị trí tầm nhìn rất tốt, chỗ đó còn có mấy cái ghế nhỏ có thể ngồi.

Hồng Y chờ sau khi các nàng ngồi vào chỗ của mình, động tác đầu tiên chính là thổi tắt toàn bộ đèn xung quanh bọn họ, việc này làm cho chỉ có bọn họ nhìn thấy người khác, người khác không thể nhìn rõ bọn họ.

Hứa Bình Quân tấm tắc ngợi khen, Đại công tử cười nói: “Chuyện này có là gì? Phủ đệ lớn, nô tài qua mặt chủ đều là chuyện thường. Trà cũ thay trà mới, chủ nhân uống chính là trà cũ, nô tài uống mới thật là trà mới. Thức ăn trong phủ, bọn họ mới là người đầu tiên nếm thử đồ tươi ngon, chủ nhân ăn đều là những thứ bọn họ đã chọn qua. Vài chỗ ngồi như thế này tính làm gì? Có người thích tiền, có người thích vui vẻ, có người thích quyền, chỉ cần trả giá phù hợp, trả giá đúng lúc, hạ độc hoàng để đều có người dám làm.”

Đại công tử phóng túng liều lĩnh làm cho Hứa Bình Quân không dám tiếp lời, chỉ có thể làm như không hề nghe thấy. Vân Ca liếc mắt nhìn Đại công tử, thản nhiên nói: “Không phải tất cả mọi người trong thiên hạ đều có một giá.”

Đại công tử hừ lạnh một tiếng chế nhạo, không nói gì. Trong không khí im lặng, mọi người đều đưa ánh mắt hướng về phía trung tâm yến hội, xem Mạnh Giác ứng đối như thế nào với Thượng Quan Lan đang gây khó dễ.

Có người đưa cho Thượng Quan Lan một tấm khăn lụa, Thượng Quan Lan đưa mắt nhìn, trước cười sau nói, “Hôm nay Hoắc bá bá mở tiệc chiêu đãi, các vị hiền lương tới tham dự, đều là uyên bác chi sĩ. Tiểu nữ cả gan, Mạnh công tử thông cảm. ‘Hữu thủy tiện thị khê, vô thủy dã thị hê. Khứ điệu khê biên thủy, gia điệu tiện thị kê. Đắc chí miêu nhân thắng quá hổ, lạc pha phượng hoàng bất như kê*.’ ”

*Có thủy(nước:) thì là khê(con suối nhỏ:), không có thủy (nước:) thì là hê(, nghĩa là sao, nào dùng trong câu hỏi). Xóa từ thủy trong từ khê, thêm chữ điệu() đó là kê(gà:). Đắc chí mèo con còn hơn hổ, phượng hoàng lạc sừng núi không bằng gà.

Đại công tử ha ha cười lớn, “Tiểu Giác cũng có ngày hôm nay, bị người ta nhục mạ trước mặt mọi người.”

Hứa Bình Quân hỏi: “Đề này khó đối lắm sao?”

“Nói khó thì cũng khó, nói đơn giản thì cũng đơn giản. Mấu chốt chính là câu đối này trong chữ nghĩa ẩn giấu ý chế nhạo, thực chất chữ nghĩa chỉ là phụ, như thế nào đáp lễ đối phương mới là mấu chốt.” Đại công tử suy nghĩ trong chớp mắt nói, “Hữu mộc tiện thị kì, vô mộc dã thị kì. Khứ điệu kì biên mộc, gia khiếm tiện thị khi. Long du thiên thủy tao hà hí, hổ lạc bình dương bị khuyển khi*.”

*Có chữ mộc đó là kì(chơi cờ). Không có mộc cũng là kì(từ kì này có nghĩa là này). Xóa chữ kỳ trong chữ mộc, thêm khiếm(thiếu, nợ) đó là khi(lừa gạt). Rong sa nước cạn bị tôm giỡn, hổ xuống đồng bằng bị chó khi(khi dễ, lừa gạt).

Từ kì: , xóa từ mộc thành từ này , thêm từ khiếm thành từ khi .

Vân Ca có chút bất ngờ, đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Đại công tử. Trong lòng thầm nghĩ người này coi như ẩn chứa trong vẻ ngoài găm vốc, đều không phải là một bộ dáng bao cổ* như hần thể hiện bề ngoài, hơn nữa đối đáp văn thơ cũng có chút chí khí, ung dung thư thái, thể hiện cái nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

*Bao cổ chỉ người vô dụng, ăn hại.

Đại công tử không để ý tới Vân Ca tán thưởng, ngược lại Hồng Y nhìn Vân Ca cười như nắng sớm, biểu thị lời cảm ơn.

Đại công tử tự cảm thấy bản thân ứng đối trong lúc vội vàng nhưng cũng coi như thập phần tinh tế, bên môi hàm chứa một tia cười, trong lòng ngầm giữ lại phần lớn, yên lặng chờ Mạnh Giác ứng đối.

Mạnh Giác coi như không hề nghe hiểu Thượng Quan Lan chế nhạo, cười chấp tay thi lễ với Thượng Quan Lan, tất cả đều là phong thái nhẹ nhàng, “Tại hạ bất tài, chỉ có thể nhìn cảnh trí mà ứng đối, có chỗ nào bất kính mong rằng tiểu thư bỏ qua cho. ‘Hữu mộc tiện thị kiều, vô mộc dã thị kiều. Khứ điệu kiều biên mộc, gia nữ tiện thị kiều. Mãn tọa tấn thị tương như tài, thiên kim nan phú ngọc nhan kiều*.’ ”

*Có mộc (gỗ :) đó là kiều(cây cầu), không có mộc cũng là kiều(cải trang:). Xóa từ mộc trong từ kiều(cây cầu), thêm từ nữ() đó là kiều(: yêu kiều). Ngồi đây toàn bộ đều lộ vẻ anh tài, ngàn vàng khó có cầu được một bài phú về ngọc nhan kiều diễm.

Ý cười trào phúng trên mặt Thượng Quan Lan bỗng chốc cứng đờ, vừa như buồn bực vừa như vui mừng, Hoắc Thành Quân cũng có vẻ mặt giống như vui mừng lại giống như ảo não, có phần giống như vẻ mặt xấu hổ của một thiếu niên tài giỏi khi gây ra sai lầm.

Hoắc Quang, Thượng Quan Kiệt vốn đang cùng nhau nói chuyện, giống như căn bản không lưu ý tới đám tiểu nhân, nhi nữ ồn ào, nghe thấy lời Mạnh Giác ứng đối, lại đều nhìn về phía Mạnh Giác.

Hứa Bình Quân nhìn không ra phản ứng mọi người như thế rốt cuộc tính là tốt, hay tính là không tốt, sốt ruột hỏi: “Như thế nào? Như thế nào? Mạnh đại ca đối như thế nào?”

Đại công tử đưa ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác, im lặng trong chốc lát, bên môi lại không kềm chế được cong lên, vô đầu gối một cái rồi cười to, Hồng Y nhanh tay bịt kín miệng hắn lại.

Hứa Bình Quân là một người nôn nóng, không kịp đợi Đại công tử trả lời, lại vội đi lay lay cánh tay Vân Ca, yêu cầu Vân Ca giải thích cho nàng.

Vân Ca hừ lạnh một tiếng, “Thật là một kẻ đặng đồ tử(1) háo sắc thì không tránh khỏi mà, sẽ dùng toàn lời ngon tiếng ngọt.”

Đại công tử cười kéo tay của Hồng Y ra, trước nhân thể nắm tay Hồng Y hôn lên một cái, rồi mới nói với Hứa Bình Quân: “Tiểu Giác lấy ơn báo oán, khen đám công tử hiền lương ngồi đây ở đây đều có tài hoa như Tư Mã Tương Như, nhưng cho dù có người học A Kiều hoàng hậu năm đó bằng lòng tiêu tốn nghìn vàng cầu phú(2), nhưng cũng khó có thể làm được một bài phú miêu tả dung nhan yêu kiều của Thượng Quan Lan. Một chiều này của hắn so với lời mắng trả lại của ta vừa rồi inh hơn nhiều, chỉ một câu thôi thấy tài trí hơn hẳn. Khen ngợi đám người làm khó dễ hắn, hóa giải một bộ phận địch ý, trước là hóa giải địch ý của Thượng Quan Lan, lại biểu hiện phong độ chính mình, càng thể hiện ra Tiểu Giác của chúng ta có một bộ dáng khiêm tốn quân tử rộng lượng, còn nữa đây mặc dù là trò chơi, nhưng cũng không phải là trò chơi, Tang Hoàng Dương, Thượng Quan Kiệt, Hoắc Quang, tam đại quyền thần này đều nhìn vào đó.”

“Khó trách Thượng Quan Lan là vừa giận vừa vui, Hoắc Thành Quân thì lại vừa vui vừa giận.” Hứa Bình Quân nhìn vẻ mặt của hai cô gái, không khỏi thấp giọng cười lên, “Khá lắm Mạnh đại ca!”

Đại công tử liếc Vân Ca nói: “Tiểu Giác tuy rằng quay lưng về phía Hoắc Thành Quân, nhưng vẻ mặt của Hoắc Thành Quân sẽ thế nào, hẳn nhất định có thể đoán được.”

Vân Ca làm bộ như không có nghe được lời nói của Đại công tử.

Đám người ngồi đó xấu hổ im lặng. Tuy rằng Mạnh Giác dùng văn thơ ứng đối lại, nhưng hắn lại khen ngợi Thượng Quan Lan, những người ủng hộ Hoắc phủ không biết lúc này là nên vỗ tay cổ vũ hay là không nên cổ vũ, lúc này cổ vũ xem như chúc mừng Mạnh Giác thắng, nhưng lại chúc mừng Thượng Quan Lan thật là quốc sắc thiên kiều sao? Đám tử muội khuê các của Thượng Quan Lan mặc dù cảm thấy rằng thể diện vẻ vang, trong lòng mừng thầm, nhưng dù sao cũng là phe mình đã thua rồi, thật sự không tính là chuyện tốt, tự nhiên cũng là không thể lên tiếng. Cuối cùng là Hoắc Quang tiên phong vỗ tay tán thưởng, mọi người đều theo đó mà vỗ tay.

Trận này xem như Thượng Quan Lan thua một ván.

Xa xa Thượng Quan Lan nâng chén hướng Mạnh Giác thi lễ, giữa đầu một ngụm uống cạn, rất có phong phạm của nữ nhi tướng môn, các hảo hữu khuê các của nàng đều cùng nhau mỗi người uống một ly.

Chú thích:

(1) Trong lịch sử văn học cổ đại Trung Quốc có một tác giả khá quan trọng tên là Tống Ngọc, ông là một đàn ông đẹp trai nổi tiếng. Câu chuyện kể rằng, Tống Ngọc và Đổng Đồ Tử đều là đại phu nước Sở, là thân cận của nhà vua nước Sở. Đổng Đồ Tử ghen ghét tài hoa của Tống Ngọc, luôn tìm cơ hội nói xấu Tống Ngọc trước nhà vua nước Sở. Một lần, Đổng Đồ Tử nói với nhà vua nước Sở rằng: “Thưa bệ hạ, Tống Ngọc có diện mạo chững chạc và oai nghi, có học thức, nhưng rất hiếu sắc, nên bệ hạ nhất thiết không được để Tống Ngọc cùng bệ hạ đến hậu cung. Hậu cung có nhiều phụ nữ xinh đẹp, nếu nhìn thấy Tống Ngọc, có lẽ sẽ gây chuyện phiền phức.”

Nhà vua nước Sở bèn cho triệu Tống Ngọc, hỏi lời nói của Đổng Đồ Tử có chính xác không. Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, thần có diện mạo chững chạc và oai nghi, đây là bẩm sinh; thần có học thức, đây là vì thần cần cù chịu khó và hiếu học; về hiếu sắc, thần không bao giờ hiếu sắc đâu.”

Nhà vua nước Sở hỏi: “Thế thì nhà ngươi có chứng cứ gì không?”

Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, trên thế giới, nước Sở có phụ nữ đẹp nhiều nhất, và Thần Lý quê thần là địa phương có phụ nữ đẹp nhiều nhất trong nước Sở. Mỹ nữ nổi tiếng nhất ở Thần Lý là láng giềng của thần. Nếu mỹ nữ này cao thêm một chút thì cao quá, nếu thấp hơn một tý thì quá thấp. Nếu trát phấn thì trắng quá, nếu bôi son thì đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng thật là đẹp, không có ai có thể sánh kịp được. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến nhiều quý công tử ham mê. Nhưng nàng thường xuyên leo lên tường xem trộm thần suốt ba năm, nhưng thần chưa bao giờ động lòng, sao có thể nói thần hiếu sắc? Thực ra, Đổng Đồ Tử mới là một kẻ hiếu sắc.”

Từ đó từ đổng đồ tử trở thành điển cố chỉ một kẻ háo sắc.

(2) A Kiều hoàng hậu: Tức Trần A Kiều, con gái của Quán Đào công chúa cô ruột Hán Vũ đế. Khi Vũ Đế còn nhỏ, một hôm Quán Đào công chúa hỏi có thích A Kiều không, cậu bé trả lời: nếu được lấy A Kiều thì sẽ xây nhà vàng cho nàng ở, Quán Đào công chúa rất hài lòng, trợ giúp Vũ Đế lên ngôi (ai xem Mỹ nhân tâm kế chắc biết đó). Về sau, Vũ Đế lên ngôi, cưới A Kiều làm hoàng hậu và xây nhà vàng cho nàng ở như lời đã hứa. Nhưng Trần Hoàng hậu hơn 10 năm không có con, Hán Vũ Đế lại sủng ái nhiều phu nhân, mỹ nhân khác trong đó có Vệ Tử Phu, bà bị đưa ra cung Trường Môn, lòng sầu muộn. Nghe nói Tư Mã Tương Như tại Thành Đô là kinh đô đất Thục giỏi văn, bà mang trăm cân vàng đến mua rượu của Tương Như và Văn Quân, nhờ làm bài “Trường Môn phú” dâng Vũ Đế. Vũ Đế đọc bài phú cảm động hồi tâm, Trần hoàng hậu lại được sủng hạnh. Tất nhiên về sau bà ấy vẫn bị phế.

Thượng Quan Lan nói thầm với nhóm bằng hữu hòa hảo một hồi, cười nói với Mạnh Giác, “Mạnh công tử quả thực tài trí. Ta và mấy tỷ muội đưa ra đề thứ hai, đề bài là. . .”

Một người hầu bưng tới một cái bàn vuông đặt vào một vị trí cách xa Mạnh Giác mười bước chân, trên bàn bày một hộp thức ăn, lại để một cây gậy trúc dài, một đoạn dây thừng ở bên cạnh Mạnh Giác.

“... đề bài của chúng ta chính là người đứng tại chỗ không được di chuyển, lại có thể nghĩ ra biện pháp ăn được thức ăn trên bàn. Chỉ có thể động tay, hai chân chuyển động một phân cũng coi như thua.”

Lúc này mọi người trong yến hội tập trung suy nghĩ, tự hỏi bản thân, nếu như là Mạnh Giác thì nên làm như thế nào, đều thấp giọng bàn luận.

Đám người có chút võ công nói: “Lấy dây thừng quấn vào hộp đồ ăn kéo lại đây.”

Có người nóng nảy nói: “Dùng cây gậy trúc mà khều.”

Lập tức bị người khác bác bỏ: “Cây gậy trúc một đầu thô, một đầu nhỏ, chỗ đầu nhỏ căn bản không thể dùng lực mạnh, lại dài như vậy, khều thế nào cho được?”

Người không có võ công vốn định nói: “Trước đem dây thừng kết thành dạng lưới, buộc chắc vào trên cây gậy trúc, rồi chụp tới sẽ mang được hộp đồ ăn tới đây.” Nhưng khi nhìn thấy cây gậy trúc dài nhỏ mềm dẻo, lại bắt đầu lắc đầu, cảm thấy dây thừng có khi cũng không buộc chắc lên đó được, làm sao còn có thể lấy được hộp thức ăn chứ?

Đại công tử âm thầm cân nhắc một lát, cảm thấy rằng với công phu của mình bất kể là dùng dây thừng, hay dùng cây gậy trúc, hẳn đều có thể thoải mái duyên dáng mà lấy được vật ở khoảng cách đó, nhưng mà cũng tuyệt đối không thể làm như thế, nghĩ đến đó cũng là lựa chọn duy nhất của Mạnh Giác, như vậy đề bài này chính là đề tuyệt đối không thể thắng, chỉ có thể thủ thế nhún mình tỏ ra yếu kém.

Đại công tử cười nói: “Đề bài này đối với văn nhân là thập phần khó khăn, nhưng đối với người có công phu thì không tính là có gì khó, chỉ là rất khó khi thắng được có được bộ dáng đẹp dễ gì. Cái hộp thức ăn kia nhìn nhẵn bóng vô cùng, bất kể là dây thừng, hay cây gậy trúc cũng không dùng lực tốt được, lại phải chụp lấy hộp thức ăn ở khoảng cách xa như vậy, chỉ sợ tránh không được tư thái khó coi, cho nên đề này kỳ thật là đề bài kiểm tra võ công của người ta, người có công phu càng cao, thắng được tư thái càng đẹp. Xem ra

Thượng Quan Lan tâm tình tốt lắm, không để ý thắng thua, thâm nghĩ làm cho Tiểu Giác thấy sẽ hiện ra dáng vẻ khó coi, sẽ tính toán bỏ cuộc.”

Tất cả mọi người tập trung nhìn Mạnh Giác, chờ nhìn hấn vụng về như thế nào thắng được đề thi lần này.

Vân Ca cũng nhìn Hoắc Thành Quân, lại liếc nhìn Thượng Quan Lan. Đại công tử cũng bắt chước Vân Ca, tầm mắt cũng dừng ở trên người Thượng Quan Lan.

Đúng là đoá hoa đôi tám, cành đậu khấu cài trên đầu, quả là đoá hoa nở ra tươi đẹp nhất, trên búi tóc là những vật trang sức biểu hiện thân phận bất phàm, đang lúc nàng cười duyên, châu ngọc nhẹ rung, ánh sáng từ bảo vật phát ra càng làm cho người phù hợp đeo nó càng thêm tỏa sáng, người khác không thể sánh bằng.

Ý cười bên môi Đại công tử không hề thay đổi, trong ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Lan lại hàm chứa vài phần thương hại, âm thầm cảm thán: “Hoa tuy đẹp, đáng tiếc nước chảy nhẩn tâm, mưa gió vô tình.”

Đại công tử nghiêng đầu cười nói với Vân Ca: “Tiểu Giác coi trọng ai cũng có thể, nhưng chỉ vị Thượng Quan cô nương này là tuyệt đối không có khả năng, người thả lỏng tư tưởng một chút đi.”

Vân Ca hai má ửng hồng, tức giận trừng mắt liếc Đại công tử một cái, vội vàng thu hồi tầm mắt, cùng giống như mọi người, hướng ánh mắt về phía Mạnh Giác, xem hấn làm như thế nào “hồi đáp” đề bài này.

Mạnh Giác cười hỏi: “Quy tắc Thượng Quan tiểu thư đều nói xong rồi sao? Tại hạ có thể bắt đầu được chứ?”

Thượng Quan Lan cười nói: “Đều nói xong rồi, Mạnh công tử có thể bắt đầu rồi.”

Chỉ thấy ánh mắt Mạnh Giác căn bản đều không hề quét qua cây gậy trúc và dây thừng, tầm mắt chỉ dừng ở trên người Thượng Quan Lan.

Thượng Quan Lan lớn lên giữa ánh mắt của mọi người xung quanh, nàng sớm đã quen với đủ loại ánh mắt: sợ hãi, nịnh bợ, a dua, tán thưởng, tưởng nhớ, khát vọng, thậm chí ghen tị và căm ghét. Nhưng nàng nhìn không hiểu ánh mắt Mạnh Giác, chỉ cảm thấy trong đó luôn luôn là bóng đen u ám, dường như có rất nhiều ngôn ngữ cũng không thể biểu đạt được, giống như bị ngăn cách bởi núi non trùng điệp, giống như bị bao phủ trong một màn sương mù lớn, nhưng lại đâm thẳng vào lòng người.

Lúc này Thượng Quan Lan bỗng nhiên cảm thấy tim đập hỗn loạn, đang hoảng hốt không biết có phải mình đã gây loạn quá hay không..., đã thấy Mạnh Giác nghiêng đầu, khẽ mỉm cười nói với Hoắc Thành Quân: “Hoắc tiểu thư, phiền cô đem hộp thức ăn đưa cho tại hạ, được không?”

Hoắc Thành Quân ngậy ra một lúc, rồi khoan thai đi đến trước bàn cầm lấy hộp thức ăn, mở ra, bưng đến trước mặt Mạnh Giác.

Mạnh Giác cười cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng đồ ăn, hướng phía Thượng Quan Lan nói: “Đa tạ món ngon của tiểu thư.”

Tất cả mọi người trước tiên âm âm kinh ngạc, như vậy cũng được sao?! Sau đó lại im lặng, dường như có thể làm như vậy!?

Hoắc Thành Quân đứng ở bên cạnh Mạnh Giác, vẻ mặt cười nhạo nhìn Thượng Quan Lan.

Thượng Quan Lan sắc mặt kinh ngạc, lại không nói nên lời, bởi vì từ đầu đến cuối, chân của Mạnh Giác cũng đều không hề chuyển động nửa phân. Hứa Bình Quân ôm Vân Ca, ngả vào đầu vai Vân Ca cười đến thân thể không thẳng dậy nổi, Vân Ca rốt cục nhìn không được nhếch miệng cười rộ lên. Chỉ chốc lát, tất cả mọi người dường như đang cố gắng nén lại tiếng cười, ngay cả Thượng Quan Kiệt cũng chỉ lắc đầu cười nhìn Mạnh Giác.

Đại công tử sớm đã cười ngả vào lòng Hồng Y, để cho Hồng Y nhẹ nhàng xoa xoa bụng hấn, một bộ dáng vô tâm vô phỉ, nhưng trong lòng có chút nghiêm nghị. Tiểu Giác tiến thoái có chừng có mực đều nắm chắc rất tốt, tốt tới mức làm cho tất cả mọi người đều giống quân cờ của hấn, đều nghe hiệu lệnh của hấn, phản ứng của mỗi người hấn đều nắm ở trong tay. Tiểu Giác đâu phải chỉ để ý tới thắng thua, hành động trọng yếu của hấn chính là tiếp cận Thượng Quan Lan, nhóm người “Tài giỏi” đang ngồi cho rằng Tiểu Giác vì

giai nhân mà nhận lời thách thức, thực tế mục tiêu của Tiểu Giác chính là ba lão già kia: Thượng Quan Kiệt, Hoắc Quang, Tang Hoàng Dương.

Mạnh Giác cười hỏi Thượng Quan Lan: “Không biết đề thứ hai, tại hạ có được tính là qua ải hay không? Tiểu thư còn muốn ra đề thứ ba không?”

Thượng Quan Lan nhìn Hoắc Thành Quân đứng sóng vai cùng Mạnh Giác, chỉ cảm thấy ý cười trên mặt Hoắc Thành Quân chói mắt vô cùng, trong lòng không hiểu sao tức giận, đột nhiên bưng chén rượu lên, ngửa đầu một ngụm uống cạn, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Chúng ta ra đề bài, vốn là không phải coi trọng thắng thua, mà là một trò chơi làm tăng thêm hứng thú khi uống rượu. Mạnh công tử tuy rằng đã thắng hai lần, nhưng mà đề thứ ba ta còn phải đưa ra, nếu ta thua, ta nguyện ý thổi một khúc sáo, nếu Mạnh công tử thua, chịu phạt cũng không lớn, chỉ phiền Mạnh công tử giúp chúng ta rót chén rượu cho tất cả mọi người đang ngồi đây.”

Chịu phạt không lớn, lại hết sức nhục nhã, coi Mạnh Giác như tôi tớ.

Hoắc Thành Quân nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Lan, ánh mắt đã không đơn giản chỉ là tức giận. Ngay cả Hoắc phu nhân vốn muốn thấy Mạnh Giác bị chê cười, sắc mặt cũng trở nên khó chịu, tuy rằng Mạnh Giác xuất thân bình thường, dù sao cũng là khách nhân mà con gái bà ta mời tới. Có câu gọi là đánh chó phải ngó mặt chủ, huống chi là khách nhân của Hoắc phủ, còn là khách con gái bà ta mời tới.

Về mặt Hoắc Quang không thay đổi, vẫn nâng cốc nói chuyện vui vẻ cùng Thượng Quan Kiệt như trước, tựa hồ không hề cảm thấy lúc này giữa đám văn bối có một mạch nước ngầm bắt đầu phun trào. Ý cười của Thượng Quan Kiệt cũng không thay đổi, dường như không hề cảm thấy hành động của con gái mình có gì không ổn.

Ý cười của Mạnh Giác không thay đổi, tiêu sái làm một tư thế xin mời, tỏ ý hết thấy đều nghe theo ý tứ của Thượng Quan Lan.

Trên mặt Thượng Quan Lan vẫn còn đang hiện ý cười, tốc độ của lời nói ra rõ ràng chậm lại, “Vừa rồi khi bị phạt rượu, nghe thấy Mạnh công tử luận khúc, nói ‘Thiên địa vạn vật đều có âm thanh’. Tiểu nữ bất tài không thể hiểu rõ, nhưng Mạnh công tử tài cao, lời đã nói ra đương nhiên không có khả năng là nói dối. Không thể dùng đàn, tiêu cùng các loại nhạc cụ khác, chỉ mời Mạnh công tử dùng vật phẩm trong vòng mười bước chân quanh người, vật đó phải có khả năng nhìn thấy được, để tiểu nữ thấy được một chút như thế nào gọi là ‘Vạn vật đều có âm thanh’.”

Thượng Quan Lan đưa mắt nhìn ca kỹ Tô Y Y, Tô Y Y tha thướt đứng lên, đi tới giữa yến hội, hướng mọi người hành lễ, “Để tăng thêm hứng thú thưởng rượu, thiếp thân hiến xướng một khúc tiên đề đã viết, là khúc ‘Thu Phong từ’, cùng tấu khúc với Mạnh công tử.”

Có người lập tức trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng vội vàng vàng ăn khớp với nhã sự lúc này, chỉ một ít người nhạy bén phát giác sự tình có chút không đúng, cúi đầu chuyên tâm uống rượu dùng bữa.

Tang Hoàng Dương vuốt râu, về mặt hiền lành cười nhìn Thượng Quan Lan và Hoắc Thành Quân, quay sang Thượng Quan Kiệt khen: “Thật sự là hổ phụ không sinh khuyển nữ!”

Thượng Quan Kiệt đưa mắt nhìn Tang Hoàng Dương một cách sâu sắc, đối với lão già này càng thêm căm ghét, ha ha cười nói: “Nhà chúng ta toàn người như vậy, con gái đều khó tránh khỏi có chút điều ngoa, nhưng mà chỉ cần hiểu được đạo lý cơ bản, điều ngoa hồ nháo một ít cũng coi như không sao, luôn luôn có những lão già như chúng ta đây thay chúng nó gánh vác.”

Hoắc Quang thản nhiên cười nói: “Lời nói của Thượng Quan huynh rất chính xác.”

Đang tổ chức tiệc rượu, quanh người Mạnh Giác ngoại trừ bàn gỗ chính là bát đĩa, đũa, bầu rượu, bởi vì trên mặt đất trải thảm, ngay cả phiến cỏ, lá cây cũng đều không có, miễn cưỡng còn có. . . trong bát đĩa có rau và thịt, hẳn là cũng coi như vật phẩm.

Đại công tử chặc chặc cười thán, “Đây là phụ nữ a! Có thể đem một câu hay như vậy trong lời người nói xuyên tạc thành như thế, thánh nhân đều có thể bị tức tới thất khiếu bốc khói. Nhưng thật ra Tiểu Giác phong độ tốt lắm, bây giờ còn có thể cười được. Đáng thương cho Tiểu Giác nha! Người cần phải nghĩ cách cho tốt, ‘Thu Phong từ’ là khúc nhạc mà lão già đó đã viết, đối với loại trường hợp này, nếu người tấu sai

rồi, cũng không phải chỉ đơn giản là làm nô tài rót rượu ọi người như vậy được, dứt khoát nhận thua đi, cùng lắm... là Tiểu Giác phải hầu hạ bọn họ uống rượu. . ." Tầm mắt Đại công tử đảo qua trên những người trong yến hội, cười lắc đầu.

Hồng Y vẻ mặt lo lắng liên tiếp đưa tay ra dấu với Đại công tử . Đại công tử cười buông lỏng tay, "Ta không nghĩ được cách nào cả. Nếu chuyện đó xảy ra, cùng lắm thì chúng ta giả trang sơn tặc cướp Tiểu Giác đi, trực tiếp đem về Xương Ấp."

Về mặt Đại công tử hoàn toàn là tới ông trời cũng muốn Mạnh Giác thua, hẳn cũng muốn làm một bộ dáng trước xem náo nhiệt rồi nói sau.

Hứa Bình Quân bất bình hỏi: "Rất không công bằng, rõ ràng Mạnh đại ca đã thắng, Thượng Quan tiểu thư này còn muốn làm ra nhiều chuyện như vậy! Thật không có biện pháp nào sao?"

Vân Ca nhú mày thờ dài, quay sang Đại công tử hỏi: "Đem vàng bạc người mang theo ra, tìm một nô tài có thể ra giá đi làm một việc. Còn nữa... Hồng Y, Mạnh tặng đá nhìn có hiểu ngôn ngữ tay tử làm không?"

Hoắc Thành Quân xuất thân nhà giàu có, từ nhỏ về đấu tranh quyền thế cũng là mưa dầm thấm đất, mặc dù hằng ngày hành sự có chút điêu ngoa, tới bây giờ cũng thật chưa có chuyện gì xảy ra, lựa chọn tiến thoái đều có cha chỉ hướng, nàng phát hiện sự tình khác thường, sau khi cân nhắc trước sau, xa xa cùng phụ thân trao đổi ánh mắt, đã muốn quyết định thay mặt Mạnh Giác nhận thua.

Nàng vừa muốn cất lời, đã thấy Mạnh Giác vô tình nhìn thẳng về phía một nha đầu hồng y trong đám nô tỳ đang chen chúc. Hoắc Thành Quân thấy vài phần kỳ lạ, đang muốn nhìn kỹ, nhưng chỉ trong chớp mắt, nha đầu hồng y đã biến mất ở trong đám người.

Mạnh Giác cười nhìn về phía Thượng Quan Lan: "Bát đĩa, đĩa, rượu, nước đều tính là vật phẩm ta có thể dùng sao?"

Thượng Quan Lan sợ lại bị Mạnh Giác lợi dụng lỗ hổng trong ngôn ngữ, cẩn thận suy nghĩ một lát, mới mỉm cười gật đầu: "Không sai, còn có cả cái bàn và đồ ăn người cũng có thể dùng."

Mạnh Giác cười nói: "Ta chỉ cần một cái bàn, một chồng bát không, một bình nước, một đôi đĩa bạc."

Trên mặt Thượng Quan Lan hiện lên vẻ hoang mang, lại cẩn thận suy tư một hồi, cảm thấy là Mạnh Giác yêu cầu đều là những vật phẩm quanh người hẳn, đích xác không có gì vượt quá, chỉ có thể gật đầu ưng thuận.

Hoắc Thành Quân lắc đầu với Mạnh Giác, Mạnh Giác khẽ cười, ý bảo nàng không cần lo ngại.

Chỉ chốc lát đã có gã sai vặt bưng một cái bàn, bát, cùng một đôi đĩa bạc chạm hoa đi tới. Thượng Quan Lan còn cố ý tiến lên nhìn một lần, đều là đồ vật bình thường sử dụng, không có bất cứ khác thường nào.

Kỳ thật trong lòng Mạnh Giác cũng hoang mang bất định, nhưng vẫn bình thản như trước, dựa theo lời Hồng Y xếp từng chiếc bát một ra. Gã sai vặt mang theo ấm nước, chỉ thấy một khuôn mặt đen thui, cúi đầu rất thấp, bước lên rót nước vào trong bát, từ nhiều tới ít, theo thứ tự giảm bớt, vẻ mặt chuyên tâm, hiển nhiên đối với mức độ nhiều ít nắm chắc rất cẩn thận.

Mạnh Giác nhìn thấy gã sai vặt, vẻ mặt có chút chấn động. Gã sai vặt trừng mắt liếc hẳn một cái, cúi đầu nhanh chóng lui ra. Hồng Y và Hứa Bình Quân đều hoang mang nhìn Vân Ca, không biết nàng cuối cùng muốn làm gì, "Vân đại cô nương, sao mà giúp người khác chỉ giúp một nửa? Vì sao không đơn giản để Hồng Y giải thích rõ ràng cho Mạnh Giác?"

Vân Ca hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Mạnh Giác suy nghĩ trong chớp mắt, đột nhiên hiểu ra, cầm lấy đôi đĩa bạc, theo thứ tự các bát mà gõ lên, cung, thương, giốc, chủy, vũ (phiên âm hán việt là: cung, thương, giác, trưng, vũ), (1) âm sắc đầy đủ hết. Trong lòng hắn thầm ôn lại làn điệu 'Thu Phong từ' một lần, cười nói với Tô Y Y: "Làm phiên cô nương."

Tiếng nhạc rời rạc vang lên, sau khi tấu được một đoạn dài, làn điệu bắt đầu rõ ràng. Đình dong đình dong, giống như suối chảy trên núi, trong trẻo dễ nghe. Tuy rằng khó có thể sánh được với đàn, khó có thể thanh lệ so với sáo, du dương không bằng tiêu, nhưng có giản đơn cũng biểu thị được một hồi hứng thú.

Tô Y Y sững sờ không thể mở miệng, Hoắc Thành Quân cười, hắng giọng quát Tô Y Y có bắt đầu hay không, nàng ta mới tỉnh ngộ bước ra, vội vàng vàng cất tiếng mà hát:

”Thu phong khởi hề bạch vân phi,

Thảo mộc hoàng lạc hề nhạn nam quy.

Lan hữu tú hề cúc hữu phương

Hoài giai nhân hề bất năng vong.

Phiếm lâu thuyền hề tể phần.

Hoành trung lưu hề dương tổ ba.

Tiêu cổ minh hề phát trạo ca,

Hoan nhạc cực hề ai tình đa.

Thiếu tráng kị thì hề nại lão hà!”

Lời dịch:

Bài hát về gió thu – Lưu Triệt

(Người dịch: Không rõ)

Gió thu thổi làm bay mây trắng

Cỏ hoa tàn, nhạn thẳng về nam

Hoa lan đẹp, hoa cúc thơm

Nhớ giai nhân mãi vẫn vương trong lòng

Chèo lâu thuyền qua sông Phần thủy

Ngang giữa dòng, sóng dậy trắng ngần

Điệu hò tiêu trống hòa ngân

Toàn vui vẻ, lại thêm phần thương đau

Trẻ trung khỏe mạnh bao lâu

Bỗng nhiên già lão bạc đầu biết sao?

Tương truyền rằng khúc nhạc này là Lưu Triệt tưởng nhớ Lý phu nhân mất sớm mà viết ra, chỉ là câu chuyện của Lưu Triệt được viết bằng thơ, từ lâu trà quán trên phố truyền xướng rất rộng.

Hứa Bình Quân nghe khúc, tưởng nhớ lại những truyền thuyết, truyện kể về Lý phu nhân, có chút thổn thức cảm thán, Lý phu nhân hẳn là rất hạnh phúc rồi! Từ ca kị trở thành hoàng phi, khi còn sống để vương hết sức sủng ái, sau khi mất đi còn làm cho ngài nhớ mãi không quên, nữ nhân làm được như vậy, hẳn là không tiếc nuối.

Hồng Y nghe khúc, luôn luôn liếc mắt nhìn Đại công tử, hình như có chút nghiên cứu phản ứng của hắn. Đại công tử vẫn cười hì hì như trước, không có gì khác thường.

Một khúc tấu xong, những người thân thiết với Hoắc phủ theo Hoắc Thành Quân cực lực trầm trồ khen ngợi. Đại công tử cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Vân Ca, người làm sao nghĩ ra được cách này vậy?”

Vân Ca cười nói: “Khi còn nhỏ cùng ca ca đùa giỡn nghĩ ra được cách này! Đập vỡ một đồng bát, thử qua vô số loại đất sét tay mới gõ chuẩn. Chủ yếu là trẻ con tám tuổi vẫn thường không muốn tập đàn, ngược lại chỉ thích chơi đùa, làm những việc không đúng đắn, những trò gian trá một chút. Nhị ca cũng cười nhạo ta không ít.”

Hứa Bình Quân cũng cười: “Ai bảo Thượng Quan tiểu thư không biết ngồi bên chúng ta có một vị Nhã trù này chứ! Trong phòng bếp chuyện muốn làm khó Vân Ca cũng không dễ dàng. Nhưng mà Mạnh đại ca

cũng thật thông minh, đổi lại là ta, cho dù cầm bát xếp đặt trước mặt của ta, ta nhất thời cũng không kịp phản ứng. ”

Lấy bát nước để tấu nhạc, Thượng Quan Lan mới nghe lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy, làm sao có thể nghĩ tới được, lúc này sắc mặt lúc thì xanh, lúc thì đỏ.

Hoắc Thành Quân cười hỏi: “Lan tỷ tỷ, không biết muốn vì chúng ta tấu lên thủ khúc gì? Đúng lúc có Tô cô nương ở đây, nhị vị vừa hay có thể hợp tấu.”

Mạnh Giác cũng cúi người hành lễ với Thượng Quan Lan, không nói một lời, rồi lui về vị trí của mình, phong thái quân tử như gió, không thể nghĩ ngờ được.

Tang Hoàng Dương nhìn Mạnh Giác, gật gật đầu, hỏi Hoắc Quang: “Ánh mắt Thành Quân thật tốt. Người trẻ tuổi kia tên gọi là gì? Lai lịch như thế nào?”

Thượng Quan Kiệt cũng vội tập trung lắng nghe.

10. Q.1 - Chương 10: Bóng Hình Trong Nước

Thừa dịp sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Hoắc Thành Quân và Thượng Quan Lan, Mạnh Giác tìm lấy một cơ để rời khỏi bàn tiệc.

Đại công tử vừa thấy Mạnh Giác rời đi, lập tức dắt Hồng Y bỏ chạy, “Tiểu Giác khẳng định nổi giận, ta trước hết cứ phải tránh khỏi đầu gió đi đã.”

Bốn người tránh trái tránh phải, chọn một chỗ yên tĩnh mà trốn, Vân Ca nói: “Tìm một cơ hội dứt khoát ra khỏi phủ đi!”

Đại công tử và Hồng Y đều liên tục gật đầu, Hứa Bình Quân cũng không đồng ý, “Muội chính là đầu bếp Hoắc phu nhân mời đến nấu ăn, còn chưa có cho phép muội cáo lui đâu!” Vân Ca lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Mặc kệ bà ta!”

Đại công tử cười: “Nhưng mà, người đang tính làm cái gì vậy? Mặc kệ bà ta đi! Đi theo ta, chúng ta từ cửa ngạch phía sau hoa viên trốn ra ngoài.”

Thật sự Đại công tử đối với bố cục đại Tư Mã phủ rất quen thuộc, dẫn theo ba cô gái, xuyên qua hoa cỏ, lướt qua cây cối, lách qua hòn giả sơn, đi qua cây cầu hình vòm, giống như đi dạo trong vườn nhà mình.

Càng chạy càng yên tĩnh, cảnh sắc càng ngày càng đẹp, hiển nhiên là đã tới bên trong Hoắc phủ, khu vực này không giống với bên ngoài khu mở tiệc chiêu đãi khách khứa, bị người khác bắt được, tội danh tự động xông vào phủ Đại Tướng quân Đại Tư Mã cũng không nhẹ, Hứa Bình Quân rất căng thẳng sợ hãi, vừa vặn ba người còn lại đều có bộ dáng thoải mái tự tại, nàng cũng chỉ có thể yên lặng đi theo, âm thầm khẩn cầu sớm ra khỏi phủ một chút.

Đang đi trên một cây cầu hình vòm, xa xa tiếng bước chân vội vã vang lên, võ công của Hồng Y và Đại công tử cao nhất, nghe được trước tiên, vội vàng muốn tìm một chỗ tránh đi, lại bởi vì đang ở trên cầu, bốn phía trống trải, còn là chỗ cao, thế nên muốn tránh cũng không được.

Tai nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngay cả Hứa Bình Quân cũng đã nghe thấy, nàng khẩn trương túm tay áo Hồng Y hỏi thẳng: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Vân Ca và Đại công tử nhìn nhau, hai người đều có suy nghĩ giống nhau, hiểu ý gật đầu, một người túm Hứa Bình Quân, một người túm Hồng Y, nhanh chóng trèo lên thành cầu, nhẹ nhàng rơi xuống hồ, trốn dưới cây cầu hình vòm.

Mới vừa trốn xong, chợt nghe thấy tiếng hai người đi trên cầu. Chỉ nghe thấy giọng nói vô cùng tức giận của Hoắc Quang, “Thật là hồ đồ! Nhớ kỹ người làm việc vốn lãnh lợi, bình thường việc làm của các người, ta đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hôm nay người làm tới một con mắt cũng không mở nổi.”

“Lão gia, nô tài đáng chết. Nhưng mà cũng thật sự không thể trách nô tài, nằm mơ cũng không nghĩ ra là...”

“Người phái người đi chung quanh an bài cho tốt, lên nói một tiếng cho phu nhân, lại thông báo đại thiếu gia, nhị thiếu gia. . .”

“Nhưng mà hoàng thượng nói ngoại trừ đại nhân, ai cũng không được phép...”

Bước chân vội vàng, chỉ chốc lát người đã đi xa.

Bốn người nhóm Vân Ca ngoại trừ hô hấp, một cử động nhỏ cũng không dám, đợi thẳng cho đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, mới dám há lớn miệng ra thở. Bốn người nhìn nhau cười khổ, mặc dù đã là mùa xuân, nhưng do nước hồ vào mùa xuân vẫn còn lạnh, bốn người một nửa thân mình đều đã ngâm nước ướt hết, cảm nhận có phần khó chịu.

Vân Ca kéo Hứa Bình Quân, vừa định bò lên trên bờ, lại nghe thấy tiếng bước chân, bốn người đành phải lại rút về dưới cầu. Một người chạy rất nhanh qua cầu, giống như vội vàng đi truyền tin tức gì đó.

Bốn người chờ tiếng bước chân đi xa, lập tức chuẩn bị lên bờ, nhưng mới vừa bám vào tay vịn của cầu, còn chưa trở mình leo lên được, chợt nghe thấy tiếng người nói rời rạc. Lần này bốn người đã rất là ăn ý, động tác đồng đều, nhất tề xoay xoay rút về dưới vòm cầu.

Về mặt Đại công tử khó mà diễn tả được, chỉ có hỏi ông trời mới biết, quay về phía trên cầu hai mắt trợn trắng. Hồng Y tựa hồ lo lắng Đại công tử lạnh, không chút nào kiêng dè có Vân Ca và Hứa Bình Quân ở đó, duỗi tay ôm quanh người Đại công tử, vốn là động tác thực suông sã, nhưng khi Hồng Y làm thì thực sự rất tự nhiên, chỉ cảm thấy chân tình biểu lộ, không hề có cảm giác gì khác.

Vốn chờ tiếng bước chân biến mất, bọn họ có thể nhanh nhanh về nhà thay quần áo. Nhưng không xa không gần, rất vừa vặn, tiếng bước chân dừng lại ở trên đỉnh cây cầu.

Đại công tử đã ngay cả sức lực để trợn trắng mắt cũng đều không có, đầu vô lực cúi xuống đầu vai Hồng Y. Hứa Bình Quân lạnh tới mức thân thể phát run, rồi lại phải liều mạng chịu đựng, Vân Ca lấy ra miếng gừng mang theo bên người, đưa cho Hứa Bình Quân, ý bảo nàng ăn, chính mình cũng cầm một miếng gừng, lặng lẽ ăn.

Ban đầu vốn nghĩ chỉ sau một lúc, bọn họ sẽ rời đi, nhưng người trên cầu dường như hết sức nhàn hạ thoải mái, đứng trên cầu ngắm cảnh, sau một lúc lâu đều không nói một câu.

Thật lâu sau, mới nghe được giọng nói cung kính của Hoắc Quang: “Hoàng thượng dường như rất yêu thích cảnh đêm. Nghe nói ở trong cung cũng thường thường đêm khuya đứng một mình nơi lan can ngắm cảnh, thưởng thức cảnh đêm.”

Đại công tử lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt ba lảng nhảng mất đi, hiếm thấy lộ ra vài phần nghiêm túc. Vân Ca và Hứa Bình Quân cũng đều kinh hãi, đều ngừng ăn gừng, hai lỗ tai dựng lên. Riêng Hồng Y tuy rằng về mặt đại biến, nét mặt hiện rõ lo âu, nhưng một lòng để ý chính là an nguy của Đại công tử.

Không cao không thấp, không nhanh không chậm, âm thanh phong toái ngọc liệt, mặc dù ngay gần bên người, lại lộ ra như dòng nước trong hồ xanh biếc, lại đậm đặc như xa cách vạn dặm ngoài quan ải: “Chỉ là thích ngắm sao và ánh trăng. Trầm nghe nói người mở yến hội, trong cung nhất thời phiền muộn, đi tới chỗ này của người giải sầu, hi vọng không có quấy nhiễu người.”

“Thần không dám.”

Hoắc Quang thật sự là một người rất biết kiềm chế sự tức giận, những người khác nếu ở bên cạnh hoàng đế, hoàng đế thời gian dài không nói câu nào, chỉ sợ sẽ suy nghĩ lung tung, nghiền ngẫm tâm tư hoàng thượng, càng nghĩ càng loạn, cuối cùng khó tránh khỏi tự làm loạn lên vị thế của mình. Ông ta lại chỉ im lặng mà đứng, cũng nhìn về phía bóng trăng tròn trên mặt hồ.

Vân Ca thấy thân thể Hứa Bình Quân không ngừng run lên, cắn chặt hàm răng không để cho bản thân phát ra tiếng, vội nhẹ túm ống tay áo của nàng ấy, ý bảo nàng ấy ăn miếng gừng. Chính nàng cũng không khỏi tò mò nhìn về phía hình ảnh phản chiếu của bóng người cao lớn phía trên cầu.

Hoắc Quang hẳn là không dám đứng sòng vai cùng người đó, cho nên dựa vào sau mà đứng, vì thế trên mặt hồ chỉ có một hình ảnh ngược của người đó. Ông tay áo rộng thùng thình dường như đang theo gió nhẹ bay lên, hình ảnh trên mặt hồ cũng biến hóa không ngừng.

Vốn là một người không hề liên quan gì tới mình, nhưng Vân Ca lại không biết vì sao, trong lòng có một hồi tác động không hiểu rõ, nghĩ đến người đó đêm khuya đứng cô đơn bên thành cầu ngắm cảnh, chỉ cảm thấy mặc dù người đó có được sự oai phong nhưng cũng rất cô độc khi nhìn ngắm cảnh vật xa xăm, thật là trời nước một màu, gió đêm trắng lạnh, sao lại thấy một vẻ lạnh lẽo vô hạn!

“Hoàng thượng có đồng ý tới yến hội ngồi một lát, thần đã sai người thu xếp một chỗ ngồi vô cùng yên tĩnh, không có người nào nhận ra hoàng thượng.”

“Người mời những ai?”

“Thượng Quan Kiệt, Tang Hoàng Dương, Đỗ Diên Niên. . .”

Những cái tên liên tiếp còn chưa có báo xong, lại dường như nghe được một giọng nói rất sang sảng truyền đến, “Hoắc hiền đệ, lúc này người làm chủ nhân như thế nào lại quăng chúng ta ột đám người khác, một mình chạy đến nơi đây tiêu dao. . . A? Hoàng. . . Hoàng thượng, thần không biết hoàng thượng ở đây, vô lễ mạo phạm. . .”

Thượng Quan Kiệt sắc mặt kinh hoảng, vội vàng tiến lên quỳ xuống thỉnh tội. Theo sau vài bước là Tang Hoàng Dương, là một lão già râu tóc bạc trắng đã hơn bảy mươi tuổi, cũng dự định khó khăn mà quỳ xuống đất.

Lưu Phát Lăng ra hiệu cho thái giám bên cạnh tới nâng Tang Hoàng Dương dậy, “Điều miễn. Trẫm mặc thường phục tùy tiện ra ngoài một chút, các người không cần giữ lễ tiết.”

Đại công tử cười lắc đầu, lão già Hoắc Quang hiện tại khẳng định trong lòng nổi giận, ông ta và Lưu Phát Lăng đứng ở trên cầu thưởng thức phong cảnh, Thượng Quan Kiệt và Tang Hoàng Dương lại có thể rất nhanh tìm đến, phủ đệ của ông ta đích xác cần chỉnh đốn lại cho tốt.

Hồng Y làm một tư thế mất đầu, cảnh cáo Đại công tử không được phát ra tiếng động. Động tác của Hồng Y đối với Đại công tử thực không có tạo nên bất cứ tác dụng gì, ngược lại làm cho Hứa Bình Quân sợ tới mức đưa về mặt sầu bi sợ hãi nhìn Vân Ca.

Vân Ca cười khổ lắc đầu, đây là vận khí gì vậy? Đứng trên cầu bây giờ đích thực là hoàng đế Hán triều và tam đại quyền thần, toàn bộ thế lực trong thiên hạ đều chuyển động cùng một nhịp thở với bọn họ. Người bình thường nếu muốn tiếp cận một người nào đó trong số bốn người họ, chỉ sợ đều khó như lên trời, thế nhưng bọn họ có thể tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với những người cao không thể với tới, bọn họ rất cuộc được coi là vinh hạnh, hay coi là xui xẻo?

Lời đối thoại của bốn người trên cầu thu hút sự chú ý của Đại công tử, trên mặt mặc dù vẫn là cười hì hì, nhưng ánh mắt dần dần chuyên chú. Lưu Phát Lăng là một con tiểu hồ ly thông minh cơ trí, thế nhưng đáng cơ lúc tuổi còn rất nhỏ, không có thế lực của mình, toàn bộ triều chính rơi vào trong tay phụ chính đại thần.

Hoàng Dương là trọng thần của tiên hoàng, làm việc kế thừa phong cách Hán Vũ Đế Lưu Triệt, nhân vật đại biểu khuôn phép cứng rắn, là một lão sư tử đầu đàn, tuy rằng hùng phong không bằng năm đó, nhưng vẫn còn đang uy hiếp trong triều.

Thượng Quan Kiệt là sói, tham lam tàn nhẫn, bằng công trạng phong hầu, trong quân phần lớn là thế lực của hắn. Vũ Lâm doanh do Tiên hoàng tự tay thiết lập, từng theo một thể hệ quan binh* và danh tướng họ Hoắc danh tiếng chấn động Tây Vực và Hung Nô, cũng đã hoàn toàn bị gia tộc Thượng Quan nắm trong tay, do Xa Kỳ tướng quân Thượng Quan An thống lĩnh.

*Nguyên văn là từ phiêu diêu: , mình thấy trong từ điển có nói ở Hán triều dùng từ này để chỉ quân đội nên tạm chuyển là quan binh.

Hoắc Quang là hổ, mặc dù tuổi nhỏ hơn nhiều so với Tang Hoàng Dương và Thượng Quan Kiệt, nhưng dựa vào nhiều năm tiến hành, phần đông môn đồ trong triều đình, dần dần có xu thế hậu sinh khả ứ.

Hoắc Quang và Thượng Quan Kiệt là thông gia, một người là ông ngoại của đương kim Thượng Quan hoàng hậu, một người là ông nội của Thượng Quan hoàng hậu, nhưng quan hệ của hai người vừa giống như hòa hợp, vừa giống như hờ hợt.

Hoắc Quang, Thượng Quan Kiệt, Tang Hoàng Dương, ba người hiện giờ đều phải phối hợp chặt chẽ với nhau, phòng ngừa hoàng thượng diệt trừ bọn họ, rồi từng người đều muốn lôi kéo hoàng thượng, làm cho hoàng thượng thân thiết hơn, gần gũi hơn, tín nhiệm mình hơn, mượn cơ hội có thể diệt trừ đối phương, độc chiếm triều chính.

Mà hiển nhiên hoàng thượng hy vọng nhất là ba người bọn họ tự mình tranh đấu đồng quy vu tận*, sau đó cảm thán một tiếng, nhiều năm như vậy đã trôi qua, trầm trọng cực có thể có được một giấc ngủ an ổn.

*Đồng quy vu tận: tất cả cùng bị hủy diệt.

Thật sự là loạn, loạn, loạn. . .

Đại công tử càng nghĩ càng buồn cười, biểu cảm trên mặt chính là đang xem cuộc vui, giống như hoàn toàn đã quên bất kỳ lúc nào bốn người trên cầu đều có thể đem phong ba làm liên lụy tới hắn, nếu như giải quyết không thỏa đáng, treo cổ hay là tan xương nát thịt cũng có thể.

Trên cầu mỗi người một tâm cơ, dưới cầu là một đám lạnh run. Vân Ca hai tay nắm chặt miếng gừng, cắn một miếng, trong bụng thầm mắng một tiếng “Hoàng đế thôi.”

Thật hy vọng ngày nào đó nàng có thể ném hoàng đế thôi này vào ngăm trong nước đá đầu mùa xuân. Nghe nói trong hoàng cung mỹ nữ nhiều nhất, không ở đó đánh đàn luận thơ, ngắm hoa phẩm rượu cùng đám mỹ nữ, lại chạy đến nơi đây cùng mấy lão già nói lời châm chọc, làm hại bọn họ cũng không thể sống yên ổn.

Tiếng nói của bốn người trên cầu khi có khi không, trong chuyện phong hoa tuyết nguyệt ngẫu nhiên xen kẽ một vài câu có liên quan tới chuyện triều chính, thời gian kết thúc đã tới gần trước mắt. Nhưng nhất thời rõ ràng trong hồi lâu còn không có ý tứ rời đi.

Môi Hứa Bình Quân đã tím đen lại, Vân Ca thấy nàng ấy đã khó có thể chống đỡ thêm nữa, chỉ sợ sẽ chịu lạnh mà phát bệnh, ngay cả chính mình cũng đã đến cực hạn. Vân Ca ra dấu hỏi, mọi người có thể bơi trốn đi hay không. Hứa Bình Quân lắc đầu thật có lỗi, tỏ ý rằng mình không biết bơi lội. Hồng Y cũng lắc đầu, trừ phi có thể lặn một hơi rất sâu ở dưới nước ra, nếu không trong bóng tối bốn người bơi lội gây tiếng động quá lớn, khẳng định sẽ kinh động người trên cầu.

Vân Ca chỉ có thể hủy bỏ cách này, lại suy nghĩ, chỉ vào chính mình, lại chỉ trên cầu, rồi nhìn Đại công tử và Hồng Y chỉ vào Hứa Bình Quân, ý bảo mình sẽ nghĩ biện pháp dẫn dắt người trên cầu rời đi, hắn và Hồng Y mang theo Hứa Bình Quân đào tẩu.

Hồng Y lập tức lắc đầu, chỉ vào chính mình, lại chỉ sang Đại công tử, ý bảo nàng ấy sẽ dẫn người rời đi, Vân Ca bảo vệ Đại công tử đào tẩu.

Vân Ca đưa mắt nhìn Đại công tử, nàng bảo vệ hắn? Hồng Y thật sự là mạnh yếu chẳng phân biệt được. Vân Ca lắc đầu, tự mình kiên trì đi.

Đại công tử cười mà không phát ra tiếng, nói nhỏ: “Chúng ta oản tù tì đi, ai thua người đó đi.” Một bộ dáng hững hờ bưng bưng. Người này mặc kệ chỗ nào, lúc nào, người nào, chuyện gì đối với hắn mà nói đều dường như chính là một trò chơi.

Oản tù tì cái đầu của người! Vân Ca trừng mắt liếc Đại công tử một cái, cúi người sờ soạng tảng đá chỗ trụ cầu. Tay chà sát, thở sâu, xuất ra kinh nghiệm bơi lội nghịch nước khi còn nhỏ, hết sức kê sát mặt nước, nàng dùng sức cầm tảng đá lia một cái ra ngoài, bản thân lập tức thở sâu, cả người chìm vào đáy nước, hướng về nơi xa lặn xuống rồi đi.

Hòn đá từ mặt nước bay ra thật xa, tòm, tòm, tòm, tòm, nảy đi liên tiếp năm lần trên mặt nước rồi mới chìm vào đáy nước. Trong bóng đêm tĩnh lặng nghe được, động tĩnh rất lớn.

Động tác đầu tiên của Vu An chính là chắn trước mặt hoàng thượng, cùng một thái giám đi cùng khác bảo vệ hoàng thượng nhanh chóng đi xuống cầu, tránh khỏi chỗ cao, để tránh trở thành mục tiêu rõ ràng, vội vàng tìm một chỗ có thể tạm thời ẩn thân.

Hoắc Quang lên tiếng quát lớn: “Người nào?”

Sớm có tùy tùng cao giọng gọi thị vệ, dẫn người đi thăm dò tìm kiếm, bốn phía mặt hồ trong phút chốc tiếng người ồn ào, ánh sáng từ đèn đuốc lập lòe. Sau khi Tang Hoàng Dương và Thượng Quan Kiệt ngảy ra một lúc, đều trừng mắt nhìn Hoắc Quang, ánh mắt sáng quắc.

Sắc mặt Thượng Quan Kiệt đột nhiên kinh hoảng, vừa cao giọng hét “Người đâu, người đâu”, vừa đi theo phía sau Lưu Phát Lăng, một bộ dáng dù có phải đánh cược tính mạng cũng phải bảo vệ hoàng thượng.

Vốn trong bóng đêm, giữa những bóng người chung quanh lay động, hành tung của hoàng thượng cũng không rõ ràng, lúc này lại bởi vì có tiếng hét của Thượng Quan Kiệt, ai cũng biết phương hướng chỗ hẩn là có người cần bảo vệ.

Tang Hoàng Dương tuổi đã lớn, hành động bất tiện, đang lúc mơ hồ lại dường như đi nhầm phương hướng, giọng nói run rẩy cũng hét lớn: “Người đâu, người đâu.”

Tiếng “người đâu” của ông ta cùng tiếng “người đâu” của Thượng Quan Kiệt làm cho thị vệ vừa mới tới trở nên hồ đồ, không biết hoàng thượng rốt cuộc hiện đang ở chỗ nào, rốt cuộc là nên đến bảo vệ bên này hay bên kia.

Trong mắt Lưu Phát Lăng và Hoắc Quang đều có ánh sáng chợt lóe qua, như có điều suy nghĩ nhìn bóng dáng tập tễnh của Tang Hoàng Dương.

Vân Ca đông ném một tảng đá, tây ném một tảng đá, biến thành động tĩnh thật lớn, cố gắng dẫn toàn bộ sự chú ý tới trên người mình, tiếng thị vệ hô hoán liên tục, bốn phương tám hướng đều lần theo tiếng động đi tới hướng Vân Ca, trong lúc nhất thời tình cảnh thực hỗn loạn, nhưng càng hỗn loạn, mới càng có khả năng để ấy người nhóm Hứa Bình Quân an toàn đào tẩu.

Vân Ca lúc này đã ở giữa hồ, nhất lãm vô dư*, vừa rồi còn cố ý không che giấu thân mình, rất nhanh đã có hộ vệ phát hiện ra nàng, nhảy xuống nước đuổi theo Vân Ca.

*Nhất lãm vô dư: nhìn bao quát hết thấy, không sót gì.

Hoắc Quang lạnh giọng phân phó: “Nhất định phải bắt sống.”

Vân Ca cố không nghĩ thêm nếu nàng bị bắt lại, hậu quả sẽ như thế nào, chỉ biết liều mạng bơi dưới nước, dẫn đám thị vệ chơi trốn tìm ở trong hồ. Mặt hồ dần dần trở nên chật hẹp, từ rộng lớn biến thành uốn lượn ngoằn ngoèo. Lúc này chỉ còn là khe nước, một bên đối diện là một nửa hành lang trống không, bên cạnh là một vườn hạnh hoa đang nở rất đẹp, hoa rơi điểm điểm, thanh tịch, nho nhã mà đẹp đẽ, rất có cảnh sắc mười dặm hạnh hoa giấu nhà tranh, chín khúc bách thủy ôm trọn nhân gian.

Mặt hồ dần dần hẹp lại là điểm tốt để truy binh phía sau chỉ cần theo một phương hướng là có thể tiếp cận nàng, kỹ thuật bơi lội dưới nước của Vân Ca rất cao, tuy rằng lúc này thể lực khó có thể duy trì, nhưng nhất thời bọn họ cũng khó đuổi theo. Nhưng cũng có chỗ hại đó là truy binh trên bờ đã thừa cơ đuổi theo. May mắn có mệnh lệnh của Hoắc Quang lưu lại, “người còn sống”, thị vệ có chút kiêng dè, chỉ cần Vân Ca còn ở trong nước, thực sự không làm gì được Vân Ca.

“Hoàng thượng, không bằng lập tức hồi cung.” Vu An nêu ý kiến.

Không ngờ Lưu Phát Lăng chẳng những không nghe lời hẩn nói, ngược lại còn theo phương hướng thích khách trốn mà đi tới. Thượng Quan Kiệt đã cảm thấy chuyện xảy ra không đúng lắm, đang hoang mang cau mày suy tư. Vu An còn muốn nói thêm, Lưu Phát Lăng đã lạnh nhạt hỏi: “Thượng Quan Kiệt, người cảm thấy đó là thích khách sao?”

Thượng Quan Kiệt cẩn thận suy nghĩ một lát, “Trước khi chưa có khẩu cung, thần không dám nói ra kết luận. Hiện tại thấy là điểm đáng ngờ không ít, chuyện hoàng thượng đến Tư Mã phủ, có mấy người biết?”

Vu An nói: “Chỉ có hoàng thượng và nô tài, ngay cả thái giám đi theo và thị vệ cũng không biết hoàng thượng muốn tới phủ đệ của Hoắc đại nhân.”

Thượng Quan Kiệt cau mày, “Như thế xem ra mục tiêu của thích khách này hẩn không phải là hoàng thượng, nếu vậy thì là ai đây?” Ánh mắt ông ta nhẹ nhàng đảo qua trên mặt Hoắc Quang, Tang Hoàng Dương, lại

lén nhìn chăm chú vào mắt hoàng thượng.

Sự tình phát sinh ở chính phủ đệ của mình, trước khi chưa có thẩm vấn, Hoắc Quang không dám nói câu nào, chỉ im lặng bước đi. Tang Hoàng Dương hoàn toàn dựa vào người khác giúp đỡ, mới có thể đi được, vừa thở hổn hển đuổi theo hoàng thượng, vừa dứt quãng nói: “Nếu. . . muốn chạy trốn, nên trốn theo hướng phía đông, nơi đó hồ nước thông với bên ngoài, phương hướng này, nếu. . . lão. . . thần không có nhớ lầm, là tử lộ. Nếu. . . đúng... là thích khách, không có khả năng ngay cả địa hình trong phủ cũng không quen thuộc còn đi ám sát.”

Hoắc Quang cảm kích đưa mắt nhìn Tang Hoàng Dương, Tang Hoàng Dương thối thối râu, không để ý đến Hoắc Quang.

Lưu Phát Lăng đứng cách cây hoa hạnh, nhìn về phía khe nước. Từng đợt, từng đợt hoa rơi xuống, mờ mờ ảo ảo dưới ánh sáng của ngọn đèn, chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ trên mặt nước khi nổi khi chìm, lúc bên phải lúc bên trái, phía sau một đám đông thị vệ tuổi trẻ cường tráng gắng sức đuổi theo không ngừng, bóng dáng kia lại như hồng nhạn kinh hải, giống như du long, tách sóng mà đi, điều khiển dòng nước mà đùa giỡn, lại chọc cho đám người phía sau chật vật không chịu nổi, người đó thì vẫn cứ “ung dung ngoài vòng pháp luật” như cũ.

Hoắc Quang nhìn bộ dáng chật vật của thị vệ phủ đệ mình, sắc mặt vài phần xấu hổ, “Thành Trường An có rất ít người có kỹ năng bơi tốt như vậy, cũng có thể cùng giáo đầu huấn luyện binh sĩ trong Vũ Lâm doanh giao đấu trong nước phân cao thấp.”

Sắc mặt Thượng Quan Kiệt lập tức thay đổi, hừ lạnh một tiếng, vừa muốn lên tiếng, Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Hà tất phải suy đoán nhiều như vậy? Sau khi bắt được người thẩm vấn rồi sẽ biết.”

Mọi người vội lên tiếng “Vâng” đáp lại, rồi đều tiếp tục im lặng.

Khe nước càng ngày càng hẹp, trên đỉnh đầu đã hoàn toàn là dãy hành lang trên cao, Vân Ca suy đoán cuối đường nước này hoặc là một đường dẫn nước vào ao nhỏ trong đình viện, hoặc là dòng nước chuyển động quanh co uốn khúc phía dưới hành lang này tạo thành một vòng tròn, xem ra đã không có chỗ để trốn.

Cách đó không xa vang lên tiếng nha đầu nói chuyện, giống như đang chất vấn thị vệ vì sao xông vào. Vân Ca đang cân nhắc có nên mạo hiểm lên bờ ở chỗ này, không biết bố cục đình viện này như thế nào, là người nào trong Hoắc phủ ở, một bàn tay bỗng nhiên từ trên hành lang dài với xuống, nắm được cánh tay Vân Ca kéo nàng lên bờ.

Vân Ca vừa định nhân cơ hội đánh lên đầu người đó, nhưng thấy rõ người này, lập tức liền thuận theo lực kéo lẫn người lên trên hành lang. Một cơn gió lạnh thổi tới, Vân Ca cảm thấy thân thể đã lạnh tới tê dại đi của mình tự nhiên còn có vài phần tri giác, ngay cả xương tủy cũng đều cảm thấy lạnh, thân thể như bị rút đi xương cốt, ngã thẳng xuống mặt đất.

Mạnh Giác gương mặt lạnh lùng ôm lấy Vân Ca, thị nữ bên cạnh lập tức dùng khăn chà xát tắm ván gỗ, lau đi vết nước đọng lưu lại do Vân Ca lên bờ, người thị nữ thấp giọng nói: “Mạnh công tử, nhanh đi theo nô tỳ.”

Mạnh Giác cúi sát bên tai Vân Ca hỏi: “Hong Y đâu?”

Vân Ca hàm răng run lấy bầy, từ kẽ hở của hàm răng đang run rẩy thoát ra mấy từ, “Trốn. . . Chạy thoát.”

“Có người nào nhìn thấy Đại công tử không?”

“Không. . .”

Thần sắc Mạnh Giác dịu đi vài phần, “Tất cả các người đều là cả gan làm loạn, xem Tư Mã phủ là chỗ nào?”

Nhìn thấy sắc mặt Vân Ca trắng bệch, hần thở dài, không đành lòng nói thêm gì nữa, chỉ lấy khăn lau nước cho Vân Ca.

Bên ngoài đình viện vang lên tiếng nói, “Thành Quân, mở cửa.”

“Phụ thân, con gái có chút hơi rượu bốc tới đầu, đang dự định đi nghỉ. Yến hội đã kết thúc rồi sao? Sao lại âm ỉ như vậy?”

Hoắc Quang nhìn về phía Lưu Phát Lăng xin chỉ thị, “Bây giờ thần lệnh cho tiểu nữ ra ngoài tiếp giá.”

Lưu Phát Lăng nói, “Trẫm là tư phục xuất cung, không muốn ngày mai huyên náo cả triều đều biết, người coi như trẫm không có ở đây, tất cả đều do người xử lý.”

“Thành Quân, có tặc tử xâm nhập trong phủ trộm đồ, có người thấy hẩn trốn về hướng bên này của con. Con mau triệu tập hết đám thị nữ dậy.” Hoắc Quang có hơi do dự, bận tâm đến dù sao đây cũng là khuê phòng của nữ nhi, tức thì quay sang con trai Hoắc Vũ hạ lệnh: “Vũ nhi, con dẫn người đi từng phòng lục soát.”

Giọng nói của Hoắc Thành Quân trở nên nũng nịu: “Phụ thân, không thể! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cha sao có thể. . .cha sao có thể để cho đám xú nam nhân đó ở trong phòng con gái lục lợi loạn lên chứ?”

Hoắc Quang cứng chiều Thành Quân, sắc mặt tuy rằng nghiêm túc, nhưng giọng nói vẫn là thả lỏng hòa hoãn, “Thành Quân, nghe lời. Nếu con không thích ở trong phòng mà người khác đã lục lợi qua, cha cho con một phòng mới.”

Hoắc Thành Quân tựa hồ thực phiền não, thở dài thật mạnh, “Tiểu Thanh, người đi theo bên người ca ca, trông chừng những người đó, không được cho bọn họ lục lợi làm bừa bãi đồ đạc của ta.”

Vân Ca lo lắng nhìn Mạnh Giác, Mạnh Giác vừa lau tóc cho nàng, vừa cau mặt nói: “Lần sau trước khi làm việc, trước hết nghĩ đến hậu quả một chút.”

Nghe được tiếng bước chân, Mạnh Giác vội nói khẽ với Vân Ca, “Muội là Mạnh Vân Ca, là muội muội của ta.”

Vân Ca sững sốt một chút, nhìn thấy ánh mắt dò xét của Hoắc Thành Quân, trong lòng hiểu rõ. Hoắc Thành Quân mặc dù mặt nhăn mày nhíu, lại không một chút căng thẳng, cười nhìn bọn họ nói: “Mạnh Giác, muội muội của huynh cũng thật hết sức búng bình, lần trước giết của ta hai con hãn huyết bảo mã, lần này lại làm thích khách náo loạn phủ Đại Tư Mã, lần sau không phải muốn chạy đến hoàng cung náo loạn chứ?”

Vân Ca trừng mắt nhìn Mạnh Giác, xưng hô lúc nào đã từ Mạnh công tử biến thành Mạnh Giác?

Hoắc Thành Quân cười nói: “Đã gặp người ba bốn lần, nhưng vẫn không có cơ hội hỏi người tên gọi là gì.”

Vân Ca cắn môi, vẫn trừng mắt nhìn Mạnh Giác, không nói một câu, Mạnh Giác chỉ có thể thay nàng nói: “Nàng họ Mạnh, tên là Vân Ca, thích nhất là gây chuyện làm liều.”

Hoắc Thành Quân nhìn gương mặt trắng bệch lạnh tới đông lại của Vân Ca, cả người co lại rất nhỏ, người như vậy mà là thích khách sao? Vốn là yêu ai yêu cả đường đi, lúc này nàng ta càng lúc càng thương xót Vân Ca, trước kia ở trong mắt nàng Vân Ca có chỗ vô lễ đáng ghét, hiện tại đều thành điểm hoạt bát đáng yêu, “Đừng sợ, phụ thân hiểu ta rõ nhất, sẽ không có việc gì.”

Toàn bộ đình viện được lục soát một lần, đều không có người.

Hoắc Quang trầm tư chưa nói, Tang Hoàng Dương hỏi: “Đình viện gần nơi này là như thế nào? Hành lang kia nối liền tới đâu? Rừng hạnh hoa kia đã cẩn thận lục soát chưa? Vừa rồi cũng gọi thị vệ đuổi theo gần tới nơi lại đây hỏi lại, cuối cùng là bóng dáng người đó biến mất ở chỗ nào?”

Đám thị vệ nhất thời cũng nói không rõ được, bởi vì trên bờ dưới nước đều có người truy đuổi, sự tình lại quan hệ trọng đại, ai cũng không dám nói hết mức, ngược lại càng hỏi càng loạn.

Hoắc Quang vừa định hạ lệnh lục soát một lần nữa trong vòng mấy dặm từ rừng hạnh hoa, Thượng Quan Kiệt lại chỉ vào gian phòng ở giữa, “Gian phòng kia đã lục soát rồi sao?”

Sắc mặt Hoắc Quang âm trầm, “Đó là phòng ở của tiểu nữ, lúc này tiểu nữ đang ở trong phòng. Không biết Thượng Quan đại nhân có ý gì?”

Thượng Quan Kiệt liên tục giải thích, “Lão phu chỉ thuận miệng hỏi thôi, quên mất đó là phòng ở của Thành Quân nha đầu.”

Cánh cửa kêu bang một tiếng, bị đẩy mở rộng ra.

Hoắc Thành Quân tùy ý bọc trong một tấm áo choàng, búi tóc hiển nhiên là đang lúc vội vàng mới vừa vắn lên, người đứng dựa bên cạnh cánh cửa, giọng nói trong trẻo vang lên: “Tang bá bá, Thượng Quan bá bá, chất nữ* không biết mọi người cũng tới, thật sự là thất lễ. Phòng ở đơn sơ, Thượng Quan bá bá nếu không chê, mời vào trong ngồi một chút.” Nói xong khom người mời vào.

*Chất nữ: cháu gái.

Vân Ca và Mạnh Giác đang giấu người sát phía sau cánh cửa, Vân Ca nhìn qua khe cửa, nhìn thấy trong bóng tối phía sau Thượng Quan Kiệt và Tang Hoàng Dương, một bóng người cao lớn đang đứng, xung quanh được vây kín bởi trùng trùng điệp điệp người, nhưng người đó lại khiến cho người ta có một loại cảm giác như ở một thế giới độc lập. Màu đen của y bào cùng bóng đêm hợp thành một khối, khuôn mặt cũng không thấy rõ lắm.

Vốn cho rằng một người mới vừa gặp phải thích khách như thế nào cũng có thể có chút hoảng hốt và căng thẳng, nhưng bóng dáng lẻ loi kia bình tĩnh ung dung, thậm chí có thể nói là hờ hững. Lặng lặng đứng ở nơi đó, giống như đang nhìn một màn trình diễn của người khác.

Vân Ca nghĩ đến người này là hoàng thượng của Đại Hán triều, mà nàng sẽ trở thành thích khách ám sát hoàng thượng, lúc này rất cục mới có vài phần sợ hãi. Chỉ cần bọn họ vào nhà, sẽ lập tức phát hiện ra hai người họ. Căng thẳng khiến cho tay nàng nắm càng lúc càng chặt. Mạnh Giác cầm tay nàng, nhẹ nhàng đan những ngón tay hần với tay nàng, nắm chặt tay nàng trong tay hần, bàn tay ấm áp mạnh mẽ, ớn lạnh trên người Vân Ca giảm đi vài phần.

Mạnh Giác ghé sát bên tai nàng, nửa trào phúng nửa an ủi nhẹ giọng nói: “Việc đã đến nước này, có gì mà phải sợ? Cùng lắm là binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Nếu bị phát hiện, hết thủy giao cho ta xử lý. Nhưng nhớ kỹ, bất luận như thế nào, không thể nói ra Đại công tử và Hồng Y, nếu không chính là họa càng thêm họa.”

Thân thể kề sát thân thể hần, lúc này môi hần lại gần như hôn vào tai nàng, thân thể Vân Ca tê dại một hồi, yếu ớt tựa vào trong lồng ngực Mạnh Giác, nhưng trong lòng ý định muốn đặt cược càng lúc càng định, nhẹ nhấc chân, im lặng lại ra sức giẫm mạnh lên chân Mạnh Giác: “Ai cần hư tình giả ý của huynh?”

Mạnh Giác hít một hơi khí lạnh, thân thể lại không dám làm cử động nhỏ gì, “Muội điên rồi?”

Vân Ca không hề ngừng lại, ngược lại càng tăng thêm khí lực, giẫm mạnh lên chân hần thêm một chút, một bộ dáng hoàn toàn không hề để ý tới tình hình bên ngoài ra sao.

Vân Ca mặc dù xuất thân bất phàm, lại cực ít có tính tình tiểu thư, huống chi lúc này đang dưới tình cảnh nguy hiểm. Mạnh Giác lần đầu tiên gặp phải sự ngang ngược liều lĩnh tới như thế, không nói đạo lý được với Vân Ca, nhất thời khó hiểu, đợi tới khi suy nghĩ xoay chuyển một hồi mới cảm nhận được, trong lòng đột nhiên rung động, trên mặt vẫn thanh thanh đạm đạm, trong mắt đã từ từ tràn ra ý cười, cảm giác đau trên chân thật có chút ngọt như mạch nha. Mùi hương phảng phất từng đợt trong áo, không nhận được liền đặt một nụ hôn lên bên má Vân Ca.

Thân thể Vân Ca run lên, lực đạo trên chân nhất thời giảm xuống. Tinh thần Mạnh Giác cũng hoảng hốt, chỉ cảm thấy vui sướng không có lý do, giống như khi còn nhỏ, nhận được lời khen ngợi của phụ thân, được mặc bộ đồ mới mẫu thân may cho, nghe thấy đệ đệ tràn đầy sùng bái kiêu ngạo mà nói với người khác: “Ca ca ta. . .”

Hạnh phúc và thỏa mãn dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy, rồi lại thuần túy như vậy, cảm giác quá mức xa lạ, trong hoảng hốt hần lại có chút không phân biệt rõ bản thân đang ở chỗ nào. Chợt nghe thấy tiếng nói của Thượng Quan Kiệt ngoài phòng, giống như tiếng sấm lúc nửa đêm, đánh tan một giấc mộng đẹp. Mạnh Giác lập tức hoảng hốt lùi lại, nhất thời trong mắt xuất hiện một vẻ trấn tĩnh.

.....

Căn phòng được chia làm hai phần trong ngoài, được ngăn cách bởi một tấm màn sa. Lúc đầu tấm màn sa vốn buông xuống, nhưng lúc này bởi vì cánh cửa được mở rộng, bị một làn gió thổi tới, tấm màn bay lên, thấp thoáng nhìn thấy không gian bên trong không sót thứ gì.

Bàn trang điểm, hộp trang sức, chăn thêu trên giường, còn có... một ít quần áo của nữ nhân chưa kịp thu hồi, hoàn toàn là cảnh tượng khuê phòng nữ nhân.

Nét mặt già nua của Thượng Quan Kiệt đỏ lên, cười nói: “Không cần, không cần, lão phu hồ đồ, không biết là khuê phòng của Thành Quân nha đầu. Thành Quân, nếu cháu thấy không thoải mái thì mau chóng đi nghỉ ngơi đi!”

Hoắc Quang cười như không cười nói: “Thượng Quan đại nhân vẫn nên đi vào trong căn thận kiểm tra lục soát một hồi, tránh lại hiểu lầm tiểu nữ sẽ chứa chấp tặc nhân.”

Thượng Quan Kiệt xấu hổ cười, Tang Hoàng Dương vượt chòm râu, cười tủm tỉm yên lặng xem trò hay.

Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Nếu nơi này khẳng định không có, nơi khác cũng không cần xem nữa. Nhiều nhường thời gian dài như vậy, tặc nhân chỉ sợ sớm đã thừa dịp hỗn loạn trốn thoát rồi.”

Không chờ mọi người đáp lại, Lưu Phát Lăng đã xoay người rời đi. Hoắc Quang, Tang Hoàng Dương, Thượng Quan Kiệt vội theo sát lên tiền giá.

Hoắc Quang cung kính nói: “Hoàng thượng, thần nhất định sẽ tra ra manh mối của chuyện hôm nay.”

Lưu Phát Lăng không đồng ý cũng không nói không: “Người không cần tiến xa. Động tĩnh huyên náo không nhỏ, hẳn là đã quấy nhiễu tân khách của yến hội phía trước, người trở về tiếp khách đi!”

Hoắc Thành Quân đứng ở cửa, nhìn thấy mọi người đi xa, mới phát giác chính mình đã một thân mồ hôi lạnh, bắp chân đều run rẩy. Nàng phân phó đám nha đầu khóa kỹ cánh cửa viện, rồi từng người tự đi nghỉ ngơi.

Sau khi Hoắc Thành Quân vào phòng, nhìn thấy Vân Ca đầu cúi trước ngực, gương mặt đỏ bừng, khó hiểu nhìn về phía Mạnh Giác. Mạnh Giác thần nhiên cười, một vẻ rất tự nhiên, nói với Hoắc Thành Quân: “Muội muội chưa từng trải qua những việc thế này, bị dọa, dọa cũng tốt, đỡ phải lần sau còn dám động thủ trên đầu thái tử.”

Hoắc Thành Quân cười liếc Mạnh Giác, “Đừng nói là nàng ấy, ta cũng sợ tới mức không nhẹ. Thượng Quan bá bá không chừng sẽ tiến vào xem, huynh lại muốn ta mạo hiểm tới như vậy. Chuyện hôm nay, huynh tính cảm tạ ta như thế nào?”

Mạnh Giác cười hành lễ: “Đại ân khôn kể tạ ơn, chỉ có thể ngày sau báo đáp. Hiện tại khẳng định các nơi của Tư Mã phủ đều canh gác nghiêm ngặt, phiền cô tìm cho Vân Ca một bộ quần áo tương tự, sạch sẽ để muội ấy thay, chúng ta nhanh chóng chạy tới đám khách khứa phía trước, thoải mái cáo từ mà rời phủ.”

Hoắc Thành Quân nghe được “Đại ân khôn kể tạ ơn, chỉ có thể ngày sau báo đáp”, hai gò má ửng đỏ, không dám nhìn Mạnh Giác nữa, vội xoay người đi tìm quần áo thích hợp cho Vân Ca.

Thân thể Vân Ca lúc thì nóng, lúc thì lạnh, trên mặt còn giả bộ dường như không có việc gì, cười đi tìm ba đầu bếp đi cùng, lại đi tìm người quản sự xin cáo từ.

Chờ tới khi ra khỏi Hoắc phủ, mạnh mẽ chống đỡ đi được một đoạn đường, thấy Mạnh Giác đứng ở bên ngoài xe ngựa chờ nàng phía trước, nàng mới thả lỏng một chút, ánh mắt vẫn còn trừng nhìn Mạnh Giác, thân thể lại vô thanh vô tức ngã xuống mặt đất.

Khi Vân Ca tỉnh dậy đã là ngày hôm sau. Hứa Bình Quân và Hồng Y đang canh giữ ở bên giường nàng, mắt đều đỏ đỏ. Hứa Bình Quân vừa thấy nàng mở mắt, lập tức cất lời mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, muội tính trở tài như thế sao? Thân thể chính mình còn lo không nổi, còn dám ngâm ở trong nước lạnh lâu như vậy? Sau này còn bệnh nữa cũng đừng trách chúng ta.”

Hồng Y vội hướng Hứa Bình Quân xua tay, lại liên tiếp hướng Vân Ca làm động tác cảm ơn. Hứa Bình Quân còn muốn mắng, Mạnh Giác bê thuốc tiến vào, Hứa Bình Quân vội đứng lên lui ra ngoài, “Muội uống thuốc trước đi đã.”

Hồng Y theo sau Hứa Bình Quân đi ra, hy vọng Mạnh Giác không thấy nàng, đang muốn lén đi ra ngoài.

“Hong Y, muội đi nói cho hắn biết, nếu hắn còn không rời khỏi Trường An, dù sao đều là chết, không bằng tự ta tìm người giết hắn là được, miễn cho hắn bị người ta phát hiện, còn liên lụy người khác.”

Hồng Y làm một bộ dáng tất cả đều là nàng sai, nước mắt tràn lên hốc mắt, đang muốn xin tha thứ lại không dám. Mạnh Giác vừa thấy nước mắt của nàng, những lời trách cứ ban đầu đều chỉ có thể nuốt trở về, giọng nói trở nên mềm mỏng: “Ta bị cái tên Ma vương kia làm tức giận tới hồ đồ, nhất thời tức giận mà nói thế. Muội đi trông coi hắn cho tốt, không được để cho hắn làm loạn lần nữa.”

Hồng Y lập tức nở nụ cười, liên tiếp gật đầu, vui vẻ chạy ra khỏi phòng. Mạnh Giác nhìn theo bóng dáng Hồng Y, khẽ thở dài. Hắn xoay người ngồi vào bên cạnh Vân Ca, tay cầm cổ tay Vân Ca bắt mạch, mặt Vân Ca đỏ lên, “Huynh còn hiểu y thuật?”. Nếu hắn hiểu y thuật, lúc đó tự nhiên biết được nàng vì sao té xỉu.

Mạnh Giác nhớ tới nghĩa phụ, trong mắt lộ ra lo lắng, “Nghĩa phụ là một người học vấn cực kỳ uyên thâm, đáng tiếc tri thức của ta không được như vậy, sở học của người có mười cùng lắm chỉ học được ba bốn. Lúc này muội phải tỉnh dưỡng cho tốt, không được chạm vào nước lạnh, đồ ăn nguội, hay đồ có tính lạnh đều không thể ăn, lê, đậu xanh, bí đao, trà kim ngân hoa cũng không thể dùng.”

Vân Ca đỏ mặt gật đầu, Mạnh Giác đỡ nàng ngồi dậy, cho nàng uống thuốc, Vân Ca cụp mắt xuống, tới liếc mắt nhìn hắn cũng không dám.

“Vân Ca, lần sau nếu không thoải mái, nhanh chóng nói cho ta biết, không được tự mình kiên cường chống đỡ, nếu không mắc phải bệnh gì, chính là chuyện cả đời.”

Vân Ca đầu cúi thấp tới mức không thể thấp hơn, lông nga lông ngóng cất lời đồng ý.

Mạnh Giác cho Vân Ca uống thuốc xong, cười nói: “Hôm nay đúng là rất ngoan, so với tối hôm qua quả là hai người khác nhau.”

Vân Ca nghe vậy, trong thẹn thùng trào ra tức giận, trừng mắt với Mạnh Giác, “Ta tên là Vân Ca, huynh về sau nếu dám tùy tiện đổi tên của ta, huynh cứ chờ xem!”

Mạnh Giác chỉ nhìn Vân Ca khẽ cười. Lưu Bệnh Dĩ ở bên cửa sổ nhìn thấy hai người trong phòng, vốn định vào phòng, bước chân liền dừng lại. Hắn lẳng lặng nhìn Mạnh Giác, lại suy nghĩ tới chính bản thân mình, khóe môi hiện lên một nụ cười có chút tự giễu, xoay người bước đi.

Nhưng hắn vừa mới đi được vài bước, bỗng dừng lại, suy nghĩ một chút, lại xoay người quay lại, vén màn lên, dựa vào cửa, nở một nụ cười uể oải nói: “Vân Ca, lần sau nếu làm thích khách, nhớ rõ tìm lúc thời tiết ẩm áp, người khác thì không ám sát được, ngược lại chính mình lại bị bệnh.”

Thân thể Vân Ca không tự giác lùi về phía sau một chút, rời xa Mạnh Giác, cười ngược, “Đại ca, huynh thấy muội giống thích khách lắm sao?”

Mạnh Giác thản nhiên cười, cúi mắt xuống phát đi bụi bám trên tay áo.

Hứa Bình Quân đang nói chuyện cùng Hồng Y, Đại công tử, ánh mắt lại vẫn lưu ý tới phòng bên kia, lúc này trong lòng có chút đắng chát, rốt cuộc cười không nổi. Nàng ngơ ngẩn đứng lên, ánh mắt từ bối rối chuyển sang kiên định, nghiêng đầu cười tươi sáng với Hồng Y và Đại công tử, xoay người vội vàng rời đi, “Ta đi mua chút rau dưa tươi một chút, buổi tối hôm nay nên mở tiệc chúc mừng chúng ta sống sót sau kiếp nạn.”

Hồng Y khó hiểu nhìn theo bóng dáng Hứa Bình Quân, nói đi là đi luôn sao? Mua thức ăn cũng không nhất định phải vội vã như thế mà!

Đại công tử ngồi trên bậc cửa, chân bắt chéo, nhìn sang gian phòng bên kia, nở nụ cười.

11. Q.1 - Chương 11: Giấc Mộng Quá Khứ

Hoắc Quang mở tiệc chiêu đãi hiền lương, Lưu Phất Lãng đêm tối giá lâm Hoắc phủ, lại có thêm một sự kiện thích khách chẳng ai hiểu rõ tại sao, do đó lại làm cho những nghi kỵ của tam đại quyền thần đột nhiên nổi lên mặt nước.

Hoắc Quang vẫn tích cực đề cử trọng dụng người thân cận Hoắc thị, đối với những người mà Thượng Quan Kiệt và Tang Hoàng Dương chỉ định, yêu cầu thường thường là nghĩ cách bác bỏ, hơn nữa có Lưu Phất Lãng biết thời biết thế dẫn dắt, trong sự tranh đoạt quyền lực triều đình, Hoắc Quang dần dần có xu thế áp đảo so với Thượng Quan Kiệt.

Từng phò tá từ khi Hán Vũ Đế tại vị, chức quan của Thượng Quan Kiệt vốn cao hơn Hoắc Quang, ông ta đối với việc Vệ Thái tử bị phế, Lưu Phất Lãng tuổi nhỏ xưng đế càng lập nhiều công lao to lớn, đương kim hoàng hậu lại là cháu gái của ông ta, Thượng Quan Kiệt vẫn luôn thấy mình là người có công lao lớn nhất trong tam đại quyền thần, ông ta mới chính là người Lưu Phất Lãng phải nể trọng nhất, trở thành người có quyền lực cao nhất.

Khi Ấu đế mới vừa đăng cơ, trong lúc Yến vương và Quảng Lăng vương âm thầm tìm sự ủng hộ, bao gồm cả Thừa tướng trong Tam công Cữu khanh đều từng nghi ngờ, Tiên đế tại sao lại lựa chọn bốn người cũng không có thực quyền làm người để ủy thác. Vì bảo vệ quyền lợi, cũng là bảo vệ tánh mạng của bọn họ, Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang trong lòng hiểu rõ, ngầm liên thủ đối phó toàn bộ những người trong triều đình có nghị luận khác thường về bọn họ, hai người trở thành mạc nghịch chi giao*, sau lại còn kết thành thông gia.

*Mạc nghịch chi giao: bạn bè thân thiết, tâm đầu ý hợp.

Cho tới nay, Hoắc Quang đều đối với Thượng Quan Kiệt vô cùng kính trọng, mọi chuyện đều có thương có lượng với Thượng Quan Kiệt, thậm chí khi có đại sự trong triều cần quyết định, Hoắc Quang sẽ mời Thượng Quan Kiệt thay mặt ra quyết định, nhưng từ khi một đám địch nhân đã ngã xuống, tiểu hoàng đế ngày một trưởng thành, tình thế dần dần trở nên biến hóa.

Có lẽ từ việc chọn người làm hoàng hậu bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn.

Con gái nhỏ của Thượng Quan Kiệt là Thượng Quan Lan, con gái Hoắc Quang là Hoắc Thành Quân kỳ thật mới tuổi tác xứng đôi cùng Lưu Phất Lãng. Mà khi Thượng Quan Kiệt đang muốn đưa Thượng Quan Lan tiến cung, đã bị một thế lực âm thầm ngăn cản kịch liệt. Bất đắc dĩ ông ta chỉ có thể lựa chọn để cho cháu gái Thượng Quan Tiểu Muội tiến cung, Hoắc Quang lại lấy cớ Tiểu Muội tuổi quá nhỏ, không tương xứng với hoàng thượng đến ngăn cản.

Nguyên nhân thực tế thế nào? Cho dù Tiểu Muội là cháu ngoại của Hoắc Quang, nhưng họ của Tiểu Muội là Thượng Quan, không phải Hoắc.

Nhưng thời điểm đó Hoắc Quang vẫn không thể hoàn toàn tương đầu với Thượng Quan Kiệt, Tang Hoàng Dương ở phía sau như hổ rình mồi, cũng định ra chọn người tiến cung, thỉnh cầu trưởng công chúa. Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi!

Tiểu Muội dù sao cũng có huyết thống của Hoắc gia, sau khi cả hai cân nhắc, Hoắc Quang cuối cùng thỏa hiệp, liên thủ cùng Thượng Quan Kiệt chèn ép Tang Hoàng Dương, đưa Tiểu Muội vào cung làm hoàng hậu. Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang có Tiểu Muội ở phía sau cũng ngày càng thăng quan tiến chức một cách hợp lý.

Bề ngoài, Thượng Quan thị và Hoắc thị cùng hưởng vinh quang thịnh cực. Mâu thuẫn lại là một bóng ma quyền lực âm thầm mọc rễ nảy mầm, khỏe mạnh trưởng thành. Hoặc là mâu thuẫn vốn vẫn tồn tại, chỉ là trước kia che giấu quá tốt.

Thượng Quan Kiệt từng đối với việc Câu Dặc phu nhân vào cung được sủng ái lập được công lớn, Thượng Quan thị và Câu Dặc phu nhân* vẫn quan hệ rất tốt, bởi vậy hoàng đế khi còn nhỏ có thân cận với Thượng Quan Kiệt, nhưng khi tuổi càng lớn, lại càng ngày càng thân cận với Hoắc Quang.

*Câu Dặc phu nhân là mẹ của Phất Lãng.

Hoàng thượng có thể khinh xa giản tông* giá lâm Hoắc phủ, có thể thấy được tín nhiệm đối với Hoắc Quang. Ý đồ của hoàng thượng đã thực rõ ràng, ngày sau sẽ trọng dụng chính là Hoắc Quang và phái hiền lương mà không phải Thượng Quan thị và phái tướng sĩ.

*Khinh xa giản tông: xe nhẹ ít tùy tùng, thị vệ bảo hộ, ý nói vô cùng đơn giản, không hề phô trương.

Trong lòng Thượng Quan Kiệt hẳn là đã rất rõ ràng, cho đến hôm nay, Thượng Quan thị và Hoắc thị tuyệt đối không có khả năng tiếp tục chia xẻ quyền lợi. Không phải gió Đông áp đảo gió Tây, thì là gió Tây áp đảo gió Đông(1).

Mà nhóm Vân Ca, Đại công tử bốn người đánh bậy đánh bạ làm ra “sự kiện thích khách” lại khiến âu thuẫn càng sâu.

Hoắc Quang chắc chắn hoài nghi là hai người còn lại âm thầm hãm hại ông ta, mục đích đương nhiên không phải ám sát hoàng thượng, mà là làm cho hoàng thượng hoài nghi ông ta, dần dần xa cách ông ta.

Thượng Quan Kiệt giả dối đa nghi nhất định sẽ hoài nghi vì sao việc này lại phát sinh ở Hoắc phủ? Thậm chí không còn sớm không muộn, phát sinh ngay sau khi ông ta tới? Thậm chí hoài nghi nước cờ này là nhắm vào ông ta, nói không chừng gia nô Hoắc phủ ngầm truyền tin tức cho ông ta căn bản là người Hoắc Quang thiết lập quanh ông ta.

Lão già Tang Hoảng Dương này thật ra có chút kỳ lạ, đêm đó tựa hồ không ngại che giấu bản thân, cũng muốn bảo vệ an toàn cho hoàng thượng. Đối với Đại công tử mà nói, bởi vì đã biết đích xác chân tướng của thích khách, cho nên thực sự đối với Tang Hoảng Dương sinh vài phần kính trọng, người này tuy là quyền thần, nhưng tuyệt đối không phải nịnh thần. Nhưng đối với người không biết chân tướng thích khách, lại khó tránh khỏi hoài nghi sao lá gan ông ta lớn như thế, chẳng lẽ là bởi vì thích khách có liên quan với ông ta? Ông ta mượn cơ hội biểu lộ lòng trung?

Tuy rằng trông mong chính là sói hổ tranh đấu, nhưng chỉ sợ hổ đuổi được sói đi rồi, hoặc sói đuổi được hổ đi rồi, lại độc tọa trên đỉnh núi. Nếu nhất định phải lựa chọn một bên thắng, khẳng định Tiểu Giác hi vọng là Hoắc Quang thắng.

Hoàng thượng thì sao? Hoàng thượng thân cận đối với Hoắc Quang có mấy phần chân thực? Hoặc hết thảy cũng chỉ là thủ đoạn để mâu thuẫn của Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang trở nên gay gắt? Thậm chí hoàng thượng nhìn như nhất thời nảy ra ý định đêm khuya giá lâm Hoắc phủ, chỉ sợ cũng là cố ý giá lâm.

Đường đường là thiên tử, lại khinh xa giản tông, đêm khuya giá lâm phủ đệ của thần tử, chẳng lẽ không đúng thể diện rõ đối với thần tử cực độ tín nhiệm thân cận? Cùng lương thần thượng nói chuyện, chỉ bảo chuyện giang sơn, là giai thoại về thánh quân lương thần! Thượng Quan Kiệt đối mặt với cục diện thế này, sẽ lựa chọn không hành động sao?

Nhưng Hoắc Quang thực sự sẽ tin là hoàng thượng đối với ông ta thân cận và tín nhiệm sao? Tang Hoảng Dương lại cất giấu những tâm tư thế nào? Thật sự là đau đầu!

Không nghĩ nữa! Đại công tử trở mình, nhắm cả hai mắt lại. Hồng Y thấy hắn đang ngủ, nhẹ nhàng buông màn, bước ra khỏi phòng.

Chú thích:

(1): Câu nói trên xuất phát từ “Hồng Lô Mộng” của Tào Tuyết Cần, hồi thứ 82, câu “Nhưng phạm là việc trong gia đình, không phải gió Đông át đi gió Tây, thì chính là gió Tây át mất gió Đông”, nguyên chỉ hai phía đối lập trong gia đình, ắt có một phía sẽ chiếm vị thế áp đảo. Về sau thành ngữ “gió Đông át gió Tây” thường được dùng với ngụ ý chính nghĩa áp đảo thế lực tà ác.

Thân thể Vân Ca vốn là rất khỏe, y thuật của Mạnh Giác lại không tồi, hơn nữa có Hứa Bình Quân và Hồng Y chăm sóc, thân thể Vân Ca khỏe lại thật sự rất nhanh. Nhưng hiếm có cơ hội nhân hạ, nằng dút khoát lấy cơ bị bệnh phóng đại để mình nghỉ ngơi. Thường thúc dủ rằng vô cùng yêu tiền, nhưng cũng không có thể bức người bệnh kiếm tiền cho ông ta.

Vân Ca tỉnh dậy sau một giấc ngủ trưa thoải mái, trong phòng lớn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ánh mặt trời ảm áp xuyên qua song cửa sổ chiếu vào, tình nghịch họa ra một bức tranh vô cùng khác biệt ở trên tấm

mảnh.

Hồng Y đang ở dưới tàng cây hòe trong sân tết một sợi dây, cũng không thấy bóng dáng Đại công tử đâu. Vân Ca đi đến bên cạnh Hồng Y ngồi xuống, “Đại công tử đâu?”

Hồng Y chỉ chỉ trong phòng, làm một tư thế đang ngủ, nhìn Vân Ca nhoeo cười, rồi lại cúi đầu chuyên tâm làm việc. Tay Hồng Y vô cùng khéo léo, Vân Ca chỉ nhìn tay nàng ấy múa lượn, những sợi tơ màu xanh, màu đen đã bện thành một cành có đủ hoa đủ lá. Vân Ca nhớ tới trên người Đại công tử có đeo một mặc ngọc hợp hoan bội, nhìn thấy so với màu sắc hoa văn mà Hồng Y đang tết khá giống nhau, vừa vặn phối được với hợp hoan bội, “Hồng Y, tay tỷ thật vô cùng khéo léo, nữ công thêu thùa may vá gì đó, muội đều không biết làm chút nào.”

Hồng Y cầm một cành cây, viết trên mặt đất: “Muội đang muốn làm thứ gì? Tỷ tết uội.”

Vân Ca cũng nhặt một cành cây, nghĩ nghĩ, đại khái vẽ một hình dạng, “Muội từng thấy qua người ta đeo vật này, cảm thấy rất đẹp, cái này tết như thế nào?”

Hồng Y cười ngắm Vân Ca, gật gật đầu, lại lắc đầu, chỉ chỉ chỗ trái tim Vân Ca, viết xuống ba chữ, “Đồng tâm kết.”

Vân Ca không hiểu rõ rốt cuộc Hồng Y nói là khó tết, hay nói là không khó tết, nhưng trong lòng nàng vốn tự hiểu rõ về phương diện này, vì thế cũng không hỏi lại.

Hồng Y chọn một đoạn tơ hồng, quấn lên tay Vân Ca, ý bảo Vân Ca tự mình tết. Vân Ca cũng không định học, nhưng thấy Hồng Y hăng hái bưng bưng, cự tuyệt thì không hay, chỉ có thể bắt đầu làm theo nàng ấy, “Hồng Y, muội muốn hỏi tỷ một việc.”

Hồng Y cười gật gật đầu, ý bảo nàng hỏi, Vân Ca có hơi do dự: “Tỷ có biết rõ Mạnh Giác chứ?”

Hồng Y nhìn đồng tâm kết trong tay Vân Ca, lại nhìn nhìn Vân Ca muốn nói lại thôi, nghĩ đến Vân Ca trong lòng ngầm thích*, đồng tâm kết là tết cho Mạnh Giác, vẻ mặt vui sướng hướng Vân Ca dựng thẳng ngón cái, khen nàng có ánh mắt thật tốt.

*Nguyên văn là: phương tâm ám kết, về nghĩa của cả bốn từ này chắc mọi người đều hiểu rõ rồi, nhưng thực sự rất khó chuyển tải nghĩa được 100% nên mình tạm chuyển như trên, cái hay ở đây là phương tâm ám kết có từ kết, giống với từ kết trong đồng tâm kết, nên mình để chú thích thêm như vậy.

Vân Ca lại nghĩ rằng Hồng Y đang khen nàng tết đẹp, cười nói: “Quá khen! Làm sao có thể đẹp được như của tỷ, của tỷ mới vừa đẹp vừa tiện dùng, của muội miễn cưỡng có thể coi được, chỉ có thể dùng để chơi một chút thì được.”

Hai gò má Hồng Y ửng đỏ, vừa xấu hổ vừa vội vàng, quay sang Vân Ca khoa tay múa chân một hồi. Vân Ca đoán không ra ngôn ngữ bằng tay liên tiếp của nàng ấy, thấy vẻ mặt nàng ấy kích động, chỉ cảm thấy xót thương. Đại công tử mặc dù đối với Hồng Y không tồi, nhưng trong phủ Đại công tử nhất định không thể thiếu tranh đấu gay gắt, cuộc sống của Hồng Y chỉ sợ cũng không được tốt. Được người ta khen mấy câu về nữ công, nhưng lại kích động như thế, “Được rồi, Hồng Y, muội biết rồi, của tỷ tốt lắm, của muội cũng tốt lắm, đều tốt lắm.”

Bàn tay ra hiệu của Hồng Y chợt ngừng lại, khuôn mặt ngầm mang vẻ bi thương, ngay cả tặng đồng tâm kết cũng đều không thể, nàng vội vàng giải thích rất nhiều về hành động vừa rồi. Quay sang Vân Ca, gương mặt nàng hiện ra một nét cười, chỉ chỉ đồng tâm kết, biểu thị nàng nhất định sẽ dạy cho Vân Ca làm đồng tâm kết đẹp nhất.

Vân Ca mỉm cười, vẫn chưa để ý, “Hồng Y, tỷ còn chưa trả lời câu hỏi của muội đâu! Tỷ có quen thân với Mạnh Giác không?”

Bàn tay Hồng Y đưa ra bằng khoảng độ cao của một đứa nhỏ khoảng chừng mười một mười hai tuổi, biểu thị từ khi nàng cao chừng đó đã quen Mạnh Giác rồi, nàng thực biết rõ Mạnh Giác, Mạnh Giác tốt lắm.

Vân Ca yên lặng suy tư, tuổi Hồng Y và nàng xấp xỉ, nếu Hồng Y mười một mười hai tuổi, lúc đó Mạnh Giác hẳn là khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, “Hóa ra hai người là quen biết từ nhỏ. Chuyện là... Hồng

Y. . . Không biết tỷ có biết chuyện Mạnh Giác... Mạnh Giác huynh ấy dùng bữa cần bản không nhận ra mùi vị của món ăn không?”

Bao gồm cả chua ngọt đắng cay, Mạnh Giác đúng là một loại cũng đều không nếm thấy được. Vân Ca trước kia chỉ đọc được ở trong sách có người không hề phân biệt được mọi vị, lúc ấy đã nghĩ, người như vậy ăn cái gì cũng giống như ăn sáp nến, cuộc sống còn gì là hứng thú? Nhưng không dự đoán được, có một ngày chính mình lại gặp phải một người như vậy.

Hồng Y khó hiểu nhìn Vân Ca, Vân Ca lập tức cười nói: “Không có gì, muội thuận miệng nói bừa thôi. Vì sao cái này lại gọi là đồng tâm kết. . .”

“Hong Y, ta muốn uống trà không lạnh cũng không nóng.” Đại công tử không biết khi nào đã đứng ở cửa, phân phó Hồng Y.

Hồng Y lập tức đứng lên, quay sang Vân Ca cười thật có lỗi, vội vàng chạy tới phòng bếp.

Vân Ca nhìn Đại công tử, “Người có biết?”

Đại công tử vẫn đang mang theo một phần ý cười, tựa như cười lại tựa như không, “Người đã phát giác ra bao lâu rồi?”

“Không lâu, sau khi thử qua vài lần, gần đây vừa mới xác nhận.”

“Hắn đối với chuyện này giữ kín như bưng, người tốt nhất làm như không biết. Từ khi ta quen biết hắn, hắn đã như vậy rồi. Nguyên nhân cụ thể, ta cũng không hoàn toàn rõ ràng. Dường như từ khi hắn còn nhỏ, hắn thấy mẫu thân chết thảm, đại khái bị kích động, nên xuất hiện căn bệnh này, đầu lưỡi không cảm nhận được mọi vị.”

“Chết thảm?” Vân Ca lòng tràn đầy khiếp sợ.

Đại công tử cười nhìn Vân Ca, “Vân nha đầu, người dự định gả cho Mạnh Giác sao?”

Vân Ca tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Người nói hươu nói vượn cái gì? Đừng quên, người hiện tại đang ở nhờ nhà ta, đắc tội với ta, sẽ đuổi người ra khỏi cửa.”

“Người không dự định gả cho Mạnh Giác, hỏi thăm nhiều chuyện như vậy về gia đình người ta làm gì? Chuyện của hắn, ta chỉ nắm rõ một nửa, nửa còn lại không rõ ràng lắm, nếu người muốn biết, trực tiếp đến hỏi hắn. Nhưng mà...” Đại công tử nắm tay Hồng Y, uống ngụm trà, dắt Hồng Y ra ngoài sân, “Nhưng mà ta đề nghị là cái gì cũng không nên hỏi. Mỗi người đều có một số chuyện, thậm chí muốn quên, thậm chí chôn sâu, hà cớ gì nhất định phải đem những chuyện năm xưa như hạt kê đã thối rữa đó đào bới lên chứ?”

Đại công tử nghĩ nàng là loại người nào? Vân Ca nhìn theo bóng dáng Đại công tử dứ dứ nắm tay. Nàng cũng lắm là muốn biết nguyên nhân Mạnh Giác không có vị giác, để xem có thể chữa khỏi hay không, Vân Ca thật sự không thể tưởng tượng được cuộc sống của một người ăn thứ gì cũng đều không có hương vị sẽ như thế nào.

Tiếp đó nàng lại vô lực thở dài một tiếng, vì sao bọn họ đều có chuyện cần phải quên, chuyện cần phải chôn sâu? Lưu Bệnh Dĩ như thế, Mạnh Giác cũng như thế.

Nàng từng rất nhiều lần muốn hỏi Lưu Bệnh Dĩ một chút về chuyện đã qua, muốn hỏi hắn mấy năm nay đã sống như thế nào? Cũng muốn thử hỏi hắn còn nhớ rõ vài phần chuyện năm đó ở Tây Vực, nhưng lại có cảm giác rằng Lưu Bệnh Dĩ dường như cũng không muốn nhớ lại quá khứ, thậm chí thập phần kiêng dè người khác hỏi, cho nên một câu cũng không dám nhiều lời, chẳng lẽ về sau đối với Mạnh Giác cũng phải như thế?

Tâm trạng Vân Ca chùng xuống, vô thức làm như khi còn nhỏ, trèo lên cây ngồi ngẩn người. Vậy là đại khái nàng và Tam ca có chung một sở thích duy nhất, hai người đều thích chỗ cao, đều thích ngồi trên cây một mình khi có tâm sự. Không đúng, chính xác ra là nàng trèo lên cây suy nghĩ về bản khoản trong lòng, Tam ca chỉ ngồi, hờ hững nhìn mây tụ mây tan, ngắm chim ưng trên chín tầng mây.

Mình đang suy nghĩ tới gia đình sao?

Đang đầy bụng sầu lo suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy một thân hình giống Lưu Bệnh Dĩ theo một người đi qua bên ngoài sân, Vân Ca dụi dụi mắt nhìn lần thứ hai. Nhìn xong lần thứ hai, tới lần thứ ba, lại dụi dụi mắt một lần nữa, nàng rốt cục xác định cái dáng người thẳng tắp như cột trụ, bước đi đoan chính, vẻ mặt nghiêm túc đáng tin cậy này đích thật là Lưu Bệnh Dĩ.

Bộ dạng ba lẳng nhăng, không chút để ý, nụ cười lười biếng giống như vừa trèo lên giường vậy, bước chân một mỗi như thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cũng có thể ngã xuống ngủ, lúc này hoàn toàn không thấy!

Người đi phía trước đại ca là ai? Thế nào có thể làm cho đại ca thay đổi bản thân?

Vân Ca xoay người nhìn theo bước chân Lưu Bệnh Dĩ nhẹ nhàng bắt đầu bước vào sân, nhưng không ngờ nhìn thấy chính là người kia về mặt cung kính mời Lưu Bệnh Dĩ ngồi.

Lưu Bệnh Dĩ chối từ vài lần, nhưng không khước từ được, chỉ có thể thực hiện chi lễ văn bói* rồi ngồi xuống, ông già đó lại dường như không dám nhận, lập tức tránh đi, chờ Lưu Bệnh Dĩ ngồi xong sau mới ngồi xuống vị trí phía dưới Lưu Bệnh Dĩ.

*Chi lễ văn bói: hành lễ của bậc con cháu với người trên.

Trương Hạ trầm mặc đánh giá phòng ở, đôi mắt chậm rãi lướt ướm. Nhà chỉ có bốn bức tường, trong nhà duy nhất có một chút ấm áp chính là trong chiếc bình bằng đất sét trên bàn có cắm một đám hoa dại.

Trương Hạ nén xuống xót xa trong lòng, cười nói: “Thu dọn sạch sẽ, không giống là người tự mình làm. Là cô nương nhà ai chiếu cố giúp vậy?”

Lưu Bệnh Dĩ trả lời: “Muội tử Hứa gia ngẫu nhiên lại đây trông nom một chút.”

“Là tiểu nha đầu của Hứa Quảng Hán?”

“Vâng.”

“Bệnh Dĩ, người cũng đến tuổi phải lập gia đình rồi, có vừa mắt người nào không? Trong nhà nhất định phải có một người phụ nữ mới có thể giống cái nhà được.”

Lưu Bệnh Dĩ ngó ra một lát, cúi đầu. Trương Hạ đợi sau một lúc lâu, Lưu Bệnh Dĩ vẫn không nói lời nào.

“Bệnh Dĩ, nếu người không vừa ý người nào, thì thật ra ta có một chuyện hôn sự muốn nói cho người.”

Lưu Bệnh Dĩ ngẩng đầu lên nói: “Trương bá bá, thân phận ta như vậy thì cưới ai là hại người đó. Hơn nữa, nhà ai có thể coi trọng ta đây, người mà nhà chỉ có bốn bức tường? Ta hiện tại sống rất tốt, một người ăn no, cả nhà không lo, không nghĩ lo lắng tới việc này. . .”

Lưu Bệnh Dĩ lời còn chưa dứt, Trương Hạ đã giận dữ đứng bật dậy, nổi giận đùng đùng chỉ vào Lưu Bệnh Dĩ: “Người đang nói bậy bạ cái gì vậy? Gia gia* của người, phụ thân người, thúc thúc của người, tất cả bọn họ hao tổn tâm cơ, nhiều người như vậy không tiếc tính mạng bảo vệ huyết mạch duy nhất là người, chính là để cho người làm cho bọn họ bị tuyệt hậu sao? Người nhìn xem bộ dáng người hiện tại! Người không làm ai thất vọng sao? Người làm cho bọn họ dưới đất làm sao mà an lòng cho được? Nhiều ít cũng là sinh mạng con người mà! Người. . . Người. . . Như vậy, sau này ta chết đi làm sao mà đi gặp bằng hữu?” Nói đến đoạn sau, ông ta đã lệ ngang lệ dọc, không thể nói thành lời.

*Gia gia: ông nội.

Lưu Bệnh Dĩ ngồi trầm mặc, thân hình cứng ngắc, trong mắt tràn đầy bi thương.

Trương Hạ đột nhiên khom người quỳ xuống trước Lưu Bệnh Dĩ, “Thùng thùng” bắt đầu đập đầu. Lưu Bệnh Dĩ kinh động rối loạn, cũng xoay người quỳ xuống đập đầu với Trương Hạ, không muốn nhận đại lễ của Trương Hạ chút nào.

Trương Hạ khóc nói: “Nếu người còn nhớ tới gia gia của và cha mẹ người, thì nghe mấy lời khuyên của ta, nếu người thật sự nghe không vào, ta cũng không dám lải nhải nhiều. Ta chỉ không thể quên được những mạng người đó, cảnh máu chảy thành sông, bao nhiêu người vì bảo vệ tính mạng của người, của nát nhà tan, thậm chí tận diệt toàn tộc, chính là vì muốn lưu huyết mạch cuối cùng này, trồng cây vào người có khả năng khai chi tán diệp*, có lẽ một ngày kia. . .”

*Nghĩa đen: đâm cành sinh lá, ý nói có thêm con cái, phát triển gia tộc.

Hai tay Lưu Bệnh Dĩ bấu thật sâu vào mặt đất, chuyện đó hẳn còn không tự hiểu sao, trong mắt dờ dẫm có một thứ cảm giác không biết làm thế nào đi sâu vào tận trong xương tủy. Nhìn trán Trương Hạ đã nhuộm thành màu đỏ, hẳn đỡ Trương Hạ, lạnh lùng nhưng kiên định nói: “Trương bá bá, người đứng lên mà nói, mạng của ta là các người cấp cho, Bệnh Dĩ vĩnh viễn không dám quên, bá bá an bài, Bệnh Dĩ nhất định vâng theo.”

“Được, như vậy lời nói đã định! Chuyện này giao cho ta an bài, người cứ an tâm chờ tin tốt của ta. Ta nội trong năm nay nhất định phải uống được rượu mừng của người.”

Trương Hạ làm việc quả quyết cương nghị, lời lẽ phong hành*, rất có hào khách chi phong, bi thương còn chưa hết, tiếng nói lại âm vang mạnh mẽ. Chính sự nói xong, một câu vô nghĩa cũng không hề nói, xuất môn rồi đi.

*Sấm rền gió cuốn, ý nói mạnh mẽ vang dội.

Trương Hạ nói chuyện với Lưu Bệnh Dĩ, có đôi khi cố gắng hạ thấp giọng, lại mang theo tiếng khóc, Vân Ca cũng không nghe được rõ ràng, nhưng trong mơ hồ có chộp được mấy câu, đã làm cho nàng hiểu được bọn họ đang nói tới việc hôn nhân của đại ca.

Vân Ca lui ở góc tường yên lặng ngắm người, ngay cả Trương Hạ khi nào rời đi cũng đều không nhận ra. Trong đầu trăm ngàn mối tơ vò, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó tả.

Lưu Bệnh Dĩ ở trong phòng cũng ngồi im lặng, thật lâu sau, đột nhiên gọi to: “Vân Ca, còn ở bên ngoài sao?”

Vân Ca xoa xoa đôi chân tê dại, khắp khiễng đi ra, miễn cưỡng cười hỏi: “Đại ca, huynh có biết muội nghe lên?”

Giọng nói của Lưu Bệnh Dĩ lần đầu tiên không hề che giấu, lộ ra gánh nặng khó có thể mang trên lưng, cùng với sự mệt mỏi và ưu thương, “Vân Ca, mang đến một ít rượu. Hiện tại ta rất muốn say một lần thật đã, cái gì cũng không muốn nghĩ tới, cái gì cũng muốn quên đi.”

Quên? Dòng máu chảy trong người hẳn thời khắc nào cũng nhắc nhở hẳn, hẳn làm thế nào mà quên được?

Mượn rượu giải sầu, sầu càng thêm sầu!

Lưu Bệnh Dĩ đã say, cái chén cũng không cầm vững, nhưng vẫn một chén lại thêm một chén. Vân Ca và hẳn cũng uống không ít, đã có bảy phần say, túm cánh tay Lưu Bệnh Dĩ hỏi: “Đại ca, đại ca. . . Lãng ca ca, Lãng ca ca, muội là Vân Ca, muội là Vân Ca mà! Huynh có nhớ tới muội chút nào hay không? Muội từ trước đến nay đều không quên lời hứa hẹn, muội không phải là lợn con, huynh là lợn con!”

Lưu Bệnh Dĩ gục xuống bàn, cười xoa xoa đầu Vân Ca, nhưng lại thấy hai Vân Ca lắc lư, bàn tay run run lắc lắc dừng ở trước mặt Vân Ca, “Vân Ca, ta nhớ rõ, muội tên là Vân Ca... Ta không muốn nhớ lại, ta muốn quên tất cả, quên ta họ Lưu, quên đi máu chảy đỏ tươi ... mạng người... Vân Ca, ta không muốn nhớ lại... ”

“Lãng ca ca, giày thêu muội đưa cho huynh đâu? Huynh nhớ rõ không? Huynh còn hỏi muội có biết đưa giày thêu là ý tứ gì hay không, muội lúc ấy không biết, sau này mới biết. Huynh dặn muội không được quên, muội không hề quên, muội vẫn nhớ kỹ, chúng ta trong lúc đó có ước định. . .”

Hai người một hỏi một đáp, tự nói tự trả lời, những tâm sự hoài niệm trong lòng, lúc thì cười, lúc thì bi thương.

Mạnh Giác không tìm được Vân Ca trong phòng nàng, khi từ bờ tường quanh sân nhà Lưu Bệnh Dĩ nhìn vào, thấy cảnh Vân Ca mặt đỏ bừng, dựa vào bả vai Lưu Bệnh Dĩ, đang nhắm mắt lại, liên tục nhắc đi nhắc lại: “Giày thêu của muội đâu? Huynh đã làm mất sao?. . .”

Trong ánh mắt tối đen của Mạnh Giác phong ba xoay chuyển, ham muốn phá nát hết thảy. Hắn vào nhà kéo Vân Ca từ trong lồng ngực Lưu Bệnh Dĩ, bế ra ngoài, Lưu Bệnh Dĩ đưa tay muốn túm lấy Vân Ca,

“Vân Ca. . .” nhưng thân thể chỉ lắc lư mấy cái, rồi ngã thật mạnh xuống đất, hấn cố gắng muốn đứng dậy, nhưng chỉ có thể giống như một con sâu bị thương tuyệt vọng, giãy giụa trên mặt đất.

Mạnh Giác không hề có ý giúp nâng dậy, giống như nhìn người chết, ánh mắt lạnh lùng chán ghét liếc nhìn Lưu Bệnh Dĩ, xoay người bước đi.

“Nhiều mạng người như vậy... nhiều mạng người như vậy... mạng người... máu chảy đầm đìa...”

Mạnh Giác nghe thấy, bước chân trong khoảnh khắc cứng đờ, huyết dịch toàn thân đều dường như sôi trào trong thù hận, rồi lại tựa như cùng với bi thương kết thành hàn băng, làm cho thân thể hấn đông cứng lại ở một tắc* trước cửa.

*Một tắc: khoảng 10cm

Nắm tay Lưu Bệnh Dĩ bỗng nhiên đập xuống đất, hấn cười ha hả: “. . . Máu chảy đầm đìa. . . Các người có hỏi ta sao? Hỏi qua ta rốt cuộc có muốn sống hay không? Rốt cuộc có muốn các người hy sinh hay không? Trở thành trên lưng mang theo gánh nặng của mạng sống hàng trăm con người thì cuộc sống có tư vị gì? Một người cô đơn mà sống một mình thì có tư vị gì? Chuyện gì cũng không thể nói với người khác thì có tư vị gì? Sống mà không có một chút hi vọng thì có tư vị gì?... Không thể làm bất cứ chuyện gì, ngay cả cuộc sống bình thường giống như mọi người cũng đều là hy vọng xa vời. Mạng của ta chính là để chịu tội và nhận trừng phạt, các người có thể nào tha cho ta để có cuộc sống giống người bình thường?. . . Ngay cả tư cách lựa chọn chết đi cũng không có. . . Bởi vì phải sống. . . Bởi vì ta nợ tính mạng của nhiều người như vậy... Cho dù là kẻ vô tích sự, chuyện gì cũng không thể làm, giống như một con chó... cũng phải sống... Nếu ngày đó chết đi, ít nhất có cha mẹ tỷ muội làm bạn, không phải trốn tránh được buổi sáng nhưng không đảm bảo được tới buổi tối*... Cũng sẽ không bị dày vò như hiện giờ... Báo thù? Ta lấy gì để đi báo thù đây? Còn sống, ta rốt cuộc là vì cái gì mà còn sống...?”

*Nguyên văn là câu thành ngữ: Triều bất bảo tịch, chỉ tình cảnh nguy ngập.

Trước mắt Mạnh Giác hiện lên cảnh hấn vĩnh viễn không muốn nhớ lại, nhưng tất cả đều không thể nào quên được, những ngày vì sống sót mà đau khổ giãy giụa.

Từ sống an nhàn sung sướng, cảm y ngọc thực đến chỉ trong một buổi tối gia môn biến đổi lớn. . .

Khi đói tới cực điểm, vì phải sống, hấn đã đoạt lấy thức ăn từ trong miệng chó, sau đó bị chủ nhân con chó phát hiện châm biếm thóa mạ. Cướp đoạt người chết với chó hoang, chỉ là vì y phục trên người của người chết.

Sau khi mẫu thân tắt thở, ánh mắt vẫn mở thật lớn như trước. Do khổ hình, xương cốt mẫu thân từng tắc, từng tắc bị đập nát, ngón trở lại ngoan cố chỉ vào phía Tây. Bà chết mà không thể nhắm mắt, vốn cho rằng khi tuổi còn rất nhỏ, rời xa quê hương tới đó có thể làm cho nhi tử của bà có một nơi nương thân, nhưng làm sao biết được con trai bà ở nơi đó được mọi người gọi bằng một cái tên khác, gọi là “Tập chủng”.

Buổi tối Trừ tịch*, mọi nhà đều khóa cửa thật chặt, ngồi quanh bếp lò, ngắm cảnh tuyết rơi bên ngoài, chào đón năm mới, mong ước sang năm được mùa, hấn lại nằm ở trên tuyết, chờ đợi nhìn những bông tuyết bay đầy trời nhẹ nhàng rơi xuống, xa xa một con sói già đã bị thợ săn làm mù một con mắt đang nhìn hấn, chần chừ đánh giá lực lượng hai bên. Hấn đã không còn sức lực để giãy giụa nữa rồi. Quá mệt mỏi, cứ như vậy ngủ đi! Mẫu thân, đệ đệ đều ở thế giới kia chờ hấn. . .

*Tối trừ tịch: đêm ba mươi tết.

Tiếng khóc của đệ đệ truyền đến: “Phụ thân, con không tên là Lưu Tuân, con không muốn làm hoàng tôn, con là Du nhi của cha... Đại ca, cứu đệ, cứu đệ, cứu đệ...”

Đều nói rằng hổ dữ cũng không ăn thịt con, nhưng hấn tận mắt nhìn thấy phụ thân vì không cho đệ đệ tiết lộ thân phận, đâm một nhát để đệ đệ không nói được.

Một đứa bé mới chỉ bốn tuổi, bị người ta ôm đi, dường như đã hiểu được lần này ca ca mà bé thấy rằng thông minh nhất cũng không cứu được mình, không hề khóc, không có nước mắt, ánh mắt vẫn nhìn hấn, vô hạn quyền luyện không rời. Đệ đệ cố gắng tìm cách nở một nụ cười yếu ớt, miệng mở ra rồi đóng lại, nhưng không có một âm thanh nào, hấn nghe lại hiểu được, “Ca ca, không khóc! Đệ đệ không đau.”

Hắn đang khóc sao? Trước mắt của hắn tại sao lại mơ hồ như vậy? Hắn muốn lau đi nước mắt, cố gắng thấy rõ ràng đệ đệ, nhưng hai tay lại bị phụ thân trói lại, chỉ thấy trong miệng chứa đầy vị chất, giống như độc được thẩm nhập tận đáy lòng. . .

Thù hận tuyệt vọng sẽ làm cho người ta chết đi, nhưng cũng sẽ làm cho người ta không ngại tất cả mà sống sót.

Con sói già một mắt kia muốn cắn đứt cổ họng của hắn, dùng máu thịt của hắn để cho bản thân có thể sống đến mùa xuân năm sau, cuối cùng lại chết dưới hàm răng của hắn.

Khi lòng người tràn ngập thù hận và tuyệt vọng, người và dã thú cũng không có gì khác nhau, khác nhau duy nhất chính là người càng thông minh, càng có kiên nhẫn, cho nên con sói chết, hắn sống.

Từ khi hắn cắn yết hầu con sói, trấn tĩnh nhìn con sói độc nhãn đó, nhìn nó từ phần nộ, sợ hãi, đến tuyệt vọng, hắn biết, bất luận phát sinh chuyện gì, hắn nhất định có thể tiếp tục sống sót.

.....

Giọng nói của Lưu Bệnh Dĩ dần dần nhỏ lại, khuôn mặt kề sát mặt đất, đã say tới bất tỉnh, tay vẫn gắt gao nắm thành nắm đấm, giống như không cam chịu vận mệnh, muốn đập nát thoát ra, nhưng nắm tay liên tục tìm khắp nơi đều không thấy mục tiêu, chỉ có thể yếu ớt buông xuống.

Bắc đèn trong phòng bởi vì thời gian dài không có ai khêu, ánh đèn dần dần yếu ớt, ánh sáng mờ dần của ngọn đèn chiếu lên một thân người giống như một chấm đen nằm dưới đất, chiếu lên một thân người đứng thẳng, phong thái như ngọc ngoài phòng.

Thời gian dường như yên lặng trôi qua, rồi lại không chút lưu tình để cho bóng đêm tùy ý cuốn đi tất cả, “bụp” một tiếng, ngọn đèn hoàn toàn tắt hẳn.

Mạnh Giác vẫn đứng im không nhúc nhích, mãi cho đến khi Vân Ca lẩm bẩm một tiếng, nàng hình như có chút sợ lạnh, không ý thức rúc sâu trong lòng của hắn, hắn mới giật mình tỉnh lại, ôm chặt Vân Ca hơn chút nữa, đón lấy gió lạnh, bước đi kiên định tiến vào trong bóng đêm.

Khi Vân Ca tìm thấy Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân đang cùng Hồng Y ở trong phòng làm nữ công.

“Hứa tỷ tỷ.” Vân Ca cười cười với Hồng Y, để không phải giải thích nhiều hơn, vội túm lấy ống tay áo Hứa Bình Quân kéo ra ngoài, thấy bốn phía không có người, “Hứa tỷ tỷ, đại ca muốn thành gia, ngày hôm qua một bá bá tìm gặp đại ca nói chuyện một hồi lâu, nói là sẽ mai mối cho đại ca. Việc này muội đã suy nghĩ cẩn thận, nếu có Mạnh Giác hỗ trợ, có lẽ. . .”

Về mặt Vân Ca cấp bách, Hứa Bình Quân lại không nói tiếng nào, Vân Ca không nhịn được hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ... tỷ không sốt ruột sao?”

Hứa Bình Quân không dám nhìn Vân Ca, ánh mắt nhìn nơi khác nói: “Tỷ đã biết rồi. Bá bá mà muội nói là Trương bá bá, là cấp trên của cha tỷ trước kia, tối qua ông ấy mời cha tỷ đi uống rượu, cha uống rượu say mèm, rất khuya mới trở về, hôm nay sau khi tỉnh rượu, mới mơ hồ nói chuyện với mẹ của tỷ, cha dường như đã đáp ứng một mối hôn sự với Trương bá bá rồi.”

Vân Ca nhẹ nhàng a một tiếng, kinh ngạc đứng một hồi, ôm Hứa Bình Quân mà nhảy nhót, cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ hẳn là hài lòng rồi nhé! Ngày hôm qua chính tai muội nghe thấy đại ca nói hết thảy đều nghe theo quyết định của Trương bá bá, giống như là đối với phụ thân vậy! Lệnh của phụ mẫu, lời của người mai mối, đều có cả!”

Hứa Bình Quân nhìn bộ dáng của Vân Ca, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Vân Ca, nhoen cười, ba phần xấu hổ, ba phần vui mừng, ba phần lo âu, “Mẹ tỷ còn không biết có đồng ý hay không, muội biết mẹ tỷ rồi đó, bà hiện tại một lòng một dạ thấy rằng tỷ phải gả cho quý nhân, làm sao để ý tới Bệnh Dĩ.”

Vân Ca cười hi hi: “Không sợ, không sợ, tỷ không phải nói Trương bá bá là cấp trên của cha tỷ trước kia sao? Trương bá bá bây giờ vẫn còn chức vị chứ? Cha tỷ nếu đã đồng ý với Trương bá bá rồi, như vậy khẳng định mọi việc đều không đổi ý được, mẹ tỷ không muốn cũng không được. Nếu thật sự không được, xin Trương bá bá bên kia hạ nhiều sinh lễ một chút, muội hiện tại không có tiền, nhưng có thể mượn trước Mạnh Giác một ít, để tỷ xuất giá đã rồi tính sau, mẹ tỷ thấy tiền phủng chừng cũng sẽ ngừng cảm ràm.”

Hứa Bình Quân cười chỉ chỉ vào trán Vân Ca, “Vẫn là muội nhiều mưu ma chước quỷ.”

Lưu Bệnh Dĩ mới vừa gặp Trương Hạ, biết được mọi thứ đã định. Nhớ lại khoảng thời gian từ khi quen biết Hứa Bình Quân tới ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cảm nhận trong nội tâm rất khó tả. Bình Quân dung mạo xuất chúng, là người có năng lực làm việc, Bình Quân gả cho hắn, kỳ thật là hắn trèo cao, nhưng mà dù rằng cử án tề mi(1), rốt cuộc. . .

Lưu Bệnh Dĩ tự giễu cợt, nhưng mà hắn có tư cách gì đây?

Hứa Bình Quân thấy Lưu Bệnh Dĩ bước vào, lập tức cúi đầu, hai má ửng hồng, xoay người muốn rời đi. Lưu Bệnh Dĩ ngăn nàng lại, trên mặt cũng có vài phần xấu hổ, dường như muốn nói gì đó lại không nói được, đầu Hứa Bình Quân lại cúi xuống càng thấp.

Vân Ca nhìn thấy bộ dáng hai người, định lặng lẽ rời đi.

“Vân Ca, từ từ.” Lưu Bệnh Dĩ mắt nhìn Hứa Bình Quân, từ lấy từ trong ngực áo ra một cái túi vải bố nhỏ, sau đó mở ra, bên trong là một đôi vòng tay.

“Bình Quân muội tử, nàng là cô nương tốt nhất, ta vẫn luôn mong rằng nàng có thể sống thật tốt. Nếu nàng đi theo ta, nhất định sẽ phải chịu khổ chịu tội, ta không thể làm cho nàng...”

Hứa Bình Quân ngẩng đầu, hai má ửng hồng, nhưng kiên định nhìn Lưu Bệnh Dĩ, “Bệnh Dĩ, thiếp không sợ chịu khổ, thiếp chỉ biết, nếu thiếp gả cho người khác, lúc đó mới là chịu khổ.”

Lưu Bệnh Dĩ bị sự thẳng thắn bộc trực của Hứa Bình Quân làm cho chấn động, sau khi sững sốt một lúc, cười lắc đầu, trong lời nói có chút thương xót: “Thật là một nha đầu ngốc!”

Hắn cầm lấy bàn tay Hứa Bình Quân, đeo chiếc vòng tay lên cổ tay Hứa Bình Quân, “Trương bá bá nói đây là vật mà mẹ ta đã từng đeo, vật này tính là lễ vật ước định của ta.”

Hứa Bình Quân vượt chiếc vòng trên tay, vừa cười nước mắt lại vừa rơi xuống. Tâm sự nhiều năm như vậy, sau khi bách chuyển thiên hồi, cho tới giờ khắc này, cuối cùng đã nhờ vào một chiếc vòng tay trở thành sự thật.

Lưu Bệnh Dĩ cầm một chiếc vòng tay khác đưa cho Vân Ca, “Vân Ca, cái này dành uội. Nghe nói ta vốn có một muội muội, thực sự đã muốn. . .” Lưu Bệnh Dĩ cười lắc đầu, “Đại ca hi vọng muội sẽ nhận chiếc vòng tay này.”

Vân Ca chần chừ không nhận lấy.

Hứa Bình Quân trong lúc mơ hồ hiểu được vài phần vì sao Lưu Bệnh Dĩ lại cố ý làm như vậy trước mặt nàng, trong lòng hiện ra vui mừng, thành tâm thực lòng nói với Vân Ca: “Vân Ca, nhận lấy đi! Tỷ cũng muốn muội đeo, chúng ta không phải là tỷ muội sao?”

Vân Ca một nửa là đau xót trong lòng, một nửa là vui vẻ tiếp nhận, đeo lên trên cổ tay, “Cám ơn đại ca, cám ơn. . . Tẩu tử*.” Hứa Bình Quân đỏ mặt, xì một tiếng với Vân Ca, xoay người bước đi.

*Tẩu tử: chị dâu.

Vân Ca cười ha hả, vừa cười, vừa chạy tới hướng phòng ở của mình, sau khi vào phòng, tức thì nhào tới trên giường, chần rất nhanh đã bị thấm ướt.

“Cô có biết nữ tử tặng giày thêu cho nam tử là có ý gì không?”

“Tôi nhận. Vân Ca, cô cũng nhất định phải nhớ kỹ.”

“Lần sau nói tiếp cũng vẫn kịp, chờ sau khi cô tới Trường An, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian nghe cô kể chuyện xưa.”

.....

Bắt đầu từ ngày đó, từ ngày nàng hiểu chuyện, từ lúc nàng bắt đầu hiểu được việc đó có ý nghĩa ước định, nàng chưa bao giờ hoài nghi rằng lời ước hẹn đó sẽ không thể thực hiện.

Nàng mỗi ngày đều không quên.

Nàng mỗi khi đi tới một nơi đều đã cố ý sưu tập những câu chuyện, chờ có một ngày kể cho hắn nghe.

Nàng mỗi khi quen một người, đều đã nghĩ rằng nàng đã có Lãng ca ca.

Nàng mỗi khi làm một món ăn ngon, đều đã nghĩ khi hắn ăn sẽ có vẻ mặt như thế nào, nhất định sẽ cười, nụ cười sẽ giống như ngày đó, sẽ có rất nhiều ánh sao tan chảy trong ánh mắt của hắn.

Nàng vẫn cho rằng có một người ở phương xa chờ nàng.

Nàng vẫn nghĩ rằng hắn cũng sẽ giống như nàng, buổi tối sẽ một mình chăm chú nhìn sao trời, sẽ yên lặng hồi tưởng mỗi một chi tiết khi quen biết, sẽ tưởng tượng lại cảnh tượng khi tạm biệt.

Nàng vẫn nghĩ rằng hắn cũng sẽ giống như nàng, sẽ rất thích bầu trời sao...

Lời nói còn văng vẳng bên tai, toàn bộ cũng đã không còn là việc trong khả năng nữa rồi.

Hóa ra nhiều năm như vậy, tất cả đều là hoa trong gương, trăng trong nước*, nàng chẳng qua là một mình diễn vở kịch một vai.

*Hoa trong gương, trăng trong nước: chỉ cảnh tượng huyền ảo, ý nói tới sự tự hào huyền, mộng tưởng.

.....

Ngoài phòng, Mạnh Giác muốn bước vào trong phòng Vân Ca, Đại công tử ngăn Mạnh Giác lại, “Để cho Vân Ca một mình yên tĩnh một chút. Tiểu Giác, hảo thủ đoạn, sạch sẽ lưu loát!”

Mạnh Giác cười: “Lần này ngươi đã đoán sai rồi.”

“Không phải ngươi, còn có thể là ai? Chuyện Lưu Bệnh Dĩ, trên đời này biết rõ ràng nhất không có ai so với ngươi được.”

Mạnh Giác cười tới mức thần nhiên xa xôi, không thừa nhận, cũng không phản bác thêm, “Đối mặt với thế cục hiện giờ, Vương gia sẽ không có vài phần động tâm sao? Cùng với hoang đường phóng túng của mình, không bằng tận lực đánh cuộc, làm chuyện mà chính mình muốn làm, ngươi chẳng lẽ thực nguyện ý sa vào chốn hương hoa son phấn đó cả đời sao? Đại trượng phu sống trong thiên địa, vốn là nên có khí phách gan đục khơi trong, chỉ vẽ giang sơn.”

Chú thích:

(1): Cử án tề mi nghĩa đen là nâng khay ngang mày

Đại công tử sững sốt một chút, cười nói: “Ngươi đã từng xem ta là Vương gia sao? Đừng khiến cho ta toàn thân phát lạnh! Thật xin lỗi, vừa rồi đã làm lãng phí ngôn ngữ công tâm lần này của ngươi. Nhìn thấy tình cảnh của Lưu Phát Lãng, ta đối với cái vị trí kia không có hứng thú. Tâm tư Tiên hoàng hơn người, lãnh khốc vô tình, lòng nghi ngờ lại rất lớn, trong thiên hạ ngoại trừ bản thân ra, ai cũng không tin, lại chân chính tin tưởng bốn vị phụ chính đại thần khác họ? Đối với cục diện hoàng quyền còn sót lại hiện nay không cần thiết không phải dự liệu trước sau hay sao? Lưu Phát Lãng có thể làm cho Tiên hoàng coi trọng, mạo hiểm đem giang sơn giao phó, cũng tuyệt đối không phải người bình thường. Dựa vào việc thấy hắn xử lý sự kiện ‘thích khách’ lần này, cũng đã có thể hé lộ vài phần manh mối, Hoắc Quang chậm chạp không thể điều tra rõ ràng, Lưu Phát Lãng lại không đề cập tới một lời, ngược lại càng thêm coi trọng Hoắc Quang. Tang Hoảng Dương âm thầm đi thăm dò Vũ Lâm doanh, hẳn chỉ giả vờ không biết, Thượng Quan Kiệt vài lần khí thế ào ạt góp lời, đều bị hắn nhẹ nhàng băng qua mà hóa giải. Lưu Phát Lãng không làm gì hết, nhưng lại đem một sự kiện ‘thích khách’ ngoài ý muốn sử dụng cho hắn. Ta cảnh cáo ngươi, thu hồi tư tưởng của ngươi càng sớm càng tốt, con người của ta nhất gan, nói không chừng nhất thời không chịu được hù dọa, sẽ nói ra những thứ không nên nói.” Đại công tử dừng một chút, vừa cười hì hì vừa nói: “Nhưng mà ngươi yên tâm, chuyện ta đồng ý với ngươi, ta nhất định làm được.”

Mạnh Giác đối với đáp án của Đại công tử giống như đã dự liệu từ trước, thần sắc không có gì thay đổi, chỉ cười hỏi: “Vương gia khi nào thì rời khỏi Trường An?”

Đại công tử cũng cười: “Ngươi đây là lo lắng sinh tử của ta? Hay là sợ ta làm rối loạn ván cờ của ngươi? Chuyện của ta còn không tới phiên ngươi quan tâm, ta muốn đi lúc nào tự nhiên sẽ đi.”

Mạnh Giác mỉm cười, một vẻ lồi lạc, “Đại ca, chuyện sinh tử của người ta không quan tâm, nhưng mà Hồng Y ta coi như muội muội, nếu Hồng Y bởi vì người mà có nửa điểm sơ xuất, ta sẽ cùng tính một lượt cả nợ cũ lẫn nợ mới với người.” Mạnh Giác nói chuyện ngữ khí thập phần ôn hòa, rất giống đệ đệ nói chuyện với huynh trưởng, nhưng ý tứ biểu lộ lại tràn đầy hàn ý.

Đại công tử nghe được hai chữ “Đại ca”, nụ cười cứng đờ, kinh ngạc nhìn lại Mạnh Giác, xoay người rời đi, phong lưu trước kia không còn sót lại chút gì, bóng dáng đúng là thập phần tiêu điều, “Thế cục thành Trường An đã căng như dây cung, Yến vương và Thượng Quan Kiệt cũng không phải người dễ dàng đối phó, người nhất thiết phải cẩn thận”

Mạnh Giác nhìn theo bóng dáng Đại công tử rời đi, môi khẽ mấp máy, tựa hồ muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ thản nhiên nhìn Đại công tử biến mất ở trong bóng đêm. Mạnh Giác đứng ở ngoài cửa phòng Vân Ca, muốn gõ cửa, rồi lại chậm rãi buông tay xuống.

Hắn ngồi ở trên bậc thang dựa lưng vào cánh cửa, đơn giản nhìn những ngôi sao nổi lên bầu trời. Tựa hồ rất lâu rồi cũng chưa từng im lặng ngắm sao trời như thế, Mạnh Giác nhìn mặt trăng hình lưỡi liềm từ phía đông chậm rãi leo lên giữa bầu trời.

Nghe thấy âm thanh nước nhỏ ngắt quãng trong phòng dần dần biến mất.

Nghe được tiếng động Vân Ca rót nước, nghe thấy tiếng nàng bị bỏng, ném cái chén xuống mặt đất.

Nghe được tiếng động nàng bước đi, rồi đụng vào cái bàn.

Nghe được tiếng nàng nằm xuống lại ngồi dậy.

Nghe được nàng đẩy cửa sổ ra, dựa cửa sổ nhìn về phía bầu trời.

Mà hắn và nàng chỉ cách có một cánh cửa sổ, nhưng lại từng bước xa xôi.

Nghe được nàng đóng cửa sổ lại, quay về ngủ...

Mạnh Giác ngược nhìn bầu trời sao đoán rằng, nàng đã ngủ rồi, hắn cần phải đi, hắn cần phải đi. . . nhưng bầu trời sao lại mỹ lệ an tĩnh như vậy . . .

Vân Ca một đêm trần trọc, chớp mắt được vài lần cách quãng, chân trời vừa mới hiện ra, đã thấy không thể ngủ tiếp được nữa, nên dứt khoát rời giường.

Khi cánh cửa mở ra, một thứ gì đó rầm một cái đổ qua đây, nàng theo bản năng nhảy ra, đợi tới khi thấy rõ ràng, phát hiện đó lại là Mạnh Giác.

Hắn đang nằm trên mặt đất, ánh mắt ngái ngủ mông lung nhìn nàng, tựa hồ nhất thời cũng không hiểu được tại sao mình lại nằm trên mặt đất.

Sau chớp mắt, hắn xoa xoa đầu bị ngã đau, rồi đứng lên đi ra bên ngoài, một câu cũng không nói.

Vân Ca không hiểu ra sao, “Này, Ngọc trung chi vương, tại sao huynh lại ở chỗ này?”

Mạnh Giác đầu cũng không quay lại, “Uống rượu, tìm Đại công tử đi nhằm chỗ.”

.....

Vân Ca đi đi lại lại cả buổi sáng, cuối cùng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại vẫn chẳng phân biệt được rõ ràng. Sau đó mới đột nhiên phát hiện, từ sáng sớm đến bây giờ chưa hề thấy Đại công tử và Hồng Y. Nàng đẩy cửa phòng bọn họ đang ở tạm ra, trên vách tường có bốn chữ to rồng bay phượng múa “Cáo từ, không tiễn” .

Hứa Bình Quân hỏi: “Viết gì vậy?”

“Bọn họ đi rồi.”

Hai người nhìn nhau ngẩn người một hồi, Hứa Bình Quân thì thào nói: “Thật sự là tới đột nhiên, rồi đi lại càng đột nhiên, nhưng thật ra giảm đi rượu mừng của hai người.”

Vân Ca cau mày nhìn vách tường, “Thật ra thì chữ kia viết cũng không tồi. Nhưng mà vì sao lại viết ở trên tường của muội? Hắn có biết một lần dán lại tường có bao nhiêu phiền toái hay không?”

Hứa Bình Quân gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, “Đáng tiếc Đại công tử vừa không là tài tử, cũng không phải danh nhân, nếu không lấy chữ kia xuống, thật ra có thể đổi chút tiền, vừa vặn có thể dán lại tường. Nhưng mà những đồ vật mà hắn đã dùng qua, đều là tốt nhất, có thể bán được thì mang tới hiệu cầm đồ đi.”

Vân Ca và Hứa Bình Quân đều là người chỉ thích tụ họp không thích chia ly, đã nhiều ngày lại có thói quen cười đùa cùng Hồng Y, Đại công tử, hơn nữa đối với Hồng Y, hai người đều trong lòng rất là yêu thích. Hai người vừa nói những lời vô nghĩa chẳng liên quan gì, dường như không thèm để ý, trong lòng lại đều có chút trống rỗng.

“Vân Ca, muội nói khi nào thì chúng ta có thể gặp lại Hồng Y?”

“Khi nào có náo nhiệt sẽ gặp lại! Đại công tử là kẻ chỗ nào có náo nhiệt thì đi tới chỗ đó, Hồng Y là cái bóng của hắn, gặp được Đại công tử, tự nhiên sẽ gặp được Hồng Y.”

Hứa Bình Quân nghe thấy hai từ “cái bóng”, cảm thấy là Vân Ca hình dung tuyệt diệu chuẩn xác, Hồng Y không phải là giống cái bóng của Đại công tử lắm sao? Lặng yên không một tiếng động, lại như hình với bóng*, luôn luôn làm bạn, nàng theo bản năng cúi đầu nhìn về phía cái bóng của chính mình, vừa thấy cũng liền sửng sốt, trong lòng xúc động, không khỏi thở dài.

*Nguyên văn: như ảnh tùy hình.

Vân Ca hỏi: “Hứa tỷ tỷ?”

Hứa Bình Quân chỉ chỉ dưới chân Vân Ca. Vừa đúng chính Ngọ*, mặt trời sáng ngời trên cao chiếu xuống, chung quanh đều sáng trưng, mọi thứ đều nhìn thấy rõ ràng, nhưng bóng lại cơ hồ không nhìn thấy.

*Chính ngọ: giữa trưa.

Vân Ca cúi đầu vừa thấy cũng thở dài, không muốn Hứa Bình Quân nghĩ ngợi lung tung, ngẩng đầu cười nói: “Hảo tử tử tử, sẽ làm tân nương tử, mặc vào y phục đồ thẫm xuất giá, cho dù ban ngày toàn bộ có tối đen, mọi người cũng đều thấy được. Ôi chào! Còn chưa được thấy y phục xuất giá tử tử tử may ỉnh đầu đấy! Tử tử tử là người giỏi giang nổi danh vùng Thiếu Lăng Nguyên này, y phục xuất giá nhất định phải vô cùng đẹp đẽ, đại ca thấy, chắc chắn sẽ nhìn ngây người. . .”

Hứa Bình Quân mặt đỏ lên, trong lòng ngọt ngào vui sướng, nhưng nét mặt lại phụng phịu, tròng mắt liếc Vân Ca một cái, xoay người bước đi, “Một cô nương trong nhà, lại giống với hán tử trên đường, miệng đầy lời hỗn trướng*!” Phía sau còn truyền đến tiếng cười của Vân Ca: “Sao? Vì sao muội mỗi lần vừa gọi ‘tử tử tử’, có người lại đỏ mặt tròng mắt. . .”

*Hỗn trướng: lời mắng, thường có ý chỉ hồ đồ, thô tục, bậy bạ...

Hứa Bình Quân chưa hề quay đầu lại, cho nên không nhìn thấy cảnh nói cười vui vẻ ở phía sau, chỉ có ánh mắt bi thương nhìn chăm chú vào bóng cây.

12. Q.1 - Chương 12: Tâm Tư Rối Loạn

Bởi vì Hứa mẫu trước đó đã cảnh cáo Lưu Bệnh Dĩ không được mời đám du hiệp làm khách, nói cái gì “Thân thích Hứa gia đều là lương dân an phận thủ thường, nhìn thấy đám du hiệp đó sẽ ngay cả rượu cũng không dám uống”, cho nên khách khứa tới tiệc cưới của Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân, gần như tất cả đều là thân thích của Hứa gia.

Tiệc rượu có mười bàn, nhà gái Hứa gia ngồi chín bàn. Nhà trai chỉ dùng một bàn, còn chỉ có hai người — Vân Ca và Mạnh Giác. Người tuy ít, nhưng thật ra thân bằng Hứa gia không ai dám khinh thị bọn họ.

Lúc đầu, khi Mạnh Giác chưa tới, khách mời của Hứa gia đã vừa ăn, uống rượu mừng của Lưu Bệnh Dĩ, vừa lén lút khe khẽ rỉ tai nhau, khó nén cười nhạo.

Nào có người đón đầu là ở gia đình nhà gái lo liệu tiệc rượu? Còn chỉ có một mình Vân Ca là thân bằng. Nghèo túng keo kiệt đến thế này cũng là trên đời hiếm thấy. Tuy rằng Trương Hạ là người chủ hôn, nhưng người người đều nghĩ Trương Hạ tới tham dự là bởi vì từng là cấp trên của Hứa Quảng Hán, là giao tình cùng Hứa gia, Trương Hạ vốn là không có cách gì giải thích ông ta có quen biết với Lưu Bệnh Dĩ, chỉ có thể biết thời biết thế để mặc mọi người hiểu lầm.

Sắc mặt Hứa mẫu càng lúc càng khó coi, Hứa Quảng Hán uống rượu đầu càng cúi càng thấp, Vân Ca càng lúc càng khấn trương. Đây là ngày mà cả đời chỉ có một lần của đại ca và Hứa tỷ tỷ, vậy nên ngàn vạn lần không được bị những người này làm hỏng.

Khi Vân Ca đang lo lắng, Mạnh Giác y phục chỉnh tề, nhẹ nhàng bước đến. Mọi người đầy mặt kinh ngạc, cảm thấy là người tới đi nhầm chỗ. Tới khi biết được rằng Mạnh Giác là bằng hữu của Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác đưa tiền mừng lại là giấy khế ước của một căn nhà trong nội thành Trường An, miệng của thất cô bát bà rốt cuộc cũng ngậm lại.

Hứa mẫu lại có sắc mặt vui mừng khi gả con gái đi, Hứa Quảng Hán uống rượu đầu cũng chậm chậm thẳng lên, Trương Hạ cũng thấy nghi hoặc khó tin nhìn chằm chằm Mạnh Giác đánh giá.

Tam thúc tứ thẩm, thất cô bát bà, đều hỏi thăm lai lịch Mạnh Giác, một đám thay nhau tìm cớ đi lên bắt chuyện cùng Mạnh Giác. Mạnh Giác không cự tuyệt bất cứ người nào, ý cười ôn hòa thân thiết, phong thái không chê vào đâu được, với người làm nghề rèn có thể tán gẫu về nghề rèn, với người bán bánh nướng có thể tán gẫu vốn nhỏ để sinh lời gian nan như thế nào, với người cày ruộng nói chuyện phiếm về thời tiết, cùng lão bà bà còn có thể tán gẫu khi xương sống thắt lưng đau thì điều dưỡng như thế nào, cái gì gọi là ống tay áo dài khéo múa*, khéo đưa khéo đẩy chu toàn, lúc này Vân Ca mới thực sự hiểu rõ, mọi người ngồi đầy xung quanh đều bị một mình Mạnh Giác làm cho say mê, người người đều cười vui không dứt.

*Nguyên văn là “trường tុ thiện vũ”, là một câu nói của Trung Quốc, chỉ rằng có điều kiện thuận lợi rồi thì làm việc càng hiệu quả.

Có người can đảm, sau khi uống vài chén rượu, mượn cảm giác say hỏi Mạnh Giác không bằng cưới vợ đi. Đề tài này một khi được mở ra, lập tức giống như hồng thủy không thể ngăn cản, trong nhà có cô nương vừa độ tuổi, thân thích có cô nương vừa độ tuổi, bằng hữu có cô nương vừa độ tuổi, thân thích của thân thích, bằng hữu của bằng hữu, thân thích của thân thích của thân thích, bằng hữu của bằng hữu của bằng hữu. . .

Vân Ca lần đầu tiên biết hóa ra phụ cận thành Trường An lại có thể có nhiều cô nương tài mạo song toàn như vậy, nhà sau còn tốt hơn nhà trước.

Mạnh Giác mỉm cười mà nghe, Vân Ca mỉm cười mà uống rượu.

Bởi vì đã cùng Lăng ca ca ước định, Vân Ca vẫn cảm thấy mình giống một cô gái đã có hôn ước, hôn ước còn một ngày, nàng một ngày cũng không dám chân chính buông xuống, thậm chí mỗi khi Lưu Bệnh Dĩ gặp nàng và Mạnh Giác ở chung một chỗ, nàng đều đã có cảm giác áy náy.

Hôm nay, chính là ngày nàng cấp inh một câu thần chú để phá vỡ, buông xuống.

Dưới mái hiên kia, người bạn cũ khi còn nhỏ một thân hồng bào, đang lần lượt tới từng bàn mời rượu mọi người. Kỳ thật từ thời khắc bắt đầu nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ ở đó, Vân Ca chỉ biết người đó là Lưu Bệnh Dĩ, là đại ca của nàng, không phải Lăng ca ca trong lòng nàng đã từng hình dung. Rất lâu rồi, nàng cảm thấy rằng mình đối với Lưu Bệnh Dĩ có cảm giác thân thiết càng giống với cảm giác của mình đối với Nhị ca và Tam ca.

Hiện tại ngồi ở chỗ này, ngồi ở trong tiệc cưới của hân, nàng càng thêm khẳng định rõ là nàng thật tâm vì đại ca và Hứa tỷ tỷ mà vui mừng, không có chút nào là giả vờ miễn cưỡng. Lúc này trong lòng thương cảm thần thờ, thương tiếc ột đoạn quá khứ, một lời ước định, thương tiếc là vì Lăng ca ca trong trí nhớ và trong tưởng tượng, mà không phải đại ca.

Còn người ngồi bên cạnh nàng dưới mái hiên này vẫn đang mỉm cười, trên mặt lộ ra nét vui mừng như gió xuân, còn thật sự lắng nghe mỗi một người đến nói chuyện cùng hân, dường như mỗi người đều là người quan trọng.

Tâm tư của hân, Vân Ca nhìn thế nào cũng đều không thấu. Vừa như hữu tình, lại vừa như vô ý. Trong tai nghe được người khác giới thiệu với hân việc hôn nhân, nàng không khỏi nhìn vào hình bóng của mình trong chén rượu nở nụ cười. Những người này nếu biết Mạnh Giác ngồi vị trí thượng khách của Hoắc Thành Quân, không biết còn có ai dám ở chỗ này lải nhải?

Mà mình là muội muội của hân? Muội muội! Vân Ca vừa cười uống một ly lớn.

Có người tìm Hứa mẫu nhờ nói giúp, chứng minh cô nương mà mình nói so với nhà khác còn tốt hơn, cũng có ý mượn thân phận Hứa mẫu là nhạc mẫu của Lưu Bệnh Dĩ, khiến cho Mạnh Giác suy xét đáp ứng đề nghị của hân.

Việc hỉ náo động làm Hứa mẫu vừa muốn mở miệng, nhìn thấy Vân Ca, đột nhiên nhớ tới ánh mắt đêm đó Mạnh Giác ôm Vân Ca, lập tức lại cảm thấy một cảm giác lạnh lạnh. Tuy rằng hiện tại thấy Mạnh Giác thế này, cũng cảm thấy ngày ấy nhất định là chính mình ngái ngủ nhìn lầm, nhưng vẫn tiếp tục duy trì sự im lặng hiếm thấy.

Mạnh Giác giữ lấy bàn tay Vân Ca đang rót rượu, “Đừng uống nữa.”

“Ai cần huynh lo?”

“Nếu muội không sợ uống rượu say nói năng hồ đồ, thì mời tiếp tục.” Mạnh Giác cười nâng bầu rượu rót lên chén trước mặt Vân Ca.

Vân Ca kinh ngạc nhìn bầu rượu, yên lặng lấy ấm trà qua, rót một chén trà uống.

Tiệc cưới ngoài dự đoán mọi người, rất viên mãn. Do có Mạnh Giác, mỗi người đều hân hoan, cảm thấy được ăn ngon, uống tốt, tán gẫu lại càng vui. Khi bước loạn choạng rời đi, còn không quên dặn dò Mạnh Giác cô nương bọn họ nhắc tới tốt tới thế nào.

Lưu Bệnh Dĩ tự mình đưa Mạnh Giác và Vân Ca đi ra, ba người đều im lặng sóng vai bước đi. Đã không còn âm thanh huyền ảo của cổ nhạc, không khí có chút quái dị. Vân Ca vừa định cáo biệt, đã thấy Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ nhìn nhau, thân hình lần lượt di chuyển, bảo vệ nàng ở chính giữa. Lưu Bệnh Dĩ nhìn bóng người trong bóng đêm tối đen cười hỏi:

“Không biết huynh đài phương nào đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?”

Một người khom người lại chui ra, đợi cho tới khi nhìn thấy rõ ràng là Hà Tiểu Thất, đề phòng của Lưu Bệnh Dĩ mới giảm đi, “Tiểu Thất, người trốn ở chỗ này làm gì?”

“Ta chỉ sợ bị con cộp mẹ của Hứa gia kia thấy, bà ấy sẽ lại cảm rằm đại ca.” Thấy Lưu Bệnh Dĩ nhú mày, Hà Tiểu Thất hì hì cười sờ sờ đầu, miệng lưỡi trơn tru nói bổ sung: “Sai rồi, sai rồi. Về sau sẽ không gọi bậy gọi bạ nữa, ai bảo đại ca của chúng ta hái được đóa hoa là mỹ nhân Hứa gia chứ? Chúng ta không nể mặt đại ca, cũng phải nể mặt mỹ nhân tấu tử chứ!”

Lưu Bệnh Dĩ cười mắng: “Có chuyện gì nhanh chóng nói đi! Nói xong thì rút về ngủ đi!”

Hà Tiểu Thất lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ, hai tay dâng lên, vẻ mặt chân thành tuôn ra một tràng như thể lời khẩn học thuộc lòng cứ thế đọc ra: “Đại ca, đây là một chút tâm ý của nhóm huynh đệ chúng ta. Chúc đại ca, đại tấu bạch đầu giai lão, bách tử thiên tôn (trăm con ngàn cháu), yền yền vu phi (đôi chim yền cùng bay lượn), uyên ương hí thủy (uyên ương nô đùa trong nước), cá nước giao hoan, kim thương bất đảo(giáo đâm không ngã)...”

Lưu Bệnh Dĩ thực không dám nghe tiếp nữa, vội gơ cho Hà Tiểu Thất một quyền, “Đủ rồi, đủ rồi!”

“Đại ca, ta còn chưa nói hết đâu! Các huynh đệ cảm thấy ngôn ngữ thô bỉ không xứng với đại ca, ta đã phải suy nghĩ kỹ mấy ngày, mới nghĩ ra được một chuỗi những lời bốn chữ. . .”

Lưu Bệnh Dĩ dở khóc dở cười, “Hiếm thấy suy nghĩ được nhiều như vậy, sẽ có chỗ dùng được, giữ lại lần sau huynh đệ có ai lập gia đình lại dùng.”

Hà Tiểu Thất vừa nghe, cảm thấy rất có lý, liên tục gật đầu: “Vẫn là đại ca lo lắng chu toàn.”

Vân Ca nhin không được, “Hi hi” bật cười một tiếng, Mạnh Giác liếc mắt nhìn nàng một cái, mặt nàng lập tức như bị thiêu đốt đỏ bừng. Lưu Bệnh Dĩ mở cái hộp ra nhìn thoáng qua, vừa định nói, Hà Tiểu Thất lập tức vội vàng nói: “Đại ca, các huynh đệ cũng biết quy củ của đại ca, những thứ này không phải là ăn trộm dâu, không phải lừa gạt, lại càng không phải cướp đoạt, là chúng ta thành thành thật thật kiếm tiền góp lại. Ta đã thật sự chăm chỉ khuôn vác một tháng, Hắc Tử còn thật sự chăm chỉ ăn xin, mặt rõ ca đi làm thợ rèn. . .” Hà Tiểu Thất nói xong còn xòe tay mình ra trước mắt Lưu Bệnh Dĩ để cho hắn xem, làm bằng chứng bản thân tuyệt không nói dối.

Lưu Bệnh Dĩ cảm thấy chiếc hộp trong tay nặng trĩu, tay nắm thật chặt chiếc hộp, vỗ một cái xuống bả vai Hà Tiểu Thất, gượng cười, nói: “Ta nhận. Đa tạ các người! Đại ca không thể mời các người uống rượu mừng. . .”

Hà Tiểu Thất hì hì cười, “Đại ca, huynh đừng có giữ trong lòng đi, trong lòng chúng ta đều hiểu được. Huynh đệ chúng ta ngày nào mà không có cơ hội uống rượu chứ? Những ngày như thế cũng không ít mà. Giờ ta rút về ngủ đây.” Hắn nói xong phất tay áo một cái, nhanh như chớp chạy đi.

Mạnh Giác nhìn chăm chú vào bóng dáng Hà Tiểu Thất, vẻ mặt hình như có vài phần xúc động, quay sang Lưu Bệnh Dĩ nói: “Người kỳ thật giàu có so với rất nhiều người ở thành Trường An.”

Lưu Bệnh Dĩ ảm đạm cười, cầm khế ước căn nhà Mạnh Giác đã đưa cho hắn đưa trả Mạnh Giác, “Đa tạ ý tốt của Mạnh huynh, hôm nay thay ta thu xếp việc này.”

Mạnh Giác chỉ liếc mắt nhìn, không nhận lấy, “Bình Quân vẫn luôn coi ta là đại ca, đây là tâm ý của ta đối với việc Bình Quân thành hôn. Người có thể đưa Vân Ca vòng tay, ta lại không thể đưa Bình Quân một phần lễ vật sao?”

Lưu Bệnh Dĩ trầm mặc nhìn Mạnh Giác. Vân Ca nửa tức giận nửa xấu hổ. Bình Quân là thê tử của Lưu Bệnh Dĩ, nàng có quan hệ thế nào với Mạnh Giác? Cái này được tính là lễ vật gì đối lễ vật gì? Ngày đó khi đưa vòng tay chỉ có nàng, Hứa tỷ tỷ, Lưu Bệnh Dĩ biết, Mạnh Giác làm thế nào biết được?

“Mạnh tửng đá, huynh nói cái gì đó? Huynh tặng lễ vật cho người khác, nhắc đến tên muội làm gì? Đại ca, huynh và Hứa tỷ tỷ đều là bằng hữu của Mạnh tửng đá, đây là tâm ý của Mạnh tửng đá, đại ca hãy nhận đi! Dù sao Mạnh tửng đá còn chưa thành hôn đâu, còn có một lần đáp lễ chờ đó! Đại ca chiếm không được tiện nghi đâu.”

Mạnh Giác cười nói: “Tân lang quan, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, không cần tiền đưa nữa, nhanh đi về xem tân nương tử thế nào đi!” Nói xong, kéo Vân Ca rời đi.

Đi đã thật xa, tới tận lúc đến cửa nhà, nhưng vẫn không thấy hắn buông tay. Vân Ca rút tay ra vài lần, nhưng không thoát ra được, vốn trong lòng đã không thoải mái, miễn cưỡng cười vui một buổi tối, hiện tại tính tình đã bị kích thích, nàng cúi đầu cắn xuống một cái, để xem hắn còn không buông tay nữa không?

Lực đạo Vân Ca cắn không hề nhẹ, nhưng Mạnh Giác vẫn không phát ra âm thanh gì. Vân Ca trong lòng phát lạnh, chẳng lẽ người này không chỉ có mất đi vị giác, ngay cả cảm giác đau cũng mất đi? Nàng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Giác.

Bóng đêm tối đen, đôi mắt Mạnh Giác so với bóng đêm còn tối đen hơn, giống như một hắc động sâu không thấy đáy, đang thôn tính hết thảy, nàng cũng bị cuốn vào trong đó. Vân Ca thấy hoảng sợ muốn chạy trốn, dùng sức kéo tay của mình, Mạnh Giác lại đột nhiên buông tay nàng ra, Vân Ca mất lực hơi chúi về phía sau, nàng vội vàng lùi lại một bước, muốn ổn định thân hình của mình, lại quên mất phía sau chính là cánh cửa, một tiếng kêu sợ hãi chưa kịp phát ra, đã ngã ngửa trên mặt đất.

“Mạnh tửng đá!” Vân Ca xoa xoa móng đang bị đau, lửa giận lên tới đầu.

Mạnh Giác cười thực ung dung điềm tĩnh, “Không buông muội ra, muội tức giận, buông muội ra, muội cũng tức giận. Vân Ca, muội rốt cuộc muốn như thế nào?”

Lời này của Mạnh Giác nói ra hơi có chút thâm ý, Vân Ca đang lúc tức giận tới cực điểm trái lại còn cười, đứng lên, sửa sang lại quần áo, giọng nói ôn nhu: “Mạnh Giác, huynh lại muốn gì vậy? Lúc thì tốt, lúc thì

xấu, một hồi xa, một hồi gần, cười nhạo trước mặt người khác, có từng nghĩ tới chính mình chưa?”

Mạnh Giác cười nói: “Ta thấy rằng mình luôn luôn rõ ràng minh bạch. Vân Ca, nếu luyến tiếc, thì phải tranh giành, nếu không chịu tranh, cũng đứng ở chỗ này mà cố ảnh tự liên*. Nhưng mà có lẽ muội từ nhỏ đến lớn căn bản là không biết cái gì gọi là ‘tranh giành’, bất cứ thứ gì cũng đều có cha mẹ huynh trưởng bê đến trước mắt muội để uội lựa chọn, mà không biết rằng trong cuộc sống đại đa số mọi người đều phải cố gắng tranh giành thứ mà mình muốn có.”

*Thành ngữ, nghĩa là nhìn ảnh lại thương thân mình.

Vân Ca nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác, nghi hoặc hỏi: “Mạnh tăng đá, huynh vì sao tức giận? Giận muội sao?”

Mạnh Giác ngó ra một chút, cười xoay người rời đi, “Bởi vì muội vì một người khác thương tâm, mà ta tức giận sao? Muội không khỏi quá đề cao chính mình.” Tức giận, là cảm xúc tối không nên có. Đối với giải quyết vấn đề không hề trợ giúp, chỉ có ảnh hưởng tới phán đoán và bình tĩnh của bản thân, hấn cho rằng cảm xúc này vốn đã sớm bị hấn xóa sạch trên người mình. Thế nhưng, giờ khắc này hấn mới ý thức tới, vậy mà hấn đã thực sự tức giận.

“Mạnh Giác, huynh nghe đây: Đầu tiên, trong cuộc sống của mỗi người, mọi thứ không giống nhau. Tiếp theo, nguyên nhân muội ‘có ảnh tự liên’, có một nửa là do huynh.” Vân Ca nói xong, rầm một tiếng đóng sầm cánh cửa.

Ý cười bên môi Mạnh Giác không thay đổi, bước chân chỉ hơi hơi dừng lại, vẫn giẫm lên ánh trăng bước đi như trước, tựa như ung dung kiên định bước đi trên con đường của mình.

.....

Vân Ca mặt mày ủ ê nằm bò trên bàn. Thường thức đạo lý lớn, đạo lý nhỏ một mình giảng giải tới mấy canh giờ, mồm miệng vẫn y như trước không hề khô, lưỡi không ráo, môi trên va vào môi dưới, một câu nói lấp cũng không có.

Hứa Bình Quân bên cạnh nghe được hết ngủ lại dậy đến mấy lần. Nàng trong lòng nhớ đến phải ủ rượu làm việc, nhưng có Thường thức ở đây, nàng không muốn phối rượu trước mặt Thường thức, chỉ có thể chờ Thường thức đi. Nhưng không ngờ bản lĩnh lải nhải của Thường thức có thể cùng mẫu thân của nàng ganh đua cao thấp. Không thể nhịn được nữa, nàng rót chén trà cho Thường thức, muốn dùng nước ngăn lại cái miệng của ông ta.

Thường thức lấy ánh mắt phi thường tán dương nhìn Hứa Bình Quân, lại dùng ánh mắt phi thường không tán dương nhìn về phía Vân Ca, “Vẫn là con người Bình Quân nha đầu biết âm lạnh, là người hiểu biết, biết thông cảm. Bình Quân à, ta hiện tại không khát, lát nữa uống. Vân Ca à, cháu nên cẩn thận cân nhắc thêm, cân nhắc. . .”

Hứa Bình Quân cầm chén trà mạnh mẽ nhét vào trong tay Thường thức, “Thường thức nói lâu như vậy, trước nhuận hầu nghỉ ngơi một chút.”

Hứa Bình Quân ngữ khí âm trầm thâm sâu, Thường thức rùng mình một cái, nuốt vào chữ “không” đã đến bên miệng, ngoan ngoãn cầm chén trà bưng lên uống.

Cuối cùng cũng thanh tĩnh! Hứa Bình Quân day day huyết thái dương, “Vân Ca, lời của công chúa là lời vàng ý ngọc, muội căn bản không có tư cách cự tuyệt. Nhưng mà nếu muội thật sự không muốn đi, thật ra có người có lẽ có thể giúp muội. Mạnh đại ca quen biết rất nhiều người, lại có nhiều biện pháp, muội đi tìm huynh ấy, xem huynh ấy có biện pháp nào giúp muội từ chối không.”

“Muội không muốn nợ thêm ân tình của hấn.” Sắc mặt Vân Ca càng thêm suy sụp khó coi.

“Vậy muội phải đi. Dù sao trong thành Trường An nấu ăn cũng là nấu, trong Cam Tuyền Cung nấu ăn cũng là nấu thôi, có cái gì khác nhau đâu? Muội nghĩ xem, bởi vì hoàng đế xây dựng cái hành cung trên núi Cam Tuyền, người bình thường cơ hội tiếp cận núi Cam Tuyền cũng không có, muội có thể đi vào du ngoạn một chuyến, thật tốt! Nghe nói phong cảnh trên núi Cam Tuyền vô cùng đẹp, muội cứ coi như đó là đi ra ngoài du ngoạn một chuyến, chẳng những không cần bỏ tiền của mình, còn có người uội tiền. Lần trước chúng ta

nấu ăn cho công chúa, tiền nhận được đều vượt qua một năm chi tiêu của gia đình người bình thường. Lần này nếu muối nguyện ý, tỷ đi cùng với muối như lần trước.”

Thường thúc liên tiếp gạt đầu, vừa định mở miệng, nhìn thấy Hứa Bình Quân trừng mắt, lại lập tức ngậm miệng.

Vân Ca buồn bực thở dài, “Cứ như vậy đi!”

Thường thúc lập tức ném chén trà, nhưng thật là biết điều, chỉ chấp tay làm dấu cảm tạ với Hứa Bình Quân, ý cười đầy mặt đi ra cửa.

“Hứa tỷ tỷ, tỷ không cần ở cùng đại ca sao?”

Nhắc tới Lưu Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân lập tức nở nụ cười, “Thời gian đi về cũng chỉ vài ngày, chàng cũng không phải trẻ con, có thể chăm sóc tốt bản thân mình. Ủ. . . Vân Ca, không dỗi gạt muối, tỷ nghĩ thừa dịp hiện tại nhàn rỗi có khả năng thì kiếm nhiều tiền một chút, cho nên mượn tạm hào quang của muối, đi theo muối một chuyến. Chờ về sau có đứa nhỏ, chi tiêu nhiều, có muốn cũng không được nhàn rỗi...”

“A! Tỷ có đứa nhỏ? Tỷ mang thai? Thành hôn mới được hơn một tháng. . . A! Đại ca có biết hay không? A!” Vân Ca từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa hét.

Hứa Bình Quân một tay bưng kín miệng Vân Ca, “Thật là nha đầu khờ! Làm sao có thể nhanh như vậy? Đây chính là kế hoạch của tỷ! Kế hoạch! Một uội còn đọc qua sách vở, ngay cả ta đây một chữ cũng không biết cũng nghe mọi người nói qua cần lo trước tính sau*. Chẳng lẽ đợi đến khi biết mình mang thai mới đi sót ruột?”

*Lo trước tính sau: nguyên văn là “Vị vũ trừ mâu” nghĩa là chuẩn bị cho ngày trời mưa, ý rằng phải biết lo lắng trước.

Vân Ca yên tĩnh trở lại, cười ôm lấy Hứa Bình Quân, “Uổng công vui mừng một hồi, còn tưởng rằng muối có thể làm cô cô.”

Hứa Bình Quân cười khanh khách nói: “Tỷ đã tính qua mấy khoản cần chi tiêu rồi, cuộc sống sau này chỉ cần bình an, khoản chi lớn nhất chính là tặng lễ vật khi thành hôn cho Mạnh đại ca và muối, việc này tuyệt đối không thể giảm bớt, nhưng mà...” Hứa Bình Quân nhéo nhéo mũi Vân Ca, “Nếu muối đau lòng cho tiền của tỷ và đại ca muối, tốt nhất tính toán gả cho Mạnh đại ca đi, chúng ta tiêu phí một số tiền rồi một lượt đẩy được cả hai người các người đi...”

Vân Ca thoáng cái đẩy Hứa Bình Quân ra, “Mỗi người đều phải kiếm tiền, nhanh chóng đi ủ rượu đi, đừng ở chỗ này nói nhảm.”

Hứa Bình Quân cười cầm lấy cái sọt nhanh nhẹn đi vào trong sân trong, tuy rằng luôn tay luôn chân, bận rộn làm lụng vất vả, nhưng luôn có vẻ mặt hạnh phúc.

Vân Ca cũng không khỏi nhếch môi cười, cười rồi lại thở dài.

Hứa Bình Quân nghiêng đầu nhìn nàng, “Một tháng này không thấy Mạnh đại ca, ngược lại làm công phu thở dài của người ta càng luyện càng tốt.”

Vân Ca bưng kín cái lỗ tai, “Tỷ đừng trái một câu ‘Mạnh đại ca’, phải một câu ‘Mạnh đại ca’ được không? Người khác nghe được thật phiền chán!”

Hứa Bình Quân cười lắc đầu, không hề để ý tới Vân Ca, chuyên tâm ủ rượu, để mặc Vân Ca gục xuống bàn gần người.

.....

Vân Ca và Hứa Bình Quân mặc dù là phụng ý chỉ công chúa mà đến, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy công chúa. Chỉ có một tổng quản nội thị của công chúa đến truyền đạt lời công chúa khen ngợi thức ăn của Vân Ca, lại căn dặn Vân Ca tận tâm nghe công chúa phân phó, chỉ cần làm tốt đồ ăn, công chúa nhất định sẽ trọng thưởng thật hậu.

Là bởi vì xuất hành, phòng vệ sẽ vô cùng nghiêm ngặt, Vân Ca và Hứa Bình Quân đều bị lục soát toàn thân, còn được dặn dò nếu không có phân phó, không thể tùy ý đi lại, tuy rằng tra xét nghiêm ngặt, nhưng thái độ mọi người đối với các nàng đều rất lễ độ, làm cho trong lòng Vân Ca thoáng thoải mái một chút.

Vân Ca và Hứa Bình Quân ngồi chung một chiếc xe ngựa, theo sau xe của công chúa ra khỏi Trường An. Mặc dù Vân Ca trước khi xuất môn rất không tình nguyện, nhưng đến khi xe ngựa đi tới vùng thôn dã, nàng cũng rất vui vẻ, trên đường vén rèm, hưởng thụ phong cảnh vùng ngoại ô.

Sau khi tới Cam Tuyền Cung, Vân Ca và Hứa Bình Quân ở chung một phòng. Tổng quản của công chúa nói bởi vì Vân Ca và Hứa Bình Quân không hiểu quy củ, cho nên phân phó một số thị nữ khác giúp đỡ Vân Ca và Hứa Bình Quân, nêu ra một số sai lầm rồi hỏi lại các nàng.

Tuy rằng những lời mà thị nữ của công chúa nói là nghiêm khắc, nhưng Vân Ca cảm thấy chẳng qua là biến tướng của lời cảnh cáo đối với nàng và Hứa Bình Quân. Vân Ca lên lút quay sang Hứa Bình Quân thề lưỡi, làm cái vẻ mặt sợ hãi, sau đó vào phòng ha ha cười rộ lên.

Hứa Bình Quân đối với hành động của Vân Ca thập phần lo lắng, nhắc nhở Vân Ca: “Từ nội thành Trường An ra đây nghỉ hè không chỉ có công chúa, vừa rồi từ trên núi nhìn xuống phía dưới, một chuỗi dài xe ngựa xếp thẳng đến dưới chân núi. Chúng ta cần phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không được bất cẩn va chạm với những người khác, cái mạng nhỏ của chúng ta quả thực đáng tội không nổi với công chúa.”

“Trước khi Hứa tỷ tỷ xuất môn, lời đại ca dặn dò tỷ tỷ cũng không ít nhỉ?”

“Không có. Lời Bệnh Dĩ đã căn dặn tỷ, muội cũng nghe được, chỉ bảo chúng ta chỉ cần chuyên tâm nấu ăn, tất cả các chuyện khác, đều làm kẻ điếc, làm người câm, làm người mù. Tỷ cũng không rõ ràng lắm chàng rốt cuộc là nguyện ý cho chúng ta đi, hay là không muốn chúng ta đi.”

Vân Ca cau mày, thở dài, “Nếu nghĩ cũng không thông thì không cần nghĩ nữa, tâm tư nam nhân, cân nhắc tới cân nhắc lui, chỉ làm hao tổn tinh thần, vẫn là không cần nghĩ tới nữa thì tốt.”

Hứa Bình Quân đang uống trà, nghe thấy lời nói của Vân Ca, toàn bộ trà trong miệng đều phun ra, vừa ho khan, vừa cười to, “Tiểu nha đầu, muội... muội cân nhắc tâm tư nam nhân nào mà cân nhắc đến hao tổn tinh thần?”

Vân Ca giả vờ như không hề nghe thấy, nhanh chóng chạy ra cửa phòng, “Muội đi hỏi thị nữ tỷ tỷ một chút, đại khái muốn chúng ta làm những loại đồ ăn như thế nào.”

Vân Ca cân nhắc công chúa ời nàng tới, chỉ có thể là vì nấu ăn, nhưng đến đây hai ngày, vẫn cứ không ra lệnh cho nàng xuống phòng bếp lần nào, nàng là đầu bếp, mỗi ngày những thứ ăn được đều là đồ ăn người khác làm

Vân Ca hỏi vài lần, nhưng không có người nào cho nàng đáp án chuẩn xác, chỉ nói khi công chúa muốn ăn, tự nhiên sẽ lệnh cho nàng làm. Bởi vì các nàng là người công chúa dẫn theo đến, công chúa lại đã đặc biệt phân phó, chỉ có điều kiện tiên quyết để Vân Ca và Hứa Bình Quân có thể đi xuống núi du ngoạn là có người đi cùng, nên thật ra thời gian này so với trước đây ở trong thành Trường An càng thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay, các nàng đi xuống chân núi du ngoạn có người đi cùng tên là Quách Phú Dụ, là một tiểu thái giám tuổi cũng xấp xỉ với các nàng, so với lão thái giám hai ngày trước cũng thú vị hơn, Vân Ca và Hứa Bình Quân cũng đều là người thích vui chơi náo nhiệt, ba người rất nhanh chóng đã cười cười nói nói vui vẻ.

Vân Ca thấy bên phải đỉnh núi có một thác nước nhỏ, muốn đi tới đó xem, Phú Dụ cũng không có khả năng dẫn các nàng tới đó ngay được, “Ngày mai nhé! Ngày mai tôi sẽ dẫn hai vị tỷ tỷ tới đó du ngoạn, Yên vương, Quảng Lăng vương, Xương Ấp vương phụng chỉ đến Cam Tuyền Cung chờ yết kiến hoàng thượng, hôm nay đang ở đỉnh núi bên kia săn thú, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (1), vạn nhất kinh ngạc Vương gia, nô tài không dám đương nổi. Nếu Trúc tỷ tỷ muốn ngắm thác nước, lại nguyện ý đi đường xa một chút, hay là chúng ta vượt qua đỉnh núi này, đi đến phía Đông, nơi đó có một thác nước khác, tuy rằng không có lớn như bên này, cũng rất đẹp.” Bởi vì tất cả mọi người đều gọi Vân Ca là Trúc công tử, sau khi Phú Dụ quen thân với các nàng rồi, cũng lấy tên Trúc tỷ tỷ gọi Vân Ca.

Vân Ca cười đồng ý.

Chú thích:

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất” (Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất) là một câu thành ngữ dân gian Trung Quốc, nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. Đây cũng là một lối chơi chữ, luyên láy 2 từ nhất vạn và vạn nhất.

Hứa Bình Quân nghe Phú Dụ nói, mới biết là hoàng thượng cũng đến Cam Tuyền Cung, Hứa Bình Quân lên hỏi Vân Ca, “Muội nói chúng ta lần này có thể trông thấy Hoàng thượng không?”

Vân Ca trừng mắt liếc nàng ấy một cái, “Còn muốn gặp? Tỷ lần trước bị đông lạnh còn chưa đủ?”

Hứa Bình Quân cười chu chu môi, “Lần trước là bị Đại công tử hại, lần này là chúng ta được công chúa mời đến, chỉ có thể không được quang minh chính đại mà nhìn thấy hoàng thượng thôi, lúc trở về lại nói ẹ tỷ biết, bà vốn nói nhiều lại thích thổi phồng, khẳng định tâm tình rất có thể sẽ tốt trong nhiều ngày, tỷ cũng có thể thoải mái mấy ngày.”

Vân Ca im lặng cười cười, không đáp lại lời của Hứa Bình Quân. Lúc này tuy rằng nói hoàng thượng đi săn nghỉ mát, nhưng lại không rảnh rỗi chút nào, phiên vương không được vào kinh mà triệu tới đây, không có khả năng chỉ để cho phiên vương đến du ngoạn săn thú.

Nhưng mà, bản thân mình chẳng qua chỉ là tới nấu ăn, cho dù có chuyện gì, cũng không có khả năng rút xuống đầu mình, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Chờ Vân Ca phục hồi lại tinh thần, phát hiện Hứa Bình Quân đang thăm dò tin tức về hoàng thượng từ Phú Dụ.

Phú Dụ tuy tuổi không lớn lắm, làm việc rất hiểu biết đúng mực, đối với những câu hỏi về hoàng thượng, một mực là nhất vạn tam bất tri*.

*Nhất vạn tam bất tri nghĩa là một lần hỏi, ba lần tỏ ra không biết, ý là từ đầu tới cuối đều tỏ ra không biết gì.

Hứa Bình Quân và Phú Dụ nói tới nói lui, đề tài đã chuyển sang mấy vị Vương gia. Tiên hoàng Vũ Đế Lưu Triệt có tất cả sáu con trai: Lưu Cứ, Lưu Hoàn, Lưu Đán, Lưu Tư, Lưu Bác, cùng với đương kim hoàng thượng. Bởi vì Tiên hoàng hơn sáu mươi tuổi mới có hoàng thượng, cho nên tuổi tác của hoàng thượng cùng với các huynh đệ khác kém rất nhiều. Hiện giờ ngoại trừ hoàng thượng, còn sống chỉ có Yến vương Lưu Đán và Quảng Lăng vương Lưu Tư. Hiện tại Xương Ấp vương Lưu Hạ là con trai của Lưu Bác, mặc dù tuổi cũng lớn hơn so với hoàng thượng, bối phận vẫn là con cháu, là cháu trai của hoàng thượng. Các huynh đệ khác của hoàng thượng, đều không có con nối dõi lưu lại, cho nên phong hào phiên vương cũng bị cắt đứt.

Vân Ca thầm nghĩ, Vệ Thái tử Lưu Cứ như thế nào lại gọi là không có con nối dõi chứ? Ba con trai, một con gái, cháu trai cháu gái đều có, có điều đều đã bị giết.

Yến vương Lưu Đán văn võ song toàn, trọng đãi người tài, danh tiếng trong phần đông môn khách và trong dân gian cũng rất tốt. Quảng Lăng vương Lưu Tư tuy rằng bề ngoài lịch sự tao nhã, nhưng con người cũng rất uy vũ và có sức mạnh. Sức có thể khiêng đỉnh*, tay không có thể đọ sức với mãnh thú, tính cách lỗ mãng dễ bị kích động, tàn nhẫn thích chém giết, nên luôn luôn không được Tiên đế sủng ái. Nhưng ông ta vẫn cứ tự cho rằng bản thân rất có tài hoa, đối với việc Lưu Triệt đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lưu Phát Lăng tuổi nhỏ luôn luôn hết sức không phục.

*Đỉnh: được đúc bằng kim loại, có ba chân hai tay cầm, lớn bé và công dụng khác nhau, nói chung là nặng, hehe.

Phú Dụ đối với rất nhiều lời đồn về hai vị Vương gia này ở dân gian, dường như cũng không dám nói tới, những lời nói ra còn không bằng Vân Ca và Hứa Bình Quân nghe được từ dân gian. Mãi cho tới khi nói đến Xương Ấp vương Lưu Hạ, Phú Dụ mới khôi phục tâm tính một thiếu niên, vừa nói vừa cười, lời hay ý đẹp không dứt.

“Hai vị tỷ tỷ có cơ hội nhất định phải gặp mặt Xương Ấp vương, luận diện mạo tuấn mỹ, không ai bằng vị Vương gia này.”

Hứa Bình Quân và Vân Ca đều cười, lúc trước nếu chưa từng gặp Mạnh Giác, những lời nói này của Phú Dụ cũng không tệ lắm, nhưng sau khi đã được gặp Mạnh Giác, nếu như chỉ luận tới diện mạo bề ngoài,

cũng chỉ có duy nhất Đại công tử mị hoặc bất kham mới có thể so sánh được.

“Vị Vương gia này tính tình khi tốt, nghe nói nha đầu chải đầu mức nước, hầu hạ tắm rửa đều được sung túc, nhưng tính tình một khi trở nên xấu đi thì...” Phú Dụ đưa mắt nhìn bốn phía, hạ thấp giọng nói: “Khi Tiên hoàng băng hà, sau khi Xương Ấp vương nghe tin, lại có thể chạy đi săn thú như thường lệ, ngay cả những kẻ làm nô tì cũng tang phục khóc than, nhưng Vương gia vẫn uống rượu mua vui y như trước, đuổi theo nha đầu đùa giỡn, là một Vương gia vô pháp vô thiên... Ôi! Một con hươu...”

Một con hươu từ trong rừng chạy ra, nhanh như chớp chạy vòng qua người Phú Dụ, nhảy vào một khu vực khác trong rừng cây. Vì bị ngăn cách bởi gai cây mâm xôi dày đặc, toàn bộ những mũi tên bắn đuổi theo nó ở phía sau đều rơi vào khoảng không.

Một nam nhân chừng hơn bốn mươi tuổi từ trong rừng chạy ra, mặt đầy tức giận trừng mắt nhìn Phú Dụ. Phú Dụ mặc dù không biết người tới là ai, nhưng nhìn đến hình dạng hoa văn thêu trên quần áo ông ta, cùng với trang phục của tùy tùng phía sau, đã đoán được phần nào, xác nhận người này là một vị Vương gia, lại nhìn tướng mạo cử chỉ người này, mày đen mắt lớn, vẻ mặt mang nét tàn ác, hẳn là không phải vị Yến vương nho nhã, cũng không phải Xương Ấp vương tuần tú, mà là Quảng Lăng vương tàn nhẫn thích chém giết.

Tốt cũng không va chạm, xấu càng không nên va chạm! Phú Dụ toàn thân run sợ, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống, lập tức dập đầu, tiếng thùng thùng vang lên: “Vương gia, nô tài không biết ngài ở trong này săn thú, nô tài cho là...”

“Bốn vương săn thú ở chỗ nào còn phải thông báo cho người?”

Phú Dụ sợ tới mức một câu cũng không dám nói, chỉ biết liều mạng dập đầu. Hứa Bình Quân thấy tình thế không được bình thường, cũng quỳ xuống, Vân Ca thì vẫn đứng yên không cử động, Hứa Bình Quân ra sức túm túm ống tay áo Vân Ca, Vân Ca mới kịp phản ứng, cúi đầu, bữu môi quỳ gối bên cạnh người Hứa Bình Quân.

“Các người làm cho đồ ăn của các bảo bối kinh hãi chạy mất, đành phải bắt người làm thức ăn cho các bảo bối.” Quảng Lăng vương vỗ vỗ hai kiết khuyến bên cạnh người, “Đi!”

Kiệt khuyến không giống với những con chó bình thường khác, là chọn lựa ra những con chó nhỏ khỏe mạnh nhất đem nhốt trong một phòng, không cho chúng thức ăn, để cho chúng nó ăn thịt lẫn nhau, cho tới khi duy nhất còn lại chỉ một con, khi đó con chó này mới có tư cách trở thành kiết khuyến. Khi thợ săn trong dân gian thuần dưỡng kiết khuyến, chỉ lấy chín con làm hạn định, nhưng trong cung đình thường thường là đem trăm con chó về nhốt trong phòng để chọn lựa kiết khuyến, dưỡng thành kiết khuyến tàn nhẫn khát máu, có khả năng đấu với hổ báo, trân quý vô cùng.

Phú Dụ khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng lại không dám phản kháng chút nào. Lúc này Hứa Bình Quân đang cực kỳ hoảng sợ, vội đẩy Vân Ca ra, che ở trước người Vân Ca, “Chạy mau.” Nàng ấy sợ tới mức thân thể không ngừng run rẩy lão đảo, lại thuận tay nắm lấy một cành cây, muốn chống cự lại kiết khuyến.

Hai kiết khuyến nhanh chóng lao thẳng tới nơi, cành cây trong tay Bình Quân chỉ có kích thước một cây gậy nhỏ, chỉ cần cắn một miếng là đã gãy lìa.

Vân Ca cũng tiện tay chọn cắt lấy một cành cây, một tay vung cành cây đâm thẳng vào mắt kiết khuyến, bức lui từng bước kiết khuyến đang tấn công Phú Dụ, một tay kéo Bình Quân đến phía sau mình, bỏ lại kiết khuyến tấn công Bình Quân ở khoảng trống phía sau.

Hai kiết khuyến đều nhìn chòng chọc vào Vân Ca, thân thể Vân Ca không dám làm một cử động nhỏ nào, nhưng hai mắt vẫn mở to, yên lặng đối diện với kiết khuyến, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu trầm thấp như có như không.

Kiệt khuyến lập tức thu lại bước tiến, lông trên người đều dựng đứng cả lên, như gặp phải đại địch, thu bớt vẻ tàn nhẫn, thay vào đó là sự dè dặt, quanh quẩn một chỗ ở trước mặt Vân Ca, do dự mà không dám tấn công.

“Hứa tỷ tỷ, tỷ mau mang Phú Dụ đi trước.” Giọng nói của Vân Ca bình tĩnh vững vàng, nhưng Hứa Bình Quân thấy trên gáy của nàng mồ hôi đã thấm ra chi chít.

“Đi? Khắp thiên hạ đều là của Lưu gia ta, các ngươi có thể đi tới chỗ nào?” Quảng Lăng vương nhìn thấy kiệt khuyến đối với Vân Ca thận trọng, trong kinh ngạc sinh hứng thú, “Thật hết sức thú vị, không nghĩ tới so với săn hươu còn thú vị hơn!”, hần liền cong môi tạo thành tiếng còi lệnh kiệt khuyến tấn công Vân Ca.

Kiệt khuyến với mệnh lệnh chủ nhân ra, không dám chần chừ thêm nữa, bắt đầu tính thăm dò thử tấn công Vân Ca. Nhưng chỉ sau hai ba chiêu, Quảng Lăng vương đã nhìn ra Vân Ca tuy rằng có chút công phu quyền cước, chiêu thức cũng thập phần tinh diệu, nhưng hiển nhiên chưa bao giờ bỏ thời gian luyện tập qua, chiêu thức căn bản không có lực đạo, chỉ sợ ngay cả một nửa kiệt khuyến đều đánh không lại, lúc trước cũng không biết làm thế nào có thể hù dọa kiệt khuyến dừng lại.

Vân Ca hoàn toàn là bắt chước theo Tuyệt Lang học được khí thế và tiếng kêu. Kiệt khuyến vốn tưởng rằng gặp sói, theo khí thế mà phán đoán, còn thấy được cũng không phải là một con sói bình thường, cho nên mới dè chừng ở bên ngoài. Lúc này phát hiện không phải, dè chừng biến mất, tàn nhẫn tất lộ ra. Một con tấn công hướng chân Vân Ca, Vân Ca lui về phía sau, vạt váy bị kiệt khuyến cắn lấy, lúc này con còn lại nhân cơ hội, lướt qua người đồng bạn, bổ nhào về phía yết hầu Vân Ca, vạt váy Vân Ca còn đang trong miệng kiệt khuyến, vì muốn tránh cổ họng bị tấn công, thân thể nàng chỉ có thể ngã nhào về phía sau.

Bình Quân không dám nhìn nữa, vội nhắm hai mắt lại, chỉ nghe thấy một tiếng kêu to, khàn khàn thảm thiết, nước mắt Bình Quân lập tức chảy ra.

Bình Quân bỗng cảm thấy tiếng kêu không đúng, lập tức mở to mắt, nhìn thấy chính là Phú Dụ đang bảo vệ Vân Ca. Lúc này hai con kiệt khuyến, một con cắn cánh tay của hắn, một con cắn chân của hắn.

Phú Dụ thảm thiết nói: “Vương gia, ăn nô tài là đủ rồi, hai vị cô nương kia là khách quý của công chúa, đều không phải là nô tỳ bình thường. . .”

Quảng Lăng vương lại dường như không hề nghe thấy gì hết, hứng thú dạt dào nhìn một màn trước mắt. Vân Ca xoay người đứng lên, múa may cây gậy, đánh nhau cùng kiệt khuyến, ngăn cản chúng nó tiếp cận yết hầu Phú Dụ. Hứa Bình Quân vừa khóc, vừa ra sức bước tới, bắt đầu lấy cây gậy khua múa lung tung. Nhưng chỉ sau một hồi loạn đả, Vân Ca và Hứa Bình Quân đều cùng bị cắn. Ba người đều bị kiệt khuyến cắn chết, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đang trong lúc tuyệt vọng, chợt nghe thấy một người cất giọng yếu ớt* nói: “Hôm nay săn thú có mời là người sao? Nhưng Vương thúc trước đó không có nói với ta nha! Tha thứ cho chất nhi xen ngang chuyện này, ăn nô tài thì không có việc gì, mỹ nhân thì đừng lãng phí. Vương thúc không thích, thì thưởng cho chất nhi** đi!”

*Nguyên văn là thành ngữ “Hữu khí một lực”, theo giải thích của baidu là câu miêu tả giọng nói mỏng manh yếu ớt. Tổ chẳng tìm được câu nào tương đương của tiếng Việt cả, nên tạm chuyển như trên.

**Chất nhi: cháu trai

Quảng Lăng vương Lưu Tư quét mắt nhìn Xương Ấp vương Lưu Hạ, cười nói: “Hai súc sinh này bị ta nuông chiều làm hư rồi. Một khi ngửi thấy máu, không ăn no thì không chịu ngậm miệng lại đâu.”

Lưu Hạ vừa đi tới chỗ kiệt khuyến, vừa lắc đầu, “Ôi! Làm sao lại có loại súc sinh không nghe lời như vậy? Nuôi súc sinh là phải làm cho nó nghe lời, súc sinh không nghe lời chi bằng không cần.”

Lời mới vừa nói ra, chỉ nghe một tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ, mọi người còn chưa thấy rõ ràng, đầu một con kiệt khuyến đã bay vào giữa không trung, con kiệt khuyến còn lại lập tức buông Phú Dụ ra, quay sang tấn công Lưu Hạ, Lưu Hạ kêu thảm một tiếng, xoay người chạy trốn, “Người đâu, có chó tập kích bốn vương, bắn tên, bắn tên!”

Lập tức có một nhóm thị vệ hàng lối chỉnh tề bước ra, căng cung chực bắn.

Hai kiệt khuyến, từng được bồi dưỡng chất lượng tốt từ khi còn là chó con, đến khi sàng lọc kiệt khuyến, lại dưỡng tới khi thành kiệt khuyến như bây giờ, nhận thức hắn là chủ nhân, mắt của Lưu Tư vô số tâm huyết, nhưng không ngờ trong chớp mắt đã mất đi một con, con còn lại cũng nguy nan trong một sớm một chiều, hần cố nén cơn tức xuống, gọi con kiệt khuyến còn lại trở về, dùng ánh mắt bắn ra lửa nhìn chăm chăm vào Lưu Hạ.

Vân Ca lúc này mới có thời gian xem người tới cứu bọn họ là ai, ánh mắt lập tức mở lớn.

Đại công tử? Hần. . . Hần là Vương gia?

Khó trách Hồng Y sợ hãi hần bị đám người Hoắc Quang thấy như vậy. Hần rõ ràng lừa gạt các nàng... Không đúng. . . Hần dường như đã sớm nói với nàng hần là Vương gia, lúc đó chính nàng còn cho rằng đó là nói đùa.

Hần là Vương gia? Hần là Đại công tử bị nàng và Hứa Bình Quân chế giễu cười mỉa mai sao? Đầu óc Vân Ca có chút choáng váng.

Hứa Bình Quân tìm được đường sống trong chỗ chết, kinh hoàng vừa rồi còn chưa qua đi, thì một kinh hoàng khác lại xuất hiện trong tâm mắt, không khỏi chỉ vào Lưu Hạ hét to một tiếng, Vân Ca lập tức bịt miệng nàng ấy lại.

Lưu Hạ vẫn y như cũ biểu đạt một vẻ vô cùng tùy tiện ngang ngạnh, cười như thể đứa cháu tha hương rời nhà đã lâu mới vừa nhìn thấy vị thúc thúc thân thiết, đang vui mừng vô hạn, “Vương thúc, nghe nói thật chó thực bổ dưỡng, có thể tráng dương, không bằng buổi tối hôm nay chúng ta hầm thịt chó ăn đi?”

Quảng Lăng vương bỗng nhiên nắm chặt tay, định đi tới đó, tùy tùng phía sau ngăn cản hần, thấp giọng nói: “Đó là một kẻ điên, Vương gia hà cớ gì phải so đo cùng với hần. Nếu đánh nhau ở chỗ này, không phải vừa lúc làm cho hoàng thượng và Hoắc Quang có cơ hội tìm kiếm tra xét sao?”

Quảng Lăng vương hít sâu mấy lượt, mới áp chế lửa giận trong lòng, quay sang Lưu Hạ cười lạnh gạt đầu, “Chất nhi ngoan, chuyện hôm nay, ngày sau chúng ta chậm rãi tán gẫu.”

Lưu Hạ nhú mày: “Chất nhi không thích đoạn tụ*, chỉ thích chậm rãi tán gẫu cùng mỹ nhân, nếu là nam nhân thì bỏ đi. Huống chi người vẫn là Vương thúc của ta, lại đã nhiều tuổi như vậy, cái này thì cũng miễn đi, dù sao người trong hoàng gia chúng ta loạn luân cũng không có gì là lạ, nhưng quan trọng nhất chính là bộ dạng Vương thúc... Ôi! Chất nhi nhớ rõ khi Hoàng gia gia** hơn sáu mươi tuổi, tướng mạo vẫn đường đường như trước, nhóm phi tử cũng mỗi người đều là mỹ nhân, hoàng thúc lại. . .” Lưu Hạ nhìn Quảng Lăng vương từ trên xuống dưới, nét mặt là đau thương kịch liệt cùng với tiếc nuối lắc đầu.

*Đoạn tụ = đồng tính nam, diễn cổ phía dưới nhé.

**Gia gia: ông nội

Sắc mặt Quảng Lăng vương từ đen chuyển thành xanh, từ xanh chuyển sang trắng.

Quảng Lăng vương tàn bạo thích chém giết, tùy tùng bên người nhìn đáng sợ của hần, sợ tai họa giáng xuống mình, không dám khuyên nữa.

Một Vương gia điên, thêm một Vương gia lỗ mãng, hai người gặp nhau thì giống như đổ nước lạnh vào trong nồi dầu sôi, không nổ lên “Bùm bùm” là không được. Thị vệ đi theo hai bên đều bắt đầu xắn tay áo, xoa xoa tay, chuẩn bị kỹ càng, đi đánh bên kia một trận “Bùm bùm”.

Đúng lúc đó, chợt nghe tiếng vó ngựa vội vàng, một giọng nói thanh thúy dễ nghe truyền đến: “Thành Quân không biết Vương gia đi săn ở chỗ này, chưa kịp có thời gian tránh đi, quấy nhiễu Vương gia, cầu Vương gia thứ tội.”

Hoắc Thành Quân vừa nói xong, từ trên ngựa nhảy xuống, vội vàng thi lễ thỉnh an Quảng Lăng vương. Cùng với Hoắc Thành Quân, Mạnh Giác cười tuân mã chạy tới cũng liền nhảy xuống ngựa, tiến lên hành lễ với Quảng Lăng Vương, tầm mắt đảo qua trên người Vân Ca.

Quảng Lăng vương đối với Hoắc Quang kiêng kị còn hơn cả đối với hoàng đế thế đơn lực mỏng, tuy rằng trong lòng chán ghét, vẫn cố nặn ra một nụ cười: “Mau đứng lên, người không biết không có tội. Vài năm không gặp, đã trở mã thành đại cô nương rồi.”

Con kiệt khuyến đã bị Quảng Lăng vương gọi quay về kia hình như ngửi được mùi vị gì đó, cái mũi ra sức ngửi ngửi, đột nhiên gào lên một tiếng, mãnh liệt giãy giụa thoát khỏi cái vòng cổ, bỏ nhào về hướng Hoắc Thành Quân.

Tất cả mọi người thất thanh kinh hô, Quảng Lăng vương cũng thất thố kêu to, đang muốn gọi khuyển yêu quay về, khuyển yêu lại không nghe lời chút nào. Thời khắc nguy cấp, may có Mạnh Giác che chở cho Hoắc Thành Quân né tránh kiệt khuyển tấn công, chính hắn cũng khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi miệng kiệt khuyển, một đoạn áo bào đã bị kiệt khuyển xé đi. Kiệt khuyển còn muốn tiếp tục tấn công, đã bị đám người hầu phía sau đuổi tới vây quanh, nhốt vào trong lồng.

Hoắc Thành Quân sắc mặt tái nhợt, mọi người cũng đều chưa hết kinh hãi. Chỉ Lưu Hạ giống như chưa từng có sự tình gì phát sinh, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Hoắc Thành Quân cao thấp đánh giá, một bộ dáng công tử quần là áo lượt phóng đảng, không hề có cấp bậc lễ nghĩa nam nữ khác biệt, cũng không chút nào cổ kị thân phận Hoắc Thành Quân.

Hoắc Thành Quân nghiêng đầu trừng mắt nhìn Lưu Hạ, trong lòng không vui chút nào. Tuy rằng nhìn tướng mạo quần áo của hắn, đã đoán ra thân phận của đối phương, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, lại làm bộ như không nhận ra thân phận Xương Ấp vương, ngay cả thỉnh an cũng không làm.

Trên mặt Quảng Lăng vương mang theo một chút áy náy, lại cố gượng ép cơ mặt xếp thành một nụ cười, đang muốn mở miệng nói chuyện. Hoắc Thành Quân vội cười nói:

“Con chó săn này của Vương gia thực dũng mãnh. Ca ca ta còn dương dương tự đắc khoe khoang huynh ấy dưỡng kiệt khuyển là tốt nhất trong thành Trường An, nhưng khi so sánh cùng con chó săn này, quả thực giống như con chó tầm thường của các nhà khác nuôi. Nếu để cho ca ca ta nhìn thấy con chó tốt đến như vậy, huynh ấy còn không thêm muốn tới chết.” Trong lời nói không hề có một chữ nào đề cập tới nguy hiểm vừa rồi, đã là tránh những lời đàm tiếu nhân gian không hay cho Quảng Lăng vương.

Ý cười của Quảng Lăng vương rốt cục cũng có vài phần chân thành, “Ca ca ngươi cũng thích chơi như thế này sao? Về sau nói hấn tới hỏi ta, không chỉ nói tốt nhất Trường An, dù cho tốt nhất thiên hạ cũng không thành vấn đề.”

Hoắc Thành Quân cười tạ ơn Quảng Lăng vương, vừa đưa mắt nhìn tới Vân Ca trên mặt đất, kinh ngạc nói: “Ồ? Đây không phải là người phủ công chúa sao? Ba người bọn họ mạo phạm Vương gia sao?”

Quảng Lăng vương hừ lạnh một tiếng.

Hoắc Thành Quân cười phụ theo: “Lượng thứ cho Thành Quân lớn mật cầu một chuyện, mong rằng Vương gia nể mặt công chúa một chút, tha cho bọn họ một lần, nếu thật sự có gây tội, thật không tha thứ được, không bằng giao cho công chúa xử lý. Dù sao du ngoạn săn bắn là vì vui vẻ, Vương gia thật sự không cần vì những kẻ không quan trọng gì thế này mà làm tổn thương cảm tình huynh muội.”

Quảng Lăng vương vì thể diện trước mặt Hoắc Thành Quân không tiện nổi giận, nhưng cơn giận còn sót lại vẫn không tiêu, oán hận trừng mắt nhìn Xương Ấp vương. Tùy tùng bên cạnh vội mượn cơ hội ở bên tai Quảng Lăng vương cúi đầu nói: “Cái nhỏ mà không nhận nhận được tất sẽ loạn đại mưu, chờ sau khi chuyện thành công, lúc đó Vương gia muốn đem hấn cho chó ăn cùng lắm cũng chỉ cần nói một câu.”

Lưu Hạ lấy tay áo che mặt, che khuất ánh mắt Quảng Lăng vương, một bộ dáng thẹn thùng, “Ôi chao ôi! Vương thúc, người cũng đừng dùng bộ dạng như vậy nhìn ta, mọi người đều nói không thể được. Người trước mặt nhiều người như vậy, một bộ dáng muốn ‘ăn’ ta, truyền ra ngoài thật sự sẽ làm tổn hại đến thể diện hoàng gia.”

Quảng Lăng vương đột nhiên xoay người, miễn cho Lưu Hạ lại nói thêm cái gì nữa, làm cho hấn nhin xuống không được, xoay người lên ngựa, vội vàng rời đi.

13. Q.1 - Chương 13: Khúc Hát Dưới Cầu Vòng

Mạnh Giác nhìn theo bóng dáng Quảng Lăng vương hoàn toàn biến mất ở trong rừng cây, bước tới chỗ Vân Ca, nhìn thì ung dung, nhưng chỉ trong chớp mắt đã ngồi xổm trước mặt Vân Ca: “Bị thương như thế nào?”

Vân Ca không để ý tới hắn, chỉ nói với Lưu Hạ: “Vương gia, Phú Dụ đã ngắt xỉu rồi, chân dân nữ bị cắn thương, xin Vương gia phái người đưa chúng ta quay về nơi ở của công chúa.”

Lưu Hạ cười, đưa mắt nhìn Mạnh Giác, phân phó hạ nhân chuẩn bị võng, trúc, đưa mấy người Vân Ca trở về.

Hoắc Thành Quân vừa rồi còn giả bộ không biết thân phận Lưu Hạ, chỉ có thể cố tình lấp bắp kinh hãi, vội vàng hành lễ: “Lần đầu tiên gặp Vương gia, ánh mắt Thành Quân vụng về, xin Vương gia hãy thứ tội.”

Lưu Hạ cười vẩy vẩy ống tay áo, “Dù sao cũng có câu nói ‘Người không biết không có tội’, người đã nói là người không biết, ta còn có thể nói gì được? Càng là thánh hiền càng cảm thấy rằng học thức của bản thân mình không đủ, càng phải hiểu biết mới càng dám nói không biết.”

Hoắc Thành Quân trong lòng tức giận, nhưng trên mặt lại vẫn duy trì ý cười: “Vương gia nói lời vòng vo, Thành Quân nghe không hiểu.”

Mạnh Giác muốn kiểm tra một chút thương thế của Vân Ca, Vân Ca giãy giụa không chịu để cho hắn chạm vào, nhưng sức lực so với Mạnh Giác yếu hơn rất nhiều, căn bản không lay chuyển được Mạnh Giác.

Mạnh Giác mạnh mẽ cầm một cánh tay Vân Ca, kiểm tra vết thương của Vân Ca, tay kia của Vân Ca thì vẫn không ngừng đánh Mạnh Giác: “Không cần người xem cho ta, không cần người. . .”

Mạnh Giác thấy trên cẳng chân nàng bị cắn một miếng, tuy rằng máu chảy nhiều lắm, nhưng không có thương tổn gân cốt, tâm tư bị treo lơ lửng này giờ được buông xuống, tiếp nhận miếng vải mà tùy tùng của Lưu Hạ đã chuẩn bị sẵn, trước hết cầm máu cho Vân Ca.

Hoắc Thành Quân cười nói: “Vân Ca, ta tuy rằng cũng thường thường tranh hơn thua cùng ca ca, nhưng so với người khi phát ra, độ nóng nảy thật đúng là kém xa. Ca ca người vừa rồi ở đỉnh núi thấy người bị kiệt khuyến tấn công, mặt mũi trắng bệch, vội vàng quát ngựa chạy xuống dưới chân núi, tại sao người lại còn giận dữ đến như vậy?”

Sau khi Mạnh Giác xuất hiện, cử chỉ vẫn vô cùng ung dung, hoàn toàn không nhìn ra trước đó rất cấp bách, lúc này được Hoắc Thành Quân nhắc nhở, Vân Ca mới lưu ý đến Mạnh Giác, thấy ngọc quan giữ tóc có chút nghiêng lệch, trên ống tay áo còn vương không ít cây cỏ, xem chừng lúc đó ngay cả không phải là đường đi cũng vội vàng lao xuống.

Trong lòng nàng tư vị khó tả, nếu như không có ý định sẽ không cần phải tới trêu chọc nàng, nàng cũng không cần hắn quan tâm như gần như xa như vậy.

“Ca ca ta quang minh lỗi lạc, mới không phải giống hắn như thế này, hắn không phải. . .” Thấy đôi mắt tối đen của Mạnh Giác đang nhìn nàng chăm chú, giống như cũng không dự định ngăn cản lời nàng muốn nói ra.

Vân Ca trong lòng đau xót, nếu người ta đã xem nàng như muối muối, nàng cần gì phải nhiều lời nữa? Nuốt trở lại lời nói đã đến bên miệng, nàng chỉ gắng sức kéo tay Mạnh Giác ra, vịn vào cây gậy trúc dùng để móc chiếc võng mềm*, kiên cường chịu đựng ngồi vào trong võng, nhắm hai mắt lại, lại nhất định không chịu mở miệng, cũng không chịu mở mắt.

*Nguyên văn từ này là nhuyển đầu, mình không tìm được thông tin nhuyển đầu là thứ gì, là võng hay kiệu mềm, nhưng từ đầu còn có nghĩa là túi, bọc, võng... nên mình đoán đại đây là cái võng mềm.

Mạnh Giác kiểm tra miệng vết thương của Hứa Bình Quân, thấy cũng không bị thương nặng lắm, liền đỡ Hứa Bình Quân ngồi vào bên cạnh Vân Ca, rồi quay sang người khiêng võng phân phó: “Trên đường đi thận trọng một chút, không cần gấp gáp.”

Lưu Hạ vốn hứng trí bưng bưng chờ xem Hoắc Thành Quân và Vân Ca tình địch đại chiến, xem Tiểu Giác lúc này làm thế nào chu toàn thế cục, nhưng không ngờ Vân Ca đã làm một bộ dáng không màng thế sự, hắn buồn chán lắc đầu, xoay người lên ngựa, “Không thú vị! Đi săn thú! Đi săn thú!” Rồi khỏi so với lời nói còn nhanh hơn, một đám người rất nhanh đã biến mất ở trong rừng cây.

Hứa Bình Quân nhỏ giọng nói: “Vân Ca, chuyện Mạnh đại ca nói như vậy cũng là có nguyên nhân. Nếu một câu nói dối có thể cứu tính mạng muối, muối nói xem có nên hay không? Muối một khi bị bắt lại, rất

thể sẽ liên lụy đến Đại công tử, nói muội là thích khách có lẽ có chút gượng ép, nhưng nếu nói thích khách là Đại công tử thì sao? Những chuyện về hoàng gia, chúng ta cũng nghe được không ít, động một tí chính là cả gia đình đều bị giết.”

Vân Ca mở mắt, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía sau. Lúc này đã đi được rất xa, Mạnh Giác và Hoắc Thành Quân lại không biết vì sao vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trong lòng Vân Ca có chút đặng chất, đang muốn quay lại, lại nhìn thấy Hoắc Thành Quân dường như muốn phất tay phải cho Mạnh Giác một cái tát, Mạnh Giác cầm cổ tay của nàng ấy, Hoắc Thành Quân vùng vẫy rút cổ tay ra, rồi vội vàng nhảy lên ngựa, quắt ngựa chạy như điên rời đi. Mạnh Giác không đuổi theo nàng ấy, vẫn đứng tại chỗ như cũ.

Vân Ca khó hiểu, ngơ ngác nhìn Mạnh Giác. Hắn tại sao lại cam lòng rước lấy tức giận của Hoắc Thành Quân? Tại sao lại không đuổi theo Hoắc Thành Quân? Đang lúc ngẩn người, Mạnh Giác đột nhiên xoay người lại nhìn về phương hướng Vân Ca rời đi.

Ngăn cách bởi đường núi uốn lượn khúc khuỷu, Vân Ca vẫn cảm giác trái tim mình nhẹ nhàng run lên, lập tức quay đầu lại, không dám nhìn nữa.

Khi trở lại chỗ ở, công chúa đã bị kinh động. Phú Dụ tuy rằng tính mạng không ngại, nhưng vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, công chúa chỉ có thể tìm Vân Ca và Bình Quân hỏi chuyện.

Chân Vân Ca đang bị thương, quỳ xuống khó khăn, nên công chúa lệnh cho nàng và Hứa Bình Quân đều ngồi trả lời. Vân Ca đem những chuyện trải qua đại khái nói một lần, nói với công chúa các nàng không cần thận va chạm với Quảng Lăng vương, Quảng Lăng vương thả chó cắn các nàng, trọng điểm nói Phú Dụ đối với công chúa rất trung thành, liều chết cứu giúp như thế nào, cuối cùng là nhẹ nhàng băng quơ nói thời khắc nguy hiểm nhất đúng lúc được Xương Ấp vương trông thấy, Xương Ấp vương cứu các nàng.

Công chúa nghe xong trầm ngâm một lát, hỏi: “Vương huynh có biết các người là người trong phủ bổn cung hay không?”

Vân Ca đang cân nhắc làm sao để lảng tránh trả lời câu hỏi này, chờ Phú Dụ tỉnh lại rồi quyết định trả lời như thế nào, Hứa Bình Quân đã vội mở miệng: “Dân nữ nghe thấy Phú Dụ cầu xin Quảng Lăng vương, nói chúng ta là khách nhân của công chúa, để cho chó ăn hăn là được rồi, tha cho chúng ta. Nhưng mà lúc ấy chó kêu quá lớn, chúng ta lại đang kêu khóc, dân nữ không biết Quảng Lăng vương có nghe được hay không.”

Công chúa cười lạnh liên tiếp gật đầu, qua một hồi lâu mới lại hỏi: “Sau khi Xương Ấp vương cứu các người, Vương huynh phản ứng như thế nào? Bọn họ đã nói những gì?”

Vân Ca lập tức cản Hứa Bình Quân mở miệng, nói trước: “Chúng dân nữ chưa bao giờ trải qua trường hợp thế này, lúc ấy chúng dân nữ cho rằng chắc chắn phải chết rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, hồn phách sớm bị dọa tan tác, được người ta đưa về tới đây như thế nào cũng đều hồ đồ, cho nên không biết Quảng Lăng Vương và Xương Ấp vương đã nói những gì.”

Công chúa nghĩ đến thương thế của Phú Dụ, lại nhìn đến Vân Ca và Hứa Bình Quân người đầy vết máu, khe thở dài: “Làm khó hai người các người rồi, các người mau chóng dưỡng thương cho tốt, chuyên tâm nấu ăn, những ủy khuất phải chịu bổn cung sẽ bồi thường cho các người.” Rồi nói với tổng quản bên cạnh: “Lệnh Thái y chiếu cố Phú Dụ cho tốt, người nói với hăn, hiếm thấy được người một lòng trung như hăn, để hăn an tâm dưỡng thương, chờ dưỡng thương khỏe hăn, bổn cung sẽ sắp xếp cho hăn đến một nơi để bắt đầu lại từ đầu.”

(Nhiều lời thêm một tẹo về thân thế Lưu Hạ. Lưu Hạ là con trai Lưu Bác, là cháu nội của Lý phu nhân. Xem chừng về ngoài tuần mĩ mị hoặc có vẻ được di truyền khá nhiều từ Lý phu nhân khuynh thành khuynh quốc, và đó cũng là lý do Hồng Y luôn để ý về mặt Lưu Hạ trong chương Mạnh Giác cùng Tô Y Y thể hiện bài Thu phong từ)

Sau khi Thái y xem qua tình trạng vết thương của Vân Ca và Bình Quân, phối một ít thuốc, căn dặn các nàng ít vận động, tĩnh dưỡng nhiều một chút. Chờ tới khi sắc xong thuốc, uống xong, đã đến buổi tối. Vân Ca nằm trên chiếc giường nhỏ, nhìn chằm chằm lên nóc nhà ngẩn người.

Hứa Bình Quân nhỏ giọng hỏi: “Muội cảm thấy là tỷ không nên nói câu nói kia với công chúa sao?”

“Không phải. Muội đang buồn bực là khi còn nhỏ không có học công phu cho tốt, thế nào khi bị cha muội, mẹ muội, ca ca muội, Tuyết tỷ tỷ, Linh Đang, Tiểu Đào, Tiểu Khiêm biết muội ngay cả hai con chó cũng đều đánh không lại, bọn họ hoặc là sẽ bị tức tới ngất xỉu, hoặc là sẽ cười nhạo muội cả đời. Tỷ tỷ, việc này chúng ta phải giữ bí mật, sau này nếu có gặp được người nhà của muội, xin tỷ ngàn vạn lần không được nhắc tới.”

Hứa Bình Quân đang muốn cười nhạo Vân Ca hiện tại lại có thể nghĩ tới vấn đề thể diện, nhưng nghĩ tới Lưu Bệnh Dĩ, lập tức hiểu được mình cười nhạo là sai rồi, “Vân Ca, đừng nói vậy chứ, đây là bí mật của hai chúng ta, muội cũng ngàn vạn lần không được nhắc tới ở trước mặt Bệnh Dĩ.”

“Ừ.”

“Vân Ca, tỷ hiện tại có chút hối hận về những lời vừa mới nói. Nhưng mà lúc ấy tỷ thật sự rất tức giận, bởi vì biết bọn họ tới sẵn thủ chúng ta đã tận lực tránh đi, chỉ là một con hươu mà thôi, Vương gia kia đã muốn tính mạng của ba người chúng ta, bọn họ không gây khó dễ cho người khác không được mà. Những người đọc sách còn nói cái gì ‘Yêu dân như con’, tất cả đều là nói cái rắm á, nếu hoàng đế cũng là người như vậy, tỷ cũng không muốn thấy mặt, đỡ phải khi gặp được lại tức giận trở về.”

“Lời đã nói ra khỏi miệng rồi, cũng không cần nghĩ nhiều nữa.” Vân Ca quay sang Hứa Bình Quân cười rồi làm cái mặt quỷ, trêu chọc nói: “Yêu dân như con thật không tính là nói cái rắm được, hoàng thượng đối với dân chúng yêu thương đích xác cùng tình yêu trong văn thơ sách vở nói tới giống nhau, thật ra đều là thuận giả xương, nghịch giả vong(nghĩa là nếu thuận theo thì tất hưng thịnh, chống lại tất sẽ bại vong). Yêu dân như con, lời này kỳ thật cũng không phải nói hoàng đế yêu dân bao nhiêu, bất quá là để uôn dân mọi nhà tình nguyện theo mà thôi.”

Hứa Bình Quân nghĩ đến chuyện Hán Vũ Đế bởi vì ngờ vực mà tru diệt cả nhà Vệ Thái tử, “yêu con” chính là như vậy, chỉ sợ không có mấy người dân hi vọng hoàng thượng “Yêu dân như con” như thế, buồn cười nói: “Vân Ca, nha đầu ngươi lại chuyên giải thích méo mó! Nếu để cho hoàng đế biết muội giải thích ‘Yêu dân như con’ như vậy, nhất định phải ‘yêu muội như con’ luôn”. Lời vừa nói xong, mới nghĩ tới lời của mình vừa nói, trong giọng nói có chút thở dài: “Tỷ hiện giờ cũng bị muội dạy hư, không còn ra thể thống gì nữa rồi, ngay cả hoàng thượng cũng dám trêu chọc!”

Vân Ca hoàn toàn không để ý, cười: “Tỷ tỷ, tỷ nghĩ xem từng cùng Vương gia Đại Hán triều ồn ào tranh cãi, cảm giác như thế nào?”

Hứa Bình Quân nghĩ đến Lưu Hạ, phụt cười lên một tiếng, “Cảm giác rất tốt. Nhưng mà, sau khi biết hấn là Vương gia, tỷ cảm thấy là hấn giống như cũng rất có uy nghiêm, khiến ột Vương gia hung ác như vậy tức giận đến mặt lúc trắng lúc xanh, lại chỉ có thể giương mắt nhìn. Tại sao mà trước kia không hề xuất hiện cảm giác này?”

Hai người đều cất tiếng cười lớn. Khi cười, làm động tới miệng vết thương, cả hai lại đồng thời cau mày hít khí lạnh. Lúc nói chuyện, thành phần an thần yên giấc trong thuốc phát huy tác dụng, hai người chậm rãi mơ màng đi vào giấc ngủ.

Một tỷ nữ đang xoa bóp bả vai cho Lưu Hạ, một tỷ nữ đắp chăn cho hấn, còn có hai người đứng quạt, Hồng Y đang lột vỏ nho cho hấn. Khi đang vô cùng thoải mái như vậy, Tứ Nguyệt đưa tay vén tấm màn bên ngoài lên, ngoại trừ Hồng Y, những người khác đều lập tức lui ra ngoài, Lưu Hạ tức giận mắng: “Tiểu Giác đáng chết! Nhìn thấy người thật không thoải mái!”

Mạnh Giác từ bên ngoài tấm màn nhanh nhẹn bước vào: “Hôm nay người rất muốn đánh nhau sao? Không ngừng kích thích Quảng Lăng vương.”

Lưu Hạ cười lớn: “Nghe nói con chó còn lại của Vương thúc lại đột nhiên bị bệnh lạ, gặp người là cắn, thiếu chút nữa cắn bị thương Vương thúc, Vương thúc tức giận dùng đao, tự mình động thủ giết chết chó cưng. Đáng thương cho tiểu cầu, chịu tư vị bị chủ nhân giết chết khẳng định thật không tốt chút nào. Lần sau đầu thai phải nhớ có mắt nhìn xa một chút, vật áo bào của Mạnh công tử chúng ta là thứ người có thể cắn sao? Hoắc Thành Quân cũng thật đáng thương, một khắc trước rõ ràng vẫn là một bông hoa biết nói*, một khắc sau đã bị người bên cạnh đem làm mồi nhử, lại hồ đồ còn muốn cảm kích người ta mạo hiểm bảo vệ mình.”

*Nguyên văn là giải ngữ hoa, chỉ người con gái xinh đẹp, hoạt bát, thông minh, xuất phát từ Đông Chu Liệt Quốc, có đoạn: “Tề Văn Khương mạo mỹ, tỷ hoa hoa giải ngữ, tỷ ngọc ngọc sinh hương”, nghĩa là: nàng Văn Khương nước Tề dung mạo xinh đẹp, nếu đem so với hoa thì như là hoa biết nói, nếu đem so với ngọc thì như là ngọc toát hương thơm.

Mạnh Giác một vẻ nước không gợn sóng, ngồi vào đối diện với Lưu Hạ.

Lưu Hạ quay sang Hồng Y nói: “Hồng Y, về sau nhớ rõ ngay cả đi đường cũng đều phải để con hồ ly này cách chúng ta xa một chút.”

Hồng Y chỉ cười ngọt ngào.

Mạnh Giác nói với Hồng Y: “Hồng Y, trong cung ban cho được liệu điều trị ngoại thương, giờ còn không?”

Hồng Y gật gật đầu.

“Muội và Tứ Nguyệt đi đón Vân Ca và Bình Quân tới đây. Vân Ca khẳng định không muốn lại đây, tính tình của nàng ấy, muội cũng không khuyên được, để Tứ Nguyệt dùng chút trầm hương.”

Hồng Y lại gật gật đầu, rửa tay lau khô, lập tức vén màn đi ra ngoài. Lưu Hạ ho khan hai tiếng, bày ra một vẻ mặt nghị sự, nghiêm trang nói: “Tiểu Giác, hôm nay ngươi đã làm hai chuyện không khôn ngoan. Ta vốn nhìn ngang nhìn dọc, đều cảm thấy dường như có chút quan hệ cùng Vân Ca cô nương, nhưng nghĩ Mạnh công tử chúng ta, chính là nhất quán mặt hiền tâm lạnh, máu chảy trên người của ngươi rốt cuộc có phải là máu nóng hay không, ta đều sớm không dám xác định, cho nên cảm thấy rằng nhất định là ta phán đoán sai lầm, Mạnh công tử làm hai chuyện sai sót thế này, nhất định là có thiên cơ khác, chỉ là ta ngu dốt, nhìn không hiểu mà thôi! Không biết Mạnh công tử có chịu chỉ điểm một phần hay không? Để giải tỏa nghi hoặc của bốn vương.”

Mạnh Giác trầm mặc không nói, lấy chén rượu cạnh tay Lưu Hạ, một ngụm uống cạn, lập tức lại rót ỉnh một chén. Lưu Hạ hì hì cười nhìn Mạnh Giác, Mạnh Giác vẫn không để ý đến hắn, chỉ yên lặng uống rượu.

Lưu Hạ tiến đến trước mặt Mạnh Giác, “Chính ngươi hẳn là đã sớm phát hiện vài phần, bằng không cũng sẽ không đối với Vân Ca lúc gần lúc xa như vậy. Người như Vân Ca, chính nàng ấy nếu đã không động tâm, cho dù ngươi là ai, cũng không thể làm cho nàng ấy gả cho ngươi. Ngươi rõ ràng đã tiếp cận thành công, rồi lại đẩy nàng ra xa. Ôi! Đáng thương! Vốn cũng chỉ muốn làm cho tiểu cô nương động xuân tâm, không nghĩ tới ngược lại chính mình cũng rối loạn tâm tư. Không phải là ngươi đang có chút sợ hãi? Oán hận tâm tình của mình lại bị nàng ảnh hưởng? Thậm chí căn bản không muốn gặp nàng, cho nên đối với người ta càng lúc càng lạnh nhạt. Lúc thì chạy tới cùng Thượng Quan Lan dạo chơi ngoại thành, lúc thì cùng Hoắc Thành Quân tình chàng ý thiếp, nhưng khi nhìn thấy Vân Ca cô nương tính mạng như mảnh chỉ treo chuông, Mạnh công tử chúng ta đột nhiên phát giác ra tiểu tâm can đập bùm bùm, không bị khổng chế đang đập loạn, lo lắng? Sợ hãi? Khẩn trương? . . .”

Mạnh Giác đưa tay tiến thẳng tới yết hầu Lưu Hạ, Lưu Hạ lập tức lui ra phía sau.

“Cách ta xa một chút, không cần đắc ý vênh váo, nếu không, không cần chờ Quảng Lăng vương đến đánh ngươi.”

Lưu Hạ và Mạnh Giác giao chiến, cho tới bây giờ đều là phe bại trận, lần đầu tiên chiếm thế thượng phong, hết sức vui mừng, vỗ tay cười to. Nụ cười vừa mới hé, âm thanh lại đột nhiên biến mất, ngơ ngác nhìn chăm chăm ngoài phòng đến xuất thần, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ta đúng là đang rất muốn tìm người đánh nhau, vốn định cùng Quảng Lăng vương đánh nhau một trận long trời lở đất, ngươi lại chạy đến làm một đòn chặn ngang.”

Mạnh Giác vẻ mặt ảm đạm, một ngụm uống cạn rượu trong chén.

Lưu Hạ nói: “Lão Quảng Lăng vương kia tính tình động chút là phát hỏa, hôm nay lại vẫn có thể chịu đựng, xem ra phần tâm của Yến vương đã định rồi, Quảng Lăng vương là muốn chờ sau khi Yến vương đăng cơ, sẽ đến trừng trị ta.”

Mạnh Giác cười lạnh: “Tâm mưu phản của Yến vương đã sớm có, chẳng qua là đất phong Yến quốc của hắn cũng không giàu có và đông đúc, tài lực không đủ, năm đó Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang đồng tâm lại

đồng lòng, hắn cũng không có dịp thừa cơ được, hiện giờ cả ba quyền thần tương đầu không rảnh ngoảnh đầu sang bên cạnh, đảng phái trong triều mọc lên như nấm, hơn nữa lại có suy nghĩ ta diên như vậy, muốn vì một vương gia khác họ, vì hắn mà xuất tiền, buôn bán sắt, rèn binh khí, hắn nếu không phản, sẽ không phải là người Lưu gia các người.”

“Lão Tam, ta mặc kệ người làm thế nào đối phó với Thượng Quan Kiệt, ta chỉ muốn tính mạng Yến vương, giam cầm, giáng thành thứ dân đều không được.”

Mạnh Giác mỉm cười: “Giờ này sang năm, hắn đã ở trước điện Diêm Vương.”

Lưu Hạ vẫn nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng, “Hôm nay là ngày giỗ của Nhị đệ, nếu người muốn đánh nhau với ta thì ra tay đi, bỏ lỡ hôm nay, ta nhất định sẽ đánh trả, người mới học công phu được nửa đường như vậy hoàn toàn không đánh lại ta.”

Mạnh Giác chỉ lẳng lặng ngồi, lại rót ỉnh một chén rượu, một ngụm uống hết. Nhìn thấy Hồng Y ở bên ngoài màn thảm dò, hắn không nói câu nào đứng dậy rời đi. Lưu Hạ lấy bầu rượu ra, trực tiếp rót thẳng vào miệng.

Vân Ca cảm giác có bàn tay của một người nhẹ nhàng đụng vào miệng vết thương của nàng, lập tức mở to mắt. Thấy Mạnh Giác đang ngồi ở bên cạnh giường, đang bắt đầu băng lại vết thương của nàng, Vân Ca lập tức ngồi dậy muốn dịch ra xa, “Mạnh Giác, người nghe không hiểu tiếng người sao? Ta nói rồi, không cần người xem bệnh cho ta. Từ nay về sau, người đi đường của người, ta đi đường của ta, người đừng lâu lâu lại tới làm phiền ta.”

“Ta đã nói cho Hoắc Thành Quân biết muội không phải muội muội của ta, về sau ta cũng sẽ không một mình gặp mặt nàng ấy nữa.”

Động tác của Vân Ca ngừng lại, “Nàng ấy chính là vì chuyện này mà muốn cho người một cái tát?”

Mạnh Giác cười nhìn Vân Ca, “Muội đã nhìn thấy? Nàng ấy không có đánh được, ta không thích người khác chạm vào ta, nhưng mà hôm nay muội cũng đánh ta không ít.”

Vân Ca cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Muội lúc ấy bị thương, sức lực cũng rất ít, đánh vào người lại không đau.”

“Nằm xuống đi, để ta còn bôi thuốc lên.”

Vân Ca do dự một chút, nằm xuống: “Muội đang ở chỗ nào? Hứa tỷ tỷ đâu?”

“Đây là Tiểu Hạ, cũng chính là chỗ ở của Đại công tử, hai người hôm nay đã gặp hắn rồi. Hồng Y đang bôi thuốc mới cho Bình Quân, răng nanh kiệt khuyến rất sắc bén, thuốc mà thái y cho hai người dùng, tuy rằng có thể tốt cho vết thương, nhưng nhất định sẽ lưu lại vết sẹo, hiện tại là thuốc bột, là mật được trong cung chuyên trị ngoại thương, sẽ không lưu lại sẹo.”

Để cho tiện bôi thuốc, Vân Ca điều chỉnh cho chỗ cẳng chân bị cắn lộ ra, khi Mạnh Giác bôi thuốc, một tay nắm cổ chân Vân Ca, ngón áp út của tay kia nhẹ nhàng chuyển động trên miệng vết thương,

Vân Ca một mặt tự nói với bản thân, hắn là thầy thuốc, ta là người bệnh, không có gì phải ngại, mặt khác thì đỏ bừng mặt, ánh mắt căn bản không dám nhìn Mạnh Giác, chỉ nhìn thẳng tắp lên đỉnh màn.

“Ta không phải đã nói với muội, không cần vì công chúa mà nấu ăn nữa sao?” Trong lời nói của Mạnh Giác tuy rằng ý mang trách cứ, nhưng ngữ khí biểu lộ phần nhiều chính là lo lắng.

“Nàng ấy là công chúa, lời của nàng ấy muội không thể không nghe, nàng ấy tuy rằng là một người ôn hòa, nhưng ai biết được làm trái ý của nàng ấy sẽ rước lấy phiền toái như thế nào? Hơn nữa Hứa tỷ tỷ muốn tới du ngoạn, cho nên bọn muội đã tới.”

“Tại sao muội lại không đến tìm ta?”

Vân Ca trầm mặc một lát, cúi đầu nói: “Ngày đó không phải huynh xoay người rời khỏi sao? Sau đó cũng không gặp lại huynh. Ai biết huynh đang ở chỗ tỷ tỷ muội muội nào chứ?”

Mạnh Giác băng lại cẩn thận miệng vết thương cho Vân Ca, sửa sang lại quần áo cho tốt, ngồi xuống bên cạnh Vân Ca. Hai người cũng không nói chuyện, trong im lặng lại thấy có một loại cảm giác yên ổn ấm áp khó thấy.

“Vân Ca.”

“Sao?”

“Muội không phải muội muội của ta.”

“Ừ.”

“Ta cho là mình không thích loạn luân, đi thích muội muội của mình.”

Đây là lần đầu tiên Mạnh Giác gần như thẳng thắn biểu lộ tâm ý, cũng không như trước kia mây che sương quấn, lúc gần lúc xa nữa.

Vân Ca mặt đỏ bừng, khóe miệng lại nhin không được hơi hơi nhếch lên, một hồi lâu sau, nàng mới nhẹ giọng hỏi: “Huynh lần này là theo ai tới? Công chúa? Yến vương? Hay là...” Giọng nói của Vân Ca dần thấp xuống.

Giọng nói của Mạnh Giác thực thản nhiên: “Ta đi cùng Hoắc Quang, không phải Hoắc Thành Quân.”

Vân Ca cười lắc lắc đầu: “Muội không thèm quan tâm đâu!”

“Miệng vết thương còn đau không?”

“Thuốc bôi lạnh lạnh mát mát, không đau.”

Mạnh Giác cười xoa xoa đầu Vân Ca: “Vân Ca, nếu lần này công chúa lệnh uội nấu ăn, tốn chút ít tâm tư thôi, được không? Không cần làm việc sai là được.”

Vân Ca gật gật đầu: “Được. Công chúa có phải lại muốn để muội nấu ăn cho hoàng thượng, đúng không? Lần trước hoàng thượng thích đồ ăn muội làm sao? Ngài nói gì sao? Nếu ngài thích đồ ăn muội làm, vậy Hứa tỷ tỷ cũng không cần lo lắng hoàng thượng là người giống như Quảng Lăng vương.”

Mạnh Giác không trả lời câu hỏi của Vân Ca, nhú mày lại, chỉ cười nhạt nhẹ giọng lập lại một lần “Quảng Lăng vương”.

Vân Ca bỗng chốc liền cầm cánh tay Mạnh Giác, lo lắng nhìn hấn.

Mạnh Giác cười rộ lên: “Ta không giống kẻ điên Tiểu Hạ kia, ta cũng không có một cái họ để có thể dựa vào. Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, ngủ đi!”

“Muội không ngủ được, đại khái bởi vì có cảm giác mới vừa ngủ dậy, hiện tại cảm thấy rất tỉnh táo. Mấy ngày sau này cũng không thể tùy ý đi lại, thời gian ngủ cũng rất nhiều! Huynh có buồn ngủ hay không? Nếu huynh không muốn ngủ, nói chuyện cùng muội, được không?”

Mạnh Giác nhìn Vân Ca trong chớp mắt, đỡ Vân Ca ngồi dậy, xoay lưng về phía nàng: “Lên đây.”

Vân Ca sững sốt một chút, ngoan ngoãn ghé vào lưng Mạnh Giác.

Nàng ở trên lưng Mạnh Giác ra khỏi phòng, dưới ánh trăng, đi vào không gian trong sơn cốc*. Mặt trăng tròn trên cao chiếu sáng cả một vùng rừng núi, tiếng dế kêu vang lên từng trận, thỉnh thoảng có đom đóm bay vòng quanh người bọn họ rồi bay đi. Tới một bên triền núi nghiêng nghiêng, được phủ kín bởi cây cỏ xanh biếc, từ dưới nhìn lên phía trên, ánh trăng chiếu rọi xuống giọt sương trên lá cây, long lanh trong suốt, điểm điểm phản chiếu ánh sáng, giống như ngân hà vỡ vụn trút xuống trong sơn cốc.

*Sơn cốc: khe núi hoặc thung lũng.

Theo bước chân của Mạnh Giác, Vân Ca cũng giống như đang bước đi trong ngân hà. Vân Ca một tiếng cũng không dám phát ra, e rằng sẽ làm kinh động tan biến về mỹ lệ thế này.

Cũng không biết đi trên triền núi bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng nước âm âm. Vân Ca trong lòng âm áp ngập tràn, ban ngày bị cắn một miếng, suýt nữa thì bỏ mạng cũng không được nhìn thấy thác nước, buổi tối đã có một người công nàng đến xem.

Khi thác nước xuất hiện ở trước mặt Vân Ca, cảm nhận được những tia nước từ trên cao bay xuống, Vân Ca nhin không được thở nhẹ một tiếng, Mạnh Giác cũng chưa ngừng chân bước.

Lúc này bầu trời xanh thẫm, mặt trăng tròn treo cao giữa bầu trời, đỉnh núi xanh thẫm tươi đẹp như ẩn như hiện, dòng nước từ trên cao như một dải lụa trắng đổ xuống, vỡ vụn trên tảng đá, biến thành những bụi nước bắn ra tung tóe tựa như ngàn vạn bông tuyết trắng.

Ngay trên vô vàn những bụi nước, ánh trăng chiếu xuống tạo thành một cầu vòng vắt qua, nổi trong không gian sơn cốc. Ánh trăng mờ mờ, mờ mờ thấy được các màu cam, xanh, lam, tím, dường như còn theo làn gió mà nhẹ nhàng đong đưa.

Mạnh Giác buông Vân Ca xuống, hai người đứng ở trước thác nước, lẳng lặng nhìn ngắm cầu vòng hiếm thấy. Mạnh Giác trước giờ nhất quán là vẻ già dặn, lúc này đột nhiên lại làm một hành động rất trẻ con, hẩn nhật trên mặt đất ba cành khô, lấy đó làm hương, cung kính trước cầu vòng.

Vân Ca nhẹ giọng hỏi: “Huynh tính ở đây tế lễ người thân sao?”

“Ta đã từng gặp cầu vòng rực rỡ đẹp đẽ hơn thế này, bên trong cầu vòng có cung điện, lầu các, đình đài ao sen.”

Có cầu vòng như vậy sao? Vân Ca cân nhắc trong chớp mắt: “Huynh đã ở sa mạc nhìn thấy cảnh tượng huyền ảo sao? Bộ tộc trong sa mạc có truyền thuyết, có một con gọi là yêu quái ảo ảnh, thổi khí thành cảnh tượng, nếu lữ nhân khát khao hướng tới cảnh tượng huyền ảo đẹp đẽ bước vào, đi hướng đó sẽ bỏ mạng.”

“Khi đó ta còn chưa gặp nghĩa phụ, không biết đó là cảnh không thực trong ảo giác.”

Vân Ca nghĩ đến Mạnh Giác cứu tử nhất sinh, âm thầm kinh hãi.

Ngữ khí Mạnh Giác lại thay đổi: “Vân Ca, ta rất thích Trường An. Bởi vì Trường An hùng vĩ rộng lớn, dung nạp, rộng mở, Kim Nhật Đề là người Hung Nô vậy mà cũng có thể làm phụ chính đại thần. Ta vẫn nghĩ rằng, vì sao tất cả mọi người thích gọi Hán triều là Đại Hán*, cũng không phải bởi vì nó có địa vực rộng lớn, mà là bởi vì những thứ nó chứa đựng trong đó, có dung nạp thì mới có thể to lớn được.”

*Đại hán nghĩa là to lớn.

Vân Ca ngăn người gật gật đầu, tại sao lại đột nhiên từ ảo ảnh nói đến Trường An?

“Ta từ nhỏ từng lưu lạc ở khu vực có cả người Hồ và người Hán rất lâu. Không giống với Trường An, nơi đó Hồ, Hán xung đột vô cùng kịch liệt. Bởi vì diện mạo, ta luôn bị mọi người hết sức xa lánh, người Hồ cho rằng ta là người Hán mà bọn họ căm ghét, người Hán lại cho rằng ta là người Hồ mà bọn họ căm ghét. Đám tiểu nhân, lưu manh vô lại vì để có thêm vài phần cơ hội sống sót, đều đã kết thành đảng phái, chiếu ứng lẫn nhau, nhưng ta chỉ có thể độc lai độc vãng, mãi cho đến khi gặp Nhị ca.”

“Huynh ấy là người Hán?”

Mạnh Giác gật gật đầu, “Ta và Nhị ca vì sống sót, trộm cướp lừa gạt, các loại thủ đoạn đều đã dùng. Lần đầu tiên gặp mặt, ta và huynh ấy vì một miếng bánh cứng như đá mà đánh nhau một trận rất lớn, cuối cùng huynh ấy thắng, ta thua. Vốn huynh ấy có thể cầm bánh rời đi, huynh ấy lại đột nhiên quay lại, chia cho ta một nửa, lúc ấy ta đã ba ngày không được ăn cơm, dựa vào nửa miếng bánh kia mới có thể có sức lực đi ra ngoài làm mấy chuyện trộm cắp vặt vãnh. Nhị ca vẫn cho rằng hoàng đế Hán triều là một hoàng đế xấu xa, muốn đưa ông ta xuống, tự mình làm hoàng đế, làm ọi người đối bụng có cơm ăn, mà ta lúc ấy vô cùng hận Trường An, chúng ta càng nói càng hợp ý nhau, có một lần sau khi hai người chúng ta bị người ta đánh cho gần chết, chúng ta đã kết bái huynh đệ.”

Nhìn nhất cử nhất động của Mạnh Giác hôm nay, trang phục, trang sức, hoàn toàn không thể tưởng tượng người trong lời hẩn vừa miêu tả chính là hẩn. Ngữ khí Mạnh Giác bình thản tựa hồ như đang kể lại một chuyện hoàn toàn không quan hệ gì với hẩn, Vân Ca nghe thấy lại thấy trong lòng thập phần chua xót.

“Có một lần chúng ta lạc đường trong sa mạc, lúc đó ta đã thấy được cầu vồng mỹ lệ nhất. Lúc ấy bởi vì ta mất nước, toàn thân không còn sức lực, Nhị ca ngay cả túi nước của mình cũng không nỡ uống, hết sức giữ lại cho ta. Huynh ấy biết rõ người trong sa mạc mất nước nhất định phải uống nước muối mới có thể sống sót, mà khi đó thì chúng ta đi đâu mà tìm nước muối? Huynh ấy căn bản không nên lãng phí nước và sức lực ở trên người của ta. Nhưng huynh ấy vẫn công ta. Ta còn nhớ rõ huynh ấy vừa đi, vừa nói với ta: ‘Đừng ngủ, đừng ngủ, tiểu đệ, đệ xem phía trước, thật là đẹp! Chúng ta cũng sắp tới rồi.’ ”

Mạnh Giác cười nhìn cầu vồng, suy nghĩ tựa hồ quay trở lại ngày đó trong ký ức, biểu cảm trên mặt vô cùng nhu hòa. Trong bước đường cùng, có thể được một người không để ý đến tính mạng, bất ly bất khí (không xa rời, không lừa dối) mà chăm sóc, đó phải là một chuyện vô cùng hạnh phúc cùng may mắn.

Bởi vì cho dù tuyệt vọng, vẫn sẽ cảm thấy ấm áp.

Vân Ca một mặt vì cảnh ngộ hai người con trai đó gặp phải mà lo lắng, một mặt lại vì Mạnh Giác mà cao hứng: “Hai người ra khỏi sa mạc như thế nào?”

“May mắn gặp được nghĩa phụ ta, cả hai thiếu chút nữa bị ảo ảnh nuốt trọn cũng không biết tại sao vẫn còn sống. Ta đi theo bên cạnh nghĩa phụ đọc sách viết chữ, học đủ loại tài nghệ. Nhị ca lại chỉ đợi thời gian nửa năm, học chút võ công cùng thủ nghệ rồi rời đi, huynh ấy muốn quay về Hán triều tìm kiếm muối muối thất lạc.”

“Sau đó thì sao? Nhị ca huynh đâu?”

Mạnh Giác yên lặng nhìn chăm chú vào cầu vồng, thật lâu sau mới nói: “Sau này, chờ khi ta tìm được huynh ấy, huynh ấy đã chết.”

Vân Ca lặng lẽ quay sang cầu vồng thi lễ.

Khi đứng lên, bởi vì chỉ dùng sức được một chân, thân thể nàng có chút không đứng vững, Mạnh Giác vội đỡ cánh tay của nàng.

Mạnh Giác đối với Vân Ca mà nói, vẫn giống như gần nhưng lại thật xa. Có đôi khi, cho dù hân ngồi ở bên cạnh nàng, nàng cũng sẽ cảm thấy hân đang cách nàng rất xa.

Tối nay, thật sự hoàn mỹ không chút khiếm khuyết, vẻ phong nghi xuất chúng của Mạnh Giác biến mất không thấy, nhưng lần đầu tiên, Vân Ca cảm thấy Mạnh Giác chân chân thật thật đứng ở bên cạnh mình.

“Huynh gọi người đó là Nhị ca, vậy huynh còn có một Đại ca?”

Mạnh Giác không trả lời ngay, dường như đang tập trung suy tư, một hồi lâu sau, trong ánh mắt của hân hiện ra ý cười: “Là cái kẻ điên Tiểu Hạ kia. Hân cùng Nhị ca kết bái huynh đệ, coi như là huynh trưởng của ta.”

Cầu vồng dưới trăng trước mặt bọn họ, cong cong giống như một chiếc cầu, tựa hồ một đầu nối với hiện tại, một đầu nối với hạnh phúc, chỉ cần bọn họ đồng ý bước lên đó từng bước, đồng ý dọc theo phương hướng cầu vồng chỉ dẫn bước đi, có thể đi đến nơi hạnh phúc đích thực.

Mà lúc này, đôi mắt Mạnh Giác tối đen, đang chuyên tâm nhìn nàng chăm chú. Vân Ca biết Mạnh Giác đã muốn bước lên từng bước của hân. Vân Ca cầm tay Mạnh Giác, ngón tay Mạnh Giác lạnh lẽo, nhưng tay Vân Ca thực ấm áp. Mạnh Giác chậm rãi nắm lấy tay Vân Ca.

Do ánh trăng di động, cầu vồng biến mất. Mạnh Giác công Vân Ca lên: “Còn muốn đi ngắm nơi nào?”

“À... tùy huynh. Thăm nghĩ vẫn cứ như vậy đi xuống đi, vẫn đi xuống đi, vẫn đi xuống đi. . .” Vân Ca không biết Mạnh Giác có thể hiểu được ý tứ “Vẫn đi xuống đi” của nàng hay không, nhưng nàng vẫn cứ nhìn không được, mỉm cười mỗi lần nói “Vẫn đi xuống đi”.

Vốn thật là một ngày không may, lại bởi vì một người, mà bỗng chốc trở nên toàn vẹn. Tâm tình Vân Ca tựa như cầu vồng trong đêm trăng này, tản ra bảy màu rực rỡ. Nghe thấy Mạnh Giác cười nói: “Lời ca rất êm tai, nơi này cách hành cung rất xa, có thể hát lên lớn tiếng một chút.”

Lúc đó Vân Ca mới ý thức mình nhỏ giọng hát khê một khúc nhạc. Tự nhiên lại là khúc này, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, Mạnh Giác nhẹ giọng cười hỏi: “Làm sao vậy? Không muốn hát cho ta nghe sao?”

Vân Ca cười lắc đầu, nhẹ giọng bắt đầu hát lên.

Mạnh Giác lần đầu tiên mới biết, tiếng hát của Vân Ca hay như thế, thanh lệ dễ nghe, uyển chuyển du dương, giống như ở giữa không gian mây trắng lững lờ truyền đến tiếng ca.

Âm thanh cũng không phải rất lớn, nhưng ở trong bóng đêm yên tĩnh, nương theo làn gió ẩm áp, nhẹ nhàng truyền đi xa xa. Bay qua bãi cỏ, bay qua sơn cốc, bay qua bụi cây, bay tới sơn đạo...

.....

”Hắc hắc đích thiên không đề thù

Lượng lượng đích phồn tinh tương tùy

Trùng nhân phi trùng nhân phi

Nhĩ tại tư niệm thù

Thiên thượng đích tinh tinh lưu lệ

Đích thượng đích hoa nhân khô nuy

Lãnh phong xuy lãnh phong xuy

Chích yếu hữu nhĩ bồi

Trùng nhân phi hoa nhân thụ

Nhất song hữu nhất đối tài mĩ

Bất phạ thiên hắc chích phạ tâm toái

Bất quản luy bất luy

Dã bất quản đông nam tây bắc

. . .”

Tạm dịch:

Bầu trời đêm buông xuống

Ngàn sao cùng chiếu sáng theo

Trùng nhi bay lên, trùng nhi bay lên

Chàng đang nhớ tới ai

Bầu trời sao rơi lệ

Trên mặt đất Hoa nhi héo rũ

Gió lạnh thổi tới, gió lạnh thổi tới.

Chỉ cần có chàng theo cùng

Trùng nhi bay, hoa nhi ngủ

Một đôi vừa tài vừa đẹp

Không sợ bầu trời tối đen chỉ sợ tan nát cõi lòng

Bất kể có mệt hay không

Cũng không quản ngại Đông Nam Tây Bắc

. . .”

Trùng ở đây chỉ côn trùng, người Trung Quốc thường thêm từ nhi sau tên trẻ em do đó có gọi hoa nhi, trùng nhi trong bài hát.

Lưu Phát Lăng trong xe ngựa đột nhiên vén màn lên, Vu An lập tức kêu một tiếng “Dừng”, cúi người yên lặng nghe phân phó. Lưu Phát Lăng tập trung nghe xong một lúc, cố nén kích động hỏi Vu An:

“Người có nghe thấy không?”

Vu An nghi hoặc hỏi lại: “Có nghe được gì không sao? Hình như là tiếng ca.”

Lưu Phát Lăng nhảy xuống xe ngựa, rời khỏi đường núi, trực tiếp bước qua cỏ dại đất đá đuổi theo âm thanh mà đi.

Vu An sợ tới mức lập tức đuổi theo: “Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng muốn kiểm tra thứ gì, nô tài lập tức phái người đi thăm dò, hoàng thượng vẫn nên tới hành cung trước.”

Lưu Phát Lăng căn bản giống như không nghe thấy lời Vu An nói, chỉ tập trung nghe tiếng hát một lúc, sau đó lại nhanh chóng đuổi theo. Vu An và thái giám khác chỉ có thể đi theo phía sau Lưu Phát Lăng, nghe một lúc lại đi một lúc.

Tiếng ca trong gió, như có như không, rất khó phân biệt, rất nhỏ đến độ ngay cả tiếng bước đi cũng đều đã lấn át nó, nhưng đối với Lưu Phát Lăng mà nói, đây là làn điệu trong lòng quen thuộc nhất, bất kể có nhỏ như thế nào, chỉ cần nàng hát lên, hẳn đều có thể nghe được.

Chỉ theo phương hướng gần nhất tiếng ca phát ra mà đi, rất nhiều chỗ căn bản không có đường đi. Rừng cây sinh trưởng rậm rạp, gai của những bụi cây trên đường cắt rách y bào của Lưu Phát Lăng. Vu An muốn sai người dùng dao mở đường, lại bị Lưu Phát Lăng sợ gây ồn ào quả quyết ngăn cản.

Khi nhìn thấy hoàng thượng ngay cả trên cánh tay đều xuất hiện vết máu, Vu An trong lòng sợ muốn chết, “Hoàng thượng, hoàng thượng. . .”

“Câm miệng.” Lưu Phát Lăng chỉ vừa tập trung nghe tiếng ca, vừa chạy tới phía trước, căn bản không hề lưu ý đến mọi thứ phát sinh trên người hắn.

Vu An trong đầu ngẫm oán hận nguyên rửa người cất tiếng hát, ông trời giống như nghe được lời hắn nguyện rửa, tiếng ca đột nhiên biến mất.

Lưu Phát Lăng không thể tin được, đứng nguyên tại chỗ, hết sức lắng nghe, lại không có một chút âm thanh nào, hắn vội vàng chạy lên phía trước, hy vọng có thể trong tiếng gió bắt được thêm phần nào tiếng hát, nhưng ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không có.

“Các người đều cẩn thận lắng nghe.” Lưu Phát Lăng nôn nóng ra lệnh.

Vu An và các thái giám khác chăm chú lắng nghe một hồi, đều lắc đầu tỏ vẻ không nghe thấy gì hết. Lưu Phát Lăng tận lực chạy tới nơi cao hơn, muốn nhìn rõ ràng bốn phía, nhưng chỉ có bóng đêm vô biên vô hạn, im lặng đến ôn nhu, nhưng cũng im lặng đến tàn nhẫn.

Lưu Phát Lăng ngơ ngẩn nhìn bốn phía núi non trùng điệp nối tiếp nhau. Vân Ca, nàng đang trốn ở trong một ngọn núi nào đó sao? Gần như vậy, rồi lại xa như thế.

“Ai biết người đang hát ở phương hướng nào?”

Một thái giám khi còn bé gia đình ở trong núi, cẩn thận suy nghĩ một lúc, mới quay sang nói: “Gió tuy rằng thổi theo hướng Đông Nam, thực ra người hát có thể ở hướng Nam, cũng có thể ở hướng Đông, còn có tiếng vọng trong sơn cốc làm nhiều, rất khó xác định chính xác.”

“Người dẫn người dọc theo phương hướng người phỏng chừng đi thăm dò một chút xem.”

Làm xong chuyện duy nhất lúc này có thể làm, Lưu Phát Lăng âm thầm đứng tại chỗ, thất thần nhìn lên không trung. Bầu trời sao yên tĩnh, thanh phong vô hình. Thiên địa mênh mông, chỉ có hắn một mình đứng trên đỉnh núi.

Trăng tròn có thể soi sáng người ta đoàn viên sao? Hằng Nga tự mình cũng chỉ có thể múa may cùng với hình bóng cô đơn của mình, còn có thể bận tâm tới nhân gian đau thương chia lìa hay vui mừng đoàn tụ sao?

Lưu Phát Lăng đứng bất động, những người khác đến một cử động nhỏ cũng không dám.

Vu An thử thăm dò gọi hai tiếng “Hoàng thượng”, nhưng nhìn Lưu Phát Lăng không có phản ứng gì, không dám lên tiếng nữa.

Thật lâu sau, Lưu Phát Lăng lặng lẽ quay trở lại. Bóng dáng dưới ánh trăng, mặc dù kiên nghị thẳng tắp, nhưng lại thấy cô đơn buồn bã.

Vu An đi theo phía sau Lưu Phát Lăng, đột nhiên hung hăng quạt ình một cái tát, bước nhỏ lên phía trước thấp giọng nói: “Hoàng thượng, cho dù có sơn cốc khuếch đại âm thanh, phỏng chừng người hát cũng nhất định ở phụ cận núi Cam Tuyền, có thể sai người điều binh phong tỏa toàn bộ phụ cận đỉnh núi, không cho bất kì người nào ra vào, sau đó tra hỏi từng người một, nhất định có thể tìm ra.”

Lưu Phát Lăng quét mắt nhìn Vu An, bước chân không hề dừng lại, tiếp tục đi tới phía trước. Vu An lập tức lại cho chính mình một cái tát: “Nô tài hồ đồ.”

Nếu gây ra động tĩnh lớn như vậy, nói cho người khác biết chẳng qua là tìm một người ca hát, ba Vương gia kia có thể tin sao? Hoắc Quang, Thượng Quan Kiệt, Tang Hoàng Dương có thể tin sao? Chỉ sợ người còn chưa tìm được, ngược lại trước đem nhóm phiên vương đã sớm rục rịch bức phản.

Lưu Phát Lăng nói: “Người phái người âm thầm đi điều tra nghe ngóng, tra hỏi một lần toàn bộ nữ tử trong Cam Tuyền Cung, lại kiểm tra qua các hộ gia đình sống lân cận đây.”

Lưu Phát Lăng ngồi bên trong xe ngựa, nhưng vẫn đang ngưng thần lắng nghe bên ngoài.

Không có tiếng ca. Âm thanh gì cũng không có! Chỉ có tiếng bánh xe ngựa lăn lên đường núi.

Vân Ca, là nàng sao? Nếu như là nàng, vì sao lại chỉ cách Trường An gần như vậy, cũng không từng tới tìm ta?

Nếu không phải nàng, tại sao lại có thể quen thuộc như vậy?

Vân Ca, tối nay, tiếng hát của nàng là vì sao mà cất lên?

14. Q.1 - Chương 14: Người Hát Ở Đâu?

“Mệt không?”

“Không mệt.”

“Huynh còn có thể cống muội bao lâu?”

“Rất lâu.”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Rất lâu chính là rất lâu.”

“Nếu như là rất khó đi, đường rất khó đi, huynh cũng sẽ cống muội sao? Nếu huynh rất mệt, mệt chết đi, còn có thể cống muội sao?”

.....

Vân Ca cực lực muốn nghe được đáp án, bốn phía lại chỉ có tiếng gió, vù vù thổi, thổi tan toàn bộ câu trả lời vào trong gió. Càng cố gắng nghe, tiếng gió càng lớn, Vân Ca càng ngày càng nôn nóng.

“Đã tỉnh chưa, Dạ du thần*?” Hứa Bình Quân lay tỉnh Vân Ca.

*Dạ du thần: vị thần chuyên tuần hành vào ban đêm trong truyền thuyết.

Vân Ca ngơ ngác nhìn Hứa Bình Quân, còn có chút không phân biệt rõ ràng lắm mình đang ở chỗ nào. Hứa Bình Quân tiến đến kề sát mặt nàng, ái muội hỏi: “Đêm hôm qua đã làm những gì? Khi Hồng Y qua tìm

hai người, người đi rồi chỉ còn phòng trống không. Khi trời gần sáng, trên lưng người kia mới mang một đầu tiểu trư trở về. Tiểu trư ngủ say như chết, bị người ta đem bán cũng không biết.”

Mặt Vân Ca có chút nóng bỏng: “Chúng ta cái gì cũng chưa làm, huynh ấy chỉ công muội đi chung quanh rồi về.”

“Không thể nào hai người bước đi cả đêm?” Hứa Bình Quân lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Vân Ca mở to hai mắt nhìn, ra sức gạt đầu, tỏ vẻ tuyệt không có lời nói dối.

“Thực chỉ đi cả đêm? Chỉ nhìn hoang sơn dã lĩnh trong đêm tối đen? Ôi! Muội vốn chính là đồ đầu heo, nhưng làm sao mà hóa ra Mạnh Giác lại cũng là đầu heo!” Hứa Bình Quân chán nản lắc đầu.

Vân Ca nhớ tới chuyện trong mộng, vô cùng hoảng hốt, rốt cuộc là thật hay là mộng? Nàng đêm qua rốt cuộc có hỏi qua câu hỏi không bằng đũa ngọc như vậy không? Có phải toàn bộ nữ hài tử khi yêu một người đều đã hỏi ra một số câu hỏi ngu ngốc như vậy hay không?

Hứa Bình Quân vỗ vỗ hai má Vân Ca: “Đừng ngẩn người, mau đi rửa mặt chải đầu, rồi ăn cơm trưa.”

Vân Ca thấy trong góc phòng có bày một cái xe lăn, một cây gậy chống: “Công chúa nghĩ thực chu đáo.”

Hứa Bình Quân một tay có thương tích, không thể cử động, cái tay còn lại cầm bình gốm rót nước cho Vân Ca: “Cũng đừng tạ ơn sai người. Tỷ nghe thấy Đinh Ngoại Nhân phân phó cung nhân tìm xe lăn và gậy chống uội, nhưng phải do Mạnh đại ca tự mình chuẩn bị qua. Công chúa vội vàng lấy lòng hoàng thượng, làm sao có thể chú ý tới muội?”

Vân Ca dùng khăn mặt che kín mặt, giấu đi ý cười hạnh phúc bên miệng.

Hứa Bình Quân nói: “Muội ngủ cả một buổi sáng, không biết bỏ qua bao nhiêu chuyện phần khích. Hoàng thượng đêm tối lên núi, khi đến hành cung, trên cánh tay, trên đùi đều có vết máu, trong xe ngựa còn có một bộ y bào bị rách hết được thay ra. Nghe nói hoàng thượng vốn định lặng lẽ tiến cung, cũng không muốn kinh động đến ai, nhưng không biết tại sao lại bị tiết lộ phong thanh, công chúa kinh hãi, tưởng là hoàng thượng gặp phải thích khách, hô gọi một đám người tới xem hoàng thượng thế nào, ồn ào kêu gọi một lúc thật náo nhiệt.”

“Thật là thích khách sao?” Vân Ca hỏi.

“Sau lại nói không phải, vốn tất cả mọi người đều đang nửa tin nửa ngờ. Nhưng thị vệ bên người hoàng thượng nói không có thích khách, thái giám bên người hoàng thượng nói là khi hoàng thượng lúc đang tản bộ trong rừng cây, không cẩn thận bị bụi gai quệt thương. Nghe người mang câu hỏi của công chúa sang đó quay về nói: ‘Chỉ nhìn thấy hoàng thượng đột nhiên nhảy xuống xe ngựa, không nói câu nào đã đi tới hướng đường trong sơn dã, chờ khi trở về, hoàng thượng cũng đã bị thương.’ Kiểm tra miệng vết thương của hoàng thượng, mấy Thái y cũng đều xác định nói: ‘Miệng vết thương chính là bị bụi gai quệt phải làm đứt, không phải dao kiếm làm bị thương.’ Hoàng thượng này so với muội và Mạnh Giác còn cổ quái hơn, sao mà đêm đen mịt mù không đến cung điện tráng lệ nghỉ ngơi, lại chạy đến chỗ bụi cây gai tản bộ?”

Vân Ca cười nói: “Người ta nhất định có lý do của người ta.”

Hứa Bình Quân cười liếc Vân Ca: “Không phải là hoàng thượng cũng có một giai nhân cổ quái theo cùng? Mạnh đại ca rõ ràng là người thực bình thường, lại buổi tối không ngủ được. . .”

Vân Ca vốc nước trong chậu, vẩy lên mặt Hứa Bình Quân, đẩy hết những lời Hứa Bình Quân còn chưa nói ra ngược trở lại.

Hứa Bình Quân tức giận đến cầu Vân Ca.

Hai người đang cười đùa, tổng quản của công chúa phái người đến truyền lời, bảo Vân Ca bây giờ chuẩn bị cho tốt, tùy thời điểm có thể lệnh cho nàng nấu ăn. Cho các nàng phòng bếp riêng, đầu bếp đặc biệt chỉ nghe Vân Ca phân phó, còn có người hỗ trợ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Vân Ca và Hứa Bình Quân sau khi ăn xong, một người đẩy xe lăn, một người treo cổ tay nhìn phòng bếp. Vân Ca tùy ý đánh giá phòng bếp vài lần, vừa mở miệng đã đọc một chuỗi dài tên nguyên liệu nấu ăn, sau khi người đứng bên cạnh vội vàng ghi nhớ, phân phó người đi chuẩn bị.

Hứa Bình Quân xem bộ dáng Vân Ca buổi chiều sẽ dự định bắt tay vào làm, tò mò hỏi: “Là bởi vì nấu cho hoàng thượng, muội lo lắng làm việc sai, cho nên chuyện quan trọng trước tiên là làm thử sao?”

Vân Ca thấy bốn phía không có người, thấp giọng nói: “Không phải, muội thời gian trước, luôn luôn lật xem điển tịch, nhìn một ít loạn thất bát tao (ý chỉ nhiều, lung tung) gì đó, tự mình đang cân nhắc một số phương thuốc, có chút nguyên liệu nấu ăn rất là cổ quái và hiếm lạ. Hiện tại có phòng bếp, có vật liệu, có người, không dùng rõ ràng là lãng phí.”

Hứa Bình Quân kinh hãi chỉ vào Vân Ca: “Muội, muội muốn kiếm tư lợi từ công chúa...”

Vân Ca cười đến mười phần trong sáng vô tư: “Thủ chi vu dân, dụng chi vu dân (lấy của dân thì dùng cho dân). Chẳng lẽ mấy thứ này, bọn họ không phải lấy từ người dân sao? Chẳng lẽ chúng ta không phải dân?” Thấy Hứa Bình Quân bĩu môi khinh thường, nàng lại nói: “Cho dù muội không phải dân, tỷ cũng nhất định là dân.”

Toàn bộ buổi chiều Vân Ca đều ở tại phòng bếp nấu ăn, người không biết còn tưởng rằng nàng rất tận tâm với công chúa. Vốn Hứa Bình Quân vẫn rất thích nếm thử đồ ăn của Vân Ca, huống chi lại là nguyên liệu nấu ăn hiếm lạ gì đó làm đồ ăn, nhưng khi nàng ấy nhìn thấy món ăn màu sắc càng lúc càng kỳ lạ, có món đen xì như mực, giống như đổ mực nước vào, có món xanh thẫm đặc sệt, ngửi thấy một mùi chua gay mũi, còn có món màu sắc sặc sỡ, nhìn giống độc dược hơn giống thức ăn.

Thậm chí khi một con nhện nhện rơi vào trong nồi, nàng hét lên để Vân Ca vớt ra, Vân Ca lại nhìn chăm chăm vào con nhện trong nồi, thì thào tự nói, “Còn có tên gọi là... (bản gốc là từ , mình tra hoài mà không biết là từ gì, sorry mọi người), mắt đỏ, tính lạnh khùng khiếp, ít độc...”.

Hứa Bình Quân vừa nghe từ độc, lập tức nói: “Đổ đi!”

Vân Ca vừa thì thào tự nói, lại vừa dùng thìa quấy quấy trong nồi, con nhện biến mất ở trong canh: “Nhập túc quyết âm can kinh*, có thể điều trị bệnh trẻ con ghét bú, trẻ con ghét bú chính là không thích ăn, à, không thích ăn... cái này phải chậm rãi hầm.”

*Túc quyết âm can kinh: 14 huyệt vị trên cơ thể, nếu chú thích ra thì rất dài, cả nhà google tìm hiểu nếu có nhu cầu.

Hứa Bình Quân hạ quyết tâm, nếu về sau không đứng bên cạnh Vân Ca, thấy rõ ràng Vân Ca nấu cơm như thế nào, mình nhất định sẽ không ăn bất cứ thứ gì Vân Ca làm nữa.

Cho nên khi Vân Ca bê một món ăn có màu đen như mực vừa làm xong đến trước mặt Hứa Bình Quân, lúc mời nàng ấy nếm thử, Hứa Bình Quân lui về phía sau từng bước, lại từng bước, cười gượng nói: “Vân Ca, tỷ buổi trưa đã ăn rất no, thật sự ăn không được nữa.”

“Thì nếm thử một miếng nhỏ thôi.” Vân Ca nói “một miếng nhỏ”, làm cho Hứa Bình Quân lại lui một bước dài.

Vân Ca chỉ có thể tự mình nếm, Hứa Bình Quân đứng bên cau mày xem. Vân Ca mới vừa ăn một miếng, đã phun ra, nôn ra không riêng gì những thứ vừa ăn, mà ngay cả cơm ăn lúc trưa cũng nôn ra.

“Nước, nước.”

Ngay cả súc miệng với một bình nước, vẻ mặt Vân Ca vẫn rất đau khổ. Rất là đáng, đáng tới mức ngay cả nước trong dạ dày cũng muốn nôn ra. Thấy Vân Ca như vậy, Hứa Bình Quân cảm thấy mình vừa có một quyết định sáng suốt nhất từ lúc chào đời tới nay.

Thiên hạ đáng nhất không gì hơn hoàng liên, nhưng hoàng liên so với cái này có tính là gì? Cái bát đen xì này chính là chất lỏng trong túi mật, hoàng liên, hủ ba, hủ tì*, hy tiêm thảo**... Dù sao đều là đáng nhất thiên hạ, vị đắng của chúng lại không triệt tiêu lẫn nhau, trải qua cô đặc, cuối cùng chỉ còn lại một bát, Vân Ca còn cố ý bỏ thêm một chút cam thảo làm thuốc dẫn, làm cho vị đắng càng thêm gia tăng.

*Hủ tì, hủ ba là hai cây thuốc, nếu mình tra đúng thì hủ ba còn có tên mã tiên thảo, còn hủ tì là cái gì thì hông có tra được.

**Tác giả dùng từ trư ôi, tên dân gian ở Trung Quốc của hy tiêm thảo, tên dân gian ở nước mình là... cây cút lợn, hic.

Đến uống có một miếng mà còn như vậy, ai còn dám ăn đồ ăn bên trong nữa? Hứa Bình Quân đem đồ đi, Vân Ca lập tức ngăn cản. Trì hoãn nửa ngày, Vân Ca cắn răng, cau mày, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng rau, Hứa Bình Quân hét lên: “Vân Ca, muối điên rồi, đây là thứ làm cho người ta ăn sao?”

“Càng đắng càng tốt, càng đắng càng tốt. . .” Vân Ca nhắm cả hai mắt lại, nhét vào miệng một đũa đồ ăn. Trong dạ dày thấy như phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm), Vân Ca cúi xuống một bên nôn khan, dịch mật tựa hồ cũng muốn nôn ra.

Hứa Bình Quân lo lắng có nên đi mời Thái y đến hay không? Nếu nói cho người khác biết là bởi vì đầu bếp ăn đồ ăn chính mình làm bị đắng muốn chết, không biết có người tin hay không?

Khi ăn cơm tối, Mạnh Giác nhận được tin tức Hồng Y âm thầm truyền lại, Vân Ca muốn gặp hắn. Cho là có việc gì gấp, vội vàng tới gặp Vân Ca, nhưng lại nhìn thấy Vân Ca cười hì hì bưng một cái bát cho hắn, bên trong đen xì xì một khối, căn bản không nhìn ra là cái gì.

“Đây là đồ ăn hôm nay muối mới vừa làm xong, huynh nếm thử một chút.”

Mạnh Giác dở khóc dở cười, ở chỗ Hoắc Quang, Yến vương, Quảng Lăng vương cáo lui trước, không phải chuyện nói đi là đi được, món ăn trong tiệc tối cũng coi như món gì cũng có, hưởng chi ăn so với việc khác, thật sự là việc nhỏ tới không thể nhỏ hơn, Vân Ca lại một bộ dáng vô cùng trịnh trọng.

Nhưng nhìn thấy Vân Ca vẻ mặt trông mong, vài phần bất đắc dĩ của hắn tất cả đều tiêu tan, cười tiếp nhận bát, cúi đầu bắt đầu ăn. Thực là đã cho Vân Ca một chút thể diện, thời gian cũng không nhiều, một bát lớn đã nhìn thấy đáy, khi ngẩng đầu, lại nhìn Vân Ca nghiêng đầu, trong mắt hình như có nước.

“Vân Ca?”

Vân Ca cười quay đầu: “Như thế nào? Hương vị như thế nào?”

Xem ra là nhất thời hoa mắt, Mạnh Giác cười lắc đầu: “Không có gì. Chỉ cần muối làm bất cứ cái gì, ta đều thích ăn. Ta phải trở lại. Chân muối cử động chưa tiện, có thời gian nên nghỉ ngơi nhiều, tuy rằng thích nấu ăn, nhưng cũng đừng cố đi nấu ăn.”

Mạnh Giác nói xong, vội vàng rời đi. Vân Ca ngồi trên xe lăn ngẩn người.

Buổi tối, Vân Ca nằm trên giường hỏi Hứa Bình Quân: “Hứa tỷ tỷ, nếu có một ngày, muối đang nói là nếu, tỷ ăn bất cứ đồ ăn gì cũng đều không có hương vị, sẽ có cảm giác thế nào?”

Hứa Bình Quân nghĩ một lát nói: “Sẽ thực thảm! Đối với tỷ mà nói, sau một ngày vất vả, ăn bữa cơm thơm phức là một chuyện thực hạnh phúc. Vân Ca, muối không phải đã nói sao? Thức ăn tựa như nhân sinh, hết thấy từ ngữ hình dung nhân sinh cũng có thể dùng để hình dung thức ăn, chua ngọt đắng cay, thức ăn là thứ duy nhất có thể cho người ta trực tiếp cảm thụ tất cả những tư vị này, không thể tưởng tượng không có vị chua ngọt đắng cay của thức ăn, như vậy ngọt rồi cuộc sẽ như thế nào? Đắng là hương vị như thế nào? Tựa như, tựa như. . .”

“Tựa như người mù, không biết trời xanh đến tột cùng xanh như thế nào, không biết mây trắng là trắng như thế nào, cũng vĩnh viễn sẽ không hiểu được cầu vồng đẹp đẽ như thế nào, đỏ vàng cam xanh, cùng lắm chỉ là một đám ký tự không có ý nghĩa gì.”

Trong tiếng nói chuyện, Hứa Bình Quân đã ngủ, Vân Ca còn đang trần trọc, trong đầu lặp lại suy nghĩ về thực đơn có thể kích thích vị giác.

Bầu trời đêm trong núi và bầu trời đêm trong thành Trường An không giống nhau. Bởi vì ban đêm vạn vật chìm trong bóng tối, bầu trời phát sáng hiện rõ, xanh lam, xanh sẫm, xanh đen, y theo màu mây, mức độ mỗi chỗ đều không đồng nhất mà đan xen lẫn nhau.

Lưu Phát Lăng nghiêng người dựa vào lan can, cầm một bầu rượu, uống rượu thưởng trăng. Nghe được tiếng bước chân, đầu chưa quay về, trực tiếp hỏi: “Có tin tức gì sao?”

“Nô tài vô năng, vẫn chưa có. Nô tài đã âm thầm phái người dò hỏi qua các hộ gia đình trong núi và người tuần núi, nhưng vẫn không tìm được người hát. Hiện giờ nô tài đang phái người tra tìm những người ở Cam Tuyền Cung, hoàng thượng yên tâm, chỉ cần người hát còn ở Cam Tuyền Cung, nô tài nhất định có thể tìm được nàng.”

Vu An dừng lại cách vài bước, nhìn thấy bầu rượu trong tay Lưu Phát Lăng, lấp bắp kinh hãi. Bởi vì hoàn cảnh hiểm ác, nhất cử nhất động của hoàng thượng đều có vô số con mắt nhìn chăm chăm vào, cho nên hoàng thượng kiềm chế bản thân hết sức chặt chẽ, gần như không uống rượu.

Lưu Phát Lăng xoay người đưa bầu rượu cho Vu An: “Đem đi đi!”

“Hôm nay Hoắc đại nhân đang thay mặt hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi ba vị Vương gia, nếu hoàng thượng muốn say một lần, nô tài có thể ở bên ngoài trông chừng.”

Lưu Phát Lăng nhìn Vu An mỉm cười, ý cười còn chưa hiện lên trong mắt, đã bị tiêu tan.

Vu An không dám nói thêm nữa, cầm lấy bầu rượu: “Hoàng thượng, bữa tối còn chưa dùng qua, không biết hoàng thượng muốn dùng món gì?”

Lưu Phát Lăng thản nhiên nói: “Hiện tại ta không đói bụng, không cần truyền.”

“Nghe công chúa nói, Trúc công tử lần trước đã làm đồ ăn cho hoàng thượng đang ở đây, hay là lệnh cho hắn lại làm đồ ăn theo thứ tự như vậy cho hoàng thượng? Hoàng thượng không phải thích ăn cá nhất sao? Vừa lúc có thể thưởng thức một chút tay nghề Trúc công tử.”

Lưu Phát Lăng nhíu mày: “A tỷ đã ở trong tiệc tối sao?”

“Vâng.”

Bởi vì hắn thân thiết với A tỷ, làm cho bọn họ cố ý coi A tỷ như vũ khí có thể lợi dụng. Lợi dụng A tỷ tìm hiểu hành tung của hắn, lợi dụng A tỷ hiểu rõ hỉ giận của hắn, lợi dụng A tỷ thăm dò phản ứng của hắn.

Một màn vào buổi sáng hôm nay thật là một trò khôi hài, không phải lại là đám người kia đang lợi dụng A tỷ đến điều tra nguyên nhân hành vi quái dị của hắn sao?

Bản thân A tỷ bị đám sãi lang vây quanh, còn không tự hiểu, hết lần này tới lần khác đều dùng tâm ý cho những chuyện được nhờ vả, không phải chuyện của mình. Lưu Phát Lăng đứng dậy bước đi thông thả vài bước, cao giọng, mặt lạnh lùng hỏi: “Vu An, công chúa sáng nay chưa được truyền lại tự tiện xông vào cấm cung của trẫm, còn lên hỏi thị vệ theo hầu hành tung của trẫm, hiện tại lại tự tiện dẫn người vào Cam Tuyền Cung, người làm đại nội tổng quản như thế nào vậy?”

Vu An lập tức quỳ gối trên mặt đất: “Hoàng thượng, hoàng thượng. . .” Việc này nên giải thích như thế nào, chẳng lẽ bắt đầu nói từ khi hắn thấy hoàng thượng lớn lên? Nói thuở nhỏ hoàng thượng đã thân thiết cùng công chúa, tình cảm tỷ đệ luôn luôn tốt lắm? Cuối cùng chỉ có thể nói: “Nô tài biết sai, lần sau không dám thế nữa.”

Lưu Phát Lăng hừ lạnh một tiếng: “Biết sai rồi, thì nên biết sửa như thế nào, còn không đi ra ngoài?”

Vu An thật cẩn thận đứng dậy, bước lùi ra khỏi phòng, vừa gãi một đầu đầy mồ hôi lạnh, vừa nghĩ: Hoàng thượng thật là càng ngày càng hỉ giận khó dò.

Công chúa rốt cuộc đã có chuyện gì đắc tội với hoàng thượng? Bởi vì công chúa nói căn bản trong mắt Quảng Lăng vương không có hoàng đế? Bởi vì công chúa âm thầm cùng Hoắc Quang, Thượng Quan Kiệt kết giao quá nhiều? Hay là chuyện hoang đường của công chúa và Đinh Ngoại Nhân?

Ôi! Mặc kệ đắc tội như thế nào, dù sao vẫn là đắc tội, hoàng thượng ngay cả một người thân cận cuối cùng cũng không cần, thật sự muốn thành một người cô đơn sao?

Vu An chỉ chỉ thái giám cung nữ canh giữ ở ngoài điện, cất giọng đau buồn xót xa nói: “Đều lại đây nghe lời, cả đám không trực tối nay cũng phải gọi tới. Bắt đầu từ hôm nay, công chúa cũng giống như những người khác, không có chuyện trước khi được truyền, được tùy ý đi lại ở trong cung. Nếu có bất kỳ người nào dám vi tự tình đền đáp, thủ đoạn của ta, các người cũng đều nghe nói qua. Chết, ở chỗ này của ta là chuyện nhẹ nhàng nhất. Lục Thuận, người đi sang bên kia truyền lời cho công chúa, lập tức đuổi Trúc công

tử ra khỏi Cam Tuyền Cung. Lát nữa mà công chúa muốn tới tìm, cứ nói là ta đang canh giữ bên người hoàng thượng, không thể rời đi.”

Lục Thuận vẽ mặt đau khổ hỏi: “Nếu công chúa cứng rắn náo loạn muốn gặp hoàng thượng thì sao? Chúng nô tài sợ ngần không được.”

Vu An cười lạnh một tiếng: “Nếu các người để cho hoàng thượng gặp được người ngài không muốn gặp, còn phải dùng các người làm gì?”

Hứa Bình Quân đang nằm mơ, mơ thấy hoàng thượng ăn đến đồ ăn Vân Ca làm, long tâm vô cùng vui vẻ, chẳng những trọng thưởng các nàng, còn muốn triệu kiến các nàng, nàng đang ôm một thỏi vàng cười, đã bị người khác đánh thức.

Chương sự thái giám hầu hạ công chúa lệnh các nàng lập tức thu dọn đồ đạc, xuống núi về nhà, ngay cả xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt cho các nàng. Hứa Bình Quân vẽ mặt gượng cười, hỏi nguyên nhân, nhưng thái giám không có một câu giải thích, mặt chỉ lạnh lùng lệnh các nàng lập tức rời đi.

Sự việc ngoài ý muốn, Vân Ca sợ Mạnh Giác lo lắng, nhưng bây giờ tìm không được cơ hội truyền lại tin tức cho Mạnh Giác, đột nhiên nhớ tới gần đây có mang theo người rất nhiều loại thuốc Đông y khác nhau, nàng vội vàng lấy ra Sinh địa, Đương quy từ trong hà bao*, thả lên giường ngủ của mình. Mới vừa đi ra hai bước, nàng nghiêng đầu cười, rồi quay trở lại thả một vị không phải thuốc (Vô dược) lên trên bàn.

*Hà bao: túi nhỏ mang theo người.

“Vân Ca, nhất định là chuyện muối tư lợi của công chúa bị công chúa phát hiện, vàng của ta, vàng của ta.” Hứa Bình Quân khóc không ra nước mắt.

Vân Ca cảm thấy Hứa Bình Quân đoán không đúng, nhưng cũng nghĩ không ra là vì sao, chỉ có thể im lặng.

“Lần này thật sự là thiệt thòi lớn, người thì bị cản, tiền thì một đồng cũng không kiếm được.” Hứa Bình Quân càng nghĩ càng cảm thấy mệnh khổ.

Vân Ca buồn bực nói: “Tỷ trước hết đừng khóc mệnh khổ, vẫn nên nghĩ xem khi gặp đại ca giải thích như thế nào đi! Vốn nghĩ đến khi vết thương đỡ mới trở về, kết quả hiện tại phải trở về nhà, ngay cả biện pháp che giấu cũng không có.”

Hứa Bình Quân vừa nghe, lập tức an tĩnh lại, cau mày ngẩn người.

Thành Trường An.

Thượng Quan Kiệt nguyên là vì hoàng thượng không cho ông ta đi cùng tới Cam Tuyền Cung mà trong lòng không vui. Lúc này nghe nói hoàng thượng ở trên sơn đạo bị thương, cho nên đã lệnh cho Hoắc Quang thay ngài mở tiệc chiêu đãi ba vị Vương gia, tức giận tới mức đập chung rượu đang cầm trong tay xuống đất.

Thượng Quan An đã sớm muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Hoắc Quang, lập tức không bỏ lỡ thời cơ, khuyên phụ thân kết giao cùng Yến vương trước kia bị phụ thân vứt bỏ, không ngại trước vờ đưa ra ý tốt, liên thủ diệt trừ Hoắc Quang, dù sao Hoắc Quang hiện tại mới là uy hiếp lớn nhất của Thượng Quan thị. Nếu không, vạn nhất Hoắc Quang và Yến vương liên hợp lại đối phó với bọn họ, tình thế đối với bọn họ có thể là vô cùng bất lợi.

Chờ diệt trừ Hoắc Quang, sau đó độc quyền triều chính, muốn trừng trị Yến vương chỉ ngụ tại nơi Yến Bắc, cũng không phải là việc khó khăn gì.

Về phần Quảng Lăng Vương và Xương Ấp vương, đất phong tuy rằng giàu có và đông đúc, nhưng một người là kẻ lỗ mãng, một người là kẻ điên, cũng không cần lo.

Thượng Quan Kiệt trầm tư không nói.

Từ khi gặp được Mạnh Giác ở Hoắc phủ, Thượng Quan Kiệt đã có tâm tư muốn lôi kéo. Tuy rằng là lời nói vui với nhau, Mạnh Giác lại âm thầm để lộ hân cùng với Yến vương có thông tin qua lại, cũng thay Yến vương dâng lên lễ trọng với ông ta biểu thị hảo ý, nhưng gần đây lại qua lại thân thiết cùng Hoắc Quang.

Nữ nhi Thượng Quan Lan đối với Mạnh Giác rất có thiện cảm, ông ta cũng thập phần vui lòng chu toàn việc này, muốn tiếp nhận Mạnh Giác để có chỗ ỉn dưng. Nhưng Mạnh Giác đối với nữ nhi Thượng Quan Lan tuy rằng không tồi, nhưng cũng vẫn lui tới mật thiết cùng Hoắc Thành Quân.

Đích xác theo như lời Thượng Quan An, Yến vương nếu có thể bày tỏ ý tốt với bọn họ, cũng rất có thể làm thế với Hoắc Quang. Người khác bị hình tượng quân tử của Hoắc Quang mê hoặc, ông ta và Hoắc Quang đồng triều hơn ba mươi năm, đã biết rõ thủ đoạn tàn nhẫn của Hoắc Quang so với ông ta chỉ có hơn chớ không kém.

Tiên phát giả chế nhân, hậu phát giả chế vu nhân. (Nghĩa là ra tay trước thì chế ngự được địch, ra tay sau thì bị địch chế ngự, kể thứ 9 trong binh pháp Tôn tử)

Thượng Quan Kiệt tâm ý dần định, nộ khí thu ngược trở lại, thực bình thần quay sang nói với Thượng Quan An: “Chúng ta không thể chỉ ngồi nhàn rồi.”

Cam Tuyền Cung.

Mới vừa tiến bước ba vị Vương gia, Hoắc Quang đối với vinh quang hoàng thượng dành cho lại không có chút nào vui mừng. Đuổi những người khác lui ra, chỉ giữ lại Mạnh Giác uống trà.

Hai người uống xong một chung trà, Hoắc Quang nhìn Mạnh Giác hài lòng gật đầu. Đêm khuya giữ khách, uống một chung trà tới nửa canh giờ, ông ta một câu cũng không nói, Mạnh Giác một câu cũng không hỏi.

Ông ta không vội, Mạnh Giác cũng không gấp. Chuyện khác không nói, chỉ tính phần bình tĩnh này thì quả thực không phải người bình thường nào cũng có được, ánh mắt của con gái đích xác không tồi.

Có phải bình dân áo vải hay không căn bản không quan trọng, xuất thân của ông ta còn không bằng Mạnh Giác. Huống chi, đối ông ta mà nói, muốn ai làm quan, vấn đề này hiện tại chỉ cần một câu nói. Quan trọng là người này có bao nhiêu năng lực, có thể tiến xa tới đâu, có năng lực giúp ông ta hay không.

“Mạnh Giác, người thấy chuyện tối nay thế nào?”

Mạnh Giác cười hơi khom người: “Văn bối chỉ là thuận miệng nói lung tung, nếu nói sai, mong rằng Hoắc đại nhân không lấy làm phiền lòng. Chuyện tối nay nếu truyền tới Trường An, tình cảnh của đại nhân chỉ sợ sẽ rất bất tiện, Hoắc đại nhân hẳn là đã sớm tìm đối sách.”

Hoắc Quang nhìn Mạnh Giác chăm chú, vẻ mặt nghiêm khắc: “Người có biết người người nói tới là ai không?”

Mạnh Giác cung kính nói: “Văn bối chỉ là luận sự.”

Hoắc Quang có hơi ngớ ra, thần sắc bỗng chốc trở nên thập phần ảm đạm: “Chỉ là...Ồi! Đạo lý tuy rằng hiểu rõ, nhưng khi nghĩ tới con gái, lúc nào cũng không thể nhẫn tâm.”

Không thể nhẫn tâm? Đi làm việc tiểu nhân, lại nhất định phải lập thanh danh quân tử. Yến vương đối trá ở trước mặt Hoắc Quang bất quá cũng là vạn nhất. Mạnh Giác trong lòng cười lạnh, đúng là ác nhân nhưng lại làm vẻ mặt chững chạc đàng hoàng: “Hoắc đại nhân là chính nhân quân tử, nhưng đối với tiểu nhân không thể không đề phòng, dù sao an nguy của Hoắc đại nhân can hệ tới an nguy đồng tộc Hoắc thị, hiện giờ xã tắc bất ổn, cũng còn phải dựa vào Hoắc đại nhân.”

Hoắc Quang thở dài mấy lượt, thập phần bất đắc dĩ nói: “Người không có tâm hại hổ, hổ đã có tâm đả thương người, chỉ có thể tận lực cẩn thận.” Câu chuyện vừa xoay chuyển, ông ta đột nhiên hỏi: “Người thấy hoàng thượng thế nào?”

Ý cười trên mặt Mạnh Giác có vẻ thần nhiên nhưng trong lòng cũng có chút lưỡng lự: “Rất có thể trở thành minh quân danh truyền sử sách.”

Hoắc Quang vuốt nhẹ râu dưới cằm, Mạnh Giác ngồi im trong chốc lát, thấy Hoắc Quang không có hứng thú nói chuyện tiếp, đứng dậy cáo lui. Trên mặt Hoắc Quang vẻ nghiêm túc dần mất đi, lại có thêm vài phần hiền lành, cười dặn dò: “Ta thấy tâm tình Thành Quân không tốt lắm, hỏi thì cái gì nó cũng không chịu nói, đứa con gái này tâm hướng ngoại, có tâm sự cũng không chịu nói với ta, người có thời gian đi xem nó một chút.”

Mạnh Giác không đáp lời, chỉ cười hành lễ xong rồi lui ra khỏi phòng. Đường hai bên hành cung tường rất cao, làm cho bầu trời hiện ra rất nhỏ. Người đi trong khắp thiên hạ không có bao nhiêu người có thể đi trên con đường này, nhìn mục tiêu của mình dần dần tiếp cận, nhưng hết thấy cũng không tưởng tượng được lại vui sướng như vậy.

Tuy biết rằng đã khuya rồi, cũng biết nàng đã ngủ rồi, nhưng bước chân của hắn cũng không để ý ngừng lại. Vốn thầm nghĩ sẽ lẳng lặng đứng bên cửa sổ của nàng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy phòng trống không người, trên giường nhỏ bày ra thật lộn xộn.

Hồ hấp của hắn lập tức đình trệ.

Là Quảng Lăng vương? Là Hoắc Thành Quân? Hay là...

Đang lúc sốt ruột, lại nhìn thấy trên bàn bày ra ba mảnh nhỏ thảo dược: Sinh địa, Đương quy, cây Mạt dược, hắn lắc đầu một cái bật cười.

Không thể ở lại là Sinh địa, Đương quy biểu thị về nhà, thân thể an khang đương nhiên là không cần thuốc (vô dược).

Từ lúc nào, đồ gia vị trong túi to của nha đầu kia biến thành thảo dược?

Mạnh Giác cười cầm lấy thảo dược trên bàn, nắm trong lòng bàn tay. Hình như có một luồng khí ấm áp truyền đến, theo trong lòng bàn tay chậm rãi ngấm vào trong lòng.

Đột nhiên nghĩ đến Sinh địa và Đương quy đã nói cho hắn hướng đi của các nàng, nếu có thể trở về nhà, đương nhiên là an toàn, làm gì cần bày thêm một vị Mạt dược?

Mạt dược? Vô dược!

Vô dược cũng có ý là tương tự!

Đây mới là lời Vân Ca lưu lại cho hắn sao? Nàng rốt cuộc muốn nói chính là câu nào? Vân Ca muốn nói với hắn câu sau sao?

Mạnh Giác lần đầu tiên có chút thống hận chữ Hán phức tạp nhiều nghĩa. Trái lo phải nghĩ đều không có kết luận, không khỏi tự giễu cười rộ lên, vốn tưởng rằng sẽ thực chán ghét lo lắng khi mất đi vị giác, nhưng không ngờ trong đó tự nhiên lại có một phần ngọt ngào.

Nắm trong tay thảo dược, Mạnh Giác đi ra khỏi phòng, chỉ cảm thấy bầu trời ngoài phòng đặc biệt cao, ánh trăng cũng đặc biệt sáng rõ.

Mạnh Giác trở lại Trường An, sau khi an bài thỏa đáng các chuyện khác, lập tức đi tìm Vân Ca, muốn hỏi rõ ràng nghi hoặc trong lòng. Khi đi tới cửa, phát hiện cánh cửa sân khép một nửa, bên trong vang lên tiếng đình đình từng từng.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy toàn bộ phòng bếp bị bao phủ bởi khói đen, Mạnh Giác vội thuận tay nhấc lên vại nước ngay bên cạnh mang vào phòng bếp, dội thẳng vào bếp lò.

Vân Ca hét lên một tiếng chói tai, từ phía sau bếp nhảy ra: “Ai? Là ai?” Một bộ dáng tức giận đến mức muốn tìm người đó liều mạng, thoáng thấy rõ ràng là Mạnh Giác, mới không còn rống lên.

Mạnh Giác một tay kéo lấy Vân Ca ra khỏi phòng bếp: “Muội đang làm gì đó, phóng hỏa đốt nhà sao?”

Vân Ca mặt đầy tro bếp, chỉ nhìn thấy một hàm răng trắng như tuyết, phần nộ nói: “Huynh như thế nào sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc phá hủy chuyện tốt của muội. Muội vốn tính tìm một ít Phục long can từ trong phòng bếp, lấy được phần đất bên ngoài vừa ý lại tự nhiên phát hiện được có một đàn mối đào tổ dưới đó, đây chính là thuốc hay trăm năm khó gặp, cho nên bố trí một ít thảo dược đang xông khói, muốn xông cho chúng nó chui lên, nhưng huynh, huynh...”

Mạnh Giác cười khổ, “Muội tính bỏ làm đầu bếp theo nghề y sao? Ngay cả bùn đất ở dưới bếp được lửa đốt ở bên trên trên mười năm, là vị thuốc tên gọi Phục long can cũng biết? Con mối vị ngọt tính ôn (ấm, nóng), khi tới lá lách, tới thận, vừa bổ thận tăng thêm khí huyết, lại là thuốc hay điều trị phong thấp, con mối sinh trưởng bên cạnh nơi cực nóng như vậy, là dược hiệu rất tốt. Muội phát hiện tổ mối ở trong Phục

long can, đích xác có thể bán với giá trên trời. Vân Ca, muội từ khi nào đã biết nhiều kiến thức y dược như vậy?

Vân Ca vẫn mang vẻ mặt không cam lòng, tức giận nói: “Huynh chưa từng nghe qua thiên hạ có một thứ tên gọi là thư tịch (sách vở) sao? Tìm muội có chuyện gì?”

Mạnh Giác im lặng một lúc lâu không trả lời, đột nhiên cười cười nói: “Không có gì. Mèo hoa, trước hết mang mặt mũi đi rửa cho sạch sẽ rồi hãy giương nanh múa vuốt.”

Mạnh Giác kéo Vân Ca tới bên bồn nước, nhúng ướt khăn mặt rồi vắt khô. Vân Ca muốn nhận lấy, lại cảm phải khoảng không, Mạnh Giác đã một tay đỡ lấy đầu của nàng, một tay lấy khăn mặt lau mặt cho nàng.

Mặt Vân Ca thoáng cái liền đỏ lên, vừa giật lấy khăn mặt, vừa lắp bắp nói: “Muội tự làm được rồi.”

Mạnh Giác để cho nàng giật lấy khăn mặt, nhưng tay lại cầm lấy tay kia của Vân Ca, mỉm cười nhìn nàng. Vân Ca cũng không biết là đang xấu hổ hay đang vui, vừa muốn rút tay ra, rồi lại có vài phần không đành lòng làm vậy, chỉ có thể để mặc cho Mạnh Giác nắm.

Cầm khăn lau lung tung trên mặt, cũng không biết rốt cuộc là lau mặt, hay là đang tránh né ánh mắt Mạnh Giác.

“Được rồi, lau phía dưới chút nữa, trên mặt phải lau thêm chút nữa. Chúng ta đi xem con mồi của muội còn có thể dùng được hay không.”

Mạnh Giác nắm tay Vân Ca vẫn chưa buông ra, đầu óc Vân Ca hỗn loạn theo hắn cùng đi vào phòng bếp. Mạnh Giác cúi người nhìn thoáng qua phía trong bếp: “Không có việc gì. Đã chết không ít, nhưng phía dưới hẳn là còn nữa. Đơn giản gọi người đến dỡ bệ bếp ra, trực tiếp đào xuống, đào ra xem ít nhiều được bao nhiêu.”

Vân Ca nghe được, lập tức cười vỗ trán mình một cái: “Muội sao lại ngốc như vậy chứ? Đơn giản như vậy, trực tiếp dùng biện pháp thô bạo, lúc đầu tại sao lại không nghĩ đến? Xem ra vẫn là làm việc không đủ tàn nhẫn rồi!”

Khi Vân Ca nói chuyện, thân thể dướn sát lên phía trước, đang muốn nhìn xem tình trạng phía trong phòng bếp, Mạnh Giác cũng đứng dậy, mặt Vân Ca đụng phải đỉnh đầu Mạnh Giác, kêu lên cốp một cái thật đau, Mạnh Giác vội xoa xoa cho nàng.

Phòng bếp vốn không lớn, lúc này mặc dù đám khói còn sót lại đã tán đi, độ nóng vẫn như cũ không giảm đi, Vân Ca cảm thấy càng lúc càng nóng. Mạnh Giác đang xoa xoa bỗng nhiên chậm rãi cúi đầu, Vân Ca mơ hồ hiểu được sắp sửa phát sinh chuyện gì, chỉ mở thật lớn hai mắt, đến nháy mắt cũng không dám nháy, chăm chú nhìn Mạnh Giác.

Tay Mạnh Giác lướt nhẹ qua mắt của nàng, môi tựa hồ ngậm lấy vành tai nàng thì thầm: “Nha đầu ngốc, không phải lần đầu tiên, còn không biết phải nhắm mắt lại sao?”

Vân Ca theo động tác của Mạnh Giác, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nửa ngửa đầu, căng thẳng chờ lần thứ hai của nàng, nhưng thực sự là nụ hôn đầu tiên. Đợi sau một lúc lâu, Mạnh Giác lại không có động tĩnh gì, trong lúc Vân Ca đang đấu tranh xem nên mở mắt hay nhắm mắt, chỉ trong phút chốc, quyết định vẫn là lén liếc mắt một cái xem Mạnh Giác đang làm gì đó.

Nhìn lén một cái, lại nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân đang đứng ở cửa.

Mạnh Giác tựa hồ không có phản ứng rối loạn gì, đang mỉm cười, không nhanh không chậm đứng thẳng người, tay lại vẫn ôm chặt Vân Ca như cũ, ngược lại dáng vẻ tươi cười của Lưu Bệnh Dĩ rất là cứng nhắc.

Vân Ca hé mắt nhìn lén thấy được toàn bộ cảnh tượng vừa rồi đã rơi vào trong mắt Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân, chỉ cảm thấy máu xông thẳng tới não, xấu hổ tới mức muốn lập tức té xỉu, vội vàng đẩy Mạnh Giác ra, nhảy sang bên cạnh: “Muội, muội...” Lại không biết là “muội” cái gì, một lời đơn giản cũng không nói được, cúi đầu, sải bước đi lướt qua Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân: “Muội đi mua thức ăn.”

Cho tới khi đi ra trước cửa sân, nàng lại vội vàng quay đầu, không dám nhìn ánh mắt Mạnh Giác, chỉ hét lớn nói: “Mạnh Giác, huynh cũng muốn ở lại ăn cơm? Ừ, về sau chỉ cần huynh ở Trường An, đều phải tới

chỗ này của muội dùng cơm. Nhớ đó!” Nói xong, lập tức nhảy ra khỏi sân.

Hứa Bình Quân cười trêu ghẹo: “Mạnh đại ca, có nghe thấy hay không? Hiện tại phải nghe theo sự quản lý rồi.”

Mạnh Giác hơi mỉm cười: “Cánh tay của muội đã đỡ chưa?”

Hứa Bình Quân lập tức nhìn sang một ánh mắt đầy ngụ ý, nói: “Thuốc mà huynh đưa cho thực thần kỳ, hiện tại Vân Ca cũng vui vẻ, vết thương của muội cũng sớm tốt lên. Hai người đi vào trong ngồi đi! Muội pha cho hai người chút trà.”

Mạnh Giác hiểu ý, nên không nói tới chuyện bị thương, Lưu Bệnh Dĩ cũng chỉ cùng Mạnh Giác nói chuyện phiếm. Hứa Bình Quân yên lòng, xoay người đi ra ngoài múc nước pha trà.

Lưu Bệnh Dĩ chờ Hứa Bình Quân ra khỏi phòng, thu lại ý cười: “Các nàng rốt cuộc là vì sao bị thương? Nàng ấy nói với ta là bởi vì không cẩn thận bị dã thú trong núi cắn bị thương.”

Mạnh Giác nói: “Quảng Lăng Vương thả kiết khuyến ra cắn các nàng, được Xương Ấp vương Lưu Hạ cứu. Chuyện Đại công tử chính là Lưu Hạ, Bình Quân hẳn là đã đề cập qua với người.”

Ánh mắt Lưu Bệnh Dĩ trầm xuống, Mạnh Giác thần nhiên nói: “Bình Quân khổ tâm lừa gạt người, người hẳn là có thể thông cảm. Đương nhiên, nàng không nên xem nhẹ trí tuệ và tính cách của người.”

Lưu Bệnh Dĩ chỉ ngồi trầm mặc. Hứa Bình Quân bưng trà tiến vào, Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác đều tươi cười như thường nhìn về phía nàng, nàng cười đặt trà xuống, quay sang Mạnh Giác nói: “Buổi tối dùng phòng bếp nhà muội nấu cơm, muội không dám ăn đồ ăn Vân Ca làm tại phòng bếp của muội ấy. Trong khoảng thời gian này, muội ấy mỗi ngày ở bên trong nấu cái nọ nấu cái kia. Nếu không phải nhìn hai người đều ngay thẳng, muội đã nghĩ đến Vân Ca đang luyện độc được tính đầu độc chết tiểu thư Hoắc gia.”

Mạnh Giác âm thầm cười, đối với Hứa Bình Quân nửa đùa nửa thật để thăm dò không có phản ứng gì, chỉ hỏi: “Ai sinh bệnh sao? Ta thấy bộ dáng Vân Ca không giống nấu ăn, lại giống như thử nghiệm dùng thuốc trong món ăn.”

Hứa Bình Quân nhìn Lưu Bệnh Dĩ, mờ mịt lắc đầu: “Không ai sinh bệnh hết! Hai người chậm rãi tán gẫu, muội đi trước nhóm bếp, hai người chờ Vân Ca trở về, rồi cùng đi tới đó.”

Lưu Bệnh Dĩ thấy giá sách của Vân Ca trong góc phòng có bày một bộ cờ vây, đứng dậy lấy lại đây: “Có hứng thú không?”

Mạnh Giác cười tiếp nhận bàn cờ: “Dù sao cũng có việc để làm.”

Sau khi đoán cờ (1), Lưu Bệnh Dĩ cầm quân trắng đi trước, hẳn vừa đặt một quân lên bàn cờ, vừa nói: “Huynh đài giống như rất hiểu rõ ta?”

Mạnh Giác lập tức đặt cờ theo: “So với tướng tượng của người thì hiểu rõ.”

“Hiểu rõ là bằng hữu? Hay hiểu rõ là kẻ địch?”

“Vốn là kẻ địch, nhưng mà sau khi nhìn thấy bộ dạng sa sút của người thế này, biến thành hai ba phần bằng hữu, bảy tám phần là kẻ địch, về sau thì chưa biết.”

Tốc độ đặt cờ của hai người đều cực nhanh, chỉ thời gian nói chuyện, Lưu Bệnh Dĩ cầm quân trắng đã chiếm được ba góc, bố cục chặt chẽ cẩn thận, từng mục từng mục (2) tranh thủ chiếm đất trên bàn cờ, sức cờ phối hợp lẫn nhau thành thế vây kín.

Mạnh Giác cầm quân đen tuy rằng chỉ chiếm một góc, toàn bộ kì thế lại như rồng bay, đầu rồng lao thẳng vào phía trong lòng quân địch, trở thành quyết tiến lên, cắt đứt mọi đường sống phía sau, thành thế đoạn tuyệt đường sống của đối phương.

Tốc độ đặt cờ của Lưu Bệnh Dĩ chậm dần, Mạnh Giác thì vẫn Lưu Bệnh Dĩ đặt một quân, hẳn lập tức đặt quân tiếp theo.

“Mạnh Giác, phong cách chơi cờ của người cùng với con người người rất không giống nhau, hoặc là phải hỏi bộ dáng người ngày thường hành sự chính là một lớp vỏ bọc giả dối người muốn cho người khác nhìn thấy, đúng không?”

“Như nhau, như nhau thôi. Người cũng không bận tâm tới gì, tận tình hào hiệp, lúc đó chẳng phải cũng là một người khác?” Mạnh Giác cười nhẹ, thoải mái mà hạ xuống một quân cờ.

Lưu Bệnh Dĩ gõ nhẹ quân cờ trên tay, cân nhắc bước tiếp theo: “Ta vẫn cảm thấy không phải ta thông minh đến liếc mắt một cái là nhìn thấu người, mà là người căn bản khinh thường không cần tiêu phí kinh lực giấu diếm ta. Người vẫn có địch ý đối với ta, đều không phải là do Vân Ca, rốt cuộc là vì cái gì?”

Mạnh Giác thấy Lưu Bệnh Dĩ còn đang cân nhắc đặt cờ như thế nào, đơn giản nâng chung trà lên chậm rãi uống: “Lưu Bệnh Dĩ, người chỉ cần nhớ kỹ, những gì người trải qua không có gì đáng thương, đáng thương hơn so với người còn có khối người. Khi người đau khổ như vậy, đều có người âm thầm liều chết bảo vệ người, có một số người cái gì cũng không có.”

Quân cờ trong tay Lưu Bệnh Dĩ rơi xuống đất, hẩn ngắc đầu nhìn chằm chằm Mạnh Giác: “Lời này của người là có ý gì?”

Mạnh Giác âm thầm cười: “Có lẽ một ngày nào đó sẽ nói cho người biết, khi chúng ta trở thành kẻ địch, hoặc là khi thành bằng hữu.”

Lưu Bệnh Dĩ suy tư nhìn Mạnh Giác, nhặt quân cờ lên, đặt lên trên bàn cờ. Mạnh Giác một tay vẫn bưng chén trà, một tay ung dung tự tại đặt xuống một quân cờ đen. Sau khi Vân Ca vào cửa, đứng ở bên cạnh bọn họ nhìn một hồi.

Biết rõ chính là một trò chơi, lại càng nhìn càng kinh hãi, nàng đột nhiên đưa tay đảo loạn bàn cờ: “Đừng hạ, hiện tại thế lực ngang nhau vừa vặn tốt rồi, còn hạ cờ xuống nữa sẽ là sinh tử tương đấu, thắng cũng không thấy vui vẻ, đừng làm ảnh hưởng tới việc ăn uống.” Nói xong, nàng ra khỏi phòng bước tới hướng phòng bếp: “Hứa tỷ tỷ khẳng định không chịu dùng phòng bếp của muội, chúng ta đi tới nhà đại ca, hai người các huynh đi trước, muội còn muốn lấy vài thứ.”

Lưu Bệnh Dĩ bộ dạng uể oải đứng lên, duỗi thẳng lưng một cái: “Lần sau có cơ hội lại ganh đua thắng bại.”

Mạnh Giác cười: “Cơ hội rất nhiều.”

Lưu Bệnh Dĩ thấy Vân Ca chui vào phòng bếp đông sờ tây tìm, nhẹ giọng nói với Mạnh Giác: “Bất luận người từng trải qua những gì, người vẫn có tư cách thực hiện tất cả mọi thứ người muốn làm, cho dù bất mãn, ít nhất có thể dùng bất cứ giá nào đối nghịch cùng ông trời một hồi. Ta lại cái gì cũng không thể làm, muốn tranh không thể tranh, muốn lui cũng không có chỗ lui, thậm chí ngay cả quyền được vứt bỏ mọi thứ cũng đều không có, bởi vì sinh mệnh của ta cũng không hoàn toàn thuộc về chính mình, ta chỉ có thể yên lặng chờ ông trời an bài.” Hẩn nhìn về phía Mạnh Giác: “Mạnh Giác, Vân Ca là người mà người thành tâm thật ý muốn sao? Vân Ca có lẽ có chút khờ dại tùy hứng, còn có chút không hiểu rõ thế sự đa gian, lòng người phức tạp, nhưng hiểu được cuộc sống gian khổ, người từng bước đều tính kế nhiều lắm, ta thà rằng nhìn nàng cả ngày cười không lo thế sự.”

Ánh mắt Mạnh Giác mãi miết dừng trên người Vân Ca, chỉ im lặng đứng đó.

Vân Ca đứng lúc ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, mỉm cười xinh đẹp. Gương mặt tươi cười hết sức rực rỡ, giống như trên mặt lúc này có chút tự nhiên tự tại, giống như chi lan* trong cốc, mây nhàn trên núi xa.

*Chi lan: chỉ cỏ chi và cỏ lan, tượng trưng cho sự cao thượng, tình bạn tốt, ở gần được thơm lây.

Lưu Bệnh Dĩ trịnh trọng nói: “Vạn lần mong người chớ làm cho bảo châu bị long đong.”

Vân Ca cầm rổ từ trong bếp đi ra: “Hai người các huynh sao lại còn đứng ở chỗ này vậy?”

Mạnh Giác cười âm áp, đi nhanh vài bước, nhận lấy cái rổ từ tay Vân Ca: “Chờ muội đi chung.”

Mặt Vân Ca hơi hơi đỏ lên, im lặng đi bên cạnh Mạnh Giác. Lưu Bệnh Dĩ nhিপ bước nhanh hơn, dần dần vượt qua bọn họ: “Ta đi về trước xem Bình Quân có cần giúp gì hay không.”

Chú thích: (1) và (2)

Bàn cờ vây có kích thước 19 x 19, như vậy sẽ có 361 giao điểm, có 181 quân đen và 180 quân trắng. Các quân cờ được đặt vào giao điểm hai đường kẻ trên bàn cờ. Cờ vây có mục đích duy nhất là chiếm được nhiều “đất”, càng rộng càng tốt. Chuyện bắt quân cũng cần nhưng được xem là thứ yếu. Thế trận trên bàn cờ vây có khả năng biến hoá cao với các đám quân và “vùng đất”.

Người chơi cờ vây thường tính trước nhiều nước không chỉ ột nhóm quân mà có thể cả chục nhóm quân nằm xen kẽ phức tạp trên bàn cờ. Từ đó, cờ vây còn được nhìn nhận không phải là một chiến trường đánh phá, tiêu diệt mà là một dạng kiến thiết, xây dựng, khai phá, mở rộng phạm vi. Cờ vây khác so với các loại cờ khác là người chơi được phép nhường lượt đi của mình cho đối phương, nhất là lúc tàn cuộc và nhận ra rằng nếu mình đi thì chỉ làm mình bị thiệt hại, còn khi nào thấy cần thì đi tiếp. Đến khi cả hai bên đều thấy đi tiếp là vô ích, ván cờ sẽ được thỏa thuận dừng tại đây, hai bên cùng đếm “đất” để xác định thắng thua, mỗi điểm trong vùng đất sẽ được tính là một “mục” và ai nhiều “mục” hơn sẽ thắng. Trước khi đếm “đất” hai bên trao trả “tù binh” (những quân cờ bị bắt) rồi đặt các “tù binh” vào “đất” của mình, như vậy số “mục” của mỗi phe sẽ bị giảm nhiều nếu phe đó có nhiều quân bị bắt làm tù binh.

Còn đoán cờ là trước khi bắt đầu, một người sẽ cầm một số quân cờ trong tay để người còn lại đoán xem là chẵn hay lẻ, đoán trúng được chọn quân (đoạn đếm cờ này là theo trí nhớ(í ẹ) của mình khi đọc Hikaru no go nha, không tìm được thông tin trên mạng, không biết nhớ có đúng không). Quân đen luôn đi trước, do đó sau khi đếm xong, bên trắng được cộng thêm năm mục rưỡi do bên trắng luôn là bên đi sau. Tuy nhiên nếu trắng chấp đen thì trắng sẽ đi trước.(Đại loại giống như Bệnh Dĩ cầm quân trắng mà đi trước đoạn trên, mà mình cũng không hiểu tại sao hai người họ lại có chấp cờ?)

15. Q.1 - Chương 15: Đau Thương Khó Nén

Công chúa vốn muốn mượn hành trình đi Cam Tuyền Cung để thân thiết với hoàng thượng hơn một chút. Chờ khi tâm tình hoàng thượng tốt, lại mượn cơ hội tán gẫu một số chuyện, không nghĩ tới lời còn chưa nói, lại còn không biết duyên cớ nào đắc tội với hoàng thượng, hoàng thượng từ nhỏ đã thân thiết với nàng giờ lại bắt đầu xa lánh nàng.

Trên núi Cam Tuyền, hoàng thượng đối với nàng lạnh lùng thản nhiên, lại đối với Quảng Lăng Vương càng thêm vỗ về.

Khi Quảng Lăng vương quay về đất phong, hoàng thượng tự mình đưa tiễn tới ngoài cung Cam Tuyền, chẳng những ban cho rất nhiều thứ, còn cố ý gia phong mấy nhi tử của Quảng Lăng vương.

Nhưng đối với nàng thì sao?

Ban thưởng thường thấy cũng không có, quyền lợi tùy ý ra vào cấm cung cũng không có. Nàng khóc cũng đã khóc, nháo cũng đã nháo, đều không có tác dụng.

Sau khi quay về Trường An, nàng hao tâm sứt tập rất nhiều đồ tinh xảo, muốn văn hồi quan hệ với hoàng thượng, hoàng thượng lại chỉ thản nhiên liếc mắt một cái cho phải phép, rồi sai người để sang một bên.

Rất nhanh, tin tức quan hệ của nàng và hoàng thượng xấu đi truyền ra khắp thành Trường An, trước phủ công chúa náo nhiệt dần dần biến mất. Năm rồi, khi cách sinh nhật nàng một tháng, còn có người các quận các phủ đến tặng lễ. Người đến tặng lễ thường xếp thành hàng dài ở trước cửa, năm nay nhân số lại giảm mạnh, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim.

Công chúa đang ngồi trong phòng đau lòng, Đinh Ngoại Nhân hoan hỉ vội vàng từ bên ngoài tiến vào: “Công chúa, Yến vương đưa tới lễ trọng chúc thọ công chúa, hai thanh Tử Ngọc như ý, một đôi uyên ương Hồ Điệp bội, một đôi gối thủy tinh. . .”

Bởi vì biết khi phụ hoàng còn tại vị, Yến vương đã từng mơ ước ngôi vị Thái tử, cho nên nàng đối với Yến vương vẫn cảnh giác. Yến vương mặc dù hàng năm tặng lễ, công chúa lại hàng năm từ chối. Càng không dự đoán được khi môn đình vắng vẻ, Yến vương vẫn cứ phái người đến chúc mừng sinh nhật.

Công chúa mặc dù tuyệt đối không tính toán kết giao cùng Yến vương, nhưng lại không thể cứ nhần tâm cự tuyệt lễ vật của Yến vương, dù sao nhiều người thì càng dệt hoa trên gấm*, nhưng bây giờ tạm thời là trong tuyết tặng than**: “Nhận lấy đi! Khoản đãi người tới tặng lễ cho tốt.”

*Nguyên văn “cắm thượng thêm hoa”: thành ngữ chỉ việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

**Thành ngữ, chỉ sự giúp đỡ trong lúc khó khăn.

Đinh Ngoại Nhân cười gộp lời: “Khó thấy còn có người còn nịnh nọt như thế, không bằng công chúa viết một phong thư hồi đáp cho Yến vương.”

Công chúa suy nghĩ một chút: “Cũng tốt, cũng nên đa tạ hậu ý của Vương huynh, ngoài miệng truyền đạt luôn thiếu vài phần thành ý.”

Đinh Ngoại Nhân vội chuẩn bị bút mực, hầu hạ công chúa viết thư: “Công chúa, yến tiệc sinh nhật năm nay định làm như thế nào?”

Công chúa mệt mỏi nói: “Người cũng nhìn thấy tình hình bây giờ, năm trước hoàng thượng còn nhớ đến việc này, nhưng năm nay cũng không nghe không hỏi, bốn cung cũng không có tâm tình lo yến tiệc sinh nhật gì hết.”

Đinh Ngoại Nhân nói: “Tuy rằng lúc này, đám tiểu nhân bỏ dờ không đến nịnh hót, nhưng Thượng Quan đại nhân, Tang đại nhân cũng đã tặng lễ, cũng không thể không tạ lễ một phen. Trải qua chuyện này, còn lại đều là những người thật tình đối đãi với công chúa, nhìn là việc xấu, kỳ thật cũng là chuyện tốt. Hơn nữa, công chúa và hoàng thượng dù sao cũng là tỷ đệ ruột thịt, hoàng thượng tuổi nhỏ mất mẹ, là do công chúa chăm sóc phần nhiều, cảm tình không giống bình thường. Chờ hoàng thượng hết giận, dù sao vẫn có đường sống trở lại, công chúa hiện tại không cần quá tính toán, Thượng Quan đại nhân đã lên đề cập với ta, sẽ nói giúp công chúa ở trước mặt hoàng thượng, Hoắc phu nhân cũng nói sẽ giúp công chúa hỏi thăm hoàng thượng gần đây yêu thích gì.”

Công chúa đầu mày giãn ra vài phần: “Cũng là người nghĩ được chu đáo. Bốn cung nếu ngay cả yến tiệc sinh nhật cũng không làm, chỉ có thể làm cho đám tiểu nhân bỏ dờ kia chế giễu. Việc này giao cho người phụ trách, ngoài Thượng Quan đại nhân, Tang đại nhân, người lại gửi tới thiệp mời cho Hoắc Quang, Hoắc Quang sẽ không thể không đến, có ba người bọn họ, yến tiệc của bốn cung sẽ tuyệt đối không vắng vẻ, xem ai dám ở sau lưng hồ ngôn loạn ngữ?”

Đinh Ngoại Nhân liên tục vâng dạ, trên mặt một vẻ thận trọng, trong lòng cũng thấy đắc ý vạn phần. Hoàng thượng tính nét kỳ lạ, hỉ giận khó dò, vừa rồi mấy lời nói với công chúa, là rập khuôn lời của Hoắc Vũ an ủi hần, hần căn bản không tin, công chúa lại một lòng tình nguyện tin tưởng.

Dựa vào mấy câu nói vừa rồi, Hoắc Vũ, Thượng Quan An, Yến vương tất cả đều đã thiếu nợ hần ngàn quan. Nên hay không nên dùng tin tức này, đi lừa bịp tổng tiền Mạnh Giác một phen?

Hoắc Vũ hỏi thăm hần về yến tiệc của công chúa, chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Mạnh Giác là một thương nhân gốc một lòng kết giao quyền quý, chỉ cần tin tức có liên quan với đám quyền quý, muốn kiếm của hần bao nhiêu tiền, hần đều gốc ghếch hồ đồ đưa ra, không lấy thật uống công.

Vì đã tới Khất xảo tiết (1), Vân Ca và Hứa Bình Quân ngay sáng sớm đã chuẩn bị xảo quả (2). Hứa Bình Quân còn cùng đường tỷ muội (3) trong họ hẹn buổi tối cùng đi cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa.

Buổi sáng khi Lưu Bệnh Dĩ nghe thấy nàng và Vân Ca trao đổi, cũng không phản đối. Nhưng buổi chiều sau khi Mạnh Giác phái một người tới nói nhỏ vài câu, lại không cho hai người các nàng đi với nhau, nói sẽ cùng đi với các nàng tham dự Khất xảo tiết.

Vân Ca và Hứa Bình Quân bày biện xong hoa quả lễ thần, các loại hoa quả thức ăn này bày đầy một bàn con. Hứa Bình Quân cười cầm một cái hà bao* đưa cho Vân Ca: “Đây là khi tỷ tranh thủ thời gian rảnh tiện tay làm uội.”

*Hà bao: túi nhỏ mang theo người.

Trên hà bao có thêu một đám mây trắng, thêu vô cùng khéo léo tinh xảo, hiển nhiên tốn không ít công phu, Vân Ca trong lòng cảm động, ngượng ngùng nói: “Muội lại không có làm cái gì cho tỷ tỷ cả.”

Hứa Bình Quân ha ha cười: “Những đồ ăn này không phải muối làm sao? Tỷ ăn chính là nhận lễ của muối rồi. Muối nếu muốn đưa cho tỷ đồ thù thù mình làm, buổi tối hôm nay tốt nhất là cầu Chúc Nữ khéo léo nhiều một chút.”

Vân Ca cười bĩu môi: “Đại ca, huynh có nghe thấy không? Tỷ tỷ chế giễu muối thù thù kém đó.”

Lưu Bệnh Dĩ tư tưởng có chút không tập trung, vẫn lưu ý động tĩnh bên ngoài, nghe thấy Vân Ca gọi hắn, chỉ cười. Bởi vì nông nghiệp là gốc rễ lập quốc, cho nên qua nhiều triều đại hoàng đế đều rất coi trọng Khất xảo tiết, hoàng hậu sẽ mặc trang phục lộng lẫy cầu Chúc Nữ được khéo tay thù thù, lấy nam canh nữ chúc (nam cày bừa, nữ dệt vải) làm trọng yếu.

Từ trên xuống dưới, nữ tử trong từng nhà đều rất nóng lòng chờ mong lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thù thù. Mấy cô nương hẹn nhau so tài thù thù khéo léo, cũng có thể cùng đến dưới giàn qua đặng* cầu Chúc Nữ được khéo tay thù thù, xem con nhện kết tơ trên quả của ai, thì chứng tỏ người đó chiếm được ưu ái của Chúc Nữ.

*Mình chưa tìm ra qua đặng là cây gì *cúi đầu*, theo như mình hiểu thì qua chỉ các loại có dây leo, như bầu bí, mướp, dưa chuột..., đặng chỉ dây leo, có thể đây là chỉ chung giàn leo của các loại cây này

Cũng bởi vì truyền thuyết đẹp về Chúc Nữ và Ngưu Lang, lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thù thù còn có tên là “Đêm thất tịch”. Ngày này, tình ngay lý gian, nam nữ vụng trộm gặp gỡ, ngầm định chung thân hẹn ước không ít, tình nhân vội vàng lên lút gặp mặt, nhóm mấy cô gái thích náo nhiệt vừa muốn tham dự Khất xảo tiết, còn muốn nghĩ cách đi rình trộm đám tỷ muội vắng mặt, náo nhiệt không kém ngày hội Thượng Nguyên (hay còn gọi là tết Nguyên tiêu, chính là rằm tháng giêng).

Năm trước lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thù thù, tiếng cười đùa âm ỉ phải tới tận đêm khuya, đến sau khi gõ keng canh hai, nhưng năm nay lại thập phần dị thường, sau canh một*, ở ngã tư đường chỉ thấy một mảnh tĩnh mịch, chỉ bên trong tường viện mỗi nhà ngẫu nhiên có tiếng nói cười.

*Canh một: 19-21h, canh hai: 21-23 h.

Vân Ca và Hứa Bình Quân cũng dần dần cảm thấy khác thường, còn đang nghi hoặc, chợt nghe thấy trên đường truyền đến tiếng nện bước có trật tự, tiếng lưỡi mác đánh nhau. Có quân lính cao giọng quát: “Các nhà đóng chặt cửa, không được ra ngoài, không được cho người ngoài bước vào, nếu làm trái, lập tức luận tội mưu phản.”

Hứa Bình Quân sợ tới mức lập tức cài chốt cánh cửa sân lại thật chặt, Vân Ca lại muốn chạy ra ngoài, Hứa Bình Quân muốn kéo lại nhưng kéo cũng không được. Lưu Bệnh Dĩ cầm cánh tay đang kéo cánh cửa của Vân Ca:

“Vân Ca, Mạnh Giác không có việc gì, đại ca cam đoan với muội.”

Vân Ca thu tay về, không ngừng đi đi lại lại ở trong sân: “Là phiên vương mưu phản sao? Yễn vương? Quảng Lăng vương? Hay là. . . Xương Ấp vương?”

Lưu Bệnh Dĩ lắc đầu: “Hắn là cũng không phải, nếu phiên vương tạo phản, bình thường đều là tấn công từ bên ngoài vào trong. Hoặc là cùng thần tử liên hợp, trong ngoài hô ứng, thần tử mở rộng cửa thành, dẫn binh vào thành, mà không phải như bây giờ đóng chặt cửa thành, lại giống như đang tróc nã.”

.....

Vu An nhận được tin tức của thủ hạ nội ứng, lập tức chạy tới bẩm báo hoàng thượng, giọng nói run rẩy tới mức không thể nói thành lời: “Hoàng, hoàng thượng, Thượng Quan đại nhân âm thầm điều binh.”

Lưu Phát Lăng vội đứng dậy, ngày này rốt cục cũng đến.

Thượng Quan phụ tử đều xuất thân từ Vũ Lâm doanh, Thượng Quan Kiệt là Tả Tướng quân, Thượng Quan An là Phiêu Kỵ tướng quân. Trải qua nhiều năm tổ chức, Vũ Lâm doanh chính như Thiên Lôi, Thượng Quan thị sai đầu đánh đó, không có thủ dụ của hoàng đế, Thượng Quan phụ tử vẫn có thể điều động binh lực từ Vũ Lâm doanh.

Vũ Lâm doanh là một tay phụ hoàng sáng lập, được rèn luyện dũng mãnh, ý định ban đầu là tiến đánh Hung Nô, bảo vệ hoàng thượng, hiện tại lại thành vũ khí sắc bén để quyền thần tranh đoạt quyền lực, phụ hoàng vẫn tự mình là cao nhất ở cõi trời đất này sẽ làm gì, nghĩ gì?

Lưu Phát Lăng cười tự giễu.

Thế lực của Hoắc Quang là trong Cẩm quân, con trai Hoắc Vũ và cháu trai Hoắc Vân là Trung Lang tướng, cháu trai Hoắc Sơn là Phụng xa đô úy, con rể Đặng Quảng Hán là Vệ úy Trường Nhạc cung, con rể Phạm Minh Hữu vừa hay lại là người phụ trách cung điện hoàng đế cư ngụ – Vệ úy Vị Ương cung.

Hoắc Quang lúc này hẳn là cũng biết tin tức, binh lực ông ta có thể điều động nhất định là Cẩm quân. Cẩm quân nắm giữ cửa ngõ của cung đình, an nguy của hoàng đế toàn bộ phụ thuộc vào Cẩm quân, xem như là cận vệ của hoàng đế. Điều động Cẩm quân hẳn là chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người là hoàng đế, nhưng hiện tại, Cẩm quân chỉ nghe mệnh lệnh của Hoắc Quang, giống như yết hầu của Lưu Phát Lăng đang bị bàn tay Hoắc Quang nắm chặt.

Phụ hoàng, người nắm đó giết mẫu thân là bởi vì cho rằng mẫu thân sẽ lộng quyền nguy hại đến con. Hiện giờ thì sao? Phụ chính đại thần mà người tự mình chọn lựa lại như thế nào?

Lưu Phát Lăng đột nhiên quay sang nói với Vu An: “Người lập tức phái người đi đón A tỷ tiến cung, nói rằng hôm nay là sinh nhật của tỷ ấy, trẫm muốn gặp tỷ ấy.”

Vu An lập tức đáp “Vâng”, xoay người vội vàng đi ra ngoài, nhưng chỉ qua thời gian ngắn, đã quay trở về, sắc mặt xanh mét, hỗn hỗn nói: “Hoàng thượng, Phạm Minh Hữu dẫn người phong tỏa Vị Ương Cung, không cho nô tài ra khỏi Vị Ương Cung, cũng không cho bất luận người nào ra vào.”

“Các người theo Trẫm.” Lưu Phát Lăng bước ra bên ngoài, Vu An cùng vài thái giám vội theo sát sau.

Phạm Minh Hữu dẫn người chặn trước mặt Lưu Phát Lăng. Phạm Minh Hữu quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, thần nhận được tin tức nói có người mưu phản, vì bảo đảm an nguy của hoàng thượng, xin hoàng thượng ở lại trong Vị Ương Cung.”

Trên tay Lưu Phát Lăng gân xanh mơn hờ hiện lên: “Ai mưu phản?”

“Đại Tư Mã Đại Tướng quân Hoắc đại nhân đang tra xét, chờ điều tra rõ sẽ lập tức bẩm báo với hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng vẫn bước ra bên ngoài như trước, thị vệ chặn đường hẳn lại một bước cũng không nhường, binh khí cầm sẵn trên tay, lại có xu thế đao kiếm sẽ rút ra khỏi vỏ. Thái giám theo phía sau Lưu Phát Lăng lập tức bảo vệ phía trước người hắn, lúc này thân thủ lên xuống cũng rất bất phàm.

Phạm Minh Hữu quỳ bò lên vài bước, trầm giọng nói: “Có câu là ‘Thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe’. Cổ xưa có đại thần liều chết can gián, hôm nay thần cũng chỉ có thể lấy cái chết mạo phạm hoàng thượng. Xin hoàng thượng ở lại trong Vị Ương Cung. Cho dù hoàng thượng sau này ban cho thần chết, chỉ cần tối nay bảo vệ được an toàn của hoàng thượng, thần cam tâm tình nguyện được chết.”

Ngoài Tuyên Thất Điện, tất cả thị vệ đều mặc áo giáp lạnh lẽo. Mỗi người đều tay cầm chắc binh khí, yên lặng chờ Phạm Minh Hữu phân phó. Vu An khóc đập đầu trước Lưu Phát Lăng: “Trời đã tối muộn, cầu hoàng thượng đi nghỉ ngơi trước.”

Bàn tay trong tay áo Lưu Phát Lăng nắm chặt, hơi hơi run rẩy, đột nhiên xoay người bước trở về Tuyên Thất Điện. Lưu Phát Lăng cầm ấm trà trên bàn lên muốn đập bể, tay nâng đến giữa không trung rồi lại chậm rãi thu trở về, cầm ấm trà nhẹ nhàng đặt lại trên bàn.

Vu An rơi lệ nói: “Hoàng thượng muốn đập thì đập đi! Đừng kìm nén làm hại bản thân.”

Lưu Phát Lăng xoay người, trên mặt mang theo một tia cười kỳ dị: “Là Trẫm vô năng, làm gì phải giận chó đánh mèo, hại vật vô tội? Sớm đi nghỉ ngơi đi! Kết quả đã định. Ngày mai chuẩn bị ban chỉ ngợi khen Hoắc Quang bình loạn có công là được.”

Vu An ngây ngốc: “Cẩm quân tuy có thuận tiện về địa lợi, nhưng nếu bàn về sức chiến đấu, Vũ Lâm doanh danh xa làm cho Hung Nô nghe tên đã sợ mất mật sẽ cao hơn Cẩm quân cung đình, lưỡng bại câu thương*”

cũng rất có khả năng.”

*Lưỡng bại câu thương: cả hai bên cùng thiệt hại.

Lưu Phát Lăng cười nhìn Vu An, ngữ khí ôn hòa hiềm thấy: “Bên cạnh Thượng Quan Kiệt tất có nội gian. Phạm Minh Hữu đối đáp thập phần là định liệu trước, nếu chẳng qua chỉ là đang lúc vội vàng nhận được mệnh lệnh từ chỗ Hoắc Quang, với tính cách của Phạm Minh Hữu, tuyệt đối không dám nói với Trầm như thế. Nhất cử nhất động của Thượng Quan Kiệt đều ở trong vòng dự đoán trước của Hoắc Quang, bề ngoài Hoắc Quang không có động tác gì, chính là ôm cây đợi thỏ mà thôi.”

Lưu Phát Lăng xoay người đi vào hướng nội điện: “Trầm hiện tại chỉ hy vọng A tỷ đã thất thế có thể không bị ảnh hưởng gì đến.”

Vu An nghe vậy, mồ hôi lạnh từng hột từng hột tỏa ra. Chuyện yến tiệc sinh nhật của công chúa, hẳn đã có nghe nói, chỉ là bởi vì sau khi hoàng đế trở về từ Cam Tuyền Cung, đều đối với công chúa hết sức lạnh nhạt hờ hững, hẳn chưa dám nói thêm. Nghĩ đến công chúa mở tiệc chiêu đãi khách khứa, Thượng Quan Kiệt, Hoắc Quang, Tang Hoàng Dương.

Vu An há miệng thở dốc, lại nhìn đến bóng dáng hoàng thượng gầy yếu cô đơn, hẳn lại ngậm miệng lại.

Ông trời rủ lòng thương! Công chúa chỉ là một phụ nhân ở giữa thôi, không binh không thế, không có việc gì, không có việc gì. . .

Chú thích:

(1): Tối ngày 7/7 âm lịch theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân cầu khẩn để cầu Chúc Nữ ỉnh được khéo tay thêu thùa, may vá, ngày lễ này có tên là Khất xảo tiết, hay còn có tên khác là đêm thất tịch, hiện giờ được coi là ngày lễ tình yêu của Trung Quốc.

(2)Xảo quả: được làm vào khất xảo tiết, cách làm là đun nước đường, sau đó cho vừng, bột mì vào trộn đều, rồi nặn thành các hình khối đẹp mắt tùy theo trình độ khéo léo của các cô gái, hoặc cũng có thể dùng khuôn, sau đó chờ cho khô rồi cho vào dầu chiên vàng.

Tiệc chúc thọ của công chúa, người được mời tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều có phân lượng rất nặng. Gia đình Thượng Quan thị, gia đình Hoắc thị, vốn bởi vì Tang Hoàng Dương tuổi tác quá lớn, chỉ mời nhi tử của Tang Hoàng Dương là Tang An, nhưng Tang An do bệnh vắng mặt, công chúa vốn tưởng rằng Tang Thị sẽ không có người tới mừng thọ, nhưng khiến công chúa mừng khôn kể xiết chính là Tang Hoàng Dương cuối cùng lại đích thân đến.

Trong yến tiệc, ăn uống linh đình, tâm tình mọi người đều hết sức vui vẻ. Trải qua nhiều ngày vắng vẻ, phủ công chúa lúc này lại vô cùng náo nhiệt, tâm trạng công chúa tự nhiên cũng tốt lắm.

Thượng Quan Kiệt và Thượng Quan An, hai cha con ý cười đầy mặt nhìn Hoắc Quang, liền tiếp mời rượu. Trải qua hôm nay, ngày mai triều đình nhà Hán chính là của Thượng Quan gia tộc.

Hoắc Quang và Hoắc Vũ, hai cha con cũng đang nói chuyện nhân gian, rượu tới chén cạn, tựa hồ hết thấy đều ở nắm trong tay. Thượng Quan Kiệt cười càng lúc càng vui vẻ, lại rót một chén rượu cho Hoắc Quang, “Tối, Hoắc hiền đệ uống thêm một ly.” Hoắc Quang tưởng rằng thông qua con gái Hoắc Liên Nhi nắm giữ hành động của Thượng Quan thị, nhưng không biết là Thượng Quan thị tương kế tựu kế, tin tức Hoắc Liên Nhi mạo hiểm truyền ra ngoài đều là kế nghi binh của Thượng Quan thị.

Trên yến tiệc, khi bầu không khí càng đậm hơn, đột nhiên nghe thấy tiếng binh khí giao tranh, Hoắc Văn dẫn một đội cung đình cầm quân, võ trang đầy đủ, cả người đầy vết máu chạy vào phủ công chúa, “Hồi bẩm Đại Tư Mã Đại Tướng quân, Vũ Lâm quân mưu phản. Chưa có hoàng mệnh, tự động rời doanh trại, muốn tiến vào Vị Ương Cung.”

Trong phút chốc, yến tiệc một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ thấy cầm quân đã vây quanh toàn bộ gian phòng. Thượng Quan Kiệt vẻ mặt đại biến, Thượng Quan An hét lớn: “Không có khả năng!”

Thượng Quan Kiệt lao ra phía trước, muốn cướp binh khí một phen. Trong đình viện, Hoắc Vân lập tức nấp tên bắn ra. Thượng Quan Kiệt ôm lấy lồng vũ của mũi tên cắm trước ngực, cười thảm nhìn về phía Hoắc Quang: “Không ngờ người... người còn... Ác hơn...” Thân thể ngã trên mặt đất, ánh mắt lại vẫn trợn lên nhìn Hoắc Quang như cũ.

Chỗ ngồi của nữ quyền lúc đầu còn kêu khóc, nhìn thấy Thượng Quan Kiệt mất mạng, lại đột nhiên không còn âm thanh gì. Một đám hoảng sợ trừng lớn mắt nhìn.

Thượng Quan An phần nộ hét lên một tiếng, đột nhiên xoay mạnh người đứng lên, trước hết lật ngã cái bàn, lấy làm vũ khí tấn công tới hướng Hoắc Quang. Lúc này chỉ trong chớp mắt, phong độ tướng lãnh dũng mãnh bị quyền lợi phú quý ăn mòn còn sót lại có vài phần tái hiện ở trên người Thượng Quan An.

Hoắc Vũ tiếp nhận đao cầm quân đưa qua chắn trước người Hoắc Quang.

Hoắc Liên Nhi hét lớn: “Phu quân, cha thiếp đã đáp ứng không giết chàng, chàng mau buông... chàng buông...”

Chân Thượng Quan An bị hai cầm quân đâm trúng, thân hình lập tức lảo đảo. Đúng lúc Hoắc Vũ vung đao, đầu của Thượng Quan An rơi trên mặt đất, chuyển động lặn qua lặn lại, hai mắt vẫn mở lớn phần nộ như trước, đang nhìn về phía Hoắc Liên Nhi, tựa hồ chất vấn nàng, vì sao lại hại chết hân?

Hoắc Liên Nhi hai chân mềm nhũn, quỳ gối trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, “Không phải... không phải...”

Hoắc Thành Quân và Hoắc Liên Nhi không phải cùng một mẹ, trước kia cũng không tính là thân thiết, nhưng lúc này đối mặt với thảm kịch nhân gian, cũng là nước mắt đầy mặt, muốn đi đỡ lấy tỷ tỷ, lại bị mẫu thân ôm thật chặt.

Hoắc phu nhân ấn chặt đầu Hoắc Thành Quân vào ngực mình, “Thành Quân, không được nhìn, không được nhìn.”

Hai cầm quân bước lại, che chắn cho Hoắc phu nhân và Hoắc Thành Quân ra ngoài phòng lớn.

Hoắc Quang nhìn về phía Tang Hoàng Dương, hai tùy tùng của Tang Hoàng Dương vẫn đang liều chết bảo vệ ông ta, nhưng Tang Hoàng Dương cao giọng cười lớn lệnh cho tùy tùng tránh ra, chống quải trượng(gậy chống) đứng lên, “Lão phu cũng không nhọc đến Hoắc hiền đệ tự mình động thủ. Ngày đó ta và người trước giường của Tiên đế, khi bốn người quỳ, lão phu đã dự đoán được có ngày hôm nay. Đồng triều làm quan hơn ba mươi năm, mong rằng Hoắc hiền đệ để cho toàn thây.” Ông ta đưa mắt nhìn công chúa đã xui lơ trên mặt đất, than khẽ, “Hoắc hiền đệ đừng quên ngày đó trước giường Tiên đế có phát lời thề độc, đừng quên, đừng quên...” Nói xong, lấy đầu đập vào cột nhà, não vỡ toang, lập tức mất mạng.

Hai người tùy tùng nhìn nhìn cầm vệ cầm đao xung quanh, học theo chủ nhân, đều đập đầu mà chết.

Đình Ngoại Nhân quỳ trên mặt đất bò tới hướng Hoắc Vũ, thân thể run rẩy từng trận: “Hoắc đại nhân, Hoắc công tử, ta vẫn đối với Hoắc đại nhân thập phần trung thành, ta từng giúp Hoắc công tử...”

Hoắc Vũ nhẹ gạt đầu, một cầm vệ lập tức cầm kiếm đâm vào ngực Đình Ngoại Nhân, ngăn cản toàn bộ những lời Đình Ngoại Nhân chưa nói ra. Từ lúc cầm quân xông vào phủ công chúa đến bây giờ, cùng lắm chỉ nháy mắt, đã là cả sảnh đường đầy vết máu, một phòng đầy xác chết.

Rượu Thượng Quan Kiệt rót cho Hoắc Quang, Hoắc Quang vẫn còn cầm trong tay, lúc này Hoắc Quang cười nhìn thi thể Thượng Quan Kiệt, uống hết một ngụm cuối cùng.

Hoắc Vũ liếc nhìn Hoắc Vân một cái, Hoắc Vân lập tức ra lệnh cho cầm quân dẫn toàn bộ tỷ nữ người hầu trong nội đường ra. Cầm quân lục soát được lễ trọng Yến vương tặng từ trong phủ công chúa, lại còn nửa đường chặn được thư từ qua lại của công chúa và Yến vương, Hoắc Quang thần nhiên phân phó: “Trước đem công chúa giam lại, chờ sau khi bẩm tấu hoàng thượng xong, xin hoàng thượng quyết định.”

Không ai dám phát ra tiếng nào.

Trong yên tĩnh, tiếng khóc nức nở của Hoắc Liên Nhi phát ra càng đặc biệt lớn, nàng lúc này mới thực sự xác nhận Thượng Quan An phu quân của mình xác thực đã bị huynh đệ của mình giết chết.

Nàng từ mặt đất đứng lên, run run rẩy rẩy đi về phía Hoắc Quang, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hoắc Quang, “Phụ thân, người không phải đã đồng ý với con gái sao? Người không phải đã đồng ý với con gái sao?”

Hoắc Quang ôn hòa nói: “Liên Nhi, thiên hạ nam nhi tốt còn có rất nhiều, Thượng Quan An bởi vì phụ thân, mấy năm gần đây đối với con cũng không tính là tốt, phụ thân sẽ đền bù cho con.”

Nước mắt Hoắc Liên Nhi liên tiếp rơi xuống, rơi vào máu của Thượng Quan An trên mặt đất, làm cho vết máu bắt ra từng vệt, từng vệt.

“Phụ thân, người không phải cũng sẽ không buông tha Tĩnh nhi? Tiểu Muội thì sao? Tiểu Muội là hoàng hậu, phụ thân hẳn là tạm thời sẽ không động tới con bé. Tĩnh nhi thì sao? Thằng bé là cháu ngoại ruột thịt của phụ thân, cầu phụ thân tha cho nó một mạng.” Hoắc Liên Nhi khóc lóc cầu xin.

Hoắc Quang hắt đầu, phân phó Hoắc Vũ: “Sai người mang tỷ tỷ con hồi phủ.”

Trong mắt Hoắc Liên Nhi chỉ còn tuyệt vọng. Hoắc Vũ đi tới đỡ Hoắc Liên Nhi dậy, Hoắc Liên Nhi thuận thế rút dao hắt đang đeo bên hông ra, đặt lên cổ của mình. Hoắc Vũ không dám cử động nữa, chỉ càng không ngừng khuyên: “Tỷ tỷ, họ của tỷ là Hoắc, tỷ tỷ cũng còn trẻ, muốn có lại đứa con cũng thực dễ dàng.”

Hoắc Liên Nhi vừa đi bước một lui về phía sau, vừa cười nói với Hoắc Quang: “Phụ thân, người đã đồng ý với con gái, đã đồng ý với con gái...”

Cánh tay xoay vòng, huyết châu bay ra.

Dao rút, thân ngã.

Vừa vấp ngã xuống bên cạnh đầu Thượng Quan An.

Nàng dùng dao vừa mới giết chết Thượng Quan An tự vận mà chết, tựa hồ là đưa ra một câu trả lời cho ánh mắt trợn trừng mở lớn của Thượng Quan An.

Ba người nhóm Vân Ca một đêm không ngủ, đoán chừng trong thành Trường An rất nhiều người cũng đều có một đêm không chợp mắt. Lệnh cấm đi lại ban đêm được hủy bỏ, Vân Ca vội vã muốn đi tìm Mạnh Giác.

Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân không yên lòng, dứt khoát đi chung với Vân Ca. Thường ngày, trời vừa sáng đã có người đến người đi trong thành Trường An, hôm nay lại hết sức vắng vẻ, từng nhà vẫn khóa chặt cánh cửa. Ngay cả Thường thúc hám tiền cũng không chịu làm việc buôn bán, đóng cửa ở nhà ngủ ngon.

Ngược lại Nhất Phẩm Cư lại mở rộng cửa lớn, dường như vô sự làm ăn buôn bán như trước. Vân Ca trong lòng thầm khen, không hổ là lão điểm* trăm năm, sớm đã xem sóng gió nổi lên trong thành Trường An như thói quen.

*Lão điểm: điểm chỉ cửa hiệu, cửa tiệm, ý nói cửa tiệm lâu năm.

Hứa Bình Quân cũng tấm tắc ngợi khen.

Lưu Bệnh Dĩ âm thầm cười, “Nghe nói năm đó khi Vệ Thái tử mưu phản, hai phe binh lực của Vệ Thái tử và Hán Vũ Đế ở trong thành Trường An huyết chiến năm ngày, thành Trường An máu chảy thành sông, một mảnh tiêu điều, chủ quán Nhất Phẩm Cư là người đầu tiên khôi phục việc làm ăn bình thường. Hiện giờ chuyện này so với năm đó, không đáng kể chút nào.”

Sáng sớm, gió hơi có chút lạnh, Vân Ca hơi rung mình một cái. Nàng lần đầu tiên trực tiếp cảm nhận được thành Trường An một vẻ phồn hoa trở thành tàn khốc, máu chảy thành sông.

Một bạch y nữ tử xinh đẹp cản bước bọn họ, chỉ vào Nhất Phẩm Cư, cười nói: “Công tử đang ở trên lầu, mời đi theo nô tỳ vào.”

Ba người Vân Ca đi theo phía sau bạch y nữ tử vào Nhất Phẩm Cư, bạch y nữ tử dẫn các nàng vòng qua đại đường, từ thang gác phía sau lên lầu, mức độ quen thuộc, không giống khách hàng, mà giống chủ nhân.

Bạch y nữ tử đẩy màn ra, mời ba người nhóm Vân Ca tiến vào.

Mạnh Giác đang đứng trước cửa sổ, dáng người cao lớn đứng thẳng*, nhìn ra ngã tư đường đằng xa, trên song cửa sổ có treo băng giao sa**, nhìn ra bên ngoài, tầm mắt không bị ngăn cản, người ngoài lại khó dòm ngó bên trong cửa sổ được.

*Nguyên văn là cụm từ: trường thân ngọc lập, đại ý muốn miêu tả một dáng người cao lớn, hình ảnh so sánh rất là hay, nhưng không chuyển ngữ sang tiếng Việt được, và mình cũng không để nguyên rồi chú thích được, đọc câu văn sẽ không xuôi, nên tạm chuyển như trên.

**Băng giao sa là một loại vải(chắc vậy), nhưng sorry, mình không tra ra được băng giao sa là vải như thế nào.

Khi Mạnh Giác xoay người lại, sắc mặt lộ ra vài phần tiều tụy, nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Bắt đầu từ hôm nay, Hoắc Quang chính là hoàng đế Đại Hán triều phía sau màn.”

Lời nói kinh người, Vân Ca và Hứa Bình Quân cũng không dám lên tiếng.

Lưu Bệnh Dĩ lại giống như đối với lời nói của Mạnh Giác vô cùng hiểu rõ, “Người vốn hi vọng ai thắng lợi?”

Mạnh Giác cười khổ day day lông mày, quay sang bạch y nữ tử phân phó: “Tam Nguyệt, người dẫn Vân Ca và Bình Quân đi trước ăn mấy thứ, rồi pha cho ta mấy chén trà đặc.”

Vân Ca và Hứa Bình Quân nhìn thoáng nhau một chút, đi theo Tam Nguyệt ra phía sau phòng. Mạnh Giác mời Lưu Bệnh Dĩ ngồi, “Lưỡng bại câu thương đương nhiên là kết quả tốt nhất, hoặc là cho dù một bên thắng, cũng có thể là thắng thảm, hiện giờ Hoắc Quang lại thắng hết sức lưu loát gọn gàng. Hoắc Quang thâm trầm tàn nhẫn vượt xa qua ta dự liệu.”

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Ta chỉ có thể nhìn đến biểu hiện bên ngoài, nếu thuận tiện, có thể nói cho ta nghe một chút không?”

Mạnh Giác nói: “Thượng Quan Kiệt vốn định lợi dụng tiệc chúc thọ công chúa, trên đường Hoắc Quang hồi phủ, mai phục giết Hoắc Quang. Nhưng không ngờ nhất cử nhất động của hắn, Hoắc Quang đều biết rõ toàn bộ. Ở trong yến tiệc của công chúa, Hoắc Quang trước tiên làm khó dễ, giết Thượng Quan Kiệt, Thượng Quan An, Tang Hoàng Dương ngay tại trận. Sau đó lại lệnh Hoắc Vũ đem theo đầu của Thượng Quan phụ tử xuất hiện ở trước Vũ Lâm quân vốn phải phục giết bọn hắn, lòng quân lập tức tan rã. Sau khi thăm vấn, kẻ mạnh miệng lập tức giết, còn lại mỗi người đều chỉ chứng thực Thượng Quan Kiệt và Thượng Quan An tự mình điều động Vũ Lâm quân, có ý đồ mưu phản.”

“Tại sao Thượng Quan Kiệt không âm thầm bố trí một ít binh lực ngoài phủ công chúa, cùng Vũ Lâm doanh phụ trách phục kích hô ứng lẫn nhau?”

“Đương nhiên có bố trí. Nhưng bởi vì Hoắc Quang hoàn toàn biết rõ binh lực mà hắn bố trí, cho nên toàn bộ bị cấm quân tiêu diệt, không có một ai có thể truyền tin tức ra ngoài. Hoắc Quang biết rõ sẽ có máu chảy đầy phòng, lại vẫn mang theo nữ quyến tham gia như mọi khi, Thượng Quan Kiệt bố trí binh lực ngoài phủ công chúa, lại nhìn thấy Hoắc Quang mang theo Hoắc Thành Quân thương yêu nhất tham dự tiệc tối, tưởng rằng Hoắc Quang không có chuẩn bị, tự mình khẳng định tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn gì”.

Lưu Bệnh Dĩ hỏi: “Hoắc Quang tại sao lại biết Thượng Quan Kiệt tính toán điều binh phục giết hắn?”

Mạnh Giác uống một ngụm trà đặc, “Hoắc Liên Nhi phụ nhân của Thượng Quan An từng âm thầm thông truyền tin tức cho Hoắc Quang, nhưng mà tất cả tin tức này đều là giả, Hoắc Liên Nhi hoàn toàn không cần phải tự trách mình... Nội gián thực sự, Hoắc Liên Nhi và Thượng Quan An chỉ sợ đến chết đều không thể nghĩ đến.”

“Là ai?”

“Thượng Quan An yêu thích nhất tiểu thiếp Lư thị. Lư thị ở chỗ nào cũng đối nghịch với Hoắc Liên Nhi, hai người đối chọi gay gắt nhiều năm, Hoắc Liên Nhi vẫn luôn coi Lư thị là kẻ thù không đội trời chung, đoán chừng Hoắc Liên Nhi như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Lư thị chính là do phụ thân của nàng, Hoắc Quang một tay an bài cho Thượng Quan An. Thượng Quan Kiệt sau khi phát giác Hoắc Liên Nhi nghe lén bọn họ nói chuyện, vốn định tương kế tựu kế, khiến cho Hoắc Liên Nhi truyền ra tin tức giả, làm Hoắc Quang rối loạn, nhưng không ngờ Hoắc Quang có đường tin tức khác. Thượng Quan Kiệt tuy là hổ phụ,

nhưng lại sinh ra khuyển tử, phỏng chừng Thượng Quan Kiệt căn bản không thể tưởng được Thượng Quan An thế mà lại đem chuyện quan trọng như vậy nói cho tiểu thiếp.”

Lưu Bệnh Dĩ cười: “Từ xưa đều là như thế, các gia tộc quyền thế lớn suy tàn đều là bắt đầu thối nát từ bên trong trước. Hoắc Quang là người thế nào? Căn bản không cần nghe kỹ tin tức. Miễn là khi Thượng Quan An trên giường mất hồn, tùy ý nói ra nửa câu, Hoắc Quang còn có thể đoán được toàn bộ kế hoạch của Thượng Quan gia.”

Mạnh Giác gật đầu đồng ý.

Lưu Bệnh Dĩ than nhẹ một tiếng, “Hoắc Liên Nhi không biết sự thực ra sao cũng tốt, ít đi vài phần thương tâm.”

Mạnh Giác bên môi có chút ý cười châm chọc: “Nếu người nhìn thấy vẻ mặt Hoắc Liên Nhi trước khi chết sẽ không nói như thế.”

Lưu Bệnh Dĩ vẽ mặt khê biến, “Trong bốn phụ chính đại thần, Hoắc Quang luyện tiết quý trọng thanh danh nhất. Người trong yến tiệc của công chúa hôm qua chỉ sợ ngoại trừ thân tín Hoắc thị, tất cả đều khó thoát khỏi cái chết. Người nếu trước đó biết có thể có biến, tại sao còn đi theo? Không sợ Hoắc Quang động sát tâm sao?”

Mạnh Giác cười khổ: “Hoắc Quang hẳn là cũng đã tâm sinh nghi ngờ đối với ta, nếu hôm qua ta không đi, Hoắc Quang vì bảo vệ việc cơ mật, phiền toái của ta còn lớn hơn nữa.”

Lưu Bệnh Dĩ cười rộ lên: “Thường thường đi ở bờ sông, sao có thể không ướt chân?”

Mạnh Giác nét mặt trịnh trọng: “Trước khi sự tình bình ổn, người giúp ta lưu ý tới Vân Ca.”

Lưu Bệnh Dĩ gật đầu: “Không cần người nói. Hiện tại trong cung tình hình như thế nào?”

Mạnh Giác lắc đầu: “Thừa dịp đêm qua rối loạn, Hoắc Quang thay đổi người của cấm quân hết lượt, thay đổi toàn bộ thống lĩnh không hợp ý hắn, hiện tại cung cấm sâm nghiêm, trong cung rất cuộc tình hình như thế nào, chỉ có Hoắc Quang biết. Xem bố trí hôm qua của Hoắc Quang, hẳn hẳn là tính toán bố cáo Thượng Quan Kiệt, Tang Hoảng Dương, Thượng Quan An liên hợp Yến vương mưu phản, công chúa cũng liên lụy trong đó.”

Lưu Bệnh Dĩ cười ha hả: “Ai mới tin? Binh lực trong thành Trường An, từ cấm quân đến Vũ Lâm doanh đều là người của Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang, triều chính cũng bị Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang thao túng nhiều năm, hoàng thượng không có mấy người thân tín, đương kim hoàng hậu lại là cháu gái của Thượng Quan Kiệt, giả như sau này, thái tử tương lai có một nửa huyết mạch chính là Thượng Quan thị. Yến vương và Thượng Quan Kiệt có quan hệ thế nào? Nửa điểm quan hệ cũng không có. Yến vương chính là muốn thân tín có thân tín, muốn binh có binh, mấy đứa con trai cũng đã lớn tuổi. Thượng Quan Kiệt còn muốn giết Lưu Phát Lăng, lập Yến vương? Ngay cả Thượng Quan Kiệt đầu óc bị chó ăn một nửa, cũng không đến mức nổi điên mưu phản đi lập Yến vương.”

Mạnh Giác cười hỏi: “Từ cổ chí kim, tội danh mưu phản có mấy người không phải ‘Có lẽ có’? Chỉ cần đối phương thắng lợi nói người phản, người chính là phản. Mọi người nịnh bợ lấy lòng người thắng còn không kịp, có mấy người còn có thời gian nghĩ cái gì hợp lý hay không hợp lý? Dân gian bách tính lại làm sao mà hiểu được hoàng gia các người rối rắm phức tạp như thế này?”

*Ý của Mạnh Giác là tội danh mưu phản trước giờ chắc gì đã là thật.

Vào thời Nam Tống, danh tướng Nhạc Phi bị Tần Cối vu là mưu phản, Nguyên soái Hàn Thế Trung đã chất vấn Tần Cối: “Xử tội Nhạc Phi, thế bằng chứng đâu?”, Tần Cối đã trả lời: “Có lẽ có”, và Nhạc Phi vẫn bị kết tội mưu phản. Về sau từ này dùng với nghĩa bịa đặt không có căn cứ. Chú thích này của mình chỉ mang tính tham khảo, vì câu chuyện trên diễn ra vào năm 1141 sau Công nguyên, còn Vân Trung Ca hiện tại đang là năm 76 trước Công nguyên.

Lưu Bệnh Dĩ có chút trầm mặc, đứng dậy bước đi thông thả đến bên cửa sổ, nhìn xuống ngã tư đường trong thành Trường An.

Sau một lúc lâu mới thông thả nói: “Thế sự thực đáng cười! Hơn mười năm trước, Lý Quảng Lợi, Giang Sung ở ngoài sáng, Câu Dặc phu nhân, Yến vương, Thượng Quan Kiệt ở trong tối, hãm hại Vệ Thái tử mưu phản. Lúc ấy bọn họ đại khái đều không nghĩ đến kết cục của mình. Lý Quảng Lợi, Giang Sung không màng tính mạng vất vả bận rộn một hồi, cùng lắm là được Câu Dặc phu nhân xem như xiêm y. Nhưng thật ra Câu Dặc phu nhân cuối cùng cũng được thỏa mãn tâm nguyện, có điều còn chưa cười đợi được nhi tử đăng cơ, đã bị ban chết. Thượng Quan Kiệt như nguyện nường vào ấu chúa, thao túng triều chính, nhưng lại không nghĩ đến kết quả của mình cũng là đại tội mưu phản diệt tộc. Những người này vậy mà không ai có thể cười tới cuối cùng. Hôm nay ta và người ngồi ở chỗ này nhàn rỗi luận sinh tử của người khác, ngày khác không biết chờ chúng ta là vận mệnh như thế nào?”

Mạnh Giác cười đi đến bên cạnh người Lưu Bệnh Dĩ, “Người tính nhờ vào tay Hoắc Quang, đại thù báo được, hẳn là vui vẻ mới đúng.”

Lưu Bệnh Dĩ cười lạnh, “Người lâu nay có nghe qua, tự mình không có năng lực, mượn tay người khác báo thù thì bản thân sẽ vui vẻ? Hôm nay cục diện này nếu là ta thiết lập, ta có lẽ sẽ vui vẻ, nhưng đối với ta, ngay cả là một quân cờ cũng không phải.”

Mạnh Giác mỉm cười, “Bây giờ là ta một thân phiến toái, người chỉ cần cười xem phong vân là được, cho dù muốn chán nản, người đó chỉ có thể là ta, bao giờ mới đến phiên người?”

Lưu Bệnh Dĩ nhớ tới chuyện cũ phiến muộn bị Mạnh Giác nói đùa làm giảm bớt, trên mặt lại mang ba phần tùy ý, ba phần uể oải vô lại cười lên. Mạnh Giác đẩy cửa sổ ra, nhìn ra xa hướng trời xanh, “Nhân sinh lạc thú ngay đây mà không biết, quá trình phấn đấu là quan trọng hơn, kết quả chẳng qua chỉ là cho người khác xem, quá trình mới chính là tự nó tạo nên nhân sinh. Nguyên nhân chính là vì không biết ngày mai thế nào, cho nên mới có thể phát sinh vô số điều, mà ta muốn chính là nắm bắt lấy những gì ta có khả năng thực hiện.” Khi Mạnh Giác nói chuyện, hiếm thấy ít đi vài phần ôn nhu, có thêm vài phần sục sôi mạnh mẽ, tay ở ngoài cửa sổ vung lên, tựa hồ nắm bắt toàn bộ trời xanh.

Vân Ca ở bên ngoài gõ cửa, “Hai người đã nói xong chưa?”

Lưu Bệnh Dĩ đi ra mở cửa, dắt Hứa Bình Quân đi xuống dưới lầu. Vân Ca vội hỏi: “Hai người đi đâu?”

Hứa Bình Quân cười quay đầu lại: “Trong lòng muội chẳng lẽ không đúng là đã sớm mong những người rảnh rỗi như chúng ta tránh đi sao?”

Vân Ca nhăn nhăn mũi, đang muốn cãi lại, Mạnh Giác kéo nàng vào trong phòng, một lời còn chưa kịp nói đã ôm chặt nàng vào lòng. Vân Ca khẩn trương tim thịch thịch đập loạn, tưởng là Mạnh Giác sẽ làm gì đó, nhưng không ngờ Mạnh Giác chỉ im lặng ôm nàng, đầu tựa lên đầu của nàng, hình như có chút mỏi mệt.

Vân Ca trong lòng tự giấu chính mình, tâm trạng bối rối bình phục lại, đưa tay ôm lấy Mạnh Giác.

Hắn không nói, nàng cũng không lên tiếng. Chỉ lẳng lẳng ôm chặt nhau, mặc cho ngoài cửa sổ thời gian lưu chuyển.

Lưu Phát Lăng đang lắng nghe Hoắc Quang tấu trình tội chứng mưu phản của Thượng Quan Kiệt và Yến vương. Yến vương vốn đã có phản tâm, chứng cứ hãn mưu phản căn bản không cần tạo cũng đã chất thành một đồng lớn. Thượng Quan Kiệt, Thượng Quan An gần đây cùng Yến vương qua lại thân mật, vả lại tự mình điều động Vũ Lâm doanh, lại thêm nhân chứng, vật chứng, đúng là thiết chứng như sơn*. Tội trạng của công chúa có vật chứng, là thư từ qua lại, còn có thị nữ của công chúa làm chứng.

*Chứng cứ rành rành như núi.

Sau khi Hoắc Quang bày ra toàn bộ thư từ, tài vật qua lại làm tội chứng, thỉnh cầu Lưu Phát Lăng lập tức phái binh bao vây tấn công Yến quốc, đề phòng Yến vương xuất binh.

Đối mặt với thái độ khiêm tốn bình thường như xưa nay của Hoắc Quang, Lưu Phát Lăng cũng vẫn không lạnh không nóng như trước: “Toàn bộ đều chuẩn theo người tấu trình. Lập tức chiếu cáo thiên hạ, lệnh Diên Thiên Thu phát binh tới Yến quốc, trong chiếu thư viết rõ tội trạng chỉ một mình Yến vương, không liên quan tới con cháu. Nếu Đại Tư Mã đã thu thập được đầy đủ chứng như thế, nói vậy từ lâu đã chú ý tới Yến vương, bên cạnh hẳn tất có người của Đại Tư Mã, Yến vương cho dù khởi sự, trăm cũng có thể không cần lo lắng binh loạn gây họa cho dân chúng.”

Hoắc Quang đáp: “Chúng thần nhất định tận lực.”

Lưu Phất Lăng nói: “Yến vương và Ngạc Ấp công chúa mặc dù có tội, dù sao cũng là huynh tỷ ruột thịt của trẫm, nếu trẫm hạ chỉ giết bọn họ, ngày sau chỉ sợ không còn mặt mũi nào gặp phụ hoàng, đưa bọn họ đi giam lỏng là được.”

Hoắc Quang còn muốn nói thêm, Lưu Phất Lăng cầm quốc tử đặt ở trước mặt ông ta: “Nếu người không đồng ý với ý tứ của trẫm, có thể tự mình ban chỉ đóng ấn.”

Đôi mắt Lưu Phất Lăng mặc dù giống Hán Vũ Đế Lưu Triệt, nhưng bởi vì chuyện trước kia, vẻ mặt càng lúc càng đậm mạc, cho nên nguyên bản là giống tám phần giờ chỉ còn ba phần.

Lúc này ánh mắt sắc bén, ẩn chứa sát khí, giống như Hoắc Quang khi còn trẻ, một ánh nhìn như xuyên thấu. Hoắc Quang trong lòng chấn động, không khỏi lui về phía sau từng bước, bỗng chốc quỳ gối trên mặt đất, “Thần không dám.”

Lưu Phất Lăng thu hồi quốc tử, trẫm ngâm không nói.

Nếu đi đến một bước này, hiện tại chỉ có thể hết sức tránh cho bởi vì tranh đoạt quyền lực dẫn đến chiến tranh gây họa cho bách tính. Sau một chớp mắt, Lưu Phất Lăng nói: “Truyền chỉ trấn an Quảng Lăng vương, đồng thời tăng thêm binh lực trấn giữ phụ cận Quảng Lăng quốc, khiến cho Quảng Lăng vương không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu trong vòng ba ngày không thể để cho Yến vương mở rộng cửa thành nhận tội, Đại Tư Mã hẳn là có thể dự đoán đến hậu quả.”

Hoắc Quang sắc mặt nặng nề, gật nhẹ đầu, “Thần nhất định dùng hết toàn lực, còn Xương Ấp quốc? Có cần hay không. . .”

“Không cần phải quản Xương Ấp vương.” Lưu Phất Lăng nói xong, đứng dậy ra cửa điện.

Vu An đi theo phía sau Lưu Phất Lăng, xem phương hướng Lưu Phất Lăng đi là tới cung điện hoàng hậu ở – Tiêu Phòng Cung. Trong lòng hẩn buồn bực, năm thì mười họa mới tới một lần, hôm nay thì vì sao lại muốn tới?

Cung nữ bên ngoài Tiêu Phòng cung có thêm vài khuôn mặt mới, những khuôn mặt cũ đã tìm không thấy. Vu An oán hận than, Hoắc Quang thật sự là thủ đoạn lỗi đời. Cung nữ thấy hoàng đế giá lâm, sau khi thỉnh an đều tránh đi.

Lưu Phất Lăng ra hiệu bảo Vu An đi mở màn che bên ngoài giường ra. Vu An muốn vén lên, bên trong đã có một đôi tay túm rất chặt, không cho hắn mở ra.

Vu An muốn dùng sức, Lưu Phất Lăng phát phát tay, ý bảo hắn lui ra, đi ra ngoài phòng canh giữ.

“Tiểu Muội, là trẫm, vén rèm.”

Sau một lúc, hai bên màn được kéo ra, hé ra một gương mặt tràn đầy nước mắt ngoài màn, “Hoàng đế đại ca? Bà vú nói ông nội của ta, bà nội ta, phụ thân ta, mẫu thân ta, đệ đệ của ta, Lan cô cô của ta đều chết hết, thật vậy không?”

Lưu Phất Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Thượng Quan Tiểu Muội nước mắt rơi càng lúc càng nhanh, há miệng muốn cao giọng khóc lớn, lại quét mắt nhìn phía ngoài điện, không dám khóc thành tiếng, “Cha không phải đã nói, nếu ta tiến cung, bọn họ sẽ sống rất tốt sao?”

Lưu Phất Lăng nói: “Tiểu Muội, ta hiện tại sẽ nói những lời rất quan trọng, muội nên lắng tai nghe. Muội năm nay mười ba tuổi, đã là người lớn rồi, người lớn chung quy sẽ không muốn khóc nhiều nữa. Ông ngoại muội xử lý xong những chuyện trong tay sẽ tới thăm muội, muội còn đang khóc, ông ấy sẽ mất hứng, nếu ông ấy mất hứng. . .”

Thân thể Tiểu Muội lui về phía bên trong giường cuộn tròn lại, giống một con ốc sên muốn tiến vào bên trong cái vỏ cứng của mình để trốn, nhưng nàng không có cái vỏ cứng kia, chỉ có thể lấy hai tay ôm lấy chính mình, “Ta biết, ông ngoại nếu mất hứng, sẽ cũng giết ta.”

Lưu Phất Lăng ngậy người một lát, “Xem ra muối thực sự trưởng thành rồi. Nếu ông ngoại hỏi muối, có nhớ cha mẹ không? Muối nên trả lời như thế nào?”

Tiểu Muội vừa lau nước mắt, vừa nói: “Ta sẽ nói, ta sáu tuổi đã dọn tới ở trong cung, rất ít gặp mặt họ, tuy biết rằng cha mẹ hẳn là tốt lắm, nhưng bây giờ tốt như thế nào không thể nói rõ được, tuy rằng rất muốn có mẫu thân, nhưng có thời điểm cảm thấy cung nữ tỷ tỷ hằng ngày chăm sóc sinh hoạt thường này thân thiết, gần gũi hơn.”

Lưu Phất Lăng nhẹ gật đầu khen ngợi, “Tiểu Muội thông minh, vài năm này, muối ở trong cung học được không ít.”

Lưu Phất Lăng đứng dậy, bước ra bên ngoài. Tiểu Muội ở phía sau hẳn kêu lên: “Hoàng đế đại ca, huynh chừng nào thì lại đến gặp ta?”

Bước chân Lưu Phất Lăng có hơi dừng một chút, nhưng không trả lời câu hỏi của Tiểu Muội, bóng dáng ấy vẫn bước về phía trước như cũ. Điện phủ rộng lớn, tựa hồ vô hạn, Tiểu Muội bình tĩnh nhìn bóng dáng qua sa liêm* càng đi càng nhạt dần kia.

*Sa liêm: mảnh bằng vải sa, sa: tên một loại hàng dệt đẹp ở Trung Quốc.

Cuối cùng, biến mất không thấy.

Chỉ có sa liêm vẫn nhẹ nhàng lay động, nhắc nhở nàng, người nợ thật sự đã tới nơi này. Tiểu Muội buông sa liêm xuống, tiện tay cầm lên một bộ y phục nhét vào miệng, nhét thật chặt, nước mắt vẫn rơi như mưa, hai tay nắm chặt thành quyền, điên cuồng mà quơ quào, lại không có một âm thanh nào phát ra,

Bên ngoài màn.

Mùi thơm ngọt của huân hương từng vòng từng vòng tản ra.

Một phòng tĩnh mịch.

16. Q.1 - Chương 16: Kết Đồng Tâm

Thất Lý Hương tuy rằng đã mở cửa, nhưng việc buôn bán vẫn vắng vẻ như cũ. Hứa Bình Quân đưa mắt nhìn bốn phía, thấy chung quanh không có người, tiến đến bên tai Vân Ca nhỏ giọng hỏi: “Muội xong hết việc chưa? Xong việc rồi, hôm nay chúng ta về sớm một chút.”

Vân Ca kinh ngạc hỏi: “Đại ca không phải đã dặn chúng ta, huynh ấy tới đón chúng ta cùng đi về sao? Không đợi đại ca sao?”

Hứa Bình Quân mặt có chút đỏ, thấp giọng nói: “Tỷ muốn đi gặp đại phu, trên người đã một tháng không có rồi..., tỷ nghi là, nghi là...”

Vân Ca cau mày suy nghĩ một lát: “Phỏng chừng là tỷ hằng ngày ăn uống nhiều đồ có tính lạnh, hẳn là không có gì quá đáng ngại. Tháng này ăn nhiều một chút đồ ăn tính nóng.”

Hứa Bình Quân nhẹ nhéo Vân Ca một cái: “Thật sự là ngốc! Tỷ nghi là tỷ có...”

Vân Ca vẫn không kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi: “Tỷ có cái gì?”

Hứa Bình Quân xoay người một cái xem thường, vài phần ngượng ngùng lúc trước đã sớm bị Vân Ca làm cho bực mình tới mất sạch: “Có đứa nhỏ!”

Vân Ca ngậy người trong chớp mắt, đột nhiên ôm lấy Hứa Bình Quân, rồi lại lập tức sợ tới mức buông nàng ấy ra, giống như vừa mới ôm một chút thôi là đã làm thương tổn đến đứa bé. Vân Ca thật cẩn thận chạm nhẹ vào bụng Hứa Bình Quân, hưng phấn mà nói: “Đợi cho đại ca biết được khẳng định sẽ cao hứng chết được. Bây giờ muội tìm người đi kiếm đại ca.”

Hứa Bình Quân giữ chặt tay Vân Ca: “Tỷ còn chưa dám chắc chắn, cho nên muốn tự mình đi gặp đại phu trước, chờ khi xác định rồi mới nói cho Bệnh Dĩ. Nói không chừng là tỷ vui mừng uống công một hồi đấy.”

Vân Ca gật đầu: “Cũng được, bây giờ hai chúng ta đi luôn.”

Lúc đại phu nói cho Hứa Bình Quân đích thật là hỉ mạch, hai người Hứa Bình Quân và Vân Ca mừng đến ngay cả nói cũng đều nói không thành câu. Hứa Bình Quân luôn luôn tiết kiệm lại lần đầu tiên phá lệ, đưa thêm cho đại phu một ít tiền ngoài tiền khám, liền tiếp nói: “Cám ơn, cám ơn, cám ơn. . .”

Đại phu trẻ tuổi ngượng ngừng đứng lên tạ ơn, quay sang nói với Hứa Bình Quân: “Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ. Muốn tạ ơn nên đi tạ ơn phu quân của cô, đây cũng không phải là công lao của ta.”

Một câu nói ra trong lúc gấp gáp lại thành một câu lỡ lời, đại phu lại càng bối rối, gương mặt đỏ bừng, nhưng rốt cục cũng làm cho tiếng “Cám ơn” của Hứa Bình Quân ngừng lại.

Vân Ca đập bàn suýt nữa cười thành tiếng.

Khi Vân Ca và Hứa Bình Quân ra khỏi y quán, sắc trời đã tối đen. Hai người đều thập phần hưng phấn, Vân Ca cười nói: “Được rồi, kể từ hôm nay, chuyện ăn uống của tỷ đều do muội toàn quyền phụ trách. Thuốc dưỡng thai tốt nhất không nên uống, dù sao cũng là thuốc nên có ba phần độc, muội trở về cẩn thận đọc sách, lại bảo Mạnh Giác bắt mạch cho tỷ, nhất định. . .”

Vân Ca chợt thấy ngô nhỏ im lặng khác thường, vài phần bản năng động vật làm cho nàng lập tức nắm lấy cánh tay Hứa Bình Quân bắt đầu chạy, nhưng cũng đã chậm. Vài đại hán che mặt trước sau vây kín các nàng.

Vân Ca lo lắng cho Hứa Bình Quân, lập tức nói: “Các người muốn tìm ai? Bất luận các người xuất phát từ mục đích gì, bắt một mình ta là đủ rồi.”

Một người hừ khê một tiếng: “Hai người đều muốn.”

Hứa Bình Quân cầm lấy tay Vân Ca, thân thể run rẩy tới không ra bộ dáng gì hết: “Chúng ta không có tiền, chỉ là bách tính bình thường.”

Vân Ca nhẹ nắm chặt tay Hứa Bình Quân: “Chúng ta sẽ nghe lời theo các người đi, không cần làm thương tổn chúng ta, nếu không cá chết lưới rách, nhất phách lưỡng tán*.”

*Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, là câu thành ngữ ý chỉ chia đôi đường, không còn dính líu gì tới nhau.

Tên đầu lĩnh nhún vai, tựa hồ đối với nhiệm vụ của mình dễ dàng như thế đã hoàn thành, vô cùng kinh ngạc, vẫy tay với đám người còn lại, lệnh cho bọn họ đưa Vân Ca và Hứa Bình Quân nhét vào một chiếc xe ngựa đen được che chắn cẩn thận, đoàn người vội vàng rời đi.

Hứa Bình Quân vuốt nhẹ bụng mình, rầu rĩ hỏi: “Bọn họ là ai?”

Vân Ca lắc lắc đầu: “Tỷ không có tiền, muội cũng không có tiền, tỷ không có kẻ thù, muội cũng không có kẻ thù, chuyện này chỉ có thể hỏi Mạnh Giác hoặc là đại ca. Tỷ tỷ không cần lo lắng, bọn họ không hạ độc thủ ngay tại chỗ, ngược lại còn mang chúng ta đi, chứng tỏ chỉ dùng chúng ta để đưa ra yêu cầu đối với Mạnh Giác hoặc là đại ca. Một khi đã như vậy, tạm thời không cần lo lắng.”

Hứa Bình Quân bất đắc dĩ gật nhẹ đầu, tựa vào vai Vân Ca. Có lẽ bởi vì đứa bé, Hứa Bình Quân có thêm vài phần yếu đuối so với bình thường. Đột nhiên lúc này Vân Ca nảy sinh cảm giác nàng phải có trách nhiệm bảo vệ cho hai người.

Vân Ca bỗng nhiên chạm đến thanh chủy thủ ngày đó Mạnh Giác tặng nàng, bởi vì thanh chủy thủ này được chế tạo tinh xảo, mang theo rất thuận tiện, dùng cắt hoa cỏ cây cối rất tốt, cho nên Vân Ca vẫn mang theo bên người.

Vân Ca thấp giọng nói với Hứa Bình Quân: “Làm bộ khóc, không cần quá lớn tiếng, cũng không cần quá nhỏ tiếng.”

Hứa Bình Quân mặc dù không hiểu tại sao, nhưng xưa nay biết Vân Ca mưu ma chước quỷ nhiều nhất, cho nên hu hu nức nở giả vờ khóc lên. Vân Ca miệng làm bộ khuyên nàng ấy, nhưng bên dưới tay cũng không rảnh, lấy chủy thủ ra, cuộn thảm trên xe ngựa lên, dọc theo khe hở của tấm ván gỗ, cẩn thận đục một lỗ.

Chờ khi đục được một cái lỗ nhỏ, Vân Ca đưa chủy thủ cho Hứa Bình Quân, ý bảo nàng ấy cất kỹ. Nàng lấy ra vài cái hà bao, mở ra một cái trong đó, bên trong là một ít hạt hồ tiêu, nàng cẩn thận nắm một ít hồ tiêu, hạt hồ tiêu theo lỗ nhỏ, từng hạt từng hạt rơi xuống. Nhưng xe ngựa chưa dừng lại, hạt hồ tiêu cũng đã dùng hết, Vân Ca chỉ có thể mang toàn bộ những gì có thể dùng được trong hà bao đều đem dùng hết.

Thấy tốc độ xe ngựa chậm lại, Vân Ca lập tức chỉnh lại tấm thảm như cũ, ôm lấy Hứa Bình Quân, giống như hai người đang ôm đầu khóc. Khi xuống xe ngựa, Vân Ca và Hứa Bình Quân đều bị một miếng vải đen trùm lên đầu. Chờ khi lấy miếng vải đen ra, đã ở trong một căn phòng, tuy rằng đơn sơ, nhưng đệm chăn đầy đủ hết, không bao lâu còn có người đưa thức ăn tới.

Vân Ca dặn Hứa Bình Quân trước bình tĩnh nghỉ ngơi một đêm, thứ nhất, yên lặng chờ Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ tới cứu bọn họ. Thứ hai, nếu Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ không thể đến kịp lúc, khi đó các nàng phải nghĩ cách đào tẩu, cần có thể lực tốt.

Hứa Bình Quân nhỏ giọng hỏi: “Cách của muội có thể dùng được sao?”

“Không biết, để xem Mạnh Giác và đại ca có chú ý đến hay không, nhưng cũng mong trời tối nay không được mưa.”

Hứa Bình Quân vốn tâm trạng không yên, nhưng nhìn thấy Vân Ca bình thản ngủ, lòng cũng yên ổn lại, cũng từ từ đi vào giấc ngủ. Chờ nàng ấy ngủ, Vân Ca ngược lại mở mắt, trừng mắt nhìn trần nhà, cau mày.

Sợ cái gì, cái đó lại đến, muốn trời không mưa, Vân Ca chợt nghe thấy tiếng gió dần dần chuyển lớn, chỉ chốc lát, đã vang lên tiếng mưa rơi vào mái hiên. Vân Ca buồn bực nghĩ, chẳng lẽ ông trời cũng muốn đối nghịch với mình? Ông trời kia, van xin ông, đừng để cho chúng ta bị bắt lại! Đang lúc ý nghĩ xoay chuyển, lại không dám cầu xin nữa, linh nghiệm thì tốt nhưng vạn nhất không linh nghiệm hỏng chuyện thì sao? Vẫn nên tự lực cánh sinh, dựa vào chính mình đi!

Hứa Bình Quân bị tiếng mưa rơi làm tỉnh giấc, lo lắng hỏi: “Vân Ca, chúng ta thật có thể an toàn về nhà sao?”

Vân Ca cười nói: “Sẽ mà! Mạnh Giác và đại ca hẳn là đã sớm phát giác ra chúng ta mất tích, có lẽ đã phát hiện hồ tiêu mà muội bỏ lại, cho dù không thể trực tiếp tìm được chúng ta, sẽ có một ít manh mối có thể điều tra, hơn nữa trời mưa có chỗ tốt của trời mưa, khi trời mưa, canh phòng sẽ lơ lửng, thuận lợi cho chúng ta đào tẩu.”

Ngày hôm sau.

Mưa vẫn rơi xuống mặt đất không dứt như cũ, người trông coi các nàng không nói gì với các nàng, lại hết sức đúng giờ đưa cơm và đồ ăn tới. Vân Ca nhìn ra những người này đều là những người đã trải qua huấn luyện, không phải là người giang hồ bình thường. Nàng không biết những người này rốt cuộc dùng các nàng áp chế Mạnh Giác và đại ca đi làm gì, nhưng trong cơ thể có một chút tri giác động vật, khiến cho nàng từ ánh mắt những người này cảm nhận được sát ý. Ánh mắt bọn họ nhìn nàng và Hứa Bình Quân giống như con sói đang nhìn con thỏ đã bị thần phục dưới móng vuốt của mình, e là bất luận Mạnh Giác và đại ca có dựa theo như lời bọn họ mà làm hay không, bọn họ đều sẽ giết nàng và Hứa Bình Quân.

Vân Ca từ đầu có nghiêng về hướng chờ Mạnh Giác tới cứu các nàng, lúc này lại biết nhất định phải tự cứu chính mình. Thật vất vả mới chờ được đến lúc bầu trời tối đen, Vân Ca bảo Hứa Bình Quân lùi lại vài bước, cẩn thận mở ra một cái hà bao da hươu. Một con nhện to bằng nắm tay trẻ con từ bên trong chậm rì rì bò ra. Vân Ca lặng lẽ lùi lại, chỉ nhìn con nhện không nhanh không chậm từ cửa sổ bò ra ngoài.

Hứa Bình Quân nhỏ giọng hỏi: “Con đó có độc sao?”

Vân Ca gật gù đầu: “Hai ngày trước muội mang rất nhiều tiền tới chỗ thương gia người Hồ mua, là độc dược nhưng cũng là thuốc hay. Loại nhện này có tên là ‘Hắc Quả Phụ’ (hay còn gọi là góa phụ đen, Black Widow), thỉnh thoảng sẽ lấy nhện dục làm thức ăn. Con nhện này là do người nuôi, vì để độc tính ngưng tụ trong cơ thể nó, từ nhỏ thức ăn chính là nhện dục, buổi chiều khi thủ vệ tiến vào đưa cơm, muội đã hạ

được phần nhện dẹt trên người hai thủ vệ, lúc này nó đói bụng hai ngày, khẳng định sẽ ngửi thấy mùi mà bò tới, còn lại phải xem vận khí.”

Hứa Bình Quân lặng lẽ dựa sát cánh cửa, khẩn trương lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Vân Ca dùng chủy thủ, cẩn thận cắt tấm chăn ra, lấy chăn làm áo mưa cho Hứa Bình Quân, toàn bộ lớp lót bên trong chăn cắt thành từng mảnh, lần lượt buộc từng mảnh vải lại với nhau, nối lại thành một sợi dây thừng.

Bởi vì đêm đen mưa lớn, ngoại trừ ngẫu nhiên có thủ vệ tuần tra đi qua, những người khác đều ở trong phòng uống rượu dùng bữa. Hai người trông coi Vân Ca và Hứa Bình Quân lại phải ở dưới mái hiên gác đêm, trong lòng buồn bực, căn bản không lưu ý đến nguy hiểm đang lặng lẽ bò trên mặt đất.

Hắc Quả Phụ tiết ra độc được nhưng đồng thời trước đó cũng sẽ tiết ra một loại thành phần gây tê, làm con mồi bị cắn tê liệt. Một thủ vệ không kiên nhẫn xoa xoa tay. Một người thấp giọng nói: “Cố gắng nhịn thêm chút nữa, buổi tối hôm nay sẽ dùng tới các nòng, nói không chừng qua một hồi, đầu lĩnh sẽ đến thông báo cho chúng ta biết.”

Hai người bỗng nhiên cảm thấy vô cùng buồn ngủ, một người thật sự chống đỡ không được, lên tiếng “Ta ngồi một lát”, dựa sát vào cánh cửa ngồi xuống, người còn lại cũng ngồi xuống.

Chỉ chốc lát hai người đều nhắm hai mắt lại. Hứa Bình Quân ra hiệu với Vân Ca, Vân Ca gật đầu, trước hết để cho Hứa Bình Quân cầm tới trát đầy trên giày.

“Hắc Quả Phụ rất ghét mùi tỏi. Không biết nó chui vào hay chạy đi đâu, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.”

Hứa Bình Quân vừa nghe, lập tức bôi không ít lên trên tay, trên mặt, trên cổ. Vân Ca cười đem áo mưa mình làm xong che lên người Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân biết mình đang mang thai, cũng không khách khí với Vân Ca, chỉ nắm thật chặt tay Vân Ca. Vân Ca lấy chủy thủ cẩn thận hướng cánh cửa có khóa kia, bắt đầu từ tấm ván gỗ cắt xuống dưới.

Cửa vừa mở, hai thủ vệ lập tức ngã trên mặt đất, Hứa Bình Quân hoảng sợ lui về phía sau một bước dài: “Bọn họ đều chết hết sao?”

“Không có, không có, đại khái chỉ là ngất đi thôi, Hứa tỷ tỷ nhanh một chút.” Vân Ca lừa Hứa Bình Quân đi qua thi thể hai người, đưa chủy thủ cho Hứa Bình Quân, chỉ vào phương hướng mà nòng nhớ mang máng: “Tỷ chạy trước sang hướng bên kia đi, muội lập tức tới ngay.”

“Muội làm gì?”

“Muội muốn nguy trang nơi này một chút, kéo dài một ít thời gian, nếu không người tuần tra vừa nhìn thấy chỗ này, thì đều biết chúng ta đã trốn.”

Vân Ca cố nén sợ hãi đóng kỹ hai cánh cửa, đặt thi thể hai thủ vệ mỗi người dựa vững vào khung cửa và trong góc tường. Nhìn từ xa, không có gì khác thường. Khi Vân Ca đuổi theo Hứa Bình Quân gương mặt đã tái nhợt, cả người đều run rẩy.

Hứa Bình Quân hỏi: “Vân ca, muội làm sao vậy? Muội nôn mửa sao?”

Vân Ca lắc đầu: “Muội không sao, chúng ta chạy đi, thừa dịp trước khi bọn họ phát hiện, cố gắng hết sức rời xa nơi này.”

Hai người khom lưng, liều mạng chạy trốn ở dưới đám cây. Chạy được một đoạn, quả nhiên thấy xe ngựa ngày đó đỗ dưới bức tường cao. Vân Ca võ công mặc dù kém, nhưng nhờ vào cây, còn có thể nhảy ra ngoài, Hứa Bình Quân thì lại một chút công phu cũng không có.

“Muội lên trước, tìm chỗ cố định dây thừng cho tốt.”

Vân Ca vội vàng trèo lên cây, dựa vào lực đẩy của cành cây, trèo được lên trên bờ tường. Cầm chủy thủ ngấp tới cán vào trong tường, lại cột chắc dây thừng làm từ những mảnh vải vào thân chủy thủ, Vân Ca thả dây thừng xuống: “Hứa tỷ tỷ, nhanh trèo lên đây.”

Hứa Bình Quân nhìn tường cao cao, lắc lắc đầu: “Tỷ không trèo lên được đâu.”

Vân Ca sốt ruột nói: “Tỷ tỷ, tỷ có thể trèo lên mà.”

Hứa Bình Quân vẫn lắc đầu: “Không được! Ngộ nhờ ngã xuống thì sao?”

Vân Ca suy nghĩ một lát, nhảy xuống, ngồi xổm trên mặt đất, “Hứa tử tử, tử túm dây thừng, giẫm lên vai muối. Muối chậm chậm đứng lên, chờ khi muối đứng lên hẳn, đầu của tử vốn chỉ cách bờ tường bằng chiều cao của hai người thôi, tử nhất định có thể trèo lên, muối sẽ ở dưới đất bảo vệ tử, tuyệt đối sẽ không làm ngã tử.”

Hứa Bình Quân tay đặt ở bụng còn đang do dự, Vân Ca nói: “Hứa tử tử, bọn họ sẽ giết chúng ta, muối cảm nhận được, cho nên chúng ta nhất định phải trốn.”

Hứa Bình Quân cắn chặt răng, đứng trên vai Vân Ca. Làm mẹ cơ thể sẽ vô cùng yếu đuối, nhưng cũng vô cùng dũng cảm. Vân Ca ở dưới đất căng thẳng nhìn chằm chằm Hứa Bình Quân, nàng thấy Hứa Bình Quân sợ hãi, nhìn thấy khi Hứa Bình Quân mới trèo lên được một nửa, đã dùng hết khí lực để leo lên tiếp rồi.

Vân Ca vừa khấn trương duỗi tay, vừa không ngừng nói: “Còn có một chút, cũng sắp tới rồi, còn có một chút, cũng sắp tới rồi.”

Mơ hồ nghe được tiếng người nói cùng tiếng bước chân rối loạn. Vân Ca không thể quay đầu lại nhìn, cũng không thể trèo lên tường, chỉ nhìn chằm chằm Hứa Bình Quân, một lần nữa khích lệ Hứa Bình Quân trèo lên bờ tường.

Hứa Bình Quân gọi: “Vân Ca, bọn họ đuổi tới rồi, muối... Muội mau lên đây, không cần lo cho tử.”

Vân Ca lập tức mắng: “Hứa Bình Quân, muối quan tâm không phải là tử, ai thích quan tâm tới người vô dụng như tử? Muội chỉ quan tâm tới đứa bé trong bụng tử thôi, tử còn không đi, tử muốn hại chết đứa bé sao? Đại ca sẽ hận tử.”

Hứa Bình Quân nghe thấy tiếng nói của những người phía sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Nàng vừa khóc, vừa nghĩ tới đứa bé, trong cơ thể lại có một cỗ khí lực, khiến cho nàng trèo được lên bờ tường.

Vân Ca lập tức nói: “Kéo dây thừng lên, sau đó theo dây thừng trượt xuống, việc này rất đơn giản, đi mau!”

Hứa Bình Quân từ trên cao nhìn xuống, đã nhìn thấy một đoàn người binh khí cầm trong tay, nàng khóc hỏi: “Muội thì sao? Muội mau lên đây.”

Vân Ca nhìn nàng khinh thường chu chu môi: “Muội đi đường khác. Muội có võ công, không có tử liên lụy, thực dễ dàng thoát thân, tử nhanh trèo xuống, đừng có làm liên lụy tới muội!” Nói xong, liền phi thân ra ngoài.

Truy binh nghe được tiếng động Vân Ca tận lực gây ra trong đám cây cối, lập tức kêu lên: “Ồ bên kia, ở bên kia.”

Hứa Bình Quân vừa khóc, vừa theo dây thừng trượt xuống. Hai chân vừa rơi xuống đất, nàng lập tức thất tha thất thểu liều mạng chạy, trong lòng điên cuồng mà gọi: “Bệnh Dĩ, Bệnh Dĩ, Mạnh Giác, Mạnh Giác, hai người đang ở đâu? Hai người đang ở chỗ nào?”

Nước mắt trên mặt, nước mưa trên trời rơi xuống, đêm tối đen, Hứa Bình Quân lòng tràn đầy tuyệt vọng. Đều là bởi vì nàng muốn lên đi gặp đại phu, nếu không phải nàng muốn đi gặp đại phu, sẽ không bị người ta bắt đi, đều là bởi vì nàng làm liên lụy, nếu không Vân Ca sớm đã chạy thoát. Tất cả đều là lỗi của nàng!

Mưa tuôn đầy trời, bốn phía đều tối đen. Hứa Bình Quân chỉ biết phải chạy, nhưng không biết làm thế nào mới có thể thoát khỏi bóng tối, nghĩ đến cảnh ngộ lúc này của Vân Ca, Hứa Bình Quân khó khăn nén lại bi thương trong lòng, ngửa đầu lên trời hét lên: “Bệnh Dĩ, Mạnh Giác rốt cuộc hai người đang ở chỗ nào?”

Không ngờ vậy mà lại nghe thấy: “Bình Quân, Bình Quân, là nàng sao?”

“Là thiếp, là thiếp.” Hứa Bình Quân điên cuồng hô lớn, trong màn mưa nặng hạt, vài bóng người xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ, trong nháy mắt thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Lưu Bệnh Dĩ lập tức ôm lấy nàng, nàng khóc lớn: “Đi cứu Vân Ca, nhanh đi, nhanh đi, bằng không nếu chậm. . .”

Mạnh Giác sắc mặt trắng bệch, cầm áo mưa trên người ném cho Lưu Bệnh Dĩ, lập tức biến mất ở trong màn mưa. Lưu Bệnh Dĩ nhìn phương hướng Mạnh Giác biến mất một lát, lại nhìn Hứa Bình Quân đang yếu ớt trong lòng, kìm lại mong muốn của bản thân, quay sang nhóm du hiệp khách phía sau lần lượt lớn tiếng nói: “Bằng hữu của Bệnh Dĩ còn bị vây khốn bên trong, xin nhờ các vị huynh đệ phối hợp với Mạnh huynh cứu người trước.”

Có người bên cạnh phi thân lướt đi qua, còn cười hỏi: “Sau khi cứu người, chúng ta có thể đại khai sát giới chứ, lão tử từ lâu rồi làm người vô dụng, lá gan đem nhắm rượu mất rồi.”

Lưu Bệnh Dĩ hào sảng cười to nói: “Tự nhiên! Nhưng có khả năng mà thỏa chí như vậy rồi quay về được sao?” Tới lúc cúi đầu, giọng nói đã rất ôn hòa: “Ta đưa nàng về nhà trước.”

Hứa Bình Quân lắc đầu: “Thiếp muốn chờ cứu được Vân Ca mới đi, bọn thiếp cùng nhau tới đây, đương nhiên phải cùng nhau đi về.”

Lưu Bệnh Dĩ hỏi: “Thân thể nàng chịu nổi sao?”

Hứa Bình Quân gắng gượng cười cười: “Chỉ là ngấm một chút nước mưa, thiếp chỉ là sợ hãi, càng lúc càng sợ hãi.”

Lưu Bệnh Dĩ cũng không nhiều lời nữa, dùng áo mưa Mạnh Giác ném lại bọc quanh người Hứa Bình Quân thật cẩn thận, ôm Hứa Bình Quân đuổi theo hướng đi của mọi người.

Lưu Bệnh Dĩ che chở cho Hứa Bình Quân đứng ở một góc bức tường, quan sát toàn bộ trạch viện*.

*Trạch viện: khu nhà lớn có sân.

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy đột nhiên được đặt mình trong một thế giới khác. Có người mập như cái lu nước, mặt mũi hiền lành, có người gầy như cây gậy trúc, hung thần ác sát, có người giống con gái kiêu mị như hoa, cũng có người giống như người đọc sách quan bào chỉnh tề, nhưng mỗi người đều thân thủ bất phạm, chỉ một cây quạt, một cây dù, thậm chí một dải lụa nhẹ nhàng bay múa, cũng có thể lập tức làm cho kẻ địch ngã xuống.

Có hai ba người là nàng nhận ra, còn lại là rất nhiều gương mặt nàng chưa từng thấy qua. Cho dù gương mặt nhìn qua có chút quen thuộc, nhưng hiện tại xem ra cũng thập phần xa lạ.

Hứa Bình Quân nhỏ giọng hỏi: “Đây là giang hồ hiệp khách che dấu hành tung trong truyền thuyết, ghét ác như thù, lục lâm hảo hán sao?”

“Ừ.”

“Đều là bằng hữu của chàng.”

“Ừ.”

Hứa Bình Quân quen biết Lưu Bệnh Dĩ đã lâu, tuy rằng tính tình Lưu Bệnh Dĩ đôi khi có chút cổ quái, có chút đoán không ra, nhưng nàng vẫn cảm thấy bản thân vẫn biết rõ Lưu Bệnh Dĩ. Nhưng hiện tại nàng có chút hoang mang, nàng thật sự hiểu rõ Lưu Bệnh Dĩ sao?

Lúc này mặt mày Lưu Bệnh Dĩ có tận tình hào hiệp, nhưng biểu lộ càng nhiều chính là vẻ nắm trong tay tánh mạng muôn dân, khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Hứa Bình Quân bỗng nhiên cảm thấy rằng cho dù Quảng Lăng vương ngày đó nàng nhìn thấy khi so sánh với Lưu Bệnh Dĩ, khí thế cũng kém một mảng lớn.

Đột nhiên nhìn thấy trường đao trong tay Hà Tiểu Thất vung tới, đầu một người bay lên, Hứa Bình Quân không khỏi thất thanh kinh hô. Nàng đột nhiên ý thức được, những người này ngã xuống không phải chỉ là ngã. Trong dạ dày của nàng một trận quay cuồng, thân thể lão đảo muốn ngã. May mắn Lưu Bệnh Dĩ vẫn ôm hông của nàng, mới không ngã xuống dưới.

Lưu Bệnh Dĩ nhẹ nhàng ấn khuôn mặt nàng vào đầu vai của mình, dùng mũ áo mưa che toàn bộ bên ngoài: “Không nên nhìn, cũng không phải nghĩ nhiều, những người này đều là người xấu, là đúng người đúng tội.”

Lưu Bệnh Dĩ cũng càng lúc càng thần nhiên nhìn cảnh tượng đầm máu, thậm chí hứng thú xem cũng không nhiều, chỉ có ánh mắt đảo quanh trong đám người, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Đợi đến khi nhìn thấy trong lồng ngực Mạnh Giác ôm một người, hân mới nhẹ thở ra một tiếng, cười đưa tay đặt bên môi, làm một tiếng huýt gió cực kỳ vang dội, phía dưới đồng loạt liên tiếp lên tiếng hô ứng. Ngay sau đó chính là một người cũng không giữ lại, huyết tinh đồ sát.

Lưu Bệnh Dĩ ôm Hứa Bình Quân nhảy xuống tường: “Vân Ca bị thương sao?”

Mạnh Giác lắc đầu, vừa tức cười lại vừa bất đắc dĩ: “Có chút trầy da, cũng không sao hết. Nàng tự mình dọa mình làm cho hôn mê. Nàng giết người, đoán chừng là lần đầu tiên giết người, ban đầu vốn sợ muốn chết, nhưng kết quả người nọ không chết hẳn, khi Vân Ca chạy bị hân nắm lấy chân, nàng vừa thấy hình dáng người nọ giống như lệ quỷ, liền hôn mê bất tỉnh, may mắn đúng lúc Nhị Nguyệt tìm được nàng, nếu không. . .”

“Trước kia ta có cùng nàng đi qua mộ địa, thấy lá gan nàng cũng rất lớn, không nghĩ tới. . .” Lưu Bệnh Dĩ lắc đầu cười lớn, tùy tùng của Mạnh Giác phía sau cũng đều cười rộ lên.

Lúc này tâm trạng bất an của Hứa Bình Quân cũng được thả lỏng, vừa cười lại vừa khóc mắng: “Còn nói mình có võ công, hóa ra là thành cái dạng này.”

Đang nói, bằng hữu của Lưu Bệnh Dĩ lần lượt đi ra, xúm lại quanh Lưu Bệnh Dĩ vái mấy quyền, cười lớn rời đi. Hứa Bình Quân không dám nhìn bọn họ, ánh mắt chỉ có thể dừng lại chỗ Mạnh Giác. May mắn tùy tùng của Mạnh Giác cũng giống như hân, mỗi người đều có phong thái xuất chúng, nữ tử giống như tiểu thư nhà đại gia, nam tử giống như công tử nhà thi thư.

Lưu Bệnh Dĩ cười nhìn trạch viện đã không có một người nào còn sống: “Trận mưa này to, dấu vết gì cũng sẽ không lưu lại.”

Mạnh Giác quay sang Lưu Bệnh Dĩ khen: “Sảng khoái báo thù, vương pháp dường như không dùng được, sau khi giết người, càng thêm ẩn thân ẩn danh, khó trách Tư Mã Thiên lại đặc biệt thích viết thích khách và du hiệp liệt truyện*.”

*Thích khách liệt truyện và Du hiệp liệt truyện là hai phần nhỏ trong cuốn Sử ký Tư Mã Thiên.

Xe ngựa đã đến, Nhị Nguyệt vén màn xe lên, mời bọn họ lên xe. Lên xe, Mạnh Giác cười nói với Hứa Bình Quân: “Ta xem mạch uội một chút.”

Mặt Hứa Bình Quân đỏ lên: “Mạnh đại ca đã biết?”

Mạnh Giác cười gật đầu: “Đoán được tâm tư của muội, biết muội nhất định muốn mình chính miệng nói cho hân biết, cho nên còn cố ý gật hân giúp muội.”

Lưu Bệnh Dĩ cười hỏi: “Hai người các ngươi nói cái gì khó hiểu vậy?”

Hứa Bình Quân cúi đầu, đưa tay cho Mạnh Giác, sau khi Mạnh Giác xem mạch xong, cười nói: “Không làm sao, tuy rằng có dính chút nước mưa, nhưng thân thể muội lúc trước khỏe lắm, trở về phổi mấy vị thuốc phù hợp, điều dưỡng cho tốt một chút là được, nhưng mà về sau cũng không thể để dính mưa nữa, không phải mỗi lần đều có thể may mắn như thế này.”

Hứa Bình Quân do có thừa kinh sợ nên nhẹ gật đầu: “Hai người làm như thế nào tìm được bọn muội.”

Lưu Bệnh Dĩ trả lời: “Phải đa tạ hạt hồ tiêu của Vân Ca. Hồ tiêu là sản vật Tây Vực, dân chúng bình thường cũng chưa từng gặp qua, ngoại trừ Vân Ca, còn có thể là ai sẽ đem đồ gia vị quý hiếm như vậy ném loạn xung quanh? Tuy rằng chúng ta phát hiện có chậm, nhưng dù sao cũng gợi ý cho ta.”

Vân Ca lúc này mới từ từ tỉnh dậy, đôi mắt còn chưa mở hết, đã vội hô to: “Không được bắt ta, không được bắt ta.”

Hứa Bình Quân vừa định cười nhắc nhở, Mạnh Giác ra hiệu bảo nàng ấy đừng lên tiếng, cầm lấy bàn chân Vân Ca cười hỏi: “Nắm lấy muội như thế này sao?”

Thân thể Vân Ca run rẩy, giọng nói cũng đã run rẩy: “Đừng bắt ta, đừng bắt ta, ta không muốn giết người, là người muốn giết ta trước, ta cũng không muốn giết người...”

Mạnh Giác vốn định trêu chọc Vân Ca một chút, lúc này mới phát hiện, Vân Ca thực bị dọa đến không nhẹ, không dám đùa nàg nữa, vỗ nhẹ gò má của nàg: “Vân Ca, là ta.”

Vân Ca mở to mắt nhìn thấy Mạnh Giác, vẻ mặt sợ hãi dần dần biến mất, ngó ra một hồi, đột nhiên nhào tới đánh Mạnh Giác: “Sao huynh bây giờ mới tới? Huynh tại sao lại ngốc như vậy? Muội còn tưởng rằng huynh rất thông minh! Muội giết ba người. . .hu hu... Muội giết ba người. . . Muội còn chạm vào thi thể bọn họ, vẫn mềm, vẫn còn ấm, không phải lạnh... Trên đời rốt cuộc có quỷ hay không? Muội trước kia cảm thấy không có, nhưng muội bây giờ rất sợ hãi. . . huhu...”

Vân Ca đánh rồi đánh, rồi lại nhào vào lòng Mạnh Giác khóc lớn. Mạnh Giác nhẹ nhàng vỗ về Vân Ca, ở bên tai nàg khẽ nói: “Ta biết, không trách muội, không trách muội, tính mạng những người này đều tính trên đầu ta, Diêm Vương sẽ không ghi nợ uội.”

Hứa Bình Quân ngưỡng ngừng quay đầu đi, Lưu Bệnh Dĩ vén một góc màn lên, dời tầm mắt về phía ngoài cửa sổ. Sau khi Vân Ca đem toàn bộ nỗi sợ hãi lần đầu tiên giết người phát thành tiếng khóc, dần dần tỉnh táo lại. Chờ khi phát hiện trong xe ngựa còn có người khác, lập tức bối rối mặt thoáng cái đỏ bừng, ra sức nhéo Mạnh Giác, trừng mắt nhìn hắn, oán trách hắn không nói lời nào thức tỉnh mình.

Mạnh Giác cười hít một hơi khí lạnh, túm chặt lấy tay Vân Ca, không cho nàg lộn xộn thêm nữa. Vân Ca cười đưa mắt nhìn về phía Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân cười lắc đầu.

Vân Ca vừa nhìn Lưu Bệnh Dĩ, vừa cười đến vô cùng mờ ám, Lưu Bệnh Dĩ day day lông mày: “Hai người có chuyện gì giấu ta?”

Vân Ca thu lại tiếng cười, hung dữ truy vấn: “Muội và Hứa tỷ tỷ rốt cuộc là vì người nào trong hai người các huynh mà gặp tai bay vạ gió?”

Lưu Bệnh Dĩ tiện tay giúp Hứa Bình Quân chỉnh lại đệm dựa phía sau nàg có chút nghiêng lệch, cánh tay đan chéo ở trước ngực, lưỡi biếng nằm dựa bên cạnh Hứa Bình Quân, cười nói: “Không phải chuyện của ta, hỏi nhóm Mạnh đại công tử đi!”

Mạnh Giác trước hành một lễ tạ tội với Hứa Bình Quân, lại hành một lễ nhận lỗi với Lưu Bệnh Dĩ: “Yến vương chó cùng dứt giậu, muốn dùng hai người bọn muội uy hiếp ta giúp hắn ám sát Hoắc Quang.”

Vân Ca khó hiểu hỏi: “Vậy bắt muội là được rồi, tại sao còn muốn bắt Hứa tỷ tỷ?”

Mạnh Giác sớm đã đoán được nguyên nhân. Yến vương đã từng nhìn thấy hắn và Hứa Bình Quân ở cùng một chỗ, mà chính hắn lúc ấy bối vì có vài phần tư tâm, cố ý làm lẫn lộn tầm mắt Yến vương, không ngờ rằng sau đó Vân Ca lại tự mình chạy đến trước mặt Yến vương. Tuy rằng Hứa Bình Quân đã gả cho người khác, nhưng Yến vương vì bảo đảm không sai sót gì, đã bắt cả Vân Ca và Hứa Bình Quân lại.

Mạnh Giác mặc dù trong lòng hiểu rõ, nhưng ngoài miệng lại chỉ có thể nói: “Đại khái hai người bọn muội vừa hay ở cùng một chỗ, sợ để lộ tin tức, nên đơn giản bắt luôn cả hai người.”

Vân Ca hỏi: “Ám sát Hoắc Quang không giống như ám sát Yến vương, hiện tại Yến vương đã không quan trọng gì, Hoắc Quang cũng đã một tay che trời, hai người đã làm như thế nào?”

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ nhìn nhau, Mạnh Giác nói: “Ta và Bệnh Dĩ sau khi thương lượng, đã trực tiếp đi gặp Hoắc Quang, đem chuyện Yến vương muốn mượn sức ta ám sát Hoắc Quang nói cho ông ta, ta phối hợp với Hoắc đại nhân hết sức làm cho Yến vương sớm ngày từ bỏ, không còn ngoan cố chống lại, Bệnh Dĩ thì toàn lực điều tra chỗ nhốt hai người. Buổi chiều nhận được báo câu đưa tin, Yến vương đã sợ tội tự vẫn.”

Mạnh Giác nhẹ nhàng băng quơ nói đến chuyện một phiên vương vừa chết, giống như nói về một chuyện đã qua.

“A?” Vân Ca thập phần khiếp sợ: “Yến vương không giống như người sẽ tự sát, ông ta là loại người cho dù bản thân có chết, cũng nhất định liều mạng làm cho người khác cũng ‘cá chết lưới rách’. Địch nhân chết một người, ông ta hòa, địch nhân chết hai người, ông ta có lời. Huống chi hoàng thượng không phải đã không

ban chết cho ông ta sao? Ông ta vì sao lại tự sát? Nếu không cam tâm, đơn giản là bắt đầu đánh trả, nếu muốn sống cho qua ngày, thì nhận tội một cái, sau đó tiếp tục ăn ngon mặc ấm mà sống tiếp.”

Ánh mắt của Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ đều lần lượt thay đổi, Mạnh Giác cười nói: “Đại quân của hoàng thượng đã vây hãm, Yến vương đại khái bởi vì mộng làm hoàng đế bị phá vỡ, nhất thời nghĩ không ra nên tự vẫn. Vân Ca, muội nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hắn chết hắn sống, với muội đều không có quan hệ.”

Vân Ca hừ một tiếng: “Không có quan hệ? Không có quan hệ? Muội đêm nay như thế nào. . .” Nói xong lại trở nên khó chịu. Mạnh Giác cầm tay nàng: “Đều đã qua rồi, ta cam đoan từ nay về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

Vân Ca nhìn Mạnh Giác gượng cười: “Muội không có trách huynh.”

Mạnh Giác thản nhiên cười, trong ánh mắt lại có vài phần đau lòng: “Ta chỉ tự trách chính mình.”

Hứa Bình Quân ho khan vài tiếng: “Khấp cánh tay muội đã nổi da gà hết cả.”

Vân Ca lập tức đỏ mặt, nhắm mắt lại giả bộ ngủ: “Muội mệt rồi, ngủ trước một chút.”

Tuy rằng đã uống thuốc an thần Mạnh Giác sắp xếp, nhưng Vân Ca trong lúc nhất thời vẫn khó có thể xóa đi bóng ma lần đầu tiên giết người, buổi tối thường thường bị ác mộng làm tỉnh giấc.

Mạnh Giác và Vân Ca đều là người bất kể thế tục, thấy Vân Ca như thế, Mạnh Giác dứt khoát hàng đêm qua đó với Vân Ca. Hai người cách một tấm màn mà ngủ. Mặc dù ngay lập tức không thể làm cho Vân Ca không gặp ác mộng nữa, nhưng ít ra khi Vân Ca gặp ác mộng, có người đánh thức nàng từ trong ác mộng, làm nàng không còn sợ hãi.

Sau khi Lưu Bệnh Dĩ biết tin Hứa Bình Quân mang thai, vừa vui vừa buồn, trên mặt đem bao nhiêu buồn bực che giấu hết, chỉ để lộ ra sự chờ mong với sinh mệnh mới. Hắn mua gỗ về, ở trong sân nhỏ làm nôi cho trẻ con, còn dự định làm thêm một con ngựa gỗ nhỏ. Hắn không cho Hứa Bình Quân làm lụng vất vả nữa, mọi việc trong gia đình trước đây hắn đều ôm đồm hết, nấu cơm có Vân Ca phụ trách, rửa chén, giặt quần áo, múc nước, ủ rượu đều trở thành việc của hắn.

Hứa Bình Quân lải nhải: “Để cho người khác thấy chàng là một đại nam nhân mà lại giặt quần áo cho thê tử mình sẽ đều chê cười chàng.”

Lưu Bệnh Dĩ cười nói: “Có phải đại trượng phu hay không thì có quan hệ gì với giặt hay không giặt quần áo, hơn nữa, thương yêu thê tử như thế nào là chuyện của ta, có quan hệ gì với người khác?”

Hứa Bình Quân trong lòng thấy ngọt ngào khôn kể, thường thường là Lưu Bệnh Dĩ ở trong sân nhỏ làm nôi, nàng ở ngay bên cạnh may quần áo cho trẻ con.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây, rơi xuống khoảng sân, ánh nắng vô cùng thanh lệ.

Nàng làm việc mệt mỏi, vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ cúi người bào gọt mấy mảnh gỗ, không khỏi sẽ có một loại cảm giác hạnh phúc đến ngẩn ngơ. Từ nhỏ đến lớn, vật lộn với những ngày tháng khốn khổ, nàng luôn ngóng trông thực hiện nguyện vọng này, thực hiện nguyện vọng kia. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy mãn nguyện, mong mỗi thời gian có thể ngừng trôi ở thời khắc này.

Từ sáng sớm, Mạnh Giác đã ra khỏi nhà, chưa tới giữa trưa thì đã trở về, muốn Vân Ca đi cùng hắn một chuyến ra ngoại thành. Mạnh Giác không dùng xa phu, tự mình đánh xe ngựa chở Vân Ca thẳng ra khỏi Trường An.

Vân Ca ngồi ở bên cạnh hắn, trên đường nói không ngừng, nói chuyện tào lao, một hồi nói chuyện về món ăn của nàng, một hồi nói nàng đọc được câu thơ từ nào, một hồi nói đến người nhà của nàng. Khi nói tới cao hứng, sẽ tự mình cười đến giữa tới giữa lui, khi nói tới chuyện không vui, sẽ cau mày giống như người khác thiếu tiền của nàng.

Mạnh Giác chỉ yên lặng nghe, tươi cười thản nhiên, biểu cảm vẫn không thay đổi lên xuống theo câu chuyện của Vân Ca. Có lúc hắn sẽ chuyển túi nước cho Vân Ca, ý bảo Vân Ca uống nước. Cũng có khi mặt trời lên cao, sẽ cầm cái nón chụp lên đầu Vân Ca. Cũng có khi Vân Ca cười đến sắp ngã thẳng xuống, tay sẽ bỏ dây cương ngựa ra, túm lấy cánh tay Vân Ca, đề phòng nàng té xuống khỏi xe.

Chờ khi xe ngựa dừng ở trước một tòa trang viên, Vân Ca mới kịp nhận ra Mạnh Giác không phải là đưa nàng đi du ngoạn. Tấm biển trên cánh cửa viết hai chữ “Thanh viên”, khu vườn mặc dù được giữ gìn rất tốt, nhưng nhìn từng cọng cây ngọn cỏ, hành lang, cột trụ, dễ dàng nhận thấy hơi có chút bỏ trống nhiều năm, Vân Ca thấp giọng hỏi: “Gia viên của ai vậy?”

Mạnh Giác nắm bả vai Vân Ca, vẻ mặt nghiêm trọng: “Vân Ca, còn nhớ lần trước ta dẫn muội tới gặp thúc thúc không?”

Vân Ca gật đầu.

“Đây cũng là sản nghiệp của thúc ấy, bệnh tình của Phong thúc thúc quá nặng, thuốc và châm cứu đã không còn giúp được gì nữa rồi, hôm nay sợ là lần cuối cùng được gặp thúc ấy. Một lúc nữa, bất kể Phong thúc thúc nói với muội chuyện gì, cũng không được trái lại tâm ý của thúc ấy.”

Vân Ca ra sức gật đầu: “Muội hiểu.”

Mạnh Giác cầm tay Vân Ca, dẫn theo nàng đi vòng qua dãy hành lang dài, bảy rẽ tám ngoặt, sau một lúc tới trước một phòng, phía trước có trồng rất nhiều trúc.

Mạnh Giác ra hiệu bảo Vân Ca ở bên ngoài chờ, tự mình vén màn đi vào trước, tới bên trong phòng, hẳn đi nhanh vài bước, quỳ gối ở trước giường: “Tiểu Giác xin thỉnh tội với Phong thúc.”

Có gã sai vặt đến đỡ Lục Phong ngồi dậy, cẩn thận đặt nhuyễn điểm* phía sau rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

*Nhuyễn điểm: một loại đệm ngồi.

Lục Phong nhìn Mạnh Giác chăm chú sau một lúc lâu cũng không nói một câu. Mạnh Giác cũng không nói một lời, chỉ lặng lẽ quỳ. Lục Phong hình như có chút mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, thở dài: “Xúi giục Yến vương mưu phản, làm ô uế của Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang trở nên gay gắt, đáng chết, thực đáng chết mà, hiện tại Hoắc Quang một mình thao túng triều chính, cháu vừa lòng rồi chứ? Tiểu Giác, tâm của cháu ghê gớm thật, khó trách Cửu gia không chịu đem sản nghiệp Tây Vực giao cho cháu.”

Lục Phong nghe thấy tiếng của nữ tử nói chuyện với gã sai vặt ngoài phòng: “Cháu dẫn theo ai tới? Vân Ca sao?”

Mạnh Giác trả lời: “Là Vân Ca, sợ thúc thúc bệnh không muốn gặp khách, nên không dám để nàng tiến vào.”

Lục Phong ngắt lời hắn, cả giận nói: “Không dám? Cháu đừng giả bộ hồ đồ với ta, gọi Vân Ca vào đây.”

Sau khi Vân Ca bước vào, thấy Mạnh Giác quỳ gối trước giường, cũng lập tức tiến lên quỳ xuống. Người trên giường tuy rằng sắc mặt vàng như nến, nhưng ánh mắt vẫn còn sắc sảo, cũng không có mùi của người bệnh bình thường, được thu dọn gọn gàng sạch sẽ dị thường.

Lục Phong nhìn Vân Ca, lộ ra ý cười: “Nha đầu, ta và cháu không thân chẳng quen, cháu vì sao lại quỳ gối trước ta?”

Vân Ca đỏ mặt liếc nhìn Mạnh Giác một cái, mặc dù là cúi đầu, ngữ khí lại vô cùng thản nhiên: “Thúc là trưởng bối của Mạnh Giác, Mạnh Giác quỳ trước người, cháu đương nhiên cũng nên quỳ trước người.”

Lục Phong cười gật gật đầu: “Hài tử ngoan, cháu đây là tính toán đi theo Tiểu Giác sao?”

Vân Ca lắc lắc đầu: “Không phải.”

Lục Phong và Mạnh Giác đều ngẩn ra, Mạnh Giác nghiêng đầu nhìn về phía Vân Ca, Vân Ca cười với hắn, rồi quay sang Lục Phong nói: “Không phải cháu đi theo huynh ấy, cũng không phải huynh ấy đi theo cháu, là chúng cháu ở cùng một chỗ, là sau này chúng cháu cùng đi một đường.”

Lục Phong cười ha hả: “Thật sự là con gái... của... Ngọc...” Nói được một nửa, Lục Phong bắt đầu ho khan dữ dội, Mạnh Giác vội đắp lưng cho ông, lại muốn xem mạch cho ông, Lục Phong khoát tay áo: “Không cần mất công, đã ra bộ dáng thế này rồi, thừa dịp có thể cười thì cười thêm vài lần.”

Lục Phong nhìn nhìn Mạnh Giác, lại nhìn sang Vân Ca, lấy từ dưới gối ra một khối Mặc thiết bài, đưa cho Vân Ca. Vân Ca do dự một lúc, đưa tay nhận lấy.

Lục Phong cười nói với Vân Ca: “Vân Ca, nếu về sau Tiểu Giác bắt nạt cháu, cháu mang khối Cự Tử lệnh này tìm Chấp pháp nhân hỗ trợ.”

Vân Ca nói: “Cự Tử lệnh? Cháu giống như đã nhìn thấy ở chỗ nào rồi. A! Mặc Tử, học đồ Mặc gia đều phải nghe theo hiệu lệnh Cự Tử lệnh.”

Lục Phong nói: “Ta tuy không phải học đồ Mặc gia, lại vô cùng kính ngưỡng Mặc Tử, cho nên tổ chức Chấp pháp nhân đích xác là mô phỏng tổ chức của Mặc gia mà thiết lập. Người tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều thân thủ bất phạm, ngày thường đều là những nghệ nhân thủ công bình thường, chỉ khi nào Cự Tử hạ lệnh, đều có thể vào nơi nước sôi lửa bỏng* cũng không chối từ. Bởi vì việc buôn bán, thường có thuộc hạ vì ích lợi bán đứng lương tâm, cho nên thiết trí Chấp pháp nhân đến giám sát và xử quyết thuộc hạ trái với quy củ. Trường An, Trường An, cũng là thường thường bất an, cháu cầm cái này, để bảo vệ cháu bình an!”

*Nguyên văn: phó thang đạo hỏa nghĩa là vượt lửa qua sông.

Vân Ca cầm Cự Tử lệnh đưa trả cho Lục Phong: “Cháu không cần tới cái này.”

Lục Phong ôn hòa nói: “Vân Ca, đây là một phần tâm ý của trưởng bối, nghe lời nhận lấy.”

Vân Ca còn muốn chối từ, lại nhớ tới Mạnh Giác lúc trước có lời dẫn dò, những lời này chỉ sợ đều là tâm nguyện cuối cùng của Lục Phong. Vân Ca mặc dù chỉ gặp Lục Phong có hai lần, lại bởi vì Lục Phong đối với nàng thân thiết lạ thường, ông ấy lại là thúc thúc của Mạnh Giác, nên Vân Ca đã coi Lục Phong như là trưởng bối của mình, lúc này nghe thấy Lục Phong nói như thế, không thể tiếp tục chối từ, chỉ có thể nhận Cự Tử lệnh: “Cám ơn Phong thúc thúc.”

Lục Phong nhìn Vân Ca chăm chú: “Nhìn thấy cháu và Mạnh Giác ở bên nhau, ta rất vui mừng. Đáng tiếc Cửu. . .” Trong mắt Lục Phong hình như có lệ: “Vân Ca, cháu đi ra ngoài trước, thúc thúc còn có chuyện giao cho Tiểu Giác.”

Vân Ca dập đầu, bước ra khỏi phòng. Lục Phong nói với Mạnh Giác: “Về sau toàn bộ sản nghiệp trong lãnh thổ Hán triều đều là của cháu, mặc cho cháu chi phối.”

Mạnh Giác cúi người dập đầu: “Tạ ơn thúc thúc.”

Lục Phong xụ mặt nói: “Một là bởi vì cháu họ Mạnh, hai là bởi vì Vân Ca, ba là bởi vì chúng ta đều là nam nhân, ta cũng từng có một thời trẻ tuổi. Tiểu Giác...” Lục Phong nhắm nửa con mắt, suy nghĩ cân nhắc xem nên nói gì, cuối cùng lại chỉ đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Mạnh Giác: “Cháu đi theo bên người Cửu gia nhiều năm, dù sao ít ít nhiều nhiều cũng bị ảnh hưởng vài phần. Nếu đã quyết định giao cho cháu, ta sẽ không nói thêm những lời vô ích nữa.”

Lục Phong nhắm hai mắt lại: “Cháu trở về đi! Tiểu Giác, cháu không cần lại đến thăm ta nữa. Ta có lẽ lúc chiều muộn hôm nay sẽ rời khỏi Trường An, vẫn nhớ những nơi thời gian trước đây đã đi qua, cũng luôn luôn mong khi nhân rồi sẽ đi du lịch một chuyến, nhưng lại kéo dài tới hôm nay, hi vọng còn có thể đủ thời gian, nhân dịp đi thăm bọn Tiểu Lôi, Tiểu Điện.”

Gã sai vật tiến vào, hầu hạ Lục Phong nằm xuống.

Sau khi Mạnh Giác dập đầu liên tục ba lần, đứng dậy ra khỏi phòng, vừa mới nhắc màn trúc lên, thì nghe được một câu nói rất trầm từ trong phòng: “Không được để vuột mất nữa.”

Cánh tay Mạnh Giác ngừng lại trong chớp mắt, rồi nhẹ nhàng buông màn trúc xuống, đi tới hướng cuối hành lang nơi có người chờ hân: “Vân Ca.”

Vân Ca lập tức chạy tới, Mạnh Giác cười cầm tay Vân Ca. Bọn họ và Lục Phong cảm tình không sâu, hơn nữa khi cáo biệt, tinh thần của Lục Phong cũng rất tốt, cho nên vẫn chưa có thương cảm nhiều lắm, nhưng tâm tình cả hai người vẫn thập phần ủ dột.

Mạnh Giác nắm tay Vân Ca, không xuống núi, ngược lại còn trèo lên trên núi. Hai người đi một mạch lên đỉnh núi. Quan sát cảnh vật phía dưới chân núi, nhìn bầu trời xanh bao la mênh mông, nặng nề trong lòng mới tiêu tán vài phần.

Trên đỉnh núi gió rất lớn, thổi trúng làm Vân Ca lão đảo muốn ngã. Vân Ca đứng trước chiều gió, không khỏi cảm thấy có chút lạnh, đang muốn nói tìm một chỗ nào đó tránh gió, Mạnh Giác đã ôm nàng vào trong lòng, xoay lưng lại, thay nàng chắn gió, đầu cúi xuống bên tai Vân Ca hỏi: “Có người vừa rồi mới nói là nguyện ý gả cho người nào đó sao? Về sau có thể nói với con gái ‘Năm đó là mẹ con đuổi theo cha con hồ lớn nói phải gả’ không?”

Vân Ca vừa rồi đối với Lục Phong thoải mái phóng khoáng, lúc này lại chỉ có Mạnh Giác ở đây, ngược lại xấu hổ đến hận không thể tìm được cái lỗ nào mà chui xuống, lại bị Mạnh Giác có chút trêu đùa, lập tức xấu hổ thành tức giận, vùng vẫy muốn đẩy Mạnh Giác ra, “Ai đuổi theo huynh? Lỡ vừa rồi mới nói đều là theo tâm ý của Phong thúc thúc mà nói, không phải là dự định gì hết.”

Cánh tay Mạnh Giác không hề rời lỏng, ngược lại ôm càng chặt hơn: “Được, vừa rồi không tính. Hiện tại nói lại một lần nữa, Vân Ca, nàng nguyện ý gả cho ta chứ?”

Vân Ca lập tức yên tĩnh trở lại, hoảng hoảng hốt hốt lại có ý nghĩ tới một đêm của rất nhiều năm trước, có người ở dưới bầu trời sao nói với nàng: “Ta nhận. Vân Ca, cô cũng nhất định phải nhớ kỹ!”, “Lấy ngôi sao làm chứng, tuyệt không hối hận.”

“Vân Ca, nàng nguyện ý gả cho ta chứ?” Mạnh Giác nâng đầu Vân Ca lên, trong ánh mắt của hắn có chút quan sát và khấn trương. Ngôi sao đêm đó, chẳng qua là một giấc mộng của trẻ con. Hôm nay người trước mắt, mới là phu quân của nàng.

Vân Ca cười cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Chàng đi hỏi cha thiếp, nếu cha thiếp nói cho phép thì là có thể.”

Mạnh Giác cười trêu ghẹo: “Lời này nói ra nhất định còn có ý là ‘Thiếp đã nói đồng ý’ ”

Vân Ca không lên tiếng, Mạnh Giác nhẹ nâng cằm Vân Ca lên, khi đôi môi Mạnh Giác hôn lên hai má Vân Ca, Vân Ca nhắm hai mắt lại.

Trên đỉnh núi cao, không gian mệnh mang, đã phong vũ vũ thổi.

Không biết là Mạnh Giác vô ý chạm vào làm trăm gài tóc rơi xuống, hay là gió thổi mạnh, làm mái tóc Vân Ca tung bay trong gió, tóc đen theo làn gió thổi mà bay, chạm nhẹ vào mặt của nàng.

Mạnh Giác lấy tay làm trăm, quấn tóc đen của nàng trên tay, rồi quấn thành một búi tóc trên đầu Vân Ca, mà tóc của Vân Ca vẫn còn chuyển động quấn quanh tay của hắn, Mạnh Giác cười cắn môi Vân Ca thì thào nói: “Búi tóc kết đồng tâm.”

Hai gò má rất lạnh, nhưng trên môi lại nóng.

Vân Ca không phân biệt rõ là mộng hay là thật, dường như nhìn thấy khắp núi khắp đồng là hoa đỗ quyên đỏ như lửa trong nháy mắt từ đỉnh núi chạy thẳng đến chân núi, sau đó bùng cháy, trong tiếng gió vũ vũ, hoa lửa lấp lóp rung động.

.....

Đã nhiều ngày nay Vân Ca thường thường khi làm việc hay sinh hoạt thường ngày, lúc thì cong môi cười không ngừng, hoặc là trong tay còn cầm một ít rau, người lại ngơ ngác xuất thần, nửa ngày đều vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt ửng hồng, giống như vui mừng lại giống như xấu hổ, không biết đang nghĩ cái gì.

Hứa Bình Quân đẩy cánh cửa sân nhà Vân Ca ra, nhìn thấy Vân Ca đang bê cái chậu, đứng bên vại nước ngâm giặt quần áo. Hứa Bình Quân tiến đến bên cạnh Vân Ca, cười giấu hỏi Vân Ca: “Muội và Mạnh đại ca có phải ngầm định ước chung thân hay không?”

Vân Ca đỏ mặt cười: “Sẽ không nói cho tỷ biết!”

Hứa Bình Quân ha ha cười đi cù vào người Vân Ca: “Xem muội có nói hay không?”

Vân Ca vừa cười trốn, vừa vẩy nước trong chậu lên người Hứa Bình Quân, mà thực ra phần lớn đều rơi vào khoảng không. Hai người đang cười đùa, không ngờ có người từ ngoài sân tiến vào, Vân Ca đang vẩy nước, không dợi trúng người Hứa Bình Quân, lại vẩy ướt người vừa mới tới.

Câu “Thực xin lỗi” của Vân Ca mới vừa tới miệng, thấy rõ ràng là Hoắc Thành Quân, tức thì sững sờ đứng yên, không biết nên nói gì. Hứa Bình Quân lập tức cảnh giác đứng bên cạnh Vân Ca, một bộ dáng cùng chung mối thù với Vân Ca.

Nha hoàn của Hoắc Thành Quân ở ngoài cửa sân dò xét trên dưới, nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị vấy nước ướt, lập tức mắng Vân Ca: “Người muốn chết? Tự nhiên dẫm hắt nước vào tiểu thư nhà ta. . .”

Hoắc Thành Quân lau nước trên mặt, lạnh giọng nói: “Ta lệnh cho người ở bên ngoài coi chừng, người không nhìn bên ngoài, ngược lại vào nhìn bên trong?”

Nha hoàn lập tức rút đầu về: “Nô tỳ đáng chết!”

Bởi vì người tới là Hoắc Thành Quân, là con gái của Hoắc Quang, Vân Ca không muốn liên lụy tới Hứa Bình Quân, cười nói với Hứa Bình Quân: “Hứa tỷ tỷ, tỷ đi về trước, muội muốn nói chuyện cùng Hoắc tiểu thư.”

Hứa Bình Quân do dự một lát, chậm rãi ra khỏi sân.

Vân Ca đưa một chiếc khăn mặt cho Hoắc Thành Quân, Hoắc Thành Quân không nhận lấy, vẻ mặt giống như sương lạnh nhìn Vân Ca, chỉ là trên mặt có những giọt nước chưa khô giống như nước mắt, làm cho khí thế của nàng ta suy yếu vài phần.

Vân Ca thu lại khăn mặt, cắn cắn môi nói: “Cô đã cứu ta một mạng, ta còn chưa tạ ơn cô.”

Hoắc Thành Quân khẽ mỉm cười nói: “Chẳng những không có tạ ơn, còn lấy oán trả ơn.”

Vân Ca có vài phần bất đắc dĩ: “Cô tới tìm ta có chuyện gì?”

Hoắc Thành Quân nhìn Vân Ca chằm chằm, cẩn thận xem xét, giống như muốn nhìn xem rốt cuộc Vân Ca có chỗ nào tốt hơn nàng. Nàng có dung mạo xinh đẹp, có thân phận tôn quý, nàng còn là viên ngọc quý trên tay phụ thân.

Nàng vẫn nghĩ rằng người như nàng sinh ra khẳng định sẽ phú quý hạnh phúc, nhưng khoảng thời gian này, nhìn tỷ tỷ và Thượng Quan Lan chết thảm, làm cho nàng từ trong mộng bừng tỉnh.

Với tư cách con gái của Hoắc Quang, nàng đã mơ mơ hồ hồ thấy được tương lai của mình. Nhưng nàng không cam lòng. Nàng biết từ khi nàng sinh ra chính là thuộc về lớp người hưởng phú quý, nàng đã có thói quen hưởng thụ vinh hoa phú quý hàng ngày, nàng không có khả năng vứt bỏ dòng họ của nàng, dòng họ đã cung cấp cho nàng hết thảy, nhưng nàng lại không cam lòng giống như tỷ tỷ của nàng, chẳng qua chỉ là một quân cờ cho gia tộc Hoắc thị vinh quang sử dụng, hôn nhân chính là kết hợp lợi ích chính trị, nàng đã muốn một người có thể làm cho nàng tiếp tục có được cuộc sống cao cao tại thượng như trước, nhưng lại không muốn bỏ qua cảm giác trong đáy lòng. Mà Mạnh Giác là người duy nhất có thể là hạnh phúc của nàng, Mạnh Giác có năng lực bảo vệ mình và bảo vệ nàng. Nàng tuyệt đối không muốn làm tỷ tỷ thứ hai, hoặc là Thượng Quan Lan thứ hai.

Vân Ca bị Hoắc Thành Quân nhìn chăm chú tới nổi da gà, thối lui vài bước nhỏ, cười gượng hỏi: “Hoắc tiểu thư?”

Hoắc Thành Quân hít một hơi thật sâu, cố gắng cười với vẻ ung dung giống như thường ngày: “Mạnh Giác là một người rất có tham vọng, cũng là một người chí lớn, kỳ thật huynh ấy làm việc so với ca ca ta còn giống phụ thân hơn, đây đại khái cũng là nguyên nhân phụ thân rất thích huynh ấy. Đường về sau mà Mạnh Giác muốn đi, người căn bản không thể giúp huynh ấy. Người ngoại trừ làm được đồ ăn không tồi ra, còn có ưu điểm gì? Gặp rắc rối, là huynh ấy thay người dọn dẹp cục diện rồi rắm? Vân Ca, người nên rời khỏi Trường An đi.”

Vân Ca cười làm tư thế tiễn khách: “Mời Hoắc tiểu thư quay về. Ta khi nào đi, khi nào đến, không phiền cô quan tâm. Hoàng đế Hán triều vừa rồi cũng không hạ chỉ nói không chuẩn cho ta tới Trường An.”

Hoắc Thành Quân cười như thể trong lòng đã định liệu từ trước: “Bởi vì ta là họ Hoắc, cho nên những gì ta đã nói đều đương nhiên có thể làm được. Chỉ hy vọng người sau này đừng dây dưa không ngắt, giữ lại cho nhau vài phần thể diện.”

Ngoài cửa sân truyền đến giọng nói của Lưu Bệnh Dĩ, tựa hồ Lưu Bệnh Dĩ đang muốn đi vào, lại bị nha hoàn của Hoắc Thành Quân ngăn ở ngoài cửa. Lưu Bệnh Dĩ lớn giọng gọi: “Vân Ca?”

Vân Ca lập tức đáp lại: “Đại ca.”

Hoắc Thành Quân cười lắc đầu, vài phần khinh miệt: “Ta hôm nay chỉ là muốn nhìn kỹ ngươi, lại làm cho các ngươi căng thẳng thành như vậy, nếu ta thực sự có hành động gì, các ngươi sẽ làm như thế nào? Ta phải đi rồi.”

Nàng ta và Lưu Bệnh Dĩ nhìn thoáng qua nhau, vốn cao ngạo giống như phượng hoàng, nhưng khi chạm phải ánh mắt tựa như tấn mạn tùy ý của Lưu Bệnh Dĩ, trong lòng không khỏi run lên, ngạo mạn và khinh miệt đều thu lại vài phần. Bản thân Hoắc Thành Quân cũng không thể hiểu được vì sao lần này mình đối với nam tử quần áo giản dị này lại nhượng bộ.

“Vân Ca?” Lưu Bệnh Dĩ thăm dò hỏi.

Nụ cười của Vân Ca vẫn sáng lạn như trước, hiển nhiên không chịu ảnh hưởng của Hoắc Thành Quân: “Muội không sao.”

Lưu Bệnh Dĩ yên lòng: “Muội cũng không phải là đang tự xem nhẹ mình, nếu đổi lại là Hứa tỷ tỷ của muội, hiện tại khẳng định đang suy nghĩ lung tung.”

Vân Ca thè lưỡi, cười hỏi: “Đại ca muốn nói muội da mặt dày chứ gì? Một con sơn trĩ nhỏ lại có thể ở trước mặt phượng hoàng cũng không biết tự xấu hổ.”

Lưu Bệnh Dĩ gõ một cái lên gáy Vân Ca: “Vân Ca, muội chỉ cần nhớ kỹ, khi nam nhân thích một cô gái, cùng với thân phận của nàng, địa vị, quyền thế, của cải không có bất cứ quan hệ nào.”

Vân Ca cười gật gật đầu.

17. Q.1 - Chương 17: Đờm Hoa

Trước mặt Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác mặc dù bày bàn cờ vây, nhưng hai người cũng không chơi cờ. Lưu Bệnh Dĩ cầm những quân cờ trắng xếp thành hai vòng tầng tầng lớp lớp, sau đó cầm một quân cờ đen đặt giữa vùng bao vây của quân trắng.

Một quân cờ đen lơ lửng, thân ở giữa vùng bao vây của quân trắng, nhìn không thấy có đường sống nào.

Mạnh Giác cười gật đầu: “Một vòng là cung đình Cẩm quân, một vòng là Vũ Lâm doanh, hiện tại đều do Hoắc Quang khống chế.”

Lưu Bệnh Dĩ lại lấy thêm mấy quân cờ đen từ hộp cờ, lần lượt đặt xuống bốn phía, lần lượt từng quân cờ ăn khớp với vị trí trú binh của quân Hán triều hiện giờ ở các biên cương quan ải, tuy rằng ngẫu nhiên có nhiều chỗ có một hai quân cờ trắng, nhưng nhìn qua toàn bộ bàn cờ, vẫn là dày đặc chỉ chít thiên hạ của quân đen. Lúc này lại nhìn quân trắng, thân ở giữa biển cờ đen, có vẻ thế đơn lực mỏng.

Mạnh Giác gật gật đầu: “Thiên hạ này dù sao cũng của họ Lưu, hoàng đế trong lòng dân chúng cũng là họ Lưu. Nhưng mà...” Mạnh Giác nhẹ nhàng tìm một vòng ở xung quanh đám cờ trắng: “Những nơi cờ trắng đang canh giữ là những vị trí vô cùng quan trọng. Nếu bên ngoài cờ đen dễ dàng hành động, cờ trắng cảm thấy nguy hiểm, luôn luôn có thể đi trước nhất.” Mạnh Giác lấy quân cờ trắng giữa những quân cờ đen ra khỏi bàn cờ.

Lưu Bệnh Dĩ lại đặt một quân cờ đen vào: “Mấy năm gần đây hần vẫn cố gắng thi hành cải cách, giảm thuế má, giảm nhẹ hình phạt, ít động binh qua, để dân dưỡng sức, bất luận trong miệng nho sinh là lời gì, trong lòng dân chúng vẫn luôn là một vị minh quân. Hiện tại xem ra, cờ trắng càng lúc càng nhiều khát vọng đối với quyền lực. Nghe nói Hoắc Quang cực kỳ quý trọng thanh danh, người như vậy sẽ vô cùng coi trọng

thanh danh thiên thu muôn đời sau, hấn khẳng định sẽ không hi vọng sử sách ghi lại hấn là gian thần mưu phản.”

Mạnh Giác cười nói: “Hoắc Quang tuy rằng vô cùng ưu, Lưu Phất Lãng cũng không phải là hôn quân, con cháu Lưu gia cũng không chỉ có một mình Lưu Phất Lãng. Hoắc Quang nếu thực sự mưu phản, hấn sẽ phải đối mặt như thế nào với việc thiên hạ phản đối, chỉ trích, cho nên trừ phi Lưu Phất Lãng bức hấn tới đường cùng, nếu không Hoắc Quang là người hiểu rõ ràng tình thế thiên hạ, hấn không dám phản, cũng sẽ không muốn phản. Lúc này tính mạng của Lưu Phất Lãng ở trong lòng bàn tay hấn, nhưng mạng của hấn thì không thử làm sao biết lúc này có nằm trong lòng bàn tay Lưu Phất Lãng hay không? Ngược lại, Phiên vương bên ngoài e là mỗi ngày đều ngóng trông Hoắc Quang có thể hạ thủ đối với Lưu Phất Lãng, đến lúc đó bọn họ có thể danh chính ngôn thuận khởi binh, triệu tập binh mã thiên hạ, tự nhiên nhất hô bá ứng.”

Lưu Bệnh Dĩ mặt ngẩn ra, nâng tầm mắt đảo qua trên mặt Mạnh Giác, rồi lại cup mắt xuống, chỉ chỉ quân cờ đen ở giữa: “Hấn thì sao? Người nói xem như thế nào?”

Mạnh Giác suy nghĩ lát rồi mới nói: “Hấn là một hoàng đế không giống với hoàng đế. Kỳ thật lúc trước, hấn vốn có thể lợi dụng khi Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang giằng co nhau, trước thân cận với Hoắc Quang là một cách để âu thuận trở nên gay gắt, rồi lại tỏ ý tốt với Thượng Quan Kiệt, ổn định cục diện, sau đó âm thầm triệu tập trú binh bên ngoài, dùng danh ‘Thanh quân trặc*’ quay về tấn công Trường An. Biện pháp này mặc dù vô cùng hung hiểm, nhưng với trí tuệ của hấn không có khả năng không nhìn ra biện pháp này, hơn nữa còn tiến hành được ổn thỏa. Nhưng có lẽ thiên hạ bởi vậy mà sẽ nhất thời đại loạn, nhưng không phá thì không xây được, hỗn loạn qua đi, hấn có thể chân chính nắm thiên hạ trong tay.”

*Thanh quân trặc: lấy danh nghĩa diệt trừ phản nghịch bên cạnh Quân vương.

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Biện pháp của người rất có thể biến thành một hồi đại chiến binh qua. Do quốc lực Hán triều đã trở nên suy yếu, tứ di* thì liên tiếp khởi sự, nguyên niên** Thủy Nguyên***, từ Ích Châu, Liêm Đầu, Cô Tăng, Tang Kha quận tới Đàm Chỉ, rồi man di Tây Nam, hai mươi bốn ấp đều tạo phản, Thủy Nguyên năm thứ tư, Cô Tăng, man di Tây Nam, Diệp Du lại phản, Thủy Nguyên năm thứ năm, Hung Nô tấn công quan ải. Ở dưới tình hình như thế, nếu hấn lo lắng hơn một phần cho xã tắc dân chúng, ít lo một phần cho ngôi vị hoàng đế của hấn, thì hấn chỉ có thể lựa chọn như hiện giờ, tận lực không động binh qua.”

*Tứ di: từ chỉ chung các dân tộc sống ngoài lãnh thổ Trung Quốc.

** Nguyên niên: năm đầu tiên của một niên hiệu khi vị vua đó mới đăng cơ hoặc đặt niên hiệu mới.

***Thủy Nguyên là niên hiệu đầu tiên Phất Lãng đặt, từ năm 87- 80 trước Công nguyên.

Mạnh Giác cười nhìn Lưu Bệnh Dĩ hỏi: “Nếu đổi thành người, người sẽ lựa chọn loại biện pháp nào để thực hiện? Sẽ lựa chọn hy sinh mấy vạn, thậm chí hơn mười vạn tính mạng của dân chúng để trước hết bảo vệ quyền lực của mình, hay là làm như Lưu Phất Lãng?”

Lưu Bệnh Dĩ cười, không trả lời trực tiếp câu hỏi của Mạnh Giác: “Ta không có khả năng là hấn, cho nên căn bản sẽ không gặp phải lựa chọn như vậy.”

Mạnh Giác cười cười, mắt nhìn Lưu Bệnh Dĩ, nâng chung trà lên, uống một ngụm trà: “Tuy rằng trước kia người cũng thực lưu tâm đến động tĩnh trong triều, nhưng hôm nay... người so với trước kia không giống nhau.”

Lưu Bệnh Dĩ khẽ đảo mắt xuống, nghịch mấy quân cờ trong tay: “Đại khái phải làm phụ thân rồi, đột nhiên lúc đó cảm thấy ta không thể tiếp tục để cho con ta giống ta sống cả đời như vậy, cho nên. . .” Lưu Bệnh Dĩ đưa mắt nhìn Mạnh Giác, nhìn thẳng vào ánh mắt hấn: “Ta nghĩ ta sẽ hết sức tranh đoạt một lần, xem còn cách nào có thể xoay chuyển vận mệnh của ta, sở cầu không nhiều lắm, ít nhất là để cho con ta không cần giấu đầu rịt đuôi mà sống.”

Mạnh Giác thần nhiên cười: “Hiện tại thiên hạ chỉ có hấn và Hoắc Quang có khả năng cho người một thân phận quang minh chính đại sống tiếp. Hoắc Quang hấn là sớm biết người ở trong thành Trường An, nhưng vẫn bất động thanh sắc*, chỉ sợ không thể trông cậy vào hấn giúp người. Nếu người có thể buông xuống toàn bộ quá khứ, có lẽ có thể đi gặp hấn.” Ngón tay Mạnh Giác dừng trên quân cờ đen ở trung tâm bàn cờ.

*Bất động thanh sắc: thành ngữ chỉ sự ung dung thản nhiên, không quan tâm.

Nụ cười của Lưu Bệnh Dĩ có vài phần thâm đậm: “Ta có tư cách gì mà không buông xuống được? Không phải là ta có thể buông xuống hay không, mà là hần có thể tin tưởng ta đã buông xuống hay không?”

.....

Nhận được thiệp mời Hoắc Quang muốn gặp hần, Mạnh Giác mặc dù biết rõ việc này chắc chắn có nhiều ẩn tình, nhưng nếu hần muốn sống yên ổn ở Trường An, hiện giờ tuyệt đối không thể đắc tội với Hoắc Quang, chỉ có thể thần nhiên đi bài kiến Hoắc Quang.

Hần và Yên vương tư mật đàm thoại chỉ có hai người bọn họ biết, Mạnh Giác vẫn rất tin tưởng cho dù có người biết hần và Yên vương kết giao, cũng không có khả năng biết tình hình cụ thể, nhưng nhìn thấy thủ đoạn Hoắc Quang hành sự, sự tin tưởng của Mạnh Giác quả thực đã trở nên không thực tin tưởng.

Hần không cách nào biết Hoắc Quang rốt cuộc biết bao nhiêu về chuyện của hần, sẽ như thế nào khi thấy hần lúc đó đối với mỗi quyền thần như có như không đổ dầu vào lửa, cho nên chỉ có thể âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, xem xét thời cơ mà hành động.

Hoắc Quang trước kia đãi khách, khoảng cách giữa hai bên cùng lắm là một trượng*, khoảng cách này có thể bảo đảm che dấu hộ vệ, khiến cho những kẻ đột nhiên tới ám sát trở nên vô hiệu. Từ khi Thượng Quan Kiệt chết đi, Hoắc Quang gia tăng khoảng cách này tới một trượng rưỡi. Tuy rằng chỉ thêm khoảng cách nửa trượng, cũng đã làm cho việc ám sát trở nên gần như hoàn toàn không có khả năng.

*Một trượng bằng mười thước, bằng khoảng 231cm nếu tính trong thời Hán.

“Mạnh hiền chất*, trà này hương vị đáng được yêu thích chứ?”

*Chất: cháu.

Mặc áo bào ở nhà cho thuận tiện, Hoắc Quang khí chất nho nhã, không thể nào nhìn ra lúc nào hần trở mặt lật tay, cũng không thể nhìn ra đây là người nắm giữ sinh tử mọi người thành Trường An trong tay.

Mạnh Giác cười trả lời: ” ‘Khí phiêu nhiên nhược phù vân dã.’(Hương thơm nhẹ thoảng qua tựa mây trôi), đây là lời Tiên đế đã từng khen tặng trà Vũ Di Sơn, thế gian phần nhiều lấy trà này khen tặng quân tử. Đại trượng phu thân tại tử thất* ý tại vân biểu (mây biếc), ở trong triều đình, nắm giữ quyền thế, cũng không thay đổi chí hướng thanh bạch.”

*Tử thất là chỉ cửa nhỏ trong cung, mình tra trên baike nhưng vì chỉ edit nên không hiểu rõ lắm, có vẻ 2 từ tử thất và vân biểu xuất phát từ điển cổ nên mình để nguyên từ.

Hoắc Quang vốn muốn nói tới chuyện khác, không ngờ nghe được Mạnh Giác trả lời thế này, thoáng cái đã vui mừng, đầu mày giãn ra, liên tục khen ngợi: “Nói rất hay! Hay cho câu ‘Đại trượng phu thân tại tử thất mà ý tại vân biểu’! Nếu mọi người trên thế gian hiểu được chí khí quân tử như vậy, cũng sẽ không có những lời đồn đại hoàn toàn không có căn cứ gây nghi kị như vậy.”

Mạnh Giác cười khom người thi lễ, duy trì một vẻ lạnh nhạt. Hoắc Quang nhìn Mạnh Giác, cảm xúc trong mắt phức tạp, sau đó chậm rãi nói: “Trà này là trà hảo hạng, nhưng nếu không dùng tới than củi tốt nhất đun sôi, dùng nước suối trong vắt để pha, cùng với chén ngọc Lam Điền đẹp nhất để đựng, cho dù là trà tốt đến mấy thì trước hết hương vị cũng giảm đi một nửa.”

Hoắc Quang nhẹ giọng ho khan một tiếng, lập tức có người không biết từ chỗ nào đi ra, lẳng lặng cầm cuộn da dê đặt ở trước mặt Mạnh Giác. Mạnh Giác cầm lấy nhìn thoáng qua, lại gác lại trên bàn, trong lòng cảnh giác, trên mặt vẫn lạnh nhạt cười như trước.

Hoắc Quang cười nói: “Người khẳng định còn không nghĩ tới, trà này là Thành Quân quán lấy ta mấy ngày đòi lấy, rồi cố ý tự mình pha. Thành Quân là đứa con gái mà ta hiểu rõ nhất, chỉ cần người đối tốt với nó, ta cũng nhất định sẽ cung cấp than củi tốt nhất, nước tốt nhất, chén ngọc tốt nhất, cho người có thể pha được một chén trà ngon.”

Mạnh Giác bên môi vẫn hiện ý cười, lẳng lặng bưng chén trà trên bàn lên. Nói rằng đối tốt với Hoắc Thành Quân không bằng nói trung thành với gia tộc Hoắc thị. Hoắc Quang chờ Mạnh Giác trả lời, Mạnh Giác lại sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Trong mắt Hoắc Quang sự không vui dần hiện rõ, Mạnh Giác đúng là không giống với nhân tài bình thường. So với Mạnh Giác, nhĩ tử ông ta dốc lòng bồi dưỡng đều thật sự không ra hồn. Từ lúc gặp được Mạnh Giác, Hoắc Quang vẫn cẩn thận quan sát hắn, đối với hắn tán thưởng ngày càng nhiều.

Nhưng Hoắc Quang càng tán thưởng Mạnh Giác, thì tình cảnh lúc này của Mạnh Giác ngược lại càng nguy hiểm, Hoắc Quang sẽ không giữ lại một kẻ nguy hiểm tiềm tàng.

Hoắc Quang cười đặt chén trà trong tay xuống, đang muốn sai người tiễn khách, chợt nghe động tĩnh bên ngoài màn hình, nhíu mày thở dài: “Trong mấy đứa con gái, thì đứa con gái này là ngang bướng nhất, hết lần này tới lần khác đều làm người ta đau lòng.”

Hoắc Thành Quân dứt khoát không nghe lén nữa, vén màn hình tiến vào: “Cha lại nói xấu con gái nữa rồi.”

Từ khi ở núi Cam Tuyền về, Mạnh Giác chỉ ở trong phủ công chúa xa xa nhìn thấy Hoắc Thành Quân một lần, nhưng lần đó Hoắc Thành Quân đối với hắn vẫn còn tức giận, không nghĩ tới lần này Hoắc Thành Quân gặp hắn, chẳng những không có chút oán khí nào, ngược lại mặt mày ẩn chứa cảm tình, cười thẹn thùng.

Hoắc Quang nhìn Mạnh Giác, lại nhìn sang Thành Quân, trong lòng thầm than, đích thật là một đôi trai tài gái sắc, khó trách Thành Quân một ý muốn gả cho Mạnh Giác.

Hoắc Thành Quân hôm nay vừa hay dùng dầu hoa nhài chải tóc, Hoắc Quang ngửi được hương hoa nhài thoang thoảng, lại nhìn lại dáng điệu Hoắc Thành Quân yên lặng đứng lần nữa, trong lòng đột nhiên đau xót. Tự hồ chuyện rất lâu trước đây, có một cô gái cũng đứng xa xa như vậy, cúi đầu dường như đang nhìn ông ta, lại dường như không hề nhìn ông ta. Không biết là mùi son phấn trên người nàng, hay là bụi hoa nhài phía sau nàng, trong gió đêm từng đợt hương thơm thanh nhã lan tỏa.

Lại nghĩ tới Liên Nhi rơi nước mắt, bị ai của người đầu bạc tiễn người đầu xanh, lòng rớt cục cũng trở nên mềm nhũn, quyết định cho thêm Mạnh Giác một cơ hội. Hoắc Quang đứng lên, cười nói với Hoắc Thành Quân: “Cha có việc đi trước, không tiễn khách được, con giúp cha đưa Mạnh Giác ra khỏi phủ.”

Hoắc Thành Quân vui sướng ngẩng đầu, gương mặt rạng rỡ giống như một bông hoa nhài trắng muốt vừa mới nở, Hoắc Quang dùng ánh mắt hiền hậu nhìn Hoắc Thành Quân, bước ra khỏi phòng.

Hoắc Thành Quân và Mạnh Giác, hai người dọc theo hành lang dài, sóng vai bước đi. Mạnh Giác nói: “Đa tạ tiểu thư chu toàn giúp.”

Hoắc Thành Quân cười, dưới vẻ mỹ lệ ẩn chứa vài phần chua xót: “Ta nói với phụ thân, huynh và ta, huynh và ta... Hơn nữa phụ thân rất tán thưởng huynh, cho nên. . . Kỳ thật chuyện huynh cùng Yến vương, Thượng Quan Kiệt qua lại vốn là vừa lớn vừa nhỏ, còn thật sự mà nói, Thượng Quan An vẫn là tỷ phụ* của ta đấy! Ta hiển nhiên cũng có qua lại cùng bọn họ, không phải là cũng hiềm nghi ta có ý đồ mưu phản? Nhưng mà phụ thân trước giờ cẩn thận, lại biết rõ chí hướng của huynh với triều đình cũng không nhỏ, cho nên nếu không phải bằng hữu của cha, cha tự nhiên không thể giữ bên cạnh mình một người nguy hiểm.”

*Tỷ phụ: anh rể.

Mạnh Giác trầm mặc không nói gì.

Vẻ mặt tươi cười của Hoắc Thành Quân có vài phần sợ hãi, hai má ửng hồng, giống một đóa hoa nhài dưới ánh dịch dương, hiện ra một vẻ tội nghiệp đáng thương: “Tuy rằng phụ thân thường nói cho đi thì mới có nhận lại, muốn nhận được, trước phải học cách cho đi. Đối với huynh...Ta... cũng muốn như vậy. Vân Ca, Vân Ca nàng ấy tốt lắm. Phụ thân có rất nhiều con gái, mấy người tỷ phụ của ta cũng đều có thị thiếp, huynh nếu muốn... Ta nguyện ý cùng Vân Ca cùng. . .cùng hầu hạ... một...” Hoắc Thành Quân xấu hổ đến mức gương mặt đỏ bừng, giọng nói càng lúc càng thấp, càng về sau đã hoàn toàn không nghe được nàng nói gì.

Mạnh Giác vẫn không nói gì, Hoắc Thành Quân cũng không nói thêm lời nào. Hai người trầm mặc đi tiếp, tới cửa ngạch của phủ đệ, Hoắc Thành Quân cúi đầu, xoắn vạt áo, lẳng lặng đứng.

Mạnh Giác hành lễ từ biệt với nàng, nàng nghiêng người đáp lễ lại, vẫn nhìn theo cuối đường nơi Mạnh Giác biến mất, vẫn cứ tiếp tục đứng tại chỗ ngăn người.

Nha đầu diu Hoắc phu nhân đi qua, Hoắc phu nhân thở dài lắc đầu, phát tay cho nha hoàn lui ra.

“Thành Quân, có như nguyện không?”

Hoắc Thành Quân giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, thân mật khoác tay mẫu thân: “Vâng. Đại khái sự tình quá đường đột, Mạnh Giác nhất thời phản ứng không kịp, cho nên không lập tức nói với cha chuyện của con và huynh ấy. Cha vốn muốn tức giận với Mạnh Giác, nhưng khi nhìn thấy con lại cho huynh ấy thêm một cơ hội. Mẹ, vì sao lại cố ý cho con chải dầu hoa nhài, vì sao cố ý cho con mặc y sam màu vàng nhạt.”

Hoắc phu nhân trừng mắt liếc Hoắc Thành Quân một cái: “Không nên hỏi nhiều câu ”Vì sao” như vậy? Mẹ thấy là mẹ đã nuông chiều con tới mức không coi ai ra gì rồi.”

Hoắc Thành Quân ôm lấy mẫu thân, giống như một tiểu cô nương chúi đầu vào trong lòng mẫu thân, dụi dụi làm nũng: “Mẹ, mẹ...” Giọng nói đã từ từ lộ ra sự ghen ngào.

Hoắc phu nhân vỗ nhẹ vào lưng Hoắc Thành Quân: “Mẹ hiểu mà. Chỉ hy vọng người con chọn lựa là đúng, đối với nữ nhân cả đời này, chuyện gì cũng có thể sai, nhưng duy nhất không thể giả sai người.”

Hoắc Thành Quân nói: “Con gái hiểu, cho nên con gái không nghĩ tới cái gọi là ‘môn đăng hộ đối’, một người như Thượng Quan An là đủ rồi, con gái không muốn giống như các tỷ tỷ khác, nhưng cũng muốn gả ột người có thể hoàn toàn dựa vào giống như phụ thân.”

Hoắc phu nhân mặc dù không nói gì, vẻ mặt cũng hoàn toàn đồng ý với lý do thoái thác của Hoắc Thành Quân. Năm đó cũng bởi vì Hoắc Quang không chọn con gái của mình gả cho Thượng Quan An mà tức giận, hiện tại lại thấy vô cùng may mắn khi người gả cho Thượng Quan An không phải con gái mà bà sinh ra.

“Thành Quân, về sau không thể ở trước mặt cha con ăn mặc như thế nữa. Lúc này đây cha con mềm lòng, nhưng lần sau lại nói không chừng sẽ bởi vì trang phục của con mà lòng dạ sắt đá.”

Hoắc Thành Quân ở trong lòng mẫu thân gật gật đầu.

Tiểu Thanh tháo trang sức cho Hoắc Thành Quân, nhìn khuôn mặt nhả nhận trầm tĩnh của Hoắc Thành Quân trong gương, Tiểu Thanh nói: “Tiểu thư, người đã không giống trước kia nữa rồi.”

Nếu chính mắt thấy tỷ tỷ, tỷ phu chết thảm còn có thể giống như trước đây, đó mới là kỳ quái. Hoắc Thành Quân thản nhiên hỏi: “Làm sao không giống?”

Tiểu Thanh hoang mang lắc đầu: “Nô tỳ không biết, so với trước kia nhìn càng đẹp hơn.”

Hoắc Thành Quân cười trách: “Miệng có bôi mật sao?”

Tiểu Thanh lấy lược chải tóc cho Hoắc Thành Quân, thấy dường như tâm tình của Hoắc Thành Quân khá tốt, liền hỏi: “Tiểu thư, nếu như người đã nguyện ý để Mạnh công tử nạp Vân Ca, vì sao ngày đó còn cố ý tới nói với Vân Ca những lời đó?”

Hoắc Thành Quân cười cười, đứng dậy đi tới bên giường: “Việc này, người không cần biết, người cần làm chính là trung thành. Ta tốt, người tự nhiên cũng tốt. Ta không tốt, nha đầu của đại tỷ, nha đầu của Thượng Quan Lan có kết cục gì, người cũng biết. Ngủ đi! Mấy ngày này việc cần làm còn rất nhiều.”

.....

Vân Ca ở trong phòng ra ra vào vào, giống như một con nhặng bị mất đầu, nhìn bề bộn bận rộn, nhưng không biết nàng vội vàng vì việc gì. Mạnh Giác ngồi trước ngọn đèn đọc sách, ánh mắt vẫn không chủ định di chuyển theo Vân Ca. Vân Ca buồn bực đến trước gương đi lại một vòng, giống như xem tóc có gọn gàng, mặt có thực sạch sẽ, “Này, Ngọc trung chi vương, thiếp có vấn đề gì sao?”.

Mạnh Giác cười lắc đầu: “Nàng không có vấn đề gì.”

Vân Ca chỉ vào chóp mũi mình: “Vậy vì sao chàng cứ luôn nhìn chằm chằm vào thiếp.”

Mạnh Giác đột nhiên kéo Vân Ca vào trong lòng mình, ôm một cái thật chặt. Vân Ca xoay xoay người nói: “Thiếp còn rất nhiều việc chưa làm xong.”

Mạnh Giác cúi đầu gọi một tiếng “Vân Ca”, mềm mại tựa nước, rồi lại trầm thấp như chì, thoảng cái đã chạm tới đáy lòng Vân Ca, Vân Ca chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu sao có chút đắng chát, yên tĩnh trở lại, cũng đưa tay cũng ôm lấy Mạnh Giác, đầu ở ngay dưới cổ hần dịu dàng cọ cọ: “Thiếp đang ở đây mà.”

Mạnh Giác nói: “Đừng làm việc nữa, theo ta đi ra ngoài một lát đi.”

Càng đi càng xa, dần dần đi tới chỗ ruộng đồng của nông gia. Trong gió đêm, chậm chậm lan tỏa hương thơm của ngũ cốc. Tiếng bước chân làm kinh động đám ếch nhái đang nghỉ ngơi, ồm một tiếng nhảy vọt lên hồ nước, rồi vang lên tiếng kêu của ếch nhái, nhưng chỉ chốc lát lại yên tĩnh lại, bóng đêm càng thêm tĩnh mịch.

Vân Ca rất bướng bỉnh, ếch nhái yên tĩnh lại, nàng lại bắt chước tiếng kêu của ếch nhái, đứng gần hồ nước bắt đầu kêu, làm cho đám ếch nhái lại cùng kêu với nàng. Nàng đặc ý quay sang phía Mạnh Giác cười: “Thiếp bắt chước giống không? Thiếp biết rất nhiều tiếng kêu của các loại động vật đấy.”

Mạnh Giác cười gõ lên trán nàng một cái: “Ếch lại cho rằng ở bên ngoài đang có một con ếch cái xinh đẹp mới tới đây, chúng nó đang ộp ộp kêu để theo đuổi ếch cái đó.”

Gọi nàng là ếch cái sao? Lại còn là ếch cái xinh đẹp, đó không phải là bảo nàng xấu xí sao? Vân Ca le lưỡi với Mạnh Giác, cười quay sang hồ nước lại kêu lên một trận, nghiêng đầu nói với Mạnh Giác: “Thiếp nói với chúng nó, ếch cái đang ở cùng một chỗ với một con ếch đực còn đẹp hơn, chúng nó sẽ không kêu nữa.”

Đi cũng đã lâu, Mạnh Giác vẫn không nói phải về, Vân Ca mặc dù đã thấy mệt, nhưng thấy Mạnh Giác không nói, nàng cũng không nói, chỉ đi cùng Mạnh Giác. Đến bờ ruộng, đường đi rất hẹp, hai người sóng vai cùng đi có chút khó khăn, Mạnh Giác ngồi xổm xuống: “Ta cõng nàng.”

Vân Ca hì hì cười nhảy lên lưng Mạnh Giác: “Đúng lúc đang mệt đấy!”

Cây cao lương cao hơn đầu người, khi từ giữa những cây cao lương rậm rạp tìm được đường đi ở giữa, Vân Ca duỗi tay, giúp Mạnh Giác đẩy mấy cây cao lương trước mặt ra.

Ánh trăng dưới ruộng đồng xanh tươi lưu chuyển, chiếu xuống ngón tay Vân Ca đang chuyển động, làm cho cổ tay Vân Ca trắng sáng như ngọc.

“Vân Ca, hát cho ta nghe đi.”

Vân Ca dựa lên vai Mạnh Giác, thuận miệng thì thầm:

”Tam nguyệt lí lai tam thanh minh, đào hồng bắt khai hạnh hoa hồng, mật phong thải hoa hoa tâm thượng động.

Ngũ nguyệt lí lai ngũ đoan dương, dương liễu sao nhân trầu môn song, hùng hoàng được tửu nháo đoan dương.

Thất nguyệt lí lai thất nguyệt thất, thiên thượng ngư lang phối chúc nữ, chúc nữ bồn thị ngư lang đích thê

. . .”

Tạm dịch:

Tháng ba đến có thanh minh tháng ba, sắc hồng lúc nào cũng bao phủ cây hạnh hoa hồng, ong mật tìm hoa bay lượn khắp nơi.

Tháng năm đến có Đoan ngo tháng năm, ngọn dương liễu nhỏ trở ra bên cửa sổ, rượu ngâm hùng hoàng nháo Đoan ngo.

Tháng bảy đến có thất tịch tháng bảy, trên trời Ngưu Lang sánh đôi cùng Chức Nữ, Chức Nữ vốn là thê tử của Ngưu Lang...

Chú thích: Hùng hoàng là khoáng vật có sắc vàng, dùng làm thuốc và có thể dùng ngâm rượu, được người Trung Quốc uống trong tết Đoan ngo với ý giải độc giống như nước mình có tục ăn cái rượu trong ngày này ấy.

Đoạn dịch lời hát này mình không làm sát ý được, vì mình cực dốt chuyển ngữ thơ với lời hát thể này, cả nhà thông cảm nhé.

Giữa ruộng đồng xanh tươi, ánh trăng ôn nhu, tiếng hát của Vân Ca lúc cao lúc thấp, giống như đang di chuyển trong mộng. Mạnh Giác có cảm giác Vân Ca lén hôn xuống cổ hắn, hắn không khỏi nhếch môi, nhưng ý cười còn chưa hiện rõ, đã đông lại ở trên khóe miệng.

Khi Vân Ca ở trên lưng Mạnh Giác về nhà, đã tới nửa đêm, Vân Ca đang say mộng đẹp. Mạnh Giác thu xếp cho Vân Ca ngủ thật tốt, rồi ngồi trong sân nhỏ trầm tư cân nhắc.

Tư thế Vân Ca ngủ luôn luôn không tốt chút nào, một giường lớn một chăn, quả thực đã bị nàng đạp hơn một nửa cái chăn xuống đất. Chốc chốc Mạnh Giác lại vào nhà cầm chăn đắp lại cho nàng, rồi lại lẳng lặng ra ngồi trong bóng đêm.

Lúc sáng sớm, khi Lưu Bệnh Dĩ đẩy cánh cửa sân chỗ Vân Ca ra, nhìn thấy Mạnh Giác ngồi trên ghế đá, vài phần mệt mỏi, vật y bào ướt sũng, giống như đã ngồi ở bên ngoài một đêm, bị sương sớm thấm ướt.

Lưu Bệnh Dĩ thấy cánh cửa sổ phòng Vân Ca vẫn đang đóng chặt, đoán chừng Vân Ca còn chưa dậy, hạ thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Mạnh Giác nghiêng đầu nhìn Lưu Bệnh Dĩ: “Hóa ra không phải chỉ hoàng đế mới có giang sơn mỹ nhân làm cho bối rối. Nếu có một ngày, người phải lựa chọn giữa giang sơn và mỹ nhân, người sẽ lựa chọn thế nào?”

Lưu Bệnh Dĩ mấp máy môi vài lần, muốn trả lời, nhưng vẫn không thể trả lời, cuối cùng đành buông tay: “Ta không có loại phiền não này.”

Mạnh Giác cười đứng lên: “Vân Ca hôm qua ngủ hơi muộn, không cần gọi nàng. Ta có lẽ buổi tối muộn một chút mới trở về, bảo Vân Ca không cần chờ ta ăn cơm.”

Bóng dáng cao lớn, nhẹ nhàng bước đi xuyên qua ánh nắng mặt trời. Không hề có phong thái nhanh nhẹn lúc trước, lại có thêm vài phần tiêu tụy. Trong phòng, Vân Ca chân trần đứng ở bên cửa sổ, chậm rãi đi bước một lui về giường, buông màn xuống, lấy chăn trùm kín đầu. Chăn rất dày nhưng vẫn không thể làm nàng thấy ấm áp, cái lạnh từ trong nội tâm từng chút tỏa ra, lạnh tới mức làm nàng bắt đầu run run.

Thân thể nàng run rẩy, giống như lá thu bị cơn gió lạnh thổi qua, bất cứ lúc nào cũng có thể rụng xuống.

.....

Buổi tối, khi Mạnh Giác trở về, Vân Ca ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, những cái khác đều thực bình thường. Nàng vẫn giống như những ngày trước, bê ra một ít thứ gì đó màu sắc kỳ quái, không biết là thức ăn gì đưa cho Mạnh Giác, Mạnh Giác cũng nhận lấy ăn luôn.

Vân Ca ngồi bên cạnh, nhìn Mạnh Giác một hơi ăn hết những thứ mà nàng vừa mới làm đó.

“Ăn ngon không?”

Mạnh Giác nuốt xuống một ngụm canh cuối cùng, ngẩng đầu nhìn Vân Ca: “Không biết, ta không biết ăn hết những thứ đó rốt cuộc là đắng, là chua hay là ngọt. Ta ăn đồ ăn gì cũng giống nhau.”

Vân Ca không có gì ngạc nhiên, chỉ bình tĩnh gật nhẹ đầu.

Mạnh Giác hỏi: “Nàng biết đã bao lâu rồi? Từ khi bắt đầu làm những đồ ăn hiếm lạ cổ quái này đã biết rồi sao?”

Vân Ca cười cười: “Đáng tiếc thiếp rất vô dụng, cho chàng ăn rất nhiều thứ loạn thất bát tao gì đó, nhưng vẫn không chữa khỏi cho chàng.”

Mạnh Giác cầm tay Vân Ca: “Y thuật của nghĩa phụ được tán tụng một tiếng là ‘Biển Thước* tái thế’, cũng không nói quá chút nào. Người đã thử vô số biện pháp đều không chữa khỏi chứng bệnh kỳ lạ này của ta, cuối cùng nói với ta ‘phi dược lực năng vi, tâm bệnh hoàn nhu tâm lai y’.(Không thuốc nào có thể chữa khỏi được, tâm bệnh thì cần có tâm y mới chữa được). Mặc dù không hiểu lắm ý tứ của nghĩa phụ, nhưng nghĩa phụ cũng nói ‘không thuốc nào trị được’, nàng hà cớ gì vì thế mà tự trách?”

*Biển Thước tên thật là Tần Hoàn tự Việt Nhân, vốn người Châu Mạc, Bột Hải ông sinh khoảng năm 401 trước Công Nguyên, mất năm 310 trước Công nguyên, được xem như một danh y lớn của Trung Quốc.

Vân Ca nhìn chăm chú vào hai bàn tay đan chặt nhau của bọn họ, trong mắt có chút muốn khóc, rồi lại mạnh mẽ kìm nén lại. Mạnh Giác cho rằng Vân Ca là vì bệnh của hắn, nhẹ nắm bả vai Vân Ca: “Nhiều năm như vậy sớm đã thành thói quen, đừng giữ lại trong lòng những gì đã qua nữa, chỉ cần nàng không chê ta là được rồi. Nàng là đầu bếp danh chấn thiên hạ, nhưng ta lại hoàn toàn không thể thưởng thức đồ ăn nàng làm, giống người mù cười được mỹ nữ, chỉ nghe được người khác khen một tiếng đẹp, rốt cuộc là đẹp như thế nào, hắn lại hoàn toàn không biết.”

Vân Ca quay đầu lại, trong mắt nước mắt không còn, cười xì một tiếng khinh miệt Mạnh Giác: “Rõ ràng là chàng đang an ủi thiếp, nhưng như thế nào khi nói xong, câu nào câu nấy đều giống như thiếp phải an ủi lại chàng là sao?”

Mạnh Giác nhìn nụ cười của Vân Ca, bỗng nhiên có một loại cảm giác không dám đối mặt. Đặt đầu nàng lại trong ngực mình, gắt gao ôm lấy Vân Ca.

Vân Ca ở trong lòng hắn, ý cười trên mặt chậm rãi thu lại, hai mắt mở lớn, nhìn chăm chú về phía trước, nhưng thực tế những thứ nàng nhìn thấy lại không hề rõ chút nào.

Mấy ngày này, khi Mạnh Giác ra khỏi nhà, Vân Ca cũng không hỏi đến hắn đi đâu, khi Mạnh Giác trở về, nàng cũng luôn dính chặt lấy hắn. Mạnh Giác tưởng là vì bệnh của hắn, hơn nữa vốn luôn hi vọng Vân Ca có thể như thế, cho nên cũng không suy nghĩ sâu xa, cũng không có nghi ngờ gì. Khi hai người ở chung, đều đối với đối phương đặc biệt tốt, ngọt ngào như vậy làm cho Hứa Bình Quân nhìn thấy hết lòng: “Chịu không nổi”, Lưu Bệnh Dĩ thì có vẻ mặt phức tạp.

Lưu Bệnh Dĩ đứng ở trước cửa sân đã nửa ngày, mà trong sân Vân Ca ngồi dưới ánh mặt trời cũng chưa hề cử động, cũng không để ý tới Lưu Bệnh Dĩ đã đứng nhìn nàng rất lâu.

Lưu Bệnh Dĩ đẩy cánh cửa ra, tiếng kêu kẹt kinh động Vân Ca, Vân Ca lập tức mang vẻ mặt tươi cười đứng bật dậy, đợi tới khi thấy rõ là Lưu Bệnh Dĩ, ý cười trên mặt lộ ra mỗi mọt.

Lưu Bệnh Dĩ kéo Vân Ca đến dưới bóng cây: “Muội đã biết rồi sao?”

Toàn bộ ý cười Vân Ca miễn cưỡng duy trì biến mất, khuôn mặt đau khổ, chậm rãi gật gật đầu: “Đại ca, không được nói cho huynh ấy biết.”

Lưu Bệnh Dĩ trong lòng chua xót, không biết nên nói gì để có thể an ủi Vân Ca. Trong phút chốc, hắn cảm giác sâu sắc rằng chính mình vô năng, cũng lại khắc sâu cảm nhận sức nặng của quyền thế, nếu hắn có quyền thế, tất cả đều đã không giống như vậy.

Vân Ca trầm mặc một lát, vừa cười nói: “Đại ca, muội sẽ không có chuyện gì đâu. Huynh ấy không phải còn chưa lựa chọn xong sao? Có lẽ huynh ấy sẽ lựa chọn muội, không lựa chọn giang sơn đâu!”

Lưu Bệnh Dĩ rất muốn hỏi: “Nếu như không lựa chọn muội thì sao?”. Thế nhưng nhìn thấy Vân Ca miễn cưỡng duy trì vẻ tươi cười, không thể mở miệng hỏi được, chỉ có thể cũng cười gật gật đầu: “Sẽ thế mà.”

Trong khoảng thời gian này, Vân Ca lúc nào cũng tính toán sử dụng từng canh giờ một, nàng cẩn thận từng chút một lưu luyến sự ôn nhu của Mạnh Giác. Mỗi một lần ôm, nàng đều đã nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng. Mỗi một lần cười nói, nàng cũng sẽ nghĩ, có lẽ là lần cuối cùng hai người cùng cười.

Nàng dùng hết khả năng cố gắng nắm bắt càng nhiều thời khắc hạnh phúc, cố gắng làm ình lưu lại càng nhiều dấu ấn nhất trong cuộc sống của Mạnh Giác. Nàng không biết thời gian như vậy còn có thể kéo dài bao lâu, mà nàng đang chờ đợi trong dày vò, liệu còn có thể kiên trì bao lâu, chỉ là hiện tại, nàng không nỡ rời xa hắn, không nỡ buông tay.

Ngã tư đường trong Thành Trường An, khi vừa tới còn xa lạ, đến bây giờ đã quen thuộc. Nàng và Mạnh Giác đã lưu giữ lại rất nhiều kỷ niệm trong thành trì hùng vĩ này.

Vân Ca không biết vì sao lại đi đến trước cửa sau Hoắc phủ, cũng không biết tại sao mình lại trốn ở trong đám cây cối, ngồi ở chỗ này nhìn chăm chú vào phủ đệ ngấn người, có lẽ là chỉ muốn thấy rõ ràng rốt cuộc là cái gì cướp đi hạnh phúc của nàng.

Vị trí này của phủ đệ giống một đầu lão hổ, uy nghiêm chiếm giữ ở thành Trường An.

Thiên hạ Đại Hán, trong thành Trường An, có bao nhiêu người khát vọng có thể cùng dòng họ “Hoắc” này có cùng nửa điểm quan hệ? Từ “Hoắc” đại diện cho uy nghiêm, quyền thế, tôn quý, của cải, có người nào có thể cự tuyệt? Vị trí nắm được thiên hạ trong tay, nam nhân có mấy người có thể không động tâm?

Nam tử như vậy đương nhiên là có, ít nhất nàng chỉ biết có ba người, phụ thân, Nhị ca, Tam ca. Trước kia nàng cho rằng đó thực bình thường, nhưng hiện tại mới biết được nam tử trong nhà mình đều khác người. Mẫu thân của nàng, chị dâu tương lai của nàng đều là những nữ nhân may mắn, nhưng nàng tựa hồ không có vận khí như vậy.

Vân Ca thần nhiên nở nụ cười.

Rất kỳ quái, nàng tự nhiên đối với phủ đệ này không có một chút chán ghét, thậm chí đối với Hoắc Thành Quân, nàng cũng không có ác cảm gì. Có lẽ trong lòng nàng, tất cả cũng chỉ là lựa chọn của Mạnh Giác, cũng chỉ là chuyện giữa nàng và Mạnh Giác, còn Hoắc phủ, Hoắc Thành Quân lại không có quan hệ gì.

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, nàng không biết đã đứng bao lâu, khi sắc trời nhuộm tối, mới đột nhiên bừng tỉnh, biết mình hẳn là nên trở về, Mạnh Giác có lẽ đã ở trong phòng chờ nàng. Nàng đang muốn xoay người rời đi, lại nhìn thấy cửa ngách vừa mở.

Trong sắc trời lúc chạng vạng, khoảng cách lại xa, tầm mắt vốn phải rất mơ hồ, nhưng bởi vì bóng người kia quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức nàng biết rõ bản thân mình tuyệt đối không nên nhìn nữa, nhưng chân lại giống như bị đóng đinh trên mặt đất.

Khi Hoắc Thành Quân đưa Mạnh Giác ra khỏi phủ, sắc trời đã tối. Tiểu Thanh cầm đèn lồng qua đó, khi ánh mắt chủ tớ hai người chạm vào nhau, ánh mắt Hoắc Thành Quân là nghi vấn, Tiểu Thanh khẽ gật đầu.

Tới cửa phủ, Mạnh Giác đang muốn rời đi, nàng ấy lại túm tay áo Mạnh Giác, vẻ mặt ửng hồng, muốn nói lại thôi. Mạnh Giác im lặng cười nhìn nàng ấy, cũng không tới gần, cũng không rút tay áo ra.

Lưu luyến, lưu luyến, không đành lòng ly biệt!

Chỉ có tình cảm ngầm nảy sinh giữa nam nữ mới có thể lặng lẽ nhìn nhau như thế, ly biệt mới khó khăn đến thế?!

Mạnh Giác cười đỡ Hoắc Thành Quân: “Ta phải trở về.”

Hoắc Thành Quân mỉm cười dặn dò: “Sắc trời đã tối, trên đường cẩn thận.”

Mạnh Giác cười, thực ôn hòa nói: “Bên ngoài gió lạnh, nàng cũng sớm trở vào đi, không cần tiễn nữa.” Nói xong xoay người rời đi, bước đi mặc dù thông thả, nhưng cũng không quay đầu lại.

Hoắc Thành Quân đứng ở cửa, nhìn theo bóng dáng Mạnh Giác hoàn toàn biến mất. Ánh mắt Hoắc Thành Quân hướng về phía bóng mờ của đám cây cối đối diện, tuy rằng nơi đó chỉ nhìn thấy một mảnh tối đen, tầm mắt của nàng lại thật lâu không di chuyển.

.....

Đây là một buổi tối không có ánh trăng, bầu trời rất cao, nhưng cũng rất tối đen, sao rất hiếm thấy, ánh sáng của chúng cũng thực yếu ớt. Hai bên ngã tư đường lá vàng trên cây ào ào theo gió rụng xuống.

Vân Ca cầm trong tay một mảnh lá rụng, thì thào nói: “Nổi gió.”

Trên đường ngẫu nhiên có vài người đi đường rụt cổ lại, vội vàng chạy về hướng nhà mình. Vân Ca ngừng bước chân, nghiêng đầu suy nghĩ: “Nên trở về nhà.”

Nàng hít sâu mấy lần, muốn hồi phục lại đau đớn trong lồng ngực. Về nhà sẽ không khổ sở nữa, cũng sẽ không đau lòng nữa, thì thầm tự nói với chính mình: “Ta không thích cảm giác đau đớn, ta sẽ khá hơn.”

Nhưng mà có thật vậy không?

Nàng không dám nghĩ nhiều hơn. Hiện tại lựa chọn duy nhất của nàng chỉ có thể giống như con ốc sên, chui vào trong lớp vỏ của mình.

Đột nhiên, một ông già râu tóc bạc trắng giống như một cơn gió xoáy, vọt tới trước mặt Vân Ca, quơ tay, cao hứng phấn chấn, hô to gọi nhỏ: “Vân Ca, Vân Ca, thật là cháu! Ha ha ha. . .Ta thật đúng là có phúc, Vân Ca nhi ngoan, mau làm cho sư phụ bữa cơm.”

Lão tuổi đã rất lớn, tính cách lại vẫn giống trẻ con, động tác nhanh nhẹn lại giống như thiếu niên. Vân Ca trong lòng đầy thương tâm, tha hương gặp lại cố tri*, giống như thấy người thân, mũi thấy đau xót, đã muốn rơi lệ, rồi lại lập tức cố ngăn lại, nặn ra nụ cười nói:

*Cố tri: bạn cũ.

“Không được gọi bữa, cháu cũng không bá bác làm thầy, là bác tự mình kiên quyết muốn dạy cháu. Hầu bá bá, tại sao bác lại ở Trường An? Có gặp Nhị ca cháu không?”

Hầu lão đầu hai mắt mở lớn, thối râu, bộ dáng rất tức giận, nhưng nghĩ tới người khác sợ lão tức giận, nhưng Vân Ca lại không sợ, xưa nay đều là lão có việc cầu Vân Ca, nhưng cho tới bây giờ Vân Ca chưa từng yêu cầu lão làm gì, bực bội đầy mình không khỏi đều tan biến, về mặt nịnh bợ nói với Vân Ca: “Vân Ca nhi ngoan, lão nhân rất lâu rồi chưa có gặp Nhị ca cháu. Ta mới vừa đi một chuyến tới Yến Bắc, muốn quay về Tây Vực, tiện đường đi qua Trường An. Cháu tại sao lại ở chỗ này?”

Hầu lão đầu căn bản không chờ Vân Ca trả lời, đã nôn nóng nhanh nhẹn nói: “Ôi! Ôi! Vân Ca nhi, bao nhiêu người cầu muốn bá sư, có người quỳ suốt ba ngày ba đêm, ta đều không đáp ứng, người nha đầu kia lại. . . Nhà các người tất cả đều là quái nhân, năm đó cầu Nhị ca cháu học, Nhị ca cháu chỉ cười, tuy rằng cười rất quân tử, lại cười đến mức không chút nào đáp ứng, sau lại tìm Tam ca cháu, Tam ca của cháu lại làm như lão nhân thiếu tiền hẩn, mặt lạnh lùng đến cả câu ‘Không có hứng thú’ cũng không nói, làm cho lão nhân rất thương tâm, học được bản lãnh của ta có rất nhiều ích lợi đấy...”

Vân Ca về mặt khinh thường: “Bác đừng khoác lác! Năm đó khi bác bảo cháu theo bác học cái gì ‘Diệu thủ không không’ (bàn tay thần kỳ), cháu nói ‘Cháu mới không thêm đi trộm đồ vật gì đó’, bác nói ‘Học xong, thiên hạ ngoại trừ ta, không có bất kỳ kẻ nào có thể trộm đồ của cháu’, cháu cảm thấy không bị trộm thì cố gắng cũng được, nên đi theo bác học. Kết quả thì sao? Cháu vừa tới Trường An đã bị người khác trộm đồ.”

Hầu lão đầu cả đời du hí phong trần, không vấn vương bất kỳ thứ gì, duy nhất đối với danh hiệu ‘Diệu thủ không không’ của mình mà kiêu ngạo, nghe thấy Vân Ca nói như thế, lập tức trở nên nghiêm túc, giống như biến thành người khác: “Vân Ca, lời cháu nói là thật? Cháu tuy rằng chỉ học được ba bốn phần, trộm đồ vật này nọ có lẽ vẫn không được, nhưng người khác nếu muốn trộm đồ của cháu, cũng không dễ dàng.”

Vân Ca gạt đầu: “Tất cả đều là nói thật. Trên người của cháu tổng cộng mang theo bảy tám cái hà bao, toàn bộ đều mất hết, làm hại cháu ở trọ không có tiền, bị tiểu nhị làm cho nhục nhã một trận, may mắn. . .” Tên người đó vừa xuất hiện trong đầu, giọng nói của Vân Ca có chút nghẹn ngào, nằng lập tức ngậm miệng lại. Trên mặt duy trì nụ cười bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá vỡ.

Hầu lão đầu không lưu ý đến sự khác thường của Vân Ca, chỉ trong lòng tràn đầy nghi hoặc, thì thào tự nói: “Không có khả năng, không có khả năng. Cho dù thành Trường An có kẻ cùng nghề điều luyện, muốn không kinh động tới cháu, nhiều nhất cũng chỉ có thể trộm được bốn hà bao, bảy tám cái hà bao, trừ phi là ta mới có thể, a!”

Hầu lão đầu cười rộ lên, thần thái lại trở nên phấn chấn: “Trời ơi! Ta biết ai trộm đồ của cháu rồi. Ôi! Chê cười, chê cười! Ta có dạy hai đồ đệ, các con còn chưa gặp mặt quen biết nhau, nhưng mà cũng không có biện pháp, chúng ta hành sự theo quy củ là ‘lén lút’, thu đồ đệ cũng như thế, giống trống khua chiêng nói cho người khác biết ta thu đồ đệ, nhà người ta không phải cũng biết người là ‘không không nhân’ sao? Lúc đó còn trộm cái gì? Lão nhân tung hoành thiên hạ vài thập niên, thấy qua diện mạo thực của ta cũng không tới vài người...”

Mắt thấy Hầu lão đầu sắp rẽ ngoặt đề tài sang lịch sử cuộc đời trộm đạo huy hoàng rực rỡ của lão, Vân Ca ngắt lời lão: “Hầu bá bá, nói trọng điểm! Rốt cuộc là ai trộm đồ của cháu? Chẳng lẽ là đồ đệ của bác?”

Hầu lão đầu cẩn thận cười bồi thường: “Vân Ca nhi ngoan, cháu đại khái là bị sư huynh của cháu, không đúng, tuổi của hẩn tuy rằng lớn hơn cháu, nhưng so với cháu thì theo ta học nghệ muộn hơn. Nhập môn sau, hẩn phải gọi là sư đệ, cháu đại khái là bị sư đệ của cháu trộm. Lúc ấy sư phụ nói với cháu ta là đệ nhất thiên hạ, lúc đó còn chưa có Tiểu Giác đâu! Hiện giờ, hiện giờ. . .” Hầu lão đầu tựa hồ còn thập phần

không cam tâm tình nguyện: “Hiện giờ ta có lẽ là đệ nhị thiên hạ, Tiểu Giác có khả năng học hỏi không giống bình thường, lại bằng lòng bỏ thời gian, làm sao giống cháu? Nhưng mà cũng kỳ quái, Tiểu Giác tại sao lại trộm đồ của cháu? Hẳn mặc dù theo ta học ‘Điều thủ không không’, thứ có thể khiến hắn vừa mắt, chủ động ra tay chỉ sợ còn không có. Thật là vinh dự được chiếu cố, đã nhiều năm đều không gặp hắn, hắn cũng tới Trường An sao? Vân Ca nhi, cháu chớ có tức giận, hắn cũng không biết cháu là sư tỷ của hắn, bởi vì cháu vẫn không chịu gọi ta là sư phụ, cũng không thật sự học được bản lãnh của ta, cho nên lão nhân đã nói với hắn chỉ có một đồ đệ là hắn, cổ vũ tốt hắn chịu khó kế thừa y bát*.”

*Y bát: truyền từ đời này sang đời khác, vốn xuất phát từ áo cà sa và bát của các nhà sư truyền lại ôn đồ, về sau chỉ chung tư tưởng, học thuật... truyền cho đời sau.

Thân thể Vân Ca lão đảo, sắc mặt tái nhợt: “Hầu bá bá, Tiểu Giác tên đầy đủ gọi là gì?”

Hầu lão đầu nhớ tới đồ đệ của mình, lòng tràn đầy đắc ý: “Mạnh trong Mạnh Tử, Giác là Ngọc trung chi vương (ngọc ghép thành đôi), Mạnh Giác, là nghĩa tử của người duy nhất lão nhân cả đời này kính trọng...”

Vân Ca đứng không vững, lão đảo lui về phía sau vài bước, những nghi vấn từng xẹt qua trong lòng trong phút chốc tựa hồ hiểu được toàn bộ.

Hầu lão đầu lúc này mới lưu ý đến sắc mặt Vân Ca tái nhợt khác thường: “Vân Ca nhi, cháu làm sao vậy? Bị bệnh sao?”

Vân Ca gắng gượng cười cười: “Không có, chỉ là có chút mệt mỏi. Cháu hôm nay ở bên ngoài bận bịu cả ngày, Hầu bá bá, cháu muốn đi về trước nghỉ ngơi. Bác nghỉ ngơi ở đâu, đợi tới khi cháu rảnh rồi tới gặp bác, hoặc là chúng ta gặp ở Tây Vực, đến lúc đó nhất định cháu sẽ nấu cho bác ăn.”

Hầu lão đầu chỉ vào khách điểm phía trước: “Là đặt chân ở chỗ này. Tối nay gió khăng định còn lớn hơn, Vân Ca nhi ngoan, cháu mau trở về nghỉ ngơi cho tốt, sau khi tinh thần ổn định, làm cho sư phụ mấy món ăn thật ngon.”

.....

Đêm tối đen, gió càng thổi càng lớn.

Vô số lá cây xoay chuyển vù vù ở trong gió, từ trên đầu, bên mặt Vân Ca bay qua, khuấy đảo bóng tối vốn đã thấy không rõ ở phía trước rồi lại phá thành mảnh nhỏ, một mảnh mịn mà không phân biệt được.

Vân Ca mờ mịt đi giữa thiên địa hỗn loạn. Rất nhiều thứ, từng nghĩ rằng sẽ tồn tại thiên trường địa cửu, nhưng hóa ra lại sụp xuống chỉ trong nháy mắt. Từng nghĩ rằng hắn với nàng trong thành Trường An một lần rất thi ý tương phùng, giống như vô số truyền kỳ chuyện xưa, nữ tử gặp rủi ro, tình cờ gặp được công tử văn nhã cứu giúp, cứu giúp chính là duyên phận trọn đời trọn kiếp.

Nhưng hóa ra chân tướng là như thế này, hắn lấy túi tiền của nàng, sau đó lại tái xuất hiện ở trước mặt nàng thi ân với nàng, khiến ột người không có kinh nghiệm cuộc sống, không có tiền như nàng chỉ có thể dựa vào hắn, nhưng hắn thật không ngờ nàng lại dựa vào món ăn kiếm tiền, căn bản là không dựa vào hắn. Mưu kế của hắn tuy rằng không thực hiện được, nhưng dù sao hắn cũng dùng biện pháp này mạnh mẽ xâm nhập thế giới của nàng.

Khó trách hắn đêm khuya lại gảy khúc “Thái Vi”

”Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y,

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi.

Hành đạo trì trì, tái khát tái cơ.

Ngã tâm thương bi, mạc tri ngã ai.”

Dịch:

Khi đi tha thướt cảnh dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Thấp cao dặm thẳng xa xôi,
Biết bao đôi khát, khúc nhôi cơ cầu.
Lòng ta buồn bã thương đau,
Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay.

Nếu hần là đồ đệ của Hầu bá bá, có lẽ đại khái nghe Hầu bá bá nhắc tới Nhị ca, có lẽ biết “Thái Vi” vốn là khúc nhạc Nhị ca thích nhất. Lúc ấy còn tưởng rằng là một loại duyên phận kỳ diệu, nhưng hóa ra lại là cố tình thiết lập.

Nhưng là vì cái gì đây? Vì sao phải đối với nàng như thế? Nàng làm sao lại khiến cho hần phí tổn nhiều tâm tư như vậy? Nàng rút cây kim ngân đâm ở búi tóc trên đầu xuống, lại lấy ra Cự Tử lệnh trong ngực áo mà Phong thúc đưa cho nhìn kỹ. Từng cảnh, từng cảnh của ngày đó từ từ đều được hồi tưởng tỉ mỉ trong tâm trí nàng.

Cha mẹ không cho phép nàng bước vào lãnh thổ Hán triều, nhưng trong nhà mình toàn bộ đều là tập tục người Hán. Phong thúc thúc đối với nàng yêu mến khác thường, còn hỏi thăm về người nhà của nàng, lúc ấy còn nghĩ là bởi vì chung thân đại sự của đứa cháu trai, cho nên cần biết rõ về gia cảnh xuất thân của nàng, bây giờ nghĩ lại, ngày đó những câu hỏi của Phong thúc thúc kỳ thật cũng chỉ là muốn biết phụ mẫu nàng sống có tốt hay không.

Nếu như không có nàng, ngày đó Phong thúc thúc sẽ trừng phạt Mạnh Giác như thế nào? Không cho phép hần sử dụng tiền tài và nhân lực sao?

Hần thổ lộ tâm ý với nàng, khi nói với nàng sẽ không qua lại với Hoắc Thành Quân nữa, khi đó đúng lúc Phong thúc thúc bệnh nặng, nói vậy là tại thời điểm đó, Phong thúc thúc đang tự hỏi xem sẽ giao gia nghiệp cho ai quản lý.

Hần cố ý dẫn nàng đi gặp Phong thúc thúc.

.....

Vân Ca bỗng nhiên cười ha hả. Cười đến mềm cả người, thân thể từng tác, từng tác từ từ trượt xuống trên mặt đất. Thân thể của nàng cuộn tròn lại, ôm đầu gối, vùi đầu vào giữa đầu gối, một mình ngồi xõm ở giữa ngã tư đường tối đen.

Gió gào thét thổi lá cây lên xuống, thổi qua thân thể của nàng, mái tóc mất đi đâm cài của nàng bị gió thổi trúng bay loạn trong không trung.

.....

Vân Ca tối muộn vẫn chưa về nhà, Lưu Bệnh Dĩ đốt đèn lồng đi tìm. Nhìn thấy ở một ngã tư đường rộng lớn, trống trải thê lương, một người đang ngồi, người co lại còn rất nhỏ, rất nhỏ, cuộn lại giống như một con ốc sên, cuộn mình ở giữa ngã tư đường.

Đầy trời lá rụng tung bay, tóc đen của nàng cũng bay múa, hiện ra hết thấy đều là thương tâm.

Lưu Bệnh Dĩ tim đập nhanh, đi từng bước một cẩn thận tới gần Vân Ca, chỉ cảm thấy không cẩn thận một chút là người kia cũng sẽ theo lá rụng biến mất trong gió.

“Vân Ca, Vân Ca. . .”

Vân Ca trên mặt đất lại có tai như diếc.

Bởi vì gió quá lớn, đèn lồng trong tay bị gió thổi trúng một cái, bay lên theo gió, hỏa chúc phía trong đèn đốt cháy lớp vỏ bên ngoài, trong tay hần đột nhiên bùng lên một ngọn lửa.

Ánh sáng vốn luôn mờ nhạt đột nhiên trở nên sáng rực, Vân Ca bị ánh sáng kinh động, ngẩng đầu nhìn Lưu Bệnh Dĩ.

Trên lông mi thật dài vẫn còn vương nước mắt, trên mặt lại có một nụ cười mờ mịt. Dung nhan kiều diễm như hoa, dưới ánh lửa nhảy múa, phảng phất giống như một giọt sương trên cánh sen dưới ánh trăng.

Ánh lửa nhạt đi, khuôn mặt Vân Ca lại chìm vào trong bóng đêm.

Lưu Bệnh Dĩ đứng ngây ngốc một hồi lâu, mới ném xuống đoạn trúc trong tay không còn đèn lồng vừa bị cháy mất cho rảnh tay, cúi người đỡ Vân Ca đứng lên.

Khi chạm vào mái tóc hỗn loạn của Vân Ca, nhìn thấy trong tay Vân Ca còn cầm một cây trâm, hắn muốn lấy lại để búi tóc Vân Ca cho gọn, Vân Ca lại nắm chặt không chịu buông tay.

Lưu Bệnh Dĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể thuận tay tháo xuống đồng tâm kết đeo bên hông, dùng làm dây buộc, túm chặt toàn bộ tóc Vân Ca, buộc gọn lại. Lưu Bệnh Dĩ che chắn cho Vân Ca tránh nơi đầu gió, tìm một hẻm nhỏ đi đường vòng về nhà.

Hai người đi một hồi lâu, Vân Ca tựa hồ mới tỉnh táo, đột nhiên dừng bước lại: “Muội muốn về nhà, muội không muốn gặp lại hắn nữa.”

Lưu Bệnh Dĩ rất ôn hòa nói: “Chúng ta sẽ về nhà. Lúc ăn cơm chiều hắn có đến một lần, thấy muội không có ở nhà nên đi rồi. Hắn có bảo chúng ta chuyển lời uội, hắn phải đi gặp một người, lo liệu một số việc, e là một hai ngày tới không có thời gian rảnh, chờ tới khi hết bận bịu rồi sẽ quay lại thăm muội.”

Vân Ca nghe xong, không có biểu cảm gì, chỉ có bước chân đang dừng lại liền bước tiếp.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Muội không đợi hắn lựa chọn sao?”

Vân Ca lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Vân Ca tính tình nhìn hiền hoà, nhưng khi trở nên bướng bỉnh lại không giống bình thường. Lưu Bệnh Dĩ biết nàng không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nói: “Sau khi về nhà ngủ một giấc thật ngon, mọi thứ đều sẽ khá hơn. Đại ca cam đoan với muội, mọi thứ nhất định đều sẽ khá hơn.”

.....

Hứa Bình Quân nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức ra đón.

“Vân Ca, gió thổi lớn như vậy, đi đâu chứ? Thực là lo uội muốn chết, tại sao lại thành bộ dáng chật vật như vậy...?”

Khi nàng nhìn thấy dây buộc tóc trên đầu Vân Ca chính là đồng tâm kết mà nàng làm cho Lưu Bệnh Dĩ, những lời chưa nói đều nuốt trở lại trong miệng.

Lưu Bệnh Dĩ giao Vân Ca cho Hứa Bình Quân: “Ta đi đun ít nước ấm cho Vân Ca, làm chút đồ ăn”, rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Ở trên đường, Vân Ca đã có chủ ý, muốn về nhà.

Biết rằng thời gian ở cùng Lưu Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân sẽ còn không nhiều, trong đầu xót lại thêm vài phần lưu luyến. Hứa Bình Quân lấy cho Vân Ca một ít nước ấm, để Vân Ca rửa mặt rửa tay.

Vân Ca thấy ánh mắt Hứa Bình Quân thường thường liếc nhanh nhìn tóc trên đầu nàng một cái, tuy rằng cười, vẻ mặt có chút kỳ quái, nàng vừa sờ tóc trên đầu mình, vừa cười hỏi: “Tóc trên đầu của muội làm sao vậy?” Đụng phải dây buộc trên đầu, nàng tháo xuống dưới, phát hiện là một đồng tâm kết.

Ngày đó Hồng Y đã dạy nàng làm. Nàng sau đó mới biết được vì sao Hồng Y không chịu kết giúp nàng, phải là chính nàng tự mình làm.

Đồng tâm kết, kết đồng tâm.

Nữ tử đem tâm ý của mình kết trong từng sợi dây, đeo trên người trong lòng mình, mong được vĩnh viễn kết đồng tâm.

Vân Ca vô cùng lúng túng, vội cầm đồng tâm kết gỡ thẳng ra, trả lại cho Hứa Bình Quân, “Muội, muội...” Nàng không nghĩ ra được giải thích làm sao cho rõ ràng đồng tâm kết đeo bên hông Lưu Bệnh Dĩ làm thế nào mà chạy tới trên đầu của nàng, bởi vì nàng cũng thực hoảng hốt, chỉ nhớ rõ nàng và đại ca từ trong ngõ hẻm đi về.

Hứa Bình Quân cười nhận lại đồng tâm kết: “Không có gì! Nam nhân đều không để tâm đối với những thứ nhỏ nhặt thế này, đại ca muội chỉ sợ căn bản cũng không phân biệt được đồng tâm kết với mấy loại dây kết khác có gì khác nhau.”, rồi tìm trâm cài của mình giúp Vân Ca chải đầu, cài lại búi tóc trên đầu cho gọn, vừa tựa hồ thập phần vô tình hỏi:

“Muội và Mạnh đại ca làm sao vậy? Tỷ gần đây nhắc tới muội và Mạnh Giác ở trước mặt đại ca muội, thần sắc đại ca muội cũng có chút kỳ lạ, Mạnh đại ca khi để muội sao?”

Vân Ca nghe ra trong ngữ khí của Hứa Bình Quân có thêm vài phần là ý khác, trong lòng lại thêm bi thương, tình cảm đã đứt, nhưng không ngờ tình bằng hữu cũng mỏng manh như vậy, cho tới bây giờ Hứa Bình Quân vẫn không thể tin tưởng nàng như trước.

Vân Ca bỗng nhiên cảm thấy thành Trường An không còn gì lưu luyến nàng nữa, nghiêng người kéo Hứa Bình Quân ngồi xuống bên cạnh mình:

“Tỷ tỷ, muội phải đi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Muội muốn về nhà.”

Hứa Bình Quân sửng sốt: “Nhà? Nơi này không phải là nhà của muội sao? Hay muội muốn nói tới Tây Vực? Vì sao? Đại ca muội có biết không?”

Vân Ca lắc lắc đầu: “Đại ca không biết. Là muội đột nhiên quyết định, hơn nữa muội sợ cáo biệt, cũng không muốn cáo biệt.”

“Mạnh đại ca đâu? Huynh ấy không đi chung với muội sao?”

Đầu Vân Ca dựa lên bả vai Hứa Bình Quân: “Hắn sẽ lấy tiểu thư Hoắc gia.”

“Cái gì?” Hứa Bình Quân lộ khí tức bức tới đầu, liền nhảy dựng lên.

Vân Ca ôm lấy nàng: “Tỷ tỷ, tỷ đang có thai đấy! Vậy nên đừng tức giận lung tung, tỷ xem muội cũng không tức giận mà.” Vân Ca đặt cây kim ngân trâm và Cự Tử lệnh vào tay Hứa Bình Quân: “Khi Mạnh Giác đến, tỷ giúp muội mang hai thứ đồ này đưa cho hắn.”

Hứa Bình Quân nghĩ đến các nàng đều thua kém so với Hoắc Thành Quân, cơn tức trong lòng chậm rãi giảm xuống. Lại nghĩ tới một người như Vân Ca gặp phải cảnh ngộ như vậy, không khỏi thập phần bi ai: “Vân Ca, muội không đi tranh đoạt lấy một lần sao? Vì sao ngay cả tranh cũng không tranh đã lui nhường vậy? Mưu ma chúc quỷ của muội không phải từ trước đến nay đều rất nhiều sao? Muội nếu muốn tranh, nhất định có thể có biện pháp. Ngoại trừ gia thế, muội làm sao không bằng tiểu thư Hoắc gia?”

“Không đáng. Huống hồ chuyện tình cảm không giống với những chuyện khác, là của mình thì nhất định sẽ là của mình, không phải của mình, có cố cưỡng ép cũng không chắc đã được hạnh phúc.” Vân Ca nắm lấy nước ở trong chậu, một bàn tay gắng sức muốn nắm chặt nước trong đó, mà khi nàng nắm chặt lại thành nắm tay để mang nước ra khỏi chậu, thì nước cũng đều theo những kẽ hở của ngón tay chảy ra. Nàng nhìn Hứa Bình Quân mở bàn tay ra, bên trong không giữ lại được một giọt nước nào, mà tay kia thì tùy tiện tiện khua nước ở trong chậu, ngược lại trong lòng bàn tay này đều là nước: “Đây là tình cảm, có đôi khi càng gắng sức, thì càng không giữ lại được thứ gì.”

Trong lời nói của Vân Ca có nhiều thâm ý, Hứa Bình Quân theo bản năng nắm chặt đồng tâm kết trong tay áo. Không đúng, ta từ nhỏ biết đến đạo lý chính là muốn cái gì nhất định phải chính mình đi giành lấy, ta có thể nắm chặt cái này, ta cũng nhất định có thể nắm bắt được đồng tâm kết của chúng ta.

“Vân Ca, chúng ta còn có thể gặp lại không?”

“Vì sao lại không thể? Muội chỉ là có chút mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Chờ muội nghỉ ngơi tốt, có lẽ sẽ tới thăm hai người. Cho dù muội không đến Trường An, tỷ và đại ca cũng có thể đến thăm muội.” Vân Ca vẫn cười cười nói nói, nhưng nàng không biết về mặt của mình hiện tại tiêu tụy, đôi lông mày cũng nhũn nhũn.

Hứa Bình Quân vỗ nhẹ lưng Vân Ca, cảm thấy luyến tiếc, còn muốn khuyên Vân Ca một chút, nhưng lời nói trong lòng cứ quanh quẩn sau vài vòng, thở dài, không nói thêm nữa.

Hoắc phủ gả con gái, đến lúc đó chỉ sợ so với đại hôn của công chúa còn long trọng hơn, nếu Vân Ca ở lại thành Trường An, chẳng lẽ bảo nàng nhìn thành Trường An phố lớn ngõ nhỏ náo nhiệt sao? Huống hồ đã không có Mạnh Giác, Vân Ca chỉ còn một thân một mình...

“Chờng nào thì muội đi?”

“Muội không muốn gặp lại hần, đương nhiên là càng sớm càng tốt.”

Trong mắt Hứa Bình Quân đã có lệ: “Vân Ca. . .”

Giọng nói của Vân Ca cũng có chút nghẹn ngào: “Đừng khóc! Người ta thường nói người mang thai không thể khóc, nếu không về sau đứa bé cũng thích khóc.”

Nghe thấy Lưu Bệnh Dĩ ở bên ngoài gọi: “Ăn cơm được rồi.”

Hứa Bình Quân lập tức lau đi lệ trên khóe mắt, Vân Ca cười nhỏ giọng nói: “Chờ muội đi rồi tỷ mới được nói cho đại ca.” Hứa Bình Quân do dự một lát, gật gật đầu.

18. Q.1 - Chương 18: Lửa Cháy Ngút Trời

Ôn Tuyền Cung trên núi Ly Sơn ngoại thành Trường An, ban đầu do Tần Thủy Hoàng xây dựng, Hán Vũ Đế đã nhiều lần trùng tu lại, sau khi Lưu Phất Lăng đăng cơ mặc dù không tiêu phí tiền bạc vào Ôn Tuyền cung thêm lần nào nữa, nhưng khí tức xa hoa năm đó vẫn tràn ngập trong mọi góc của cung điện.

Đêm trước khi Vệ Thái tử gây loạn, sau khi Hán Vũ Đế Lưu Triệt trúng độc vu cổ, từng lựa chọn tính dưỡng ở chỗ này. Bởi vì lúc ấy thế cục hỗn loạn, mà Lưu Triệt lúc tuổi già bệnh đa nghi lại không giống bình thường, từ hoàng hậu, phi tử, hoàng tử đến thần tử cũng không thể tin tưởng, nên không cho phép thị vệ trong thành Trường An tiến vào Ôn Tuyền cung, hộ vệ đáng tin cậy ở nơi này tất cả đều là bóng dáng ẩn tàng sau lưng hoàng thượng – thái giám.

Bởi vì Tiên đế có di mệnh, lại có Lưu Phất Lăng ngầm đồng ý, Vu An trải qua mười năm khổ tâm tổ chức, đem lực lượng lớn thứ hai trong cung đình, ngoại trừ Cẩm quân, ra sức bồi dưỡng ở chỗ này, giống như một cái bóng im hơi lặng tiếng bao phủ cả tòa Ly Sơn.

Toàn bộ suối nước nóng đều ở trong cung điện, bốn phía Ôn Tuyền* được chạm khắc hoa văn là hoa sen, nạm vàng cẩm thạch, vừa là trang trí, vừa là phòng ngừa hơi nước ẩm thấp làm cho trơn trượt.

*Ôn tuyền nghĩa là suối nước nóng.

Từng tầng, từng tầng bậc thang dần dần dẫn vào trong suối nước nóng, hơi nước trắng xóa mịt mù bao phủ toàn bộ căn phòng. Lưu Phất Lăng lúc này đang ngồi trên một bậc thang, nước của suối nước nóng chỉ tới ngang vai, dựa vào gối ngọc phía sau, khép mắt giống như đang ngủ. Hần không thích người khác ở bên cạnh mình, cho nên chỉ có Vu An canh giữ ở bên ngoài màn châu. Có thái giám lặng lẽ tiến vào, hành lễ với Vu An, tiến lên chỗ Vu An thấp giọng nói với hần mấy câu, rồi vội vàng lui xuống.

Do thấy không rõ lắm tình hình phía trong màn, Vu An không dám tùy tiện lên tiếng quấy rầy, chỉ có thể xoa xoa tay chờ. Lưu Phất Lăng mắt cũng không mở hời:

“Có chuyện gì?”

Vu An vội trả lời: “Hoàng thượng, nô tài vô năng. Nô tài đã tra xét qua một lần toàn bộ nữ tử ngày đó ở Cam Tuyền cung, tra xét tới giờ, vẫn không tìm được nữ tử hát hôm đó. Nhưng ngược lại có tin tức khác, không biết hoàng thượng còn nhớ rõ Nhã trù Trúc công tử từng một lần làm đồ ăn cho hoàng thượng không? Nàng lúc ấy cũng ở Cam Tuyền cung, sau lại bị nô tài hạ lệnh đuổi ra ngoài. Nghe Phú Dụ thái giám từng hầu hạ công chúa có nói, Nhã trù mặc dù gọi là ‘Trúc công tử’, kỳ thật là một nữ tử.”

Lưu Phát Lăng chậm rãi mở mắt, trầm mặc một lát hỏi: “Nàng tên gọi là gì?”

“Bởi vì khi Phú Dụ ở phủ công chúa, cũng không phải là tâm phúc của công chúa, những kẻ hầu hạ thân cận bên công chúa trong phủ công chúa biết sự tình phần lớn đã chết, cho nên còn chưa nghe được tên của nàng, nhưng mà Trúc công tử là đầu bếp của Thất Lý Hương trong thành Trường An, nô tài đã sai người đi Thất Lý Hương tra xét, đoán chừng chậm nhất là buổi tối ngày mai sẽ có tin tức.”

Lưu Phát Lăng nhớ lại ngày đó ném qua đồ ăn Trúc công tử đã làm, lại nghĩ tới tiếng ca trong núi Cam Tuyền, đột nhiên từ suối nước nóng đứng lên, vội vàng lau khô người, vừa mặc quần áo vừa nói: “Vu An, sai người đi chuẩn bị xe, quay về Trường An, trực tiếp tới Thất Lý Hương.”

Vu An quỳ xuống dập đầu: “Hoàng thượng đến Ôn Tuyền cung không phải vì chờ gặp Mạnh Giác sao? Tuy chỉ gặp qua một lần, nhưng đối với người này nô tài cũng có ấn tượng rất sâu sắc. Nghe nói hần và tiểu thư Hoắc gia tâm đầu ý hợp, có người nói Hoắc Quang đối với hần cực kỳ tán thưởng, đối đãi với hần giống như với nhi tử, nhưng không biết vì sao hần lại cầu tới thuộc hạ của nô tài, muốn nhờ nô tài thay hần xin hoàng thượng gặp hần một lần. Nô tài cân nhắc vấn đề này chắc chắn có chút ẩn ý. Hoàng thượng, không bằng chờ gặp được hần, rồi hãy quay về Trường An.”

Lưu Phát Lăng sửa sang lại y bào gọn gàng, vén màn bước ra: “Hần khi nào thì đến?”

Vu An tính toán thời gian: “Hần nói buổi tối hôm nay nghỉ cách rời Trường An, nhanh thì nửa đêm, chậm thì sáng sớm ngày mai, nhưng cho dù hần có tới lúc nửa đêm, khẳng định cũng không dám quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi, nhất định là đợi tới ngày mai tìm thời điểm thích hợp tìm người thông báo cho nô tài.”

Lưu Phát Lăng nhẹ gật đầu: “Chúng ta đêm tối về Trường An, ngày mai nếu hần tới, lệnh hần trước hết đợi, chậm nhất là buổi tối ngày mai Trẫm gặp hần.”

Vu An suy nghĩ, mặc dù cảm thấy cử chỉ của hoàng thượng quá mức khác thường, nhưng thời gian an bài cũng coi như hợp lý, nên lập tức lên tiếng “Vâng” đáp ứng, lui xuống đi sai người chuẩn bị ngựa xe.

Bên trong xe ngựa, Lưu Phát Lăng tựa vào nhuyển điểm*, nhắm mắt lại tựa hồ đang ngủ, nhưng trong lòng lại không an ổn chút nào, không dám nghĩ tới Trúc công tử có thể là người hần chờ hay không. Nhiều năm như vậy, hần đều ở trong thành Trường An, khả năng duy nhất mà hần có thể làm chính là lẳng lặng chờ đợi, đây là một lần duy nhất hần chủ động, chủ động đi nắm bắt lấy vận mệnh mà có lẽ không sẵn lòng cho hần bắt cứ thứ gì.

*Nhuyển điểm: đệm mềm để tựa, ngồi.

Kỳ thật biện pháp sáng suốt nhất chính là ở Ly Sơn lẳng lặng chờ tin tức, nhưng nếu như hành động như thế này, lại không phải là người hần chờ, như vậy toàn bộ lại trở về như trước. Hần vội vàng xuống núi như vậy, tuy rằng đã tận lực che giấu hành tung, cũng cố ý bày nghi trận, nhưng cũng không thể khẳng định có thể trăm phần trăm tránh được tai mắt dòm ngó của những kẻ trong bóng tối, có điều hần đã yên lặng chờ thời gian lâu lắm rồi, lâu tới mức rất sợ để vượt mất, rất sợ vạ nhất.

Nếu Trúc công tử thật sự là nàng, hần nhất định phải nhanh chóng gặp nàng, vạ nhất có người khi dễ nàng rồi thì sao? Vạ nhất* nàng không được vui vẻ thì sao? Vạ nhất nàng phải rời khỏi Trường An thì sao? Vạ nhất nàng đã gặp một người khác thì sao? Trong khoảng thời gian một ngày chuyện có thể sẽ xảy ra nhiều lắm, mà hần đã sớm mất đi niềm tin đối với ông trời.

*Vạ nhất = ngộ nhỡ.

Khi mới xuống núi còn chưa có gió, nhưng càng đi thì gió lại càng lớn, đi trên sơn đạo, mọi người cảm thấy giống như bị gió thổi bay.

Vu An thật sự bất an, đánh bạo tiến đến bên cạnh xe ngựa: “Hoàng thượng, tối nay gió rất lớn, thật sự không nên xuất hành, không bằng trở về đi! Muộn nhất là buổi tối ngày mai sẽ có tin tức, thật sự hoàng thượng không nên tự mình đi một chuyến.”

Lưu Phát Lăng mắt cũng không mở nói: “Người có thể trở về.”

Vu An lập tức nói: “Nô tài không dám.” Lại lui trở về, tiếp tục lên đường.

.....

Một con ngựa đen, một thân áo choàng đen, Vân Ca phóng ngựa phi nhanh trong gió. Gió quất lên mặt nàng giống như dao cắt, nàng lại cảm thấy rất thống khoái. Đã nhiều ngày không được thúc ngựa chạy như điên thế này, đáng tiếc cười lên tuần mã không phải Linh Đang, cũng không phải Hãn huyết bảo mã, nếu không đã có thể hưởng thụ cảm giác chạy đua cùng gió.

Phụ thân và mẫu thân không biết có ở nhà hay không, có đôi khi đi xa, hai ba năm không trở về nhà đều là bình thường. Nhị ca cũng không biết phiêu bạt ở nơi nào. May mắn Tam ca là một con quý lười, khẳng định ở nhà. Hiện tại nghĩ tới Tam ca, nàng chỉ cảm thấy ấm áp, thậm chí vô cùng nhớ tới Tam ca lạnh lùng nghiêm mặt, bộ dáng xa cách đối với nàng.

Khó trách người ta thường nói “Lòng mẹ lúc nào cũng nghĩ tới con, nhưng lòng con lại như đá phiến”, khi con gái vui vẻ đắc ý, thường thường quên mất nhà mình, chỉ khi nào bị thương, nơi muốn trở về nhất lại chính là nhà.

Từng nghĩ đến người nàng yêu chắc chắn sẽ coi nàng là trân bảo độc nhất vô nhị, bất kể nàng ở trong mắt người khác như thế nào, ở trong mắt người đó nhất định là thông minh, đáng yêu, xinh đẹp nhất, là không thể thay thế, là nghìn vàng không thể đổi. Nhưng hiện tại mới hiểu được, bất quá chỉ là giấc mộng tuyệt đẹp của thiếu nữ.

Con người rất phức tạp, dục vọng của con người nhiều lắm. Rất nhiều thứ nghìn vàng không thể đổi, nhưng có lẽ vạn vàng có thể đổi, thậm chí có lẽ một ngàn lẻ một vàng cũng có thể.

Vân Ca cảm giác trong mắt có chút đau xót, nhưng bây giờ không muốn vì hấn rơi thêm nước mắt, đón gió lạnh, kéo căng cổ họng hét to một tiếng, gió lạnh quất vào quai hàm làm nàng đau rát, kiên quyết bức nước mắt trở lại.

Lúc này, Trường An là đô thành của Thiên triều Đại Hán, là phồn hoa nhất trên đời, thành trì hùng vĩ, là nơi mà nàng từ nhỏ không ngừng hướng tới. Trường An chứa đựng giấc mộng của nàng, chứa đựng vui sướng mà nàng tưởng rằng có.

Chỉ là, hiện tại, nàng thâm nghĩ vĩnh viễn không muốn nhớ tới thành trì này, muốn quên hết toàn bộ những thứ xảy ra ở nơi này. Con ngựa chạy nhanh hơn một chút, lại chạy nhanh hơn, đã rời thật xa tất cả, đã rời đi thật xa...

.....

Ngựa màu đen. Dễ dàng ẩn giấu trong đêm tối nhất chính là màu đen. Khuôn mặt bị che đi, chỉ có một đôi mắt đen thăm thẳm lộ ra ngoài.

Tuy rằng biết rõ cho dù nửa đêm tới được Ly Sơn, cũng không gặp được Lưu Phát Lăng, nhưng hấn cũng muốn tận lực giảm thiểu thời gian dừng lại trên đường, giảm thiểu khả năng hành tung bị tiết lộ.

May mắn tối nay gió lớn, trên đường lữ nhân ít đến mức gần như không có. Bọn họ cũng bởi vì tránh gió quất, có thể thuận lý thành chương* che mặt lên đường. Kế hoạch của hấn đã đến hồi cuối, nếu tiếp tục kéo dài thêm nữa, khẳng định Hoắc Quang sẽ nghi ngờ. Lưu Phát Lăng hiện tại là hy vọng duy nhất của hấn, nếu Lưu Phát Lăng đồng ý tránh những người khác đi gặp hấn, hấn là đã dự liệu được những lời hấn muốn nói, cũng có thể có cùng chung ý.

*Thuận lý thành chương: thành ngữ chỉ sự rõ ràng, hợp lẽ.

Tuy rằng hấn đã nhà tan cửa nát, huyết cừu của cả nhà và Lưu Phát Lăng cũng không có quan hệ trực tiếp, nhưng hấn đối với việc hợp tác cùng Lưu Phát Lăng vẫn thập phần kháng cự, cho nên mục đích của hấn trước giờ cũng chỉ là xa xa nhìn kỹ Lưu Phát Lăng, đánh giá Lưu Phát Lăng. Nhưng không ngờ cũng đến ngày cuối cùng bị thế sự bức bách đến như thế, cũng giống như Lưu Bệnh Dĩ hấn từ nhỏ vẫn oán hận nhưng thật không ngờ lại có thể cùng hấn cầm cờ luận sự một ngày.

Nếu như là trước kia, hết thảy đều đã rất đơn giản, hấn khẳng định sẽ lựa chọn thực hiện thứ đối với mình có lợi nhất —— cưới Hoắc Thành Quân.

Hoắc Thành Quân không giống với Hoắc Liên Nhi, nàng biết rõ ràng mình muốn gì, cũng có năng lực vì mình thực hiện, tính cách của Hoắc Thành Quân mới thích hợp phụ trợ hần ở thành Trường An đạt được hết thấy những gì hần muốn.

Mà giá trị lợi dụng của Vân Ca, khi so sánh với Hoắc Thành Quân, đã không đáng để nhắc tới.

Hần năm đó mới tới Trường An, một thân áo vải, không có người dựa vào lại không có tiền. Tiểu Hạ tuy rằng hứa hẹn trợ giúp hần, nhưng do Tiên đế trước đây có chính sách tước phiên, toàn bộ tài lực của Phiên vương đều chịu sự khống chế nghiêm ngặt của triều đình, Tiểu Hạ ở thành Trường An thế lực cũng có hạn. Toàn bộ kế hoạch của hần đều cần sản nghiệp và nhân lực của Phong thúc thúc hỗ trợ, nhưng Phong thúc thúc chịu ảnh hưởng sâu sắc của nghĩa phụ, đối với triều đình tranh đấu đều kính nhi viễn chi*, tuyệt đối sẽ không hỗ trợ gì cho hành động của hần, hần muốn dùng của cải và nhân lực của Phong thúc thúc can dự vào đảng phái tranh đấu trong Hán triều, căn bản không có khả năng.

*Tôn kính mà không gần gũi, tức là đứng ngoài xem.

Chỉ có Vân Ca, là con gái của người mà nghĩa phụ hần yêu, có thể làm ọi thứ được hóa giải. Nghĩa phụ là thần trong lòng Phong thúc thúc, mà hần là hậu nhân duy nhất của nghĩa phụ, Vân Ca cộng thêm họ Mạnh mới có thể làm ọi thứ không thể trở thành có thể.

Sự thật chứng minh phỏng đoán của hần, Phong thúc thúc ngày đó vốn đã muốn nổi giận với hần, nhưng khi thấy được cây kim ngân đâm trên tóc Vân Ca, toàn bộ những thứ khác trong lòng Phong thúc thúc lập tức không còn quan trọng, quan trọng là... ông ấy nhìn thấy một thiếu niên họ Mạnh cầm lấy bàn tay cô gái đang cài cây kim ngân đâm kia, bù đắp lại những tiếc nuối sâu sắc mà không cách nào làm khác được sâu trong lòng bọn họ.

Hiện tại, Phong thúc thúc đã đem toàn bộ sản nghiệp trong Đại Hán triều giao cho hần. Tuy rằng ba người bá bá còn lại không chịu đem sản nghiệp Tây Vực giao cho hần, nhưng ở trước mặt Hoắc thị gia tộc quyền khuynh thiên hạ, sản nghiệp này đã không hề trọng yếu.

Hần nhiều lần thử nghiệm, cũng đã vô số lần muốn thuyết phục chính mình, thậm chí hần ôm Hoắc Thành Quân, còn đã thử hôn nàng. Hần lần nào cũng đều tự nói với mình: “Đều là nữ nhân, nhắm mắt lại ôm vào trong ngực đều không giống nhau sao? Huống hồ nếu chỉ luận dung mạo, Hoắc Thành Quân so với Vân Ca cũng không kém.”

Chỉ là không giống nhau, mặc dù hần lý trí mà suy nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy hần là phải giống nhau, nhưng lại nhất định là không giống. Trong đầu hần nói: “Giống nhau, giống nhau”, chậm rãi cúi người xuống hôn Hoắc Thành Quân, nhưng trong lòng lại cực kỳ rõ ràng cho hần biết “Không giống nhau, không giống nhau”, cuối cùng chỉ trong chớp mắt, đúng lúc hần muốn hôn lên môi Hoắc Thành Quân, vậy mà hần không khống chế được chính mình, đẩy Hoắc Thành Quân ra.

Đối diện với vẻ mặt kinh ngạc và tổn thương cùng không thể tin nổi của Hoắc Thành Quân, hần lập tức cười an ủi Hoắc Thành Quân, giải thích rằng mình không nên nhất thời xúc động mạo phạm nàng.

Nhưng trong lòng hiểu rõ, chỉ bởi vì người kia là Vân Ca, hần không cách nào làm cho hình bóng người kia biến mất trong lòng hần, đó chính là Vân Ca của hần.

Là khi hần lơ đãng nhất, bất lực nhất, thất vọng nhất, vẫn cứ đưa tay cầm lấy tay hần, chính là Vân Ca.

Là khi hần lạnh lùng nói lời châm chọc, vẫn cứ mỉm cười là Vân Ca.

Là khi hần cho rằng mình vô cùng chán ghét cô tiểu thư nhỏ rất nhiều năm về trước. Vừa thấy chán ghét, lại vừa hết sức nhớ kỹ mỗi một câu của nàng, mỗi một nụ cười của nàng, váy lục la của nàng, tên của nàng.

Ba người bá bá hết sức ngẫu nhiên lại nhắc tới Thiên Sơn tuyết đà Linh Đang của Vân Ca. Mỗi khi cũng chỉ do hần tình cờ nói đến gì đó, mới có thể làm cho làm mấy người bá bá đó tình cờ nói một đôi lời, bọn họ hết sức lảng tránh về người và sự tình, cho nên mỗi một lần hần đều đã thập phần vừa may, thập phần vô ý “tình cờ” nhắc tới.

Đuổi theo đủ mọi dấu vết của Thiên Sơn tuyết đà, hần ở trong thảo hồi xà tuyến* tìm kiếm tất cả tin tức về người mà hần vốn chán ghét.

*Thảo hôi là rơm rạ, xà tuyến: đường rắn đi, ý nói là nơi nào cũng xông vô ấy mà.

Biết nàng cùng Linh Đang đi tới Thổ Mộc Hồ, đi tới sông Khổng Tước, còn biết Linh Đang của nàng cùng nàng đến Hưng Đô Khố Thập Sơn, rồi tới nước Thiên Trúc, Kế tân(Kashmir, phiên âm Hán Việt tác giả viết là Già Thấp Di La), lần này hành trình nàng đi một lần là ba năm, tin tức hoàn toàn không có.

Nàng tùy ý như vậy, lại tự do tự tại phung phí thời gian như vậy, hưởng thụ cuộc sống. Mà hần còn đang đọc sách, đang luyện kiếm, đang học y, đang dụng độc, đang tập đàn, đang đi theo ba bá bá học việc buôn bán, đang tỉ mỉ quan sát tất cả mọi thứ phát sinh ở Hán triều.

Hần mỗi một khắc thời gian đều không lãng phí.

Hần nhất thiết nỗ lực học tập, hần một ngày chỉ ngủ có hai canh giờ*, hần vừa ăn cơm vừa học thuộc lòng, thậm chí trong lúc ngủ mơ hần cũng lặp lại luyện tập nhất cử nhất động của nghĩa phụ, hần muốn dùng phong thái hoàn mỹ của nghĩa phụ che dấu đi lệ khí trên người, hần muốn khi địch nhân của hần thấy hần, tuyệt không có nghi tâm, hần muốn toàn bộ những kẻ đã từng miệt thị hần, đều phải ở trước mặt hần tự biết xấu hổ. Hần không biết trong tiềm thức của mình có từng nghĩ tới hay không, khi gặp lại nha đầu thích mặc y phục màu lục kia, hần muốn mọi thứ đều là tốt nhất.

*Một canh giờ = 2 giờ.

Thời gian như cây mọc trong rừng cứ thế lần lượt trôi qua, hần yên lặng chờ thời cơ báo thù thích hợp, im lặng mà chuẩn bị mọi thứ, có lẽ. . . Ở trong lòng hần, ở một góc nào đó mà hần cũng không chịu thừa nhận, cũng vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi nàng trở về.

Khi hần đợi được nàng trở về, hần cùng nàng sẽ hoàn mỹ gặp lại. Hần làm được! Hần lấy tư thái không chê vào đâu được của hần xuất hiện, mà lần này nàng thành ăn mày, nhưng khi nàng nhìn thấy hần lại thờ ơ giống như không thấy.

Nàng không nhận ra hần!? Nàng đương nhiên sẽ không nhận ra hần!

Là để tâm? Hay thoải mái?

Hần xem thường nàng vụng về, châm biếm nàng giả nhân giả nghĩa, chán ghét nàng đối với mọi thứ đều không cần, thế nhưng duy nhất lại không kinh ngạc.

Thời gian tám năm, ở chỗ sâu trong nhất trong đáy lòng hần, có lẽ hần đã sớm biết nàng là người như thế nào.

.....

Thời gian cũng đã lâu lắm, ràng buộc cũng nhiều hơn, tất cả từ trước đó chính hần đều đã biết rõ những gì sẽ phát sinh, nhưng lý trí của hần đã không còn cách nào để xóa đi những dấu ấn ở trong lòng.

Giữa vô số lần do thời gian ngăn cách, giữa không gian chăm chú tìm kiếm, khoảng thời gian dài tới tám năm, hần đã có thói quen trong thời gian, trong không gian của hần, có sự tồn tại của nàng.

Cho nên hần hiện tại chỉ có thể giống như một tên ngốc, không ở thành Trường An hưởng thụ ấm áp, lại phi ngựa băng băng ở trong gió lạnh, không đi hoan lộ thênh thang, mà muốn đi qua cầu độc mộc.

Gió lớn như vậy, rất không thích hợp xuất hành, cho nên Mạnh Giác một đường phi ngựa nhanh như tên bắn, không thấy một bóng người. Mạnh Giác còn tưởng rằng có thể cứ như vậy mãi cho đến Ly Sơn, nhưng không ngờ nhìn thấy một chiếc xe ngựa xuất hiện ở cuối đường, bốn phía cũng có không ít người bảo vệ.

Trời tối như vậy còn muốn gấp rút lên đường, khẳng định có sự tình không phải tầm thường. Mạnh Giác trong lòng nghi hoặc, ghìm lại tốc độ của con ngựa, cẩn thận nhường sang một mé đường. Phía sau hần, Lục Nguyệt và Bát Nguyệt cũng lập tức theo Mạnh Giác lui qua một bên đường.

Không biết là bởi vì cưỡi ngựa trong gió lớn, hay là có nguyên nhân khác, đoàn người đều mặc áo choàng lớn, khuôn mặt bọn họ cũng giống như Mạnh Giác, đều che kín lại.

Những người xung quanh xe ngựa nhìn thấy bên đường có ba người, tay đều âm thầm đặt lên binh khí. Lục Nguyệt và Bát Nguyệt cũng toàn lực đề phòng.

Cả hai bên đều yên ổn vô sự mà đi lướt qua nhau, đều tự nhẹ nhàng thở ra. Nhưng đột nhiên lúc đó, một đám người bịt mặt từ rừng cây bên cạnh lao ra tấn công, lao thẳng tới xe ngựa.

Những người xung quanh xe ngựa lập tức bao quanh xe bảo vệ, Lục Nguyệt và Bát Nguyệt cũng một trước một sau bảo vệ Mạnh Giác, chỉ nhìn đao quang kiếm ảnh, một trận chém giết đã bắt đầu.

Chuyến này chỉ dẫn theo thái giám, nhưng tất cả đều là cao thủ, vốn do Tiên đế thiết lập, âm thầm huấn luyện để hộ vệ. Đám người đến số lượng tuy nhiều, nhưng Vu An không sợ, phần nộ quá lớn: “Giết toàn bộ cho ta!”

Mạnh Giác tuy biết là có sự hiểu lầm, nhưng bởi vì thích khách đứng là từ cánh rừng phía sau mình xông ra, nhìn thế nào cũng giống như là cùng phe với mình, nhất thời căn bản không thể giải thích rõ ràng, hơn nữa đối phương đã muốn ra đòn sát thủ, bọn họ không thể không tự bảo vệ mình, chỉ có thể bắt đầu trong sự mơ hồ mà đánh trả.

Toàn bộ thái giám đều từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đều là cao thủ, không chỉ có công phu, kể cả cách giết người và tra tấn người khác cũng rất có bài bản.

Thích khách đến ám sát cũng đều tính là cao thủ, nhưng làm sao bì được với một đám bị nhốt trong thâm cung, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì cũng không làm, chỉ chuyên tâm luyện giết người, hơn nữa bởi vì lực căn* không được đầy đủ, chiêu thức của đại bộ phận những người này đều là tràn ngập sát ý, thâm hiểm tàn nhẫn, chiêu dùng so với thích khách còn hiểm độc hơn.

*Lực căn: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.

Thích khách dần dần không địch lại, đều ngã dưới nhuyển kiếm của đám thái giám, hơn nữa tất cả đều là những cái chết vô cùng thống khổ. Lưu Phất Lăng nghe thấy tiếng binh khí giao tranh bên ngoài dần dần nhỏ lại, nhẹ gõ vách xe ngựa, thản nhiên nói: “Khẩu cung.”

Vu An hồi hận giậm chân, mới vừa rồi bị tức khí hồ đồ, lập tức quát: “Lưu người sống”, đúng lúc đảo mắt, chỉ còn lại có ba người nhóm Mạnh Giác bên kia. Vu An phi thân bay ra, lao thẳng tới chỗ Mạnh Giác.

Vu An ba tuổi đã bắt đầu thụ giáo một lão thái giám trong cung, là để chuẩn bị ngày sau hầu hạ hoàng tử, thiên phú của hắn lại rất tốt, nếu không Lưu Triệt cũng sẽ không từ trong mấy ngàn thái giám, lựa chọn hắn tới hầu hạ hoàng đế tương lai của Đại Hán. Mấy năm trở lại đây, Vu An một thân âm nhu công phu, phải nói là có một không hai trong thiên hạ cũng không quá.

Bên cạnh Mạnh Giác danh sư tuy nhiều, nhưng lại học nghệ khi tuổi đã lớn, cùng người bình thường so chiêu, công phu của hắn coi như tốt, gặp phải Vu An tuyệt đỉnh cao thủ như vậy, cũng thật là nguy hiểm khắp nơi.

Lục Nguyệt và Bát Nguyệt cũng đã có nhiều chỗ bị thương, vốn là chuyện mất mạng chỉ trong một sớm một chiều, nhưng hai thái giám so chiêu cùng bọn họ lại hứng thú bắt đầu trò mèo vờn chuột, cũng không muốn lấy mạng Lục Nguyệt và Bát Nguyệt, mà chỉ sử dụng kiếm họa một số đường lên người bọn họ, không nông không sâu, chỉ cần thấy máu.

Mạnh Giác lại nói thêm lần nữa: “Có hiểu lầm”, nhưng Vu An thậm chí muốn bắt sống hắn, căn bản lười nghe. Tính khí kiêu ngạo của Mạnh Giác bị kích ra, dứt khoát không giải thích nữa, liền hạ quyết tâm, chiêu nào chiêu nấy đều hướng thẳng tới chỗ hiểm trên người Vu An, bởi vì chiêu thức đến từ bao nhiêu thế hệ sát thủ Tây Vực tích lũy kinh nghiệm, tuy rằng đơn giản, nhưng cho dù mình chết, cũng nhất định phải đánh cho đối phương mất theo nửa cái mạng.

Vu An bởi vì muốn giữ người sống, lại không muốn chính mình bị thương, chiêu thức bắt đầu có kiêng dè. Tuy rằng trong lúc nhất thời không có cách nào khác, vẫn đang kiêng dè Mạnh Giác, nhưng đánh bại Mạnh Giác cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đám thái giám còn lại đều bảo vệ xung quanh xe ngựa, cười nhìn bên kia đánh nhau thắng lợi đã định. Đột nhiên trong gió truyền đến từng đợt hương cay độc gay mũi, trong rừng cây tỏa ra màn sương khói đặc hơn.

Vu An cả kinh, cho là lại có thích khách tấn công, không dám vì cái nhỏ mà để mất cái lớn, lập tức trở lại bảo vệ Lưu Phất Lăng.

Qua các triều đại tranh đấu trong cung đình từ trước tới nay, trong cung không thiếu nhất chính là độc dược và giải dược, trên người mỗi thái giám mấy thứ này đều mang không ít, vừa dùng để giết người, cứu người, khi cần thiết, cũng có thể dùng để diệt khẩu chính mình.

Vu An cũng không sợ đối phương dụng độc, Thiên Sơn Tuyết Liên, Bách Niên Hà Thủ Ô (hà thủ ô trăm năm), Thiên Niên Nhân Tham (nhân sâm ngàn năm) gì đó, hắn đều đã ném qua, thế nhưng hiện tại lại không có gì giải độc hiệu quả. Tất cả mọi người đều ho không ngừng, trong mắt cũng thấy nóng bỏng đau rất, nước mắt chảy ròng ròng. Nhưng nếu nói là trúng độc thì lại không giống, bởi vì sức lực của mọi người đều không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong làn khói đặc, người ra chiêu xuất kiếm đều có chút nghiêng lệch, Mạnh Giác tuy rằng trong lòng tràn đầy kinh ngạc, lại vừa ho, vừa không khỏi cười châm biếm.

Đây là người lấy đồ gia vị làm vũ khí, đoán chừng thế gian này ngoại trừ Vân Ca của hắn không có thêm người thứ hai. Vừa không là độc dược, tự nhiên cũng không có thuốc nào có thể giải được. Nếu nói về giải dược, giải dược duy nhất chính là dùng nước trong súc miệng và rửa mắt.

Bởi vì Vu An sợ còn có người tập kích, cho nên cùng thái giám khác vừa chảy nước mắt ho khan, vừa khăn trương che chở cho xe ngựa, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đứng ngoài quan sát mấy thái giám cùng với đám người Mạnh Giác đánh nhau.

Vân Ca lấy khăn ướt che lại miệng mũi, từ trong khói đặc đi đến bên cạnh Mạnh Giác, quăng ra mấy thứ gì đó vào mấy thái giám đang đánh nhau cùng mấy người Mạnh Giác, hét lớn một tiếng: “Ngũ độc thực tâm phần!”

Mấy thái giám đều theo bản năng nhảy ra, né tránh thuốc bột. Vân Ca kéo Mạnh Giác bỏ chạy, Lục Nguyệt và Bát Nguyệt vội vàng chạy theo phía sau bọn họ. Mấy thái giám lập tức phát hiện ra thứ gì đó vừa rồi ném lên trên người bọn họ hóa ra là bột từ hạt hồi hương, hạt hồ tiêu, cây hồi cùng một số thứ khác loạn thất bát tao gì đó, tuy rằng không biết thứ khác đó là thứ gì, nhưng có lẽ “Ngũ độc thực tâm phần” như thế nào cũng không thể có hồi hương, cảm giác sâu sắc rằng vừa mắc mưu bị lừa, giận dữ đuổi theo.

Chạy một hồi tới bên đồng lửa Vân Ca đã nhóm, Mạnh Giác tiện tay lấy từ trong người ra một thứ gì đó quăng vào, một làn khói trắng bay ra, tới khi hương khí xông vào mũi đã đẩy đi mùi cay trong mũi.

Mạnh Giác quay đầu lại nói: “Khuyến cáo các vị không nên tiếp tục đuổi theo, lần này tuyệt đối là độc dược, chính là ‘Đồng tẩu vô khi, như giả bao hoán*’, hơn nữa độc dược của ta cũng không phải độc dược bình thường, cho dù các ngươi có giải độc bằng thánh dược, võ công cũng đã suy giảm phần lớn.”

*Hai câu thành ngữ, Đồng tẩu vô khi là không lừa già dối trẻ, Như giả bao hoán là không thể giả được, tóm lại là ý khẳng định chắc chắn.

Thái giám đuổi theo tuy rằng đều tận lực nín thở, nhưng mà bước chân cũng rất vô lực, tốc độ rất chậm. Nếu quả như lời Mạnh Giác nói, cho dù có giải được, cũng có thể sau đó không còn sức lực.

Vân Ca chỉ vào trong rừng cây nơi đám thích khách để lại ngựa, ba người Mạnh Giác lập tức đi dắt ngựa, Vân Ca lại đứng nguyên tại chỗ, Mạnh Giác phi thân lên ngựa, thấy Vân Ca vẫn còn ngơ ngác đứng ở đó, lập tức giục ngựa trở lại, đưa tay muốn cưỡng ép kéo Vân Ca cùng cưỡi chung ngựa với hắn.

Vân Ca ngơ ngác nhìn Mạnh Giác, nhưng không đưa tay ra nắm lấy tay hắn. Vân Ca mày như viễn sơn, mắt như thu thủy, trước giờ vẫn luôn thoải mái hào hứng, nhưng lúc này giữa mày như ẩn chứa thống khổ, trong mắt mơ hồ có nước mắt.

Mạnh Giác kinh ngạc khó hiểu: “Vân Ca?”

Lục Nguyệt và Bát Nguyệt nhìn thấy đám người võ công cao cường đến biến thái kia sắp đuổi tới, sốt ruột thúc giục: “Công tử!”

“Vân Ca?” Mạnh Giác lại gọi một lần nữa, vừa thúc ngựa tới gần Vân Ca, cúi người muốn trực tiếp kéo nàng lên ngựa. Vân Ca lại nhảy ra xa, dưới ánh mắt chất vấn và không thể tin nổi của Mạnh Giác, nàng dứt khoát quay đầu, đánh vào mông ngựa một cái, con ngựa của Mạnh Giác liền xông ra ngoài, Lục Nguyệt và Bát Nguyệt lập tức quát ngựa đuổi theo.

Đống lửa lúc đầu Vân Ca nhóm lên bị gió thổi trúng, không ngừng có những đốm lửa nhỏ bắn ra, gặp được lá khô, lại có thêm gió thổi, trong cánh rừng nơi nơi đều có lửa cháy lên, con ngựa bị lửa làm kinh sợ, bắt đầu chạy như điên, Mạnh Giác cắn bản không thể kìm cương ngựa lại được, chỉ có thể xóc nảy trên lưng ngựa, quay lại nhìn chằm chằm vào Vân Ca, chưa dừng trong mắt đều là nghi vấn và không thể tin nổi, nhưng Vân Ca lại không nhìn hấn lần nào.

Trời tối đen như mực, trên mặt đất ngọn lửa đỏ cuồng vũ.

Một hình bóng lẻ loi dần dần biến mất khỏi tầm mắt Mạnh Giác. Vân Ca giữ chặt con ngựa vốn đã bị lửa làm cho sợ tới mức nhảy loạn, đang muốn phi thân lên ngựa.

Một thái giám mắt thấy người sẽ chạy sạch toàn bộ, bức bách thở gấp, nhất thời đã quên lời Vu An đã nói “Lưu người sống”, tiện tay phi thẳng thanh kiếm cầm trong tay tới hướng Vân Ca.

Khoảnh khắc thân thể Vân Ca mới vừa chạm được lưng ngựa, một cơn đau thấu tim từ phía lưng truyền đến, nàng cúi đầu hoang mang nhìn trước ngực mình, không rõ tại sao một mũi kiếm lại xuyên qua ngực nàng lộ ra, thứ đỏ tươi thấm ướt trên tay lại là từ đâu tới đây?

Trước mắt của nàng dần dần biến thành màu đen, tay từ trên bờm ngựa vô lực trượt xuống, thân thể mềm nhũn té ngã trên mặt đất. Chân trước con ngựa nhấc lên cao cao, giữa đầu hướng bầu trời phát ra tiếng hí rền rĩ, nhưng không gọi dậy nổi chủ nhân. Chỉ có ánh lửa đem hình ảnh đỏ dưới bầu trời đêm đen kịt khắc họa lên một khung cảnh thê lương.

Trong rừng gió vù vù thổi.

Ngọn lửa theo gió thổi càng lúc càng lớn, càng đốt càng sáng rực, toàn bộ rừng cây đều bị cháy sạch biến thành biển lửa, trong thiên địa một màu sáng đỏ.

Lưu Phát Lăng vén rèm xe lên, bước xuống xe ngựa, lẳng lặng nhìn lửa lớn hùng hực thiêu đốt phía trước. Gió to thổi trúng áo choàng của hấn bay phát phới, dưới ánh lửa chiếu rọi, hấn mặt lạnh như nước, ánh mắt trầm như sao.

19. Q.2 - Chương 1: Kiếp Sau Tương Phùng

Vân Ca bị thái giám kéo đi thả xuống một bên. Người kéo nàng đi động tác thô lỗ, động tới miệng vết thương, nàng vô cùng đau đớn nhưng lại làm cho tinh thần tỉnh táo vài phần. Mơ hồ nghe được một người phân phó chuẩn bị ngựa và đồ dùng, tìm cách không lộ dấu vết áp giải nàng đến địa lao, lấy khẩu cung gì đó.

Không biết là bởi vì đau đớn, hay bởi vì lửa lớn, toàn bộ thế giới trước mắt nàng đều xán lạn rực rỡ một màu đỏ. Giữa những bóng người mơ hồ hỗn loạn, nàng nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo, đứng một mình xa cách trong thế giới của lửa đỏ.

Bốn phía nóng bỏng hỗn loạn, hấn lại lãnh đạm im lặng.

Gió thổi làm y bào của hấn chuyển động, bên hông của hấn. . . miếng ngọc bội kia... như ẩn như hiện. . . Theo ánh lửa thoát ra... một con rồng bay lượn mà chuyển động...

Bởi vì mất máu, thần trí Vân Ca đã sớm không còn rõ ràng lắm. Nàng chỉ theo bản năng vùng vẫy bò tới hướng bóng dáng mờ nhạt kia. Cố gắng đưa tay ra, muốn chạm vào khối ngọc bội kia, vết máu trên mặt đất chảy thành hình uốn lượn...

Khoảng cách xa như vậy, sức lực của nàng lại yếu ớt như vậy. Cố gắng lại cố gắng, giãy giụa lại giãy giụa. . .

Dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân, nhưng trong mắt ông trời cùng lắm chỉ là khoảng cách mấy tấc.

Đám thái giám đang kiểm tra các xác chết, hi vọng có thể lục soát ra vật phẩm chứng minh thân phận thích khách, sau đó dựa theo mệnh lệnh của Vu An ném những thi thể đã kiểm tra xong vào trong lửa hỏa thiêu.

Vu An vài lần khuyên Lưu Phát Lăng lên xe đi trước, nơi này để lại vài thái giám xử lý ổn thỏa mọi chuyện sau đó là được, nhưng Lưu Phát Lăng lại nhìn lửa lớn tới xuất thần. Trong không gian bị ngọn lửa bao trùm, Vu An chỉ cảm thấy nét mặt hoàng thượng nhìn như bình thản nhưng lại lộ ra một vẻ đau đớn khổ sở.

Hắn không thể hiểu được tâm tư của hoàng thượng lúc này, cũng hoàn toàn không rõ vì sao trước đó hoàng thượng phải vội vã khăng khăng tiến đến Trường An, lúc này lại nghỉ chân tại đây mà không đi trước. Với tâm tính của hoàng thượng, nếu như nói là bị vài thích khách hù dọa, căn bản không có khả năng.

Mấy lần cân nhắc mà vẫn không hiểu thấu, Vu An cũng không dám hé răng nữa, chỉ không nói một lời đứng ở phía sau Lưu Phát Lăng. Gió to thổi bay một góc áo bào của hắn, Vân Ca miệng thì thảo khê gọi: “Lăng. . . Lăng. . .”

Nàng dùng toàn bộ khí lực có thể sử dụng, muốn gọi thật lớn tiếng, nhưng trong tiếng gió vù vù, chỉ là một tiếng nức nở nhỏ vụn. Nghe được âm thanh lúc có lúc không, Vu An cúi đầu xuống, nhìn thấy một bóng đen đầy máu tươi và bùn đất đang cố duỗi tay ra, bò tới hướng bọn họ, tựa hồ muốn nắm lấy một góc áo bào của hoàng thượng.

Hắn thất kinh, lập tức chạy vài bước lên phía trước, trên chân dùng một chút lực, nhanh nhẹn đá Vân Ca ra ngoài: “Cái đám hỗn trưởng gì thế này, làm việc thế nào lại lè mề, còn không mau chóng...”

Vân Ca đau đớn một trận tê tâm liệt phế. Đúng lúc trong người quay cuồng từng đợt, nàng rút cuộc cũng thấy rõ khuôn mặt của bóng dáng kia.

Cặp mắt kia... cặp mắt kia...

Nàng chỉ cảm thấy trái tim giống như bị một mũi tên nhọn xuyên qua, nhất định là so với miệng vết thương trên ngực còn đau hơn. Còn chưa kịp hiểu được trái tim của mình vì sao lại đau như vậy, nàng đã ngất đi.

Lưu Phát Lăng yên lặng đứng nhìn ngọn lửa lớn một lúc lâu, chậm rãi xoay người. Vu An thấy hoàng thượng lên xe ngựa, vừa định phân phó tiếp tục lên đường, lại nghe thấy giọng nói có chút ôn hòa của Lưu Phát Lăng: “Quay về Ôn Tuyền cung.”

Vu An hơi ngớ ra một chút, lập tức phân phó: “Khởi giá quay về Ly Sơn.”

Nhưng mới chỉ đi được một đoạn, Lưu Phát Lăng lại nói: “Quay đầu đi Trường An.”

Vu An lập tức phân phó quay đầu. Kết quả vừa mới đi được thời gian uống một chén trà nhỏ, Lưu Phát Lăng gõ cửa sổ, lệnh dừng xe. Vu An lẳng lặng đợi hồi lâu, Lưu Phát Lăng vẫn tiếp tục không lên tiếng, tựa hồ có chuyện gì khó có thể quyết định.

Vu An lần đầu tiên thấy hoàng thượng như thế, đoán không ra nguyên nhân, chỉ có thể hỏi thử: “Hoàng thượng, phải quay đầu xe lại Ly Sơn sao?”

Lưu Phát Lăng đột nhiên vén màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa, tiện tay chỉ một thái giám thân hình vài phần giống mình: “Người giả trang thành Trầm quay về Ly Sơn, Vu An, người theo Trầm tiến đến Trường An, những người còn lại bảo vệ xe ngựa quay về Ly Sơn.”

Vu An kinh hãi, đang muốn mở miệng khuyên nhủ, bị ánh mắt sắc bén của Lưu Phát Lăng đảo qua, thân thể hắn run run một cái, miệng vội vàng ngậm lại. Hắn do dự một hồi, lại vẫn cứ quỳ xuống, cầu xin Lưu Phát Lăng cho dù muốn đi Trường An, cũng cần mang theo nhiều người.

Lưu Phát Lăng vừa phi thân lên ngựa, vừa nói: “Hư tặc thật chi, kì thực hư chi*, sẽ không ai nghĩ tới, Trầm sẽ khinh suất như thế. Vừa rồi thích khách hắn không phải là muốn giết Trầm mà tới, với tình hình hiện nay, người căn bản không cần lo lắng đến an nguy của Trầm, đi thôi!”

*Đây là một câu trong binh pháp, nghĩa là: giả cũng như thật, thật cũng như giả nhằm đánh lạc hướng người khác

Vu An đối với lời hoàng thượng nói chỗ hiểu chỗ không, cưỡi ngựa đi được hồi lâu, mới đột nhiên kinh hãi tỉnh ngộ, hóa ra hoàng thượng đi rồi quay lại, quay lại rồi đi, đều bởi vì lý do đó mà không muốn tới gặp mặt Trúc công tử.

Hoàng thượng lo lắng hành động khác thường của mình sẽ làm cho Trúc công tử lâm vào hiểm cảnh, cho nên muốn trở về, nhưng lại không thể dứt bỏ, cho nên mới có cử chỉ thất thường như vừa rồi.

.....

Bên ngoài gió thổi càng dữ dội, nhưng trong Thất Lý Hương, ông chủ Thường thúc ngủ tới thập phần hương vị ngọt ngào.

Mơ thấy ngực mình ôm một khối vàng lớn, bốn phía đều là màu vàng óng ánh của vàng, ông chủ Nhất Phẩm Cư tự tới tìm ông ta làm người cộng tác, ông ta đang điên cuồng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, lại đột nhiên bị người lay tỉnh.

Tưởng là tiểu thiếp của mình, ông ta vừa mất hứng lâu bầu, vừa đưa tay ra sờ soạng, sờ đến bàn tay, khớp xương thô to, lại lạnh như khối băng, thân thể lập tức run lên cầm cập bưng tỉnh.

Tuy rằng người đứng trước giường cũng thực đáng sợ, cũng không biết là vì sao, toàn bộ sự chú ý của Thường thúc đều đặt ở trên người của người còn lại đứng trước cửa sổ.

Chỉ là một bóng dáng lạnh lùng lẻ loi, nhưng cho dù trong đêm tối, cũng giống như một loại minh châu làm cho người ta không thể xem nhẹ. Thường thúc vốn kinh sợ muốn kêu lên, nhưng âm thanh bỗng chốc lại biến mất trong miệng.

Trong thiên hạ có một loại người, không nói không hành động, đã có thể làm cho người khác kính sợ, lại có thể làm yên ổn nhân tâm. Người đêm khuya không mời mà đến, theo lý mà nói chính là “Không phải trộm cũng là cướp”. Nhưng bởi vì bóng dáng kia, Thường thúc cũng không lo lắng cho tính mạng của mình. Người đứng bên cạnh giường dường như hết sức bất mãn đối với chuyện Thường thúc không chú ý tới mình, tay nhẹ đưa lên một cái, mũi kiếm liền đặt trên cổ Thường thúc. Thường thúc chỉ cảm thấy một cảm giác mát lên tới đầu, rốt cục chuyển tầm mắt qua thân hình của người đang đứng trước giường.

Người đến mặc áo choàng che kín cả mặt mũi, lạnh lùng quan sát ông ta: “Không tới đòi tiền, cũng không tới đòi mạng, ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu.”

Thường thúc chớp chớp mắt.

Người tới dời mũi kiếm đi mấy phân: “Trúc công tử là nam hay là nữ?”

“Nữ tử, tuy rằng bên ngoài đều cho là nam tử, kỳ thật là một tiểu cô nương.”

“Tên thật gọi là gì?”

“Vân Ca, Vân trong mây trắng (bạch vân), Ca trong tiếng ca, nàng nói với tiểu nhân như thế, tên có phải là thật hay không, tiểu nhân cũng không biết rõ.”

Thường thúc dường như nhìn thấy bóng dáng phía trước cửa sổ kia lay động một chút. Người cầm kiếm uy hiếp hẳn là không hỏi thêm nữa, trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Sau một hồi lâu.

Một âm thanh trong trẻo, lạnh lùng vang lên: “Nàng. . .nàng. . .tốt không?”

Trong giọng nói kiềm nén rất nhiều thứ, hai chữ đơn giản “tốt không”, mà lại nặng nề giống như nhân sinh, giống như đã vượt qua trăm ngàn ngày tháng: dài đằng đẵng, gian khổ, thống khổ, mong mỏi, vui sướng. . .

Đã sớm thói quen nhìn ánh mắt người khác làm việc, Thường thúc lần này lại không nhận ra cảm xúc của người đó, nên đáp là tốt lắm hay cố ý đáp là không tốt mới có thể làm vừa lòng người này.

Đang lúc do dự, người đứng trước giường xót xa lên tiếng: “Ăn ngay nói thật.”

“Vân Ca nàng tốt lắm. Hai vị đại gia nếu muốn tìm Vân Ca, sau khi ra cửa rẽ sang phải, rồi đi thẳng, sẽ thấy hai nhà gần nhau có chung một khoảng sân, ngôi nhà lớn hơn là nhà của Lưu Bệnh Dĩ, ngôi nhà nhỏ hơn là nhà của Vân Ca.”

Lưu Phát Lăng yên lặng xoay người ra cửa. Vu An cầm kiếm gõ lên đầu Thường thúc: “Ngủ cho ngon, chẳng qua là đang trong mộng thôi.”

Thường thúc liều mạng gật đầu.

Khoảnh khắc Vu An cất kiếm, thân pháp xuất quỷ nhập thần. Thường thúc không thể tin được dụi dụi mắt, run run lui về trong chăn, nhắm mắt lại thì thào nói: “Ác mộng, ác mộng, đều là ác mộng.”

Lúc này bước chân trên đường không chút nào vội vã, người đã như nguyện tìm được, Lưu Phát Lăng ngược lại đi thong thả từng bước một. Hoàng thượng bề ngoài có vẻ như thần nhiên nhưng lại lộ ra giống như bị thương, lại giống như vui mừng.

Vu An vốn nhắc nhở hoàng thượng, trời đã dần sáng, bọn họ hẳn là phải tranh thủ thời gian, nhưng cảm giác là hoàng thượng khác thường, hẳn lựa chọn im lặng, giống hoàng thượng cũng đi bước một thong thả.

“Vu An, ông trời rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Ta đã ném qua đồ ăn nàng làm, người lúc ấy còn đề nghị ta triệu nàng tiến cung, nhưng ta...” nhưng ta chính là bởi vì tâm sinh cảm giác tri âm, bởi vì coi trọng người nấu ăn, cho nên ngược lại thậm chí muốn để cho nàng tự do tự tại. Còn có ở Cam Tuyền cung, cư nhiên là ta hạ lệnh đuổi nàng ra khỏi Cam Tuyền cung, khó trách sau đó Vu An điều tra thế nào, cũng không tra ra ai là người hát.

Lời nói của Lưu Phát Lăng ngắc ngứ trong miệng. Vu An thật không ngờ sau bao nhiêu năm, lại thành linh nghe được từ “Ta” từ hoàng thượng, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót, đối với câu hỏi lúc này của hoàng thượng không biết nên trả lời như thế nào.

Khi hoàng thượng còn chưa làm hoàng thượng, mỗi lời nói ra đều là “Ta, ta”, mỗi khi muốn làm mấy chiêu trò quỷ quái gì đó, đều làm ra vẻ mặt cầu xin gọi hắn “Vu ca ca”, giờ trò vô lại buộc hắn cùng đi phá phách gây chuyện với mình. Hắn sợ tới mức liều mạng đập đầu cầu: “Điện hạ, không được gọi thế, bị người khác nghe được, nô tài có mười cái mạng cũng không đủ giết.”

Vì để cho điện hạ không gọi “Ca ca” cũng chỉ còn cách đáp ứng tất cả với ngài.

Sau đó đã... đã biến thành “Trẫm”. Một từ khiến ấu tử tử biệt, thiên địa bỗng nhiên thay đổi. Toàn bộ âm áp đều biến mất, chỉ còn lại một chiếc long ý lạnh như băng.

Tuy rằng đẹp đẽ quý giá, lại không có điểm nào thoải mái, hơn nữa lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể làm người ngồi trên đó ngã chết.

“Nàng ở Trường An đã hơn một năm. Ở trong phủ công chúa, chúng ta chỉ cách một bức tường, trong Cam Tuyền cung, chúng ta cũng cùng lắm là cách vài bước chân. Tại đây, trong thành Trường An không lớn cũng không nhỏ, chúng ta rốt cuộc là đã bỏ lỡ bao nhiêu lần?” Giọng nói của Lưu Phát Lăng hơi khàn khàn, nếu nói là đang đặt câu hỏi, không bằng nói là đang vô cùng bất đắc dĩ.

Vu An không thể trả lời. Lúc này đã hiểu được Vân Ca chính là người mà hoàng thượng bắt đầu chờ từ khi mười hai tuổi. Đã biết được Vân Ca ở trong lòng hoàng thượng chiếm giữ một vị trí như thế nào. Nhiều năm như vậy, mỗi một ngày, mỗi một tháng, mỗi một năm trôi qua, hết thấy hắn đều ghi lại trong mắt, không ai biết rõ hơn hắn hoàng thượng chờ đợi thế nào, cũng không ai hiểu rõ hơn hắn hoàng thượng kiên trì như thế nào.

Ban ngày, bất luận ở chỗ Thượng Quan Kiệt, Hoắc Quang phải chịu bao nhiêu ủy khuất, chỉ cần đứng trên Thần Minh đài, khi ngẩng nhìn sao trời, hết thấy đều đã bình phục. Bởi vì giảm bớt thuế má, giảm bớt hình phạt động chạm tới lợi ích của gia tộc quyền thế, thi hành cải cách từng bước gian khó, cũng bất luận có gặp bao nhiêu trở lực, chỉ cần sau đó thưởng sao, cũng sẽ bình tĩnh trở lại.

Bởi vì Thượng Quan Kiệt, Hoắc Quang an bài, khi hoàng thượng mười ba tuổi, bị buộc lập Thượng Quan Tiểu Muội không đến sáu tuổi làm hoàng hậu. Nhưng Thiên tử Đại Hán triều, bởi vì một lời hứa, vậy mà cho đến bây giờ vẫn chưa cùng hoàng hậu động phòng, cũng chưa từng ở cùng bất kì nữ nhân nào.

Đã tới hai mươi mốt tuổi, không chỉ nói thê thiếp thành đàn, ngay cả nếu có nhi tử, hẳn là đứa bé ấy cũng không còn nhỏ. Nếu là gia đình bách tính bình thường, đứa bé đã có thể thả trâu, cắt rau cho lợn, nếu là những nhà giàu có quyền thế, đứa bé đã có thể bắn tên, cưỡi ngựa, thậm chí có thể cùng huynh đệ đấu tâm cơ.

Bởi vì quan hệ đến xã tắc tồn vong, gia đình hoàng tộc trước nay vốn rất coi trọng con cái nối dõi, Tiên hoàng mười hai tuổi thì có đứa con gái đầu tiên, các hoàng tử khác khi tới mười bốn mười lăm tuổi, cho dù không cưới chính thất, cũng đều sẽ có thị thiếp, thậm chí đều có con trai, con gái.

Thế nhưng hoàng thượng cho tới bây giờ ngay cả nữ nhân thị tẩm* cũng đều chưa từng có.

*Thị tẩm: hầu ngủ

Hoàng thượng không có cách nào chống lại những người khác, cũng không thể chống lại vận mệnh, nhưng người lại dùng phương thức của chính mình giữ vững lời hứa của mình.

Vu An rặn cả nửa ngày mới thốt ra một câu: “Ông trời lúc này không phải là đã để cho hoàng thượng tìm được rồi sao? Làm việc tốt thường gian nan, chỉ cần tìm được là tốt rồi, về sau mọi chuyện cũng đều sẽ tốt.”

Khóe môi Lưu Phát Lăng chậm rãi lộ ra một tia cười, mặc dù còn lộ ra vài phần chua xót, nhưng cũng có vài phần vui sướng thật sự: “Người nói đúng, ta đã tìm được nàng.”

Lời vừa nói xong, bước chân của Lưu Phát Lăng đột nhiên nhanh hơn.

Vu An cũng không kìm nén nổi cảm xúc, bước chân trở nên nhẹ nhàng thoải mái. Tới trước căn nhà mà Thường thức vừa chỉ, Vu An vừa định tiến lên gõ cửa, Lưu Phát Lăng ngăn cản hắn: “Tự ta đi gõ cửa.” Nhưng lại đứng ở trước cửa một hồi lâu đều không cử động.

Vu An nhẹ giọng cười nói: “Hoàng thượng nếu cảm thấy lo lắng, để cho nô tài.”

Lưu Phát Lăng cười tự giễu, lúc này mới bắt đầu gõ cửa.

Bởi vì trong lòng có tâm sự, Hứa Bình Quân tới tối muộn vẫn chưa chợp mắt được, bên cạnh Lưu Bệnh Dĩ tựa hồ cũng có rất nhiều tâm sự, vẫn còn không ngừng trở mình. Tuy rằng rất nhẹ, nhưng bởi vì Hứa Bình Quân đang giả bộ ngủ, mỗi một lần hắt trần trọc, Hứa Bình Quân đều biết. Mãi cho tới sau nửa đêm, Lưu Bệnh Dĩ mới đi vào giấc ngủ. Hứa Bình Quân lại không muốn nằm thêm nữa, dứt khoát nhẹ nhàng ngồi dậy mặc quần áo, bắt đầu làm việc.

Khi đang thái rau cho gà ăn, chợt nghe thấy tiếng đập cửa sát vách, nàng vội buông dao, đi đến cửa sân lắng nghe. Tiếng đập cửa cũng không lớn, giống như sợ sẽ làm kinh động tới người trong nhà, chỉ là tiếng động vừa đủ để cho người ta nghe thấy, tiếng động đó vẫn cứ cố chấp vang lên, cho dù thời gian lâu đến mức kẻ ngốc cũng biết không có khả năng trong phòng có người. Nhưng tiếng đập cửa vẫn còn vang lên, tựa hồ nếu vẫn không có ai tới mở cửa, tiếng động này sẽ vĩnh viễn vang thêm nữa.

Hứa Bình Quân đưa mắt nhìn vào phía trong phòng, chỉ có thể mở cửa, nhẹ nhàng kéo thanh cài cánh cửa sân ra, sau đó hạ thấp giọng hỏi: “Các người tìm ai?”

Nắm tay của Lưu Phát Lăng ngừng lại ở trên ván cửa, Vu An tiến lên vái chào: “Phu nhân, chúng ta tìm Vân Ca cô nương.”

Vân Ca ở thành Trường An quen biết người nào, Hứa Bình Quân cũng đều quen, lúc này lại là hai người hoàn toàn xa lạ: “Hai người quen Vân Ca?”

Vu An cười theo nói: “Công tử nhà ta quen Vân Ca, xin hỏi Vân Ca cô nương đi đâu vậy?”

Hứa Bình Quân chỉ nhìn thấy một bên mặt của Lưu Phát Lăng, nhưng chỉ nhìn thấy một bên mặt cũng thấy khí vũ bất phàm, làm cho Hứa Bình Quân nghiêm nghị sinh kính trọng, tức thì quyết định ăn ngay nói thật: “Vân Ca đã rời khỏi Trường An.”

Lưu Phát Lăng đột nhiên xoay người, nhìn Hứa Bình Quân chăm chú, hỏi: “Người nói gì?”

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương như xuyên thấu, không chút tức giận nhưng tự nó đã có uy phong, trong lòng cả kinh, chao chao đảo đảo lùi lại vài bước, người tựa vào trên ván cửa: “Vân Ca buổi tối hôm qua rời khỏi Trường An, muội ấy nói nhớ nhà, cho nên đã. . .”

Hứa Bình Quân há miệng, nhưng lại nói không nên lời. Vừa rồi mới bị khí thế của người này làm cho kinh sợ, không dám nhìn kỹ. Lúc này mới phát giác ánh mắt của hắn mặc dù không hoàn toàn giống với ánh mắt Bệnh Dĩ, nhưng đôi mắt kia lại có sáu bảy phần giống.

Vu An chờ Hứa Bình Quân nói tiếp, nhưng Hứa Bình Quân lại đang trợn mắt nhìn hoàng thượng, hắn vội đi vài bước, ngăn cản tầm mắt Hứa Bình Quân: “Vân cô nương có nói qua khi nào thì trở về không?”

Hứa Bình Quân phục hồi lại tinh thần, lắc đầu.

Vu An không cam lòng hỏi: “Phu nhân có biết nhà của Vân cô nương ở chỗ nào không?”

Hứa Bình Quân lại lắc đầu: “Người nhà nàng dường như rất thích du lịch, các nơi đều có nhà ở, ta chỉ biết lần này nàng đi chính là Tây Vực.”

Lưu Phát Lăng xoay người một cái đã nhảy lên ngựa, nhanh như tên bắn. Vu An cũng lập tức lên ngựa, đuổi sát theo sau.

Hứa Bình Quân sững sờ nhìn theo phương hướng Lưu Phát Lăng biến mất. Khi trở về phòng, Lưu Bệnh Dĩ đang chuẩn bị dậy, vừa mặc quần áo, vừa hỏi: “Sớm như vậy đã có người tới?”

Hứa Bình Quân cúi đầu, vội vàng tìm lời phù hợp: “Tẩu tử nhà họ Vương tới xin ít mồi lửa.”

.....

Từ lúc sắc trời còn tờ mờ, liên tục đuổi tới khi sắc trời sáng rõ, chỉ nghe tiếng vó ngựa phi vùn vụt. Gió dần dần ngừng, ánh mặt trời vô cùng tươi đẹp, nhưng Vu An lại cảm thấy so với đêm qua còn lạnh hơn. Nếu như hôm qua đã đi rồi, hiện tại làm sao mà đuổi theo được?

Hoàng thượng tại sao lại không rõ?

Bóng cây hai bên giống như là bay xẹt qua. Trên đường không nghỉ, đã qua Ly Sơn. Mặt trời bắt đầu mọc từ phía Tây, nhưng Lưu Phát Lăng vẫn tiếp tục không ngừng thúc ngựa như trước. Một ông lão lưng mang củi, lão đảo từ trên núi đi xuống. Bởi vì tai đã không còn thính, không nghe thấy tiếng vó ngựa, cũng không ngoảnh đầu nhìn mà đột nhiên đi tới giữa đường.

Tới khi Lưu Phát Lăng đứng lúc tới chỗ ngoặt, đột nhiên phát hiện ra ông lão, đã là vạn phần nguy hiểm. Ông lão sợ tới mức ngất người ra tại chỗ. May mà Lưu Phát Lăng đang ngồi trên Hãn huyết bảo mã, cuối cùng trong nháy mắt, cũng do Lưu Phát Lăng đã ghìm cương được, Vu An mới có thể khó khăn túm lấy thân thể ông lão dưới chân trước con ngựa mà kéo ra.

Ông lão lông tóc cũng chưa bị tổn hại gì, chỉ có bó củi trên lưng bị rơi tung tóe khắp nơi. Ông lão chân có chút mềm nhũn, vội vàng đi thu nhặt củi rơi trên mặt đất. Lưu Phát Lăng nhảy xuống ngựa giúp ông lão thu dọn lại chỗ củi, nhưng chưa bao giờ làm qua, căn bản không thể biết được làm thế nào dùng một sợi dây thừng, có thể làm cho chỗ củi lớn nhỏ không đồng nhất, cong queo khác nhau được buộc lại chặt chẽ ở chung một chỗ.

Ông lão tức giận trừng mắt nhìn Lưu Phát Lăng: “Nhìn bộ dạng ngươi như vậy chính là người không phải lao động, đừng làm cho ta thêm phiền phức nữa.”

Lưu Phát Lăng xấu hổ dừng động tác, nhìn về phía Vu An, Vu An lập tức cúi nửa người xuống, nhỏ giọng nói: “Từ nhỏ sư phụ cũng không dạy qua cái này, nô tài cũng không biết.”

Hai người chỉ có thể đứng bên cạnh, xem một ông lão gần đất xa trời làm việc, việc duy nhất có thể làm chính là nhặt những cành củi rơi ở phía xa lại đây, đưa cho ông lão.

Vì có chút xấu hổ, Vu An kiểm chuyện để nói mới hỏi ông lão: “Ông lão, ông tuổi lớn như vậy, tại sao lại chỉ có một mình đi kiếm củi? Con cháu không hiểu thuận sao?”

Ông lão hừ một tiếng: “Hán tử ăn no thì sao biết tới Hán tử đói bụng chứ! Người nuôi ta sao? Thuế má của triều đình không cần nộp sao? Con cái cả ngày lúc nào cũng không chút rảnh rang, làm phụ mẫu nếu có thể giúp đương nhiên phải giúp một chút. Nếu tới một ngày mà thực không làm được gì, thì chỉ mong cho Diêm Vương gia sớm thu nhận người, để không làm liên lụy tới chúng nó.”

Vu An ở trong cung là dưới một người, trên ngàn người, ngay cả Hoắc Quang thấy hắn, cũng thập phần khách khí, hôm nay bị một ông già thôn phu trách móc ột trận, mà lại không dám nói lời nào.

Ông lão thu dọn xong đồng củi muốn đi, Vu An lấy ra một chút tiền đem biếu, tính bồi tội đã làm ông lão khiếp sợ. Nhưng ông lão không lấy toàn bộ, chỉ lấy mấy phân tiền lẻ, lại còn vô cùng ngượng ngùng: “Để ấy đứa cháu mua chút quà vật”. Rồi cúi người rời đi: “Thấy các người không phải người xấu, lần sau cười ngựa phải chú ý nhìn đường.”

Vu An quen nhìn người ta lòng tham không đáy, hơn nữa lại là thất lưng đã dắt đầy vạn bạc, vẫn như cũ tìm mọi biện pháp vơ vét của cải của người khác, hoặc là thân đã ở địa vị cao, lại muốn có thêm càng nhiều quyền thế. Hôm nay một ông lão bần cùng lại chỉ lấy có một chút tiền đã vội rút tay lại rời đi, Vu An không khỏi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng ông lão.

Hồi lâu sau, Vu An mới hồi phục lại tinh thần: “Hoàng thượng, còn muốn tiếp tục đuổi theo không?”

Lưu Phát Lăng nhìn phương hướng ông lão biến mất, cúi đầu trầm mặc, phi thân lên ngựa, khởi hành về hướng Ly Sơn. Vân Ca, bất luận ta có nghĩ tới nàng nhiều bao nhiêu, ta cuối cùng cũng không thể tùy hứng mà đi theo nàng được. Ta còn có con dân của ta, ta còn có trách nhiệm của ta.

Trong lòng Vu An, cuối cùng tảng đá đè nặng cũng rơi xuống, không khỏi hít vào một hơi dài: “Hoàng thượng yên tâm, nô tài sẽ sai người đuổi theo tìm kiếm. Vân Ca cô nương có đi nhanh mấy, cũng phải qua các dịch trạm của triều đình.”

.....

Mạnh Giác cố gắng đè nén những rối loạn bực dọc trong lòng, sáng sớm đã cầu kiến Lưu Phát Lăng, muốn sau khi thương nghị chính sự xong mau chóng đi tìm Vân Ca. Tuy rằng không biết Vân Ca làm thế nào biết chuyện của hắn và Hoắc Thành Quân, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của nàng, nhất định là đã biết, bởi vì chỉ có việc này mới có thể làm cho nàng dứt khoát đoạn tuyệt như thế.

Từ sáng sớm đợi cho tới giữa trưa, từ giữa trưa đợi cho tới chiều tối. Tả chờ không thấy, hữu chờ không thấy, Mạnh Giác trong lòng không khỏi thập phần bực dọc. Nhưng đối phương là hoàng đế Đại Hán triều, mà hắn hiện tại muốn nhờ cậy vào đối phương, không thể không chờ. Mãi cho tới lúc ăn tối, Lưu Phát Lăng mới xuất hiện.

Khuôn mặt lộ ra mỗi một, đầu mày nhíu lại, tất cả lộ ra vẻ tiêu tụy khôn tả. Vừa tiến đến, không chờ Mạnh Giác quỳ lạy, hắn đã nói với Mạnh Giác:

“Là Trẫm có việc đến muộn.”

Lời nói ra mặc dù rất nhẹ, nhưng trong ngữ khí lộ ra sự chân thành không chút nghi ngờ. Sự không vui trong lòng Mạnh Giác giảm bớt vài phần, hắn vừa hành lễ, vừa mỉm cười nói: “Khi thảo dân vừa đến, đã có người thông báo cho thảo dân, sớm thì giữa trưa, muộn thì buổi tối, hoàng thượng mới có thể tiếp kiến thảo dân, cho nên không coi là chờ lâu.”

Lưu Phát Lăng thần nhiên gật gật đầu, lệnh cho Mạnh Giác ngồi, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Có thứ gì là Hoắc Quang không thể đưa cho người? Trẫm phải cấp cho người cái gì?”

Mạnh Giác có hơi ngớ ra một chút, cười nói: “Thảo dân muốn hoàng thượng bảo toàn tính mạng của thảo dân?”

“Hoắc Quang sẽ định người tội danh gì?”

Mạnh Giác nói: “Mười phần. Trong tay Hoắc đại nhân có bằng chứng thảo dân cùng Yến Vương, Thượng Quan Kiệt có qua lại.”

Lưu Phát Lăng nhìn Mạnh Giác chăm chú, thản nhiên hỏi: “Hoắc Thành Quân có gì không tốt? Nghe nói nàng dung mạo xuất chúng. Hoắc Quang đối với nàng thập phần cưng chiều, có lẽ tính cách cũng có chỗ độc đáo.”

Mạnh Giác cười: “Thảo dân chẳng những không phải một người thanh cao, hơn nữa còn là một người thích chạy theo quyền thế, nhưng cho dù là quyền thế, ta cũng không có thói quen chấp nhận chuyện người khác áp đặt cho ta, nếu ta muốn sẽ tự mình đoạt lấy.”

Lưu Phát Lăng nghe được hai chữ “Áp đặt”, trong lòng xúc động: “Nếu người đã tới gặp Trầm, khẳng định đã nghĩ được đối sách tốt.”

“Vâng, nếu Hoắc đại nhân tiến cử thảo dân làm quan, thảo dân muốn cầu hoàng thượng phong thảo dân làm Giám nghị Đại phu.”

Lưu Phát Lăng cúi mắt suy nghĩ một lát, đứng lên: “Trầm đáp ứng người, người về sau có việc, nếu không tiện tới gặp Trầm, có thể tìm Vu An.”

Mạnh Giác đứng dậy cung tiễn Lưu Phát Lăng: “Tạ ơn hoàng thượng tín nhiệm.”

Vu An theo sau Lưu Phát Lăng, đi được một đoạn đường, thật sự không nhịn được, hỏi: “Hoàng thượng, nô tài ngu dốt. Hoắc Quang tính cách cẩn thận, trước đó không hoàn toàn tín nhiệm Mạnh Giác, khẳng định sẽ không cho hắn chức quan quan trọng, nhưng cũng tuyệt đối cao hơn so với Giám nghị Đại phu. Chức quan trong triều cơ bản tuân theo thể chế triều Tần, triều Tần cũng không có chức quan Giám nghị Đại phu, chức quan này là do Tiên đế lúc tuổi cao thiết lập, vẫn chưa thực sự bố trí trong thể chế bách quan. Mạnh Giác này lại muốn một chức quan tựa hồ không có quyền thế mà những kẻ có dục vọng quyền thế mong muốn, hoàng thượng thực có thể tin tưởng hắn?”

Lưu Phát Lăng nói: “Thứ nhất, Giám nghị Đại phu chức quan tuy thấp, nhưng khi phụ hoàng năm đó nhìn trời ban bố ‘Tội kỷ chiếu’(1), từng nói qua thiết lập chức Giám nghị Đại phu có mục đích: ‘Bách quan chi ngoại, vạn dân chi nội. Hữu khuyết tất quy, hữu vi tất gián. Triều đình đắc thất vô bất sát, thiên hạ lợi bệnh vô bất ngôn*.’ Mạnh Giác là muốn hướng tới những lời này của Tiên đế, cũng muốn dùng việc này khiến cho Hoắc Quang không dám dễ dàng mà động tới hắn nữa.”

*Nghĩa là: Ở ngoài bách quan(ý chỉ quan chức Giám nghị đại phu không thuộc bách quan, cũng là không thuộc quản lý của triều đình), ở trong vạn dân. Có sai lầm tất có quy tắc, có làm trái tất có can gián. Chỗ tốt hay chỗ xấu của triều đình đều không thể không giám sát, vì lợi ích của thiên hạ không thể không nói ra.

Thứ hai, hiện giờ quan vị trọng yếu trong thành Trường An muốn bổ nhiệm đều phải qua tay Hoắc Quang, nếu thật sự là chức quan quan trọng, Hoắc Quang khẳng định sẽ không dễ dàng đáp ứng, Mạnh Giác đối với tình thế thành Trường An xem chừng cũng rất thấu đáo, không muốn để Trầm làm hoàng đế khó xử.”

Vu An cân nhắc một lát, hình như có điểm hiểu ra, vui sướng nói với Lưu Phát Lăng: “Khó trách Hoắc Quang đối với Mạnh Giác là nếu không thể dùng, thì cũng chỉ có thể giết, Mạnh Giác đích xác là nhân tài! Trước kia Việt Vương Câu Tiễn có được Phạm Lãi, rồi thu hồi lại giang sơn nước Việt, hoàng thượng hiện giờ. . . Chúc mừng hoàng thượng!”

Lưu Phát Lăng biết Vu An cố hết sức muốn cho hắn vui vẻ vài phần, nhưng hắn lại. . .

Lưu Phát Lăng khôi phục vài phần tinh thần, khoe môi khẽ nhếch lên, tính nở một nụ cười, mắt nhìn Vu An, thản nhiên nói: “Sách không đọc cho tốt, nếu không sẽ không so sánh bậy như vậy ‘Phi điều tấn, lương cung tàng, giáo thổ tử, tẩu cầu phan, địch quốc diệt, mưu thần vong, công cái thiên hạ giả bất thưởng, thanh danh chấn chủ giả thân bại*.’, Việt Vương Câu Tiễn cũng không phải là quân vương tốt gì.”

*Câu này nguyên văn là của Phạm Lãi thì phải, nghĩa là: chim trên trời không còn, cung tên còn giữ lại làm gì, con hổ tinh ranh chết rồi, chó săn cũng nên đem hầm. Địch quốc bị diệt, mưu thần còn giữ làm gì, người có công lao cái thế thiên hạ thì không có thưởng, nhưng danh tiếng làm chấn động chúa công thì bản thân mình sẽ bại.

Vu An cả kinh, lập tức vội quỳ xuống: “Nô tài đáng chết! Hoàng thượng đương nhiên. . .”

“Được rồi, đừng có hơi một chút đã quỳ, người không phiền lụy, Trẫm cũng mệt, mau truyền thiện.”

Vu An cười lại nửa quỳ hành lễ, xoay người phân phó tiểu thái giám chuẩn bị thiện*.

*Thiện: bữa cơm.

Tuy rằng không đói bụng, nhưng bởi vì một ngày chưa ăn gì, buổi tối lại có rất nhiều tấu chương phải xem, Lưu Phát Lăng vốn định buộc chính mình phải ăn một ít. Nhưng khi nhìn tới từng món ăn được bưng lên, lại nhớ tới trong phủ công chúa, nàng dụng thơ trong từng món ăn. Nhớ lại khi chính mình tìm ra lời giải cho từng món ăn mà có cảm giác mình và người nấu ăn tâm ý tương thông mà mỉm cười. Cảm thấy tâm tình chùng xuống, hân hoan cuồng động mấy bữa, nhưng lại ăn không được, vội vàng đứng dậy tới thư phòng.

Chi quân phí cho biên cảnh, Bắc hạn Nam lụt, quán triệt chấp hành giảm thuế má, tham thảo sửa đổi hình phạt, quan viên lúc này buộc tội lẫn nhau, động tĩnh của Phiên vương, thành tích làm việc của quan địa phương các châu phủ, văn chương của nhóm hiền lương nghị triều sự...

Tấu chương từng bản từng bản phê duyệt xong, đã qua canh hai. Vu An đốt đèn lồng hầu hạ Lưu Phát Lăng quay về tẩm cung. Vừa ra cửa điện, đúng lúc ngẩng đầu, mới phát giác là một buổi đêm sao đầy trời.

Không biết có phải bởi vì đêm qua là một đêm gió gào thét, đêm nay bầu trời thoáng đãng không một gợn mây. Bầu trời thanh thấu như thể một khối mặc lam thủy tinh, sao trời từng chấm từng chấm nhỏ cũng đặc biệt sáng tỏ.

Lưu Phát Lăng không khỏi dừng bước, hơi ngửa đầu nhìn bầu trời sao tuyệt đẹp hiếm thấy. Vu An thầm thở dài một tiếng. Cũng giống như những ngày trước đây, lẳng lặng lui ra phía sau vài bước, giấu mình trong bóng tối, để cho Lưu Phát Lăng ở lại một mình, để cho hắn khoảng không gian và thời gian thật sự chỉ thuộc về hắn.

Hồi lâu sau, Vu An bước lên lần nữa, muốn khuyên Lưu Phát Lăng đi nghỉ ngơi, nghe thấy giọng nói nhỏ vụn của Lưu Phát Lăng, dường như đang nói chuyện.

Nghe cẩn thận, mới luận ra là đang ngâm thơ, lặp đi lặp lại cũng chỉ là mấy câu:

”Hành hành trọng hành hành

Dữ quân sinh biệt li

Tương khứ vạn dư lí

Các tại thiên nhất nhai

Đạo lộ trở tả trường

Hội diện an khả tri . . .

Tương khứ nhật dĩ viễn

Y đới nhật dĩ hoàn. . .

Tư quân lệnh nhân lão

Tuế nguyệt hốt dĩ văn. . .”

Bài thơ Hành hành trùng hành hành, mình có chú thích đầy đủ ở chương 8 quyển Thượng, chương đoán câu đó mới được ăn cơm đó, phần dịch đoạn thơ trên như sau, người dịch Diệp Luyến hoa:

Đi đi lại đi đi,

Cùng chàng sinh biệt ly.

Xa nhau hơn vạn dặm,

Mỗi kẻ một phương trời

Đường dài bao hiểm trở,

Gặp nhau biết có khi?

Đã lâu ngày xa cách,

Áo mặc cũng rộng thêm.....

Nhớ chàng người già héo,

Chợt sắp hết tháng năm.

Vu An cố ý giảm mạnh bước chân, âm thanh lập tức biến mất. Lưu Phát Lăng xoay người, cất bước đi tới hướng tấm cung. Tiểu thái giám đi phía trước dốt đèn lồng, Vu An theo ở phía sau.

“Hoàng thượng, nô tài đã sai người cẩn thận điều tra nghe ngóng tất cả những trạm gác từ Trường An đến Tây Vực.”

Lưu Phát Lăng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Cần phải cẩn thận.”

“Nô tài hiểu rõ. Còn có. . . Nô tài vô năng, thích khách bắt được lúc trước kia bởi vì bị thương rất nặng, vết sốt cao không giảm, hôn mê bất tỉnh, vì thế vẫn chưa lấy được khẩu cung, từ trên người nàng chỉ lục soát được mấy cái hà bao rỗng, không có manh mối để điều tra thân phận, nô tài lo lắng thích khách đó chỉ chịu đựng được thêm mấy ngày nữa, manh mối chỉ sợ sẽ bị cắt đứt...”

Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Thật sự lấy không được thì bỏ đi. Dưới tình hình đêm qua, có thể nắm chắc được hành tung của Trầm, lại có năng lực trong thời gian ngắn triệu tập người ra tay ám sát Trầm, chỉ có một người, nhưng hẳn thật sự không muốn mạng của Trầm. Không đến đường cùng, tình thế bây giờ, hẳn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hôm qua ám sát cũng có thể là một hành động thăm dò. Vu An, người tất nhiên phải bảo vệ Trầm, nhưng hiện tại càng phải chú ý đến an toàn của mình. Một người nếu muốn không chế một con chim đang bay, hẳn cần nhất chính là nhổ đi từng sợi lông một của con chim đó, để cho con chim này mất đi khả năng bay lượn.”

Bước chân của Vu An có chút rối loạn, giọng nói có chút nghèn nghẹn: “Hoàng thượng yên tâm, nô tài vẫn sẽ hầu hạ hoàng thượng, tương lai còn muốn hầu hạ hoàng tử hoàng tôn, giúp cho bọn họ huấn luyện nô tài đúng như ý nguyện...”

Ánh mắt Lưu Phát Lăng trở nên âm đạm. Vu An hiểu được vừa mới nói sai rồi, lập tức ngậm miệng lại. Khi đi qua một góc cung điện, thấy mấy thái giám trực đêm tụ tập ở dưới mái hiên nhỏ giọng nói chuyện phiếm. Lưu Phát Lăng mơ hồ nghe được vài câu: “. . .Tức cười... Mắt bị đau rất... Đều cho là độc được. . . Chỉ là một ít đồ gia vị kỳ quái...”

Giữa tiếng nói chuyện, tiếng cười trầm thấp truyền đến từng trận. Trong đầu Lưu Phát Lăng dường như hiện lên một tia chớp sáng, toàn thân đột nhiên cứng đờ. Khi còn nhỏ, Vân Ca lấy đồ gia vị tung vào mắt quan binh. Buổi tối hôm qua thứ sương khói làm cho cay rát kia đều không có chút độc được nào.

Cô gái kia nói buổi tối hôm qua Vân Ca rời khỏi Trường An... đêm hôm qua?

Chuyện quá khứ, hiện tại đan xen lẫn lộn trong đầu, rối rối loạn loạn.

Vu An tưởng là hoàng thượng thấy mấy thái giám cười đùa không vui, lập tức quỳ xuống: “Hoàng thượng, nô tài dạy dỗ thuộc hạ bất lực, nhất định sẽ. . .”

Lưu Phát Lăng ngập ngừng hỏi rõ từng từ: “Vu An, đêm hôm qua sương khói đó là đồ gia vị?”

Vu An có chút sửng sốt, lệnh tiểu thái giám gọi thái giám Thất Hỉ đang nói chuyện phiếm đến hỏi. Thái giám đến chính là người đêm hôm qua đuổi theo Mạnh Giác và Vân Ca: “Hồi bẩm hoàng thượng, bởi vì lúc sau lửa cháy lớn, tất cả cháy thành tro bụi không thể tra ra được, nô tài cũng không thể xác định sương khói làm cay đó là thứ gì. Nhưng sau đó hương khí của màn sương khói xông vào mũi đích thật là độc được, hơn nữa người dùng phải là cao thủ bào chế độc được.”

Lưu Phát Lăng hỏi: “Các người mới vừa nói là chuyện gì xảy ra với đồ gia vị?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, một thích khách cầm một đồng loạn thất bát tao đồ gia vị tung về phía chúng nô tài, rêu rao đó là độc dược, cho nên chúng nô tài có lén lút nói đùa rằng chỉ sợ sương khói cũng là đồ gia vị chế ra.”

Thân thể Lưu Phát Lăng lão đảo vịn vào lan can ngọc thạch bên cạnh, giọng nói tắc nghẹn lộ ra tuyệt vọng: “Thích khách lấy đồ gia vị tung vào các người kia có. . . có. . . bị. . . giết chết hay không?”

Từ phản ứng dị thường của hoàng thượng, Vu An hiểu được vài phần, sắc mặt trắng bệch, đá một cước lên người Thất Hỷ: “Việc này vì sao không bẩm báo cho ta?”

Thất Hỷ chịu đau, vội vàng nói: “Nô tài lúc đó thấy rằng đây cũng không phải chuyện quan trọng gì, những thích khách đó đều dùng áo choàng che chắn cẩn thận, trong đêm tối, lại có khói đặc, lúc ấy vẫn luôn chảy nước mắt, nô tài không phân biệt rõ ai với ai, cũng không thấy rõ là ai đã ném đồ gia vị về phía chúng nô tài.”

Vu An quát: “Cút ra ngoài!”

Hắn lấy ra vài cái hà bao từ trong ngực áo đưa cho Lưu Phát Lăng, giọng nói run rẩy: “Hoàng... hoàng thượng, nghe thuộc hạ phụ trách thẩm tra khẩu cung hồi báo, thích khách được nhốt trong địa lao kia là... là một nữ tử. Nô tài thật sự là đồ ngu, đều không căn cứ hình thù trên hà bao mà sắp xếp suy nghĩ ngọn ngành tới phương diện kia, mặc dù đích xác rất khó có thể liên hệ từ Vân Ca cô nương tới thích khách, nhưng... Nô tài thật sự là đồ ngu!” Vu An “bốp bốp” quăng inh hai cái tát: “Hoàng thượng, Vân Ca cô nương chỉ sợ đang ở trong nhà lao.”

Lưu Phát Lăng cầm lấy hà bao, đưa mắt nhìn thấy một đám mây trắng được thêu tinh xảo khéo léo trên hà bao, tim chợt co thắt lại. Mang hà bao tới gần mũi ngửi một chút, thấy mùi của các loại đồ gia vị.

Có mấy nữ tử mang hà bao theo bên người không đựng hương liệu, ngược lại là đựng đồ gia vị? Hắn gắt gao nắm chặt hà bao, giọng nói tắc nghẹn: “Người còn chờ gì nữa?”

Vu An không dám chần chờ thêm nữa, lập tức chạy lên trước dẫn đường.

Vì phòng ngừa phạm nhân chạy trốn, toàn bộ cầu thang dẫn xuống địa lao đều được thiết kế vô cùng chặt hẹp uốn lượn. Người được giam dưới mặt đất, quanh năm không thấy ánh mặt trời, thông gió lại không tốt, ẩm ướt âm u lạnh lẽo tràn ngập trong địa lao, khắp nơi là một mùi ẩm mốc, mục nát.

Mỗi một bước đi Lưu Phát Lăng đều cảm thấy tim càng thêm co thắt lại... Vân Ca, Vân Ca, vậy mà ta lại nhốt nàng ở một chỗ như thế này?

Là do ta làm nàng trọng thương?

Từ đêm qua đến bây giờ, suốt một ngày, để mặc nàng nằm ở nơi này chờ chết?

Lưu Phát Lăng. . . Người rốt cuộc là đang làm cái gì?

Vu An nói nhỏ gần như muỗi kêu: “Bởi vì muốn lấy khẩu cung, nên đã lệnh đại phu đến xem qua, xử lý qua miệng vết thương, nhốt trong phòng giam tốt nhất, còn đặc biệt mang đệm nỉ...”

Vu An càng giải thích, càng không có khí lực. Khi nhìn thấy trong phòng giam “tốt nhất”, người được chiếu cố “đặc biệt” thì lập tức ngậm miệng lại. Một chiếc chăn thô bọc lại một nữ tử không hề có sức sống. Tóc đen tán loạn buông rơi dưới nền đất, khuôn mặt trắng bệch, ngay cả trên môi cũng không thấy có một tia huyết sắc.

Lưu Phát Lăng quỳ gối bên cạnh nàng, tay lạnh như băng lướt nhẹ qua hai gò má của nàng. Khuôn mặt nóng bỏng. . . Không phải. . . Không phải lạnh như băng. . .

May mắn không phải lạnh như băng. . .

Nhưng lại là nóng bỏng. . .

Vân Ca? Vân Ca?

Lúc sờ tới cổ của nàng, mặc dù không tìm được sợi dây đó, nhưng cây sáo trúc kia cũng rất quen thuộc. Lưu Phát Lăng cẩn thận ôm Vân Ca vào trong lòng, giống như khi còn nhỏ.

Một bên giày của Vân Ca đã bị máu tươi làm ướt sũng, mà một chiếc giày khác thì không biết ở chỗ nào, trên mu bàn chân đầy bùn đen được rơm rạ đẩy lên.

Lưu Phát Lăng dùng tay áo lau đi, nhưng máu và bùn đen lau thế nào cũng không sạch được. Trên Thiên Sơn Tuyết đà, tiểu cô nương miệng cười như hoa, mu bàn chân trắng như tuyết, giàu thêm đĩnh ngọc che một nửa, ở dưới gấu váy lục la đung đưa.

Hắn xiết chặt cây sáo trúc trong lòng bàn tay. Vì dùng lực quá mạnh, cây sáo trúc cắt vào lòng bàn tay, giữa kẽ tay lộ ra màu máu.

Vân Ca! Vân Ca! Chín năm sau, chúng ta lại có thể gặp lại như thế này!

Chú thích:

Tội kỷ chiếu: vua ban chiếu tự mình nhận lỗi với dân, đoạn trên nhắc tới Luân Đài tội kỷ chiếu của Hán Vũ Đế, lúc đó Hán Vũ Đế bác bỏ tấu chương của nhóm đại thần Tăng Hoàng Dương muốn lập đồn điền ở Luân Đài (ngày nay là huyện Luân Đài, Tân Cương) để cung cấp hậu cần cho các chiến dịch quân sự mở mang bờ cõi về phía Tây, quyết định “Bỏ đất Luân Đài, mà hạ chiếu bày tỏ lòng bi thương”. Bản Luân Đài tội kỷ chiếu này là một bản Tội kỷ chiếu nổi tiếng, nhờ đó Hán Vũ Đế thể hiện sự nhận lỗi, bày tỏ quyết tâm sửa lỗi với dân, chấn chỉnh triều cương.

Nói thêm về chức quan của Mạnh Giác, từ gián ở đây có nghĩa là can gián, là một chức vị theo ý của Hán Vũ Đế là lắng nghe dân chúng, để can gián vua, nhưng lại không có quyền tự quyết nên không hề có thực quyền.

Cuối tuần vừa rồi, mình có đi nhà sách, tiện thể đọc chùa Sử ký và mấy sách sử Hán triều đăng bổ sung kiến thức edit cho đúng, có đọc được một câu trong sách nào đó (quên tên rồi): Bác sĩ XX tấu với Hán Vũ Đế..., quả thật đứng hình vì nỗ lực khả năng dịch sát nghĩa của dịch giả(xin thề mình không nói quá, sự thật 100%). Vì thế mình cũng xin nhắc lại một lần, đại phu là tên quan chức, không hề liên quan tới thầy thuốc gì hết.

20. Q.2 - Chương 2: Gắn Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt

Cây hòe trong viện vẫn tỏa bóng che khuất ánh mặt trời như trước. Trong phòng bếp, một dãy bình lọ bằng gốm được sắp xếp ngăn nắp, còn có những đồ gia vị không có tác dụng* mà nàng đã làm.

*Mấy đồ không có tác dụng này Vân Ca làm để chữa bệnh cho Mạnh Giác ấy mà.

Trên bàn quyển sách còn đang mở ra một nửa(1). Bên cạnh giường, ngọn nến cháy còn lại một nửa. Chỉ là người thích cười nói dưới tán um tùm của cây hòe kia, người thích nấu ăn, người vì hắn mà biết bao lần tìm kiếm phương thuốc trong thư tịch, cũng đã không còn ở đây.

Ngọn nến đã cháy hết một nửa kia làm bạn khi bọn họ vui cười dưới ánh nến, nó sáng ngời ấm áp, bọn họ cũng ở giữa không gian bồng bềnh ấm áp.

Một nửa còn lại, lúc này, đang chiếu rọi một hình bóng cô đơn trên vách tường, nó vẫn sáng ngời ấm áp, dường như là đang mĩa mai về lạnh lẽo tĩnh lặng của căn phòng.

“Mạnh đại ca, vẫn không có tin tức của Vân Ca sao?”

Hứa Bình Quân rụt rè đứng ở cửa. Mạnh Giác vẫn đang nhìn ánh nến bập bùng chăm chú, không nói gì. Hứa Bình Quân tay vịn vào cánh cửa, lẳng lặng đứng hồi lâu: “Mạnh đại ca, thực xin lỗi, muội nên giữ Vân Ca lại.”

Mạnh Giác than nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Bình Quân: “Bình Quân, muội đang mang bầu, đi về nghỉ ngơi đi!”

Hứa Bình Quân không rời đi, ngược lại còn đi vào trong phòng, môi mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được, mắt chậm rãi rơm rớm nước mắt. Mạnh Giác nhìn nàng, ánh mắt vốn trong trẻo lạnh lùng dần dần có lẫn vài phần thương tiếc, chỉ vào ghế ngồi ý bảo nàng ngồi xuống.

“Bình Quân, tuy rằng không có một chút tin tức của Vân Ca, nhưng ta cũng không lo lắng không tìm thấy nàng, có lẽ là bởi vì nàng đau lòng, còn đang ở bên ngoài cho khuây khỏa, lại chắc chắn không muốn gặp ta, cho nên giấu kín hành tung, nhưng nàng sớm hay muộn cũng sẽ về nhà. Chỉ cần nàng về nhà, ta nhất định có thể tới tìm nàng.”

Hứa Bình Quân thoải mái trở lại vài phần: “Hóa ra Mạnh đại ca biết nhà và người thân của Vân Ca sao? Vậy cũng thật tốt quá.”

Mạnh Giác nhìn Hứa Bình Quân: “Bình Quân, muội quen biết Vân Ca cũng không phải chỉ một hai ngày, nhưng tại sao muội lại còn hồ đồ như vậy?”

“Muội lúc ấy. . . Lúc ấy chỉ là cảm thấy Vân Ca trở về nhà, có lẽ sẽ ít đau lòng đi một chút.” Hứa Bình Quân cắn môi.

Khóe môi Mạnh Giác khẽ nhếch, tựa hồ như đang cười, trên thực tế lại không có chút ý cười nào: “Ta biết trong lòng muội lo lắng về Lưu Bệnh Dĩ, mà Vân Ca từ khi quen biết Bệnh Dĩ, đã đối với hắn không giống như chúng ta, rất nhiều chuyện đúng là gần như Bệnh Dĩ bảo sao nghe vậy. Nhưng nếu lúc đó Vân Ca chưa từng tranh giành với muội, hiện tại cho dù ta làm tổn thương nàng, nàng sao có thể lại đi chia sẻ Lưu Bệnh Dĩ với muội? Muội xem thường Vân Ca, càng xem thường chính mình, uống công Vân Ca luôn coi muội là tỷ tỷ.”

Tâm tư và sợ hãi của Hứa Bình Quân luôn luôn giấu trong góc tối bị Mạnh Giác một lời nói toạc ra, nước mắt bỗng chốc toàn bộ tuôn ra. Đã nhiều ngày, Mạnh Giác và Bệnh Dĩ đều vội vàng tìm kiếm Vân Ca. Bệnh Dĩ đối với nàng vẫn săn sóc giống như trước kia, Mạnh Giác đối với nàng lại thập phần lãnh đạm. Nhưng nàng không sợ Mạnh Giác lãnh đạm, tuy rằng không biết vì sao, nhưng bằng trực giác, nàng cảm thấy Mạnh Giác có lẽ trách móc nàng, nhưng tuyệt đối không hận nàng, thậm chí còn có thể hiểu cho nàng. Ngược lại, nàng đối với sự săn sóc của Bệnh Dĩ lại cảm thấy thấp thỏm bất an.

Nam tử trước mắt có cử chỉ tao nhã cao quý, có thể là phú khả địch quốc*, ẩn sâu dưới vẻ ôn hòa chính là ngông cuồng ngạo mạn, bất luận là Vương gia hay là Hoắc Quang cũng không thể làm hắn khom lưng.

*Phú khả địch quốc: giàu nhất thiên hạ.

Nhưng vốn nên là người cao cao tại thượng, kỳ quái lại có một thứ bản chất sâu trong tâm hồn giống như nàng, một loại u ám và ích kỷ đến từ tầng thấp nhất của xã hội, không tiếc đánh đổi mọi thứ để có thể thực hiện tâm nguyện hèn mọn của bản thân.

Nàng chỉ thấy cảm giác của nàng là thập phần vớ vẩn, Mạnh Giác làm sao có thể giống như nàng? Nhưng nàng chỉ cảm thấy như vậy, thậm chí từ ngày đầu tiên quen biết hắn, chỉ có một ý nghĩ này.

Nàng giấu tâm tư này ở trong một góc tối. Suy nghĩ này bất minh, ở trước mặt hắn tựa hồ cũng không có gì không bình thường, đều là tâm nguyện và cách làm vô cùng bình thường.

”Mạnh đại ca, muội. . . muội chỉ sợ. Vân Ca thông minh xinh đẹp, con người lại tốt, nhưng muội ấy càng tốt, muội lại càng sợ. Bệnh Dĩ biết chữ, muội không biết, nhưng Vân Ca biết. Bệnh Dĩ ngâm vịnh thi phú, muội nghe không hiểu, nhưng Vân Ca nghe hiểu. Bệnh Dĩ cười bày bàn cờ vây, muội căn bản không hiểu được, nhưng Vân Ca biết như thế nào đáp lại nụ cười chế nhạo của Bệnh Dĩ, muội ấy chỉ tiện tay hạ một quân cờ, Bệnh Dĩ sẽ vỗ tay cười to.

Mà đối với Bệnh Dĩ... muội cho tới bây giờ cũng đều không đoán ra tâm tư của chàng, kể cả trước khi kết hôn với chàng, hay hiện tại cũng vậy. Có đôi khi, muội thậm chí ngay cả chàng rốt cuộc là đang cao hứng hay đang mất hứng đều không nhìn ra. Chẳng hạn như đối với nhiều ngày nay mà nói, muội thà rằng chàng nổi giận với muội, trách móc vì sao biết Vân Ca sẽ đi, mà lại không nói cho chàng biết, cũng không hết sức giữ Vân Ca lại. Nhưng chàng cái gì cũng không nói, ngay cả một lời nói nặng cũng đều không có, đối với muội vẫn tốt giống như thường ngày. Sợ muội mệt, mỗi ngày nấu cơm giặt giũ đều là chàng làm, sợ muội ở nhà khó chịu, dẫn muội ra ngoài tản bộ. Thậm chí nói muội gần đây quá ít cười, kể chuyện cười để uội cười,

đường như trong cuộc sống của chúng ta, Vân Ca căn bản chưa từng tồn tại, nàng rời đi đối với chúng ta không có chút ảnh hưởng nào. Mạnh đại ca, muội thật sự không rõ tâm tư của Bệnh Dĩ. Muội càng không hiểu, lại càng dễ tâm, lại càng sợ hãi. Muội là người không có gì hết, phụ thân giống như là có cũng như không, mẫu thân căn bản không thích muội, ở trên đời này, tất cả những gì muội có chính là Bệnh Dĩ... muội biết là muội không nên, chỉ là muội... muội phải giữ lấy thứ duy nhất mà muội có đó. Mạnh đại ca. . . thực xin lỗi. . .muội phải giữ lấy...”

Hứa Bình Quân vừa nói vừa khóc, càng nói về sau, lại vừa thấy tủi thân vừa thấy thực có lỗi, chỉ tới khi nói hết nỗi lòng ra mới thoải mái, dứt khoát không quan tâm tới gì nữa khóc lên, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Mạnh Giác cầm một chiếc khăn lụa từ trên giường đưa cho Hứa Bình Quân, ngữ khí ôn hòa: “Ta hiểu được. Muội làm không có gì không đúng. Mỗi người đều có quyền bảo vệ hạnh phúc của chính mình.”

Hứa Bình Quân thật không ngờ người hẳn là vì Vân Ca mà oán trách nàng nhất, thế nhưng đối với nàng lại không hề trách cứ: “Mạnh đại ca, muội...”

Trong lòng nàng càng thấy khó chịu, tay nắm chặt khăn lụa, nước mắt rơi càng lúc càng nhanh.

“Bình Quân, muội tuy rằng thông minh, nhưng muội nhận thức có kém một chút so với người thông minh khác, tầm mắt lại bị hạn chế chỉ ở trong chốn phố chợ, lòng dạ không đủ rộng mở, cho nên thông minh của muội cuối cùng đều trở nên kém cỏi, chỉ là chút khôn vặt. Nếu là một nam tử bình thường, năng lực của muội cũng đủ ứng phó, nhưng Bệnh Dĩ không phải nam nhân bình thường, những thứ muội tự cho là đúng có lẽ có một ngày sẽ hại muội.”

Hứa Bình Quân chậm rãi ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Mạnh Giác. Đột nhiên nhớ tới Vân Ca trước khi đi có nói với nàng một câu: “Mạnh đại ca, Vân Ca trước khi đi, có nói với muội một câu, muội ấy nói tình cảm giống như dùng tay nắm lấy nước, nếu ta dùng nhiều sức, nắm càng chặt, cuối cùng nắm chặt trong tay sẽ không còn giọt nước nào. Muội cho rằng muội ấy là tự nói về mình, hóa ra... hóa ra muội ấy là muốn nói tới muội.”

Ánh mắt Mạnh Giác càng thêm âm trầm.

Hứa Bình Quân chậm rãi lĩnh hội những lời nói của Vân Ca, ý tứ chính là lo lắng cho nàng. Trong phút chốc, lòng tràn đầy hối hận và khổ sở, nước mắt lại tuôn ra: “Mạnh đại ca, Vân Ca, Vân Ca... muội ấy cũng giống như huynh, đã nhìn thấu tâm tư của muội. Muội ấy đi vội vã như vậy, có lẽ là bởi vì sợ làm đại ca tức giận, nhưng cũng là bởi vì. . . bởi vì muội.”

Mạnh Giác thản nhiên cười, không nói gì, hiển nhiên không phủ nhận những lời Hứa Bình Quân nói. Đối với Vân Ca mà nói, thế gian vạn vật, những thứ quý giá bất quá cũng chỉ là nhất thời, chỉ có tình nghĩa mới là vật báu quý giá trong lòng nàng, cũng mới có thể giữ lại nàng.

Trong một ngày ngắn ngủi, nàng phát hiện mình mất đi tình yêu, ngay sau đó lại phát hiện tình bạn của mình trong nghi kỵ đã lung lay sắp ngã. Thành Trường An kia còn có cái gì nữa mà nàng muốn lưu lại?

Kiên quyết xoay người rời đi, vừa là trốn tránh tình yêu thất vọng, cũng là dùng hết sức mình để giữ lại tình bạn của cả hai bên. Đêm hôm đó, trong lòng Vân Ca đau đớn như thế nào?

Tinh linh chưa từng nhiễm bẩn thế gian kia, đã không có khả năng uyển chuyển phiêu diêu mà bay lượn...

Có lẽ nàng lựa chọn bay vào Trường An, vốn là một sai lầm.

Dưới bóng râm của cây hòe trong sân, Lưu Bệnh Dĩ yên lặng đứng thật lâu, rồi nhẹ nhàng xoay người, ẩn mình vào trong bóng đêm ngoài cửa sân. Lời đối thoại trong phòng tuy là chỉ nghe được hơn một nửa, nhưng nội dung bọn họ nói chuyện hẳn đại khái sớm đoán được.

Nhưng ngạc nhiên chính là Bình Quân sao lại có thể thân thiết với Mạnh Giác như thế? Hai người bọn họ từ khi nào thì đã có phần hợp ý như thế này?

Hứa Bình Quân vẫn cúi đầu khóc như trước.

Tức giận của Mạnh Giác đối với nàng đã sớm tiêu tan toàn bộ, lúc này chỉ còn thương hại: “Bình Quân, muội muốn bảo vệ hạnh phúc của muội, nhưng muội không có biện pháp bảo vệ, đúng không? Hiện tại gặp phải Vân Ca, là nàng nhường uội, nhưng nếu quả có một ngày, Bệnh Dĩ gặp phải một người con gái, cũng thông minh xinh đẹp, hiểu được hết thấy những gì Vân Ca hiểu được, mà nàng lại không nhường uội, lúc đó muội nên làm như thế nào?”

Hứa Bình Quân mấp máy môi: “Muội... muội... nàng... sẽ không...” nhưng không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Nàng muốn nói, một cô gái tốt như vậy sẽ không thuộc về thế giới của nàng và Bệnh Dĩ, nhưng Vân Ca tại sao lại bước vào thế giới của bọn họ? Mạnh Giác tại sao lại quen biết với bọn họ? Nàng muốn nói, Bệnh Dĩ sẽ không vứt bỏ nàng, nhưng Bệnh Dĩ chẳng lẽ bởi vì Vân Ca sẽ vứt bỏ nàng sao? Lại là vì sao, mỗi lần nàng nhìn thấy Vân Ca và Bệnh Dĩ nói chuyện nhưng nàng không thể hiểu được lời nói của bọn họ đều thấy khó chịu như vậy?

Sau một hồi lâu, Hứa Bình Quân lau đi nước mắt, ngẩng đầu nhìn Mạnh Giác: “Mạnh đại ca, muội nên làm gì bây giờ?”

Mạnh Giác nở một nụ cười tán thưởng: “Muội chung quy muốn đưa tay ra bắt lấy một thứ ở rất xa muội, nhưng vì sao không thử một lần tự mình đi lại gần đó rồi mới đưa tay ra bắt lấy?”

Hứa Bình Quân nhíu mày suy tư: “Đi tới gần một chút?”

“Muội nói Vân Ca có thể xem hiểu Bệnh Dĩ viết chữ, muội xem không hiểu. Chẳng lẽ muội không thể học để xem hiểu được? Có thể hỏi Bệnh Dĩ, có thể hỏi Vân Ca, một ngày chỉ học mười từ, một năm chính là ba nghìn sáu trăm năm mươi từ. Muội nói muội nghe không hiểu lời Bệnh Dĩ nói, Vân Ca lại có thể nghe hiểu, muội vì sao lại nghe không hiểu? Những lời nghe không hiểu đó, lần này nghe không hiểu, phải hỏi, lần sau có thể nghe sẽ hiểu. Trên giá sách của Vân Ca có nhiều sách, nếu muội muốn xem, nàng khẳng định sẽ rất vui lòng mà giải thích uội. Cầm, kỳ, thi, họa, muội khi còn bé không học là bởi vì không có tiền mời người tới dạy, nhưng hiện tại chung quanh muội đều là tiên sinh miễn phí, nếu muội thực là bởi vì chút tự ti này, vì sao không thể cố gắng mà xóa sạch tự ti của muội đi?”

Hứa Bình Quân nội tâm chấn động. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới như thế!

Nàng chỉ lo hăm mộ ghen tị những gì Vân Ca có được, chỉ lo phỏng đoán tâm tư Lưu Bệnh Dĩ, mà chưa bao giờ tự nghĩ tới bản thân mình, nàng luôn âm thầm oán Vân Ca, oán Bệnh Dĩ, mà không ngờ rằng tất cả mọi thứ đều có thể học được. Đó chính là sai lầm lớn nhất của nàng.

“Mạnh đại ca, muội đã hiểu. Muội nếu bởi vì những thứ như vậy, cảm thấy mình và Bệnh Dĩ không phải là người sống trong một thế giới, như vậy việc muội phải làm chính là cố gắng làm mình tiến vào thế giới của Bệnh Dĩ, mà không phải là nghĩ cách kéo chàng vào thế giới của muội, hoặc là ngăn cản người khác tiến vào thế giới của chàng.” Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy trước mắt đã sáng tỏ thông suốt.

Hóa ra giống như hoàn toàn bị giam hãm trong một miệng giếng, biết rằng bên ngoài có một thế giới khác, nhưng bản thân mình lại chỉ có thể giới ở trong miệng giếng đó. Hăm mộ thế giới bên ngoài, không hài lòng với thế giới tối tăm của mình, nhưng không biết nên làm gì bây giờ. Thời gian càng lâu, chỉ cảm thấy thế giới của mình càng ngày càng thêm tối tăm, cái giếng kia càng lúc càng sâu, con người ban đầu vốn trong sáng cũng dần dần trở nên u ám.

Nàng không phải là chưa từng cảm ghét chính mình đã phụ một mảnh tâm ý của Vân Ca đối với nàng. Nàng làm sao mà chưa từng hoài niệm thời gian lúc vừa mới quen biết Vân Ca, lúc đó chẳng phải nàng cũng thẳng thắn thành thật, cởi mở?

Nàng ngồi nơi đáy giếng, muốn nắm lấy vầng sáng rực rỡ ỏi, nhưng mỗi một lần giãy giụa thoát ra, nhưng không phải là nhảy khỏi miệng giếng, mà là lại một lần nữa xuống sâu hơn, càng lúc càng bị vây hãm sâu trong bùn lầy.

Hiện tại, nàng đã biết nên làm như thế nào để bò lên trên miệng giếng, phương pháp đi đến thế giới bên ngoài kia, tuy rằng sẽ rất chậm, thế nhưng nàng không sợ, nàng sẽ cố gắng, chậm rãi theo cây thang mà Mạnh Giác chỉ bảo cho nàng, thoát khỏi nơi âm u của nàng.

Mạnh Giác nói: “Nếu muội muốn học thứ gì đó, có thể tới tìm ta, ta mặc dù không có thời gian, nhưng nhóm Tam Nguyệt sẽ rất nguyện ý mà chỉ giáo uội.”

Hứa Bình Quân đứng dậy hành lễ với Mạnh Giác: “Đại ca, cảm ơn huynh.” Mạnh Giác vốn muốn đỡ nàng dậy, nhưng nghe thấy Hứa Bình Quân bỏ từ “Mạnh” đi, chỉ gọi là “Đại ca”, ngược lại trong lòng không hiểu sao thấy ấm áp, tay liền rút trở lại, để mặc cho Hứa Bình Quân hành một lễ.

Sau khi Hứa Bình Quân rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình hắn. Mạnh Giác tiện tay cầm lấy một quyển sách muốn để mình phân tâm một chút, lại nhìn thấy Vân Ca ghi chú ở bên cạnh, ghi chú của nàng rất kỳ quái, chỉ là hình vẽ, nếu thích thì là một hình mặt trời cười híp mắt, nếu không thích thì là một đóa hoa rũ xuống.

Mạnh Giác nhìn vẽ mặt hào hứng của mặt trời, trước mắt hiện lên trong khói lửa dày đặc, ánh mắt Vân Ca thống khổ. Đột nhiên, hắn dùng sức gấp mạnh sách lại.

Vân Ca, bây giờ nàng đang ở đâu?

.....

Thành Trường An, Đại Tư Mã phủ.

Hoắc thị đã nắm trong tay thị vệ Vị Ương Cung, nhưng thị vệ chỉ phụ trách canh giữ cửa cung đình, cũng không thể tùy ý đi lại trong cung, cho nên Hoắc thị đối với nhất cử nhất động thường ngày của hoàng thượng cũng không thể nắm vững kịp thời. Nếu muốn nhận được tin tức hết thảy về hoàng thượng kịp thời, phải an bài thái giám và cung nữ đến ngự tiền hầu hạ, nhưng tổng quản cung đình Vu An là do Tiên đế bổ nhiệm, ở trong cung nền móng vững chắc, lại liều chết trung thành với Lưu Phát Lăng, cho nên rốt cuộc ngự tiền không có một người nào của Hoắc thị.

Hoắc Vũ vài lần thử bức bách, đều bị Vu An không chút dấu vết mà hóa giải, tức giận, quyết định dùng cứng rắn đối cứng rắn, để xem hoạn quan này có thể có bao nhiêu năng lực.

Thừa dịp hoàng thượng không ở Trường An, đang ở Ly Sơn, Hoắc Vũ lệnh cho Hoắc Sơn tỉ mỉ chọn lựa một đám thích khách, đi ám sát Vu An. Chỉ cần giết Vu An, ngày sau trong cung đình hết thảy đều dễ xử lý. An bài thái giám, cung nữ cũng sẽ theo tâm ý bọn họ.

Nhưng không ngờ phái đi cao thủ đều một đi không trở lại, ngay cả xác chết cũng không tìm thấy. Mà khi hắn ở Ly Sơn nhìn thấy Vu An, Vu An một sợi tóc gáy cũng không rụng, tươi cười như trước, bộ dáng âm hiểm như trước, hắn lúc này mới hiểu được vì sao ngay cả phụ thân đối với hoạn quan này luôn luôn kiêng kị vài phần, cũng mới thật sự hiểu được câu nói mà phụ thân đã năm lần bảy lượt nói: “Tiên hoàng sẽ không chọn một kẻ tầm thường đặt ở vị trí tối quan trọng như thế.”

Hoắc Vũ có phụ thân che chở bảo vệ, từ nhỏ đến lớn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ nếm trải qua thất bại như thế, tức giận đến nổi phổi cũng muốn nổ tung, nhưng chỉ có thể trước mặt Hoắc Sơn và Hoắc Vân chửi mắng.

Hoắc Vân khuyên nhủ: “Đại ca, việc này là chúng ta tự tiện hành động, chưa có thương lượng qua với bá bá, cho nên mới hỏng chuyện như vậy, về sau cũng không nên nhắc lại. Bằng không để cho bá bá biết, chỉ sợ phạt chúng ta quỳ ở từ đường cũng là còn nhẹ.”

Hoắc Sơn không phục: “Chẳng lẽ để cho hoạn quan đó tiếp tục ở chỗ này đắc ý? Chúng ta đưa người vào cung, đến chỗ Tiêu Phòng Cung của Thượng Quan nha đầu hắn không thể nào nhúng tay, ngoài ra ai mà không bị hắn sử dụng ám chiêu? Lần này hao tổn của ta biết bao nhiêu cao thủ. Để uống công vô ích sao?”

Hoắc Vân trừng mắt nhìn Hoắc Sơn: “Nhị ca, huynh bớt làm đại ca thêm ầm ục đi! Những cao thủ đó cũng không tính là hao tổn vô ích, ít nhất chúng ta đã biết Vu An và đám thái giám có bao nhiêu thực lực, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng. Đợi cho ngày sau khi muốn diệt trừ bọn họ, thì ta cũng đã biết thực lực bọn họ rồi.” Rồi quay sang Hoắc Vũ đau khổ khuyên: “Đại ca, quân tử báo thù mười năm không muộn, bá bá vì trừng trị Thượng Quan Kiệt, ẩn nhẫn bao nhiêu năm?”

Hoắc Vũ hiểu được những lời Hoắc Vân nói đều là hợp lý, nếu để cho phụ thân biết việc này, chỉ sợ hắn càng không hay ho, cục tức này chỉ có thể tạm thời nuốt vào, gặt gặt đầu: “Vân đệ nói rất có lý, việc này

coi như chưa từng phát sinh qua, về sau ai cũng không được phép nhắc lại. Vu An. . .” Hoắc Vũ hừ lạnh một tiếng thật mạnh: “Người về sau ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay ta!”

.....

Hai chữ “Dày vò”, vì sao phía dưới đều có chữ hỏa, Vu An lần đầu tiên chân chính hiểu được (chữ dày vò “ ”, phía dưới có chữ hỏa). Đã nhiều ngày, hoàng thượng không phải là giống như bị chậm rãi nướng trên lửa sao? Mỗi thời mỗi khắc đều là dày vò.

Người đang hôn mê bất tỉnh kia chính là đem lửa, đem thống khổ tự trách của hoàng thượng nấu thành canh, nấu càng ngày càng nóng, càng ngày càng đặc. Nếu người kia vĩnh viễn không tỉnh lại, khi nồi canh đắng nhất thiên hạ này sôi sùng sục, hoàng thượng sẽ như thế nào?

(Trong tiếng Trung từ khổ có nghĩa đắng hoặc khổ, do đó mướp đắng còn gọi là khổ qua đó)

Vu An giật mình tự đánh một cái, không dám nghĩ tiếp. Thì thảo tự nói với mình: “Tỉnh lại đi. Chúng ta có đại phu tốt nhất Đại Hán, có thuốc tốt nhất, nhất định sẽ tỉnh lại.”

Thấy Trương thái y đi ra, Vu An lập tức nghênh đón: “Trương thái y?”

Trương thái y trước thỉnh an Vu An, phụ thân Trương thái y trước đây cũng từng nhậm chức ở Thái Y viện, phụ tử hai người tính tình đều rất ngay thẳng, trong lời nói thường đặc tội quyền quý, Lưu Phát Lăng cũng rất tán thưởng Trương thái y này, mỗi một câu nói đều bộc lộ ra tính cách, bản thân Vu An cũng không dám ngạo mạn, vội đưa tay nâng Trương thái y dậy.

Trương thái y nói: “Bị thương quá nặng, lại trì hoãn thời gian trị liệu. Tại hạ y thuật có hạn, hiệu lực của thuốc và kim châm cứu đã làm được cực hạn, hiện tại chỉ có thể nghe theo mệnh trời.”

Sau khi Vu An nghe được, biết Trương thái y vừa rồi nói với hoàng thượng, khẳng định cũng là lời này, lòng chùng xuống, không khỏi thở dài một tiếng, nhìn thần sắc ảm đạm của Trương thái y khoát tay áo: “Trương thái y gia học uyên nguyên, y thuật đã là nhân tài kiệt xuất của Thái Y viện, việc này. . .Ồi! Không phải lỗi của ông, là lỗi của ta.”

Trương thái y cũng thở dài mấy lượt: “Người đời đều cho rằng người y thuật cao siêu trong thiên hạ đều là đại phu trong Thái Y viện, kỳ thật căn bản không phải. Trong phong trần có nhiều hạng người tàng long ngọa hổ, tại hạ từng nghe phụ thân nhắc tới, rất nhiều năm trước, trong thành Trường An có một người y thuật có thể nói ‘Biến Thước tái sinh’, chúng ta so sánh với người này chỉ xếp vào đồ đệ mua danh chuộc tiếng. Nếu người này có thể xem bệnh cho Vân cô nương, có lẽ tình hình sẽ không giống như bây giờ.”

Vu An mắt sáng lên: “Người kia hiện giờ ở đâu? Ta phái người đi mời.”

Trương thái y lắc đầu: “Nếu tại hạ biết ông ấy ở nơi nào, đã sớm cầu hoàng thượng phái người đi mời, thân là thầy thuốc, lại không có khả năng cứu người, cái cảm giác bất lực đó... Ồi! Nghe phụ thân nói, người kia rất nhiều năm trước đã rời khỏi Trường An, sớm chẳng biết đi đâu. Chỉ hy vọng ông ấy có thể thu nhận một vài đồ đệ thiên phú, ngàn vạn lần đừng để cho y thuật của mình thất truyền. Nếu không, không chỉ có y giới tổn thất, cũng là tổn thất của dân chúng thiên hạ.”

Sắc mặt Vu An lộ rõ vẻ thất vọng. Trương thái y sau khi thi lễ, bước chân nặng nề rời đi. Vu An muốn đi vào phòng giúp cho hoàng thượng khuấy khỏa một chút, vừa tới cửa, chợt thấy trong phòng một nam tử mi thanh mục lãng* đang ngồi bên cạnh nữ tử, vì nàng mà thối tiêu.

*Mi nghĩa là mày, mục là mắt, tóm lại câu mi thanh mục lãng ý chỉ một người anh tuấn.

Tiếng tiêu của hoàng thượng cũng giống như bản thân ngài, nhẹ nhàng lãnh mạc. Vu An xoay người rời khỏi phòng.

Bức rèm che ngăn cách thế giới chỉ thuộc về hai người họ, là cuộc gặp mặt mà hoàng thượng chờ đợi chín năm. Một khúc thối xong, hần cúi xuống bên tai Vân Ca, nhẹ giọng nói: “Vân Ca, ta biết nàng không phải hoàn toàn không có nhận thức. Nàng nhất định có thể tỉnh lại, ta sẽ luôn luôn ở đây chờ nàng. Nàng đã đồng ý muốn tới gặp ta, nàng không thể nuốt lời. . .”

“Lăng. . . ca ca. . .”

Trong lòng Lưu Phát Lăng bỗng nhiên có một cú sốc, vui mừng khôn xiết, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Vân Ca, ngay sau đó lại phát giác đây chẳng qua là Vân Ca trong hôn mê, mê sảng nói một câu, người vẫn như trước hôn mê chưa tỉnh. Trong nháy mắt hắn thấy thất vọng, nhưng trong lòng lại chậm rãi lộ ra vui sướng, còn có từng đợt từng đợt xót xa.

Vân Ca vẫn nhớ tới hắn như trước, nhớ kỹ hắn.

Biết rõ Vân Ca không nghe được, câu “Lăng ca ca” kia cũng không phải cố ý gọi hắn, nhưng hắn vẫn cực kỳ trịnh trọng cầm tay Vân Ca, đáp lời:

“Vân Ca, ta đang ở đây.”

Vân Ca lại nhú mày lên, tựa hồ rất thống khổ. Lưu Phát Lăng vội xem xét miệng vết thương của nàng: “Miệng vết thương lại đau sao?”

Mặt mày Vân Ca lúc này dường như ngưng tụ rất nhiều khó chịu, môi khẽ mấp máy, Lưu Phát Lăng vội cúi xuống bên môi nàng lắng nghe.

“Mạnh. . . Mạnh. . .”

“Lăng. . .”

“Tăng... đá... xấu xa...”

“Mạnh. . .”

Một tiếng lẩm bẩm gần như nghe không rõ ràng lắm, cũng dường như không có ý nghĩa gì. Nhưng đối với từng tiếng từng tiếng lẩm bẩm ấy, trái tim Lưu Phát Lăng từ từ run rẩy, rơi thẳng xuống một đáy vực sâu không chút ánh sáng.

21. Q.2 - Chương 3: Một Năm Ước Hẹn

Có lẽ là trong tiếng tiêu của Lưu Phát Lăng có lưu giữ tình cảm, có lẽ là ý chí muốn sống của bản thân Vân Ca, bệnh tình của Vân Ca dần dần dịu đi, sốt cũng dần hạ. Khoảnh khắc Vân Ca mở mắt, mơ hồ cảm thấy có một người đang nằm gục ở bên cạnh nàng, trong hoảng hốt chỉ cảm thấy vừa đau lòng vừa đau toàn thân, vô thức kêu lên một tiếng: “Mạnh Giác, thiếp đau quá!”, giống như khi hai người còn ở bên nhau, những gì ủy khuất và mất mát cũng có thể phàn nàn với hắn.

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức nhớ tới Mạnh Giác đã không còn là Mạnh Giác của nàng, trái tim như bị bóp chặt, đợi cho tới khi thấy rõ người trước mắt, Vân Ca như bị sét đánh, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, toàn bộ thế giới của nàng đều rối loạn.

Lưu Phát Lăng vờ như không nghe thấy những lời vừa rồi, dịu dàng nói: “Cố chịu thêm một chút nữa, ta đã lệnh cho đại phu kê thuốc giảm đau, chờ công hiệu của thuốc có tác dụng, sẽ đỡ.”

Vân Ca ngơ ngác nhìn hắn, Lưu Phát Lăng cũng nhìn nàng. Trong đôi mắt vẫn tối đen của hắn vẫn ẩn tàng rất nhiều thứ, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, nàng có thể hiểu thấu toàn bộ. Nhưng nàng không thể. Tầm mắt của nàng dứt khoát rời đi, chậm rãi nhìn xuống dưới, nhìn về phía bên hông của hắn.

Lưu Phát Lăng lấy từ trong tay Vu An một miếng ngọc bội, đưa tới trước mặt nàng: “Ta rất ít khi đeo nó.”

Nàng kinh ngạc nhìn ngọc bội, trong mắt có căng thẳng, có sợ hãi, còn có tuyệt vọng. Lưu Phát Lăng vẫn lặng lẽ chờ đợi. Thật lâu sau, Vân Ca lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn một góc phòng, thực khách khí nói: “Trọn đời này, đa tạ đại ân cứu mạng của công tử.”

Ngọc bội trong tay Lưu Phát Lăng rơi xuống đất, “Leng keng” một tiếng giòn vang. Trong mắt hắn chỉ còn sót lại một mảnh tĩnh mịch tối đen. Thân thể của nàng khẽ khẽ run rẩy.

Ánh mặt trời vàng rực từ cửa sổ chiếu vào, chiếu lên hai người bên giường. Từng nét gợi tình phác họa lên hình ảnh của một nam tử và một nữ tử. Trong phòng lại yên tĩnh tới mức ngay cả ánh mặt trời ảm áp cũng thấy ngọt ngào. Ánh mắt của nàng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào góc tường như trước, rất nhẹ nhàng nói: “Công tử nếu không có chuyện gì, có thể để cho thiếp* nghỉ ngơi không?”

*Chỗ này Vân Ca xưng là nô gia, không phải ta, từ nô gia có thể chuyển là em/thiếp or để nguyên thế, ở đây là chỉ sự nhún mình, khách sáo của cô gái khi xưng hô, mình chuyển thành thiếp, từ thiếp này không giống từ thiếp khi Vân Ca xưng với Mạnh Giác phần trước đâu.

Hắn đứng lên, thập phần bình tĩnh nói: “Cô nương trọng thương mới vừa tỉnh lại, vẫn còn cần nghỉ ngơi nhiều cho tốt. Tại hạ sẽ không quấy rầy. Mọi sự đã qua đều không nên để trong lòng, bồi dưỡng thân thể cho tốt mới quan trọng nhất.” Rồi chấp tay thi lễ, bước ra khỏi phòng.

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, trong đầu mờ mịt. Tựa hồ nếu tiếp tục bước về phía trước một bước nhỏ, sẽ ngã xuống một vách núi đen vụn kiếp không leo lên được, nàng chỉ có thể liều mạng lùi lại, mỗi một lần đều tự nói với mình, Lãng ca ca của nàng là Lưu đại ca, đã thành hôn cùng Hứa tỷ tỷ.

Tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không sai được!

Tuyệt đối sẽ không thể sai!

.....

Vân Ca vẫn không thể cử động, vì để giảm đau, thái y đã thêm không ít thuốc an thần vào trong thuốc và kim châm cứu, mỗi ngày đầu óc đều mê man hỗn loạn, tỉnh táo trong một thời gian ngắn, rồi lại ngủ hơn phân nửa ngày.

Khi tỉnh dậy nàng cũng không muốn nói chuyện, chỉ suy nghĩ xuất thần. Vu An hỏi Vân Ca muốn thứ gì, muốn ăn gì, nàng cũng như là không nghe thấy, một câu cũng không chịu nói, biểu cảm gì cũng không có. Nếu không phải biết Vân Ca chắc chắn có thể nói, Vu An sẽ cho rằng nàng là người câm. Vân Ca thậm chí muốn bịt kín bản thân mình lại, không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nàng thậm chí muốn trốn trong một góc tường, tuyệt không muốn đi về phía trước.

Vân Ca trầm mặc, Lưu Phát Lãng cũng trầm mặc.

Đều trong trầm mặc gầy đi, đều trong trầm mặc tiêu tụy. Hai người gần trong gang tấc, nhưng lại dường như xa cách tận chân trời.

Lưu Phát Lãng có tới nhìn qua Vân Ca hai lần, nhưng Vân Ca mỗi lần đều chỉ nhìn chăm chăm vào góc tường, một cái liếc mắt cũng không nhìn hắn, nói chuyện thập phần khách khí lễ nghĩa, nhưng cái loại khách khí lễ phép này chỉ làm cho người ta cảm thấy sự lạnh nhạt cùng với xa cách của nàng.

Mỗi một lần Lưu Phát Lãng đến, bệnh tình của Vân Ca lại trở lại. Có một lần thậm chí lại phát sốt rất cao, làm cho Trương thái y hoàn toàn mờ mịt, bệnh tình rõ ràng đã ổn định, tại sao lại đột nhiên chuyển biến xấu?

Từ lần đó, Lưu Phát Lãng không tới xem Vân Ca thế nào nữa, hoàn toàn biến mất ở trước mặt Vân Ca. Chỉ có thị nữ Mạt Trà mỗi ngày bầu bạn cùng Vân Ca, Vu An thỉnh thoảng lại đây kiểm tra một chút về ăn uống và sinh hoạt thường ngày của nàng.

Cái người làm khuấy đảo thế giới của nàng kia coi như chưa bao giờ tồn tại. Vân Ca cũng bao nhiêu lần tự nói với mình, không có sai, hết thấy đều không có sai!

Nàng cuối cùng ở trong mê man bắt đầu nhớ lại, từng mảnh nhỏ trong mộng đã thập phần rõ ràng. Khi đêm khuya, sẽ loáng thoáng nghe được tiếng tiêu, nhưng khi nghe lâu sẽ nhớ tới tiếng mưa mùa xuân, rơi không tiếng động, nhưng lại hữu tình. Một mảnh nhỏ ẩn trong mộng của nàng, dường như là vui mừng, có đại mặc nắng gắt, có tiếng riu ra riu rít kể chuyện xưa, có tiếng cười hi hi ha ha.

Nhưng sau khi nàng tỉnh lại, sẽ cố gắng quên. Thời gian tỉnh táo, tất cả đều là thống khổ, đủ loại thống khổ, căn bản không thể suy nghĩ tường tận, nàng chỉ có thể không nghĩ tới gì nữa, muốn quên đi tất cả.

Một hôm ngay sau giờ Ngọ, công hiệu của thuốc mới vừa hết, Vân Ca đang lúc nửa tỉnh nửa mê, mắt nửa nhắm nửa mở, nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ cô độc in trên tấm màn cửa sổ bằng bích sa*. Nàng lập tức nhắm hai mắt lại, tự nói với mình rằng cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết.

*Sa là một loại lụa mỏng, ở đây là tấm màn cửa bằng lụa mỏng màu ngọc bích.

Mặt trời giữa trưa, đúng là chiếu sáng mãnh liệt.

Hình bóng đơn độc kia vẫn chưa biến mất, nàng thì ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám. Nghe được tiếng nói nhỏ vụn của Vu An, bóng dáng kia cúi đầu phân phó một câu gì đó, cuối cùng biến mất.

Trong lòng nàng vốn luôn bị kéo căng có chút chùng xuống, tiếp theo đã có cảm giác muốn khóc. Nàng vừa tự nói với mình, không có lý nào lại như vậy, tại sao có thể tùy tiện khóc như vậy? Đây chẳng qua là một người xa lạ có lòng tốt cứu nàng, nhưng một bên gối đã ướt đầm nước mắt.

Từ hôm đó về sau, mỗi một buổi trưa, thân thể Vân Ca nằm ở trên giường, tuy rằng mới vừa uống thuốc xong, vốn nên rất buồn ngủ, nhưng tinh thần lại luôn vô cùng tỉnh táo.

Mỗi một buổi trưa, hần đều lấy thời gian nàng vừa uống thuốc xong để tới nhìn nàng, cũng đều chỉ cách một tấm bích sa, lẳng lặng đứng ở trong sân, chưa bao giờ bước vào trong phòng.

Lặng yên không một tiếng động đến, lại lặng yên không một tiếng động rời đi. Có khi thời gian dài, có khi thời gian ngắn.

Trong phòng, ngoài phòng, thời gian này vừa đúng hai tháng.

Buổi tối một hôm.

Sau khi Mặt Trà hầu hạ Vân Ca dùng thuốc xong, Vân Ca chỉ chỉ chiếc ghế tựa bằng mây trong phòng, lại chỉ chỉ giàn tử đằng trong sân. Mặt Trà cho là nàng muốn đi ra ngoài ngồi, vội nói: “Tiểu thư, không thể đâu! Thương thể của cô còn rất nặng, còn phải dưỡng thêm một thời gian ngắn, mới khỏe lại được.”

Vân Ca lắc lắc đầu, lại chỉ chỉ cái ghế mây. Mặt Trà rút cục hiểu ý, mặc dù không rõ Vân Ca muốn làm gì, vẫn theo lời mang chiếc ghế mây tới phía dưới giàn tử đằng. Vân Ca nhìn ra ngoài qua song cửa sổ, lại nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau.

Khi Lưu Phát Lăng đến, thấy trong phòng vẫn im lặng như những ngày trước. Hần vẫn đứng dưới ánh mặt trời chói chang như cũ, đứng cách một tấm màn cửa sổ bằng bích sa, lẳng lặng đứng bên nàng. Cho dù nàng không muốn gặp hần, cũng biết nàng cách song cửa sổ an ổn ngủ, biết nàng cách hần gần như thế, không phải là một khoảng cách xa xôi, hần mới có thể an lòng.

Khi Vu An đến mời Lưu Phát Lăng trở về, nhìn thấy chiếc ghế mây dưới giàn tử đằng, nhú mày. Mặt Trà lập tức sợ hãi thấp giọng nói: “Không phải nô tỳ lười nhác thu dọn, là do tiểu thư cố ý phân phó đặt ở chỗ này.”

Lưu Phát Lăng đã sắp rời khỏi sân, nghe được câu trả lời, bước chân lập tức dừng lại, tầm mắt nhìn về phía bên trong cửa sổ, giống như đã xuyên qua tấm màn cửa sổ bằng bích sa, thấy rõ ràng người ở bên trong.

Vu An kinh hãi hỏi: “Tiểu thư nói chuyện?”

Mặt Trà lắc đầu.

Vu An không biết hoàng thượng và Vân Ca rốt cuộc tại sao lại thế này, không dám hỏi nhiều hơn, nhưng nếu là Vân Ca phân phó, hần đương nhiên không dám lệnh Mặt Trà thu dọn ghế mây, vì thế chỉ khoát tay cho Mặt Trà đi xuống.

Vu An quay sang phía Lưu Phát Lăng thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Thất Hỉ đến bẩm tấu, Hoắc Quang đại nhân đã chờ ở đại điện được một lúc rồi.”

Lưu Phát Lăng không hề để ý tới lời Vu An vừa nói, ngược lại xoay người đi tới chỗ ghế mây. Một lời cũng không nói chỉ ngồi xuống ghế mây.

Vu An vừa sốt ruột, lại vừa khó hiểu, đang định hỏi có nên gọi người tới truyền lời cho Hoắc Quang quay về hay không. Lưu Phát Lãng lại chỉ ngồi trong chớp mắt, đã đứng dậy, vội vàng rời đi. Vu An càng nhìn càng thấy hồ đồ, chỉ có thể lau trán, hận cha mẹ sinh mình ra thiếu mất hai cái đầu.

.....

Vết thương của Vân Ca phục hồi rất chậm, một nửa là bởi vì thương thế rất nặng, một nửa cũng do tâm bệnh. Chờ khi miễn cưỡng có thể ngồi dậy được, đã là cuối mùa thu. Nằm ở trên giường hai tháng, Vân Ca sớm đã nằm nhiều tới ngứa ngáy xương cốt, thật vất vả đợi cho đến khi đại phu nói có thể rời giường, lập tức muốn phải ra khỏi phòng đi lại một chút.

Mạt Trà muốn nâng Vân Ca dậy, nằng đẩy Mạt Trà ra, tự mình bám lấy bờ tường chậm rãi đi. Nàng vẫn không biết mình ở nơi nào, cũng không biết mình tại sao lại ở chỗ này, nhưng việc này đối với thế giới của nàng đột nhiên điên đảo không đáng kể chút nào. Vân Ca dọc theo bờ tường chậm rãi đi ra sân. Một đoạn đường không xa, nhưng đầu đã đầy mồ hôi. Lâu lắm không bước ra đường, nàng thật sự chán ghét bản thân mình yếu ớt như vậy. Nàng còn muốn theo bậc thang đi lên trên một đoạn, nhưng đã hết sức, sau đó chân đã nhũn ra té ngã, người phía sau vội đỡ nàng.

Vân Ca tưởng là Mạt Trà, vừa quay đầu lại, thấy là Lưu Phát Lãng, thân thể lập tức cứng ngắc. Nàng vội vàng muốn tránh thoát hẳn. Bởi vì lưỡi kiếm làm thương tổn tới phổi, lúc này quỳnh lên, chẳng những không dùng sức được, ngược lại bắt đầu ho kịch liệt. Lưu Phát Lãng một tay đỡ lấy nàng, một tay nhẹ vỗ vào lưng nàng.

Nàng muốn bảo hắn đi, lời nói lên tới miệng, nhìn thấy con người trong đôi mắt sâu thẳm kia, khóe môi hơi nhếch lên, nàng chỉ cảm thấy trong lòng đau nhức, căn bản không nói được thành lời.

Nàng đẩy tay hắn ra, nhân tiện ngồi xuống một bậc thang. Đầu nàng vùi giữa đầu gối, không muốn nhìn tiếp nữa, cũng không muốn cảm nhận nữa.

Lưu Phát Lãng yên lặng ngồi, ngắm nhìn rừng cây phía dưới vàng rực xán lạn, giống như tự nhủ nói: “Nàng nhìn thấy lá cây phía trước không? Làm cho người ta nhớ tới màu sắc nơi đại mạc. Ta hàng năm đều ở chỗ này một thời gian ngắn, khi rảnh rỗi, chỗ thích dừng lại nhất chính là nơi này. Ban ngày có thể thưởng thức cảnh thu, buổi tối có thể ngắm bầu trời đêm. Nhiều năm như vậy, những chuyện khác cũng không có gì thay đổi, đối với những vì sao cũng có nghiên cứu, Thương Long phía Đông: Giác Mộc Giáo, Cang Kim Long, Đề Thổ Lạc, Phòng Nhật Thổ.”(1)

Một giọt nước mắt của Vân Ca rơi xuống trên váy.

Thương Long phía Đông, Huyền Vũ phía Bắc, Bạch Hổ phía Tây, Chu Tước phía Nam, còn có Giác, Kháng, Thị, Tâm, Vĩ, Ki, Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích, Khuê, Lâu, Vị, Mão, Tắt, Chủy, Sâm. . .(2)

Tất cả nàng cũng đều nghiên cứu qua, lục lọi trong sách vở, rồi tìm kiếm trên bầu trời sao, ngày ngày đều nhìn ngắm, nhất định là so với những thầy tướng số quen thuộc hiện tượng thiên văn kia còn biết được nhiều hơn.

Nàng biết hắn sẽ biết, cũng sẽ hiểu được.

Nàng biết “Quân tâm tự ngã tâm”, nhưng không làm được “Định không phụ quân ý*”.

Nàng hiện tại còn mặt mũi nào để gặp hắn?

*Đây là hai câu cuối trong bài thơ “Bốc toán tử”(3) của Lý Chi Nghi, dịch thơ là:

Chỉ mong lòng chàng như ý thiếp

Nhất định không phụ nỗi niềm nhớ mong

Bản dịch của Diệp Luyện Hoa.

Lưu Phát Lãng đưa tay lên mặt nàng, giúp nàng lau đi nước mắt: “Vân Ca, ta và nàng từ nay về sau thực sẽ như thế này sao? Nàng thật muốn ta về sau đều gọi nàng là ‘tiểu thư’, ‘cô nương’ sao?”

Vân Ca chỉ không lên tiếng mà rơi lệ, trong mắt tràn ngập thống khổ và mờ mịt. Lưu Phát Lăng không muốn dồn ép nàng thêm nữa: “Ta đưa nàng trở về.”

Tuy rằng có uống thuốc giúp an thần ngủ ngon, nhưng Vân Ca vẫn không ngủ được, cũng mơ hồ nghe được tiếng tiêu, khúc được thổi cũng thập phần quen thuộc. Hóa ra hết thấy cũng không phải mộng!

Vân Ca trần trọc xoay người một hồi lâu, rốt cuộc cũng khoác áo ngồi dậy. Vu An nhìn thấy một người trốn trốn tránh tránh ẩn thân trong bóng tối, chợt giật dử. Trong Ôn Tuyền Cung lại có người dám rình mò hoàng thượng?

Đợi cho tới gần, mới phát hiện là Vân Ca, Vu An lắc đầu thở dài, xoay người muốn đi, rồi lại quay lại: “Vân tiểu thư, nô tài có mấy câu muốn nói.”

Vân Ca cả kinh, xoay người phát hiện là tùy tùng bên người Lưu Phát Lăng, nàng không nói gì, chỉ yên lặng đứng. Vu An do dự một lát, vẫn quyết định là dù bất cứ giá nào, bắt đầu đem cuộc sống hằng ngày trong mấy năm nay của Lưu Phát Lăng giống như là đang đọc một bài báo cáo cho Vân Ca nghe:

Thiếu gia vẫn chờ người cầm sợi dây đó tới.

Thiếu gia thích ngắm sao.

Thiếu gia rất thích màu lục.

Đêm khuya, khi thiếu gia ngủ không được, sẽ thổi tiêu, nhưng chỉ lặp đi lặp lại một khúc nhạc...

Nói liền một mạch tới hơn nửa canh giờ, chờ hần nói xong, Vân Ca sớm đã lệ rơi đầy mặt. Vu An hắng giọng một cái: “Vân tiểu thư, cô cả ngày không nói lời một lời là đang muốn tính toán thế nào? Bất luận trong lòng cô nghĩ như thế nào, cô dù sao cũng nên có một lời rõ ràng cho thiếu gia. Lời nô tài đã nói xong, nô tài cáo lui.”

Lưu Phát Lăng dựa lan can, yên lặng nhìn bầu trời đầy sao. Nghe được động tĩnh phía sau, tưởng là Vu An, lại nửa ngày không nghe thấy cát lời thỉnh an, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Vân Ca đang đứng trên hành lang.

Lưu Phát Lăng vội đi tới vài bước, cởi áo choàng trên người xuống, choàng lên người nàng: “Tại sao còn chưa ngủ? Nơi này gió lớn, ta đưa nàng về phòng.”

Nàng túm ống tay áo của hần, ý bảo hần dừng lại.

Vân Ca dựa vào lan can ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn xa xa, thản nhiên kể lại những gì nàng đã trải qua ở Trường An:

“Sợi dây đó bị mẫu thân lấy đi, ta tới Trường An đã hơn một năm. Trước khi tới Trường An, ta vẫn luôn sầu muộn nếu không có tín vật, nên làm như thế nào để tìm Lăng ca ca, nhưng không nghĩ đến ngày đầu tiên lại gặp được Lăng ca ca. . . .”

Lưu Phát Lăng nghe được có người diện mạo tương tự như hần, còn có một khối ngọc bội giống hệt với ngọc bội của hần, trong lòng đột nhiên chấn động, nhưng làm cho hần càng đau xót chính là thiên ý trên người.

Vân Ca thản nhiên kể chuyện nàng gặp được một người, vẻ mặt lãnh đạm, giống như kể một câu chuyện xưa cho người khác. Nàng không muốn nhắc tới tên người kia, chỉ đơn giản dùng một từ “hần”, từ lúc gặp nhau đến lúc biệt ly, chỉ nói dăm ba câu là đã kể xong. Nhưng tay nàng nắm lấy lan can, nắm quá chặt, sắc mặt cũng trắng bệch.

“. . . Hần là nước chảy vô tình, ta cũng không làm hoa rơi cố ý vô ích. Nếu ta đã bội ước, người cũng không cần phải tuân thủ lời hứa nữa, thương thế của ta đã gần khỏi rồi, cũng đến lúc ta nên cáo từ.”

Lưu Phát Lăng nắm đầu vai Vân Ca xoay lại, để nàng nhìn hần: “Nàng không bội ước, đây chỉ là. . . Chỉ là âm mưu dương thác (nhằm lẫn nẩy sinh trong hoàn cảnh ngẫu nhiên, bất ngờ). Vân Ca, nếu nàng hiện tại hạnh phúc, ta sẽ trả lại giày thêu trên châu đó cho nàng, hẹn ước năm đó xóa bỏ. Nhưng mà nàng đã quyết định cắt đứt những chuyện trong quá khứ, ta lại không muốn trả lại giày thêu cho nàng. Ta hiện tại không cần nàng đồng ý chuyện gì cả, nhưng hi vọng nàng cho chúng ta một ít thời gian, ta chỉ cần một năm. Nếu một năm sau, nàng còn muốn đi, ta sẽ đem giày thêu trả lại cho nàng.”

Vân Ca khó khăn tiếp tục duy trì sự lãnh đạm của bản thân, trong mắt nước mắt tuôn rơi không dứt, nàng đột nhiên nghiêng đầu. Nàng thà rằng hấn mắng nàng, thà rằng hấn chất vấn nàng đã có hẹn ước rồi, tại sao lại có thể bội ước? Thà rằng hấn giận dữ, tức giận khi nàng đã phụ lòng.

Nhưng hấn chỉ nhìn nàng như vậy, khuôn mặt bình tĩnh, ngữ khí nhẹ nhàng, tựa hồ không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng bóng tối bên trong ánh mắt thâm trầm kia chính là cay đắng.

Lưu Phất Lăng dùng ống tay áo lau nước mắt cho Vân Ca: “Không nên ngênh gió rơi lệ, rất tổn hại cho sức khỏe.”

Hấn mỉm cười, ngữ khí hết sức nhẹ nhàng: “Vân Ca, ít nhất cũng nên kể hết những chuyện xưa chưa nói xong, giờ đã chín năm rồi, những con sói nhỏ khác, nhi tử tôn tử đều đã có tới cả đàn, nhưng con sói nhỏ của chúng ta kia lại còn đang bị nàng đánh đòn, đánh tới chín năm, tức giận gì thì cũng nên tiêu tan, chính là sói nhỏ đáng thương...”

Vân Ca thối phù một tiếng, nín khóc mỉm cười, nụ cười còn chưa mở rộng, nước mắt đã rơi xuống.

Chú thích:

(1) và (2): Những ngôi sao mà Vân Ca và Phất Lăng nhắc tới thuộc 28 sao trong nhóm Nhị thập bát tú, được chia thành Thương Long phía Đông, Huyền Vũ phía Bắc, Bạch Hổ phía Tây, Chu Tước phía Nam. Thời cổ đại dùng Thương Long chứ không phải Thanh Long như bây giờ, mình tra từ cũng chính xác tác giả dùng là Thương Long, nên không đổi thành Thanh Long. Những ngôi sao mà Vân Ca liệt kê gồm các ngôi sao trong ba chòm sau:

Chòm Thanh Long bao gồm bảy ngôi sao: Giác Mộc Giảo (sao Giác), Cang Kim Long (sao Cang), Đê Thổ Lạc (sao Đê), Phòng Nhật Thổ (sao Phòng), Tâm Nguyệt Hồ (sao Tâm), Vĩ Hỏa Hổ (sao Vĩ), Cơ Thủy Báo (sao Cơ)

Chòm Bạch Hổ (cọp trắng) gồm: Khuê (sói), Lâu (chó), Vị (trĩ), Mão (gà), Tất (quạ), Chủy (khỉ) và Sâm (vượn)

Chòm Huyền Vũ (rùa và rắn đen) gồm: Đẩu (cua), Ngưu (trâu), Nữ (dơi), Hư (chuột), Ngụy (én), Thất (heo) và Bích (nhím), và chưa nhắc tới ngôi sao nào trong chòm Chu Tước hết nên mình không chú thích.

(3) Bài thơ Bốc toán tử của Lý Chi Nghi:

Phiên âm Hán Việt:

BỐC TOÁN TỬ

Ngã trú Trường Giang đầu,

Quân trú Trường Giang vĩ.

Nhật nhật tư quân bất kiến quân,

Cộng ảm Trường Giang thủy.

Thử thủy kỷ thời hưu ?

Thử hận hà thời dĩ ?

Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm,

Định bất phụ tương tư ý.

Dịch thơ(người dịch Diệp Luyến hoa)

Thiếp ở đầu Trường Giang,

Chàng ở cuối Trường Giang.

Ngày ngày nhớ nhung không gặp mặt,

Cùng uống nước Trường Giang.

Nước bao giờ ngừng chảy?

Hận khi nào mới thôi?

Chỉ mong lòng chàng như ý thiếp,

Nhất định không phụ nổi niềm nhớ nhau.

Vân Ca không hề cự tuyệt gặp Lưu Phát Lăng, chỉ là hai người vẫn không nói chuyện nhiều lắm như trước. Lưu Phát Lăng vốn ít nói, Vân Ca cũng bởi vì trong lòng lẫn thân thể đều bị tổn thương, rất lâu cũng không muốn nói. Thường thường hai người ở chung một phòng, lại nửa ngày cũng không nói một câu. Có đôi khi trong thời gian dài, Vu An và Mạt Trà canh giữ ở bên ngoài thậm chí còn hoài nghi, trong phòng thực sự có hai người sao?

Mặc dù thời gian im lặng rất nhiều, nhưng hai người đều có phương thức ở chung của chính mình. Lưu Phát Lăng giúp Vân Ca tìm đàn, lại tìm một cuốn Kỳ văn dị chí lớn, hai người đánh một khúc đàn, xem một hồi truyện trong Kỳ văn. Xem tới chỗ ngược đời tức cười, nàng khẽ cong môi cười, hắn sẽ nhìn nàng, trong mắt cũng chứa ý cười.

Lưu Phát Lăng đối với Vân Ca giống như đối với bằng hữu, vừa không nhắc tới quá khứ, cũng không nhắc tới tương lai, cũng chưa từng cố ý thân cận, cũng không cố ý giữ một khoảng cách.

Thái độ lạnh nhạt của hắn ảnh hưởng tới nàng, khi nàng đối diện với hắn, căng thẳng áy náy dần dần giảm đi, bản tính trong sáng thanh thoi dần hiển lộ.

Hai người vốn so với người bình thường ăn ý hơn vài phần, thường thường không cần nói một lời, đối phương đã có khả năng biết được tâm ý của mình, lúc này ở chung lâu ngày, lại chậm rãi sinh rất nhiều tùy ý.

Lưu Phát Lăng sai người mang tới hết những sách có thể tìm được ở trong cung về ẩm thực, để cho Vân Ca lúc nhàn rỗi thì xem. Có không ít bản ghi những cách thức vô cùng đặc biệt, còn có một ít nói về những nguyên liệu nấu ăn tương sinh tương khắc, nhưng phần nhiều chỉ nói có đôi câu vài lời, chưa hệ thống, khi Vân Ca xem tới tâm trạng rất kích động, thường thường giẫm chân thờ dài.

Lưu Phát Lăng khuyến khích nàng nhắc bút viết sách dạy nấu ăn. Từ xưa “Quân tử viễn bạo trù” (Quân tử tránh xa nhà bếp, câu của Mạnh Tử thì phải), văn nhân mặc khách sẽ không nguyện ý cầm bút ghi lại những chuyện trong nhà bếp, mà đầu bếp lại cũng không viết được văn chương, hiếm thấy như Vân Ca là cả hai đều biết, không bằng viết một quyển sách dạy nấu ăn, ghi chép lại ẩm thực nấu nướng đương đại, để cho hậu thế lưu lại một phần tư liệu, tránh khỏi người đời sau cũng vừa xem vừa thờ dài.(giống Vân Ca)

Vân Ca hào khí tràn đầy trong lòng ngực, quyết định từ giờ trở đi sẽ chỉnh lý các bản ghi chép, để chuẩn bị cho sau này viết sách dạy nấu ăn truyền lại đời sau. Nhưng Lưu Phát Lăng không cho nàng động bút, chỉ bảo nàng đánh dấu lại.

Sau khi hắn xử lý xong công sự, sẽ mang những thực đơn nàng đã đánh dấu, cẩn thận mà sao chép lại giúp nàng. Có một số sách nghiên cứu về nguyên liệu nấu ăn từ thời viễn cổ, văn vẻ sử dụng rất nhiều truyền thuyết, hành văn lại tối nghĩa khó hiểu, hắn sẽ giúp nàng chú thích từng chỗ, viết lại từng chỗ một cho rõ ràng, tiện cho nàng sau này tìm hiểu ngọn ngành.

Lưu Phát Lăng là một người viết chữ rất đẹp, từng chữ, từng chữ viết xuống, đều có thể để lại cho con cháu đời sau mô phỏng theo.

Viết xong một đoạn chữ tiểu triện, giống như du long trên cửu thiên, Vân Ca xem nhìn không được gõ nhịp tán thưởng: “Truyện thuyết Lý Tư là cao thủ viết chữ tiểu triện* khiến cho sau khi Tuần Tử nhìn thấy, ba tháng không biết vị thịt(1), lúc đó quyết định đặc biệt thu nhận ông ấy làm đệ tử. Tuần Tử nếu còn tại thế, khẳng định cũng không thể không thu nhận người làm đệ tử, nhưng nếu ông ấy biết người dùng chữ viết đẹp như vậy giúp ta viết sách ẩm thực, nhất định sẽ phải mừng ta là đồ phụ nữ vô tri.”

*Chữ tiểu triện: Tiểu triện hay Tần triện là văn tự được nhà Tần thống nhất sử dụng sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc (221 tr.CN), là bước phát triển từ chữ đại triện, được dùng đến khoảng đời Tây Hán. Chữ tiểu triện được xây dựng dựa trên cơ sở chữ triện của nước Tần, tiến hành giản hóa, loại bỏ

những chữ dị thể của sáu nước. Do chữ triện cách viết phức tạp, hình chữ kì lạ, có thể tùy ý thêm nét cong, nên người ta thường dùng để khắc ấn triện, đề phòng giả mạo (vì thể mà được gọi là chữ triện).

Tri thức uyên bác của Lưu Phát Lăng cũng làm cho Vân Ca kinh ngạc thán phục. Đầu của hắc đường như đều chứa đựng tất cả thư tịch ở bên trong, điển cổ nào đó, bất kể có lạ như thế nào, hắc cũng không phải lật tới sách, chỉ nhìn liếc qua một cái là có thể nghĩ ra là xuất xứ từ chỗ nào, thậm chí biết rõ từng đoạn từng chương.

Thân thể Vân Ca dần dần khỏe lên, mệt mỏi uể oải trên người cũng giảm dần, nàng cũng hết sức yên tĩnh suy nghĩ, thường thường không cố ý làm khó dễ Lưu Phát Lăng.

Khi Lưu Phát Lăng không có ở đó, nàng sẽ lật đông tìm tây, tìm một ít câu chữ kỳ lạ cổ quái đến đó Lưu Phát Lăng, từ Chư Tử Bách Gia(2) đến thi phú, từ điển cổ đến câu đối.

Lúc đầu, Lưu Phát Lăng nhắc bút là nói ra ngay đáp án, càng về sau, cần một hồi suy tư, thời gian thường là ngắn, nhưng đều có thể nói ra đáp án. Chỉ cần Lưu Phát Lăng trả lời, Vân Ca đều thua, phải theo yêu cầu của hắc đàn một khúc nhạc đã chỉ định.

Mỗi ngày trôi qua, tài đánh đàn phải gọi là cực kỳ hồng bét của Vân Ca đột nhiên tăng mạnh, Vân Ca cũng từ trong âm nhạc nhìn thấy một thế giới đã bị nàng xao lãng.

Nếu Vân Ca thắng, Lưu Phát Lăng sẽ làm theo một chuyện mà nàng chỉ định, chỉ là Vân Ca đến bây giờ vẫn không có cơ hội sử dụng quyền lợi của nàng. Vân Ca mỗi ngày tuy thua nhưng đều không hề cẩu khinh, lại hết sức vất óc suy nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ. Sách đó đều là do hắc sai người đưa đến cho nàng, nếu là sách của hắc, vậy hắc đương nhiên đều xem qua, như thế đấu với nhau, nàng đương nhiên không thắng được, nếu muốn thắng hắc, chỉ có thể không lấy từ những quyển sách đó ra.

Không lấy từ những quyển sách đó? Nói thì dễ dàng, Vân Ca nghĩ tới sách chất đống xếp đầy mấy phòng, sắc mặt như đất.

Sau khi Lưu Phát Lăng vào phòng, nhìn thấy Vân Ca đang nằm nghiêng trên giường gỡ sách, nghe tiếng hắc vào phòng, mắt đến liếc cũng không thêm liếc qua, dáng vẻ thực hết sức chuyên chú.

Nha đầu Mạt Trà đến chân mày cũng khó nén hưng phấn, đứng ở bên cạnh cánh cửa, bộ dáng chờ lệnh bất cứ lúc nào.

Vu An vừa định giúp Lưu Phát Lăng rửa tay, Lưu Phát Lăng khoát tay áo, để cho hắc lui xuống, lập tức đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy đề bài của Vân Ca.

”Trên trời có, trên mặt đất không có,

Trong miệng có, trong mắt không có.

Trong văn có, trong võ không có,

Trên núi có, trên đồng bằng không có,

Nói tới tên người*.”

*Câu cuối cùng này là mình chuyển cho thoát ý, còn câu đối của Vân Ca mình không hiểu lắm, có vẻ phải biết tiếng Trung mới hiểu nên mình không giải thích được, tóm lại đáp án câu đối này của Vân Ca là tên Vân Ca và Phát Lăng.

Câu chữ rõ ràng dễ hiểu, cũng không dễ đáp. Lưu Phát Lăng ngưng thần suy tư, trước tìm điển cổ, sau là đoán chữ, rồi đến biến hóa, nhưng vẫn không tìm được thứ gì hợp với ý tứ câu này.

Lưu Phát Lăng nghĩ không bằng bỏ cuộc một lần, để cho Vân Ca thắng một lần. Vân Ca trời sinh tính hiếu động, trò chơi này sợ nàng buồn bức, cho nên mới không cho nàng thắng, để cho nàng tiếp tục tìm thứ làm khó dễ cho nàng vui.

Nhưng khoảnh khắc buông tầm lựa xuống, bưng tỉnh đại ngộ, ý nghĩ của hắc đã đi sâu vào một chỗ cố định, ai quy định “Nói tới tên người” chính là một cổ nhân hoặc là danh nhân? Nhất định phải là một cái tên trong sách?

Nhưng với câu đố này, bao gồm tên hai người, Vân Ca lại cố ý không nói rõ ràng. Tuy rằng câu đố này của Vân Ca xem ra có chút vô lại, nhưng mà đối với hai người bọn họ mà nói, cũng miễn cưỡng nhắc tới quá khứ. Ngón tay theo chữ nàng đã viết miết nhẹ, trong mắt có ý cười.

Đưa mắt lên đã bắt gặp nàng khoe môi khẽ nhếch hiện ý cười gian xảo, trong lòng hấn rung động, buông tâm lụa trắng xuống.

“Ta đoán không ra.”

Vân Ca lập tức vứt sách xuống, vỗ tay cười to: “Mặt Trà.”

Mặt Trà vội mang một lò than, ấm pha trà tiến vào, hiển nhiên là chủ tớ hai người sớm đã thương lượng kỹ. Vân Ca cười mím chỉ nói với Lưu Phát Lăng: “Ta khát nước, phiền Lăng công tử pha trà cho ta.”

Vu An đứng ở ngoài màn hình cũng mang theo ý cười, hoàng thượng từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, sở học uyên bác, danh thần đồng cũng không sai chút nào, ngâm thơ làm phú, thổi khúc đánh đàn, hoàng thượng đều là hạ bút thành văn, nhưng mà pha trà thì...

Chỉ mới nhìn thấy linh hội mà thôi!

Lưu Phát Lăng thực bình tĩnh ngồi xỏm xuống, thực bình tĩnh nhìn chằm chằm lò than, thực bình tĩnh nghiên cứu. Vân Ca đợi một lúc lâu sau, thấy hắn chỉ nhìn chằm chằm vào bếp lò, thập phần buồn bực: “Bếp lò đó làm sao vậy? Không tốt sao?”

Lưu Phát Lăng bình tĩnh nói: “Ta đang suy nghĩ cái đồ vật này làm như thế nào mới có thể có lửa. Nếu nàng khát nước, vẫn nên uống trước một ít nước, ta đại khái cần một chút thời gian mới có thể biết rõ ràng.”

Về mặt của hắn quá mức thần nhiên bình tĩnh, làm cho Vân Ca muốn cười ngược lại cười không nổi, Vân Ca có chút ngờ ra nói: “Ta dạy cho ngươi, nhưng mà chỉ phụ trách nói miệng chỉ vẽ. Ngươi phải tự tay nấu cho ta uống, bằng không ta thắng cũng uống công. Lần sau muốn thắng ngươi còn không biết khi nào ấy chứ!”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Khẳng định sẽ làm cho nàng uống thích miệng.”

Một người nói, một người làm, Vu An và Mặt Trà ở ngoài màn hình buồn cười muốn đứt từng đoạn ruột. Dù sao có mấy người có thể nhìn thấy đường đường Thiên tử, xắn tay áo, luống cuống tay chân nhóm lửa, múc nước, pha trà?

Thật vất vả, trà cũng nấu xong, Lưu Phát Lăng bưng một chén cho Vân Ca, Vân Ca uống một ngụm, ngừng trong nháy mắt, mới miễn cưỡng nuốt xuống, mỉm cười hỏi: “Ngươi thả bao nhiêu trà?”

“Nàng nói nếu như nước sôi nổi lên những bọt nước nhỏ như mắt cua thì thả trà, ta thấy trong bình trà không nhiều lắm, nên thả hết vào. Thả sai rồi sao?”

Thân thể của Vu An và Mặt Trà đều run lên, bỏ hết một bình vào? Hoàng thượng cho là ngài đang nấu cháo sao? Vu An có chút đau lòng, thâm than đây chính là trà cống Vũ Di Sơn, một năm tổng cộng mới chỉ có bốn lạng ba tiền (một lạng bằng mười tiền), bình trà này thật sự là rất quý giá!

Quý giá thì cực quý giá, nhưng cái hương vị kia...

Vu An lúc này đột nhiên mỉm cười, đối với Vân Ca có vài phần cảm xúc khác, cũng bắt đầu chân chính có cảm tình đối với Vân Ca. Lúc đầu ngồi còn xa, không chú ý, Vân Ca lúc này mới nhìn thấy trên tay Lưu Phát Lăng có vết bị bỏng, bên mặt có bôi mấy vệt đen, ý cười của Vân Ca chậm rãi đều hóa thành chua xót, vài hớp là đã uống hết trà trong chén: “Không tồi, không tồi.”

Vân Ca thấy Lưu Phát Lăng muốn rót ỉnh, vội vàng đoạt lấy ấm trà, thuận tay cầm ba cái chén, lập tức rót ra ba chén, tự mình cầm trước một chén: “Vu An, Mặt Trà, khó có dịp được thiếu gia nhà ngươi pha trà, các ngươi cũng nếm thử một chút.”

Vu An và Mặt Trà đưa mắt nhìn nhau, Vân Ca lông mày khẽ nhướng, cười tủm tỉm trừng mắt nhìn bọn họ: “Các ngươi cười lâu như vậy, cũng nên khát nước.”

Vu An lập tức bước nhanh tiến vào, nhanh chóng nhận lấy, nâng cổ tay lên, ừng ực một hơi uống hết. Mạt Trà nắm chén trà, uống một ngụm, miệng đã đắng tới mức ngay cả lưỡi cũng cứng đờ, mặt lại cười tươi như hoa: “Cám ơn tiểu thư ban thưởng trà, nô tỳ đi ra bên ngoài chậm rãi uống.”

Phản ứng của Vân Ca dĩ nhiên nhanh nhẹn, nhưng Lưu Phát Lăng từ nhỏ đến lớn, cả ngày ở chung với một đám người, người nào mà không có tâm cơ thâm trầm? Trong lòng đã hiểu nhưng sắc mặt không chút biến đổi, chỉ dùng ánh mắt thăm sâu nhìn Vân Ca.

Xem sắc mặt Vân Ca đúng là đang sung sướng phẩm trà.

Hắn muốn đoạt lấy cái chén của Vân Ca, Vân Ca không chịu thả ra, hắn dứt khoát nắm chặt tay Vân Ca, uống hết nửa chén còn lại. Vân Ca ngậy ngốc nhìn hắn, thấy hắn ảm đạm cười, bèn rút ra một chiếc khăn lụa đưa cho hắn, gượng cười nói: “Trên mặt người có vết than.”

Sau khi Lưu Phát Lăng dùng khăn lau vài cái, còn sót vài chỗ chưa lau tới, Vân Ca nhìn sốt ruột, tự mình cầm khăn lau cho hắn, khi rút tay về, Lưu Phát Lăng lại nhẹ nhàng nắm tay Vân Ca, thân thể Vân Ca cứng ngắc, cúi đầu, tay chậm rãi rút ra: “Ta có chút mệt mỏi.”

Lưu Phát Lăng vẻ mặt buồn bã, đứng dậy nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi trước một lúc, bữa tối có thể dùng muộn một chút.”

Vân Ca cúi đầu không nói gì, nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, nàng đột nhiên đứng lên, gọi một tiếng: “Mạt Trà”, Mạt Trà vội tiến vào, nghe phân phó.

“Em đi nói với Vu An một tiếng, nói tay Lăng ca ca bị bỏng.”

Mạt Trà nhẹ cúi đầu, nhanh như chớp ra khỏi cửa.

Chú thích:

(1): Câu “ba tháng không biết vị thịt” vốn xuất phát từ Luận ngữ của Khổng Tử, câu đầy đủ là: Tử tại Tề văn Thiệu, tam nguyệt bất tri nhục vị, viết: Bất đồ vi nhạc chi chí ư tư dã; nghĩa là: Khổng Tử ở nước Tề nghe nhạc Thiệu, ba tháng không biết mùi thịt, bảo: Không ngờ nhạc tác động tới ta được như vậy.

Câu này ý chỉ một sự việc tác động rất lớn tới ta, có điển cố cụ thể về việc Khổng Tử nghe được khúc nhạc Thiệu tại nhà đại phu Trương Hoảng, nhưng mình chỉ tìm được bản tiếng Trung thôi, không có thời gian dịch ra.

(2): Bách Gia Chư Tử là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh (“bách gia tranh minh”) này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau. Nhiều đề tài cổ điển Trung Quốc có nguồn gốc từ thời kỳ này đã có ảnh hưởng sâu rộng trong cách sống và ý thức xã hội của người Trung Quốc đến tận ngày nay. Ở đây ý chỉ thư tịch được viết trong thời gian này.

Phần này thì không thuộc chú thích, chỉ là mình muốn giải thích thêm một chút:

Ngôi xưng trong tiếng Trung chỉ có 2, dịch ra về cơ bản là ta – người. Nhưng ngôi xưng trong tiếng Việt của chúng ta thì vô cùng phong phú. Mình hiện tại cũng vô cùng vô cùng phát điên khi vớ phải những bản dịch/edit của mấy truyện gần đây, nhân vật bất kể là nói với cha mẹ, anh chị em, họ hàng, trưởng bối hay với người yêu, đều xưng ta – người hết, thử nghe câu “ta yêu người ” xem có phát ói không.

Tuy nhiên lúc này Vân Ca đang rất đau lòng, lại không muốn chấp nhận sự thật là mình nhận sai người, lại thấy mình có lỗi vì bội ước nên sẽ tỏ ra xa cách với Phát Lăng, do đó mình đành phải dùng ngôi xưng ta – người khi Vân Ca nói chuyện với Phát Lăng, nên chắc mọi người đọc sẽ thấy khó chịu. Mình sẽ xem xét rồi thay đổi sớm thôi, nhưng cũng đau đầu lắm, không biết đổi thế nào cho phù hợp, bao giờ mới tới lúc xưng thiếp – chàng đây.

Thân thể Vân Ca dần dần linh hoạt trở lại, chỉ là một kiếm kia làm bị thương quá nặng, tuy có danh y thuốc tốt, nhưng vẫn lưu lại bệnh ho khan chưa khỏi hoàn toàn. Lưu Phát Lăng đau lòng, âm thầm ra lệnh cho toàn bộ thái y của Thái Y viện nghiên cứu thật kỹ phương thuốc chữa ho khan, thành công sẽ

trọng thưởng. Vân Ca tự thấy thật không cần: “Tính mệnh có thể giữ lại là đã vô cùng may mắn, chỉ thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, đừng lo.”

Trong núi không để ý tới ngày tháng, thời gian như nước chảy qua. Vân Ca bị thương là khi cuối hạ, chờ khi bệnh khỏi hẳn đã bắt đầu vào mùa đông. Nàng hết sức khắc chế chính mình không nên nghĩ tới người đó nữa, ban ngày thì hoàn hảo, nàng có thể cố gắng tìm việc để làm, nhưng khi đêm dài lúc người khác yên tĩnh, cuối cùng lại không thể không khổ sở.

Nghĩ tới hẳn hiện giờ cũng đã cùng tiểu thư Hoắc gia cử án tề mi*, luôn tự nói là không có quan hệ với mình, nhưng khi hình ảnh ngày đó trong gió hắt quần tóc của nàng rồi nói “Búi tóc kết đồng tâm” lại đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, hiện giờ hẳn hẳn là đang búi tóc cài trâm cho tiểu thư Hoắc gia.

*Nghĩa đen là nâng khay ngang mày, chỉ tình cảm vợ chồng ân ái thâm thiết, điển cố ở chương 11 quyển Thượng nhé.

May mắn chính là, hận ý của nàng đối với hẳn đã phai nhạt rất nhiều. Tư vị của hận đúng như là trứng Miêu Cương cổ độc trong truyền thuyết, có vô số con sâu mỗi ngày đều gặm cắn trái tim của người, làm đau đớn cùng cực. Vân Ca không thích cảm giác hận người khác. Hẳn phụ bạc nàng, nàng lại phụ Lăng ca ca.

Thề non hẹn biển chỉ là ở bên tai, nhưng lại không kinh qua được gió táp mưa sa của thế gian. Nàng không kinh qua được sức hấp dẫn của hẳn, hẳn không kinh qua được quyền lực thế gian hấp dẫn, cho nên hẳn phải hận không vượt qua nổi chính mình, nếu muốn hận, nàng cũng nên hận chính mình, hận chính mình không có được mắt nhìn người, hận chính mình quá mức tự tình là đúng.

Nhìn thấy Lưu Phát Lăng bước vào, Vân Ca đang nhìn vào lò huân hương ngẩn người vội vàng đứng bật dậy, ánh mắt Lưu Phát Lăng tối sầm lại. Vân Ca biết mình muốn che giấu, ngược lại lại lộ ra dấu vết, hướng chỉ nàng muốn giấu hẳn cũng quá khó, dứt khoát không cố gắng làm vẻ mặt tươi cười, chỉ lẳng lặng nhìn hẳn. Lưu Phát Lăng đi đến trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng một lát, đột nhiên khe khẽ thở dài, ôm chặt nàng vào lòng: “Làm thế nào mới có thể cho nàng cười như trước? Nếu chỉ cần Phong Hỏa diễn chư hầu(1), thì cũng thật đơn giản.”

Vân Ca muốn đẩy hẳn ra, nhưng khi nghe được giọng nói trầm thấp của hẳn, từng tiếng từng tiếng đều ép tới lòng nàng đau xót, nàng bỗng nhiên vô lực, đầu tựa vào đầu vai hẳn, chỉ muốn rơi lệ. Nếu như chưa từng phát sinh ra sự tình gì, bây giờ nàng và hẳn có phải rất hạnh phúc?

Lưu Phát Lăng lẳng lặng ôm lấy nàng, đột nhiên nói: “Nàng hôm qua không phải đã nói dưỡng bệnh, dưỡng thân thể muốn tốt thì phải xuất hết buồn bực ra sao? Ta và nàng cùng đi xuống núi khuây khỏa giải sầu, nàng muốn đi không?”

Vân Ca nghĩ một lát, gật gật đầu.

Vu An nghe được hoàng thượng muốn đi xuống núi du ngoạn, vội đi an bài người ngựa, nhưng hoàng thượng lại không cho phép, Vu An bất đắc dĩ chỉ có thể để cho đám thủ hạ sau khi cải trang giả dạng, âm thầm đi theo.

Vân Ca vẫn không biết mình rốt cuộc đang ở chỗ nào, xuống núi mới phát hiện chỗ ở của nàng thực hẻo lánh, ẩn sâu trong ngọn núi giữa tầng tầng lớp lớp rừng cây, phải đi một đoạn đường mới đến sơn đạo chính, từ sơn đạo chính nhìn về phía trước, ẩn ẩn có một vài ngôi nhà và lầu gác nối liền.

“Đây là nơi nào?”

Lưu Phát Lăng im lặng một lát, mới nói: “Ly Sơn.”

Vân Ca đối với hành cung các nơi của hoàng đế Hán triều cũng không biết, cho nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ trong lòng thầm thở dài một tiếng, hóa ra là mới cách Trường An rất gần.

Bọn họ tới thực khéo, vừa vặn ngày họp chợ. Trên đường rộn ràng, phi thường náo nhiệt. Năm nay là một năm được mùa, thuế má lại được giảm xuống, giá cả muối sắt có liên quan đến các loại vật phẩm dân sinh hằng ngày so với năm rồi cũng giảm xuống. Mọi người lui tới trên đường vẻ mặt vui vẻ yên lòng, mua xong những vật phẩm sinh hoạt trong nhà, nếu còn tiền dư sẽ mua cho thê tử hoa lụa, mua cho con nhỏ chút đồ

ăn vặt, nhóm tiểu thương kiếm lời rất tốt, trong lòng sung sướng, mảy cũng giãn ra. Trong lúc chào hỏi lẫn nhau, hỏi thăm nhau về tình hình gần đây, ai cũng nói cười.

Vân Ca mỉm cười: “Khi ta vừa tới Hán triều, tình hình không giống thế này, hoàng đế này là một hoàng đế tốt, Hoắc Quang cũng tốt lắm.”

Lưu Phát Lăng lần đầu tiên đi dạo trong chợ ở thành Trường An, nhìn người đến người đi, nghe cao giọng ồn ào, so với thâm cung thường ngày cảnh tượng cực kỳ khác biệt. Tuy rằng huyên náo hỗn loạn, hẳn lại thích bầu không khí náo nhiệt thế này.

Bởi vì bình thường, cho nên ảm áp. Hai người thường thường bị dòng người chen chúc tách ra, Lưu Phát Lăng sợ lạc mất Vân Ca, dứt khoát cầm lấy tay Vân Ca, dắt nàng đi, ở ngã tư đường đi lung tung. Thật ra thì hai người bọn họ lúc này chỉ đi một cách tùy hứng, có điều khổ cho Vu An, cặp mắt đã nhìn tới tám phương, còn cảm thấy không đủ dùng, nhưng khi thấy Lưu Phát Lăng đầu này khóe mắt ẩn chứa sự ảm áp, hẳn lại cảm thấy hết thấy đều đáng giá.

Nhìn thấy trên quảng trường có một đám người vây quanh dày đặc, Vân Ca lập tức túm Lưu Phát Lăng chen chúc tới xem. Chỉ nghe được người phía trước một hồi cười to, rồi một hồi kinh ngạc thán phục than, cảm thấy bản thân càng vô cùng tò mò.

“Bộ đáng thật sự là làm cho người ta thương xót!”

“Xem này, đáng vẻ thật nhỏ bé.”

“Đây là hai huynh đệ sao?”

“Nhìn giống, không biết có phải là huynh đệ song sinh hay không?”

“Cha mẹ đâu? Bọn họ sao lại một mình chạy đến chỗ này chơi đùa? Không biết đã được ăn cái gì hay chưa?”

Vân Ca đi quanh một vòng, vẫn không vào được như cũ, tầm mắt đảo đến Vu An nhắm mắt theo đuôi phía sau bọn họ, trong lòng tính kế: “Vu An, người có muốn chen vào xem không?”

Dưới tầm mắt Lưu Phát Lăng nhìn chăm chú, Vu An dám nói không sao? Hẳn chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Muốn.”

Vân Ca cười tủm tỉm bảo: “Ta có một cách, dùng rất là được, người cứ hét lớn ‘Bên trong chính là cháu ta’, mọi người khẳng định nhường đường cho người.”

Vu An thân thể thả lỏng, cũng được, cũng không tính là bị làm khó dễ. Hắn hít một hơi, vận mười phần khí lực hét lớn: “Nhường một chút, nhường một chút, bên trong chính là cháu ta.”

Người ở phía ngoài căn bản không biết bên trong là cái gì, nghe được tiếng quát tới cấp bách, nhao nhao nhường đường, người ở bên trong kinh ngạc, cũng vội nhường đường.

“Nhường một chút, nhường một chút, bên trong là cháu...” Nhìn thấy ở giữa đám người là cái gì, Vu An mới nuốt lại lời chưa nói vào trong miệng, thiếu chút nữa sặc mà chết.

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Vu An, vẻ mặt khác nhau.

Chỉ thấy hai con khỉ nhỏ bộ dạng giống nhau như đúc đang ở giữa sân chơi đùa, lúc này đám người đột nhiên an tĩnh lại, chúng nó coi như hết sức kỳ quái, gãi đầu, mắt to nhanh như chớp chuyển động, cái đuôi ở sau lưng vẩy loạn hoảng hốt.

Vân Ca cố nén cười, nhanh chóng kéo Lưu Phát Lăng ra khỏi đó vài bước, phân rõ giới hạn với Vu An, nho nhỏ tiếng nói: “Chúng ta không biết hẳn.”

Một lát sau đám người bắt đầu phá lên cười. Hai con khỉ nhỏ cũng thấy hăng hái, chi chi thét chói tai, rồi lộn nhào, rồi gãi móng, cao hứng phấn chấn.

Có người cười cao giọng nói: “Không biết làm sao có hai con khỉ nhỏ chạy tới, chúng ta đang suy nghĩ, nếu mặc kệ chúng nó, mùa đông tới chỉ sợ sẽ đói chết, nếu thức của chúng đã tới, vậy là lo liệu được rồi! Phiên thức của chúng đem chúng nó về nhà.”

Sắc mặt Vu An lúc trắng lúc đỏ, Vân Ca cười không ngừng suýt ngã. Lưu Phát Lăng sợ nàng lại bắt đầu ho khan, vội vỗ nhẹ lưng của nàng, quay sang Vu An phân phó: “Vu đại ca, bắt bọn nó mang về, chờ lớn hơn một chút phóng sinh vào trong núi, cũng là một việc thiện cho Vu đại ca.”

Vu An ngạc nhiên nhìn về phía Lưu Phát Lăng, sau rất nhiều năm lần đầu tiên nhìn thẳng. Lưu Phát Lăng đỡ lục y nữ tử bên người, trên mặt mặc dù không có biểu cảm gì, trong mắt hiện lên ý cười nhẹ xao động. Lúc này, hẳn không hề là một người cô đơn, một mình cao cao tại thượng, không hề không có hỉ giận, hẳn chính là một nam nhân bình thường cưng chiều nữ tử bên mình.

Hốc mắt Vu An đau xót, cúi đầu, lên tiếng “Vâng” đáp ứng.

Vu An mặc dù thu nhận khỉ con, nhưng vẫn phụng phụ, Vân Ca nói chuyện với hắn, hắn chỉ miệng “Ừ, ừ” nói lảm bảm, dường như thập phần cung kính, nhưng cũng không trả lời được câu nào đầy đủ.

Vân Ca quay sang Lưu Phát Lăng cầu cứu, Lưu Phát Lăng cảm thức ăn cho khỉ con ăn, nói với Vân Ca: “Tự mình gây họa thì tự mình giải quyết.”

Vân Ca đuổi tới bên cạnh Vu An, lầy lòng: “Vu đại ca, ta cũng không biết bên trong là hai con khỉ con mà! Ta tưởng là đứa nhỏ nhà ai lạc đường. Vu đại ca, được làm thức thức của khỉ con cũng rất tốt mà! Người xem hai con khỉ con này đáng yêu biết bao nhiêu!”

Vu An không nặng không nhẹ nói: “Đáng yêu như vậy, cũng không thấy cô nương nói đó là cháu cô.”

Vân Ca cười: “Đừng nói là cháu ta, ngay cả nói là nhi tử của ta cũng có thể! Mẹ ta là do sói nuôi lớn, tính ra bà ngoại của ta là sói, có nhi tử là khỉ con cũng tốt lắm...”

Vu An đang tức giận cũng bị Vân Ca làm bật cười: “Cô còn chưa thành thân, đã nói tới nhi tử, tiếng nhi tử tới bên miệng, không e lệ sao? Cha của nhi tử đâu?”

Vu An mới vừa nói xong, đã nghĩ đến Vân Ca là mẹ, hắn là thức thức, nhưng hoàng thượng vừa rồi có gọi hắn là đại ca, vậy hoàng thượng không phải thành...

Vừa muốn cười, lại không dám cười, nhịn phải nói là thập phần vất vả. Vân Ca biết mình nói sai rồi, lên ngó sang nhìn Lưu Phát Lăng một cái, Lưu Phát Lăng cũng đang nhìn về phía nàng, tầm mắt hai người vừa vụng chạm vào nhau. Hắn nửa như cười, nửa như không, có vài phần trêu ghẹo, Vân Ca lập tức xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Vân Ca giậm chân, xoay người bước đi: “Hai người các người hợp nhau lại trêu đùa ta.”

Lưu Phát Lăng vội phân phó Vu An chiếu cố tốt cho khỉ con, còn mình đuổi theo Vân Ca, không ngờ Vân Ca vừa đi không xa, đã vội quay ngược trở lại, vội vàng chạy về, sắc mặt hết sức khó coi, Lưu Phát Lăng cầm cánh tay của nàng: “Làm sao vậy?”

Vân Ca không trả lời, kéo hắn cuống cuống chạy vào một cửa hàng chứ không chạy ra đường. Đó là một cửa hàng bán đồ gốm, trong khoảng sân rộng bày biện các loại đồ gốm to to nhỏ nhỏ, có vại nước cực lớn, còn có những vại muối dưa cà nho nhỏ.

Vân Ca nhìn quanh tả hữu một vòng, căn bản không có chỗ nào có thể trốn được, nghe thấy tiếng gọi bên ngoài truyền đến, trong lúc khẩn cấp, cũng không để ý nhiều như vậy, túm Lưu Phát Lăng nhảy vào một cái vại đựng nước lớn.

Cái vại nước tuy lớn, nhưng sau khi hai người chui vào thì cũng chật chội không chịu nổi, Vân Ca và Lưu Phát Lăng mặt đối mặt, giống như gấu ôm lẫn nhau, thập phần thân mật. Vân Ca nhẹ giọng nói: “Ta cấp bách nên hồ đồ, bọn họ lại không biết người, ta thế nào lại cũng kéo người núp vào?”

Về mặt Lưu Phát Lăng không thay đổi nhiều lắm, nhưng trong mắt có chút đau xót.

Lưu Bệnh Dĩ nghe được huynh đệ thủ hạ nói thấy một nữ tử giống Vân Ca, lập tức gọi Mạnh Giác, vội vàng chạy tới. Đích xác nhìn thấy một hình dáng tương tự, nhưng bọn hắn còn chưa đi đến gần, thì nhìn thấy bóng dáng kia biến mất không thấy ở trong đám người chen chúc.

Mấy tháng nay, Mạnh Giác đã vận dụng toàn bộ mạng lưới tin tức, từ Đại Hán đến Tây Vực, cũng không có nửa điểm tin tức của Vân Ca, nàng dường như đột nhiên bốc hơi khỏi thế gian, không để lại một chút dấu vết. Thậm chí ngay cả đêm đó hai phe chém giết là ai, hắn cũng không tra ra được. Hắn lúc đầu thì chắc chắn, đến bây giờ thì lo lắng, hắn bắt đầu suy đoán xem đêm hôm đó Vân Ca rốt cuộc có trốn thoát được hay không? Có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không? Nàng rốt cuộc còn sống hay đã chết?

Lo lắng sợ hãi tra tấn đến mỗi ngày đều không thể ngủ yên. Tìm một vòng lớn, cũng tìm không thấy người muốn tìm. Hai người đứng ở ngoài cửa hàng đồ gốm, đều rất ảm đạm. Lưu Bệnh Dĩ thở dài nói: “Có lẽ nhận sai người.”

Mạnh Giác trầm mặc, bỗng nhiên một chưởng đập nát tám bảng hiệu được làm bằng ngói: “Nhất định là nàng.”

Vân Ca đang trốn trong vại nước, thân thể không khỏi nhẹ nhàng run lên. Lưu Phát Lăng vội đuổi tay ôm lấy nàng, dường như muốn thay Vân Ca chặn lại hết thảy thương tổn.

Người làm thuê trong cửa hàng đang ngủ gà ngủ gật nghe được động tĩnh, đi ra thăm dò, nhìn thấy người đập nát hàng hóa, vừa định mắng to, nhưng bị ánh mắt tối tăm của Mạnh Giác trừng một cái, rốt cuộc lại không nói được câu nào.

Mạnh Giác ném một phiến vàng lá cho hắn: “Không có chuyện gì, chạy về ngủ tiếp giấc ngủ của ngươi đi.”

Người làm thuê nhận miếng vàng lá, lập tức chạy nhanh, quay về trong tiệm, trực tiếp chui xuống dưới quầy, nhắm hai mắt lại.

Chú thích:

(1) Phong Hỏa hí chư hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hỏa thường dùng để triệu gọi chư hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chư hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngơ ngác ngắc ngắc thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một phát. Dần dà chư hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này Khuyển Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hỏa đã đốt nhưng chư hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị mang ra làm đồ chơi rồi tự tử. Nhà Chu rời đô về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc. (Điển cố đã được giản lược vô số kể cho ngắn)

Mạnh Giác nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Không thấy nàng ở xung quanh đây, sai người sang mấy cửa hàng bên cạnh tìm qua một lần.” Nói xong, Mạnh Giác bắt đầu tự mình kiểm tra tiệm đồ gốm, bất luận là vại lớn hay vại nhỏ, đều một chưởng đập tới, đập cái vại vỡ tan tành. Vân Ca không thể nào hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, lợi dụng nàng là hắn, ra vào Hoắc phủ chính là hắn, muốn kết thân với người quyền thế là hắn, cùng Hoắc Thành Quân ôm ấp vô cùng thân thiết cũng chính là hắn, hắn nếu muốn Hoắc Thành Quân, vì sao lại muốn tìm nàng? Không lẽ nào hắn tưởng rằng nàng có thể cùng Hoắc Thành Quân chung một chồng?

Lưu Phát Lăng thấy sắc mặt Vân Ca tái nhợt, biết Mạnh Giác trong lòng nàng vẫn vô cùng quan trọng. Nguyên nhân chính là vì vẫn còn để ý, cho nên mới sợ hãi đối mặt, sợ hãi mình còn quan tâm, sợ hãi mình sẽ kìm lòng không nổi.

Nghe thấy tiếng đồ gốm vỡ vụn dần dần chuyển tới hướng bọn họ, Lưu Phát Lăng kẻ sát bên tai Vân Ca nói: “Nếu nàng không muốn gặp hắn, ta giúp nàng đi ngăn hắn lại.”

Vân Ca lắc đầu.

Mạnh Giác bề ngoài nhìn thì ôn nhuận quân tử, tính cách trên thực tế là thập phần cương quyết, hiện tại hắn ngay cả lớp vỏ bọc quân tử kia cũng không dùng, có thể thấy được hôm nay không lật tung hết xung quanh đây lên, không tìm được nàng, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Lăng ca ca cũng chỉ là người bình thường, cũng không biết chút công phu, làm sao ngăn cản được Mạnh Giác?

Vân Ca đột nhiên nắm lấy tay Lưu Phát Lăng: “Người giúp ta chu toàn chuyện này, làm phu quân của ta, được không? Ta đi nói với hắn chúng ta đã có hôn ước, để cho hắn đừng tới tìm ta nữa. . .”

Trong mắt Lưu Phát Lăng mang theo vài phần chua xót, ôn hòa cắt ngang lời Vân Ca: “Vân Ca, chúng ta vốn là có định ước làm phu thê.”

Vân Ca trong miệng đắng chát, không sai, bọn họ đã sớm trao đổi tín vật, từng có ước hẹn... phu... thê.

Bàn tay Vân Ca cầm lấy cánh tay Lưu Phát Lăng trở nên vô lực, chậm rãi thả xuống, Lưu Phát Lăng lại nắm chặt lấy tay nàng. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Vân Ca trong lòng thất thần dường như tê dại, sợ hãi, tổn thương, hận, oán, xấu hổ, ám áp, chua xót, toàn bộ chen chúc căng cứng trong lồng ngực, kéo căng nàng, muốn xé tan nàng ra, trái tim giống như bị chia năm xẻ bảy, chỉ có bàn tay đang nắm tay nàng kia, kiên định che chở cho nàng.

Nàng cũng nắm chặt lấy bàn tay Lưu Phát Lăng, cười với hắn, mặc dù nụ cười chưa kịp hoàn toàn hiện ra đã biến mất, nhưng ánh mắt của nàng không hề hoảng loạn luống cuống. Vân Ca nghe được tiếng vai bị vỗ ngay bên cạnh, biết kẻ tiếp chính là cái vai mà bọn họ ẩn thân, hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí toàn thân chờ đối mặt với Mạnh Giác.

Mạnh Giác giơ tay lên, đang muốn đập xuống, chợt nghe một người cười gọi lớn: “Đây không phải là Mạnh đại nhân sao?”

Mạnh Giác dừng lại, chậm rãi quay lại, cũng bắt đầu cười nói: “Vu. . .”

Vu An vội khoát tay áo: “Đều ở bên ngoài, không cần đa lễ như vậy. Ta dù rằng có hơn người vài tuổi cũng chỉ bằng thừa, Mạnh đại nhân nếu không chê, cứ gọi ta một tiếng Vu huynh đi!”

Mạnh Giác cười thi lễ: “Cung kính không bằng tuân mệnh, Vu huynh tại sao lại ở chỗ này?”

Vu An cười nói: “Ra ngoài lo liệu một chút việc riêng, khi vừa đi qua chỗ này, nhìn thấy Mạnh đại nhân đang đập vai, nhất thời tò mò nên bước vào xem một chút, Mạnh đại nhân nếu có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ việc nói ra.”

Mạnh Giác cười bước ra ngoài: “Không phải là chuyện lớn gì, tên làm công của tiệm này rất nhìn rất không vừa mắt, nhất thời tức giận. Hiếm khi gặp được Vu đại ca ra ngoài một chuyến, nếu có chút thời gian, cho phép tiểu đệ làm chủ một lần, uống vài chén.”

Mạnh Giác và Vu An vừa nói chuyện, vừa ra khỏi cửa tiệm.

Bọn họ vừa mới rời đi, lập tức có thái giám tiến vào đón Lưu Phát Lăng và Vân Ca, hộ tống bọn họ ra cửa sau lên xe ngựa, trở lại Ly Sơn. Vân Ca trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, Vu An và Mạnh Giác có quen biết, mà Mạnh Giác đối với Vu An hiển nhiên rất kiêng nể, đối với Vu An mức độ khách khí không kém đối với Hoắc Quang, nhưng Vu An cùng lắm chỉ là quản gia của Lăng ca ca. Vân Ca ngồi im lặng, Lưu Phát Lăng cũng vẫn im lặng, chỉ nghe được tiếng vó ngựa gõ trên sơn đạo. Trở lại chỗ ở nơi biệt viện, Lưu Phát Lăng cho tất cả mọi người lui xuống: “Vân Ca, nàng có gì muốn hỏi ta sao?”

Vân Ca cầm một cây trầm, đang khua khua dưới ánh nến, mảy mòi nhíu lại: “Ta trước kia cảm thấy chỉ cần ta đối với người khác tốt, người đó cũng nhất định sẽ đối tốt với ta, ta lấy chân thành đối với người khác, người khác tự nhiên cũng lấy chân thành đối đãi, nhưng sau lại biết không đúng như vậy, trên đời này lòng người rất phức tạp, có lừa gạt, có nghi kỵ, có tổn thương. Ta sẽ không đi gạt người, nhưng ta hiện tại không thể tin tưởng bất kỳ người nào, nhưng...” Vân Ca nâng mắt nhìn về phía Lưu Phát Lăng: “Lăng ca ca, ta tin tưởng người, nếu ngay cả người cũng gạt ta, ta còn có thể tin tưởng ai? Ta chỉ muốn biết mọi thứ chân thực, người nói cho ta biết.”

Lưu Phát Lăng lặng lẽ nhìn Vân Ca.

Vân Ca lại thấy được bóng tối nặng nề quen thuộc, cuộn xoáy trong đó có muôn vàn bất đắc dĩ. Vân Ca trong lòng chua xót, khi nàng muốn hân cao hứng, từ nhỏ đến lớn đều là: “Lăng ca ca, nếu huynh không muốn nói, coi như xong, sau mấy hôm nữa...”

Lưu Phát Lăng lắc lắc đầu: “Tên của ta là ba chữ, không phải là hai chữ, ở giữa hai chữ Lưu Lăng còn có thêm một chữ ‘Phát’.”

Vân Ca làm rơi cây trầm đang dùng để khêu bắc nến, ngọn nến liền tắt, trong phòng đột nhiên tối đen. Vân Ca vô thức thì thào lặp lại: “Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng. . . Lăng ca ca, người. . . người cùng tên với hoàng đế Hán triều đấy!”

Lưu Phát Lăng ngồi vào bên cạnh Vân Ca, nắm lấy bàn tay Vân Ca, bàn tay đó bắt đầu lạnh ngắt: “Vân Ca, bất luận thân phận của ta như thế nào, ta vẫn luôn là ta, ta là Lăng ca ca của nàng.”

Vân Ca chỉ cảm thấy thế giới này tại sao lại có thể hỗn loạn như vậy, Lăng ca ca sao lại là hoàng đế? Làm sao có thể?

“Lăng ca ca, ngươi không phải hoàng đế, đúng hay không?”

Nàng dùng đôi mắt trông mong nhìn hắn, đáp án ngóng trông duy nhất hiển nhiên là “Không phải”.

Lưu Phát Lăng không thể đối diện với đôi mắt của Vân Ca, hắn ôm lấy nàng, không để ý đến nàng giãy giụa, gắng sức ôm chặt nàng vào trong lòng: “Vân Ca, ta chính là ta, quá khứ, hiện tại, tương lai, ta đều là Lăng ca ca của nàng.”

Vân Ca đánh lên ngực Lưu Phát Lăng, muốn đẩy hắn ra. Lưu Phát Lăng ôm thật chặt nàng, mặc kệ nàng đánh như thế nào, chỉ không cho nàng thoát ra. Vân Ca đánh một hồi, cuối cùng bắt đầu lớn tiếng khóc: “Ta không thích hoàng đế, không thích! Ngươi đừng làm hoàng đế, được không? Như bây giờ không phải tốt lắm sao? Sống trong một ngôi nhà ở trong núi, cuộc sống của chúng ta thanh thanh tịnh tịnh, ngươi không phải thích đọc Địa chí kỳ văn sao? Hiện tại Địa chí không được đầy đủ, chúng ta có thể tự mình đi các nơi du lịch, sưu tập phong thổ khí hậu truyền thuyết các nơi, còn có đồ ăn, ngươi viết một quyển sách Địa chí kỳ văn, ta viết một quyển sách dạy nấu ăn. . .”

Lưu Phát Lăng để đầu Vân Ca gấu gao tựa vào đầu vai hắn, trong ánh mắt thâm sâu và trong đáy lòng là vô lực cùng bất đắc dĩ, chỉ hết lần này tới lần khác nói bên tai Vân Ca: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . .”

Bởi vì thân phận của hắn, tánh mạng của hắn đã có nhiều lắm những chuyện không thể tránh được, cho nên hắn vẫn tận lực tránh, không để vì thân phận của mình mà gây nên những chuyện không thể tránh khỏi cho tính mạng người khác.

Sau khi hắn ném thử đồ ăn của Trúc công tử, không nghĩ bởi vì hắn là hoàng đế đã muốn thì đương nhiên có được, không nghĩ bởi vì một quyết định của mình khiến cho Trúc công tử gặp cảnh không làm khác được.

Thế nhưng hắn lại đang làm cho Vân Ca không làm khác được, đây vốn là chuyện hắn vô cùng không muốn, nhưng rồi lại không thể làm khác được.

.....
Sau đó, mọi âm thanh đều yên tĩnh lại, Vân Ca đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, nhẹ nhàng mặc quần áo tử tế. Nhìn chung quanh phòng, cũng không có thứ gì là đồ thuộc về nàng, xoay người vừa muốn đi, nàng bỗng quay lại, cầm bản ghi chép trên bàn mà Lưu Phát Lăng sao chép cho nàng cất vào trong ngực.

Vân Ca từ cửa sổ nhảy ra khỏi phòng, dọc đường chạy chậm, chạy một đoạn, rồi lại ngừng lại, quay lại nhìn về phía chỗ ở của hắn. Nơi đó đèn nến tắt hết, chìm trong bóng tối, có lẽ hắn lúc này đang ở trong mộng.

Nàng mong muốn nhiều năm như vậy, lại tìm Lăng ca ca lâu như vậy, rốt cuộc thực tế giống hệt so với tưởng tượng của nàng, nàng có thể không cần nói gì hết, hắn đều biết hết những gì nàng đang nghĩ, nhưng mà vì sao hắn lại là hoàng đế?

Hắn là hoàng đế, chẳng lẽ sẽ không là Lăng ca ca của nàng sao?

Vân Ca không muốn trả lời câu hỏi của chính mình, nói nàng nhất gan cũng được, nói nàng ích kỷ cũng được, nàng hiện giờ thậm nghĩ trước hết né tránh hết thảy. Từ sau khi bị thương, đầu của nàng giống như thực sự thanh tịnh lại, một điều kinh ngạc còn chưa hoàn toàn chấp nhận được, một điều kinh ngạc khác lại xuất hiện, nàng hiện tại thậm muốn rời xa hết thảy mọi người và mọi chuyện.

Rốt cục hạ quyết tâm rời đi, quay người lại, lại phát hiện, không biết khi nào, Lưu Phát Lăng đã lẳng lặng đứng ở phía sau nàng. Màn đêm tối om, ánh mắt của hắn cũng tối đen, không thấy rõ bất kì thứ gì bên trong.

Vân Ca kinh ngạc nhìn Lưu Phát Lăng, sau một hồi lâu, bỗng nhiên cúi đầu, muốn đi qua hắn.

“Vân Ca.” Lưu Phát Lăng cầm một thứ, đưa tới trước mặt nàng. Đúng lúc Vân Ca thoáng nhìn, trong lòng chấn động mạnh, bước chân rốt cuộc không nhấc lên nổi. Một chiếc giày thêu nho nhỏ màu lục nằm trong

lòng bàn tay Lưu Phát Lăng, trên giày còn dính một viên ngọc long nhãn lớn, đang tản ra ánh sáng óng ánh nhu hòa dưới ánh sao.

Vân Ca si ngốc đưa tay qua nhận lấy, chạm vào tay liền thấy có hơi ấm còn sót lại, có lẽ hần vẫn cất giữ bên người.

.....
“Được, ta ở Trường An chờ cô.”

“Ngóac tay, thắt chặt, một trăm năm, không được thay đổi!”

“Cô có biết nữ tử tặng giày cho nam tử là có ý gì không?”

“Tôi nhận. Vân Ca, cô cũng nhất định phải nhớ kỹ!”

“Lấy ngôi sao làm chứng, tuyệt không hối hận.”

.....
Đêm đó cũng tối như lúc này, sao đầy trời. Cũng đứng dưới một bầu trời sao giống nhau, đứng bên cạnh cùng một người. Những ngôi sao vẫn thế, đêm cũng vẫn thế, không phải là cảnh tượng nàng nghĩ tới vô số lần sao?

Chỉ là vì sao... Vì sao lại đau xót như thế?

.....
Ánh mắt Lưu Phát Lăng dừng lại ở giày thêu trên tay Vân Ca: “Vân Ca, ta chỉ muốn thời gian một năm. Chờ đợi chín năm, ít nhất cũng xin cho ta một thời gian ngắn được nghe nàng kể chuyện xưa. Trong chín năm đó nàng đã đi qua không ít nơi, ta chỉ muốn biết, muốn hiểu rõ những chuyện nàng đã làm. Cũng cho ta một cơ hội, để ta kể cho nàng chín năm qua ta ở đây đã làm những gì, chẳng lẽ nàng một chút cũng không quan tâm sao?”

“Ta...”

Vân Ca nghẹn lời. Làm sao có thể không quan tâm, không muốn biết? Vô số lần khi nàng nằm trên nóc nhà ngắm sao, đều sẽ suy đoán xem Lăng ca ca đang làm gì. Thậm chí cố ý nghĩ nhớ bản thân mình trong mỗi một ngày, mỗi một canh giờ đã làm những gì, muốn đợi tương lai khi gặp lại hỏi Lăng ca ca, xem hần ngày đó, canh giờ đó, đang làm gì, có nghĩ tới nàng hay không? Còn có những chuyện đã được tích góp từng tí một trong nhiều năm...

Lưu Phát Lăng lấy lại giày thêu từ trong tay Vân Ca: “Chỉ cần thời gian một năm, một năm sau nếu nàng còn muốn đi, ta nhất định sẽ trả lại giày thêu cho nàng, ta với nàng lúc đó sẽ không còn bất kỳ ước định gì hết. Nhưng hiện tại, ta muốn nàng thực hiện lời hứa năm đó của nàng.”

Vân Ca đột nhiên nghiêng đầu cười giễu: “Lăng ca ca, người thật thông minh. Ai bảo ta năm đó là một tiểu ngu ngốc, lớn rồi lại là một đại ngu ngốc. Được! Một năm ước hẹn.”, rồi xoay người đi tới hướng phòng ở: “Một năm sau ngày hôm nay, ta đi, cũng không cần người đưa tiễn.”

Lưu Phát Lăng khoanh tay đứng đó, trong tay nắm chặt giày thêu, nhìn theo bóng dáng Vân Ca chậm rãi đi vào trong phòng. Sau khi nàng đã vào nhà thật lâu, hần vẫn đứng tại chỗ như cũ, khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía sao trời.

Màn đêm buông xuống, sao sáng dày đặc, vĩnh hằng mỹ lệ.

Ngôi sao vẫn thế, màn đêm vẫn thế.

22. Q.2 - Chương 4: Song Hàm Song Ảnh

Một chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ, từ Vị Ương Cung chạy ra. Ngồi bên trong xe là hoàng hậu Hán triều Thượng Quan Tiểu Muội. Thượng Quan Tiểu Muội không đến sáu tuổi thì tiến cung, đây là lần đầu tiên nàng đi từ nơi trùng trùng điệp điệp cung điện ra khỏi thành Trường An. Nàng từ nhỏ đã được dạy nhất cử nhất động đều phải phù hợp với thân phận hoàng hậu, phải dịu dàng, đoan trang, xinh đẹp, cao quý, phải tươi cười ân cần, rồi lại không được cười quá mức. Chỉ là hiện tại, nàng không thể kiềm chế hưng phấn của mình, nhin không được cong môi cười lên.

Hoàng đế đại ca vậy mà phái người tới đón nàng tới Ôn Tuyền Cung, nàng sẽ được gặp hần. Tuy rằng đang ở hậu cung, nhưng nàng mơ hồ hiểu được giữa tổ phụ*, ngoại tổ phụ** và hoàng thượng có mâu thuẫn. Nàng biết mình là do tổ phụ và ngoại tổ phụ cưỡng ép hoàng thượng cưới, nàng thậm chí có thể nhìn thấy chán ghét và đề phòng từ trong ánh mắt thái giám xung quanh hoàng thượng. Nhưng cho dù là có cực kỳ chán ghét thì hoàng thượng cũng chưa từng nói với nàng một câu lạnh lùng, thậm chí còn phân phó Vu An phải bảo vệ an toàn cho nàng.

*Tổ phụ: ông nội, **ngoại tổ phụ: ông ngoại

Hần luôn giữ một khoảng cách, tựa hồ không có chút gì là ấm áp hay thân nhiên nhìn nàng. Hắn cũng không đến gần nàng, nàng cũng không dám đến gần hắn, nhưng nàng có thể cảm nhận được hần xa cách lạnh nhạt và hiểu rõ được vì sao.

Trong khắp hoàng cung này, có lẽ chỉ có hần hiểu được thống khổ của nàng, hiểu được nàng cũng thống hận ngôi vị hoàng hậu này, nàng đâu phải khát khao làm mẫu nghi thiên hạ gì chứ? Nàng thậm chí đã nghĩ, nếu không phải bởi vì vị trí hoàng hậu này, khi đó nàng chỉ gọi hần là “Đại ca”, mà không phải “Hoàng đế đại ca”, hần sẽ đối xử với nàng rất khác.

Sau khi tổ phụ mất, người trong cung vừa vui sướng khi người gây họa khi thấy người của Thượng Quan thị bị giết, lại vừa bởi vì ngoại tổ phụ nàng là Hoắc Quang, đối với nàng càng thêm sợ hãi. Nàng biết mình ở trong lòng bọn họ, khó tránh càng lạnh nhạt, xa cách.

Nàng đối với ngoại tổ phụ càng vô cùng thân thiết, vô cùng thân thiết đến tựa hồ hoàn toàn quên tổ phụ, phụ thân, mẫu thân, huynh đệ vì sao mà chết. Nhưng đây chẳng lẽ không đúng là cách sinh tồn trong hoàng gia này sao? Phải học cách quên, học được giả vờ hết thảy đều hoàn toàn bình thường. Huống chi nàng tin tưởng, kết cục của Hoắc thị nhất định sẽ không tốt hơn so với Thượng Quan thị, nàng nhất định phải còn sống, còn sống chờ đợi ngày đó đến, nàng muốn chính mắt nhìn thấy kết cục của Hoắc thị.

Khi đó nàng có thể quang minh chính đại tể bái cha mẹ, nàng sẽ tinh tế miêu tả cho bọn họ nghe, để cho họ dưới Hoàng Tuyền an tâm.

Thượng Quan Tiểu Muội vẫn từ khe hở của tấm màn nhìn ra phía ngoài, khi nhìn thấy xe ngựa không dọc theo đường núi chính đi về phía trước, thẳng tới Ôn Tuyền Cung, mà ngược lại lại rẽ ở bên đường, vội vén màn lên hỏi: “Sao lại thế này? Không phải đi gặp hoàng thượng sao?”

Thái giám Thất Hỉ cất giọng bình bình trả lời: “Hoàng thượng ở một biệt viện trong núi.”

Thượng Quan Tiểu Muội khó hiểu, những biệt viện này hẳn là chỗ ở của thị vệ hoặc là thái giám, hoàng thượng tại sao lại ở chỗ như vậy? Nhưng biết những thái giám này sẽ không cho nàng biết gì về tin tức của hoàng thượng, chỉ có thể buông màn. Mấy khoảng sân không lớn không nhỏ, không chút tráng lệ, lại thanh tịnh, đẹp đẽ, lịch sự tao nhã, rất giống nơi ở của những người dân bình thường thoạt đầu nàng nhìn thấy bên đường. Thượng Quan Tiểu Muội đột nhiên cảm thấy mình một thân trang phục sang trọng, tóc vấn hợp thời đều vô cùng không thích hợp. Trước khi xuất cung, tiêu tốn rất nhiều thời gian, tỉ mỉ trang điểm rất lâu, nhưng ở chỗ này, nàng chỉ cảm thấy không hề phù hợp.

Thất Hỉ dẫn nàng đi đến hậu viện, chỉ vào căn phòng phía trước, rồi nói với Thượng Quan Tiểu Muội: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng ở ngay bên trong, nô tài chỉ dẫn người tới chỗ này.” Nói xong, thi lễ xong, không chờ Thượng Quan Tiểu Muội lên tiếng, đã tự rời đi.

Thượng Quan Tiểu Muội đưa mắt nhìn lại: mấy cây mai trắng vừa dịp ra hoa, hoa nở có chút thưa thớt, chìa tới ngang cửa sổ. Một nam tử và một nữ tử đang ngồi đối diện bên cửa sổ, đang chơi cờ. Lúc đó, đã

sắp tới hoàng hôn, ánh tịch dương chiếu nghiêng vào cửa sổ, trong ánh sáng mỏng như cánh ve đang lưu chuyển, bóng mai sum suê, bóng người uyển chuyển hàm xúc, giống như cảnh đẹp trong tranh.

Thượng Quan Tiểu Muội không thể cất bước, kinh ngạc nhìn hồi lâu, mãi cho tới khi Vu An đứng trước mặt nàng, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, nàng mới giật mình tỉnh lại. Vu An hành lễ với nàng, nàng vội mời Vu An đứng dậy, cuối cùng có chút không bình tĩnh hỏi: “Cô gái kia là ai?”

Vu An cười nói: “Hoàng thượng sai người đón nương nương đến, chính là muốn cho Vân cô nương gặp nương nương một lần.”

Vu An không dùng hai từ “bái kiến”, hơn nữa lại nói rất rõ là để Vân cô nương gặp nàng một lần, mà không phải nàng, hoàng hậu này, gặp Vân cô nương một lần. Vu An sớm đã là nhân vật tinh quái trong cung, hẳn tuyệt đối không có khả năng có thể bởi vì nhất thời lỡ lời mà đi quá giới hạn như thế.

Thượng Quan Tiểu Muội trong lòng chấn động mạnh, trừng nhìn Vu An. Vu An mặc dù đầu có chút cúi thấp, nhưng không lảng tránh ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Muội, vẻ mặt mang theo ý cười.

Thượng Quan Tiểu Muội gật gật đầu: “Đa tạ Vu tổng quản nhắc nhở, bổn cung hiểu rồi.”

Sau khi Thượng Quan Tiểu Muội vào phòng, định hành lễ với Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng vẫy tay để nàng đi tới trước, tay chỉ về phía nàng muốn mở lời, lại nhìn nữ tử đối diện hẳn, do dự không thể mở miệng.

Thượng Quan Tiểu Muội trong lòng chùng xuống, với hoàng đế chi tôn, thế nhưng ngay cả giới thiệu thân phận của nàng mà đã khó xử như thế. Vân Ca nhìn thấy một tiểu cô nương trang phục sang trọng lộng lẫy bước vào, thuận miệng hỏi Lưu Phát Lăng: “Huynh có khách tới sao?”

Nhìn đến thần sắc Lưu Phát Lăng, mắt lại nhìn kỹ trang phục của tiểu cô nương, ước chừng mười hai mười ba tuổi, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra, nàng gượng cười, đứng dậy hành lễ với Thượng Quan Tiểu Muội: “Dân nữ Vân Ca tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Lưu Phát Lăng giữ cánh tay Vân Ca, không để cho nàng hành lễ tiếp nữa: “Tiểu Muội không đến sáu tuổi, đã dọn tới ở trong cung, ta đối đãi với nàng ấy như muối muối, nàng không cần đa lễ với nàng ấy...”

Thượng Quan Tiểu Muội yêu kiều nở nụ cười, vỗ tay: “Hoàng đế đại ca phái người tới đón ta đi chơi, ta còn nghĩ, không phải là một ngọn núi, so với thành Trường An hơn mấy cái cây sao, có thể có cái gì hay mà chơi chứ? Không nghĩ tới có một tỷ tỷ xinh đẹp như vậy. Nhưng tỷ tỷ đừng học theo những người đó, rõ ràng vóc dáng cao hơn so với ta, nhưng lúc nào cũng muốn coi như mình chỉ thấp còn có một nửa, khiến cho ta cũng không biết xấu hổ mà nói chuyện với các nàng ấy như vậy, cũng không biết ta buồn biết bao nhiêu.”

Tiểu Muội vốn có vóc dáng nhỏ xinh, lúc này lời nói đáng vẻ ngây thơ, vẻ mặt vui sướng, càng thấy rõ còn nhỏ, bốn phần bướng bỉnh sáu phần đáng yêu, hóa giải không ít khó xử của ba người.

Vân Ca biết Lưu Phát Lăng sợ nàng vẫn muốn rời đi, cho nên trực tiếp gọi Tiểu Muội đến, tỏ rõ nỗi lòng với nàng. Kỳ thật nàng không phải không hiểu rõ, Vu An nói gần nói xa, chính là ngầm ám chỉ những chuyện từ năm đó. Nàng biết tình cảnh của hẳn năm đó gian nan, hiểu được sự bất lực của hẳn, cũng rất rõ ràng qua nhiều năm như vậy, hẳn tới một nữ nhân cũng đều không có, cho nên năm nay gần hai mươi mốt tuổi, vẫn chưa có con nối dõi. Nhưng mỗi khi nàng nghĩ đến hẳn là hoàng thượng, lúc này còn có một hoàng hậu, lại luôn cảm thấy trong lòng rất kỳ lạ.

Vân Ca thấy Tiểu Muội vẫn đứng, quay sang nàng ấy chỉ vào cái ghế mình vừa mới ngồi: “Hoàng hậu, mời ngồi.”

Tiểu Muội đưa mắt nhìn Lưu Phát Lăng, cười ngồi xuống. Cho dù vào đại lễ gia phong hoàng hậu năm sáu tuổi ấy, hẳn cũng không ngồi bên cạnh nàng, đây dĩ nhiên là lần đầu tiên nàng ngồi đối diện với hẳn.

Tiểu Muội nói với Vân Ca: “Ta tên là Thượng Quan Tiểu Muội, Vân tỷ tỷ có thể gọi ta là Tiểu Muội.”

Lưu Phát Lăng gật đầu với Tiểu Muội nở nụ cười, Thượng Quan Tiểu Muội trong lòng không xác định rõ là cảm nhận gì, chỉ mở miệng mà nghĩ rằng, hóa ra hẳn ngoại trừ vẻ mặt lạnh nhạt đó, cũng có thể cười.

Lưu Phát Lăng muốn Vân Ca đang đứng bên cạnh giường ngồi vào bên cạnh mình, Vân Ca lại muốn tránh ra. Thời gian gần đây luôn thuận theo tâm ý của nàng, Lưu Phát Lăng lần này lại vô luận như thế nào cũng

không chịu thuận theo nàng, không cho phép nàng cứng đầu đứng đó, nhất định muốn nàng phải ngồi bên cạnh hắn. Một người kéo, một người tránh, hai người đều thập phần cố chấp, đang giữa lúc lôi kéo, thân thể Vân Ca lắc lư xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hai người đang phân cao thấp, Vân Ca nhìn thấy ánh mắt Tiểu Muội vụt sáng lấp lánh nhìn hai người bọn họ chăm chăm, bỗng nhiên thấy ngượng ngùng, chỉ có thể theo lực kéo của Lưu Phát Lăng, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lưu Phát Lăng nói với Tiểu Muội: “Muội tới rất đúng lúc, hôm nay Vân tỷ tỷ của muội chơi cờ bị thua, lát nữa phải xuống bếp nấu cơm. Tài nghệ của nàng, sau khi muội ném qua, chỉ sợ sẽ không còn muốn ăn đồ trong cung.”

Vân Ca bất mãn: “Nấu ăn thì nấu ăn, sao lại nói ta thua cờ? Còn chưa có chơi hết ván, thắng bại cũng chưa có phân định được đâu!”

Tiểu Muội nhìn về phía bàn cờ, ván cờ mới chơi được một nửa, nói thắng thua là có chút quá sớm, nhưng theo thể cờ hiện tại, suy đoán những nước cờ trước đó, có thể thấy được quân đen có vài chỗ đều cố ý lộ sơ hở cho quân trắng, hiển nhiên là muốn cho quân trắng thắng, nhưng quân trắng lại bởi vì sức cờ không đủ lợi hại, luôn luôn đi sai hoặc mất cơ hội. Thực lực của quân trắng kém quá xa quân đen, chính xác là không cần đặt cờ thêm nữa, cũng biết kết quả cuối cùng.

Vân Ca thấy Tiểu Muội cúi đầu nhìn chăm chăm vào bàn cờ: “Xem ra sức cờ của Tiểu Muội không tầm thường đâu! Từ những quân cờ đã đặt suy đoán những nước cờ đã đi lúc trước so với đặt cờ tiếp theo như thế nào còn khó hơn nhiều.”

Tiểu Muội vội ngẩng đầu cười: “Ồ trong cung có học qua một ít, nhưng mà dùng để tiêu phí thời gian thôi, cũng không thực thông thạo. Hoàng thượng, đích xác như lời Vân tỷ tỷ nói, ván cờ này mới chơi được một nửa, nói thắng thua còn quá sớm.”

Lưu Phát Lăng nghiêng đầu nhìn Vân Ca, ôn hòa hỏi: “Phải tiếp tục chơi nốt sao?”

Vân Ca lắc đầu: “Không muốn chơi nữa.”, rồi lén nhìn Tiểu Muội đang ngắm hoa mai bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Ta biết là huynh thắng, huynh muốn ăn món gì? Nghe Vu An nói huynh thích ăn cá, huynh thích ăn món cá gì? Ta làm cho huynh ăn.”

Lưu Phát Lăng suy nghĩ một lát, rồi thấp giọng nói: “Ta muốn ăn ‘Tư quân lệnh nhân lão*’.”

*Tư quân lệnh nhân lão là một câu trong bài Hành hành trùng hành hành, dịch thơ là: “nhớ chàng người già héo”, xin xem lại chương 8 quyển Thượng, đoán đúng câu đố mới được ăn cơm.

Vân Ca đỏ mặt: “Đây là món ăn gì? Muội sẽ không làm.” Nói xong vội bước ra khỏi phòng.

Không nghĩ tới, Lưu Phát Lăng cũng đi theo ra, cùng nàng bước vào phòng bếp: “Nàng đều đã làm cho người khác ăn rồi, tại sao lại không chịu làm cho ta ăn?”

Vân Ca sững sốt một lúc, mới nhớ tới chuyện trong phủ công chúa, trong lòng chấn động: “Huynh đã ăn rồi? Huynh đều đã đoán đúng tất cả? Trọng thưởng kia cũng là huynh thưởng cho ta?”

Lưu Phát Lăng mỉm cười gật đầu.

Vân Ca lúc này đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót vô hạn, trong mắt Lưu Phát Lăng cũng có thần sắc tương tự. Bọn họ rốt cuộc là vô duyên, hay là hữu duyên? Nếu nói là vô duyên, tâm ý của nàng, hắn đều hiểu rõ, tâm ý của hắn, nàng cũng đều hiểu rõ. Hắn và nàng, mặc dù một người thiên về tĩnh, một người thiên về động, lại có sở thích giống nhau, tâm tính cũng tương tự. Nếu nói là hữu duyên, nàng và hắn lại vô số lần âm soa dương thác (chỉ những nhằm lẫn nảy sinh trong hoàn cảnh ngẫu nhiên, bất ngờ). Hiện tại càng bởi vì thân phận của hắn, lại sinh ra một khoảng cách bằng hào trời.

Lưu Phát Lăng hiểu được suy nghĩ trong lòng Vân Ca, mới nói: “Những chuyện trước kia không thể làm khác được, những chuyện từ nay về sau, tự chúng ta quyết định.”

Vân Ca cúi đầu, những chuyện từ nay về sau ư?

Lưu Phát Lăng thở dài một tiếng, thân phận của hắn gây cho Vân Ca quá nhiều bối rối, mà hắn chỉ có thể lựa chọn nhất định phải giữ nàng lại. Hắn đang đánh cược, đánh cược hắn có thể dùng thời gian một năm để giữ lấy trái tim Vân Ca. Chỉ là hắn thực sự có thể sao?

Thời gian một năm nói ngắn thì cũng rất ngắn, nói dài thì cũng rất dài, cũng không thể mỗi ngày đều là tình cảnh sầu vân thảm đạm được. Huống chi nàng dù sao cũng muốn rời đi, hắn là càng phải quý trọng thời gian ở bên nhau. Vân Ca ngẩng đầu lên cười, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Ta còn có một việc chưa tính sổ với huynh, chờ khi nào nước lạnh đóng băng, nhất định phải đem nước lạnh đổ lên người huynh đem ngâm mấy canh giờ.”

Lưu Phát Lăng không hiểu chuyện gì: “Tính sổ chuyện gì?”

Nhớ tới ngày đó tại Hoắc phủ, hai người một người ở trên cầu, một người ở dưới cầu, Vân Ca chín phần đau xót, một phần buồn cười: “Về sau khi muốn tính sổ, sẽ nói cho huynh biết.”

.....

Thoáng cái, thời gian từ lúc Vân Ca bị thương đến bây giờ, Lưu Phát Lăng ở Ôn Tuyền Cung đã non nửa năm. Việc này không thể nói không có tiền lệ, Lưu Triệt lúc tuổi già năm này tháng khác đều ở Ôn Tuyền Cung, nhưng Lưu Phát Lăng đang lúc tuổi trẻ, ít nhiều cũng có chút khác thường. Hơn nữa gần tới thời gian cuối năm, hắn còn phải chủ trì lễ mừng, tế bái thiên địa, khấn cầu năm sau ngũ cốc được mùa, quốc thái dân an, cho nên chỉ có thể quay về Trường An.

Vốn định để Vân Ca ở lại Ly Sơn, nhưng lại nghĩ rằng mọi người sớm hay muộn cũng sẽ biết, vậy thì biết sớm cũng như biết muộn. Và quan trọng hơn là hắn căn bản không nắm chắc, một năm sau Vân Ca có nguyện ý ở lại hay không, mà hai người bọn họ thời gian biệt ly cũng đã quá dài. Cửu biệt* gặp lại, hắn thật sự không muốn biệt ly, cho nên “lừa gạt” Vân Ca cùng hắn trở về Trường An.

*Cửu biệt: thời gian xa cách rất lâu.

Vân Ca theo hoàng thượng hồi cung, nhưng làm như thế nào thu xếp ổn thỏa cho Vân Ca thì nhường cho Vu An thập phần lo nghĩ. Trong Vị Ương Cung, trừ Tuyên Thất Điện nơi sinh hoạt hàng ngày của hoàng thượng ra, trong các cung điện ở hậu cung khác, Tiêu Phòng Điện là hợp tâm ý hắn nhất, nhưng mà đó là nơi Thượng Quan hoàng hậu đang ở. Các điện khác hoặc là quá xa, hoặc là rất đơn sơ, hoặc là rất không an toàn. Vu An nghĩ tới nghĩ lui, hoàng cung Hán triều to như vậy, thời kỳ Tiên hoàng trị vì cung điện từng có ba nghìn mỹ nhân thế nhưng không có một chỗ có thể làm chỗ ở cho Vân Ca.

Còn đang lo nghĩ, hoàng thượng đã quyết định chủ ý, lệnh hắn an bài chỗ ở của Vân Ca ở Tuyên Thất Điện. Vu An mặc dù cảm thấy thập phần không hợp lễ nghi, nhưng trước mắt đây là an toàn nhất, biện pháp thỏa đáng nhất, hơn nữa hoàng thượng cũng đã quyết định, Vu An chỉ có thể trợn mắt nói dối, nói Vân Ca là cung nữ Tuyên Thất Điện.

Chỉ là một người đơn giản hồi cung, chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ, lại làm cho toàn bộ triều đình đều chấn động. Hoàng thượng tuổi không nhỏ, nhưng dưới gối lại không có con nối dõi. Hoàng tử là chuyện tất cả mọi người chú ý, chuyện này liên quan đến vận mệnh và quyền lực triều đình tương lai mấy chục năm sau, là một thời cơ trên một bàn cờ mới được bắt đầu đặt cờ. Nhưng hoàng thượng đối với nữ sắc vẫn rất lãnh đạm, cũng chưa từng tuyển chọn phi tần, không có lâm hạnh qua cung nữ nào, hơn nữa có Hoắc thị và Thượng Quan thị uy hiếp, tâm tư của mọi người cũng đều phai nhạt, an tâm chờ hoàng thượng và Thượng Quan hoàng hậu viên phòng, chờ có hoàng tử huyết mạch của Hoắc thị và Thượng Quan thị được sinh ra.

Nhưng sự tình đang chờ đợi đó lại dần dần bị xoay chuyển.

Lẽ ra nữ tử mười một mười hai tuổi là có thể viên phòng, hoàng thượng lại trì hoãn chưa cùng Thượng Quan hoàng hậu viên phòng, bách quan đã lén lút thảo luận rất lâu, cân nhắc hoàng thượng đối với Thượng Quan thị và Hoắc thị rốt cuộc là thái độ gì. Mọi người còn chưa cân nhắc rõ ràng, đột nhiên chỉ trong một buổi chiều, Thượng Quan gia diệt tộc, duy nhất chỉ còn lại hoàng hậu Thượng Quan Tiểu Muội có một nửa huyết thống của Hoắc thị.

Sau khi Hoắc Quang một mình nắm giữ đại quyền, đối với cháu ngoại Tiểu Muội thập phần khoan hậu, Tiểu Muội cũng đối với Hoắc Quang thực vô cùng thân thiết, Hoắc Quang vài lần ám chỉ lo lắng con nối dõi của

hoàng thượng sau này, hoàng thượng lại vẫn chưa cùng Thượng Quan Tiểu Muội viên phòng.

Hiện giờ hoàng thượng đột nhiên mang một nữ tử vào cung, tâm tư mọi người không khỏi trở nên lung lay, thầm nghĩ tuy rằng hiện tại Hoắc Quang dưới một người, trên vạn người, nhưng tương lai gia tộc nào được vinh hiển thì vẫn chưa nói rõ được. Chỉ là trước mắt Hoắc Quang đang nắm đại quyền, mọi người cũng không dám tùy tiện đắc tội, trong lòng tính toán nguyên tự tập xem kịch vui, chờ xem Hoắc Quang phản ứng như thế nào, chờ xem nữ tử kia có kết quả gì.

Vu An sợ Vân Ca tới chỗ ở mới không quen, ở đó không được vui vẻ, cố ý an bài một người quen tới săn sóc sinh hoạt hàng ngày cho nàng. Khi Vân Ca nhìn thấy thái giám Phú Dụ, hai người đều vừa giật mình, lại vừa vui vẻ. Cái gọi là “Khi hoạn nạn mới thấy rõ lòng người”, Phú Dụ ở dưới răng nhọn kiệt khuyến của Quảng Lăng Vương, liều chết bảo vệ Vân Ca và Hứa Bình Quân, Vân Ca vẫn luôn cảm động ghi tạc trong lòng. Mà câu nói kia của Vân Ca khi đối mặt với kiệt khuyến “Hứa tỷ tỷ, tỷ mang Phú Dụ đi trước” cũng làm cho Phú Dụ luôn luôn ghi nhớ trong lòng.

Phú Dụ từ nhỏ chỉ biết mình là phận nô tài, cùng lắm cũng chỉ như một thứ đồ chơi bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng, có thể chơi đùa, khi hỏng thì vứt bỏ, không đáng giá tiền! Thậm chí không bằng chim quý thú lạ nuôi dưỡng trong phủ công chúa. Những chim quý thú lạ đó nếu có một chút sơ xuất, bọn họ đều phải đền mạng. Đó là lần đầu tiên, hần phát hiện hóa ra có người lại coi hần như một người bình thường. Mọi người đều cho rằng hần bởi vì trung thành với công chúa, khi kiệt khuyến sắp cần được Vân Ca, dùng thân thể chính mình liều chết bảo vệ Vân Ca, nhưng không biết hần chỉ là bởi vì Vân tỷ tỷ và Hứa tỷ tỷ đều coi hần như một “Người”.

Hai người bọn họ nguy hiểm trước mặt, không hề coi hần như một món đồ chơi mà vứt bỏ, mà xem tính mạng của hần cũng quan trọng như tính mạng của bản thân mình. Hần chỉ muốn dùng tôn nghiêm cùng lương tâm của một “Người” hồi báo coi trọng của các nàng. Phú Dụ không hiểu cái gì gọi là đạo lý lớn “Sĩ vi tri kỷ giả tử” (kẻ sĩ có thể chết vì người tri kỷ), nhưng trong linh hồn hèn mọn của hần có thứ đơn giản nhất, cũng quý giá nhất của con người, đó là lương tâm. Lần đó sau khi “Lập công”, công chúa cảm động trước “Trung thành” của hần, cố ý đề cử hần vào cung, xem như phần thưởng cho hần, hơn nữa dặn dò hần tận tâm làm việc, giúp đỡ phủ công chúa, ngày sau làm một chủ tử thái giám cũng rất có thể.

Phú Dụ trong lòng thực hiểu được “phần thưởng” của công chúa, công chúa cần một người trung thành ở trong cung thay cô ta điều tra mọi chuyện, truyền ra tin tức. Nhưng mặc kệ công chúa có phải thực sự thưởng cho hần hay không, hần vẫn luôn thực cảm kích công chúa an bài, bởi vì nếu như không có công chúa an bài, hiện tại hần khẳng định đã chết.

Trong vụ án mưu phản của Thượng Quan Kiệt, Tang Hoàng Dương, công chúa, thái giám và cung nữ hầu hạ trong phủ công chúa đều bị ban chết, hần bởi vì sớm được đưa vào trong cung, may mắn tránh thoát một kiếp. Bởi vì hần không phải thân tín do Vu công công bồi dưỡng, thế lực của công chúa cũng đã tan thành mây khói, Phú Dụ ở trong cung cũng không được trọng dụng, chỉ một mình làm việc lật vật trong một tiểu điện. Hai ngày trước Vu công công sai người đến phân phó hần thu dọn gọn gàng, y phục chỉnh tề, chuẩn bị khi có yêu cầu đến Tuyên Thất Điện chờ phân phó, hần còn buồn bực, đến hầu hạ tại Tuyên Thất Điện trước giờ chính là giấc mộng của toàn bộ thái giám, cung nữ trong cung, Vu công công tại sao lại đột nhiên đem một chỗ tốt như vậy ột kẻ vô tích sự như hần? Liệu không có huyền cơ khác chứ?

Hôm nay khi đến, trong lòng Phú Dụ thấp thỏm bất an, vô cùng lo lắng, không ngờ lại gặp được Trúc tỷ tỷ, lại biết về sau người phải hầu hạ chính là Trúc tỷ tỷ, lo lắng trong lòng Phú Dụ chẳng những rơi xuống hết sạch, còn cảm thấy ông trời có phải quá hậu đãi hần hay không? Buổi tối trở về nhất định đập đầu mấy lần tạ ơn ông trời.

Vân Ca vừa mới tiến cung, cái gì cũng đều thấy mới mẻ, hiện tại có Phú Dụ và Mạt Trà làm bạn, Vân Ca cảm thấy hoàng cung cũng không phải đáng sợ như vậy, ngược lại còn thập phần thú vị. Không nói tới những cái khác, với kiến trúc các cung điện nàng đều thường ngoạn thật lâu. Ôn Thất Điện có dùng hỗn hợp bùn và tiêu(1) để trát lên vách tường, toàn bộ vách tường ẩm áp thơm hương. Cây cột có sử dụng hương quế, trước giường có để một tấm hỏa tề bình phong, còn treo một bức màn hồng vũ, làm cho người ta bước vào phòng là thấy ẩm áp, quả không hổ danh là “Ôn Thất”(ôn thất nghĩa là phòng ấm)

(Hiện tại mình không tìm được thông tin về hỏa tề bình phong, không biết cụ thể đó là bình phong như thế

nào nên để nguyên cả cụm từ đó.)

Thanh Lương Điện dùng hàn ngọc lát nền, chạm khắc đá thành giường, dùng ngọc lưu ly tím làm màn, trang trí bên trong đều là những đồ chế tạo từ thủy tinh, quả nhiên là “Giữa mùa hạ mà có sương, đang trong mùa hạ mà mát lạnh”.(Thanh lương nghĩa là mát lạnh)

Từng cung điện một đều du ngoạn một lượt, nơi Vân Ca thích nhất tiêu phí thời gian nhất ngoại trừ Tuyên Thất Điện, chính là Thiên Lộc Các và Thạch Cừ Các. Thiên Lộc Các là nơi “Cất giữ bí thư, chỗ của hiền tài”, Thạch Cừ Các là nơi “Cất giữ thư tịch thu thập được từ thời Tần”.

Khi Lưu Phát Lăng ở tiền điện tiếp kiến bách quan, xử lý chính sự, Vân Ca thường thường ở trong Thiên Lộc Các và Thạch Cừ Các tiêu phí thời gian cả ngày. Hôm nay, có mấy vị đại thần đều thỉnh cầu một mình gặp hoàng thượng, trong Ôn Thất Điện vừa tiến bước một vị, lại nghênh đón một vị. Nhìn theo Hoắc Quang đi ra cửa điện, Lưu Phát Lăng hơi có chút ủ rũ, Vu An vội phân phó Điền Thiên Thu đang chờ ngoài điện, để cho hoàng thượng nghỉ ngơi một lát.

Lưu Phát Lăng uống một ngụm trà, trong mắt có mang vài phần lo lắng, “Vân Ca đang ở chỗ nào?”

Vu An bỏ thêm vào lò hương một ít ngọc tủy hương, cười trả lời: “Ở Thiên Lộc Các.”

Thất Hỷ vội cười nói: “Vân cô nương thật sự là hiếu học, nô tài chưa bao giờ gặp qua một khuê tú thích nghiên cứu học vấn như vậy, đích thực là một vị tài nữ, cùng hoàng thượng. . .”

Vu An liếc một cái nhìn Thất Hỷ, Thất Hỷ lập tức cảm miệng, nhưng trong lòng vẫn hoang mang, vất óc tính kế để hoàng thượng cao hứng, đây không phải là sự phụ đã dạy sao? Không phải là bốn phận của kẻ làm nô tài sao? Chẳng lẽ hắn nói sai rồi? Hắn hoảng loạn bất an quan sát đến sắc mặt hoàng thượng, tuy rằng không có ý cười, nhưng thực ôn hòa, nghĩ đến không có gì sai lầm lớn, mới thực thả lỏng một nửa tâm tư.

Nghiên cứu học vấn? Lưu Phát Lăng nghĩ tới Vân Ca cả ngày lật tới lật lui xem cái gì đó, đầu bắt đầu đau.

Nàng từ sau khi biết trong cung cất giấu “Bí thư”, “Bí sử”, lập tức hứng thú quá độ, tự mình nàng xem thì không nói, sau khi trở về còn muốn cùng hắn nghiên cứu thảo luận.

“Tần Thủy Hoàng rốt cuộc không phải là con của Lã Bất Vi sao?”

“Triệu Cơ thích Tần vương nhiều hơn, hay là Lã Bất Vi nhiều hơn?”

“Hoàng Đế(2) và Viêm Nữ rốt cuộc là có quan hệ gì, vậy là Viêm Nữ và Xi Vương có quan hệ gì? Viêm Nữ vì sao không giúp Xi Vương, phải giúp Hoàng Đế? Nếu Viêm Nữ chính là nữ nhi của Hoàng Đế, sau khi nàng lập công lớn, vì sao Hoàng Đế không ngợi khen nàng, ngược lại còn nhốt nàng? Huynh cảm thấy Viêm Nữ có thể hận Hoàng Đế hay không?”

Với mỗi vương triều có tinh phong huyết vũ* thay đổi triều đại, tranh bá thiên hạ, nhưng khi tới tay nàng, tất cả đều biến thành chuyện tình cảm của nữ nhi.

Không biết nàng lúc này lại đang xem tới thứ gì?

*Tinh phong huyết vũ: nghĩa đen là gió tanh mưa máu, ý chỉ cuộc chiến khốc liệt.

Lưu Phát Lăng lấy lại tinh thần, mỗi một vừa rồi do Hoắc Quang mà sinh ra bất tri bất giác giảm bớt đi. Đang muốn lệnh Vu An tuyên Điền Thiên Thu yết kiến, đột nhiên có thái giám ở bên ngoài màn thò đầu vào thăm dò, Vu An đi ra ngoài trong chớp mắt, khi trở về vẻ mặt ủ ám cúi đầu hồi bẩm với Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng sau khi nghe xong, trầm mặc một lát, thần nhiên nói: “Tuyên Điền Thiên Thu vào đi!”

Vu An ngẩn ra, hoàng thượng đây là có ý tứ mặc kệ sao? Cúi đầu đáp: “Nô tài tuân chỉ.”

Vân Ca đang xem một bản kí lục về sinh hoạt hàng ngày, du lịch của công tử Phù Tô(3), trong đó còn có ghi chép một số thi văn của công tử Phù Tô, Vân Ca đọc mà yên lặng suy nghĩ.

Nghĩ tới công tử Minh Nguyệt kiếp trước, lưu thủy kim sinh (nước chảy kiếp này), cuối cùng cũng là kết cục tự vẫn vu thiên, không khỏi thở dài: “Công tử đúng là người sống trong núi, hoàng gia đã làm quân vương.”

Chợt thấy một người đứng phía sau, nàng chưa nói đã cười: “Huynh bận rộn xong rồi sao? Mau giúp ta xem một chút, bài thơ này giải thích thế nào, có giống như là thơ tình của công tử không? Không biết là viết cho nữ tử Hà gia...”

Khi quay đầu lại, đối diện với nàng lại là Mạnh Giác cùng với ánh mắt lạnh như băng mang theo chất vấn và không thể tin được, “Thật là nàng!”

Nụ cười của Vân Ca đông cứng lại ở trên khuôn mặt, thân thể cũng co rụt lại.

Sau nửa năm ly biệt, hân nhin cũng gầy đi không ít, có lẽ bởi vì gầy, trên khuôn mặt thiếu đi vài phần ôn nhuận của ngày xưa, có thêm vài phần góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng nghiêm nghị.

Vân Ca bình tĩnh nhìn hân, thân thể tới một cử động nhỏ cũng không dám làm, một câu cũng không nói nên lời, chỉ có trái tim giống như đang bị kim đâm, không chậm chạp không trì hoãn, chính là từng chút từng chút một, chậm rãi nhưng hung hãn đâm vào. Miệng vết thương kia nhìn không thấy máu, thậm chí ngay cả vết tích cũng khó nhìn thấy được, nhưng bên trong là đau buốt lở loét, trong ngực trong phổi dần dần cũng bị đau âm ỷ, đột nhiên nàng cúi người xuống, bắt đầu ho.

Bởi vì vẫn được điều trị thích hợp, nàng đã lâu rồi không còn ho dữ dội như vậy, nhưng lúc này một trận ho khan lại làm cho nàng thông suốt tỉnh táo lại, nàng vừa ho khan, vừa đứng dậy muốn đi.

Nhưng mới vừa đi được hai bước, thân thể đã bị Mạnh Giác tóm lấy, kéo vào trong lồng ngực của hân, một tay hân di động trên các huyệt vị trên lưng nàng, một tay nắm một bàn tay của nàng, dường như đang xem mạch cho nàng.

Sau một lát, sắc mặt Mạnh Giác dịu đi vài phần, trong mắt ẩn chứa thật nhiều tự trách, “Ta không biết nàng lại chịu nhiều khổ sở như vậy. Bây giờ ta đón nàng trở về, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp chữa khỏi bệnh của nàng.”

Thủ pháp của Mạnh Giác rất hiệu nghiệm, Vân Ca ho khan dần giảm, trong lồng ngực dễ chịu không ít, nhưng thân thể còn có chút mềm nhũn, nàng đưa tay muốn đẩy Mạnh Giác ra, nhưng không có chút sức lực nào.

Mạnh Giác đưa tay sờ lên gò má của nàng, “Bệnh Dĩ đã được làm cha, Bình Quân sinh con trai, nàng không muốn đi nhìn một chút sao?”

Toàn bộ động tác của Vân Ca đều dừng lại, sau một lúc, nàng ngẩn ngơ mỉm cười: “Vây tốt lắm.”

Mạnh Giác cười nói: “Ta đây chỉ là cô phụ(chồng của cô) tương lai mà đã có phong tiền đầy tháng cho đứa bé, nàng làm cô cô vậy mà lại không có bất kỳ biểu hiện gì?”

Vân Ca cười khổ: “Mạnh Giác, ta là ta, ngươi là ngươi. Cây trâm của ngươi ta đã trả lại cho ngươi, bất luận là ngươi cưới Hoắc gia tiểu thư, hay là Vương gia tiểu thư, đều không có quan hệ gì với ta.”

Mạnh Giác ôn hòa nói: “Vân Ca, tuy rằng khoảng thời gian đó ta có chút thường xuyên ra vào Hoắc phủ, có không ít lời đồn đãi, nhưng ta chưa bao giờ dự định cưới Hoắc Thành Quân, cũng chưa bao giờ từng nói với Hoắc Thành Quân ta sẽ cưới nàng ấy.”

Vân Ca cười lạnh: “Đúng rồi! Ngươi không tính cưới! Vây là ai ôm ấp áp áp nàng ấy? Là ai thân mật với nàng ấy như vậy? Nếu ngươi không tính cưới nàng, còn đối với nàng ấy như thế, so với việc ngươi muốn kết hôn với nàng ấy càng làm người khác cười chê. Có phải mỗi một nữ tử trong lòng ngươi đều chỉ có thể được phân biệt là có thể lợi dụng hay là không thể lợi dụng hay không?”

Mạnh Giác không ngờ đến Vân Ca tận mắt chứng kiến hân và Hoắc Thành Quân ở chung một chỗ, sắc mặt trở nên tái nhợt, “Vân Ca, ta có nguyên nhân bất đắc dĩ của ta.”

Vân Ca nói: “Mạnh Giác, những thứ ta và ngươi coi trọng không giống nhau, hành sự cũng không giống nhau. Ngươi đi theo đuổi những gì ngươi muốn có, thời gian đó chúng ta... thời gian đó coi như chuyện gì cũng chưa từng...”

Mạnh Giác bỗng nhiên dùng sức nâng cầm Vân Ca lên, cắn xuống môi của nàng, ngăn cản hết thảy những lời Vân Ca muốn nói, “Vân Ca, bất luận nàng nghĩ như thế nào về ta, ta tuyệt đối không phải là người làm

trái lời thề, ta rất ít khi hứa hẹn, nhưng nếu như ta đã hứa với nàng, tuyệt đối sẽ không làm trái, ta sẽ cưới nàng, nàng chính là người mà ta muốn.”

Cầm Vân Ca bị hấn nắm chặt tới đau, “Người muốn nhiều lắm, nhưng người ta cũng chỉ có hai tay thôi. Hoắc Thành Quân hiện tại đối với người hữu dụng, mà ta... giá trị lợi dụng của ta không được bao nhiêu.”

Mạnh Giác sững sốt, “Ai nói cho nàng là ta lợi dụng nàng?”

“Ta đã gặp Hầu bá bá, bác ấy nói người nên gọi ta là sư tỷ,” Vân Ca còn đang miễn cưỡng cười, giọng nói lại mang theo ghen ngào, “Ta tuy có chút gốc, nhưng dù sao cũng không phải kẻ gốc. Lúc mới tới Trường An, là ai trộm hà bao của ta?”

Đằng sau một khúc “Thái Vi” thanh cao có bao nhiêu tâm tư đen tối? Cây kim ngân trầm kia là vì ta, hay là vì ngàn vạn của cải trong thành Trường An? Ta không biết phụ mẫu ta và nghĩa phụ của người có bao nhiêu quan hệ sâu xa, tuy rằng bọn họ nhiều năm không gặp, nhưng vẫn đối với cố nhân tình cảm sâu nặng, ân nghĩa vô giá, lại thành một thứ rẻ mặt có thể tùy ý lợi dụng trong tay người. Phong thúc thúc và nghĩa phụ của người có lẽ cũng không nguyện đặt chân vào tranh đấu quyền lực trong Hán triều, người và bọn họ cũng không giống nhau, bọn họ căn bản không yên lòng đem nhiều tiền tài như vậy giao cho người, cho nên ta thành một quân cờ trên bàn cờ của người. Hiện tại người ít nhất đã đạt được một nửa tâm nguyện, Phong thúc thúc đã đem toàn bộ sản nghiệp trong Hán triều giao cho người, có tiền tài trải đường, hơn nữa có quyền thế Hoắc phủ, người bất luận là muốn thứ gì cũng có thể thi triển hành động được rồi, cũng xin người không cần phải vội vã mưu tính đoạt lấy sản nghiệp của nghĩa phụ của người ở Tây Vực, đừng làm cho nghĩa phụ của người thương tâm, cũng thuận tiện buông tha cho ta.”

Thân thể Mạnh Giác cứng ngắc, không thể mở miệng giải thích, bởi vì tất cả những lời này đều là sự thật! Ánh mắt của hấn nặng nề dừng trên người Vân Ca, ánh mắt giống như một loại đá quý mỹ lệ, lấp lánh, nhưng cũng hội tụ một loại bi thương, mệnh mông mù một nơi hoang mạc

Ánh mắt của hấn làm cho lồng ngực Vân Ca đau đớn, lại muốn ho khan, nàng gắt gao ấn chặt lồng ngực của mình, giống như là muốn đem toàn bộ cảm xúc đều gắt gao ấn ngược trở lại. Vân Ca rút tay ra muốn chạy đi, lại bị Mạnh Giác nắm chặt cổ tay của nàng, không chịu buông ra. Nàng mở từng ngón tay, từng ngón tay một, chậm rãi nhưng kiên quyết mở bàn tay Mạnh Giác ra. Trong mắt Mạnh Giác lưu chuyển thỉnh cầu mơ hồ, Vân Ca lại chỉ nhìn thấy một màu đen như mực đặc.

Khi chỉ còn lại có một ngón tay, nàng kéo mạnh tay ra, vội vàng thoát khỏi hấn. Khi ra khỏi các lâu, nhìn thấy Mạt Trà và Phú Dụ đi cùng nàng đều hôn mê bất tỉnh, khó trách hấn có thể lẳng lặng đứng ở phía sau nàng.

Vân Ca kinh hãi, Mạnh Giác vậy mà gan lớn ngạo mạn tới thể này, nơi này chính là hoàng cung!

Bên ngoài Ôn Thất Điện đã không còn thần tử nào chờ, thường ngày vào lúc này, Lưu Phát Lăng sẽ đi giá tới Thiên Lộc Các hoặc là Thạch Cừ Các, đi đón Vân Ca. Nhưng hôm nay, hấn đang lệnh cho Vu An đem tấu chương ra, bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Vu An tuy biết rõ tại chỗ bí mật có người bảo vệ, chỉ cần Vân Ca lên tiếng gọi người, lập tức sẽ có người xuất hiện, không có đại sự gì phát sinh, nhưng trong lòng vẫn hoàn toàn sốt ruột. Mà người vốn nên vô cùng sốt ruột ngược lại thì khí định thần nhàn*.

*Khí định thần nhàn: thành ngữ chỉ tinh thần ổn định, nhàn nhã

Vu An trong lòng thâm thán, khó trách đều nói “Hoàng thượng không vội, thái giám đã sốt ruột”. Không phải thái giám tính tình bộp chộp, mà là tâm tư hoàng đế quá thâm sâu. Không nói tới những thứ khác, chỉ một chút là sẽ không ổn thỏa, thân phận của Vân Ca mặc dù còn chưa có rõ ràng, nhưng cũng không thể để thần tử tùy ý tự mình tới gặp.

Vu An nghe được tiếng bước chân nhỏ vun xa xa truyền đến, thần sắc được thả lỏng. Chỉ chốc lát, đã nghe thấy tiểu thái giám ở bên ngoài nhỏ giọng nói: “Chỉ có hoàng thượng ở trong.”

Lưu Phát Lăng lập tức ném bút, ánh mắt đột nhiên phát sáng.

Khóe môi Vu An cong lên, muốn cười lại nhịn xuống, hóa ra hoàng thượng cũng không phải trấn tĩnh như vậy. Vân Ca từng bước nhỏ chạy vào, hai má đỏ ửng, không để ý đến Vu An đang ở đó, lập tức nắm lấy tay Lưu Phát Lăng. Đường như trong hồng trần mệnh mang, muốn nắm lấy một chút an lòng, tay kia thì vẫn gắt gao ấn chặt lên ngực mình, giống như là muốn nén lại rất nhiều thứ không nên dừng mãnh tiến ra.

Nàng mỉm cười với Lưu Phát Lăng, muốn nói chuyện, còn chưa mở miệng, lại bắt đầu ho, gắng gượng càng làm cho sắc mặt tái nhợt đỏ thêm. Lưu Phát Lăng nhìn thấy mà đau lòng, vội nói: “Chuyện gì cũng không cần nói, chuyện gì ta cũng đều hiểu được. Nếu nàng không muốn gặp hần, về sau ta sẽ không cho phép hần tiếp tục xuất hiện ở trước mặt nàng nữa. Không cần nói gì, chậm rãi thở ra, rồi hít vào...”

Vu An lập tức phân phó tiểu thái giám đi truyền Trương thái y.

Chú thích:

(1): Trong cung cấm thời xưa có tục trộn hạt tiêu trát tường để cho ẩm áp và có hương thơm, vì vậy cung điện cho Hoàng hậu ở thời Hán mới có tên là Tiêu Phòng Điện. Hic, lúc làm tới đây mình cũng giật mình, sao lại có tiêu đi trát tường, tìm mãi mới ra thông tin này.

(2): Hoàng Đế còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ hoàng ở đây hàm nghĩa sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành thổ. Hiên nôm na “Hoàng Đế” là “Vua Vàng”, khác với hoàng trong hoàng đế là danh xưng của các vua Trung Quốc kể từ thời nhà Tần. Hoàng Đế được coi là một trong Ngũ Đế, theo huyền sử Trung Quốc thì ông trị vì trong khoảng 2698 TCN đến 2599 TCN và là người sáng lập ra nền văn minh Trung Quốc. Theo truyền thuyết, việc ông rút về phía tây tại trận Trác Lộc đánh thủ lĩnh Xi Vưu là cái mốc hình thành người Hán.

Cách đây hơn 4000 năm, ở lưu vực Hoàng Hà và Trường Giang có nhiều thị tộc và bộ lạc sinh sống. Hoàng Đế là một trong những thủ lĩnh bộ lạc nổi tiếng nhất trong truyền thuyết. Bộ lạc Thiệu Điển, do Hoàng Đế làm thủ lĩnh, ban đầu sống ở vùng Cơ Thủy thuộc tây bắc Trung Quốc, sau dời tới vùng Trác Lộc bắt đầu định cư, phát triển chăn nuôi và trồng trọt. Viêm Đế (Thần Nông) là thủ lĩnh một bộ lạc khác đồng thời với Hoàng Đế, cư trú tại vùng Khương Thủy ở tây bắc Trung Quốc. Xi Vưu là thủ lĩnh bộ tộc Cửu Lê. Họ chế tạo ra các loại vũ khí như đao, kích, cung, nỏ, thường dẫn bộ lạc đi xâm chiếm, cướp phá các bộ lạc khác.

Có lần, Xi Vưu xâm chiếm vùng đất của Viêm Đế. Viêm Đế đem quân chống lại nhưng thất bại. Viêm Đế đành chạy đến Trác Lộc, xin Hoàng Đế giúp đỡ. Hoàng Đế liền kết các bộ lạc, chuẩn bị lương thực, vũ khí, triển khai một trận quyết chiến với Xi Vưu trên cánh đồng Trác Lộc. Về trận đại chiến này, đã có nhiều truyền thuyết hoang đường, khi quân của Hoàng Đế thừa thắng đuổi theo quân của Xi Vưu, trời bỗng nổi cuồng phong, là do Xi Vưu đã được sự giúp đỡ của thần gió, thần mưa. Hoàng Đế cũng nhờ Thiên Nữ giúp đỡ. Cuối cùng, Xi Vưu bại vong.

Còn về Viêm Nữ mình chưa tìm được thông tin cụ thể mà cũng thực không có thời gian tìm thêm, mong mọi người thông cảm. Thông tin trên mình tìm được là trên Wikipedia, cũng chưa có thời gian nghiên cứu mấy truyền thuyết cổ xưa này của Trung Quốc. Theo mình biết, Đồng Hoa có tác phẩm “Từng hứa hẹn” có nói về câu chuyện này, nhưng chưa có ai dịch/edit ỉnh đọc chùa nên là không rõ, có đọc được mấy chương từ nhà bạn Tiểu Dương, theo như giới thiệu của Từng hứa hẹn thì nội dung như sau, lý do mình để phần này là do đoán bậy Viêm Nữ là Hiên Viên Bạt ấy mà (copy y nguyên phần giới thiệu của bạn Tiểu Dương, tuy nhiên có giản lược một chút):

Thời Thượng cổ, thần tiên, con người, yêu quái, vạn vật đều hỗn độn trong trời đất.

Ba Thần tộc lớn: Trung nguyên có tộc Thần Nông (Viêm Đế đứng đầu), Đông Nam có tộc Cao Tân (Tuần Đế đứng đầu), Tây Bắc có tộc Hiên Viên (Hoàng Đế đứng đầu), nắm giữ ba phần thiên hạ, tạo thành thế chân vạc cực kỳ vững chắc.

Mà những anh hùng đáng nhớ nhất thời bấy giờ chính là Chiến Thần Xi Vưu của tộc Thần Nông và Thái Tử Thiệu Hạo của tộc Cao Tân.

Xi Vưu vốn là vương thú được Viêm Đế của tộc Thần Nông thu phục mấy trăm năm trước, có tàn nhẫn nhưng cũng có chân thành, có giả dối mà lại ngây thơ, vũ lực siêu quần, bách chiến bách thắng. Trong lòng

hắn không có bất kỳ giới luật gì, chỉ có cừ hận, mục tiêu duy nhất chính là dùng võ lực để chinh phục vạn vật trong trời đất, thống nhất thiên hạ.

Vận mệnh chọc ghẹo, phải cố gắng hết sức bình định giang sơn, hắn gặp được vương cơ của tộc Hiên Viên – Hiên Viên Bạt(hay còn gọi là Tây Lăng Hành), lần đầu tiên là hiểu lầm, sau đó rất nhanh họ đã yêu nhau sâu đậm.

Dưới gốc cây hoa đào, Xi Vưu lập nên lời hứa hẹn sẽ yêu thương nàng, quyết định từ bỏ tất cả, cùng chung sống cả đời bên nàng.

Viêm Đế đột nhiên mắc bệnh qua đời, nội bộ tộc Thần Nông phân tranh không ngừng, hai tộc kia như hổ rình mồi, thiên hạ sắp đại loạn. A Hành thân là vương cơ của tộc Hiên Viên, lo lắng cho người nhà và con dân, luôn phải cân nhắc từng bước, cuối cùng nàng phải thành hôn với Thái Tử Thiểu Hạo của tộc Cao Tân, dùng cuộc hôn nhân của mình để giữ lấy sinh tồn cho gia tộc.

Xi Vưu không rõ nội tình, thấy A Hành phụ lòng hắn, tức giận không thể áp chế. Hà đồ lạc thư được ghi lại từ thời thiên cổ đột nhiên xuất hiện, ba thần tộc lớn tranh đoạt gay gắt, lâm vào hỗn chiến. . . Thù nước hận nhà, chủng tộc ân oán, Xi Vưu rút cuộc hiểu được, hóa ra yêu so với hận càng khó.

(3): Doanh Phù Tô là con trai cả của Tần Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng lên ngôi hoàng đế nhưng các con vẫn được sử gọi là công tử như con các vua chư hầu thời nhà Chu. Tháng 10 năm 210 TCN, Tần Thủy Hoàng đi tuần du thiên hạ, tả thừa tướng Lý Tư đi theo. Sau khi tế vua Hạ Vũ ở Cối Kê, vua Tần Thủy Hoàng trở về kinh, khi về đến bến Bình Nguyên thì bị bệnh. Bệnh tình Tần Thủy Hoàng ngày càng nặng, biết không qua khỏi nên ngài viết thư, đóng dấu ngọc tỷ gửi đến công tử Phù Tô nói:

“Con về Hàm Dương với đám tang, và chôn cất ta ở đấy.”

Thừa tướng Lý Tư thấy nhà vua chết ở xa kinh đô sợ các công tử và thiên hạ có biến loạn, bèn giấu kín điều đó, không báo tang. Chỉ có Hồ Hợi, Triệu Cao và một vài hoạn quan thân tín của nhà vua, tất cả có năm sáu người biết là vua đã chết. Cuối cùng, sau khoảng hai tháng, Lý Tư và xa giá trở lại Hàm Dương, nơi mà các tin tức về cái chết của Tần Thủy Hoàng mới được công bố. Sau khi ông chết, Phù Tô theo lệ sẽ là hoàng đế nối ngôi.

Lý Tư và Triệu Cao âm mưu giết Phù Tô vì vị tướng được yêu thích bởi Phù Tô là là Mông Diêm, người mà họ không thích. Họ đã sợ rằng nếu Phù Tô được lên ngôi, họ sẽ bị mất quyền lực. vì vậy nên Triệu Cao bèn cùng Lý Tư âm mưu hủy bức thư của Thủy Hoàng gửi cho công tử Phù Tô, đặt ra chuyện thừa tướng Lý Tư đã nhận được tờ chiếu của Thủy Hoàng ở Sa Khâu trước khi chết bảo lập Hồ Hợi(con thứ của Tần Thủy Hoàng) làm thái tử; sau đó lại làm một bức thư khác gửi cho công tử Phù Tô và tướng Mông Diêm kể tội hai người, ra lệnh cho hai người phải chết.

Công tử Phù Tô vì một lòng trung hiếu nên đọc thư xong bèn tự vẫn, Mông Diêm thì nghi ngờ không chịu chết, bị bắt mang về giam ở Dương Châu. Hồ Hợi được lên nối ngôi, tức là Tần Nhị Thế hoàng đế.

Quan hệ gì giữa Phù Tô công tử và Minh Nguyệt công tử mình cũng hoàn toàn không có thông tin. Thông tin về Tần Thủy Hoàng, Lã Bất Vi, Triệu Cơ chắc ai cũng biết nên mình bỏ qua không chú thích.

Những “tinh phong huyết vũ” thay đổi triều đại vào tay Vân Ca đều thành những câu chuyện tình của nhi nữ, nhưng có lẽ vào tay tác giả Đồng Hoa cũng như vậy, nên chúng ta mới có Bộ bộ kinh tâm, Đại Mạc Dao, Vân Trung Ca, Từng hứa hẹn để đọc.

23. Q.2 - Chương 5: Tam Đế Tinh Hội

Lưu Bệnh Dĩ mang theo hai con gà mái, đẩy cửa bước vào, người chưa tới, tiếng đã tới trước, “Bình Quân, con gà mái này buổi tối hầm cho nàng.”

Mạnh Giác đang ngồi ở bên cạnh nô đùa với tiểu hài tử, nhìn thấy bộ dáng cực kỳ hứng thú của hần, cười giễu nói: “Thật là có trẻ con người ta vạn sự đều sung túc, nói chuyện cũng hơn hai phần khí lực so với người khác.”

Hứa Bình Quân nhận lấy hai con gà, miệng thì có trách, nhưng trong lòng lại ngọt, “Đã hết thời gian ở cữ rồi, không cần phải bồi bổ nhiều như thế nữa, mỗi ngày đều ăn như vậy, người giàu có cũng bị ăn thành ra người nghèo.”

Lưu Bệnh Dĩ thấy Mạnh Giác bên môi mặc dù hàm chứa ý cười, nhưng giữa chân mày vài phần biến đổi, có chút ảm đạm khó nhận ra, liền đưa mắt ra hiệu với Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân vội đặt đứa bé lên lưng, đi vào phòng bếp. Lưu Bệnh Dĩ vừa múc nước rửa tay, vừa nói: “Hôm nay ở chợ ta nghe được tin đồn về người và Hoắc Thành Quân, nghe nói người cùng nàng ta đi dạo tới tiệm yên chi*, làm ột đám tiểu tức phụ** chạy tới xem náo nhiệt. Trong lòng người rất cuộc là nghĩ như thế nào? Nếu người còn qua lại với Hoắc Thành Quân, cho dù tìm được Vân Ca rồi, nàng ấy cũng sẽ tuyệt đối không để ý tới người. Người sẽ không cho rằng Vân Ca nguyện ý làm thiếp đấy chứ?”

*Yên chi: phẩm màu đỏ dùng trong trang điểm á và môi, được chế tạo sớm nhất tại Trung Quốc từ cánh hoa; **Tức phụ: chỉ chung vợ, con dâu, nàng dâu, cháu dâu, ở đây chỉ các bà các cô đã có chồng nhiều chuyện ư náo nhiệt.

Mạnh Giác lẳng lẳng nhìn chằm chằm Lưu Bệnh Dĩ. Lưu Bệnh Dĩ bị hần nhìn tới mức da đầu ngứa ngáy, cười hỏi: “Người tại sao lại nhìn ta chằm chằm như thế?”

Mạnh Giác hỏi: “Bệnh Dĩ, ta hỏi người một chuyện, người phải nói thẳng nói thật.”

Lưu Bệnh Dĩ thấy Mạnh Giác thần sắc trịnh trọng, suy nghĩ trong nháy mắt, đáp: “Người hỏi đi!”

“Khi còn bé người có từng nhận giày thêu của một nữ hài tử?”

Lưu Bệnh Dĩ ngậy người một lát, bắt đầu cười ha ha, “Ta còn tưởng rằng vấn đề của người là đại sự thiên hạ hưng vong gì đó, thế nhưng lại như thế này sao? Không có!”

“Người khẳng định? Không phải là không nhớ rõ đấy chứ?”

Lưu Bệnh Dĩ cười lắc đầu: “Khi còn nhỏ, trốn đông trốn tây, đúng là đi qua không ít nơi, cũng gặp qua không ít người, nhưng tuyệt đối chưa từng nhận giày thêu của nữ hài tử.”

Mạnh Giác cúi mắt thở dài.

Vân Ca hồ đồ, vậy mà hần cũng hồ đồ như thế! Vậy mà quên có một người bộ dạng cùng Lưu Bệnh Dĩ có chút giống nhau. Lưu Phát Lăng tám tuổi thì đăng cơ, địa vị cao quý là vua của một nước, xuất cung đi săn một lần động tĩnh cũng đều rất lớn, huống chi là đi tới Tây Vực xa xôi?

Thật sự không thể tưởng được hần đã tới Tây Vực, càng không thể tưởng tượng được người bạn cũ khi còn nhỏ trong lòng Vân Ca nhớ mãi không quên lại là Lưu Phát Lăng, mà không phải là Lưu Bệnh Dĩ.

Lưu Bệnh Dĩ buồn bực hỏi: “Mạnh Giác, về mặt của người tại sao lại kỳ quái như thế? Chẳng lẽ còn mong chờ ta đã từng nhận được giày thêu của nữ tử hay sao?”

Mạnh Giác nở nụ cười hàm chứa đau xót: “Ta đích thực hi vọng người nhận được giày thêu chính là người.”

Chỉ là không phải Lưu Bệnh Dĩ, mà là Lưu Phát Lăng.

Khi Hoắc Thành Quân nói cho hần biết nữ tử hoàng thượng dẫn theo tiến cung là Vân Ca, hần phỏng đoán buổi tối hôm đó người trong xe ngựa có lẽ chính là Lưu Phát Lăng. Nhưng hần nghĩ như thế nào cũng không hiểu thông, Vân Ca vì sao lại đồng ý ở bên cạnh Lưu Phát Lăng? Vân Ca hoặc là bị Lưu Phát Lăng coi là thích khách bắt giữ, hoặc là được Lưu Phát Lăng cứu, bất luận là loại khả năng nào, Vân Ca cũng không có thể đi theo Lưu Phát Lăng tới ở trong cung, hiện tại tất cả đều thực hợp lý.

Vân Ca đối với một người nhận sai như Lưu Bệnh Dĩ cũng đã không giống bình thường, hiện giờ nàng gặp được người đích thực trong lòng mình, làm sao lại có thể làm cho đối phương khổ sở thất vọng? Nghĩ đến trong phủ công chúa, một màn Lưu Phát Lăng phẩm đồ ăn, Mạnh Giác chỉ cảm thấy trong lòng đều là ớn lạnh.

Mạnh Giác đứng dậy rồi đi.

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Mạnh Giác, người vẫn không trả lời ta, người rốt cuộc là muốn như thế nào? Người nếu cứ tiếp tục dây dưa không rõ với Hoắc Thành Quân, ta sẽ không muốn giúp người tìm Vân Ca.”

Mạnh Giác đầu cũng không quay lại nói: “Ta đã tìm được Vân Ca, người không cần tìm nữa. Chuyện của ta và Hoắc Quang, sẽ có ngày nói rõ cho người.”

Lưu Bệnh Dĩ giật mình hỏi: “Người đã tìm được Vân Ca? Nàng ấy đang ở đâu?”

Mạnh Giác không trả lời câu hỏi của hắn, tự kéo cánh cửa rồi đi.

.....

Mấy tháng trước, rất nhiều quan viên và dân chúng còn không biết Mạnh Giác là ai, sau ngày hôm nay, tên Mạnh Giác cũng giống như tên Hoắc Quang, đã làm cho người khác biết rõ.

Một tháng trước, Hoắc Quang tiến cử Mạnh Giác, thỉnh cầu hoàng thượng sắc phong quan chức cho Mạnh Giác, cũng trình lên vài quan chức còn trống để cho hoàng thượng lựa chọn. Hoàng thượng lại thuận miệng phong cho Mạnh Giác một quan chức bên ngoài bách quan: Giám nghị Đại phu.

Tất cả mọi người vui sướng khi người gặp họa, biết vị Mạnh công tử này cùng Hoắc gia tiểu thư qua lại thân thiết, hoàng thượng làm như thế, có thể tưởng tượng trong lòng Hoắc Quang không thoải mái thế nào.

Cũng có lương quan hiền thần từng gặp Mạnh Giác, cảm thán rằng một nhân tài lớn lại bởi vì quân thần ngầm tranh đấu mà không được dùng tới. Cũng thật chẳng ngờ, hôm nay trên triều đình, chính là vị Giám nghị Đại phu không thuộc bách quan, do Hoắc Quang chính miệng tiến cử này, đã lưu loát liệt kê thứ tự hơn hai mươi tội trạng của Hoắc Quang:

- Thân ở địa vị cao, mặc dù tự thân chinh đốn, nhưng lại chưa tề gia. Đây là tội thứ nhất.
- Bằng chứng gia nô Hoắc phủ đều ý thế hiếp người, cường bá Hồ cơ* bán rượu, đây là tội thứ hai.

*Hồ cơ: chỉ phụ nữ người Hồ.

- Thân thích của Hoắc phủ nhân dựa vào quyền thế Hoắc phủ, dòn ép nâng giá lương thực, mua giá thấp, bán giá cao, thủ đoạn lừa gạt lũng đoạn thị trường, giành được món lãi kếp sù. Đây là tội thứ ba.
- Quân gia Vương thị tranh đường với quan viên, không chỉ không dựa theo pháp quy nhường đường của dân và quan, ngược lại còn xúi giục thủ hạ ra tay đánh quan viên triều đình ngay trên đường. Đây là tội thứ tư.

Nếu nói là quan trọng, thì quan viên trong triều đình xoay người một cái đều không khỏi đắc tội như vậy, có lẽ cần thận tìm kiếm, người nào người nấy cũng đều có thể có một hai tội. Nhưng nếu nói là không quan trọng, những chuyện ăn mặc như vậy của dân gian bách tính, cơ hồ mỗi một chuyện đều chạm vào tận đáy lòng của dân chúng.

Dân chúng sợ cái gì? Bọn họ cũng sẽ không quan tâm tới người, người nào là Tư Mã kiêu ngạo, người nào là tướng quân kiêu ngạo, bọn họ chỉ sợ quan viên dựa vào quyền khinh người, lấy quyền mưu cầu tư lợi, lấy quyền lừa gạt dân chúng.

Mạnh Giác vì lợi ích người dân, không sợ cường quyền, hình tượng cương trực công chính theo tấu chương hấn buộc tội Hoắc Quang truyền khắp trong ngoài triều đình, đầu đường cuối ngõ thành Trường An.

Dân chúng đồng thanh chúc tụng nhau, xuất hiện một vị quan thực sự tốt, là một vị thanh thiên lão gia thực sự quan tâm tới bọn họ. Hồ cơ bán rượu được tự do, bắt đầu làm quầy bán rượu.

Người mua rượu xếp thành hàng dài, vừa mua rượu, vừa nghe kể chuyện, chuyện về một người là mỹ mạo thiếu phụ lưu lạc tha hương, kiên cường thủ tiết, một người dựa vào quyền thế Đại Tướng quân Đại Tư Mã khinh người ác bá, chuyện kể có thể nói hữu thanh hữu sắc (thành ngữ chỉ sự sinh động, bóng bẩy).

Có người rượu vào thêm hưng phấn, đem câu chuyện về Hồ cơ viết thành thi phú, rất nhanh được bắt đầu truyền xướng ngay tại lầu trà quán.

"Kim hữu Hoắc gia nô
Tính Phùng danh Tử Đô.
Y ý tương quân thể
Điều tiểu tửu gia Hồ.
Hồ cơ niên thập ngũ
Xuân nhật độc đương lư.
Trường cư liên lí đới,
Nghiêm tụ hợp hoan nhu.
Đầu thượng Lam Điền ngọc
Nhĩ hậu Đại Tần châu.
Lương hoàn hà yếu diệu,
Nhất thể lương sở vô.
Nhất hoàn ngũ bách vạn,
Lương hoàn thiên vạn dư.
Bất ý Kim ngô tử
Phinh đình quá ngã lư.
Ngân yên hà dục dục,
Thúy cái không trì trừ.
Tự ngã cầu thanh tửu,
Ty thẳng đề ngọc hồ.
Tự ngã cầu trần hào,
Kim bàn quá lí ngư.
Di ngã thanh đồng kính,
Kết ngã hồng la cư.
Bất tích hồng la liệt,
Hà luận khinh tiện khu!
Nam nhân ái hậu phụ,
Nữ tử trọng tiền phu."
Bản dịch của Diệp Luyện Hoa, nguồn thivien.net
Vũ lâm lang
(tác giả: Tân Diên Niên)
Nay có Hoắc gia nô
Họ Phùng tên Tử Đô.
Nhờ tướng quân cậy thế,
Gheo nàng bán rượu Hồ.
Nàng Hồ mười lăm tuổi,

Ngày xuân đứng bên lò.
Vạt dài thắt một dải,
Áo hợp hoan ống to.
Trên đầu Lam Điền ngọc,
Sau tai Đại Tần châu.
Búi tóc sao yểu điệu,
Trên đời chẳng thấy đau.
Một búi năm trăm vạn,
Hai búi ngàn vạn dư.
Kim ngô từ đâu bỗng,
Ầm ỉ đến nhà ta.
Yên bạc sao chói loá,
Chân chừ mãi lộng hoa.
Bảo ta tìm rượu ngọt,
Đầy bầu ngọc mang ra.
Bảo ta tìm nhấm quý,
Mâm vàng, cá chép hoa.
Đưa gương đồng một mảnh,
Cổ áo hồng dính lên.
Chẳng tiếc áo bị rách,
Chẳng nói rẻ tấm thân.
Nam nhi yêu vợ mới,
Nữ tử trọng chồng xưa.

Do câu đầu bài này không giống với câu đầu bản phiên âm Hán Việt do Diệp Luyến Hoa dịch nên mình có sửa lại một chút, câu đầu Diệp Luyến Hoa dịch là: Xưa, người nhà họ Hoắc

Ngẫu nhiên có người đã gặp Mạnh Giác, sau khi kể xong chuyện Hồ cơ chịu nhục, lại tự hợp đồng đảo mọi người giảng giải về lời nói và việc làm của Mạnh Giác, nói là bởi vì hắn ngay thẳng cương trực, cho nên Hồ cơ mới được tự do.

Còn có người nhớ lại năm đó khi Hoắc phủ mở tiệc chiêu đãi hiền lương, Mạnh Giác tài hoa cơ trí, phong thái nhanh nhẹn.

Thiếu niên nhà ai có đủ phong lưu?

Mạnh Giác dung mạo xuất chúng, lời nói và việc làm không chê vào đâu được, khinh thường quyền quý, tranh tranh thiết cốt* khiến cho hắn trở thành người trong mộng của vô số tiểu thư khuê nữ trong thành Trường An.

*Tranh tranh thiết cốt: về nghĩa đen chỉ xương cứng như sắt, ở đây chỉ một nam nhân mạnh mẽ, anh dũng.

Trong tiếng hát của ca nữ ấm áp êm dịu, tại sân khấu phong nguyệt của Hồng Tự lâu đầy chật người, thanh danh Mạnh Giác cùng với câu chuyện trong lời ca truyền xướng khắp Trường An, thậm chí còn truyền ra khu vực bên ngoài.

.....

Hoắc phủ, thư phòng.

Hoắc Vũ vẻ mặt khẩn trương cấp bách: “Nay có Hoắc gia nô, họ Phùng tên Tử Đô. Nhờ tướng quân cậy thế, ghẹo nàng bán rượu Hồ. Cha, cha xem xem! Mạnh Giác này mang Hoắc phủ chúng ta ra bốn cột như thế này, dù là phải nhẫn, nhưng không ai có thể nhẫn như vậy! Con thấy từ lâu truyền xướng cũng đều là quỷ kế một tay hấn bày ra, hấn thật là cho rằng có hoàng thượng che chở, Hoắc gia chúng ta không có cách nào đối phó hấn hay sao? Hừ!”

Hoắc Quang vẻ mặt thản nhiên, sau khi đọc xong toàn bộ lời thơ, mỉm cười khen: “Trình bày thích đáng, kết mở tự nhiên, thơ hay.”

Hoắc Vũ sững sờ: “Cha?”

Hoắc Quang nhìn hấn thờ dài, lắc đầu nói: “Nếu con có được một nửa trí mưu của Mạnh Giác, thì tại sao ta lại phải muốn có được một đứa con rể như vậy chứ?”

Hoắc Vũ tay không khỏi nắm chặt thành quyền, nội tâm kích động phần nộ, miệng cũng không dám phản bác lời Hoắc Quang vừa nói. Hoắc Sơn nói: “Bá bá, chất nhi có biện pháp có thể không lộ dấu vết trừ bỏ Mạnh Giác, chỉ là chỗ muội muội...”

Hoắc Quang cắt ngang lời Hoắc Sơn, trong mắt đều là mỉa mai: “Tính giết chết Mạnh Giác? Mấy đứa tính toán dùng mình thương? Hay là ám tiễn? Minh thương, Mạnh Giác là Giám nghị Đại phu, Tiên hoàng có khẩu dụ ‘Bên ngoài bách quan’, sống chết của hấn ngay cả hoàng thượng cũng không thể tùy tiện quyết định, huống chi hiện tại lại có hoàng thượng âm thầm trợ giúp, thương của cháu còn chưa kịp nhanh, hoàng thượng đã không cho phép cháu đâm ra, cháu có thể làm được gì? Ám tiễn, hiện tại khắp thiên hạ ai cũng biết Mạnh Giác đắc tội với Hoắc thị, nếu hấn chết không minh bạch, Hoắc gia ‘mưu hại trung lương’, tội danh gian thần nghịch tặc cũng đã định rồi. Hoàng thượng sợ chính là chúng ta không phạm sai lầm. Chúng ta nếu trước mắt dân tâm, trong dân gian tội ác chồng chất, hủy hoại chính là thanh danh, nền tảng của gia tộc. Nền tảng mà không tồn tại, miếu đường ở trên lấy gì làm chỗ dựa?”

Hoắc Sơn, Hoắc Vân nghe được sững sờ, trong lòng tuy là không phục, nhưng lại không dám nói câu nào.

Hoắc Vũ tức giận nói: “Chuyện này cũng không thể, chuyện kia cũng không thể, chẳng lẽ chúng ta không thể làm gì được sao?”

Hoắc Quang nghiêm mặt nói: “Đương nhiên là có thể làm. Chuyện cần làm thứ nhất chính là chỉnh đốn lại nhóm của mấy đứa trong phủ đệ một lượt cho tốt, lần sau nếu lại có sự việc hoang đường như thế này phát sinh, nô tài của ai, ta sẽ xử lý người đó.”

Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân đưa mắt nhìn nhau, đều cúi đầu, khẩu phục tâm không phục đáp lời: “Vâng!”

“Thứ hai,” Hoắc Quang chỉ chỉ vào bài thơ trên bàn, “Người có văn chương hay như vậy mà lại có thể không dùng nhân rồi trong dân gian, ta đây là một Đại Tư Mã thất trách, mấy đứa mau đi tìm người này tới đây, khoản đãi cho tốt, trọng dụng đúng chỗ, tất cả đều là kỳ tài.”

Hoắc Vũ vẫn không chịu nói lời nào, Hoắc Sơn và Hoắc Vân đều trả lời: “Chất nhi nhất định làm theo.”

“Thứ ba, về sau trên triều đình thấy Mạnh Giác, có khả năng bao nhiêu khách khí thì dùng bấy nhiêu khách khí, nếu để cho ta thấy ai gây chuyện, nhẹ thì dùng gia pháp, nặng thì dùng quốc luật xử trí.”

Ba người cũng không lên tiếng, ánh mắt Hoắc Quang thất vọng xẹt qua trên người cả ba bọn họ, đập mạnh bàn trách mắng: “Hoắc Vũ?”

Hoắc Vũ nhìn thấy ánh mắt phụ thân, rùng mình một cái, lập tức đứng lên, sợ hãi đáp: “Nhi tử hiểu rõ.”

Hoắc Sơn và Hoắc Vân cũng vội vàng đứng lên, hành lễ nói: “Chất nhi cũng hiểu rõ.”

Hoắc Quang nhìn ba người bọn họ, khuôn mặt lộ ra vài tia mỉm cười, thở dài một tiếng, phất phất tay để cho bọn họ lui xuống. Khi ba người đi ra, đúng lúc chạm mặt Hoắc Thành Quân. Hoắc Thành Quân hành lễ với ba ca ca, Hoắc Vũ hừ lạnh một tiếng: “Mắt nhìn của muội thật tốt!”, mặt lạnh lùng, phất tay áo rời đi.

Hoắc Sơn, Hoắc Vân cũng quay sang Hoắc Thành Quân cười ha ha mấy tiếng, rồi vội vàng rời đi. Mắt Hoắc Thành Quân rơm rớm lệ, cắn chặt môi, nước mắt mới không rơi xuống. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ nhìn thấy phụ thân đang nhắm mắt dưỡng thần, dưới khuôn mặt thanh tao quắc thước ẩn giấu một mệt.

Trong mấy ngày này, tóc của phụ thân dường như bạc thêm nhiều hơn, hai bên tóc mai đã bạc đi nhiều khiến cho phụ thân thoát nhìn có vẻ già hơn so với tuổi thật rất nhiều. Thành Quân trong lòng áy náy, đau xót, bị thương đều có, bước nhẹ mấy bước, đi đến phía sau phụ thân, giúp người xoa huyết thái dương.

Hoắc Quang không có mở mắt, chỉ cười gọi một tiếng: “Thành Quân?”

Thành Quân đáp: “Phụ thân nếu mệt mỗi, thì nằm nghỉ một lát đi!”

Hoắc Quang mỉm cười nói: “Mệt chính là ở trong tâm. Thành Quân chuyện đã xảy ra mấy ngày nay con hẳn là cũng biết, không cần phải giữ trong lòng, chuyện lần này là do cha sơ suất, không có xử lý tốt.”

Thành Quân mấy ngày này đều đối mặt với không phải là ánh mắt mẫu thân trách cứ thì là lời nói lạnh nhạt của huynh trưởng, nghe được lời nói của phụ thân, nước mắt không kiềm chế được, rơi xuống từng giọt.

Hoắc Quang khe thở dài, kéo Thành Quân đến tới trước mặt, lại coi như nàng giống một tiểu cô nương để ngồi ngay trên đầu gối của mình, lau nước mắt cho nàng, “Nha đầu ngốc, khóc cái gì mà khóc chứ? Nữ nhân Hoắc gia chúng ta muốn gả cho ai mà chẳng gả được chứ? Cha nhất định để cho con chọn một người tốt nhất.”

Hoắc Thành Quân thương tâm khó dần lòng được, gục xuống người phụ thân khóc lên, “Cha, thực xin lỗi.”

Hoắc Quang vỗ nhẹ lên tóc Hoắc Thành Quân, khe mỉm cười nói: “Nha đầu ngốc, con làm sao phải thực xin lỗi cha? Con có thể coi trọng Mạnh Giác, là ánh mắt của con tốt. Mạnh Giác không thể cưới được con, là hẳn không có phúc phận.”

Hoắc Thành Quân khóc hồi lâu, khổ sở, áp lực ở trong lòng đều theo tiếng khóc vơi bớt, dễ chịu rất nhiều, chậm rãi kìm hãm nước mắt, “Cha, cha định làm như thế nào?”

Hoắc Quang không đáp mà hỏi lại: “Theo con thì, xử trí như thế nào là thỏa đáng nhất?”

Hoắc Thành Quân giữa đầu nói: “Tu thân dưỡng tính, không xử trí là tốt nhất.”

Hoắc Quang nghe xong, chỉ nhìn chăm chú vào Hoắc Thành Quân, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Hoắc Thành Quân trong lòng bất an, “Cha, cũng không phải con gái muốn nói giúp Mạnh Giác. Mạnh Giác mặc dù liệt kê ra hơn hai mươi tội trạng của Hoắc gia, nhưng hẳn cũng không dám khinh suất mà chạm uy hống, không có một tội gì thực sự liên quan tới cha, khuyết điểm duy nhất của cha chính là tiết chế kẻ dưới không nghiêm. Chỉ cần thanh danh của cha chưa thực sự bị hao tổn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, Hoắc thị chúng ta cũng có thể vẫn hồi. Hiện tại Hoắc phủ đang ở đầu gió, dưới con mắt theo dõi của nhiều người bất luận là làm chuyện gì, chỉ sợ đều không tránh được làm nhiều sai lầm. Nếu bị người có tâm lợi dụng, lại chế ra một bài văn chương gì đó, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả phụ thân cũng sẽ chịu liên lụy. Cho nên đối với những lời mắng chửi người trong Hoắc phủ chẳng những không cần trách phạt, mà phản ứng là lấy lễ đối đãi, khiến cho người khác thấy rằng Hoắc phủ khoan dung, đồng thời chính đồn Hoắc phủ. Dù sao Hoắc phủ hiện giờ là cây to đón gió, lại là cái gai trong mắt hoàng thượng, nếu không chính đồn, cho dù hôm nay không có Mạnh Giác, ngày khác nếu xảy ra chuyện gì, vẫn sẽ có những người khác đứng ra.”

Hoắc Quang thở dài một tiếng, đỡ vai nâng Hoắc Thành Quân nói: “Tại sao con lại sinh ra là nữ nhi chứ? Nếu con là nam nhi, cha cũng không cần lo nghĩ như thế.”

Vị Ương Cung, Tuyên Thất Điện.

Một phòng ẩm áp, một phòng thơm mát, một phòng đầy tiếng nói cười.

Xung quanh người Vân Ca có đặt mấy tấm thảm lông dê, nàng lười biếng nằm ở trên giường, vừa nói vừa cười. Lưu Phát Lăng ngồi cạnh bếp lò đặt bên giường của Vân Ca, không dùng tọa thấp*, chỉ dùng một tấm thảm bên trên có đặt thêm một miếng da bạch hổ, hẳn nửa dựa vào thành giường, một tay cầm que cời than, đang gõ vào bếp lò hạn định thời gian.

*Tọa tháp: đại khái là một loại ghế ngồi gì đó trong cung, mình cũng chưa tìm hiểu rõ được.

Vân Ca lúc đầu đang nói tới nàng gặp được nữ vương Tiểu Nguyệt Thị như thế nào. Trung Nguyên từ Viêm Hoàng nhị đế*, trải qua vô số đế vương, nhưng chưa bao giờ có một nữ nhân làm vua, cho nên khi Lưu Phất Lãng nghe được quân vương Tiểu Nguyệt Thị là nữ tử, cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú.

*Viêm Hoàng nhị đế chỉ Viêm đế và Hoàng Đế, mình có chú thích ở chương trước.

Nhưng Vân Ca này là một người nói huyền thuyên, xuất phát từ bờ sông Khổng Tước bắt đầu nói, kể suốt một ngày, vẫn không kể tới đoạn nàng đến Tiểu Nguyệt thị. Trên đường gặp phải người nào cũng phải kể, mua được tân kỳ ngoạn nghệ (đồ chơi có kỹ nghệ mới lạ) gì đó cũng phải kể, ăn cái gì ngon cũng muốn kể, Lưu Phất Lãng phỏng chừng, chiếu theo tật xấu nói chuyện tào lao của Vân Ca, chờ nàng kể tới nữ vương Nguyệt Thị, cũng phải hết năm.

Lưu Phất Lãng bắt đắc dĩ, đành phải quy định thời gian cho nàng, nếu không có sự tình khẩn yếu, hẳn dùng que cời than hạn định, khi nào que cời than gõ xong, Vân Ca sẽ nhanh chóng kể xuống đoạn cuối.

Nghe thấy tốc độ của Lưu Phất Lãng dần dần nhanh hơn, tốc độ nói của Vân Ca cũng càng lúc càng nhanh, thế nhưng có nhanh như thế nào, cũng không thể kể xong câu chuyện của nàng được, nên gấp đến độ bỗng chốc từ trên giường ngồi dậy, đi túm lấy cánh tay Lưu Phất Lãng. Nàng vừa ấn cánh tay Lưu Phất Lãng, không cho hắn gõ tiếp, vừa cực kỳ nhanh kể tiếp, “Huynh không biết ca nữ kia ngày thường xinh đẹp biết bao nhiêu, tiếng ca của nàng êm tai biết bao nhiêu, khi chúng ta nghe được tiếng ca của nàng, đều quên phải lên đường... A! Không được gõ... Không được gõ... Huynh nhất định phải nghe. . . Nghe hay lắm mà... Ngay cả Tam ca của ta phải dừng chân nghe tiếng hát...”

Lưu Phất Lãng xụ mặt, làm bộ muốn gõ tiếp, Vân Ca vội cau mày, liền một mạch, không hề dừng lại bắt đầu kể tiếp: “Làn da của nàng so với phấn còn trắng hơn vòng eo so với liễu còn mỏng hơn khi nàng thấy chúng ta thì đi theo sau lạc đà của chúng ta ca hát lạc đà của chúng ta khi nghe được thì không chịu bước đi tiếp nữa ta bèn cho nàng một thỏi bạc nhưng nàng không muốn chỉ nói là thầm muốn xem dung mạo của A Trúc nhà chúng ta huynh nói xem nàng kỳ quái hay không kỳ quái vì sao lại muốn xem dung mạo của A Trúc* nàng cũng không phải nam...”

(Chú ý: câu siêu dài này không có dấu phẩy nào, không phải mình quên, mà do Vân Ca nói một hơi không ngắt nghỉ.)

*A Trúc là nha hoàn bên người Tam ca của Vân Ca, đến mức nấu ăn cũng bịt mặt đó mà, xem lại chương 2.1 quyển Thượng nhé.

“Ồi chào!” Nói một hơi thực sự chỉ được tới vậy, Vân Ca hét lớn một tiếng, vịn vào thành giường thở sâu, một tay còn không quên túm cánh tay Lưu Phất Lãng, “Ta còn... còn phải... kể tiếp chuyện. Ta còn phải... nhanh chóng...!”

Lưu Phất Lãng lo lắng Vân Ca sẽ ho khan, nhưng nhìn thấy nàng đang thở hổn hển có chút cấp bách, lúc đó mới yên lòng. Mắt thấy cánh tay Lưu Phất Lãng lại chuẩn bị giơ lên, Vân Ca vội mặt cầu xin, người này sao mà không hề có chút tấm lòng thông cảm như vậy? Nàng dứt khoát cả người trượt xuống dưới giường, hai tay nắm lấy hai cánh tay của hắn, người chấn ở trước mặt hắn, để xem hắn tiếp tục gõ như thế nào?

Lưu Phất Lãng nhìn vẻ mặt vừa hung dữ vừa chờ mong của Vân Ca, thần nhiên nói: “Mau tránh ra.”

Vân Ca lắc đầu, rất kiên trì.

Lưu Phất Lãng mặt không chút thay đổi nhìn phía sau Vân ca. Vân Ca chợt thấy có một mùi lạ, xoay đầu lại, mới phát hiện không biết khi nào tấm thảm lông dê của nàng rơi xuống phủ lên lò than bằng đồng, đã bị hơi lửa cháy đen, mắt thấy ngọn lửa chuẩn bị bốc lên.

Dưới tình thế cấp bách, Vân Ca vội vàng vợ lấy đồ vật xung quanh. Lưu Phất Lãng lẳng lặng đưa bình nước sớm cầm trong tay tới cạnh Vân Ca, Vân Ca thuận tay lấy qua, lập tức dội vào, theo tiếng “xì xì”, khói đen bốc lên, cả phòng bốc mùi lông dê cháy xém khó ngửi, còn có nước đọng.

Vân Ca bịt mũi, “Huynh... huynh đã nhìn thấy, tại sao còn không sớm lấy thảm ra?”

Lưu Phát Lăng trong mắt mang theo ý cười, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, “Ta muốn dùng que cời than đẩy ra, nhưng nàng không cho.”

Vân Ca trừng nhìn Lưu Phát Lăng, tức cười!

Nhưng đúng là lỗi của nàng rồi!

Lục Thuận ở ngoài điện vừa bật mũi, vừa thò đầu vào nhìn. Lưu Phát Lăng kéo Vân Ca đi ra bên ngoài, khi đi qua Lục Thuận phân phó: “Hãy mau thu dọn bên trong.”

Lục Thuận vội cúi đầu đáp “Vâng.”

Vu An thấy hoàng thượng và Vân Ca muốn đi ra ngoài, vội vàng sai người mang áo khoác đến. Một chiếc áo khoác ngoài bằng lông hồ ly đỏ rực như lửa, một chiếc áo khoác ngoài bằng lông hồ ly đen tuyền. Lưu Phát Lăng trước cầm áo khoác màu đỏ, khoác vào xong cho Vân Ca, rồi mới khoác áo ình.

Hai người dọc theo tường của Tuyên Thất Điện chậm rãi đi tới. Không có mục đích gì đặc biệt, chỉ tùy ý bước đi. Khi Vân Ca nhìn thấy cửa cung cách đó không xa, đột nhiên ngừng bước chân, như có điều suy nghĩ. Lưu Phát Lăng theo tầm mắt Vân Ca, nhìn về phía ngoài cung, “Muốn đi ra ngoài đi một chuyến sao?”

Về mặt Vân Ca có chút cô đơn: “Nghe nói hài tử của đại ca và Hứa tỷ tỷ đã ra đời rồi, bọn họ trước kia nói muốn cho đứa bé nhận ta là cô cô.”

Lưu Phát Lăng hỏi: “Đại ca mà nàng nói chính là người mà nàng nhận sai kia, Lưu Bệnh Dĩ?”

Vân Ca gật gật đầu.

Lưu Phát Lăng suy nghĩ một lát, đầu cũng chưa quay lại, nói lớn: “Vu An, đi chuẩn bị ngựa xe, chúng ta xuất cung một chuyến.”

Vu An nhìn nhìn sắc trời, có chút khó xử, trời đã dần tối, lại là vội vàng xuất cung, không thỏa đáng lắm. Thế nhưng hoàng thượng không nên xuất cung, hiển nhiên lại càng không thỏa đáng, chỉ có thể phân phó người đi chuẩn bị chu đáo.

Vu An đóng vai xa phu, tự mình đánh xe, “Hoàng thượng, đi đâu vậy?”

Lưu Phát Lăng nói: “Nhà Lưu Bệnh Dĩ.”

Vu An tay vừa muốn giơ roi đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Thất Hỉ bên cạnh một cái, Thất Hỉ lập tức gật gật đầu, biểu thị nhất định sẽ cẩn thận.

.....

Mùa đông, trời tối rất sớm, tiết trời lại lạnh, Hứa Bình Quân sớm đã nấu cơm ăn, đốt lửa dưới kháng*, ấm áp áp, một nhà ba người đều ở trên kháng.

*Kháng hay còn gọi là giường lò, ở miền bắc Trung Quốc, trời rất lạnh, do đó người ta xây bục – mình không tìm được người ta xây bục này bằng gì, có khả năng là đắp đất chằng – đốt lửa ở dưới đó rồi ngủ ở trên cho ấm, nên còn gọi là giường lò.

Cửa lớn đóng lại, giữ lại ngoài đó tiết trời giá lạnh tới đóng băng. Nhi tử nằm ở trên kháng, ngủ say sưa. Lưu Bệnh Dĩ khoác một tấm áo bông cũ, ngồi ở bên cạnh nhi tử, xem Sử ký Tư Mã Thiên, tỉ mỉ suy nghĩ những điểm tốt xấu khi Lưu Triệt nắm quyền.

Hứa Bình Quân dựa vào một đầu kháng, trên đó đặt một chiếc bàn con, cầm một cây đũa, viết chữ trên bàn cát*, vừa viết đọc thầm, thập phần chuyên tâm. Lưu Bệnh Dĩ ngẫu nhiên liếc nhìn nàng, nàng cũng không thấy, Lưu Bệnh Dĩ không khỏi lắc đầu mà cười.

*Nguyên văn là từ sa bàn, có lẽ Hứa Bình Quân vì tiết kiệm nên lấy đũa tập viết trên một cái bàn nhỏ có đổ cát.

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, buổi tối mùa đông, mọi người đều ở trong nhà tránh rét, rất ít khi có khách tới thăm, có thể là ai?

Lưu Bệnh Dĩ vừa định đứng lên, Hứa Bình Quân đã nhảy xuống kháng, đi giày, lại tiện tay chỉnh lại váy, vội vàng chạy tới mở cửa, vừa hỏi: “Ai đó?”, vừa mở cửa ra.

Ngoài cửa một nam một nữ đứng sóng vai, khí vũ đẹp dễ lòng lấy vượt trội. Nam tử một thân áo khoác lông hồ ly đen tuyền, nữ tử khoác tấm áo lông hồ ly đỏ rực như lửa hiềm thấy, một người vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, một người vẻ mặt tươi cười xinh đẹp, lạnh lùng và ấm áp, trong sự không phù hợp lại lộ ra hài hòa khác thường.

Hứa Bình Quân khẽ nhếch miệng, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời. Vân Ca thấy Hứa Bình Quân hai mắt mở lớn, cười nghiêng đầu quay sang nói với Lưu Phát Lăng: “Ta nhất định là đã ăn nhiều quá rồi, béo tới mức ngay cả tỷ tỷ của ta cũng không nhận ra ta!”

Hứa Bình Quân nước mắt vòng quanh, tức thì vội vàng ôm lấy Vân Ca. Nàng thật sự sợ là cả đời này không có cơ hội bù lại những hổ thẹn, những gì nàng thiếu Vân Ca, hôm nay ông trời lại đưa Vân Ca đến trước mặt nàng.

Vân Ca tuy biết rằng Hứa Bình Quân thấy nàng chắc chắn kinh ngạc, nhưng không ngờ đến nàng ấy phản ứng kịch liệt như thế, trong lòng cảm động, cười nói: “Làm mẹ rồi mà lại giống như trẻ con vậy, thế thì sao mà mang theo tiểu hài tử được?”

Hứa Bình Quân lặng lẽ lau đi lệ nơi khóe mắt, cầm tay Vân Ca, kéo nàng vào trong phòng, “Bệnh Dĩ, Bệnh Dĩ, chàng xem ai tới?”

Lưu Bệnh Dĩ buông sách, đưa mắt lên là nhìn thấy Vân Ca, vội vàng định nhảy xuống kháng đi giày, nhưng nhìn thấy nam tử đi theo sau Vân Ca, hấn ngăn ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi, rút cuộc chân trần đã nhảy xuống đất, thân hình cố gắng ưỡn thẳng, vội vàng kéo Hứa Bình Quân và Vân Ca tới phía sau mình.

Lưu Phát Lăng tùy ý đứng, thản nhiên nhìn kỹ Lưu Bệnh Dĩ.

Lưu Bệnh Dĩ ngực kịch liệt phập phồng, trong mắt đều là đề phòng. Không khí quỷ dị, Hứa Bình Quân và Vân Ca nhìn nhìn Lưu Phát Lăng, lại nhìn sang Lưu Bệnh Dĩ, không rõ vì sao mà hai người xa lạ lần đầu gặp mặt lại gương cung bật kiếm, phản ứng và bộ dáng của Bệnh Dĩ giống như lúc nào cũng có thể độ sức và lấy mạng lẫn nhau.

Vân Ca từ phía sau Lưu Bệnh Dĩ bước ra, Lưu Bệnh Dĩ muốn kéo lại, nhưng chưa giữ chặt, Vân Ca đã đứng ở bên cạnh Lưu Phát Lăng, nói với Lưu Phát Lăng: “Đây là Bệnh Dĩ đại ca, đây là Hứa tỷ tỷ.” Rồi nói với Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân: “Huynh ấy là...” nhìn Lưu Phát Lăng nhưng bây giờ không biết nên giới thiệu như thế nào.

Hứa Bình Quân đứng kề vai bên cạnh Lưu Bệnh Dĩ, cầm tay Lưu Bệnh Dĩ đã nắm chặt thành quyền, mỉm cười nói: “Thiếp thân từng gặp qua vị công tử này một lần.”

Lưu Phát Lăng khẽ gật đầu với Hứa Bình Quân, “Lần trước vội vàng rời đi, còn chưa tạ ơn phu nhân chỉ đường.”

Hứa Bình Quân cười nói: “Công tử quá khách khí, công tử đã là bằng hữu của Vân Ca, vậy cũng là bằng hữu của chúng ta.” Nói xong, nhìn về phía Vân Ca, chờ nàng hồi lâu mà cái tên kia còn chưa nói ra khỏi miệng.

Vân Ca chợt dạ cười với Hứa Bình Quân, “Huynh ấy là... Lăng ca ca... của muội.”

Hứa Bình Quân ngăn ra, còn có người được giới thiệu như vậy sao? Một đại nam nhân, không họ không tên, chưa gặp qua ai được giới thiệu như vậy.

Nhưng Lưu Phát Lăng trong mắt lại mang theo ấm áp, nói với Hứa Bình Quân: “Tại hạ vừa hay cũng họ Lưu, cùng họ với tôn phu.”

Khiếp sợ của Lưu Bệnh Dĩ khi mới vừa nhìn thấy Lưu Phát Lăng đã qua, chậm rãi tỉnh táo lại, hiểu được nếu Lưu Phát Lăng đã biết sự hiện hữu của hắn, muốn mạng của hắn, cùng lắm chỉ cần một câu là được, hắn bất luận là hành động gì cũng là lấy trứng chọi đá, không bằng đơn giản thoải mái ứng đối.

Chỉ là.... Hấn mắt nhìn Hứa Bình Quân và đứa bé trên kháng... Chỉ là xin lỗi bọn họ, cuối cùng lại kéo hai người họ vào một thế giới nguy hiểm trùng trùng.

Lưu Bệnh Dĩ cười hướng Lưu Phát Lăng làm một vái chào, trước đi giày vào, lại bảo Hứa Bình Quân trước đi đặt mua một chút rượu và thức ăn đơn giản, dọn xong mấy chiếc bàn, mời Lưu Phát Lăng và Vân Ca ngồi vào trên kháng.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn Lưu Phát Lăng và Vân Ca, nội tâm kinh ngạc, khiếp sợ, khó hiểu, các loại tư vị đều có. Vân Ca cởi áo khoác, đá rơi giày xuống, bò đến bên trong kháng, nằm ở trước mặt nhi tử của Lưu Bệnh Dĩ ngấm nhìn. Đứa bé ngủ say chưa dậy, bàn tay nhỏ bé nắm thành một nắm tay nhỏ, thỉnh thoảng lại duỗi ra một chút, Vân Ca nhìn ngấm thắm cười một cái, hôn xuống trên mặt tiểu hài tử, “Ta là cô cô của con, có biết hay không? Mau gọi cô cô đi!”

Hứa Bình Quân bưng rượu đi ra, vừa sắp xếp rượu và thức ăn, vừa nói: “Còn lâu mới có thể nói được! Muội và Bệnh Dĩ đều là người thông minh nhưng sao chuyện này lại hồ đồ vậy, chàng cũng cả ngày nói với đứa bé ‘gọi cha’, cũng không ngấm lại xem nếu đứa bé hiện tại thật sự gọi cha được, còn không hù chết người khác sao?”

Lưu Phát Lăng bỗng nhiên nói: “Ôm đứa bé lại đây, để ta nhìn xem”

Vân Ca cười thật cẩn thận ôm lấy đứa bé, bước đến bên người Lưu Phát Lăng, để cho hắn nhìn. Lưu Bệnh Dĩ không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Phát Lăng. Lưu Phát Lăng cúi đầu nhìn đứa bé, cúi xuống một miếng hợp hoan ngọc bội mang theo bên người, đặt ở tấm chăn nhỏ quấn quanh người đứa bé, “Tới vội vàng, chưa mang lễ vật gặp mặt, cái này tạm thời biểu thị tâm ý.”

Hứa Bình Quân biết những gì trên người người này đều không phải vật tầm thường, không dám nhận, vội vàng chối từ.

Lưu Phát Lăng cười nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Tính ra, ta còn là trưởng bối của đứa bé này, lễ vật này không có gì là không nhận được.”

Lưu Bệnh Dĩ nhận đứa bé từ Vân Ca, giao cho Hứa Bình Quân, “Ta thay Hồ nhi tạ ơn... tạ ơn công tử.”

Vân Ca cười hỏi: “Hồ nhi là tên đứa bé sao? Đại danh gọi là gì?”

Hứa Bình Quân nói: “Còn chưa có nghĩ ra được, nên vẫn gọi nhũ danh*.”

*Nhũ danh: tên mẹ, hay tên cúng cơm, hay hiểu là tên gọi ở nhà cũng được.

Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên nói với Lưu Phát Lăng: “Xin công tử ban tên cho tiểu nhi.” Nói xong, nội tâm khẩn trương vạn phần, trên mặt lại không có biểu hiện gì cười nhìn Lưu Phát Lăng.

Vân Ca lại nhìn nhìn Lưu Bệnh Dĩ, lại nhìn sang Lưu Phát Lăng, không nói gì.

Lưu Phát Lăng trầm ngâm một lát, nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Hôm nay mới tiện tay lật giở ‘Dật Chu thư’, có nhìn thấy từ ‘Thích’, hay dùng chữ này làm tên có được không?”

Vân Ca nghiêng đầu suy tư: “Lưu Thích?”

Hứa Bình Quân vội đưa bàn cát cho Vân Ca, nhỏ giọng hỏi: “Vân Ca, viết như thế nào?”

Vân Ca kinh ngạc vui mừng, cười hỏi: “Tỷ tỷ ở học viết chữ?”

Vân Ca cầm bút viết xuống, cẩn thận viết cho Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân vội dụng tâm ghi nhớ, nhất thời cũng không biết có nhớ được không, chỉ cảm thấy chữ này rất lạ, con cái ở những gia đình bình thường không dùng tới những chữ lạ như vậy đặt tên, chỉ sợ đến lúc đó những người có thể gọi được không nhiều lắm. Lưu Bệnh Dĩ nghe thấy tên Lưu Phát Lăng đọc, nội tâm giống như được ăn định tâm hoàn (thuốc an thần), lo lắng về đứa bé tan đi, thực cung kính đứng lên, hành lễ với Lưu Phát Lăng: “Tạ công tử ban tên cho.”

Hứa Bình Quân thấy Lưu Bệnh Dĩ giống như thập phần hợp ý với tên này, cũng vội ôm đứa bé hành lễ tạ ơn với Lưu Phát Lăng. Lưu Phát Lăng chỉ hơi gật gật đầu, không nói gì thêm. Nhìn thấy những thế tre trên kháng, hấn hỏi Lưu Bệnh Dĩ: “Trong Sử ký* thích nhất là chương nào?”

*Là Sử ký do Tư Mã Thiên biên soạn.

Lưu Bệnh Dĩ do dự một lát, nói: “Ta gần đây thích đọc nhất là những chuyện Tiên hoàng trải qua khi còn trẻ tuổi.”

Lưu Phất Lăng nhẹ nhàng gạt đầu, lẳng lặng đánh giá bốn phía căn phòng. Lưu Phất Lăng không nói lời nào, Lưu Bệnh Dĩ cũng không mở miệng. Hứa Bình Quân cảm thấy là buổi tối hôm nay Lưu Bệnh Dĩ rất khác so với bình thường, biết sự tình có kỳ lạ, lại càng không dám tùy tiện nói chuyện. Vân Ca không để ý tới bọn họ, tự cúi đầu nhìn ngắm Hồ nhi, thường thường cúi xuống hôn lên mặt Hồ nhi một cái.

Gia đình này cũng không giàu có, nhưng bởi vì có một bà chủ khéo léo, cho nên vô cùng ấm áp. Lưu Phất Lăng nhìn qua một lượt trong phòng, từ bàn tới ghế, cuối cùng ánh mắt trở xuống trên người Lưu Bệnh Dĩ.

Lưu Bệnh Dĩ đang khoác trên người một chiếc áo bông cũ hiển nhiên đã dùng nhiều năm, cổ tay áo đã hơi sờn rách, lại được Hứa Bình Quân khéo léo cẩn thận sửa lại một lần, mấy miếng vá có màu sắc khác nhau, nhưng được Hứa Bình Quân làm giống như là hoa văn được cố ý thêu lên.

Lưu Bệnh Dĩ bình tĩnh tiếp nhận đánh giá của Lưu Phất Lăng, nếu như nói lúc mới vừa gặp mặt, Lưu Phất Lăng đang nhìn kỹ hẳn đánh giá để xem chính mình có nên ngồi xuống nói chuyện cùng hắn hay không, nhưng hiện tại Lưu Phất Lăng nhìn kỹ như vậy là định làm gì? Nhìn kỹ xem hoàng tôn như hắn đây có cuộc sống lụn bại thể nào sao?

Lưu Phất Lăng không phải người như vậy.

Tuy rằng hắn lần đầu tiên gặp Lưu Phất Lăng, nhưng hắn tin tưởng ánh mắt Vân Ca, càng tin tưởng phán đoán của mình. Lưu Phất Lăng kia rốt cuộc còn muốn biết gì nữa? Lưu Phất Lăng vì sao phải cố ý xuất cung tới gặp hắn?

Giữa một phòng yên lặng, Vân Ca vắn vắn thất lưng, nhảy xuống kháng, vừa đi giày, vừa nói: “Cũng đã muộn rồi, đại ca và Hứa tỷ tỷ cũng nên nghỉ ngơi, chúng ta trở về.” Nàng cầm áo khoác của Lưu Phất Lăng đến, Lưu Phất Lăng cũng đứng dậy, Vân Ca đứng ở một bên kiễng chân lên một chút, mới vừa gần cao bằng Lưu Phất Lăng, nàng cười giúp Lưu Phất Lăng khoác áo, rồi mới cầm áo khoác của mình tùy ý khoác lên người, chuẩn bị rời đi. Không ngờ Lưu Phất Lăng sớm có chuẩn bị, động tác của Vân Ca nhanh, động tác của Lưu Phất Lăng còn nhanh hơn, túm áo khoác của Vân Ca kiên quyết chỉnh lại cho thật tốt, Vân Ca chỉ có thể nhe răng nhếch miệng tùy ý để cho Lưu Phất Lăng loay hoay.

Hai người không hề phát ra tiếng động nào, lại rất là náo nhiệt, Hứa Bình Quân nhìn xem thiếu chút nữa cười ra tiếng. Lưu Phất Lăng sửa sang lại áo khoác cho Vân Ca xong, hai người mới một trước một sau ra cửa.

Lưu Bệnh Dĩ và Hứa Bình Quân tới cửa tiễn khách, nhìn thấy Vân Ca mới vừa kéo cánh cửa ra, ở chỗ tối lập tức đã có người nghênh đón, hầu hạ Lưu Phất Lăng và Vân Ca lên xe ngựa, sau khi Vân Ca lên xe, vẫn còn thò người ra cười vẫy vẫy tay với bọn họ.

Chờ xe ngựa hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm, Lưu Bệnh Dĩ mới khóa cửa lại. Trở lại trong phòng, sau một lúc lâu hắn cũng không nói chuyện. Hứa Bình Quân yên lặng ngồi vào bên cạnh hắn, thật lâu sau, khuyến nhủ: “Bất luận về sau phát sinh chuyện gì, tới lúc đi ngủ cũng cần phải đi ngủ thôi.”

Lưu Bệnh Dĩ cầm tay Hứa Bình Quân, “Cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ không được tốt, chuyện cho tới bây giờ, có một số việc không nên tiếp tục giấu giếm nàng nữa, bất luận tương lai phát sinh chuyện gì, dù sao cũng nên nói rõ cho nàng. Nàng có biết người vừa rồi tới là ai không?”

Hứa Bình Quân nói: “Người này phong thái cao quý sang trọng, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng sự lãnh đạm của hắn lại không hề làm cho người khác cảm thấy hắn kiêu căng, hắn còn. . . còn vô cùng uy nghiêm, là một loại uy nghiêm ẩn tàng, không giống uy nghiêm lộ ra bên ngoài của mấy vị quan lão gia. Lai lịch của hắn nhất định không giống người thường, nhưng mà bất luận hắn có lai lịch gì, nếu là bằng hữu của Vân Ca, cũng chính là bằng hữu của chúng ta. Đúng rồi, Bệnh Dĩ, chàng có nhận ra không? Ánh mắt của hắn và chàng có chút giống nhau. Thiên hạ to lớn, thật sự là không thiếu những điều lạ, người không biết còn cho rằng chàng và người đó là thân thích đấy!”

Lưu Bệnh Dĩ nắm chặt tay Hứa Bình Quân, giống như sợ nàng không tin, chậm rãi nói từng từ một: “Hắn chính là thân thích của ta, tính ra, ta hẳn là còn phải gọi hắn một tiếng ‘tổ phụ’, trong các huynh đệ của tổ phụ* ta, tổ phụ là lớn nhất, hẳn là nhỏ nhất, cho nên giữa hai huynh đệ hơn kém nhau hơn bốn mươi tuổi. Hẳn họ Lưu, tên là Phất Lăng, là đương kim Thánh thượng.”

*Tổ phụ: ông nội

Ánh mắt Hứa Bình Quân mở càng lúc càng lớn, nhưng con ngươi trong mắt thì càng lúc càng thu nhỏ lại, nhỏ tựa như một đầu mũi kim, tay chân cũng bắt đầu run rẩy, chẳng qua chỉ một thời gian ngắn, vậy mà trên trán đã có mồ hôi lạnh thấm ra dày đặc.

Lưu Bệnh Dĩ thở dài, ôm nàng vào trong lòng, “Bình Quân, thực xin lỗi, cả đời này đã làm cho nàng phải chịu khổ cùng với ta.”

Hứa Bình Quân trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, một hồi nghĩ tới huynh trưởng của hoàng thượng, đó không phải là Vệ Thái tử sao? Một hồi lại nghĩ tới cả nhà Vệ Thái tử đã chết thảm, còn nghĩ tới cho tới bây giờ Vệ Thái tử vẫn là điều cấm kỵ, nàng và Lưu Bệnh Dĩ có phải nên trốn đi không? Có thể trốn đi nơi nào? Một hồi lại nghĩ tới Lưu Bệnh Dĩ là hoàng tôn? Hoàng tôn?! Nói ẹ, chẳng phải phải hù chết bà sao, nàng lần này thực sự là đã lấy “quý nhân” đó! Thế nhưng “quý nhân” như vậy, mẹ tuyệt đối sẽ không muốn đâu. Hoàng thượng vì sao đột nhiên tới đây? Có phải muốn giết bọn họ hay không? Nàng có phải cũng được coi như một hoàng phi hay không?

.....

Hứa Bình Quân lúc thì cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc thì lại cảm thấy vô cùng hoang đường, không có một chỗ nào có thể dựa vào, nhưng vẫn có vòng ôm của một người lẳng lặng ôm lấy nàng. Tâm trí của Hứa Bình Quân chậm rãi hồi phục, gương mặt tựa vào đầu vai Lưu Bệnh Dĩ, bình tĩnh nói: “Thiếp nguyện ý theo chàng cả đời, thực có thể cả đời ở bên chàng, là phúc khí của thiếp.”

Lưu Bệnh Dĩ ôm chặt lấy Hứa Bình Quân, nhìn nhi tử đang ngủ say, chỉ cảm thấy đầu vai nặng trĩu, hẳn đã không chỉ có một mình nữa rồi, trước kia còn có thể ngẫu nhiên có lúc mỗi một suy nghĩ tìm cách vứt bỏ, hiện tại lại nhất thiết phải kiên định bước tiếp, chẳng những phải đi, còn nhất định phải đi tới khi có được thành tựu.

Đường, luôn luôn có người đi, chẳng lẽ ông trời để cho hắn sống sót, chỉ là vì để cho hắn tham sống sợ chết?

Hứa Bình Quân nhiều lần cân nhắc mỗi lời nói hành động của Lưu Phất Lăng lúc trước, muốn đoán ra tâm tư Lưu Phất Lăng, nhưng chỉ cảm thấy thập phần khó khăn. Lưu Phất Lăng từ đầu đến cuối, vẻ mặt vẫn thập phần thanh đạm, rất khó nhìn ra hỉ giận, nhưng mà Lưu Phất Lăng tuy rằng khó dò, Vân Ca cũng rất dễ đoán.

Mặc dù không biết Vân Ca sao lại trở thành bạn cũ của hoàng thượng, nhưng liên tưởng tới người ở ngoại thành hồ đồ chơi bởi lâu lổng lại có thể là hoàng tôn, trên đời này, Hứa Bình Quân đã thật sự không nghĩ ra được, còn có điều gì là không có khả năng.

“Bệnh Dĩ, Vân Ca đã biết thân phận của chàng sao? Dù cho hoàng thượng nghĩ như thế nào, Vân Ca nhất định sẽ không hại chàng.”

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Khi vừa tới Vân Ca hẳn là cũng không biết, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của nàng ấy lúc sau, chỉ sợ đã đoán được tám chín phần.”

Hiện tại Vân Ca không giống như Vân Ca ngày trước, Mạnh Giác đã làm tổn thương nàng sâu sắc, Vân Ca chỉ sợ sẽ không muốn tin tưởng bất cứ một người nào nữa. Vân Ca trước kia theo hắn đi tới mộ địa của Vệ Tử Phu, hơn nữa liên hệ tình hình hôm nay với những chuyện trước kia, Vân Ca cho dù không thể khẳng định hẳn là hậu nhân của Vệ Thái tử, cũng nhất định có thể biết được hắn có quan hệ quan hệ mật thiết với hoàng tộc.

Hứa Bình Quân trong lòng u ám, thở dài một tiếng, có Vân Ca ở đó, dù cho phát sinh chuyện gì, bọn họ luôn luôn có thời gian ứng đối. Không tiếp tục nghĩ tới quá khứ đau buồn đó nữa, cho dù. . . Cho dù tương lai thực sự phát sinh chuyện gì, nhưng ít nhất cũng phải bảo vệ Hồ nhi. Có lẽ đó cũng nhất định là nguyên nhân Bệnh Dĩ đã cố ý cầu hoàng thượng ban tên cho Hồ nhi. Chàng cầu không phải là tên cho nhi tử, mà

là tính mệnh của nhi tử. Mà hoàng thượng ban cho từ “Thích” kia, có lẽ cũng có thâm ý đặc biệt, cho nên Bệnh Dĩ mới cung kính hành lễ tạ ơn.

.....

Bên trong xe ngựa, Vân Ca cười khanh khách dựa trên tấm đệm tựa, nhưng lại khác thường một câu cũng không nói. Lưu Phát Lăng nhìn nàng một lát, “Lưu Bệnh Dĩ là tên giả mà hần dùng, tên thật của hần hần phải là Lưu Tuân. Trên người hần có miếng ngọc bội giống như của ta, đều là từ Hoà Thị Bích chạm thành, lại là do cùng một người thợ thủ công chạm khắc thành, cho nên sau đó làm cho nàng hiểu lầm. Hôm nay ta chỉ muốn gặp hần...”

Vân Ca giống như một con mèo thay đổi tư thế, để mình gần như nằm bò ra để thêm thoải mái một ít, cười nói: “Lăng ca ca, ta biết huynh sẽ không làm hại Bệnh Dĩ đại ca, vì cái hoàng vị chết tiệt đó mà máu chảy đã đủ nhiều rồi, huynh tuyệt đối sẽ không bởi vì huynh ấy là tôn tử của Vệ Thái tử mà muốn giết huynh ấy, ta mới không lo lắng về điều đó. Ta hiện tại chỉ cảm thấy buồn cười, như thế nào mà mỗi khi ta quen được một người họ Lưu, người nào người nấy nhất định cũng là người trong hoàng tộc? Ta còn đang cân nhắc ta còn quen biết người nào họ Lưu nữa không, tranh thủ xác định rốt cuộc là Vương gia, hay là hoàng tôn, đỡ phải lần sau lại đột nhiên kinh ngạc lần nữa.”

Lưu Phát Lăng nghe Vân Ca nói có chút hứng thú, “Nàng còn quen biết với người nào họ Lưu nữa?”

Vân Ca lè lưỡi, “Tự nhận là thiên hạ đệ nhất anh tuấn, đệ nhất tiêu sái, đệ nhất phong lưu, là người vô cùng không theo khuôn phép, là một chất nhi hoang đường nhất.”

Lưu Phát Lăng có chút kinh ngạc, “Lưu Hạ?” Vân Ca khi nào thì quen biết Lưu Hạ? Có lẽ chỉ có lần đi săn ở Cam Tuyền Cung đó, Vân Ca có cơ hội gặp Lưu Hạ, nhưng nếu gặp ở nơi đó, sao lại nói tới kinh ngạc khi biết là người hoàng tộc?

Vân Ca nghĩ đến Lưu Hạ, lại nhìn Lưu Phát Lăng, đột nhiên cười rộ lên, vỗ cái đệm, hết sức vui sướng. Lưu Phát Lăng nhìn thấy bộ dạng của nàng, cũng lộ ý cười, “Lần sau nhất định để nàng như ý, để cho hần khi thấy nàng, chấp vãn bối chỉ lễ, gọi nàng là cô cô.”

Vân Ca cười liên tục gật đầu, bóng dáng một người khác đột nhiên xẹt qua trong đầu nàng, vốn đang vui vẻ tức thì buồn tẻ vô vị. Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca bỗng nhiên cúi đầu, vui mặt trong tấm thảm, mặc dù không biết rốt cuộc là do nguyên nhân gì, nhưng biết là nhất định nàng đang nghĩ tới những chuyện trong quá khứ. Vì vậy không đi an ủi nàng, cũng không không có ý nói chuyện làm thay đổi sự chú ý của Vân Ca, chỉ lặng lẽ nhìn Vân Ca, dùng trầm mặc để cho Vân Ca có một thế giới của riêng mình.

Một hồi lâu sau, giọng nói có chút khó chịu của Vân Ca từ phía dưới thảm truyền tới, “Lưu Hạ tự mình tiến tới Trường An, hần và Mạnh Giác có quan hệ tốt lắm, coi như kết bái huynh đệ. Nhưng hai người bọn họ là bởi vì kết bái huynh đệ, mới đi cùng nhau, Mạnh Giác ở bên Lưu Hạ, đều không phải hoàn toàn là giao tình, Lưu Hạ đối với Mạnh Giác chỉ sợ cũng không chân chính tin tưởng.”

Lưu Phát Lăng mặc dù có chút ngăn ra, nhưng đối với nội dung nghe được cũng không quá để ý. Lưu Hạ nếu tuân theo quy củ sẽ không phải là Lưu Hạ, nhưng cái chính làm cho hần để ý chính là Vân Ca đối với hần hoàn toàn tin tưởng và tín nhiệm, không giấu giếm chút gì, lại còn để tâm suy nghĩ bảo vệ cho hần, lo lắng cho sự tín nhiệm của hần. Chỉ là, Vân Ca, nàng chính vì muốn một năm sau không hổ thẹn áy náy rồi đi, nên mới tốt như hôm nay?

24. Q.2 - Chương 6: Thì Thầm Nửa Đêm

Sáng tinh mơ, Lưu Bệnh Dĩ rời giường chưa lâu, đang cùng Hứa Bình Quân ăn điểm tâm thì có một người xa lạ tới cửa tìm hần.

“Xin hỏi Lưu gia Lưu Bệnh Dĩ có nhà không?”

Từ sau khi Lưu Phát Lăng đến, tâm trạng Lưu Bệnh Dĩ vẫn luôn căng như một dây cung bất lúc nào cũng có thể bắn ra, lúc này nghe được câu hỏi của người mới tới, hẳn cảm thấy rất cuộc thời điểm đó cũng tới.

Hắn vội buông bát đĩa, bước ra sân nghênh đón, “Chính là ta.”

Thất Hỉ cười hành lễ, Lưu Bệnh Dĩ vội đáp lễ, cười nói: “Chỉ là nhất giới thảo dân, không dám thụ lễ của công công.”

Thất Hỉ cười nói: “Lưu gia tâm tư thật là nhạy bén. Ta phụng mệnh Vu tổng quản tới đón người tiến cung, xe ngựa đã chờ ở bên ngoài.”

Hứa Bình Quân nghe được hai từ “Tiến cung”, chiếc bát trong tay nàng rơi xuống đất, “cạch” một tiếng, vỡ tan. Lưu Bệnh Dĩ xoay người lại nói với Hứa Bình Quân: “Ta đi rồi sẽ trở về, trong vai chỉ còn có một ít nước, nàng hãy chịu khó dùng tạm, không được tự mình đi gánh, chờ ta về, ta sẽ đi gánh.”

Hứa Bình Quân đuổi theo tới cửa, nước mắt đảo quanh bên trong hốc mắt, cố nén lắm mới không rơi xuống. Lưu Bệnh Dĩ dùng một ánh mắt thăm thiết nhìn nàng, cười thật có lỗi rồi theo Thất Hỉ lên xe ngựa. Hứa Bình Quân vịn vào khung cửa khóc không thành tiếng, trong lòng buồn bã bị thương, chỉ sợ hắn sẽ một đi không trở lại.

Đứa bé trong phòng giống như cảm nhận được thương tâm của mẫu thân, cũng khóc lên, người thì không lớn, nhưng tiếng khóc lại vô cùng lớn, Hứa Bình Quân nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, bỗng dừng bưng tỉnh, nàng không thể không làm gì mà ngồi chờ mọi việc phát sinh. Vào nhà mang đứa bé lên lưng, nàng vội vàng đi tìm Mạnh Giác. Đây là người duy nhất nàng có thể cầu cứu.

Xe ngựa chở Lưu Bệnh Dĩ đi thẳng tới khu vực cấm phía trước cửa cung, Thất Hỉ vén màn, mời Lưu Bệnh Dĩ xuống xe đi bộ. Sau khi Lưu Bệnh Dĩ xuống xe, giữa đầu nhìn Vị Ương Cung uy nghiêm, nội tâm có một loại cảm giác đau đớn tột cùng vừa muốn khóc, lại vừa có cảm giác bị kích thích muốn cười to ầm ĩ.

Sau mười mấy năm lang bạt kỳ hồ, hẳn lần này lại dùng một thân phận khác, một địa vị thấp kém đứng trước tòa cung điện này. Thất Hỉ thập phần khôn khéo, đứng một bên lắng lắng đợi, một lát sau mới nhắc nhở Lưu Bệnh Dĩ theo hắn đi vào.

Tường cung, hành lang dài, trụ vàng, lan can ngọc...

Mỗi một thứ, mỗi một vật đều vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Rất nhiều thứ đều từng xuất hiện trong ác mộng của hắn lúc đêm khuya, hôm nay coi như ông trời cho hắn một cơ hội nghiệm chứng, chứng minh những mảnh nhỏ trong mộng của hắn, là chân thật tồn tại, mà không phải là hắn ảo tưởng.

Thường ngày nếu có quan viên nào lần đầu tiên tiến cung, các hoạn quan đều thường vừa đi vừa chủ động giới thiệu đại diện vừa đi qua và một số quy củ cần lưu tâm, thứ nhất là để nhắc nhở đối phương không được sai lầm, thứ hai là trong lúc bắt chuyện, chủ động bày tỏ hảo ý, để ngày sau giữ lại vài phần giao tình.

Hôm nay, Thất Hỉ lại rất trầm mặc, chỉ mỗi khi đi qua đại diện, cúi đầu báo tên của các điện đó, những lúc khác, đều im lặng đi ở phía trước. Lưu Bệnh Dĩ đối với Thất Hỉ sinh vài phần hảo cảm, vội nói: “Đa tạ công công nhắc nhở.”

.....

Vị Ương Cung, Tiêu Phòng Điện.

Hoắc Quang tới đây yết kiến hoàng hậu, đang ở trước Thượng Quan Tiểu Muội khấu bái đại lễ. Trong lòng Tiểu Muội cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, nhưng đã biết rõ tính tình Hoắc Quang. Bất kể quan hệ bên trong là như thế nào, người này về cấp bậc lễ nghĩa nhất định sẽ không sai điểm nào.

Nàng là quân, mà ông ấy là thần.

Cho nên nàng chỉ có thể đoan đoan chính chính ngồi, nhưng phía dưới lại giống như có một cây kim đâm lên, chờ khi Hoắc Quang hành xong lễ, nhanh chóng ban ngồi cho Hoắc Quang.

Sau khi Hoắc Quang ngồi xuống, Tiểu Muội nhìn lướt qua hai bên, thái giám, cung nữ đều biết ý lui ra ngoài. Tiểu Muội dịu dàng hỏi: “Ngoại tử phụ* gần đây thân thể có khỏe không, ngoại tử mẫu** thân thể

có khỏe không, cữu cữu***, dì có khỏe không? Dì đã lâu cũng chưa tiến cung, ta rất muốn gặp dì, nếu dì rảnh rỗi, để cho dì tới gặp ta nhiều một chút.”

*Ngoại tổ phụ: ông ngoại, **ngoại tổ mẫu: bà ngoại, ***cữu cữu: cậu.

Hoắc Quang cười khom người: “Đa tạ hoàng hậu nương nương nhớ mong, trong nhà thần tất cả đều khỏe. Hoàng hậu nương nương cũng mạnh khỏe chứ?”

Tiểu Muội cúi đầu.

Đầu tiên là một nữ tử mới tới Tuyên Thất Điện, sau đó là một bản tấu chương về Hoắc phủ được người ta trình lên, với những việc mấu chốt thế này, câu hỏi này cũng không thể trả lời cho tốt được. Ngoại tổ phụ muốn đáp án là “tốt”, hay là “không tốt” đây?

Tiểu Muội lại cúi đầu, vắn vắn viên ngọc trên người, vô tình nói: “Hoàng đế đại ca ngẫu nhiên đến gặp ta, nhưng mà hần có chỗ ở của chính mình, chỗ này của ta cũng không được bài trí đẹp đẽ như Tuyên Thất Điện, cho nên hần không muốn ở lại chỗ này của ta.”

Hoắc Quang vừa sốt ruột lại vừa buồn cười, “Làm sao mà vẫn là một bộ dạng tiểu hài tử thế này? Máy lão ma ma trong cung cũng chưa giảng giải cho con sao? Hoàng thượng đúng là phải ở lại chỗ này của con.”

Tiểu Muội cong cong môi, “Bọn họ nói, ta không thích nghe. Trên giường của ta vừa vắn một người ngủ mới tốt, hai người ngủ rất chật, hơn nữa, hoàng thượng, hần luôn lạnh như băng, giống...” Tiểu Muội đưa mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai, mới nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng giống như tảng đá, ta không thích hần.”

Hoắc Quang đứng dậy đi đến bên cạnh người Tiểu Muội, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu Muội, về sau không được nói như thế nữa.”

Tiểu Muội cắn môi, ủy khuất nhẹ gật đầu.

“Tiểu Muội, dù cho trong lòng con nghĩ như thế nào, hoàng thượng chính là hoàng thượng, con nhất định phải tôn kính hần, lấy lòng hần, cố gắng làm cho hần thích con. Hoàng thượng đối với con tốt, con ở trong cung mới có thể vui vẻ.”

Tiểu Muội sợ hãi nhìn Hoắc Quang, trong mắt tràn đầy ủy khuất và nước mắt. Tiểu Muội lớn lên không giống cha cũng không giống mẹ, nhưng lúc này nét mặt có vẻ đau xót không chịu đựng nổi của nàng, đúng là thập phần rất giống Hoắc Liên Nhi. Hoắc Quang nghĩ đến Liên Nhi lúc nhỏ nếu có gì không vui, cũng giống như vậy, một câu cũng không nói, chỉ yên lặng rơi nước mắt, nghĩ vậy mọi đau xót, tức giận trong lòng ông ta tiêu tan toàn bộ.

Tiểu Muội sáu tuổi đã tiến cung, tuy có cung nữ lớn tuổi săn sóc, nhưng dù sao họ cũng là nô tài, rất nhiều chuyện sẽ không chỉ bảo được, cũng không dám chỉ bảo, huống chi có một số việc vốn là ông ta đã đặc biệt phân phó, không thể cho Tiểu Muội biết, cũng không hi vọng Tiểu Muội hiểu được.

Tiểu Muội không có người bạn nào cùng tuổi chơi cùng, luôn một mình ở trong phòng, vô tri vô giác tiêu phí thời gian, căn bản không có cơ hội biết rõ về nhân tình thế sự. Hoắc Quang nhìn Tiểu Muội chăm chú, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, nghĩ lại đôi lúc thấy Tiểu Muội không trưởng thành hiểu chuyện cũng có chỗ tốt, nếu nàng thật sự là một người tâm tư phức tạp, là một hoàng hậu thủ đoạn tàn nhẫn, ông ta sao dám yên tâm mà giữ lại Tiểu Muội?

Hoắc Quang không dám trả lời câu hỏi của chính mình, cho nên lúc này ông ta thật có vài phần vui mừng là Tiểu Muội mơ hồ, hồ đồ.

Hoắc Quang khẽ xoa xoa đầu Tiểu Muội, ôn hòa nói: “Đừng đau lòng, ngoại tổ phụ không có trách con. Về sau việc này cũng không cần con nhọc lòng lo nghĩ, ngoại tổ phụ sẽ chiếu cố tốt cho con, con chỉ cần nghe ngoại tổ phụ an bài là được rồi.”

Tiểu Muội cười nắm lấy ống tay áo Hoắc Quang, ra sức gật đầu. Hoắc Quang từ Tiêu Phòng Cung của Tiểu Muội đi ra. Suy nghĩ một chút, ông ta vẫn nên coi như trong lúc vô ý đi vòng đường xa, chọn đường bên dòng Thương Hà, đi tới hướng Ôn Thất Điện.

Trên mặt băng của sông Thương Hà.

Vân Ca, Mạt Trà, Phú Dụ ba người đang khí thế ngất trời chỉ huy một đám thái giám làm việc nọ việc kia. Vân Ca mang một đôi bao tay thêu hoa, vừa suy tư, vừa vụng về vẽ tranh. Mạt Trà và Phú Dụ hai người ở một bên vừa xem Vân Ca vẽ, vừa ríu ra ríu rít. Người một câu, ta một câu, nhất thời nói không câu nào vào với câu nào, lại còn nhao nhao tranh cãi. Tuy rằng trời đông giá rét, vạn vật tiêu điều, nhưng nhìn thấy mấy người này, lại chỉ cảm thấy thập phần náo nhiệt, hoàn toàn bừng bừng sức sống.

Ở Tiêu Phòng Cung này, tuy rằng trong cung luôn có những cây hoa được dày công chăm chút, bốn vách tường luôn có những cành dây leo dài xanh mướt buông xuống, trong lò phượng có đốt ngọc hoàng hương, thế nhưng cung nữ mặt mày nghiêm túc, thái giám lại thường im lặng ngồi tránh dưới tháp phượng, vẻ mặt âm u, hoàng hậu tự mình chơi với mình, khiến cho người ta chỉ cảm thấy giống như bước vào một căn phòng băng.

Hoắc Quang đứng bên nhìn, một lát sau mới có người phát hiện ra ông ta, mọi người lập tức nín thở bình tĩnh đứng yên, hành lễ vãn an ông ta. Hoắc Quang nhẹ quét mắt liếc nhìn bọn họ một cái, mỉm cười, ánh mắt dừng lại ở trên người Vân Ca. Vân Ca nhìn thấy Hoắc Quang, âm thầm lấp bắp kinh hãi, nhưng lại không lộ vẻ bất an, nghênh đón ánh mắt Hoắc Quang, cười tiến lên hành lễ.

Hoắc Quang cười nói: “Lần đầu tiên gặp người, đã cảm thấy người không tầm thường, lão phu thật không có nhìn nhầm.”

Vân Ca chỉ mỉm cười, không trả lời. Ánh mắt của Hoắc Quang vẫn dừng ở Vân Ca, trong lòng hoang mang. Từ khi Vân Ca xuất hiện ở Tuyên Thất Điện, ông ta đã sai người tra xét về Vân Ca để có thể tấu trên triều, nhưng nữ hài tử này tựa như đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Không có xuất thân, không có lai lịch, không có người nhà, nàng đột nhiên lại xuất hiện tại Trường An, hơn nữa kể từ ngày nàng xuất hiện, tựa hồ luôn tồn tại một mối quan hệ có tháo cũng không được giữa nàng và Hoắc phủ.

Đầu tiên là Lưu Bệnh Dĩ, khiến cho ông ta không còn cách nào khác phải giả bộ không biết. Ngay sau đó lại là Mạnh Giác, nữ nhi Thành Quân vậy mà lại cùng với nha đầu làm đầu bếp này tranh Mạnh Giác. Một kẻ giáo hoạt như Mạnh Giác làm cho Hoắc phủ mặt xám mày tro, vừa mất phu nhân lại thiệt quân*, mà lại không thể làm gì được hần.

*Vừa mất phu nhân lại thiệt quân: dựa theo tích Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái Tôn Thượng Hương cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến bắt lại, đòi lại Kinh Châu. Nào ngờ Lưu Bị cưới được phu nhân, thoát khỏi Đông Ngô, Chu Du đem quân tiến đánh, mắc mưu Gia Cát Lượng, hao binh tổn tướng vô ích, đại loại câu này giống câu mất cả chì lẫn chài ở nước mình.

Nàng xoay người thoáng một cái, đã xuất hiện ở bên cạnh Lưu Phất Lãng. Tuy rằng không biết hoàng thượng mang nàng vào cung, là thật lòng coi trọng nàng, hay đây chính là một tư thái im hơi lặng tiếng biểu đạt thái độ đối với Hoắc thị, dùng nàng để thử thăm dò phản ứng của Hoắc thị? Nhưng cũng chẳng sao.

Nàng có phải là quân cờ hay không, Hoắc thị cũng không có khả năng cho phép một nữ tử không phải người Hoắc thị sinh hạ hoàng tử trước, nữ tử này mâu thuẫn với Hoắc thị là không thể tránh khỏi. Hoắc Quang ngẫm lại cảm thấy thực hoang đường, Hoắc thị quyền khuynh thiên hạ, nhân tài đông đúc thế nhưng lại tranh đấu cùng với một nha đầu trợ trọi một mình. Có lẽ xem cuộc đối đầu này như là cuộc tranh đua lực lượng giữa ông ta và Hoàng thượng, ông ta sẽ cảm thấy ít đi một chút hoang đường.

Vân Ca thấy Hoắc Quang đang nhìn chằm chằm vào nàng đánh giá, cười hi hi một tiếng gọi: “Hoắc đại nhân?”

Hoắc Quang lấy lại bình tĩnh, thu hồi đủ loại tâm trạng, cười cảo từ với Vân Ca. Hoắc Quang vừa mới xoay người, Vân Ca lại tiếp tục phải làm cái gì thì làm cái đó, giống như vừa rồi không có chuyện gì. Phú Dụ thấy Hoắc Quang đi xa, tiến đến bên cạnh Vân Ca, lấp bắp muốn nói gì đó, lại do do dự dự nói không nên lời.

Vân Ca cười gõ một cái lên đầu Phú Dụ, “Đừng có ở chỗ này xoay chuyển tâm tư tới chín đường mười tám vòng, dù người có nghĩ tới nghĩ lui cũng không được, không bằng không suy nghĩ nữa. Chuyên tâm giúp ta làm tốt mấy thứ này mới là việc nghiêm chỉnh mà người cần làm.”

Phú Dụ cười gãi gãi đầu, lên tiếng “Vâng” đáp ứng, cảm thấy cũng hoàn toàn khôi phục tinh thần, biết thời gian sau này sẽ không được phép sơ sẩy chút nào.

.....

Vị Ương Cung, Ôn Thất Điện.

Lưu Bệnh Dĩ cúi đầu, hai tay giữ ở trong tay áo, đi theo Thất Hỉ nhẹ nhàng đi vào đại điện. Trong đại điện rộng lớn, Lưu Phát Lăng ngồi ở trên long tháp trên cao, uy nghiêm vô hạn. Lưu Bệnh Dĩ hành lễ với Lưu Phát Lăng, “Bệ hạ vạn tuế.”

“Đứng lên đi!”

Lưu Phát Lăng đánh giá hẩn trong chớp mắt, hỏi: “Người cả đời này, cho tới tận bây giờ, chuyện vui sướng nhất là gì? Chuyện muốn làm nhất là gì?”

Lưu Bệnh Dĩ ngậy người, trên đường đi, suy nghĩ trăm ngàn lời mà Lưu Phát Lăng có thể hỏi hẩn, tự nhận là đã nghĩ đến thập phần vẹn toàn, nhưng không ngờ lại đã nghĩ sai toàn bộ rồi.

Lưu Bệnh Dĩ trầm mặc đứng đó, Lưu Phát Lăng cũng không sốt ruột, tự cúi đầu xem tấu chương, để mặc Lưu Bệnh Dĩ đứng ở chỗ đó suy nghĩ. Sau một hồi lâu, Lưu Bệnh Dĩ trả lời: “Ta cả đời này, đến bây giờ còn chưa thể nói được đâu là chuyện vui sướng nhất, có lẽ nhi tử sinh ra miễn cưỡng có thể tính, nhưng mà lúc đó ta căn bản không phân biệt rõ ràng lắm là ta vui nhiều hơn hay buồn nhiều hơn.”

Lưu Phát Lăng nghe vậy, ngừng đầu nhìn về phía Lưu Bệnh Dĩ.

Lưu Bệnh Dĩ cười khổ, “Chuyện ta cả đời muốn làm nhất chính là làm quan. Từ nhỏ đến lớn, lang bạt kỳ hồ, mặc bách gia y, ăn cơm bách gia mà lớn lên, biết rõ một vị quan tốt có thể tạo phúc ột phương, một vị quan không tốt cũng có thể hủy diệt cuộc sống của cả trăm vạn người. Thấy không ít tham quan ác lại, tức giận khi hận không thể trực tiếp giết chết đối phương, nhưng mà những việc như thế đều không phải là chính đạo. Việc làm của du hiệp có thể trừng trị ác quan, nhưng lại không có thể cứu dân chúng. Chỉ có chức vị, thay hoàng thượng lập pháp quản lý, tuyển hiền lương, mới có thể tạo phúc cho dân chúng.”

Lưu Phát Lăng hỏi: “Nghe nói toàn bộ du hiệp lãng khách trong thành Trường An đều tôn ngươi một tiếng ‘đại ca’, xưa nay ‘hiệp dĩ vũ phạm cấm’ (hiệp khách dùng võ vi phạm điều cấm), ngươi đã từng làm chuyện gì vi phạm điều cấm chưa?”

Lưu Bệnh Dĩ cúi đầu nói: “Đã làm.”

Lưu Phát Lăng cũng không có chê trách, chỉ nói: “Người rất can đảm, không hổ là đứng đầu nhóm du hiệp. Nếu vừa rồi ngươi nói tới những thứ như là ‘Không màng lợi danh, định rõ chí hướng, khoáng đạt nhân tâm’, trăm sẽ ban cho ngươi vàng bạc, cũng lệnh cho ngươi lập tức rời khỏi Trường An, cả đời vĩnh viễn không được bước vào trong vòng phạm vi tám trăm dặm quanh thành Trường An, để cho ngươi từ nay về sau an tâm đi làm nhân văn dã hạc*.”

*Nhân văn dã hạc: nghĩa đen là mây nhân tâm, hạc nơi thôn dã: thành ngữ chỉ sự thanh thoi nhân rồi.

Lưu Bệnh Dĩ khom người hành lễ, “Với một kẻ nghèo túng, chơi bời lêu lổng mà sống như ta, nhưng ban đêm lại đọc ‘Sử ký’, nếu như nói trong tâm của mình không hề có chí lớn, chẳng phải là khi quân?”

Lưu Phát Lăng vừa định nói thêm, thái giám ngoài điện bẩm: “Hoàng thượng, Hoắc đại nhân đang đi tới hướng Ôn Thất Điện, cũng sắp tới rồi.”

Lưu Bệnh Dĩ vội muốn xin lui, Lưu Phát Lăng suy nghĩ một lát, quay sang Vu An thấp giọng phân phó vài câu, Vu An tiến lên mời Lưu Bệnh Dĩ đi theo hẩn.

Chỉ chốc lát, Hoắc Quang tới thỉnh cầu yết kiến. Lưu Phát Lăng tuyên ông ta đi vào. Sau khi Hoắc Quang cung kính hành xong quân thân chi lễ, bắt đầu trình lên những vấn đề mà Lưu Phát Lăng đã lệnh ông ta cùng vài trọng thần triều đình cẩn thận suy xét trong thời gian trước.

Từ cuối thời Hán Vũ Đế, việc những gia tộc quyền thế thôn tính đất đai xảy ra càng ngày càng nghiêm trọng, nhiều dân chúng mất đi đất đai không còn chỗ nào để dựa vào bị bức ép trở thành lưu dân. Ở thời

điểm hiện tại, vãn nạn này nhờ vào việc quan phủ giảm bớt thuế má mà có chút chuyển biến tốt đẹp, có điều vẫn còn chưa trị được tận gốc.

Tuy nhiên nếu không sớm nghĩ được biện pháp để xử lý, vãn nạn này sẽ trở thành tai họa ngầm của Hán triều. Vãn nhất nếu nước nhà có tình hình cấp bách, cần nâng cao thuế má khẩn cấp, thì có thể sẽ kích động dân chúng nổi dậy. Nhưng nếu triều đình mạnh mẽ áp chế các gia tộc quyền thế, chẳng những có thể sẽ khiến cho địa phương đó không ổn định, mà lại còn làm cho nội bộ tướng sĩ mâu thuẫn.

Hoắc Quang kết hợp vấn đề đó với tình thế biên quan hiện nay, đề xuất hai biện pháp thực hiện đó là vừa ban thưởng cho lưu dân đồn điền ở biên quan, vừa dẫn dắt họ hồi hương, đồng thời gia tăng quản chế đối với mua bán ruộng đất, nghiêm khắc ngăn chặn ép bán bắt mua, lại cho phép một bộ phận có thể đặc biệt độc quyền ruộng đất một khu, có thể dùng ruộng đất đổi lấy chức vị, lấy cơ hội đó, từ từ thu hồi ruộng đất về tay quốc gia.

Chọn dùng chính sách nhu hòa áp chế gia tộc quyền thế, lại dùng biện pháp khơi thông, mềm mỏng làm dịu đi mâu thuẫn để giải quyết lưu dân, Hoắc Quang có thể nói là đã cân nhắc chú ý tới cao thấp, thập phần chu đáo.

Lưu Phát Lăng vừa nghe vừa gật đầu, “Hoắc ái khanh, đề nghị của người vô cùng tốt. Triều đình của ta hiện giờ tựa như một người bệnh nặng dần khỏi, nhưng bệnh nhẹ lại vẫn còn rất nhiều, chỉ thích hợp điều trị hòa hoãn, chuyện này trăm giao cho người và Điền Thiên Thu lo liệu, nhưng mà nhớ lấy, quan chức dùng ruộng đất đổi lấy tuyệt đối không thể là thực chức.”

Hoắc Quang cười trả lời: “Hoàng thượng yên tâm, những quan chức này tác dụng duy nhất chính là làm cho người mang chức vị cả ngày bận bịu thưởng thức quan uy.”

Lưu Phát Lăng suy nghĩ một lát lại nói: “Trăm trong lòng có lựa chọn một người, có thể hiệp trợ ái khanh công việc này.”

Điền Thiên Thu vốn là Thừa tướng đầu gối, bất cứ việc gì cũng đều nghe theo Hoắc Quang, cho nên Hoắc Quang đối với Điền Thiên Thu luôn luôn vừa lòng, nhưng trong lòng Hoàng thượng còn có một người khác?

Hoắc Quang cười ha ha một tiếng, “Hoàng thượng, việc này cũng không dễ làm, dù cho là an ủi vỗ về, nhưng thời điểm nên cứng rắn cũng tuyệt không thể nương tay được, giết một người mới có thể có tác dụng răn trăm người. Đối với gia tộc quyền thế ở các địa phương, nhà nhà cùng với quan viên sĩ tộc trong triều đình thường có quan hệ sâu đậm, người bình thường chỉ sợ. . .”

Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Người này hiện tại tên gọi Lưu Bệnh Dĩ, Đại Tư Mã chắc cũng biết.”

Hoắc Quang thay đổi ánh mắt mấy lần, trên mặt hơi ngây ra, chớp mắt, dập đầu trước Lưu Phát Lăng tiếp chỉ, “Thần tuân chỉ. Chỉ là không biết hoàng thượng muốn phong cho Lưu Bệnh Dĩ một chức quan gì?”

“Người xem rồi lo liệu đi! Trước hết để cho hắn nhận một chức quan có vẻ nhàn tản, nhưng làm việc thì thật sự.”

Hoắc Quang đáp: “Vâng.”

Hoắc Quang vốn tính toán khi nói xong việc này sẽ nhắc nhở một chút với hoàng thượng về quy củ trong cung, khi nào hoàng thượng lâm hạnh hoàng hậu, nhưng lại bị hành động kinh người của Lưu Phát Lăng hoàn toàn náo động tâm tư, đành phải ngừng chuyện hậu cung lại, trước phải đi về xem xét xem việc Lưu Bệnh Dĩ là xảy ra chuyện gì, “Hoàng thượng nếu không có chuyện gì khác phân phó, thần trở về chuẩn bị bắt tay lo liệu việc này.”

Lưu Phát Lăng gật gật đầu, chuẩn Hoắc Quang cáo lui.

Hoắc Quang mới vừa đi, Lưu Bệnh Dĩ từ phía sau rèm đi vòng ra, chưa nói tiếng nào, đã quỳ xuống trước Lưu Phát Lăng, “Thần khấu tạ long ân hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng đưa mắt nhìn Vu An, Vu An vội mang ra một cái tọa tháp, để cho Lưu Bệnh Dĩ ngồi.

“Bệnh Dĩ, vừa rồi Đại Tư Mã đã trình bày ý tưởng thật sự rõ ràng đối với việc này, nhưng việc thi hành như thế nào lại vẫn là khó khăn chồng chất, việc này liên quan đến xã tắc an ổn, nhất định phải làm cho

tốt, trăm đã giao nó cho người.”

Vân Ca nghe Thất Hỷ nói Hoắc Quang đã đi, lúc này cùng Lưu Phát Lăng nghị sự chính là Lưu Bệnh Dĩ, hai mắt lập tức mở lớn xoay tròn. Rón ra rón rén đi đến cửa sổ nhìn lên vào bên trong, nàng thấy Lưu Bệnh Dĩ ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở phía dưới, thập phần có dáng có vẻ.

Vu An nhẹ nhàng ho khan một tiếng nhắc nhở Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy một cái đầu đột nhiên tránh ra, ngay sau đó một tiếng kêu trầm thấp “Ồi”, không biết nàng vội vàng vàng đục phải chỗ nào, Lưu Phát Lăng vội nói: “Muốn nghe thì vào đi!”

Vân Ca xoa đầu gối, khập khiễng bước vào, do ở bên ngoài đã lâu, hai má lạnh tới đỏ bừng, người lại được bao lại thập phần tròn chắc, nhìn qua thật là thú vị kỳ quái.

Lưu Phát Lăng gọi nàng bước tới, “Không có người ngoài, lại đây ngồi để ta xem xem đục phải chỗ nào.”

Vân Ca cong miệng cười với Lưu Bệnh Dĩ, ngồi vào một bên long tháp của Lưu Phát Lăng, chìa tay để Lưu Phát Lăng giúp nàng tháo găng tay ra, “Đục phải cây cột ngay bên ngoài cửa sổ, không có việc gì. Huynh cho gọi đại ca tới làm gì? Ta nghe thấy hai người nói cái gì mua quan bán quan, huynh đường đường là một hoàng đế, sẽ không nghèo tới mức cần tới bán quan để xoay sở tiền chứ? Làm hoàng đế như vậy còn lãnh đạo được ai? Không bằng cùng ta đi bán đồ ăn.”

Lưu Phát Lăng nhú mày, tiện tay dùng cái bao tay của Vân Ca đánh vào đầu nàng một cái, “Triều đình chúng ta quốc khố nghèo nàn cũng không phải chỉ mới một hai năm, mà từ trước khi ta đăng cơ vẫn luôn thiếu thốn cho tới bây giờ. Hiện giờ tuy có chuyển biến tốt đẹp, nhưng chuyện thuế má dân chúng phải nộp còn quan trọng hơn, mà ta đây là một hoàng đế, nhìn thì giàu có nhất thiên hạ, nhưng thực tế là hai bàn tay trắng, có thể bán chỉ có quan chức.”

Lưu Bệnh Dĩ cười nói: “Thương nhân muốn bán được nhiều hàng hóa phải do giá cả, hoặc là hàng hóa độc đáo, hoặc là lũng đoạn. Thứ hàng hóa ‘quan’ này khắp thiên hạ chỉ có hoàng thượng có, cũng chỉ hoàng thượng mới có thể bán, buôn bán một vốn vạn lời, không làm thì thật sự có lỗi với những phú hào túi giắt đầy vàng.”

Lưu Phát Lăng cũng lộ ý cười, “Khi phụ hoàng tại vị, vì xoay sở quân phí cũng từng bán quan chức, lợi và hại cũng đều có, người nhất định phải không chế tốt.”

Lưu Bệnh Dĩ đáp: “Thần sẽ hết sức cẩn thận.”

Vân Ca nghe được từ “Thần”, hỏi Lưu Phát Lăng: “Huynh phong quan chức cho đại ca?”

Lưu Phát Lăng nhẹ gạt đầu.

Vân Ca cười hướng Lưu Bệnh Dĩ chấp tay thi lễ: “Chúc mừng đại ca.”

Lưu Bệnh Dĩ vừa định nói, Thất Hỷ bên ngoài bấm tấu: “Gián nghị Đại phu Mạnh Giác thỉnh cầu yết kiến.”

Vân Ca vừa nghe, lập tức đứng lên, “Ta quay về Tuyên Thất Điện.”

Lưu Phát Lăng không ngăn nàng, chỉ dùng ánh mắt nhìn theo, thấy nàng dọc theo hành lang dài bên cạnh, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt. Mạnh Giác mới vừa theo thái giám bước vào cửa điện, tầm mắt cũng hướng về phía bên cạnh. Hắn chỉ nhìn thấy một vạt váy chập chờn hiện lên giữa những cột trụ của hành lang, trong giây lát, đã không còn vết tích. Hắn nhìn phương hướng nàng biến mất, có chút ngơ ngẩn.

Khi ngoái đầu nhìn lại, tầm mắt của hắn và tầm mắt của Lưu Phát Lăng chạm phải nhau. Một người ý cười thản nhiên, một người mặt không chút thay đổi. Mạnh Giác khẽ mỉm cười, ánh mắt buông xuống cúi đầu, cung kính bước tới đại điện. Bộ dáng hắn cúi đầu, giống như một cây trúc hơi cong xuống dưới đại tuyết, mưa rào. Mặc dù nhún nhường, nhưng lại không chút thấp kém hạ mình. Khom người chỉ là vì tác động của mưa tuyết rơi xuống, đều không phải là bởi vì sợ hãi mưa tuyết.

.....

Lưu Phát Lăng xử lý xong tất cả mọi chuyện, khi quay về Tuyên Thất Điện, Vân Ca đã ngủ rồi. Hắn giúp nàng đắp lại chăn, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường. Vân Ca trong lòng không an ổn, kỳ thật vẫn chưa ngủ, mắt nửa nhắm nửa mở hỏi: “Hôm nay vì sao lại tới trễ như vậy? Có mệt hay không?”

“Hiện tại không cảm thấy mệt, ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ.”

Hiếm thấy nghe được Lưu Phát Lăng nói trong lòng vui vẻ, Vân Ca vội ngồi dậy, “Vì sao vui vẻ?”

Lưu Phát Lăng hỏi: “Nàng còn nhớ rõ nam hài tử tên Nguyệt Sinh đó không?”

Vân Ca nhớ tới chuyện cũ, trong lòng chua xót cùng vui mừng đan xen, “Nhớ rõ, hắn ăn một hơi rất nhiều bánh nướng lớn. Ta lúc ấy vốn từng định dẫn hắn về nhà của ta, nhưng nhìn thấy tính tình hắn bướng bỉnh như vậy, lại không dám nói. Cũng không biết hiện tại hắn đã tìm được muối muối* hay chưa?”

*Xem lại chương 1.3 quyển Thượng về bạn Nguyệt Sinh chỉ muốn đi tìm muối muối nhé.

Lưu Phát Lăng nói: “Đêm hôm đó hắn nói, vì phải nộp thuế khóa, cha mẹ bán muối muối đi, bởi vì đã không còn ruộng đất, cha mẹ đều chết hết, tất cả những chuyện đó đều là lỗi của hoàng đế, hắn hận hoàng đế. Triệu tướng quân không muốn để cho hắn nói, nhưng những lời đó là tiếng nói của dân chúng, là tiếng nói từ đáy lòng của ngàn vạn dân chúng, là âm thanh không ai có thể ngăn cản, dân chúng đang hận hoàng đế.”

Vân Ca kinh hãi, Lưu Phát Lăng còn tuổi nhỏ gánh vác tính mạng của mẫu thân còn chưa đủ, còn phải đeo thêm trên lưng oán hận của thiên hạ sao?

Khó trách hắn hàng đêm không thể an ổn ngủ yên, nàng cầm tay Lưu Phát Lăng, “Lăng ca ca, tất cả những chuyện đó không phải là lỗi của huynh...”

Lưu Phát Lăng còn chưa lưu ý đến đây lần đầu tiên Vân Ca đối với hắn vô cùng thân thiết, chỉ thuận tay nắm chặt lấy bàn tay Vân Ca, “Nhiều năm như vậy, ta vẫn nghĩ tới hắn, cũng vẫn nghĩ tới những lời của hắn. Cho tới bây giờ, ta tuy rằng làm được vẫn chưa đủ, nhưng thuế má đã thực sự được giảm xuống, sẽ không còn những phụ mẫu vì nộp thuế khóa mà phải bán đi nữ nhi của mình nữa. Chỉ cần cải cách hôm nay có thể thuận lợi thi hành, ta tin tưởng ba bốn năm sau, sẽ không có bách tính bởi vì không có ruộng đất mà biến thành lưu dân, sẽ không có những đứa trẻ như Nguyệt Sinh nữa. Nếu như có thể gặp hắn lần nữa, ta sẽ nói cho hắn biết ta chính là hoàng đế Đại Hán, ta đã cố gắng hết sức.”

Vân Ca nghe được sững sờ, trong lòng nàng, dưới hoàng quyền luôn luôn là bi thương nhiều, sung sướng ít, tàn nhẫn nhiều, nhân thiện ít, nhưng những lời nói này của Lưu Phát Lăng đánh mạnh vào những thứ trước giờ nàng vẫn luôn nhận định đó.

Lưu Phát Lăng làm những chuyện như vậy, khiến cho bao nhiêu người được vui mừng? Trong đao kiếm của hoàng quyền sao có thể hành xử nhân từ lương thiện như vậy?

Búi tóc của Vân Ca có hơi lỏng ra, tóc mai ở hai bên tuột xuống có chút lộn xộn, ngược lại lại làm cho nàng có thêm vài phần phong tình so với bình thường. Ánh đèn lưu chuyển, vẻ mặt của Vân Ca từng nét từng nét hiện ra, mơ màng, hoang mang, vui mừng, suy tư.

Lưu Phát Lăng đột nhiên thấy tim đập loạn mấy nhịp, lúc này mới phát giác chính mình đang nắm tay Vân Ca. Trong lòng rung động, thấp giọng gọi: “Vân Ca.”

Giọng nói của hắn trong trầm thấp có một loại cảm xúc khác, Vân Ca trong lòng có chút rối loạn, vội vàng rút tay ra, khoác tấm ngoại bào vào, muốn xuống giường, “Huynh đã ăn gì chưa? Ta đi giúp huynh chuẩn bị mấy món ăn.”

Lưu Phát Lăng không dám phá vỡ sự bình tĩnh ấm áp của hai người ở hiện tại, không muốn dọa Vân Ca chạy mất, vội đem tất cả những cảm xúc giấu kín trong lòng, giữ ống tay áo của nàng lại, “Lúc nghị sự có ăn chút điểm tâm. Đã trễ thế này, không cần phiền như vậy nữa. Ta hiện tại ngủ không được, nói chuyện cùng với ta đi.”

Vân Ca cười: “Vậy để Mạt Trà tùy tiện lấy vài thứ đến, chúng ta vừa ăn vừa nói. Chuyện này, ta đã sớm muốn làm, nhưng mẹ ta luôn luôn không cho phép ta ở trên giường ăn bất cứ cái gì.”

Vân Ca đem mấy cái gối đầu và đệm tựa có thể tìm được đem hết cả tới trên giường, bày thành hình dáng cực thoải mái, để cho Lưu Phát Lăng dựa vào một bên thành giường, còn mình dựa vào một bên khác.

Ở giữa hai người có đặt mấy chiếc đĩa nhỏ, trên đó có đầy đủ các thứ đồ ăn vặt. Mảnh được buông xuống, ngăn cách với thế giới bên ngoài, bên trong tự nhiên hình thành một thế giới khác. Vân Ca chọn một miếng điểm tâm đưa cho Lưu Phát Lăng, còn mình thì ăn một miếng khác, mỉm cười: “Cha ta chưa bao giờ quản những việc vặt vãnh trong phủ, mẹ ta nếu nhớ tới cái gì thì sẽ quản lý cái đó, nếu nhớ không ra sẽ để kệ đó. Dù sao thì trong mắt cha và mẹ cũng chỉ có đối phương, tâm tư toàn bộ cũng không để trên những việc vụn vặt. Nhà của ta nha đầu cũng chỉ có vài người, tính tình một người thì giống hết người lớn, một người thì rất cổ quái, ta chỉ toàn theo ở phía sau gọi ‘Tỷ tỷ, tỷ tỷ’, còn thường xuyên không người nào để ý tới ta.”

“Ca ca của nàng đâu?”

Vân Ca vỗ vỗ trán, đầy mặt thống khổ: “Huynh đã nghe ta kể nhiều chuyện như vậy, còn hỏi một câu ngớ ngẩn như thế? Nhị ca căn bản rất ít ở nhà, Tam ca trước giờ đều là, ta nói mười câu, huynh ấy nếu có thể trả lời ta một câu, ta đã cảm động đến rơi nước mắt. Cho nên buổi tối khi ngủ không được, ta sẽ thường thường. . .” Vân Ca cúi đầu chọn một miếng điểm tâm, “Thường thường nhớ tới huynh.” Vân Ca lấy miếng điểm tâm nhưng không ăn, chỉ nắm chặt trong tay, bóp vụn miếng điểm tâm thành những miếng nhỏ, “Lúc ấy đã nghĩ, chúng ta có thể trốn trên một chiếc giường thật lớn, vừa ăn mấy thứ gì đó, vừa nói chuyện.”

Vân Ca khi còn nhỏ, kỳ thật cũng là một đứa trẻ cô đơn. Bởi vì cha mẹ thích đi nhiều nơi, nàng rất ít khi dừng lại ở một chỗ nào đó lâu, cơ bản không có cơ hội quen biết với những bạn bè cùng tuổi. Phụ mẫu nàng cùng với phụ mẫu những đứa trẻ khác cũng cực không giống nhau, ca ca của nàng cũng cực không giống với ca ca trong các gia đình khác. Ở các gia đình người khác, cha mẹ nuôi con dù chỉ có củi gạo dầu muối qua ngày, nhưng cha mẹ nàng lại có một thế giới cực cao xa rộng lớn, cha mẹ thích mang nàng nhìn ngắm thế giới của bọn họ. Nhưng ở trong thế giới đó, nàng chỉ là một người ngoài, một khách qua đường, thế giới kia chỉ thuộc về hai người bọn họ. Ca ca cũng có thế giới của ca ca, thế giới của bọn họ, nàng thậm chí ngay cả cánh cửa ở nơi nào cũng không biết. Tinh lực và thời gian mà cha mẹ và ca ca có thể phân cho nàng đều rất có hạn, phần nhiều thời gian nàng đều chỉ có một mình.

Lưu Phát Lăng vẫn cho là Vân Ca có cha mẹ và ca ca, hẳn là cả ngày đều có người làm bạn, hẳn lần đầu tiên ý thức được Vân Ca luôn vui vẻ như vậy nhưng ẩn giấu là sự cô đơn, trong lòng có chút thương cảm.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng quần lấy một lọn tóc Vân Ca rủ xuống, mỉm cười nói: “Ta cũng từng nghĩ như vậy. Ta có khi nằm ở trên giường, sẽ muốn có một căn phòng có trần bằng ngọc lưu ly. ”

“Nằm ở trên giường, là có thể thấy sao trời. Nếu như không có sao, có thể thấy mặt trăng lưỡi liềm, nếu như là ngày mưa, có thể nhìn thấy hạt mưa rơi xuống trên lưu ly, nói không chừng, sẽ lơ mơ cảm thấy được hạt mưa rơi xuống trên mặt.” Vân Ca mỉm cười, “Nhưng mà, ta muốn dùng thủy tinh, còn từng hỏi qua Tam ca, có thủy tinh lớn như vậy hay không, Tam ca bảo rằng ta nhanh chóng đi ngủ, ở trong mộng cứ chậm rãi mà tìm.”

Lưu Phát Lăng cũng mỉm cười: “Thủy tinh chỉ sợ không tìm được lớn như vậy, nhưng mà ngọc lưu ly có thể nung nóng từng khối nhỏ, sau đó ghép lại với nhau, đại khái có thể lớn như chiếc giường mà chúng ta hiện tại đang nằm vậy, có một năm, ta đã cố ý tuyên lưu ly sư giỏi nhất kinh thành đến lặng lẽ hỏi qua.”

Vân Ca vội nói: “Phòng ở để ta thiết kế, ta sẽ vẽ.”

Lưu Phát Lăng nói: “Ta cũng sẽ vẽ...”

Vân Ca nhún mày cong môi, Lưu Phát Lăng cười, “Nhưng mà ai bảo ta lớn hơn nàng chứ? Luôn phải nhường cho nàng nhiều một chút.”

Hai người nhìn nhau cười, giống hết như hai đứa trẻ, hoài niệm lại những bí mật nhỏ vui sướng khác thường. Vào giờ khắc này.

Hắn bỏ xuống gánh nặng tang thương, nàng cũng không cần tiến thoái khó xử. Hắn và nàng lúc này chỉ như một thiếu niên và một thiếu nữ tính tình vẫn còn trẻ con, bằng lòng dùng ánh mắt đơn giản nhất ngắm nhìn thế giới, có thể chỉ vì một cảnh mỹ lệ mà cười, đồng thời khờ dại tin vào những gì tốt đẹp.

Một nhọc nhiều ngày, hiện tại thể xác và tinh thần đều vui vẻ, nói chuyện một lúc, Lưu Phát Lăng dần dần có chút mơ màng. Vân Ca thăm thì một hồi, mới phát giác Lưu Phát Lăng đã ngủ. Nàng nhẹ nhàng đứng

dậy, giúp hấn đắp chăn, lại nhìn thấy hấn khoe môi khẽ cười, nàng cũng mỉm cười. Tuy nhiên, lúc miết đến hoa văn hình rồng trên ống tay áo của hấn, nghĩ đến chỉ có phượng mới có thể bay lượn cùng rồng, ý cười bỗng dưng phai nhạt, trong lòng thậm chí có chua xót và đau đớn.

Nằm trên gối, nghĩ tới Lưu Phát Lăng, nghĩ tới Thượng Quan Tiểu Muội, Vân Ca lẫn qua lộn lại không ngủ được. Bọn họ một người là hoàng thượng, một người là hoàng hậu, kỳ thật vô cùng xứng đôi. Hai người đều rất cô đơn, hai người đều sớm trưởng thành, hai người đều mang một lớp vỏ bề ngoài cho người khác xem...

Nếu tại đây trong chốn cung đình, nơi người lừa ta gạt, tình thế biến ảo khôn lường, bọn họ long phượng lúc này có thể vợ chồng đồng tâm, có thể giúp đỡ lẫn nhau, có lẽ Lăng ca ca cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Buổi tối hôm qua, Lưu Phát Lăng cũng không biết bản thân mình ngủ khi nào, chỉ nhớ rõ khi mơ mơ màng màng, Vân Ca vẫn còn đang nói liên miên cái gì đó. Gối đầu và đệm tựa thất linh bát lạc phân tán quanh giường. Hấn ngủ ngang giường, bởi vì chiều ngang giường không đủ dài, chỉ có thể cong người lại.

Với tư thế ngủ của Vân Ca, điểm tâm đêm qua chỉ sợ “thi cốt thất thần*”, hấn thuận tay mò mẫm, quả nhiên! Toàn bộ điểm tâm đã không thể phân biệt được hình dạng lúc đầu, thì ra đây có lẽ chính là nguyên nhân mẹ Vân Ca không cho nàng ăn thứ gì ở trên giường.

*Câu này nghĩa đen là thân xác mỗi nơi một phần, ý chỉ bị nát bét ấy mà, Phát Lăng có hơi nói quá hài hước một tí.

May mắn hấn và nàng mỗi người dùng một cái chăn, hấn mới không phải chịu cảnh đau khổ thảm thương (như mấy khối điểm tâm kia).

Từ năm tám tuổi, hấn đã bắt đầu bị khó ngủ, bất luận là tiếng động gì nhỏ như thế nào đều có thể làm cho hấn giật mình tỉnh giấc, hơn nữa do dễ dàng bị mất ngủ, cho nên khi hấn nghỉ ngơi nhất định bốn phía phải tuyệt đối im lặng, ngăn nắp sạch sẽ, và bất luận kẻ nào cũng không được phép ở lại trong phòng.

Nhưng đêm qua, trong hoàn cảnh “ác liệt” như thế này, kèm theo tiếng Vân Ca nói chuyện, vậy mà hấn lại bình yên đi vào giấc ngủ, hơn nữa ngủ thật sự rất sâu, ngay cả Vân Ca khi nào thì rời giường, hấn cũng không hề biết.

Vu An bưng đồ dùng rửa mặt tiến vào, hầu hạ Lưu Phát Lăng rửa mặt. Mạt Trà đang hầu hạ Vân Ca ăn điểm tâm, Vân Ca vừa ăn mấy thứ, vừa nói với Lưu Phát Lăng: “Hôm nay là ngày Tiểu Niên*, ta tìm người đi cùng ta tới chơi trên Thương Hà. Huynh chờ ta tới tìm huynh.”

*Tiểu Niên: là ngày 23 tháng chạp tết ông Táo, ở Trung Quốc gọi là Tiểu Niên hoặc Tiểu Niên Dạ.

Lưu Phát Lăng gật đầu đáp ứng, Vân Ca lại còn giống như sợ hấn thất hứa, dặn dò hai lần, mới vội vã đi ra khỏi phòng. Lưu Phát Lăng liếc mắt nhìn Mạt Trà, Mạt Trà lập tức buông bát đĩa trong tay xuống, đuổi theo Vân Ca.

25. Q.2 - Chương 7: Đức Âm Bất Vong

Thượng Quan Tiểu Muội sau khi rửa mặt chải đầu và dùng một chút điểm tâm sáng xong, một mình lẳng lặng hí hoáy cắm tới cắm lui bình hoa mai đặt trước cửa sổ. Nàng cắm vào một lần, nhìn trái ngắm phải, giống như không hài lòng, cứ lấy ra, rồi lại cắm vào lần nữa.

Cung nữ bên cạnh hầu hạ nàng đã lâu, đều thấy chuyện kỳ lạ nhưng không thấy kinh ngạc, cũng không lên tiếng, hoặc là cúi mắt nhìn chăm chăm mặt đất, hoặc là hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước.

Thượng Quan Tiểu Muội có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thế nhưng mọi thứ trong Tiêu Phòng Điện này lại được cố ý bài trí thật vô cùng to lớn để biểu thị rõ ràng phượng nghi uy nghiêm của một hoàng hậu.

Thị nữ Tranh Nhi* mới đến, nàng nhìn một lúc lâu vẫn thấy hoàng hậu cứ tới tới lui lui loay hoay với một bình hoa. Trong mắt của nàng, hoàng hậu chỉ là một đứa bé, thường ngày cố ý ăn mặc trưởng thành ổn trọng không hợp tuổi, nhưng lại thường cô đơn một mình lui vào trong một góc của tọa tháp, nhìn thật thấp phần đáng thương.

*Tên cô cung nữ này có thể là Tranh Nhi hoặc Chanh Nhi, mình chọn là Tranh Nhi.

Tranh Nhi cười nói: “Nương nương muốn thành hình dáng như thế nào, nói cho nô tỳ, nô tỳ sẽ cố gắng giúp nương nương. Những việc vụn vặt như thế này không đáng để hao phí thời gian của nương nương, nương nương cứ để cho nô tỳ làm.”

Căn phòng đang im phăng phắc, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói, tất cả mọi người đều có chút không quen, đồng loạt ngoảnh đầu lại nhìn về phía Tranh Nhi. Tranh Nhi không biết mình làm sai chỗ nào, sợ hãi quỳ xuống.

Thượng Quan Tiểu Muội nghe thấy lời Tranh Nhi nói, tay có chút dừng lại, nhẹ nhàng buông cành hoa xuống. Bắt đầu từ khi nàng sáu tuổi, thời gian của nàng chính là dùng để hao phí, nếu nó không dùng để hao phí, thì còn có thể để làm gì?

Thế giới bên ngoài Tiêu Phòng Điện, nàng không thể dễ dàng hòa nhập, trong mắt toàn bộ hoạn quan cung nữ, nàng không phải là hoàng hậu đứng đầu hậu cung, mà là đại biểu cho thế lực kiềm chế hoàng thượng. Bên trong Tiêu Phòng Điện, Tiểu Muội mỉm cười, đảo mắt một lượt qua cung nữ ở bốn phía, một nửa trong các nàng chắc hẳn là tai mắt của tổ phụ, một nửa còn lại có lẽ là của hoàng thượng, hay có lẽ là của các thần tử khác trong triều. Còn Tranh Nhi này, không biết là người của ai?

Tiểu Muội nhìn về phía Tranh Nhi đang quỳ trên mặt đất, cười nói: “Người đã từng học qua cắm hoa? Bồn cung đang phát sầu đây! Lại đây giúp bồn cung cắm lại đi!”

Tranh Nhi thấy Tiểu Muội tươi cười thoải mái, tâm tư còn đang treo cao được thả lỏng, dập đầu, đến bên cạnh người Tiểu Muội quỳ gối, giúp Tiểu Muội chọn hoa.

Thượng Quan Tiểu Muội và Tranh Nhi vừa trao đổi xem sẽ cắm hoa như thế nào, vừa tùy ý trò chuyện.

“Người tiến cung được bao lâu rồi?” Tiểu Muội hỏi.

“Dạ gần ba năm rồi ạ, từ khi tiến cung tới giờ nô tì đều ở Chiêu Dương Điện.”

Thượng Quan Tiểu Muội trong lòng suy nghĩ, do hoàng thượng chưa từng sắc phong phi tần, lục cung gì đó cũng không có, nên Chiêu Dương Điện không hề có nữ chủ nhân. Tranh Nhi ở trong một cái điện trống không làm việc ba năm, có lẽ gia đình hẳn là không quyền không thế, nhưng mà vì sao nàng lại đột nhiên tới Tiêu Phòng Điện?

Tiểu Muội kinh ngạc nói: “Trong Chiêu Dương Điện hiện tại coi như không có người ở, một khu phòng trống vắng cần người dọn dẹp sao? Vậy mỗi ngày người có phải đều thực nhàn rồi?”

Tranh Nhi cười rộ lên, nàng nghĩ hoàng hậu nương nương thật đúng là một quý nhân nên không biết tới những việc thấp kém. Trong hoàng cung này, những cung điện trống không có ai ở, vẫn cần phải được người quét tước, giữ gìn như cũ. Bằng không, một ngày nào đó hoàng thượng hay một nương nương nào đó đột nhiên hứng chí muốn đi xem, chẳng lẽ lại để cho hoàng thượng và nương nương ngắm một tòa cung điện tràn đầy bụi phủ?

“Hồi bẩm nương nương, cung điện tuy rằng không có ai ở đó, nhưng vẫn phải được chuyên tâm trông nom. Việc nô tỳ mỗi ngày phải làm cũng rất nhiều, phải quét tước cung điện, lau chùi vật dụng trong phòng, còn phải chăm sóc hoa cỏ trong ngoài điện phủ. Nương nương trước kia từng ở Chiêu Dương Điện đã để lại không ít thi họa của danh nhân, đồ dùng bút mực, cầm sáo nhạc khí, đối với mấy thứ này đều không thể lười biếng được, cần phải được thường xuyên xem xét, cẩn thận giữ gìn.”

Tiểu Muội nghe Tranh Nhi nói, đột nhiên nhớ tới một câu: “Người đã đi, nhưng vật còn ở lại.” Không biết Chiêu Dương Điện này đã từng khóa lại một nữ tử nào trọn đời? Tiểu Muội thấy trong lòng có chút cảm động, không khỏi nghiêng đầu hỏi một nữ quan đã lớn tuổi, “Vị nương nương nào của Tiên hoàng đã từng ở trong Chiêu Dương Điện?”

Nữ quan ngưng thần suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Hồi bẩm nương nương, nô tỳ không biết, từ khi nô tỳ tiến cung, Chiêu Dương Điện dường như đã bỏ không, nếu nương nương muốn biết, có lẽ tìm một lão bà tử đã hết tuổi làm việc trong cung mới có thể dò la được, hoặc là có thể sai người đi thăm dò thông tin từ Khởi cư chú* khoảng bốn mươi năm về trước.”

*Khởi cư chú là bản ghi chép về cuộc sống hàng ngày trong cung, có ghi chép cụ thể về hoàng thượng, hoàng hậu hoặc các phi tần.

Tiểu Muội lắc đầu, tuy rằng đối với Chiêu Dương Điện để trống hơn bốn mươi năm này, nàng rất ngạc nhiên, nhưng cũng không muốn vì chuyện xưa như thế mà phải huy động nhiều người cùng tìm hiểu.

Tranh Nhi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ biết.”

Tiểu Muội cười, đánh vào người Tranh Nhi một cái, trách móc kiểu trẻ con: “Biết thì nhanh nói, người thật làm bốn cung tò mò muốn chết.”

Trong hậu cung, ngoại trừ Tiêu Phòng Điện ra, Chiêu Dương Điện là cung điện tốt nhất. Mặc dù độ tráng lệ không bì được với Tiêu Phòng Điện, nhưng nét thanh nhã, tinh mịch, và sự tinh tế thì hơn hẳn một bậc. Một cung điện quan trọng như vậy, thế nhưng từ lúc Tiên hoàng còn tại vị đã bị bỏ không, đối với hậu cung ba nghìn mỹ nhân của Tiên hoàng mà nói, thật sự rất kỳ quái, các cung nữ chung quanh đều sinh hứng thú, đứng thẳng lỗ tai mà nghe.

Tranh Nhi nói: “Lý phu nhân từng ở đó.”

Mọi người nghe vậy, vẻ nghi hoặc trên mặt lập tức tiêu tán, tiếp đó tất cả đều nghĩ sao mình thật là ngốc, người có thể làm cho Chiêu Dương Điện bị để trống lâu như vậy, ngoại trừ Lý phu nhân nổi danh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thì còn có thể là ai?

Một cung nữ lớn tuổi bên cạnh cũng sinh cảm động, khe khẽ thở dài, “Đáng thương cho kiếp hồng nhan bạc mệnh.”

Thượng Quan Tiểu Muội nhìn chăm chú cảnh hoa mai trong tay, nở một nụ cười ngọt ngào. Đáng thương sao? Nàng không cảm thấy Lý phu nhân đáng thương chút nào. Nếu một nữ nhân khi còn sống được yêu thương và sủng ái vô cùng như vậy, sau khi chết đi còn có thể làm cho vị đế vương vì nàng mà bỏ không cả tòa Chiêu Dương Điện, người con gái ấy cả đời này đã một lần được sống thực sự. Chỉ cần được sống như vậy, không có gì là đáng thương hại. Đáng thương chính là người chưa bao giờ được sống thực sự như vậy.

Thượng Quan Tiểu Muội cười hỏi Tranh Nhi: “Những chuyện này đều là từ mấy chục năm trước, làm sao người biết? Người còn biết chuyện gì thú vị nữa hay không, mau kể cho bốn cung nghe.”

Tranh Nhi ngưng ngưng cười: “Nô tỳ mỗi ngày phải quét tước Chiêu Dương Điện, còn phải thường xuyên đem tranh chữ ra phơi nắng, lâu ngày, ngẫu nhiên thấy Tiên hoàng và Lý phu nhân lưu lại đôi câu vài lời, bởi vì có nhận biết được một số chữ, cho nên phỏng đoán là Lý phu nhân.”

Trong cung rất ít nữ tử có biết chữ, Tiểu Muội vô cùng bất ngờ, “Người còn biết chữ?”

Tranh Nhi gật gật đầu, “Phụ thân nô tỳ là một tiên sinh dạy học, học đường thiết lập tại nhà, nô tỳ vừa làm việc nhà vừa ở bên nghe, bất tri bất giác có thể đại khái nhận biết một số chữ.”

“Vậy vì sao người không ở Chiêu Dương Điện làm việc nữa?” Tiểu Muội vừa nói chuyện, vừa cảm một cành mai cắm lại trong bình, cử chỉ đoan trang cẩn thận.

“Thời gian trước Vân cô nương đi du ngoạn Chiêu Dương Điện, nhìn thấy hoa cỏ và bày biện trong Chiêu Dương Điện, nên hỏi là ai đã chăm sóc hoa cỏ, sắp xếp đồ dùng. Nô tỳ sợ muốn chết, nô tỳ bởi vì nhất thời lớn gan đã tự tiện di chuyển một số đồ dùng trong điện. Nhưng nô tỳ không biết rằng Vân cô nương là một người vô cùng hiểu biết về hoa cỏ, nên đã rất vừa ý cách nô tỳ chăm sóc hoa cỏ, cô ấy nói chuyện với nô tỳ một lát đã tới chiều, sau lại hỏi nô tỳ có nguyện ý đến Tiêu Phòng Điện để chăm sóc một gốc hoa hiem lạ hay không. Nô tỳ suy nghĩ cả đêm, ngày hôm sau nói với Vân cô nương là nguyện ý, Vu tổng quản đã phái nô tỳ đến đây.”

Tay của Thượng Quan Tiểu Muội dùng lực hơi mạnh, không cẩn thận làm gãy một cành hoa, những cánh hoa trên cành lá tả rơi xuống. Tranh Nhi vội tiếp nhận cành hoa từ trong tay nàng, “Đưa cho nô tỳ đi!”

Ngoài điện ríu ra ríu rít một hồi ồn ào, một cung nữ vội vàng tiến vào thông truyền, lời còn chưa nói hết, Vân Ca đã bước nhanh mấy bước tiến vào, “Tiểu Muội, hôm nay là Tiểu Niên, chúng ta nhất định phải chúc mừng một phen. Đi chơi chung với tỷ đi, mấy ngày nay tỷ làm mấy thứ đồ chơi hay lắm, muội nhất định sẽ rất thích.”

Các cung nữ trong điện đã khiếp sợ đến không biết nên phản ứng như thế nào, Mặt Trà phía sau Vân Ca vẻ mặt bất đắc dĩ, lẳng lặng quỳ xuống hành lễ với Tiểu Muội. Thượng Quan Tiểu Muội chỉnh chỉnh quần áo, cười yêu kiều đứng lên, “Được! Vân tỷ tỷ làm thứ gì chơi vui vậy? Nếu nhìn không hay, sẽ phạt Vân tỷ tỷ nấu uội ăn.”

Vân Ca thuận tay chỉ mấy cung nữ, “Phiền mấy vị ma ma, tỷ tỷ đi tìm một số quần áo dày đến cho Tiểu Muội, càng dày càng tốt, nhưng lại không được ảnh hưởng đến cử động. Tranh Nhi, em cũng tới, nhớ là mặc ấm một chút.”

Xưng hô loạn, lễ nghi loạn, nữ tử này cố tình làm loạn thiên kinh địa nghĩa*, các cung nữ cũng không thể xác định được có đúng mình đang ở trong điện của Hoàng hậu hay không, choáng váng ào ào đi vào trong tìm quần áo.

*Thiên kinh địa nghĩa: những đạo lý hiển nhiên, bất di bất dịch.

Tranh Nhi muốn hoàng hậu mang theo một cái lò sưởi cầm tay, Vân Ca không cho nàng mang, cười trách: “Mang theo cái thứ đó, Tiểu Muội còn vui chơi thế nào được? Huống hồ mùa đông nhất định là phải lạnh mà! Không lạnh một chút, làm sao mà gọi là đã sống qua những ngày mùa đông?”

Vân Ca kéo Tiểu Muội ra khỏi Tiêu Phòng Điện, có hai cung nữ lớn tuổi vội vã cũng muốn theo chân, Tiểu Muội đối với những ánh mắt vĩnh viễn theo sát nàng như vậy, trong lòng mặc dù thập phần chán ghét, nhưng trên mặt lại vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Vân Ca lại không đồng ý, giậm chân, chau mày, vẻ mặt mất hứng, “Có Tranh Nhi là đủ rồi, các người còn sợ ta đem Tiểu Muội đi bán hay sao? Hơn nữa...” Vân Ca hì hì cười nhìn hai vị cung nữ, “Đây là nhóm tiểu hài tử chúng ta đi chơi, có hai vị ma ma ở bên cạnh, chúng ta sao dám chơi đùa. Sắp sang năm mới rồi, để cho chúng ta tự do chơi đùa náo nhiệt một lần đi!”

Vân Ca lúc thì cứng rắn, lúc thì mềm dẻo, tính tình lúc thì người lớn, lúc lại trẻ con, tuy chỉ là một cung nữ, nhưng khí thái hoa quý lúc này lại hơn cả hoàng hậu là Tiểu Muội, khiến cho hai cung nữ không biết làm thế nào. Bọn họ còn đang ngây người, Vân Ca đã dẫn theo Tiểu Muội nghênh ngang rời đi.

Trường Nhạc Cung và Vị Ương Cung là những cung điện được xây dựng vào đầu thời Hán, do Tiêu Hà* thiết kế và xây dựng, “Mỗi phía có ba cửa lớn, chung quanh đều được bao bọc bởi ao**.” Sau khi Vũ Đế xây dựng Kiến Chương Cung, vì để giáo tập Vũ Lâm doanh, nên cũng cho xây dựng nhiều ao hồ. Do đó, cả ba tòa cung điện này của Hán triều đều có nhiều ao, nhiều hồ.

*Tiêu Hà là một người phò tá Lưu Bang, được coi là một trong tam kiệt đời Hán, xem thêm thông tin về ông tại đây. Sở dĩ thiết kế mỗi phía có ba cửa cung và chung quanh là ao để phòng thủ, do lúc đó Lưu Bang vẫn đang tranh thiên hạ với Hạng Vũ.

**Câu này mình cũng không biết sao lại dùng dấu ngoặc kép, nhưng nguyên tác như vậy nên không dám sửa chữa, có thể đây là trích câu tả hai cung điện này ở sách sử nào đó.

Dòng sông ở phía trước Vị Ương Cung do con người kiến tạo có tên là Thương Hà, chiều rộng hơn mười trượng*. Năm đó, Tiêu Hà phát động vạn dân cùng khai thông, Thương Hà được khai thông với sông Vị Hà**, cuối cùng đổ vào sông Hoàng Hà, tạo nên một khí thế cực kỳ hùng vĩ. Tại Thương Hà, vào mùa hạ, người ta có thể thưởng lãm bọt nước xanh biếc, khi mùa đông tới toàn bộ mặt sông kết băng, còn có thể thưởng lãm cảnh thiên địa tiêu điều vắng lặng.

*Một trượng thời Hán bằng 231 cm.

** Vị Hà: sông bắt nguồn từ Cam Túc, chảy qua Tiềm Tây, đổ vào sông Hoàng Hà.

Tuy nhiên, hôm nay trên mặt sông lại không cảm thấy có chút vắng lặng tiêu điều nào. Trên mặt sông, một bức tượng giống như một con rồng đang bay (phi long) được làm bằng băng, cao khoảng một tòa lầu sáu

bảy tầng uốn lượn đứng lặng dưới ánh mặt trời. Chỗ cao nhất dường như là đầu rồng, từ cao xuống thấp, có đoạn dốc thẳng đứng, có đoạn thì uốn cong, đan xen không đồng nhất, quanh co uốn lượn ở trên mặt băng Thương Hà.

Phi long ở dưới ánh mặt trời phản xạ từng điểm sáng bạc, trong suốt long lanh, hoa mỹ dị thường.

Vân Ca rất đặc ý hỏi: “Thế nào? Là tỷ vẽ ra, rồi bảo Vu An tìm người đục băng đểo thành đó.”

Thượng Quan Tiểu Muội ngây ngốc nhìn “Trường long” trên mặt sông, đẹp thì rất đẹp, nhưng dựng nên cái này làm cái gì? Chẳng lẽ chỉ để ngắm nhìn?

Thái giám bên cạnh sớm mang thang tới đó, đặt vào chỗ “đầu rồng”. Vân Ca để cho Tiểu Muội lên trước, còn mình ở phía sau nài che chở. Tiểu Muội run rẩy trèo lên trên “đầu rồng”. Mặt băng vốn trơn trượt, hiện tại lại đang ở chỗ rất cao, Tiểu Muội sợ hãi nắm chặt lấy tay Vân Ca.

Dưới ánh mặt trời.

Mặt băng nhẵn bóng, phản xạ ánh sáng trắng xóa mênh mông, làm cho Tiểu Muội có chút chói mắt, choáng váng đầu. Tiểu Muội đột nhiên hoảng hốt nghĩ rằng, con rồng này là do Vân Ca tạo nên, cũng là chính cô ta tự mình trèo lên, nếu cô ta trượt chân ngã xuống, khẳng định không thể là lỗi của ta. Một tay nài theo bản năng nắm chặt lan can băng bên cạnh, bàn tay kia đang nắm tay Vân Ca lại bắt đầu chậm rãi thả ra, chuẩn bị làm tư thế nhảy.

Lúc này Vân Ca đang ở phía sau Tiểu Muội, một chân mới vừa giẫm lên trên đầu rồng, một chân còn lại đang đặt trên thang. Đột nhiên một bóng người đập vào mắt Tiểu Muội.

Người nọ khoác áo choàng lông chồn đen, đang từ xa xa chậm chậm đi tới, trên mặt băng trắng xóa, một chút màu đen như thế lại vô cùng nổi bật. Hắn dường như nhìn thấy Vân Ca đang trèo lên trên cao, tốc độ đi bỗng dừng nhanh hơn, Vu An ở phía sau hắn sợ tới mức chạy vượt lên phía trước bảo vệ, e sợ rằng mặt băng rất trơn, hắn sẽ bị ngã.

Tay Tiểu Muội run rẩy, chỉ cần nữ nhân này biến mất, ta và hoàng thượng sẽ giống như trước đây. Không có nữ nhân khác, hoàng thượng sớm hay muộn sẽ để ý đến ta...

Chỉ cần nài ta biến mất...

Tiểu Muội âm thầm dùng sức đẩy Vân Ca ra bên ngoài...

“Vân Ca, cẩn thận một chút!” Lưu Phát Lăng ngửa đầu gọi.

Tiểu Muội tâm trạng có chút run lên, lập tức trong lòng đại loạn, đột nhiên rụt tay lại.

“A!”

Tay Vân Ca đột nhiên mất đi lực kéo của Tiểu Muội, thân thể nài lắc lư đảo muốn ngã về phía sau. Đang lúc ở giữa ranh giới sinh tử, Tiểu Muội lại đột nhiên nắm lấy cổ tay Vân Ca, dùng sức kéo nài trở về. Vân Ca vội mượn lực nhảy tới đầu rồng. Người phía dưới nhìn lên, chỉ thấy thân thể Vân Ca lắc lư, lại không thể nhìn ra vừa rồi là sự xoay chuyển giữa sinh và tử. Chỉ có đương sự mới có biết rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Vân Ca bình tĩnh nhìn Tiểu Muội.

Tiểu Muội giống như một con mèo đột nhiên gặp phải cường địch, sống lưng căng cứng, toàn thân dồn lực, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào Vân Ca để phòng, dường như chuẩn bị tùy thời cơ mà nhào về phía trước, kỳ thật sâu trong cơ thể là một sự cô đơn, không hề có chỗ dựa.

Không ngờ Vân Ca nhìn nài trong chớp mắt, đột nhiên vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, cười nói: “Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Tiểu Muội, đa tạ muội.”

Trong phút chốc, toàn bộ sức lực trong người Tiểu Muội biến mất, nài gắng sức vùng thoát khỏi tay Vân Ca, thân thể nhẹ nhàng run rẩy. Vân Ca vội dịu nài ngồi xuống, “Đừng sợ, hai bên đều có lan can, muội chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không ngã đâu.”

Lưu Phát Lăng ngửa đầu yên lặng nhìn các nàng. Vân Ca cười vẫy tay với hắn, rồi bỗng nhiên khom người đẩy Tiểu Muội ra ngoài. Tiểu Muội kêu “A” một tiếng đầy sợ hãi, dọc theo thân rồng trượt nhanh xuống. Tiếng kêu sợ hãi của nàng, cùng với tiếng cười to của Vân Ca vang tỏa khắp Thương Hà.

Thân rồng được xây thành hình dáng lồi lõm, nhìn tưởng chừng nguy hiểm nhưng thực tế lại vô cùng an toàn, người chỉ có thể dọc theo đường lồi trượt xuống, cũng không hề thực sự bị ngã.

Tiểu Muội trong sợ hãi hoảng hốt, không thể nhận ra nhiều như vậy, chỉ nhắm mắt lại kinh hãi kêu lên. Bên tai tiếng gió vù vù, trong bóng tối, thân thể của nàng rơi xuống, lại rơi xuống nữa. Tựa như cả đời này của nàng không có người thân, không có một ai thực sự quan tâm tới, nàng chỉ có thể một mình trong bóng tối rơi xuống lại rơi xuống, hơn nữa quá trình rơi xuống này lại không hề phát ra tiếng động. Chẳng những không thể có tiếng động, lại còn phải ung dung thản nhiên, cho dù biết sau khi rơi xuống kết cục sẽ bị thương vô hạn, nàng vẫn phải ngọt ngào xinh đẹp, trầm mặc như trước mà cười.

Nhưng ít nhất, lúc này đây khi rơi xuống, nàng có thể hét lên, nàng có thể đem nỗi sợ hãi, hoảng hốt, mê mang, bất lực của nàng phát ra thành tiếng hét, đem bị thương của nàng, phần nộ của nàng, oán hận của nàng đều phát thành tiếng hét.

Tiểu Muội liều mạng thét chói tai, cảm thấy cả đời này nàng dường như chưa bao giờ kêu lớn tiếng như vậy, giống như đem tất cả áp lực nàng đã mang nhiều năm ở trong Tiêu Phòng Điện phát tiết ra hết. Tiểu Muội đã trượt tới cuối đuôi rồng, ngồi xuống ngay trên mặt băng, nhưng nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, hai tay nắm thật chặt thành quyền, ngửa đầu hướng lên trời, nước mắt đầy mặt, thét chói tai.

Tranh Nhi và Mạt Trà ngơ ngác nhìn nàng, thấy nàng lúc này trông giống hệt một đứa trẻ, nhưng đứa trẻ này lại không hề giống với Thượng Quan Tiểu Muội mọi khi. Nhất thời bọn họ không biết nên làm gì.

Vân Ca cao giọng cười lên rồi từ trên phi long trượt xuống, lướt qua chỗ nào, tiếng cười liên tiếp phiêu đảng tới đó. Hòa cùng tiếng cười trong trẻo ấy, nàng cũng trượt xuống tới đuôi rồng, vọt người tới trước Tiểu Muội vẫn đang ngồi đó thét chói tai. Vân Ca cười lớn ôm lấy Tiểu Muội, hai người cuộn tròn ngã trên mặt băng.

Chỉ nhìn thấy trên mặt băng, hai người đều mặc áo khoác lông, giống như hai con gấu nhỏ lông xù đang cuộn thành một khối. Tiểu Muội mở to mắt, bối rối nhìn Vân Ca, “Muội không có chết sao?”

Vân Ca cười hết sức vui mừng, đưa tay ra nhéo mũi Tiểu Muội, “Xấu hổ, xấu hổ, thực xấu hổ! Có thể mà cũng sợ tới mức khóc thành như vậy! Ha ha ha. . .”

Vân Ca nằm trên mặt băng, cười đến gập cả bụng lại. Thượng Quan Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Vân Ca, trong tâm trí là một mảng trống rỗng mờ mịt, nàng vừa có cảm giác bối rối không biết phải làm sao, lại vừa có một cảm giác thoải mái như chưa bao giờ có. Dường như tiếng thét chói tai vừa rồi đã tạm thời vứt bỏ đi tất cả mọi thứ, vứt bỏ đi thân phận của nàng, vứt bỏ đi gia thế của nàng, vứt bỏ luôn cả những lời dạy của phụ thân, tổ phụ, ngoại tổ phụ. Nàng hiện tại chỉ là một tiểu cô nương bị Vân Ca khi dễ và trêu đùa.

Nước mắt của Tiểu Muội muốn kiềm chế cũng không kiềm được rơi xuống không ngừng. Vân Ca không dám cười thêm nữa, vội dùng tay áo của mình giúp Tiểu Muội lau nước mắt, “Đừng khóc, đừng khóc. Tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ không nên trêu đùa muội, tỷ tỷ tự phạt chính mình, buổi tối làm đồ ăn uội, muội muốn ăn món gì đều được.” Nàng vừa nói chuyện, vừa hướng Lưu Phát Lăng vẫy vẫy tay, muốn hắn đi qua đây, “Hoàng thượng, người tới an ủi Tiểu Muội một chút, nước mắt của nha đầu này sắp ngập cả miếu Long Vương rồi.”

Lưu Phát Lăng không để ý đến Vân Ca, chỉ đứng ở xa xa, lặng lẽ nhìn các nàng. Vu An muốn tiến lên hóa giải, nhưng Lưu Phát Lăng nhẹ nhắc tay lên, Vu An lại đứng nguyên tại chỗ.

Thượng Quan Tiểu Muội khóc một hồi, đem nước mắt nước mũi lau hết lên tay áo Vân Ca. Vân Ca vẫn cẩn thận an ủi bồi lỗi. Một hồi lâu sau, nước mắt Tiểu Muội mới ngừng rơi, nàng cúi đầu có vẻ như vô cùng ngượng ngùng. Vân Ca bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn Lưu Phát Lăng một cái, gọi Tranh Nhi lại đây giúp Tiểu Muội sửa sang lại dung nhan.

Phú Dụ lạnh lợi sớm phân phó tiểu thái giám đi lấy áo khoác lông, lúc này vừa vận được đưa đến. Hắn vội bê áo khoác đến giao cho Mạt Trà, để đưa cho Vân Ca thay cho chiếc áo khoác đã bị dơ trên người.

Vân Ca đi đến bên cạnh Lưu Phát Lăng cười hỏi: “Huynh có muốn chơi hay không? Chơi hay lắm.”

Lưu Phát Lăng trừng mắt nhìn nàng, rồi nhìn phi long trên mặt băng không nói gì. Vân Ca tiến đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Ta biết huynh kỳ thật cũng rất muốn biết chơi như vậy sẽ có cảm giác như thế nào, nhưng đường đường là Thiên tử một quốc gia sao có thể chơi mấy thứ đồ chơi của tiểu hài tử đó? Hơn nữa ở trước mặt nhiều hoạn quan cung nữ như vậy, sao có thể làm mất uy nghi chứ? Buổi tối chúng ta đi gọi Tiểu Muội, rồi lên lút tới chơi.”

Lưu Phát Lăng không có đáp lời Vân Ca, chỉ hỏi: “Đây là trò chơi trước đây nàng từng chơi?”

Vân Ca gật đầu: “Nghe phụ thân nói, mùa đông ở biên giới Đông Bắc cực kỳ lạnh, lạnh tới mức có thể làm lở tai người ta đông lạnh tới rụng xuống, khi mùa đông tới những đứa trẻ ở đó thích ngồi trên những miếng gỗ trượt trên mặt băng từ sườn núi xuống. Sau khi ta nghe được, cũng ồn ào đòi chơi thử, có một năm khi tới sinh nhật ta, phụ thân đã làm cho ta cái này. Lúc ấy ta đã nghĩ, đáng tiếc huynh...”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Bây giờ có thể chơi cũng coi như giống nhau mà.”

Vân Ca vẻ mặt vui sướng, “Huynh đồng ý buổi tối cùng với ta và Tiểu Muội tới chơi?”

Lưu Phát Lăng còn chưa có phủ định, Vân Ca đã coi như hắn đã đồng ý rồi. Thượng Quan Tiểu Muội cúi đầu, ngượng ngùng đi tới hành lễ với Lưu Phát Lăng, “Thần thiếp trước thì thất nghi, sau thì thất lễ, xin hoàng thượng thứ tội.”

Lưu Phát Lăng bảo nàng đứng lên, thản nhiên nói: “Bộc lộ tính cách thì không phải là sai lầm, sao phải xin thứ tội?”, rồi quay sang Vân Ca dặn dò một tiếng: “Đừng ở trên mặt băng chơi đùa lâu, cẩn thận bị cảm lạnh ho khan.” Hắn nói xong, rồi dẫn theo Vu An rời đi, Vân Ca kêu cũng không được gọi cũng không xong, nàng tức giận đến mức đứng giậm chân.

Sau khi Lưu Phát Lăng đến, thái giám và cung nữ chung quanh giống như gặp phải gió thu, một đám đều thành cây cột gỗ, đứng thẳng tắp, trên người không có một chỗ nào bắt quy củ. Lưu Phát Lăng vừa đi, một đám lại giống như cây khô gặp được mùa xuân, toàn bộ sống dậy, nóng lòng muốn đi lại nhìn “Băng phi long”, muốn đi lên trượt thử một lần.

Vân Ca cười nói: “Tất cả đều có thể chơi.”

Mạt Trà lập tức đầu tâu gương mẫu, vọt tới trước cây thang, “Ta lên trước.”

Tranh Nhi có chút sợ hãi, rồi lại nhịn không được tò mò, do dự, cuối cùng dưới sự cổ vũ của Mạt Trà, cũng lên chơi một lần. Thượng Quan Tiểu Muội đứng bên cạnh Vân Ca, nhìn mọi người hô to gọi nhỏ vui đùa ầm ĩ. Khoảnh khắc khi mỗi người trượt lao nhanh xuống, hoặc kêu lên sợ hãi, hoặc cười to, bọn họ dường như đã quên đi thân phận của mình, quên đi nơi này là hoàng cung, chỉ để cho bản năng cùng cảm giác của cơ thể tùy ý hiện ra.

Thật lâu sau, Tiểu Muội nói với Vân Ca, “Muội cũng muốn chơi thêm một lần.”

Vân Ca nghiêng đầu cười với nàng, gật gù đầu. Mọi người thấy hoàng hậu đi tới, tất cả lập tức tránh ra. Tiểu Muội chậm rãi đi lên chỗ cao nhất, lẳng lặng ngồi một lát, đột nhiên thả hai tay đang bám vào lan can ra, để mặc cho chính mình rơi xuống. Lúc này đây, nàng mở to hai mắt. Bình tĩnh nhìn thân thể không chịu chính mình khống chế rơi xuống, khi thì rất nhanh, khi thì đột nhiên chuyển hướng, khi thì chậm lại. Bình tĩnh nhìn mặt đất càng ngày càng gần. Sau đó nàng bình tĩnh nhìn về phía Vân Ca, không có tiếng hét, cũng không tiếng cười, chỉ có im lặng, nhưng là một nụ cười ngọt ngào thoải mái.

Vân Ca kinh ngạc nhìn Tiểu Muội.

Nhìn thấy thái giám đang treo đèn lồng ở ngoài điện, Tiểu Muội mới thực sự ý thức được một năm mới nữa lại đến. Nàng lệnh thị nữ mang hộp trang sức tới. Hộp trang sức là loại hộp tất duyên ương(1), cổ của hai duyên ương quấn lấy nhau, cổ có thể chuyển động, trên lưng mỗi con đều có nắp đậy, một con được chạm hình gõ chuông đánh khánh*, một con được chạm hình đánh trống khiêu vũ, đều là miêu tả hôn lễ trong hoàng thất.

*Khánh là một loại nhạc cụ cổ, thuộc bộ gõ.

Tiểu Muội chọn một đóa hoa lụa đỏ thắm trong hộp cài lên đầu, xoay một vòng trước gương, cười hì hì nói: “Buổi tối có ăn một chút rồi, giờ bổn cung muốn đi ra ngoài một chút.”

Lão cung nữ bên cạnh vội nói: “Nô tỳ đi ra ngoài cùng nương nương.”

Tiểu Muội tùy ý gật gật đầu, hai lão cung nữ hầu hạ Tiểu Muội ra ngoài Tiêu Phòng Điện. Tiểu Muội vừa đi vừa nhìn ngắm, thập phần tùy ý, hai cung nữ thấy tâm trạng nàng vô cùng hưng phấn, khuôn mặt tươi cười cẩn thận hỏi: “Hôm nay ban ngày, nương nương cùng với cung nữ ở Tuyên Thất Điện kia làm những gì?”

Tiểu Muội cười yêu kiều nói: “Chúng ta đi chơi một trò rất là thú vị, người ta có thể trèo lên một chỗ rất cao rồi rơi xuống, nhưng lại không bị ngã, thực rất kích thích.”, rồi thì thầm miêu tả cụ thể với hai người ban ngày nàng chơi đùa như thế nào.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Muội đã vô ý dẫn hai cung nữ đi tới bờ Thương Hà. Ánh trăng sáng tỏ, ánh sáng vậy khắp Thương Hà.

Một con phi long uốn lượn vờn quanh chiếm cứ trên Thương Hà. Dưới ánh trăng, trong suốt xuyên thấu tựa như ảo mộng, làm cho người ta có chút nghi hoặc rằng mình đang trong Nguyệt cung.

Mặt trăng sáng bạc tựa như một chiếc thuyền được vẽ nghiêng trên bầu trời đêm.

Hai người đang ngồi trên đầu rồng. Từ góc độ của Tiểu Muội nhìn lại, bọn họ giống như đang ngồi ở trên mặt trăng. Vầng trăng non kia cong cong tựa như chiếc thuyền, chở hai người tới lui tuần du thiên thượng nhân gian, bên cạnh còn có ngọc long theo cùng bảo hộ.

Hai cung nữ đi theo phía sau Tiểu Muội bị cảnh tượng kỳ lạ trước mắt làm chấn động, đều ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, không ai dám thở mạnh. Trên đầu rồng có trải một tấm da hổ, Vân Ca ngồi dựa vào lan can bên cạnh, hai chân như treo lơ lửng giữa trời, thỉnh thoảng lại đá qua đá lại mấy cái, hơi ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời. Lưu Phát Lăng ngồi ngay phía sau nàng, trong tay cầm theo một bầu rượu trắng, tự mình uống một ngụm, rồi giao cho Vân Ca, Vân Ca uống một ngụm, lại đưa trả cho hắn.

Hai người ăn ý, tự do thoải mái không lời nào có thể miêu tả. Vân Ca muốn gọi Tiểu Muội đi cùng, nhưng Lưu Phát Lăng không chút nào để ý tới, đã túm nàng kéo tới Thương Hà. Kế hoạch Vân Ca tính trước tính sau toàn bộ đều vô ích, nàng vốn đang thập phần phần nộ, nhưng đối với cảnh đẹp thời tiết tốt, vài phần không vui trong lòng bất tri bất giác tất cả đều tan biến.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Chúng ta giống như thần tiên.” Nàng chỉ vào cung điện xa xa lúc ẩn lúc hiện giữa những án đèn, “Nơi đó là nhân gian hồng trần, những chuyện ở nơi đó đều không có quan hệ với chúng ta.”

Lưu Phát Lăng theo phương hướng Vân Ca chỉ, hướng mắt nhìn những ánh đèn đó, “Tối nay, chuyện ở nơi đó đều không có quan hệ với chúng ta.”

Vân Ca cười, “Lăng ca ca, ta nhìn thấy huynh mang theo tiêu, thổi cho ta nghe một khúc đi! Đáng tiếc ta không thể hợp tấu với huynh, nhưng tiếng tiêu của huynh thổi hay vô cùng, nói không chừng chúng ta có thể thật sự gọi được rồng tới.”

Theo truyền thuyết thời Xuân Thu*, nữ nhi của Tần Mục Công là Lộng Ngọc công chúa đã yêu một nam tử tên là Tiêu Sứ. Sau khi hai người thành hôn thập phần ân ái. Tiêu Sứ hay thổi tiêu, vợ chồng hai người hợp tấu, cuối cùng gọi được long phượng tới, hai người thành tiên rời đi.

*Thời Xuân Thu: từ năm 722-481 trước công nguyên.

Vân Ca trong lúc vô tình, đã so sánh bọn họ với vợ chồng Tiêu Sứ, Lộng Ngọc. Lưu Phát Lăng trong mắt có ý cười, lấy tiêu ra, đưa đến bên môi, vì “Lộng Ngọc” của hắn mà tấu khúc:

”(1)

Hữu nữ đồng xa, nhan như thuần hoa.

Tương cao tương tường, bội ngọc quỳnh cư

Bỉ mĩ Mạnh Khương, tuân mĩ thả đồ.

(2)

Hữu nữ đồng hành, nhan như thuần anh.

Tương cao tương tường, bội ngọc tương tương.

Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong.”

Dịch thơ: Bài thơ này tôi tìm được lời dịch là kết hợp hai bài Hữu nữ đồng xa 1 và 2 của hai dịch giả Tạ Quang Phát – bài 1 và dịch giả Đông A – bài 2, do đó lời dịch có hơi không đồng nhất một chút, hic, tôi không có khả năng dịch mấy thứ này:

(1) Hữu nữ đồng xa 1

Ngồi xe cô gái đi chung,

Như hoa cây thuần, sắc dung dịu dàng.

Ngao du dạo bước dịu dàng,

Quỳnh cư xâu ngọc đã mang vào người.

Mạnh Khương đẹp đẽ kia ôi!

Lại thêm nhàn nhã đẹp tươi thật là.

(2) Hữu nữ đồng xa 2

Cùng đi có một cô nàng

Dung nhan hoa thuần mịn màng tinh anh.

Ngao du nhẹ bước gót thanh

Dịu êm tiếng ngọc lạnh canh theo người

Mạnh Khương xinh đẹp kia ơi

Quên sao đức hạnh những lời nàng trao.

Khúc nhạc này trích từ phần Trịnh Phong, Quốc Phong, Kinh Thi, nói về một vị quý công tử đang khen phẩm đức dung mạo của ý trung nhân. Trong mắt hắn, ý trung nhân tất cả đều là tốt nhất, mặc kệ có gặp được bao nhiêu cô gái xinh đẹp khác, hắn đều vĩnh viễn sẽ không quên phẩm đức(đức) cùng lời nói(âm), dung mạo của ý trung nhân.

Lưu Phát Lăng nhất định là trước mặt nàng tinh tế thổ lộ tâm tư.

Vân Ca nghe được khúc nhạc, vừa ngượng ngùng lại vừa phiền não. Mặc dù phiền não nhưng không biết tại sao lại phiền não, dù sao người ta cũng chỉ thổi khúc nhạc của người ta, một chữ cũng không nói, tâm tư của nàng là tự mình nảy sinh.

Vân Ca không dám nhìn Lưu Phát Lăng, xoay người đi. Nàng không biết vẻ nghiêng mặt cúi mắt của mình lúc này, dưới ánh trăng chiếu xuống, tựa như lá trúc ngậm sương, hoa sen nửa hé, vô cùng thanh lệ, quyến rũ vô hạn.

Thượng Quan Tiểu Muội nghe được khúc nhạc, nụ cười bên môi không thể tiếp tục duy trì. May mắn hai cung nữ phía sau không dám đứng sánh vai bên cạnh mà chỉ dám đứng ở phía sau nàng, do đó nàng có thể quay mặt về phía bóng đêm để cho nụ cười vốn là giả dối kia từ từ tan biến.

Khúc nhạc còn chưa được thổi xong, Tiểu Muội đột nhiên xoay người rời đi, “Là hoàng thượng ở bên kia, không được kinh động tới nhĩ hững của Thánh Thượng, mau trở về!”

Hai cung nữ vội vàng quay đầu nhìn hình bóng mơ hồ trên đài cao, mặc dù nghe không hiểu khúc nhạc, nhưng có thể khiến cho hoàng thượng đêm khuya cùng ra ngoài dạo chơi, lại vì người đó thổi tiêu, đã là không giống bình thường.

Bước chân của Tiểu Muội vội vàng, gần như chạy, nàng không muốn nghe đến câu cuối cùng kia, “Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong”. Chỉ cần không nghe được, có lẽ nàng còn có thể ôm một ít hi vọng xa vời.

Đức âm không quên?

Không quên. . . Thật sự cả đời này sẽ không có thể quên sao?

Lưu Phát Lăng thối xong khúc nhạc, lẳng lẳng nhìn Vân Ca, Vân Ca ngẩng đầu yên lặng nhìn ánh trăng.

“Vân Ca, không cần cố ý ghép duyên ương cho thêm loạn nữa, đối với ta, hay đối với Tiểu Muội, đều làm tăng thêm phức tạp. Ta...” Lưu Phát Lăng đưa tiêu tới bên môi, chỉ thổi một câu đơn lẻ, “Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong.”

Thân thể Vân Ca nhẹ nhàng run lên. Nàng cố ý tạo cơ hội để Lưu Phát Lăng ở chung với Tiểu Muội, muốn cho Tiểu Muội đi ra khỏi cái vỏ cứng mà nàng ấy vẫn luôn trốn, thể hiện nội tâm chân thật của nàng ấy trước Lưu Phát Lăng. Bọn họ vốn là vợ chồng, nếu cả hai đều hữu tình, hài hòa ở chung, như vậy một năm sau, nàng rời đi, có lẽ sẽ không chút nào vương bận. Nàng không ngờ hẳn sớm nhìn rõ tâm tư của nàng, buổi sáng vội xoay người rời đi, buổi tối lại không cho nàng gọi Tiểu Muội đi cùng.

Đức âm không quên?

Vân Ca có chút sợ sệt, lại còn có một cảm giác mà chính nàng cũng không phân biệt được rõ ràng lắm, như có hàng ngàn sợi tơ mảnh, tê tê đại đại đang chảy qua lồng ngực của nàng.

Trường Nhạc Cung và Vị Ương Cung là những cung điện được xây dựng vào đầu thời Hán, do Tiêu Hà* thiết kế và xây dựng, “Mỗi phía có ba cửa lớn, chung quanh đều được bao bọc bởi ao**.” Sau khi Vũ Đế xây dựng Kiến Chương Cung, vì để giáo tập Vũ Lâm doanh, nên cũng cho xây dựng nhiều ao hồ. Do đó, cả ba tòa cung điện này của Hán triều đều có nhiều ao, nhiều hồ.

*Tiêu Hà là một người phò tá Lưu Bang, được coi là một trong tam kiệt đời Hán, xem thêm thông tin về ông tại đây. Sở dĩ thiết kế mỗi phía có ba cửa cung và chung quanh là ao để phòng thủ, do lúc đó Lưu Bang vẫn đang tranh thiên hạ với Hạng Vũ.

**Câu này mình cũng không biết sao lại dùng dấu ngoặc kép, nhưng nguyên tác như vậy nên không dám sửa chữa, có thể đây là trích câu tả hai cung điện này ở sách sử nào đó.

Dòng sông ở phía trước Vị Ương Cung do con người kiến tạo có tên là Thương Hà, chiều rộng hơn mười trượng*. Năm đó, Tiêu Hà phát động vạn dân cùng khai thông, Thương Hà được khai thông với sông Vị Hà**, cuối cùng đổ vào sông Hoàng Hà, tạo nên một khí thế cực kỳ hùng vĩ. Tại Thương Hà, vào mùa hạ, người ta có thể thưởng lãm bọt nước xanh biếc, khi mùa đông tới toàn bộ mặt sông kết băng, còn có thể thưởng lãm cảnh thiên địa tiêu điều vắng lặng.

*Một trượng thời Hán bằng 231 cm.

** Vị Hà: sông bắt nguồn từ Cam Túc, chảy qua Tiềm Tây, đổ vào sông Hoàng Hà.

Tuy nhiên, hôm nay trên mặt sông lại không cảm thấy có chút vắng lặng tiêu điều nào. Trên mặt sông, một bức tượng giống như một con rồng đang bay (phi long) được làm bằng băng, cao khoảng một tòa lầu sáu bảy tầng uốn lượn đứng lặng dưới ánh mặt trời. Chỗ cao nhất dường như là đầu rồng, từ cao xuống thấp, có đoạn dốc thẳng đứng, có đoạn thì uốn cong, đan xen không đồng nhất, quanh co uốn lượn ở trên mặt băng Thương Hà.

Phi long ở dưới ánh mặt trời phản xạ từng điểm sáng bạc, trong suốt long lanh, hoa mỹ dị thường.

Vân Ca rất đặc ý hỏi: “Thế nào? Là tỷ vẽ ra, rồi bảo Vu An tìm người đục băng đểo thành đó.”

Thượng Quan Tiểu Muội ngây ngốc nhìn “Trường long” trên mặt sông, đẹp thì rất đẹp, nhưng dựng nên cái này làm cái gì? Chẳng lẽ chỉ để ngắm nhìn?

Thái giám bên cạnh sớm mang thang tới đó, đặt vào chỗ “đầu rồng”. Vân Ca để cho Tiểu Muội lên trước, còn mình ở phía sau nàng che chở. Tiểu Muội run rẩy trèo lên trên “đầu rồng”. Mặt băng vốn trơn trượt, hiện tại lại đang ở chỗ rất cao, Tiểu Muội sợ hãi nắm chặt lấy tay Vân Ca.

Dưới ánh mặt trời.

Mặt bằng nhẵn bóng, phản xạ ánh sáng trắng xóa mênh mông, làm cho Tiểu Muội có chút chói mắt, choáng váng đầu. Tiểu Muội đột nhiên hoảng hốt nghĩ rằng, con rồng này là do Vân Ca tạo nên, cũng là chính cô ta tự mình trèo lên, nếu cô ta trượt chân ngã xuống, khẳng định không thể là lỗi của ta. Một tay nàng theo bản năng nắm chặt lan can bằng bên cạnh, bàn tay kia đang nắm tay Vân Ca lại bắt đầu chậm rãi thả ra, chuẩn bị làm tư thế nhảy.

Lúc này Vân Ca đang ở phía sau Tiểu Muội, một chân mới vừa giẫm lên trên đầu rồng, một chân còn lại đang đặt trên thang. Đột nhiên một bóng người đập vào mắt Tiểu Muội.

Người nọ khoác áo choàng lông chồn đen, đang từ xa xa chậm chậm đi tới, trên mặt bằng trắng xóa, một chút màu đen như thế lại vô cùng nổi bật. Hắn dường như nhìn thấy Vân Ca đang trèo lên trên cao, tốc độ đi bỗng dừng nhanh hơn, Vu An ở phía sau hắn sợ tới mức chạy vượt lên phía trước bảo vệ, e sợ rằng mặt bằng rất trơn, hắn sẽ bị ngã.

Tay Tiểu Muội run rẩy, chỉ cần nữ nhân này biến mất, ta và hoàng thượng sẽ giống như trước đây. Không có nữ nhân khác, hoàng thượng sớm hay muộn sẽ để ý đến ta...

Chỉ cần nàng ta biến mất...

Tiểu Muội âm thầm dùng sức đẩy Vân Ca ra bên ngoài...

“Vân Ca, cẩn thận một chút!” Lưu Phát Lăng ngửa đầu gọi.

Tiểu Muội tâm trạng có chút run lên, lập tức trong lòng đại loạn, đột nhiên rút tay lại.

“A!”

Tay Vân Ca đột nhiên mất đi lực kéo của Tiểu Muội, thân thể nàng lảo đảo muốn ngã về phía sau. Đang lúc ở giữa ranh giới sinh tử, Tiểu Muội lại đột nhiên nắm lấy cổ tay Vân Ca, dùng sức kéo nàng trở về. Vân Ca vội mượn lực nhảy tới đầu rồng. Người phía dưới nhìn lên, chỉ thấy thân thể Vân Ca lảo đảo, lại không thể nhìn ra vừa rồi là sự xoay chuyển giữa sinh và tử. Chỉ có đương sự mới có biết rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Vân Ca bình tĩnh nhìn Tiểu Muội.

Tiểu Muội giống như một con mèo đột nhiên gặp phải cường địch, sống lưng căng cứng, toàn thân dồn lực, hai mắt tròn tròn, nhìn chằm chằm vào Vân Ca đề phòng, dường như chuẩn bị tùy thời cơ mà nhào về phía trước, kỳ thật sâu trong cơ thể là một sự cô đơn, không hề có chỗ dựa.

Không ngờ Vân Ca nhìn nàng trong chớp mắt, đột nhiên vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, cười nói: “Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Tiểu Muội, đa tạ muội.”

Trong phút chốc, toàn bộ sức lực trong người Tiểu Muội biến mất, nàng gắng sức vùng thoát khỏi tay Vân Ca, thân thể nhẹ nhàng run rẩy. Vân Ca vội dìu nàng ngồi xuống, “Đừng sợ, hai bên đều có lan can, muội chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không ngã đâu.”

Lưu Phát Lăng ngửa đầu yên lặng nhìn các nàng. Vân Ca cười vẫy tay với hắn, rồi bỗng nhiên khom người đẩy Tiểu Muội ra ngoài. Tiểu Muội kêu “A” một tiếng đầy sợ hãi, dọc theo thân rồng trượt nhanh xuống. Tiếng kêu sợ hãi của nàng, cùng với tiếng cười to của Vân Ca vang tỏa khắp Thương Hà.

Thân rồng được xây thành hình dáng lồi lõm, nhìn tưởng chừng nguy hiểm nhưng thực tế lại vô cùng an toàn, người chỉ có thể dọc theo đường lồi trượt xuống, cũng không hề thực sự bị ngã.

Tiểu Muội trong sợ hãi hoảng hốt, không thể nhận ra nhiều như vậy, chỉ nhắm mắt lại kinh hãi kêu lên. Bên tai tiếng gió vù vù, trong bóng tối, thân thể của nàng rơi xuống, lại rơi xuống nữa. Tựa như cả đời này của nàng không có người thân, không có một ai thực sự quan tâm tới, nàng chỉ có thể một mình trong bóng tối rơi xuống lại rơi xuống, hơn nữa quá trình rơi xuống này lại không hề phát ra tiếng động. Chẳng những không thể có tiếng động, lại còn phải ung dung thản nhiên, cho dù biết sau khi rơi xuống kết cục sẽ bị thương vô hạn, nàng vẫn phải ngọt ngào xinh đẹp, trầm mặc như trước mà cười.

Nhưng ít nhất, lúc này đây khi rơi xuống, nàng có thể hét lên, nàng có thể đem nỗi sợ hãi, hoảng hốt, mê mang, bất lực của nàng phát ra thành tiếng hét, đem bi thương của nàng, phần nộ của nàng, oán hận của

nàng đều phát thành tiếng hét.

Tiểu Muội liều mạng thét chói tai, cảm thấy cả đời này nàng dường như chưa bao giờ kêu lớn tiếng như vậy, giống như đem tất cả áp lực nàng đã mang nhiều năm ở trong Tiêu Phòng Điện phát tiết ra hết. Tiểu Muội đã trượt tới cuối đuôi rồng, ngồi xuống ngay trên mặt băng, nhưng nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, hai tay nắm thật chặt thành quyền, ngửa đầu hướng lên trời, nước mắt đầy mặt, thét chói tai.

Tranh Nhi và Mạt Trà ngơ ngác nhìn nàng, thấy nàng lúc này trông giống hệt một đứa trẻ, nhưng đứa trẻ này lại không hề giống với Thượng Quan Tiểu Muội mọi khi. Nhất thời bọn họ không biết nên làm gì.

Vân Ca cao giọng cười lên rồi từ trên phi long trượt xuống, lướt qua chỗ nào, tiếng cười liên tiếp phiêu đảng tới đó. Hòa cùng tiếng cười trong trẻo ấy, nàng cũng trượt xuống tới đuôi rồng, vọt người tới trước Tiểu Muội vẫn đang ngồi đó thét chói tai. Vân Ca cười lớn ôm lấy Tiểu Muội, hai người cuộn tròn ngã trên mặt băng.

Chỉ nhìn thấy trên mặt băng, hai người đều mặc áo khoác lông, giống như hai con gấu nhỏ lông xù đang cuộn thành một khối. Tiểu Muội mở to mắt, bối rối nhìn Vân Ca, “Muội không có chết sao?”

Vân Ca cười hết sức vui mừng, đưa tay ra nhéo mũi Tiểu Muội, “Xấu hổ, xấu hổ, thực xấu hổ! Có thể mà cũng sợ tới mức khóc thành như vậy! Ha ha ha. . .”

Vân Ca nằm trên mặt băng, cười đến gập cả bụng lại. Thượng Quan Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Vân Ca, trong tâm trí là một mảng trống rỗng mờ mịt, nàng vừa có cảm giác bối rối không biết phải làm sao, lại vừa có một cảm giác thoải mái như chưa bao giờ có. Dường như tiếng thét chói tai vừa rồi đã tạm thời vứt bỏ đi tất cả mọi thứ, vứt bỏ đi thân phận của nàng, vứt bỏ đi gia thế của nàng, vứt bỏ luôn cả những lời dạy của phụ thân, tổ phụ, ngoại tổ phụ. Nàng hiện tại chỉ là một tiểu cô nương bị Vân Ca khi dễ và trêu đùa.

Nước mắt của Tiểu Muội muốn kiềm chế cũng không kiềm được rơi xuống không ngừng. Vân Ca không dám cười thêm nữa, vội dùng tay áo của mình giúp Tiểu Muội lau nước mắt, “Đừng khóc, đừng khóc. Tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ không nên trêu đùa muội, tỷ tỷ tự phạt chính mình, buổi tối làm đồ ăn uội, muội muốn ăn món gì đều được.” Nàng vừa nói chuyện, vừa hướng Lưu Phát Lăng vẫy vẫy tay, muốn hắn đi qua đây, “Hoàng thượng, người tới an ủi Tiểu Muội một chút, nước mắt của nha đầu này sắp ngập cả miếu Long Vương rồi.”

Lưu Phát Lăng không để ý đến Vân Ca, chỉ đứng ở xa xa, lẳng lặng nhìn các nàng. Vu An muốn tiến lên hóa giải, nhưng Lưu Phát Lăng nhẹ nhấc tay lên, Vu An lại đứng nguyên tại chỗ.

Thượng Quan Tiểu Muội khóc một hồi, đem nước mắt nước mũi lau hết lên tay áo Vân Ca. Vân Ca vẫn cẩn thận an ủi bồi lỗi. Một hồi lâu sau, nước mắt Tiểu Muội mới ngừng rơi, nàng cúi đầu có vẻ như vô cùng ngượng ngùng. Vân Ca bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Lưu Phát Lăng một cái, gọi Tranh Nhi lại đây giúp Tiểu Muội sửa sang lại dung nhan.

Phụ Dụ lạnh lợi sớm phân phó tiểu thái giám đi lấy áo khoác lông, lúc này vừa vận được đưa đến. Hắn vội bê áo khoác đến giao cho Mạt Trà, để đưa cho Vân Ca thay cho chiếc áo khoác đã bị dơ trên người.

Vân Ca đi đến bên cạnh Lưu Phát Lăng cười hỏi: “Huynh có muốn chơi hay không? Chơi hay lắm.”

Lưu Phát Lăng trừng mắt nhìn nàng, rồi nhìn phi long trên mặt băng không nói gì. Vân Ca tiến đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Ta biết huynh kỳ thật cũng rất muốn biết chơi như vậy sẽ có cảm giác như thế nào, nhưng đường đường là Thiên tử một quốc gia sao có thể chơi mấy thứ đồ chơi của tiểu hài tử đó? Hơn nữa ở trước mặt nhiều hoạn quan cung nữ như vậy, sao có thể làm mất uy nghi chứ? Buổi tối chúng ta đi gọi Tiểu Muội, rồi lén lút tới chơi.”

Lưu Phát Lăng không có đáp lời Vân Ca, chỉ hỏi: “Đây là trò chơi trước đây nàng từng chơi?”

Vân Ca gật đầu: “Nghe phụ thân nói, mùa đông ở biên giới Đông Bắc cực kỳ lạnh, lạnh tới mức có thể làm lở tai người ta đông lạnh tới rụng xuống, khi mùa đông tới những đứa trẻ ở đó thích ngồi trên những miếng gỗ trượt trên mặt băng từ sườn núi xuống. Sau khi ta nghe được, cũng ồn ào đòi chơi thử, có một năm khi tới sinh nhật ta, phụ thân đã làm cho ta cái này. Lúc ấy ta đã nghĩ, đáng tiếc huynh...”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Bây giờ có thể chơi cũng coi như giống nhau mà.”

Vân Ca vẽ mặt vui sướng, “Huynh đồng ý buổi tối cùng với ta và Tiểu Muội tới chơi?”

Lưu Phát Lăng còn chưa có phủ định, Vân Ca đã coi như hắn đã đồng ý rồi. Thượng Quan Tiểu Muội cúi đầu, ngưỡng ngưỡng đi tới hành lễ với Lưu Phát Lăng, “Thần thiếp trước thì thất nghi, sau thì thất lễ, xin hoàng thượng thứ tội.”

Lưu Phát Lăng bảo nàng đứng lên, thản nhiên nói: “Bộc lộ tính cách thì không phải là sai lầm, sao phải xin thứ tội?”, rồi quay sang Vân Ca dặn dò một tiếng: “Đừng ở trên mặt bằng chơi đùa lâu, cẩn thận bị cảm lạnh ho khan.” Hắn nói xong, rồi dẫn theo Vu An rời đi, Vân Ca kêu cũng không được gọi cũng không xong, nàng tức giận đến mức đứng giậm chân.

Sau khi Lưu Phát Lăng đến, thái giám và cung nữ chung quanh giống như gặp phải gió thu, một đám đều thành cây cột gỗ, đứng thẳng tắp, trên người không có một chỗ nào bất quy củ. Lưu Phát Lăng vừa đi, một đám lại giống như cây khô gặp được mùa xuân, toàn bộ sống dậy, nóng lòng muốn đi lại nhìn “Băng phi long”, muốn đi lên trượt thử một lần.

Vân Ca cười nói: “Tất cả đều có thể chơi.”

Mặt Trà lập tức đầu tàu gương mẫu, vọt tới trước cây thang, “Ta lên trước.”

Tranh Nhi có chút sợ hãi, rồi lại nhịn không được tò mò, do dự, cuối cùng dưới sự cổ vũ của Mặt Trà, cũng lên chơi một lần. Thượng Quan Tiểu Muội đứng bên cạnh Vân Ca, nhìn mọi người hô to gọi nhỏ vui đùa âm ỉ. Khoảnh khắc khi mỗi người trượt lao nhanh xuống, hoặc kêu lên sợ hãi, hoặc cười to, bọn họ dường như đã quên đi thân phận của mình, quên đi nơi này là hoàng cung, chỉ để cho bản năng cùng cảm giác của cơ thể tùy ý hiện ra.

Thật lâu sau, Tiểu Muội nói với Vân Ca, “Muội cũng muốn chơi thêm một lần.”

Vân Ca nghiêng đầu cười với nàng, gật gật đầu. Mọi người thấy hoàng hậu đi tới, tất cả lập tức tránh ra. Tiểu Muội chậm rãi đi lên chỗ cao nhất, lẳng lặng ngồi một lát, đột nhiên thả hai tay đang bám vào lan can ra, để mặc cho chính mình rơi xuống. Lúc này đây, nàng mở to hai mắt. Bình tĩnh nhìn thân thể không chịu chính mình khống chế rơi xuống, khi thì rất nhanh, khi thì đột nhiên chuyển hướng, khi thì chậm lại. Bình tĩnh nhìn mặt đất càng ngày càng gần. Sau đó nàng bình tĩnh nhìn về phía Vân Ca, không có tiếng hét, cũng không tiếng cười, chỉ có im lặng, nhưng là một nụ cười ngọt ngào thoải mái.

Vân Ca kinh ngạc nhìn Tiểu Muội.

Nhìn thấy thái giám đang treo đèn lồng ở ngoài điện, Tiểu Muội mới thực sự ý thức được một năm mới nữa lại đến. Nàng lệnh thị nữ mang hộp trang sức tới. Hộp trang sức là loại hộp tất uyên ương(1), cổ của hai uyên ương quấn lấy nhau, cổ có thể chuyển động, trên lưng mỗi con đều có nắp đậy, một con được chạm hình gỗ chuông đánh khánh*, một con được chạm hình đánh trống khiêu vũ, đều là miêu tả hôn lễ trong hoàng thất.

*Khánh là một loại nhạc cụ cổ, thuộc bộ gõ.

Tiểu Muội chọn một đóa hoa lụa đỏ thắm trong hộp cài lên đầu, xoay một vòng trước gương, cười hì hì nói: “Buổi tối có ăn một chút rồi, giờ bổn cung muốn đi ra ngoài một chút.”

Lão cung nữ bên cạnh vội nói: “Nô tỳ đi ra ngoài cùng nương nương.”

Tiểu Muội tùy ý gật gật đầu, hai lão cung nữ hầu hạ Tiểu Muội ra ngoài Tiêu Phòng Điện. Tiểu Muội vừa đi vừa nhìn ngắm, thấp phần tùy ý, hai cung nữ thấy tâm trạng nàng vô cùng hưng phấn, khuôn mặt tươi cười cẩn thận hỏi: “Hôm nay ban ngày, nương nương cùng với cung nữ ở Tuyên Thất Điện kia làm những gì?”

Tiểu Muội cười yêu kiều nói: “Chúng ta đi chơi một trò rất là thú vị, người ta có thể trèo lên một chỗ rất cao rồi rơi xuống, nhưng lại không bị ngã, thực rất kích thích.”, rồi thì thầm miêu tả cụ thể với hai người ban ngày nàng chơi đùa như thế nào.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Muội đã vô ý dẫn hai cung nữ đi tới bờ Thương Hà. Ánh trăng sáng tỏ, ánh sáng vậy khắp Thương Hà.

Một con phi long uốn lượn vờn quanh chiếm cứ trên Thương Hà. Dưới ánh trăng, trong suốt xuyên thấu tựa như ảo mộng, làm cho người ta có chút nghi hoặc rằng mình đang trong Nguyệt cung.

Mặt trăng sáng bạc tựa như một chiếc thuyền được vẽ nghiêng trên bầu trời đêm.

Hai người đang ngồi trên đầu rồng. Từ góc độ của Tiểu Muội nhìn lại, bọn họ giống như đang ngồi ở trên mặt trăng. Vầng trăng non kia cong cong tựa như chiếc thuyền, chở hai người tới lui tuần du thiên thượng nhân gian, bên cạnh còn có ngọc long theo cùng bảo hộ.

Hai cung nữ đi theo phía sau Tiểu Muội bị cảnh tượng kỳ lạ trước mắt làm chấn động, đều ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, không ai dám thở mạnh. Trên đầu rồng có trải một tấm da hổ, Vân Ca ngồi dựa vào lan can bên cạnh, hai chân như treo lơ lửng giữa trời, thỉnh thoảng lại đá qua đá lại mấy cái, hơi ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời. Lưu Phát Lăng ngồi ngay phía sau nàng, trong tay cầm theo một bầu rượu trắng, tự mình uống một ngụm, rồi giao cho Vân Ca, Vân Ca uống một ngụm, lại đưa trả cho hắn.

Hai người ăn ý, tự do thoải mái không lời nào có thể miêu tả. Vân Ca muốn gọi Tiểu Muội đi cùng, nhưng Lưu Phát Lăng không chút nào để ý tới, đã túm nàng kéo tới Thương Hà. Kế hoạch Vân Ca tính trước tính sau toàn bộ đều vô ích, nàng vốn đang thập phần phần nộ, nhưng đối với cảnh đẹp thời tiết tốt, vài phần không vui trong lòng bất tri bất giác tất cả đều tan biến.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Chúng ta giống như thần tiên.” Nàng chỉ vào cung điện xa xa lúc ẩn lúc hiện giữa những án đèn, “Nơi đó là nhân gian hồng trần, những chuyện ở nơi đó đều không có quan hệ với chúng ta.”

Lưu Phát Lăng theo phương hướng Vân Ca chỉ, hướng mắt nhìn những ánh đèn đó, “Tối nay, chuyện ở nơi đó đều không có quan hệ với chúng ta.”

Vân Ca cười, “Lăng ca ca, ta nhìn thấy huynh mang theo tiêu, thổi cho ta nghe một khúc đi! Đáng tiếc ta không thể hợp tấu với huynh, nhưng tiếng tiêu của huynh thổi hay vô cùng, nói không chừng chúng ta có thể thật sự gọi được rồng tới.”

Theo truyền thuyết thời Xuân Thu*, nữ nhi của Tần Mục Công là Lộng Ngọc công chúa đã yêu một nam tử tên là Tiêu Sứ. Sau khi hai người thành hôn thập phần ân ái. Tiêu Sứ hay thổi tiêu, vợ chồng hai người hợp tấu, cuối cùng gọi được long phượng tới, hai người thành tiên rời đi.

*Thời Xuân Thu: từ năm 722-481 trước công nguyên.

Vân Ca trong lúc vô tình, đã so sánh bọn họ với vợ chồng Tiêu Sứ, Lộng Ngọc. Lưu Phát Lăng trong mắt có ý cười, lấy tiêu ra, đưa đến bên môi, vì “Lộng Ngọc” của hắn mà tấu khúc:

”(1)

Hữu nữ đồng xa, nhan như thuần hoa.

Tương cao tương tường, bội ngọc quỳnh cư

Bỉ mĩ Mạnh Khương, tuân mĩ thả đồ.

(2)

Hữu nữ đồng hành, nhan như thuần anh.

Tương cao tương tường, bội ngọc tương tương.

Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong.”

Dịch thơ: Bài thơ này tổ tìm được lời dịch là kết hợp hai bài Hữu nữ đồng xa 1 và 2 của hai dịch giả Tạ Quang Phát – bài 1 và dịch giả Đông A – bài 2, do đó lời dịch có hơi không đồng nhất một chút, hic, tổ không có khả năng dịch mấy thứ này:

(1) Hữu nữ đồng xa 1

Ngồi xe cô gái đi chung,

Như hoa cây thuần, sắc dung dị dàng.

Ngao du rảo bước dịu dàng,

Quỳnh cư xâu ngọc đã mang vào người.

Mạnh Khương đẹp đẽ kia ôi!

Lại thêm nhàn nhã đẹp tươi thật là.

(2) Hữu nữ đồng xa 2

Cùng đi có một cô nàng

Dung nhan hoa thuần mịn màng tinh anh.

Ngao du nhẹ bước gót thanh

Dịu êm tiếng ngọc lan can theo người

Mạnh Khương xinh đẹp kia ơi

Quên sao đức hạnh những lời nàng trao.

Khúc nhạc này trích từ phần Trịnh Phong, Quốc Phong, Kinh Thi, nói về một vị quý công tử đang khen phẩm đức dung mạo của ý trung nhân. Trong mắt hắn, ý trung nhân tất cả đều là tốt nhất, mặc kệ có gặp được bao nhiêu cô gái xinh đẹp khác, hắn đều vĩnh viễn sẽ không quên phẩm đức(đức) cùng lời nói(âm), dung mạo của ý trung nhân.

Lưu Phát Lăng nhất định là trước mặt nàng tinh tế thổ lộ tâm tư.

Vân Ca nghe được khúc nhạc, vừa ngưng ngừng lại vừa phiền não. Mặc dù phiền não nhưng không biết tại sao lại phiền não, dù sao người ta cũng chỉ thổi khúc nhạc của người ta, một chữ cũng không nói, tâm tư của nàng là tự mình nảy sinh.

Vân Ca không dám nhìn Lưu Phát Lăng, xoay người đi. Nàng không biết về nghiêng mặt cúi mắt của mình lúc này, dưới ánh trăng chiếu xuống, tựa như lá trúc ngậm sương, hoa sen nửa hé, vô cùng thanh lệ, quyến rũ vô hạn.

Thượng Quan Tiểu Muội nghe được khúc nhạc, nụ cười bên môi không thể tiếp tục duy trì. May mắn hai cung nữ phía sau không dám đứng sánh vai bên cạnh mà chỉ dám đứng ở phía sau nàng, do đó nàng có thể quay mặt về phía bóng đêm để cho nụ cười vốn là giả dối kia từ từ tan biến.

Khúc nhạc còn chưa được thổi xong, Tiểu Muội đột nhiên xoay người rời đi, “Là hoàng thượng ở bên kia, không được kinh động tới nhã hứng của Thánh Thượng, mau trở về!”

Hai cung nữ vội vàng quay đầu nhìn hình bóng mơ hồ trên đài cao, mặc dù nghe không hiểu khúc nhạc, nhưng có thể khiến cho hoàng thượng đêm khuya cùng ra ngoài dạo chơi, lại vì người đó thổi tiêu, đã là không giống bình thường.

Bước chân của Tiểu Muội vội vàng, gần như chạy, nàng không muốn nghe đến câu cuối cùng kia, “Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong”. Chỉ cần không nghe được, có lẽ nàng còn có thể ôm một ít hi vọng xa vời.

Đức âm không quên?

Không quên. . . Thật sự cả đời này sẽ không có thể quên sao?

Lưu Phát Lăng thổi xong khúc nhạc, lặng lẽ nhìn Vân Ca, Vân Ca ngẩng đầu yên lặng nhìn ánh trăng.

“Vân Ca, không cần cố ý ghép duyên ương cho thêm loạn nữa, đối với ta, hay đối với Tiểu Muội, đều làm tăng thêm phức tạp. Ta...” Lưu Phát Lăng đưa tiêu tới bên môi, chỉ thổi một câu đơn lẻ, “Bỉ mĩ Mạnh Khương, đức âm bất vong.”

Thân thể Vân Ca nhẹ nhàng run lên. Nàng cố ý tạo cơ hội để Lưu Phát Lăng ở chung với Tiểu Muội, muốn cho Tiểu Muội đi ra khỏi cái vỏ cứng mà nàng ấy vẫn luôn trốn, thể hiện nội tâm chân thật của nàng ấy trước Lưu Phát Lăng. Bọn họ vốn là vợ chồng, nếu cả hai đều hữu tình, hài hòa ở chung, như vậy một năm sau, nàng rời đi, có lẽ sẽ không chút nào vướng bận. Nàng không ngờ hắn sớm nhìn rõ tâm tư của nàng, buổi sáng vội xoay người rời đi, buổi tối lại không cho nàng gọi Tiểu Muội đi cùng.

Đức âm không quên?

Vân Ca có chút sợ sệt, lại còn có một cảm giác mà chính nàng cũng không phân biệt được rõ ràng lắm, như có hàng ngàn sợi tơ mảnh, tê tê dại dại đang chảy qua lồng ngực của nàng.

26. Q.2 - Chương 8: Mưa Gió Sắp Tới

Tiền điện Vị Ương Cung vì lễ mừng đêm Trừ tịch*, nên được trang trí hoàn toàn đổi mới. Bởi vì thuở ban đầu khi Đại Hán khai quốc, Tiêu Hà từng hướng Lưu Bang góp lời: “Thiên tử bốn biển là nhà, không trảng lệ thì không thể trọng uy”, “Bất đồ hoàng cư tráng, an tri thiên tử tôn?” (Không thấy cung điện lớn, sao biết đất nhà vua?), cho nên bất luận là vào thời Cao Tổ dân bản quốc nhược, hay vào lúc Văn Cảnh** tiết kiệm đến keo kiệt, lễ mừng của hoàng thất không bao giờ tiết kiệm chút nào.

*Đêm 30 tết.

**Văn Cảnh: chỉ vua Văn Đế và Cảnh Đế, vị vua thứ 5 và 6 của Hán triều.

Lễ mừng lần này cũng như thế, sinh hoạt thường ngày của Lưu Phất Lăng thường rất đơn giản, nhưng đến đại yến mỗi năm một lần cũng y theo từ trước tới giờ, chỉ là không dùng phong cách trang trí của Vũ Đế, mà dùng phong cách trang trí của Văn Cảnh nhĩ đế.

Trong đình màu đỏ thắm, trên điện được sơn mới. Đồng đen làm bậc thang, bạch ngọc làm thềm. Cột trụ được mạ vàng, bên ngoài họa rồng vàng đằng vân bố vũ, trên vách hiên là bức họa dùng kim phấn vẽ ngũ cốc, mang ý nghĩa thịnh cầu năm sau mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Hôm nay Lưu Phất Lăng cũng mặc long bào vô cùng đẹp dễ lộng lẫy. Vu An cùng với ba thái giám bận rộn nửa canh giờ, mới mặc được long bào, đội long miện cho Lưu Phất Lăng cho chỉnh tề.

Phần vai của long bào có thêu nhật, nguyệt, long văn (hoa văn hình rồng), phần lưng thêu tinh thần (sao), sơn văn (hoa văn hình núi sông), tay áo có thêu hỏa (hoa văn hình lửa), hoa trùng, tông di văn.

(Những hình thêu trên long bào đoạn trên là hoa văn thập nhị chương, khi mình tra cứu thì người dịch các bài viết về long bào cũng để nguyên Hán Việt như trên, do đó mình không chuyển ngữ mà có ghi chú theo như mình hiểu ở bên cạnh, còn hoa trùng và tông di văn thì mình không hiểu)

Trên long miện toàn bộ được gắn long châu Đông Hải, có tất cả mười hai chuỗi ngọc, trước sau đều dùng hai trăm tám mươi tám viên ngọc, mỗi một viên đều giống hệt nhau.

Vân Ca trầm nghĩ, không biết phải từ trong mấy ngàn hạt trân châu mới có thể tìm được nhiều những hạt long châu lớn nhỏ giống hệt nhau như vậy. Ánh mắt Lưu Phất Lăng có chút ẩn sau long châu, không thấy rõ nét mặt, chỉ khi hần ngẫu nhiên cử động, mảnh châu trên long miện có hơi lay động, mới có thể liếc được vài phần long nhan. Nhưng ánh sáng của ngọc quý làm chói mắt, càng khiến cho người ta cảm thấy mơ hồ không rõ.

Khi hần đứng yên, uy nghiêm tôn quý như thần chi*, chỉ cảm thấy hần trên cao vô hạn, mà những người nhìn hần thì thấp vô hạn. Vân Ca chống cằm, ngơ ngác nhìn Lưu Phất Lăng. Giờ khắc này, nàng mới chính thức cảm nhận được dụng ý của Tiêu Hà.

*Về từ thần chi này khi edit mình cũng khá thắc mắc, khi tra trên baike thấy bảo từ thần chi và thần linh có phân biệt ở chỗ thần chi thể hiện sự tôn kính hơn.

Uy nghiêm và tôn quý của Lưu Phất Lăng lúc này, nếu không chính mắt nhìn thấy, không ai có thể tưởng tượng ra được.

Khi hần bước trên thềm ngọc, đứng ở chỗ cao nhất trước điện Vị Ương Cung.

Khi bách quan nhất tề quỳ xuống. Khi toàn bộ Trường An, toàn bộ Đại Hán, thậm chí toàn bộ thiên hạ đều ở dưới chân hần.

Quân lâm thiên hạ!

Vân Ca thực sự đã hiểu vài phần cạm từ đại diện cho quyền lực và khí thế này.

Cùng với. . .

Rất nhiều khí phách xa xôi.

Vu An bầm: “Hoàng thượng, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa. Long dư* đã chuẩn bị xong...”

*Dư: xe

Lưu Phát Lăng nhẹ phát tay, ra hiệu cho hần lui ra ngoài, đi đến trước mặt Vân Ca, kéo Vân Ca lên, “Nàng đang suy nghĩ gì?”

Vân Ca mỉm cười, đưa tay nhẹ vén mảnh châu trước long miện của Lưu Phát Lăng, “Ta trước kia có nhìn thấy mấy bức họa hoàng đế Hán triều, thường nghĩ rằng, vì sao phải buông một tấm mảnh châu thế này? Không ảnh hưởng tới tầm mắt sao? Hiện tại đã hiểu rõ. Ngăn cách như vậy thì tâm tư hoàng đế sẽ càng khó dò.”

Lưu Phát Lăng trầm mặc một lát, nói: “Vân Ca, ta muốn nghe nàng gọi tên ta một lần, giống như ta vẫn gọi tên nàng vậy.”

Vân Ca hơi ngửa đầu, kinh ngạc nhìn hần. Do khoảng cách giữa hai người thật gần, dưới ánh sáng rực rỡ của ngọc quý, có chút mơ hồ không rõ, nhưng ngược lại chiếu sáng làm ối một biểu cảm trên mặt Lưu Phát Lăng đều cực kỳ hiện rõ. Trong con ngươi tối đen đó chứa đựng những thứ mà nàng quen thuộc và nàng hiểu rõ, hần. . .

... Cũng không chút nào xa xôi.

Ngoài phòng Vu An nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, giờ lành sắp đến. Bách quan cũng đã tề tụ ở tiền điện. Ti Thiên Giám* nói đã tới giờ lành tiến hành đại lễ tế thần.”

*Ti Thiên Giám: chức quan chủ quản thiên văn lịch pháp.

Lưu Phát Lăng cũng chưa để ý tới, chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Vân Ca?”

Vân Ca chớp mắt môi, vài phần ngập ngừng gọi: “Lưu... Lưu Phát Lăng.” Cái tên này không người nào dám chính miệng gọi ra, sự khấn trương cùng không thoải mái lúc trước của nàng đột nhiên biến mất toàn bộ.

Nàng cười rộ lên, “Ta không có thói quen gọi huynh như vậy, Lăng ca ca.”

Lưu Phát Lăng nắm tay Vân Ca cùng đi ra ngoài, “Lần này người phụ trách lễ mừng và yến hội là một vị tài tử mới tới Lễ bộ, nghe nói có không ít mới mẻ đa dạng, đầu bếp cũng là chiêu mộ từ danh trù* khắp thiên hạ, nàng khẳng định sẽ không cảm thấy không thú vị.”

*Danh trù: đầu bếp có tiếng.

Vân Ca nghe xong, quả nhiên lập tức sinh hứng thú, vẻ mặt kinh hỉ, “Tại sao huynh lại không sớm nói với ta?”

“Sớm nói với nàng, chỉ sợ mỗi ngày nàng đều chạy tới Ngự Thiện Phòng, ta sẽ mỗi ngày nhận thêm tấu chương tới phát sầu.”

Vân Ca khó hiểu, “Sao cơ?”

“Trên yến hội không chỉ có ta và bách quan trong triều, còn có sứ thần các quốc gia tứ di* đến đây bái kiến chúc mừng, một điểm sai lầm cũng không thể có. Trước đại yến bận rộn không giống bình thường, nếu nàng lại cứ đi quần quít lấy đầu bếp nói chuyện, Lễ bộ còn không phải mỗi ngày sẽ trình lên cho ta tấu chương trách cứ nàng sao?”

*Tứ di: từ chỉ chung các quốc gia, dân tộc không thuộc lãnh thổ Trung Quốc.

Đã đi tới trước long dư, Lưu Phát Lăng không thể đi cùng Vân Ca. Hần chần chừ không bước lên xe, chỉ lẳng lặng nhìn Vân Ca. Vu An vội nói: “Hoàng thượng yên tâm, nô tài đã an bài thỏa đáng, mấy người nhóm Lục Thuận nhất định sẽ chiêu cố tốt cho Vân cô nương.”

Lưu Phát Lăng biết không thể chậm trễ được nữa, tay có vài phần quỵên luyến khẽ vuốt trên gương mặt Vân Ca, xoay người lên xe. Trong lòng Vân Ca lại dâng lên một loại cảm giác khó diễn tả nổi, nhưng nàng lại không để ý tới động tác của Lưu Phát Lăng. Hai người từ khi gặp lại, luôn luôn đồng hành đồng chí (đi cùng cùng nhau mà dừng lại cũng cùng nhau), sớm chiều cạnh nhau, đây là lần đầu tiên vẫn đang ở cùng trong điện, lại bị bắt buộc ngăn cách.

Liếc thấy Mạt Trà đứng bên cạnh đang nhìn nàng nháy mắt cười ra hiệu, Vân Ca mới kịp phản ứng, hành động vừa rồi của Lưu Phát Lăng tại chỗ này có chút lỗ mãng, dường như rất không phù hợp với uy nghiêm của bậc đế vương.

Vân Ca mặt ửng đỏ, quay sang nói với Lục Thuận và Phú Dụ: “Đi! Chúng ta tới tiền điện, không mang theo Mạt Trà.”

Mạt Trà vội vàng chạy chậm đuổi theo, “Nô tỳ không dám nữa, về sau nhất định nghe theo lời Vân cô nương, Vân cô nương nói cười mới được cười, Vân cô nương nếu không cho cười, tuyệt đối không thể cười, nhiều lắm là trong lòng vụng trộm cười. . .”

Vân Ca lại không để ý đến Mạt Trà trêu ghẹo, trong lòng nàng chỉ có hoảng hốt. Khi một năm ước định trôi qua, lúc rời đi nàng sẽ có cảm giác thế nào?

Ti Thiên Giám gõ vang chuông khánh. Tiếng chuông theo thứ tự sắp xếp vang lên, từ tiền điện dọc theo hành lang truyền ra khắp đường lớn ngõ nhỏ bên ngoài Vị Ương Cung. Tiếng chuông đang thông cáo thiên hạ, một năm cũ sắp kết thúc, một năm mới sắp đến. Tiếng cổ nhạc rộn rã mang cho chúng sinh hi vọng cùng hứa hẹn, một năm mới sẽ hạnh phúc, an khang, khoái hoạt.

Vân Ca ngẩng đầu nhìn Lưu Phát Lăng chậm rãi đi lên tiền điện của Thiên Minh đài, trong tiếng chúc tụng của Ti Thiên Giám, hân trước tế thiên, sau bái địa, sau cùng là nhân.

Thiên địa nhân hòa.

Bách quan nhất tề đồng loạt quỳ xuống. Đây không phải là lần đầu tiên Vân Ca tham gia đại yến của hoàng tộc, nhưng là lần đầu tiên nàng trải qua lễ nghi nhà Hán long trọng như thế. Mạt Trà nhẹ kéo nàng, Vân Ca mới kịp phản ứng, cũng vội theo mọi người quỳ xuống, nhưng đã chậm một bước, ánh mắt mọi người chung quanh đều đảo qua trên người nàng. Giữa đủ loại ánh mắt, Vân Ca chạm phải một đôi mắt thanh tú quen thuộc, ánh mắt giống như kim nhọn, đâm vào khiến nàng khe khẽ rung mình. Cách bởi y hương tấn ảnh* của cáo mệnh phu nhân**, thiên kim khuê các, Hoắc Thành Quân và Vân Ca đều cùng nhìn đối phương.

*Y hương tấn ảnh: y chỉ y phục, tấn chỉ tóc mai.

**Cáo mệnh phu nhân là tước hiệu được hoàng đế phong cho phụ nữ.

Rốt cuộc là ta phá nát hạnh phúc của nàng? Hay là nàng phá nát hạnh phúc của ta? Vân Ca tự mình cũng không thể ỉnh đáp án. Hai người đều không có ý cười, nhìn lẫn nhau trong một chớp mắt, ánh mắt đều tự dời đi, rồi lại không hẹn mà cùng dời về phía bên cạnh, giống như vô ý nhìn về phía một người khác. Chúc quan của Mạnh Giác được xếp vào bên ngoài bách quan, cho nên vị trí đặc thù, thêm nữa dung nhan xuất chúng, căn bản không cần tìm, ánh mắt nhẹ lướt, đã thấy được hân.

Quan phục Hán triều là áo dài tay áo rộng, mang mũ cao rộng, trang trọng mà không mất phong nhã, làm tôn thêm vẻ thần thanh tấn lãng, viễn du xuất trần* của Mạnh Giác.

*Tám chữ này là do tố trình lùn quá, không chuyển ngữ được. Thần là chỉ vẻ mặt, tấn là tỏa ra, ý chỉ một gương mặt thông minh sáng sủa, toát ra một phong thái xuất trần.

Không ít các thiên kim khuê các nghe đại danh Mạnh Giác đã lâu, lại khổ nỗi chưa được gặp, lúc này không ít người đều đang vụng trộm đánh giá hân. Ngay cả Mạt Trà bên cạnh Vân Ca cũng đang ngắm tới xuất thần, thâm nghĩ, hóa ra đây là nam tử không sợ Hoắc thị, dưới dung mạo ôn nhuận như ngọc đó nhất định là tranh tranh thiết cốt*.

*Tranh tranh thiết cốt: nghĩa đen là xương cứng như thép, dùng miêu tả nam tử dũng mãnh.

Quỳ lạy xong, nhân lúc đứng dậy, Mạnh Giác đưa mắt sang bên cạnh. Hắn giống như đã sớm biết Vân Ca ở chỗ nào, giữa trăm ngàn người, tầm mắt không nghiêng không lệch, không sai không kém dừng ngay ở trên người nàng. Vân Ca không kịp lảng tránh, vừa vận chạm phải, chỉ cảm thấy trong lòng mỗi một chỗ đều có từng đợt đau xót. Đã cố gắng quên đi như vậy, tại sao lại vẫn khổ sở như thế này?

Trong đầu mờ mịt, nàng căn bản không hề lưu ý tất cả mọi người đã đứng lên, chỉ còn lại mình vẫn còn ngơ ngác quỳ trên mặt đất. Mạt Trà nhất thời khinh suất, đã đứng lên, lại không tiện khom người kéo Vân Ca dậy, gấp đến độ không kịp nghĩ nhiều, dưới váy của Vân Ca đá một cước, Vân Ca lúc này mới bừng tỉnh, vội vã đứng lên.

Trong đôi mắt Mạnh Giác, màu đen tựa mực phai nhạt vài phần, cuối cùng hiện ra vài phần vui mừng. Lễ nghi rườm rà sắp chấm dứt, dạ yến sắp bắt đầu. Mọi người sau khi phải quỳ lạy hành lễ thêm một lần, bắt đầu dựa theo thân phận, tuần tự tiến vào yến hội. Mạt Trà lần này không dám khinh suất nữa, nhìn chăm chăm vào Vân Ca, quan sát kỹ mỗi một động tác của nàng. Nghĩ đến vừa rồi mình vậy mà lại dám đá Vân Ca, Mạt Trà cảm thấy bản thân đã chán sống. Nhưng thật sự trên người Vân Ca luôn toát ra một loại ma lực, làm cho những người ở chung cùng nàng, thường quên mất thân phận của mình, khi làm việc sẽ vô thức mà theo bản tâm mà làm.

Tân khách phân chia chỗ ngồi theo nam nữ, từng người đều do hoạn quan, cung nữ dẫn đường nối tiếp nhau đi về chỗ ngồi. Vân Ca trải qua chuyện vừa rồi, tinh thần có chút uể oải, thực muốn trở về nghỉ ngơi. Nàng vô ý nhìn qua bách quan cuối cùng nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ, mới sinh hứng thú. Lưu Bệnh Dĩ xa xa cười gật gật đầu với nàng, Vân Ca cũng cười ngọt ngào, lặng lẽ hỏi Mạt Trà, “Có phải chỉ cần quan viên đến đây, phu nhân bọn họ cũng tới hay không?”

“Bình thường là như thế. Nhưng mà ngoại trừ thân quyến hoàng thất, chỉ có chính thất* của quan viên mới có tư cách tham dự dạ yến này.”

*Chính thất: vợ cả.

Mạt Trà mới vừa nói xong, đã muốn cắn rưng đầu lưỡi chính mình.

Thật may mắn Vân Ca đã vội vàng thò đầu ra tìm Hứa Bình Quân, căn bản chưa kịp lưu ý nửa câu sau Mạt Trà nói gì. Vân Ca nhìn thấy Hứa Bình Quân cô đơn đứng một mình, chung quanh không có bất kỳ người nào quan tâm tới nàng ấy. Hứa Bình Quân bởi vì lần đầu tiên tham dự yến tiệc thế này, nàng e sợ rằng nếu làm ra sai lầm gì, sẽ làm cho vận mệnh của nàng và Lưu Bệnh Dĩ vốn đã khó khăn sẽ lại càng thêm nhiều loạn, cho nên thập phần căng thẳng, thường xuyên quan sát nhất cử nhất động của mọi người chung quanh, một động tác thừa cũng không có, một động tác thiếu cũng không có.

Không ít phu nhân bên cạnh nàng nhìn thấu khí chất bản hàn giản dị từ Hứa Bình Quân, đều che miệng cười trộm, dùng những hành động nhìn qua thì dường như vô ý, nhưng thực chất là đang cố ý giở trò với nàng. Vốn nên đi, các nàng lại cố ý dừng lại, khiến cho Hứa Bình Quân vội vã dừng bước theo, bị nữ tử đi sau tức giận mắng. Vốn nên ngồi, các nàng lại cố ý xoay xoay lưng, tựa hồ muốn đứng lên, khiến cho Hứa Bình Quân cho là mình ngồi sai chỗ rồi, nhanh chóng đứng lên, không ngờ các nàng lại vẫn ngồi.

Các nàng trao đổi ánh mắt với nhau, hết sức vui mừng. Hứa Bình Quân rốt cuộc trở thành trò tiêu khiển giải trí tại yến hội lần này của các nàng.

Vân Ca lúc đầu chỉ định xa xa chào hỏi Hứa Bình Quân. Trước kia Hứa Bình Quân còn từng thực hâm mộ các tiểu thư phu nhân được ngồi trên những yến tiệc thế này, Vân Ca muốn thử nhìn xem hôm nay, Hứa Bình Quân giữa những người mà tỷ ấy hâm mộ, tỷ ấy biến thành một người được hâm mộ, hay là tâm tình bản thân cũng không vui vẻ?

Nhưng không ngờ nàng nhìn thấy chính là một màn như vậy. Nàng cố gắng nén tức giận trong lòng xuống, nói với Mạt Trà: “Ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, hoặc là người khiến cho ta được ngồi bên cạnh Hứa tỷ tỷ bên kia, hoặc là để cho Hứa tỷ tỷ tới đây ngồi, nếu không ta sẽ tự mình đi tìm Hứa tỷ tỷ.”

Mạt Trà thấy Vân Ca thái độ kiên quyết, biết việc này tuyệt đối không thể thương lượng thêm được, buộc lòng phải lặng lẽ gọi Lục Thuận tới, nói nhỏ một hồi. Lục Thuận đi theo bên cạnh Vu An, sóng to gió lớn thấy được cũng nhiều, đối với chuyện trong mắt Mạt Trà có thể là khó xử, trong mắt hắn lại là một chuyện

không đáng để vào mắt, cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là chuyện nhỏ như thế này! Ta đi lo liệu, người trước tiên tìm thêm tọa tháp tối bên cạnh Vân cô nương.”

Lục Thuận quả nhiên làm việc nhanh nhẹn, cũng không biết hẳn nói như thế nào với người của Lễ bộ, dù sao chỉ chốc lát, đã thấy một tiểu thái giám dẫn Hứa Bình Quân lại đây.

Hứa Bình Quân là một người thông minh, sớm nhận thấy tiểu thư phu nhân chung quanh trên đầu nàng, chỉ là vừa rồi không có biện pháp, ai bảo nàng xuất thân bản hàn, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng không có kiến thức chứ?

Nàng lo lắng đề phòng cả buổi tối, nhìn thấy Vân Ca, đầu mũi cay cay, suýt nữa thì rơi lệ, tâm trạng thay đổi, tính cách gan góc lập tức được trở về như cũ. Vân Ca thấy món gì ăn ngon đều gấp đến đầy chặt một đĩa, cười đưa cho Hứa Bình Quân, “Muội thấy tỷ tỷ giống như chưa hề ăn miếng nào hết, ăn trước vài thứ.”

Hứa Bình Quân gạt đầu, lập tức bắt đầu ăn, ăn được mấy đĩa, lại đột nhiên dừng lại, “Vân Ca, tỷ ăn như vậy có đúng không? Muội gấp thử mấy đĩa cho tỷ xem.”

Vân Ca thiếu chút nữa cười ngã khỏi chỗ, “Hứa tỷ tỷ, tỷ...”

Hứa Bình Quân thần sắc cũng rất nghiêm túc, “Tỷ không nói giỡn với muội, Bệnh Dĩ hiện tại làm ban sai* cho hoàng thượng, tỷ thấy chàng cực kỳ thích thú, tỷ quen biết với chàng nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy chàng thật sự nghiêm túc giống như bây giờ. Chàng đã làm quan, về sau chỉ sợ không tránh được có các loại yến tiệc, tỷ không muốn làm cho người khác bởi vì tỷ mà chê cười chàng. Vân Ca, muội dạy cho tỷ đi.”

*Ban sai: theo giải thích của baike thì là chức quan phụ trách trưng thu tài sản và bắt phu cho quan phủ.

Vân Ca bị nỗi khổ tâm của Hứa Bình Quân làm cảm động, vội thu lại ý cười, “Đại ca thực sự có phúc khí tốt. Muội nhất định cẩn thận dạy cho tỷ tỷ, bảo đảm làm cho bất kỳ kẻ nào cũng không tìm ra lỗi sai. May mắn mấy ngày này lại xem không ít sách, bên người còn có người học vấn uyên thâm, nếu không. . .” Vân Ca là lưỡi, từ từ bắt đầu giảng giải, “Từ lễ xuất phát từ đạo, có lai lịch từ xa xưa, lớn thì có quốc điển*, nhỏ thì có tế bái tổ tông, cũng không thể chỉ trong một lúc có thể giảng giải xong được, hôm nay chỉ có thể đơn giản giảng một chút những nét cơ bản và chung nhất của lễ nghi yến hội.”

*Lễ nghi chuẩn mực của nhà nước.

Hứa Bình Quân gạt gạt đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Sau khi Hán Cao Tổ khai quốc, có lệnh tướng quốc Tiêu Hà định luật lệnh, Hàn Tín định quân pháp và đo lường, Thúc Tôn Thông định lễ nghi. Lễ nghi trong triều hiện tại được định ra dựa trên nền tảng từ triều Tần, kết hợp giáo hóa Nho gia Khổng Tử...”

Người dạy dụng tâm, người học dụng tâm. Hai người dụng tâm mặc dù thân đang ở trong yến hội, lại trong lúc vô tình tạm thời ngăn cách bản thân ra ngoài yến hội.

Tiểu Muội mặc dù địa vị là hoàng hậu cao quý, nhưng lần này cũng vẫn như trước không thể ngồi chung với Lưu Phát Lăng. Hoàng đế một mình độc tọa trên ghế cao, phượng tháp của Tiểu Muội được đặt ở phía dưới bên phải.

Hoắc Vũ bất mãn nói thầm: “Trước kia vẫn nói Tiểu Muội tuổi nhỏ, không đủ để phượng nghi thiên hạ. Nhưng hiện tại Tiểu Muội đã mười bốn tuổi, chẳng lẽ vẫn tiếp tục ngay cả tư cách ngồi cùng hẳn cũng đều không có? Hay là hẳn dồn ép tới cùng không muốn để cho Tiểu Muội ngồi vào bên cạnh hẳn, vị trí còn trống đó còn đợi người khác? Cha rốt cuộc là trong lòng đang nghĩ gì? Một bộ dáng không sót ruột chút nào.”

Hoắc Vũ vội nói: “Nhiều người nhiều lỗi tai, đại ca bớt nói đi vài câu, trong lòng bá bá đều có chủ ý.”

Tầm mắt Hoắc Vũ đảo qua khắp bàn tiệc, ai thấy cũng đều cúi đầu, cho dù là thừa tướng cũng đều mỉm cười với hẳn tỏ ý lễ độ, mà khi hẳn nhìn đến Mạnh Giác, Mạnh Giác tuy rằng mỉm cười chấp tay thi lễ, nhưng ánh mắt lại thần nhiên bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Hoắc Vũ tức giận, cười lạnh, dời đi tầm mắt. Hắn tuy rằng cuồng ngạo, nhưng đối với Hoắc Quang lại thập phần sợ hãi, trong lòng có cảm tức, có điều không dám không để ý tới lời Hoắc Quang dặn mà động tới Mạnh Giác, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng mà càng nghĩ càng thêm ảm ức, đích thị là cảm giác uất ức từ nhỏ đến lớn đều chưa từng trải qua. Ngẫu nhiên chạm phải tầm mắt của Mạnh Giác giống như vô ý mà đảo qua chỗ ngồi của nữ quyến, hắn hỏi: “Nữ tử bên kia nhìn lạ mắt, là thiên kim nhà ai?”

Hoắc Sơn đưa mắt nhìn, cũng không biết, nhìn về phía Hoắc Vân.

Hoắc Vân lòng dạ sâu xa nhất trong ba người, nói: “Đây là nữ tử hoàng thượng mang tiến cung, tên Vân Ca. Bởi vì bá bá lệnh cho đệ đi tra lai lịch của cô ta, cho nên so với hai vị ca ca biết được nhiều một chút. Cô ta là một nữ nhi mồ côi, không chỗ nương tựa ở trong thành Trường An, nấu ăn kiếm sống, chính là ‘Nhã trù’ đại danh鼎鼎. Phu nhân bên cạnh cô ta tên Hứa Bình Quân, là thê tử của một kẻ chơi bời lêu lổng trong thành Trường An, nhưng mà người đó cũng không biết gặp phải vận khí như thế nào, nghe nói bởi vì bộ dạng có điểm giống hoàng thượng, hợp ‘nhân duyên’ của hoàng thượng, được hoàng thượng nhìn trúng, phong cho chức quan nhỏ, chính là Lưu Bệnh Dĩ hiện giờ đi theo bá bá làm việc. Quan hệ của Vân Ca và Lưu Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân, Mạnh Giác cũng rất thân thiết, bọn họ đại khái là người thân cận duy nhất của Vân Ca. Giữa nha đầu kia và Mạnh Giác còn giống như có chuyện không nói rõ ràng được.”

Hoắc Vũ lần đầu tiên nghe nghe thấy việc này, “Thành Quân biết không?”

Hoắc Vân nói: “Đại ca nếu lưu ý nhìn nét mặt của Thành Quân một chút sẽ biết, có lẽ Thành Quân sớm biết nữ tử này.”

Hoắc Vũ nhìn Mạnh Giác, nhìn Lưu Phát Lăng, lại nhìn Vân Ca cười rộ lên, “Rất thú vị.”

Hoắc Vũ nhìn đến Hoắc Thành Quân trên mặt mang một nụ cười yếu ớt, đang tự rót tự uống. Nhưng hắn là ca ca ruột thịt cùng cha cùng mẹ của Hoắc Thành Quân, thời gian qua lại luôn luôn thương yêu muội tử, làm sao đoán không ra dưới nét mặt tươi cười của Hoắc Thành Quân là tâm tình thảm đạm? Không khỏi trong lòng lại vừa hận vừa thương, mắng: “Nha đầu vô dụng, đối phó với một nữ tử mồ côi cũng không có cách nào, thật sự là uống công sinh ở Hoắc gia!”

Hoắc Vân vội hỏi: “Đại ca, việc này không thể làm vậy, nếu không bá bá mà biết...”

Hoắc Vũ cười: “Ai nói ta muốn làm vậy?”

Hoắc Sơn hiểu ý cười, “Nhưng mà chúng ta cũng không có khả năng ngăn cản người khác làm vậy.”

Hoắc Vân biết Hoắc Vũ bởi vì không động được tới Mạnh Giác, đã ghen một bụng tức khí, sớm hay muộn cũng bùng nổ, thà rằng để tới lúc đó không biết sẽ phát nổ tại chỗ nào không tốt để khống chế, không bằng lúc này trút giận lên trên người cô gái kia. Khi Mạnh Giác đưa bốn Hoắc thị trong lòng bàn tay, hắn kìm nén tức giận so với đại ca cũng không thể ít hơn. Huống chi, Hoắc Vũ còn là con trai duy nhất của bá bá, cho dù có xảy ra chuyện gì không dễ thu xếp, có Hoắc Vũ ở đó, bá bá cũng không có thể thực sự gây khó dễ cho bọn họ.

Trong lòng Hoắc Vân còn đang âm thầm cân nhắc, Hoắc Sơn nói: “Vân đệ, đệ cân nhắc nhiều như vậy làm gì chứ? Nha đầu kia hiện tại cùng lắm chỉ là cung nữ, cho dù sự tình có ồn ào lớn, cũng chỉ là một cung nữ xảy ra chuyện, hoàng thượng còn có thể vì một cung nữ mà trở mặt cùng Hoắc thị chúng ta? Huống chi việc này là nhất cử tam đắc (một việc thu được ba cái lợi), thực sự làm tốt, còn thay bá bá giảm chút công sức.”

Hoắc Vũ khinh thường cười lạnh một tiếng. Quân lực toàn bộ thành Trường An đều ở trong tay Hoắc gia, việc hắn thực sự không lo tới là Lưu Phát Lăng sẽ làm gì.

Hoắc Vân cảm thấy lời Hoắc Sơn nói thập phần có lý, tức thì cười nói: “Vây tiểu đệ sẽ bồi hai vị ca ca diễn màn này.”

Hoắc Vũ quay sang Hoắc Sơn cẩn thận phân phó một hồi, Hoắc Sơn đứng dậy rời khỏi yến tiệc, cười nói: “Hai người từ từ ăn, uống rượu nhiều một chút, đệ đi thay y phục.”

Hoắc Vũ gọi hắn lại, thấp giọng nói: “Cẩn thận đám thủ hạ của Vu An.”

Hoắc Sơn cười, “Buổi tối hôm nay, sứ giả của Hung Nô, Khương tộc, các quốc gia Tây Vực đều đến đây, Vu An cùng Thất Hỉ và đám đại thái giám nhất định phải hết sức chăm chú bảo hộ hoàng thượng, bọn họ không rảnh mà để ý. Huống chi đệ nói như thế nào cũng đường đường là một tướng quân, cầm quân thị vệ Vị Ương Cung lại đều là người của chúng ta, nếu hấn có chút Trương Lương* kè, đệ đều có quá tường thê**, đại ca, yên tâm.”

*Trương Lương là mưu sĩ và là văn thần, một trong “tam kiệt nhà Hán”, cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà có công giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán Sở tranh hùng, sáng lập ra nhà Hán.

**Quá tường thê: thang mây để treo tường, dùng trong việc đánh thành tương truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc. Ngụ ý của câu trên là cho dù có kè của Trương Lương thì ta cũng có đối sách tiếp chiêu.

.....

Vân Ca và Hứa Bình Quân đơn giản sơ lược nói xong lễ nghi Hán triều tồn tại và phát triển, đồ đựng dụng cụ trong yến hội, bát đĩa được xếp đặt thế nào, lại làm mẫu tư thế ngồi cho Hứa Bình Quân, tư thái mời rượu, uống rượu, dáng vẻ sang trọng khi ăn...

Chờ các nàng đại khái nói xong, trên yến hội rượu đã uống hết vài vòng. Lúc này đang có nghệ nhân dân gian lên đài diễn nghệ, còn có sứ thần các quốc gia lần lượt tiến lên bái kiến Lưu Phát Lăng, đưa lên lời chúc mừng sản vật của các quốc gia.

Mặt Trà tiếp nhận một đĩa đồ ăn tiểu thái giám đưa đến, đặt tới trước mặt Vân Ca, cười nói: “Vân cô nương, đây là đồ ăn hoàng thượng thường thích ăn, mệnh Vu tổng quản mỗi thứ phân ra một ít lấy lại đây.”

Tuy rằng nói bách quan cùng chúc mừng, kỳ thật toàn bộ yến hội bất kể là ngồi chỗ nào, tất cả món ăn, thậm chí trà rượu đều là căn cứ quan giai* mà phân ra ba bảy loại. Trình lên hoàng đế rất nhiều món ăn, đều là những thứ chỗ Vân Ca ngồi vào không có.

*Quan giai: cấp bậc của quan lại.

Vân Ca ngẩng đầu nhìn hướng Lưu Phát Lăng. Lưu Phát Lăng đang nói chuyện cùng sứ thần Đại Uyển. Bởi vì khoảng cách xa, lại cách tầng tầng lớp lớp những người khác cùng tiếng cổ nhạc huyền ảo, Vân Ca kỳ thật nhìn chẳng phân biệt được rõ ràng về mặt của Lưu Phát Lăng, nhưng nàng biết rằng hấn biết nàng đang nhìn hấn, thậm chí biết lúc này trong mắt hấn sẽ có ý cười vừa thản nhiên vừa âm áp. Những cảm giác này khó diễn tả bằng lời, chỉ là trong lòng hiểu rõ.

Bởi vì biết rõ như vậy, khoảng cách giữa hai người cũng dường như thật sự gần, dường như không bị ngăn cách bởi một đại diện đầy người. Vân Ca mím môi cười, nghiêng đầu đưa tay làm tư thế “Mời” đúng chuẩn mực cho Hứa Bình Quân xem.

Hứa Bình Quân cũng tao nhã nói tạ ơn, nâng đũa, vén tay áo, gấp thức ăn, động tác không chút thiếu tự nhiên và không tự tin so với lúc trước. Hứa Bình Quân nuốt xuống đồ ăn trong miệng, rồi nâng chung trà lên, lấy tay áo che mặt, uống một ngụm trà, lại dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau miệng. Nhìn thấy Vân Ca cười tán dương, nàng có cảm giác rất thành công, cũng nở nụ cười.

27. Q.2 - Chương 9: U U Lộc Minh

Vào giữa thời gian trị vì của Vũ Đế, sau khi Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh càn quét tới Vương đình Hung Nô, thiết kỵ* Hung Nô đã không thể hùng phong áp sát biên thủy Đại Hán như trước đây nữa.

*Thiết kỵ: đội kỵ binh tinh nhuệ; kỵ nghĩa là cưỡi, kỵ binh là đội quân cưỡi ngựa.

Nhưng từ khi quốc lực Hán triều trở nên suy yếu, thử tiêu bỉ trường*, Hung Nô lại bắt đầu rục rịch, liên tiếp quấy nhiễu biên cảnh Hán triều. Ngoại trừ Hung Nô uy hiếp, uy hiếp lớn nhất đối với Hán triều đến từ một dân tộc du mục đang ngày càng cường thịnh khác – Khương tộc.

*Thử tiêu bỉ trường: về nghĩa đen chỉ bên này mất, bên kia mới sinh ra; chỉ mối quan hệ tỷ lệ nghịch, bên này giảm thì bên kia tăng.

Người Hán căn cứ vào vị trí địa lý chia người Khương thành Tây Khương, Bắc Khương, Nam Khương, Trung Khương. Những năm cuối Vũ Đế tại vị, người Tây Khương đã tập kết mười vạn đại quân, liên hợp Hung Nô, khởi xướng tấn công Hán triều. Tuy rằng người Khương cuối cùng thất bại, nhưng cái giá mà Đại Hán phải trả cũng cực kỳ thảm trọng, làm cho Vũ Đế đến chết vẫn tâm hận không thôi, dặn dò bốn vị Phụ chính đại thần cần phải hết sức đề phòng người Khương. Sau khi Vũ Đế băng hà, người Khương thấy quốc lực Hán triều suy yếu, lại liên tiếp sinh nội loạn, đối với khu vực Hà Tây mà Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh cướp được từ trong tay Hung Nô thêm muốn nhỏ dãi tới ba thước.

Khu vực Hà Tây cây cỏ xanh ngát bao la, nguồn nước dồi dào, là thiên đường trong giấc mộng của dân tộc du mục, là vùng đất lành mà thần ban cho dân tộc du mục. Người Khương vì muốn đoạt lại khu vực Hà Tây, đã đi tới các quốc gia Tây Vực, và ngay cả Hung Nô, bôn tẩu du thuyết, thường xuyên thăm dò muốn khởi xướng tấn công Hán triều, còn có ý đồ xách động người Hung Nô định cư ở khu vực Hà Tây, người Khương và những dân tộc khác ở Tây Vực đã quy thuận Hán triều mưu phản.

Hán triều và Khương tộc ở Hà Tây tiến hành ám đấu kịch liệt, hơn nữa đối với khu vực quan ải quân sự Hà Hoàng* tranh đoạt một bước cũng không nhường, thường thường kịch liệt bùng nổ những chiến dịch quy mô nhỏ.

*Hà Hoàng là một khu vực biên giới nay thuộc tỉnh Thanh Hải, Cam Túc.

Người Khương thường lấy chính sách “huyết tinh đồ thôn”(chỉ việc giết hết một thôn làng) đến tiêu diệt dân cư người Hán, hi vọng “thử tiêu bỉ trường”, duy trì toàn bộ khu vực Hà Hoàng là đa số người Khương sinh sống. Bởi vì người Khương có đặc tính du mục, cùng với thiên tính của dân tộc là sùng bái tự do, cho nên Tây Khương, Bắc Khương, Nam Khương, Trung Khương hiện nay cũng không thống nhất vương đình trung ương, nhưng vì thúc đẩy lợi ích của cộng đồng, các bộ lạc dần dần có xu thế di chuyển cùng với nhau. Nếu Khương tộc thống nhất các bộ lạc, lại cấu kết với Hung Nô, hơn nữa thêm hơn mười vạn người Hung Nô và hậu duệ người Khương định cư ở khu vực Hà Tây, Quan Trung*, một khi bắt đầu nhiễu loạn, sẽ trở thành một hồi tai họa lớn thổi quét toàn bộ lãnh thổ phía Tây Bắc Đại Hán.

*Quan Trung là khu vực thuộc lưu vực sông Vị, ở tỉnh Thiểm Tây.

Cho nên lúc này, khi vương tử Trung Khương Khắc Nhĩ Thập Thập và công chúa A Lệ Nhã đại diện các bộ lạc Khương tộc tiến tới trước Lưu Phất Lăng chúc mừng năm mới của người Hán, bách quan bổng đứng hết sức yên tĩnh, đều tạm thời ngừng chén đĩa trong tay, nhìn về phía Khắc Nhĩ Thập Thập.

Bách quan yên tĩnh, ảnh hưởng đến chỗ ngồi của nữ quyền, tất cả nữ tử ở đó không biết xảy ra chuyện gì, kinh nghi bất định cũng không dám nói nữa, đều nhìn về phía hoàng thượng đang ngồi trên chỗ cao nhất, nhìn kỹ vương tử di* tộc Khắc Nhĩ Thập Thập.

*Người Trung Quốc gọi các dân tộc khác ngoài lãnh thổ là di.

Vân Ca cũng bị trang phục của A Lệ Nhã hấp dẫn, khe khẽ “Ồ” lên một tiếng, nhìn đánh giá một hồi lâu mới dời mắt nhìn tới Khắc Nhĩ Thập Thập. Khắc Nhĩ Thập Thập vóc dáng không cao, nhưng lưng dài vai rộng, mày thô mắt lớn, bước đi tạo phong thái, người khác thấy đều có cảm giác thập phần hùng tráng.

Hắn hướng Lưu Phất Lăng hành lễ chúc mừng, cất cao giọng nói: “Đều nói Đại Hán đất rộng của nhiều, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Châu báu sáng lạn giống như những ngôi sao trên trời ánh chiếu làm chói đôi mắt của ta, thức ăn tinh mỹ làm cho đầu lưỡi của ta khó có thể nói được, còn có cô nương xinh đẹp giống như tiên nữ Tuyết Sơn khiến cho ta mặt đỏ, tim đập. . .”

Hứa Bình Quân cười khê: “Vương tử này lời nói tuy có chút thô tục, nhưng thực biết pha trò, nói chuyện giống như đang ca hát.”

Vân Ca cũng cười: “Người sống trên lưng ngựa, tiếng ca chính là lời nói của bọn họ. Tỷ tỷ à! Lời nói của bọn họ mặc dù không có lịch sự tao nhã như người Hán, nhưng tình ý của bọn họ cũng giống như người Hán thôi.” Vân Ca chịu ảnh hưởng của Khắc Nhĩ Thập Thập, nói chuyện cũng giống như ca hát.

Hứa Bình Quân biết Vân Ca đến từ Tây Vực, cái nhìn đối với người Hồ, phiên bang cũng không giống như của bọn họ, cho nên dịu dàng cười, không nói thêm nữa. Mọi người nghe được lời Khắc Nhĩ Thập Thập nói, đều lộ ý cười vừa kiêu ngạo vừa xem thường. Xem thường Khắc Nhĩ Thập Thập thô tục, kiêu ngạo vì trong lời Khắc Nhĩ Thập Thập nói hết thấy đều là ca ngợi. Lưu Phất Lãng mặt không đổi sắc, thần nhiên chờ Khắc Nhĩ Thập Thập từ từ chuyển hướng sang ý khác.

Khắc Nhĩ Thập Thập cười quét mắt qua bách quan Hán triều đang ngồi khắp đại điện, nhìn những bộ quan bào dài rộng giấu đi thân mình gầy yếu.

“... Chỉ là, trời xanh rộng lớn có hùng ưng bay lượn, thảo nguyên mênh mông có kiện mã phi nhanh, huynh đệ người Hán, hùng ưng và kiện mã của các ngươi đâu?”

Khắc Nhĩ Thập Thập nói xong giơ tay lên, bốn thảo nguyên đại hán* giống như cây cột sắt đang bê lê vật bước tới hướng Lưu Phất Lãng, mỗi bước chân giẫm xuống, đều chấn động làm mấy cái bàn run rẩy.

*Đại hán: người đàn ông vạm vỡ.

Vu An vừa nghiêng người muốn bảo vệ Lưu Phất Lãng, vừa định lên tiếng quát lớn cho bọn họ lui ra. Dân tộc du mục người dân dũng mãnh, trọng anh hùng và dũng sĩ, cho dù là thủ lĩnh bộ lạc – Thiên Vu, Khả Hãn, tù trưởng, đều phải là anh hùng, mới có thể thu phục chúng dân.

Khắc Nhĩ Thập Thập nhìn thấy đường đường hoàng đế Hán triều vậy mà lại cần tới một hoạn quan bảo vệ, ánh mắt không chút nào che giấu toát ra vẻ khinh thường. Hắn đang muốn lệnh bốn thị vệ lui ra, nhưng không ngờ Lưu Phất Lãng trừng mắt nhìn Vu An, ánh mắt sắc bén đảo qua, Vu An lập tức im lặng lui ra phía sau. Bốn võ sĩ trông như cột sắt tiến sát từng bước tới chỗ Lưu Phất Lãng, Lưu Phất Lãng lại giống như không thấy, chỉ nhìn Khắc Nhĩ Thập Thập, thần nhiên cười.

Mãi cho đến khi kẻ sát trước bàn, bốn võ sĩ mới đứng lại. Lưu Phất Lãng thần thái bình tĩnh, cười nhìn dũng sĩ trước mặt hắn, không nhanh không chậm nói: “Móng vuốt sắc bén của hùng ưng trên trời không thấy độc xà sẽ không hiển lộ, gót sắt của kiện mã thảo nguyên không thấy ác lang sẽ không giơ lên. Huynh đệ trên thảo nguyên, vậy chẳng phải các ngươi sẽ thu cánh hùng ưng lại thành chim nhạn? Để kiện mã nằm nghỉ thành nai con hay sao?”

Lưu Phất Lãng dùng đoản điều* thảo nguyên hồi đáp câu hỏi của Khắc Nhĩ Thập Thập, đối với hắn vẫn vô cùng tôn trọng, nhưng trong lời nói lại truyền đạt sự uy hiếp của Đại Hán.

*Đoản điều: thể loại dân ca Mông Cổ, mình chỉ chuyển ngữ được, không hiểu là văn điệu thể nào mà lời Phất Lãng lại thành dân ca được hết.

Lưu Phất Lãng sử dụng ân uy đồng thời làm cho Khắc Nhĩ Thập Thập nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Có thể sử dụng đoản điều thảo nguyên nhanh chóng trả lời chất vấn của hắn, có thể thấy được hoàng đế này đối với phong thổ nhân tình trên thảo nguyên vô cùng hiểu biết. Không nói tới những thứ khác, chỉ điểm này, khiến cho hắn không dám khinh mạn hoàng đế Hán triều nhìn hào hoa phong nhã này nữa. Khắc Nhĩ Thập Thập ngậy người một lát, rồi lệnh cho bốn thị vệ đứng sang một bên.

Hắn hành lễ với Lưu Phất Lãng, “Hoàng đế Thiên triều*, dũng sĩ chúng ta đường xa mà đến, không phải vì châu báu, cũng không phải vì rượu ngon, lại càng không phải vì mỹ nhân, cái này giống như hùng ưng chỉ biết cùng hùng ưng bay liệng, kiện mã chỉ biết cùng kiện mã rong ruổi, dũng sĩ cũng chỉ muốn cùng dũng sĩ kết giao. Chúng ta tìm kiếm loan đao đáng giá dâng lên huynh đệ của chúng ta, nhưng vì sao ta chỉ được chứng kiến bị chế giễu thành chim nhạn? Nai con còn bú sữa mẹ?”

*Người Trung Quốc ở Trung Nguyên đều coi vị trí của mình là cao nhất nên xưng với các dân tộc, quốc gia khác là Thiên triều.

Miệng lưỡi lợi hại có thể so với đám quan văn kết đảng lập phái, âm thầm tâm cơ, có thể so với đám nho sinh thao thao hùng biện, làm cho bọn họ thoáng chốc tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Mà đám võ quan trẻ tuổi do Hoắc Vũ, Hoắc Vân cầm đầu, luôn được phụ thân che chở bảo hộ, tức giận thiếu chút nữa là dựng hiên án lên.

Lưu Phát Lăng trên mặt thản nhiên, trong lòng cũng có chút ảm đạm. Nhớ năm đó triều đình Đại Hán, vẫn có Tư Mã Thiên, Tư Mã Tương Như, Đông Phương Sóc, Chủ Phụ Yển... Võ có Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, Lý Quảng, Triệu Phá Nô. . .

Văn tinh, mãnh tướng tỏa sáng cả triều đường, bất cứ người nào đứng ra, cũng đều làm cho tứ di không còn lời nào để nói. Mà hiện tại. . .

Giấu thành chim nhạn? Nai con bú sữa mẹ? Người ta nói hiểu rõ nhất nhược điểm của người chính là kẻ địch của người, chính xác biết bao!

Ánh mắt Lưu Phát Lăng chậm rãi đảo qua văn võ đại thần của hân:

Đại Tư Mã Đại Tướng quân Hoắc Quang mặt không chút đổi sắc đang ngồi ngay ngắn trên chỗ ngồi của mình. Toàn bộ sự tình phát sinh trong yến tiệc hôm nay, ngày mai đều sẽ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Trường An, tiện đà truyền khắp thiên hạ. Hoắc Quang tựa hồ thầm nghĩ xem Lưu Phát Lăng có khả năng ứng đối với màn khiêu khích này trước mặt mọi người khắp thiên hạ hay không. Tựa hồ chờ Lưu Phát Lăng lộ ra sai sót, ông ta mới có thể mỉm cười gặt hái thành công, đồng thời trừng trị Khắc Nhĩ Thập Thập, còn khiến cho khắp thiên hạ đều biết tới Hoắc Quang hiền đức.

“Thừa tướng đầu gối” Điền Thiên Thu trước sau như một, Hoắc Quang không nói, ông ta cũng không nói, Hoắc Quang không hành động, ông ta cũng không hành động. Mắt chăm chăm nhìn mặt đất, hít vào, giống như đang ngồi thiền.

Vị trí quan nhất phẩm Trung Lang tướng: Hoắc Vũ, Hoắc Vân...

Lưu Phát Lăng mỉm cười đưa ánh mắt hướng về phía chỗ ngồi xa nhất bàn tiệc: Lưu Bệnh Dĩ.

Trong lòng Lưu Bệnh Dĩ có một tia do dự, nhưng khi nhìn thấy Khắc Nhĩ Thập Thập cầm khê nhếch, mặt mang vẻ chế nhạo, ngạo mạn nhìn xuống triều đình nhà Hán, cuối cùng một chút do dự của hân tan biến, lúc này không phải thời điểm so đo quá mức thiệt hơn cho bản thân.

Hân nhìn thẳng vào ánh mắt của Lưu Phát Lăng, khê gật đầu, nhắc người đứng dậy, vừa bước lên phía trước, vừa ngâm xướng:

”U u lộc minh, thực dã chi bình,

Ngã hữu gia tân, cổ sắt xuy sanh.

Xuy sanh cổ hoàng, thừa khuông thị tương,

Nhân chi hảo ngã, kì ngã chu hành.

U u lộc minh, thực dã chi hao,

Ngã hữu gia tân, đức âm khổng chiêu.

Thị dân bất khiêu, quân tử thị tắc thị hiệu.

Ngã hữu chỉ tửu, gia tân thức yến dĩ ngao.

U u lộc minh, thực dã chi cầm.

Ngã hữu gia tân, cổ sắt cổ cầm.

Cổ sắt cổ cầm, hòa nhạc thả trạm.

Ngã hữu chỉ tửu, dĩ yến nhạc gia tân chi tâm.”

Dịch thơ:

Lộc minh

Con hươu hí hí gọi đàn,

Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng.
 Ta nay tân khách đến đông,
 Tiếng đàn tiếng sáo bùng bùng trỗi lên.
 Sênh vang vẻ cũng vang rền,
 Lãng đầy vãi vãi trước thềm tiếng dân.
 Đã cùng thanh khí lẽ hằng,
 Rồi đây đạo cả sẽ phân tỏ tường.
 Con hươu hí hí gọi đàn,
 Thanh hao nó gặm lan man ngoài đồng.
 Nhà ta quý khách đến đông,
 Khách là đức hạnh tiếng lành gần xa.
 Dạy dân bỏ thói gian tà,
 Người hay khuôn phép chẳng qua ở mình.
 Ta đây sẵn rượu ngon lành,
 Để cho tân khách mặc tình chuốc vui
 Con hươu hí hí gọi đàn,
 Cỏ cầm nó gặm lan man ngoài đồng.
 Ta này quý khách đến đông,
 Đàn cầm đàn sắt vang lừng tiếng tơ.
 Sắt cầm tiết tấu hiệp hòa,
 Cùng vui cùng hưởng chúng ta vui vậy.
 Rượu ngon ta sẵn có đây,
 Để cho tân khách vui say thỏa lòng.”

Bản dịch thơ của Nguyễn Văn Thọ. Bài Lộc minh là bài đầu tiên thuộc phần Tiểu Nhã của Kinh Thi, phần này bao gồm các bài nhã nhạc trong cung đình.

Lưu Bệnh Dĩ vừa đi vừa hát, ống tay áo phiêu nhiên, bước đi thong dong. Tiền điện rộng lớn, cả trăm quan viên ngồi chờ sẵn ra đó, mỗi người đều lạnh nhạt nhìn hần, đám người Hoắc Vũ, Hoắc Sơn thậm chí còn mím môi hiện lên một tia trào phúng.

Tiếng hát của hần trong điện phủ rộng lớn, chỉ khơi dậy một chút tiếng vọng, lộ ra thể đơn lực mỏng. Nhưng khí thái tráng kiện, tiếng ca hùng hậu, ào ào tứ thế oai hùng giống như tiên hạc đứng giữa bầy gà, trong khí vũ hiên ngang còn có một loại khí thế khoáng đạt tự nhiên nảy sinh, làm cho người ta càng thêm tán thưởng, càng đối với hần sinh thêm ngưỡng mộ.

“Lộc minh” trong “Kinh Thi” là khúc ca* quý tộc Trung Nguyên dùng khi khoản đãi bằng hữu. Trong nhạc nhân** trên yến hội, có một hai người rất thông minh đã nhận ra được Lưu Bệnh Dĩ đang muốn dùng ca dao trang trọng của người Hán hân hậu đáp lễ tiếng ca khiêu khích của người Khương.

*Khánh ca: bài hát dùng để chúc mừng.

**Nhạc nhân: chức quan chủ quản âm nhạc trong cung.

Nhạc nhân ghen một bụng tức giận nhìn vương tử Khương tộc ngạo mạn, lại nhìn Lưu Bệnh Dĩ hùng hồn tự nhiên, vài người có dũng khí của Kinh Kha* bắt đầu theo tiếng ca của Lưu Bệnh Dĩ tấu nhạc.

*Kinh Kha: thích khách hành thích Tần Thủy Hoàng – tuy nhiên thất bại.

Lúc mới bắt đầu chỉ lẻ loi rời rạc có hai ba người, nhưng rất nhanh, toàn bộ nhạc nhân đều hiểu được dụng ý của Lưu Bệnh Dĩ, cùng chung mối thù, đều không cần mệnh lệnh, đã tự ý bắt đầu vì Lưu Bệnh Dĩ mà đệm nhạc, hơn nữa lại vừa tấu vừa hát.

Ca cơ cũng bắt đầu theo âm của cổ sắt* hợp xướng. Vũ cơ cũng bắt đầu theo âm của cổ sắt hợp xướng.

*Cổ sắt: một loại đàn cổ có 25 dây.

Một người

Hai người

Ba người

.....

Tất cả nhạc nhân

Tất cả ca cơ.

Tất cả vũ cơ.

Bọn họ đã quên mình chỉ là một thứ phong cảnh ở trên yến hội này, chỉ là một thứ đồ chơi, đã quên bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của các tướng quân, đã quên không có mệnh lệnh tự mình ca hát sẽ bị trừng phạt. Bọn họ lần đầu tiên không phân biệt chức vụ của mỗi người cùng nhau ca hát.

“Lộc minh” được xếp vào phần đầu tiên trong “Tiểu Nhã”, có thể thấy được khúc này tuyệt diệu, biểu thị khí thế to lớn thế nào. Làn điệu vui vẻ nhưng tràn ngập trang trọng, trong ôn hòa tràn ngập uy nghiêm. Nhưng càng làm cho người khác sợ hãi và cảm động chính là những người đang ca hát đó. Bọn họ không có khả năng văn chương, không thể viết lịch văn gửi tới địch quốc, không có võ nghệ, không thể ra trận giết địch. Nhưng bọn họ dùng phương thức của chính mình bảo vệ uy nghiêm Đại Hán, không cho phép bất kỳ kẻ nào giẫm đạp lên.

Thân thể bọn họ tuy rằng nhỏ bé, thân phận tuy rằng thấp kém, nhưng tấm lòng muốn bảo vệ quốc gia của bọn họ so với toàn bộ quan to quý nhân ăn trên ngồi trốc ở đây đều cao quý hơn. Bọn họ vì tôn nghiêm dân tộc mà ca hát, bọn họ biểu đạt quyết tâm bảo vệ gia viên. Càng về sau, Lưu Bệnh Dĩ chỉ là trên mặt mang nụ cười mỉm, khoan tay đứng yên trước mặt Khắc Nhĩ Thập Thập.

Trong đại điện vang vọng là tiếng ca “Lộc minh” long trọng, hùng dũng, oai phong. Hàng trăm nhạc nhân, ca cơ, vũ cơ, ở các góc đại điện, vẻ mặt nghiêm túc hát vang. Tiếng ca của bọn họ ầm vang ở trong điện phủ, làm cho tất cả mọi người tâm thần chấn động, trang nghiêm.

Lưu Bệnh Dĩ tuy chỉ một mình đứng ở trước mặt Khắc Nhĩ Thập Thập, nhưng phía sau hắn là ngàn vạn dân chúng Đại Hán đứng thẳng.

Một khúc hát xong.

Dáng vẻ ngạo mạn tươi cười của Khắc Nhĩ Thập Thập hoàn toàn biến mất, trong mắt tràn ngập chấn động. Dân tộc có dân chúng như vậy là dân tộc bọn hắn có thể khinh động sao? Mà ngay cả ánh mắt vũ nữ nhu nhược hèn mọn đều cũng thần nhiên dõi theo hắn, lớn tiếng hát vang, dưới nụ cười là lăm lẹ không thể xâm phạm!

Lưu Bệnh Dĩ hướng Khắc Nhĩ Thập Thập chấp tay hành một vái: “Triều đình chúng ta là lễ nhạc chi bang, chúng ta dùng rượu ngon khoản đãi khách nhân thân thể mệt mỏi, dùng tiếng ca vui mừng xoa dịu tâm trạng nhớ nhà của bọn họ, cung tên đao kiếm của chúng ta chỉ biết đưa ra trước địch nhân. Nếu khách nhân đường xa mà đến muốn dùng phương thức của chính mình đến xác minh tình hữu nghị của chúng ta, chúng ta cũng nhất định phụng bồi.”

Khắc Nhĩ Thập Thập do dự, rồi lại không cam lòng.

Bước lên phía trước.

Hắn ở trước mặt toàn bộ thủ lĩnh bộ lạc Khương tộc, vỗ ngực cam đoan chắc chắn làm cho người Trường An vĩnh viễn nhớ kỹ người Khương anh dũng. Chuyện này sở dĩ mang bốn người là dũng sĩ tử mĩ chọn lựa từ những dũng sĩ Khương tộc, dựa theo mệnh lệnh của phụ vương, muốn dùng việc lần này làm cho các tù lĩnh Khương tộc kiên định tin tưởng, hoàn thành thống nhất, cùng thảo luận đại sự.

Lưu Bệnh Dĩ thấy thế, biết mặc dù đã đoạt được khí thế của Khắc Nhĩ Thập Thập, nhưng còn chưa làm cho hắn tâm phục.

“Vương tử điện hạ, phẩm cấp tại hạ đứng hàng thấp kém nhất trong bách quan Hán triều, nếu dũng sĩ của vương tử nguyện ý cùng tại hạ tỷ thí một trận, tại hạ vô cùng vinh hạnh.”

Dũng sĩ Triết Xích Nhi phía sau Khắc Nhĩ Thập Thập sớm nóng lòng muốn thử, nghe nói Lưu Bệnh Dĩ chủ động khiêu chiến, nên khó có thể kiềm chế, vội nói với Khắc Nhĩ Thập Thập: “Vương tử, ta nguyện ý xuất chiến.”

Khắc Nhĩ Thập Thập nhìn về phía Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng nói: “Dùng võ kết giao, phải biết dừng đúng lúc.”

Vu An vội sai người dọn dẹp khoảng sân, lại âm thầm dặn gọi thái y giỏi nhất đến.

Hứa Bình Quân từ khi Lưu Bệnh Dĩ bước ra trước yến hội, đến thở mạnh cũng còn không dám. Lúc này nghe nói Lưu Bệnh Dĩ phải trực tiếp cùng dũng sĩ đối phương đo sức, tư vị trong lòng nàng càng hết sức phức tạp. Với tư cách là con dân Đại Hán, đối với vương tử Khương tộc hung hăng hăm dọa, khiêu khích và hạ nhục, cảm giận của nàng không hề ít hơn so với bất kỳ người nào, cho nên khi nàng nhìn thấy phu quân của mình bước tới trước điện, bước đi chậm chậm cất lên tiếng hát, toàn thân hào khí cuộn cuộn, cảm thấy xúc động bồi ngùi khi đối mặt với vương tử di tộc, trong nội tâm của nàng chứa đầy kiêu ngạo và kích động.

Người kia là phu quân của nàng! Hứa Bình Quân cuộc đời này có được người chồng như thế, còn có gì đáng tiếc?

Nhưng ngoài ra còn có cảm giác khác, nguyên nhân chính là vì người kia là phu quân của nàng, cho nên nàng ngoại trừ kích động và kiêu ngạo, còn có lo lắng và sợ hãi. Vân Ca cầm tay Hứa Bình Quân, “Đừng sợ! Đại ca từng đứng đầu đám du hiệp trong thành Trường An, võ nghệ tuyệt đối không phải tầm thường, nếu không dám du hiệp đó sao lại chịu phục đại ca?”

Khắc Nhĩ Thập Thập cười nói với Lưu Phát Lăng: “Hoàng đế Thiên triều tôn quý, nếu đã muốn tỷ thí thắng thua, không bằng lấy ba trận đấu định thắng thua, sau này truyền xướng đến dân gian, cũng làm bằng chứng cho hai nước chúng ta bang giao hữu hảo.”

Lưu Phát Lăng hơi nhếch môi cười, trong lòng cân khôn sớm định, “Vây y theo lời vương tử thỉnh cầu. Giám nghị Đại phu Mạnh Giác lên điện tiếp chỉ. Trẫm lệnh người đại diện triều đình cùng dũng sĩ Khương tộc luận bàn tài nghệ.”

Trên yến hội một mảnh im lặng, không biết hoàng thượng đang suy nghĩ gì, phái một quan văn nghênh chiến? Nếu như là mệnh lệnh của Hoắc Quang, hoàn toàn có thể lý giải. Nhưng lại là hoàng thượng? Cho dù Mạnh Giác đắc tội với hoàng thượng, hoàng thượng muốn mượn đao giết người, cũng không cần ra tay vào thời điểm mấu chốt như thế này đi?

Nhưng Mạnh Giác lại không có chút nào kinh ngạc, hắn cũng đã biết ngày đó tại ngoại thành Trường An do không hiểu rõ mà có cảnh chém giết, đã chạm mặt với đám người Vu An, Thất Hỉ, như vậy hoàng đế biết hắn có võ công, cũng không có gì là kỳ lạ.

Hắn mỉm cười đứng dậy, tiến lên, dập đầu, tiếp chỉ.

Người thứ ba chọn ai?

Lưu Phát Lăng lạnh nhạt nhìn về phía Hoắc Quang, Hoắc Quang biết lúc này Lưu Phát Lăng cũng đang âm thầm đánh giá, mình không thể đi một nước cờ sai lầm. Năm đó, Vệ thái tử tuyển ra thị vệ bảo vệ Lưu Bệnh Dĩ đều là nhất đẳng cao thủ. Lưu Bệnh Dĩ thân ở ranh giới sinh tử, vì mạng sống, võ công tự nhiên phải tận tâm học. Sau đó hắn lại trà trộn trong đám giang hồ du hiệp, sở học lại càng nhiều hơn, danh hiệu

“Đại ca” cũng tuyệt không phải tự nhiên mà có, cho nên Hoắc Quang và Lưu Phát Lăng đều biết Lưu Bệnh Dĩ nhất định thắng.

Hoắc Quang mặc dù đối với võ công của Mạnh Giác cũng không rõ ràng lắm, nhưng Lưu Phát Lăng tuyệt đối không lấy quốc uy Đại Hán ra mà giỡn chơi, cho nên Lưu Phát Lăng đối với Mạnh Giác hiển nhiên cũng có tin tưởng tất thắng, mà ông ta đối với mắt nhìn người của Lưu Phát Lăng tuyệt không chút hoài nghi.

Lưu Phát Lăng kiếm tẩu thiên phong*, chẳng những có thể hóa giải được tình cảnh không thuận lợi này, hơn nữa dựa vào thành công hôm nay, tương lai Lưu Phát Lăng muốn bổ nhiệm chức quan cho Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác, ông ta cũng rất khó mở miệng phản bác.

*Kiếm tẩu thiên phong nghĩa đen là đường kiếm đi nghiêng. Kiếm pháp thường trọng công, thủ ngay chính diện, nhưng khi đột nhiên dùng một đường kiếm đi nghiêng có thể khiến đối thủ luống cuống tay chân, đấu pháp hỗn loạn rơi vào thế hạ phong. Vì vậy đại ý của câu này là dùng một biện pháp khác thông thường để giải quyết vấn đề, lấy đánh bất ngờ để thắng lợi.

Tới cảnh ngộ này rồi, Hoắc Quang không dám do dự thêm nữa, đang muốn thay con cháu Hoắc gia xin ứng chiến, đột nhiên công chúa Khương tộc bên cạnh Khắc Nhĩ Thập Thập vẫn luôn không lên tiếng khom người hành lễ với Lưu Phát Lăng, “Hoàng đế tôn quý, A Lệ Nhã thỉnh cầu được tỷ thí trận thứ ba.”

Khắc Nhĩ Thập Thập trong lòng đã có an bài, không ngờ bị muội tử đoạt trước, vốn có chút không hài lòng, nhưng nghĩ lại, muội tử này là một cao thủ sử dụng roi, thứ hai nàng là một nữ tử, chỉ mới nghe nói nữ nhân thảo nguyên mạnh mẽ không kém gì so với nam nhân, lại chưa từng nghe nói nữ tử Trung Nguyên thiện võ, người Hán nếu phái một nam tử ra, cho dù thắng cũng không còn chút thể diện nào, để xem người Hán ứng đối như thế nào.

Lưu Phát Lăng sớm thông tuệ hơn người, cũng không so đo tới thắng thua của trận đấu thứ ba. Nếu đối phương là nam tử, tùy ý để Hoắc Quang quyết định một người nào đó của Hoắc gia xuất chiến, mấy kẻ con cháu Hoắc gia, tuy rằng cuồng ngạo, nhưng võ công đích xác không tồi.

Nếu có thể thắng đương nhiên rất tốt, nếu không thể thắng cũng tốt lắm! Nhưng tự nhiên lại thành một nữ tử, chỉ cảm thấy quả thực là lo liệu có chút khó khăn. Nghĩ tới mấy cung nữ Vu An tự mình dạy dỗ hẳn là có thể dùng được, nhưng nếu hôm nay để Mật Trà đấu võ tại tiền điện, về sau để cho bách quan biết được một cung nữ lại biết võ, sẽ hậu họa vô cùng. Có lẽ chỉ có thể để mặc cho A Lệ Nhã chọn đối thủ ở trong đám nữ quyến, tạm thời trở thành trò cười khắp chốn khuê môn, để cho cung nhân uống trà phẩm đàm.

Ý tưởng của hắn còn chưa định, đột nhiên nghe được một giọng nói trong trẻo:

“Hoàng thượng, nô tỳ nguyện ý tỷ thí cùng công chúa.”

Vân Ca ở dưới điện nhìn thấy Lưu Phát Lăng do dự không thể quyết, bèn quyết định tự mình đồng ý tỷ thí trận này. Hứa Bình Quân muốn kéo cũng không kéo lại được, Vân Ca đã rời chỗ ngồi, đến điện tiền quỳ xuống chờ lệnh. Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca quỳ trên mặt đất, trong lòng có khó xử, có ảm áp. Trong cung điện này, chung quy hắn không phải trợ trợ một mình ngồi trên chỗ cao.

Nhưng Vân Ca có võ công sao?

Hắn tuy rằng không rõ lắm, nhưng ở chung cùng Vân Ca lâu như vậy, biết nàng xem sách về ẩm thực, xem thi phú, đọc dã sử, nhưng chưa từng thấy nàng lật giở qua bí tịch võ công trong cung đình. Với tính cách của nàng, nếu không có hứng thú gì đó, sao lại bức bách bản thân đi làm?

Đang muốn tìm cái lý gì đó bác bỏ, lại nhìn vào mắt nàng, tất cả biểu lộ đều là “Đáp ứng ta đi! Đáp ứng ta đi! Ta cam đoan không có việc gì.” Mà Khắc Nhĩ Thập Thập và sứ giả tứ di đều như hổ sói nằm phục chờ đợi, mắt lạnh nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Lưu Phát Lăng đành phải đưa tay để Vân Ca đứng lên, chuẩn thỉnh cầu của nàng.

Lưu Phát Lăng đưa mắt nhìn Thất Hỉ đang đứng phía dưới, Thất Hỉ vội mượn cơ hội đến hỏi Vân Ca cần binh khí gì, dặn dò Vân Ca mấy lượt, “Trong lòng hoàng thượng sớm có tính toán, đánh không lại liền nhận thua, nhưng cô nương ngàn vạn lần đừng làm thương tổn chính mình.”

Vân Ca nét mặt tươi cười, liên tiếp gật đầu, “Đương nhiên, đương nhiên. Ta cũng sẽ không lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.”

Thất Hỉ lại hỏi: “Cô nương dùng binh khí gì?”

Vân Ca gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt, “Ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ được rồi nói cho người biết.”

Thất Hỉ cảm giác đỉnh đầu mình có một đàn quạ đen bay qua, lau mồ hôi lạnh rời đi.

Vân Ca xuất chiến lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Ngay cả Hoắc Thành Quân tinh thần sa sút, luôn hồ hững không đếm xỉa đến mọi thứ, cũng buông chén rượu trong tay xuống, tâm trạng phức tạp nhìn về phía Vân Ca.

Hứa Bình Quân thì càng không cần phải nói, lúc này ba người trên đài đều là người thân nhất trong lòng nàng, nàng hận không thể có khả năng bay đến trên đài, cùng bọn họ sánh vai ứng chiến. Nhưng chính mình lại không thể giúp được chuyện gì, chỉ có thể trong lòng vừa cầu xin thần linh vừa cầu xin ông trời, hi vọng hết thấy bình an, thật là “Dừng lại đúng lúc.”

Vân Ca hoàn toàn xem như Mạnh Giác không tồn tại, chỉ cười hì hì hành một lễ với Lưu Bệnh Dĩ, ngồi vào bên cạnh Lưu Bệnh Dĩ, bắt đầu nhìn đông ngó tây, ngắm trên nghĩa dưới đánh giá A Lệ Nhã, một vẻ hoàn toàn không hề coi trọng chuyện này, chính là bộ dáng đang vui chơi.

Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác không nói gì nhìn Vân Ca. Vân Ca công phu mèo quào thể mà cũng dám không chút xấu hổ lên đài?!

Nếu không phải đang ở chỗ này, bọn họ khẳng định sớm nắm cổ nàng, xem nàng tới từ đâu thì đem nàng ném thẳng về đó.

Trận đầu là Lưu Bệnh Dĩ đấu với Triết Xích Nhi.

Trước khi Lưu Bệnh Dĩ lên sân đấu, Mạnh Giác cười thấp giọng nói mấy câu với hắn, Lưu Bệnh Dĩ mỉm cười gật gật đầu, thông dong bước đi. Triết Xích Nhi không nặng không nhẹ nói: “Ta khi ở trên lưng ngựa giết địch, binh khí là lang nha bổng*. Dưới lưng ngựa công phu am hiểu nhất là cận chiến độ sức tay không, không có vũ khí. Nhưng mà người có thể dùng vũ khí.”

*Lang nha bổng là loại vũ khí được đúc bằng sắt, một đầu hơi phình ra, trên đó có nhiều răng nhọn.

Lưu Bệnh Dĩ lấy bọc trực thăng thần đối đãi với bọc trực thăng thần của đối phương, chấp tay thi lễ, “Ta thuở nhỏ sở học rất hỗn tạp, nhất thời thật không thể nói rõ am hiểu thứ gì nhất, nguyện ý cùng huynh đài tay không so tài một phen.”

Triết Xích Nhi gật gật đầu, bắt đầu tấn công. Triết Xích Nhi mặc dù bộ dạng thô hào, võ công lại trong thâm có tế(tinh tế).

Hạ bàn* dùng đòn trong đấu vật là “Định” và “Thiểm”(tránh), song quyền sử dụng hai đòn cận chiến là “Khoái”(nhanh) và “Triền”(quấn lấy), xuất quyền liên tiếp, nhanh chóng, hết lần này tới lần khác như sóng cuộn, cuốn lấy Lưu Bệnh Dĩ khiến cho hắn chỉ có thể né tránh những đòn liên tiếp này.

*Hạ bàn: thuật ngữ trong võ thuật, chỉ phần thân thể từ eo trở xuống.

Triết Xích Nhi quả nhiên như lời hắn nói, chỉ biết hai loại công phu.

Bởi vì chỉ biết hai loại công phu này, mấy chục năm gần đây, ngược lại đã luyện tập tới thập phần nhuần nhuyễn, hạ bàn “Định” và song quyền “Khoái” đã phối hợp tới thiên y vô phòng*.

*Thiên y vô phòng: thành ngữ, nghĩa đen là áo tiên không thấy vết chỉ khâu, hàm ý chỉ một sự việc, một thứ không chệch vào đâu được.

Người có võ công tự nhiên có thể nhìn ra Triết Xích Nhi trong lúc vô ý đã kết hợp võ công người Hán, trong đơn giản có phức tạp, trong vụng về có khéo léo, các tiểu thư, phu nhân cũng không hiểu rõ về võ công, lại nhìn xem thập phần không thú vị.

Lưu Bệnh Dĩ thì không giống như vậy, chỉ thấy hần di chuyển nhảy tránh, chiêu thức khi thì đơn giản, khi thì phức tạp, khi thì sơ sài chậm chậm, khi thì mạnh mẽ dứt khoát, các tiểu thư, phu nhân nhìn xem hoa cả mắt, chỉ cảm thấy thỏa nguyện.

Vân Ca lại thập phần khó hiểu, võ công của đại ca nhìn thì đẹp đẽ vô cùng, nhưng sao lại cảm thấy huynh ấy căn bản không có dùng hết sức. Đại ca không hề giống với những người khác, sở học của huynh ấy rất hỗn tạp, nhưng lại không có cảm giác tinh thông thuần thực một thứ nào. Có điều nàng biết Lưu Bệnh Dĩ tuyệt đối không phải người như vậy, huynh ấy có học qua rất nhiều thứ, nhưng tuyệt đối mỗi thứ đều không phải kiểu chuồn chuồn lướt nước, huynh ấy nhất định sẽ chọn ình một thứ tốt nhất, rồi học thành thạo nhất.

Trong nháy mắt đã hơn một trăm chiêu, Lưu Bệnh Dĩ và Triết Xích Nhi đều là lông tóc chưa tổn hại. Lưu Bệnh Dĩ vốn là đối với võ công thảo nguyên có một chút hiểu biết, lúc này nhìn Triết Xích Nhi ra hơn một trăm chiêu, trong lòng bàn tính đã định, nói với Triết Xích Nhi: “Cẩn thận.” Võ công của hần đột nhiên thay đổi, dùng chiêu thức giống hệt với chiêu thức mà Triết Xích Nhi tấn công hần.

Triết Xích Nhi là một người chuyên tâm, từ năm sáu tuổi học đấu vật, đều vô cùng chuyên tâm luyện tập, cũng không quan tâm trên đời còn có người khác công phu cao thâm hơn hay không. Mấy chục năm trở lại đây, trong bất tri bất giác, vậy mà tài nghệ đã luyện đến cảnh giới người người trên thảo nguyên không ai có khả năng địch nổi. Nếu Lưu Bệnh Dĩ sử dụng công phu gì khác, hần đều có thể giống như thường ngày, mặc kệ đối thủ ra chiêu như thế nào, mặc kệ hư chiêu thật chiêu, hần đương nhiên là gặp chiêu nào đánh trả chiêu ấy. Nhưng Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên dùng chiêu thức của chính hần đánh hần, trong đầu Triết Xích Nhi bỗng chốc mơ hồ. Suy đoán xem hần làm thế nào biết được công phu của mình? Hần tiếp theo muốn ra chiêu thức gì, ta đều biết nha! Nhưng ta nên đánh như thế nào đây? Mà hần chẳng phải cũng biết ta sẽ ra chiêu như thế nào sao? Hần khẳng định đã có chuẩn bị, ta rút cuộc nên đánh như thế nào đây...

Lưu Bệnh Dĩ nhân lúc Triết Xích Nhi thất thần, bất thành linh dùng chân móc, thân trên tấn công, dùng một tư thế quen thuộc nhất của đô vật – vật qua vai, khiến cho Triết Xích Nhi ngã xuống mặt đất.

Người trong đại điện đột nhiên nhìn thấy hai người sử dụng chiêu thức giống hệt như nhau đánh nhau, cũng thấy mơ hồ, mãi cho tới khi Lưu Bệnh Dĩ vật ngã Triết Xích Nhi, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Lưu Phát Lăng tiên phong vỗ tay tán thưởng, mọi người lúc này mới ý thức được, Lưu Bệnh Dĩ thắng, vội lớn tiếng reo hò. Lưu Bệnh Dĩ đỡ Triết Xích Nhi đứng dậy, Triết Xích Nhi mặt đỏ ngầu, vẻ mặt mờ mịt nói: “Công phu của người thật tốt, người thắng.”

Lưu Bệnh Dĩ biết người này giờ đây trong lòng có ám ảnh, chỉ sợ về sau nếu còn so chiêu, chắc chắn không tự tin như trước. Võ công của Triết Xích Nhi vô cùng giỏi, hần lại vô cùng chuyên tâm, đã ngằm đạt tới cảnh giới tối cao “Thủ” tự trong võ học. Chỉ cần hần tâm bất loạn, người khác muốn đánh ngã hần, tuyệt không dễ dàng.

Lưu Bệnh Dĩ đối với Triết Xích Nhi rất có hảo cảm, vốn định mở miệng giải thích, cảnh tỉnh đối phương. Không phải ta đánh thắng người, mà là chính người tự thua trước. Nhưng lại nghĩ đến, cho dù Triết Xích Nhi có giỏi như thế nào, dù sao cũng là người Khương, nếu tương lai hai nước giao chiến, Triết Xích Nhi sơ hở chính là cơ hội của người Hán. Hần đành ảm đạm cười, khom người hành lễ xong, xoay người rời đi.

Khắc Nhĩ Thập Thập miễn cưỡng cười, hướng Lưu Phát Lăng cất lời chúc mừng.

“Dũng sĩ Hán triều quả nhiên tài giỏi.”

Lưu Phát Lăng vẫn chưa biểu lộ sắc mặt vui mừng, vẫn bình thường lạnh nhạt hệt như trước đó, “Bản lĩnh của thảo nguyên cũng rất inh, trầm là lần đầu tiên nhìn thấy tài nghệ cao siêu như thế khi đấu vật.”

Bởi vì hần chân thành, làm cho người nghe lập tức cảm nhận được hần thật tình khen ngợi. Khắc Nhĩ Thập Thập nghĩ đến Triết Xích Nhi tuy rằng thua, nhưng lại thua dưới chính chiêu thức của bọn họ, cũng không phải bị chiêu thức của người Hán đánh bại, trong lòng dễ chịu vài phần, quay sang nói với Mạnh Giác:

“Ta muốn cùng người tỷ thí trận thứ hai.”

Mạnh Giác vốn tưởng rằng Khắc Nhĩ Thập Thập với vương tử chi tôn, lần này lại dẫn theo dũng sĩ, có chuẩn bị mà đến, sẽ không lên đài tỷ thí, không ngờ đối phương chủ động muốn thi đấu.

Nhưng nếu đối phương đã lên tiếng, hẳn chỉ có thể mỉm cười hành lễ: “Tạ điện hạ chỉ giáo.”

Vân Ca không nhìn trên đài, ngược lại cười hì hì hỏi Lưu Bệnh Dĩ: “Đại ca, huynh rốt cuộc am hiểu công phu gì thế? Muội ở dưới đài mở to mắt nhìn tới nửa ngày cũng không tìm ra nửa điểm manh mối. Đại ca, huynh cũng quá ‘thâm tàng bất lộ’ (giấu tài quá kỹ)!”

Lưu Bệnh Dĩ đối với lời khen ngợi của Vân Ca lại có chút không hài lòng, tức giận nói: “Có thời gian, suy nghĩ xem lát nữa khi thua rồi làm sao giữ lại chút thể diện.”

“Quá coi thường người khác, nếu muội thắng thì sao?”

Lưu Bệnh Dĩ nghiêm túc cẩn thận đánh giá Vân Ca từ đầu đến chân một hồi, cuối cùng phán một câu: “Sau khi tàn tiệc, nhanh chóng đi gặp đại phu, bệnh mòng du đã vô cùng nghiêm trọng!”

Vân Ca hừ một tiếng, không hề để ý đến hắn. Một hồi lâu sau, lại nghe thấy Lưu Bệnh Dĩ gọi nàng, cẩn thận dặn dò: “Vân Ca, chỉ là một trò chơi thôi, không cần phải cho là thật. Nếu chơi không được, thì nhớ rõ phải hết lớn không chơi nữa.”

Vân Ca biết hắn lo lắng inh, gật gật đầu, “Muội biết rồi. Đa tạ đại ca quan tâm.”

Lưu Bệnh Dĩ hừ lạnh, “Người quan tâm tới muội quá nhiều, ta mới chẳng thêm quan tâm tới muội. Hoàng thượng còn ngồi ở trên kia, muội tuyệt đối không có nguy hiểm. Ta chỉ quan tâm tới cái mạng nhỏ của Mạnh Giác. Ta sợ hắn sẽ nhịn không được, trái với quy định, vọt lên đài cứu người.”

Vân Ca cười “Xì” một tiếng giễu cợt, không nói chuyện cùng Lưu Bệnh Dĩ nữa.

Thời gian bọn họ nói chuyện, Mạnh Giác và Khắc Nhĩ Thập Thập đã động thủ. Một người sử dụng kiếm, một người sử dụng đao. Một người chiêu thức linh hoạt phóng khoáng, như tuyết rơi từ cửu thiên, tựa như múa lượn trong gió, một người chiêu thức trầm ổn hung mãnh, giống như ác hổ hạ sơn, trường xà xuất động.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn một hồi, mày dần dần nhíu lại.

Khương tộc đã thua một trận rồi, Khắc Nhĩ Thập Thập nếu như tiếp tục thua, ba trận tỷ thí, hai trận thua, cho dù A Lệ Nhã thắng Vân Ca, như vậy Khương tộc cũng là thua. Khắc Nhĩ Thập Thập vì vấn đề bại cục, càng không tiếc bất kỳ giá nào, quyết tâm không thắng không được.

Võ công của Mạnh Giác và Khắc Nhĩ Thập Thập hẳn là sèn sèn như nhau, nhưng Mạnh Giác cơ trí hơn người, đánh nhau không chỉ là độ sức về võ công mà còn là độ sức về trí lực, cho nên Mạnh Giác vốn có bảy phần thắng.

Nhưng Khắc Nhĩ Thập Thập lúc này quyết dùng tới đấu pháp đập nổi chìm thuyền*, làm cho Mạnh Giác chỉ có thể dùng thực lực mà đánh. Cuối cùng cho dù thắng, chỉ sợ cũng phải trả giá...

*Đập nổi chìm thuyền: theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi để binh sĩ thấy không có đường lui, quyết tâm phải đánh thắng. Câu này ý chỉ quyết đánh đến cùng.

Vân Ca vốn không muốn nhìn trận đánh nhau trên đài, nhưng nhìn thấy Lưu Bệnh Dĩ thần sắc càng ngày càng nghiêm trọng, vội liếc mắt nhìn lên đài. Nhìn nhìn, cũng là mặt cau mày nhíu. Ta nhìn thấy người khác vất vả, nhưng người ở trong hoàn cảnh đó còn vất vả hơn rất nhiều.

Mạnh Giác không ngờ đến Khắc Nhĩ Thập Thập tính tình lại có thể cương liệt một cách cực đoan như vậy, với vương tử chi tôn, vậy mà lại dùng đấu pháp liều mạng. Thế này thì đâu còn là “Biết dừng đúng lúc” như vừa luận bàn? Căn bản là đang chiến đấu cùng kẻ thù không đội trời chung.

Hơn nữa lại còn vô cùng khó xử, đó là Khắc Nhĩ Thập Thập có thể đả thương hắn, nhưng hắn lại không thể đả thương Khắc Nhĩ Thập Thập. Khắc Nhĩ Thập Thập làm hắn bị thương, thậm chí giết hắn, cùng lắm chỉ cần một hồi giải thích, xin lỗi nhận tội, nhưng nếu hắn làm Khắc Nhĩ Thập Thập bị thương, lại khiến cho Khương tộc viện cớ, châm ngòi các tộc ở Tây Vực tấn công Hán triều.

Hắn đã từng ở Tây Vực một thời gian rất dài, đối với dân tình nơi tiếp giáp giữa Hán triều và các quốc gia Tây Vực thật phần hiểu biết. Bởi vì mấy năm liên tục chinh chiến, hơn nữa trước đó việc cai trị của quan viên Hán triều hỗn loạn, quan viên Hán triều khu vực biên giới đối với các tộc Tây Vực ức hiếp bóc

lột vô cùng tàn khốc hà khắc, một số quốc gia Tây Vực đối với Hán triều oán hận chất chứa đã sâu. Nếu biết vương tử Khương tộc đường xa đi tới, hảo tâm chúc mừng tân niên Hán triều, lại bị quan lại Hán triều đả thương, chỉ sợ một đốm lửa nhỏ tạo thành đám cháy lớn, chỉ một chút không cẩn thận sẽ biến thành đại hỏa cháy lan khắp đồng cỏ.

Võ công của Mạnh Giác chủ yếu là học được tử sát thủ Tây Vực, công phu thực sự của hắn căn bản không thích hợp thi đấu thời gian dài, chú trọng nhất chính là dùng phương pháp đơn giản nhất, tiết kiệm thể lực nhất giết chết đối phương.

Nếu thực luận công phu giết người, Khắc Nhĩ Thập Thập căn bản không đáng để Mạnh Giác giết. Có điều sát chiêu thực sự, một chiêu Mạnh Giác không thể dùng, chỉ có thể dựa vào nhiều năm gian khổ luyện tập, hóa giải sát chiêu của Khắc Nhĩ Thập Thập

Trận này Mạnh Giác so đấu, càng đánh càng hung hiểm vạn phần. Một người xuất đao không chút lưu tình, một người đường kiếm luôn luôn kiên đề, nhiều lần đao của Khắc Nhĩ Thập Thập đều đã kề sát tới chỗ hiểm trên người Mạnh Giác, nữ tử dưới điện sợ tới mức thất thanh kinh hô.

Kiểm thế của Mạnh Giác bị Khắc Nhĩ Thập Thập ép tới càng lúc càng yếu. Khắc Nhĩ Thập Thập đấu tới hơn hai trăm chiêu, trong lòng đã vô cùng không kiên nhẫn, đôi mắt híp lại, lộ ra một nụ cười tàn khốc, đường đao vung ra rồi thu lại, chỉ bảo vệ bên trái thân thể phải đối mặt với đường kiếm của Mạnh Giác, tránh cho Mạnh Giác đâm vào chỗ hiểm yếu của hắn, cho dù thân dưới không hề phòng thủ, đúng là liều mạng dù cho chính mình trọng thương, cũng muốn vung đao chém giết Mạnh Giác.

Loan đao thẳng tắp một đường vung thẳng, hướng tới cổ Mạnh Giác, tốc độ cực nhanh. Nhưng Mạnh Giác lại chớp được thời cơ nhanh hơn một chớp mắt so với hắn. Tuy rằng chỉ một chớp mắt, nhưng cũng đủ để trước khi đao của hắn lướt tới cổ mình, đổi kiếm từ tay phải sang tay trái, lợi dụng sai lầm của Khắc Nhĩ Thập Thập, theo phương hướng hắn chưa từng dự liệu, mũi kiếm đâm thẳng phía trái tim Khắc Nhĩ Thập Thập.

Ranh giới sinh tử chỉ trong nháy mắt.

Thân thể Mạnh Giác chịu qua khổ luyện đã đưa ra lựa chọn trước tâm trí của hắn. Tay phải quăng kiếm, tay trái đón kiếm. Không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là một chiêu kiếm pháp cực kỳ khó coi, chỉ là rất nhanh, nhanh tới mức làm cho người ta khó có thể tưởng tượng ra được, nhanh tới mức làm cho người ta không thể thấy rõ ràng được.

Mũi kiếm đâm thẳng phía trái tim Khắc Nhĩ Thập Thập.

Khắc Nhĩ Thập Thập đột nhiên phát giác tay trái của Mạnh Giác tự nhiên lại cầm kiếm, hơn nữa lúc này mới ý thức được tốc độ kiếm pháp của Mạnh Giác trước đó chậm biết bao nhiêu. Trong mắt Mạnh Giác là bình tĩnh tới cực điểm cùng lãnh khốc vô tình.

Khắc Nhĩ Thập Thập nhớ tới Cô lang trên thảo nguyên khiến cho thợ săn sợ hãi nhất. Cô lang là một con sói nhỏ may mắn sống sót khi thợ săn giết hại bầy sói, con sói nhỏ đó một khi lớn lên, sẽ trở thành Cô lang tàn nhẫn lãnh khốc nhất.

Đồng tử của Khắc Nhĩ Thập Thập đột nhiên co rút lại, biết là hắn đã phạm vào sai lầm. Mà là sai lầm phải trả giá quá lớn... chính là cái chết!

Một thanh đao nhanh như sao xẹt qua, khí thế như sấm sét, vù vù bổ về phía cổ Mạnh Giác. Một mũi kiếm giống như tia chớp, giống như độc xà ẩn thân, lặng yên không một tiếng động đâm thẳng tới hướng trái tim Khắc Nhĩ Thập Thập. Trong mắt Mạnh Giác, trong lãnh khốc của loài thú săn mồi, đột nhiên hiện lên một tia mê man và chần chừ, còn có...

Thương xót?!

Khắc Nhĩ Thập Thập không thể tin được!

Mạnh Giác bỗng nhiên ngậm mạnh mẽ áp chế mũi kiếm, tránh hướng trái tim Khắc Nhĩ Thập Thập, đường kiếm hướng về phía sườn Khắc Nhĩ Thập Thập.

Đao của Khắc Nhĩ Thập Thập vẫn bỏ về phía cổ Mạnh Giác như trước. Ánh mắt Mạnh Giác đã không còn nhìn Khắc Nhĩ Thập Thập, cũng không quan tâm tới trận tỷ thí này nữa, hắn chỉ bình tĩnh lạnh nhạt nhìn về hướng khác.

“Không được!”

Một tiếng kêu thảm thiết, tê tâm liệt phế.

Khắc Nhĩ Thập Thập bừng tỉnh, đột nhiên thu lực, đao dừng lại ở cổ Mạnh Giác, trên lưỡi đao đã có máu tươi thấm ướt.

Nếu hắn vừa rồi chậm thu lực một chút, đầu Mạnh Giác cũng đã bay ra, mà hắn nhiều nhất là bị thương vùng bụng, hoặc là căn bản sẽ không bị thương, bởi vì mũi kiếm của Mạnh Giác mới vừa chạm vào da thịt của hắn, đã ngừng dùng lực.

Trong khoảnh khắc Mạnh Giác thay đổi đường kiếm, khi kết cục đã định, Mạnh Giác tựa hồ đã khinh thường không muốn tiếp tục vì chuyện này mà lãng phí tinh lực thêm nữa, toàn bộ tâm trạng của hắn dường như cũng dồn vào trong ánh mắt, nhìn chăm chú vào một nơi khác. Khắc Nhĩ Thập Thập kinh ngạc nhìn Mạnh Giác, trước nam nhân này quan sát nghiên cứu cân nhắc, kinh hoàng thấy được trong ánh mắt Mạnh Giác vương bệch tình cảm dịu dàng.

Mạnh Giác lập tức phát hiện, mỉm cười nhìn về phía Khắc Nhĩ Thập Thập, nhu tình vương bệch trong mắt rất nhanh tan biến, chỉ còn lại tối đen như mực, không ai có thể nhìn thấy hiểu được hắn đang suy nghĩ gì.

Khắc Nhĩ Thập Thập hoàn toàn không thể hiểu nổi Mạnh Giác. Ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt, trong mắt người nam nhân này lưu chuyển quá nhiều cảm xúc, mâu thuẫn tới mức hắn khó có thể tin tưởng được người mà hắn nhìn thấy là cùng một người.

Khắc Nhĩ Thập Thập đột nhiên vô cùng cấp bách muốn biết, thứ mà nam tử này chăm chú nhìn chính là thứ gì. Hắn lập tức quay đầu, theo tầm mắt Mạnh Giác vừa rồi đảo qua một lần. Một nữ tử đứng ngơ ngác ở dưới đài, ánh mắt mở to, bình tĩnh nhìn Mạnh Giác, miệng vẫn còn mở lớn, nói vậy vừa rồi tiếng kêu thảm thiết chính là của nàng. Trong ánh mắt của nàng có lo lắng, có sợ hãi, ẩn ẩn còn có nước mắt.

Trong đầu Vân Ca vẫn quanh quẩn hình ảnh vừa rồi nhìn thấy đao của Khắc Nhĩ Thập Thập bỏ về phía Mạnh Giác. Nàng không biết mình có kêu lên sợ hãi hay không, chỉ nhớ rõ chính mình dường như đứng bật dậy, lập tức xông ra ngoài, sau đó...

Nàng cũng không biết mình tại sao lại một mình đột ngột đứng trước đài thi đấu. Nàng nhìn thấy gì trong mắt Mạnh Giác?

Nàng chỉ cảm thấy lúc đó trong một chớp mắt, nàng nhìn thấy hết thảy, làm cho nàng đau lòng như dao cắt. Nhưng sau đó nhìn lại thì...

.... Không hề thấy gì hết.

Ánh mắt Mạnh Giác vẫn giống như mọi khi, là bình tĩnh ôn hòa, nhưng không có tình cảm ấm áp mà tối đen như mực.

Vân Ca đột nhiên quay đầu, lại đụng phải ánh mắt của một người khác. Lưu Phát Lăng cô đơn một mình ngồi ở trên cao, im lặng nhìn nàng. Vừa rồi, toàn bộ hắn đều thấy được sao?

Thấy được bản thân nàng thất thố, thấy được bản thân nàng không khống chế được, thấy được hết thảy. Nàng nhìn không rõ ánh mắt của hắn, nhưng nàng sợ hãi trong mắt của hắn có một vết rạn.

Vết rạn này của hắn cũng rơi vào trong lòng nàng. Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đứng ở chỗ này vô cùng chói mắt, vội đi bước một lui về chỗ ngồi, áy náy, khổ sở trong lòng ép tới khiến nàng có chút không thở nổi.

Lại thấy hắn khe khẽ lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không cần như thế. Hắn có thể hiểu được, nàng tựa hồ cũng có thể cảm nhận được trong ánh mắt hắn là khuyên giải, là an ủi. Vân Ca trong lòng chua xót, cảm động đan xen lẫn lộn, tư vị khó tả xiết.

Cả điện lặng ngắt như tờ, kim rơi cũng có thể nghe rõ tiếng.

Rất nhiều người hoặc bởi vì không hiểu võ công, hoặc bởi vì nguyên nhân do khoảng cách, góc độ, căn bản không có thấy rõ ràng xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy kiếm của Mạnh Giác đâm về phía bên sườn Khắc Nhĩ Thập Thập, mà đao của Khắc Nhĩ Thập Thập chém vào cổ Mạnh Giác. Chỉ có Vu An trên cao nhìn xuống thấy rõ ràng hết thấy, còn có Lưu Bệnh Dĩ ngồi ngay trước mắt nửa nhìn nửa đoán hiểu được vài phần.

A Lệ Nhã không rõ ca ca cũng đã thắng, vì sao lại luôn luôn ngăn người? Nàng đứng lên nói với Lưu Phát Lăng: “Hoàng thượng, đao của vương huynh đã chém vào chỗ hiểm trên người Mạnh Giác, vương huynh nếu không ngừng đao lại, Mạnh Giác khẳng định sẽ chết, như vậy kiếm của Mạnh Giác cho dù đâm đến vương huynh, cũng chỉ có thể gây cho vương huynh vết thương nhẹ.”

Lưu Phát Lăng mắt nhìn Vu An, Vu An gật gật đầu. A Lệ Nhã nói hoàn toàn chính xác, chỉ không nhắc tới một điểm, nhưng điểm này ngoại trừ Mạnh Giác, không có bất kỳ người nào thực sự hiểu được.

Lưu Phát Lăng tuyên bố: “Trận tỷ thí này, vương tử Khương tộc chiến thắng. Trẫm tạ vương tử đao hạ lưu tình.”

Mạnh Giác thản nhiên chấp tay hành lễ với Khắc Nhĩ Thập Thập, rồi xoay người bước xuống đài. Thái y vội ra nghênh đón, giúp hắn băng vết thương cầm máu. Khắc Nhĩ Thập Thập khoe môi giật giật, nhưng lại không nói được câu nào, sắc mặt không vui vẻ chút nào nhảy xuống đài thi đấu, ngồi trở lại vị trí của mình.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng hốt của Vân Ca, lại nhìn sang Lưu Phát Lăng mặt không biến sắc ở bên kia, thở dài, “Vân Ca, muội còn có thể tỷ thí hay không? Nếu không thể. . .”

Vân Ca hít một hơi thật sâu, giữ vững tinh thần, cười nói: “Tại sao lại không thể? Hiện tại hoàn toàn phải dựa vào muội! Nếu không có muội, để xem mấy người làm sao bây giờ?”

Lưu Bệnh Dĩ cười khổ, vốn tưởng rằng cục diện nhất định thắng lợi lại có thể có sai lầm.

“Vân Ca, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng!”

Vân Ca cười gật gật đầu, như mây bay nước chảy phi thân tới trước đài, trong lúc một chân nhấn xuống đất, cùng lúc tay mượn lực ở trên đài, thân mình bay lên, giống như tiên hạc nhẹ nhàng bay liệng, phiêu nhiên đáp xuống đài thi đấu.

A Lệ Nhã nhìn tư thế Vân Ca lên đài, khẽ gật đầu. Động tác của Vân Ca thập phần đẹp dễ linh hoạt, hiển nhiên đã được cao thủ chỉ dạy, xem ra là một người rất đáng thi đấu.

Nhưng mà, nếu A Lệ Nhã biết được chân tướng là...

Võ công Vân Ca học được tốt nhất chính là công phu khinh công di chuyển nhảy tránh, mà trong công phu khinh công học được tốt nhất lại chính là leo cây treo tường. Hơn nữa một tư thế lên đài vừa rồi kia, nhìn như tùy ý, kỳ thật là lúc Vân Ca ngồi ở dưới đài, từ những gì đã nhìn thấy, đến dự tính, đem tất cả mọi thứ phụ mẫu, huynh trưởng, bằng hữu và những người khác đã dạy nàng, toàn bộ nghĩ lại trong đầu một lần, tỉ mỉ chọn lựa một tư thái đủ “Thể hiện mị lực” nhất.

Phỏng chừng A Lệ Nhã biết được điều này, với kiêu ngạo của nàng ta, chỉ sợ sẽ lập tức yêu cầu Lưu Phát Lăng đổi người, tìm một người đáng giá nhất lên đấu với nàng ta.

A Lệ Nhã nhẹ nhàng vung roi da, roi ngựa trong tay phát ra một tiếng “Vụt”.

“Đây chính là binh khí của ta. Của người đâu?”

Vân Ca gãi đầu, nhíu mày suy tư, bộ dáng thập phần khó xử. A Lệ Nhã có chút không kiên nhẫn, “Vấn đề này rất khó trả lời sao? Ngày thường ngươi dùng vũ khí gì, hay dùng cái gì khác?”

Vân Ca cười thật có lỗi: “Ta dùng nhiều loại vũ khí lắm, nhất thời khó có thể quyết định. À... Hay dùng loan đao đi!”

Loan đao mặc dù là binh khí dân tộc du mục thường dùng nhất, nhưng cũng là binh khí rất khó luyện tốt, Vân Ca lại dám dùng loan đao đối địch, có lẽ võ công cũng không kém. Nghe ý tứ trong lời Vân Ca, võ nghệ của nàng còn thập phần uyên thâm, A Lệ Nhã gặp được cao thủ, nội tâm đề phòng, nên không dám tùy tiện nổi nóng.

Vân Ca vừa cười hì hì vừa nói: “Người Hán rất ít dùng loan đao, chỉ sợ trong lúc nhất thời khó tìm, vừa vận công chúa lại có loan đao, có thể cho ta mượn dùng không?”

Bên hông A Lệ Nhã có đeo một thanh loan đao, nàng nghe vậy, không nói tiếng nào cưỡi loan đao đeo bên hông xuống, đưa cho Vân Ca. Trong lòng nàng lại càng thêm cẩn thận. Vân Ca chẳng những tài cao, hơn nữa tâm tư tinh tế, không lưu lại cho bản thân chút nguy cơ không cần thiết nào.

Lưu Bệnh Dĩ có chút choáng váng.

Vân Ca không dự định sơ suất, ngược lại còn đang tiến sát từng bước tới chỗ địch?

Lưu Bệnh Dĩ buồn bực, sau khi hỏi Mạnh Giác miệng vết thương đã được băng bó cẩn thận chưa, mới tới ngồi cạnh hắn hỏi: “Vân Ca muốn làm cái gì? Muội ấy còn ngại người ta võ công không đủ cao sao?”

Mạnh Giác vẻ mặt không thấy chút tươi cười nào như mọi khi, xụ mặt nói: “Không biết.”

Vân Ca ngắm nghía thanh loan đao cầm trên tay.

“Công chúa, trận tỷ thí vừa rồi thật sự rất dọa người. Công chúa ngày thường mỹ mạo như thế, nhất định không muốn bị một người không cẩn thận, khiến cho trên mặt mình lưu lại vết sẹo. Ta cũng đang trong tuổi xuân xanh, học được tình ca còn chưa có hát cho người trong lòng nghe đâu! Bất luận là chàng nhận hay không nhận, ta cũng không muốn tình ý trong lòng còn chưa có biểu đạt đã chết yểu. Không bằng chúng ta đấu văn đi! Vừa có thể tỷ thí võ công cao thấp, cũng có thể tránh đi thương tổn không cần thiết...”

Nghe thấy tiếng nói coi thường, khinh rẻ từ chỗ ngồi của nữ quyến phía sau, Lưu Bệnh Dĩ hoàn toàn triệt để bị Vân Ca làm choáng váng. Vân Ca rốt cuộc là muốn làm gì?

Tuy là ngay lần đầu tiên gặp mặt đã biết, nhưng hóa ra bản lĩnh nói dối không chớp mắt của nha đầu kia lại cao tới như vậy. Nếu nàng xướng tình ca, lại có người không chịu nhận hay sao?

Lưu Bệnh Dĩ cười khổ.

A Lệ Nhã nghĩ đến trận tỷ thí vừa rồi của ca ca, lại liếc mắt nhìn đến vết thương trên cổ Mạnh Giác, nghĩ mà có chút rung mình. Nàng tuy rằng quen rung roi, nhưng dù sao roi không thể so sánh với loan đao sắc bén. Loan đao trong tay Vân Ca là khi sinh nhật mười ba tuổi của nàng, phụ vương tìm thợ thủ công tốt nhất Đại Thực* rèn cho nàng làm lễ thành nhân, sắc bén vô cùng.

*Đại Thực: tên một vương quốc cổ đại ở Trung Quốc.

Thấy động tác lên đài vừa rồi của Vân Ca, bản lĩnh khinh công của nàng tất nhiên hết sức lợi hại, bản thân mình lại bởi vì từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, nên công phu hạ bàn rất yếu.

Nếu trên mặt thực bị như Vân Ca vừa nói...

Vậy không bằng coi như đã chết!

Hơn nữa câu kia của Vân Ca “Học được tình ca còn chưa có hát cho người trong lòng nghe”, chạm đến tâm tư thiếu nữ trong lòng nàng, nàng chỉ cảm thấy trong đầu suy nghĩ rối loạn, nội tâm là năm phần chua xót, năm phần bình tĩnh. Tình ca của nàng cũng chưa được hát cho người trong lòng nghe qua, bất luận chàng có nhận hay không nhận, ít nhất cũng phải hát cho chàng nghe một lần. Nếu tỷ thí bị thương, dung mạo bị hủy, nàng lại càng không có dũng khí hát tình ca, cả đời này, chỉ sợ người ấy căn bản sẽ không biết còn có một người. . .

(Về người trong lòng công chúa A Lệ Nhã sẽ được bật mí trong chương 11, trong lúc đó có bạn nào rảnh rồi cứ đoán thử nhé.)

A Lệ Nhã lạnh lùng nghiêm mặt hỏi: “Đấu văn là như thế nào?”

Vân Ca cười tủm tỉm nói: “Chính là người đứng ở một bên, ta đứng ở một bên. Người ra một chiêu, ta lại ra một chiêu, hai bên cùng so chiêu. Như vậy vừa có thể tỷ thí cao thấp, cũng sẽ không làm bị thương lẫn nhau.”

Nghe được lời này, Mạnh Giác biết Vân Ca đã dẫn cô công chúa này vào bẫy của nàng, nhưng vẫn nhún mày suy tư nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Nếu không có gì bất ngờ, Vân Ca sẽ thắng.”

“Nếu như công phu của Vân Ca bị bóc trần, như thế nào. . .” Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên ngộ đạo, “Sự phụ của Vân Ca hoặc là người thân của nàng hoặc là cao thủ? Như vậy công phu của nàng cho dù có hồng bét, nhưng từ nhỏ đến lớn đều được chứng kiến, bản thân nàng lại thông minh, chiêu thức ghi nhớ được hẳn là rất nhiều. Cho nên nếu không dùng nội lực, không có chiêu thức của đối phương bức bách, nàng cũng có thể làm bộ đem những chiêu thức đó đều khoa chân múa tay thể hiện.”

Mạnh Giác có chút cười nhạt, “Trong nhà nàng, chỉ có nàng là đồ ngốc, nha hoàn bên người Tam ca nàng cũng có thể thoải mái mà đánh bại Khắc Nhĩ Tháp Tháp.”

Lưu Bệnh Dĩ thất kinh, mặc dù đoán được xuất thân của Vân Ca hẳn là bất phàm, nhưng là lần đầu tiên biết hóa ra là bất phàm tới như thế! Lúc này đột nhiên trở nên tò mò cha mẹ Vân Ca rốt cuộc là hạng người gì, và tại sao Vân Ca lại một mình chạy tới Trường An.

A Lệ Nhã cân nhắc một hồi, cảm thấy được chủ ý này ngược lại cũng có chút thú vị, giống như đã thông suốt đồng ý, “Khi đấu võ, không chỉ có so chiêu thức, còn so cả tốc độ, chiêu thức có tinh diệu, nhưng nếu tốc độ chậm, cũng chỉ còn đường chết.”

Vân Ca vội nói: “Công chúa nói vô cùng có lý”, lại bắt đầu cau mày suy tư.

A Lệ Nhã thật sự lười đợi Vân Ca thêm nữa, nói: “Lấy cách tính thời gian bằng đồng hồ nước* của Hán triều các ngươi. Trong thời gian ba vạch nước phải ra chiêu, nếu như không thể tính là thua.”

*Đồng hồ nước là một dụng cụ đo thời gian cổ đại, nguyên tắc đại loại giống như đồng hồ cát. Nước được đựng trong một cái bình bằng đồng, bình này có khắc nhiều vạch, dưới bình có đục một lỗ nhỏ để nước chảy ra, chảy hết 1 vạch thì tính là 1 khoảng thời gian. Do không có tài liệu tiếng Việt nên mình chỉ giải thích cơ bản vậy thôi.

Vân Ca cười nói: “Ý kiến hay. Cứ như lời công chúa mà định. Công chúa muốn chọn đứng bên nào?”

A Lệ Nhã sững sốt, ta còn chưa có nói đồng ý mà? Chúng ta dường như đang nghiên cứu xem đấu văn có tính khả thi hay không, như thế nào đã biến thành lời nói đã định? Nhưng mà cũng đích xác không có gì không ổn, đành trầm mặc gật đầu, thôi lui đến một bên đài thi đấu.

Vân Ca cũng lui lại mấy bước, đứng ở một bên khác. Hai thái giám nâng một cái đồng hồ nước bằng đồng tới, đặt vào một góc đài thi đấu, dùng để tính thời gian.

Vân Ca cười hỏi: “Ai xuất chiêu trước đây? Không bằng rút thăm đi. Đương nhiên, để công bằng, người viết ký hiệu, hai phe chúng ta mỗi bên cử ra một người...”

Vân Ca cẩn thận quá đáng đã làm cho A Lệ Nhã tính cách hào sảng kiêu ngạo khó mà chịu được, không nhịn thêm được nói: “Thắng bại cũng không chỉ nhờ có một chiêu thức này. Ta cho ngươi xuất chiêu trước.”

Vân Ca chờ chính là những lời này của nàng ta. Nếu A Lệ Nhã xuất chiêu trước, Vân Ca thật sự rất không có lòng tin với bản thân. Nàng tuy rằng trong đầu có rất nhiều chiêu thức thượng vàng hạ cám, nhưng mà những chiêu thức này đều chỉ trong giới hạn đã thấy qua, đại khái chỉ mới khoa tay múa chân, chưa từng có kinh nghiệm đấu với người khác, căn bản không xác định được chiêu thức nào có thể khắc chế được chiêu thức nào, lại chỉ có thời gian ba vạch nước, như vậy không xác định rõ ràng được, nàng e rằng sẽ thua.

Nhưng, một khi nàng được xuất chiêu trước, tất cả đều không giống như vậy.

A Lệ Nhã cho rằng ai xuất chiêu trước cũng không quan trọng, phải nói rằng A Lệ Nhã nhận thức hoàn toàn chính xác, có điều Vân Ca sắp sử dụng là bộ đao pháp mà khi Tam ca nàng đấu võ với A Trúc, Tam ca đã sáng chế ra.

Năm ấy, Tam ca do bệnh nằm trên giường tĩnh dưỡng, khi nhàn rỗi thường thường một mình loay hoay với bàn cờ vây. Vân Ca cũng chính trong khoảng thời gian đó mới chính thức học cách chơi cờ vây, lúc trước nàng luôn không thích chơi, cảm thấy rất hao tổn trí não. Nhưng bởi vì muốn Tam ca giải khuây, cho nên mới chịu nghiêm túc chính thức học hỏi, đồng ý chơi thực sự nghiêm túc.

Tam ca từ một năm trước đó đã đồng ý với A Trúc, sẽ cùng nàng ấy tỷ thí một lần, A Trúc vì có thể cùng Tam ca tỷ thí, đã khổ luyện nhiều năm, không nghĩ khi nguyện vọng được trở thành sự thật, Tam ca lại không thể cử động.

Vân Ca vốn cho là giao hẹn của bọn họ hẳn là không thể thực hiện được, hoặc là hoãn lại lần sau, nhưng không ngờ Tam ca nói là nhất định sẽ thực hiện, đã hứa thì phải giữ lời, mà A Trúc cũng là một quái nhân, cho nên hai người này khi đấu võ, chẳng qua cũng chỉ so chiêu thức. Tam ca ở trên giường ra chiêu, A Trúc đứng ở bên cạnh ra chiêu đối lại.

Lúc mới bắt đầu, A Trúc hồi chiêu tốc độ cực nhanh, nhưng càng về sau lại càng chậm, thậm chí biến thành Vân Ca và Tam ca hạ xong một bàn cờ vậy, A Trúc mới nghĩ ra chiêu tiếp theo như thế nào.

A Trúc lao tâm khổ tứ xuất ra chiêu thức, mới vừa chém ra, Tam ca lại giống như đã sớm biết, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, đã đưa tay xuất chiêu tiếp theo, A Trúc sắc mặt như đất. Vân Ca ở bên cạnh quan sát, chỉ cảm thấy Tam ca quá vô tình, A Trúc thật đáng thương. Tam ca vừa chơi cờ vậy với nàng, vừa ăn đồ ăn nàng làm, vừa uống ưu đàm tửu Nhị ca phái người đưa tới.

Mà A Trúc lại không ăn không uống suy nghĩ gần một ngày, nhưng A Trúc nghĩ ra chiêu thức gì, Tam ca chỉ tùy tiện khoa tay múa chân một cái là phá giải, Vân Ca thậm chí muốn hét lên, “Tam ca, huynh thật xấu xa, ít ra cũng phải để ý tới tâm tình thiếu nữ của người ta chứ! Ít nhất làm bộ suy nghĩ một chút rồi mới xuất chiêu.”

Cuối cùng kết quả trận tỷ thí là, khi một chiêu thức A Trúc suy nghĩ ba ngày, lại bị Tam ca tùy ý vung tay phá giải, A Trúc nhận thua. Sau khi A Trúc nhận thua, Tam ca hỏi A Trúc: “Người cảm thấy người nên nhận thua khi nào? Người làm lãng phí của ta bao nhiêu thời gian?”

A Trúc trả lời: “Mười ngày trước, khi thiếu gia ra chiêu thứ bốn mươi.”

Tam ca lạnh lùng nhìn A Trúc, “Mười một ngày trước. Khi người ra chiêu thứ chín, người nên nhận thua. Đây là bởi vì lần này ta cho người ra chiêu thứ nhất trước, nếu ta ra chiêu thứ nhất, người chỉ trong ba chiêu, kết cục thua đã định.”

A Trúc ngẩng ra như phỗng nhìn Tam ca. Tam ca không hề để ý tới A Trúc, bảo Vân Ca tiếp tục đặt cờ. Tam ca vừa chơi cờ cùng Vân Ca, vừa thần nhiên nói: “Đau ốm ở trên giường, cũng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Cùng người khác so chiêu, bình thường đều là gặp chiêu thức của đối phương, phán đoán xem mình nên ra chiêu gì. Sau khi có kinh nghiệm đánh nhau phong phú, có thể dự đoán trước được đối thủ sẽ ra năm chiêu tiếp theo là gì, cho dù là cao thủ của môn phái nào, nếu như có thể đoán trước mười chiêu, người đều thắng được hẳn. Mà nếu quả thực có thể dự liệu được toàn bộ chiêu thức của đối thủ, thậm chí còn làm cho đối thủ dựa theo suy nghĩ của người mà xuất chiêu đấy.”

A Trúc giống như vừa hiểu vừa không nhìn về phía Tam ca và Vân Ca đang đánh cờ.

Tam ca còn nói: “Ra chiêu cũng giống như đánh cờ, nếu ta bố trí thế cục tốt, chiêu thức của đối phương, ta tự có thể tính toán được. Dùng ‘Dụ’ và ‘Bức’, dùng sơ hở của mình ‘Dụ’ đối phương dựa theo tâm ý của mình mà đặt cờ, hoặc những đường còn lại đều là tử lộ, chỉ có một đường sống duy nhất được giấu kín, ‘Bức’ đối phương theo tâm ý mình mà đặt cờ. ‘Dụ’ và ‘Bức’ dùng kết hợp với nhau, như vậy ta muốn đối phương đặt cờ ở chỗ nào, hẳn đều làm như ta muốn. Hẳn tưởng là phá vỡ cục diện của ta, nhưng không biết mới vừa bước vào bố cục mà ta sắp đặt.”

Vân Ca không phục, tùy tay hạ xuống một quân cờ trên bàn cờ, “ ‘Dụ’ nói thì dễ dàng, cũng giống như thả dê dụ sói, coi chừng toàn bộ dê bị sói ăn hết, nhân tiện chiếm luôn chuồng dê. Về phần ‘Bức’, huynh có lợi hại thế nào, cũng không có thể ngay từ đầu đều bịt kín mọi đường được.”

Tam ca lại nhìn A Trúc trả lời câu hỏi: “Nếu ngay cả một chút năng lực bảo vệ đàn dê cũng đều không có, như vậy không gọi là cùng người khác so chiêu, mà gọi là chán sống! Dùng tới cao thủ, thật sự muốn đem toàn bộ mọi đường bịt kín đích xác không dễ dàng, nhưng mà ta chỉ cần làm cho đối thủ cho rằng ta đem mọi đường đều bịt kín lại rồi. Huống chi. . .” Tam ca bộp một tiếng, mạnh tay gõ vào trán Vân Ca một cái, không nhìn được nhìn chăm chăm Vân Ca, “Ăn cơm chỉ cần ăn một miếng là no sao? Chẳng lẽ ta lúc đầu không thể trước tiên lưu lại bốn đường sống sao? Hẳn đi một trong bốn, ta giữ lại ba, hẳn đi một trong ba, ta giữ lại hai...”

“ . . .” Vân Ca xoa trán, tức giận trừng mắt nhìn Tam ca.

Vân Ca còn nhớ rõ sau đó mình còn rất buồn bực hỏi Tam ca: “Tất cả nước cờ muội đi đều bị huynh đoán trúng trước, huynh còn chơi cờ với muội làm gì?”

Tam ca trả lời làm cho Vân Ca càng thêm buồn bực: “Bởi vì muội còn ngốc hơn, bất kể là ta ‘Dụ’ hay là ‘Bức’, muội đều có bản lĩnh làm như không thấy, vừa dựa theo ý nghĩ của mình mà đi tiếp, cứ thế mà đặt cờ, hoặc là trực tiếp vọt vào đường chết. Chơi cờ với muội lạc thú duy nhất chính là xem một người rốt cuộc có khả năng ngốc tới đâu!”

Vân Ca vẻ mặt oán giận, A Trúc đứng ở bên cạnh cũng nhìn Vân Ca đặt cờ, dường như có điều ngộ ra.

.....

A Trúc sau lại đem chiêu thức Tam ca đã sử dụng, sau khi tinh giản biên thành một bộ đao pháp. Đây là căn nguyên tên gọi “Dịch kì thập bát thức”(mười tám chiêu thức đặt cờ) bị Vân Ca chế giễu đặt ra. Vân Ca tự suy xét vì mình không có bản lĩnh, cho nên nếu như Tam ca chỉ cần chín chiêu dẫn dụ đối thủ vào cục diện mình xếp đặt, mình chỉ có thể ra chiêu trước, chủ động thiết lập cục diện.

A Lệ Nhã đưa tay làm tư thế “Xin mời”, ý bảo Vân Ca ra chiêu. Vân Ca rất muốn giống như A Trúc bình thường hoa hoa lệ lệ rút đao, chỉ là...

Vì tránh bị lộ tẩy, để không bị trở lại nguyên trạng, vẫn phải sắm vai cao thủ đi!

Vân Ca liền rút đao ra với tư thế bình thường, chém ra chiêu thứ nhất của “Dịch kì mười tám thức”: Thịnh quân nhập cục(mời người nhập cuộc).

Chiêu thức Vân Ca mới vừa chém ra, mí mắt A Lệ Nhã máy máy, cảm giác duy nhất chính là may mắn Vân Ca rất sợ chết mà đề ra đấu văn.

Giữa đao ảnh đầy trời, A Lệ Nhã lơ lửng gia nhập thế cục của Vân Ca.

Sai rồi!

Phải nói là vào thế cục của Tam ca Vân Ca.

Trên đài thi đấu, A Lệ Nhã chỉ cảm thấy bản thân giống như lâm vào thập diện mai phục của đối phương. Chiêu sau bị phong, chiêu trước không thể xuất. Trái có sói, phải có hổ. Chiêu sau đã ra chậm hơn chiêu trước.

Bộ dáng của Vân Ca lại vẫn tươi cười như trước, không chút để ý mà xuất chiêu. A Lệ Nhã trong lúc vô tình tốc độ xuất chiêu đã vượt qua thời gian ba vạch nước, chỉ là nàng đang ở trong cuộc đấu, chỉ cảm thấy sát khí lạnh lạnh, căn bản không rảnh để ý tới cái khác.

Mà Vu An, Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác, võ tướng dưới điện, đều nhìn xem hoặc là như mê như say, hoặc là kinh hãi khiếp sợ, chỉ cảm thấy chiêu thức của Vân Ca, chiêu sau nhanh hơn, tinh diệu hơn chiêu trước, cuối cùng cảm thấy được rất khó có thể hay hơn được, nhưng chiêu thức kế tiếp của nàng lại làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, lại muốn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Tất cả đều hết sức chăm chú chờ xem Vân Ca còn có thể có chiêu gì kinh diễm hơn, căn bản không để ý tới thắng thua thế nào.

A Lệ Nhã bị đường đao dồn ép tới đường cùng, chỉ cảm thấy sát ý tiến nhập trong ngực, mặt nứt tim lạnh.

Một tiếng thét kinh hãi, roi rời tay rơi xuống. Chỉ nhìn thấy nàng sắc mặt trắng bệch, một đầu mồ hôi lạnh, thân mình lão đảo sắp ngã. Tất cả mọi người còn đắm chìm trong trận tỷ thí này, hoàn toàn không nghĩ tới phải reo hò chúc mừng Vân Ca thắng lợi, Vu An chỉ thở dài một tiếng, tiếc rằng A Lệ Nhã đánh quá tao nhã, khiến cho không được nhìn kỹ toàn bộ đao pháp của Vân Ca.

Người yêu thích võ thuật nhất định vì thấy được đao pháp cao thâm như vậy, biết rõ chỉ có đường chết, cũng sẽ liều mình khiêu chiến. Bây giờ hẳn có thể đứng ở một bên, không hề mạo hiểm mà xem, quả thực may mắn.

Vu An đang buồn bã tiếc nuối, đột nhiên nghĩ đến Vân Ca vẫn còn ở Tuyên Thất Điện, cặp mắt lại sáng rõ.

Khắc Nhĩ Thập Thập từ sau khi tỷ thí cùng Mạnh Giác, tinh thần vẫn luôn uể oải, đối với trận tỷ thí của muội tử và Vân Ca cũng không quá để ý. Tuy rằng sau đó hẳn nhìn Vân Ca vùng đao, phát hiện khác

thường, nhưng mà khi nhìn thấy đao pháp tinh diệu như thế, hấn cảm thấy là thua cũng mười phần tâm phục.

Khắc Nhĩ Thập Thập lên đài đỡ A Lệ Nhã xuống dưới, xoay người hành lễ với Lưu Phát Lăng, cung kính nói: “Hoàng đế Thiên triều tôn quý, tha thứ cho ta chỉ là một người đi săn không có kinh nghiệm. Hùng ưng thu cánh là vì lần sau sẽ cất cánh bay lượn cao hơn, kiện mã nằm nghỉ ngơi là vì lần sau cần phi băng băng trên đường dài. Huynh đệ người Hán khoan đãi, chúng ta sẽ đem khăng khái anh dũng của các người truyền xướng đến mỗi một góc trên thảo nguyên, hóa ra hữu nghị hai nước chúng ta giống như tuyết trên Thiên Sơn, vô cùng thánh khiết.”

Khắc Nhĩ Thập Thập hai tay dâng cho Lưu Phát Lăng loan đao phụ vương bọn họ giao cho, Lưu Phát Lăng kính nhờ hấn mang một thanh bảo đao làm quà đáp lễ cho thủ lĩnh Trung Khương, còn đưa tặng không ít lãng la trừ đoạn*, lá trà muối ăn.

*Lãng la trừ đoạn: bốn loại lụa quý của Trung Quốc.

Lưu Phát Lăng lại trước mặt mọi người khen Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác anh dũng, ban thưởng Lưu Bệnh Dĩ ba trăm vàng, Mạnh Giác một trăm vàng, cuối cùng còn cố ý nói thêm câu: “Đáng được trọng dụng.”, đối với Vân Ca đang vụng về lóng ngóng đứng cạnh Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác ở dưới điện, thì không hề nhắc tới.

Vừa rồi toàn bộ nhạc đệm trong yến hội vì lý do ngoài ý muốn mà ngừng lại, lúc này màn biểu diễn ca múa được thiết kế từ ban đầu lại tiếp tục tiến hành. Tựa hồ hết thảy đều không có gì khác biệt so với lúc vừa mới bắt đầu, nhưng thái độ của sứ giả các quốc gia lại rõ ràng cung kính hơn rất nhiều, nói chuyện cũng càng thêm cẩn thận.

.....

Khấu tạ ân điển hoàng thượng xong, Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác, Vân Ca dọc theo bậc thang chậm rãi đi xuống. Bọn họ xuống khỏi bậc của đài thi đấu, vừa định từng người quay về chỗ ngồi, Khắc Nhĩ Thập Thập bỗng nhiên từ lối rẽ của hành lang bên cạnh đi ra, quay sang nói với Mạnh Giác: “Ta có mấy câu muốn nói riêng với người.”

Mạnh Giác mí mắt cũng không nhắc lên, chỉ tiếp tục đi đường của mình, “Vương tử xin quay lại chỗ ngồi.” Về mặt không có bất cứ hứng thú gì nói chuyện cùng Khắc Nhĩ Thập Thập. Khắc Nhĩ Thập Thập do dự một chút, chặn trước mặt Mạnh Giác.

“Ta chỉ muốn biết người vì sao lại mạo hiểm tính mạng, tha cho tính mạng của ta?”

“Ta nghe không hiểu vương tử đang nói gì.” Nói xong, Mạnh Giác liền vòng qua người Khắc Nhĩ Thập Thập.

Khắc Nhĩ Thập Thập đưa tay muốn cản, nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Mạnh Giác không có chút cảm tình gì nhìn về phía mình. Khắc Nhĩ Thập Thập nội tâm phát lạnh, cảm thấy mình ở trong mắt Mạnh Giác giống như người chết, yên lặng buông cánh tay xuống, để mặc cho Mạnh Giác đi qua người hấn.

Khi Lưu Bệnh Dĩ và Vân Ca đi qua Khắc Nhĩ Thập Thập, cười hành một lễ. Suy nghĩ trong đầu Vân Ca cuộn cuộn, nàng hoang mang cũng không ít hơn so với vương tử Khắc Nhĩ Thập Thập. Mạnh Giác tuyệt đối không phải là một người như vậy!

Nhưng mà Khắc Nhĩ Thập Thập cũng sẽ không hồ đồ đến mức nói lung tung...

Phía sau bỗng nhiên vang lên giọng nói của Khắc Nhĩ Thập Thập, “Mạnh Giác, ngày nào đó nếu ta trở thành Trung Khương Vương, chỉ cần người ở Hán triều làm quan một ngày, Trung Khương tuyệt không phạm tới Hán triều.”

Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn về phía Khắc Nhĩ Thập Thập, thân hình Mạnh Giác cũng chỉ hơi dừng một chút, rồi vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Khắc Nhĩ Thập Thập nhìn thẳng vào bóng dáng của Mạnh Giác nói: “Người tuy rằng tha cho tính mạng của ta, nhưng đó chỉ là ân oán giữa ta và người. Ta sẽ không dùng lợi ích của tộc nhân để báo đáp ân tình cá nhân. Lời hứa này của ta, đơn giản vì ta là vương tử Trung Khương, thần ban cho cho ta sứ mệnh là bảo hộ tộc nhân, cho nên ta không thể đem tộc nhân của ta đưa đến trước mặt người, mặc cho người giết

hại. Tương lai nếu người đến thảo nguyên du ngoạn, xin nhớ rõ còn có một người thiếu người một mạng là Khắc Nhĩ Thập Thập.” Khắc Nhĩ Thập Thập nói xong, hướng bóng dáng của Mạnh Giác thi lễ, xoay người bước nhanh rời đi.

Mạnh Giác sớm đã đi xa, trở về chỗ ngồi của mình. Lưu Bệnh Dĩ vẻ mặt trầm tư. Vân Ca nói lời từ biệt với hắn, hắn cũng không để ý, chỉ tùy ý gật gật đầu.

28. Q.2 - Chương 10: Kiếp Này Kiếp Sau

Hứa Bình Quân nhìn thấy Vân Ca, nét mặt hưng phấn vui vẻ, “Vân Ca, tỷ muốn mời muối một ly, muốn thay toàn bộ nữ tử Hán gia cảm ơn muối. Có một muối tử như muối, tỷ tỷ thật sự rất vui.”

Vân Ca cười nhận lấy chén rượu, trêu chọc nói “Muối biết rồi nhé! Có một muối tử như muối, cũng thực không có gì ghê gớm. Có phu quân như đại ca vậy, tỷ tỷ mới thực sự là vui mừng, đúng không?”

Hứa Bình Quân nhìn thoáng qua Lưu Bệnh Dĩ ở bên kia, có vài phần ngượng ngùng, ý cười trên mặt có giấu cũng không giấu được. Vân Ca gấp một đĩa đồ ăn, còn chưa đưa vào miệng, một cung nữ bưng một chén rượu đi tới trước mặt nàng, “Đây là rượu Hoắc tiểu thư kính mời cô nương.”

Vân Ca đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Hoắc Thành Quân nhìn nàng, hướng nàng nâng chén rượu trong tay lên, làm một tư thế mời rượu. Vân Ca âm thầm cười, tiếp nhận rượu trong tay cung nữ định uống, Mạt Trà sợ tới mức vội muốn đoạt lấy, “Cô nương, đừng uống.”

Vân Ca đẩy tay Mạt Trà ra, Mạt Trà lại vội vàng nói: “Nếu không nô tỳ uống trước một ngụm.”

Vân Ca giận liếc Mạt Trà một cái, “Rượu này là mời em, hay là mời ta?”, nói xong ngửa cổ lên, một ngụm uống cạn chén rượu. Vân Ca hướng Hoắc Thành Quân lật ngược chén rượu, tỏ ý đã uống cạn, rồi hơi khom người một chút, tỏ ý tạ ơn. Hoắc Thành Quân thản nhiên nhìn nàng trong chớp mắt, nghiêng đầu nở nụ cười rạng rỡ.

Vân Ca liếc thấy trên khoe môi Hoắc Thành Quân có một vết máu, chén rượu trong tay nàng đột nhiên nặng ngàn quân*, suýt nữa rơi xuống mặt đất.

*Quân: đơn vị tính trọng lượng thời cổ của Trung Quốc, một quân bằng 30 cân.

Vừa rồi nàng ấy ở dưới điện, nhìn thấy toàn bộ mọi thứ diễn ra trên điện, như vậy sẽ có cảm nhận gì? Nàng ấy phải cắn chặt môi, mới có thể làm lành không hét lên một tiếng! Vậy mà nụ cười rạng rỡ đó lại không nhìn ra chút nào miễn cưỡng.

Trong lòng Vân Ca có chút rung mình, Hoắc Thành Quân đã không còn là cô gái ngày đó khi tức giận, vung roi ngựa muốn đánh người nữa rồi.

Hứa Bình Quân nhìn Vân Ca đang ngẩn người một hồi, lại lén liếc mắt nhìn nụ cười yếu ớt của Hoắc Thành Quân, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn mờ mịt không rõ.

Vân Ca không hề nói chuyện với Mạnh đại ca, còn Hoắc Thành Quân thấy Mạnh đại ca, vẻ mặt hồ hững, giống như chưa từng quen biết. Nhưng Hoắc Thành Quân và Vân Ca. . .

Mạnh đại ca giống như cũng nhìn thấy một màn vừa rồi, không biết huynh ấy đang có cảm giác gì? Còn nữa quan hệ của Vân Ca và hoàng thượng...

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy đầy một bụng những câu hỏi muốn hỏi Vân Ca, nhưng lại ngại cung nữ và thái giám phía sau Vân Ca, nên đành một câu cũng không thể nói, chỉ có thể quanh quẩn trong đầu.

Hứa Bình Quân nghĩ đến hiện giờ không giống như trước kia, trước kia hai người có thể cả ngày cười đùa, nhưng hiện tại Vân Ca ở chốn thâm cung, muốn gặp một lần cũng đều vô cùng khó khăn. Nếu bỏ lỡ hôm nay, sau khi tạm biệt rồi còn không biết lúc nào gặp lại. Vân Ca ở thành Trường An lẻ loi một mình, chỉ có

mình và Bệnh Dĩ là người thân của nàng. Bọn họ nếu không quan tâm tới Vân Ca, còn có ai quan tâm tới Vân Ca nữa?

Nghĩ đến đây, Hứa Bình Quân nhẹ giọng nói với Vân Ca: “Lần đầu tiên tỷ tới hoàng cung, còn không biết lần sau còn dịp nào nữa không, Vân Ca, muội dẫn tỷ đi tham quan hoàng cung một lát đi!”

Vân Ca mỉm cười nói: “Được.”

Mặt Trà đi phía trước đốt đèn lồng, Vân Ca nắm tay Hứa Bình Quân rời khỏi yến hội. Dọc đường đi, tiếng cổ nhạc, tiếng người nói cũng dần dần nhỏ lại. Rời xa yến hội phồn hoa, cảm nhận được tĩnh lặng chỉ thuộc về bóng đêm, Hứa Bình Quân liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vân Ca cười hỏi: “Tỷ tỷ trước kia còn hâm mộ những phu nhân tiểu thư được ngồi trên yến hội, hôm nay chính mình cũng thành thượng khách tham dự, lại là thịnh yến lớn nhất hoàng gia, tỷ có cảm giác như thế nào?”

Hứa Bình Quân cười khổ: “Cái gì cũng vậy, đều là khi mình đứng ở một khoảng cách xa ngắm nhìn thì dường như rất là đẹp đẽ, hoặc là nên nói thứ gì khi mình không có được thì cũng đều tốt nhất. Khi không có được thì luôn nghĩ rằng thứ mình không có được đó mới tốt nhất, khi đã có được rồi, lại bắt đầu hoài niệm những thứ mất đi mới là tốt nhất. Sau ngày hôm nay, tỷ mới biết được, khó thỏa mãn nhất chính là lòng người!”

Vân Ca vỗ tay một tiếng, cất giọng ha ha cười lớn, “Tỷ tỷ, tỷ hiện giờ nói chuyện, câu nào câu nấy đều rất thú vị, làm cho người khác suy nghĩ sâu xa.”

Hứa Bình Quân bị dáng vẻ đáng yêu của Vân Ca chọc cười, cũng cười tự giễu nói: “Muội nói tỷ đây trong thời gian vừa qua, trong chốc lát thì rơi xuống đất, trong chốc lát thì lên trời, nhân sinh chìm nổi, sinh tử chuyển dời trong chớp mắt, đại bi đại hỷ, trong mấy tháng ngắn ngủi vừa rồi giống như đã trải qua những chuyện cả đời của người khác, muội còn không cho tỷ đột nhiên thay đổi thế sao?”

Vân Ca nghe trong lời Hứa Bình Quân còn có ý khác, biết nàng ngại Mặt Trà và Phú Dụ, có nhiều lời không thể nói, nên quay sang phân phó Mặt Trà và Phú Dụ: “Mặt Trà, đêm nay ánh trăng sáng lắm, không cần em soi đường nữa, ta nhìn rất rõ. Ta muốn nói chuyện riêng cùng Hứa tỷ tỷ một lát.”

Mặt Trà và Phú Dụ lên tiếng “Vâng” đáp ứng, lẳng lặng lui xuống, duy trì một khoảng cách khá xa đi theo Vân Ca. Hứa Bình Quân nghe Vân Ca nói thẳng như vậy, không khỏi có chút lo lắng, “Vân Ca, muội nói như vậy có được không? Nếu để cho hoàng thượng biết. . .”

Vân Ca cười le lưỡi: “Không có việc gì đâu. Ngay cả nếu Lăng ca ở đây, tỷ muội chúng ta muốn một mình nói chuyện, cũng có thể đuổi huynh ấy đi.”

Hứa Bình Quân ngơ ngác nhìn Vân Ca một lát, “Vân Ca, muội... muội và Mạnh đại ca. . .”

Nụ cười của Vân Ca có chút trở nên âm trầm, “Muội và hắn đã không còn quan hệ gì nữa. Tỷ tỷ, chúng ta về sau không nên nhắc tới hắn nữa, được không?”

“Chỉ là... Vân Ca, Mạnh đại ca tuy rằng có qua lại cùng Hoắc tiểu thư một thời gian, nhưng mà hiện tại huynh ấy... ”

Vân Ca bịt kín lỗ tai lại, “Muội không muốn nghe, muội không muốn nghe! Tỷ tỷ, muội biết tỷ và hắn là bạn tốt, nhưng nếu tỷ còn nói tới hắn nữa, muội sẽ đi.”

Hứa Bình Quân bất đắc dĩ, đành phải nói: “Được rồi, tỷ không nói tới huynh ấy nữa, chúng ta nói tới ‘Lăng ca ca’ của muội đi, có được không?”

Hứa Bình Quân vốn tưởng rằng Vân Ca sẽ vui vẻ hơn một chút, nhưng không ngờ Vân Ca vẫn đầu mày nhú chặt. Vân Ca kéo cánh tay Hứa Bình Quân im lặng đi một đoạn đường, mới nói: “Muội cũng không muốn nói tới huynh ấy. Chúng ta nói tới những chuyện vui vẻ, được không?”

Hứa Bình Quân nói: “Vân Ca, trong thành Trường An ngoại trừ chúng ta ra, muội không có người thân khác, muội đã gọi ta là tỷ tỷ, như vậy ta chính là tỷ tỷ của muội. Hoàng cung là chỗ như thế nào? Muội ở một chỗ như vậy, tỷ sẽ không lo lắng hay sao? Có đôi lúc khi đêm dài yên tĩnh, tỷ suy nghĩ tới một số

chuyện, nghĩ đến trong lòng đều hoảng sợ. Chuyện của Bệnh Dĩ, chuyện của muội... Tỷ cũng không sao hiểu được, chúng ta không phải là thường dân không có gì đặc biệt hay sao? Sao mà lại hồ đồ đều có quan hệ không gỡ ra được với hoàng tộc? Thật hy vọng tất cả đều chỉ là mộng, khi tỉnh lại, muội còn đang nấu ăn, tỷ còn đang bán rượu.”

“Tỷ tỷ đã biết thân phận của đại ca?”

“Đại ca muội nói cho tỷ biết. Với thân phận của chàng, chàng còn không muốn tránh đi hiềm nghi, hiện tại cứ nhiên đi làm quan, Vân Ca, muội nói xem tỷ...” Giọng nói của Hứa Bình Quân có chút nghẹn ngào.

Vân Ca khẽ thở dài một tiếng, nắm lấy bả vai Hứa Bình Quân, rất là nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, muội biết tỷ sợ hoàng thượng sẽ gây bất lợi cho đại ca. Nhưng mà, muội có thể cam đoan với tỷ, Lăng ca ca tuyệt đối không phải thăm dò đại ca, cũng không phải thiết trí một cái bẫy cho đại ca. Lăng ca ca rốt cục muốn làm gì, muội cũng không biết được rõ ràng, nhưng mà muội tin tưởng huynh ấy tuyệt đối sẽ không vô cớ làm hại đại ca.”

Hứa Bình Quân kinh ngạc nhìn Vân Ca, lúc này so với nữ hài tử khi nàng mới quen, hoàn toàn không giống. Mặc dù không còn vẻ ngây thơ khờ dại trước kia, đầu mày khóe mắt có thêm vẻ u sầu và tâm sự, nhưng nàng thấy chân thành, trong sáng vô tư trong ánh mắt ấy vẫn giống hệt trước đây.

Hứa Bình Quân gật gật đầu, “Tỷ tin muội.”

Vân Ca mỉm cười: “Tỷ tỷ càng phải tin tưởng đại ca. Đại ca là một người rất thông minh, hành sự tự có chừng mực, sẽ không lấy tính mạng của bản thân và người nhà ra đùa giỡn.”

Hứa Bình Quân cười, ưu sầu dù chưa tan biến hết, nhưng quả thực có yên tâm hơn rất nhiều, “Khó trách Mạnh... Vân Ca, tỷ cũng phải ghen tị với hoàng thượng, tuy rằng chúng ta quen biết lâu như vậy, nhưng tỷ thấy người trong lòng muội tín nhiệm nhất chính là hoàng thượng.”

Nụ cười của Vân Ca có chút đau khổ, “Tỷ tỷ, không cần lo lắng uội. Muội từ khi còn nhỏ đã quen biết Lăng ca ca, chỉ là bởi vì một chút... hiểu lầm, vẫn luôn không biết huynh ấy là hoàng đế Hán triều. Cho nên muội ở trong cung rất an toàn, huynh ấy sẽ không làm thương tổn muội.”

“Chỉ là... buổi tối hôm nay cũng không uống công chút nào, được trông thấy Thượng cung hoàng hậu, lúc trở về tỷ có thể khoe khoang với mẹ tỷ. Vân Ca, muội sẽ không đi nữa chứ? Muội có vui vẻ không?”

Vân Ca nghe thấy Hứa Bình Quân cố ý nhắc tới Thượng cung hoàng hậu, im lặng bước đi một lát, mới nhẹ giọng nói: “Muội và Lăng ca ca có ước định, một năm sau, muội có thể rời đi.”

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy giữa hoàng thượng và Vân Ca có những thứ nàng không thể lý giải. Tình cảm của Vân Ca đối với hoàng thượng tựa hồ rất sâu đậm, nhưng lại dường như rất xa xôi. Mà rốt cuộc là tại sao hoàng thượng có thể để cho Vân Ca ra đi? Nếu nói là thích, vì sao lại có thể để cho nàng đi? Nếu nói là không thích, sao lại cẩn thận săn sóc như thế đối với Vân Ca?

Vân Ca bỏ qua những chuyện không vui đó, cười hỏi: “Hứa tỷ tỷ, mẹ tỷ có biết thân phận của đại ca không? Hiện tại là thực sự ứng nghiệm số mệnh được đoán lần trước.”

Hứa Bình Quân nghĩ đến sắc mặt mẹ nàng nếu có một ngày bà biết được thân phận của Lưu Bệnh Dĩ, cũng cất tiếng cười, “Tỷ cũng không dám nói cho bà biết, bà hiện giờ rất cao hứng đấy! Gặp người nào bà cũng nói con rể phụng mệnh hoàng thượng, mỗi ngày đi theo Hoắc Đại Tư Mã làm việc. Hồi đó khi tỷ sinh đứa nhỏ ở cũ, bà cũng chưa từng tới thăm xem tỷ thế nào, mấy ngày này thì ngược lại, thường thường đến nhà thăm rồi giúp tỷ trông Hồ nhi, còn thường thường mang ít trứng gà sang. Nếu bà mà biết chân tướng chỉ sợ muốn bóp cổ tỷ, bức tỷ phải nôn hết số trứng gà đã ăn của bà ra, rồi lập tức bắt Bệnh Dĩ viết phong ‘hưu thư*’, tốt nhất bắt mẹ con tỷ nói rõ ràng không có quan hệ gì với chàng.” Vừa nói, Hứa Bình Quân còn vừa làm động tác mẹ nàng bóp cổ nàng, lắc lắc người nàng, bức nàng nôn ra trứng gà.

*Hưu thư: thư bỏ vợ.

Vân Ca bị chọc cho cười không ngừng, “Bá mẫu cũng thú vị thật, tính tình bác ấy thẳng thắn như vậy tuy rằng sẽ làm cho người khác khó chịu, nhưng kỳ thật ở chung cũng có chỗ tốt.”

Hứa Bình Quân gật đầu đồng ý, “Đúng vậy! Trải qua nhiều chuyện, có đôi khi nhìn thấy mẹ tỷ, tỷ lại cảm thấy bà thập phần đáng yêu. Trước kia thấy mẹ tỷ đối xử với Bệnh Dĩ như vậy, Bệnh Dĩ luôn cười hì hì, vẫn đối xử với mẹ tỷ vẫn y như trước, không mảy may để ý tới sắc mặt mẹ tỷ, khi đó tỷ thường thường lo lắng Bệnh Dĩ có phải trong lòng còn giấu chút không thoải mái hay không? Hiện tại mới hiểu được, mẹ tỷ là người như vậy thật sự rất dễ đối phó rồi, làm sao mà phải giữ lại trong lòng? Ôi! Tỷ hiện giờ có phải cũng coi như trong lòng có lo có nghĩ, tâm tư chìm nổi hay không?”

Vân Ca cười không nói gì, xem như ngầm thừa nhận câu hỏi vừa rồi của Hứa Bình Quân.

Vân Ca và Hứa Bình Quân dọc theo con đường được lát bằng ngàn vạn viên đá xanh nhỏ, vừa đi vừa tán gẫu, bất tri bất giác đã tới Thương Hà. Vân Ca nói: “Bên kia muội có dùng băng đeo thành một cái đài cao, lên đó chơi hay lắm. Tuy rằng tỷ tỷ đối với chơi đùa như vậy không hứng thú chút nào, nhưng ở nơi đó hẳn là có thể quan sát thịnh yển tại tiền điện lúc này, vẫn đáng để lên đó ngắm nhìn một lần.”

Do lúc trước nghe thấy lời người khác trêu chọc khiến cho trong lòng buồn bực không vui, tiền điện phồn hoa, mỹ lệ kỳ thật làm cho Hứa Bình Quân thất phục, nhưng nàng vẫn luôn luôn căng thẳng không dám nhìn kỹ. Nghe nói có thể quan sát bách quan trong yển tiệc, Hứa Bình Quân vội thúc giục Vân Ca dẫn nàng đi.

Hai người leo lên chiếc thang mây để lên trên. Mạt Trà và Phú Dụ biết rằng bề mặt phía trên cũng không đủ rộng, hướng chỉ Hứa Bình Quân và Vân Ca đang vui vẻ hứng khởi trò chuyện, nhất định không muốn bọn họ quấy rầy, cho nên canh giữ ở dưới.

Hứa Bình Quân đứng ở trên cao, chỉ thấy ngàn vạn ánh đèn đuốc, rạng rỡ lóe sáng, bóng người ca múa, đáng đập yếu diệu, khác nào Bồng Lai tiên cảnh.

Bởi vì khoảng cách khá xa, chỉ có thể ngẫu nhiên theo gió thổi, nghe được tiếng đàn sáo, tiếng chuông khánh như có như không, càng làm cho người ta thêm liên tưởng đến cảnh tượng kỳ ảo tuyệt diệu.

Hai người ở trên sông Thương Hà mênh mông, đỉnh đầu là bầu trời đen thăm thẳm, đối diện là Bồng Lai tiên cảnh, chỉ cảm thấy hoa mắt thần mê, không biết rõ bản thân đang ở chỗ nào.

Vân Ca chợt nghe thấy âm thanh ồn ào ào phía sau, tưởng rằng là Mạt Trà, cười quay đầu lại: “Em cũng lên đây sao? Mau tới đây xem, đẹp hết như tiên cảnh.” Nhưng phía sau lại là hai nam tử xa lạ, từ một khoảng cách khá xa, đã ngửi được mùi rượu gay mũi. Vân Ca lập tức hét lớn: “Mạt Trà, Phú Dụ.”

Phía dưới không có tiếng trả lời, giọng nói của nàng bị bóng đêm tĩnh mịch nuốt lấy. Vân Ca lập tức giục Hứa Bình Quân ngồi xuống, “Tỷ tỷ, nhanh ngồi xuống, dọc theo đường này trượt xuống dưới đi.”

Hứa Bình Quân nhìn thấy hai nam tử kia, biết sự tình không bình thường, vội y theo lời Vân Ca, nhanh chóng ngồi xuống, nhưng lại nhìn thấy trên này cao như thế so với mặt đất, chần chờ không dám trượt xuống. Khi nam tử dẫn đầu bước tới, là một công tử ăn mặc sang trọng, ánh mắt đảo qua Vân Ca sáng lên, cười nói: “Phùng Tử Đô* thật không có lừa ta, quả nhiên là mỹ nhân!”

*Xin xem lại chương 5, nhân vật chính trong bài thơ: “Nay có Hoắc gia nô, Họ Phùng tên Tử Đô...”

Nam tử kia đưa tay túm lấy Hứa Bình Quân, “Cục cưng nhỏ*, muốn chạy sao, không dễ dàng như vậy đâu.”

*Nguyên văn là tiểu quái quái, dùng để gọi các em bé dễ thương.

Vân Ca đá một cước lên lưng Hứa Bình Quân, để nàng trượt xuống dưới. Nhưng thân thể Hứa Bình Quân vừa mới trượt xuống một nửa, cánh tay đã bị đại hán* kia bắt được, thân thể nàng treo giữa không trung, lên cũng không được mà trượt xuống cũng không xong. Hứa Bình Quân cũng là một người rất dễ nổi nóng với kẻ xấu, vừa cao giọng kêu cứu, vừa không chút nào yếu thế, bàn tay kia của nàng ra sức đánh nam tử đó. Đại hán kia trong lúc sơ suất, khuôn mặt bị Hứa Bình Quân cào lên vài đường rướm máu. Đại hán đó vốn là một kẻ thô kệch, lại là một quân nhân giết người cũng như đốn củi, tức giận cùng với hơi rượu đang bốc tới đầu, bàn tay nắm lấy cánh tay Hứa Bình Quân lập tức không chút kim lực, mạnh mẽ vung lên, “Bốp” một tiếng, Hứa Bình Quân bị hất quăng mạnh vào cột băng.

*Đại hán: người đàn ông vạm vỡ.

Chỉ nghe vài tiếng “răng rắc” vang lên rõ rệt, cánh tay Hứa Bình Quân đã gãy, xương ức cũng bị thương, vô cùng đau đớn, Hứa Bình Quân lập tức ngất đi.

Vân Ca vốn định dùng vài tiểu xảo kéo dài thời gian, vừa ứng phó với nam tử kia, vừa kêu cứu, chờ sau khi Hứa Bình Quân trượt xuống, nàng cũng lập tức chạy trốn. Không ngờ Hứa Bình Quân bị đại hán bắt lấy, dự định của nàng đã thất bại.

Vân Ca nhìn thấy thân thể Hứa Bình Quân không chút động đậy, không biết nàng ấy sống hay chết. Nội tâm hoảng sợ đau đớn, lại biết lúc này không thể rối loạn phân tâm, nàng lớn tiếng quát hỏi: “Các người không biết ta là ai sao? Sẽ không sợ họa diệt tộc sao?”

Nam tử đối diện với Vân Ca cười nói: “Người là cung nữ, còn là một cung nữ rất xinh đẹp, nhưng mà chủ tử của người đã thưởng người cho ta”. Nói xong tay trái hắn đánh ra một chưởng, bức Vân Ca sang phải, tay phải muốn ôm lấy Vân Ca. Nhưng không ngờ Vân Ca đột nhiên ngồi xổm xuống, hắn chẳng những không bắt được Vân Ca, mà còn bị Vân Ca quét ột cước. Công phu của hắn không kém, chỉ là đã có năm phần men say, vốn chân đứng cũng không vững, bị Vân Ca đá tới, thân thể lảo đảo, lực đạo của bàn tay lập tức không kiểm soát được, đã đập nát lan can bên trái của đài bằng.

Vân Ca nhìn thấy đại hán đang giữ Hứa Bình Quân kia lắc lắc nàng ấy, thấy Hứa Bình Quân không có phản ứng, giống như muốn ném Hứa Bình Quân từ đài cao xuống, Vân Ca sợ hãi sắc mặt trắng bệch, kêu lên: “Ta là phi tử của hoàng thượng, chủ tử nào dám đem ta làm phần thưởng cho người khác? Nếu người làm bị thương cô gái kia, ta muốn chu di cửu tộc nhà các người, không, là thập tộc!”

Hán tử tuy rằng đã say tới hồ đồ, nhưng nghe được câu nói kia của Vân Ca, “Ta là phi tử của hoàng thượng”, cũng hoảng sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội kéo Hứa Bình Quân lên, ngơ ngác đứng trên đài, không biết phải làm sao.

Nam tử đứng trước Vân Ca ngăn người, rồi lại cười rộ lên, “Giả mạo hoàng phi, cũng là đại họa diệt tộc. Ngoại trừ hoàng hậu, ta cũng chưa từng nghe nói hoàng thượng đã sắc phong bất kỳ vị phi tử nào.” Vừa nói, hắn vừa càng không ngừng ép tới trước mặt Vân Ca.

Đại hán lỗ mãng kia mặc dù hoàn toàn nghe không hiểu nam tử này nói gì, nhưng nhìn thấy động tác của nam tử này, biết vừa rồi Vân Ca chỉ thuận miệng bịa chuyện, ha hả cười, “Tiểu nha đầu lừa đảo, lá gan thật... vô cùng lớn, còn dám lừa ông nội người sao?” Nói xong, hắn bèn quăng Hứa Bình Quân ra bên ngoài, muốn tới giúp nam tử kia bắt Vân Ca.

Thân thể Hứa Bình Quân giống như một chiếc lá rụng, rơi từ đài cao xuống dưới, trái tim Vân Ca dường như nứt ra, kêu lên một tiếng thê lương, thảm thiết: “Hứa tỷ tỷ!”

.....

Mạnh Giác liếc thấy Vân Ca và Hứa Bình Quân rời khỏi chỗ ngồi, tâm tư khê dao động, cũng rời khỏi yến tiệc ra ngoài. Vân Ca được tự nhiên đi lại trong cung, nhưng Mạnh Giác trên đường đi cần phải lảng tránh thị vệ và hoạn quan âm thầm bảo vệ Vân Ca, cho nên Mạnh Giác chỉ có thể đi theo nàng từ một khoảng cách khá xa.

May mắn thấy phương hướng Vân Ca đi tới là Thương Hà, nơi đó vô cùng thanh tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có vài thị vệ tuần tra đi qua, nên Mạnh Giác không sốt ruột, quyết định đi đường vòng. Xuyên qua bóng tối dưới mái hiên, đi trên dãy hành lang cột trụ uốn lượn, đột nhiên một người chắn trước người Mạnh Giác. Tay Mạnh Giác đang vận lực, thấy rõ là Lưu Bệnh Dĩ, liền thả lỏng, “Tránh ra.”

Lưu Bệnh Dĩ không nhường đường.

“Gián nghị Đại phu nghiêm nghị chính trực trong lòng dân chúng lại không để ý tới lễ nghi quốc pháp, lén gặp thị nữ của hoàng thượng ở hậu cung, nếu như Hoắc Quang biết được, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, ‘Một hòn đá ném trúng hai con chim’ lại được đưa tặng tới trước cửa.”

Mạnh Giác cười lạnh một tiếng: “Nếu người muốn làm tai mắt cho Hoắc Quang thì cứ việc đi hỏi bẩm. Chuyện của ta, không cần người quan tâm!”, rồi vung tay, muốn đẩy Lưu Bệnh Dĩ ra.

Thân hình Lưu Bệnh Dĩ không hề động, vừa xuất chiêu thần tốc đánh lại Mạnh Giác, vừa nói: “Tình cảnh hiện tại của Vân Ca đang thập phần nguy hiểm. Người sẽ không vì nàng mà lo lắng sao?”

Mạnh Giác dùng chiêu thức sắc bén, mỉm cười nói: “Đây là vấn đề hoàng thượng nên lo lắng, hần đã có bản lĩnh giữ lại, cũng nên có bản lĩnh bảo vệ.”

Hai người còn đang ra chiêu so đấu, đột nhiên trong tiếng cổ nhạc mơ hồ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ đằng xa truyền tới: “Hứa tỷ tỷ”.

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ nghe tiếng, đồng thời cùng thu chiêu lại, phi thân lên phía trước, không cố gắng che dấu thân hình nữa, thầm muốn dùng tốc độ nhanh nhất lao tới Thương Hà. Nhưng chưa đi được bao xa, đã có thị vệ quát lớn: “Đứng lại!”

Thân hình Lưu Bệnh Dĩ có hơi chậm lại, vội vàng giải thích: “Đại nhân, tại hạ là quan viên trong triều, nghe được có người kêu cứu. . .”

Thân hình Mạnh Giác thì không mấy may ngừng lại, vẫn đi rất nhanh như trước. Từ góc tối xuất hiện rất nhiều thị vệ, muốn ngăn Mạnh Giác lại. Mạnh Giác lập tức đánh nhau với bọn họ. Thấy Mạnh Giác chỉ trong mấy chiêu đã đánh ngã một thị vệ, một thị vệ khác kêu lên: “Người thân mặc quan phục triều đình, tự tiện ra vào hoàng cung lại còn giết thị vệ cung đình, chẳng lẽ người muốn mưu phản sao?”

Mạnh Giác tiện tay rút kiếm trong tay thị vệ đã chết, trực tiếp đâm một đường kiếm về phía thị vệ vừa nói. Dưới kiếm quang lóe sáng, yết hầu thị vệ vừa nói chuyện kia đã phun ra đầy máu tươi, mắt còn kinh ngạc mở lớn đã ngã xuống.

Mạnh Giác cười lạnh: “Kẻ muốn mưu phản chỉ sợ là các người. Bệnh Dĩ, ta đi cứu người, người lập tức về chỗ Vu An, thông báo cho hoàng thượng.”

Từ khi nào thì xung quanh Thương Hà cần nhiều thị vệ bảo vệ như vậy?

Vân Ca hét lớn như vậy, Mạnh Giác cách nàng xa như thế cũng đã mơ hồ nghe được, vậy mà đám thị vệ canh giữ xung quanh Thương Hà lại hoàn toàn không có phản ứng!

Lưu Bệnh Dĩ vốn tưởng sau khi bọn họ xuất hiện, đám thị vệ này có chút kiêng kị, nhân dịp bọn họ thu tay lại, hần sẽ giả bộ là không biết, đưa ra một cái thang để hai bên cùng leo xuống, nhưng không ngờ đám thị vệ này lại không hề kiêng kị.

Hần biết sự việc đêm nay nguy hiểm vạn phần, liền nói với Mạnh Giác: “Bình Quân đều dựa cả vào người”, rồi nhanh chóng xoay người, bắt đầu phá vòng vây.

“Hứa tỷ tỷ.”

Vân Ca hét lớn, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, lập tức bổ nhào về phía Hứa Bình Quân, thầm muốn kéo Hứa Bình Quân lại. Trước dùng Phi yến điểm thủy(chim yến lướt nước), sau dùng Hằng Nga lăm nguyệt, cuối cùng dùng một chiêu Đảo quả kim chung(chuông vàng treo ngược).

Lúc này, Vân Ca lần đầu tiên vận dụng chiêu thức võ công tốt như vậy. Cuối cùng cũng không chậm bước nào, khó khăn lắm hai tay mới nắm được hai tay của Hứa Bình Quân, hai chân treo ngược trên lan can bên phải của đài băng.

Lan can này chỉ là mấy cột băng, lúc trước khi nam tử kia dùng một chiêu đánh nát lan can bên trái, lan can phía bên phải cũng đã có vết nứt, lúc này lại bị Vân Ca đung phá và treo chân lên, đã nghe thấy rõ ràng tiếng cột băng gãy.

Trên có địch nhân, dưới là tử địa, không có đường sống nào có thể đi, trong phút chốc Vân Ca vô cùng hận bản thân, tại sao lại nhớ tới mà tạo ra một thứ thế này. Nam tử nghe được tiếng cột băng vỡ, giống như đang nhìn thấy một con cá mắc lưới, không hề sốt ruột, cười nói: “Quả nhiên là một bóng hồng có gai. Nếu người gọi ta một tiếng ca ca, ta sẽ kéo người lên.”

Vân Ca lúc này bởi vì thân thể đang treo ngược, cho nên có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng ở dưới đài băng. Thế nhưng khi nhìn tới đài băng, khe trượt đầy những vết nứt, thậm chí nứt rất lớn, hơn nữa ở giữa còn nứt rất to. Thang mây đặt ở một bên đài băng lúc trước cũng không thấy. Tuy rằng toàn bộ “Băng long”

do vừa rồi bọn họ có đánh nhau nên bị nứt, nhưng tuyệt đối không có khả năng nứt nhanh như vậy. Chỉ có một khả năng, đó là vừa rồi khi bọn họ ở trên đầu rồng đánh nhau, có người ở dưới đã phá hủy toàn bộ băng long.

Vân Ca cười lạnh: “Sắp gặp Diêm Vương tới nơi rồi, vậy mà sắc tâm còn không giảm, thực sự là ý chí rất đáng khen, cũng đáng khen là thực dũng cảm, nhưng đáng tiếc là thực ngu ngốc.”

Nàng đưa mắt đánh giá đường trượt sắp vỡ vụn bất cứ lúc nào kia, định ném Hứa Bình Quân sang đó. Thân thể Hứa Bình Quân sẽ rơi xuống đường trượt, cho dù đường trượt bắt đầu sập, tỷ ấy cũng sẽ nương theo đường trượt mà xuống phía dưới, tỷ ấy rơi xuống như vậy lực đạo tác động sẽ giảm bớt phần nào, cơ hội giữ được mạng sống có lẽ còn một nửa.

Nhưng mà, lúc này toàn thân Vân Ca đều dồn sức vào chân, nếu nàng muốn dùng lực ném Hứa Bình Quân sang bên kia, nhất định khiến cho lực dồn lên đôi chân cũng tăng theo, như vậy lan can mà nàng đang treo ngược liệu có thể chịu được lực mà không vỡ vụn hay không?

Vân Ca nhìn mặt băng phía dưới, có chút hoảng sợ, ngã chết sẽ có cảm giác thế nào? Khẳng định là không dễ nhìn đi! Chỉ là...

Nàng không muốn chết, nàng muốn sống, nàng còn có rất nhiều chuyện...

Nghe được tiếng băng gãy từng đoạn càng lúc càng dồn dập, nàng mạnh mẽ hạ quyết tâm, ít nhất một người có thể sống.

Hướng chi việc này là do nàng làm liên lụy tới Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân phải chịu tai bay vạ gió. Nàng đang muốn dùng lực, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng cực kỳ quen thuộc đang từ trên mặt băng bay nhanh tới. Phía sau hắn còn có khoảng mười cấm quân thị vệ ra sức ngăn cản, muốn bắt hắn lại.

Khi nhìn tới y bào vốn chỉnh tề của hắn, trên đó loang lổ vết máu, Vân Ca có chút hoảng hốt, khuôn mặt mà nàng nhìn thấy cuối cùng lại là hắn sao? Nàng thật có chút không phân biệt rõ ràng là cảm giác bị thương hay vui mừng.

Mạnh Giác nhìn thấy Vân Ca và Hứa Bình Quân đang treo ngược trên đài băng, lung lay sắp ngã, trái tim giống như bị than nóng đốt cháy, hét lên: “Vân Ca, chờ ta, ta lập tức tới đó.”

Chờ hắn?

Có thể đợi được tới lúc đó sao? Lúc này đài băng đã nghiêng, không ai có khả năng cứu vãn được.

Vân Ca cảm giác được cột băng trên chân vỡ vụn, nhìn về phía Mạnh Giác đang ở đằng xa, hai tay nàng dùng sức, thân thể nàng giống như đu lên, đợi tới khi đu tới điểm cao nhất, nàng ném mạnh Hứa Bình Quân sang đường trượt phía bên cạnh.

Cùng với thân thể Hứa Bình Quân bay ra, cột băng Vân Ca móc chân gãy, thân thể Vân Ca đột nhiên rơi xuống phía dưới. Mạnh Giác vẫn đang nhìn chăm chăm về phía nàng, thân hình tức thì cứng đờ, vẻ mặt đau thương trắng bệch, bỗng nhiên hét lớn một tiếng “Vân Ca”, mũi kiếm trong tay hắn lướt qua, máu tươi đầy trời, những bông tuyết đầm máu bay lả tả. Mạnh Giác giống như một mũi tên lao tới đài băng.

Chiếc váy Vân Ca đang mặc, vạt dưới rộng thùng thình, làn váy theo gió tung bay, khi Vân Ca đu tới điểm cao nhất rồi đột nhiên rơi xuống, lan can còn sót lại trên đài băng mắc vào vạt váy nàng, do đó khi thân thể nàng rơi xuống tốc độ có chậm lại. Chỉ là lan can bị gãy, dài ngắn không đồng đều, có chỗ thì bén nhọn như lưỡi dao, vải lụa dưới lực kéo, chỉ chốc lát là xé rách. Trong tiếng lụa bị xé rách, thân thể Vân Ca dần rơi xuống.

Đúng lúc này, giống như từ một nơi rất xa, truyền đến tiếng hô của một người khác, “Vân Ca –”

Vân Ca thở dài, Lãng ca ca, huynh không nên tới! Ta không muốn huynh thấy bộ dạng xấu xí thế này của ta. Mạnh Giác ở phía dưới Vân Ca, nét mặt bình tĩnh, trong đôi mắt vốn tối đen như mực có từng đợt sóng xoay chuyển, hắn thậm chí còn mỉm cười, nhìn về phía Vân Ca, cao giọng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để nàng chết.”

Giờ khắc này, Vân Ca cảm thấy nàng không hề oán hận Mạnh Giác. Tuy rằng Mạnh Giác đã gây cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng hắn cũng đã khiến nàng rất hạnh phúc. Những vui vẻ mà nàng đã trải qua, không thể bởi vì có đau khổ mà sau đó lại phủ nhận và gạt bỏ. Cuộc sống của nàng dù sao cũng vì có hắn mà thêm sáng lạn.

Vân Ca nhìn Mạnh Giác, mỉm cười với hắn. Nụ cười nhẹ nhàng, giống như thừa ban đầu mới gặp.

Mạnh Giác gọi: “Vân Ca.”

Nhưng lúc này Vân Ca không nhìn hắn, mà nhìn tới bóng người phía đằng xa kia, trong nhớ nhung có đau lòng. Vào giờ khắc này, trong lòng nàng đã hết sức rõ ràng, khi sinh mệnh cuối cùng chỉ còn trong chớp mắt, nàng muốn nhìn thấy hắn, tất cả tiếc nuối của nàng đều là vì hắn.

Lăng ca ca, không cần đêm khuya một mình đứng trên hành lang, không cần ngắm bầu trời sao, không cần nhớ tới thiếp nữa...

Hóa ra điều bản thân mình luyện tiếc là như vậy, nước mắt của nàng từ trong lòng đã lan tới khóe mắt. Một giọt, một giọt, lại một giọt...

Nhớ nhưng, không muốn, hối hận, tiếc nuối.

Hóa ra mình lại phí hoài thời gian như vậy. Thế gian này thực sự có kiếp sau sao? Nếu thực sự có kiếp sau, nàng nhất định sẽ thêm vài phần quyết không chùn bước...

Đúng lúc này, “Ầm ầm” mấy tiếng vang lên, cả khối “băng long” bắt đầu đổ sụp xuống từ đỉnh, những khối băng bốn phía nứt ra, lớn thì như một chiếc cối xay, nhỏ thì như mưa tuyết, giống như một trận tuyết lở, long trời lở đất mà rơi xuống.

Vân Ca nhìn Lưu Phát Lăng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nước mắt tuôn rơi, để mặc cho sinh mệnh dùng một cách xa xỉ nhất mang nàng rời đi.

.....

Tuy rằng Vân Ca đã ném Hứa Bình Quân tới đường trượt, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng. Khi thân rồng sập, sẽ gãy thành các khối băng có hình dạng khác nhau rơi xuống. Hứa Bình Quân do có thân rồng đỡ, tốc độ rơi xuống sẽ chậm hơn so với tốc độ rơi xuống của những khối băng quanh đó. Đây chính là nguyên nhân Vân Ca nghĩ rằng có thể cứu được tính mạng Hứa Bình Quân, nhưng lúc này cũng trở thành nguyên nhân lấy mạng Hứa Bình Quân. Những khối băng rơi xuống, có khối bén nhọn như dao kiếm, có khối to bằng phiến cối xay, nếu chẳng may bị một khối như thế đập trúng, Hứa Bình Quân đã bị thương sẽ chết là không thể nghi ngờ.

Bên trái:

Vân Ca tựa như một chiếc lá phong mùa thu rời cành, nàng một thân vấy đỏ giống như một ngọn lửa đang vờn vũ trong tuyết trắng, nhưng kết thúc điệu múa này chính là cái chết.

Bên phải:

Hứa Bình Quân mặc một bộ váy màu vàng nhạt mềm mại, giống như một đóa hoa mùa xuân trong tuyết trắng, nhưng đóa hoa yếu ớt đó bất cứ lúc nào cũng có thể bị một khối băng đâm xuyên cơ thể, nhộm thành một màu đỏ thẫm.

Mà Lưu Bệnh Dĩ và Lưu Phát Lăng còn đang ở phía xa. Nói thì chậm, nhưng thực ra lại rất nhanh, chỉ thấy Mạnh Giác ngửa đầu dùng ánh nhìn thẩm thiết nhìn Vân Ca, sau giây lát phán đoán, tầm mắt lại lập tức quét về phía Hứa Bình Quân.

Ánh mắt hắn dao động, nhưng đôi tay thì một khắc cũng không nhàn rỗi, chưởng thế tay trái vũ bão, đường kiếm tay phải như sấm sét, kẻ nào chạm phải lập tức sẽ chết. Đồng thời, mũi chân Mạnh Giác dùng sức, đá vào một thi thể phía dưới hướng về phía Hứa Bình Quân, một khối băng nhọn như mũi kiếm thiếu chút nữa là đâm trúng Hứa Bình Quân đã đâm trúng thi thể đó, nên góc độ rơi xuống của nó thay đổi, từ từ rơi xuống bên cạnh người Hứa Bình Quân.

Lại xác của một thị vệ khác, động tác không giống vừa rồi, nhưng máu tươi phun ra thì giống hệt. Khối thi thể hết sức chuẩn xác đựng vào một khối băng sắp đâm phải Hứa Bình Quân.

Lại một thị vệ nữa, một lần nữa máu tươi lại phun ra tung toé. . .

Giữa những đường kiếm vung tới tấp, Mạnh Giác hướng mắt nhìn về phía Vân Ca. Tư thế Vân Ca rơi xuống rất ư là uyển chuyển, tay áo tung bay, tóc đen bay múa, giống như một con bướm xinh đẹp. Nhìn thấy hình ảnh con bướm xinh đẹp rơi xuống, trước mắt Mạnh Giác hiện lên hình ảnh đệ đệ khóc than trước khi bị đưa đi, mẫu thân lúc chết mà không thể nhắm mắt, kinh hoàng, đau đớn, trái tim như bị dao cắt khi nghe tin Nhị ca chết...

Hắn tuyệt đối không muốn chịu đựng thêm một lần nữa cảnh một người thân thiết lại mất đi sinh mạng trước mắt hắn. Cho dù có hóa thân thành Diêm La, hắn cũng muốn giữ bọn họ lại.

Mũi kiếm nhẹ nhàng lướt qua, máu tươi bay tới nhiều hơn...

Lúc này, Vân Ca đã rơi xuống hơn phân nửa khoảng cách, Mạnh Giác đánh giá tốc độ Vân Ca rơi xuống, tay nắm lấy một khối thi thể, khéo léo chọn lấy một góc độ để tránh đi thương tổn nhiều nhất cho Vân Ca, rồi ném thi thể trong tay về phía nàng, đồng thời dưới chân dùng sức, đá một cỗ thi thể khác tới hướng Hứa Bình Quân.

“Ầm!” Một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên.

Vân Ca hét lớn “A” một tiếng thảm thiết, khoe miệng xuất hiện vết máu, nhưng tốc độ rơi xuống rõ ràng chậm lại. Tay Mạnh Giác có chút run rẩy, lại nhếch môi, không chút do dự lại nắm một khối thi thể, thay đổi góc độ, ném về phía Vân Ca. Vân Ca có lẽ là đã ngất đi, chỉ thấy bên khoe môi nàng càng nhiều vết máu, nhưng lại không phát ra một âm thanh gì.

Hứa Bình Quân đã rơi xuống mặt đất, trượt dọc theo mặt băng ra một khoảng khá xa rồi ngừng lại. Tốc độ rơi xuống của Vân Ca dường như cũng giảm nhiều, chỉ từ từ rơi xuống.

Vu An võ công thâm hậu đã đuổi tới nơi, Mạnh Giác hét lớn: “Ném ta lên!”

Vu An nhìn thấy những gì Mạnh Giác vừa làm, đoán được dụng ý của Mạnh Giác, nắm lấy hắn, dùng chưởng lực vừa đủ ném hắn lên. Mạnh Giác đón được Vân Ca trên không trung, lấy cơ thể của mình làm tấm đệm, ôm chặt lấy nàng đổi hướng rơi xuống đất.

Vu An lại tiện tay nắm lấy Thất Hỉ vừa đuổi tới, ném tới hướng Mạnh Giác. Thất Hỉ đánh một chưởng vào Mạnh Giác đang trên không trung, Mạnh Giác nương vào chưởng lực của Thất Hỉ hóa giải phản lực khi rơi xuống, lông tóc không tổn hao gì ôm Vân Ca đáp xuống mặt băng.

Mạnh Giác vừa đứng vững, lập tức kiểm tra vết thương của Vân Ca. Tuy rằng đã tránh đi những chỗ hiểm yếu, nhưng cũng nhiều lần va chạm rất mạnh, xung lực rất lớn, lực phủ ngũ tạng của Vân Ca đều bị thương. Bình thường nàng vốn khỏe mạnh, nhưng lần trước do kiếm làm bị thương, phổi của Vân Ca bị thương tổn vẫn chưa trị khỏi hoàn toàn, lần này lại...

Mạnh Giác nhíu mày, chỉ có thể chờ tới sau này chậm rãi tìm phương pháp chữa trị, may mà cuối cùng cũng giữ được tính mạng. Mạnh Giác dùng một ống tay áo lau đi vết máu bên môi Vân Ca, cúi xuống một bên tai của nàng thấp giọng lầm bầm, “Ta nhất định không để cho nàng chết, nàng nhất định sẽ sống khỏe mạnh.”

Khi Lưu Bệnh Dĩ cầm trường kiếm chạy tới, trên y bào cũng có nhiều vết máu. Trên mặt tuy rằng không hiện rõ hỉ giận, nhưng khi hắn ôm Hứa Bình Quân từ đồng vụn băng lên, gân xanh trên tay nổi lên rất rõ.

Xương cánh tay, xương đùi của Hứa Bình Quân đều đã gãy, may mà vẫn còn duy trì hơi thở yếu ớt, Lưu Bệnh Dĩ hét lớn: “Thái y.”

Sau khi Trương thái y kiểm tra mạch xong, vội nói: “Lưu đại nhân xin yên tâm. Mặc dù ngũ tạng có tổn hại, xương gãy nhiều chỗ, nhưng tính mạng không đáng lo.”

Lưu Phát Lăng sắc mặt trắng bệch nhìn Vân Ca đang nằm trong lòng Mạnh Giác, tới một câu cũng không nói được. Mạnh Giác ngẩng đầu nhìn hắn, cười ôn hòa mà châm chọc, “Hoàng thượng giữ nàng lại, nhưng

không có khả năng bảo vệ được nàng sao?”

Vu An trách mắng: “Mạnh đại nhân, người hoảng sợ quá độ, e là thần trí có chút mơ hồ, nên sớm hồi phủ tĩnh dưỡng đi!”

Mạnh Giác khẽ mỉm cười, cúi đầu, thật cẩn thận đặt Vân Ca xuống chiếc giường trúc nhỏ vừa mới được chuẩn bị, dập đầu với Lưu Phát Lăng rồi đứng dậy rời đi. Vu An nhìn chăm chăm vào bóng dáng Mạnh Giác, trong lòng ớn lạnh, người này khả năng ứng biến khi hành sự, tàn nhẫn đều là hiếm thấy. Một người như vậy, nếu có thể tận trung vì hoàng thượng, thì sẽ là thanh kiếm sắc bén trong tay hoàng thượng, nhưng nếu không thể dùng thì sao?

Lưu Bệnh Dĩ tới trước Lưu Phát Lăng xin lui, Vu An vội phân phó Thất Hỉ đi chuẩn bị xe ngựa tốt nhất, ít xóc nảy nhất đưa Lưu Bệnh Dĩ cùng Hứa Bình Quân trở về. Lưu Bệnh Dĩ lo lắng cho vết thương của Hứa Bình Quân, cũng không chối từ, dập đầu tạ ơn Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng đưa tay cho hắn đứng lên: “Phu nhân bị thương là bởi vì trẫm sơ sẩy và...”

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Lúc này hoàng thượng thấy tự trách và bất lực, thần có thể hiểu được phần nào. Cho phép thần lớn gan nói một câu, hoàng thượng chỉ là người, mà không phải là thần. Thế cục hiện giờ vốn được tích lũy từ mấy chục năm lại mà thành, hiển nhiên cũng không thể chỉ trong khoảng thời gian ngắn có thể xoay chuyển được, những gì hoàng thượng đã làm là tốt nhất rồi, không nên tự trách cứ mình nữa.”

Lưu Bệnh Dĩ nói xong, lại dập đầu với Lưu Phát Lăng, ôm Hứa Bình Quân theo tiểu thái giám rời đi.

Không hổ là xe ngựa của hoàng đế dùng, sau khi xuất cung, dọc đường chạy chậm, quả thực không cảm nhận được chút xóc nảy nào. Nghe thấy hoạn quan đánh xe nói “Mạnh đại nhân ở phía trước”, Lưu Bệnh Dĩ vội vén màn, nhìn thấy Mạnh Giác một mình đi trong bóng đêm, trên y bào thấm đẫm vết máu.

Lưu Bệnh Dĩ lệnh cho hoạn quan đi chậm lại, gọi: “Mạnh Giác.”

Mạnh Giác không để ý đến, Lưu Bệnh Dĩ nói: “Bộ dạng này của người bị binh lính tuần tra ban đêm nhìn thấy, thì giải thích như thế nào?”

Mạnh Giác liếc nhìn Lưu Bệnh Dĩ một cái, yên lặng lên xe ngựa. Bên trong xe ngựa, Hứa Bình Quân nằm yên lặng. Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác cũng im lặng nhìn nhau. Lưu Bệnh Dĩ phát hiện vết thương trên cổ Mạnh Giác lúc trước, do vừa rồi đánh nhau lại bắt đầu chảy máu, “Cổ người đang chảy máu.” Hắn vội vàng cầm một miếng vải lông* trắng, giúp Mạnh Giác băng lại miệng vết thương.

*Lông: tên một loại lụa.

Mạnh Giác cũng không để ý lắm, tiện tay cầm một lọ thuốc bột, tùy ý rắc lên miệng vết thương, hắn nhìn Hứa Bình Quân đang trọng thương hôn mê, hỏi:

“Người định làm như thế nào?”

Lưu Bệnh Dĩ băng bó vết thương cho Mạnh Giác cẩn thận, sau đó cầm mảnh lụa trắng còn lại lau sạch vết máu trên tay, bình tĩnh: “Từ từ giải quyết.”

Mạnh Giác khom người kiểm tra vết thương của Hứa Bình Quân, Lưu Bệnh Dĩ vội vàng mang phương thuốc mà Trương thái y kê đưa cho hắn. Mạnh Giác xem xong rồi nói: “Y thuật của Trương thái y tốt lắm, phương thuốc này dùng những vị thuốc rất cẩn thận. Tuy nhiên cẩn thận có chỗ tốt của cẩn thận, nhưng cũng có những chỗ không tốt! Sau khi ta về, sẽ lệnh cho Tam Nguyệt mang thuốc tới nhà người, nàng hiểu sơ một chút y thuật, lúc đầu định để nàng ở chỗ Vân Ca, giờ để nàng chăm sóc cho Bình Quân.”

Hứa Bình Quân cử động bất tiện, quả thực cần một người chăm sóc. Lưu Bệnh Dĩ hiện tại không thể giống như trước kia, công sự bận bịu, không có khả năng ở nhà chăm sóc cho Hứa Bình Quân. Kể cả có tiền, trong lúc cấp bách thế này cũng rất khó tìm được nha hoàn phù hợp đáng tin cậy, cho nên Lưu Bệnh Dĩ không chối từ, chỉ chấp tay, “Đa tạ.”

Mạnh Giác kiểm tra chỗ Trương thái y nối xương băng bó cho Hứa Bình Quân, cảm thấy tất cả đều ổn thỏa, “Mỗi ngày ta sẽ tranh thủ thời gian sang nhà người xem vết thương cho Bình Quân.”

Kiểm tra vết thương cho Hứa Bình Quân xong, Mạnh Giác lại nhìn về phía xa xa, giữa hai người lại trở nên im lặng. Trầm mặc một hồi, Lưu Bệnh Dĩ mỉm cười hỏi: “Người vì sao lại tha cho tính mạng Khắc Nhĩ Thập Thập? Người quen biết người Khương tộc sao? Chẳng lẽ mẫu thân người là...”

Mạnh Giác im lặng, không nói gì.

Lưu Bệnh Dĩ vội hỏi: “Nếu người không muốn trả lời, ta sẽ không hỏi gì nữa.”

“Cuối thời Tiên đế, Tây Khương phát binh mười vạn tấn công Hán triều, lúc ấy ta đang ở Phu Hân.” Mạnh Giác nói một câu, ngừng lại, giống như hồi tưởng lại quá khứ.

Lưu Bệnh Dĩ nói: “Lúc ấy ta cũng đã hiểu chuyện, chuyện này cũng có ẩn tượng. Mười vạn quân Tây Khương tấn công Kim Cư, An Cố, Hung Nô vừa mới tấn công Ngũ Nguyên, sau khi hai quân hợp nhất, Tiên đế phái tướng quân Lý Tức, Lang trung lệnh Từ Tự Vi dẫn mười vạn quân phản kích. Cuối cùng mặc dù người Hán thắng, nhưng là thắng thảm, mười vạn binh lính tổn thất hơn phân nửa.”

Mạnh Giác cúi mắt mỉm cười, “Mười vạn binh lính hao tổn hơn phân nửa, nhưng người có biết dân chúng đã chết bao nhiêu hay không?”

Lưu Bệnh Dĩ im lặng, mỗi một trận đánh, Thượng vị giả đều thống kê số lượng binh lính tử vong, mà dân chúng...

“Vó ngựa Tây Khương và Hung Nô lướt qua, đều thực thi chính sách vườn không nhà trống, tất cả người Hán bắt luận là nam nữ lão ấu đều giết sạch toàn bộ, Kim Cư, An Cố và những thành lân cận đều trở thành thành trống. Thật không dễ dàng mới đợi được quân đội Đại Hán tới, tướng quân Lý Hi lại muốn lợi dụng Phu Hân ngăn chặn quân chủ lực Tây Khương, chia quân mai phục vùng lân cận để đánh bại đại quân Tây Khương, cho nên chậm chạp không phát binh tới Phu Hân. Khi thành Phu Hân bị phá, người Khương phần nộ vì bị tổn thất nghiêm trọng, cho nên đem toàn bộ tức giận trút hết lên người dân chúng. Nam tử bất kể là tuổi lớn hay nhỏ, đều bị bêu đầu, nữ tử tuổi già bị chém đầu, trẻ tuổi trước khi chết còn bị lột đồ cường dâm, ngay cả phụ nữ có thai cũng không may mắn tránh khỏi, trẻ con mới sinh cũng bị ném từ trên ngựa xuống...” Mạnh Giác dừng lại một hồi lâu, rồi thản nhiên nói: “Địa ngục nhân gian cũng không hơn khi đó.”

Dưới ngữ khí bình thản của Mạnh Giác, Lưu Bệnh Dĩ lại chỉ cảm thấy dưới chóp mũi mình tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, hần nắm chặt tay, nghiến răng nói: “Người Khương thật đáng hận!”

Khóe môi Mạnh Giác có ý cười mơ hồ, vừa giống như chế giễu, vừa giống như thương xót, “Người Khương cũng thảm hận người Hán. Sau khi người Hán thắng lợi, vì để tiêu diệt sức chiến đấu của người Khương, các bộ tộc người Khương: Tiên Linh, Phong Dương, Lão Tử Tam, toàn bộ nam tử người Khương từ mười hai tuổi trở lên đều bị người Hán giết sạch. Mùa đông năm ấy, lúc ta đi qua Tiên Linh, nơi nơi đều thấy thi thể phụ nữ, người già, trẻ nhỏ bị chết đói. Mặc dù người Hán đã được giáo hóa, không giết người già, phụ nữ, trẻ nhỏ, nhưng khi không còn sức lao động của tráng niên, rất nhiều người đã không qua nổi mùa đông lạnh giá.”

Lưu Bệnh Dĩ muốn nói gì đó, nhưng lại không cất lời được. Những gì người Hán làm cũng không phải là sai. Lúc Tiên đế hấp hối, nội loạn liên tiếp xảy ra, tại thời điểm đó Hán triều còn có khả năng ứng phó một cuộc tấn công quy mô lớn thêm một lần nữa hay sao? Nếu như không ứng phó được với người Khương, bên phải chết sẽ là người Hán.

Lưu Bệnh Dĩ thở dài, “Có lẽ mỗi một cuộc chiến, dưới góc độ của dân chúng, không có bên nào thực sự thắng lợi. Chỉ có cảnh cửa nát nhà tan, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.”

Mạnh Giác không nói gì, chỉ thản nhiên mỉm cười.

Trước kia Lưu Bệnh Dĩ nhìn vào nụ cười của Mạnh Giác chỉ thấy hờ hững, thậm chí là lạnh lùng. Nhưng hiện tại hắn thấy được, dưới sự hờ hững, lạnh lùng ấy, còn có một Mạnh Giác đã từng kinh qua rất nhiều chuyện mà hắn không làm cách nào khác được, còn có một sự thương xót mà Mạnh Giác không muốn thừa nhận.

Nếu kiếm của Mạnh Giác đâm vào trái tim của Vương tử Trung Khương, người Khương dùng mảnh hierro chiến liệu có thể không báo thù? Như vậy Địa ngục nhân gian Mạnh Giác từng chính mắt chứng kiến sẽ tái

hiện, sẽ có bao nhiêu người chết, hai mươi vạn? Ba mươi vạn? Lại sẽ có bao nhiêu thành trì biến thành Địa ngục nhân gian...

Khắc Nhĩ Thập Thập là một người thông minh, thời gian ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt, hắn đã nhận ra rất nhiều thứ. Tuy rằng Mạnh Giác không muốn thấy chiến tranh xảy ra, nhưng nếu thật sự bùng nổ chiến tranh, Mạnh Giác vì không muốn chiến tranh còn tiếp diễn nữa, hắn sẽ tàn sát tuyệt đối không phải chỉ là nam tử Khương tộc từ mười hai tuổi trở lên.

.....

Phủ Đại Tư Mã Đại Tướng quân.

Hoắc Sơn, Hoắc Vân quỳ trên mặt đất, Hoắc Vũ nằm sấp trên ghế dài, hai gia đình đang dùng trượng đánh Hoắc Vũ. Hoắc Vũ cắn chặt răng, không rên một tiếng. Hoắc Quang lạnh lùng nhìn hai gia đình, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của ông ta, tay hai người không dám dùng ít sức, mỗi một gậy hạ xuống đều đã dùng toàn bộ sức lực mà đánh.

Rất nhanh, trên mông Hoắc Vũ đã thấm một màu đỏ tươi. Hoắc phu nhân ở ngoài phòng, khóc lóc thấu trời, “Lão gia, lão gia, nếu ông đánh chết nó, tôi cũng không muốn sống nữa...”, vùng vẫy muốn bước vào trong phòng.

Gia đình chặn ở cửa cũng rất nhanh trấn giữ cửa phòng, không cho Hoắc phu nhân bước vào. Hoắc Thành Quân trong mắt ngấn lệ, giữ chặt cánh tay mẫu thân, đang muốn lựa lời khuyên nhủ mẫu thân, “Phụ thân đang nổi nóng, mẹ càng khóc càng thêm chọc giận phụ thân.”

Nhưng nàng không lường được, mẫu thân vùng tay, tát lên mặt nàng, “Ta đã sớm nói qua với con, không được qua lại với Mạnh Giác, con không nghe. Con nhìn đi, tai họa con gây ra, ca ca con mà có mệnh hệ gì... , ta chỉ hận tại sao ta lại sinh ra con...”

Hoắc Thành Quân lão đảo vài bước, suýt nữa ngã sấp xuống, nha đầu Tiểu Thanh vội đỡ nàng. Hoắc Thành Quân từ nhỏ đến lớn, vì có phụ thân sủng ái, cơ hồ chưa từng phải nhận một lời nói nặng nào, nhưng từ khi Mạnh Giác...

Mẫu thân không có vẻ mặt tươi cười khi gặp nàng, ca ca thì châm chọc khiêu khích.

Trước đó một ngày, người kia còn cùng nàng đi mua yên chi*, còn thâm tình chân thành đỡ nàng xuống xe ngựa, nhưng lúc này nàng ngay cả khóc cũng không thể. Bởi vì thế này là đáng đời nàng, đều là nàng tự chuốc lấy. Ngây ngẩn nhìn mẫu thân đầm ngực đậm chân khóc, trong mắt Hoắc Thành Quân ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

*Yên chi: phẩm màu đỏ được dùng cho trang điểm má và môi, được chế tạo sớm nhất ở Trung Quốc từ cánh hoa rum.

Hoắc Sơn, Hoắc Vân thấy Hoắc Vũ đã ngất xỉu, ánh mắt Hoắc Quang vẫn cứ lạnh như băng, ông ta vẫn không nói câu nào, hai gia đình cũng không dám ngừng lại, chỉ có thể vừa giữ lại mồ hôi lạnh, vừa tự cổ vũ bản thân lấy khí lực đánh tiếp.

Hoắc Sơn, Hoắc Vân dập đầu khóc lóc cầu xin, “Bá bá, bá bá, đều là lỗi của chất nhi, chất nhi biết sai rồi, xin bá bá phạt đánh chất nhi.”

Hoắc phu nhân nghe được tiếng khóc lóc của Hoắc Sơn, Hoắc Vân, biết dường như Hoắc Vũ vẫn tiếp tục bị đánh, e là không chết thì cũng mất một nửa cái mạng. Hoắc phu nhân kêu thảm một tiếng, dập đầu vào cánh cửa, “Lão gia, lão gia, cầu xin ông, cầu xin ông, tôi cầu xin ông...”

Hoắc Thành Quân đẩy tay Tiểu Thanh ra, quét mắt tới đám phó dịch* đứng bên cạnh, “Đỡ phu nhân về phòng nghỉ ngơi.”

Đám phó dịch chậm chạp không di chuyển, Hoắc Thành Quân mỉm cười: “Không nghe thấy ta nói gì sao? Tất cả đều muốn thu dọn hành lý về nhà sao?”

*Phó dịch: nam tôi tớ hầu hạ trong phủ.

Khi Hoắc Thành Quân nói chuyện về mặt có vài phần giống với Hoắc Quang, tuy rằng mỉm cười ôn hòa nhưng cũng rất lạnh nhạt, trong lòng đã có dự tính trước. Đám phó dịch nội tâm ớn lạnh, vài người tiến lên dìu Hoắc phu nhân. Hoắc phu nhân trán chảy máu, quát to náo loạn, đám phó dịch dưới ánh mắt thúc ép của Hoắc Thành Quân, cưỡng ép kéo Hoắc phu nhân đi.

Hoắc Thành Quân tiến lên vỗ vỗ vào cánh cửa, “Cha, là Thành Quân. Con gái có mấy câu muốn nói.”

Trong lòng Hoắc Quang luôn coi Hoắc Thành Quân không giống với những đứa con gái khác của ông ta, nghe thấy giọng nói bình tĩnh không chút dao động của nàng, trong lòng ông ta có chút vui mừng, nhắc tay lên, ý bảo nô bộc mở cửa.

Khi nhìn thấy một bên mặt Hoắc Thành Quân sưng vù, trong lòng Hoắc Quang lướt qua một cảm giác thực sự chán ghét phu nhân, “Thành Quân, trước hết để cho nha hoàn đắp một ít thuốc lên mặt con...”

Hoắc Thành Quân quỳ xuống trước mặt Hoắc Quang, “Phụ thân, xin lệnh cho những người không phải họ Hoắc lui ra ngoài.”

Hai phó dịch đang cầm trượng lập tức nhìn về phía Hoắc Quang, Hoắc Quang nhìn Hoắc Thành Quân khe gật gật đầu. Tất cả người hầu trong phòng lập tức rời khỏi phòng, cửa phòng được đóng chặt.

Hoắc Sơn, Hoắc Vân ngơ ngác nhìn Hoắc Thành Quân, bọn họ dùng mọi cách khóc lóc cầu xin, nhưng đều không được, không biết Hoắc Thành Quân có thể dùng ngôn ngữ gì khiến cho Hoắc Quang nguôi giận.

Hoắc Thành Quân ngẩng đầu nhìn phụ thân, “Việc làm của đại ca có lẽ có chỗ không lo lắng vẹn toàn, nhưng cũng không sai chút nào, phụ thân phạt đánh quá mức như vậy, sao có thể làm cho chúng con tâm phục?”

Hoắc Sơn, Hoắc Vân vội quát: “Thành Quân!”, vừa vội vàng quay sang Hoắc Quang gọi: “Bá bá...”

Hoắc Quang trừng mắt nhìn bọn họ, ý bảo bọn họ câm miệng, lạnh giọng hỏi Hoắc Thành Quân: “Tại sao con nói không thể tâm phục?”

”Thứ nhất, vị trí trước mắt của Hoắc thị đều hoàn toàn phụ thuộc vào thái tử mới có thể đảm bảo tương lai an bình của gia tộc, bằng không, không chỉ có hoàng thượng, mà ngay cả thái tử tương lai cũng đều muốn Hoắc thị suy yếu, hoặc là diệt trừ Hoắc thị. Vân Ca được hoàng thượng sủng ái, nếu hạ sinh long tử trước, cho dù nàng xuất thân bần hàn, có tiền lệ của Vệ Tử Phu, được phong làm hoàng hậu cũng không phải không có khả năng. Một khi Thượng cung hoàng hậu bị phế, giống như chặt đứt đi một cánh tay của Hoắc thị. Đại ca muốn loại bỏ Vân Ca, đã làm sai chỗ nào? Thứ hai, nếu đại hoàng tử Vân Ca sinh ra được phong làm thái tử, bách quan phục theo, thiên hạ tán thành, Hoắc thị sẽ lâm nguy.

Đêm nay đại ca làm vậy, là vì bảo vệ sự an bình của toàn gia tộc, là làm sai chỗ nào? Thứ ba, hoàng thượng cứ luôn trì hoãn không cùng hoàng hậu viên phòng, hôm nay quốc yến, hoàng hậu lại chỉ có thể ngồi vị trí bên dưới hần, chỗ ngồi bên cạnh hoàng thượng là đang đợi ai? Hoàng thượng trước mặt mọi người trong thiên hạ cho Hoắc thị một bạt tai thật mạnh, nếu chúng ta vẫn im lặng, như vậy bách quan triều đình toàn những kẻ ‘Bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh’, về sau nếu chúng ta còn gặp phải chuyện gì gây sức ép, bọn họ tuyệt đối sẽ húng thú đứng xem. Không nói tới chuyện khác, chỉ nói tới nữ nhân trong hậu cung, nhất định sẽ ào ào xuất hiện.

Chúng ta có thể ngăn chặn được một người, hai người, nhưng chúng ta có thể ngăn được tất cả bọn họ sao? Đêm nay đại ca đáp lễ hoàng thượng một cái tát tai vang dội, khiến cho hoàng thượng và bách quan biết rằng râu hổ không thể tùy tiện mà vuốt được, là làm sai chỗ nào?

Thứ tư, đại ca lo lắng mọi việc chu toàn, hai kẻ mới chỉ dùng lời nói xâm phạm Vân Ca đều ngã chết tại chỗ. Từ chỗ thị vệ mà điều tra, chỉ có thể tra ra là Phùng Tử Đô hạ lệnh, Phùng Tử Đô và Mạnh Giác có thù không đội trời chung*, hần nghĩ cách đối phó với người yêu cũ của Mạnh Giác, cũng thực sự rất hợp lý. Con gái phỏng đoán, hiện tại Phùng Tử Đô đã “Sợ tội tự sát”, như vậy có muốn điều tra thêm cũng không có kết quả gì.

Dù cho trong lòng hoàng thượng biết rõ là Hoắc thị gây nên, nhưng không bằng không chứng, hần có thể làm thế nào? Chẳng lẽ hần dám vì một cung nữ mà làm khó dễ phụ thân hay sao? Không sợ tiếng nhơ thiên cổ hôn quân thất đức, bức hại trung lương hay sao? Cho dù hần không muốn làm hiền quân, nhưng

cũng phải lo nghĩ tới ‘Quân bức thần phản!’”. Lời nói của Hoắc Thành Quân ý tứ sâu xa, khiến cho khi nghe người ta đã sớm quên mất nàng mới chỉ là một thiếu nữ chưa đầy hai mươi tuổi.

*Mỗi thù đó là do có bài thơ “Nay có Hoắc gia nô; Họ Phùng tên Tử Đồ...” xin xem lại chương 5 tập này để hiểu rõ hơn về “mỗi thù không đội trời chung” của hắn với Mạnh Giác.

Hoắc Quang cười lạnh: “Kế hoạch của ta đều bị hành động lỗ mãng của Vũ nhi làm xáo trộn, hiện tại theo như con giải thích, rút cuộc nó đều làm đúng hết sao?”

“Đại ca mặc dù có sai, sai là ở chỗ đã ra tay thì không được thất bại. Đại ca chọn đêm nay loại bỏ Vân Ca, cho dù là thiên thời hay địa lợi đều vô cùng tốt, nhưng huynh ấy chỉ làm theo ý mình. Đại ca phải nên báo cho cha một tiếng, để cha giúp huynh ấy giữ mọi người trên yến hội đều ở nguyên tiền điện, không cho bất kỳ người nào tùy ý rời đi, cũng không cho bất kỳ người nào tùy ý truyền tin tức vào. Nếu làm được như thế, lúc này đại ca sẽ không bị đánh ở chỗ này, mà được tham dự gia yến, tiếp nhận đệ đệ muội muội kính rượu. Nhưng lỗi của đại ca, nguyên nhân một nửa cũng do phụ thân. Nếu đại ca biết phụ thân đồng ý giúp huynh ấy loại trừ Vân Ca, thì sao huynh ấy có thể không báo cho phụ thân? Đúng là đại ca đoán không được tâm tư của phụ thân, nên mới tự mình ra quyết định.”

Hoắc Quang không nói được lời nào.

Trong phòng đúng là “Mưa gió nổi lên” khiến ọi người đều trầm mặc.

Hoắc Thành Quân chỉ lẳng lẳng nhìn Hoắc Quang. Ánh mắt nàng không có một tia né tránh hay sợ hãi. Trong lòng Hoắc Sơn và Hoắc Vân đối với muội tử mình vẫn luôn gặp mặt từ nhỏ tới lớn sinh một cảm giác khác thường, vừa kính phục vừa có chút kính sợ. Hoắc Sơn, Hoắc Vân lén thở phào một tiếng, vội vàng dập đầu đồng ý với lời Thành Quân.

Chờ người hầu nâng Hoắc Vũ đi, Hoắc Quang mới cho Hoắc Thành Quân, Hoắc Sơn, Hoắc Vân đang quỳ trên mặt đất đứng lên. Hoắc Sơn, Hoắc Vân dè dặt ngồi vào chỗ của mình. Hoắc Thành Quân nói dăm ba câu đã hóa giải cơn giận dữ của phụ thân, cứu được đại ca, thế nhưng trên mặt nàng nửa điểm vui mừng cũng không có, khi ngồi vào ghế, bộ dáng lại có chút bi thương hoảng hốt.

Hoắc Quang nói với Hoắc Sơn, Hoắc Vân: “Đúng như Thành Quân suy đoán, ta đã sai người xử lý việc này chu toàn, nhất định hoàng thượng muốn tra cũng không thể tra được. Nhưng sau đó phải làm như thế nào cho tốt? Trước hết mấy đứa hãy nói ra ý tưởng của mình.”

Hoắc Sơn và Hoắc Vân liếc mắt nhìn nhau, sau đó Hoắc Vân nói: “Chuyện lần này khẳng định sẽ làm hoàng thượng toàn lực đề phòng, về sau nếu muốn xuống tay với Vân Ca lần nữa, e là vô cùng khó khăn, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không thể ra tay được. Nếu như Vân Ca chỉ trong vòng hai ba tháng mang thai, thì...”

Hoắc Vân thở dài một tiếng, tiếp tục: “Dù sao thị vệ cũng chỉ bảo vệ cửa cung, cũng không thể tùy ý ra vào hậu cung, tất cả hoạn quan đều là người của Vu An. Cung nữ trong cung tuy có người của chúng ta, nhưng cũng chỉ là nô tài chỉ biết nghe lệnh làm việc, không có ai có khả năng để tự mình đảm đương được. Hoàng hậu sắp mười bốn tuổi, theo lệ thường mà nói đã có thể chưởng quản hậu cung, nhưng nàng lại không chút quan tâm tới việc này. Bằng không nếu trong có hoàng hậu, ngoài có chúng ta, cho dù hoàng thượng có sung hạnh bao nhiêu nữ nhân khác, cũng tuyệt đối không thể có khả năng để mấy nữ nhân đó sinh hạ hoàng tử trước.”

Hoắc Quang thở dài, lời Hoắc Vân đúng là chạm đến tử huyệt. Mặc dù Tiểu Muội là hoàng hậu, nhưng đối với Hoắc thị mà nói, hiện giờ chỉ như tô son trát phấn lên mặt mà thôi, không có thực sự trợ giúp được gì. Danh hiệu hoàng hậu của Tiểu Muội, vốn nên để cho Hoắc thị thông qua tay nàng mà nắm giữ hậu cung, nhưng hiện giờ Hoắc thị đối với hậu cung lại không thể can thiệp được.

Trong lòng Hoắc Quang gần đây tuy rằng có một suy nghĩ, chỉ là Thành Quân...

Đứa con gái này không giống với những đứa con gái khác, nếu cố ép e là kết quả sẽ không như mong muốn.

Hoắc Thành Quân mặt không chút biểu cảm gì, nói: “Phụ thân, con gái nguyện ý tiến cung.”

Hoắc Sơn, Hoắc Vân trước kinh hãi, sau vui mừng, tới lúc xác thực đây là sự thật mới hỏi: “Ý của muội muội là...”

Hoắc Thành Quân đón ánh mắt thăm dò của Hoắc Quang, nặn ra một nụ cười. Trong đầu nàng hiện lên vô số hình ảnh. Khi còn bé cùng đám bạn gái vui đùa âm ỉ, khi chơi tới trò đám cưới, nàng tự tin chậm rãi nói: “Phu quân tương lai của ta nhất định là một người nhân trung chi long*.”

*Nhân trung chi long: thành ngữ, chỉ một người anh hùng tuấn kiệt.

Khi lần đầu tiên gặp Mạnh Giác, nàng kinh ngạc vui mừng, rồi gặp lại... Nàng ngượng ngùng, hân vui mừng. Cùng Mạnh Giác cười ngửa, hân từng quan tâm đỡ nàng lên ngựa.

Khi hân vì nàng mà đánh đàn, ánh mắt hai người chạm nhau rồi mỉm cười. Khi nàng vì hân mà bắt tay vào làm điểm tâm, hân từng khen rằng ăn rất ngon. Hân từng ôn nhu hái hoa tặng nàng. Đạo bước dưới ánh trăng, hai người cũng từng cất cao tiếng cười.

Lần đầu tiên cầm tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn môi. . .

Những lần tim đập như hươu chạy đó, nếu biết có ngày hôm nay, ngày đó còn phải đắm chìm trong thứ tình cảm đó sao?

Khi hân không chút lưu luyến quay đi, hân đã chôn vùi trái tim thiếu nữ của nàng rồi. Từ nay về sau, tất cả những thứ đó đều là chuyện từ kiếp trước.

Kiếp này của nàng sẽ...

Hoắc Thành Quân tươi cười, tiếng nói tuy nhỏ nhưng ánh mắt thực sự quyết liệt kiên cường, “Phụ thân, con gái nguyện ý tiến cung, thay Hoắc thị chưởng quản hậu cung.”

29. Q.2 - Chương 11: Kiếp Này Liên Cánh

Đêm dài sợ rằng sẽ ngủ quên mất, Lưu Phát Lăng cố ý thấp đèn chiếu sáng khắp căn phòng. Giống như sợ rằng thần trí chỉ cần không tập trung một chút, sẽ phát giác Vân Ca đã biến mất trước mắt hân, Lưu Phát Lăng không cho phép một chút bóng tối nào ảnh hưởng tới tầm mắt hân.

Trong Tuyên Thất Điện, đèn nền sáng rực, chiếu sáng tới mọi góc ngách trong cung điện. Trương thái y đang quỳ trước long tháp, chăm chú cho Vân Ca. Lưu Phát Lăng sợ quấy nhiễu tâm trí của Trương thái y, cho nên hân chỉ đứng ở ngoài màn, ánh mắt lại không hề chớp nhìn chăm chăm vào phía trong màn. Vu An, Thất Hỉ, Lục Thuận cùng đám hoạn quan còn lại nhất loạt quỳ dưới đất, trong điện ngoài điện người quỳ đông nghìn nghịt, nhưng không có bất kỳ tiếng động nào, sự yên tĩnh trong điện phủ dồn ép tâm phé mọi người.

Sau một hồi lâu, Trương thái y đầu đầy mồ hôi đi ra, một mồi dập đầu trước Lưu Phát Lăng xin lui, “Ngày mai thần lại đến. Hoàng thượng không cần lo lắng, thương thể của Vân cô nương không nặng, tính dưỡng một khoảng thời gian là khỏe lại.”

Lưu Phát Lăng nhẹ nhàng nói: “Khanh trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

Trương thái y đi theo một tiểu thái giám ra khỏi đại điện. Lưu Phát Lăng ngồi vào bên cạnh giường, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua lông mi, mí mắt, cái mũi... của Vân Ca. Hân từ tiền điện vội vàng chạy ra, vừa đuổi tới Thương Hà, cảnh tượng nhìn thấy được chính là Vân Ca đang treo ngược trên đài cao. Rồi lúc đó bỗng nhiên đài bằng sụp xuống, bằng tuyết bay toán loạn trong không trung. Nàng giống như một con bướm bị gãy cánh, rơi xuống vực sâu bỏ mạng. Nàng không hề có sự trợ giúp, nhưng hân chỉ có thể trở mắt nhìn nàng rơi xuống. Hân đã kéo nàng vào hiểm cảnh, rồi lại không bảo vệ được cho nàng. Hân chỉ có thể trở mắt nhìn bản thân mình mất đi nàng như thế sao?

Hân chỉ có thể nhìn . . .

Lưu Phát Lăng ngồi trước giường Vân Ca suốt mấy canh giờ. Vu An thấy hoàng thượng dường như muốn ngồi suốt ở đó với Vân Ca, chần chừ thật lâu, cuối cùng mới cắn răng mở miệng: “Hoàng thượng, chỉ còn một canh giờ nữa là trời sáng, sau hừng đông còn phải xử lý chính sự, hoàng thượng nên nghỉ ngơi một lát, Vân cô nương bên này đã có chúng nô tài chăm sóc.”

Chăm sóc? Lưu Phát Lăng đưa mắt nhìn về phía Vu An.

Chạm phải ánh mắt sắc bén của Lưu Phát Lăng, tất cả thái giám đều sợ hãi dập đầu thật mạnh, “Hoàng thượng, là nô tài hành sự không tận lực, xin hoàng thượng trách phạt.”

Lục Thuận vội nói: “Thực sự không quan hệ gì tới sự phụ, là nô tài vô năng, trùng kế của đám thị vệ, chưa bảo vệ được cho Vân cô nương, nô tài nguyện lãnh tội chết.”

Lưu Phát Lăng thản nhiên hỏi: “Mạt Trà, Phú Dụ còn sống không?”

Vu An lập tức trả lời: “Phú Dụ bị trọng thương, còn Mạt Trà bị thương nhẹ, vẫn còn đang hôn mê, nhưng tính mạng cũng không đáng lo. Chờ tới lúc bọn họ tỉnh lại, nô tài nhất định trừng phạt nghiêm khắc.”

Lưu Phát Lăng nhìn đám thái giám đang nhất loạt quỳ dưới đất, có vài phần mỗi một nói: “Các người quỳ cả đêm rồi, tất cả đi về nghỉ ngơi đi!”

Lục Thuận ngạc nhiên, hoàng thượng có ý gì? Không cần phạt bọn họ sao?

Lưu Phát Lăng phất tay, “Đều lui xuống!”

Toàn bộ thái giám đều cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi đại điện, không lâu sau, đại điện trở nên trống rỗng, chỉ còn một mình Vu An chưa rời đi. Vu An lắp bắp nói: “Hoàng thượng, về sau nô tài nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Vân cô nương, tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy phát sinh nữa.”

Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca, gần như tự nói với mình, hỏi: “Bảo vệ được nhất thời, nhưng bảo vệ được cả đời sao? Thị vệ trong cung đều là người của bọn họ, người thật sự có thể đảm bảo không có điểm nào sơ sẩy sao? Còn có cung nữ đang trốn trong chỗ tối, người có khả năng đề phòng từng người một hay sao?”

Vu An không nói gì, vấn đề này...

Dù cho là hỏi tới an toàn của hoàng thượng, hắn cũng không thể trả lời, hướng chỉ là Vân Ca? Dù sao nhân số của thái giám hữu hạn, trách nhiệm hàng đầu của hắn là bảo vệ an toàn của hoàng thượng, chỉ có thể phân cho Vân Ca số lượng thái giám bảo vệ có hạn. Nếu Hoắc Quang hạ quyết tâm muốn lấy tính mạng Vân Ca, hắn căn bản không thể cam đoan gì với hoàng thượng.

Vu An nhìn về phía Vân Ca, bỗng nhiên cảm thấy được vận mệnh của nàng đã định, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nội tâm thương tiếc, nhưng không nghĩ ra biện pháp gì cứu vãn.

Lưu Phát Lăng cười lắc đầu, quả thực như lời Mạnh Giác nói, mình có thể giữ nàng lại, nhưng lại không bảo vệ được nàng, hắn thở dài: “Người lui xuống đi! Trẫm muốn ở lại một mình với Vân Ca. Còn nữa, khi Vân Ca tỉnh lại, nhất định sẽ hỏi tới Mạt Trà và Phú Dụ, không cần trách phạt bọn họ nữa, chuyện này đừng ở đây.”

Vu An nhìn thấy thần sắc Lưu Phát Lăng, không dám lên tiếng nữa, yên lặng lui ra ngoài. Lưu Phát Lăng ngồi trên mặt đất, một tay nắm lấy tay Vân Ca, một tay vuốt nhẹ theo đường sinh mệnh trên lòng bàn tay Vân Ca. Hắn không thể làm cho chuyện “Ngoài ý muốn” không phát sinh, không phải mỗi lần “Ngoài ý muốn” đều có thể may mắn chuyển nguy thành an. Vân Ca nếu vì hắn mà... mà...

Khi tận mắt thấy Vân Ca rơi xuống, một loại cảm giác vô cùng tuyệt vọng bao phủ hắn. Lưu Phát Lăng nắm chặt bàn tay Vân Ca, gắng sức xác nhận nàng đã an toàn. Nhưng làm thế nào mới có thể thực sự trừ tận gốc chuyện “Ngoài ý muốn”?

Chỉ có hai con đường có thể đi: một là diệt trừ Hoắc Quang, nhưng căn bản không phải chỉ trong năm ba năm là có thể hoàn thành, đây là một cuộc độ sức trường kỳ, chỉ cần một chiêu sơ suất, sẽ gây họa khuyên đảo triều đình, làm thiên hạ nhiễu loạn. Hai là... để cho Vân Ca rời đi. Rời khỏi tòa cung điện mà nàng vốn không thuộc về này, rời khỏi vòng xoáy trong thành Trường An.

Hắn nên để cho nàng tự do. Không đúng sao? Nàng vốn thuộc về một thế giới bao la rộng lớn, không thuộc về một tòa cung điện mà trong mỗi góc đều tràn ngập âm mưu, tràn ngập mùi máu tanh không dứt.

Chỉ là, từ khi gặp lại, từ khi ngoắc tay thề ước, nàng chính là duy nhất. Nhiều năm chờ đợi như vậy, dù cho chỉ là một hạt thóc lớn hay nhỏ được gieo xuống cũng đã trưởng thành, đã trở thành một cây đại thụ chọc trời, huống chi hắn luôn tương tư? Nàng đã nảy mầm trong tim hắn, cành lá đan xen, ăn sâu bén rễ.

Nếu muốn nhỏ nàng khỏi đó, có lẽ cần nhỏ luôn cả trái tim hắn theo. Ai có thể nói cho hắn biết, làm cách nào dứt bỏ một người như thế khỏi trái tim của hắn?

.....

Khi Vân Ca khôi phục tri giác, chỉ cảm thấy ngũ tạng đau giống như có lửa đốt, nàng không khỏi rên rỉ thành tiếng.

Lưu Phát Lăng vội hỏi: “Đau như thế nào?”

Vân Ca chậm rãi mở to mắt, đang lúc hốt hoảng, có chút nghi ngờ mình đang nằm mơ, “Thiếp còn sống sao?”

Lưu Phát Lăng gật đầu, “Mạnh Giác cứu nàng.”

Vân Ca ngơ ngác, rồi mỉm cười nói: “Vây chàng phải tạ ơn hắn thật tốt.”

Lưu Phát Lăng nghe trong lời nói của Vân Ca có thâm ý khác, tim có chút đập loạn, vui mừng khôn xiết và không thể tin nổi, nhưng một câu cũng không nói được, chỉ ngơ ngác nhìn Vân Ca.

Vốn tưởng rằng đã tử biệt, nhưng không ngờ còn có cơ hội đoàn tụ, Vân Ca vui mừng khó tả, nhẹ nhàng chạm vào giữa đầu mày của Lưu Phát Lăng, đau lòng trách cứ: “Một đêm chàng không ngủ sao? Sao lại ngốc như vậy? Thiếp ngủ ở chỗ này, cũng sẽ không có tri giác, chàng lại thức trắng đêm ở đây, để làm gì chứ? Sao không ngủ một lúc đi?”

Lưu Phát Lăng thuận thế cầm lấy tay Vân Ca, Vân Ca không hề giống như trước đây có ý định rút tay ra, mà để mặc cho hắn nắm lấy, còn có vài phần ngượng ngùng buông mắt xuống.

Trong lòng Lưu Phát Lăng, toàn bộ sự không tin tưởng biến mất, chỉ còn lại vui sướng, giống như thủy triều xao động. Ngoài phòng, một tia nắng mặt trời tươi đẹp rực rỡ chiếu xuống, trong phòng, cảnh tượng nhiều năm trong ảo mộng của một người đã trở thành sự thật.

Lưu Phát Lăng đặt bàn tay Vân Ca lên một bên mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve, đầu tiên là mỉm cười, khoe môi hơi cong lên, tiếp đó miệng mở rộng thành một nụ cười lớn.

Vân Ca trong lòng cũng không kìm nén được vui mừng, nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Phát Lăng, nàng cũng không nhịn được muốn cười, nhưng hiện tại bụng còn rất đau, không dám làm vậy.

Hóa ra con đường mà đời người phải trải qua, kỳ thật rất đơn giản, trước sau không biết chắc lúc nào là thống khổ nhất, một khi hạ quyết tâm đi về phía trước, như vậy dù cho phía trước là bụi gai che kín, cũng không sợ hãi, cứ tiến về phía trước mới có thể khoái hoạt.

Cả hai người đều giống như hai đứa nhỏ ngốc, cả hai đều không biết người kia nói gì, chỉ nhìn nhau ngơ ngác cười ngây ngô.

Ngoài phòng.

Vu An thử gọi một tiếng: “Hoàng thượng”.

Hai người đang ngây ngô cười bưng tỉnh.

Lưu Phát Lăng nói: “Đừng đến làm phiền ta, hôm nay ai ta cũng không gặp, bảo bọn họ về nhà hết đi, cùng phu nhân, hài tử mừng năm mới thật vui vẻ.”

Vu An vừa định há mồm nói, nhưng toàn bộ lời nói đều bị chặn lại trong miệng.

Vân Ca nhỏ giọng nói: “Cẩn thận người ta mắng chàng là hôn quân.”

Lưu Phát Lăng cười: “Mê muội*thì mê muội luôn đi! Ta vốn đang không tỉnh táo, hiện tại ra ngoài xử lý chính sự, có quỷ mới biết ta sẽ nói ra cái gì.”

*Từ hôn trong hôn quân có nghĩa là hồ đồ, mê muội, thần trí không tỉnh táo. Bản gốc chỗ này Phát Lăng nhắc lại từ hôn, mình chuyển thành mê muội. Đoạn sau Vu An cũng nhắc lại từ hôn này, mình chuyển thành không tỉnh táo.

Hoàng thượng nói chuyện, ngữ khí nhẹ nhàng chưa bao giờ nghe thấy, trong giọng nói còn có ý cười tràn ngập. Vu An cảm thấy người không tỉnh táo lúc này không chỉ có một mình hoàng thượng, hiện tại hẳn cũng rất mơ màng, đêm qua còn là tình cảnh bi thảm, ép tới khiến ọi người ngay cả thở cũng không dám thở, hôm nay lại. . .

Hôm nay lại thay đổi quá nhanh!

Vu An ngẩng đầu, mắt nhìn trời cao, vừa bước thong thả rời đi, vừa thở dài: “Bầu trời xanh vạn dặm, thoáng đặng không mây, thật là một ngày đẹp trời. Năm vừa rồi thật quá ảm ỉ, nhưng cũng là một năm tốt đẹp, nên nghỉ ngơi vài ngày!”

Lưu Phát Lăng hỏi Vân Ca: “Nàng thấy khó chịu sao? Có muốn nghỉ ngơi hay không? Buổi tối Trương thái y lại tới châm cứu cho nàng.”

Vân Ca lắc đầu, “Chàng đừng chọc thiếp cười to là được, chậm rãi nói chuyện thì không có vấn đề gì.”

“Vân Ca, ta muốn nói với nàng...”

“Lăng ca ca, thiếp muốn nói với chàng...”

Hai người cùng cười nhìn đối phương, cùng lúc mở miệng muốn nói, rồi lại đồng thời ngừng lại.

“Chàng nói trước đi.” Vân Ca mở miệng.

Lưu Phát Lăng nói: “Nàng nói trước đi!”

Vân Ca ngượng ngùng nở nụ cười, đưa mắt nhìn xuống, nói: “Lăng ca ca, đêm qua thiếp đã nghĩ thông một chuyện. Thời điểm thiếp rơi xuống, rất hối hận và tiếc nuối, cảm thấy rất nhiều việc chưa làm được. Đời người có nhiều lắm những lần không thể cân nhắc, không ai có thể thực sự đoán trước được tương lai sẽ phát sinh chuyện gì. Thiếp không muốn tới lúc cuối cùng vẫn còn rất nhiều tiếc nuối hối hận, cho nên, nếu vui vẻ thì nên vui vẻ, muốn làm thì nên làm, hà cớ gì phải băn khoăn do dự nhiều như vậy chứ?”

Lưu Phát Lăng nhìn chăm chú vào lông mi của Vân Ca đang khe khẽ rung rung, kiềm nén vui sướng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy nàng muốn làm gì?”

Vân Ca chớp mắt, lông mi lay động tựa như hai con bướm nhỏ đang vẫy cánh, “Lăng ca ca, thiếp muốn ở chung một chỗ với chàng.”

Một câu đơn giản, lại làm cho Lưu Phát Lăng tựa như nghe thấy tiếng trời, toàn bộ thể xác và tinh thần được tắm trong một loại rượu nguyên chất, bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy vui sướng như vậy?

Lưu Phát Lăng nắm bàn tay Vân Ca, cúi đầu, hôn lên lòng bàn tay của nàng, “Vân Ca, đêm qua ta cũng nghĩ thông một việc. Đời người nói là dài, kỳ thật rất ngắn, dù cho yên yên ổn ổn, cùng lắm cũng chỉ là mấy chục năm, không tính tới ốm đau ngoài ý muốn, rốt cuộc là dài tới bao nhiêu, không ai thực sự biết được. Di hận, bất đắc dĩ cả đời này của ta đã đủ nhiều rồi, ta không muốn thời gian còn lại cũng trôi qua như vậy nữa. Vân Ca, còn nhớ khi nàng còn nhỏ đã hứa với ta chứ? Nàng đã nói nguyện ý cùng ta đi du ngoạn Miêu Cương, nguyện ý cùng ta đi khắp thiên sơn vạn thủy?”

Vân Ca có chút không hiểu được ý tứ của Lưu Phát Lăng. Nếu hẳn chỉ là “Lăng ca ca”, như vậy thực hiện toàn bộ lời hứa đều thực dễ dàng, nhưng hẳn không chỉ là Lăng ca ca của nàng, hẳn vẫn là hoàng đế Hán triều. Vân Ca ngây ngốc gật đầu, “Thiếp chưa bao giờ quên.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Vân Ca, sau này, ta muốn chỉ làm ‘Lăng ca ca’ của nàng.”

Vân Ca mở lớn hai mắt, trong chớp lát thực sự không thể hiểu được lời nói của Lưu Phát Lăng.

Sau một lúc lâu, nàng mới lắp bắp nói: “Vây... vây... vây là.... vây là...”, sau cùng cũng ngắc ngứ nói ra một câu hoàn chỉnh, “Vây ai... ai làm Hán... Hoàng đế Hán triều?”

Lưu Phát Lăng nhìn bộ dáng giật mình ngây ngốc của Vân Ca, ra vẻ khó xử hỏi: “Đúng rồi! Ai làm hoàng đế Hán triều đây?”

Do vô cùng vui sướng, Vân Ca tỉnh táo được vài phần, giơ tay ra muốn đánh Lưu Phát Lăng, “Chàng thông minh như vậy, nhất định là đã sớm suy nghĩ thấu đáo rồi, còn không nhanh...”, do vô tình động tới vết thương trên bụng, Vân Ca nhíu mày.

Lưu Phát Lăng không dám đùa nữa, vội nắm tay nàng, đan chặt tay mình với tay nàng, “Vân Ca, nàng cảm thấy Lưu Hạ và Lưu Bệnh Dĩ, người nào tốt hơn? Ta cảm thấy cả hai người này đều không tệ, chúng ta chọn một người trong bọn họ làm hoàng đế, được không?”

Lúc này Vân Ca thực sự xác định trong lời Lưu Phát Lăng, từng chữ một đều thực sự nghiêm túc, thậm chí hẳn đã có một kế hoạch chu đáo để thực hiện quyết định của hẳn.

Trong lòng Vân Ca vốn định áp ử quyết tâm “tráng sĩ đoạn oản*”, nàng sẽ ở lại bên cạnh Lưu Phát Lăng, tuy rằng không còn cách nào khác, nhưng lúc nàng sắp chết, hồi hận và tiếc nuối đã khiến nàng nhận ra, tuy không còn cách nào khác nhưng có lẽ so với rời xa Lăng ca ca còn dễ thực hiện hơn.

*Tráng sĩ đoạn oản nghĩa đen là tráng sĩ chặt đứt cổ tay, xuất phát từ chuyện tráng sĩ bị rắn độc cắn, để ngăn chặn độc tính buộc phải chặt đi cánh tay mình, câu thành ngữ ý nói hy sinh cái nhỏ để cứu cái lớn.

Nhưng không ngờ vậy mà Lưu Phát Lăng nguyện ý liều lĩnh vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, Vân Ca chỉ cảm thấy thế giới của nàng trong phút chốc sáng ngời rực rỡ, không xuất hiện một tia mịt mù nào, nàng thậm chí có thể nhìn thấy thời gian sau đó mỗi một ngày đều là hạnh phúc khoái hoạt. Đã rất lâu Vân Ca không có cảm giác hạnh phúc như vậy, cảm giác đó chiếm đầy tâm trí nàng, đầy chặt tới nỗi muốn nổ tung, nhưng dù cho sau đó có nổ tung, mỗi một mảnh vụn vỡ ra đều vẫn tràn đầy khoái hoạt.

Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca đầu tiên là si ngốc ngẩn người, rồi ngây ngốc cười, sau đó lẩm nhẩm độc thoại, miệng thì thầm, nghe cẩn thận mới rõ, hóa ra nàng đã bắt đầu lên kế hoạch, trước tiên bọn họ phải về nhà gặp cha mẹ nàng, đoạt lấy tuần mã mà Tam ca vẫn cưới, sau đó hẳn cưới ngựa, nàng cưới Linh Đang, bắt đầu chuyến du lịch của bọn họ, trước tới Miêu Cương du ngoạn... rồi tới...

Nàng muốn sưu tập nguyên liệu nấu ăn của mỗi địa phương, viết sách dạy nấu ăn. Người Hán chế biến thịt dê, thịt trâu bò không tốt, người Hồ không biết dùng gia vị, không biết chế biến các món rau, nàng có thể vừa đi, vừa đem phương pháp chế biến món ăn của hai dân tộc truyền thụ lẫn nhau, để cho tất cả mọi người đều được ăn những món ăn ngon nhất...

Nội tâm Lưu Phát Lăng đau xót, hẳn giam cầm Vân Ca lại bên mình, chính là đã giam cầm một tâm hồn khát vọng bay lượn. Thời gian Vân Ca ở trong hoàng cung, nàng chưa từng thực sự vui vẻ.

Nhưng mà thực may mắn, thời gian còn lại của bọn họ rất dài.

Ngôi vị hoàng đế, từ trước tới giờ hẳn chưa từng thích, nhưng vì muốn giữ vững nó mà đã mất đi mọi thứ. Đem nó giao ột người thực sự có năng lực, thực sự thích làm, người đó chắc chắn sẽ làm rất tốt.

Vứt bỏ đi ngôi vị hoàng đế, hẳn có thể cùng Vân Ca đi tìm hạnh phúc của họ.

Lưu Phát Lăng vui mừng vì cuộc đời này mình đã có quyết định chính xác nhất, rốt cục hẳn cũng có thể dựa theo ý nguyện của mình, làm việc mà chính mình muốn làm.

“Vân Ca, nàng có tiền không?”

Vân Ca còn đang đắm chìm trong ảo tưởng tươi đẹp, nghe vậy ngơ ngác lắc đầu, rồi gật gật đầu, “Thiếp không có, nhưng mà thiếp sẽ kiếm tiền.”

Lưu Phát Lăng vỗ vỗ đầu Vân Ca, ngợi khen, “Xem ra ta cưới được người vợ tốt rồi. Về sau cần nhờ nàng nuôi ta.”

Vân Ca cười, ánh mắt cong cong tựa mảnh trăng non.

“Ừ ha! Người nào đó chỉ biết bán quan, về sau không có quan mà bán, thật đáng thương! Sau này cứ đi theo thiếp đi! Trải giường chiếu cho thiếp, gấp chăn màn, đốt nóng kháng*, hầu hạ thiếp cho tốt, thiếp nhất định sẽ cho chàng chén cơm ăn.”

*Kháng: giường lò, tờ có chú thích đầy đủ ở chương 4.

Lưu Phát Lăng nghe được giọng nói êm ái nũng nịu của Vân Ca, nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của nàng, trong lòng rung động, không khỏi cúi người hôn lên trán nàng, “Ta nhất định ‘hầu hạ’ nàng thật tốt.”

Vân Ca đỏ mặt, định mắng hấn một tiếng, nhưng xấu hổ không lên tiếng được, chỉ cong môi hậm hực.

Lưu Phát Lăng nhớ nhung Vân Ca nhiều năm, không dễ dàng mới được gặp lại, nhưng Vân Ca vẫn cách xa hấn ngàn dặm. Lúc này Vân Ca đã ở ngay bên cạnh hấn, gần như nhiều năm tương tư vô vọng đã thành sự thực, tâm trạng phấn khích tựa như thủy triều cuộn cuộn, không nén nổi, cởi giầy, nghiêng người nằm vào bên cạnh Vân Ca, nắm lấy tay nàng, lẳng lặng nhìn một bên mặt nàng, nội tâm chỉ cảm thấy an ổn thỏa mãn.

Vân Ca cảm nhận được hơi thở của Lưu Phát Lăng bên cạnh, cảm thấy nửa người tê dại, nửa người còn lại thì cứng ngắc. Có khăn trùm, có xa lạ, còn có vui sướng.

Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca căng thẳng, sợ làm ảnh hưởng đến vết thương của nàng, ngón tay hấn đan chặt với ngón tay của Vân Ca, trêu nàng nói: “Chờ nàng hết bệnh rồi, ta nhất định chăm chú lắng nghe nàng hát tình ca, tránh cho có người trước mặt bao nhiêu người oán giận, tiếng khuê nữ oán hận này đã truyền tới nước ngoài rồi.”

Khi Vân Ca và A Lệ Nhã nói chuyện, chỉ thấy thản nhiên, lúc này nàng nghĩ đến Lưu Phát Lăng nghe được nàng trước mặt mọi người nói đùa, không biết lúc ấy trong lòng hấn nghĩ thế nào, liền đỏ bừng mặt.

“Chàng còn dám cười nhạo thiếp? Thiếp đây là vì muốn giúp chàng thắng! Thiếp nói những lời đó là có chút phóng đại, nhưng không phải nói lung tung. Ở Khương tộc, lúc cô gái mười ba tuổi thì được cha hay anh của họ chuẩn bị một thanh loan đao, để làm lễ trưởng thành, chờ tới khi cô gái đó tìm được ý trung nhân, sẽ tặng loan đao cho đối phương, làm tín vật đính ước. Loan đao của A Lệ Nhã còn chưa được trao tặng, chứng tỏ nàng ấy còn chưa đính ước. Màu sắc khăn trùm đầu của cô gái Khương tộc cũng rất được xem trọng, màu xanh biếc, hồng nhạt, màu vàng, màu lam đều biểu thị có nam tử đang theo đuổi các nàng. Khăn trùm đầu của A Lệ Nhã lại là màu đỏ, màu đỏ biểu thị nàng không muốn nghe tới bản tình ca của nam tử khác, không chào đón nam tử khác làm phiến nàng. A Lệ Nhã chưa hề có đính ước, tại sao lại dùng màu đỏ? Giải thích duy nhất chính là nàng đã có ý trung nhân, nhưng nàng ấy còn chưa nói cho đối phương biết. Lúc ấy thiếp muốn dụ nàng ấy đồng ý đấu văn, trước hết cần làm cho nàng sợ hãi với đấu võ, nhưng nữ nhân thảo nguyên rất ít khi khiếp đảm sợ hãi, cho nên thiếp chỉ có thể cố gắng làm cho nàng ấy cảm thấy tiếc nuối việc chưa thực hiện được. Với công chúa chí tôn của A Lệ Nhã mà cũng không dám đưa tặng loan đao, lại càng chứng tỏ ý trung nhân trong lòng nàng vô cùng đặc biệt, tình cảm của A Lệ Nhã càng sâu đậm, càng tăng thêm khả năng nàng ấy đồng ý đấu văn.”

Lưu Phát Lăng lúc này mới thực sự hiểu rõ, hóa ra lúc ấy Vân Ca không nói câu nào vô nghĩa, từng động tác, từng câu nói của nàng đều làm nhiễu loạn tâm trí A Lệ Nhã, tới khi Vân Ca đưa ra đấu văn, A Lệ Nhã mới có thể rất dễ dàng mà chấp nhận.

Lưu Phát Lăng nhéo nhéo mũi Vân Ca, trong động tác có cưng chiều, có tự hào, “Xem ra ta nên cảm ơn ý trung nhân của công chúa A Lệ Nhã, trong lúc vô tình hấn đã giúp người Hán một đại ân.”

Nụ cười của Vân Ca có chút cứng ngắc, ha ha cười gượng hai tiếng, “Việc này, chỉ có thiếp và chàng biết thôi, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết. Nếu để cho Tam ca của thiếp biết thiếp gây sự với nữ tử theo đuổi huynh ấy, chắc chắn sẽ đem thiếp...” Vân Ca làm một vẻ mặt sợ hãi.

Lưu Phát Lăng có vài phần kinh ngạc, vài phần buồn cười, “Ý trung nhân của A Lệ Nhã là Tam ca nàng sao? Hóa ra nàng đã sớm biết nàng ấy.”

“Không phải, không phải, lúc thiếp tới gần chỗ A Lệ Nhã mới biết được, chàng có thấy vòng tay nàng ấy đeo trên cổ tay không? Trên đó có đeo một chiếc mặt nạ ngân lang*, giống hệt với mặt nạ mà Tam ca của

thiếp dùng. Chàng nói xem một cô nương mang theo bên mình mặt nạ mà Tam ca thiếp dùng, có thể có ý nghĩa gì?”. Vân Ca hết sức vui mừng, cười thành tiếng, “Tam ca sẽ phiền não rồi... ôi chào!”

*Mặt nạ ngân lang này theo mình đoán là mặt nạ hình sói bằng bạc, mình đọc rồi mà không nhớ, hoặc là do đọc convert không hiểu nên không ấn tượng. Mặt nạ này còn xuất hiện khi Tam ca của Vân Ca xuất hiện, chắc lúc đó sẽ có miêu tả cụ thể hơn.

Nàng cười lại động tới miệng vết thương, Vân Ca đau đến mức cả mắt, mũi đều nhăn cả lại.

Quả nhiên là người ta không thể quá đặc ý vênh vào được!

Lưu Phát Lăng vội nói: “Không được cười nữa.”

Vân Ca nhe răng cong môi nói: “Trong lòng thiếp vui vẻ, nhịn không được thôi! Chàng mau kể chuyện gì mất hứng cho thiếp nghe đi. Khi nào thì chúng ta rời khỏi Trường An? Càng nhanh càng tốt! Thiếp rất muốn khi vết thương khỏi, liền cùng chàng rời khỏi Trường An.”

Lưu Phát Lăng làm vẻ mặt nghiêm túc, muốn nghiêm túc một chút, thế nhưng bên trong đôi mắt vẫn chứa đựng những ngôi sao nhỏ đầy vẻ vui sướng, “Không nhanh tới như vậy, nhưng mà ta ước tính là trong vòng một năm nhất định có thể rời đi.”

“Thiếp thấy đại ca tốt lắm, à... Đại công tử ngoại trừ có chút háo sắc, dường như cũng không tệ, truyền cho ai trong hai người họ cũng tốt. Vì sao cần thời gian dài như vậy để lựa chọn chứ? Sợ quan viên trong triều đình phản đối sao? Hay là sợ phiên vương không phục?”

“Vân Ca, ta cũng muốn nhanh chóng rời khỏi Trường An, chỉ là...”, vẻ mặt Lưu Phát Lăng trở nên nghiêm túc, “Nàng còn nhớ những người ca hát cùng Lưu Bệnh Dĩ trên đại điện không? Ta không để ý tới bách quan triều đình phản ứng như thế nào, lại càng không quan tâm tới ý kiến của phiên vương, nhưng ta quan tâm tới họ.”

Vân Ca gật gật đầu, “Ừ.”

“Khiến cho Khắc Nhĩ Thập Thập sợ hãi không phải Lưu Bệnh Dĩ, lại càng không phải quan văn võ tướng trên đại điện, mà là dân chúng Đại Hán phía sau Lưu Bệnh Dĩ hùng hồn hát vang. Bọn họ lao động vất vả cần cù, giao nộp thuế khóa nuôi sống bách quan và quân đội, bọn họ tòng quân đánh giặc, dùng tánh mạng của mình đánh lui di tộc, nhưng những gì họ mong muốn cũng chỉ là ấm no và bình an. Ta tại vị một ngày, sẽ bảo vệ bọn họ bình an một ngày. Hiện tại ta ích kỷ muốn chạy trốn trách nhiệm của mình, nhưng ta nhất định phải bảo đảm đem vị trí này yên yên ổn ổn truyền ột người có thể bảo vệ tất cả những người như họ. Nếu bởi vì ta sơ suất, khiến cho tranh đoạt hoàng vị dẫn đến binh qua, gây tai họa cho dân gian bách tính, ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân.”

Vân Ca cầm tay Lưu Phát Lăng, “Thiếp hiểu mà, thiếp sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Chàng yên tâm, thiếp cảm thấy dù là đại ca, hay là Đại công tử, đều nhất định sẽ bảo vệ tốt cho bọn họ.”

Lưu Phát Lăng cười nói: “Lưu Hạ, ta dường như có hiểu rõ một chút, chí hướng tài học của hần đều không có vấn đề gì, nhưng hần trước giờ đều giả bộ hồ đồ, hần giả bộ như thế khiến cho ta thật sự đoán không ra được thủ đoạn hành sự và tác phong của hần, cần phải cẩn thận quan sát thêm. Tâm tính Lưu Bệnh Dĩ càng phức tạp, cũng cần cẩn thận quan sát một thời gian ngắn.”

.....

Tuy rằng yến hội tân niên có chút ngoài ý muốn, nhưng Lưu Phát Lăng và Hoắc Quang đều chỉ trong lòng biết rõ mà không nói ra, khiến cho người biết rõ thực không nhiều. Chỉ có một đám cấm quân lặng yên không một tiếng động biến mất.

Chuyện ngoài ý muốn của Vân Ca dường như giống với vô số âm mưu chốn cung đình, phát sinh trong bóng tối, biến mất trong bóng tối, ngay cả tia nắng mặt trời đầu tiên vào buổi sáng tinh mơ cũng chưa được nhìn thấy, chỉ như một giấc mộng của mọi người ngấm ngấm tan biến.

Nhưng trên thực tế, khắp nơi đều nhân chuyện ngoài ý muốn này bắt đầu đặt lại thế cờ. Khắp nơi đều có kế hoạch mới, nhưng chưa dám kinh suất mà hành động, điều này ngược lại làm ọi người được đón chào năm mới cực kỳ an ổn.

Vân Ca ngủ trưa thức dậy, nhìn thấy Lưu Phát Lăng đang ở bên cạnh giường xem thứ gì đó, chân mày khẽ nhíu lại. Nghe thấy tiếng động, Lưu Phát Lăng đầu mày giãn ra, để vật đang cầm trong tay sang một bên, đỡ Vân Ca đứng lên.

Vân Ca tiện tay cầm lấy thứ Lưu Phát Lăng vừa mới xem, là thánh chỉ đại diện ong muốn của quan viên muốn tuyên Xương Ấp vương Lưu Hạ tiến đến Trường An yết kiến, đều là những lời đường đường chính chính nói thay nguyện vọng của quan viên.

Vân Ca cười hỏi: “Chàng dự tính cho đòi Lưu Hạ đến kinh thành để cẩn thận quan sát?”

“Không chỉ quan sát, mà còn một số thứ khác nữa, từ giờ trở đi cần phải từ từ dạy cho bọn họ làm. Thời điểm ta ba bốn tuổi, phụ hoàng đã dạy ta xem tấu chương như thế nào, làm thế nào để lĩnh hội ý tứ phía sau câu chữ.”

Mặt Trà ở ngoài màn nhẹ bấm một tiếng, bê thuốc tiến vào, động tác cực kỳ cẩn thận, Vân Ca biết nàng ấy còn đang áy náy tự trách, trong lúc nhất thời khó mà hết được, chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Lưu Phát Lăng lấy thánh chỉ để sang một bên, nhận chén thuốc trong tay Mặt Trà, tự mình sẵn sóc Vân Ca uống thuốc. Lưu Phát Lăng cho Vân Ca uống thuốc xong, cầm chén nước để nàng súc miệng, “Nhưng mà còn không biết hần có chịu đến hay không. Quan hệ giữa hoàng đế và phiên vương vốn vô cùng vi diệu. Phương diện thứ nhất, phiên vương là họ hàng thân thuộc cùng chung lợi ích với hoàng thượng, thiên hạ là thiên hạ của hoàng thượng, cũng là thiên hạ của Lưu thị. Nếu ngôi vị hoàng đế bị người khác đoạt lấy, chính là mất đi toàn bộ thiên hạ của họ Lưu. Tồn tại dòng họ của phiên vương khiến cho văn thần võ tướng trong triều kinh sợ, để ọi người hiểu được, hoàng thất nhân tài đông đúc, cho dù không còn hoàng thượng, cũng không tới phiên bọn họ thay thế. Về phương diện thứ hai, giờ nào khắc nào hoàng đế cũng phải đề phòng phiên vương có dã tâm, đề phòng bọn họ cấu kết với đại thần trong triều. Đương nhiên, phiên vương cũng phải từng giờ từng khắc đề phòng hoàng đế, có dã tâm cũng phải đề phòng, không có dã tâm cũng phải đề phòng, bởi vì có dã tâm hay không có dã tâm không phải do tự mình định đoạt, mà là hoàng đế có tin tưởng mình hay không. Sử sách ghi lại không ít những ví dụ khi sự trung thành của phiên vương bị hoàng đế nghi ngờ, sẽ bị sát hại hoặc bức phản.”

Một đạo chiếu thư lại chứa đựng nhiều thứ như vậy sao?

Vân Ca buồn bực: “Chàng cảm thấy Lưu Hạ sẽ không tin tưởng chàng? Hần sẽ tìm lý do từ chối không tiếp thánh chỉ, không tới Trường An? Thậm chí bị chiếu thư này của chàng làm cho sợ tới mức có mưu tính khác?”

Lưu Phát Lăng gật đầu, “Không ai tin tưởng hoàng đế, hướng chỉ là ở vị trí của hần. Nhưng trong lúc này, hần cũng đành phải tin ta.”

“Chúng ta sẽ làm thế nào?”

Lưu Phát Lăng cười nói: “Những việc này không cần nàng quan tâm. Ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết. Việc nàng phải quan tâm chính là làm thế nào bồi dưỡng thân thể cho tốt.”

Lưu Phát Lăng không muốn bàn tới chính sự nữa, nói với Vân Ca về ngày hội Thượng Nguyên* sắp tới, trong cung và dân gian đều tổ chức lễ mừng, hỏi nàng thích đèn trông như thế nào.

*Thượng Nguyên: rằm tháng giêng.

Vân Ca đột nhiên nói: “Thiếp muốn ngày hội Thượng Nguyên xuất cung một chuyến, thứ nhất ngắm đèn, thứ hai. . . Thứ hai, nếu chàng không ngại, thiếp muốn đi gặp mặt Mạnh Giác một lần, cảm ơn ân cứu mạng của hần.”

“Ta chưa bao giờ để ý chuyện nàng gặp hần, chẳng qua chỉ có chút khấn trương.” tay của Lưu Phát Lăng xoa nhẹ bên tóc mai Vân Ca, ôn hòa nói: “Có người có tuệ nhãn giống ta đều nhận ra ngọc quý, hơn nữa đại khái là người thông minh quý trọng người thông minh*, huống chi hần còn là một người đáng kính trọng.”

*Câu này nguyên văn phiên âm Hán việt là “tinh tinh tích tinh tinh”, trích từ câu đầy đủ là: “Tinh tinh tích tinh tinh, hảo hán thức hảo hán” xuất hiện khá nhiều trong các tác phẩm văn học, có cả trong Thủy

Hử và Hồng Lôu Mộng, đại ý là: “Người thông minh quý trọng người thông minh, hảo hán nhận thức hảo hán”. Vì tớ thấy mình chuyển ngữ chưa đủ tầm hay như câu trên nên giải thích cụ thể.

Vân Ca bị lời nói của Lưu Phát Lăng khiến cho ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu, trong lòng có cả vui mừng, chua xót đan xen. Lăng ca ca coi nàng như bảo bối, nâng niu trân trọng còn thấy không đủ, nên tưởng là người khác cũng giống chàng. Nhưng Mạnh Giác chưa từng xem nàng như trân châu ngọc quý gì cả, nhiều lắm là có thể được hần ưu ái coi là một trong rất nhiều viên ngọc mà thôi.

Lưu Phát Lăng nói: “Vân Ca, Mạnh Giác là một người khôn khéo, khi nói chuyện cùng hần, nên giữ lại một chút ở trong lòng. Việc nhường lại hoàng vị, sự việc trọng đại, một ngày chưa có quyết định cuối cùng, một chút ẩn ý cũng không thể để lộ, nếu không hoạ từ trong nhà sẽ dẫn tới hậu họa vô cùng.”

Vân Ca gật đầu, “Thiếp hiểu rồi.”

Cục diện hiện tại là một sự cân đối vi diệu, có lẽ chỉ cần sức nặng của một giọt nước là có thể phá vỡ, hướng chi ngôi vị hoàng đế này nắm sức mạnh của muôn dân trăm họ trong tay.

Không nói tới thần tử triều đình, chỉ nói tới Lưu Hạ và Lưu Bệnh Dĩ, bọn họ hiện tại cũng đang toan tính như hần đoán, mới có thể một người làm một phiên vương hồ đồ, một người muốn tận tâm phụ tá hoàng thượng, toan tính một ngày kia khôi phục lại thanh danh tông thất. Nếu một khi biết được có cơ hội danh chính ngôn thuận giành được đế vị, bọn họ còn có thể yên lặng hay sao? Có lẽ tranh đấu lẫn nhau còn kịch liệt hơn so với hoàng tử đoạt vị.

Nếu cuối cùng chuyện đó xảy ra trong thành Trường An, có lẽ sẽ trở thành một đoạn đường khó đi nhất trong cuộc đời rất nhiều người.

Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca, “Vân Ca, không bằng nàng về nhà trước, chờ sau khi mọi sự ổn định, ta tới tìm nàng.”

Vân Ca nhú mày trừng mắt, “Dù chàng muốn hay không muốn, thiếp cũng sẽ sống ở chỗ này!”

Lưu Phát Lăng kiên nhẫn giải thích: “Không phải là ta không muốn nàng ở cùng ta, nhưng chỉ sợ về sau phong ba nổi lên. . .”

Vân Ca cong môi, “Lăng ca ca, lần đầu tiên chúng ta ly biệt, mất bao nhiêu năm mới gặp lại? Thiếp không muốn đếm những ngày chờ đợi nữa, mặc kệ là phong ba hay thủy ba, dù sao thiếp cũng không muốn phải xa cách. Chàng nếu dám đuổi thiếp đi, thiếp nhất định sẽ không để ý tới chàng!”

Lưu Phát Lăng trầm mặc.

Vân Ca kéo cánh tay hần lắc tới lắc lui, mím môi, vẻ mặt đáng thương, trong đôi mắt đen láy đều là ngoan cố.

Lưu Phát Lăng thở dài, “Nàng sao mà vẫn cứng đầu như vậy? Nàng còn đang bị thương, đừng có cử động nhiều thế, ta đồng ý với nàng.”

Vân Ca trở mặt nhanh như lật sách, tức thì đã vui vẻ ra mặt, “May mà bây giờ chàng đối với thiếp tốt hơn một chút so với lúc nhỏ, nếu không thì thiếp thật đáng thương.”

“Chỉ tốt hơn một chút?” Lưu Phát Lăng vẻ mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt hỏi.

Vân Ca hì hì cười tiến đến trước mắt hần, “Đây là khách lệ chàng phải tiếp tục cố gắng, để chứng minh Lưu Phát Lăng đối tốt với Vân Ca xinh đẹp, khả ái lại thông minh, trên đường đi còn có rất nhiều, rất nhiều cơ hội mà. Chàng mỗi ngày đều phải đối tốt với thiếp hơn ngày hôm trước một chút, mỗi ngày đều phải giấu lại ngày hôm qua có chỗ nào tốt, chỗ nào không tốt hay không, có làm cho Vân Ca đáng yêu vui vẻ hay không? Mỗi ngày. . .”

Lưu Phát Lăng không nói lời nào, cầm lấy thánh chỉ, xoay người tự rời đi, để lại Vân Ca đang gọi lớn, “Này, thiếp còn chưa nói hết mà!”

30. Q.2 - Chương 12: Hội Hoa Đăng Tết Thượng Nguyên

Vân Ca bị thương so với Hứa Bình Quân nhẹ hơn rất nhiều, hơn nữa tâm tình vui vẻ, lại được Trương thái y toàn lực săn sóc, thương thể bình phục thật sự nhanh, tới tết Thượng Nguyên, đã có thể xuống giường đi lại.

Tới ngày Thượng Nguyên(1), ban ngày Lưu Phát Lăng phải tế tự bái thần. Do được chưởng quản* phân chia thành tam nguyên: Thượng, Trung, Hạ, ứng với tam quan: Thiên quan, Địa quan, Thủy quan, dân gian thường thắp hoa đăng để cung chúc Thiên quan vui mừng hoan hỉ, cho nên khi mặt trời lặn, Lưu Phát Lăng vẫn còn ở trên thành lầu châm những ngọn đèn đầu tiên cho tết Thượng Nguyên.

*Chưởng quản là một chức quan.

Chờ khi hoàng đế châm những ngọn đèn đầu tiên xong, ngàn gia vạn hộ trong dân gian bách tính đều nhộn nhịp thắp đèn mà mình đã sớm chuẩn bị tốt, khẩn cầu Thiên quan cả năm đều hân hoan vui vẻ.

Vân Ca dưới sự bảo vệ của Thất Hỉ, Mạt Trà, thừa dịp mọi người tề tụ dưới thành lầu, lặng lẽ xuất cung. Dọc đường đi, những ngọn đèn theo thứ tự được thắp lên, khắp nơi đều là đèn hoa rực rỡ, ánh chiếu bốn phía khiến cho thiên địa giống như được tạo thành từ lưu ly bảy màu.

Vân Ca ở trong cung chịu gò bó khá lâu, nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, thật sự trong lòng như thấy ngựa khó gãi, tự mình tìm lấy một cái cớ, dù sao việc cần làm cấp bách tới mấy cũng phải mất hồi lâu chứ không thể nhất thời mà xong được, chơi đùa ngắm nhìn xong rồi thực hiện cũng giống nhau. Tức thì nàng gõ gõ vào thành xe ngựa, lệnh cho Phú Dụ dừng xe, cười nói: “Không trách tứ di ngưỡng mộ thêm muốn Trung Nguyên, cảnh tượng Thiên triều như vậy, ai lại không thêm muốn chứ?”

Mạt Trà thấy Vân Ca muốn xuống xe ngựa, do dự nói: “Tiểu thư, bên ngoài đông người phức tạp, chúng ta vẫn nên ở trên xe ngắm nhìn là được rồi.”

Vân Ca không để ý tới Mạt Trà, được Phú Dụ đỡ, bước xuống xe ngựa. Mạt Trà đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Thất Hỉ. Bởi vì trước đó Vu An đã phân phó tất cả đều nghe lệnh của Vân Ca, cho nên Thất Hỉ gật nhẹ đầu, ý bảo mọi thứ đều nghe theo tâm ý của Vân Ca.

Vì lần này xuất cung, bọn họ đã suy nghĩ vô số biện pháp, vừa không được dẫn theo quá nhiều người khiến cho người khác chú ý, vừa phải bảo đảm an toàn của Vân Ca, vốn tưởng rằng có chuyện gì trọng đại, nhưng nhìn thấy dáng vẻ vô cùng hưng phấn thưởng thức cảnh vật của Vân Ca, thì thật sự không giống là đi làm chuyện gì quan trọng.

Thất Hỉ, Phú Dụ đi phía trước ngăn chặn đám đông giúp Vân Ca, Mạt Trà, Lục Thuận ở phía sau bảo vệ Vân Ca, năm người dọc theo phố dài, vừa đi vừa nhìn ngắm đèn hoa.

Bao nhiêu tài tử giai nhân trong Thành Trường An, cùng với những người đặc biệt có nhã thú làm đèn, tết Thượng Nguyên đã không đơn giản chỉ là ngày tế bái Thiên quan. Trên đèn có vẽ tranh, hoặc có chữ viết. Cũng có vài ba người là bạn thâm giao, đem treo những chiếc đèn mình đã làm ra, mời người khác luận bình xem đẹp xấu thế nào, người thắng thì cười to, người thua mời rượu, giữa thắng thua rất phong lưu lỗi lạc, thường thường được mọi người truyền xướng thành giai thoại dí dỏm. Còn có tài nữ đem thơ, câu đối viết lên trên đèn, nếu có người đáp được câu thơ sau, hoặc đoán ra câu đối, sẽ giành được những đồ thủ công mà tài nữ tự tay may thêu. Phần thưởng không hề quý báu, nhưng lại vô cùng đặc biệt, khiến ột đám đông thiếu niên công tử chen lấn tranh giành đoán.

Vân Ca vừa nhìn vừa cười, “Cái này và đua ngựa theo đuổi cô nương, hát tình ca trên thảo nguyên cũng không khác biệt lắm, chẳng qua người Trung Nguyên có kín đáo hơn một chút.”

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ đứng dưới thành lầu, chen chúc cùng với dân chúng muốn nhìn thấy Lưu Phát Lăng thắp đèn. Vốn tưởng rằng đêm nay náo nhiệt, với tính cách của Vân Ca, thế nào nàng cũng tới xem một lát, nhưng nhìn những cung nữ đứng trên thành lầu, không hề có nàng.

Không biết bệnh của nàng như thế nào rồi, theo lý thuyết hẳn là đã có thể xuống giường đi lại được. Cả thành ồn ào, chút hứng thú của Mạnh Giác đã rơi rụng hết, muốn hỏi phủ. Lưu Bệnh Dĩ đoán được tâm tư

của Mạnh Giác, trong lòng hắn cũng có chút trống vắng khó phân biệt được rõ ràng, cho nên hai người mặc dù sống vai sánh bước đi, nhưng không ai muốn nói chuyện.

Trong tiếng người huyên náo, Lưu Bệnh Dĩ đột nhiên hỏi: “Mạnh Giác, Bình Quân có nói cho người biết Vân Ca nói rằng nàng chỉ đồng ý với hoàng. . . công tử ở lại nơi này một năm thôi không?”

Mạnh Giác nhẹ gật đầu.

Lưu Bệnh Dĩ cười chấp tay: “Chúc mừng người!”

Sắc mặt Mạnh Giác lại không có gì là đặc biệt vui mừng, khóe môi vẫn là nụ cười thản nhiên như trước. Khi Lưu Bệnh Dĩ nhìn thấy Hoắc Thành Quân một thân một mình trong đám người, có vài phần kỳ lạ, vài phần buồn cười. Giữa biển người tấp nập đi lại, có một người không hề để ý, người đi cùng nàng chắc là đã đi nơi khác, bọn họ đúng là oan gia ngõ hẹp, đối diện tương ngộ.

Hoắc Thành Quân mặc một bộ váy màu xanh bằng vải thô, mái tóc đen được búi một kiểu đơn giản nhưng không hề kém phần quyến rũ, là búi tóc điệp thủy, trên búi tóc có cài một chiếc trâm bằng gỗ mịn, vô cùng đơn giản mộc mạc, giống như vô số cô gái đang đi lại trên đường tối nay. Chẳng qua là các nàng tay trong tay cùng với bạn gái của mình, vừa nói vừa cười xem náo nhiệt, ngắm hoa đăng, mà Hoắc Thành Quân lại một thân một mình, lặng lẽ đi trong đám người.

Tối nay, có lẽ là một tết Thượng Nguyên cuối cùng nàng được trải qua ở dân gian, từ nay về sau, cả đời nàng sẽ phải trải qua trong những cung điện trùng điệp trong Vị Ương Cung.

Nàng cố ý tránh nha hoàn, một mình lén chạy ra ngoài, nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc là muốn thấy cái gì, là đang nghĩ tới điều gì. Nàng chỉ đi lại giữa đám người, thậm chí trong đầu căn bản không hề suy nghĩ, chỉ bước đi.

Nhưng khi nàng ngăn cách bởi vô số đèn đuốc trên đường, bởi bóng người trùng trùng điệp điệp, nhìn thấy bóng dáng nhanh nhẹn kia, nàng đột nhiên hiểu được thứ mình muốn thấy là gì.

Trong lòng đau khổ, khiến cho nàng nửa bước cũng không thể di chuyển. Hóa ra cuối cùng bản thân mình vẫn không thể nào quên hẳn, hóa ra thứ mình tìm kiếm lại chính là hắn. Hóa ra chính mình nhìn như tiện tay lấy chiếc váy màu xanh, chỉ là bởi vì biết hắn yêu thích màu xanh.

Trâm gỗ váy thô, hóa ra chính là một giấc mộng đã qua khiến tâm trạng thẫn thờ.

Lưu Bệnh Dĩ thấy Hoắc Thành Quân ngây ngốc đứng giữa đám người, kinh ngạc nhìn Mạnh Giác. Người đi đi lại lại bên người nàng, có khi đụng vào nàng, nhưng dường như nàng không hề nhận ra. Ánh mắt Mạnh Giác không tập trung lướt nhìn các loại quỳên đăng* bên cạnh, chậm chạp không nhìn tới Hoắc Thành Quân.

*Quỳên đăng: đèn có lớp vỏ ngoài bằng lụa.

Lưu Bệnh Dĩ nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, cánh tay huých huých Mạnh Giác, ý bảo Mạnh Giác nhìn tới Hoắc Thành Quân.

Mạnh Giác nhìn thấy Hoắc Thành Quân, bước chân ngừng lại. Lưu Bệnh Dĩ thấp giọng nói: “Nàng đã nhìn người nửa ngày rồi, nhân dịp lễ hội thế này, qua đó nói vài lời đi! Ít nhất cũng thăm hỏi xem có khỏe không.”

Mạnh Giác thở dài một tiếng khó mà nghe rõ được, đi tới chỗ Hoắc Thành Quân, “Nàng tới ngắm đèn sao?”

Hoắc Thành Quân gật gù đầu, “Chàng cũng tới ngắm đèn?”

Lưu Bệnh Dĩ không nói gì nhìn trời, một câu hỏi vô nghĩa, một câu trả lời cũng vô nghĩa, hai người thông minh đều thành kẻ ngốc cả rồi sao, may mắn cả đời này của hắn không có “Phúc phận” hưởng thụ “ái muội” như thế, không cần làm kẻ ngốc.

Hỏi han vài câu xong, không khí có phần lúng túng, Mạnh Giác không nói lời nào, Hoắc Thành Quân cũng không nói một câu, Lưu Bệnh Dĩ im lặng nhìn Mạnh Giác, lại nhìn Hoắc Thành Quân.

Ba người bọn họ:

Mạnh Giác phong độ thần thái tự nhiên, Lưu Bệnh Dĩ khí vũ hiên ngang, Hoắc Thành Quân mặc dù tâm gồ vảy thô, lại khó giấu quốc sắc thiên hương, ba người đứng ở bên đường, làm cho người qua lại đều quay đầu lại nhìn.

Mạnh Giác chấp tay thi lễ với Hoắc Thành Quân, muốn cáo từ. Hoắc Thành Quân biết rõ lần này có lẽ là lần cuối cùng mình được ở chung một chỗ với Mạnh Giác, trong lòng bi thương, muốn nói chuyện, nhưng môi chỉ khẽ mấp máy, lại cúi đầu.

Lưu Bệnh Dĩ cản Mạnh Giác, mở miệng trước nói: “Nếu đã tình cờ gặp nhau, không bằng cùng nhau đi dạo phố ngắm đèn đi!”

Hoắc Thành Quân lặng lẽ gật đầu, Mạnh Giác trừng mắt nhìn Lưu Bệnh Dĩ, không nói tiếng nào. Lưu Bệnh Dĩ cười ha hả, “Hoắc tiểu thư, mời.”

Ba người có quan hệ phức tạp bắt đầu cùng nhau đi ngắm đèn. Mặc dù nhiều người, nhưng lúc này giữa họ tiếng chuyện trò còn ít hơn trước. Lưu Bệnh Dĩ trong lúc vô ý và hữu ý, thả chậm bước chân, để cho Hoắc Thành Quân và Mạnh Giác sóng vai bước đi, còn bản thân mình thì chỉ ngắm đèn kiêm ngắm người đi lại trên đường.

Hoắc Thành Quân vốn đi ở ngoài cùng, trong biển người tấp nập, có khi sẽ bị người khác đụng phải. Mạnh Giác bắt lưu dấu vết di chuyển đổi vị trí cho nàng, chắn lại đám đông bên ngoài cho nàng. Các loại đèn, kiểu dáng rất đa dạng. Đèn lớn cao khoảng chiều ột người, đèn nhỏ thì chỉ chừng nắm tay. Có đèn dùng tới lụa tốt làm thành, có đèn thì làm bằng da dê. Hoắc Thành Quân tâm trạng hoảng hốt, vẫn chưa thực sự để ý tới những chiếc đèn bên cạnh hay trên đỉnh đầu mình. Có đèn treo thực sự thấp, nàng sẽ xoay người tránh rồi đi qua, có đèn thò ra giữa đường, nàng quên không tránh, khoảnh khắc nàng sắp đụng vào đèn, Mạnh Giác luôn luôn đưa tay chặn trước chiếc đèn đó, hoặc nhẹ nhàng kéo nàng sang một bên.

Trái tim của hắn so với sắt lạnh còn cứng rắn, lạnh lẽo hơn, nhưng hành động của hắn lại luôn ôn hòa sẵn sốc như vậy. Hoắc Thành Quân bỗng nhiên muốn hét lớn, lại muốn khóc lớn, hỏi hắn vì sao? Vì sao?

Nàng có nhiều lắm những câu “Vì sao” muốn hỏi hắn, chỉ là hỏi rồi sẽ như thế nào? Tối nay sau khi chia tay, nàng sẽ trở thành một người khác, nếu hắn là kẻ địch của Hoắc thị, như vậy cũng là kẻ địch của nàng.

Hỏi rồi thì sẽ thế nào?

Tối nay là lần cuối cùng!

Quên đi quá khứ, không nghĩ tới tương lai, tối nay sống thực một lần, coi như là lần đầu tiên nàng gặp hắn, tất cả ân oán đều không có, giữa hai người chỉ có tốt đẹp, chỉ có khát khao.

Hoắc Thành Quân cười chỉ vào một chiếc đèn hình tròn trên đỉnh đầu, “Mạnh Giác, đèn này gọi là gì?”

Mạnh Giác đưa mắt nhìn, “Ngọc sách tiểu cầu đăng.”

“Còn cái giống cổng chào kia thì sao?”

“Thiên vương đăng.”

“Vậy cái giống tú cầu kia? Là tú cầu đăng?”

“Nó tuy rằng giống với tú cầu, nhưng nàng nhìn xem mỗi một hoa văn trên đèn đều giống như vân trên mai rùa, dân gian gọi đó là quy văn đăng, tượng trưng cho trường thọ. Tết Thượng Nguyên năm Tiên đế sáu mươi tuổi, có người dâng lên Tiên đế một chiếc quy văn đăng rất lớn, trong thân đèn có thể đặt một trăm lễ tám ngọn đèn nhỏ, sau khi thắp lên, chiếu sáng cả chu vi mười dặm quanh đó.”

“Lại có đèn thư thế sao? Không biết chiếc đèn lớn nhất tối nay lớn tới bao nhiêu?”

.....

Cử chỉ của Hoắc Thành Quân giống hệt một thiếu nữ ngây thơ, đi bên cạnh người trong lòng mình, dạo chơi trong hội hoa đăng tựa như đang ở trong một giấc mộng đẹp, nhưng dưới nụ cười yêu kiều, những câu nói đùa của nàng lại là tâm trạng thấp thỏm không yên của một thiếu nữ.

Tất cả mọi người qua đường đều nhìn bọn họ với một ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Thực là một đôi thần tiên quần quít. Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, Hoắc Thành Quân cảm thấy dường như hết thảy đều là sự thật, người này thực tâm thật lòng đi bên cạnh nàng, tiếng nói ôn nhu của hắn chân thật vang lên bên tai nàng, thỉnh thoảng hắn sẽ vì lời bình phẩm đèn của nàng, hiểu ý câu nói đùa của nàng mà mỉm cười.

Ông trời đối với nàng không hề nhân từ, nhưng không ngờ lại khăng khái ban buổi tối hôm nay cho nàng. Ít nhất, tối nay, là thuộc về nàng.

“Mạnh Giác, chàng xem...” Hoắc Thành Quân nghiêng đầu nói cười với Mạnh Giác, lại phát hiện Mạnh Giác đứng yên một chỗ, ngóng nhìn phía đằng xa. Hoắc Thành Quân theo tầm mắt Mạnh Giác nhìn về phía trước, nét mặt tươi cười của nàng tức thì tan biến.

Giữa hai tòa vọng lâu có buộc mấy sợi dây thừng to màu đen, trên mỗi sợi dây thừng có treo từng chuỗi từng chuỗi đèn lồng, mỗi chuỗi đèn lồng có hơn hai mươi chiếc đèn được làm bằng lụa trắng. Do dây thừng cùng màu với đêm tối, cho nên nếu nhìn không kỹ, rất khó phát hiện.

Xa xa nhìn lại, giữa màu đen của màn đêm, vô số bảo đăng như đang lơ lửng giữa hư không phát sáng rực rỡ, tựa như một thác thủy tinh từ trên cửu thiên đổ xuống. Trước thác thủy tinh, một cô gái mặc một bộ váy màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo choàng lông cáo màu trắng, trong tay đang giơ một chiếc đèn lồng bát giác, hơi ngửa đầu, cẩn thận ngắm nhìn.

Chẳng những tướng mạo tương tự nàng, mà ngay cả màu sắc y phục cũng tương tự nàng.

Trong phút chốc, tâm tư Hoắc Thành Quân bỗng nhiên sáng tỏ, nhìn chằm chằm vào trang phục màu xanh trên người Vân Ca, đau đớn vô cùng nhưng lại mỉm cười.

Tối nay, hóa ra cũng giống như vô số ngày trước kia, cũng chỉ là ông trời đùa giỡn với nàng. Ông trời ban cho nàng một khởi đầu thật đẹp, tiếp đó sẽ cho nàng một kết thúc tàn khốc nhất.

Tối nay, chẳng hề thuộc về nàng.

Vân Ca thật sự thích chiếc đèn lồng trong tay, nhưng vô luận Thất Hỉ đưa ra bao nhiêu tiền, thư sinh trẻ tuổi làm đèn lồng cũng không chịu bán, chỉ nói nếu bọn họ đoán trúng câu đố, đèn lồng sẽ tặng không, nếu đoán không trúng, nghìn vàng cũng không bán.

Mạt Trà và Phú Dụ, một người sấm vai mặt đỏ, một người sấm vai mặt trắng*, thuyết phục một hồi lâu, vị thư sinh đó chỉ mỉm cười lắc đầu.

*Trong kinh kịch, mặt đỏ đại diện cho chính diện, mặt trắng đại diện cho vai phản diện. Ở đây ý nói hai người này đã sử dụng đủ mọi “thủ đoạn” thuyết phục mà không thành.

Vân Ca giải câu đố không giỏi lắm, đoán thử hai lần, cũng không đoán trúng lần nào, nàng lại không thích loại chuyện hao tổn trí não thế này, đành phải bất đắc dĩ bỏ qua.

Đèn lồng đành đưa trả lại cho thư sinh, nàng xoay người muốn đi tiếp, nhưng khoảnh khắc quay đầu lại, bước chân của nàng ngừng lại trên mặt đất.

Bỗng nhiên quay đầu:

Cổ nhân, chuyện cũ, quá khứ, cuối cùng đều giống như một ngọn đèn tàn lụi.

Dưới hoa đăng, trong biển người.

Mạnh Giác và Hoắc Thành Quân đứng sánh vai, tựa như một đôi thần tiên quần quít.

Vân Ca chăm chú nhìn bọn họ một lát, ý cười thản nhiên như có như không hé nở bên môi. Nói một cách công bằng, Mạnh Giác và Hoắc Thành Quân thật sự là một đôi trời sinh.

Mạnh Giác xuyên qua dòng người đi lại trên đường bước tới, bước chân vội vàng. Hoắc Thành Quân cũng không biết tại sao mình lại đi theo phía sau Mạnh Giác. Lưu Bệnh Dĩ vừa gạt đám đông ra bước tới, vừa thì thào nói: “Quả nhiên là Thiên quan cũng đi nghỉ tết rồi.”

Mạnh Giác vốn tưởng rằng Vân Ca vừa thấy hắn, sẽ xoay người bước đi, nhưng không ngờ Vân Ca mỉm cười đứng yên, giống như đang chờ hắn đến. Vội vàng nôn nóng đi đến trước mặt Vân Ca, nhưng hắn lại có chút ghen lời, cũng không biết nói nên nói gì bây giờ.

Vân Ca mỉm cười hỏi: “Mọi người cũng đi ngắm đèn sao?”

Lưu Bệnh Dĩ cúi đầu, cười phụt ra một tiếng. Vân Ca khó hiểu liếc hắn một cái.

Mạnh Giác nói với Vân Ca: “Ta cùng Bệnh Dĩ tới đây ngắm đèn, trên đường tình cờ gặp Hoắc tiểu thư.”

Mặt Hoắc Thành Quân tối sầm lại, cúi đầu, Vân Ca lại dường như không nghe thấy gì hết, chỉ hỏi Lưu Bệnh Dĩ: “Đại ca, vết thương của tỷ tỷ hồi phục tới đâu rồi?”

Ngại có Hoắc Thành Quân, Lưu Bệnh Dĩ không muốn nói thêm về chuyện này, nhẹ gật đầu nói qua loa, “Tốt lắm.”

Mạnh Giác mắt thấy Vân Ca vừa rồi rất muốn có chiếc đèn lồng đó, “Thấy nàng thực sự thích, tại sao lại từ bỏ?”

Vân Ca chỉ vào câu đố trên đèn, cười bất lực. Đột nhiên nàng nhớ tới, cả ba người này đều rất thích động não, đấu trí. Nàng đi đến bên cạnh Lưu Bệnh Dĩ, cười nói: “Một người chỉ cần đoán trúng ba câu đố đèn là có thể nhận được chiếc đèn lồng kia. Đại ca, huynh đoán giúp muội, có được không?”

Lưu Bệnh Dĩ đưa mắt nhìn Mạnh Giác, mặc dù thấy hắn không hề không vui, nhưng cũng không muốn trực tiếp đồng ý với Vân Ca, ậm ừ hai tiếng rồi nói:

“Mọi người cùng nhau đến xem đi!”

Hoắc Thành Quân thuận tay quăng mấy đồng tiền vào chiếc bình gốm đặt trên chiếc bàn dài để thư sinh rút ra một câu đố đưa cho nàng đoán. Một tay nhận lấy thẻ tre, nàng vừa cười vừa hỏi Vân Ca: “Người làm cách nào để xuất cung? Hoàng. . . công tử không tới ngắm đèn cùng với người sao? Hoàng công tử tài trí hơn người, dù cho người có muốn mười chiếc đèn lồng, cũng có thể lấy tùy thích.”

Với thân phận Vân Ca quả thực không thể dễ dàng xuất cung, nói mình tự ý ra ngoài, là thừa nhận mình sai, nói Lưu Phát Lăng biết, cũng không thỏa đáng, cho nên Vân Ca chỉ duy trì nụ cười trên mặt, không lập tức trả lời Hoắc Thành Quân.

Từ lúc nhìn thấy Hoắc Thành Quân xuất hiện, Phú Dụ đã toàn tâm đề phòng, vội trả lời: “Vu tổng quản không hài lòng lắm đối với hoa đăng năm nay trong cung chọn mua, cho nên lệnh cho chúng nô tài đến xem kiểu dáng trong dân gian. Chúng nô tài không biết chữ, cũng không hiểu biết về tranh họa, cho nên Vu tổng quản đặc biệt cho phép Vân cô nương xuất cung, xem xét những kiểu dáng đẹp, trước hết ghi nhớ, để tết Thượng Nguyên sang năm có thể sai người phỏng theo.”

Oán giận trong lòng Hoắc Thành Quân vốn không thể phát ra, vậy mà Phú Dụ lại chạm phải cơn giận dữ của nàng, nàng cười lạnh hỏi hắn, “Ta hỏi người được phép trả lời sao? Tranh nói, chen vào nói cũng là Vu tổng quản phân phó sao?”

Phú Dụ lập tức khom người tạ tội, “Nô tài biết sai.”

Hoắc Thành Quân hừ lạnh, “Chỉ là đã biết sao?”

Phú Dụ nhấc tay phải tự mình một cái tát, Vân Ca cười chặn tay Phú Dụ lại, “Nô tài chen vào nói trong lúc chủ tử nói chuyện mới gọi là ‘tranh nói, chen vào nói’. Ta cũng chỉ là nô tỳ, tại sao lại nói là ‘tranh nói, chen vào nói’? Câu hỏi của tiểu thư, khi nô tỳ chưa kịp hồi đáp tiểu thư, Phú Dụ sợ tiểu thư chờ lâu hiểu lầm, mới vội vàng đáp lời tiểu thư, hẳn đáp lời thực sự không có sai, sai chính là nô tỳ, xin tiểu thư trách phạt.”

Hoắc Thành Quân nuốt phải một cái nhuyễn đình của Vân Ca, hít một hơi thật sâu áp chế tức giận trong lồng ngực, cười yêu kiều nói: “Vân tiểu thư cũng thật biết nói chuyện. Nghe nói hoàng công tử đã nghỉ ngơi trên giường của người, ta dù cho có ăn tìm gấu gan báo cũng không dám trách phạt người mà!”

Mạnh Giác đang nhắc bút viết lời giải câu đố đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vân Ca, trong hai tròng mắt đen như mực có sóng lớn cuộn cuộn.

Lưu Bệnh Dĩ vội hét lớn một tiếng, “Câu đố này ta đã đoán ra! ‘Giang sơn vạn dân vi quý, triều đình bách quan vi khinh*.’ Chính là hai chữ này?”

*Nghĩa là: Đối với vạn dân trong nước thì coi trọng, bách quan triều đình thì coi nhẹ. Mọi người đừng hỏi tở, câu đố này tở không hiểu đáp án đâu.

Lưu Bệnh Dĩ lấy ra bút lông trên bàn, trên thẻ trúc viết hai chữ “Đại” và “Tiểu”, đưa cho thư sinh ra câu đố, thư sinh cười nói: “Chúc mừng công tử, đã đoán đúng. Có thể lấy một chiếc đèn bí ngô. Nếu có thể đoán đúng được hết hai câu đố, có thể lấy đèn hoa sen, nếu đoán đúng ba câu là có thể lấy được giải nhất của buổi tối hôm nay.” Thư sinh chỉ vào chiếc đèn lồng vừa rồi Vân Ca đã xem.

Lưu Bệnh Dĩ ha hả cười hỏi: “Mọi người không chúc mừng ta hay sao?”, nhưng không ai để ý tới hắn.

Mạnh Giác vẫn nhìn chăm chăm vào Vân Ca.

Vân Ca mặc dù tức giận khi nghe Hoắc Thành Quân nói, nhưng còn bị Mạnh Giác làm cho bực mình hơn, bất mãn trừng mắt nhìn lại hắn. Không nói tới trước đó lời Hoắc Thành Quân nói xằng nói bậy là đáng tin hay không đáng tin, cho dù đó là sự thật, thì có làm sao? Người dựa vào cái gì mà nhìn ta như vậy, làm như ta đã làm sai chuyện gì! Bản thân người thì như thế nào?

Lưu Bệnh Dĩ thấy Hoắc Thành Quân cười mỉa chuẩn bị cất lời, vội hỏi: “Hoắc tiểu thư, câu đố của cô có manh mối gì không?”

Hoắc Thành Quân lúc này mới nhớ tới trong tay còn cầm một câu đố, cười cầm lấy thẻ trúc, cùng xem với Lưu Bệnh Dĩ.

“Tư quân dĩ biệt nhị thập tái*.”

*Nhớ nhưng chàng đã hai mươi năm.

Câu đố này cũng không khó, Lưu Bệnh Dĩ lập tức đoán được, cười nói: “Cái này là câu đố đồng âm*.”

*Nguyên văn là từ hài âm, chỉ âm đọc gần giống hoặc giống nhau.

Hoắc Thành Quân cũng đã nghĩ đến, sắc mặt tối sầm lại, nhìn về phía Mạnh Giác, nhưng làm sao trong mắt Mạnh Giác có nàng?

“Hai mươi” () viết kép thành “Nhập*” () đúng là phát âm giống từ “Niệm”(nhớ nhưng), nhớ nhưng hai mươi năm, ngụ ý là không quên.

*Từ nhập cũng có nghĩa là hai mươi, chỉ là cách viết khác, chắc là viết tắt cho đơn giản.

Lưu Bệnh Dĩ nhắc bút viết ra đáp án: “Niệm niệm bất vong.” (Nhớ mãi không quên.) đưa cho thư sinh.

Lưu Bệnh Dĩ khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Đã thương dịch thù một phần, tự làm tổn thương mình ba phần, hà tất gì phải chuốc khổ như vậy?”

Hoắc Thành Quân trước giờ không có tỷ muội thân thiết, cũng không có bằng hữu tốt, tất cả tâm sự của mình đều chỉ giữ lại trong lòng, chưa từng có người nào thực sự quan tâm tới nàng đau thương hay khổ sở. Trong lời nói của Lưu Bệnh Dĩ nửa mang thương xót, nửa mang khuyên nhủ, đọng trúng vào nỗi đau của Hoắc Thành Quân, không cam lòng trong mắt nàng dần dần hóa thành bi thương.

Mạnh Giác nửa nắm nửa kéo cổ tay Vân Ca, ép buộc Vân Ca đi theo hắn.

Lưu Bệnh Dĩ thấy hai người bọn họ rời đi, trái lại thở phào nhẹ nhõm, bằng không Hoắc Thành Quân và Vân Ca đi chung với nhau, kẹp giữa lại là Mạnh Giác, còn không biết xảy ra nhiều loạn thế nào.

Hoa đăng sáng như ban ngày, dòng người như thủy triều, tiếng nói cười vui vẻ không dứt. Hoắc Thành Quân lại chỉ cảm thấy những náo nhiệt đó càng khiến ình thêm cô đơn, chưa cáo từ với Lưu Bệnh Dĩ, đã tự mình rời đi.

Thư sinh kêu lên: “Các người dễ dàng đoán trúng cả hai câu đố, không muốn đoán thêm một câu nữa sao?”

Hoắc Thành Quân lạnh lùng đưa mắt nhìn chiếc đèn lồng Vân Ca thích, cất bước rời đi. Thư sinh cầm thẻ trúc Mạnh Giác mới viết được một nửa, vội vàng la lên: “Câu đố này, ba năm trước ta đã đem ra cho người

ta đoán, đoán tới năm nay, đều vẫn chưa có ai đoán trúng. Ta thấy vị công tử này thông minh nhanh trí, chẳng lẽ không muốn thử một lần sao?”

Lưu Bệnh Dĩ gọi Hoắc Thành Quân lại, “Hoắc tiểu thư, nếu đã đến đây, không ngại thì tận hứng du ngoạn một lần, dù sao mỗi năm chỉ có một lần. Nếu không chê, có thể để cho tại hạ giải đoán lấy đèn cho tiểu thư chơi?”

Hoắc Thành Quân im lặng đứng một lát, gật gật đầu: “Người nói rất đúng, vậy cũng được.”, nàng lấy lại tinh thần, cười hỏi thư sinh, “Câu đố này của người thực sự đã đem ra đố ba năm?”

Thư sinh vẻ mặt kiêu ngạo, tự đắc nói: “Đương nhiên!”

Lưu Bệnh Dĩ cười nói: “Chúng ta không cần cái đèn lồng này của người, nhưng người còn có đèn khác chứ? Nếu có thứ vị tiểu thư này thích, ta sẽ giải câu đố của người, nếu không có, chúng ta chỉ có thể đi nhà khác.”

Thư sinh nhìn chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu, không biết đèn này có chỗ nào không tốt. Suy nghĩ một lát, hần ngồi xổm người xuống, tìm kiếm trong một đồng rương hòm.

Hoắc Thành Quân nghe được lời của Lưu Bệnh Dĩ, không khỏi nghiêng đầu đưa mắt nhìn kỹ Lưu Bệnh Dĩ.

Hần hiện tại sớm không còn là hạng người chơi bởi lâu lổng nghèo túng ở Trường An, toàn thân không còn chút nào khí chất mộc mạc. Tóc được buộc bằng lam ngọc bảo quan, thân mặc hồ lam cẩm bào, chân mang giày hắc đoạn quan*. Bên hông lại không giống như quan viên bình thường đeo ngọc bội trang sức, mà đeo một thanh đoản kiếm, càng tỏ rõ tư thế oai hùng hiên ngang.

*Hắc đoạn quan là giày dành cho quan lại, có màu đen, may bằng vải đoạn.

Thư sinh bê một chiếc rương đi ra, nhẹ nhàng trân trọng mở ra, lấy ra một chiếc đèn lồng bát giác, thân đèn có những dải lụa buông xuống. Kiểu dáng chiếc đèn này giống hệt chiếc đèn Vân Ca thích lúc trước, nhưng chế tác có phần tinh xảo hơn. Khung đèn được dùng bạch trúc Lĩnh Nam hiếm thấy làm nên, tám mặt của thân đèn dùng bằng giao sa* làm thành, trên đó có thêu tám bức tranh, kể lại chuyện xưa Hằng Nga tới cung trăng. Cô gái trong bức tranh dáng điệu thướt tha, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Thần thái có vui, có sầu, có giận, có khóc, đều rất thật, cảm động lòng người, dù cho so với đồ thêu ngự dụng trong cung cũng không chút nào thua kém, ngược lại còn có thêm vài phần độc đáo.

*Băng giao sa: một loại lụa, như đã giải thích lần trước, tớ không tìm được thông tin về loại lụa này.

Hoắc Thành Quân vẫn là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, mặc dù tâm tư so với những cô gái cùng tuổi phức tạp hơn, nhưng yêu cái đẹp vốn là thiên tính của con người, nên làm sao mà không thích một chiếc đèn lồng đẹp tới như vậy? Huống chi đèn này so với chiếc đèn Vân Ca thích hơn hẳn một bậc.

Nàng xách chiếc đèn lên, càng nhìn càng thích, ngắm nghía một lúc lâu, mới hết sức không nỡ đưa trả lại cho thư sinh.

Lưu Bệnh Dĩ thấy thế, cười nói với thư sinh: “Đưa câu đố của người lại đây đi!”

Thư sinh mang một thẻ trúc qua, Lưu Bệnh Dĩ thấy trên mặt trước viết: “Ám hương tình* tuyết”(Hoa mai trong trời tuyết), trên mặt sau có viết “Đã nhất tự”(là một chữ). Hần tập trung suy nghĩ một lát, như hiểu như không, nhưng không thể khẳng định.

*Chữ tình ở đây chỉ bầu trời, đại khái là bầu trời trong xanh quang đãng sau mưa, hoặc sau khi tuyết rơi. Do đó phần chuyển ngữ câu đố này phía trên của tớ có phần không sát nghĩa cho lắm.

Hoắc Thành Quân suy tư một hồi, cảm thấy không có đầu mối, không muốn nghĩ thêm nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Lưu Bệnh Dĩ. Thư sinh thấy Lưu Bệnh Dĩ không giống như hai câu đố lúc trước, mở miệng là đoán ngay được, không khỏi vừa đắc ý vừa thất vọng.

Lưu Bệnh Dĩ xoay mặt trước của thẻ trúc lại, lại nhìn tới câu mà Mạnh Giác vừa rồi chưa viết xong trên thẻ trúc ở bên cạnh, “Ám hương lung. . .” (Hoa mai rơi...)

Thư sinh buồn bực nói: “Không biết thoát đầu vị công tử kia có ý tứ gì, đáp án này chỉ là một chữ mà thôi, mà tại sao hần dường như định viết một câu?”

Lưu Bệnh Dĩ trong lòng quả quyết đáp án, cũng hiểu được vì sao Mạnh Giác phải viết một câu, Mạnh đại công tử nhất định là có điểm bất mãn vị thư sinh này đối với Vân Ca cuồng ngạo làm khó dễ nàng, cho nên quyết định “Đáp lễ” hần vài phần cho biết tay, chế nhạo tài hoa mà hần tự lấy làm kiêu ngạo.

Lưu Bệnh Dĩ cười nhắc bút, vừa định viết tiếp câu của Mạnh Giác, nhưng bỗng nhiên trong lòng sinh ra vài phần không thoải mái và bực bội, suy tư trong phút chốc, bên cạnh chữ của Mạnh Giác, bắt đầu viết lại từ đầu, viết rằng: “Ám hương thâm thiển lung tình tuyết*.” Sau khi hần viết xong, ngừng lại, tự cười với mình, rồi chuyển thẻ trúc cho thư sinh, lập tức nhắc chiếc đèn lồng lên, hai tay đưa đến trước mặt Hoắc Thành Quân, khom người hành lễ nói:

“Tiểu thư xin vui lòng nhận cho.”

*Xin thứ lỗi, câu này tớ không có khả năng chuyển ngữ. Nghĩa của từ thâm thiển là nông sâu, thật sự là tớ bó tay á! Và tớ cũng chịu không hiểu mấy câu đố này để giải thích đâu.

Bên cạnh nam nữ vây quanh xem náo nhiệt đều cười lớn vỗ tay, bọn họ thấy Hoắc Thành Quân trầm gồ váy thô, Lưu Bệnh Dĩ ăn mặc như quý công tử, còn tưởng rằng lại là một đoạn giai thoại tết Nguyên Tiêu vô tình gặp được.

Từ nhỏ tới giờ Hoắc Thành Quân đã nhận được không ít lễ trọng, nhưng quà tặng như thế này lại là lần đầu tiên nhận được, nghe thấy mọi người cười cổ vũ “Nhận lấy, nhận lấy.” nàng chỉ cảm thấy có chút không tuân theo giáo đạo chốn khuê môn từ nhỏ tới giờ nàng được học, nhưng trong lòng chỉ có một cảm giác khác thường mới mẻ, nửa bực bội nửa xấu hổ, tha thướt khom người thi lễ với Lưu Bệnh Dĩ: “Đa tạ công tử”. Sau đó nàng đứng dậy, rồi đưa tay nhận chiếc đèn lồng.

Lưu Bệnh Dĩ hiểu ý cười, ngược lại Hoắc Thành Quân có chút ngượng ngùng, cầm đèn lồng, trong tiếng cười vang đầy thiện ý của mọi người, vội vàng gạt đám người đi tiếp. Lưu Bệnh Dĩ cũng vội vàng gạt đám người ra, đi theo Hoắc Thành Quân.

Thư sinh vẫn đang cầm thẻ trúc, thì thào tự nói, nhìn lại câu đố của mình: “Ám hương tình tuyết”, rồi lại xem xét đáp án Mạnh Giác vẫn chưa viết xong: “Ám hương lung. . . lung. . . Ám hương lung tình tuyết.” Cuối cùng nhìn câu trả lời của Lưu Bệnh Dĩ, cười thì thầm: “Ám hương thâm thiển lung tình tuyết. Hay, hay, đối rất hay. Đối rất hay!”. Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ lấy câu đố trả lời câu đố, cả ba câu đều ám chỉ tới cùng một chữ, nhưng câu đố để trả lời đó là một câu hay hơn đề bài.

Thật ra thì thư sinh không để ý tới dụng ý chế nhạo của Lưu Bệnh Dĩ, cười khen: “Công tử thật là. . .” lúc ngẩng đầu lên, không nhìn thấy bóng dáng Lưu Bệnh Dĩ, Hoắc Thành Quân, mà chỉ thấy dòng người trên đường vẫn đông như mắc cửi như trước.

Có người muốn quăng tiền giải câu đố, thư sinh phát tay bảo bọn họ đi đi. Du khách bắt mắt, nhưng khi thấy hần phát tay, thư sinh lúc trước nho nhã yếu ớt, lúc này lại có khí thái nắm quyền sinh sát trong tay, trong lòng du khách sinh kính sợ, chỉ có thể oán giận rồi đi.

Thư sinh bắt đầu thu dọn đèn lồng, chuẩn bị rời đi.

Tối nay gặp được bốn người này, chuyến đi này quả nhiên không tệ. Khiến cho phụ thân tới chết cũng còn nhớ mãi không quên, khiến ấu thân buồn bực sâu não mà qua đời, Thiên triều này quả nhiên là nơi địa linh nhân kiệt!

.....

Vân Ca bị Mạnh Giác kéo ra khỏi hội hoa đăng. Mạt Trà, Phú Dụ ngăn cản, Thất Hỉ lại nghĩ đến những lời mà cái người cổ quái Vu An kia đã phân phó: Nếu như Vân Ca và Mạnh Giác ở chung một chỗ, bọn họ không được tới gần và quấy rầy. Vu tổng quản quả nhiên liệu sự như thần, đoán được Vân Ca sẽ gặp Mạnh Giác.

Thất Hỉ phân phó mọi người xa xa đi theo Vân Ca, vẫn duy trì khoảng cách một đoạn đường, nghe không rõ ràng lắm bọn họ nói chuyện nhưng vẫn có thể nhìn thấy Vân Ca.

Mạnh Giác kéo Vân Ca đi một đoạn, cảm giác kinh ngạc và tức giận khi nghe thấy lời nói của Hoắc Thành Quân dần dần hồi phục, nội tâm có tăng thêm vài phần buồn cười, vài phần bất đắc dĩ.

“Vì sao vết thương còn chưa khỏi hẳn, lại một mình chạy ra ngoài thế này?”

“Chuyện của ta, ai cần người lo?”

“Gần đây nàng có ho khan không?”

“Ai cần người lo?”

Mạnh Giác chẳng muốn hỏi tiếp, trực tiếp cầm cổ tay Vân Ca bắt mạch, tay kia thì còn phải ứng phó với sự vùng vẫy của nàng. Sau đó, hần trầm tư buông Vân Ca ra, “Bảo Trương thái y không cần tiếp tục châm cứu cho nàng nữa, ta gần đây có phối một ít hương tiết cho nàng, về sau nếu ban đêm ho khan khó ngủ thì bỏ một ít hương tiết vào lò hương.”

Vân Ca hừ lạnh một tiếng, không bày tỏ sự tiếp nhận hảo ý của hần chút nào.

Mạnh Giác giúp Vân Ca chỉnh lại áo choàng, “Hôm nay mặc dù ẩm áp, nhưng thân thể nàng còn chưa khỏe hẳn, không ở bên ngoài lâu được, ta đưa nàng về.”

Vân Ca vẫn đứng ở nơi đó bất động, vẻ mặt vừa rồi còn buồn bực, lúc này biến thành khó xử.

Mạnh Giác hỏi: “Trong cung đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Ca muốn nặn ra một nụ cười, nhưng không thành công, “Trong cung không có chuyện gì, ta... ta muốn xin nhờ người một chuyện.”

Mạnh Giác lời ít mà ý nhiều, “Nàng nói đi.”

“Hoàng thượng muốn hạ chỉ tuyên Đại công tử tới Trường An, nhưng hoàng thượng sợ Đại công tử không đến, cho nên hi vọng người có thể đứng giữa giúp chu toàn một chút.”

Đây là nguyên nhân nàng muốn tới gặp ta? Mạnh Giác cười châm biếm, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo, “Không được. Hoàng thượng muốn hạ chỉ thì cứ việc hạ chỉ, Xương Ấp vương có tới hay không là chuyện của hần, không có quan hệ gì với ta.”

“Hoàng thượng tuyệt đối không có ác ý.”

“Cũng không có quan hệ gì với ta.”

Vân Ca chán nản, “Thế nào mới có thể có liên quan tới người?”

Mạnh Giác vốn định nói “Thế nào cũng đều không có quan hệ gì tới ta”, nhưng im lặng một lát, hỏi: “Hần vì sao lại nghỉ ngơi trên giường của nàng?”

“Người. . .” Vân Ca vỗ vỗ ngực, xoa dịu để mình không tức giận, “Mạnh Giác, người quả nhiên không phải quân tử.”

“Ta đã khi nào nói với nàng ta là quân tử?”

Có việc cầu người, không thể không cúi đầu, Vân Ca đành thành thành thật thật, nhưng có chút tức giận trả lời Mạnh Giác: “Có buổi tối một hôm chúng ta đều không ngủ được, cho nên tới giường của ta ăn mấy thứ rồi nói chuyện phiếm, sau lại mơ mơ màng màng ngủ quên mất.”

“Hần không ngủ được, thực dễ dàng hiểu được. Nếu ngày nào đó hần có thể ngủ ngon, ngược lại mới kỳ quái. Nhưng nàng cũng không ngủ được, người mà sét đánh cũng không dậy như nàng, vì sao lại không ngủ được?”

Vân Ca cúi đầu, không trả lời.

Mạnh Giác thấy Vân Ca không trả lời, bèn thay đổi câu hỏi: “Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Bởi vì đêm hôm đó Vân Ca có cùng tính với Lưu Phát Lăng xem còn bao nhiêu lâu nữa thì tới năm mới, cho nên nàng mở miệng đáp luôn: “Mồng ba tháng mười hai.”

Mạnh Giác hỏi thời gian là muốn xem xem khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì làm cho Vân Ca suy nghĩ tới mất ngủ. Hần suy nghĩ một lát, cảm thấy trong cung ngoài cung cũng không có đại sự gì, đang

muốn hỏi lại Vân Ca, đột nhiên nhớ tới ngày đó là lần đầu tiên Lưu Bệnh Dĩ tiến cung gặp Lưu Phát Lăng, Hứa Bình Quân từng cầu hấn đi thăm dò xem an nguy của Lưu Bệnh Dĩ thế nào.

Mạnh Giác nhớ lại làn váy lúc ẩn lúc hiện ngoài hành lang của Ôn Thất Điện, ánh mắt sắc bén dần dần biến mất. Vân Ca thấy sắc mặt Mạnh Giác vẫn lạnh lùng như cũ, hỏi giễu: “Mạnh Giác, người có tư cách gì để ý tới lời của Hoắc Thành Quân?”

“Ai nói cho nàng biết là ta để ý? Nhắc lại với nàng lần nữa, bây giờ là nàng có việc thỉnh cầu ta, chú ý tới ngữ khí nói chuyện của nàng.”

Vân Ca phất tay áo rời đi, đi được một đoạn đường, nàng đột nhiên dừng lại, hít một hơi thật sâu, vỗ nhẹ hai bên gò má mình, bắt bản thân mỉm cười, xoay người bước tới trước mặt Mạnh Giác, “Mạnh công tử, ngài muốn điều kiện thế nào?”

Mạnh Giác cân nhắc nhìn Vân Ca: “Chuyện này rất trọng yếu đối với hấn sao?”

Vân Ca mỉm cười nói: “Nếu người đã muốn thì cân nhắc xem nặng nhẹ thế nào, rồi nói ra điều kiện.”

“Vậy trước hết trả lời ta một vấn đề, nhiều Vương tôn họ Lưu như vậy, vì sao chỉ tuyên gọi Xương Ấp vương đến Trường An? Ta dựa vào cái gì để tin tưởng hấn?”

Vân Ca thu lại nụ cười giả dối, trịnh trọng nói: “Mạnh Giác, xin người tin ta, ta dùng tánh mạng cam đoan với người, Lưu Hạ tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm ở Trường An, có lẽ nhất định sẽ có lợi.” Cảm thấy nói như vậy thì quá vẹn toàn, nàng liền bổ sung: “Tuyệt đối không có nguy hiểm đến từ hoàng thượng, về phần người khác, ta nghĩ dù sao hấn cũng nên có năng lực tự bảo vệ mình.”

Mạnh Giác trầm tư.

Vân Ca không hề chớp mắt nhìn hấn chăm chú.

Mạnh Giác chỉ nói là “Tin” nàng, mà không phải là “Đồng ý”, Vân Ca cười hỏi: “Người muốn ta làm thế nào? Người là người làm ăn khôn khéo, không nên đưa cho người mua một cái giá không thể trả nổi.”

Mạnh Giác im lặng, rồi nói: “Trong vòng một năm, nàng không được thân mật với hấn, không thể ôm hấn, không được gần gũi với hấn, không thể ngủ chung giường với hấn, cái gì cũng không cho phép làm.”

“Mạnh Giác, người. . .”, gương mặt Vân Ca trở nên đỏ bừng.

Mạnh Giác lại lộ ý cười, “Hấn dù sao cũng được khắc sâu lễ nghi giáo hóa của người Hán, nếu hấn thực coi trọng nàng, một ngày chưa chính thức cưới nàng làm vợ, thì một ngày hấn sẽ không chạm vào nàng. Nhưng mà, ta đối với nàng không hề tin tưởng.”

“Mạnh Giác, rốt cuộc người coi ta là người có quan hệ như thế nào với người?”

Ánh mắt Mạnh Giác tối sầm lại, ý cười trên mặt lại không hề thay đổi, “Ta nói rồi, ta không dễ dàng hứa hẹn, nhưng lời đã hứa tuyệt đối sẽ không thu hồi. Lời hứa hẹn với nàng, ta nhất định sẽ thực hiện.”

Vân Ca mang vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn chăm chăm vào Mạnh Giác, trên đời này còn có người nào khó hiểu hơn hấn không?

Mạnh Giác thản nhiên cười nói: “Hiện tại nàng chỉ cần trả lời ta, ‘đồng ý’ hoặc ‘không đồng ý’ thôi.”

Vân Ca kinh ngạc ngẩn người. Mạnh Giác dùng một năm làm hạn định, có lẽ là bởi vì Hứa tỷ tỷ nói cho hấn biết Lăng ca ca và ta có một năm ước định, nhưng mà hấn nhất định sẽ không dự đoán được việc Lăng ca ca muốn làm. Tương lai, bất luận là Lưu Bệnh Dĩ, hay là Lưu Hạ đăng cơ, bằng giao tình của Mạnh Giác và bọn họ, đều có thể trở thành trọng thần có địa vị cao nhất, toàn bộ giang sơn đẹp đẽ của Đại Hán đều ở trước mắt hấn, hấn làm sao còn có thời gian để ý tới ta? Huống chi chỉ có một năm mà thôi.

Mạnh Giác nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Vân Ca, cười mỉm nói: “Còn nữa, nàng không được nói cho bất kỳ người nào về giao hẹn này của ta và nàng, nhất là hoàng thượng.”

Nhãn cầu trong mắt Vân Ca xoay chuyển một vòng, nàng cũng cười mỉm nói: “Được, ta đồng ý với người. Nếu có vi phạm, ta sẽ... Cuộc đời này ta sẽ vĩnh viễn không được hạnh phúc.”

Mạnh Giác khẽ gật đầu, “Ta đưa nàng trở về.”

Bên trong xe ngựa, Vân Ca không nói lời nào, Mạnh Giác cũng im lặng, chỉ có tiếng bánh xe lộc cộc nghiêng xuống mặt đường vang lên. Rất nhanh đã tới cửa cung, Mạnh Giác nói: “Dừng ở chỗ này thôi! Bên kia hẳn là có người của Vu tổng quản chờ đón nàng.”, hắn nói xong, đã bước xuống xe ngựa.

Vân Ca nhắc mình xe lên, “Chỗ người ở cũng cách nơi này rất xa, để ta bảo Phú Dụ dùng xe ngựa đưa người trở về! Ta chỉ đi một lát thôi.”

Mạnh Giác ôn hòa nói: “Không cần, ta muốn đi một mình thôi. Vân Ca, tự chăm sóc bản thân cho tốt, không cần lo lắng cho người khác, đặc biệt là người trong cung, bất luận kẻ nào cũng không được tin tưởng.”

Vân Ca mỉm cười: “Mạnh Giác, tại sao người vẫn còn chưa hiểu được vậy? Ta và người không phải cùng một loại người.”

Trên mặt Mạnh Giác có ý cười như có như không, có phần giống như tự giễu hơn, “Vấn đề là ta không quan tâm ta có hiểu rõ nàng hay không, mà là ta còn hiểu rõ nàng hơn mình tưởng tượng.”

Vân Ca ngạc nhiên.

Mạnh Giác xoay người, đi bộ nhưng cũng nhanh tựa đi xe, bước vào màn đêm sâu thẳm.

31. Q.2 - Chương 13: Duyên Cũ Đã Qua

Tin tức Lưu Phát Lăng tuyên Xương Ấp vương Lưu Hạ vào kinh khiến cho toàn bộ triều thần kinh ngạc khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy rất buồn cười. Hoàng thượng cảm thấy Trường An rất nhàm chán sao? Tuyên một kẻ dở hơi đến giải trí ỉn, kèm giải trí ọi người sao?

Một số đại thần vốn thận trọng còn có vài phần mong đợi đối với Lưu Hạ, cảm thấy người này có lẽ việc nhỏ thì hồ đồ, nhưng việc lớn hẳn phải hiểu được, đạo chiếu thư này của hoàng thượng đương nhiên không thể nhận, giả bệnh, chịu một vết thương gì đó, tất có thể được bỏ qua. Nhưng không ngờ nghe nói Lưu Hạ chẳng những tiếp nhận chiếu chỉ, hơn nữa còn gấp rút mà chuẩn bị thượng kinh, lại công khai phao tin, “Sớm muốn tới Trường An bái kiến hoàng thượng.” Hắn còn lén kéo sứ thần đến truyền chỉ sang một bên, không ngừng hỏi thăm trong thành Trường An cô nương nhà ai dung mạo xinh đẹp, công tử nhà nào tính thông ăn nhậu chơi bời, cuộc sống phóng túng nhất, ca vũ phường nào có nữ tử tài nghệ xuất chúng nhất. Mấy vị đại thần này cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, hết hy vọng.

Quan viên đi cùng với hoạn quan tuyên chỉ, sau khi trở về Trường An, lập tức đem toàn bộ những gì tai nghe mắt thấy đầu đuôi ngọn ngành nói với Hoắc Quang. Vị quan viên này đương nhiên không phải chính nhân quân tử gì, nhưng khi nói tới những thứ hoang đường thấy ở Xương Ấp quốc, cũng vừa nói vừa lắc đầu.

Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân nghe được cười to, thần sắc Hoắc Quang lại nghiêm trọng.

Ngày mà cỗ xe trang hoàng lộng lẫy của Xương Ấp vương Lưu Hạ vào kinh, trong thành Trường An náo nhiệt giống như ngày hội, muốn người đều đổ xô ra đường, muốn được nhìn thấy Xương Ấp vương.

Lý phu nhân khuynh quốc khuynh thành sớm là một truyền kỳ được nữ tử dân gian truyền xướng cho nhau. Xương Ấp vương là cháu trai của bà, nghe đồn dung nhan tuyệt thế, ôn nhu phong lưu, hơn nữa đây là sau khi Lưu Phát Lăng đăng cơ, lần đầu tiên tuyên gọi phiến vương vào kinh, cho nên tất cả mọi người đều muốn tới xem phong thái của hắn.

Đương nhiên, Lưu Hạ không hổ là Lưu Hạ, hắn dùng một phương thức mà tất cả mọi người không thể ngờ tới, làm cho toàn bộ người Trường An nhớ kỹ hắn. Thế cho nên hai ba mươi năm sau, khi mà cả hoàng thượng, hoàng hậu, Hoắc Quang, tất cả đều bị dòng thời gian vùi lấp, không còn được người ta nhắc tới nữa, vẫn còn những bà lão mái tóc hoa râm kể cho cháu gái mình nghe những hồi ức về Lưu Hạ.

Giờ Mão (5h đến 7h sáng), khi mặt trời còn chưa mọc, đã có dân chúng đến ngoài cửa thành chiếm chỗ.

Giờ Thìn (từ 7h tới 9h sáng), cấm quân thân mặc áo giáp, tay cầm đao đến quét sạch những người không có nhiệm vụ đứng đó.

Giờ Ty (từ 9h tới 11h sáng), một bộ phận quan viên lục tục kéo đến, đầu giờ Ngọ*, quan viên từ tam phẩm trở lên đã tới cửa thành. Tới chính Ngọ, Đại Tư Mã, Thừa tướng, các cấp tướng quân đã tới chờ. Cuối giờ Ngọ, Lưu Phất Lăng cùng hoạn quan, cung nữ cũng tới cửa thành.

*Giờ Ngọ: từ 11h tới 13 h.

Đầu giờ Ty, lính gác đã trở về báo, Xương Ấp vương đã cách thành Trường An khoảng bốn mươi dặm. Tính toán một cách dè dặt thì cùng lắm giờ Mùi* là tới nơi. Nhưng Lưu Phất Lăng đứng ở trên thành lâu, chờ từ giờ Ngọ cho tới cuối giờ Mùi, Xương Ấp vương vẫn không hề xuất hiện.

*Giờ Mùi: từ 13h tới 15h.

Sau đó, Lưu Phất Lăng do tất cả bách quan khuyên nhủ, vào bên trong thành lâu vừa nghỉ ngơi vừa chờ. Lưu Phất Lăng cũng đành chầm chước, gọi Hoắc Quang, Điền Thiên Thu, Trương An Thế cùng những quan viên tuổi tác đã cao cùng truyền vào thành lâu, ban chỗ ngồi, vừa uống trà vừa chờ. Tất cả những quan viên khác đành chỉ có thể dưới ánh mặt trời thiêu đốt, thân mặc triều phục đứng thẳng tắp, tiếp tục chờ đợi.

Cuối giờ Mùi, Xương Ấp vương vẫn không xuất hiện như cũ.

Dân chúng xung quanh còn có thể ngồi trên chiếu, tìm người bán hàng rong mua bát trà, gặm bánh ngô, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ. Nhưng quan viên lớn nhỏ lại chỉ có thể chịu đựng miệng khô, bụng đói, hai chân mỏi nhừ, tiếp tục đứng chờ. Việc duy nhất có thể làm chính là trong lòng nguyên rủa Xương Ấp vương mười vạn tám ngàn lần.

Giờ Thân (từ 15 h tới 17h), mặt trời đã lặn phía đằng Tây, Xương Ấp vương vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lúc mới ban đầu, dân chúng ồn ào huyên náo, giờ cũng dần dần trở nên im lặng, cuối cùng lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đã không còn khí lực để ồn ào kích động thêm nữa.

Hiện tại chỉ cảm thấy đợi suốt một ngày, nếu vẫn không thấy được Xương Ấp vương, không phải là lãng phí một ngày sao? Trong lòng bọn họ tràn đầy cảm giác không cam lòng!

Đương nhiên, còn có “Kính nể” đối với Xương Ấp vương, dám để cho hoàng thượng chờ!

Gần vạn người đứng ở cửa thành, đến cuối cùng lại có thể không một tiếng động, trường hợp này phải nói là vô cùng quý dị. Lúc ánh tịch dương vàng rực nghiêng nghiêng chiếu xuống mọi người, làm cho tất cả đều phải hơi hơi nhíu mắt mới có thể nhìn về phía Tây, một hồi âm thanh đàn sáo du dương truyền đến. Trong tiếng nhạc, một đoàn người vàng rực, quanh co khúc khuỷu dần dần đi tới.

Cùng với tiếng nhạc còn có hương thơm như có như không lan tỏa, giống như trăm hoa đua nở, như thể mùa xuân bao phủ mặt đất.

Tám cô gái dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tay cầm lăng hoa, vừa chậm chậm bước đi, vừa rải cánh hoa khô. Sau đó là tám đại hán râu quai nón khiêng một tòa tháp cực lớn, mặc dù là đại hán, nhưng bởi vì phải bước theo mấy cô gái phía trước mà đi, cho nên bước chân cũng thực là nho nhã. Trên tòa tháp, mấy cô gái tóc mây búi cao cao, trâm cài rung rung đang cầm nhạc khí, vì nam tử đi phía sau mà diễn tấu.

Đằng sau cũng là một tòa tháp cực lớn, khiêng tháp là tám Hồ cơ vóc dáng cao gầy, dung mạo xinh đẹp, trên đó là một nam tử nửa nằm nửa ngồi, một thị nữ nằm dựa vào đầu gối của hắn. Nam tử cúi đầu, một tay thưởng thức mái tóc của thị nữ, một tay cầm một ly rượu nho Tây Vực.

Nam tử đầu đội kim tử ngọc vương quan*, thân mặc tử yên la măng bào**, thắt lưng có đeo đai bạch ngọc. Mắt đen như điểm sơn, môi tựa hải đường, dung mạo so với nữ tử còn xinh đẹp hơn ba phần, lại thêm hai bên tóc mai, đôi mày kiếm làm tăng thêm khí khái anh hùng, làm cho người ta không tưởng lắm là nữ tử.

*Quan chỉ vật dùng cài tóc của các công tử ngày xưa, đây là một loại bằng ngọc và vàng, màu tím.

**Tổ chưa tìm hiểu kỹ, vì chỉ tìm được thông tin về áo măng bào của triều Nguyễn nước mình thôi, đại loại đây là một loại lễ phục dành cho vương gia, bộ của Lưu Hạ may bằng vải la và có màu tím nên có tên như vậy.

Chỉ thấy bên môi hắn ẩn hiện nụ cười, chân mày ẩn tình, ánh mắt đảo qua hai bên đường, toàn bộ nữ tử đều tim đập như hươu chạy, cảm thấy ánh mắt của hắn đang nhìn mình, ánh mắt như có lửa đỏ thể hiện rõ tình ý không muốn cho người khác biết. Toàn bộ nam tử lại muốn đập đầu vào tường, cảm thấy cuộc sống của người ta như vậy mới xứng là cuộc sống của nam tử. Vô số nam hài tử bướng bỉnh nhìn thấy Lưu Hạ một khắc, liền quyết chí phải đọc sách cho tốt, khắc khổ tập võ, tương lai phong hầu bá tước, mới có thể có quyền, có thế, có tiền, có mỹ nhân, trở thành một nam nhân giống như Lưu Hạ.

Đi ra trước thành lâu, nhìn thấy một màn trước mắt, Lưu Phát Lăng rốt cục đã hiểu được vì sao chỉ có bốn mươi dặm, Lưu Hạ phải đi mất gần một ngày. Bách quan nhất tề tuân lệnh, cung nghênh Xương Ấp vương tới.

Lưu Hạ nhìn thấy Lưu Phát Lăng đứng ở phía trước, lập tức lệnh Hồ cơ dừng bước, nhảy xuống tọa tháp, chạy vài bước về phía trước đập đầu thỉnh tội với Lưu Phát Lăng:

“Thần không biết hoàng thượng đích thân đến đón thần, thần khấu tạ long ân hoàng thượng. Đường xóc nảy, thật không dễ đi, hành trình chậm trễ, cầu hoàng thượng trách tội.”

Lưu Phát Lăng cho hắn đứng dậy, “Đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy.”

Sau đó Hoắc Quang, Điền Thiên Thu cùng trọng thần tiến tới hành lễ chào hỏi, vấn an Lưu Hạ, sau một hồi hỗn loạn, Lưu Phát Lăng và Lưu Hạ hai người sóng vai bước đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Bách quan phải đứng gần như suốt một ngày rồi cuộc cũng có thể giải tán. Lưu Bệnh Dĩ buổi sáng trước khi ra khỏi cửa còn chưa có ăn cơm, lúc này đói bụng đến mức ngực dính sát vào lưng, vịn vào cánh tay Mạnh Giác, vô khí vô lực nói với Mạnh Giác: “Lần sau khi người muốn chinh đồn Đại công tử, nhớ rõ phải gọi ta, ta nhất định sẽ bày mưu tính kế, xuất tiền xuất lực, đem hết khả năng.”

Mạnh Giác đã sớm hiểu rõ Đại công tử, đối với chuyện xảy ra hôm nay chỉ ung dung điềm tĩnh. Nhìn thấy bộ dáng của Lưu Bệnh Dĩ, hắn đột nhiên cười nói: “Ta và Đại công tử ngang hàng luận giao, người dường như nên gọi Đại công tử một tiếng ‘thúc thúc’, ta đây có phải hay không coi người là...”

Lưu Bệnh Dĩ cắt ngang lời Mạnh Giác: “Đừng nói giỡn! Căn cứ theo lời của người, Đại công tử gọi hoàng thượng là ‘thúc thúc’, Vân Ca gọi hoàng thượng là ‘Lăng ca ca’, người nên gọi Vân Ca là gì? Chúng ta vẫn nên dựa theo kết giao của mỗi chúng ta, ít tính tới bối phận! Bối phận của Hoàng gia tính toán không rõ được. Hơn nữa, hiện giờ ta còn không có tư cách gọi Đại công tử là ‘thúc thúc’.”

Mạnh Giác cười nhạt một tiếng, không trả lời.

Lưu Bệnh Dĩ hỏi: “Mạnh Giác, người đoán xem hoàng thượng vì sao tuyên Xương Ấp vương đến Trường An?”

“Không biết.”

“Tại sao người không hề phản đối Xương Ấp vương đến Trường An? Các người không sợ vạn nhất sao?”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Xương Ấp vương quyết định tiến kinh không có quan hệ nhiều ít gì với ta, trong lòng hắn tự có tính toán của hắn, ta chỉ cần không quấy nhiễu thôi.”

.....

Lưu Phát Lăng thiết yến thay Lưu Hạ tiếp phong tể trần, yến tiệc được bố trí tại tiền điện Kiến Chương cung, ở đó có hơn vài phần tùy ý, lịch sự tao nhã so với tiền điện Vị Ương Cung uy nghiêm đường hoàng. Bởi vì tính là hoàng thất gia yến, cho nên số người tới không nhiều. Hoàng thượng, Xương Ấp vương, Hoắc Quang, Điền Thiên Thu, Trương An Thế, còn có thêm cả Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác.

Quan viên trong triều thấy chỉ có Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác được tới, lại nhớ tới lời của hoàng thượng trong yến tiệc đêm Trừ tịch sau khi hai người anh dũng đấu với vương tử Trung Khương Khắc Nhĩ Tháp Tháp, hiểu được hoàng thượng muốn trọng dụng Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác. Có người sau khi ngầm hiểu

ý tứ của hoàng thượng, bắt đầu chuẩn bị suy nghĩ viết tấu chương, tấu thỉnh hoàng thượng thăng quan cho hai người này.

Bởi vì là gia yến, tất cả mọi người đều mặc thường phục tới dự tiệc. Hoắc Quang không dẫn theo phu nhân, chỉ dẫn theo Hoắc Vũ, Hoắc Thành Quân. Điền Thiên Thu, Trương An Thế, Lưu Bệnh Dĩ tuy là người đã có vợ, nhưng không hẹn mà cùng lựa chọn một mình tới dự tiệc. Nhưng cũng không phải là độc nhất vô nhị, Lưu Phát Lăng cũng một mình tham dự, hoàng hậu cũng không xuất hiện.

Hoắc Thành Quân là một cô gái còn chưa xuất giá, không thể tùy ý nói chuyện. Hoắc Vũ có phụ thân bên cạnh, cũng không dám tùy ý mở miệng. Hoắc Quang, Điền Thiên Thu, Trương An Thế, Mạnh Giác, Lưu Bệnh Dĩ đều là những người thận trọng từ lời nói đến việc làm, nếu không cần thiết cũng sẽ không dễ dàng trò chuyện. Lưu Phát Lăng lại vốn kiệm lời ít nói, không phải là hoàng đế nhiều lời vui tính gì cả.

Tất cả người trong điện, còn thừa lại duy nhất một mình Lưu Hạ nói nói cười cười, nhưng càng nói càng buồn, không thể nhịn được nữa quay sang Lưu Phát Lăng oán giận nói: “Hoàng thượng, đây là yến tiệc trong thành Trường An sao? Thứ nhất không có mỹ nhân, thứ hai không có rượu ngon, thứ ba không có ca múa, uống công thần vẫn ngày nhớ đêm mong tới phong lưu kiều diễm trong Trường An, rất không thú vị!”

Lưu Phát Lăng đưa mắt nhìn về phía chén rượu trên bàn của mình, Vu An vội khom người nói: “Vương gia, rượu đêm nay chính là rượu cống trong đại nội, còn có thêm rượu ‘Trúc Diệp Thanh’ nổi danh trong thành Trường An, tuy rằng không dám nói là ‘ngọc dịch quỳnh tương*’, nhưng hai chữ ‘rượu ngon’ hẳn là vẫn đảm nhận được.”

*Ngọc dịch quỳnh tương: chỉ loại rượu ngon hiếm có.

Lưu Hạ hừ lạnh: “Vừa nghe lời này, đã biết là người không uống rượu. Uống rượu không phải chỉ uống, không phải chỉ cần nghe đến danh tiếng. Có mỹ nhân trong ngực, có người thú vị đối ẩm, có nhã âm lọt vào tai, rượu này uống mới có hương vị, hiện tại có cái gì? Rượu này so với nước trắng có cái gì khác nhau?” Lưu Hạ nói xong, hất rượu trong chén xuống đất.

Vu An lo nghĩ, hẳn đương nhiên biết yến tiệc trong cung nên có những gì, năm đó thịnh yến xa hoa lãng phí của Tiên đế hẳn cũng không phải chưa thấy qua. Nhưng hoàng thượng chưa bao giờ gần nữ sắc, cũng không yêu thích loại yến tiệc như vậy, mười mấy năm trở lại đây, trong cung cũng không đặc biệt huấn luyện ca nữ, vũ nữ bồi quan viên vui vẻ khi uống rượu. Nếu như có yến tiệc trọng đại, ca múa đều giao cho Lễ bộ phụ trách. Tiểu yến bình thường, quan viên cũng biết hoàng thượng thích gì, không có người nào muốn đối nghịch với hoàng thượng. Tối nay, lại gặp phải một kẻ ngang ngạnh thế này, bảo hẳn đi nơi nào bắt người? Hẳn chỉ có thể làm ra vẻ mặt tươi cười nói: “Vương gia, là nô tài không lo lắng chu đáo.”

Lưu Hạ không thèm nói nữa, vẻ mặt vẫn không vui như trước.

Lưu Phát Lăng nói: “Trẫm thấy người lần này dẫn theo không ít cơ thiếp, trẫm ngoại lệ chuẩn các nàng lại đây cùng người uống rượu.”

Lưu Hạ khoát tay, ra vẻ cung kính nói: “Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, thần sợ các nàng bị thói quen của thần làm hư rồi, không hiểu quy củ trong cung, cho nên chỉ dẫn theo hai người thị nữ tiến cung, còn lại mọi người đều ở ngoài cung, tới khi đến được, yến tiệc cũng đã kết thúc. Thần thấy chịu đựng được thì ráng chịu tiếp thôi”, lúc nói tới “ráng chịu”, vẻ mặt lại không chút nào là “chịu đựng được”, hẳn bưng chén rượu, thở dài thở ngắn, vẻ mặt buồn thiu.

Khả năng kiềm chế của Lưu Phát Lăng cũng có thể nói là đạt tới cảnh giới tối cao, đối với cái người như Lưu Hạ, vậy mà mày cũng không nhú lại chút nào. Vẫn là vẻ mặt thản nhiên, có chuyện muốn hỏi Lưu Hạ, thì hỏi, không có chuyện cũng tuyệt không nhiều lời.

Lưu Bệnh Dĩ thấy hoàn toàn choáng váng, ngay cả Hoắc Vũ trong lòng cũng không thể hiểu nổi Lưu Phát Lăng đang muốn làm gì, cũng nhìn xem trợn mắt há mồm. Bất luận là nói như thế nào, Lưu Phát Lăng vẫn là vua của một nước, ngay cả Hoắc Quang quyền khuynh thiên hạ cũng không dám đối nghịch với lời Lưu Phát Lăng trước mặt mọi người. Vị Xương Ấp Vương này quả thật không hổ là Vương gia nổi danh hoang đường.

Điền Thiên Thu và Trương An Thế cúi đầu dùng bữa, không để ý tới bên ngoài xảy ra chuyện gì. Mạnh Giác ý cười ẩn hiện, chuyên tâm phẩm rượu, Hoắc Quang hình như có chút đắm chiêu, thần trí đặt ngoài yên tiệc.

Khắp đại điện rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng thở dài của Lưu Hạ. Hoắc Thành Quân đột nhiên đứng dậy, đập đầu với Lưu Phát Lăng: “Bệ hạ vạn tuế, thần nữ Hoắc Thành Quân hiểu sơ ca múa, nếu Vương gia không chê, thần nữ nguyện ý hiến vũ, trợ hứng Vương gia uống rượu.”

Lưu Phát Lăng còn chưa nói gì, Lưu Hạ đã vui mừng nói: “Được.”

Lưu Phát Lăng gật đầu chuẩn thỉnh cầu của Hoắc Thành Quân. Lưu Hạ cười nói: “Có múa nhưng không có nhạc giống như món ăn không có muối, không biết người định múa như thế nào?”. Khi Lưu Hạ nói chuyện, tầm mắt từ từ nhìn xuống Mạnh Giác, vẻ mặt đầy ý cười.

Hoắc Thành Quân cười nói với Lưu Phát Lăng: “Thần nữ nghe nói hoàng thượng tinh thông cầm, tiêu, cả gan cầu hoàng thượng vì thần nữ mà đệm một tiêu khúc.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoắc Thành Quân, thần sắc Mạnh Giác phức tạp. Lưu Hạ sững sờ một chút, lập tức vỗ tay cười lớn, “Đề nghị hay. Hoàng thượng, thần cũng cả gan thỉnh cầu như vậy. Chỉ nghe nói về tài danh của hoàng thượng, nhưng chưa từng thực sự được mở mang kiến thức, cầu xin hoàng thượng chuẩn thỉnh cầu của thần.”

Lưu Phát Lăng không chút nao núng, cười nhẹ, quay sang phân phó Vu An: “Đi mang tiêu của trẫm tới.”, lại hỏi Hoắc Thành Quân: “Người muốn múa khúc gì?”

“Dạ, chiết yêu vũ khúc*.”

*Chiết yêu vũ có thể dịch thành điệu múa khom lưng, hoặc điệu múa vái chào, tớ không biết rõ nên để nguyên phiên âm Hán Việt vì đây là một điệu múa nổi tiếng mà Thích phu nhân đã múa, được lịch sử ghi lại.

Lưu Phát Lăng gật đầu đồng ý. Sau khi Hoắc Thành Quân đập đầu tạ ơn, nhẹ nhàng đứng lên.

Hôm nay Hoắc Thành Quân mặc một bộ váy trắng muốt, làn váy và tay áo đều vô cùng đặc biệt, có vẻ so với y phục bình thường rộng và bồng bềnh hơn. Bên hông có đeo một dây hoa hồ điệp kết bằng dải lụa ngũ sắc, đây là màu sắc duy nhất trên trang phục toàn thân nàng, vòng eo nhỏ nhắn một tay thừa sức ôm, dưới làn váy dài mềm mại cùng ống tay áo thướt tha, càng tôn thêm vẻ mảnh mai, làm cho người ta thương cảm nhớ tới hồ điệp* yếu ớt mà đẹp đẽ, không khỏi tâm sinh thương tiếc.

*Hồ điệp là bướm bướm, trong điệu múa của Thành Quân có nhắc tới từ này nhiều lần nhưng tớ thấy dùng từ bướm bướm thì câu văn không hay cho lắm nên để nguyên từ hồ điệp.

Cùng với tâm tư dao động của mọi người vì vẻ đẹp của Hoắc Thành Quân, một luồng tiêu âm từ từ vang lên, mang mọi người tiến vào mộng cảnh.

Tiếng tiêu quanh quẩn có lúc như gió xuân đùa hoa, có lúc vang dội như biển gào đá lở, có lúc triền miên như dệt ngàn lưới tơ, có lúc cương liệt như vạn mã tung vó. Giống như trăng sáng chiếu xuống, không thấy được mặt trăng thực sự thế nào, chỉ thấy được vầng sáng quanh mặt trăng, giống như dòng suối chảy xuống, không thấy đâu là đầu nguồn, chỉ thấy nước suối.

Tiếng tiêu làm ọi người chỉ đắm chìm trong âm nhạc, hoàn toàn quên mất người thổi tiêu. Đúng lúc vạn mã của Lưu Phát Lăng phi nhanh, Hoắc Thành Quân đột nhiên phát tung làn váy, ống tay áo vươn dài tựa như linh xà lượn vòng vũ động trong không trung. Mọi người lúc này mới phát hiện, tay áo của Hoắc Thành Quân vô cùng kỳ diệu. Ống tay áo của nàng có nhiều nếp gấp, giữa các nếp gấp màu trắng có dùng chỉ thêu các màu thêu những con bướm nhỏ, lúc này tay áo của nàng ở trên không trung lướt nhẹ chuyển động từ cao xuống thấp, những nếp gấp màu trắng mở ra, hồ điệp to nhỏ đủ màu sắc bay múa trên không trung. Theo những nếp gấp khép mở, những con bướm nhỏ nhiều màu thoát ẩn thoát hiện, biến hóa thất thường.

Mọi người chỉ cảm thấy trong tai có tiếng vạn mã phi nhanh, biển rộng gào thét, trước mắt hồ điệp đầy trời, bay múa, rồi rơi xuống. Cực điểm là năm màu rực rỡ, mê loạn đẹp mắt, còn có cảm giác lạnh lẽo yếu ớt lan

ra mỗi lúc mỗi một “hồ điệp” bay múa rồi rơi xuống.

Những người đang ngồi đều có định lực không giống người bình thường, nhưng trước bị tiếng tiêu tuyệt diệu của Lưu Phát Lăng đoạt thần, sau bị dáng múa kinh diễm của Hoắc Thành Quân chấn phách, lúc này đều bị cảnh tượng lộng lẫy rực rỡ đầy trời khác thường kia ép tới có chút không thở nổi.

Tiếng tiêu chậm rãi ôn hòa, mọi người phảng phất thấy như có một vòng trăng tròn chậm rãi mọc lên. Dưới trăng tròn, gió nhẹ hiu hiu thổi tới vạn cây tùng xanh, ánh trăng nhu hòa theo tán lá những cây tùng chiếu xuống phiến đá, chiếu rọi dòng suối trong suốt róc rách chảy qua những tảng đá.

Điệu múa của Hoắc Thành Quân trong tiếng tiêu cũng chậm chậm nhu hòa, ống tay áo từ từ bay múa xung quanh nàng, lúc bay lên, lúc phát xuống, lúc cuộn lại, lúc thả tung, bay bổng tự nhiên, thiên biến vạn hóa. Thân thể của nàng, hoặc gấp về phía trước, hoặc ngửa ra sau, hoặc cúi sang bên phải, hoặc nghiêng sang bên trái. Hồng của nàng, lúc co, lúc duỗi, lúc cong, lúc gấp, vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng, mềm mại không xương, tư thế uyển chuyển thướt tha.

Lúc này mọi người mới chân chính hiểu được vì sao điệu múa này gọi là “Chiết yêu vũ”.

Tiếng tiêu đã đến hồi vĩ thanh*, giống như gió thổi qua rừng thông về không cốc, âm thanh vang lên từng trận, gương mặt Hoắc Thành Quân hiện lên một nụ cười, hai tay duỗi thẳng, dường như bay lượn xoay tròn cùng tiếng thông reo, từng đàn từng đàn bướm đầy màu sắc bay múa cùng nàng.

*Vĩ thanh: đoạn cuối cùng của một khúc nhạc, nếu dùng trong tác phẩm văn học chỉ đoạn kết.

Lúc này vạt váy nàng mới mới dần dần hiển lộ sự tuyệt diệu, theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, làn váy chậm rãi mở ra, hình thù trên nếp gấp ở thân váy bắt đầu hiện rõ, trên đó thêu đầy những đóa hoa khác nhau. Vừa mới bắt đầu, giống như mùa xuân mới vừa bao phủ mặt đất, ngàn vạn đóa hoa kiêu diễm ập hé lộ dung nhan tươi đẹp của chúng.

Theo tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, thân váy phình lên mức lớn nhất, những bông hoa nửa hé từ từ biến thành nở rộ. Tiếng tiêu dần dần giảm xuống, xung quanh người Hoắc Thành Quân hồ điệp vờn quanh, bách hoa chậm rãi từ không trung rơi xuống, tiếng tiêu dứt nở rồi biến mất, ống tay áo của nàng buông xuống, Hoắc Thành Quân dừng lại, toàn thân nàng cuộn lại, xung quanh là làn váy được trải rộng của nàng.

“Hồ điệp” năm màu rực rỡ, “Hoa tươi” sắc thái rực rỡ trong khoảnh khắc đều biến mất, trong thiên địa hết thấy mê loạn rực rỡ lại biến thành trắng thuần trắng trống rỗng, chỉ có một nữ tử nhỏ bé và yếu ớt, gương mặt như hoa đào, đang có chút thở gấp, lẳng lặng nằm giữa một màu trắng tinh khiết.

Toàn điện yên tĩnh. Lưu Hạ mất loạn thần mê.

Lưu Bệnh Dĩ nhìn không chớp mắt. Đôi mắt đen như mực của Mạnh Giác lại nhìn không ra cảm xúc gì. Hoắc Quang không chút nào quan tâm tới phản ứng của người khác, ông ta chỉ quan tâm tới Lưu Phát Lăng. Trong mắt Lưu Phát Lăng hàm chứa tán thưởng, yên lặng nhìn Hoắc Thành Quân. Hoắc Quang trước vui mừng, thầm nghĩ dù sao cũng là nam nhân, đợi tới khi nhìn cẩn thận, tức thì trong lòng nguội lạnh. Trong ánh mắt Lưu Phát Lăng hoàn toàn không có chút nào ái mộ, khao khát, chiếm hữu, thậm chí căn bản không phải ánh mắt của nam nhân đang nhìn nữ nhân. Ánh mắt của hắn giống như đang chứng kiến một cảnh mặt trời mọc trắng lè, một đồ ngọc thợ thủ công khắc chế tinh xảo, chỉ là đơn thuần thưởng thức cùng ca ngợi đối với cái đẹp.

Sau một chớp mắt.

Lưu Hạ vỗ tay cười khen: “Đêm nay quả không uổng, Trường An quả nhiên là Trường An! Nghe đồn sủng phi Thích phu nhân* của Cao Tổ thích múa ‘Chiết yêu vũ’, ‘Thiện vi kiều tự chiết yêu chi vũ, ca xuất tắc nhập tắc vọng quy chi khúc’(nghĩa là: hay cho điệu múa khom lưng, phát tay áo, tiếng ca phát ra rồi vọng về cũng thật giống như uốn khúc), bốn vương thường tâm hận không thể một lần được thấy tư thế kiêu diễm của Thích phu nhân, tối nay nhìn thấy Hoắc thị hiển vũ, chỉ sợ so với Thích phu nhân còn đẹp hơn ba phần.”

*Thích phu nhân là vị phu nhân được Hán Cao Tổ Lưu Bang yêu nhất, vô cùng nổi danh về tài múa.

Điền Thiên Thu cười nói: “Nghe nói rằng Cao Tổ hoàng đế thường ôm đàn sắt vì Thích phu nhân mà hát, mỗi tiếng cất lên đều như sóng gợn. Tối nay tiêu vũ tuyệt diệu, không có chút nào thua kém.”

Đối với ý tứ ẩn hàm trong lời nói của Lưu Hạ và Điền Thiên Thu, Lưu Phát Lăng coi như không mảy may thấy, gật đầu khen: “Đích xác là múa đẹp. Ban thưởng một thanh bạch ngọc như ý, hai chiếc vòng tay nam mộc hương.”

Hoắc Thành Quân dập đầu tạ ơn, “Thần nữ tạ bệ hạ thánh ân, thần nữ không dám kể công, kỳ thật là bệ hạ thối tiêu mới hay.”

Lưu Phát Lăng cũng không nhiều lời thêm nữa, chỉ cho nàng đứng dậy. Yến tiệc không còn nặng nề như lúc trước nữa, Lưu Hạ bàn luận viển vông, cùng Hoắc Thành Quân tán gẫu một hồi về vũ đạo, lại cùng Lưu Phát Lăng đàm đạo vài câu về âm nhạc. Hoắc Vũ cũng là người tinh thông ăn chơi, nghe Xương Ấp vương nói chuyện, vô cùng hòa hợp, hai người liên tiếp nâng chén cùng uống. Mọi người chốc lát lại cười chêm vào vài câu, cả sảnh đường nghe thấy đều cười.

Khi yến tiệc tới hồi chấm dứt, Lưu Hạ đã say mềm, dần dần lờ mờ mắt, đưa đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào Hoắc Thành Quân, nháy mắt không ngừng, bên trong dục hỏa trắng trợn thiêu đốt. Hoắc Thành Quân thấy thế vừa thẹn vừa giận, nhưng không cách nào nổi giận được. Hoắc Quang bắt đắc dĩ, chỉ có thể trước tiên xin cáo lui, cùng Hoắc Vũ và Hoắc Thành Quân rời đi trước. Điền Thiên Thu và Trương An Thế cũng theo sau cáo lui.

Thấy Hoắc Quang, Điền Thiên Thu, Trương An Thế đi rồi, Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ cũng muốn cáo lui, Lưu Phát Lăng nói: “Trẫm phải về Vị Ương Cung, các người tiễn trẫm cùng Xương Ấp vương một đoạn đường.”

Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ đáp: “Thần tuân chỉ.”

Năm đó Hán Vũ Đế để thuận tiện khi dạo chơi, đã lệnh cho những người thợ khéo léo làm những phi kiêu* nói giữa các lầu các trên không trung, có thể đi thẳng từ tiền điện Kiến Chương cung đến tiền điện Vị Ương Cung.

*Phi kiêu: kiêu nghĩa là cầu, phi là bay, có lẽ đây là cầu ở giữa không trung nên đặt tên thế.

Vu An đi trước cầm đèn, rồi tới Lưu Phát Lăng, Mạnh Giác và Lưu Bệnh dĩ Lưu Hạ đang bước đi lảo đảo, Thất Hỉ đi phía sau cùng. Khi đi tới giữa phi kiêu, Lưu Phát Lăng dừng bước, Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ cũng vội ngừng bước chân. Đang ở giữa không trung, bốn phía trống không không có vật gì, nhưng mọi người đều cảm thấy vô cùng an lòng. Lưu Phát Lăng đưa mắt nhìn Lưu Hạ đang say tới mê man, gọi nhũ danh của Lưu Hạ: “Hạ Nô, trẫm giới thiệu với người một người. Lưu Bệnh Dĩ, là trưởng tôn của Vệ Thái tử – trưởng tử của Tiên Đế — Lưu Tuân.”

Sự tình hoàn toàn xảy ra bất thành linh, Lưu Bệnh Dĩ ngơ ngác đứng thẳng. Tên gọi này chỉ gọi khi đêm khuya chỉ có một mình, trong mộng hồi tưởng lại, cũng không có thể xưng với người khác, cũng không có ai dám gọi hần như vậy. Đây là lần đầu tiên hần được nghe thấy trước mặt người khác, hơn nữa lại là khi đứng ở chỗ cao nhất trong hoàng cung, nhìn xuống Trường An, từ trong miệng chính Thiên tử Đại Hán nói ra, trong thoáng chốc, Lưu Bệnh Dĩ chỉ cảm thấy hết thảy đều vô cùng không chân thực.

Mạnh Giác mỉm cười nói với Lưu Bệnh Dĩ: “Chúc mừng.”

Lưu Bệnh Dĩ lúc này mới tỉnh táo, vội vàng quỳ xuống dập đầu trước Lưu Phát Lăng, “Thần khấu tạ long ân hoàng thượng.”, rồi dập đầu trước Lưu Hạ, “Chất nhi Lưu Tuân bái kiến Vương thúc.”

Lưu Hạ lại ghé vào lan can phi kiêu, miệng đầy lời mê sảng: “Mỹ nhân, mỹ nhân, vòng eo mềm mại như vậy, nếu được cùng diên loan dạo phượng trên tháp thượng, cảm giác mất hồn...”

Lưu Phát Lăng, Lưu Bệnh Dĩ, Mạnh Giác, ba người đều chỉ có thể làm như toàn bộ đều không có nghe thấy.

Lưu Phát Lăng cho Lưu Bệnh Dĩ đứng dậy, “Mấy ngày nữa, hần là sẽ có thần tử lần lượt trình tấu ca ngợi tài ba, công trạng của người, thỉnh cầu trẫm thăng quan cho người, trẫm sẽ mượn cơ hội chiếu cáo thiên hạ thân phận của người, khôi phục tên tuổi tông thất của người, những chuyện theo nhau mà đến sau đó, trong lòng người phải có chuẩn bị.”

“Thần hiểu rõ.” Lưu Bệnh Dĩ chấp tay thi lễ, khi khom người cúi đầu trong mắt ẩn có nước mắt, lang bạt kỳ hồ gần hai mươi năm, rốt cuộc cũng được sống đúng với tên họ, thân phận của mình, gia gia, phụ thân ở dưới Cửu Tuyền cũng có thể yên lòng nhắm mắt.

Trong mắt Mạnh Giác có cảm xúc khác, thấy Lưu Phát Lăng đang nhìn hắn, vội cúi đầu. Lưu Phát Lăng cất bước rời đi. Mạnh Giác và Lưu Bệnh Dĩ vội xách Lưu Hạ đang xụi lơ trên mặt đất dậy đuổi theo. Dưới phi kiều, lập tức có hoạn quan nghênh đón, đỡ lấy Lưu Hạ, đưa hắn tới Chiêu Dương Điện nghỉ ngơi.

Lưu Phát Lăng nói với Lưu Bệnh Dĩ và Mạnh Giác: “Các người đều trở về đi!”

Hai người hành lễ cáo lui. Lưu Phát Lăng vừa mới tới Tuyên Thất Điện, đã thấy Vân Ca đang ngồi ở trên đỉnh mái hiên của điện. Lưu Phát Lăng ngửa đầu hỏi: “Tại sao nàng còn chưa nghỉ ngơi?”

“Nghe thấy khúc nhạc!”

“Mau xuống dưới, ta có lời muốn nói với nàng.”

“Không.” Vân Ca chống cằm, chăm chú nhìn trời cao.

Lưu Phát Lăng nhìn về phía Vu An, Vu An sau khi lĩnh hội ý tứ của hoàng thượng, quá sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Hoàng thượng muốn trèo lên nóc nhà sao? Muốn lấy thang sao?”, hắn chần chừ không chịu đi lấy.

Phú Dụ lặng lẽ chỉ vào cây thang dựa vào chân tường, “Hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng trèo thang lên trên, Vu An căng thẳng tới thở cũng không dám thở, nhìn thấy Lưu Phát Lăng đi đến bên cạnh Vân Ca, ngồi xuống cạnh Vân Ca, mới thở hắt ra, quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Phú Dụ một cái.

“Nàng đang nghe khúc gì vậy?”

“Chiết yêu vũ khúc.”

“Nghe hay không?”

“Thật sự rất hay!”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Từ khi nào nàng đã bồi dưỡng nhiều thám tử trong cung như vậy?”

“Chàng chẳng kiêng nể gì trắng trợn phái người trở về lấy tiêu, thiếp chỉ tò mò hỏi mấy câu, rồi lén lút tới xem.”

Ý cười của Lưu Phát Lăng càng đậm, “Không phải có người thường tự xưng là độ lượng, xinh đẹp, thông tuệ sao? Độ lượng sao? Thông tuệ sao? Về phần xinh đẹp...”, Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca lắc đầu, “Người tức giận thì không xinh đẹp chút nào.”

Vân Ca giận: “Chàng còn cười? Hoắc gia tiểu thư múa đẹp lắm sao?”

“Không đẹp.”

“Không đẹp? Nhìn các người xem, người nào người nấy đều nhìn không chớp mắt! Nói dối, tội tăng thêm một bậc!”

“Đẹp.”

“Đẹp? Vậy sao chàng không lưu nàng lại để ngắm cho đủ?”

Lưu Phát Lăng nắm tay Vân Ca: “Ta đang muốn thương lượng cùng nàng chuyện này.”

Vân Ca đột nhiên muốn đứng lên, thiếu chút nữa từ nóc nhà rơi xuống, may mà Lưu Phát Lăng dự đoán trước được, sớm cầm tay nàng, đỡ nàng. Chuyện Vân Ca để bụng vốn là năm phần thực năm phần giả, nhưng với năm phần thực kia, cũng là bởi vì giữa nàng và Hoắc Thành Quân đã tồn tại khúc mắc từ lâu, trong lòng khó chịu cũng không phải chỉ do buổi tối hôm nay.

Nàng bình tĩnh lại một lát, mặt lạnh lùng nói: “Không được, không thương lượng gì hết. Thiếp mặc kệ cái gì là man thiên quá hải*, kẻ sách hoân binh, cái gì là nhu tình giả ý, làm kẻ địch lơ là, đều không được. Ngay cả có một vạn lý do, làm như vậy vẫn không được, mặc kệ là chàng có muốn hay không muốn!”

*Man thiên quá hải là một trong ba sáu kế trong binh pháp, nghĩa đen là giấu trời qua biển, dùng sương mù để lẫn trốn (wikipedia bảo thế).

“Dường như không lâu trước đây còn có người nghĩ cách chân thành tác hợp ta với người khác, hiện tại lại ngay cả là giả cũng không được sao?” Lưu Phát Lăng trêu ghẹo, cười nhìn Vân Ca.

Vân Ca xấu hổ, buồn bực, “Lúc trước khác, bây giờ khác. Huống chi, chàng đã hại một Thượng Quan Tiểu Muội rồi, không thể tiếp tục hại cả đời Hoắc Thành Quân nữa. Thiếp mặc dù không thích nàng, nhưng dù sao thiếp cũng là nữ nhi.”

Ý cười trên mặt Lưu Phát Lăng nhạt đi, “Vân Ca, không nên tức giận. Ta và nàng thương lượng không phải việc này. Nếu theo như lời nàng, ta đã hại Tiểu Muội mất đi tuổi xuân, tuyệt đối không thể làm hại thêm một nữ tử nào khác nữa.”

Hóa ra lúc này Lưu Phát Lăng cũng chỉ muốn trêu nàng, cười vì nàng đã để bụng. Hai gò má Vân Ca ửng đỏ, nàng cúi đầu than thở: “Chỉ có thể làm hại thiếp thôi.”

Lưu Phát Lăng cười, “Ừ, bắt đầu từ khi nàng nhất định tặng giày thêu cho ta, đã định trước là ta sẽ làm hại nàng cả đời.”

Vân Ca cuống cuống, “Thiếp không có! Rõ ràng là chàng nhìn chăm chăm vào chân người ta, làm người ta tưởng chàng thích giày của mình.”

“Được rồi, được rồi, được rồi, là tại ta không phải tại nàng.”

Vân Ca cúi đầu, mím môi cười, “Chàng muốn thương lượng chuyện gì?”

“Xem ra Hoắc Quang tính toán muốn để Hoắc Thành Quân tiến cung. Ta dưới gối không có nhi tử, phỏng chừng Diên Thiên Thu sẽ dẫn đầu bách quan khuyên giải, thỉnh cầu ta nạp thêm phi tần, đầu tiên đương nhiên là tuyển chọn Hoắc Thành Quân đức dung* xuất chúng. Nếu tiếp đó Tiểu Muội lấy hoàng hậu chi tôn, ban bố ý chỉ phối hợp với hành động của Hoắc Quang tại triều đường”, Lưu Phát Lăng than nhẹ, “Đến lúc đó, ta sợ ta không lay chuyển được miệng lưỡi của nhiều người, lại thêm cả điển nghi của tổ tông.”

*Đức dung: đức hạnh và dung mạo.

“Thực hoang đường! Người Hán các chàng chẳng phải được mệnh danh là ‘Lễ nghi chi bang’ sao? Trong khi cười nhạo man di tứ phương không có lễ nghi giáo hóa, thế mà bách quan lại yêu cầu di và cháu ngoại cùng chung một chồng?”

Lưu Phát Lăng cười nhạt: “Đúng là rất hoang đường, hoàng hậu của Huệ Đế* lại chính là cháu ruột của mình, đây cũng là do trời định.”

*Huệ Đế Lưu Doanh là con ruột của Lữ Hậu, đã bị Lữ Hậu ép lập Trương Yên là cháu gọi ông bằng cậu làm hoàng hậu.

Vân Ca bất đắc dĩ, “Lăng ca ca, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Chúng ta phải xin một người hỗ trợ.”

“Ai?”

“Thượng Quan Tiểu Muội.”

“Nàng ấy có giúp chúng ta không? Dù sao nàng ấy cũng có quan hệ mật thiết với Hoắc thị, nàng ấy ở hậu cung còn phải dựa vào Hoắc Quang chiếu cố.”

Lưu Phát Lăng thở dài, “Ta cũng không biết.”

Ngày hôm sau, khi Lưu Phát Lăng thượng triều, Vân Ca đi tìm Thượng Quan Tiểu Muội.

Cung nữ Tiêu Phòng Điện đã thấy quen Vân Ca ra ra vào vào Tiêu Phòng Điện, cũng đều hiểu rõ tính tình của nàng, nếu làm phiền nàng và hoàng hậu, khẳng định nàng sẽ không giữ cho bọn họ chút thể diện nào, thẳng thừng mà mắng luôn bọn họ. Huống hồ giữa nàng và hoàng hậu có thể có chuyện gì quan trọng? Cho nên các nàng đều thực biết điều, để mặc cho nàng cùng hoàng hậu đi dạo chơi. Vân Ca đem chuyện

Hoắc Quang muốn đưa Hoắc Thành Quân tiến cung nói cho Tiểu Muội, trái tim Tiểu Muội giống như bị kim đâm, nàng chỉ cảm thấy hận mới, hận cũ đều dâng lên cuộn cuộn trong ngực, nhưng ý cười trên mặt lại không thay đổi.

“Tiểu Muội, muội có thể giúp hoàng thượng cản trở phần nào chuyện Hoắc Thành Quân tiến cung không?”

Thượng Quan Tiểu Muội khẽ mỉm cười nói: “Ta không hiểu chuyện này, cũng không muốn quản chuyện này. Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, không có khả năng ngăn cản được Hoắc Quang, cũng không có năng lực giúp hoàng thượng.”

Nàng vốn tưởng rằng Vân Ca sẽ thất vọng, hoặc là không vui, nhưng không ngờ Vân Ca nhợt nhạt cười, vô cùng thấu hiểu nói: “Tỷ hiểu rồi, muội so với chúng ta lại càng không dễ dàng.”

Tiểu Muội cảm thấy được cựa từ “Chúng ta” kia vô cùng chói tai, nhưng vẫn tinh tế cười ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ lần sau nói chuyện lưu ý, hoàng thượng là cửu ngũ chi tôn, chỉ có ‘trẫm’, ‘cô gia*’, làm sao có ‘chúng ta’? Bị người khác nghe thấy, chỉ làm tăng thêm phiền toái!”

*Cô gia cũng là danh xưng của vương hầu thời phong kiến, từ cô này và từ quả trong quả nhân đều có nghĩa là đơn độc, lẻ loi. Thật là, ngay cả danh xưng cũng cho thấy người làm vua vô cùng cô độc rồi.

Vân Ca hì hì cười, gật gật đầu, “Ừ, tỷ biết rồi! Ở trước mặt người khác, tỷ sẽ để ý. Tiểu Muội, cảm ơn muội!”

Không biết Vân Ca này là ngốc thật, hay là giả vờ hồ đồ, Tiểu Muội chỉ cảm thấy có phần bức bối, xoay người bước đi, “Buổi tối hôm qua ta nghỉ ngơi không tốt, muốn trở về ngủ thêm chút nữa, lần sau lại đi chơi cùng với tỷ tỷ.”

Khi Vân Ca trở lại Tuyên Thất Điện, Lưu Phát Lăng vừa thấy sắc mặt nàng là biết Tiểu Muội khước từ, “Không có vấn đề gì, ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Nếu Hoắc Quang hành động rất nhanh, Vân Ca thật sự không nghĩ ra là có thể có chủ ý gì hay để ngăn cản Hoắc Quang, nhưng không đành lòng làm Lưu Phát Lăng buồn lòng, chỉ có thể cười gật đầu. Lưu Phát Lăng cầm tay nàng, “Nàng có biết ban đêm khi nào thì tối nhất không?”

“Là lúc nào nhỉ? Canh ba? Hay nửa đêm?”

Lưu Phát Lăng lắc đầu, “Đều không phải, một khắc trước bình minh là lúc tối nhất.”

Vân Ca nắm chặt bàn tay Lưu Phát Lăng, thành tâm bật cười, “Ừ.”

Xương Ấp vương tiến kinh, hoàng thượng tự mình xuất cung nghênh đón, chờ đợi suốt mấy canh giờ, cũng không mấy may trách móc, lại đặc biệt ban ân cho Xương Ấp vương tới ở Chiêu Dương Điện, thánh ân không giống bình thường. Hoạn quan, cung nữ trông coi, phục vụ trong Chiêu Dương Điện hiển nhiên là không dám khinh mạn, người người đều dùng hết khí lực tận tâm hầu hạ. Bọn họ do từ khi tiến cung đã bắt đầu phải trông coi Chiêu Dương Điện không có người ở này, ở chỗ giàu có nhất thiên hạ thế này, nơi này lại không chút quan hệ nào cùng “phú quý”, thật vất vả ông trời mới ột cơ hội, tất cả đều trông mong có thể nắm bắt lấy cơ hội này, ra khỏi Chiêu Dương Điện. Ngay cả đối với hai thị nữ bên người Xương Ấp vương, bọn họ cũng mở miệng gọi “Tỷ tỷ”, ngậm miệng gọi “Tỷ tỷ”, kính trọng như chủ nhân. Nhưng mà, trong hai thị nữ đó thì một người lạnh lùng, bất luận bọn họ nịnh bợ như thế nào, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng không thể hiện, người kia thì ngược lại, luôn tươi cười ngọt ngào, hiền lành dễ thân, nhưng lại là một người câm, bất luận bọn họ nói cái gì, đều chỉ một mực tươi cười. Mọi người tâm lực đều muốn đem ra mà dùng hết, lại không có chỗ sử dụng, chỉ có thể dần dần trở nên giảm bớt.

Khi Lưu Phát Lăng và Vân Ca đến Chiêu Dương Điện, mặt trời đã lên cao bằng ba con sào, Lưu Hạ vẫn ngủ say chưa dậy. Tứ Nguyệt và Hồng Y đang ngồi nhàn hạ ở hành lang, cả hai thấy Vân Ca đều sững sốt, Vân Ca nhìn thấy các nàng cũng ngạc nhiên mừng rỡ, “Nếu biết là hai người tới, ta nên sớm đến tìm hai người đi chơi.”

Tứ Nguyệt, Hồng Y chỉ cười cười, trước thỉnh an Lưu Phát Lăng, “Bệ hạ vạn tuế, Vương gia không biết bệ hạ tới đây, còn đang nghỉ ngơi, bây giờ nô tỳ đi gọi Vương gia.”

Hồng Y xoay người đi vào tắm điện*, Tứ Nguyệt cung thỉnh Lưu Phát Lăng đi vào chính điện. Trong Chiêu Dương Điện, hoa cỏ sinh trưởng vô cùng tươi tốt, trên mấy bụi hoa có hoa nở vào mùa xuân, hoa nở vô cùng đẹp, màu vàng nhàn nhạt, đón gió lung lay, một gốc cây hạnh hoa cũng e lệ mà lộ ra những nụ hoa tỏa hương thơm ngát. Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca đã tiến đến phía trước ngắm nhìn, bèn quay sang Tứ Nguyệt khoát tay áo, “Ồ tại bên ngoài này đi!”

*Tắm điện: phòng ngủ trong điện.

Thái giám nghe vậy vội trải ra thảm bằng lông chim tước, trải chiếu trúc Tương Phi* ra, nhóm lửa trong kim thú lô**, sắp xếp tọa thất. Sau khi bố trí ổn thỏa mọi thứ, bọn họ lặng lẽ lui xuống.

*Trúc Tương Phi: Tương truyền vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô bằng hà, hai bà vợ vua Thuần thương chồng khóc than, nước mắt rơi trên những trúc mọc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang khiến cho những cây trúc này có đốm trắng trên thân cây, vì thế người đời sau gọi cây là trúc Tương Phi.

**Lô nghĩa là lò, kim thú lô chắc là một loại lò hương hoặc lò than thời cổ nào đó, tớ không tìm được thông tin, có vẻ như là một loại lò được đúc bằng kim loại theo hình một loại thú nào đó.

Lưu Phát Lăng ngồi chờ, sau thời gian uống cạn một tuần trà, Lưu Hạ vẫn chưa đi ra. Lưu Phát Lăng không lộ vẻ không vui, phẩm trà, thưởng hoa, yên lặng chờ. Vân Ca đi lòng vòng quanh bồn hoa mấy lần, cũng trở nên mất kiên nhẫn, chạy đến phía trước cửa sổ gõ vào song cửa. Hồng Y đẩy cửa sổ ra, cười gõ một cái lên tay Vân Ca, bắt đắc dĩ chỉ chỉ vào trên giường. Hóa ra Lưu Hạ vẫn còn ở trên giường, nghe được tiếng động, bất mãn than thở vài tiếng, trở mình, lấy chăn bịt kín lỗ tai tiếp tục ngủ. Vân Ca nhìn Lưu Phát Lăng trưng cầu ý kiến, Lưu Phát Lăng khe khẽ lắc đầu, ý bảo nàng đợi một chút, đừng sốt ruột, đợi thêm một lát nữa. Vân Ca nhún nhún mày, thuận tay cầm bình nước để tưới hoa phía dưới cửa sổ, hắt qua song cửa sổ vào người Đại công tử.

Hồng Y che miệng, Tứ Nguyệt trừng mắt, Đại công tử hét lên một tiếng thảm thiết, thoáng cái đã xốc chân lên nhảy vọt xuống đất, nổi giận đùng đùng nhìn về phía ngoài cửa sổ, Vân Ca cũng nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn lại hắn. Lưu Hạ nhìn thấy Vân Ca, ngây người một lát, kiềm chế tức giận, ngoắc tay bảo Hồng Y đi lấy quần áo cho hắn. Hắn rửa mặt qua quýt một cái, tùy ý khoác thêm ngoại bào, lập tức ra khỏi phòng dập đầu vấn an Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng cho hắn đứng dậy, lại ban ngồi. Lưu Hạ cũng không khiêm nhường gì, ngồi vào đối diện Lưu Phát Lăng, tiếp nhận trà đậm Hồng Y bưng lên, trước uống một ngụm lớn, nhìn về phía Vân Ca: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Vân Ca chế giễu: “Ta ở trong cung cũng rất lâu rồi, thế mà người một chút tin tức cũng đều không có? Đứng ở chỗ này giả bộ hồ đồ!”

Lưu Hạ nhúc nhích đầu, day day huyết thái dương: “Ta chỉ biết có một cung nữ làm mọi người huyền não hoảng hốt, làm sao có thể nghĩ được cung nữ đó chính là người? Lão Tam, hắn... Ôi! Ta không muốn nhắc tới chuyện này của các người. Bệ hạ cho thần quay về Xương Ấp đi!”. Khi Lưu Hạ nói chuyện, đôi mắt trong trẻo, như thể bây giờ so với hôm qua là hai người khác nhau.

Lưu Phát Lăng hỏi: “Hạ Nô chơi đủ rồi sao?”

Lưu Hạ cười khổ: “Đã để hoàng thượng chê cười.”

Vân Ca nghe thấy Lưu Phát Lăng gọi Lưu Hạ là “Hạ Nô”, hỏi: “Vì sao lại gọi người là Hạ Nô?”

Lưu Hạ xấu hổ cười: “Không phải là một nhũ danh* sao? Đâu cần lý do gì.”

*Nhũ danh: tên mẹ.

Vân Ca biết Lưu Phát Lăng cũng sẽ không nói với nàng chuyện này, vì thế nghiêng đầu nhìn về phía Vu An: “Vu An, không phải người vẫn muốn xem ta múa đao sao?”

Vu An ho nhẹ hai tiếng: “Vương gia từ lúc mới sinh ra đã vô cùng tuần tú, Vệ Thái tử điện hạ thấy tiểu vương gia, khen bảo ‘Tống Ngọc* cũng không bằng’. Nghe đồn nhũ danh của Tống Ngọc là ‘Ngọc Nô’, nên phi tần trong cung cũng cười gọi tiểu vương gia là ‘Ngọc Nô’, tiểu vương gia rất không vui, oán giận nói ‘Thái tử thiên tuế nói, Ngọc Nô cũng không đẹp bằng ta’, một bộ dáng vô cùng ủy khuất, mọi người thấy

đều cười to. Lúc ấy Tiên hoàng cũng ở đó, cười nói đùa rằng: ‘Hạ nhi nói có lý, cũng không thể để “Ngọc Nô” được hưởng hào quang của Hạ Nô nhà ta.’ Từ đó về sau, tất cả mọi người đều gọi Vương gia là ‘Hạ Nô’. Lúc ấy hoàng thượng còn chưa sinh ra, chỉ sợ hoàng thượng cũng là lần đầu tiên nghe thấy nguồn gốc nhũ danh của Vương gia.”

*Tống Ngọc: người nổi danh đẹp trai tuần tú trong lịch sử Trung Quốc.

Chuyện cũ còn rõ ràng giống như đang ở trước mắt, vậy mà bãi bể nương dâu*, việc đời đã mấy lần thay đổi.

*Nguyên văn là thương hải tang điền, ý rằng trước là biển lớn giờ đã thành nương dâu, chỉ thay đổi lớn trong cuộc đời.

Lưu Hạ cười mà như không cười, nhìn chăm chú vào làn khói mỏng lan tỏa phía trên ấm trà. Lưu Phát Lăng cũng suy nghĩ xuất thần. Khi hấn hai ba tuổi, quan hệ của thái tử và phụ hoàng đã vô cùng căng thẳng, sau khi thái tử qua đời, phụ hoàng càng lúc càng âm trầm, cơ hồ chưa bao giờ nghe được tiếng phụ hoàng cười. Lúc này nghe Vu An nói tới, Lưu Phát Lăng chỉ cảm thấy xa lạ.

Vân Ca nắm tay Tứ Nguyệt và Hồng Y, bước về hướng ngoài điện: “Ta dẫn hai người đi dạo mấy cung điện khác.”

Tứ Nguyệt và Hồng Y liên tiếp quay đầu lại nhìn Lưu Hạ, trên mặt Lưu Hạ không có biểu cảm gì, các nàng chỉ có thể bị Vân Ca nửa lôi nửa kéo ra khỏi điện. Vu An cũng im lặng thối lui ra ngoài điện, khép cánh cửa điện lại.

Lưu Phát Lăng đứng dậy đi vài bước, đứng ở phía trước cây hạnh hoa: “Người còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là bao nhiêu năm trước không?”

“Năm năm trước, khi hoàng thượng mười sáu tuổi, thần ở Cam Tuyền Cung lần đầu tiên nhìn thấy thánh nhan.”, chính năm đó, hấn mất đi Nhị đệ, hấn vĩnh viễn không thể quên được.

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Ta lại nhớ là mười bảy năm trước, ta lần đầu tiên nhìn thấy người, lúc ấy người đang trốn ở trên cây hạnh ăn vụng hạnh.”

Lưu Hạ kinh ngạc suy tư, đột nhiên từ chỗ ngồi nhảy lên: “Người*. . . Người là đứa nhóc gọi ta ‘ca ca’, hỏi xin ta hạnh ăn?”

*Chỗ này tuy là nói với hoàng thượng nhưng Lưu Hạ không dùng kính ngữ, vẫn gọi nhĩ(người) do đó có chuyển ngữ y nguyên.

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Mười bảy năm không gặp, vậy mà người vẫn còn cho rằng ta là tiểu công tử lạc đường. Ta lại đã biết người là Lưu Hạ, người thua.”

Lưu Hạ ngơ ngác nhìn Lưu Phát Lăng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Năm đó Vệ Thái tử vừa mới mất, Tiên hoàng đã gần bảy mươi tuổi, hoàng vị vẫn chưa được lập định, tất cả các hoàng tử đều như kiến bò trên chảo nóng, cấp bách tới mức không chịu đựng nổi. Trong đó đương nhiên cũng có phụ vương của hấn – Xương Ấp Ai Vương Lưu Bác. Sinh nhật của Tiên hoàng, tuyên gọi tất cả hoàng tử vào kinh chúc thọ, các vị hoàng tử cũng đều dẫn theo nhi tử mình vừa ý nhất. Bởi vì tất cả đều biết, ngôi vị hoàng đế không chỉ truyền cho hoàng tử, mà tương lai còn truyền cho hoàng tôn. Nếu có hoàng tôn nào làm Vũ Đế vừa ý, hy vọng của mình sẽ càng lớn hơn nữa. Hấn cũng không phải là đứa con trai mà phụ vương vừa ý nhất, nhưng hấn là đứa cháu mà hoàng gia gia yêu nhất, cũng là nhi tử duy nhất của mẫu thân, cho nên bất luận là phụ vương thích hay không thích, hấn đều theo phụ vương tới Trường An.

Sau khi mẫu thân ngàn cân vạn dặm, hấn lên xe ngựa đi thẳng tới Trường An. Tuy rằng mẫu thân đối với hấn vô cùng tốt, mà thời gian phụ vương ở chung với hấn lại vô cùng ít, nhưng ở trong lòng hấn, hấn lại thân thiết với phụ vương hơn. Phụ vương tuy rằng vô cùng phong lưu đa tình, cũng có chút dục vọng quyền thế, nhưng cũng không phải người có những nhu cầu, đòi hỏi thái quá. Nếu thái tử không chết, phụ vương cũng chẳng muốn động tâm, người sẽ vô cùng nguyện ý mà trấn giữ Xương Ấp, tìm kiếm rồi trộm lấy mỹ nữ xung quanh đem về mà sống qua ngày. Nhưng mẫu thân thì không giống như vậy, khát vọng của mẫu

thân đối với quyền thế khiến cho hấn sợ hãi, mẫu thân lạnh lùng hà khắc cũng làm cho hấn sợ hãi. Hấn biết mẫu thân đã đem thị nữ ngủ cùng phụ thân ra đánh tới chết, cũng biết cái chết của những đệ đệ mà phi tử khác sinh ra có nhiều điểm đáng ngờ, hấn thậm chí có thể cảm thấy dưới nét mặt tươi cười của phụ vương là sợ hãi chán ghét đối với mẫu thân.

Từ Xương Ấp đến Trường An, phải đi không ít đoạn đường. Đoạn đường đi chung dài đằng đằng, phụ thân và hấn cũng không tính là thân cận. Phụ thân có mỹ nhân đi chung bầu bạn, cũng không cô đơn, nhưng trên đường đi hấn chỉ có tịch mịch, cho nên hấn có rất nhiều thời gian suy nghĩ về những lời của mẫu thân, suy nghĩ về những lời nói của phụ thân, suy nghĩ về tính cách của mẫu thân, về tính cách của phụ thân, tự hỏi nếu hấn là thái tử, thế giới của hấn sẽ như thế nào.

Khi xe ngựa đến Trường An, hấn đã quyết định, hấn không thể để ấu thân đoạt được hoàng vị. Đúng, hấn không thể để ấu thân đoạt được hoàng vị. Nếu hoàng vị này là của phụ thân, hấn thực nguyện ý làm thái tử, nhưng mà hoàng vị này làm sao có thể là của phụ thân? “Công tích vĩ đại” của Lữ Hậu, con cháu Lưu thị từng người một đều thuộc nằm lòng. Chuyện xưa Đậu thái hậu vì chuyên quyền, năm đó thiếu chút nữa giết chết hoàng gia gia, hấn đều đã nghe tiên sinh giảng qua. Hấn cũng không muốn giống Huệ Đế Lưu Doanh, tuổi còn trẻ đã bị sự tàn nhẫn của mẫu thân là Lữ Hậu làm cho buồn bực sâu não mà chết. Hấn cũng không cảm thấy mình sẽ may mắn được như hoàng gia gia, có được một Trần A Kiều có thể giúp đỡ hấn hết lần này tới lần khác có thể hóa nguy thành an. Hoàng gia gia ngay từ khi bảy tuổi đã dùng “Kim Ốc Tàng Kiều”(1) lừa gạt để gia tộc Trần thị quên mình phục vụ cho người, hấn năm nay đã mười một tuổi, lại không thấy được có người nào có ngoại thích* hùng mạnh như vậy để có thể dựa vào. Cho nên, mẫu thân vẫn nên đem “Hùng tài đại lược” của bà thi triển ở Xương Ấp quốc, thi triển ở đó thì có thể. Tới lúc đó hấn sẽ thêm phiền muộn, nhưng cũng không nhiều. Phụ vương, cũng có thể sống lâu vài năm.

*Ngoại thích: họ hàng bên ngoại.

Nếu hấn đã quyết định, như vậy toàn bộ hành vi của hấn đều phải liều mạng mà làm trái ngược với lời dặn dò của mẫu thân. Đọc sách, tất cả hoàng tôn khác đều đọc tứ thư ngũ kinh(2), hấn đọc đâm thi diễm phú. Võ nghệ, hoàng tôn khác đều cưỡi ngựa, bắn tên, khiêng đỉnh, oai phong mạnh mẽ, hấn lại múa một thanh việt nữ kiếm thanh tú nho nhã, đem dáng vẻ chân yếu tay mềm* thể hiện phong lưu phóng khoáng. Phụ vương phiền muộn, hấn càng thêm phiền muộn. Hấn cũng là một thiếu niên chí khí, làm sao có thể không có tâm tranh cường háo thắng? Lại làm sao có thể nguyện ý để cho người khác cười nhạo hấn? Hấn cũng muốn khi dừng đường kiếm, cả sảnh đường tung hô, cũng muốn nhìn thấy ánh mắt tán dương của hoàng gia gia, mà không phải là ánh mắt dần dần thất vọng ảm đạm.

*Nguyên văn là hoa quyền tú chân.

Có điều, hấn không thể.

Khi hấn từ yến hội lên lút trốn ra ngoài, bách bộ tới Chiêu Dương Điện, nhìn thấy trên cây hạnh đã kết đầy quả. Lúc trước ở tiền điện, trước mặt là cao lương mỹ vị, hấn lại không hề muốn ăn, lúc này lại đột nhiên đói bụng, tức thì trèo lên trên cây, bắt đầu ăn hạnh. Nghe thấy thái giám bên ngoài tìm kiếm hấn đi đi về về mấy lượt, liên tiếp gọi tên của hấn, hấn không hề để ý tới, thậm chí muốn trốn ở chỗ râm mát rậm rạp này, tạm thời quên phiền não buồn bực ra khỏi đầu.

Tiếng người, tiếng bước chân đều biến mất. Chỉ có ánh mặt trời đầu hạ im lặng từ tán lá chiếu xuống. Hấn híp mắt, nhắm nhìn trời xanh, tiện tay hái một quả hạnh, ăn xong, lại tùy tay hái một quả nữa.

” ‘Đào bão nhân, hạnh thương nhân, lí tử thụ hạ mai tử nhân*’, người ăn nhiều hạnh như vậy, cẩn thận đau bụng!”

*Dịch: người ăn no đào, người ăn chán hạnh, dưới tàng cây mai liền chôn xác người.

Một cậu bé khoảng chừng bốn, năm tuổi, đứng dưới tàng cây, hai tay chấp sau lưng, ngửa đầu, chững chạc đường hoàng mà giáo dục hấn, bên trong đôi mắt hiện rõ từ “Chế nhạo”.

Hấn cười giễu, ném một quả hạnh cho cậu bé. Cậu bé do dự một lát, cầm quả hạnh bắt đầu ăn. Ăn xong, lại ngẩng đầu nhìn hấn. Hấn lại ném một quả nữa cho cậu bé. Một người nằm trên cây, một người đứng dưới tàng cây, cùng nhau ăn hạnh.

Đại khái hắn rất buồn bực, cũng đại khái cảm thấy cậu bé dưới tàng cây tuổi còn nhỏ, chuyện gì cũng sẽ không hiểu, cho nên hắn cứ một câu, lại một câu bắt đầu nói chuyện cùng cậu bé. Hắn nói cho cậu bé, hắn là công tử nhà đại thần, lên từ yến tiệc chạy ra ngoài. Cậu bé nói mình cũng là công tử nhà một đại thần, không cần thận nên đã đi lạc tới khoảng sân này.

Hắn nói xong phiền não của mình một cách không rõ ràng, thói phóng võ công của mình thập phần cao cường, tài văn chương cũng khiến cho các tiên sinh vô cùng tán dương. Còn bình luận thêm về người và chuyện ở trên triều đình, nói với cậu bé rằng, nếu hắn sinh ở hoàng gia, bằng năng lực của hắn tuyệt đối có thể làm hoàng đế tốt.

Cậu bé cảm hạnh gật đầu, “Tôi tin tưởng ca ca.”

Hắn có chí lớn anh hùng nhưng không được đắc chí nên thất vọng, còn có cảm giác cô đơn và thêm cả hoang đường, mình thế này mà lại cùng một đứa bé bốn tuổi ăn hạnh tâm sự.

Cậu bé vừa ăn hạnh, vừa nói về phiền não của mình, bị mẫu thân buộc phải làm cái này cái kia, nhất định phải xuất sắc, nhất định phải làm tốt hơn so với người khác, nhất định phải làm phụ thân hài lòng hơn so với các huynh đệ khác.

Hắn ở trên cây cười to, phiền não của cậu bé này chẳng phải cũng là phiền não của hắn sao? Hóa ra cùng là người lưu lạc chân trời.

Xem ra mẫu thân của cậu bé cũng không phải một nữ nhân “Ôn lương cung thuận*” gì. Bọn họ là chỗ dựa của mẫu thân, cũng là quân cờ của mẫu thân. Nhà nào cũng có tranh đấu của nhà ấy.

*Ôn lương cung thuận: hiền lành, âm áp, biết ngoan ngoãn nghe lời(trượng phu).

Cùng lắm chỉ bốn năm tuổi, nhưng cậu bé lại ăn nói rõ ràng, nói năng có cân nhắc. Hắn kinh ngạc, “Phụ thân ngươi là ai?”

Cậu bé hỏi lại: “Phụ thân huynh là ai?”

Hắn cười mà không đáp, cậu bé cũng chỉ cười ăn hạnh. Thân phận của bọn họ là một tấm bình phong ngăn trở, nếu vạch trần, liệu còn có ai nguyện ý nói chuyện cùng bọn họ chứ? Tâm tư hai người giống nhau, có điều đều không biết.

Hắn thấy mặt trời đã lặn về hướng Tây, bèn từ trên cây nhảy xuống đất, “Ta phải đi, ngươi cũng nhanh chóng đi tìm phụ thân ngươi đi!”

“Ca ca, huynh còn có thể tới nơi này ăn hạnh không?” Trong mắt cậu bé có lưu luyến không rời, bóng dáng nho nhỏ dưới ánh mặt trời, có vài phần cô đơn.

Cái cảm giác cô đơn này, hắn rất quen thuộc, bởi vì hắn cũng có.

“Không biết, có lẽ có, có lẽ sẽ không.”

“Ca ca, chúng ta có thể làm bằng hữu không? Khi ta đọc ‘Sử ký’, vô cùng hâm mộ những hiệp khách đó, nâng chén kết giao, lời hứa đáng giá ngàn vàng, ta thường thường tưởng tượng, nếu như ta cũng có một bằng hữu tri kỷ như vậy thì thật là tốt. Mặc dù không phải sống trong giang hồ, nhưng vẫn đối xử chân thành với nhau.”

Hắn mỉm cười, đây đại khái là giấc mộng của rất nhiều nam nhi. Giang hồ khí thế mạnh mẽ, sáng khoái báo ân rửa hận. Vài câu là có thể kết giao bằng hữu, chuyện sinh tử cũng có thể vì hồng nhan. Trong sử ký Tư Mã Thiên, động lòng người nhất chính là Du hiệp liệt truyện, mà không phải là Đế vương bản kỷ, hay về danh thân, tướng sĩ.

“Nếu sau khi ngươi biết được ta là ai, vẫn nguyện ý làm bằng hữu với ta, ta đương nhiên cũng nguyện ý.”, trong ngữ khí của hắn có lạnh nhạt khi thấy trước kết quả.

Cậu bé cảm hạnh nhú mày suy tư.

“Ca ca, chúng ta đánh cuộc, xem ai đoán ra thân phận đối phương trước. Ai đoán ra trước, người đó thắng. Người thua phải đáp ứng người thắng một việc đấy!”

Hắn nghe được tiếng bước chân xa xa, có phần không quan tâm tới, “Được. Ta phải đi, hữu duyên sẽ gặp lại.”

Cậu bé túm ống tay áo của hắn, “Chúng ta phải lời hứa đáng giá nghìn vàng.”

Hắn cúi đầu, nhìn xuống phía thắt lưng của cậu bé, cậu bé mím môi, khóe môi thấp phần kiên nghị. Người tuy nhỏ, nhưng đã có một loại khí thế làm cho người ta không dám xem thường.

Hắn cười: “Được, lời hứa đáng giá nghìn vàng!”

Cậu bé buông hắn ra, “Huynh nhanh rồi đi đi! Nếu để cho người ta nhìn thấy huynh ở trong này, chỉ sợ sẽ quở trách huynh. Ta cũng phải đi rồi.”

Hắn đã đi thật xa, khi quay đầu lại, còn nhìn thấy cậu bé liên tiếp xoay người vẫy tay với hắn.

Sau đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện, phụ thân tạ thế, mẫu thân mất, Nhị đệ qua đời, Tam đệ xuất hiện. Những người trong triều đình cũng nhiều lần thay đổi.

Tất cả mọi người thật không ngờ Tiên đế có bao nhiêu nhi tử đã đủ lông đủ cánh như thế lại không chọn, ngược lại lại lựa chọn một con chim non, mạo hiểm để quyền rơi vào nguy hiểm và đem giang sơn giao phó ột đứa trẻ tám tuổi.

Mà đứa bé đó có theo mong đợi của phụ thân mà an ổn vượt qua toàn bộ phong ba hay không đều rất khó nói. Chuyện trải qua dưới tàng cây hạnh đã trở thành chuyện xưa bị quên lãng trong một xó xỉnh nào đó trong cuộc đời hắn. Chỉ có cực kỳ ngẫu nhiên, khi ăn hạnh, hắn mới nhớ tới cậu bé muốn cùng hắn trở thành bằng hữu kia, nhưng mà chỉ chợt lóe qua mà thôi.

Lưu Hạ nói: “Năm đó đều nói hoàng thượng bị bệnh, cần tĩnh dưỡng trên giường, cho nên thần vẫn không được thấy hoàng thượng, không nghĩ rằng hoàng thượng lại đi dạo chơi khắp trong cung.”

“Là mẫu thân muốn ta giả vờ bị bệnh. Nhưng mà hôm đó ăn nhiều hạnh quá, sau đó bị bệnh thật.”

Mấy ca ca đều đã đủ lông đủ cánh, mẫu thân rất khó đối đầu trực diện cùng bọn họ, không bằng ẩn giấu tỏ ra yếu thế, làm cho bọn họ trước tiên tranh đấu với nhau một mất một còn.

Lưu Hạ than thở, “Bọ ngựa rình bắt ve sầu, hoàng tước* ở phía sau. Lúc ấy mấy Vương thúc làm sao lại để Cầu Dặc phu nhân vào mắt chứ?”

*Hoàng tước là một loại chim nhỏ, có một số câu viết là “Bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau”, nhưng ở đây tác giả dùng từ hoàng tước, mà tở tìm hiểu thì hoàng tước không phải chim sẻ thì phải.

Lưu Phát Lăng trầm mặc. Nếu mẫu thân sớm biết kết quả của việc dùng hết bao nhiêu mưu đồ toan tính chính là phải đối bằng tính mạng của chính mình, liệu bà còn một lòng muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hay không?

Lưu Phát Lăng nói: “Người thua, người phải làm một việc cho ta.”

Lưu Hạ có vài phần cảm khái, “Rất không công bằng, năm đó thần đã mười một tuổi, cho dù tướng mạo lúc lớn lên có thay đổi, nhưng đều có nhiều điểm có thể nhận ra được, mà hoàng thượng lúc ấy mới có bốn tuổi, dung mạo so với khi trưởng thành đương nhiên là khác biệt rất lớn. Hoàng thượng nhận được ra thần, thần không nhận ra hoàng thượng, thực bình thường.”

“Người nghĩ rằng khi ta nhìn thấy người mới nhận ra người sao? Sau khi người rời đi, ta đã dụng tâm học vẽ tranh với tiên sinh, sau một năm đã có chút thành tựu, lập tức vẽ chân dung người, dự định lén đi thăm dò. Nhưng không thể tưởng tượng, cung nữ thu dọn thư phòng của ta, mới vừa nhìn đến bức chân dung người đã nhận ra người, cười nói với ta ‘Điện hạ, bức tranh mặc dù rất đẹp, nhưng chưa họa ra được phong thái của Hạ Nô đâu!’. Ta đã xé nát bức tranh ngay lập tức.”

Lưu Hạ không nói gì, giống như chuyện hồi đó chính là một người lớn thì không coi trọng lời nói của trẻ con, hắn hoàn toàn không quá để tâm tới lời hứa hẹn đó.

“Nếu người thật muốn biết ta là ai, bằng thân phận của người đi thăm dò, sẽ không quá khó khăn. Ngày đó có mấy đại thần mang theo nhi tử tiến cung, lại có được mấy đứa trẻ tám tuổi, năm tuổi?”

Lưu Hạ áy náy, “Là thần không đúng, thần thua. Xin hoàng thượng phân phó, thần nhất định tận lực thực hiện lời hứa.”

Lưu Phát Lăng nói: “Ngày đó ta đánh cược với ngươi như vậy, là muốn một ngày kia, nếu ngươi biết ta là ai, nhất định sẽ không nguyện ý làm bằng hữu của ta, cho nên ta nghĩ nếu ta thắng, ta có thể yêu cầu ngươi làm bằng hữu của ta. Gần mười bảy năm trôi qua rồi, ta vẫn giữ yêu cầu này, muốn ngươi làm bằng hữu của ta.”

Lưu Hạ trầm mặc, thật lâu sau, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng minh giám, thần nguyện làm nhàn vương*.”

*Nhàn vương: vương gia nhàn tản, ý nói không muốn tham gia thế sự.

Năm đó, cậu bé dưới tàng cây hạnh tuy rằng sớm thông tuệ, hiểu được trong lời nói có thiết lập bẫy, nhưng không biết giữa người với người, có một số khoảng cách là không thể vượt qua.

Lưu Phát Lăng tựa hồ không nghe hiểu Lưu Hạ đã dùng từ “Nhàn” chứ không phải là “Hiền”, hắn phát phát ổng tay áo, xoay người rời đi, “Hy vọng thời gian này ngươi ở Trường An, làm cho trẫm có thể nhìn thấy tài năng tế thể an bang* mà ngươi ngày đó trên cây hạnh đã nói tới. Đúng rồi, bởi vì nơi này không có người ở, trẫm thích sự thanh tĩnh ở nơi này, sau lại thường đến nơi đây dạo chơi, nghe lão thái giám ở điện này nói, Chiêu Dương Điện từng là nơi ở của Lý phu nhân.”

*Tế thể là giúp đời, an bang là làm cho đất nước yên ổn, chỉ những việc lớn lao giúp dân giúp nước.

Khi mấy người Vân Ca và Hồng Y cười nắm tay nhau bước vào, chỉ thấy Lưu Hạ một mình ngồi dưới tàng cây hạnh, hoàn toàn không có vẻ phong lưu ngang ngạnh thường ngày, vẻ mặt ngơ ngác, lại có vài phần thống khổ.

Tứ Nguyệt hơi có chút thái độ thù địch trừng mắt nhìn Vân Ca, lại quan sát Lưu Hạ, vừa định tiến lên gọi “Vương gia”, Hồng Y lại kéo kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Hồng Y nhìn Lưu Hạ chăm chú, trong mắt là sự thấu hiểu, dường như hoàn toàn hiểu được lúc này Lưu Hạ đang nghĩ gì. Trong mắt nàng chậm rãi hiện lên một tầng nước mắt, ngay khoảnh khắc nước mắt rơi xuống, nàng nhân lúc cúi đầu dụi mắt, lau nước mắt đi. Tới khi ngẩng đầu lên, trên mặt đã là một nụ cười dịu dàng. Nàng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lưu Hạ quỳ xuống, cầm lấy bàn tay Lưu Hạ. Lưu Hạ thấy nàng, đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt tươi cười của nàng, giống như muốn tìm kiếm sự ấm áp trên gương mặt tươi cười đó, sau một hồi lâu, hắn lộ ý cười, ý cười kia chậm rãi mang theo sự ngang ngạnh và không chút quan tâm, cuối cùng biến thành dáng vẻ Vân Ca quen thuộc.

Vân Ca xoay người muốn lặng lẽ rời đi, lại nghe thấy Lưu Hạ gọi nàng: “Vân Ca, ngươi quay lại, ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Lưu Hạ bảo Tứ Nguyệt và Hồng Y đều lui ra, mời Vân Ca ngồi vào đối diện hắn, “Sau đây ta sẽ hỏi một chuyện rất quan trọng đối với ta, ngươi nhất định phải nói thật với ta”. Nói xong từ “quan trọng”, hắn lại cười đến ba lạng nhăng như trước.

Vân Ca nhìn vào ánh mắt trong trẻo của hắn, trịnh trọng gật gù đầu.

“Khi còn nhỏ ngươi có quen hoàng thượng hay không? Các ngươi không phải là đã quen biết lúc ở Tây Vực đấy chứ?”

Vân Ca sững sốt, tuy rằng nàng đã nói với Hứa Bình Quân nàng và hoàng thượng lúc nhỏ đã có quen biết, nhưng chưa từng nói qua là nàng và hoàng thượng quen biết nhau như thế nào, ở đâu, sau một lúc, nàng đáp: “Đúng vậy.”

Lưu Hạ lắc đầu cười khổ, thì thào tự nói, “Hóa ra ta nghĩ sai toàn bộ rồi! Vãn tướng Tam đệ. . . Khó trách. . . Khó trách. . . Hiện tại rốt cục hiểu được . . .”

“Ngươi nghĩ sai chuyện gì rồi?”

Lưu Hạ cười nói: “Ta đã nghĩ sai một chuyện rất quan trọng, có lẽ sẽ tạo thành sai lầm lớn. Vân Ca, ngươi còn nhớ rõ hoàng thượng và ngươi đã cùng cứu một thiếu niên chứ?”

Vân Ca nghiêng đầu, cười than thở: “Lăng ca ca đã nói với người những chuyện gì? Sao mà ngay cả chuyện của Nguyệt Sinh cũng nói với người.”

Trong lòng Lưu Hạ một điểm nghi ngờ cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, hắn nhìn chăm chú vào Vân Ca nói: “Nhiều năm đã qua như vậy, tại sao người vẫn còn nhớ rõ tên của hắn, nếu Nguyệt Sinh biết, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Vân Ca nói: “Lăng ca ca còn nhớ rõ hơn so với ta! Chẳng vẫn cảm thấy mình thực có lỗi với Nguyệt Sinh, chẳng vẫn rất cố gắng để làm một vị hoàng đế tốt, chỉ vì không muốn xuất hiện thêm những người giống như Nguyệt Sinh.”

Nét mặt tươi cười của Lưu Hạ bỗng chốc cứng đờ, Vân Ca hỏi: “Người nguyện ý ở lại Trường An giúp Lăng ca ca sao?”

Lưu Hạ thở dài một tiếng, tâm ý đã định, cười hì hì nói: “Ta sẽ ở tới khi các người đuổi ta ra khỏi thành Trường An.”

Vân Ca mừng đến muốn nhảy dựng lên, “Ta biết là người tuy rằng nhìn qua giống đồ bại hoại, nhưng thực tế tâm nhân hắn là rất tốt.”

Lưu Hạ cười khỏ.

32. Q.2 - Chương 14: Khắp Phòng Hương Tỏa

Thành Trường An chưa bao giờ thiếu truyền kỳ.

Tại đây tọa lạc đô thành phồn hoa hùng vĩ nhất trên đời, có vương tử dị quốc làm con tin, có ca nữ được làm hoàng hậu*, có mã nô trở thành tướng quân kiêu ngạo**, có Kim ốc tàng kiều, có mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, còn có quân vương đột nhiên bỏ mạng, thái tử bị phế thành thứ dân, hoàng hậu*** sau khi chết được bọc trong chiếu cỏ.

* và *** đều nói tới hoàng hậu Vệ Tử Phu.

**Danh tướng nổi danh Hán triều Vệ Thanh đã từng là mã nô(người giữ ngựa) trong phủ Bình Dương công chúa, về sau ông thành tướng quân, lập đại công và kết hôn cùng Bình Dương công chúa.

Với thói quen nghe truyện truyền kỳ của người Trường An, bọn họ sẽ không tùy tiện kinh ngạc hưng phấn, truyền kỳ có thể làm cho bọn họ kinh ngạc hưng phấn nhất định phải là một truyền kỳ chân chính. Cái gì mà người nào đó làm tướng quân, cô nương nhà ai được gả cho Vương gia, từ chim sẽ trở thành phượng hoàng, đều không tính là truyền kỳ, nhiều lắm cũng được tính là cung cấp tin tức để luận đàm.

Nhưng vào mùa xuân năm đó, thành Trường An lại có một truyền kỳ xuất hiện, cho dù dân chúng quen thấy truyền kỳ cũng biết một điều, đây là một truyền kỳ chân chính, sẽ giống như những truyền kỳ khác, lưu truyền trăm năm, ngàn năm.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Họa vu cổ(1) đã liên lụy tới nhiều người, họa kéo dài tới nhiều năm, hàng ngày trăm vạn thường mất ăn mất ngủ. Trưởng tôn* Lưu Tuân của Tiên đế, lưu lạc dân gian hơn mười năm. Tuân theo di mệnh của Tiên đế, đặc xá mọi tội danh, phong Dương Võ hầu.”

*Trưởng tôn: cháu trai trưởng.

Lưu Tuân, trưởng tôn của Vệ Thái tử, từ khi sinh ra đã mang theo vinh quang cực thịnh, hắn được đầy tháng, Tiên hoàng từng hạ chiếu khắp nơi ăn mừng. Nhưng tới tuổi còn chưa hiểu chuyện, huyết mạch của Vệ Thái tử đều bị tru diệt, tiểu Lưu Tuân bị nhốt vào thiên lao. Sau khi hắn bị nhốt vào thiên lao, tai họa ập đến không ngừng. Đầu tiên là thân thể Vũ Đế không khỏe, lan truyền tin đồn rằng có yêu nghiệt xâm hại Đế tinh, Ti Thiên Giám sau khi quan sát thiên tượng nói rằng có yêu khí đến từ thiên lao xúc phạm

Đế tinh, Vũ Đế hạ lệnh giết hết phạm nhân trong thiên lao. Tiếp đó thiên lao lại bị cháy, vô số tù phạm bị chết cháy. Rồi đến thiên lao có ác đồ gây bạo loạn, giết hại ngục tốt và phạm nhân.

Tiểu Lưu Tuân qua vô số lần gặp chuyện “Ngoài ý muốn”, sinh tử của hắn dần dần trở thành một câu đố không có lời giải. Có tin đồn rằng đã chết, cũng có tin đồn rằng hắn còn sống. Nhưng rất nhiều người hiểu rõ, cái gọi là còn sống kia cùng lắm là người lương thiện hy vọng tốt đẹp mà thôi.

Từ khi Vũ Đế băng hà, tân hoàng đăng cơ, những chuyện thuộc về Vệ Thái tử đã trở thành một trang sử hoàn toàn bị vùi lấp. Đức hạnh công tích của Vệ Thái tử còn có thể ngẫu nhiên được nói đến, nhưng Lưu Tuân không lưu lại bất kỳ dấu ấn gì trên thế gian này đã hoàn toàn bị người ta quên lãng.

Nhưng thật không ngờ, hơn mười năm sau, Lưu Tuân lại xuất hiện ở thành Trường An, lại là một người mà không ít dân chúng thành Trường An quen thuộc: Lưu Bệnh Dĩ – đứng đầu đám du hiệp.

Từ hoàng tôn đến ngục tù, từ ngục tù đến du hiệp, từ du hiệp đến vương hầu. Thế nào là một truyền kỳ?

Tất cả những gì có liên quan Lưu Tuân đều được người ta đem ra đàm luận, dường như tất cả chuyện quá khứ, hiện tại xem ra đều có một thâm ý khác. “Chơi bởi lêu lổng” thành “Nhẫn nhịn chịu nhục”, “Không làm việc đàng hoàng” thành “Chí lớn trong lòng”, “Rất thích tàn nhẫn tranh đấu” thành “Nghĩa hiệp ôn nhu”.

Còn thêm cả lương duyên của hắn và Hứa Bình Quân, từ Hứa Bình Quân “Bị quỷ ám, có mắt như mù” biến thành “Tuệ nhãn thức anh hùng” (Mắt tinh tường nhận thấy anh hùng), nàng cũng trở thành một truyền kỳ nữ tử được mọi người truyền tụng.

Trong triều, văn võ đại thần đối với việc Vệ hoàng tôn đột nhiên hiện thân cũng nghị luận sôi nổi. Hoắc Quang cẩn thận quan sát hết thấy, nhưng ông ta không cách nào đoán ra Lưu Phát Lăng rốt cuộc là muốn làm gì. Hoàng đế trước giờ đều kiêng dè họ hàng thân thuộc hơn kiêng dè đại thần, bởi vì họ hàng thân thuộc soán vị có khả năng thực hiện được hơn là thần tử không có huyết thống thân cận.

Nhưng Lưu Phát Lăng lại từng bước từng bước một trải đường cho Lưu Tuân, trước hết để cho Lưu Tuân tỏa ánh hào quang trên triều đường, thu được tán thưởng của triều thần, rồi lại làm cho Lưu Tuân đạt được tán thành của dân chúng. Một số đại thần vốn còn không phục đối với việc hoàng thượng đề bạt Lưu Tuân, sau khi biết được thân phận của Lưu Tuân, những điểm không phục đều biến thành vui lòng thành phục.

Sau khi hoàng thượng phong hầu cho Lưu Tuân, bổ nhiệm Lưu Tuân làm Thượng Thư Lệnh, phụng mệnh ghi chép lại mọi sự, phụ trách nhận và truyền ra chiếu mệnh, chỉ dụ của hoàng thượng. Chức quan mặc dù không lớn, nhưng lại là vị trí rất tốt để có thể nhanh chóng hiểu rõ chính sự.

Còn có thêm Lưu Hạ.

Hoắc Quang cũng vẫn không nhìn thấu người này. Nói hắn hoang đường là giả, nhưng Lưu Hạ không phải là tới khi gần trưởng thành mới giấu tài, mới bắt đầu hoang đường, mà là từ khi Tiên đế tại vị, Hoắc Quang đã nhìn thấy một hoàng tôn hoang đường. Khi đó Lưu Hạ cùng lắm mới mười một hai tuổi, Hoắc Quang hoàn toàn không nghĩ ra được Lưu Hạ vì sao phải ra vẻ hoang đường. Nhưng nếu nói hắn hoang đường là thật, dù sao Hoắc Quang vẫn cảm thấy không thể hoàn toàn tin tưởng.

Hiện tại ông ta hoàn toàn đoán không ra vì sao Lưu Phát Lăng muốn tuyên Lưu Hạ tới Trường An. Giống như chơi cờ, hiện tại tuy rằng có thể thấy quân cờ trong tay đối phương, nhưng không biết đối thủ sẽ đặt quân cờ này như thế nào, cho nên chỉ có thể xem xét cơ hội mà hành động.

Việc khẩn cấp trước mắt hiện nay chính là nữ tử Hoắc thị phải sinh hạ được một hoàng tử, một khi có hoàng tử làm chỗ dựa, những cái khác đều trở nên dễ dàng hơn nhiều. Hoắc Quang vì muốn để Hoắc Thành Quân tiến cung, đi gặp Tiểu Muội trước, muốn cùng thương lượng với Tiểu Muội.

Thứ nhất, cho dù Lưu Phát Lăng thích hay không thích nữ sắc, vì ngôi vị hoàng đế, hắn đương nhiên phải nguyện ý tuyển tú nữ, nạp phi tần. Nếu như tuyển nữ nhi của các đại thần vào cung, đem lợi ích của gia tộc các thần tử liên hợp chặt chẽ cùng với quyền lực của hoàng đế, Lưu Phát Lăng sẽ nhận được nguồn trợ giúp mạnh mẽ, có thể làm cho lực lượng lớn mạnh của Hoắc thị tại triều đường suy yếu đi. Nhưng đây tuyệt đối không phải là cục diện mà Hoắc Quang muốn thấy, còn làm thế nào để ngăn cản nữ nhi của các vị đại thần muốn vào cung, chỉ tuyển chọn vài nữ tử không đáng để tâm cho đủ số, hoàn toàn phải dựa vào Tiểu

Muội. Thứ hai, ông ta không muốn Tiểu Muội thuận theo người khác, nghe được tin tức ông ta dự định đưa Thành Quân vào cung, sẽ làm cho Tiểu Muội cảm giác mình không còn thân thiết với Hoắc thị như trước, cho nên ông ta phải làm cho Tiểu Muội cảm thấy nàng vẫn là một thành viên của Hoắc gia.

Tiểu Muội vẫn dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời như từ trước tới giờ, đối với chuyện ông ta phân phó nhất nhất gật đầu, đối với chuyện Hoắc Thành Quân tiến cung thì vỗ tay hoan hô, vui vẻ ra mặt, nói thẳng: “Rất cục cựa có người thân ở trong cung theo giúp ta.”

.....

Yến tiệc sinh nhật Thượng Quan hoàng hậu mười bốn tuổi.

Dưới sự chủ trì của Hoắc Quang, là một yến hội long trọng từ trước nay chưa từng có. Bách quan triều đình, cáo mệnh phu nhân tề tựu tại Kiến Chương Cung, chúc mừng sinh nhật của hoàng hậu. Lưu Phát Lăng cũng ban lễ trọng, chúc mừng Tiểu Muội. Tiểu Muội vẫn ngồi ở phía dưới Lưu Phát Lăng, nghe được lời Lưu Phát Lăng thành tâm chúc mừng, tuy rằng trong lòng không phải không có chút trống vắng, nhưng vẫn rất vui sướng.

Nàng đánh bạo nói chuyện cùng hắn, hắn mỉm cười nhất nhất trả lời. Khi hắn nói chuyện cùng nàng, thân thể sẽ hơi hơi nghiêng về phía trước, vẻ mặt chăm chú. Tiểu Muội nhìn vào trong mắt hắn, chỉ nhìn thấy hai hình ảnh nho nhỏ của chính mình, chút trống vắng trong lòng nàng cũng đã tiêu tán hết cả, ít nhất, hiện tại hắn chỉ có thể nhìn thấy nàng.

Tiểu Muội đột nhiên sinh vài phần cảm giác khó diễn tả nổi với Hoắc Quang. Ông ấy dù sao vẫn là ngoại tổ phụ của mình, cũng chỉ có ông ấy mới có thể nhớ và tổ chức yến tiệc sinh nhật long trọng thế này ừ, cũng chỉ có ông ấy mới có thể làm cho hoàng thượng ngồi ở bên cạnh mình, cùng mình uống rượu nói chuyện.

Rượu vào lời ra, hết sức náo nhiệt, quan viên Lễ bộ dâng lên Tiểu Muội đồ thêu mà phường thêu dân gian đặc biệt chuẩn bị để chúc mừng ngày sinh Tiểu Muội.

Tám cung nữ nâng một cuộn vải dệt tiến vào, chỉ nhìn thấy độ rộng của nó khoảng một hai trượng. Tiểu Muội vô cùng tò mò, cười hỏi: “Đồ thêu gì mà lớn tới như vậy?”

Tám cung nữ mang đồ thêu đó chậm rãi mở ra. Chỉ nhìn thấy trên tơ lụa đỏ thẫm có thêu cả ngàn hải đồng*, thần thái khác nhau, có ngây thơ đáng yêu, có bướng bỉnh dễ thương, có tức giận cong miệng, có thông minh, có ranh mãnh, linh động, muôn hình muôn vẻ.

*Hải đồng: trẻ con.

Quan viên tặng lễ dập đầu chúc mừng: “Cung chúc hoàng thượng, hoàng hậu trăm con ngàn cháu.”

Trong khoảnh khắc, trong lòng Tiểu Muội cảm thấy nàng như đang rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hóa ra đây mới là mục đích Hoắc Quang tổ chức yến tiệc sinh nhật cho nàng! Đây chính là sinh nhật của nàng ư? Bàn tay trong ống tay áo của nàng phải hung hăng tự cứu chính mình, mới có thể làm cho bản thân mỉm cười.

Thừa tướng Điền Thiên Thu đứng lên, hướng Lưu Phát Lăng tấu rằng: “Hoàng thượng, hiện tại phần lớn lực cung từ Đông sang Tây đều trống rỗng, vì giang sơn xã tắc, xin hoàng thượng, hoàng hậu sớm có tính toán.”

Hoắc Quang nhìn về phía Tiểu Muội, ánh mắt có ẩn ý. Trên tay Tiểu Muội đã đầy vết cẩu tím bầm, trên mặt nàng vẫn hiện ý cười, nhẹ nhàng nói: “Thừa tướng nói có lý, đều do bốn cung lo lắng không chu toàn, hẳn là phải thay hoàng thượng tuyển phi, làm đầy hậu cung.”

Có lời nói của hoàng hậu, Hoắc Quang mới đứng lên, đề nghị Lưu Phát Lăng tuyển phi, bách quan cũng ào tán thành. Lưu Phát Lăng dưới gối không có nhi tử, làm cho toàn bộ triều thần lo lắng bất an, cho dù là đại thần cùng chính kiến hay không cùng chính kiến với Hoắc Quang, cũng đều liều mình khuyên Lưu Phát Lăng nạp phi tần, thứ nhất là thật tâm vì giang sơn xã tắc, thứ hai cũng hi vọng hoàng tử có thể không mang huyết mạch của Hoắc thị.

Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Hôm nay là sinh nhật của hoàng hậu, việc này để sau này thương nghị tiếp.”

Điền Thiên Thu lập tức thao thao bất tuyệt mà bắt đầu góp lời, nói từ Cao Tổ Lưu Bang nói tới tận Tiên đế Lưu Triệt, không có một hoàng đế nào giống như Lưu Phất Lăng, hai mươi một tuổi mà hậu cung vẫn trống rỗng.

Tình thế càng lúc càng nghiêm trọng, dưới sự chỉ đạo của Điền Thiên Thu, bách quan nhất loạt quỳ xuống cầu Lưu Phất Lăng đồng ý, thoát đầu động tác còn có trước có sau. Về sau, tiền điện Kiến Chương Cung lớn như vậy, cả điện đông nghìn nghịt người động tác đồng đều, nhất loạt soạn soạn quỳ xuống, dập đầu, rồi cất cao giọng cùng hô lớn: “Vì giang sơn xã tắc Đại Hán, xin hoàng thượng nghĩ lại!”, âm thanh chấn động làm ngay cả điện Lương Đô cũng run rẩy.

Lại quỳ xuống, lại dập đầu, cất cao giọng cùng hô: “Vì giang sơn xã tắc Đại Hán, xin hoàng thượng nghĩ lại!”

Quỳ xuống...

Dập đầu...

Hô to...

Đứng lên...

Hàng trăm quan viên hết lần này tới lần khác, âm thanh vang vọng tới bên ngoài Kiến Chương Cung.

Bọn họ bề ngoài tôn kính, nhưng thực tế là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua mà tiếp tục bức bách, chỉ cần Lưu Phất Lăng không gật đầu, bọn họ sẽ vẫn muốn hấn “Nghĩ lại”. Ngay cả Vân Ca ở trong góc phòng cũng cảm nhận được áp lực bức người cuộn cuộn tràn tới, hướng chi Lưu Phất Lăng đối diện với những người đang quỳ lạy đó?

Lưu Phất Lăng nhìn chăm chú vào mặt đất dưới chân hấn, văn thần võ quan lần lượt quỳ xuống rồi đứng lên, bàn tay trong tay áo hấn nắm càng lúc càng chặt, gân xanh nổi rõ, nhưng không có biện pháp gì có thể làm cho bọn họ ngừng lại. Thượng Quan Tiểu Muội đang ngồi trên phượng tháp đột nhiên nghiêng về phía sau, ngã thật mạnh xuống mặt đất.

Cung nữ thét chói tai: “Hoàng hậu, hoàng hậu!”

Tiểu Muội sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, không có phản ứng gì. Bách quan còn đang hô lớn: “Vì giang sơn xã tắc Đại Hán, xin hoàng thượng...”, lời nói thoáng chốc nghẹn lại trong miệng, ngơ ngác nhìn cung nữ, hoạn quan đã thành một đoàn rối loạn.

Lưu Phất Lăng nhìn xuống Tiểu Muội, phân phó nói: “Lập tức đưa hoàng hậu hồi cung, truyền thái y đến Tiều Phòng Điện.”

Lưu Phất Lăng đỡ hoàng hậu, vội vàng rời đi. Một đám đại thần, người nhìn ta, ta nhìn người, lại nhìn tới long tọa, phượng tháp đã không một bóng người, rồi ngơ ngác nhìn nhau.

Yến tiệc sinh nhật hoàng hậu, hoàng hậu đã đi mất, còn chúc mừng gì nữa? Mọi người hậm hực rời đi. Điền Thiên Thu đi đến bên cạnh Hoắc Quang, nhỏ giọng hỏi: “Hoắc đại nhân, ngài xem nên làm thế nào cho phải?”

Hoắc Quang trên mặt vẫn cười, ngữ khí lại lạnh lùng, quay sang Hoắc Vũ phân phó: “Ta lo lắng cho thân thể hoàng hậu, con đi phân phó thái y, nhất định phải khiến cho bọn họ cẩn thận chẩn bệnh, dốc lòng săn sóc.”

Hoắc Vũ nói: “Nhi tử hiểu rõ.”, rồi vội vàng tới Thái y viện.

Hoắc Quang nói với Điền Thiên Thu: “Lão phu là ngoại tổ phụ của hoàng hậu, hoàng hậu phượng thể bất an, thật là làm cho lão phu lo âu, tất cả đều phải chờ thân thể hoàng hậu hồi phục rồi nói sau.”

Điền Thiên Thu gật đầu: “Đại nhân nói phải”

Hoắc Quang kinh sợ và tức giận đan xen.

Hoàng hậu phượng thể bất an, thân là thần tử, lại là ngoại tổ phụ của hoàng hậu, ông ta tuyệt đối không thể vô đạo mà không để ý tới thời điểm này, không để ý tới bệnh tình của hoàng hậu, thỉnh cầu hoàng

thượng tuyền phi. Nếu sau khi Hoắc Thành Quân tiến cung, chuyện này truyền tới dân gian, rất dễ dàng bị truyền thành nàng cùng hoàng hậu tranh sủng, khiến cho hoàng hậu bực lòng sinh bệnh. Chưa được phong phi, đã thất đức trước, đối với tương lai của Thành Quân và Hoắc thị đều bất lợi.

Đêm khuya, Hoắc Vũ dẫn mấy thái y mới vừa thăm bệnh cho Tiểu Muội tới gặp Hoắc Quang. Mấy thái y này đều là thân tín của Hoắc Quang, bọn họ cam đoan với Hoắc Quang, hoàng hậu bị bệnh thật, không hề giả bộ bệnh. Là nội tích lo lắng, buồn bực, ngoại cảm phong hàn, ngoại chứng dẫn phát nội chứng, mặc dù không khó trị hết, nhưng cần tiêu tốn thời gian dốc lòng điều trị.

Cơn giận của Hoắc Quang có chút bình ổn vài phần, nhưng nghi tâm vẫn không thể tiêu tan hết. Ngày hôm sau, sau khi bãi triều, ông ta liền cầu Lưu Phất Lăng chuẩn được đi thăm bệnh.

Tới trước Tiều Phòng Điện, trước ông ta cẩn thận gắng hỏi cung nữ. Cung nữ hồi bẩm với Hoắc Quang, trước khi Hoắc đại nhân bái kiến hoàng hậu lần trước, ban đêm hoàng hậu cũng thỉnh thoảng ho khan, thị nữ Tranh Nhi còn lải nhải nên mời thái y đến xem một chút, lại bị hoàng hậu cự tuyệt. Sau khi Hoắc đại nhân tới gặp hoàng hậu nương nương, hoàng hậu có vẻ vô cùng hưng phấn cao hứng, nói cũng nhiều hơn, nhưng ban ngày thường thường đau đầu và mệt mỏi. Tranh Nhi lại khuyên hoàng hậu cho đòi thái y đến xem một lần, hoàng hậu nương nương lại cự tuyệt, nói chờ bận bịu xong mấy ngày này, nghỉ ngơi một chút là được rồi. Kết quả thật không ngờ được, kéo dài tới hiện tại lại thành ra bệnh nặng.

Hoắc Quang tính toán thời gian, hoài nghi Tiểu Muội giả bệnh hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại bất đắc dĩ. Ông ta có chút giận cá chém thớt với đám cung nữ bên cạnh Tiểu Muội, vậy mà không có một ai thực sự quan tâm tới thân thể Tiểu Muội, chỉ nghe thấy Tranh Nhi khuyên, Tranh Nhi quan tâm, nhưng Tranh Nhi này căn bản không phải người của ông ta.

Khi Hoắc Quang nhìn thấy Tiểu Muội, Tiểu Muội đang ở trên giường bệnh rơi lệ, “Ngoại tổ phụ, tiểu a di* khi nào thì tiến cung? Ta rất là khó chịu, muốn tiểu a di theo giúp ta, ngoại tổ phụ, ngoại tổ phụ để cho tiểu a di tiến cung giúp ta đi.”

*A di: gọi dì một cách thân mật.

Dù sao cũng là cốt nhục của mình, trong lòng Hoắc Quang cũng có chút khó chịu. Nếu là nữ nhi của quan viên bình thường trong thành Trường An sinh bệnh, nhất định có mẫu thân cẩn thận chăm sóc, có tỷ muội làm bạn giải sầu, còn có thể có phụ thân, huynh đệ tới thăm. Tiểu Muội mặc dù xuất thân từ gia tộc tôn quý nhất, nhưng khi sinh bệnh, trước giường lại chỉ có một đám cung nữ căn bản không thực sự quan tâm tới nàng.

Sau khi Hoắc Quang cáo từ, cố ý gọi Tranh Nhi tới, vẻ mặt ôn hoà dặn dò nàng, “Phải dốc lòng chăm sóc hoàng hậu nương nương. Sau khi thân thể hoàng hậu nương nương hồi phục, ta nhất định sẽ không bạc đãi người, phụ thân, huynh đệ của người cũng sẽ được thơm lây không ít.”

Nghĩ đến nhiều năm không được gặp phụ mẫu, huynh đệ, Tranh Nhi có chút buồn bã, hành lễ với Hoắc Quang nói lời cảm tạ, “Hầu hạ hoàng hậu nương nương là việc nô tỳ nên làm. Hoắc đại nhân, có một số lời, có lẽ nô tỳ không nên nói, nhưng nếu nô tỳ không nói, có lẽ sẽ không có người nào nói, cho nên nô tỳ chỉ có thể thật tâm mà làm, không bàn tới đúng sai.”

Hoắc Quang nói: “Ta không phải người hà khắc, người không cần lo lắng, có việc gì cứ nói.”

“Hai ngày nay hoàng hậu nương nương vẫn còn sốt nhẹ, nô tỳ thường thường có thể nghe thấy hoàng hậu nương nương nói mê sảng, có khi gọi ‘ngoại tổ phụ’, có khi gọi ‘mẹ*’, có khi gọi ‘cữu cữu’, còn có lúc vừa khóc vừa nói rằng ‘cô đơn’, khi nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, người sẽ mơ mơ màng màng hỏi nô tỳ ‘Tiểu a di đến đây chưa?’. Đại nhân nếu có chút thời gian, có thể tới thăm hoàng hậu nương nương nhiều hơn một chút không? Nô tỳ trộm nghĩ, có lẽ so với bất kỳ thuốc gì cũng đều hiệu nghiệm hơn.”

*Trong tiếng Trung có từ nương để gọi mẹ, hoặc dùng từ mẫu thân; có từ đa gọi cha, hoặc dùng từ phụ thân. Tất cả những chỗ có từ dùng từ mẹ mà không phải mẫu thân, cha mà không phải phụ thân là do lúc đó nhân vật gọi nương hoặc đa.

Hoắc Quang quét mắt về phía đám cung nữ đứng bên, mấy cung nữ đó lập tức cúi đầu.

“Khi nô tỳ trực đêm, cũng từng nghe thấy.”

“Nô tỳ cũng từng nghe thấy hoàng hậu nương nương nói mơ, có một lần còn gọi ‘Ngoại tổ phụ, cứu cứu, đón con ra khỏi cung đi.’ ”

“Chúng nô tỳ đều cho đó là mấy câu nói mơ do nhớ nhà, không quan trọng cho nên không có. . .”

Đám cung nữ ngập ngừng, không dám nói thêm nữa. Cuối cùng trong lòng Hoắc Quang tất cả nghi ngờ về “Nội tích lo lắng, buồn bực” đều tan biến, khen ngợi nói với Tranh Nhi: “Đa tạ tâm tư quan tâm săn sóc của người đối với hoàng hậu nương nương.”

Tranh Nhi vội nói: “Đều là bổn phận của nô tỳ, không dám nhận lời tạ ơn của đại nhân.”

Khi Hoắc Quang đi ra, chạm mặt với Vân Ca đi tới thăm Thượng Quan Tiểu Muội. Vân Ca nghiêng người tránh sang bên cạnh, cúi người hành lễ. Hoắc Quang sớm biết Vân Ca thường tới tìm Tiểu Muội chơi đùa, Tiểu Muội bị bệnh, Vân Ca hiển nhiên sẽ tới thăm, cho nên không có kinh ngạc, chỉ đối đãi đơn giản như với cung nữ bình thường, hơi gật đầu, rồi đi qua bên cạnh người Vân Ca.

Tranh Nhi nhìn thấy Vân Ca, vui mừng đón Vân Ca vào trong. Những người khác đều lạnh lùng thản nhiên, tiếp tục đi làm việc của mình. Ngược lại Mạt Trà cùng đi với Vân Ca lại rất được hoan nghênh. Mạt Trà chỉ là một cung nữ bình thường, không cần quá mức đề phòng, tính nết của nàng lại rộng rãi, ra tay hào phóng, mọi người đều lần lượt được nhận lợi ích từ chỗ nàng, cho nên nhìn thấy Mạt Trà đều cười chào hỏi.

Ngửi được trên người Mạt Trà có hương thơm khác thường, mọi người tò mò hỏi: “Đây là mùi hương gì vậy, mùi hương này rất khác biệt?”

Mạt Trà đắc ý dương dương tự đắc, mở hà bao ra cho bọn họ xem, “Gần đây thái y mới làm đó, Vu tổng quản có thưởng cho ta một ít, không chỉ có mùi đặc biệt, còn có thể làm cho an thần yên giấc, trị liệu ho khan.”

Hà bao được mở ra, hương khí tràn khắp phòng, giống như chi lan* trong ngực.

*Cỏ chi và cỏ lan, chắc là nó rất thơm.

Mọi người ở trong cung, được ngửi qua không ít hương thơm hiếm thấy, nhưng hương thơm này lại khiến cho chúng nữ tử động tâm, đều tiến đến bên cạnh nhìn xem, “Thật sự thần kỳ như thế sao? Buổi tối ta cũng không dễ ngủ.”

Mạt Trà vẫn có phong cách mọi khi, mấy thứ này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng người nào cũng có phần, mỗi người có thể lấy một ít. Vân Ca quay sang Tranh Nhi đang canh giữ ở ngoài màn cười nói: “Em cũng đi ra chơi cùng các nàng ấy đi! Ta thường xuyên tới đây, cái gì cũng đều quen thuộc, không cần cố ý tiếp đón ta.”

Tranh Nhi ngửi được hương khí, cũng sớm động tâm, cười gật gật đầu, “Cô nương có việc gì thì gọi nô tỳ.”, rồi cũng bước đến bên cạnh Mạt Trà, lấy một ít hương tiết.

“Muội có khỏe hơn chút nào chưa?”

Thượng Quan Tiểu Muội nghe thấy tiếng nói của Vân Ca, nhắm mắt giả vờ ngủ như trước, không chút để ý tới.

“Đa tạ muội đã chịu giúp chúng ta.”

Tiểu Muội trở mình, nằm nghiêng sang một bên, “Tỷ nói gì, ta nghe không hiểu. Ta đang bệnh vô khí vô lực, làm sao còn có sức lực giúp được người khác chuyển gì?”

Vân Ca không biết nên điều gì, chỉ có thể ngồi yên lặng. Có cung nữ trở lại xem Vân Ca và hoàng hậu thế nào, phát giác ra cả hai người tới môi cũng không động, Vân Ca chỉ im lặng ngồi bên cạnh giường, hoàng hậu hình như có chút mệt mỏi, đang nằm nhắm mắt.

Cung nữ an tâm cười, lại trở ra cùng cung nữ khác đàm luận về hương thơm, chỉ thỉnh thoảng để ý tới động tĩnh của hai người trong phòng. Mặc dù Thượng Quan Tiểu Muội nhắm cả hai mắt, nhìn như điềm tĩnh, nhưng thực chất trong lòng là gió lạnh mưa phùn, rả rích không dứt. Ngoại tổ phụ cho rằng hoàng thượng không sủng hạnh nàng, là bởi vì nàng không đủ kiêu, không đủ mị, tưởng rằng hoàng thượng vì quyền lực để vương, sẽ nạp phi tần, khai chi tán diệp*, nhưng ngoại tổ phụ đã sai lầm rồi.

*Khai chi tán diệp: đâm cành sinh lá, ý chỉ sinh con cháu đầy đàn.

Ngoại tổ phụ không phải không thông minh, mà là rất thông minh. Ông cho rằng trên đời này nam nhân thông minh nào cũng như ông, hiểu được như thế nào là nhẹ, như thế nào là nặng, hiểu được phải giữ cái gì, phải bỏ cái gì, nhưng không biết rằng trên đời này thực sự có nam nhân thông minh nhưng lại có trái tim hồ đồ.

Nàng không biết mình vì sao lại một lời cự tuyệt Vân Ca, tuy rằng nàng cũng tuyệt đối không muốn Hoắc Thành Quân tiến cung. Có lẽ nàng chỉ muốn thấy Vân Ca thất vọng và khổ sở, nàng không thích Vân Ca cười. Nhưng Vân Ca lại làm cho nàng thất vọng rồi.

Vân Ca đối với lời cự tuyệt của nàng không lộ ra không vui, cũng không lộ ra thất vọng, chỉ rất nhẹ nhàng nói: “Tỷ hiểu rồi, muội so với chúng ta lại càng không dễ dàng.”

Thiên hạ mà nàng biết không có người nào là không nói dối, người ta sống cùng những lời nói dối, mà nàng cũng dùng những lời nói dối trong cuộc sống hàng ngày của mình, ngay cả cuộc sống của nàng cũng chính là một lời nói dối. Nhưng nàng nhìn không ra Vân Ca có gì là miễn cưỡng cười vui, cũng nhìn không ra Vân Ca đã nói dối chuyện gì.

Lúc này là mùa đang ẩm áp có thể đột nhiên lạnh lẽo, ngẫu nhiên cảm phong hàn cũng thực dễ dàng, cho nên nàng sinh bệnh. Nàng lo lắng ngoại tổ phụ sẽ ngăn chặn tin tức nàng sinh bệnh, cho nên nàng chẳng những phải sinh bệnh, mà còn phải khiến cho tất cả mọi người đều biết.

Mùa xuân hàng năm, hoàng hậu đều phải dẫn đầu phu nhân bách quan tế bái Tẩm Thần nương nương, thay toàn bộ thiên hạ khẩn cầu “Phong y”(có đầy đủ y phục để dùng), cho nên nàng vốn định phát bệnh trước mặt mọi người trong rừng dâu, nhưng không ngờ phong hàn áp ủ trong người nàng đã đến điểm cực hạn tới lúc phát ra, đêm qua còn thêm đau buồn và bi thương cực hạn, khiến cho bệnh đột nhiên phát tác.

Nàng tự nói với mình, chuyện này chỉ là vì chính mình mà làm, là vì mẫu thân cầm đao tự vận mà làm, là vì đệ đệ còn nhỏ tuổi đã bỏ mạng mà làm, là vì hàng trăm mạng người của Thượng Quan gia tộc mà làm.

Nàng không phải giúp hắn, thực sự không phải!

Có cung nữ ở ngoài màn nói: “Hoàng hậu, đến giờ dùng thuốc rồi.”

Thượng Quan Tiểu Muội hé mắt, mỉm cười nói với Vân Ca: “Tỷ trở về đi! Bệnh của ta không có gì đáng ngại, thái y nói an tâm điều dưỡng ba, bốn tháng là có thể bình phục, không cần quá lo lắng.”

Vân Ca yên lặng gật gật đầu, sau khi hành lễ, rời khỏi Tiêu Phòng Điện.

.....

“Nàng không chịu nhận lời cảm tạ của chúng ta.”

Lưu Phát Lăng hơi gật đầu, không nói gì.

Vân Ca nói: “Tiểu Muội chỉ cho chúng ta thời gian ba bốn tháng, sự tình từ đó về sau, tự chúng ta phải giải quyết.”

Lưu Hạ cười: “Còn làm cho Hoắc Thành Quân phải lo nghĩ rồi. Không phải là nhân việc không có con nói dối mà nói sao? Theo ý thần, chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ. Hoàng thượng, buổi tối cần vất vả một chút, ba bốn tháng muốn tìm cách có được đứa nhỏ, đừng nói là một đứa, ngay cả ba bốn đứa cũng đều dư dả. Thần ngược lại có chút thắc mắc, tại sao hoàng thượng nhiều năm như vậy một lần cũng không bắn trúng mục tiêu?”

Lưu Hạ bại hoại đích xác không ai bằng, những lời như vậy cũng chỉ có hắn dám nói. Lưu Phát Lăng mặt không chút đổi sắc, hai gò má Vân Ca lại đỏ bừng, mắng Lưu Hạ một tiếng: “Người cho là ai cũng đều giống như người?”, rồi vội vàng xoay người rời đi.

Lưu Hạ tập trung đánh giá Lưu Phát Lăng, cuối cùng cảm nhận được dưới nét mặt không hề thay đổi của Lưu Phát Lăng dường như ẩn giấu một tia ngượng ngùng. Ảo giác? Nhất định là ảo giác của mình! Lưu Hạ hai mắt mở lớn, tuyệt đối không thể tin được nói: “Hoàng thượng, người, người, sẽ không phải, không phải... Chẳng lẽ người vẫn là thân đồng tử*... Không, không có khả năng. . .”

*Đồng tử: từ chỉ trẻ trai, Lưu Hạ nói vẫn còn là thân đồng tử chắc ai cũng hiểu rồi ha, tớ không phải giải thích nữa nhĩ.

Quá mức khó có thể tin, Lưu Hạ cứng họng, nói không nên lời, không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Lưu Phát Lăng thần nhiên cắt ngang lời hấn, nhìn thật ung dung bình tĩnh nói: “Trẫm vừa rồi hỏi ngươi, vấn đề Khương tộc, Hung Nô xử lý như thế nào, ngươi vẫn chưa trả lời trẫm.”

Lưu Hạ còn muốn hỏi lại rõ ràng thêm nữa, ngoài diện thái giám hồi bẩm, Lưu Tuân cầu kiến, Lưu Hạ đành phải gác chuyện này sang một bên. Chờ Lưu Tuân tiến vào, Lưu Phát Lăng bèn mang vấn đề này hỏi lại một lần nữa, để cho Lưu Tuân cùng suy nghĩ.

Lưu Hạ cười hì hì trả lời: “Các quốc gia Tây Vực luôn luôn là mối lo ngại của triều đình ta, nhưng bọn họ là nước nhỏ lực yếu, thường sẽ chọn một nước lớn mà dựa vào, chỉ cần triều đình ta có thể khắc chế được người Khương và Hung Nô, bọn họ sẽ không cần phải lo lắng. Huống chi còn có công chúa Giải Ưu* ở Ô Tôn, võ về được liên hợp các quốc gia ở Tây Vực, dựa vào cố gắng của công chúa và Phùng phu nhân, cho dù mấy năm sau khi Tiên đế băng hà có xảy ra mấy vụ nổi loạn lớn, Tây Vực đều không xảy ra một trận đại loạn nào, hiện tại quan lại cai trị thanh minh, triều đình ổn định, Tây Vực lại càng không đáng lo. Để cho chúng ta phải lo nghĩ chính là Khương tộc và Hung Nô, mà giữa hai bên, đáng lo nhất chính là Khương tộc được thống nhất, một khi Khương tộc thống nhất, biên cương của chúng ta nhất định sẽ có đại chiến sự nổ ra.”

*Ô Tôn là một quốc gia nhỏ nhưng hùng mạnh ở phía Tây Trung Quốc, Hán Vũ Đế vì muốn liên minh với Ô Tôn nên đã lần lượt gả công chúa Tế Quân và công chúa Giải Ưu tới Ô Tôn. Công chúa Giải Ưu là cháu gái của Sở Vương Lưu Mậu và Phùng Liêu – một người thân cận với công chúa Giải Ưu cũng đã kết hôn với một vị tướng Ô Tôn rất có thế lực – đã có ảnh hưởng rất lớn tới quan hệ nhà Hán – Ô Tôn trong gần 50 năm bà sống tại Ô Tôn.

Lưu Phát Lăng gật đầu đồng ý, nét mặt Lưu Tuân khẽ động, nhưng không lập tức mở lời. Có điều hai người trên điện đều là người thông minh, lập tức chớp được thời điểm ánh mắt của hấn biến đổi, Lưu Hạ cười nói: “Xem ra Tiểu Hầu gia đã nghĩ ra được biện pháp đối phó.”

Lưu Tuân vội cười chấp tay thi lễ với Lưu Hạ: “Vương thúc không cần trêu ghẹo ta thêm nữa.”, rồi nói với Lưu Phát Lăng: “Việc này cũng không phải thần sớm nghĩ tới, mà là có người đã quảng tú cầu ra rồi, tiếp đó là xem bây giờ chúng ta nhận hay không nhận mà thôi.”

Lưu Hạ nghe hấn nói thấy kỳ quái, không khỏi “Ồ” lên một tiếng, Lưu Phát Lăng lại chỉ khẽ gật đầu, ý bảo hấn tiếp tục nói.

“Hoàng thượng nhất định còn nhớ rõ vương tử Trung Khương Khắc Nhĩ Thập Thập. Sau khi Khắc Nhĩ Thập Thập thi đấu, từng đi tìm Mạnh Giác nói chuyện, trước mặt thần và Vân Ca, đã nói với Mạnh Giác: ‘Ngày nào đó nếu ta làm Trung Khương vương, chỉ cần ngươi còn ở Hán triều làm quan một ngày, Trung Khương tuyệt không xâm phạm tới Hán triều.’ ”

Sau khi Lưu Tuân lặp lại hoàn toàn lời nói của Khắc Nhĩ Thập Thập, thì không nói thêm một lời, chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Hạ và Lưu Phát Lăng. Trong điện phủ một hồi im lặng, sau đó Lưu Hạ cười hì hì nói: “Trung Khương mặc dù không phải là bộ lạc lớn mạnh nhất trong các bộ lạc Khương tộc, nhưng vị trí địa lý của nó lại là then chốt nhất. Nằm ngang chính giữa, Bắc giáp Tây Vực, Tây Khương, Nam giáp Miêu Cương, Đông Khương, không chỉ là điểm then chốt nhất đối với các bộ lạc Khương tộc, còn thông từ Tây Vực tới Miêu Cương, không đi qua Trung Khương, thế lực nổi dậy khó có thể xâm nhập Miêu Cương, không thông qua Trung Khương, Khương tộc cũng không có khả năng hoàn thành thống nhất, có điều người vẫn chủ trương thống nhất Khương tộc, nghĩ cách liên hợp với Hung Nô tấn công triều ta chính là thủ lĩnh Trung Khương hiện giờ.”

Lưu Tuân gật gật đầu: “Vương thúc nói vô cùng có lý. Coi trọng lương thần, tất sẽ là minh quân, để cho người coi trọng Mạnh Giác như vậy kể tục vương vị, mọi việc về sau sẽ dễ dàng hơn. Nhưng theo như thần biết, Khắc Nhĩ Thập Thập là tứ vương tử của Trung Khương, trên hấn còn có ba ca ca, nếu hấn muốn làm vương, cũng không dễ dàng. Nếu hấn lại không nhất trí với chính kiến của phụ vương về Hán triều, vậy lại càng không dễ dàng.”

Lưu Phát Lăng thản nhiên nói: “Vậy chúng ta sẽ giúp hắc đem ‘lại càng không dễ dàng’ biến thành ‘dễ dàng’.”

Lưu Hạ nói: “Khắc Nhĩ Thập Thập có khả năng nghĩ ra phương pháp tranh lấy vương vị, vậy cũng là ác lang đầu đàn, lại khiến hắc được làm vương. . .” Hắc lắc đầu, thở dài.

Lưu Phát Lăng cười nhạt nói: “Khi thợ săn săn thú, không sợ gặp phải ác lang, mà là sợ gặp phải ác lang không hề biết sự lợi hại của cung tên. Ác lang biết cung tên lợi hại, cho dù có dữ tợn như thế nào, chỉ cần trong tay thợ săn còn có cung tên, nó cũng sẽ bởi vì kiêng kỵ mà không muốn đối kháng trực diện với thợ săn, nhưng ác lang không biết cung tên lợi hại lại sẽ không hề thấy sợ hãi, thậm chí muốn bỏ nhào về phía thợ săn mà giết hắc.”

Lưu Hạ suy nghĩ một lát, gật đầu cười nói: “Hoàng thượng không thường đi săn thú, nhưng những đạo lý đó lại hiểu được không ít. Đều là ác lang, cũng chỉ có thể chọn lấy một con sói có tâm tư biết kiêng dè nhất.”

Lưu Phát Lăng nói: “Chuyện này chỉ có thể âm thầm giấu kín mà xử lý, triều ta không thể trực tiếp can thiệp, nếu không chỉ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt.” Hắc nhìn về phía Lưu Tuân, “Người ở dân gian nhiều năm, nhận thức không ít phong trần hiệp khách trong chốn giang hồ, việc này quan hệ đến an ổn của biên cương, an nguy của bách tính, ta tin tưởng những phong trần hiệp khách đó chắc chắn nguyện ý trợ giúp cho người.”

Lưu Tuân lập tức quỳ xuống, sau khi dập đầu, thấp giọng nói: “Thần nguyện dốc sức, nhưng thần có một yêu cầu quá đáng.”

Lưu Phát Lăng thản nhiên đáp: “Chuyện gì?”

“Việc này nếu giao cho thần lo liệu, hoàng thượng sẽ không thể hỏi đến nữa, giang hồ đương nhiên có quy củ của giang hồ.”

Lưu Phát Lăng gật đầu đồng ý, chỉ dặn dò: “Việc này nếu trăm không hỏi đến nữa, chỉ còn chờ tương lai xa chúc mừng Khắc Nhĩ Thập Thập tiếp vị đăng cơ. Nhưng mà, nếu người cần vật lực, tài lực gì, bất cứ lúc nào khi có yêu cầu đều có thể hỏi trăm.”

Lưu Tuân trong lòng kích động, áp chế vui sướng, sắc mặt bình tĩnh hướng phía Lưu Phát Lăng dập đầu tạ ơn. Chờ sau khi Lưu Tuân lui ra ngoài, Lưu Hạ vẫn cười tủm tỉm nhìn hết thấy, bèn ngồi thẳng người muốn cất lời, nhưng lại nghĩ lại, chuyện đó đến ngay cả mình cũng có thể nghĩ ra được, làm sao mà Lưu Phát Lăng lại không nghĩ đến? Một khi hắc đã làm như vậy, chắc chắn là hắc có nguyên nhân nên mới làm như thế, Lưu Hạ lại lười biếng ngả nghiêng trên tháp thượng.

Lưu Phát Lăng cũng chỉ nhìn hắc cười, nói: “Đa tạ.”

Lưu Phát Lăng thông suốt hiểu thấu làm cho Lưu Hạ ngẫm run sợ, nhớ tới nhị đệ, trong lòng âm thầm, trên mặt lại vẫn nở nụ cười.

.....

Tân phủ đệ của Lưu Tuân, Dương Võ Hầu phủ.

Hoắc Thành Quân không thể thuận lợi vào cung, đối bọn họ mà nói, hắc là một chuyện tốt, nhưng Lưu Tuân dù sao vẫn cảm thấy tâm tình Mạnh Giác không tốt: “Mạnh Giác, dường như người thấy rất thất vọng khi hoàng thượng không thể nạp phi.”

“Có sao?” Mạnh Giác không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Lưu Tuân nói: “Hoàng thượng nạp phi là chuyện sớm hay muộn, có điều dù không nạp phi tần, vẫn còn có một Thượng Quan hoàng hậu. Với tính cách của Vân Ca, có thể khoan dung được nhất thời, cũng không có khả năng khoan dung được cả đời, năng rời đi là chuyện nhất định sẽ xảy ra. Hơn nữa nếu sớm biết có ngày hôm nay, hà cớ gì lúc trước phải làm vậy? Người ta chưa xuất giá, người còn đứng núi này trông núi nọ*, dù cho chỉ là nữ tử bình thường cũng có thể phát tay áo mà đi, huống chi Vân Ca? Hiện giờ Vân Ca cho người một chút biết tay thế này, cũng rất đúng.”

*Nguyên văn là thành ngữ Tam tâm nhị ý, cơ bản giống nghĩa câu tứ dùng.

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Hầu gia đổi chuyện của ta hiểu rõ được mấy phần? Với tình hình lúc đó, đổi thành người, có lẽ đã là con rể của Hoắc phủ.”

Lưu Tuân không để ý thấy dưới nụ cười của Mạnh Giác ẩn chứa sự không vui, cười hỏi: “Người không nói cho ta, ta làm sao mà biết được? Rốt cuộc là người vì sao mà trở mặt với Hoắc Quang?”

Mạnh Giác cười nhạt: “Sau này chuyện Hầu gia cần quan tâm rất nhiều, không cần quan tâm tới chuyện của tại hạ cho lãng phí thời gian.”

Người hầu bên ngoài bẩm báo: “Xương Ấp vương tới chúc mừng Hầu gia chuyển tới phủ đệ mới.”

Lưu Tuân vội đứng dậy đón chào.

Lưu Hạ tiến vào, nhìn thấy Mạnh Giác, chưa nói được câu nào, đã thở dài một tiếng trước. Lưu Tuân như hiểu như không. Mạnh Giác cũng đã hiểu được, nụ cười trên mặt lộ ra vài phần tịch liêu.

Lưu Hạ đưa cho Lưu Tuân thứ gì đó Vân Ca nhờ hân mang cho Hứa Bình Quân: “Tất cả đều là Vân Ca gửi cho phu nhân. Vân Ca còn nói, nếu vết thương của phu nhân đã khỏi hẳn, có thể thì chọn một ngày tiến cung gặp nàng. Hiện giờ nàng xuất cung không tiện như phu nhân tiến cung.”

Lưu Tuân cười nói lời tạ ơn.

.....

Mùa xuân là một mùa mang lại hy vọng nhất trong năm, cũng là mùa thu hoạch hoa màu được gieo trồng từ mùa thu. Bởi vì trăm hoa đua nở mang lại hi vọng, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập hương thơm. Vân Ca và Lưu Phát Lãng sống vai đi men theo bờ Thương Hà. Nước Thương Hà cuộn cuộn, từ phía chân trời chảy tới, lại chảy về phía chân trời, nó chỉ là khách qua đường đi qua Vị Ương Cung.

Vân Ca nhìn dòng nước mỉm cười, Lưu Phát Lãng cũng khẽ cười, đáy mắt hai người có ẩn ý hiểu rõ.

“Lãng ca ca, chàng đang muốn làm gì?”

Vân Ca nói chuyện không đầu không đuôi, Lưu Phát Lãng lại vô cùng hiểu rõ: “Còn chưa nghĩ ra, chuyện muốn làm nhiều lắm. Ừ, có lẽ trước sẽ xây một ngôi nhà.”

“Nhà sao?”

“Trường bằng đá xanh, lưu ly làm mái. Mùa đông sẽ thưởng tuyết, mùa hạ ngắm mưa, ban ngày trông mây trắng, buổi tối ngắm sao trời.”

Vân Ca đang ở bên cạnh nói chuyện với Lưu Phát Lãng, liền cười chạy lên phía trước hắn: “Chàng định làm thế nào với lưu ly của chúng ta? Thiết kế thế nào? Chàng biết cách nung lưu ly thế nào không? Đúng rồi! Tài nghệ nung khô lưu ly tuy là bí mật bất truyền của các quốc gia, chàng lại nắm giữ bí mật của thiên hạ, đây chỉ là một bí mật của một kĩ nghệ, chúng ta sẽ không sợ chết đói.”

Nói xong, Vân Ca đột nhiên mở lớn mắt, hết sức kích động: “Chàng còn biết bí mật gì nữa?”

Lưu Phát Lãng mỉm cười: “Chờ về sau khi nàng cảm thấy nhàm chán, ta sẽ nói cho nàng biết. Chỉ cần nàng muốn, có một số bí mật cam đoan có thể khiến cho chúng ta bị rất nhiều quốc gia âm thầm bồi dưỡng thích khách đuổi giết.”

Vân Ca vỗ tay cười lớn, vẻ mặt khát khao: “Không phải là trò chơi trốn tìm ẩn nấp sao? Cùng lắm là khi du ngoạn càng có thêm một chút kích thích mà thôi.”

Lưu Phát Lãng chỉ có thể mỉm cười. Sau khi nhường lại ngôi vị, cuộc sống quý ẩn “yên ổn” sau này, đã hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Hai người dọc theo đường nhỏ trải đá cuội đi tới, bước vào ngự hoa viên.

“Cẩn thận.” Lưu Phát Lãng nhắc nhở khi thấy bước chân Vân Ca hơi lảo đảo.

“A!”

Vân Ca đang hoa chân múa tay vui sướng bước đi, Mạnh Giác lại đi rất nhanh, hai người vừa vặn đụng phải nhau, Mạnh Giác nửa đỡ nửa ôm lấy Vân Ca.

“Khỏi cần...”, lời còn chưa nói hết, mùi hương quá mức quen thuộc đã khiến cho Vân Ca đoán được người tới là ai, nàng vội vàng muốn thoát khỏi vòng tay Mạnh Giác, nhưng cánh tay Mạnh Giác không chút nào rời lỏng, ôm chặt nàng trong lồng ngực hẳn.

Lưu Phát Lăng đưa tay cầm lấy bàn tay Vân Ca: “Mạnh ái khanh!”, lời nói ngắn gọn nhưng mang sức nặng, vẫn là ngữ điệu không vui không giận như từ trước tới giờ của Lưu Phát Lăng, nhưng dưới vẻ điềm tĩnh không chút nao núng đã có lãnh ý hiềm thấy.

Vân Ca cảm thấy thân thể Mạnh Giác phía sau có chút cứng đờ, cuối cùng hắn chậm rãi buông nàng ra, hành lễ với Lưu Phát Lăng: “Thần không biết hoàng thượng cũng ở đây, thần thất lễ, thần muốn xin hoàng thượng chấp thuận cho thần nói riêng với Vân Ca mấy câu.”

Lưu Phát Lăng nhìn về phía Vân Ca trưng cầu ý kiến.

Vân Ca lắc đầu, tỏ vẻ không muốn: “Người muốn nói gì, nói luôn tại chỗ này đi!”

Mạnh Giác đứng dậy, trong đôi mắt đen có lửa giận đang được kìm nén: “Ta ngồi được trên người không ít cung nữ có hương thơm của hương tiết mà ta bào chế, trên người của nàng lại không có chút nào, nàng giải thích như thế nào đây?”

“Giải thích như thế nào? Ta đem hương tiết chia cho các nàng, các nàng dùng một ít, ta cũng dùng một ít!”

Mạnh Giác khẽ bật cười: “Hương tiết này tổng cộng mới làm có một hà bao, xem ra là nàng đem tất cả tặng hết người khác.”

Vân Ca không lên tiếng, xem như là ngầm thừa nhận.

“Nếu canh một đi ngủ, canh hai lại cảm thấy trong ngực khó chịu, thường thường bị ho khan mà thức giấc, trần trọc nửa canh giờ, mới có thể ngủ tiếp được...”

“Trong cung có thái y xem bệnh cho ta, không cần người quan tâm.”

“Vân Ca, nàng thật sự là một con trâu ngang bướng! Đây là thân thể của chính nàng, buổi tối khó chịu cũng chính là nàng.”

“Người mới là con trâu ngang bướng! Ta đã nói là không cần, người lại càng muốn làm cho ta. Người còn đưa tới nữa, ta lại tiếp tục đem tặng!”

Lưu Phát Lăng cuối cùng cũng nghe rõ vài phần ngọn ngành câu chuyện: “Vân Ca, buổi tối nàng khó chịu, vì sao chưa bao giờ nói với ta?”

Vân Ca không trả lời. Trong lòng thầm nghĩ: chàng đã vì việc này mà vô cùng tự trách, bây giờ còn có nhiều việc quan trọng hơn cần hoàn thành, thiếp không muốn chỉ bởi vì một chút ho khan làm cho chàng tăng thêm sầu lo.

Lưu Phát Lăng lại hỏi: “Mạnh Giác đã có biện pháp rất tốt trị liệu ho khan cho nàng, vì sao lại không chịu nhận?”

“Thiếp...”, nhìn thấy sự không đồng ý trong mắt Lưu Phát Lăng, Vân Ca tức giận quay mặt đi.

“Mạnh Giác, xin nhờ người chế ra một ít hương tiết nữa, trẫm sẽ tự thân giám sát Vân Ca sử dụng.”

Mạnh Giác hướng Lưu Phát Lăng hành lễ cáo lui, đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại, cười nói với Vân Ca: “Thuốc không thể uống bữa, nếu nàng không muốn hại nhân, nhanh chóng thu hồi hết số hương tiết chưa dùng hết đó về.”

Vân Ca buồn bực, đưa tặng mấy thứ này, rồi lại phải đi thu về sao? Mạt Trà sẽ giết nàng luôn.

“Mạnh Giác, người gạt người, người chỉ muốn trêu đùa ta mà thôi.”

“Có tin hay không là tùy nàng.” Mạnh Giác ý cười ầm ập, nhanh nhẹn rời đi.

Vân Ca cáu giận trừng mắt nhìn bóng dáng Mạnh Giác, mãi tới khi bóng dáng Mạnh Giác biến mất không thấy, mới phần nộ thu hồi tầm mắt. Nàng nghiêng đầu, chạm phải ánh mắt suy tư của Lưu Phát Lăng, Vân Ca có chút bối rối: “Lăng ca ca, chàng đang suy nghĩ gì?”

Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca chăm chú, không trả lời.

Tuy rằng Mạnh Giác đã đi xa rồi, nhưng trong mắt nàng tức giận vẫn chưa tiêu tan. Vân Ca đối với người khác luôn luôn ôn hòa thân thiết, rất khó có người có thể làm cho nàng thực sự tức giận, thứ nhất là do tính cách nàng hiền lành, mặt khác cũng là do trong lòng Vân Ca cũng không có thực sự quan tâm tới mọi chuyện của đối phương, chỉ cần không để ý, tự nhiên đối phương như thế nào, cũng có thể thản nhiên mà đối đãi.

“Lăng ca ca. . .” Vân Ca nắm cánh tay Lưu Phát Lăng, lắc lắc.

Lưu Phát Lăng nắm chặt tay nàng, mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ, ta phải giữ chặt lấy nàng. Buổi tối.

Vân Ca đang chuẩn bị đi ngủ, Lưu Phát Lăng cầm một cái hộp gỗ bước vào, lệnh cho Mạt Trà bày kim nghe huân lô lên. Hắn bỏ vào trong huân lô vài miếng hương tiết, chỉ chốc lát sau, gian phòng liền ngập tràn hương thơm.

Vân Ca than thở: “Tay chân hắn thật là nhanh nhẹn, nhanh như vậy mà đã làm xong rồi.”

Lưu Phát Lăng ngồi vào bên cạnh giường, cười khen: “Hương tiết ngửi thơm như vậy, công dụng của dược liệu đều tốt cho thân thể, huống chi còn có thể giúp nàng trị bệnh. Tránh cho nàng phải uống thuốc đắng.”

Vân Ca không muốn nhắc tới Mạnh Giác, bèn nói chuyện phiếm với Lưu Phát Lăng, bắt Lưu Phát Lăng phải kể chuyện cười cho nàng nghe. Truyện cười của Lưu Phát Lăng còn chưa có kể xong, Vân Ca đã ngủ rồi.

Hương liệu Mạnh Giác chế ra vô cùng hiệu nghiệm, Vân Ca ngủ liền một mạch tới bình minh, buổi tối không có ho khan, cũng không thức giấc lần nào. Cho nên, hương này trở thành hương liệu luôn được Tuyên Thất Điện chuẩn bị sẵn, hàng đêm bầu bạn khi Vân Ca ngủ.

33. Q.2 - Chương 15: Đêm Khuya Sen Ngát, Đầy Thuyền Vang Tiếng Ca

Thời gian này, Lưu Phát Lăng càng ngày càng bận rộn, Vân Ca lại càng ngày càng im lặng. Nàng không có việc gì để bận bịu, việc duy nhất có thể làm, đại khái chính là không làm cho hắn thêm rối loạn, cho nên Vân Ca hết sức thu hồi suy nghĩ lung tung lộn xộn của mình, quy quy củ củ làm một thực nữ, ngay cả chỗ của Hồng Y cũng đều rất ít khi tới thăm. Thường ngày, nàng đều ở trong Tuyên Thất Điện, một quyển sách, một lò hương, trong suốt cả ngày.

Dù sao bản tính nàng vốn hiếu động, không phải không cảm thấy nhàm chán, chỉ là nghĩ rằng tiếp theo chỉ một thời gian ngắn, sẽ hoàn toàn bay ra khỏi nơi này, tâm tư cũng chậm rãi lắng đọng lại hơn, ôm trong lòng bí mật nhỏ nhỏ của nàng và Lưu Phát Lăng, vui sướng chờ ngày đó tới.

Trong lúc Vân Ca ngày ngày chờ đợi, đêm tối càng ngày càng ngắn, ban ngày càng ngày càng dài, mùa xuân rực rỡ biến thành mùa hạ ngào ngạt hương thơm.

Vân Ca cảm thấy mình đã ngủ thật lâu, nhưng mở mắt ra lại thấy vài tia nắng chiều chiếu xuống làm cho căn phòng thêm sáng rực. Hôm nay sao lại còn chưa tối?

Nàng nhìn tấm màn bạch thiên sa ở cửa sổ, rồi đếm từng song cửa sổ.

“Quá nhàm chán sao?” Một người ngồi xuống bên cạnh giường.

Vân Ca ngạc nhiên vui mừng, “Sao mà hôm nay trời còn chưa tối, chàng đã trở về rồi? Không còn phải bận bịu chuyện gì nữa sao?”

“Chuẩn bị đã ổn thỏa rồi, có thể bắt đầu từ từ hành động.” Lưu Phát Lăng trả lời. Trong khoảng thời gian này, hắn đã gây đi không ít, trên mặt mang theo vài phần mệt mỏi, nhưng bởi vì vui sướng, tinh thần lại có vẻ vô cùng tốt.

Vân Ca lập tức ngồi dậy, “Chàng chọn ai rồi?”, rồi lại vội vàng nói: “Không cần nói cho thiếp biết là ai, thiếp không giỏi nói dối trước mặt những người quen, thiếp sợ cử chỉ và vẻ mặt của thiếp sẽ để lộ ra mất.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Hai người bọn họ đều được lắm, trước mắt còn chưa nhìn ra ai thích hợp hơn.”

Vân Ca gật đầu, “Chàng đã chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Ta đã triệu hồi Triệu Sung Quốc tướng quân về kinh thành, thăng Đỗ Diên Niên thành Thái Bộc Hữu Tào, Hữu Tướng quân Trương An Thế tuy rằng vô cùng cẩn thận chặt chẽ, giữa ta và Hoắc Quang đều không nghiêng về phe nào, nhưng ca ca của ông ta là Trương Hạ lại có phong cách hào hiệp, có thể hoàn toàn nắm giữ được, ta đã nắm Trương Hạ trong tay, không sợ ông ta sẽ giúp Hoắc Quang...”

Vân Ca kinh ngạc: “Trương Hạ? Trương đại nhân? Chàng bảo Bệnh Dĩ đại ca ra mặt, bất kể là chuyện gì, Trương đại nhân đều sẽ hết sức.”

“Hóa ra...Như vậy.” Lưu Phát Lăng đã hiểu, “Xem ra đúng như theo lời người khác, trong triều vẫn có một số người nhớ tới ân cũ của Vệ Thái tử.”

“Rốt cuộc là có ai còn có quan hệ tới Vệ Thái tử, chàng muốn biết thì cứ đi hỏi Bệnh Dĩ đại ca.”

“Lưu Bệnh Dĩ sẽ không nói cho ta biết, thần tử còn vương vấn tâm tư với chủ cũ là điều tối kỵ.”

Vân Ca thở dài, “Ai bảo chàng là hoàng thượng chứ?”

Lưu Phát Lăng không để ý cười, “Trong lòng ta biết rõ là được rồi. Không nói với nàng về chuyện này nữa, nói nàng nghe cũng không hiểu. Nàng là cái người mơ hồ, chỉ sợ hiện tại mới biết được Hữu Tướng quân Trương An Thế là đệ đệ của Trương Hạ.”

Vân Ca le lưỡi, “Chức quan của Trương đại nhân rất nhỏ, sao mà thiếp có thể nghĩ được là đệ đệ của ông ấy lại làm tới chức quan cao như vậy chứ? Nhiều quan viên văn võ như vậy, phải nhớ tên của từng người trong bọn họ cũng đủ hao công tổn sức rồi, còn phải hiểu rõ quan hệ thân thích giữa bọn họ nữa, hoàng đế quả nhiên phải là người thông minh mới có thể đảm nhiệm được! Chàng thông minh như vậy...”

Lưu Phát Lăng cười, gõ một cái lên đầu Vân Ca, “Không cần nói vòng vo với ta, có gì cứ nói thẳng.”

Đầu mày của Vân Ca nhíu lại, “Bệnh của Tiểu Muội đã khỏi hẳn rồi, Hoắc Quang hẳn là sẽ nhắc lại chuyện Hoắc Thành Quân tiến cung, chàng đã nghĩ được phải ứng phó như thế nào cho tốt chưa?”

Nụ cười của Lưu Phát Lăng dần biến mất, trong một lúc không nói gì. Người bình thường cũng đều có áp lực: “Trong ba điều bất hiếu, không có con là tội lớn nhất”, huống chi là hoàng đế chứ? Hoàng tử quan hệ tới toàn bộ giang sơn xã tắc, đối với vấn đề này, trong triều đình không có một quan viên nào sẽ đứng về phe hắn.

Vân Ca nhìn thấy ánh mắt của hắn, vội cười nói: “Buổi tối chàng muốn ăn gì? Thiếp làm cho chàng ăn.”

Lưu Phát Lăng cầm tay Vân Ca nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp lo liệu chuyện của Hoắc Thành Quân, nàng không cần lo lắng.”

Vân Ca cười gật gật đầu.

Lưu Phát Lăng cười nói: “Nghe nói Đê Quang Hà(Hoa sen cúi đầu dưới ánh mặt trời) ở Lâm Trì đã nở rồi, Hạ Nô ồn ào mấy ngày nay là quá mệt mỏi, buổi tối muốn đi chơi hồ. Ta đã lệnh cho ngự trù chuẩn bị mấy thứ, hoa quả tươi, điểm tâm, buổi tối vừa ngắm sen vừa ăn, nàng thấy được không?”

Vân Ca mừng rỡ, “Vẫn là Hạ Nô hiểu tâm ý của thiếp.”

Vân Ca đã phiền muộn đã rất lâu, sau khi rửa mặt xong, cũng đã không kiềm chế được, lôi kéo Lưu Phát Lăng thẳng đến Lâm Trì. Không biết năm đó Vũ Đế tìm ở chỗ nào được loài hoa lạ này, hoa sen ở Lâm Trì không giống với hoa sen ở nơi khác. Thân cây có bốn lá, hình giống như hai cái nắp vung đối xứng nhau, khi ánh nắng chiếu xuống phiến lá sẽ cúi xuống, nên gọi là “Đê Quang Hà”. Mỗi khi đến mùa hoa nở, hương

thơm tỏa khắp trong ngoài mười dặm đều có thể ngửi thấy. Thần kỳ nhất chính là, sau khi ăn lá sen có thể làm iệng người ăn có hương thơm, cho nên phi tần trong cung, mệnh phụ ngoài cung, đều cực kỳ thích loại sen này, coi rằng có được một cành nữa lá đã là vinh hạnh.

Lúc này mặt trời còn chưa lặn về phía đằng Tây, ánh sáng vàng nhạt chiếu xuống từng phiến lá sen xanh biếc cúi thấp, xanh vàng đan xen, sóng biếc dập dềnh.

Từng bông, từng bông sen to bằng miệng cái bát tô, bông thì trắng muốt, bông thì hồng phấn, cứ tùm nập tùm ba nối tiếp san sát nhau tới tận phía chân trời. Một làn gió thổi qua, lá lay, ánh sáng thay đổi, hoa động, nước động. Ánh sáng biến đổi, màu sắc đan xen.

Vân Ca vui sướng hét lên: “Cả ngày cứ ở lì trong phòng, nhìn xem thiếu chút nữa thiếp đã bỏ lỡ cái gì!”

Những người khác còn chưa tới, nhưng Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca đã không đợi được thêm nữa rồi, bèn sai người thả một chiếc thuyền nhỏ xuống hồ. Vân Ca đuổi thái giám chèo thuyền xuống, “Không cần người chèo đâu, tự ta sẽ chèo thuyền.”

Vu An lo lắng, “Hoàng thượng...”

Lưu Phát Lăng liếc mắt nhìn hẩn một cái, Vu An không dám nhiều lời thêm nữa. Vân Ca dưới ánh mắt không tín nhiệm của Vu An, dong thuyền ra hồ. Thuyền nhỏ càng đi, hoa sen càng rậm rạp, dần dần bốn phía đều là hoa sen, hai người ở giữa đám lá sen, đã không nhìn thấy người ở trên bờ.

Vân Ca đã lâu không hoạt động, chèo thuyền không lâu, trên trán đã thấm đầy mồ hôi, hai má ửng hồng khỏe mạnh, gương mặt nàng được hoa sen hai bên tôn thêm, như thể hòa cùng phong cảnh.

Vân Ca thấy Lưu Phát Lăng chỉ nhìn mình chằm chằm, cười mắng, “Chàng làm sao mà cứ luôn nhìn chằm chằm vào thiếp? Thiếp cũng không đẹp hơn hoa sen được!”

Lưu Phát Lăng mỉm cười, thuận tay hái một cái lá sen lớn, úp ngược lên trên đầu Vân Ca, làm mũ che nắng.

Thú vui khi đi chơi hồ, một nửa chính là việc chèo thuyền. Vân Ca nghĩ rằng Lưu Phát Lăng không được chèo thuyền nên không vui, mới đưa mái chèo cho hẩn, “Thiếp dạy chàng chèo thuyền.”

Lưu Phát Lăng cười: “Nàng thực sự xem ta là hoàng đế cái gì cũng sẽ không làm sao? Hoàng đế khi còn nhỏ cũng giống như những đứa trẻ bình thường ham chơi phá phách.” Nói xong, hẩn nhận lấy mái chèo bắt đầu chèo, chỉ sau vài lần, động tác dần dần lưu loát, chèo cũng không hề kém hơn so với Vân Ca.

Vân Ca thích ý lui lại nằm xuống thuyền, thuận tay xé rìa “mũ” lá sen của mình bỏ vào trong miệng.

“Quả nhiên là miệng đầy mùi thơm ngát.”, nàng lại xé một mảnh nhỏ, dướn người đút cho Lưu Phát Lăng.

Thuyền được dòng nước đẩy đi, vốn là có chút tròn trành, Lưu Phát Lăng há miệng cắn lá sen, thân thể Vân Ca hơi lắc lư một chút, nghiêng về phía trước, Lưu Phát Lăng ngậm vào ngón tay nàng.

Hai người giống như bị điện giật*, cứng đờ người ở trên thuyền, chiếc thuyền nhỏ tròn trành tròn trành, xoay tròn theo dòng nước.

*Nguyên văn là 触电, phiên âm Hán Việt là xúc điện, có nghĩa là điện giật. Tổ ý thức rất rõ là thời cổ đại chưa có điện, không dùng hình ảnh này được, vào trường hợp khác tổ sẽ tự chế là bị sét đánh, nhưng mà ở đây thì chịu, có khả năng nó là điện giật theo đúng nguyên tác thiết nhé, tác giả không để ý chẳng?

Vân Ca vùi đầu giữa hai tay, Lưu Phát Lăng lại cầm tay nàng, tay kia thì ôm lấy hông nàng, cúi người muốn hôn Vân Ca. Vân Ca chỉ cảm thấy mùi thơm của lá sen xông lên khiến cho cả người mềm nhũn, dựa vào cánh tay Lưu Phát Lăng, nhắm hai mắt lại.

Môi Lưu Phát Lăng mới vừa chạm tới môi Vân Ca, trong đầu Vân Ca bỗng dưng nhớ tới lời thề với Mạnh Giác, vội vàng đẩy hẩn ra, “Không được!”

Vân Ca dùng sức quá mạnh, Lưu Phát Lăng vừa rồi không hề đề phòng, mắt thấy hẩn sẽ ngã xuống hồ, Vân Ca vội vàng túm lấy hẩn, rất vất vả mới ổn định được thân thể, y phục đã bị ướt mất hơn nửa.

Thuyền còn đang tròn trành dữ dội, hai người đều thở hổn hển. Tay Lưu Phát Lăng nắm chặt mép thuyền, nhìn lá sen nối nhau không dứt, nói: “Là ta không đúng.”

Trong đôi mắt đen nhánh nhìn như bình tĩnh, đã có rất nhiều chua xót.

Vân Ca đưa tay nắm lấy tay hẩn, Lưu Phát Lăng không có phản ứng.

“Lăng ca ca, không phải thiếp...thiếp không muốn. Chỉ là bởi vì... Lăng ca ca, thiếp bằng lòng, thiếp thật sự bằng lòng.” Vân Ca không biết nên giải thích như thế nào để hẩn tin tưởng, chỉ có thể lặp lại từ “bằng lòng” hết lần này tới lần khác.

Tâm trạng Lưu Phát Lăng dần dần hồi phục, nắm chặt lấy tay Vân Ca, “Là ta không đúng.” Đau xót bị thương trong mắt Lưu Phát Lăng, đều bị hẩn che giấu đi toàn bộ, còn lại chỉ có bao dung và thông cảm.

Vân Ca biết chỉ cần một câu, hoặc là một động tác, là có thể an ủi được tổn thương trong lòng Lưu Phát Lăng, nhưng nàng lại không thể nói gì cả, cũng không thể làm gì hết, nàng đột nhiên vô cùng hận Mạnh Giác, cũng vô cùng hận chính mình.

“Lăng ca ca, đợi tới sang năm, bất kể là chàng muốn làm gì, thiếp đều nguyện ý, tuyệt đối sẽ không đẩy chàng ra.” Máu đỏ trên hai má Vân Ca đã lan xuống tận cổ, nàng còn lớn mật ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lưu Phát Lăng.

Trong đôi mắt Vân Ca giống như có hai ngọn lửa bùng cháy, lạnh lẽo trong lòng Lưu Phát Lăng dần dần phai nhạt, bị Vân Ca nhìn tới ngượng ngùng, hẩn dời tầm mắt đi, “Nghe nàng nói thì ta háo sắc giống như Đổng Đồ Tử vậy, con gái Tây Vực đều nhiệt tình lớn mật như vậy sao?”

Vân Ca lấy lá sen che mặt, dùng lá sen mát lạnh để giảm bớt đi sức nóng trên mặt.

Lưu Phát Lăng chèo thuyền, xuyên qua từng đám lá sen.

Tịch dương, hoa sen. Gió mát, nước biếc.

Thuyền nhỏ trôi từ từ, giữa hai người, ngượng ngùng dần dần tan biến. Vân Ca cảm thấy tốc độ của thuyền càng lúc càng chậm, mới bỏ lá sen ra, nhìn thấy mặt Lưu Phát Lăng cũng ửng đỏ, trên trán đã đầy mồ hôi.

“Lăng ca ca, chàng làm sao vậy?”

Lưu Phát Lăng lau trán, một tay đầy mồ hôi lạnh, “Nóng chút thôi.”, rồi cười với Vân Ca, “Đại khái là chèo thuyền có chút vội vàng, lâu lắm không vận động, nên có chút mệt.”

Vân Ca vội hái một cái lá sen, đội lên đầu hẩn, rồi dùng lá sen trên tay mình quạt cho hẩn, “Có đỡ không?”

Lưu Phát Lăng gật gật đầu.

Vân Ca cầm lấy mái chèo, “Để thiếp chèo, xin hỏi công tử muốn đi tới bến phà nào?”

Một tay Lưu Phát Lăng vịn vào mép thuyền, một tay ấn xuống cạnh sườn của mình, cười nói: “Tiểu thư đi hướng nào, tại hạ đi hướng đó.”

Vân Ca từ từ chèo, đưa thuyền về hướng mặt trời lặn xuống. Vàng mặt trời mang theo một quãng sáng màu đỏ thật lớn, ánh sáng phác họa nên hình ảnh một chiếc thuyền nho nhỏ dập dềnh trên sóng, ẩn ẩn có tiếng cười nói, truyền ra giữa hương sen thơm ngát.

“Nếu thiếp đi tới chân trời thì sao?”

“Cũng được.”

“Tới bờ biển thì sao?”

“Cũng được.”

“Tới đỉnh núi thì sao?”

.....

Hoàng hôn buông xuống bốn phía, Vân Ca mới giật mình nhận ra, nàng đã chơi ở trên hồ quá lâu, nghĩ tới Lưu Hạ chắc chắn đang sốt ruột chờ, nàng vội vội vàng vàng quay thuyền lại. Chưa đi được bao xa, đã nhìn thấy phía trước là một chiếc thuyền hoa, trên thuyền đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có tiếng đàn sáo, bốn phía còn có mấy chiếc thuyền nhỏ đi theo.

Lưu Hạ cũng nhìn thấy bọn họ, ồn ào bất mãn: “Thần đề nghị đi chơi trên hồ, hoàng thượng lại bỏ rơi bọn thần, một mình chạy tới tiêu dao. Qua tường vớt thang, qua sông phá cầu, rất không có đạo nghĩa.”

Lúc đi tới gần, Vân Ca nhìn thấy Lưu Tuân và Hứa Bình Quân ngồi chung một chiếc thuyền, Lưu Hạ và Hồng Y cũng ngồi chung một chiếc thuyền, Mạnh Giác một mình ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ. Vu An và Thất Hỉ cũng ngồi trên một chiếc thuyền, đi phía sau mọi người.

Vân Ca có niềm vui bất ngờ, cười vầy Hứa Bình Quân: “Hứa tỷ tỷ.”

Nhìn thấy Lưu Phát Lăng, Hứa Bình Quân có hơi câu nệ, chỉ mỉm cười gật đầu với Vân Ca, rồi vội vàng hành lễ với Lưu Phát Lăng. Trên thuyền hoa có thị nữ thối sáo, đánh đàn cầm, gảy cổ sắt.

Thuyền hoa đi phía trước, thuyền nhỏ đi theo phía sau, có thể vừa nghe nhạc, vừa ngắm cảnh. Nếu bàn về đạo chơi, trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có Lưu Hạ và Vân Ca là có tiếng nói chung.

Lưu Hạ đắc ý cười hỏi Vân Ca: “Thế nào?”

Vân Ca khinh thường bĩu môi: “Nói người là một người dung tục, người thật đúng là dung tục đến nơi đến chốn. Đêm nay ánh trăng đẹp như vậy, không ngắm trăng, ngược lại còn chuẩn bị đèn đuốc sáng trưng trên thuyền hoa như vậy. Hoa sen thanh nhã đẹp để đường ấy, cho dù muốn nghe khúc nhạc, cũng nên chỉ là sáo, hay một cây tiêu, hoặc là bày ra một cây đàn, dưới ánh trăng diễm tấu, sẽ được nghe cả tiếng sóng gợn, tiếng gió thổi. Người lại mang theo một thuyền đầy người, lộn xộn không đâu vào đâu vừa thối, vừa gõ, vừa đàn, thật sự là không xứng với ánh trăng trên trời, hoa sen sóng biếc.”

Lưu Hạ lấy tay che mắt, buồn bực trong chớp mắt, mặt mỗi vầy vầy tay với đám người trên thuyền hoa: “Đều trở về đi!”

Thuyền hoa đi xa, không gian bốn phía bỗng dưng an tĩnh lại, năm giác quan của con người càng thêm nhạy bén. Lúc này mọi người mới cảm thấy được ánh trăng sáng tỏ, hương thơm quanh quẩn nơi chớp mũi, dòng nước róc rách, lá sen rung rung.

Lưu Hạ hỏi Vân Ca: “Muốn chơi như thế nào đây?”

Vân Ca cười: “Không nên hỏi ta, ta không thích mấy chuyện phải động não, chơi đoán, xạ phúc, tàng câu*, đều chơi không vui. Mọi người muốn chơi gì thì chơi cái đó đi, ta ở bên cạnh góp vui là được rồi”

*Ba trò này xin xem chú thích phía dưới.

Hứa Bình Quân há miệng, muốn nói gì đó, rồi lại lập tức ngậm miệng lại. Lưu Tuân quay sang nàng cười cổ vũ, thấp giọng nói: “Chỉ là đi chơi thôi mà, không cần quá mức nghĩ rằng bọn họ là hoàng thượng, Vương gia, huống chi nàng hiện tại cũng là Hầu gia phu nhân, muốn nói gì cứ việc nói, nếu nói sai rồi, cũng không có gì là đáng ngại.”

Hứa Bình Quân đánh bạo nói: “Vương thúc, thiếp thân có một chủ ý, bốn chiếc thuyền, mỗi chiếc thuyền tính là một phe, như vậy có bốn phe. Mỗi phe dựa vào thứ mà mình yêu thích, hoặc tấu khúc, hoặc ca hát, hoặc vịnh thơ, những người khác cảm thấy hay, có thể quăng hoa sen vào thuyền của người đó, cuối cùng dùng số lượng hoa sen nhiều ít để định phe nào thắng, bên thua phải phạt rượu. Nhưng mà, trên thuyền Mạnh đại nhân chỉ có một mình huynh ấy, có hơi chịu thiệt.”

Lưu Hạ vỗ tay cười khen: “Đã nhiều lần đi ngắm sen, nhưng chưa bao giờ chơi như vậy, quả là chủ ý hay, thú vui tao nhã.”, rồi quét mắt tới Mạnh Giác, “Khi chơi chúng ta cho hẳn nhiều hơn một cơ hội, hẳn làm sao chịu thiệt? Vân Ca, người cảm thấy được không?”

Vân Ca cúi đầu, ngắm nhía lá sen trong tay, mặt đỏ ửng không hề gì, nói: “Vương gia cảm thấy được, vậy thì được rồi.”

Lưu Phát Lăng vẫn chưa nói lời nào, Lưu Hạ ôm quyền hành lễ với hắn: “Vòng thứ nhất, cung thỉnh hoàng thượng khai đề trước.”

Về mặt Lưu Phát Lăng có chút hoảng hốt, giống như vừa rồi không nghe thấy lời Lưu Hạ, Vân Ca gọi nhỏ: “Lăng ca ca?”

Lưu Phát Lăng nghi hoặc nhìn về phía Vân Ca, hiển nhiên vừa rồi thất thần, căn bản không có nghe được mọi người nói gì. Vân Ca nhẹ giọng nói: “Chúng ta có thể ca hát, làm thơ, tấu khúc, chàng muốn làm cái gì?”

Khi Vân Ca nói chuyện, ngón tay như một dải lụa trắng nhỏ chuyển động, quần lấy cuống lá sen xanh biếc. Lưu Phát Lăng nhìn nàng một lát, ngẩng đầu lên nói:

”Thanh tố cảnh hề phiếm hồng ba, huy tiêm thủ hề chiết kị hà.

Lương phong thê thê dương trạo ca, vân quang thụ khai nguyệt đề hà.”

Bài Lâm Trì ca, bài thơ này được Hán Chiêu Đế Lưu Phát Lăng sáng tác khi ngắm sen trên Lâm Trì, đã được sử gia ghi lại.

Tạm dịch nghĩa:

Cảnh sắc thanh thuần, nổi trôi theo sóng nước, vươn bàn tay nhỏ nhắn hái lấy cành sen.

Mái chèo nhẹ khua, tiếng ca nương theo làn gió mát hiu hiu thổi, trăng cũng vén mây ngó xuống mặt sông.

Là tớ tự dịch, mà với thơ thần thì sẽ dịch không thành thơ, và tuyệt không chính xác, mọi người đọc tạm vậy.

Đã hợp với cảnh, lại còn tả người, tất cả mọi người trầm trồ khen ngợi. Lưu Bệnh Dĩ khen: “Hay ột câu ‘Vân quang thụ khai nguyệt thấp hà’.”

Mọi người đều hái hoa sen quăng vào thuyền của hai người họ, nhưng không dám ném vào Lưu Phát Lăng, chỉ có thể ném vào Vân Ca, Vân Ca vừa cười vừa trốn: “Này, này! Mọi người rất xấu tính, thuyền lớn như vậy, cố tình phải hương vào người ta mà ném.”

Không bao lâu, đầu nàng đã đầy cánh hoa, cả người ngát hương thơm, Vân Ca dỏ khóc dỏ cười, nói với Lưu Phát Lăng: “Chàng thắng, thiếp lại chịu bị ném. Lần sau chúng ta có lẽ không cần thắng thì tốt hơn, cuống hoa này đập vào người cũng đau lắm.”

Vân Ca cúi đầu rũ hoa sen trên váy xuống, Lưu Phát Lăng mỉm cười muốn nhặt giúp Vân Ca cánh hoa trên đầu, nhưng tay mới vừa vươn tới một nửa, đã lại lùi về, đặt ở bên sườn, tay kia thì nhanh chóng nắm lấy mạn thuyền.

Vu An vẫn đi theo phía sau mọi người, sắc mặt đột nhiên nặng nề, chèo thuyền tiến sát lại đó, ghé tai Lưu Phát Lăng nói nhỏ một câu, Lưu Phát Lăng khẽ gật đầu.

Lưu Phát Lăng cười nói với mọi người: “Trẫm có chút việc gấp cần làm, phải đi về trước. Các vị khanh gia không cần vì trẫm mà mất hứng thú, tiếp tục dạo chơi trên hồ, trẫm xử lý xong mọi chuyện, lập tức trở lại.”

Vân Ca vội nói: “Thiếp đi về cùng với chàng.”

Lưu Phát Lăng thấp giọng nói: “Là chuyện trên triều đình, nàng có đi cùng, cũng chỉ có thể ở đứng chờ bên cạnh. Không bằng đi chơi cùng với mọi người, Hứa Bình Quân khó được tiến cung một chuyến, nàng cũng coi như nửa chủ nhân, tại sao có thể bỏ khách lại chạy mất? Ta xử lý mọi chuyện xong xuôi, lập tức quay lại.”

Vân Ca chỉ có thể gật gật đầu.

Chiếc thuyền của Vu An chỉ có thể chở hai người, hẳn không muốn trì hoãn thời gian chờ Thất Hỉ đi lấy thuyền: “Vân cô nương, cô chịu khó ngồi chung với người khác một chút, nô tài dùng chiếc thuyền này đưa hoàng thượng trở về.”

Lưu Hạ cười nói: “Thuyền của Mạnh Giác vừa vặn còn có thể ngồi thêm một người, trước hết Vân Ca ngồi vào thuyền của hắn đi!”

Vân Ca không nói câu nào, Vu An đã vội vã kêu: “Phiền Mạnh đại nhân chèo thuyền lại đây đón Vân cô nương.”

Mạnh Giác chèo thuyền lại đó.

Lưu Phất Lăng gật đầu với Vân Ca, ý bảo nàng cứ dùng phóng khoáng mà đối đãi: “Ta đi một lát sẽ trở về.”

Vân Ca gật gật đầu, vịn vào mái chèo của chiếc thuyền mà Mạnh Giác vừa đưa tới, nhảy qua. Vu An lập tức nhảy đến chỗ Vân Ca ngồi lúc trước, dùng chân đạp mái chèo, thuyền lướt nhanh về phía bờ hồ.

Lưu Phất Lăng vừa đi, Hứa Bình Quân lập tức thấy thoải mái, cười nói: “Chúng ta hiện tại chỉ có ba chiếc thuyền, vậy tính là ba phe đi, mỗi thuyền đều có hai người, rất công bằng. Vân Ca, vừa rồi muội nhận được hoa sen xem ra rất tự đắc, nhưng mà chút nữa sẽ uội xếp bết bắng.”

Vân Ca có cảm giác tất cả mọi người đều thiên vị Mạnh Giác, tức giận nói: “Hứa tỷ tỷ, tỷ chờ coi.”

Nàng nói xong lại nhụt chí, có Bệnh Dĩ đại ca ở đó, hai người họ rất khó thua.

Không ngờ Hứa Bình Quân trong lòng đã có định liệu trước, nhoen cười, không chờ Lưu Tuân mở miệng, đã ngâm: “Thủy tinh liêm hạ hề lung tu nga, la quần vi hành hề duệ bích ba. Thanh trạo khứ hề hoàn lai, không dịch mộng hề hồn phi.”

Tạm dịch nghĩa:

Mảnh thủy tinh nhót lấy mỹ nhân e thẹn, vảy la tha thướt trốn đi cùng sóng biển.

Mái chèo vẫn còn đây, nhưng người thì không thấy, giấc mộng tan biến, hồn cũng bay.

Ngoại trừ Mạnh Giác, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, ngay cả Lưu Tuân cũng giống như đang nhìn người xa lạ, nhìn chăm chăm vào Hứa Bình Quân. Không phải Hứa Bình Quân ngâm thơ rất hay, thơ vịnh hoa sen này của nàng so với thơ vịnh hoa sen của Lưu Phất Lăng còn kém rất nhiều. Có điều một năm trước, Hứa Bình Quân còn không biết chữ. Từ một chữ cũng không biết tới hôm nay làm bài thơ này, nàng âm thầm tốn biết bao nhiêu khổ công?

Hứa Bình Quân thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào mình, nội tâm có chút bất an, nhìn về phía Mạnh Giác, Mạnh Giác nhìn nàng khen ngợi gật gật đầu, Hứa Bình Quân mới yên lòng, ngượng ngùng nói: “Không hay lắm, các vị cứ cười mà nghe đi!”

“Cái gì mà không hay lắm? Quả thực rất hay mà!” Vân Ca hét lớn một tiếng, vội vàng tìm hoa sen, Mạnh Giác đưa cho Vân Ca hoa sen mới vừa hái trên tay, Vân Ca đang lúc vội vàng cũng không nghĩ nhiều, lập tức cầm lấy, dùng sức ném về hướng Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân cười né tránh, hoa sen của Hồng Y cũng lập tức ném tới, né một bông, nhưng không né được một bông khác, đập trúng vào giữa trán nàng, Hứa Bình Quân vừa kêu đau, vừa cười vui vẻ.

Vân Ca thấy phương hướng Mạnh Giác muốn ném chính là vạt váy của Hứa Bình Quân, bất mãn nói: “Vừa mới ném ta, cũng không dùng ít sức.”

Mạnh Giác liền đưa hoa sen cho nàng: “Cho nàng ném.”

Lưu Hạ gọi Vân Ca một tiếng, cầm hoa sen trong tay, nhếch nhếch môi, Vân Ca hiểu ý cười, vội cầm hoa sen lên, hai người đồng thời ném ra, một trái một phải, ném về phía Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân thấy Vân Ca ném tốc độ rất chậm, trước hết tránh về phía bên trái, không ngờ hoa sen bên phải đột nhiên tăng tốc vòng sang, trước hết đập vào hoa sen bên trái, sau đó hai đóa hoa sen rất nhanh cùng nhau đập trúng đầu Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân xoa đầu, tức giận hét lớn: “Đại công tử, Vân Ca, hai người các người khi dễ ta không có võ công!”

“Lúc đầu tỷ chưa có nói, ném hoa sen không được dùng võ công.” Vân Ca hướng nàng lè lưỡi, vẻ mặt hiện rõ: xem tỷ làm gì muội.

Hứa Bình Quân nhẹ nhàng cười, chỉ vào Vân Ca: “Tiếp theo là Mạnh Giác và Vân Ca.”

Vân Ca không thuận theo: “Lại muốn ném ta nữa sao? Ta... ta... ta cái gì cũng sẽ không làm, vòng này tính là ta thua đi.”

Lưu Hạ và Lưu Tuân cùng cười giễu: “Người không làm, còn có Mạnh Giác. Mạnh Giác, người không định là sẽ nhận thua với chúng ta chứ?”

Mạnh Giác nhìn về phía Vân Ca, Vân Ca ngồi bên cạnh đang ngẩng đầu ngắm trăng.

Mạnh Giác cười nhạt: “Thua thì thua.”, rồi nâng chén rượu lên định uống.

Lưu Hạ kêu: “Quá nhỏ, đổi chén khác, đổi chén khác, bên cạnh đó, không, bên kia.”

Mạnh Giác cũng chẳng thèm thoái thác, giơ bát lớn lên, rót đầy rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lưu Hạ lại gào lên: “Vân Ca, ngươi cũng phải uống.”

“Mạnh Giác không phải mới vừa uống cạn một bát rồi sao?”

Hứa Bình Quân cười: “Vân Ca, là hai người bọn muội đều thua, đương nhiên hai người đều phải uống, làm sao chỉ có một người uống chứ?”

“Hừ! Lúc này ném ta, cũng không thấy trên thuyền còn có một người khác sao?”

Vân Ca oán giận thì oán giận, rượu vẫn phải bưng lên, còn chưa đưa đến bên miệng, Mạnh Giác đã đoạt lấy chén rượu, một ngụm uống cạn, hướng mọi người lật ngược cái chén xuống.

Vân Ca thấp giọng nói: “Ta sẽ uống rượu, không cần ngươi đỡ hộ.”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Từ nay về sau, một ngày họ khan chưa hoàn toàn chữa khỏi, thì một ngày không được động tới rượu.”

Lưu Hạ và Hứa Bình Quân cùng nháy mắt ra hiệu với Vân Ca: “Không có ai ném, lại không phải uống rượu, đây thật là có thể yên lòng mà lấy chí khí nhận thua.”

Mạnh Giác chỉ vào Lưu Hạ nói: “Đừng ở đó mà nói khích, tới lượt các ngươi.”

Hồng Y lấy từ ống tay áo ra một cây sáo trúc nhỏ màu xanh, mỉm cười đưa sáo trúc đến bên môi. Khúc nhạc của Hồng Y cũng giống như con người nàng, ôn nhu uyển chuyển, thanh lệ du dương.

Không hề giống như tiếng khóc than, không có sầu ai triền miên, cũng không có thâm trầm mãnh liệt rung động đáy lòng, không có khả năng cảm tình bế nguyệt*, cũng không có khả năng làm cây buồn hoa sầu. Nhưng tiếng sáo của nàng giống như một làn gió ôn hòa nhất, làn nước thanh thuần nhất, bất tri bất giác thổi đi phiền não, bực bội trong một ngày mùa hạ, gột rửa đi phiền não chốn hồng trần. Tất cả mọi người không tự giác mà buông xuống hết thảy mọi trói buộc, hoặc dựa, hoặc nằm, để mặc cho thuyền nhỏ theo sóng nhẹ trôi.

*Cảm tình bế nguyệt: Sao cũng cảm động, trăng cũng thấy không bằng mà núp ra sau.

Trăng sáng nhô lên cao, làn gió mát thổi qua mặt, bên cạnh có bằng hữu tốt, cuộc sống vui vẻ thế này, còn thiếu gì nữa?

Hồng Y ngồi bên cạnh thổi sáo, Lưu Hạ không biết từ khi nào đã từ mạn thuyền tiến sát lại, dựa vào người Hồng Y, ngửa mặt nhìn sang Lưu Tuấn và Hứa Bình Quân ngồi sánh vai, hai tay hất đan vào nhau, nhìn hoa sen hai bên mạn thuyền lướt qua, mỉm cười thỏa mãn.

Mạnh Giác và Vân Ca cách nhau một khoảng, một người ngồi, một người nằm, ngược mắt nhìn trăng tròn, ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt Mạnh Giác dường như có thiên ngôn vạn ngữ lưu động, nhưng bên miệng lại chỉ có một nụ cười như có như không.

Tiếng sáo của Hồng Y nhẹ nhàng lặng lẽ biến mất, mọi người vẫn yên lặng nghe tiếng nước chảy, ngắm trăng tròn.

Sau một hồi lâu, tiếng nói của Lưu Tuấn vang lên từ sâu trong đám hoa sen: “Nghe thấy khúc nhạc hiểu được người thổi. Đại công tử, ngươi phải biết quý trọng cái phúc này.”

Lưu Hạ cười hỏi: “Rốt cuộc là hay hay không hay? Sao mà không thấy các ngươi quăng hoa sen, cũng không thấy các ngươi phạt rượu?”

Mọi người lúc này mới nhanh chóng ngắt hoa sen, nhưng nhìn dáng người Hồng Y nhã nhặn trầm tĩnh, làm sao mà ném xuống cho được, đều mang hoa sen ném hết về phía Lưu Hạ.

Lưu Hạ lại không giống như Vân Ca và Hứa Bình Quân, tuy rằng nhìn thì thân mình không hề cử động, nhưng không có một đóa hoa sen nào có thể ném được tới đầu của hắn, đều chỉ rơi xuống trên áo bào.

Hắn hì hì cười hướng Vân Ca và Hứa Bình Quân chấp tay: “Đa tạ mỹ nhân tặng hoa.”, rồi chỉ vào Vân Ca và Mạnh Giác, “Ta chọn các người.”

“Lại là chúng ta?” Vân Ca buồn bực.

“Vẫn là chúng ta?”

“Tại sao lại vẫn là chúng ta?”

(Ba vòng rồi ấy mà)

“Ta biết là lại đến lượt chúng ta.” Vân Ca đã không còn khí lực để nói chuyện, Lưu Tuân và Lưu Hạ đều thể hiện rõ sẽ chinh nàng, mặc kệ tiếp sau đó nàng chỉ ai, vòng tiếp theo khẳng định lại tới phe nàng.

Lưu Hạ cười: “Vân Ca, người còn kiên trì không chịu chơi sao? Tử lượng của Mạnh Giác dù cao thế nào, cũng không chịu được chúng ta chuốc rượu như vậy. Nhưng mà, cũng tốt, cũng tốt, tiểu tử này giáo hoạt như hồ ly, cũng chưa chịu thiệt bao giờ, ta chưa từng có chuốc rượu hắn mà vui sướng như thế này. Chúng ta tiếp tục, tiếp tục! Chốc nữa nhìn xem hồ ly say sẽ có bộ dáng thế nào.”

Mạnh Giác đang muốn uống hết chén rượu trong tay, Vân Ca nói: “Vòng này, ta không chịu thua.”

Mạnh Giác không nói tiếng nào, lẳng lặng buông chén rượu xuống. Vân Ca suy nghĩ một lát nói: “Ta hát ọi người nghe một bài hát đi!”, rồi nàng nhẹ gõ vào mạn thuyền, trong lòng nhắm lại lần điệu bài hát, cất tiếng hát lên:

”Thanh tố cảnh hề phiếm hồng ba, huy tiêm thủ hề chiết kị hà.

Lương phong thê thê dương trạo ca, vân quang thụ khai nguyệt thấp hà.”

(Vân Ca hát bài Phát Lăng vừa sáng tác, xin xem lại dịch nghĩa đoạn trên)

Vân Ca cũng không thể tự tiện ngẫu hứng mà sáng tác nhạc được, lúc này lại không có nhạc khí giúp nàng chuẩn âm, như vậy không thể biết được tiếp sau đó, âm là cao hay thấp, cho nên hát tiếp không được như ý.

Chợt nghe thấy bên cạnh nàng vang lên tiếng nhạc, dẫn nàng theo tiếng nhạc mà hát tiếp. Vân Ca liếc nhìn sang, chỉ nhìn thấy Mạnh Giác hai tay cầm một chiếc huân*, đang nhắm mắt tấu khúc.

*Huân: nhạc khí dùng để thổi, có hình tròn hoặc bầu dục, làm bằng đất nung hoặc xương, trên đó có đục một số lỗ.

Huân là một trong những nhạc khí bộ tộc Hoa Hạ ở Trung Nguyên sử dụng, tương truyền là được sáng chế ra vào thời Viêm đế, Hoàng Đế. Bởi vì chỉ dùng đất sét dưới đất nung khô mà thành, huân âm cũng giống như đất đai bao la vô ngần, mộc mạc cổ xưa mà hồn hậu, trong trầm thấp tang thương lộ ra thần bí, đau thương, uẩn chuyển.

Tiếng ca của Vân Ca cũng trong vắt, vui vẻ bay lên. Hai âm thanh vốn không hài hòa, nhưng dưới sự dẫn dắt của Mạnh Giác, lại kết hợp nhịp nhàng, mang theo hứng thú, giống như một âm thanh từ tự nhiên.

Huân âm thê lương thần bí, tiếng ca trong vắt du dương, một đuổi một chạy, một ẩn một hiện, một đi một trở lại, như gần như xa, giống bơi lặn dưới đại dương mênh mông sâu thẳm, bay lượn qua núi non trùng điệp, qua cánh rừng bao la ngút ngàn, qua ngàn dặm bình nguyên, ngàn dặm trời cao.

Lúc đầu, vẫn là huân âm dẫn dắt tiếng ca, nhưng sau đó, tình cảm trong tiếng ca càng lúc càng mãnh liệt, cũng càng ngày càng có sức mạnh, trái lại đã dẫn dắt huân âm cùng hòa tấu.

Huân âm, tiếng ca gắn kết lẫn nhau, trên mặt hồ từng đợt sóng dập dờn đưa đẩy. Một tiếng tang thương, một tiếng bi thương, uẩn chuyển, cùng vịnh xứng nổi bi thương của nhân loại trong thiên địa từ xưa tới nay: Yêu và hận, sống và chết, đoàn tụ và biệt ly.

Âm huân dừng lại, tiếng ca cũng ngừng lại.

Mọi người nín thở yên lặng nhìn Mạnh Giác và Vân Ca.

Vân Ca không biết từ khi nào mình lại đứng thẳng tắp ở trên thuyền, Mạnh Giác cũng có chút hoảng hốt, hắn cũng không muốn tấu âm điệu thê lương như vậy, mà sau khi hắn dẫn dắt tiếng ca của Vân Ca, rồi chính mình cũng bị Vân Ca dẫn dắt, ca khúc đã không thể chỉ mình hắn khống chế, mà hắn chỉ có thể tấu nó ra.

Vân Ca kinh ngạc đứng đó, đột nhiên nói: “Ta muốn trở về.”

Vào mùa hạ, Lưu Phát Lăng sẽ tiếp kiến đại thần, xử lý triều sự ở Thanh Lương Điện. Vân Ca trước tiên đi tới Thanh Lương Điện.

Không có ai.

Nàng lại vội vàng chạy tới Tuyên Thất Điện. Trong Tuyên Thất Điện một mảnh tối đen, im lặng dị thường. Vân Ca hoảng hốt, chẳng lẽ Lăng ca ca đã đi tìm bọn họ? Nàng đang muốn xoay người, Vu An không biết từ chỗ nào nhảy ra: “Vân cô nương, hoàng thượng ở ngay trong điện.”

Hơn phân nửa thân mình Vu An vẫn ẩn trong bóng đêm, hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm trên mặt, chỉ nghe thấy âm thanh nặng nề trầm thấp.

Vân Ca khó hiểu: “Tại sao người không ở điện tiền hầu hạ, lại canh giữ ở ngoài điện? Hoàng thượng đã ngủ chưa? Tại sao tới một ngọn đèn cũng không tắt?”

Nàng vừa nói, vừa chạy vào chính điện.

Lưu Phát Lăng đang im lặng ngồi trong bóng đêm nghe được tiếng nàng, mỉm cười hỏi: “Tại sao nhanh như vậy đã về rồi?”

Đôi mắt Vân Ca nhất thời chưa thích ứng được với bóng tối trong đại điện, theo tiếng nói nghe được, sờ soạng đến bên cạnh Lưu Phát Lăng: “Vì sao chàng không tới? Đã xảy ra chuyện gì? Chàng không vui sao?”

Lưu Phát Lăng đỡ Vân Ca ngồi vào bên cạnh hắn: “Là có chút không vui thôi, nhưng mà không có gì, không cần lo lắng.”

“Bởi vì chuyện trên triều đình không được như ý sao? Hoắc Quang lại làm khó dễ chàng? Kế hoạch của chúng ta gặp phải trở ngại sao?”

Lưu Phát Lăng không nói gì, chỉ nhìn Vân Ca, đưa tay chạm vào mái tóc của nàng, chạm vào lông mi của nàng, lòng bàn tay khẽ vuốt lên gò má nàng.

Ngón tay của hắn lạnh lẽo, Vân Ca cầm tay hắn, giọng nói có chút lo lắng: “Tại sao vào hạ rồi mà vẫn lạnh như vậy chứ? Về sau chàng đi chung với thiếp, cưới ngựa, đi leo núi, chỉ cần mấy tháng, bảo đảm so với ăn nhân sâm tổ yến gì đó đều có tác dụng hơn.”

Giọng nói của Lưu Phát Lăng có chút khàn khàn: “Vân Ca, đêm nay cùng ngủ chung với ta, được không? Giống như lần trước, ta ngủ một bên, nàng ngủ một bên.”

Vân Ca rất muốn gật đầu, nhưng không thể được: “Thiếp... lần này không được. Thiếp ở đây nói chuyện với chàng, nói cho tới khi chàng ngủ, được không?”

Lưu Phát Lăng nhìn Vân Ca thật có lỗi, trầm mặc sau một chớp mắt, mỉm cười nói: “Được, nàng nói cho ta xem vừa rồi mọi người chơi cái gì.”

Vân Ca chỉ nói đến Hồng Y thổ sáo, Lưu Phát Lăng đã có chút buồn ngủ, bàn tay đặt trên ngực, dựa vào thành giường, nhắm mắt lại nói: “Vân Ca, ta muốn ngủ, nàng cũng đi ngủ đi! Gọi giúp ta Vu An vào đây.”

“Ừ! Chàng không nên nghĩ tới những chuyện phiền lòng đó nữa, chờ ngủ dậy rồi, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.” Vân Ca đắp chăn cho hắn, rồi nhẹ nhàng rời khỏi đại điện.

Ngày hôm sau, Vân Ca dậy thật sớm đi tìm Lưu Phát Lăng, tấm cung cũng đã không có người. Tiểu thái giám cười làm lạnh, nói: “Sáng sớm hoàng thượng đã dậy đi xử lý chính sự rồi.”

“Vậy sao, hôm nay tâm tình hoàng thượng thế nào?”

Tiểu thái giám vò đầu: “Cô nương, cô cũng biết, hoàng thượng một năm bốn mùa đều giống nhau, là thần nhiên, không hề cao hứng, cũng không hề mất hứng.”

Vân Ca cười cười, không nói gì. Hỉ nộ ái ố của Lăng ca ca so với người bình thường cũng không có gì bất đồng.

Rất nhiều ngày liên tiếp, Lưu Phát Lăng luôn đi sớm về trễ.

Đêm khuya, khi Vân Ca thật vất vả đợi được hắc bộ dáng hắc luôn thực mỗi một, tuy rằng hắc sẽ cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ nói chuyện cùng Vân Ca, nhưng Vân Ca cũng không muốn làm phiền hắc thêm, thậm chí để hắc nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Xem ra lại có chuyện ngoài ý muốn, làm cho “Chuẩn bị tốt ” theo như lời hắc lần trước biến thành “Không hề tốt.”

Vân Ca đè nén nội tâm lo âu, một lần nữa bắt đầu lẳng lặng chờ đợi. Nàng bắt đầu tự mình chăm sóc các loại hoa cỏ trong Tuyên Thất Điện. Tưới nước, bón phân, tỉa cành, còn đem một ít cây tử đằng lại đây trồng, đại khái do thói quen từ thuở nhỏ, nàng lại vốn là thích làm việc này, hoa cỏ trong Tuyên Thất Điện theo sự nóng lòng của nàng, sinh trưởng tươi tốt hơn rất nhiều.

Vân Ca ngồi xổm trên mặt đất xối đất, mỗi khi nhìn thấy con giun, đều vui vẻ cười. Khi nàng vừa mới bắt đầu chăm sóc bụi hoa này, ngay cả một con giun cũng không có. Phú Dụ đứng ở một góc, nhìn Vân Ca thật lâu, cuối cùng vẫn tiến đến bên cạnh nàng, cho dù có nguy cơ bị Vu tổng quản dùng gậy đánh chết, hắc cũng muốn mạo hiểm nói cho Vân Ca.

“Tiểu thư, có chuyện, chuyện. . . Hoàng thượng, hoàng thượng. . .”

Vân Ca buông chiếc xẻng sắt nhỏ trong tay xuống, im lặng nhìn Phú Dụ. Phú Dụ không đành lòng nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Vân Ca, cúi đầu nói: “Đã nhiều ngày nay, sau khi hoàng thượng rời Thanh Lương Điện, đều đi tới Tiêu Phòng Điện.”

Vân Ca không nói câu nào, chỉ quay đầu lẳng lặng nhìn hoa rơi trước mắt.

Thật lâu sau, nàng đứng lên: “Ta muốn đi một mình, không cần đi theo ta, được không?”

Vân Ca dọc đường gấp gấp chạy nhanh, chạy tới bên ngoài Thanh Lương Điện, bước chân bỗng nhiên ngừng lại. Nàng lui vào trong một góc, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào cửa điện. Về sâu đứng là kẻ âm ỉ nhất mùa hè, bọn chúng đang liều mạng mà kêu “ve, ve” khắp chốn.

Trong đầu Vân Ca trăm mối tơ vò, nàng nhìn vô định về phía chân trời. Nhất thời nhớ tới lời ước hẹn của nàng và Lăng ca ca trên sa mạc, trong lòng nàng dường như an ổn, nhưng đột nhiên lại nhớ tới Mạnh Giác cũng từng đứng trên đỉnh núi thề ước với nàng, tâm trạng lại rối loạn. Nàng nhất thời nghĩ tới thiên hạ này rốt cuộc có tình cảm kiên trinh không thay đổi, nghìn vàng không thể đổi hay không, nhưng rồi bỗng chốc lại nhớ tới có lẽ nghìn vàng không thể đổi, nhưng khi có tới vạn vàng, hay là ngàn vạn vàng...

Không biết nàng đứng bao lâu, khi mặt trời lặn về phía đằng Tây, một bóng dáng quen thuộc từ trong Thanh Lương Điện đi ra, được hoạn quan trước sau vây quanh, bước sang hướng bên trái.

Trở về Tuyên Thất Điện không phải hướng này, phương hướng này là đi tới Tiêu Phòng Điện. Nhưng mà cũng có thể đi tới nơi khác, không phải sao? Có lẽ là hắc gặp Lưu Hạ. Vân Ca trong lòng tự nói với mình.

Xa xa theo ở phía sau, nhìn thấy hắc bước vào Tiêu Phòng Điện, nhìn thấy cung nữ vui sướng ra đón, nhìn thấy Tiểu Muội cười vui sướng hành lễ với hắc. Hắc chậm rãi bước vào, tự tay nâng dậy Tiểu Muội trang phục lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp, dắt tay Tiểu Muội, đi vào nội điện.

Hóa ra, hắc không phải vô tình đi qua, mà là cố ý giá lâm.

Trong lòng nàng, cuối cùng những thứ gọi là tin tưởng gì đó nổ lớn một tiếng rồi vỡ vụn. Những mảnh nhỏ bén nhọn, mỗi một mảnh đều đâm vào xương tủy, đã từng có bao nhiêu tin tưởng chờ mong, càng có bấy nhiêu mũi dùi đâm vào tim nàng, vào xương tủy nàng, vô cùng đau đớn.

Vân Ca chậm rãi ngồi xuống mặt đất, hai tay vây quanh ôm lấy chính mình, cổ sức co lại thật nhỏ, tựa hồ co lại càng nhỏ, thương tổn sẽ càng nhỏ lại.

Hồng Y kéo Vân Ca từ mặt đất đứng lên, Lưu Hạ nói gì đó, Vân Ca vẫn chưa nghe rõ ràng, chỉ cười với Lưu Hạ.

“ . . . Hoàng tử quan hệ tới huyết mạch Đại Hán, dân chúng trong thiên hạ, bất luận chính kiến bất đồng như thế nào, nhưng đối với chuyện này, bách quan đều tận lực can gián... Hoàng đế dù sao vẫn là hoàng đế, đối với việc để cho Hoắc Thành Quân tiến cung, không bằng sung hạnh Thượng Quan Tiểu Muội. Nếu Tiểu Muội có con, chỉ là có một đứa con trai để dựa vào thôi, nếu như Hoắc Thành Quân có con, lại hậu hoạn vô cùng. . .”

Tiếng nói của Lưu Hạ nhỏ dần, Vân Ca chỉ thấy bờ môi của hắn không ngừng chuyển động. Hóa ra tất cả mọi người đã sớm biết, chỉ có nàng chẳng hay biết gì. Vân Ca không muốn nghe thêm Lưu Hạ khuyên, những đạo lý đó làm sao mà nàng lại không hiểu chứ? Hóa ra đây chính là biện pháp giải quyết của chàng sao?

Cười cự tuyệt Hồng Y và Lưu Hạ hộ tống, nàng một thân một mình quay về Tuyên Thất Điện. Lúc này thiên địa mờ mịt, căn bản không biết nên đi như thế nào. Tự do không có mục đích, nàng để mặc cho bản thân bước đi.

Trên hồ Thái Dịch, vẫn có một đôi hoàng học lượn vòng quanh quẩn, hoa sen dưới hồ vẫn kiêu diễm như trước, dòng nước Thương Hà kia cũng vẫn ào ào cuộn chảy như trước.

Có điều, có một số thứ đã không còn nữa.

Từ Vị Ương Cung đi đến Kiến Chương Cung, lại từ Kiến Chương Cung trở lại Vị Ương Cung, Vân Ca không biết mình đi bao lâu rồi, chỉ nhìn thấy mặt trăng đã chậm rãi lên tới giữa bầu trời.

Khi nàng trở lại Tuyên Thất Điện, Lưu Phát Lăng lập tức từ trong điện vọt ra, vội vàng cầm lấy tay nàng, cấp bách hỏi: “Nàng, nàng đi đâu. . .” Ngữ thanh ngừng lại một chút, bàn tay hắn nắm chặt rồi lại chậm rãi thả ra, ngữ khí thản nhiên, “Đêm đã khuya, nàng nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi!”

Nàng không nên năn nỉ và hi vọng một người thay đổi tâm ý. Nàng hẳn là phải ngẩng đầu, lãnh đạm đi qua trước mặt hắn, nhưng nàng làm không được. Vân Ca có chút hận chính mình. Nhưng nếu quả năn nỉ có khả năng vãn hồi một số chuyện, như vậy, hận thì cứ hận đi!

“Lăng ca ca, thiếp muốn nói chuyện với chàng một lát.”

Lưu Phát Lăng xoay người: “Ta rất mệt, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau!”

“Lăng ca ca.”

Tiếng gọi trong trẻo, giống như rất nhiều năm về trước.

Bước chân Lưu Phát Lăng chỉ hơi hơi ngừng lại trong một chớp mắt, tiếp đó đầu cũng không quay lại, bước vào tấm điện, mặc cho Vân Ca si ngốc đứng ở tiền điện.

Trời vẫn tối đen, Lưu Phát Lăng đã dậy mặc y phục. Hắn đi ra cửa điện, chỉ thấy hình bóng mỏng manh của một người đứng ở tiền điện, váy áo của người đó đã thấm đẫm sương sớm, nhất định là đã đứng đó suốt một đêm.

“Lăng ca ca, thiếp có chuyện muốn nói với chàng.”

Vân Ca yên lặng nhìn Lưu Phát Lăng, khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, chỉ thấy trong mắt nàng vẫn hiện lên một tia mong đợi.

Lưu Phát Lăng sắc mặt trắng bệch, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào Vân Ca.

“Ta còn phải thượng triều.”

Hắn đi thẳng qua bên cạnh người Vân Ca, bước chân vội vàng, gần như là trốn chạy. Một tia hy vọng còn sót lại trong mắt Vân Ca tắt hẳn, ánh mắt của nàng chỉ còn lại trống rỗng, bị thương.

Chân Lưu Phát Lăng đứng ở bậc thang trước cửa cung, vô luận như thế nào cũng không thể sải bước tiếp được, hắn bỗng nhiên xoay người, bước nhanh tới bên cạnh Vân Ca, dặt tay nàng, kéo nàng bước nhanh ra bên ngoài.

Xe ngựa trong bóng đêm chạy khỏi Vị Ương Cung.

Trong ánh mắt Vân Ca có một tia vui mừng. Đáy mắt Lưu Phát Lăng vẫn là một màu đen như màn đêm sâu thẳm, không nhận thấy bất kỳ cảm xúc gì.

“Lăng ca ca, thiếp biết Hoắc Quang lại đang ép chàng nạp phi, chàng có phải đang cùng Tiểu Muội diễn kịch cho ông ta xem hay không? Còn nữa, chàng thật sự rất muốn có con hay sao? Chàng cũng không thể chờ một thời gian sao? Thiếp, thiếp có thể. . .”

Bàn tay Lưu Phát Lăng đặt lên môi Vân Ca, cười lắc lắc đầu: “Trước hết quên mấy việc này đi, nửa ngày hôm nay chỉ có nàng và ta, những chuyện khác để sau hãy nói.”

Thấy Vân Ca gật đầu đồng ý rồi, Lưu Phát Lăng mới bỏ tay xuống.

Vu An cũng không biết hoàng thượng rốt cuộc là muốn đi đâu. Hoàng thượng kéo Vân Ca vội vàng nhảy lên xe ngựa, chỉ phân phó: “Rời khỏi Vị Ương Cung, càng xa càng tốt”, cho nên hẳn chỉ có thể liều mạng quát ngựa, thúc giục nó phi nhanh, trong lúc vô tình đã chạy tới sơn đạo hoang dã, xóc nảy khó đi, vừa định quay đầu xe lại, hoàng thượng đã vén màn lên, dắt Vân Ca xuống xe ngựa: “Người ở chỗ này chờ.”

“Hoàng thượng, khu vực hoang dã thế này, nô tài vẫn nên đi theo thì tốt hơn.”

“Ta và Vân Ca chỉ muốn ở một mình trong chốn vắng.”

Thấy đáy mắt hoàng thượng có sự trống vắng bất đắc dĩ, Vu An trong lòng đau xót khôn kể, không lên tiếng nào, chỉ im lặng thối lui đến bên đường. Lưu Phát Lăng dắt tay Vân Ca, theo sơn đạo leo lên phía trước. Vân Ca ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, lại nhìn cảnh tượng trên bầu trời, cười nói: “Nếu chúng ta nhanh lên, còn kịp ngắm mặt trời mọc.”

“Được, xem ai tới đỉnh núi nhanh hơn.”

“Lăng ca ca, nếu thiếp thắng, chàng phải đáp ứng thiếp một chuyện, coi như phần thưởng.”

Lưu Phát Lăng không lên tiếng, chỉ cười nhanh chóng trèo lên đỉnh núi. Vân Ca vội đuổi theo. Hai người đều bỏ xuống mọi băn khoăn trong lòng, chuyên tâm leo núi, một lòng muốn là người đầu tiên nhìn thấy cảnh mặt trời mọc. Ngọn núi này nhìn thì không cao, tưởng là trèo lên cũng không khó, nhưng không ngờ càng lên cao lại càng dốc đứng, chỗ thì có đầy mấu đá kỳ quái lởm chởm, chỗ thì bụi gai dây đặc, cơ hồ không có đường đi.

Vân Ca thấy trên trán Lưu Phát Lăng đã đầy mồ hôi: “Lăng ca ca, thiếp không trèo lên tiếp được nữa rồi, lần sau chúng ta đi sớm hơn, chậm rãi trèo lên!”

“Lần sau mặt trời mọc đã không phải là mặt trời mọc hôm nay. Đời người có một số việc là ta không có khả năng làm được, nhưng lần này thì ta có khả năng kiểm soát được.” Trong giọng nói Lưu Phát Lăng có một ý chí kiên trì khác thường, Vân Ca không dám nhắc lại đề nghị bỏ cuộc nữa.

Lưu Phát Lăng thấy Vân Ca vừa đi vừa nhìn hắn, dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên mặt, cười nói: “Một năm bốn mùa, xe đưa xe đón, làm cái gì đều có người khác làm giúp, khó được vận động một lần, ra chút mồ hôi cũng tốt.”

Vân Ca ngẫm lại cũng đúng, thoải mái cười, tay chân cùng sử dụng leo lên đỉnh núi.

Nhiều lần, nhìn phía trước đã không có đường, Vân Ca do dự mà muốn bỏ cuộc, Lưu Phát Lăng đi theo ở sau lưng nàng lại luôn cực kỳ kiên trì, tin tưởng vững chắc nhất định có đường có thể đến đỉnh núi.

Hai người dùng những đoạn cành cây tách bụi gai ra, Lưu Phát Lăng cởi trường bào trên người xuống, ở chỗ dốc nhất, dùng nó vắt lên thân cây, có tác dụng như một sợi dây thừng, để có thể tiếp tục leo lên phía trước.

Mỗi một lần nghĩ rằng không còn đường có thể đi, chỉ cần kiên trì sau một lúc, nhất định sẽ tìm được đường thông suốt để tiến lên phía trước, hoặc có đại thụ có khả năng leo lên được, hoặc có tảng đá có thể đặt chân lên được, mặc dù không phải là đường đi dễ dàng, nhưng dù sao vẫn là đường có thể đi.

Đỉnh núi gần ngay trước mắt, bầu trời hướng Đông mây trắng dày đặc, dần dần hiện ra vàng sáng đỏ rực, mắt thấy mặt trời sắp xuất hiện từ biển mây.

Đối với cảnh mặt trời mọc hôm nay, Vân Ca lúc vừa mới bắt đầu cũng chẳng quan tâm, giờ lại trở nên một lòng chờ mong, vừa vội vàng trèo lên trên, vừa gọi: “Lăng ca ca, nhanh lên, nhanh lên, mặt trời sắp mọc tới nơi rồi.”

Khi gần lên tới đỉnh núi, Vân Ca quay đầu lại, nhìn thấy tốc độ của Lưu Phát Lăng càng lúc càng chậm, nàng đang định đi xuống, kéo hắn cùng đi lên trên, Lưu Phát Lăng ngửa đầu nhìn nàng nói: “Nàng lên trước đi, ta lập tức theo ngay. Không nên để hai người cùng bỏ lỡ, nàng thấy được rồi, ít nhất có thể nói cho ta nghe, nhanh lên!”

Vân Ca chần chờ, Lưu Phát Lăng thúc giục: “Nàng nhìn thấy rồi cũng giống như ta được nhìn thấy thôi, nhanh lên trên đi.”

Vân Ca gắng sức túm lấy nhánh cây, cuối cùng nhảy lên, trèo được lên đỉnh núi. Cùng lúc nàng nhảy lên trên đỉnh núi, mặt trời mang theo vàng sáng đỏ rực và khí thế oai hùng từ trong biển mây hiện ra, trong phút chốc, thiên địa sáng trưng, vạn vật được chiếu sáng rực rỡ.

Trước mắt là bầu trời xanh vạn dặm, núi non nối tiếp, cây rừng trùng điệp xanh mướt, nàng ngoái đầu nhìn lại, Lưu Phát Lăng hướng về phía mặt trời rồi mỉm cười với nàng, ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ tinh tế bao phủ lên ngũ quan của hắn.

Trong mắt Vân Ca đã có nước mắt, nàng đột nhiên dang rộng hai tay, hướng về phía mặt trời, hét lớn “A –” một tiếng. Lo lắng, ám ức, phiền muộn trong lòng ngực đều giống như được gió núi thổi đi, nàng chỉ cảm nhận được không gian bao la phía trước.

Lưu Phát Lăng chậm rãi trèo lên đỉnh núi, ngồi lên trên một tảng đá, mỉm cười nhìn Vân Ca đứng trước vách núi, làm một tư thế muốn bay lên. Thỉnh thoảng hắn có hơi khó chịu nhíu mày, nhưng đều rất nhanh đã được áp chế đi.

Vân Ca hét lớn xong, cảm thấy có phần ngượng ngùng, cười ngồi vào cạnh chân Lưu Phát Lăng, dựa đầu vào đầu gối hắn: “Ồ trong cung không dám hét lớn, đành phải phát hết ra ở nơi hoang dã thế này.”

Bàn tay Vân Ca nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt hắn: “Lăng ca ca, thiếp cảm thấy chàng gần đây rất thích cười.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười nhìn về phía xa xa, không nói gì.

“Nhưng thiếp cảm thấy nụ cười của chàng không giống như là vui vẻ, mà giống như là che giấu một loại cảm giác không thể làm khác được. Lăng ca ca, thiếp cũng không phải ngốc như vậy, có rất nhiều chuyện, nếu chàng khó xử, có thể thương lượng với thiếp. Nhưng mà, chàng không thể, không thể... Chàng đã nói chỉ làm hại thiếp cả đời. Thiếp nhìn thấy chàng cùng người khác, trong lòng sẽ rất đau.”

“Vân Ca. . .” Ngón tay Lưu Phát Lăng nhẹ nhàng quẩn lấy một lọn tóc của nàng, đầu mày hiện rõ sự thống khổ. Hắn chậm rãi hít một hơi thật sâu, bên môi lại hiện lên nụ cười thần nhiên, “Nàng sẽ nhớ kỹ cảnh mặt trời mọc hôm nay được nhìn thấy chứ?”

“Ừ.” Vân Ca gối lên đầu gối của hắn, nghiêng mặt nhìn về phía sơn cốc, “Tuy rằng trước kia thiếp đã được nhìn thấy rất nhiều lần cảnh mặt trời mọc, nhưng hôm nay là đặc biệt nhất, hơn nữa đây là lần đầu tiên chàng đi cùng thiếp ngắm mặt trời mọc, thiếp sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ.”

“Vân Ca, ta muốn nàng nhớ kỹ, đời người cũng giống như hôm nay chúng ta leo núi vậy, nhìn như tới bước đường cùng rồi, nhưng chỉ cần kiên trì thêm một chút, sẽ phát hiện ra sau bước đường cùng đó sẽ có một cơ hội sống. Mỗi lần không có đường có thể đi, có lẽ chính là vì ông trời muốn cho ta phát hiện một con đường khác, chẳng qua là ông trời muốn ban cho ta một cảnh sắc không tưởng tượng được, cho nên nhất định phải kiên trì trèo lên tới đỉnh núi.”

“Ừ.” Vân Ca mở miệng đáp lời.

Lưu Phát Lăng nâng mặt Vân Ca lên, chăm chú nhìn vào nàng, giống như muốn đem trọn đời trọn kiếp này đều tập trung ở cái nhìn này.

Vân Ca đỏ mặt: “Lăng ca ca.”

Lưu Phát Lăng buông ra nàng, đứng lên, mỉm cười nói: “Phải trở về thôi. Ta chưa để lại lời nào đã bỏ cả đám đại thần đi mất, tiền điện Vị Ương Cung e là nhốn nháo lắm rồi.”

Vân Ca lưu luyến không rời, trên đỉnh núi này, chỉ có nàng và hắn. Sau khi trở về, giữa nàng và hắn lại còn có bao nhiêu người khác. Tuy rằng trên mặt Lưu Phát Lăng không có lưu luyến gì, nhưng đường xuống núi hắn lại đi vô cùng chậm, nắm chặt tay Vân Ca, mỗi một bước đều giống như dụng tâm ghi nhớ.

Vu An nhìn thấy hai người quần áo tả tơi, bước chân mệt mỏi từ trên núi đi xuống, vô cùng hoảng sợ. Chờ khi Lưu Phát Lăng và Vân Ca lên xe ngựa, Vu An cung kính hỏi: “Hoàng thượng, đi đâu đây?”

Im lặng.

Thật lâu sau, Lưu Phát Lăng mỉm cười phân phó: “Hồi cung.”

34. Q.2 - Chương 16: Lòng Chàng Lòng Thiếp

Từ sau khi cùng Lưu Phát Lăng leo núi trở về, Vân Ca suy nghĩ về mọi việc từ trước tới giờ. Đúng là nàng đã sai lầm rồi.

Mỗi ngày, sau khi bãi triều, nơi đầu tiên mà Lưu Phát Lăng tới vẫn luôn là Tiêu Phòng Điện. Hắn sẽ cầm tay Tiểu Muội cùng nhau đi dạo ngự hoa viên, cũng sẽ hái hoa thơm tặng giai nhân. Tiểu Muội hiện tại với người mà Vân Ca quen biết lúc trước, đã là hai người khác nhau, trút bỏ vẻ ngây ngô xuống, chỉ còn kiêu mỹ hiện ra.

Vân Ca lại ngày qua ngày trong sự trầm mặc mà tiêu tụy gầy yếu, trong trầm mặc và chờ đợi, toàn bộ trái tim nàng giống như hóa thành tro tàn. Thỉnh thoảng, nàng sẽ dậy sớm, hoặc ngủ muộn, ở đình viện, hoặc bên một góc tường, chờ Lưu Phát Lăng, lên nhìn hắn bước đi, cùng trở về với hắn.

Nàng dùng sự im lặng để bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của chính mình, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của hắn, hết thấy trong đáy lòng nàng đều sớm bị bán đứng. Nếu Lưu Phát Lăng nguyện ý nhìn, sẽ không thể nào nhìn mà không hiểu.

Khi hắn thấy nàng, sẽ hơi ngừng lại một chút, nhưng toàn bộ những lần đi qua nhau như vậy, cũng chỉ làm cho hắn hơi ngừng lại một chút. Hắn trầm mặc đi qua người bên nàng, rồi rời xa. Để mặc cho nàng ở trong gió vũ vụn, tan biến.

Hôm nay, trong Tuyên Thất Điện treo đầy đèn lồng đỏ thắm, thắm trong phòng và trên tường cũng được thay mới, khắp nơi có thể thấy được hình ảnh long phượng cùng nhau bay lượn. Không ai chịu nói cho Vân Ca biết sắp sửa phát sinh chuyện gì.

“Phú Dụ, người đi hỏi thăm một chút, có phải trong cung có chuyện gì vui hay không?”

“Là nghi lễ viên phòng của hoàng thượng và hoàng hậu.” Sau khi Phú Dụ hỏi thăm trở về, tiếng trả lời nhỏ như muỗi kêu.

Vân Ca chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, lặng lẽ khom người xuống, nhưng không nhúc nhích, bên môi tựa hồ còn mỉm cười, nhưng trên trán nàng mồ hôi lạnh dần dần thấm ra.

Buổi tối Lưu Phát Lăng trở về, rửa mặt xong, vừa định lên giường, lại thấy sau màn sa có một người đang ngồi, hai tay ôm lấy đầu gối, co thành một khối nho nhỏ. Hắn nhìn chăm chú vào thân ảnh màu xanh như ẩn như hiện phía sau màn sa, đứng thẳng bất động trên mặt đất.

“Lăng ca ca, chàng còn muốn bỏ xuống hoàng vị hay không?”, trong tiếng nói rất nhỏ có sự khẩn cầu.

Lưu Phát Lăng rất khó khăn mở miệng: “Vị trí này tất nhiên không người nào biết là gian khổ thể nào, nhưng người người đều biết tới tất cả những cái khác. Ta lo lắng khi đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lưu Hạ hoặc Lưu Tuân, ta muốn truyền cho con của mình.”

“Chàng muốn để Tiểu Muội trở thành hoàng hậu ”chân chính” của chàng?”

Im lặng sau một hồi lâu, từ kẽ răng của Lưu Phát Lăng mới bật ra mấy chữ: “Đúng! Ít nhất bây giờ là thế.”

“Thiếp thì sao?” Vân Ca ngắc đầu.

Khuôn mặt nàng bị mảnh sa che khuất, mơ hồ không rõ, nhưng ánh mắt đau xót, bị thương, tức giận vẫn đâm thẳng vào trong lòng Lưu Phát Lăng. Bàn tay trong tay áo Lưu Phát Lăng càng nắm càng chặt: “Ta sẽ đối tốt với nàng, yêu thương nàng cả đời. Trước mắt ngoại trừ vị trí hoàng hậu là không thể cho nàng, nhưng thứ khác, nàng muốn thứ gì, ta cũng đều có thể cho nàng.”

Vân Ca đột nhiên kéo tấm mảnh sa xuống, thân thể nàng không thể không chế được nhẹ nhàng run rẩy: “Lăng ca ca, rốt cuộc là thiếp sai rồi, hay là chàng sai rồi? Sớm biết có hôm nay, hà cớ gì trước đó phải như vậy?”

“Ta sai rồi, nàng cũng sai rồi. Ta sai ở chỗ đi đường vòng xa như vậy, tới khi muốn vứt bỏ, mới biết được hóa ra chính mình quá ngây thơ. Nàng sai ở chỗ cho tới bây giờ, vẫn không thể vờ thỏa hiệp. Trên đời này, làm sao có thập toàn thập mỹ? Vì sao nàng không chịu trưởng thành? Vì sao không thể lui lại một bước?”

Vân Ca nhìn Lưu Phát Lăng chăm chú, trong mắt đều là không thể tin được, nhưng Lưu Phát Lăng chỉ thần nhiên, mặt không chút đổi sắc, tất cả không thể tin được trong mắt nàng từng chút, từng chút một từ từ biến mất. Cuối cùng, bị thương, thống khổ, phần nộ trong mắt đều bị nàng chôn vùi xuống thật sâu, chỉ còn dư lại ánh mắt tối đen không còn sinh khí.

Nàng chậm rãi đứng lên, lê chân, bước qua bậc thềm. Lúc lần vấy màu xanh biếc lướt nhẹ, bàn chân trắng như tuyết như ẩn như hiện.

Trong lòng Lưu Phát Lăng, đau đớn cuộn cuộn như sông cuộn biển gầm, hần đột nhiên nhắm hai mắt lại. Khi sắp ra khỏi cửa điện, Vân Ca đột nhiên nhớ tới một chuyện, quay người lại, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, lời hứa ngày xưa đã không còn nữa, xin trả lại giày thêu cho ta.”

Thân hình Lưu Phát Lăng có hơi dao động, sau một chớp mắt, mới sờ tay vào ngực, chậm rãi móc chiếc giày thêu dính ngọc ra.

Lưu Phát Lăng nửa muốn đưa nửa không, Vân Ca liền giật lấy, chạy như bay ra khỏi phòng.

Tay Lưu Phát Lăng vẫn giơ giữa không trung, vẫn làm một tư thế “Nắm” kỳ lạ, trong tay lại không có vật gì.

.....

Vân Ca cảm thấy nàng căn bản không hiểu rõ bản thân mình.

Phụ mẫu, huynh trưởng nàng đều là người vô cùng cao ngạo, nàng cũng vẫn cho là mình sẽ giống như Trác Văn Quân, “Văn quân hữu lương ý, cố lai tương quyết tuyệt*”, “Chu huyền đoạn, minh kính khuyết, cảm thủy thang thang, dữ quân trường quyết**”! Nhưng hóa ra nàng căn bản không có sự quả quyết giống như bản thân nàng muốn như vậy.

Dịch:

*Nghe lòng chàng hai ý

Thiếp đành đoạn tình này.

Trích bài Bạch đầu ngâm, bản dịch của Diệp Luyện Hoa.

**Dây đàn kia đã đứt

Gương sáng kia cũng vỡ.

Dòng Cầm Thủy vẫn cuộn cuộn chảy

Từ nay về sau quyết rời xa chàng. (Là tở tự dịch)

Trích bài Quyết biệt thư.

Cả hai bài thơ đều của Trác Văn Quân, xin xem thêm chú thích phía dưới.

Có lẽ bởi vì người đó là “Lăng ca ca” của nàng, có lẽ là bởi vì tình cảm của nàng đã không thể do chính nàng khống chế, cho dù chính mắt nàng thấy được bao nhiêu, cho dù chính tai nàng nghe được bao nhiêu, trong lòng nàng vẫn có một phần không chịu tin tưởng.

Bởi vì đáy lòng nàng vẫn còn một tia hy vọng mong manh, nàng bỏ xuống kiêu ngạo của mình, ném xuống tự tôn của mình, tới trước mặt Thượng Quan Tiểu Muội. Làn váy tha thướt như nước sông Tương, tóc mây mềm mại, vòng eo mảnh mai. Thướt tha, quyến rũ đều hiện rõ. Vân Ca lần đầu tiên phát hiện ra mặc dù Tiểu Muội đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại vô cùng xinh đẹp, tỏa sáng.

Tiểu Muội có sự vui sướng khó có thể kìm nén, ở trước mặt Vân Ca xoay mấy vòng: “Vân tỷ tỷ, đẹp không? Đây là y phục mới may, hoàng thượng nói ta không thích hợp mặc mấy thứ trang phục trong cung quá cồng kềnh, phiền phức, cố ý chọn giúp ta bộ trang phục này.”

Vân Ca chưa từng thấy một Tiểu Muội như vậy, tươi tắn, kiêu diễm, hạnh phúc. Tiểu Muội trước kia giống một hồ nước đọng bị bóng râm của mái hiên che khuất, hiện tại lại giống như hoa tươi đầu cành nở rộ. Vân Ca tự hỏi, còn cần thiết phải hỏi thêm nữa sao? Đáp án đã rõ ràng như thế. Hẳn là phải mỉm cười rồi đi, ít nhất còn lưu lại một ít tự tôn.

Nhưng trái tim của nàng căn bản không nghe nàng kiểm soát.

“Tiểu Muội, hoàng thượng thật sự thích muội sao?”

Sắc mặt Tiểu Muội đột nhiên nặng nề, ánh mắt bén nhọn nhìn Vân Ca chăm chăm, nhưng chỉ trong giây lát sự không vui biến mất, lại cười nói: “Vân tỷ tỷ, ta biết trong lòng hoàng thượng, ta có như thế nào cũng không so với tỷ được. Nhưng mà, ta từ nhỏ đã được dạy phải chung sống hòa thuận với tỷ muội trong hậu cung. Chỉ cần Vân tỷ tỷ đối tốt với ta, ta cũng sẽ đối đãi tốt với Vân tỷ tỷ, ta sẽ không để cho hoàng thượng khó xử. Vân tỷ tỷ không cần lo lắng về tương lai.” Ngụ ý rằng, nếu nàng dám tùy tiện mà vượt qua Lôi Trì*, Tiểu Muội cũng sẽ không khách khí.

*Lôi Trì là tên một con sông cổ ở huyện Vọng Giang, An Huy, Trung Quốc. Thành ngữ ý chỉ một phạm vi không thể vượt qua, xin xem điển cố phía dưới.

Vân Ca không để ý, tiếp tục hỏi: “Tiểu Muội, hoàng thượng đối đãi với muội có tốt không?”

Tiểu Muội tuy có chút buồn bực, nhưng phần nhiều là thẹn thùng và vui sướng, giống như những cô gái mười bốn mười lăm tuổi mới biết yêu khác. Ngón tay nàng vờ vạt áo, cúi đầu, chỉ cười.

Thật lâu sau, nàng mới nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng đối với Vân tỷ tỷ cũng rất tốt.” Tiểu Muội không thể hiểu nổi, hỏi: “Vân tỷ tỷ, tỷ đang suy nghĩ gì? Không thể nào là tỷ còn sợ ta đoạt mất hoàng thượng?”

Vân Ca mỉm cười: “Không, hoàng thượng vốn chính là của muội. Là ta sai thôi.”

Cứ như vậy đi! Không phải vốn đã từng nghĩ cách để cho chàng và Tiểu Muội ở cùng một chỗ sao? Nhưng mà, trái tim... Vì sao lại đau như thế?

“Ta cũng chưa từng nghĩ tới phải được độc sủng hậu cung, hoàng thượng là của chúng ta, cũng là của vạn dân thiên hạ. Chỉ là bây giờ hoàng thượng chưa thể sắc phong cho tỷ được, chờ sau lễ viên phòng của chúng ta, hoàng thượng nhất định sẽ mau chóng sắc phong cho tỷ, ta cũng sẽ giúp đỡ cho tỷ, tỷ không cần phải lo lắng Hoắc Quang cản trở.” Nét mặt Tiểu Muội thẹn thùng, cầm lấy vài món trang sức đưa cho Vân Ca xem, “Vân tỷ tỷ, tỷ giúp ta ngắm xem, buổi tối hôm nay ta nên đeo trang sức gì?”

“Trong lòng hoàng thượng có muội, dù cho là đeo thứ gì, đều cũng rất đẹp.” Vân Ca cúi chào Tiểu Muội, xoay người rời đi.

Vân Ca ngồi một mình bên Lâm Trì, lặng lẽ nhìn ánh mặt trời chiếu xuống hoa sen. Ti Thiên Giám nói hôm nay là ngày đại cát. Hôm nay là ngày đại cát của Lưu Phát Lăng và Thượng Quan Tiểu Muội, nhưng không phải của nàng.

Xa xa mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hỉ nhạc, Vân Ca đưa tay kéo một phiến lá sen lên, xé ra hết lần này tới lần khác, chậm rãi bỏ vào trong miệng, chậm rãi ăn, vốn trên môi và răng phải đầy mùi thơm đặc biệt như hoa sen dưới hồ, nhưng tất cả đều là đắng chát.

Cùng đi? Cùng đi?

Những lời nói hôm đó, còn đang vang lên trong tai.

Chẳng qua là hấn quên nói, hấn cũng muốn nắm tay một người khác cùng đi. Nhưng thuyền của nàng quá nhỏ, không thể chứa nổi ba người.

Vân Ca nhìn xuống lá sen, hoa sen đầy ao, lớn tiếng hỏi: “Các người cũng nghe thấy lời nói của hấn ngày đó, có phải hay không? Có phải hay không?”

Hoa sen im ắng, ánh trăng yên tĩnh.

Nàng nhắm tính canh giờ, giờ lành hấn là đã đến. Vân Ca tiện tay cầm lá sen chưa ăn hết định ném xuống, trong lòng đau xót, lại rút tay trở về, cầm lá sen cẩn thận nhét vào hà bao.

Nàng đứng dậy đi tới Tuyên Thất Điện và Tiêu Phòng Điện, nàng phải thấy mọi thứ một cách rõ ràng, cẩn thận. Mười năm hẹn ước đã thành tro tàn, nàng muốn dập tắt hết mọi đốm lửa nhỏ còn sót lại trong đồng tro tàn đó. Những cây nến long phượng to bằng kích thước cổ tay được cắm đầy trong điện phủ, những dải lụa bảy màu thêu hình khổng tước xòe cánh bay lượn cùng rồng được buông xuống khắp tiền đường. Khắp nơi được tô điểm bằng những sợi tơ bằng vàng dát mỏng, ngọc khắc tinh tế, đèn lồng đỏ thắm có dán chữ “Hỉ” được treo từ Tuyên Thất Điện tới Tiêu Phòng Điện. Trên mặt đất trải thảm đỏ rực như lửa, trên không trung là đèn lồng đỏ thắm, nơi nơi ánh lên màu đỏ chói lọi. Lúc đầu nhìn thấy, cảm thấy có chút thô tục, nhưng nhìn kỹ càng, lại cảm thấy chỉ có thứ thô tục cực điểm này mới có thể thực sự nhuộm đắm thiên địa không khí vui mừng.

Tán giả* hô to: “Giờ lành đến.”

*Người có nhiệm vụ hô hào, khen tặng.

Tiếng cổ sắt vang lên, tiếng ca lớn tới điếc tai.

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa. Chi tử vu quy, nghi kì thất gia.”

Dịch:

Đào tơ môn mẫn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.

Bài Đào yêu, thuộc Chu nam, Quốc Phong, Kinh Thi.

Bản dịch của bác Tạ Quang Phát.

Nghe đâu rằng nhờ có bài này mà từ vu quy mới được dùng trong đám cưới.

Lưu Phất Lãng đeo một dải lụa đỏ trước ngực, thân khoác áo bào đỏ, từ Tuyên Thất Điện chậm rãi bước ra, dọc theo thảm đỏ đi tới Tiêu Phòng Điện. Đột nhiên, bước chân của hấn dừng lại.

Chỉ thấy một vạt váy màu lục ở phượng các cách đó không xa nhẹ bay theo gió. Giữa ngàn sắc đỏ bao phủ có điểm một màu xanh, đâm vào mắt người ta nhói buốt.

Nàng ở trong tối, hấn ở ngoài sáng. Hấn không thấy nàng rõ ràng, mà nhất cử nhất động của hấn đều được thu vào trong mắt nàng. Hoàng thượng đứng thẳng bất động, tán giả sốt ruột, cũng không dám lên thúc giục, chỉ có thể nhẹ nhàng nâng tay, để cho tiếng cổ nhạc tấu lên càng lúc càng vang.

Dưới tiếng cổ nhạc giục giã, Lưu Phát Lăng trên mặt mang một nụ cười, đi bước một tới Tiêu Phòng Điện. Một đoạn thăm dò, nhưng giống như phải bước đi hết một đời. Nhưng vô luận chậm như thế nào, cuối cùng vẫn phải đi tới trước Tiêu Phòng Điện.

Cửa điện từ từ mở ra, Thượng Quan Tiểu Muội trang phục đỏ thắm, mũ phượng khăn trùm, ngồi ngay ngắn trên phượng thạp. Lão ma ma cầm cọng cây kê, trấu cám, hạt dưa, lạc, hạt hạch đào, hạt dẻ, rắc từng nắm lớn dưới chân Tiểu Muội, đồng thời cao giọng niệm tụng tán từ*.

*Tán từ: những lời ca ngợi.

Lưu Phát Lăng giẫm lên quả mùng tưng tượng trưng cho nhiều con nhiều cháu, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Muội. Lễ giả* dâng lên rượu hợp cẩn, Lưu Phát Lăng và Thượng Quan Tiểu Muội đầu chạm đầu, tay vòng qua tay, nâng chén cùng uống. Rượu trong chén còn chưa hết, làn váy màu lục trên phượng các phía trước bỗng nhiên tung bay một cái ở trong gió, biến mất không thấy.

*Lễ giả: chắc là người của Lễ bộ.

Chén rượu trong tay Lưu Phát Lăng run lên, rượu chưa uống cạn đổ vào tay áo Tiểu Muội. Thân thể Thượng Quan Tiểu Muội chấn động, nàng vẫn bình tĩnh thản nhiên uống hết chén rượu của mình.

Vân Ca từng bước một rời đi.

Phía sau, cửa điện màu đỏ thắm của Tiêu Phòng Cung chậm rãi khép lại, phía trước nàng, chỉ có bóng đêm tối đen như mực, nhìn không thấy một điểm sáng nào giống như đoạn đường đời dài đằng đẵng phía trước.

Sắc đỏ, tiếng khánh, tiếng cổ nhạc đều biến mất, chỉ có bóng tối im lặng bao phủ nàng. Đi ra khỏi Vị Ương Cung, đứng ở trên cầu, Vân Ca dừng bước chân. Trước mặt là đường rời khỏi Trường An, sau lưng, là hoàng cung Đại Hán uy nghiêm.

Vân Ca đột nhiên dùng sức, xé rách giày thêu vẫn nắm chặt ở trong tay, viên ngọc đính trên giày lặng yên không một tiếng động rơi xuống mặt nước. Vân Ca nhìn một nửa chiếc giày thêu trong tay mình, vung tay lên, vất xuống, giày thêu trong tay nàng rơi xuống, theo dòng nước chảy trôi đi.

Vân Ca không quay đầu lại, bước thẳng tới hướng thành Trường An.

Mới ra khỏi cửa thành chưa lâu, Mạnh Giác dẫn ngựa đi đến: “Vân Ca.”

Vân Ca lạnh lùng đưa mắt nhìn Mạnh Giác, đi qua người hắn. Mạnh Giác dắt ngựa, trầm mặc đi bên cạnh Vân Ca. Đi được hồi lâu, Vân Ca nhìn chăm chú vào màn đêm sâu thẳm, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Người tới làm gì?”

“Tiễn nàng một đoạn đường.”

Vân Ca không nói thêm nữa.

Qua đoạn đình rồi tới trường đình*, Mạnh Giác đứng là tiễn đưa một đoạn đường lại thêm một đoạn đường. Đi khỏi thành Trường An thật xa, hắn vẫn chưa có ý định trở về.

*Đình nghỉ chân cách thành 5 dặm gọi là đoạn đình, cách thành 10 dặm gọi là trường đình.

Vân Ca nói: “Người trở về đi! Đường về nhà, sẽ không bị lạc.”

Mạnh Giác không nói gì, vẫn tiếp tục đi cùng Vân Ca. Vân Ca thở dài, chỉ vào đường nối thẳng tới đường chân trời phía trước: “Người thực muốn đi theo ta tới tận đó sao?”, rồi chỉ vào thành Trường An phía sau, “Người bỏ được nơi đó sao?”

Mạnh Giác im lặng một lát, dừng bước: “Gặp được Tam ca của nàng, thay ta hỏi thăm hắn.”

Vân Ca kinh ngạc: “Người quen với Tam ca của ta?”, nàng suy nghĩ một lát, rồi hừ lạnh một tiếng ” ‘Công đức thiện kì sự, tất tiên lợi kì khí*’. Trước khi làm việc người đều có thời gian chuẩn bị thật đầy đủ! Chỉ sợ người còn hiểu rõ chuyện nhà ta hơn so với ta, ta đang thắc mắc rằng tại sao cha mẹ ta lại rời khỏi Hán triều, người chắc là cũng biết, nói cho ta nghe một chút.”

*Trích trong Luận ngữ của Khổng Tử, nghĩa là: Người thợ muốn làm được việc tốt trước hết phải chuẩn bị công cụ sắc bén, ý chỉ rằng muốn làm tốt mọi việc phải chuẩn bị thật tốt trước đã.

“Ta đích xác là cũng từng có nghe ngóng, nhưng không có manh mối. Lưu Triệt tàn nhẫn thích chém giết, khi Vệ thái tử gây loạn, thành Trường An đã chết mấy vạn người, người biết rõ mọi chuyện trước đây không còn nhiều lắm. Số ít người biết chuyện còn lại cũng đều thành người ẩn dật, không thể tìm ra được.”

Vân Ca cười lạnh: “Hóa ra Mạnh công tử cũng có chuyện không làm được.”

Tiếng cười của Mạnh Giác có đau xót: “Vân Ca, trên đời này, không phải tất cả mọi người đều có thể giống như nàng, bình an, đầy đủ sung túc mà lớn lên. Mỗi một bước đi của ta, nếu không cẩn thận, kết quả không phải là đi nhầm đường, mà là vạn kiếp không trở lại được. Cũng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể dùng “Đúng” và “Sai” để đánh giá, có rất nhiều người đều đang ở giữa đúng và sai, ví dụ như ta đối với Hoắc Thành Quân, Lưu Phát Lăng đối với Thượng Quan Tiểu Muội, chúng ta chỉ có thể lựa chọn phù hợp với tình thế trước mắt.”

Vân Ca gõ mạnh vào đầu mình: “Chúng ta quen biết ở thành Trường An, biệt ly ở thành Trường An. Sau này người là người, ta là ta, ta còn dây dưa với người việc này làm gì?”

Mạnh Giác mỉm cười nhìn Vân Ca:

“Vân Ca, trong thành Trường An, tất cả mọi chuyện ta cố ý làm cũng không phải vì để “quen biết” mà là vì “gặp lại”. Dây dưa, rất nhiều năm trước đã bắt đầu rồi, kết thúc, giọng nói của Mạnh Giác ôn nhu, nhưng kiên quyết, “Vĩnh viễn không.”

Vân Ca ngạc nhiên: “Gặp lại?”

Mạnh Giác giao dây cương cầm trong tay cho Vân Ca: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, ta cho nàng một thời gian ngắn để hồi phục vết thương. Chờ ta bận bịu xong khoảng thời gian này, xây xong một tòa đại phủ đệ, ta sẽ đi đón nàng.”

“Mạnh Giác, người mau nói rõ ràng, người không phải lại tính giở âm mưu gì chứ?”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Mới phát hiện quân tử hoàn mỹ trong mộng hóa ra cũng là một loại phạm phu tục tử giống như chúng ta, nàng hiện tại không có tâm tình nghe một câu chuyện xưa rất dài. Chờ sau này, ta sẽ từ từ nói rõ từng chuyện cho nàng biết, nàng không nghe cũng không được.”

Đau đớn cố sức không để ý tới, trong khoảnh khắc thối quết toàn thân nàng, Vân Ca nín thở, cố gắng để bản thân mình đứng vững. Nàng mệt mỏi nói: “Chàng và người không giống nhau. Mạnh Giác, ta sẽ không gặp lại người.”

Nàng dắt ngựa đi, “Cám ơn ngựa của người.”

Mạnh Giác cười nhạt: “Chỉ có nàng cho rằng hắn không giống ta, nhưng hắn không hề không giống ta.”

Toàn bộ khí lực của Vân Ca đã dùng để trấn áp đau xót trong lòng, không còn sức lực để nói chuyện. Nàng nhanh chóng túm yên cương, phi thân lên ngựa, rồi lập tức phi ngựa nhanh như tên bắn.

Mạnh Giác nhìn chăm chú vào hình bóng màu xanh lục trên lưng ngựa.

Nàng dứt khoát ngay cả một lần cũng không quay đầu lại!

Trong đầu hắn hiện lên, rất nhiều năm trước, một dáng người nhỏ bé y phục xanh lục, vừa vội vàng đuổi theo ca ca, vừa còn không quên liên tiếp quay đầu lại nhìn hắn, ân cần dặn dò.

Khoảnh khắc con ngựa lao ra, nước mắt Vân Ca cố kìm nén, mãnh liệt rơi xuống. Hóa ra gặp nhau trong đại mạc, cũng vì giờ khắc này quyết biệt ly. Vì sao nàng không nghe theo lời cha mẹ? Vì sao muốn tới Trường An? Nếu không đến Trường An, tất cả đều đã vĩnh viễn dừng lại ở lần gặp nhau dưới sao trời, Lăng ca ca sẽ vĩnh viễn sống trong lòng nàng.

Nàng ngoài miệng vẫn cố chấp nói với Mạnh Giác “Chàng và người không giống nhau.”, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Lưu Phát Lăng và Mạnh Giác không hề khác nhau, chỉ là nàng không có dũng khí để nhìn lại miệng vết thương của mình.

Mỗi một con đường, mỗi một khoảng rừng cây, đều rất quen thuộc. Đường ở ngoại thành Trường An, Lưu Phát Lăng đã dẫn nàng đi qua nhiều lần. Nhìn lại Ly Sơn, Ly Sơn mờ ảo hiện lên trước mắt nàng. Càng muốn không chế để không nghĩ tới nữa, ngược lại còn nghĩ tới nhiều hơn.

Vân Ca bỗng nhiên ghìm ngựa.

Lòng ngực nàng kịch liệt phập phồng, suy nghĩ dồn dập xoay chuyển. Nàng đột nhiên quay đầu ngựa lại, phi nhanh quay về thành Trường An.

Không! Lăng ca ca không giống như Mạnh Giác.

Trong lòng nàng lớp sương mù u mê tan biến, rất nhiều điểm đáng ngờ đều hiện lên ở trước mắt nàng.

Ngày đó trong Ly Sơn, nàng muốn lén trốn đi, nhưng không ngờ Lăng ca ca sớm chờ ở bên ngoài. Nhưng lúc này đây, từ đầu tới cuối, Lăng ca ca đều không hề muốn giữ nàng lại. Lúc trước, Hoắc Thành Quân hiển vũ, Lăng ca ca có ý sai người quay về Tuyên Thất Điện lấy tiêu, lúc sau lại cùng nàng thương lượng làm như thế nào ứng phó Hoắc Quang. Nhưng lúc này đây, Lăng ca ca đúng là tới một câu cũng chưa thương lượng với nàng. Trừ phi Lăng ca ca đã muốn đổi với nàng vô tình, thế nhưng không có khả năng, điểm ấy ngay cả Lăng ca ca có thay lòng thế nào cũng không thể đổi với nàng thế được. Quan trọng nhất là Lăng ca ca và Mạnh Giác, Lưu Bệnh Dĩ, Lưu Hạ tuyệt đối không giống nhau. Vân Ca oán giận muốn inh một bạt tai, nàng tại sao lại tin hết những lời Lăng ca ca nói chứ?

Mạnh Giác nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau, tưởng người qua đường, lui qua bên đường. Vân Ca phi ngựa nhanh như tên bắn qua người hắn, hắn kinh ngạc gọi: “Vân Ca?”, tốc độ phi ngựa của Vân Ca không giảm, chỉ quay đầu lại la lên: “Chàng không giống với các người, ta là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ!” Phi nhanh tới cửa cung, rồi nghĩ làm như thế nào mới có thể đi vào. Chỗ này thật sự quỷ quái, ra đã khó rồi, vào càng khó hơn!

Hai thái giám không biết từ chỗ nào xông ra, kinh ngạc nói: “Cô nương không phải đã đi rồi sao?”.

Vân Ca nói: “Ta đã trở lại. Các người thấy thất vọng hay cao hứng? Nhanh chóng nghĩ ra cách để ta đi vào, nếu không ta không lột da Vu An không được.”

Hai thái giám vội đưa Vân Ca vào cung, nhỏ giọng nói với nàng: “Cô nương tốt, chúng nô tài cũng đã bẩm báo với Vu tổng quản, nói người đã rời khỏi Trường An, hiện tại người lại thành linh trở về, nếu Vu tổng quản trách chúng ta. . .”

“Ta sẽ nói rõ ràng với Vu An, hắn trước tiên còn phải lo nghĩ về an nguy của mình, không có thời gian đi xử lý các người.”

Đèn lồng đỏ thắm vẫn treo cao như trước, không khí vui mừng vẫn dào dạt khắp nơi. Nhưng trong điện lại là một mảnh tối đen.

Vu An nhìn thấy Vân Ca, ánh mắt lập tức nhìn thẳng, trên mặt là biểu cảm kỳ lạ, cũng không biết là vui hay lo. Vân Ca hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, nhỏ giọng hỏi: “Vu đại tổng quản tại sao lại không ở Tiêu Phòng Điện hầu hạ?”

Vu An miệng còn vô cùng cứng rắn: “Hoàng thượng lâm hạnh hậu phi, cũng không cần ngủ lại.”

Vân Ca hừ lạnh: “Lát nữa ta sẽ tìm người tính sổ!”

Nàng nói xong đi tới hướng tẩm cung, lại bị Vu An giữ chặt. Vân Ca trừng mắt với Vu An, trong mắt có lửa, “Còn muốn cản ta? Đừng tưởng rằng ta không có cách nào đối phó với người!”

“Hoàng thượng không ở tẩm cung.” Vu An chỉ chỉ Sương điện Vân Ca ở.

Mắt Vân Ca ươn ướt.

Trong bóng đêm, một người im lặng nằm trên giường của Vân Ca, gối đầu lên gối của nàng, trong tay còn nắm quạt tròn ngày thường Vân Ca vẫn dùng, hiển nhiên không có ngủ, tiếng Vân Ca đẩy cửa rất nhẹ cũng làm kinh động hắn.

“Đi ra ngoài!” Tiếng nói khàn khàn, mỗi một.

Tiếng bước chân lại vắn đi tới hướng bên cạnh giường, Lưu Phát Lăng nhú mày nhìn về phía người đi tới, quạt tròn trong tay rơi xuống đất. Vân Ca ngồi xuống bên cạnh giường, nhặt quạt tròn lên, phẩy phẩy vào hân: “Không ở trong Tiêu Phòng Điện ôm mỹ nhân, ở trong này cầm cây quạt ngấm sao?”

“Nàng... nàng không nên trở về.”

“Lúc này đây, cho dù chàng có cầm kiếm đâm thiếp, móc lấy trái tim ra, cắt thành từng mảnh nhỏ, thiếp cũng sẽ không rời đi, chàng không cần phải nghĩ ra thêm bất kỳ thủ đoạn nào nữa.”

Lưu Phát Lăng không thể lên tiếng, sau một lúc lâu, bàn tay run nhẹ chạm vào gò má Vân Ca. Vân Ca nghiêng đầu, cắn thật mạnh trên tay hân, từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay hân. Lưu Phát Lăng vẫn không nhúc nhích, để mặc cho Vân Ca trút hết bất mãn trong lòng.

Vân Ca cảm thấy trong miệng có vị tanh ngọt, vội nhả ra, trên tay Lưu Phát Lăng đã có một loạt dấu răng hiện rõ. Vân Ca lại thấy đau lòng, vội lấy tay xoa xoa: “Chàng không biết kêu đau sao?”

Lưu Phát Lăng lại hỏi lại Vân Ca: “Nàng còn đau không?”

Vân Ca lắc đầu, lại gật gật đầu, giống như một con mèo nhỏ cuộn tròn lại, dựa vào cánh tay Lưu Phát Lăng: “Mấy ngày này, nhìn thấy thiếp mỗi ngày đều đau lòng, chàng có phải đều đau lòng hơn thiếp hay không?”

Ngón tay Lưu Phát Lăng quấn quanh lọn tóc Vân Ca: “Sớm đã coi lòng ta cũng như lòng nàng.”

Vân Ca nhin không được lại đập nhẹ vào hân vài cái: “Chàng cũng đau, nhưng trong lòng vẫn tàn nhẫn vậy sao?”

Lưu Phát Lăng nhẹ thở dài một tiếng.

“Lăng ca ca, rốt cuộc là chàng có chuyện gì giấu thiếp? Sao lại nhất định muốn thiếp phải đi? Dù sao thiếp hiện tại đã tâm vững như đá*, thiết định quyết tâm không đi, chàng giấu cũng giấu không được, nói cho thiếp biết đi!”

*Nguyên văn là cụm từ “ăn quả cân”, theo như tứ đoán là một câu thể hiện quyết tâm, nhưng không tìm được giải thích, hay điển cố, để mạch văn dễ hiểu, rõ ràng, tứ thay đổi như trên.

Tay Lưu Phát Lăng đang vô ý vuốt tóc Vân Ca, nghe nàng nói như thế, đột nhiên run lên, đang muốn rút tay trở lại, không ngờ sợi tóc Vân Ca vướng vào ngón tay hân, không thể kéo ra được, còn kéo làm Vân Ca bị đau. Vân Ca tức giận bắt lấy hai tay hân, dùng tóc của mình quấn quanh năm đầu ngón tay hân, thật dày, thật chắc: “Buông tay à! Rời đi à! Chúng ta cùng ở chung tới khi đầu rơi máu chảy, để xem ai cố chấp?”

Lưu Phát Lăng nhìn bàn tay “đen thui” của mình. Vướng lại như vậy từng là chuyện hân tâm tâm niệm niệm, vốn là mỗi một sợi đều nên vui sướng, thế nhưng hiện tại mỗi một sợi tóc đều thành đau đớn thấu xương. Vân Ca gối lên trên “Bàn tay tóc” của hân, mềm giọng van nài: “Lăng ca ca, chàng nói cho thiếp biết đi, thiên hạ không có chuyện gì không giải quyết được, chàng thông minh như vậy, thiếp cũng không ngốc, hai chúng ta chung sức nhất định có biện pháp giải quyết. Lăng ca ca, Lăng ca ca. . .” Lời nói lặp đi lặp lại, tuy rằng rất nhẹ, cũng rất cố chấp, nếu hân không nói thật, e là Vân Ca sẽ vẫn tiếp tục nói.

Lưu Phát Lăng nhắm hai mắt lại, thật lâu sau, thản nhiên nói: “Ta bị bệnh.”

Vân Ca ngây ngốc một lát mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Lưu Phát Lăng, chỉ cảm thấy hơi thổnsten lại trong ngực, làm cách nào cũng không thở ra được, trước mắt hỗn loạn, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều xoay tròn.

Không cần hỏi bệnh tình nghiêm trọng ra sao? Cũng không cần hỏi Thái y nói như thế nào. Lời nói trước đó đã cho nàng toàn bộ đáp án. Thiên hạ không có chuyện gì không giải quyết được sao?

Vân Ca giống như nhìn thấy một trận hồng thủy từ bốn phương tám hướng vọt tới, nhưng lại không có chút khí lực nào để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt chờ bị cuốn trôi.

Nàng nhẹ nhàng nhích lại gần bên người Lưu Phát Lăng, lại nhích lại gần thêm, cho tới khi dính sát vào hân. Nàng đưa tay ôm chặt lấy hân, lỗ tai dán chặt vào lồng ngực của hân, nghe tiếng tim của hân đập. Thân thể Lưu Phát Lăng cứng ngắc, không có phản ứng gì. Thân thể Vân Ca nhẹ nhàng run rẩy. Lưu Phát

Lăng rớt cục cũng đưa tay ôm lấy Vân Ca, càng ngày càng gấp, dùng hết khí lực toàn thân, giống như chỉ cần hai bên gắng sức, có thể thiên trường địa cửu, tới tận lúc bạc đầu.

Nước mắt Vân Ca theo tiếng tim đập của Lưu Phát Lăng, không tiếng động mà rơi xuống.

Ngoài cửa sổ, mảnh trăng cong như chiếc móc câu, không một tiếng động chiếu rọi xuống Tuyên Thất Điện tối đen như mực. Trên bậc thang ngọc thạch, một mảnh trăng xoá, như sương lạnh phủ xuống.

Dương Vô Hồn phủ.

Mạnh Giác khoan tay đứng trước cửa sổ, ngóng nhìn mảnh trăng tàn* cong như móc câu. Ánh trăng tàn chiếu vào ngói lưu ly trên mái hiên, phát ra ánh sáng lạnh như ngọc sương. Sau khi Mạnh Giác từ bên ngoài đi vào, vẫn đứng ở trước cửa sổ, không nói không rằng, sắc mặt bình tĩnh lạ thường, không mừng, không giận.

*Nguyên văn: tàn nguyệt, chỉ trăng sắp lặn.

Lưu Tuân và Lưu Hạ biết trong lòng hắn có chuyện, nhưng căn bản không có tinh thần và sức lực quan tâm xem hắn đang suy nghĩ gì.

Bắt đầu từ đầu năm, hoàng thượng trọng dụng hai người bọn họ liên hết sức mà tận dụng sức lực của bọn họ, bất kể là đại sự hay tiểu sự, hết thảy đều phải hỏi bọn họ nghĩ như thế nào, thậm chí trực tiếp phán một câu: “Việc này giao cho ái khanh lo liệu.”

Mới vừa rồi, hoàng thượng lại có rất nhiều hành động với quy mô lớn, bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên, điều phái tướng quân, đều là một số chức vị trọng yếu hoặc là vị trí đặc thù, mỗi một lần đều là đấu trí đấu dũng với Hoắc Quang.

Hai người bọn họ tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, cũng vẫn chú ý tới triều sự, nhưng nhìn là một chuyện, làm thì lại là một chuyện khác. Thực sự bắt đầu làm, mới phát giác có rất nhiều chuyện khó khăn. Từ xưa tới nay, cho dù có ý tưởng vô cùng tốt, nhưng khi chấp hành, lại tràn ngập cảm giác bất lực, bởi vì ý tưởng là cách nghĩ của một người, nhưng chấp hành thì tuyệt đối không phải chỉ dựa vào sức lực của bản thân, mà phải dựa vào các vị quan viên các cấp phối hợp.

May mắn có Mạnh Giác hỗ trợ. Ba người, Lưu Tuân và Mạnh Giác ở ngoài sáng, Lưu Hạ ở trong tối, cùng nhau góp sức, cuối cùng hữu kinh vô hiểm* mà ứng phó được mọi nguy cơ lớn nhỏ.

*Thành ngữ: chỉ nhìn thì như bị kinh sợ nhưng thực chất không gặp nguy hiểm gì.

Mạnh Giác đứng yên thật lâu, nhưng vẫn không có tâm trạng nghe Lưu Tuân và Lưu Hạ đang nói gì, nên dứt khoát cáo từ: “Nếu không còn việc gì, ta đi về trước.”

Lưu Hạ vội nói: “Ta đi cùng với người.”

Lưu Tuân cười nói với Lưu Hạ: “Chất nhi không tiễn Vương thúc.”

Lưu Hạ kéo Mạnh Giác lên xe ngựa, Mạnh Giác hỏi: “Người đi đâu vậy? Lạc Ngọc phường, hay là Thiên Hương phường? Ta và người cũng không tiện đường.”

Lưu Hạ vừa thở dài, vừa lắc đầu: “Lão tam, buổi sáng hôm nay hoàng thượng giao cho ta một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ có thể làm cho người thở dài, xem ra không dễ dàng.”

“Hoàng thượng nói, Thừa tướng Điền Thiên Thu luôn luôn cúi đầu nghe theo Hoắc Quang, hẳn đối với thừa tướng này rất bất mãn, muốn ta nghĩ biện pháp.”

Mạnh Giác cười nhạt: “Trách nhiệm của thừa tướng là thống lĩnh quan văn, tuy rằng bắt đầu từ thời Tiên đế, chức Đại Tư Mã dần dần áp chế Thừa tướng, nhưng trên triều đình, chính lệnh của Thừa tướng khi ban ra vẫn phải chấp hành hàng đầu, vẫn vô cùng quan trọng như trước. Điền Thiên Thu là nguyên lão hai triều, không dễ ứng phó, Hoắc Quang lại càng không dễ ứng phó, người chậm rãi mà sâu lo đi!”

“Nếu Điền Thiên Thu dễ ứng phó, hoàng thượng sớm ứng phó rồi. Ta thấy hoàng thượng không sử dụng ta đến chi(tử chi) tàn người vong thì không chịu bỏ qua.” Lưu Hạ thở dài, “Hoàng thượng còn không cho phép

ta thương lượng việc này với bất kỳ người nào, nếu không ba người chúng ta thương lượng một hồi, có lẽ sẽ nghĩ ra được biện pháp.”

“Người nói cho Lưu Tuân rồi sao?”

“Hoàng thượng không cho, đương nhiên không dám.” Lưu Hạ trả lời với vẻ hết sức trung thành và tận tâm, tựa hồ quên rằng hoàng thượng cũng không cho hắn nói cho Mạnh Giác.

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Hôm nay Lưu Tuân giống như cũng có tâm sự.”

Lưu Hạ nhìn Mạnh Giác cười, khiến cho Mạnh Giác cảm thấy trên cánh tay mình có cảm giác mát mát: “Hoàng thượng muốn làm gì? Người cảm thấy hoàng thượng sẽ giao cho Lưu Tuân làm gì?”

Mạnh Giác âm thầm: “Ngay cả đám người họ Lưu các người cũng đoán không được, làm sao mà ta biết được? Ta chỉ cảm thấy bắt đầu từ đầu năm, mỗi một hành động của hoàng thượng đều là thiết lập bố cục một ván cờ, nhưng ta lại không nhìn ra bố cục hắn muốn thiết lập là gì.”

Lưu Hạ vừa cân nhắc, vừa lắc đầu: “Không chỉ người không thấy rõ, khẳng định Hoắc Quang cũng không rõ. Cho nên hiện tại lão ta chỉ có thể thủ thế, cẩn thận quan sát hoàng thượng hành động. Không riêng trên triều đình, ở hậu cung cũng là khó bề hiểu rõ, hoàng thượng vẫn không muốn cùng hoàng hậu viên phòng, sau lại có Vân Ca, hiện tại lại đột nhiên cùng hoàng hậu vui vẻ thăm thiết. A! Đúng rồi, quên hỏi người, người dự định khi nào thì quay về Tây Vực cầu thân? Ta muốn tới đó đi chơi. . .”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Vân Ca còn đang ở trong cung.”

“Cái gì?!” Đại công tử ngây người một hồi, thì thào nói, “Ta thực là không thể hiểu nổi. Người và Hoắc Thành Quân mới mất đi mấy lại, ôm ôm ấp ấp vài lần, Vân Ca đã dứt khoát đoạn tuyệt rồi đi, mà Lưu Phát Lăng và Thượng Quan Tiểu Muội đã là long phượng cùng bay mà Vân Ca còn ở lại trong cung?”

Mạnh Giác nhìn phía ngoài xe ngựa: “Ta và Vân Ca không hoàn toàn là vì Hoắc Thành Quân. Người giải quyết tốt chuyện của người, chuyện của ta, ta sẽ tự mình xử lý.”

Tinh thần Lưu Hạ lại trở nên ủ rũ: “Chuyện của Điền Thiên Thu, người có biện pháp gì nhanh nhất, ổn thỏa nhất?”

Mạnh Giác nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người chết tự nhiên sẽ không tiếp tục làm thừa tướng được nữa.”

Lưu Hạ không phải không hiểu thủ đoạn làm việc của Mạnh Giác, nhưng nghe được lời của hắn, mặt vẫn biến sắc: “Thừa tướng, đứng đầu bách quan, ngay cả tàn nhẫn, lãnh khốc như Tiên đế, cũng không có thể dễ dàng giết Thừa tướng, đều phải trải qua Tam Ti hội thẩm*.”

*Ti: chỉ chức quan chủ quản, hoặc là một đơn vị trong bộ máy quan lại, ví dụ như là Ti Thiên Giám chẳng hạn. Ở đây chỉ rằng phải qua ít nhất quan lại trong ba cấp/ ba đơn vị hội thẩm.

Xe ngựa đã đến phủ đệ của Mạnh Giác.

Mạnh Giác vén rèm xuống xe: “Chỉ là một đề nghị của ta, làm như thế nào là tùy người.”

Xa phu lại vội vàng đưa xe ngựa tới Lạc Ngọc phường. Lưu Hạ nằm ở bên trong xe ngựa, nhắm mắt suy ngẫm. Lời Lưu Phát Lăng dặn dò, từng câu từng câu một xoay vòng trong đầu hắn.

“Việc này vô cùng quan trọng, người cần phải đem hết toàn lực làm cho tốt. Sau khi hoàn thành, người muốn cái gì, trăm điều chuẩn cho người.”

“Không cần đến xin chỉ thị của trăm, cũng không nhất thiết phải hồi tấu với trăm, hết thảy tùy cơ ứng biến, trăm muốn thời gian ngắn nhất là có thể nhìn thấy kết quả.”

“Trăm chỉ cần kết quả, không quan tâm tới quá trình.”

Tư vị của quyền lực, người đã nếm trải không ai có khả năng quên được.

Thời gian này tuy rằng lao tâm tổn sức, nhưng đích thị là càng nhiều hưng phấn, kích động, còn có cảm giác tràn trề vui sướng khi được thi triển tài hoa. Cuộc sống của hắn không còn là du ngoạn săn thú, đối thủ của hắn cũng không còn là súc sinh sơn dã, mà là người thông minh nhất Đại Hán triều. Làm kẻ mạnh,

hắn hưởng thụ hưng phấn đao quang kiếm ảnh mang tới cho hắn. Đối mặt với tứ di ngấp nghé, tuy rằng hắn không thể tự mình mang binh ra sa trường chiến đấu anh dũng, nhưng hắn có thể sử dụng kế sách hóa giải nguy cơ, bảo vệ lãnh thổ Đại Hán. Bàn tay của hắn vung lên, nắm giữ vận mệnh của người khác, thậm chí vận mệnh của quốc gia khác. Quyết định của hắn, ảnh hưởng tới lê dân trăm họ, hưng vong của thiên hạ.

Pháp điển* rõ ràng, quan lại thanh minh, biên thủy yên ổn, dân chúng an ổn, cũng có thể do tay mình thực hiện từng điểm. Đây mới là sức hấp dẫn của quyền lực!

*Pháp điển: luật pháp của đất nước.

Có lẽ có người thích quyền lực, là bởi vì tôn vinh phú quý, nhưng đối với hắn mà nói, quyền lực và tôn vinh phú quý không có quan hệ, nó chỉ là công cụ để một người nam nhân thực hiện chí khí và giấc mộng của bản thân! Theo đuổi quyền lực chính là phương pháp theo đuổi vui sướng, hạnh phúc nhất của đời người.

Lưu Hạ mở mắt, cao giọng gọi tùy tùng đi theo bên mình ở ngoài xe ngựa tiến vào, phân phó nói: “Người đi điều tra một lượt toàn bộ thân quyến của Điền Thiên Thu, điều tra rõ ràng gần đây bọn họ đã làm gì, hơn nữa mấy nhi tử của hắn, ngay cả bọn họ mỗi ngày ăn gì, ta cũng đều phải biết.”

Tùy tùng lên tiếng “Vâng” đáp lại, nhảy xuống xe ngựa, vội vàng rời đi.

.....

Vân Ca và Lưu Phát Lăng yên lặng ôm nhau, cũng không thực sự ngủ. Vân Ca trước kia có từng nghe nói “Một đêm đầu bạc”, chỉ cảm thấy văn nhân khoa trương. Hiện giờ nàng mới chính thức hiểu được, hóa ra người ta thật sự có thể già đi chỉ sau một đêm. Nghe thấy tiếng gõ sang canh vang lên bên ngoài, Lưu Phát Lăng nói: “Ta muốn dậy, nàng ngủ tiếp một lát nữa đi.”

Vân Ca ngồi dậy, nhẹ giọng nói: “Để thiếp sẵn sóc chàng rửa mặt, mặc quần áo.”

Lưu Phát Lăng im lặng một lát, rồi gật gật đầu.

Vân Ca vội vàng búi tóc lên, nhận lấy hoàng bào trong tay Vu An, giúp Lưu Phát Lăng mặc quần áo. Bởi vì hoàng bào được thiết kế không giống với y bào bình thường, có một số chỗ Vân Ca sẽ không buộc lại được, Lưu Phát Lăng chỉ có thể tự mình động thủ, chậm chạp sau một hồi lâu, Vân Ca mới giúp Lưu Phát Lăng mặc chỉnh tề.

Vân Ca bước lên vài bước, quan sát một hồi đánh giá, hài lòng gật gật đầu: “Vu An, người cảm thấy được chưa?”

Vu An cười nói: “Cô nương mặc tốt lắm, hoàng thượng càng nhìn càng thấy anh tuấn uy vũ.”

Lưu Phát Lăng cười trách: “Nhanh chóng đi chuẩn bị đồ dùng rửa mặt.”

Ngày thường Lưu Phát Lăng rửa mặt đều là tự mình làm, cũng không cần thái giám, cung nữ hầu hạ. Hôm nay là lần đầu tiên được người khác hầu hạ, nhưng người hầu hạ lại thực sự không phải là một người quen việc hầu hạ.

Cuối cùng, mặt rửa cuộc cũng được rửa xong, cũng đã súc miệng xong, nhưng hoàng bào mới vừa mặc cũng ướt, hơn nữa vị trí còn có chút đáng xấu hổ.

Vân Ca nhìn “địa đồ” trên người Lưu Phát Lăng, chẳng những không biết phải tự nhận lỗi, ngược lại còn cười ha ha: “Chàng cứ như vậy mà thượng triều đi! Nhất định làm ọi người choáng váng cực độ.”

Vu An vội vàng cầm một bộ long bào đi ra để Lưu Phát Lăng thay. Vân Ca còn ở bên cạnh quấy rối: “Không được đổi, đó là thiếp mặc cho chàng mà.”

Lưu Phát Lăng không để ý tới nàng, vội vàng thay áo.

Thấy phản đối không có hiệu quả, Vân Ca lại ồn ào: “Thiếp tới mặc giúp chàng.”, rồi túm lấy y phục, nhất định phải giúp Lưu Phát Lăng. Lưu Phát Lăng nắm lấy bàn tay đang lộn xộn của Vân Ca, bắt đầu nói: “Vân đại tiểu thư, nàng trước hết nghỉ ngơi một lát, ta tự mình mặc. Đại thần cả triều đang chờ rồi! Chờ ta bãi triều trở về, cởi ra cho nàng mặc lại một lần, được không?”

Vân Ca lắc đầu, chu môi, nửa đùa nửa thật nói: “Không được. Trong lòng chàng chỉ có xã tắc Đại Hán thôi sao? Thiếp ở đâu?”

“Ta... Vân Ca, nàng biết là không phải mà. Có một số việc là trách nhiệm của ta, ta phải làm.”

Vân Ca tiến đến trước mặt Lưu Phát Lăng, chỉ chỉ vào mặt mình.

Lưu Phát Lăng không động đậy.

“Thiếp đây chỉ có thể ”nghiêm túc” giúp chàng mặc y phục.” Vân Ca liền túm lấy long bào.

Lưu Phát Lăng nhanh chóng hôn lên má Vân Ca. Vu An và Mạt Trà đều cúi đầu chuyên tâm nhìn chăm chăm xuống chân mình. Mặc dù mặt Vân Ca đỏ rực không khác gì ráng chiều, nhưng chỉ cười tủm tỉm nhìn Lưu Phát Lăng.

Nàng đột nhiên hỏi: “Lăng ca ca, mặt của chàng vì sao lại đỏ?”

Vu An và Mạt Trà lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Mạt Trà trộm liếc mắt nhìn hoàng thượng, muốn biết xem hoàng thượng luôn luôn lãnh đạm, bình tĩnh cũng biết ngượng ngùng sao?

Lưu Phát Lăng chỉnh lại y phục xong, gõ một cái lên đầu Vân Ca, không nói tiếng nào bước ra ngoài.

Vân Ca xoa xoa đầu, nói với theo: “Có người then quá hóa giận.”

Vu An đi phía sau Lưu Phát Lăng, thấy bước chân hoàng thượng rõ ràng nhẹ nhàng hơn so với mấy ngày trước, hẳn cũng nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày này, rồi ngay sau đó lại thở dài mà không ra tiếng. Nhìn bóng dáng Lưu Phát Lăng biến mất ở ngoài điện, toàn bộ ý cười trên mặt Vân Ca cũng biến mất. Nàng quay sang Mạt Trà phân phó: “Đi gọi Thất Hỉ tới.”

Thất Hỉ tiến vào hành lễ, vắn an, Vân Ca cười có lỗi với Mạt Trà, Mạt Trà lập tức lui ra ngoài, canh giữ ở cửa.

Vân Ca hỏi Thất Hỉ: “Ta không có cơ hội lên hỏi Vu An, người biết được bao nhiêu? Có thể nói bao nhiêu?”

Thất Hỉ trả lời: “Nô tài không rõ ràng lắm về việc này, nhưng nô tài đã truyền Trương thái y, một lúc nữa ông ấy sẽ tới. Sư phụ nói người phân phó thỏa đáng mọi chuyện ở tiền điện xong, cũng sẽ nhanh chóng trở lại.”

Chỉ chốc lát sau, Vu An đã trở lại. Lại chờ thêm một lát, Trương thái y đến. Vân Ca mời Trương thái y ngồi:

“Thái y, ta có một số vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Trương thái y biết tính nết Vân Ca, cũng không khách khí với nàng, ngồi xuống: “Cô nương không cần phải khách khí, xin cứ hỏi.”

“Bệnh của hoàng thượng rốt cuộc là thế nào? Xin Thái y cứ chiếu theo tình hình thực tế mà nói, không cần kiêng dè.”

Sắc mặt Trương thái y là nặng nề xen lẫn hổ thẹn: “Đến bây giờ, rốt cuộc là bệnh gì, ta cũng không biết.”

“Trương thái y có thể nói một số nguyên nhân cụ thể không?” Vân Ca bình tĩnh đè nén đau thương cuộn trào trong lòng. Kỳ thật nàng sớm đã dự đoán được, nếu không phải bệnh tình nghiêm trọng, Lăng ca ca tại sao lại muốn nàng đi, nhưng chính tai mình nghe thấy vẫn thấy đau thấu tâm can.

“Với những biểu hiện bên ngoài, xem ra nội chứng của hoàng thượng là do tâm tích lo lắng, ưu sầu, cho nên dẫn tới tình trạng nội thương, can mất sơ tiết, tì bất kiện vận, tạng phủ*, âm dương, khí huyết mất điều hòa, làm cho tâm khiêu bề trở. Ngoại chứng thì biểu hiện là tức ngực khó chịu, cạnh sườn căng đau, nếu nghiêm trọng thì tùy hải bất túc, não bị chuyển, tai ù, tâm thống** khó có thể chịu được, tứ chi co rút.”

*Đông y gọi chung những cơ quan trong nội tạng con người là tạng phủ. Tim, gan, lá lách, phổi, thận gọi là tạng; dạ dày, đại tràng, ruột non, bàng quang gọi là phủ.

****Tâm thống và hung tý(đoạn dưới):** Trung y mô tả những cơn đau đột nhiên xuất hiện trước tim và sau xương ức trong các chứng “tâm thống, tâm quý, hung tý...” là đau ở ngực trái thường lan đến cổ, mặt trong cánh tay, có khi kèm theo tím tái, tứ chi quyết lạnh, mạch vi tế.

Tất cả các cụm từ khó hiểu: Can bất sơ tiết, tì bất kiện vận, tủy hải bất túc, tâm khiếu bế trở đều là thuật ngữ trong Đông y, mọi người yên tâm, tở tra rồi, tài liệu y học hiện giờ cũng dùng mấy cụm từ đó. Can là gan, can bất sơ tiết đại ý là gan khó tiết dịch, làm được nhiệm vụ của mình, tì là lá lách, còn tủy hải bất túc thì liên quan tới tủy. Tóm lại là đọc mấy tài liệu Đông y đó khó hiểu lắm, sau một hồi thì tở mắt hoa đầu váng mà chẳng hiểu nổi nên tở chỉ giải thích được phần nào mấy chỗ tở hiểu(mà không biết có sai không), còn lại thì không hiểu. Thế nên có bạn nào biết, hoặc phát hiện tở giải thích sai, làm ơn chỉ dùm.

Bởi vì bệnh của Mạnh Giác nên Vân Ca có từng lật xem qua một số điển tịch của y gia, hiểu sơ vài phần thuật ngữ của y gia, cho nên cơ bản nghe hiểu được lời nói của Trương thái y.

Nghĩ tới Lăng ca ca tám tuổi đăng cơ, Tiên hoàng sợ Câu Dặc phụ nhân làm thái hậu lộng quyền, khi đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lăng ca ca đồng thời cũng ban chết cho Câu Dặc phụ nhân. Long ý trên Kim Loan điện là dùng máu tươi của mẫu thân để đổi lấy. Tiên đế đẩy Hán triều vào cảnh quốc khổ trống rỗng, dân chúng liên tiếp nổi loạn, tứ di ngấp nghé, mỗi ngày Lăng ca ca còn phải sống dưới cảnh quyền thần uy hiếp bức bách. Từ tám tuổi đến bây giờ, chàng đã trải qua những ngày như thế nào?

Vân Ca nén xuống đau xót trong lòng: “Tâm tích lo lắng, ưu sầu, tâm khiếu bế trở, tuy rằng nghiêm trọng, nhưng đều không phải là không thể trị được. Hoàng thượng đang tuổi tráng niên, chỉ cần về sau tâm tình thoải mái, khí huyết thông, cùng với dùng thuốc và kim châm cứu, nhất định có thể từ từ điều trị được.”

Trương thái y có vài phần ngoài ý muốn: “Lời nói của cô nương không sai. Thể chất của hoàng thượng vốn là vô cùng tốt, lại đang thịnh niên, cho dù sinh bệnh, chỉ cần biết cách điều trị, nhất định có thể hồi phục. Nhưng làm cho ta hoang mang chính là điểm này. Căn cứ vào bệnh trạng của hoàng thượng, lúc đầu ta phán đoán là hung tý, chọn dùng châm pháp gia phụ truyền lại để hoàng thượng phong thủ tam dương, khai bế khai khiếu, khai thông kinh mạch*, đả thông kinh lạc**, nhưng mà...” Trương thái y hoang mang lắc đầu, “Bệnh trạng của hoàng thượng không có chuyển biến tốt đẹp gì, ngược lại còn tăng thêm đau đớn. Hiện tượng kỳ lạ như thế, ta làm nghề y hơn mười năm, đều chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy, lật giở điển tịch nhiều lần cũng không tìm được.”

*Kinh mạch: chỉ mạch máu.

****Kinh lạc:** Kinh là những đường vận hành của khí chạy thẳng dọc theo cơ thể, lạc là những đường chạy ngang nối các kinh với nhau.Hệ kinh lạc gồm các đường kinh khí nối liền từ trong tạng phủ ra ngoài được liên kết bằng các lạc nối với nhau, tạo thành một màng lưới chằng chịt khắp cơ thể.

Các thuật ngữ: phong thủ tam dương, khai bế khai khiếu là phương pháp dùng trong Đông y, tở không hiểu cho lắm.

Vân Ca hỏi: “Đau đớn của hoàng thượng sẽ càng ngày càng nặng sao?”

Trương thái y ngáp ngừng nói: “Căn cứ vào dấu hiệu hiện tại, đau đớn đang từ từ tăng thêm, chờ hết thấy đau đớn hội tụ đến tâm mạch, khi phát bệnh, sẽ là tâm thống khó chịu đựng nổi, khi nghiêm trọng hơn, còn có thể xuất hiện triệu chứng hôn mê, mà một khi hôn mê, thì rất có khả năng... có khả năng... không thể tỉnh lại.”

Trong mắt Vân Ca mơ hồ có nước mắt, ngơ ngác nhìn Trương thái y.

Vu An nói với Trương thái y: “Nô tài lệnh Phú Dụ đưa Thái y xuất cung, nếu có người nào hỏi lý do Thái y đến Tuyên Thất Điện, thì nói là tới xem lại bệnh cũ cho Vân Ca cô nương. Bệnh của hoàng thượng, mong rằng Thái y hãy tốn nhiều tâm tư.”

Trương thái y nói: “Tổng quản yên tâm, tại hạ biết sự tình vô cùng quan trọng, tuyệt không dám để lộ phong thanh nửa điểm. Nhưng mà, nếu có thể tìm nhiều thái y hơn, cùng nhau hội chẩn bệnh của hoàng thượng, có lẽ có thể sớm đưa ra kết luận, cũng đúng bệnh hốt thuốc hơn.”

Vu An gật đầu: “Nô tài hiểu rõ, việc này còn phải do hoàng thượng định đoạt.”

Trương thái y biết trên triều đình, có nhiều chuyện ông ta cũng không thể hiểu được, nói cũng chỉ có thể nói tới đây, bèn xin Vu An cáo lui. Vu An thấy vẻ mặt Vân Ca thống khổ, trong lòng không khỏi thăm thở dài một tiếng: “Vân cô nương, nô tài còn phải quay về tiền điện hầu hạ, cô còn gì phân phó không?”

Vân Ca suy nghĩ một lát nói: “Nếu không tiện triệu tập Thái y trong cung, trước hết có thể nghĩ cách tới dân gian tìm kiếm hỏi thăm một số đại phu y thuật cao siêu hay không?”

Vu An lập tức nói: “Nô tài đã sai người đi hỏi thăm.”

Vân Ca im lặng gật gật đầu.

Vu An hành lễ cáo lui: “Nô tài đi tới tiền điện. Sau khi tan triều, còn phải hầu hạ hoàng thượng.”

Thường ngày sau khi tan triều, Lưu Phát Lăng đều tới Thanh Lương Điện phê duyệt tấu chương, xử lý công sự. Nhưng hôm nay sau khi tan triều là trở lại Tuyên Thất Điện: “Vu An, đi tới Thanh Lương Điện mang tấu chương và công văn tới Tuyên Thất Điện, kể từ hôm nay, ngoại trừ thượng triều và tiếp kiến đại thần, các công sự khác đều xử lý ở Tuyên Thất Điện.”

Vu An đáp: “Vâng”.

Vân Ca nhìn thấy Lưu Phát Lăng, có phần kinh ngạc vui mừng ngoài ý muốn: “Hôm nay tại sao lại về sớm như vậy?”

Nhìn thấy một đội thái giám vừa mang vừa khiêng thềm tre tới Tuyên Thất Điện, Vân Ca liền hiểu được, trong lòng tràn đầy đau xót.

Lưu Phát Lăng mỉm cười nói: “Về sau đều về sớm như vậy.”

An trí thỏa đáng xong hết thảy, Vu An cùng các thái giám khác lặng lẽ rời khỏi.

Lưu Phát Lăng dắt tay Vân Ca, sóng vai ngồi vào trước bàn, đưa cho nàng một quyển sách: “Nàng ngoan ngoan đọc sách.”, rồi mở tấu chương ra, “Ta còn phải nghiêm túc làm việc.”

Vân Ca đưa mắt nhìn quyển sách trên tay, viết về tập quán ẩm thực và phương pháp chế biến đồ ăn của người Hung Nô. Lưu Phát Lăng biết nàng lập chí phải noi theo Tư Mã Thiên, viết một bộ sách về ẩm thực, cho nên sai người thu thập từ nhiều nơi trong thiên hạ cho nàng, chỉnh lý lại phương pháp chế biến đồ ăn, phân loại theo địa vực, sửa sang lại thành sách. Mặc dù vốn chỉ vì việc tư, nhưng hành động này trong lúc vô ý lại xúc tiến việc người dân Hán triều và tứ di lui tới. Người Hán có rất nhiều phương pháp tiện lợi chế biến món ăn, dần dần cũng truyền tới tứ di, khiến cho tứ di đối với Hán triều từ kính ngưỡng sinh thân thiết, dần chúng tứ di trong dân gian nói chung càng nguyện ý tiếp nhận văn hóa Trung Nguyên.

Vân Ca lật sách, thực tế một chữ đọc cũng không vào, có điều nàng thích cảm giác thế này, cảm giác hai người cùng ở chung một chỗ. Len lén liếc mắt nhìn Lưu Phát Lăng một cái, hắn vẫn đang chuyên tâm viết chữ, Vân Ca lại dời tầm mắt về trên sách của mình, nhưng chỉ sau chốc lát, ánh mắt lại không chịu được liếc về phía bên cạnh.

Tốc độ viết chữ của Lưu Phát Lăng càng lúc càng chậm, cuối cùng dừng lại, hắn nắm bút thở dài: “Vân Ca, nàng đang nhìn gì thế?”

“Nhìn chàng”. Vân Ca đúng lý hợp tình đáp lại.

Lưu Phát Lăng đầu cũng chưa ngẩng lên, đưa tay ra, đẩy đầu của Vân Ca sang bên kia: “Chuyên tâm đọc sách đi.”

Trong chốc lát sau, đầu Vân Ca bắt tri bắt giác lại quay sang.

Hắn đưa tay đẩy lại.

Trong chốc lát sau, đầu Vân Ca lại quay sang.

Hắn bắt đắc dĩ buông bút xuống, nhìn Vân Ca: “Vân Ca, nàng còn quấy rối nữa, ta sẽ đuổi nàng ra ngoài.”

Vân Ca bắt mãn: “Thiếp làm sao mà quấy rối? Thiếp thực là im lặng mà ngồi, một câu cũng không có nói, cũng không lộn xộn. Là chàng cứ toàn đẩy đầu thiếp ra, chàng mới là quấy rối.”

Ánh mắt cũng là một loại quấy rối, sẽ làm rối loạn lòng người.

Lưu Phát Lăng cầm một bản tấu đưa cho Vân Ca: “Đọc bản tấu này giúp ta.” Vân Ca nhắc nhở: “Bản trong tay chàng kia còn chưa có phê xong.”

“Chuyên tâm có thể xem được cả hai, đọc đi!”

Vân Ca từng chữ một, chậm rãi đọc tấu chương: ” ‘Thi*’ rằng: ‘Quỳnh quỳnh tại cứu’ (Nỗi cô đơn khiến người ta đau đớn) nói về Thành vương** sầu thương tưởng nhớ, khí phách cũng không còn được như trước nữa. Cho nên văn, võ chi nghiệp, phải biết tôn sùng gốc rễ từ đời trước. Thần cũng còn nghe thấy nghe thấy người xưa nói rằng: “Phối thành vợ chồng là mối đầu của việc phồn sinh của dân chúng, là cội rễ của sinh tồn, là nguồn cội của vạn phúc. Nghi lễ của hôn nhân được chính đáng thì về sau phẩm vật thỏa thuận và thiên mệnh mới hoàn toàn.*** ”

*Chỉ Kinh thi.

**Thành vương: vua nhà Chu.

***Đoạn này trích trong Lễ ký.

“Vân Ca, có thể đọc nhanh hơn một chút, ta có thể nghe hiểu được.” Lưu Phát Lăng vừa viết, vừa nói.

Vân Ca dựa theo tốc độ ngày thường đọc sách, đọc lên: “Khổng Tử luận ‘Kinh Thi’ lấy ‘Quan thư’ làm đầu, ý rằng đây là kỷ cương hàng đầu, là giáo hóa đối với bậc vương giả. Từ đời trước tới nay, Tam đại* hưng phế, chưa có bao giờ là không do thế cả. Mong rằng bậc hạ tướng tận mà suy nghĩ lợi hại thịnh suy để làm theo, lấy ổn định của đại cục làm trọng, giữ đức, hạn chế thanh sắc. Thần nghe thấy trong “Lục kinh**” nói rằng: Thánh nhân sở dĩ có tâm địa của trời đất, cứ theo thiện ác thế nào, thì gặp được lành dữ cũng như thế, nhà thông thái nói rằng, âu cũng là thuận theo bản tính của con người. Trong “Luận Ngữ”, “Hiếu Kinh” viết rằng lời nói và việc làm của bậc thánh nhân phải phù hợp với những điều này. Thần lại nghe thấy Thành vương tự giác, hành động chu toàn, phụng thiên thành hôn, lâm triều nghe lời quần thần, ở hoàn cảnh nào cũng tuân theo lễ tiết, tuân theo luân lý của người xưa. Nay chúng thần có cung kính, có sợ hãi mà phò tá hoàng thượng, cũng là phụng theo lễ trời, ôn cung kính tớn, thành thân cũng là theo lễ nghĩa. Tự mình nghiêm khắc và cung kính, uy nghiêm trước mặt chúng dân, dùng ân huệ và lời nói, sẽ được chúng dân thuận theo. Với những việc đã làm sai rồi, hoàn cảnh nào cũng phải tuân theo lễ nghĩa, hành động nào cũng phải vì nhân nghĩa, tuân theo phép tắc. Nay là đầu tháng giêng, khắp nơi đều đầy may mắn, toàn triều chúc mừng, muôn phương lấy rượu đãi khách. “Truyền” rằng: ‘Quân tử thận thủy.’(Người quân tử phải cẩn trọng hành động). Nguyên xin bậc hạ lưu ý hành động theo như lễ nghĩa, khiến cho chúng thần được thấy thịnh đức huy quang, đó là nền tảng lập quốc, là hi vọng của thiên hạ.” Phần đề ghi là: “Kinh Triệu Doãn*** Tuyến Bất Nghi” .

*Tam đại chỉ ba triều Hạ, Thương, Chu

**Lục kinh bao gồm ngũ kinh tứ chú thích lần trước và Nhạc kinh đã thất truyền vào đời Tần.

***Kinh Triệu Doãn là một chức quan tại kinh thành, mời mọi người xem thêm phần chú thích dài dòng ở phía dưới để hiểu được ý của bản tấu này.

Tuy rằng không để ý lắm, nhưng trong lòng Vân Ca vẫn có vài phần buồn bã, như vậy trong mắt những đại thần đó, nàng chính là tai họa của thánh quân, là “Yêu phi” có sắc mà không có đức.

Lưu Phát Lăng đặt tấu sớ đã phê xong trên tay xuống, lấy bản tấu trong tay Vân Ca qua, đưa mắt nhìn tên người viết, vung bút lên, bút hạ xuống ngưng đọng phần nọ, viết thẩu ba chữ khó nhìn: “Trầm kính nhận”, rồi vứt bản tấu đó sang một bên.

Thấy Vân Ca vẫn đang nhìn bản tấu ngẩn người, Lưu Phát Lăng nói: “Tuyến Bất Nghi không phải đang nói tới nàng.”

Vân Ca mỉm cười: “Yêu phi thì là yêu phi đi! Trong thiên hạ chỉ có mỹ nữ mới có thể làm ”Yêu phi“, cũng chỉ có nữ tử làm cho quân vương mê tới điên đảo thần hồn mới xứng với ”Yêu phi“. Nếu coi thiếp là cả hai dạng đó, có gì không tốt?”

Lưu Phát Lăng nói: “Tuyển Bất Nghi để không đắc tội với Hoắc Quang mới dùng lời lẽ đó, dâng tấu chương này rõ ràng là muốn khuyên ta không nên sa vào nữ sắc quanh mình, kỳ thật âm thầm khuyên nhủ ta rằng cần phải vì giang sơn xã tắc, không nên thân cận với hoàng hậu có huyết mạch Hoắc thị.”

Vân Ca lúc này mới thực sự thoải mái, cười nói: “Hoàng đế, đại thần các chàng đó, nói chuyện cũng như đánh đố, thật là hao tổn tâm trí mà.”

Lưu Phát Lăng lại cầm hai bản tấu chương, một bản đưa cho Vân Ca, một bản tự mình xem. Hắn toàn tâm toàn ý, chỉ tốn một nửa thời gian so với trước đây, toàn bộ tấu chương đã phê xong.

Sắc trời đã tối đen, Lưu Phát Lăng nhìn bên ngoài, chậm rãi nói: “Vân Ca, ta muốn thưởng lượng một việc với nàng.”

Vân Ca mỉm cười: “Chàng đi đi!”

Trong mắt Lưu Phát Lăng có ánh náy, cầm bàn tay Vân Ca: “Ta sẽ cố gắng quay lại sớm.”

Vân Ca dựa vào lòng hắn: “Không sao mà. Đã là diễn trò, nhất định phải làm cho người khác tin tưởng, bằng không uổng phí công phu. Thường thường lâm hạnh, lại nhiều lần không ngủ lại, thì cũng khó khiến người khác tin.” Thời điểm này, tinh thần và thể lực của Lăng ca ca tuyệt đối không nên vì đối phó với Hoắc Quang mà hao tâm tổn sức.

Lưu Phát Lăng lặng lẽ ôm Vân Ca, thật lâu sau mới buông nàng ra. Hắn đứng dậy phân phó Vu An chuẩn bị kiệu đi tới Tiêu Phòng Điện. Phú Dụ và Mạt Trà nghe thấy, đều lên la lén lút nhìn Vân Ca. Chỉ thấy Vân Ca đầu cúi thấp, thấy không rõ lắm vẻ mặt.

35. Q.2 - Chương 17: Lệ Rơi Trên Cánh Hoa Hợp Hoan

Vu An hộ tống hoàng thượng cải trang xuất cung tới gặp đại phu dân gian, cũng cẩn thận sàng lọc vài vị thái y có thể tin cậy xem bệnh cho hoàng thượng, sau khi mọi người chẩn đoán xong, đều hết sức quả quyết là hung tý. Nhưng đối với dùng thuốc và châm cứu không có tác dụng thì giải thích lại khác nhau: có người phán đoán là có chứng bệnh khác chưa được chẩn đoán ra, làm tiêu giảm tác dụng của châm cứu. Có người phán đoán là trong điển tịch còn chưa trình bày và phân tích hết về bệnh hung tý, trị liệu theo phương pháp của người xưa tự nhiên sẽ không có tác dụng.

Trương thái y vốn đang âm thầm hoài nghi có thể có khả năng khác, đó là có khả năng gây ra bệnh trạng hung tý là do hết thấy độc dược đều phải thông qua đồ ăn thức uống, đi vào ngũ tạng, độc làm tổn hại tâm khiếu, một khi độc phát, lập tức bị mất mạng, có lẽ chứng hung tý của hoàng thượng là triệu chứng xuất hiện ban đầu. Nhưng ông ta đã cẩn thận kiểm tra qua một lượt đồ ăn thức uống của hoàng thượng, không phát hiện được có điểm nào đáng ngờ. Hơn nữa điểm quan trọng nhất là, toàn bộ đồ ăn thức uống của hoàng thượng đều có thái giám thử độc trước, không có thái giám nào có dấu hiệu trúng độc. Cho nên Trương thái y chỉ có thể gạt bỏ đi hoài nghi đó của mình.

Đại phu dân gian không biết thân phận Lưu Phát Lăng, không có kiêng dè, những lời nói ra đều làm cho Vân Ca càng lúc càng thấy trong lòng băng giá, cuối cùng chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng đặt trên người Trương thái y.

Lưu Phát Lăng vô cùng phối hợp với trị liệu của Trương thái y, bề ngoài xem ra bình tĩnh như thường, Vân Ca cũng giống như trước kia. Hai người đều muốn đem lo lắng cất giấu đi thật sâu, tựa hồ hết thấy đều thật sự bình thường. Chỉ là chứng tâm thống của Lưu Phát Lăng từ từ tăng lên, hắn không thể tự mình khống chế được nữa, có khi bệnh phát, đau đến mức toàn bộ cơ thể đều phát run.

Thời khắc trên thân thể có sự thay đổi nhắc nhở Vân Ca và Lưu Phát Lăng: Không, tất cả đều không bình thường. Một buổi tối, khi hai người ngồi tựa vai trên Thần Minh đài ngắm sao, Vân Ca thấp giọng nói: “Lăng ca ca, thiếp muốn mời một người xem bệnh cho chàng, không biết có được không?”

“Đương nhiên là được.” Hấn đã đi gặp đại phu giỏi nhất Hán triều, hơn nữa không phải chỉ một người, mà là rất nhiều người, cho nên cũng không ôm hi vọng gì hết, nhưng chỉ cần có thể làm cho Vân Ca an tâm phần nào, không có gì là không đáng.

“Mạnh Giác có từng nói nghĩa phụ của hấn y thuật cao siêu, được xưng tụng là Biển Thước tái thế cũng không quá. Mạnh Giác tuyệt đối không dễ dàng khen người khác, y thuật của Trương thái y trong mắt hấn chỉ sợ cũng chỉ như một người ‘Còn chưa thành thạo.’” Giọng nói của Vân Ca có chút khản trương, “Cho nên thiếp muốn tới hỏi hấn, xem liệu có thể mời nghĩa phụ của hấn xem bệnh cho chàng hay không. Các thái y có lẽ đều là đại phu giỏi rồi, nhưng cũng không phải là giỏi nhất thiên hạ. Năm đó Biển Thước là đại phu dân gian, xem bệnh cho Thái Hoàn Công, đã chẩn ra bệnh mà thái y không chẩn ra được. Đại phu giỏi nhất thiên hạ nhất định ở dân gian, đại phu chân chính sẽ không chỉ muốn chẩn bệnh cho hoàng gia, bọn họ tuyệt đối sẽ không cam tâm dùng y thuật để đổi lấy vinh hoa phú quý.”

Lưu Phất Lãng nội tâm chấn động, đích xác như lời nói của Vân Ca. Y thuật, bất luận ở chỗ nào trong khắp thiên hạ cũng là một loại tài nghệ. Đại phu, càng phải có một tấm lòng trách trời* thương dân. Chỉ có người xem nhẹ vinh hoa nhân thế, lòng tiếc thương nhân sinh trăm khổ, mới có thể thực sự trở thành danh y bậc thầy. Đại phu trong thái y viện, cho dù giống như Trương thái y, cũng không có khả năng làm được, cho nên danh y lưu truyền sử sách không có một vị nào thái y, đều đến từ dân gian. Nhưng mà Mạnh Giác...

*Trách trời ở chỗ sao lại khiến cho dân chúng mắc bệnh như thế.

Vân Ca thấy Lưu Phất Lãng trầm tư, nàng nói: “Thiếp biết tin tức chàng mắc bệnh không thể để cho bất kỳ người nào biết, nhưng Mạnh Giác, hấn là người...” Vân Ca nhú mày, “Lãng ca ca, thiếp cũng không tin tưởng hấn, cho nên thiếp vẫn không muốn nhờ tới hấn, cũng không muốn làm cho chàng khó xử. Nhưng Lãng ca ca, hiện tại thiếp cầu xin chàng, cứ coi như là vì thiếp. Thiếp chưa bao giờ từng oán giận bất cứ chuyện gì chàng đã làm vì xã tắc Hán triều an ổn, nhưng lần này, chàng cũng không thể chỉ lo lắng một lần cho thiếp và chàng, mà không cần lo lắng cho thiên hạ nữa?”

Vân Ca đã rưng rưng nước mắt, ngực Lưu Phất Lãng đột nhiên thấy đau, bệnh đột nhiên phát, tay hấn vội đặt lên trên ngực, trên trán mồ hôi lạnh túa ra.

Vân Ca kinh hãi, lập tức tới đỡ hấn: “Lãng ca ca, Lãng ca ca, thiếp sai rồi, thiếp không trách chàng, chàng muốn thế nào thì làm thế đó...” Nội tâm nàng đau khổ, nhưng không dám khóc, sợ lại làm Lưu Phất Lãng thêm kích động, chỉ có thể dồn toàn bộ cảm xúc xuống tận đáy lòng, nhưng đôi mắt nàng đã đỏ hoe.

Lưu Phất Lãng vịn vào tay Vân Ca, mới có thể miễn cưỡng đứng vững, sau một hồi lâu, vùng đau đón ở ngực và bụng mới dịu đi, hấn nói: “Vân Ca, ta đồng ý với nàng.”

Vân Ca mừng đến mức ôm chầm lấy Lưu Phất Lãng: “Cám ơn chàng, cảm ơn chàng, Lãng ca ca!” Lưu Phất Lãng thấy nàng như thế, chỉ cảm thấy đau xót, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hoàng đế đã có toàn bộ thái y viện rồi, nhờ người thì không thể không đền đáp, nghĩa phụ Mạnh Giác là người ẩn dật trong dân gian, không chừng sẽ không nguyện ý tới xem bệnh cho hoàng đế, nhờ hấn chuyển lời tới nghĩa phụ của hấn, tiền công chẩn bệnh mà ta đưa ra chính là nhất định sẽ giảm bớt thuế khóa cho dân chúng trong ba năm. Với lòng dạ của nghĩa phụ hấn, với tiền công chẩn bệnh này, ông ấy hẳn là sẽ nhận.”

Vân Ca gật đầu: “Lãng ca ca, chàng yên tâm, thiếp sẽ nghĩ biện pháp làm cho Mạnh Giác đồng ý giữ bí mật, tận lực không để cho chàng có thêm phiền toái.”

Dưới nụ cười của Lưu Phất Lãng có sự thần nhiên: “Vân Ca, không cần làm khó hấn, lại càng không nên làm khó chính mình. Có một số việc chỉ có thể dùng hết khả năng mà làm, còn lại phải nghe theo mệnh trời thôi.”

.....

Mạnh Giác mới vừa xuống xe ngựa, gia đình canh cửa liền bẩm: “Đại nhân, có vị cô nương tới thăm.” Mạnh Giác thần nhiên gật đầu, không để ý lắm.

Gia đình còn nói: “Tiểu nhân nghe được Lộng Ảnh tỷ tỷ gọi nàng là Vân tiểu thư.”

Lộng Ảnh là đại danh của Tam Nguyệt, Mạnh Giác lập tức hỏi: “Nàng đang ở đâu?”

“Ồ thư phòng.”

Mạnh Giác không thay triều phục, mà đi thẳng đến thư phòng. Nhưng trong thư phòng không có ai, chỉ có Tam Nguyệt đang đem sách ra sân phơi nắng. Hắn hỏi: “Vân Ca đã tới sao?”

Tam Nguyệt vừa rũ thẻ tre trong tay ra, vừa nói: “Đã tới.”

“Người đâu?”

“Đi rồi.”

Mạnh Giác giấu đi thất vọng, thản nhiên hỏi: “Tại sao người không giữ nàng lại? Nàng có nói gì không?”

Tam Nguyệt cười hì hì nhìn Mạnh Giác: “Công tử sốt ruột ?” Nhìn đến ánh mắt Mạnh Giác, nàng không dám đùa thêm nữa, vội nói: “Công tử mãi không thấy về, ta sợ Vân Ca cảm thấy buồn chán sẽ không chờ công tử, cho nên nói là nàng có thể đi dạo quanh vườn hoa, nàng hẳn là đang ở vườn hoa bên cạnh.”

Tán cây che lấp mặt trời, cây xanh hoa nở. Một dòng suối nhỏ chảy qua không gian đầy hoa cỏ trong vườn, tuy là giữa hè, nhưng bốn phía vườn hoa hết sức mát mẻ.

Mạnh Giác dọc theo đường mòn, vừa đi vừa tìm, tìm tới nhà ẩm trồng hoa, nhìn thấy cánh cửa đang đóng, đẩy nhẹ cửa bước vào. Vòng qua vài gốc cây Kim Quất, đi qua mấy bụi Nam Trúc, nhìn thấy Vân Ca nằm nghiêng dưới bụi Dạ Giao Đằng, đầu nửa gối lên cây Hợp Hoan*, đang ngủ. Hoa Hợp Hoan có tác dụng làm ngủ tạng tâm chí an ổn, làm người ta vô ưu vui vẻ, Dạ Giao Đằng** dưỡng tâm an thần, trị phiền muộn khó ngủ. Bởi vì ban đêm thường thường gặp ác mộng, cho nên hắn cố ý đem hai loại cây này tới đây trồng, đặt giường mây phía dưới, trên có gối gỗ, nhờ vào công hiệu của hai loại cây kia để định tâm an thần. Mạnh Giác nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh cây Hợp Hoan, lẳng lặng ngắm nàng. Hoa Hợp Hoan tỏa mùi thơm ngát xông vào mũi. Dạ Giao Đằng tỏa hương phảng phất từng đợt, nhưng người nằm cạnh Dạ Giao Đằng, đầu gối lên hoa Hợp Hoan kia lại không an ổn vui vẻ, cho dù đang ngủ, mày vẫn nhíu lại.

*Hợp hoan nghĩa là đoàn tụ. Cây có tên gọi như vậy vì lá cây khép lại vào buổi tối hay vào lúc trời mưa.

**Dạ Giao Đằng: còn có tên khác là Hà thủ ô đỏ, về đêm dây của 2 cây Hà thủ ô quấn lại với nhau nên gọi là Dạ giao đằng (Dạ: ban đêm, giao: gặp gỡ nhau, đằng: dây leo).

Nhưng nửa tháng không gặp, nàng càng lúc càng thêm gầy, cằm nhọn nhọn, xương quai xanh hơi lồi lên, cánh tay buông xuống bên cạnh giường mây nắm chặt hết sức. Mạnh Giác cầm cổ tay của nàng, lúc bàn tay nắm lại, cảm thấy so với trước kia gầy đi một vòng. Lưu Phát Lăng, người chăm sóc người trong lòng mình như thế sao?

Hai canh giờ sau, khi mặt trời từ phía đằng Tây chiếu xuống nhà ẩm trồng hoa, Vân Ca đột nhiên bừng tỉnh: “Lăng ca ca.”, bàn tay nàng nhanh chóng nắm chặt lấy tay Mạnh Giác, tựa hồ e sợ rằng hắn sẽ biến mất không thấy. Đợi tới khi thấy rõ ràng là ai, nàng vội vàng buông tay, Mạnh Giác lại không chịu thả tay ra.

Vân Ca vừa cố rút tay ra, vừa giải thích: “Thực xin lỗi, ta nhìn thấy dưới gốc đằng mạn* này có đặt một chiếc giường nhỏ, nằm nghỉ một lát, không biết sao lại ngủ quên mất thế này.”

*Đằng mạn là chỉ chung những loại cây thân leo, do Vân Ca không biết tên cây nên gọi như vậy.

“Thời gian gần đây nàng căn bản không có ngủ được, mệt nhọc tự nhiên sẽ ngủ như vậy.”

Vân Ca hết sức khó xử, đi tìm người ta, thế nhưng lại ở trong nhà người ta ngủ một giấc, hơn nữa có cảm giác thời gian mình ngủ đúng là không ngắn: “Người trở về đã bao lâu rồi?”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Vừa mới về là nàng tỉnh. Tìm ta có việc sao?”

Trong mắt Vân Ca có thống khổ: “Mạnh Giác, buông ta ra, được không?”

Mạnh Giác nhìn nàng chăm chú, không buông tay: “Nói cho ta biết có chuyện gì.”

Vân Ca không có sức lực để so ai cố chấp hơn với Mạnh Giác, chỉ có thể để mặc hắn. Nàng lại gối đầu lên cây Hợp Hoan, cố gắng bình tĩnh nói: “Hoàng thượng bị bệnh, bệnh rất quái lạ, Trương thái y y thuật tốt

nhất thái y viện cũng bó tay không có biện pháp, ta muốn mời nghĩa phụ người tới xem bệnh cho hoàng thượng.”

“Nghĩa phụ không có khả năng tới được.”

Chứa đựng trong mắt Vân Ca đều là cầu xin: “Hoàng thượng nguyện miễn thuế khóa cho thiên hạ trong ba năm, coi đó là tiền khám bệnh, hơn nữa hoàng thượng không phải bạo quân, chàng là hoàng đế tốt, ta tin rằng nghĩa phụ của người sẽ nguyện ý tới xem bệnh cho hoàng thượng.”

Mạnh Giác vẫn như đinh đóng cột: “Ta nói, nghĩa phụ không có khả năng tới xem bệnh cho hoàng thượng được, mười năm thuế má cũng không có thể.”

“Người. . .” Vân Ca tức giận đến sắc mặt trắng bệch, “Ta về nhà tìm phụ thân ta, không phải ông quen với nghĩa phụ của người sao?”

Mạnh Giác cười lạnh: “Cha nàng? Nàng thực sự nghĩ rằng cha nàng chuyện gì cũng có thể làm được? Ông ấy và mẹ nàng đã muốn tìm nghĩa phụ mười mấy năm, nhưng vẫn hoàn toàn không tìm được.”

Vân Ca kinh ngạc, tức giận trong lồng ngực đều hóa thành bất đắc dĩ, tuyệt vọng. Nước mắt chậm rãi dâng lên trong mắt nàng, từng giọt, từng giọt từ từ lăn xuống hai gò má, rơi xuống những cánh hoa Hợp Hoan.

Mạnh Giác lại chỉ thản nhiên nhìn.

Nàng từ trên giường mây ngồi dậy, bình thản, lạnh nhạt nói: “Ta muốn trở về, mau buông ta ra.”

Mạnh Giác hỏi: “Bệnh của hoàng thượng nghiêm trọng như thế nào?”

Vân Ca lạnh lùng nhìn hắn: “Sẽ không giống như tâm nguyện của người, người không cần nóng lòng mong mỏi như thế.”

Mạnh Giác cười buông tay Vân Ca ra, làm tư thế xin mời, tỏ ý tiễn khách.

Vân Ca đi đến cửa nhà ẩm trồng hoa, vừa muốn đẩy cánh cửa ra, nghe được người phía sau nói: “Ta là đồ đệ duy nhất của nghĩa phụ. Nói sở học chỉ có ba bốn phần, có chút quá khiêm tốn, nói học mười biết mười, nhất định là thối phồng, nhưng mà, bảy tám phần thì nhất định có, có một số phương diện, e là còn tốt hơn so với nghĩa phụ.”

Tay Vân Ca dừng lại trên then cửa: “Phương diện nào?”

“Tỷ như dụng độc, giải độc, nghĩa phụ đối với mấy thứ đó không hứng thú cho lắm, ông ấy chỉ quan tâm làm thế nào trị bệnh cứu người, mà phương diện đó ta lại dùng nhiều thời gian nghiên cứu luyện tập.”

Vân Ca lạnh nhạt nhắc lại: “Y thuật của người cùng lắm chỉ bằng bảy tám phần của nghĩa phụ người.”

“Nếu đem y thuật của thái y khác trong thái y viện ví như nước Lâm Trì, Trương thái y đại khái giống nước sông Vị Hà, có lẽ dân gian còn có đại phu khác giống như nước Hoàng Hà, nghĩa phụ ta lại là nước của biển rộng mênh mông, thế nên chỉ cần bảy tám phần thì thế nào?”

Vân Ca tim đập thành thịch, đột nhiên quay người lại.

Mạnh Giác bên môi mỉm cười, ung dung nhìn nàng, tựa hồ hết thảy phản ứng của Vân Ca hắn đều đoán trước hết được. Vân Ca đi đến trước người Mạnh Giác, ngồi xổm xuống, thực khẩn thiết hỏi: “Người muốn thế nào?”

Mạnh Giác mỉm cười nhìn Vân Ca, che giấu hết thảy cảm xúc trong đôi mắt tối đen.

“Ta muốn hiểu rõ một phần tình huống trước, rồi mới quyết định.”

“Người muốn biết điều gì?”

“Hoàng thượng và hoàng hậu đang diễn trò cho khắp thiên hạ xem, Hoắc Quang kỳ vọng Thượng Quan hoàng hậu sinh hạ hoàng tử là hi vọng vĩnh viễn không có khả năng thực hiện.” Mạnh Giác dùng là ngữ khí khẳng định, mà không phải nghi vấn, Vân Ca khẽ đầu.

“Đầu năm hoàng thượng cũng đã biết mình có bệnh, cho nên mới có những hành động liên tiếp khiến cho người khác nhìn vào không hiểu được.”

Đều không phải là như thế, đầu năm là bởi vì. . .

Vân Ca cúi đầu: “Không biết, là gần đây ta mới biết được.”

Mạnh Giác thần nhiên chế giễu: “Nàng trước giờ đều là mãi sau mới biết. Là sau đêm hoàng thượng và hoàng hậu viên phòng, nàng mới biết được.”

Vân Ca nhìn hoa Hợp Hoan sát bên đầu gối, không nói gì.

Mạnh Giác trầm mặc sau một hồi lâu, rồi hỏi: “Vân Ca ngẩng đầu, nhìn vào mắt ta trả lời. Giữa nàng và hoàng thượng, một năm ước định còn hiệu lực chứ? Năm sau, nàng có rời đi hay không?”

Dưới ánh mắt Mạnh Giác, Vân Ca chỉ cảm thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu không sót gì, nàng muốn dời ánh mắt đi, Mạnh Giác lại quay mặt nàng lại: “Nhìn ta trả lời, có thể hay không?”

Lòng ngực Vân Ca dồn dập phập phồng: “Sẽ... sẽ, sẽ không! Ta sẽ không!” Nàng không có cách nào nhìn vào ánh mắt Mạnh Giác mà nói dối, lời nói không theo nàng khổng chế đã tuôn ra lời nói thật. Trong nháy mắt, lời nói bật ra, có sợ hãi, có hối hận, lại có thêm cả phần không hồi tiếc.

Mạnh Giác cười buông Vân Ca ra, đưa mắt nhìn hoa Hợp Hoan bên cạnh, ý cười bên môi càng lúc càng đậm, hắn đưa tay hái xuống một đóa hoa, cười nhìn về phía Vân Ca: “Ta có thể đi chữa bệnh cho hoàng thượng, có lẽ sẽ trị được, có lẽ trị không được, trị không được, không thu đồng nào, nhưng nếu trị được, ta muốn thu tiền chữa bệnh.”

Tâm trạng Vân Ca chậm rãi thả lỏng, chỉ cần hắn bằng lòng chịu chữa bệnh cho Lăng ca ca, mặc kệ tiền chữa bệnh là bao nhiêu, bọn họ đều nguyện ý trả: “Không có vấn đề gì.”

Ngón tay Mạnh Giác dứt xuống một cánh hoa, mỉm cười vô cùng ấm áp nói: “Không chỉ nói tới thuế má của vạn dân thiên hạ, ngay cả tới sinh tử của bọn họ, cũng có quan hệ gì tới ta đâu? Tiền công chữa bệnh của ta là, nếu ta chữa khỏi bệnh của hoàng thượng, nàng phải gả cho ta.”

Vân Ca không thể tin được nhìn Mạnh Giác.

Mạnh Giác cười tựa như một làn gió mát: “Đây là tiền công chữa bệnh duy nhất ta sẽ nhận. Nàng có thể trở về suy nghĩ cho kỹ, dù sao Hán triều đất rộng của nhiều, địa linh nhân kiệt, thiên hạ Đại Hán có rất nhiều danh y, bệnh cũng không nhất thiết cần tới ta trị.”

Trong ánh mắt Vân Ca có bi thương, có thống khổ, cũng có hận. Mạnh Giác không chút nào để ý, cười nhìn cánh hoa trên tay. Vân Ca trầm mặc đứng dậy, bước ra bên ngoài.

Mạnh Giác nghe thấy tiếng cánh cửa nhà ẩm trồng hoa mở ra, khép lại. Hắn vẫn mỉm cười. Mỉm cười lẳng lặng ngồi, mỉm cười nhìn chăm chú vào hoa Hợp Hoan trong tay. Trong nhà ẩm trồng hoa, ánh tịch dương vàng rực từ từ nhạt dần, cuối cùng chìm trong bóng tối. Hắn mỉm cười đứng lên, chấp hai tay sau lưng, trong tay vẫn cầm đóa hoa Hợp Hoan, khoan thai bước thông thả ra khỏi nhà ẩm trồng hoa, lững thững bước trên con đường bên trong vườn hoa.

Một bóng người nhỏ bé đứng dưới giàn hoa Tử Đằng, tựa như màn đêm cũng ngưng kết lại xung quanh người đó. Mạnh Giác dừng bước, lẳng lặng nhìn Vân Ca. Trên đầu vai nàng, cánh hoa Tử Đằng lả tả rơi xuống.

Tiếng nói yếu ớt, tựa như phát ra từ bóng đêm thăm thẳm, tựa như từ sâu dưới một tầng nước đọng phát ra, làm cho người ta ngạt thở, tuyệt vọng: “Ta đồng ý với người.”

Mạnh Giác không vui mà lại tức giận, bàn tay phía sau lưng gân xanh nổi rõ, nhưng ý cười trên mặt lại càng đậm. Hắn đi vài bước, đứng ở trước mặt Vân Ca: “Lặp lại lần nữa.”

Vân Ca ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hắn: “Một khi người trị hết bệnh cho hoàng thượng, ta, Vân Ca sẽ gả cho người, Mạnh Giác. Nếu có nuốt lời, ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không thể nào chết tử tế được!”

Hắn giúp Vân Ca phủi đi hoa rơi trên đầu vai, rồi cẩn thận cài đóa hoa Hợp Hoan trong tay vào mang tai Vân Ca: “Hoa này tên là Hợp Hoan.”

Vân Ca không lên tiếng, để mặc cho hắn cài vào.

“Khi nào thì nàng muốn ta tiến cung xem bệnh cho hoàng thượng?”

“Ngày mai. Sau khi tan triều, ngươi hãy nói có việc cần bẩm tấu hoàng thượng, Vu An sẽ an bài hết thảy.”

“Được.”

“Còn có một việc, hoàng thượng bệnh, ngươi không được tiết lộ cho bất kì người nào.”

Mạnh Giác cười lắc đầu: “Vân Ca, nàng sao lại có nhiều yêu cầu như vậy? Ta rốt cuộc là nên đồng ý với nàng, hay là dứt khoát trực tiếp cự tuyệt? Tránh cho khi ta đồng ý với nàng rồi, nàng còn cảm thấy là mình chịu thiệt.”

Giọng nói của Vân Ca lạnh như băng: “Ta cũng không trông chờ rằng ngươi sẽ khẳng khái đồng ý, ngươi còn muốn thêm gì nữa? Có muốn ngay bây giờ ta cởi áo tháo thắt lưng ra hay không?”

Giọng nói của Mạnh Giác không có chút nào tức giận, thản nhiên nói: “Còn nhiều thời gian, không cần sốt ruột. Có điều hiện tại ta còn thực sự chưa nghĩ ra là muốn cái gì.”

Môi Vân Ca đã bị nàng cắn tới bật máu.

Mạnh Giác khẽ thở dài, cười nói: “Như vậy đi! Sau này, nàng đáp ứng một yêu cầu của ta.”

Sớm đã là mất hết thành trì, còn có gì là không thể đáp ứng được? Vân Ca châm chọc nói: “Không hổ là người làm ăn! Được.”, rồi nhanh chóng xoay người, một khắc cũng không muốn nán lại, nhanh như gió biến mất khỏi tầm mắt Mạnh Giác.

Mạnh Giác yên lặng đứng dưới giàn Tử Đằng, không hề nhúc nhích. Ánh trăng lạnh lẽo yên lặng chiếu xuống, thanh phong thổi tới từng trận. Ngẫu nhiên có cánh hoa rơi xuống, lúc thì có tiếng rào rào, lúc thì không một tiếng động.

Đứng đó thời gian dài quá, trên đầu vai hắn hoa rơi càng lúc càng nhiều.

Cơm chiều đã hâm đi hâm lại mấy lần, nhưng Mạnh Giác vẫn chưa quay về. Khi Tam Nguyệt mang theo đèn lồng đi tìm, chỉ nhìn thấy dưới ánh trăng một nam tử phong thái phi phàm, trầm tĩnh như một vị thần, nhưng bóng dáng cô tịch, còn lộ vẻ ảm đạm tiêu tụy.

Tiếng bước chân của Tam Nguyệt kinh động tới hắn, trong khoảnh khắc Mạnh Giác xoay người, hết thảy đã trở lại như thường. Tam Nguyệt thấy rằng có lẽ chính mình hoa mắt, công tử phong tư lỗi lạc, thiếu niên đặc chí, tại sao lại ảm đạm tiêu tụy? Nàng cười nói: “Cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi, không biết công tử muốn ăn món gì, cho nên lệnh cho phòng bếp chuẩn bị nhiều món hơn một chút.”

Mạnh Giác ôn hòa nói: “Đa tạ ngươi lo lắng. Ngươi tự mình đi gặp Nhất Nguyệt, bảo nàng nghĩ biện pháp chuyển lời cho Đại công tử, nói rằng ‘Lập tức làm tốt chuyện người nọ phó thác cho hắn lo liệu, bất luận dùng phương thức, thủ đoạn như thế nào, càng nhanh càng tốt.’”

Tam Nguyệt khom người đáp: “Vâng.”

Mạnh Giác lại nói: “Kể từ hôm nay, mấy người các ngươi hành động phải càng cẩn thận. Ta biết các ngươi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng thân thiết, nhưng còn ở thành Trường An một ngày, sẽ không cho phép gọi nhau bằng nữ danh. Không có ta cho phép, các ngươi cũng không được phép qua lại.”

Tam Nguyệt nói: “Ta hiểu rồi. Công tử không muốn người khác tìm hiểu từ chúng ta, đoán được Đại công tử và công tử có quan hệ mật thiết. Chúng ta và sư huynh muội bên người Đại công tử cũng nhất định không lên lút gặp nhau.”

Ngày hôm sau, Mạnh Giác y theo ước định, thỉnh cầu diện kiến Lưu Phát Lăng.

Khi Lục Thuận dẫn Mạnh Giác bước vào Tuyên Thất Điện, Vân Ca mang theo ý cười dịu dàng ra đón, đối đãi như với bằng hữu, tân khách. Đang lúc bước đi, trong ống tay áo nàng vô ý làm rơi xuống mấy đóa hoa

hợp hoan, chúng nhẹ nhàng rơi xuống nền kim thạch của điện tiền, mỗi bước chân của Vân Ca, đều vừa hay giẫm lên hoa, khiến cho chúng đều dập nát.

Vân Ca cười cúi chào: “Mạnh đại nhân, mời theo nô tỳ đi sang bên này.”

Mạnh Giác mỉm cười, tầm mắt thản nhiên đảo qua đóa hoa dập nát dưới chân Vân Ca: “Làm phiền cô nương.”

Trước đó, trên đại điện, do có long bào, long miện che khuất, không nhìn ra Lưu Phát Lăng có gì không ổn. Nhưng lúc này là y phục bình thường, Lưu Phát Lăng tâm trạng thả lỏng, nửa nằm nửa dựa trên tháp thượng, Mạnh Giác lập tức phát hiện ra mặt mày hắn đang cố gắng cưỡng chế bệnh tật.

Mạnh Giác dập đầu vãn an, Lưu Phát Lăng đưa tay, cho hắn đứng lên: “Đa tạ người đồng ý tới xem bệnh cho trẫm.”

Lưu Phát Lăng ngữ khí chân thành, Mạnh Giác nói: “Là thần nên làm.”

Vân Ca mang một tọa tháp tới cho Mạnh Giác, cười mời hắn ngồi. Lưu Phát Lăng nói: “Vân Ca nói cho trẫm yêu cầu của người, mặc dù có chút khó khăn, nhưng trẫm đồng ý với người.”

Ý cười của Mạnh Giác liền thay đổi, càng đậm hơn, nhìn về phía Vân Ca, trong mắt có chút chế nhạo. Trong mắt Vân Ca có kinh hoàng, vẻ mặt tươi cười ẩn giấu cầu xin. Ánh mắt Mạnh Giác đảo qua, cười dập đầu với Lưu Phát Lăng: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Mạnh Giác quỳ bên cạnh người Lưu Phát Lăng: “Thần xem mạch cho hoàng thượng trước.”

Mạnh Giác vừa bắt mạch, quan sát khí sắc, vừa hỏi Vu An căn cứ về sinh hoạt thường ngày, về chuyện làm việc và nghỉ ngơi của hoàng thượng. Vân Ca im lặng ngồi phía bên kia Lưu Phát Lăng, nhìn không chớp mắt vào nhất cử nhất động của Mạnh Giác. Mạnh Giác lại hỏi sang Trương thái y dùng thuốc và biện pháp trị liệu như thế nào. Trương thái y nhất nhất trả lời. Mạnh Giác nghe thấy Trương thái y miêu tả châm pháp, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Đối với y thuật, có rất nhiều thứ đều là bí mật chỉ “Truyền cho con trai mà không truyền cho con gái”, Trương thái y tuy không phải là người lòng dạ hẹp hòi, nhưng dù sao không biết rõ về Mạnh Giác, đối với phương pháp châm cứu cụ thể, tất nhiên cũng không có nhiều lời. Chỉ sơ lược nói qua là châm ở những vị trí nào, đại khái giống như trong lý thuyết.

Không ngờ Mạnh Giác nghe xong, nói: “Lấy thủy cầu, nội quan, tam âm giao là chính, lấy cực tuyền, thước trạch, ủy trung, hợp cốc thông kinh lạc là phụ, trị liệu hung tý thập phần không tồi. Nhưng mà phương pháp trị liệu của thái y là căn cứ “chính khí bổ tà” hay là phương pháp “bổ” thôi. Vì sao không thử một lần “khải bế khai khiếu” theo “tả” pháp? Dùng niệp, chuyển, đề, sáp, tả pháp thi thuật. Trước dùng tước trác thủ pháp, sau lại dùng đề sáp bổ pháp, cuối cùng mỗi loại đều dùng đề sáp tả pháp.”

(Mấy chỗ khó hiểu trong đoạn này, hic, tổ đầu hàng rồi, hôm trước tớ đọc mấy thứ Đông y đó tẩu hỏa nhập ma rồi, hôm nay tớ không tìm hiểu nữa đâu, đại khái đây là thủ pháp trong châm cứu.)

Tài châm cứu của Trương thị đã nổi danh thiên hạ, Mạnh Giác lại tùy ý mở miệng phê bình, Trương thái y trước có vài phần không vui, tiếp theo là ngẩn người, trầm tư, cuối cùng mừng rỡ, có chút không để ý còn đang ở tại điện tiền, vội vàng hoa chân múa tay vọt tới bên cạnh Mạnh Giác cẩn thận thỉnh giáo.

Vu An liên tục ho khan vài tiếng, Trương thái y mới thanh tỉnh, vội quỳ xuống thỉnh tội. Lưu Phát Lăng cười nói: “Trẫm hiểu được ‘Tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm mà không thấy’, nay lại có được niềm vui sướng “sáng tỏ thông suốt”, trẫm nên chúc mừng thái y.”

Trương thái y kích động nói: “Thần cũng nên chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng gặp được tuyệt đại danh y. Bộ châm pháp này là một vị bạn cũ của gia phụ, Mạnh công tử truyền thụ cho gia phụ. Năm đó, gia phụ đã hơn bốn mươi tuổi, đứng hàng nhân tài kiệt xuất của thái y viện, Mạnh công tử mặc dù tuổi chưa quá nhược quán*, y thuật lại cao siêu khiến cho gia phụ hổ thẹn. Gia phụ hữu duyên được Mạnh công tử truyền thụ châm cứu, nhưng bởi vì lúc ấy Mạnh công tử còn đang tập trung nghiên cứu, châm pháp cũng không đầy đủ hết, sau đó ông ấy lại đột nhiên rời khỏi Trường An, tị thể ẩn cư, bộ châm pháp này, gia phụ chỉ học được một nửa, trải qua vài thập niên phụ tử chúng thần cố gắng, không ngừng hoàn thiện, vậy mà danh tiếng đã truyền khắp triều đình và dân gian, được mọi người gọi là “Trương thị châm cứu”. Phụ thân quy định, đệ tử ở gia tộc thần đều phải luyện tập bộ châm pháp này, khi châm chữa bệnh không lấy

một xu, chỉ lấy tiền thuốc. Đây cũng là cảm kích Mạnh công tử có tài có đức nhưng không hề cất giữ riêng, cũng biểu hiện cho phụ thân đối với thuật châm cứu không dám kể công. Trước khi phụ thân qua đời, vẫn nhớ mãi không quên bộ châm pháp này, nói rằng "Thật muốn biết toàn bộ bộ châm pháp này của Mạnh công tử là như thế nào. Nếu có thể gặp lại Mạnh công tử một lần, bổ sung được toàn bộ bộ châm pháp, như vậy thật là may mắn nhất trần đời." Ông ấy liền xoay người hướng Mạnh Giác hành đại lễ quỳ lạy, "Tại hạ thay mặt phụ thân kính cẩn tạ ơn Mạnh đại nhân cao thượng, để cho hậu nhân Trương thị có cơ hội nhìn thấy toàn bộ châm pháp, khi tại hạ tế bái tổ tiên cũng sẽ nói cho phụ thân, Mạnh công tử có người kế tục, gia phụ ở dưới Cửu Tuyền nhất định sẽ mỉm cười."

*Nhược quán: từ cổ, chỉ người chưa tới hai mươi tuổi.

Một bộ châm pháp, nhưng lại vô ý mà dính dáng tới một đoạn chuyện của cổ nhân từ vài thập niên trước. Những chuyện này không chỉ có tư tình bằng hữu tương giao mà còn là đại nghĩa, là ân huệ thế nhân. Người dạy tất nhiên là trí tuệ hơn người, nhưng người học cũng làm người ta kính nể. Mọi người ngồi đây nghe thấy đều có tâm trạng kích động.

Quen nhìn triều đình tầm tối, giữa người với người luôn tính kế, đột nhiên nghe được trong thành Trường An còn có một đoạn chuyện cũ như thể trời quang trăng sáng, Lưu Phát Lăng cười lớn hiềm thấy, quay sang nói với Mạnh Giác: "Nghĩ tới phong thái lệnh tôn năm đó, thật làm cho lòng người ngưỡng mộ."

Cả đời nghĩa phụ, những người đã kết giao, từ hoàng tộc, hậu duệ quý tộc, cho tới người buôn bán nhỏ, người mang ơn nghĩa phụ lại càng không thể đếm xuể. Chuyện này ở trong cuộc đời nghĩa phụ, cùng lắm chỉ như hoa trôi trên dòng nước, Mạnh Giác cũng chưa từng nghe nghĩa phụ đề cập tới việc này, vừa rồi nghe được Trương thái y nói về châm cứu, hẳn cũng chỉ có chút nghi ngờ.

Chỉ ra điểm không phù hợp trong châm pháp của đối phương, thứ nhất là hấn cố ý làm. Thứ hai bởi vì nghĩa phụ chưa bao giờ dạy hấn giấu đi y thuật. Nghĩa phụ xưa nay vốn là, có người thỉnh giáo, chỉ cần không phải đồ đệ tâm tư bất chính, đều dốc túi ra mà chỉ dạy, cho nên hấn cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ giấu giếm phương pháp trị liệu tốt với người khác.

Trong lòng Vân Ca cũng là vui mừng, bi thương đan xen. Vốn đang còn hoài nghi y thuật của Mạnh Giác, nay lại nhìn thấy vẻ mặt tôn kính của Trương thái y đối với Mạnh Giác, hoài nghi đều tan biến hết.

Nhưng mà...

Vân Ca nhìn nụ cười trên mặt Lưu Phát Lăng, nội tâm đau xót khôn kể

Sau khi Mạnh Giác bắt mạch, nhắm mắt trầm tư, chậm chạp không lên tiếng. Mọi người tới thử mạch cũng không dám thở, im lặng chờ Mạnh Giác nói ra kết quả chẩn đoán bệnh. Lưu Phát Lăng cười, thần nhiên nói: "Có lời gì cứ việc nói thẳng, không cần khó xử."

Trong nội tâm Mạnh Giác biến đổi rất nhanh, trước suy sau tính, cuối cùng bầm tấu nói: "Chứng bệnh cụ thể, hiện tại thần cũng không phán đoán được, bệnh trên thể gian này, đều không phải có thể tìm kiếm trên điển tịch của người xưa được, cho dù điển tịch ghi chép lại chứng bệnh, nhưng nguyên nhân với mỗi người khác nhau, ở mỗi nơi cũng có nguyên nhân khác nhau. Trước hết, thần châm cứu cho hoàng thượng một lần, sau đó phối một thang thuốc, để xem hiệu quả trị liệu như thế nào."

Vân Ca vội vàng chuẩn bị nước trong, khăn mặt, mời Mạnh Giác rửa tay. Khi thi châm, cần phải cởi y phục ra, Vu An mời Vân Ca tránh ra chỗ khác. Vân Ca nhìn Mạnh Giác, lo lắng rời đi, Mạnh Giác mỉm cười thấp giọng nói: "Ta chữa bệnh còn phải thu tiền công, nàng còn sợ ta không tận tâm?"

Tay Vân Ca run lên, chậu trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Lưu Phát Lăng không muốn Vân Ca nhìn thấy hấn thống khổ khi châm cứu: "Vân Ca, buổi tối hôm nay ta dùng bữa chung với nàng ở Tuyên Thất Điện, muốn ăn cá nàng làm."

Vân Ca vội cười nói: "Được, vậy thiếp đi làm."

Do Lưu Phát Lăng từ nhỏ đã thích ăn cá, ngự thiện phòng thường chuẩn bị sẵn các loại cá sống.

Ngự trù bưng lên một chậu cá, để cho Vân Ca chọn lựa: "Đây là cá chép sáng sớm hôm nay đưa vào cung, đã thay nước sạch mười lần." Vân Ca chọn một con cá chép to vừa phải, hoạt bát hiếu động, rồi sai người

tới Lâm Trì ngắt lấy lá sen, hoa sen, chuẩn bị làm cá tẩm hương sen.

Bận bịu trên dưới một canh giờ, làm bốn món mặn một món canh, Vân Ca sai người đem thức ăn đặt trong lồng ủ nóng, khi nào có yêu cầu thì chuẩn bị mang thức ăn lên.

Trở lại Tuyên Thất Điện, Thất Hỉ nói: “Mạnh đại nhân còn đang cùng hoàng thượng nghị sự.”

Vân Ca gật gật đầu.

Lại đợi chừng nửa canh giờ, Vu An mới đưa Mạnh Giác đi ra. Vân Ca vội vàng nghênh đón, nhìn thấy Vu An sắc mặt vui mừng, tâm trạng nàng mới được thả lỏng: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

Mạnh Giác có vài phần mệt mỏi gật đầu: “May mắn không phụ thánh mệnh.”

Vu An vui mừng khắp khởi nói: “Hoàng thượng nói, cảm thấy tốt hơn nhiều, khó chịu trong lồng ngực dường như đã tan biến hết.”

Mạnh Giác nói: “Năm ngày sau, ta lại đến gặp hoàng thượng.”

Vân Ca mặc dù không hiểu y thuật, nhưng cũng từng nghe nói, châm cứu là châm kim vào những vị trí trên thân thể người, châm phải tốt mới có thể cứu người, châm không tốt nhẹ thì làm cho tàn phế, nặng thì chết người. Thấy Mạnh Giác sắc mặt mỗi mệ, Vân Ca biết hẳn hao tổn tâm lực không ít, thấp giọng nói: “Đa tạ người.”

Một tiểu thái giám đột nhiên chạy vào Tuyên Thất Điện, thở hổn hển nói: “Vu công công, Hoắc đại nhân cầu kiến hoàng thượng.”

Vu An nhíu mày: “Sư phụ người đã dạy dỗ người như vậy sao? Vả miệng!”

Tiểu thái giám làm mấy việc cùng một lúc, vừa liên tiếp đưa tay tát chính mình, vừa xoay người rời khỏi Tuyên Thất Điện, phất hai tay áo, nhẹ cong thắt lưng, bước từ bên ngoài tiến vào, hành lễ nói: “Vu công công, Hoắc đại nhân có chuyện quan trọng cầu kiến hoàng thượng.”

“Nói với Hoắc đại nhân, hôm nay sắc trời đã tối, hoàng thượng mệt mỏi một ngày, có lời gì ngày mai rồi nói sau!” Tiểu thái giám lên đưa mắt nhìn Mạnh Giác, thấp giọng nói: “Thừa tướng Điền đại nhân đột nhiên trúng gió, chỉ sợ, chỉ sợ không qua nổi tối nay.”

“Cái gì?” Vu An kinh ngạc thất thanh hỏi. Điền Thiên Thu tuy rằng đã qua tuổi năm mươi, nhưng thân thể luôn luôn khỏe mạnh, tại sao lại đột nhiên sắp chết?

Ánh mắt Mạnh Giác thay đổi mấy lần, hành lễ với Vu An nói lời từ biệt.

Vu An không có thời gian nhiều lời thêm với hắn: “Mạnh đại nhân đi thông thả.”, rồi vội vàng xoay người đi bẩm báo hoàng thượng. Chỉ chốc lát sau, Lưu Phát Lăng mặc chỉnh tề, vội vàng từ trong điện đi ra, nhìn thấy Vân Ca, trong mắt hắn đều là xin lỗi: “Tối nay phải muộn một chút ta mới về được, không cần chờ ta ăn cơm, nàng tự mình ăn trước.”

Vân Ca cười gật gật đầu: “Không sao mà.”

Thời gian chỉ trong chớp mắt, Tuyên Thất Điện đã trở nên trống rỗng, chỉ còn Vân Ca một mình cô đơn đứng ở tiền điện. Nàng chậm rãi ngồi xuống bậc thang, yên lặng nhìn ánh nắng chiều hồi lâu, toàn điện dần trở nên lạnh lẽo.

36. Q.2 - Chương 18: Ân Ân Oán Oán

Sau khi Mạnh Giác xuất cung, lập tức đi tìm Lưu Hạ. Lưu Hạ đang ở Lạc Ngọc phường thưởng thức ca múa, Mạnh Giác vừa mới đi vào, Lưu Hạ mắt nhìn sắc mặt Mạnh Giác, lập tức lệnh toàn bộ ca vũ đều lui ra.

Mạnh Giác cười giễu: “Lưu đại công tử, còn có thời gian nghe ca múa huyền ảo sao? Chuyện của Điền Thiên Thu, người có nghe nói?”

Lưu Hạ nói: “Vừa mới biết.”

“Việc này là người lo liệu?”

Lưu Hạ lắc đầu phủ nhận.

Mạnh Giác cau mày: “Ta bảo Nhất Nguyệt truyền lời cho người, người không nhận được sao?”

Lưu Hạ nói: “Nhận được. Ta đã an bài thỏa đáng hết thảy, đang chờ nhận được kết quả, không ngờ lão già đó lại đột nhiên trúng gió, uống phí của ta bao nhiêu tâm huyết.”

Mạnh Giác chống đầu, hai mắt nhắm lại: “Người vốn định làm thế nào?”

Lưu Hạ nở nụ cười: “Tham khảo một chút án tử hơn ba mươi năm trước của thừa tướng Lý Thái, nhi tử của Điền lão đầu vì nghe Ti Thiên Giám nói mấy câu, lén xâm phạm mộ địa vương thất trộm một khối tuyền giai phong thủy.”

Mạnh Giác vừa nhớ lại vừa nói: “Năm đó Lý thị gia tộc mặc dù không thể so với Vệ thị, nhưng cũng là quyền cao chức trọng, thừa tướng Lý Thái lại bởi vì mấy khối phong thủy mà tự sát ở trong ngục. Ủ... Đây đích thực là chủ ý tốt, thần không biết quỷ không hay, nhưng mà không khỏi quá chậm, hoàng thượng muốn người càng nhanh càng tốt, người lại dùng biện pháp hao tâm tổn sức như thế, huống chi, Điền Thiên Thu không giống như Lý Thái, cho dù giam Điền Thiên Thu vào lao ngục rồi như thế nào? Nếu Hoắc Quang muốn bảo vệ hân, hân nhất định không chết được.”

“Tiểu Giác à Tiểu Giác!” Lưu Hạ cười lắc đầu, “Ai nói ta tính toán muốn lấy mạng Điền Thiên Thu? Hoàng thượng chỉ nói là không muốn để cho hân làm thừa tướng nữa, nên ta cho hoàng thượng một lý do hùng hồn vững chắc không cho hân làm thừa tướng nữa. Nếu đã đạt được mục đích, làm gì mà không lưu lại một con đường sống? Điền Thiên Thu tuy là tể tướng bất tài, nhưng tuyệt đối không phải nịnh thần, tuy là có tội, nhưng tội không đến mức chết.”

Mạnh Giác nhìn Lưu Hạ, không nói gì.

Lưu Hạ nói: “Thấy người mệt mỏi lắm rồi, nằm nghỉ trong chốc lát đi!”

Mạnh Giác dựa vào giường chợp mắt, đột nhiên hỏi: “Người cảm thấy Điền Thiên Thu thật là trúng gió sao? Việc này không khỏi có phần vừa khéo.”

Lưu Hạ cân nhắc một lát: “Điền Thiên Thu với Hoắc Quang luôn nói gì nghe nấy, không có khả năng Hoắc Quang là người hại hân. Các đại thần khác cho dù trong lòng có ý định, trước mắt cũng không một ai có can đảm dám đụng vào hân, duy nhất chỉ có một người có can đảm muốn động tới Điền Thiên Thu, đó chính là hoàng thượng. Bên cạnh hoàng thượng thật sự có vài thần tử không sợ Hoắc Quang lộng quyền, nhưng mà, hoàng thượng sẽ không mệnh những người này làm ra loại chuyện xấu xa trái với pháp điển thế này, chỉ có lệnh cho...”

“Nếu ta đoán không sai, hân là chỉ lệnh cho người và Lưu Tuân.”

Lưu Hạ đột nhiên dờ ra, nói: “Sau khi Vệ thái tử khởi binh thất bại tự sát, cơn giận còn sót lại của Tiên đế chưa tiêu, hạ lệnh tru diệt toàn bộ xá nhân* của Vệ thái tử, cùng với quan viên đã từng kết giao với Vệ thái tử. Tam Lão Hồ Quan** từng dâng sớ lên tiên đế, nói là thái tử bị ”gian thần Giang Sung vu cáo, không thể tự biện minh, oan ức kết lại trong lòng, không có chỗ nào giải bày, bởi vậy cầm phần mà phát binh, tru diệt Giang Sung; con làm loạn dây binh với cha, cũng không phải là việc ngài ấy muốn.” Lúc đó, Cao Miếu Lệnh Điền Thiên Thu cũng dâng sớ, nói rõ ràng về oan khuất của thái tử. Ngay sau đó Tiên đế tỉnh táo lại, đã hiểu được là thái tử bị người khác hãm hại bức bách, tức thì tiếp nhận bản tấu của Điền Thiên Thu, đặc xá tội lớn thái tử mưu phản, lại thăng Điền Thiên Thu làm Đại Hồng Lư. Nhưng mà, Điền Thiên Thu am hiểu nhất chính là gió chiều nào che chiều nấy***, có lẽ hân thấy Tam Lão Hồ Quan không bị hoạch tội, cho nên hiểu rõ thánh ý, hành sự tùy theo hoàn cảnh, vì bản thân mà tranh thủ kiếm lấy một ít triển vọng cho tiền đồ, mà nếu quả không có Tam Lão Hồ Quan cùng với Điền Thiên Thu, Lưu Tuân chỉ sợ ngay cả cơ hội bị giam trong thiên lao cũng không có. Lưu Tuân ngay cả người có ơn cũ cũng không nhớ tới sao?”

*Xá nhân: người theo hầu.

**Tam Lão: vào thời Hán, mỗi một làng sẽ bầu chọn trong các vị thân hào ở làng mình một vị trên 50 tuổi có tài có đức làm cố vấn cho làng, chức này gọi là Tam lão, thực chất đây không phải là một chức quan. Hồ Quan là tên địa phương.

***Nguyên văn là thành ngữ: kiến phong sử đà nghĩa là lái theo chiều gió.

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Nếu theo như lời người, Tam Lão Hồ Quan mới là người liều chết góp lời, Điền Thiên Thu cùng lắm chỉ là gió chiều nào che chiều vậy. Lưu Tuân rốt cuộc có cần thiết phải nhớ tới người có “Ơn cũ” hay không, như thế là có thể thấy rõ hắn là hạng người như thế nào. Sau đó lại nói, cho dù có là Tam Lão Hồ Quan thì sẽ thế nào? Thiên hạ này, người lấy oán trả ơn chỗ nào chẳng có. Lưu thị các người có nửa gang sơn là do “Tam kiệt nhà Hán” đánh hạ, lão tổ tông* của người cũng không thấy cảm ơn, còn không phải đuổi Trương Lương đi, tính kế giết Hàn Tín? Đến cuối cùng, “Tam kiệt” còn sót lại chỉ có mình Tiêu Hà tham sống sợ chết.”

*Chỉ Cao Tổ Lưu Bang, sau khi lập quốc, Lưu Bang sợ công thần càng có công thì càng nhiều quyền lực nên tính kế giết hết những công thần đó.

Lưu Hạ cười khở xua tay: “Chúng ta chỉ nói Lưu Tuân, không nói tới chuyện khác. Người cảm thấy Lưu Tuân là như vậy người sao?”

Mạnh Giác nói: “Bất luận là Điền Thiên Thu có ơn hay không có ơn với hắn, nếu như chuyện này là hắn làm, như vậy, hắn làm việc quyết đoán tàn nhẫn tới mức người không thể bì kịp, nhưng mà người mưu kế chu toàn, tấm lòng nhân ái, lương thiện, điều này lại vượt xa hắn. Hiện tại chỉ xem hoàng thượng nghĩ như thế nào thôi.”

Lưu Hạ yên lặng trầm tư, thật lâu mới hỏi: “Vì sao người đột nhiên lại cho Nhất Nguyệt truyền lời cho ta?”

Mạnh Giác nhắm mắt lại, không trả lời.

Lưu Hạ tưởng rằng hắn đã ngủ rồi, lại đột nhiên nghe được hắn nói: “Nếu người không muốn chỉ làm một vương gia bình thường, thì mau chóng chuẩn bị đem hết toàn lực ra mà quyết đấu sống chết một hồi. Có thời gian, thì nên suy nghĩ cân nhắc xem vì sao từ đầu năm tới giờ hoàng thượng bắt đầu trọng dụng người và Lưu Tuân, bề ngoài như là để các người phân ưu giúp hắn, trên thực tế lại là truyền kinh nghiệm, dạy dỗ các người, còn phải nghĩ xem vì sao hoàng thượng chỉ đem chuyện Điền Thiên Thu giao cho người và Lưu Tuân lo liệu.”

Lưu Hạ nhú mày không nói. Mạnh Giác trở mình, quay mặt vào vách tường ngủ.

Người hầu của Lưu Hạ ở ngoài phòng bẩm: “Vương gia, trong cung có người tới truyền lời. Hoàng thượng muốn gặp vương gia.”

Lưu Hạ nói: “Biết rồi, chờ ở bên ngoài đi.”

“Vâng.”

Lưu Hạ gọi: “Tiểu Giác?”

Mạnh Giác ngủ say, không có phản ứng. Lưu Hạ bước ra khỏi phòng. Mạnh Giác nghe được tiếng đóng cửa, ngồi dậy, yên lặng cân nhắc trong chốc lát, gọi: “Người đâu.”

Người vào lại không phải ca kỹ bình thường, mà là phường chủ của Lạc Ngọc phường, rất cung kính hành lễ với Mạnh Giác: “Công tử có gì phân phó?”

Mạnh Giác nói: “Lưu ý giúp ta động tĩnh của Lưu Tuân.”

“Vâng.”

“Tiếp đó điều tra cho ta phủ thượng của Điền Thiên Thu gần đây có gì bất thường, nhất là phó dịch, nha hoàn trong phủ, càng là xuất thân nghèo hèn, hay có khả năng liên quan tới người trên giang hồ, càng phải điều tra kỹ càng.”

“Vâng.”

Mạnh Giác chậm rãi bước ra khỏi Lạc Ngọc phường. Bên ngoài đã có gã sai vặt chờ, lập tức chào đón, Mạnh Giác nói: “Ta đi một mình không cần xe ngựa.”

Mạnh Giác không muốn dùng xe, chậm rãi bước đi. Phố dài yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình. Đi đến một ngã rẽ trên đường, hắn dừng lại. Đi bên phải? Đi bên trái? Hay là đi về phía trước?

Khi Lưu Hạ vội vàng tiến cung, Lưu Tuân đã ở đó. Lưu Phát Lăng nhìn Lưu Hạ nói: “Đang chờ người. Người xem ai có khả năng thích hợp tiếp nhận vị trí thừa tướng?”

Lưu Hạ trong lòng cân nhắc, không biết vấn đề này hoàng thượng vừa hỏi Lưu Tuân, câu trả lời của Lưu Tuân như thế nào? Lưu Hạ trầm ngâm chưa trả lời ngay, lại thấy trong mắt Lưu Phát Lăng giống như hiện lên một ý cười, nghe được hắn nói với Lưu Tuân: “Người cũng suy nghĩ đi.”

Lưu Hạ trong lòng tự giễu chính mình, vội vàng chuyển tâm suy nghĩ, một lát sau nói: “Vị trí này, đều không phải là ai thích hợp làm, ai có thể làm, mà điểm mấu chốt là Hoắc Quang chịu chấp nhận người nào.”

Lưu Tuân nói: “Vương thúc nói vô cùng có lý. Hoắc Quang tuyệt đối sẽ không cho phép vị trí trọng yếu như vậy rơi vào tay người mà hoàng thượng tin cậy, nhưng xưa khác nay khác, hoàng thượng sớm không còn là hoàng thượng trước đó chưa tự mình chấp chính, nên tuyệt đối sẽ không để cho vị trí này rơi vào trong tay người như Điền Thiên Thu, cho nên chỉ có thể tuyển chọn một kẻ là cỏ đầu tường* trong phái trung gian.”

*Cỏ đầu tường là một câu thành ngữ của Trung Quốc, chỉ những kẻ thấy lợi thì theo, hoàn toàn giống với câu “Gió chiều nào che chiều nấy”, có điều tớ thấy ở đây dùng câu này thì hợp hơn.

Lưu Phát Lăng gật đầu: “Đây là trình tấu chọn người Hoắc Quang dâng lên.”

Thất Hỷ mang tấu chương đưa cho Lưu Hạ và Lưu Tuân truyền tay nhau đọc.

Hai người xem xong, đều cười lắc đầu: “Hoắc Quang quả là lão già biết thời biết thế.” Trên tấu chương đã liệt kê ra năm người đều là mấy ngọn cỏ đầu tường đạt cấp bậc vàng ròng.

Lưu Phát Lăng thở dài: “Hoắc Quang trí mưu, năng lực, quyết đoán đều vẹn toàn cả, khó nhất chính là ông ta thân ở địa vị cao, nhưng vẫn không quên quan tâm tới cuộc sống của dân chúng, thể nghiệm và quan sát dân khổ, trăm vài lần cắt giảm thuế má, giảm bớt hình phạt, cải cách làm ảnh hưởng tới gia tộc quyền thế, bởi vì chỉ lấy lợi ích của dân chúng bình thường làm trọng, cho nên người chịu thiệt chính là phần đông quan viên trên triều đình, vì thế gặp phải phản đối kịch liệt, nhưng lại được Hoắc Quang toàn lực hỗ trợ. Nếu không có ông ta hỗ trợ, trăm không có khả năng thành công. Nếu có thánh quân không chế, ông ta nhất định là rường cột nước nhà, báu vật của quốc gia, đáng tiếc trăm đang cơ khi tuổi còn quá nhỏ, không thể áp chế được ông ta, làm cho ông ta từng bước đi tới hôm nay.”

Lưu Phát Lăng dùng lời nói chân thành, thăm thía nói với Lưu Tuân và Lưu Hạ: “Quá mức tin cậy lương thần, sẽ khiến cho hắn có thể lực lớn mạnh, dã tâm bành trướng, còn nghi tâm quá nhiều, sẽ khiến cho lương thần trong lòng nguội lạnh, thậm chí khiến cho lương thần làm phản, cũng đều là những sai lầm, đều là do người không phải mình quân gây ra. Thêm nữa, có được tuần mã thông minh, trung thành, cũng đều phải nhờ kỹ cần dùng dây cương khiến cho nó nghe lời, dùng yên ngựa làm ình thoải mái, như vậy mới có thể bốn ba trên đường xa, rong ruổi ngàn dặm.”

Lưu Hạ và Lưu Tuân yên lặng trầm tư.

Lưu Phát Lăng phân phó: “Các người từng người viết tên người mình chọn rồi đưa cho trăm.”

Lưu Hạ và Lưu Tuân vội vàng cầm bút viết nhanh, rồi giao cho Thất Hỷ, Thất Hỷ trình lên hoàng thượng. Lưu Phát Lăng nhìn thoáng qua, cả hai người đều viết là “Dương Sướng”, hắn cầm thẻ trúc đưa cho Vu An, bàn tay Vu An dùng sức, thẻ trúc lập tức nát thành từng mảnh nhỏ.

Lưu Phát Lăng nói: “Đêm đã khuya, các người đều trở về đi! Trăm cũng cần nhanh chóng phải tể ngũ tạng miếu* của trăm.”

*Có bạn nào không hiểu không? Tức là đi ăn ấy mà.

Lưu Hạ và Lưu Tuân dập đầu cáo lui.

Phủ đệ của Lưu Tuân ở ngoài cung, do đó xuất cung hồi phủ. Bởi vì Lưu Hạ được Lưu Phát Lăng phá lệ cho hấn ở tại Chiêu Dương Điện, cách Tuyên Thất Điện không xa, cho nên hai người chỉ đi cùng đường một đoạn đường ngắn. Sau khi Lưu Tuân đi được một đoạn đường, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nên vội vàng quay trở lại tìm Lưu Phát Lăng. Lúc tới lại thấy hai người Lưu Phát Lăng và Lưu Hạ ngồi ở ngự hoa viên nói chuyện, mấy đĩa bạch ngọc trên bàn có bày mấy loại hoa quả đầu mùa. Thần thái của Lưu Phát Lăng không giống với vẻ bình tĩnh, đăm dục của hấn mọi khi, lúc này, Lưu Phát Lăng ngồi đối diện với Lưu Hạ, khuôn mặt mang một nụ cười cực kỳ ôn hòa.

Lưu Hạ cầm một quả hạnh lên ăn, không biết miệng vừa mới nói câu gì, Lưu Phát Lăng liền cầm quả hạnh khác trên bàn, ném vào Lưu Hạ, Lưu Hạ đưa tay bắt được, cắn một miếng lớn, cười rộ lên. Lưu Phát Lăng cũng là ý cười đầy mặt. Hai người nhìn qua như huynh đệ, bằng hữu thân thiết. Nghĩ đến lúc trước đó Lưu Hạ chưa tới, cảnh tượng hấn cùng Lưu Phát Lăng nói chuyện về Điền Thiên Thu. Lúc ấy, hấn thấp thỏm bất an, cẩn thận dè dặt, mà Lưu Phát Lăng từ đầu đến cuối mặt không chút đổi sắc, thậm chí gần như thờ ơ lạnh nhạt.

Lưu Tuân lẳng lặng đứng chờ một lát, nhưng không bước lên, mà xoay người ra khỏi cung.

Lưu Hạ hỏi: “Hoàng thượng không phải nói đói bụng sao? Tại sao lại không ăn chút nào?”

Ý cười của Lưu Phát Lăng càng đậm: “Vân Ca làm cơm chiều.”

“À –” Lưu Hạ kéo dài giọng, cười nói, “Hóa ra là sợ mỹ nhân không vui, nên phải chờ bụng để còn về nịnh mỹ nhân.”

”Biết là tốt rồi. Cho nên lời ít mà ý nhiều, thành thành thật thật nói cho trẫm. Trẫm giao việc cho người, người rốt cuộc đã làm những gì?”

“Thần tuân chỉ.” Lưu Hạ tuân lệnh một tiếng, nhất nhất tấu rõ mọi chuyện.

Lưu Phát Lăng vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng cười nói: “Người làm một vương gia dù sao cũng không uống, Ti Thiên Giám khẳng định đều sẽ nói giúp người.”

Lưu Hạ cười nói: “Lời hấn nói đều là nói thật, khối ở trong mộ kia đích thật là phong thủy bảo địa hiếm có, nhi tử của Điền lão đầu mời hấn đi xem phong thủy, ta chỉ nhờ hấn khi xem phong thủy, tiện thể nói thêm rằng hấn từng thấy được phong thủy bảo địa.”

Lưu Phát Lăng nói: “Người không có ham muốn tất là kẻ mạnh, mà có ham muốn tất có nhược điểm. Nhưng mà, trừ phi ở vị trí rất cao, nếu không không ai là không có ham muốn.”

Lưu Hạ cười hì hì hỏi: “Hoàng thượng ‘Muốn’ cái gì?”

Lưu Phát Lăng cười nhạt: “Vậy ham muốn của người là gì?”

Lưu Phát Lăng cùng Lưu Hạ nói chuyện xong, đã qua canh hai, lúc tới Tuyên Thất điện, câu nói đầu tiên chính là: “Trẫm rất đói bụng, nhanh đi đem đồ ăn Vân Ca làm tới đây.”

Vân Ca nghe vậy, cười nói: “Để ngự trù hâm nóng lại đi! Thời gian cũng không tốn là bao nhiêu.”

Lưu Phát Lăng ngồi vào bên cạnh Vân Ca, chỉ cười mà không nói gì. Vân Ca hỏi: “Chàng có thấy tốt hơn không?”

“Y thuật của Mạnh Giác hết sức bất phàm, khó chịu vẫn tích ở lồng ngực đều tan biến hết sạch. Nếu bệnh có thể trị được, chúng ta vẫn y theo kế hoạch trước kia, nhưng mà hiện tại ta có một chủ ý rất tốt.” Mặt mày Lưu Phát Lăng lúc này lo lắng phiền muộn tiêu tán đi rất nhiều, ngấm tràn đầy vui sướng.

Vân Ca cười gật gật đầu, giấu mặt vào bờ vai Lưu Phát Lăng, không cho hấn thấy vẻ mặt của nàng: “Chủ ý gì hay?”

“Lánh đời có ‘Ổ ẩn’ và ‘Giả chết*’, ta trước kia vẫn luôn muốn là ‘Ổ ẩn’, nhưng chung quy dài dòng phức tạp, hơn nữa vẫn không nghĩ được làm thế nào an trí tốt cho Tiểu Muội. Lần này bị bệnh là một thời cơ vô cùng tốt, không gì trở ngại để mượn bệnh ‘Giả chết’, Tiểu Muội cũng còn có nơi đi. Nếu nàng ấy muốn tự do, ta sẽ hạ một đạo thánh chỉ muốn nàng ấy phải ‘Bồi táng**’, nếu nàng ấy muốn tôn vinh, vậy nàng ấy có thể trở thành hoàng thái hậu hoặc thái hoàng thái hậu.”

*Nguyên văn là Ẩn độn và Tử độn.

**Chôn cùng.

Vân Ca chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lưu Phát Lăng cười nói: “Sau hai ngày nữa sẽ lệnh cho các thái y khác của thái y viện đều đến hội chẩn, để cho bọn họ nghiên cứu sứt đầu mẻ trán một phen, cũng làm cho bọn họ đều tự thấy chủ tử hoàn toàn tin tưởng bọn họ, cũng làm cho khắp thiên hạ đều không thể nghi ngờ.”

Đồ ăn được đưa tới, Vu An và Mạt Trà hầu hạ Lưu Phát Lăng, Vân Ca dùng bữa. Biết Lưu Phát Lăng thích ăn cá, cho nên Vân Ca trước hết gấp cá cho hắn. Lưu Phát Lăng ăn một miếng, khen: “Rất ngon.”

Vân Ca cũng gấp một miếng cá: “Ngon gì chứ? Cá tới kị là để nguội rồi mới hâm nóng lại, ăn thịt cá như là nhai gỗ ấy.”

Mạt Trà cười nói: “Chỉ cần cô nương làm, cho dù là mang một miếng gỗ thật, bỏ vào trong nước hầm một hồi, hoàng thượng cũng thấy ngon.”

Vân Ca chỉ vào Mạt Trà, nói với Vu An: “Vu An, đây là nha đầu mà người dạy dỗ sao? Còn không quản lý?”

Bởi vì hoàng thượng bệnh, tâm trạng Vu An vẫn rất nặng nề, hôm nay cuối cùng trong bóng đêm thấy được một tia sáng, tâm tình của hắn thoải mái hiếm thấy, cười nói: “Nô tài dạy dỗ quả thực là vô cùng tốt, đều là bị cô nương nuông chiều thành quen nên thành ra có được ”Đức hạnh” như ngày hôm nay, cô nương lại có hoàng thượng làm chỗ dựa, nô tài làm sao còn dám giáo huấn Mạt Trà?”

“Lăng ca ca?”

Lưu Phát Lăng nghiêm nghị hỏi: “Vu An nói không đúng chỗ nào? Muốn ta xử lý hắn, dù sao cũng phải có cái sai mới có thể xử lý chứ?”

“Hừ! Mọi người đều liên hợp nhau lại, khi dễ ta là người ngoài!” Vân Ca không thèm đáp lời bọn họ nữa, vui đầu ăn cơm. Vu An và Mạt Trà đều vụng trộm cười.

Lưu Phát Lăng ngắm Vân Ca đang có chút xấu hổ, nghĩ rằng cả đời này mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn Vân Ca làm, cho tới khi đầu bạc, chính là “Mong muốn” lớn nhất của hắn...

Đã nhiều ngày nay, cơ hồ toàn bộ quan viên đều không được ngủ ngon giấc, đầu tiên là thừa tướng Điền Thiên Thu lâm bệnh mà chết, mọi người phải vội vàng luôn cúi, vội vàng phúng viếng. Ngay sau đó, Ngự sử Đại phu Dương Sướng thăng chức làm Thừa tướng, bách quan lại vừa phải vội vàng chúc mừng, vội vàng nịnh bợ. Thở còn chưa thở xong một hơi, lại nghe thấy hoàng thượng nhiễm bệnh, nhân tài kiệt xuất thái y viện – Trương thái y bó tay không có biện pháp, bất đắc dĩ đành chỉ có thể triệu tập toàn bộ thái y hội chẩn.

Trương thái y y thuật như thế nào, tất cả mọi người trong lòng hiểu rõ, khiến cho ông ấy phải bó tay không biện pháp thì bệnh thế nào? Trong lòng mọi người đều “hồi hộp” phần nào, phập phồng lo sợ mà chờ đợi kết quả hội chẩn.

Phủ Đại Tư Mã, thư phòng.

Hai vị thái y tham dự hội chẩn đúng hẹn mà đến. Nhìn thấy Hoắc Thành Quân đang ngồi ở đó, sau khi bọn họ có hơi sững sốt một chút, vội vàng thỉnh an Hoắc Quang.

Bất luận là chức quan lớn tới bao nhiêu, nhưng đối với Thái y của Thái y viện đều phải tôn kính phần nào, bởi vì không ai có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Hoắc Quang vốn là người xử sự khoan dung, lúc này lại khách khí, lập tức mời hai vị Thái y ngồi.

Hai vị Thái y một chữ cũng không sót trình bày quá trình hội chẩn một cách rõ ràng cho Hoắc Quang. Hoắc Quang chỉ yên lặng lắng nghe, nhìn không ra trên mặt có phản ứng gì.

Hai vị Thái y thấy Hoắc Quang không lên tiếng, đứng lên cáo từ: “Hạ quan còn phải trở về lật xem điển tịch, tìm kiếm phương pháp chữa bệnh, không dám ở lâu, xin được cáo lui trước.”

Thái y đi rồi, Hoắc Quang nhìn chăm chú vào bên ngoài cửa sổ không nói lời nào, Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân cũng đều không dám hé răng. Cách cửa sổ không xa là một hồ nước nho nhỏ. Trên hồ có mấy con cò trắng, lúc thì bay lên, lúc thì đậu xuống, bên bờ, mấy cành liễu theo gió nhẹ bay. Hoàng oanh cất tiếng hót véo von, bởi vì tán cây dày đặc, chỉ nghe thấy tiếng hót, mà không thấy bóng dáng. Hoắc Quang dường như là ngấm cảnh ngấm tới nhập thần, gần nửa canh giờ cũng không nói được một lời, cũng chưa hề cử động. Hoắc Vũ và Hoắc Sơn liên tiếp nháy mắt với Hoắc Thành Quân, Hoắc Thành Quân lại làm như không thấy, cũng nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Hoắc Quang rốt cục cũng thu hồi tầm mắt, ánh mắt thản nhiên đảo qua trên mặt mấy người ngồi trong phòng:

“Thành Quân, cùng cha đi dạo bên ngoài một lát, ba đứa các con, mọi ngày thường làm gì, thì làm cái đó đi. Mấy đứa nếu dám không có sự cho phép của ta mà làm chuyện gì, ta tuyệt đối không nhân nhượng khoan dung.”

Hoắc Vũ sững sờ, lo lắng gọi: “Cha. . .”

Hoắc Quang trừng mắt nhìn hấn, hấn lập tức câm miệng, theo hai đệ đệ rời khỏi phòng. Hoắc Thành Quân khoát cánh tay Hoắc Quang, chậm rãi bước tới bên hồ. Gió từ hồ mát lạnh, thổi tan đi phần nhiều nóng bức giữa mùa hè.

Hoắc Quang cười nói: “Hồ này là hồ nước được đào sớm nhất trong khu nhà này.”

Thành Quân mỉm cười: “Con gái biết, tòa nhà này là nơi bá bá từng ở, thư phòng bây giờ cũng là nơi ở trước đây của bá bá, phòng ốc còn lại cũng là sau đó phụ thân mới từ từ cho xây dựng.” Hoắc Thành Quân nhìn đánh giá chung quanh một vòng, “Bá bá mười tám tuổi đã được phong hầu, sau đó lại được phong làm Đại Tư Mã, tòa nhà này cùng với thân phận bá bá thật sự không xứng.”

Hoắc Quang cười nói: “Mặt trời còn cần mượn vật dụng của mình để phát sáng hay sao? Nếu con được gặp bá bá, sẽ hiểu được, người muốn, chẳng qua chỉ là một cái ‘Nhà*’”. Mặc dù Hoắc Quang đang cười, nhưng trong mắt lại có cảm xúc khác. Cái chết của bá bá dù cho là sử sách ghi lại, hay là những tin đồn trong thành Trường An, đều có rất nhiều điểm đáng ngờ, những chuyện có liên quan tới bá bá cũng vẫn là cấm kỵ trong nhà, cho nên Hoắc Thành Quân không dám nhắc tới. Hai cha con đi dạo dọc theo bờ hồ một vòng, tùy tiện tìm một tảng đá khá là bằng phẳng, ngồi xuống nghỉ chân.

*Nguyên văn là từ gia, vừa chỉ nhà, vừa chỉ gia đình, ở đây Hoắc Quang chỉ muốn dùng nghĩa Gia đình.

Một đôi vịt trời đang tránh ở một góc phía sau tảng đá, co lại ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy hai cha con họ cũng không sợ hãi, ngược lại còn cho là có ăn, vòng quanh Hoắc Thành Quân mấy vòng, Hoắc Thành Quân cũng duỗi tay chơi đùa với chúng. Hoắc Quang nhìn Hoắc Thành Quân: “Thành Quân, con có muốn gả cho người nào không?”

Tay Hoắc Thành Quân đột nhiên cứng đờ, con vịt trời bơi tới gần, ngậm lấy tay nàng, tay Hoắc Thành Quân hơi tê, nàng đột nhiên vùng tay, dùng sức đánh vào con vịt trời, hai con vịt trời kêu lên vài tiếng “Cạc cạc” thảm thiết, nhanh chóng bơi đi mất.

“Con gái đã nói rằng sẽ nguyện ý tiến cung.”

Hoắc Quang thở dài: “Con đường này, không thể quay đầu lại, con thực sự muốn đi sao? Nếu con muốn gả cho người khác, cha sẽ cho chuẩn bị tốt của hồi môn cho con, cho con nở mày nở mặt mà xuất giá.”

Hoắc Thành Quân thản nhiên nói: “Con gái đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu chỉ gả ột người bình thường, thà rằng gả cho người đệ nhất thiên hạ.”

Hoắc Quang nói: “Chuyện này cũng nhiều lần bị trì hoãn, trước là do Tiểu Muội bị bệnh làm trì hoãn. Không ngờ rằng nha đầu kia do bệnh mà được phúc, một trận bệnh làm cho hoàng thượng động tâm. Hoàng thượng cùng hoàng hậu viên phòng chưa lâu, ta cũng không tiện để đưa con tiến cung ngay được, chỉ có thể chờ một thời gian. Bây giờ nghĩ lại, thật ra đó lại là một chuyện tốt.”

“Cha, hoàng thượng bệnh. . .”

“Không rõ, đây là quyền hạn của ông trời. Nếu hoàng thượng khỏi bệnh, kế hoạch như trước, nếu không thì... Hiện tại chỉ có thể thận trọng từng bước.”

Hoắc Thành Quân gật đầu.

Hoắc Quang đột nhiên hỏi: “Lưu Hạ và Lưu Tuân, con thấy người nào tốt hơn?”

Hoắc Thành Quân ngẩn ra một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời nói của phụ thân. Dù sao cũng là cô nương chưa lấy chồng, tuy không giống như nữ tử bình thường, nhưng vẫn có chút xấu hổ, nàng xoay người, cúi đầu nhìn mặt nước.

Hoắc Quang nói: “Lưu Hạ nhìn thì hoang đường, Lưu Tuân nhìn thì hào sảng, hai người này ta đều có điểm nhìn không thấu. Bất kể là chọn ai, đều có điểm có lợi và có hại.”

Lưu Tuân vì nàng mà giải câu đố, tặng cho nàng đèn lồng, đèn “Hằng Nga tới cung trăng” kia còn đang treo tại khuê phòng của nàng. Hắn dẫn nàng đi ăn bánh bao, bánh rau hẹ. Phố lớn ngõ nhỏ trong thành Trường An đều giống như nhà của hắn, hắn dẫn nàng tới ngõ hẻm nhỏ quẹo trái rẽ phải, rất nhiều chủ các cửa hàng đều cười chào hỏi hắn, tới một quán ăn nhỏ không đáng để mắt tới, ở đó có đồ ăn ngon mà nàng chưa bao giờ được thưởng thức, nàng lần đầu tiên phát hiện, hóa ra chính mình dường như chưa bao giờ thực sự trải qua cuộc sống ở thành Trường An. Nghệ nhân ca hát tạp kỹ, thấy hắn, sẽ cố ý gọi bọn họ lại, chỉ vì mình nàng mà biểu diễn một đoạn tiết mục, tới một xu cũng không thu. Đi trên đường, lưu manh, ác bá nơi phố chợ, vừa thấy hắn, trong nháy mắt đã bỏ chạy không còn bóng dáng. Khi hắn đưa nàng hồi phủ, nàng tay trái xách đèn lồng, tay phải cầm theo một túi lớn đồ ăn vặt cần bản không biết tên gọi là gì cùng với những món đồ chơi nhỏ, nàng giờ đây mới biết, hóa ra lớn tới nhường này, chính mình lại chưa bao giờ thực sự trải qua một ngày hội Thượng Nguyên.

Hoắc Thành Quân suy nghĩ thất thần.

Hoắc Quang nhìn mặt hồ, yên lặng suy tư, giống như tự nhủ nói: “Nếu nhìn người theo những gì đã trải qua, Lưu Tuân, người này e là ý chí kiên định, không dễ khống chế, Lưu Hạ lại là vương gia phú quý, không trải qua đau khổ gì cả, danh tiếng hoang đường, cả nước đều biết. . . Nhưng mà, chính thất của Lưu Hạ là con gái của Đại Hồng Lư trước kia, chính thất của Lưu Tuân lại là con gái của người mang tội.”

Đại Hồng Lư là chức nhất phẩm, một trong Cửu khanh*, hôn sự đó của Lưu Hạ lại do Tiên đế chỉ hôn, vương phi đã sinh một con trai, gia tộc Vương thị cũng không thiếu người đang làm quan trong triều. Muốn vượt qua chính thất của Lưu Hạ lập con gái mình làm hoàng hậu, e là thập phần khó khăn. Lưu Tuân thì lại không giống thế, trong triều không có ngoại thích, cho dù hắn có chút năng lực, cũng là một bàn tay vỗ không lên tiếng**.

*Cửu khanh là chín chức quan đầu triều, tùy theo triều đại, chức quan trong Cửu khanh có quy định khác nhau. Thời Tây Hán, Cửu khanh bao gồm: Thái Thường, Công Lộc Huân, Thái phó, Đình úy, Đại Hồng Lư, Tông chính, Đại tư nông, Thiếu phủ, Vệ úy.

**Đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc, giống nghĩa câu “Một cây làm chẳng nên non” của nước mình.

Hoắc Quang cười nói: “Hai người này đối với ta mà nói, đều có cái lợi và hại. Lưu Hạ, Lưu Tuân, con chọn lấy một người, dù sao cũng là cả đời của con, con lại là đứa con mà cha thương yêu nhất.”

Tuy rằng Hoắc Quang ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại có một quyết định khác. Đáp án ông ta kỳ vọng nghe được nhất là, Hoắc Thành Quân đối với hai người đó căn bản không có thiên về bên nào, nếu không cho dù nàng lựa chọn ai, ông ta đều chọn người còn lại. Hoắc Thành Quân như ở trong mộng mới tỉnh, sững sốt trong chốc lát, cẩn thận dè dặt, cân nhắc từng câu từng chữ, rồi đáp: “Họ của con là họ ‘Hoắc’, con tuyệt đối không muốn quỳ dưới nữ nhân khác, nếu quyết định nhập cung, con sẽ làm hoàng hậu. Ai có thể để cho con làm hoàng hậu, con chọn người đó.”

Hoắc Quang mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng không phải không có thất vọng, trong lời nói của Thành Quân đã lộ ra yêu ghét của nàng. Ông ta nhìn mặt hồ, chậm rãi nói: “Con phải nhớ kỹ, bắt đầu từ lúc con tiến cung, người đó là người như thế nào căn bản không quan trọng, tên của hắn chỉ có hai chữ: hoàng đế. Hắn không phải phụ quân của con, lại càng không phải là chỗ để con dựa vào, thậm chí còn có thể là kẻ địch của con, chỗ dựa của con chỉ có Hoắc thị cùng với đứa con tương lai của con.”

Hoắc Thành Quân yên lặng gật gật đầu.

Hoắc Quang thở dài một tiếng: “Những lời này không được nói ấy ca ca của con biết.”

“Con gái hiểu rồi.” Hoắc Thành Quân nhìn mặt hồ trước mặt. Bên bờ, rặng liễu thướt tha, bóng của chúng dưới mặt nước lay động, vậy rồi cuộc là gió động, cây động, mới làm cho bóng lay động, hay là gió động, nước động mới làm cho bóng lay động? Trong mắt nàng có bi thương, có hận ý, còn có mờ mịt. Hai cha con ngồi ở bên hồ một lúc lâu sau, Hoắc Quang nói còn có việc phải lo liệu, lệnh hạ nhân chuẩn bị ngựa xe ra khỏi phủ.

Hoắc Thành Quân quay về chỗ ở của mình. Mới vừa vào cửa, Tiểu Thanh đã thần thần bí bí tiến đến bên cạnh nàng, đưa cho nàng một tấm khăn lụa trắng: “Tiểu thư, nô tỳ vốn không dám nhận, nhưng hần nói tiểu thư nhất định sẽ xem, nô tỳ sợ làm lỡ mất việc của tiểu thư, cho nên đã nhận lấy. Nếu nô tỳ nhận là sai rồi, xin tiểu thư trách phạt, lần sau tuyệt đối không dám tái phạm.”

Hoắc Thành Quân mở khăn lụa ra, yên lặng đọc xong, nắm chặt chiếc khăn lại, nhìn chiếc đèn lồng bát giác treo trên song cửa sổ suy nghĩ xuất thần.

Nàng đứng ngây ngốc như vậy hồi lâu, rồi nói: “Thắp đèn lên.”

Tiểu Thanh trong lòng buồn bực, ban ngày ban mặt mà thắp đèn? Cũng biết vị tiểu thư này nhà mình, hành sự, nói năng đều khiến cho lão gia vui lòng, hiện giờ ngay cả đại thiếu gia gặp, cũng đều khách khách khí khí, nàng hiển nhiên không dám hỏi nhiều, vội vàng đi thắp đèn lên. Hoắc Thành Quân bỏ khăn lụa lên ngọn đèn đốt cháy, rồi lạnh nhạt phân phó: “Phân phó người chuẩn bị xe ngựa, buổi tối ta phải ra ngoài một chuyến.”

Tiểu Thanh vội đáp lời: “Vâng.”

.....

Ngoài sáng, đông đảo thái y vội vàng vàng, bận rộn vội vội vui đầu nghiên cứu điển tịch, tìm đọc bản ghi chép về các loại hung tý, vắt óc suy nghĩ về phương thức chữa bệnh. Trong tối, Mạnh Giác cứ cách năm ngày một lần lại tới châm cứu cho Lưu Phát Lăng, vừa phối thêm một chén thuốc phối hợp trị liệu. Vân Ca từng hỏi Mạnh Giác, Lưu Phát Lăng rốt cuộc là mắc bệnh gì. Mạnh Giác trả lời cực kỳ rõ ràng: “Không biết.”

Vân Ca bất mãn, Trương thái y đứng bên bèn giải thích: “Chỉ có bệnh có ghi lại trên điển tịch mới có tên, còn có rất nhiều chứng bệnh, trên điển tịch cũng không ghi lại. Chính vì không có tên, thế nên cũng không hề nhắc tới cách chữa trị.”

Từ khi Mạnh Giác bắt đầu chữa bệnh cho Lưu Phát Lăng, bệnh của Lưu Phát Lăng bắt đầu giảm bớt, đau tim, đau ngực cũng rất lâu rồi chưa có tái phát. Có sự thật ngay trước mắt, Vân Ca cũng có thể an tâm phần nào.

Khi Mạnh Giác cầm một cây ngân châm dài chừng một thước*, dưới nhon trên to, nếu nói là kim, không bằng nói là một cái thăm** dài, Vu An hoảng sợ:

“Mạnh đại nhân, ngài muốn làm gì?”

*Một thước khoảng 1/3m.

**Cái thăm: dùng khi rút quẻ đó.

Trương thái y vội ra hiệu chó có lên tiếng, đi đến bên cạnh Vu An thấp giọng nói: “Đây là kim xuyên xương, có hút được tới tủy trong xương, tương truyền rằng Hoàng Đế* đã từng sử dụng, ta cũng là lần đầu tiên thấy.”

*Chỉ Hiên Viên Hoàng Đế.

Mạnh Giác cầm một khối gỗ bấc* đưa cho Lưu Phát Lăng: “Hoàng thượng, e là sẽ rất đau. Vốn nên dùng một ít thuốc làm cho hoàng thượng mất đi cảm giác đau, nhưng đối với bệnh của hoàng thượng hiện giờ còn chưa chẩn đoán chính xác, không dám tùy ý dùng thuốc, cho nên chỉ có thể. . .”

*Gỗ bấc là loại gỗ cực mềm, cực nhẹ, vẫn dùng để làm nút chai, gỗ này dùng để Phát Lăng cắn vào nếu đau quá.

Lưu Phát Lăng nhận miếng gỗ bấc, thản nhiên nói: “Trẫm chịu đựng được.”

Trương thái y nói: “Nếu hoàng thượng đau, cứ kêu lên, kêu ra tiếng sẽ khiến cho dễ chịu một ít.”

Mạnh Giác dồn sức vào cổ tay, cầm cây kim đâm vào xương đùi Lưu Phát Lăng, sắc mặt Lưu Phát Lăng trong khoảnh khắc chuyển thành trắng, trên trán mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt có kích thước cỡ hạt đậu tương tủa ra, chảy ròng ròng rơi xuống, nhưng chỉ cắn chặt răng, một tiếng cũng không phát ra. Vu An mắt thấy cây ngân châm cắm sâu vào trong cơ thể Lưu Phát Lăng, chỉ cảm thấy ngay cả xương cốt chính mình cũng thấy ớn lạnh.

Lưu Phát Lăng nằm, Mạnh Giác đứng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú vào Lưu Phát Lăng, cây kim trong tay vẫn giữ tốc độ đều đặn, chậm rãi đâm sâu vào xương đùi. Vân Ca đang dán vào cửa sổ nhìn trộm, cũng cảm thấy như thân thể mình cũng phải chịu đựng như vậy, sắc mặt trắng bệch, nằng cần môi tới mức dần dần bặt máu.

Người ta đều miêu tả rằng đau đớn cực hạn chính là đau đớn thấu xương, nhưng đau như thế đến tột cùng là đau như thế nào? Nghe thấy tiếng hít thở dồn dập ngoài cửa sổ, màu đen như mực trong mắt Mạnh Giác lại càng đậm hơn, động tác tay càng lúc càng chậm, cầm cây ngân châm cực kỳ thông thả cắm sâu vào xương cốt, Lưu Phát Lăng vẫn không phát ra tiếng rên rỉ, chỉ có sắc mặt từ trắng chuyển thành xanh. Trương thái y nhìn thủ pháp thi châm của Mạnh Giác, trong mắt có hoang mang khó hiểu. Đã chạm được tới cốt tủy, Mạnh Giác không dám ở giữ lại lâu trong xương, nhanh chóng rút kim ra, Lưu Phát Lăng đã đau đến thần trí hoảng hốt, nhưng vẫn không phát ra tiếng nào.

Mạnh Giác cẩn thận bỏ cây kim vào hộp thủy tinh, ra hiệu bảo Vu An có thể bước lên. Vu An vội vàng đi tới bên hoàng thượng, y sam trên người Lưu Phát Lăng đã bị thấm ướt, Vu An vội lệnh cho Thất Hỉ giúp hoàng thượng thay quần áo, để phòng hoàng thượng bị cảm lạnh.

Mạnh Giác dập đầu cáo lui, Lưu Phát Lăng thì thào nói câu gì đó, hắn không nghe rõ. Vu An nói: “Mạnh đại nhân tiến lên nghe lời.”

Mạnh Giác vội tới quỳ trước giường Lưu Phát Lăng. Tiếng Lưu Phát Lăng nhỏ như muỗi kêu: “Đa tạ!”

Mạnh Giác nói: “Thần không dám nhận, là bổn phận của thần.”

Lưu Phát Lăng nhẹ nhếch khóe môi, dường như muốn cười, nhưng bây giờ không còn chút sức lực, sau một lúc lâu, mới nói tiếp: “Người. . . Ai người cũng không muốn giúp. Người muốn thứ gì, trầm nhất định sẽ cho người.”

Mạnh Giác ngáy người.

“Bảo tồn thực lực, mọi sự bên ngoài đều không quan tâm tới.” Lưu Phát Lăng nhắm hai mắt lại, nhẹ nâng ngón trỏ. Vu An lập tức làm tư thế mời: “Mạnh đại nhân, nô tài tiễn ngài một đoạn đường.”

Vu An đưa Mạnh Giác ra khỏi phòng, Mạnh Giác đưa cho Vu An một cái hộp gỗ đàn hương nhỏ: “Làm phiền công công.” Vu An mỉm cười tiếp nhận: “Là nô tài nên đa tạ đại nhân, nếu Vân cô nương không có hương tiết của đại nhân, không biết còn phải chịu bao nhiêu đau đớn.”

Hắn mở hộp ra kiểm tra rồi lại đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, “Không giống với mùi hương trước kia.”

Mạnh Giác cười nhạt nói: “Thuốc là tùy theo triệu chứng mỗi lần, ho khan của nàng so với trước kia đã đỡ hơn, dùng thuốc tự nhiên cũng khác.” Vu An gật đầu, cất kỹ chiếc hộp: “Nô tài còn phải trở về hầu hạ hoàng thượng, chỉ đưa tới chỗ này, đại nhân đi thông thả.”

Mạnh Giác hướng Vu An hành lễ từ biệt.

Mạnh Giác đi ra cửa điện, nhìn sang phía góc tường chỗ Vân Ca đang ngồi, thản nhiên nói: “Ta có lời muốn hỏi nàng.”, nói xong, bước chân cũng không ngừng lại, vẫn bước về phía trước.

Vân Ca ngơ ngác ngồi một lát, vội vọt người lên, đuổi theo hắn. Đi tới một chỗ vắng lặng, Mạnh Giác dừng bước: “Nàng nói với hoàng thượng ta muốn tiền chữa bệnh là gì?”

“Tay nắm quyền cao, quan chức được xếp trong Tam công Cửu khanh.” Trong giọng nói của Vân Ca tràn đầy sự trào phúng, “Nếu người không quan tâm tới thuế má của thiên hạ, nếu ta nói với hoàng thượng, người không thu tiền chữa bệnh, càng không hợp lý, nên nghĩ rằng thế này có lẽ là người muốn.”

Mạnh Giác mỉm cười: “Ta đây nên cảm ơn nàng, người còn chưa xuất giá, đã biết được phải mưu tính tiền đồ thay phu quân.”

Sắc mặt Vân Ca đột nhiên trắng bệch, bờ môi nàng có thêm vài vết máu lại càng làm cho dung nhan tăng thêm vẻ diễm lệ khác thường. Mạnh Giác cười tựa như gió xuân, xoay người rời đi.

Mạnh Giác chân trước vừa bước vào nhà, Lưu Hạ chân sau đã vội chạy vọt vào: “Lão tam, không phải là người đang chữa bệnh cho hoàng thượng đấy chứ?”

Mạnh Giác nửa nằm trên giường, lật thẻ tre: “Phải”

“Người sớm biết rồi, cũng không nói cho ta biết. . .” Lưu Hạ chỉ vào Mạnh Giác, tức giận nhưng lại không biết phát ra như thế nào, sau một lúc lâu, buông tay xuống, hỏi: “Bệnh của hoàng thượng rốt cuộc là như thế nào?”

Mạnh Giác lắc đầu: “Không biết.”

Lưu Hạ nhìn chăm chú vào hắn một lát, nhìn ra hắn nói đúng là nói thật: “Có thể trị được hay không thể trị được?”

Mạnh Giác nhìn thẻ tre trong tay nói: “Tìm ra nguyên nhân có thể trị được?”

“Không phải hung tý?”

Mạnh Giác không kiên nhẫn: “Nếu là hung tý, ta lại nói là không biết sao?”

Lưu Hạ lại nhìn Mạnh Giác một hồi lâu, chậm rãi nói: “Tiểu Giác, không cần bởi vì nguyện vọng nhị đệ từng nói cho người mà làm bất cứ chuyện gì, năm đó nhị đệ nói những lời này với người, vẫn còn dùng suy nghĩ của một người chưa trưởng thành, sau này đệ ấy suy nghĩ thấu đáo hơn nhất định sẽ thay đổi. Ta biết người sẽ không tin tưởng lời nói của ta. . .”

Lưu Hạ không đề cập tới Nguyệt Sinh thì không sao, nhưng nhắc tới Nguyệt Sinh, Mạnh Giác bỗng nhiên cầm thẻ tre trong tay ném vào Lưu Hạ: “Cút ngay đi!”

Lưu Hạ ung dung bắt được thẻ tre, là một quyển “Khởi cư chú”, ghi chép lại về cuộc sống hàng ngày và ẩm thực của Lưu Phát Lăng. Bên cạnh giường, trên bàn đều chất đống những quyển như vậy, cũng có không ít bản ghi chép của Mạnh Giác, Lưu Hạ cảm thấy áy náy.

Mạnh Giác nét mặt đã bình tĩnh, thản nhiên nói: “Hiện tại, cục diện trên triều là tai hoạ ngầm chồng chất, chỉ cần sơ ý một lần, cả ván cờ sẽ thua, người cần bận tâm lo nghĩ cho chính mình, đừng ở chỗ này của ta mà om sòm.” Nói xong, không thèm để ý tới Lưu Hạ.

Lưu Hạ đang suy nghĩ, còn muốn nói tiếp, lại nghe thấy tiếng Tam Nguyệt vào phòng, rồi bị nàng kéo ra bên ngoài. Tam Nguyệt vừa kéo hắn đi ra vườn hoa, vừa bất mãn nói:

“Sao Đại công tử không phân biệt trắng đen gì cả đã trách cứ người khác? Mấy ngày này, tam công tử chưa bao giờ thực sự được nghỉ ngơi, mỗi ngày đều ở trong phòng xem ‘Khởi cư chú’ của hoàng thượng. Hơn mười năm, bốn năm ngàn ngày làm việc và nghỉ ngơi, ẩm thực, sinh hoạt hàng ngày, bệnh lớn bệnh nhỏ, tam công tử đều nhất nhất xem qua, còn phải phối thuốc, đối với phương thuốc cho hoàng thượng còn phải cân nhắc, trăn trở hết lần này tới lần khác, e sợ rằng một khi không cẩn thận, dẫn phát tới bệnh của hoàng thượng biến chứng. Người xem... ” Tam Nguyệt chỉ chỉ bốn phía nhà ẩm trồng hoa, khắp nơi đều là từng sọt, từng sọt cây thuốc, còn có từng bồn, từng bồn trồng được thảo, được phân chia rõ từng loại, toàn bộ vườn hoa tràn ngập hương thơm nồng đậm của thảo dược.

“Người còn nói tam công tử không tận tâm? Hắn chỉ còn thiếu chút nữa là đã tiêu hao hết tâm huyết.”

Lưu Hạ im lặng.

Tam Nguyệt không buông tha, nói tiếp: “Tam công tử đối với Vân cô nương như thế nào, là thật hay là giả, người khẳng định hiểu rõ hơn so với chúng ta. Nếu như là thật lòng, người có nghĩ tới cảm nhận của tam công tử hay không? Cả ngày ăn không ngon, ngủ không yên, tiêu tốn hết bao nhiêu tâm huyết chính là để cứu ai? Tam công tử là người như thế nào, người còn không hiểu rõ tính tình của hắn sao?”

Lưu Hạ vội liên tục thở dài: “Cô nương tốt, là ta sai rồi, đều là sai lầm của ta. Mấy nha đầu các người, người nào người nấy tâm đều hướng về lão Tam, lúc ta bị hấn mắng, có khi nào thấy các người nói giúp cho ta.”

Tam Nguyệt dường như có chút không cam lòng, ngậm miệng lại.

Lưu Hạ lại nhìn chung quanh đánh giá vườn hoa một lượt, rồi đột nhiên xoay người, vội vàng bước tới hướng thư phòng. Tam Nguyệt gấp đến độ hét với theo hướng Lưu Hạ: “Đại công tử, tại sao người lại tới đó?”

Lưu Hạ quay đầu lại, phát tay ý bảo nàng đừng theo, vừa ôn hòa nói: “Ta đi đưa cho lão tam một lý do cứu người, để cho hấn cứu người dễ chịu hơn một chút.”

Tam Nguyệt nhìn thấy thần sắc Lưu Hạ, không dám làm càn thêm nữa, vội ngừng bước chân, cung kính nói: “Vâng, nô tỳ cáo lui.”

Mạnh Giác nghe được tiếng đẩy cửa, lại thấy Lưu Hạ, có vài phần mệt mỏi hỏi: “Người còn có chuyện gì?”

Lưu Hạ ngồi vào đối diện Mạnh Giác, thu lại nét mặt cười đùa mọi khi: “Ta muốn nói cho người biết một chuyện.”

Mạnh Giác vẫn nghiên cứu cây kim xuyên xương trong hộp thủy tinh, chỉ gật gật đầu.

“Không biết Nguyệt Sinh có kể cho người những chuyện hấn đã trải qua trước khi gặp người hay không?”

Cánh tay Mạnh Giác đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn không nói câu nào.

“Những năm cuối thời Tiên đế, bởi vì quan lại cai trị hỗn loạn, dân chúng lầm than, vô số lưu dân mất đi ruộng đất bắt buộc phải đi cướp đoạt kho lúa của quan phủ, quan phủ hạ lệnh bắt bớ truy sát những loạn dân ‘Tạo phản’ đó, Nguyệt Sinh cũng là một người trong số bọn họ. Vì mạng sống, phụ thân Nguyệt Sinh muốn dẫn đệ ấy chạy khỏi Hán triều. Đang trên đường chạy thoát thân, phụ thân bị quan binh giết, mà đệ ấy lại được một thiếu niên và một tiểu cô nương cứu, nữ hài tử cứu đệ ấy tên là Vân Ca. . .”

Mạnh Giác bỗng chốc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lưu Hạ.

“Tính cách của Nguyệt Sinh, người cũng biết, đệ ấy nguyện ý tự gánh trách nhiệm của huynh đệ kết nghĩa trên người mình, nhưng tuyệt đối không nguyện ý để cho huynh đệ vì mình mà lưng gánh trách nhiệm, cho nên, chuyện này cũng là do khi ta và Nguyệt Sinh uống say, từ những đoạn ngắn đệ ấy ngẫu nhiên nhắc tới xâu chuỗi lại mà thành, thậm chí ta căn bản không biết nữ hài tử cứu đệ ấy tên gọi là gì, mãi cho tới ngày đó... Mãi cho tới ngày đó ở trên núi Cam Tuyền, đệ ấy vì ta mà chết. Trước khi chết, đệ ấy nhìn ta đứt quãng mà phớt lờ một chuyện, ta nửa đoán nửa nghe, sơ lược hiểu được nữ hài tử cứu đệ ấy tên là Vân Ca, đệ ấy còn bảo ta phải chăm sóc giúp người thân của mình... Lúc ấy, đệ ấy có rất nhiều chuyện muốn dặn dò ta, nhưng lại không thể nói nên lời, ta khóc thê với trời, nhất định sẽ báo ân thay đệ ấy, nhất định sẽ thay đệ ấy chăm sóc tốt cho người thân duy nhất của đệ ấy, cũng chính là đệ.”

Nói tới đây, giọng nói của Lưu Hạ có chút khàn khàn, hấn bình tĩnh lại trong chớp lát, mới nói tiếp: “Sau đó đệ tìm đến ta, ta mới gặp được đệ đệ mà Nguyệt Sinh vẫn thường nhắc tới. Ta nghĩ, đời này kiếp này, bất luận là đệ đối đãi với ta như thế nào, ta đều nhất định sẽ coi đệ như là đệ ruột của mình. Để hoàn thành một tâm nguyện khác của Nguyệt Sinh, ta đã tốn rất nhiều công sức tìm kiếm hỏi thăm khắp nơi để tìm ra Vân Ca, nhưng vẫn không thể nào tìm ra được. Không nghĩ tới, cuối cùng toàn bộ công sức cũng không uống phí, đệ lại tới cầu thân một nữ tử cũng tên là Vân Ca, còn đuổi theo nàng từ Tây Vực tới Trường An. Lúc ấy mục đích ta tới Trường An không phải vì điều tra hành động của đệ, mà là vì muốn gặp nàng. Vừa thấy được nàng, không cần chứng cứ gì hết, ta đã biết Vân Ca này chính là ‘Vân Ca’ ta phải tìm kiếm. Nhưng còn người thiếu niên kia đâu? Căn cứ vào từng điểm mà Nguyệt Sinh đã miêu tả, thiếu niên đó có thể là mới vừa quen biết Vân Ca không lâu, ta tưởng đó là đệ, bởi vì căn cứ theo Nguyệt Sinh miêu tả, thời gian đệ ấy được cứu, dường như trùng với thời gian đệ quen với Vân Ca, địa điểm cũng phù hợp.”

Lưu Hạ nhìn Mạnh Giác, ánh mắt vô cùng phức tạp: “Đệ đối với chuyện của Vân Ca còn rõ hơn so với ta, nghe đến đó, đệ hẳn là đã biết được, thiếu niên cứu Nguyệt Sinh là ai. Gần đây ta mới suy nghĩ cẩn thận hiểu rõ được chuyện này, cũng mới hiểu được vì sao ngày đó Nguyệt Sinh ở trên núi Cam Tuyền nhìn lấy Lưu Phát Lăng, vẻ mặt lại phức tạp như vậy.”

Giọng nói của Mạnh Giác lạnh như băng: “Nếu như người đã quyết định giấu giếm, vì sao bây giờ lại muốn nói cho ta biết?”

Lưu Hạ thở dài một tiếng: “Đây là những lời cuối cùng trước khi chết Nguyệt Sinh nói với ta. Ta đã không thể làm bất cứ chuyện gì vì đệ ấy, đây là việc duy nhất ta có thể làm vì đệ ấy.” Hắn buông tay, cười khổ mà nói, “Đúng, ta có tư tâm, ta chỉ muốn làm cho lương tâm mình có thể an ổn phần nào, cho nên không muốn để đệ hoàn thành tâm nguyện của Nguyệt Sinh. Nhưng mà, hiện tại phát hiện, Nguyệt Sinh nợ Lưu Phát Lăng, chỉ có đệ có thể trả được thay đệ ấy.”

(Đoạn này là những lời từ đáy lòng của Lưu Hạ nên có chuyển một tẹo, để Lưu Hạ gọi Mạnh Giác là đệ, nhưng sau đoạn này thì trở lại như cũ, vì có thể nào thì cũng không tưởng tượng nổi hai người này xưng huynh gọi đệ sẽ ra làm sao)

Sắc mặt Mạnh Giác trở nên tái nhợt, Lưu Hạ làm cái vẻ mặt sợ hãi, đứng bật dậy, rồi trong chớp lát lại biến thành bộ dáng bại hoại của hắn từ trước tới nay, vừa vội vàng chạy ra bên ngoài vừa nói: “Ta phải đi rồi! Muốn đánh nhau thì đi tìm bọn Lục Nguyệt. Hôm nay không có thời gian phụng bồi.”

Mạnh Giác nhìn vào hộp thủy tinh ở trên bàn, trong mắt các loại cảm xúc đều có.

Ngoài phòng, ve sầu* trên cây liễu mạng mà kêu “Ve...ve...”

*Ve sầu tiếng Trung là tri liễu, tiếng kêu của nó là: Tri – liễu, từ tri còn có nghĩa là biết. Vụ này có thể là do từ đồng âm nha, tớ không biết tiếng Trung nên không rõ. Chỗ giải thích này phục vụ cho câu sau.

Biết? Biết! Đời người có một số việc, không biết mới là tốt.

“Ầm” Một tiếng vang lên thật lớn, cửa thư phòng đột nhiên bị người tới đá văng ra.

Mạnh Giác hiem khi tức giận, đột nhiên không khống chế được cảm xúc, đưa tay đập mạnh lên bàn, một chiếc nghiên mực bằng đá trên bàn nảy lên, trượt xuống vang lên một tiếng “Kít”. Mạnh Giác liền cầm nghiên mực ném ra ngoài, lúc này mới nhìn thấy người đến là Vân Ca, kinh hãi, vội vàng phi thân lên trước.

Vân Ca một cước đá văng cánh cửa ra, trong lòng đầy tức giận xông tới, căn bản không ngờ rằng Mạnh Giác lại lấy nghiên mực ném nàng, khi nhìn thấy rõ, trong đầu có chút lơ mơ, đúng lúc vội vàng xông tới căn bản không dừng tránh được, mà nghiên mực của Mạnh Giác chỉ còn cách một đoạn ngắn.

Mắt thấy nghiên mực sẽ đập lên đầu Vân Ca, Mạnh Giác cái khó ló cái khôn, thuận tay nhấc lên một bình dầu trẩu để trên giá vẫn dùng để đánh bóng đồ gỗ trong thư phòng, ném tới phía chân Vân Ca.

Cùng với một mùi hương gay mũi, Vân Ca hét lên “A” một tiếng chói tai, chân trượt xuống, ngã thật mạnh xuống nền nhà bằng thủy ma thạch* màu xanh.

*Thủy ma thạch hiện nay gọi là đá Granite.

Chỉ lệch có một chút, nghiên mực sượt qua đỉnh đầu nàng, bay qua sân, đập gãy một thân cây có kích thước bằng cổ tay người.

Cú ngã này cũng thực không nhẹ, tay chân Vân Ca đều đau, một nửa bên mặt cũng lập tức sưng húp lên. Trên người, trên tóc nàng đều là nhựa trẩu khô ngửi, dính dính nháp nháp, mùi hương xộc thẳng lên khiến cho đầu óc choáng váng.

Mạnh Giác vội vàng tới đỡ nàng lên, nàng ra sức đẩy tay hắn ra, muốn tự mình đứng lên, nhưng tay chân đều trơn trượt, vừa mới cong người đứng dậy, lại sượt ngã xuống.

Mạnh Giác thấy bộ dáng chật vật của nàng, vừa đau lòng, lại vừa buồn cười, vội nói: “Trước hết đừng nổi giận, ta không nghĩ tới đó là nàng. Ta đi bảo Tam Nguyệt chuẩn bị đồ dùng cho nàng rửa mặt, chờ chỉnh đốn gọn gàng rồi, ta sẽ ra tạ lỗi với nàng.” Nói xong, dùng sức kéo cánh tay Vân Ca, muốn kéo nàng đứng lên.

Vân Ca vừa gắng sức đánh vào tay hắn, vừa hét: “Ta không cần hảo tâm giả dối của người, chúng ta không cần hảo tâm giả dối của người...Chúng ta không cần...”, la hét, la hét, nước mắt đã ào ào rơi xuống.

Tay Mạnh Giác có chút cứng đờ, Vân Ca thừa cơ vùng ra khỏi hần, vừa cố gắng đứng lên, vừa khóc nói: “Ta mới tới Thạch Cừ Các tra trong bí tịch, trong sách nói thẳng rằng dùng kim xuyên xương phải đâm vào nhanh mà rút ra cũng nhanh, rút ra nhanh là vì bảo vệ cốt tủy lấy được, đâm vào nhanh là bởi vì đâm vào xương đau tới mức không người nào chịu đựng nổi, người lại cứ từ từ mà đâm vào...Người nói người là người hết lòng tuân thủ lời hứa, nhưng người...”

Vân Ca cố gắng nhiều lần, rốt cuộc cũng đứng lên được, trên mặt, trên tóc của nàng đều là dầu, nửa bên mặt lại sưng vù, thậm chí không thể tả, nhưng ánh mắt của nàng lại lộ ra quật cường khác thường: “Ta không cần hảo tâm giả dối của người, bất kể là y thuật của người cao siêu bao nhiêu, ta cũng sẽ không để cho người tiếp tục tới hành hạ chàng, về sau người không cần tới chữa bệnh cho Lăng ca ca nữa! Dù sao thì chàng sống, ta sống; chàng chết, ta chết. Ta nhất định sẽ ở cùng chàng, ta mới không sợ bất kỳ quái bệnh nào hết!”

Sau khi nói xong, nàng vừa lau nước mắt, vừa khập khiễng bước ra khỏi phòng.

Mạnh Giác muốn gọi nàng, miệng đã mở lớn, nhưng cổ họng khô khốc, không phát ra âm thanh nào.

37. Q.2 - Chương 19: Năng Chiều Chưa Tắt

Từ khi Lưu Phát Lăng tám tuổi đăng cơ, cho đến bây giờ, đã có bản ghi chép “Khởi cư chú” trong gần mười bốn năm. Thời gian không đến một tháng, Mạnh Giác đã xem qua toàn bộ những bản ghi chép này, hơn nữa còn cẩn thận làm một bản ghi chú.

Vừa lật giở bản ghi chép để so sánh đối chiếu giữa các năm, vừa suy nghĩ về toàn bộ bệnh trạng của Lưu Phát Lăng. Đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng lại, dường như có gì ngộ ra, nhanh chóng cầm bản ghi chép xem lại một lượt từ đầu tới cuối, rồi ném thẻ tre, vội vàng ra khỏi nhà.

Hơn hai canh giờ sau, hắn lại vội vàng trở về, phân phó Tam Nguyệt và Lục Nguyệt cùng ra khỏi thành với hần. Xe ngựa dọc đường chạy chậm, chạy thẳng ra khỏi thành Trường An. Đi tới một khu vực hoang vắng không có vết chân người dưới chân núi, Mạnh Giác lệnh dừng xe. Tam Nguyệt và Lục Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, không biết hắn muốn làm gì.

Mạnh Giác cười nói: “Cả hai đều theo ta đi lên trên núi.”

Mạnh Giác đã ở trong phòng buồn chán trong thời gian dài, khó có dịp đồng ý ra ngoài cho khuây khỏa, hai người đều cười đáp “Vâng”. Xung quanh chân núi này không có hộ gia đình nào, cây rừng sinh trưởng tươi tốt hơn các chỗ khác, cũng đầy dã thú. Trong núi, nguồn nước cũng dồi dào, khắp nơi đều có dòng suối, thác nước, hoặc lớn hoặc nhỏ, chảy qua chân núi còn hợp thành một hồ lớn. Hồ nước trong vắt tựa gương soi, vệt trời, nhạn hoang kéo đàn kéo lũ tới bơi lội trên mặt hồ, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy con hạc trắng, thiên nga nhẹ nhàng bay lượn.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp chốn, ngẫu nhiên có con cá nhảy khỏi mặt nước, toàn thân như bọc một lớp giáp bạc, vẩy đuôi duyên dáng một cái, rồi “Bùm” một tiếng lại rơi vào trong nước.

Cảnh tượng khiến cho Tam Nguyệt lúc thì hô to, lúc thì gọi nhỏ.

Mạnh Giác cười thưởng thức phong cảnh một lát, rồi dọc theo một dòng suối, leo lên trên núi. Những mỏm đá quái lạ lởm chởm, thậm chí vật đầy đặc, căn bản không có đường lên. Có điều cả ba người võ công đều rất tốt, cho nên cũng không cảm thấy là khó đi, Tam Nguyệt thậm chí còn cho rằng đi thể này so với đi đường núi bình thường thú vị hơn.

Trên núi có nhiều cây Bách, cây Du, rậm rạp xanh tốt, cành lá đan xen chắn đi toàn bộ ánh nắng gắt cuối hạ. Những bụi dây leo mọc đầy trên vách đá, theo gió nhẹ dong đưa. Trên một phiến đá bị khe suối nhỏ chảy qua bào mòn, có mọc một loại dây leo, lá xanh biếc ướt nước. Ở những chỗ không có nước, dây leo này có nở ra những bông hoa nhỏ màu tím, mặc dù không tính là đẹp, nhưng cũng vô cùng tươi mát động

lòng người. Tam Nguyệt mò tìm từ trong nước mây bông hoa màu tím, cười hỏi: “Công tử, loại cây leo này tên gọi là gì? Chưa từng nhìn thấy ở chỗ nào.”

Mạnh Giác cười nhìn vào vách đá, thản nhiên nói: “Hồ Mạn Đằng*.”

*Hay còn có tên là Câu Vần, xin thưa với các bạn, ở nước mình vẫn gọi là lá Ngón.

Tới khi lên tới đỉnh núi, Mạnh Giác đứng ở vách đá, nhìn xa xa bốn phía.

Dưới ánh mặt trời, một màu xanh ngát, chỉ thấy tràn trề sức sống, nhìn không thấy bất cứ sự âm u nào của tầng lá mục. Tam Nguyệt nhảy tới nhảy lui quanh mấy bụi cây xung quanh. Chỉ chốc lát sau, người đã chạy ra khá xa. Đột nhiên, nàng kêu sợ hãi một tiếng, sợ hãi tới mức khiến cho Lục Nguyệt nghĩ rằng nàng gặp rắn độc hay thú dữ, chạy nhanh qua xem, đã thấy Tam Nguyệt ngơ ngác nhìn phía trước mặt, thì thào nói: “Đẹp quá!”

Dưới tàng cây du cao lớn, một dải hoa đỏ tía trải dài bất tận, rực rỡ, diễm lệ giống như ráng chiều rơi xuống mặt đất. Đóa hoa lớn nhỏ không đồng nhất, lớn thì bằng một cái bát tô, nhỏ thì chỉ như chung rượu bình thường, nhưng hình dạng thì đều như một quả chuông, gió nhẹ lướt qua, mỗi một cái “chuông” đều rung nhẹ. Nhìn khắp phía, lại giống như tiên nữ khoác mây sáng ngũ sắc, uyển chuyển múa lượn. Khóm hoa bên cạnh tảng đá, đong đưa lúc chậm, lúc nhanh theo tốc độ dòng chảy của khe suối, tựa như một khúc nhạc đệm của thần âm nhạc tấu lên. Vì mấy đóa hoa, mà lại hét lên như thế? Lục Nguyệt thấy tức cười: “Đúng là đồ con gái.”

Tam Nguyệt hung tợn quay sang muốn đánh hấn: “Chẳng lẽ không đẹp hay sao? Công tử, người giúp ta phân xử cho công bằng.”

Mạnh Giác lẳng lặng đứng ở phía sau bọn họ, nhìn thắm hoa đỏ tía như ráng chiều trước mắt, thản nhiên cười nói: “Thập phần mỹ lệ. Mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta cũng trở về thôi.”

Vẫn như cũ, bọn họ dọc theo khe rãnh dòng suối đã bào mòn mà đi xuống, xuống núi so với lên núi nhanh hơn rất nhiều, không tốn bao nhiêu thời gian, bọn họ đã trở lại bờ hồ.

Đường trở về, trên xe ngựa, Mạnh Giác dựa vào đệm mềm, ngủ thật say. Lục Nguyệt thả chậm tốc độ ngựa, Tam Nguyệt nhỏ giọng nói với hấn: “Công tử lâu rồi cũng chưa có được ngủ an ổn. Sau này, chúng ta nên khuyên công tử ra ngoài đi dạo nhiều hơn.”

Một đêm không mộng寐.

Khi Mạnh Giác thức giấc, không giống như mọi ngày lập tức ngồi dậy ngay, mà chỉ nhìn sắc trời từ từ thay đổi phía ngoài cửa sổ. Mãi tới khi mặt trời đã cao quá ba con sào, Tam Nguyệt đã đến bên ngoài cửa vụng trộm nghe động tĩnh trong phòng vài lần, hấn mới trở dậy. Sau khi rửa mặt xong, hấn đi cầu kiến Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng có việc phải nán lại, vẫn còn đang ở tiền điện. Thắt Hỉ bảo hấn đi trước tới Tuyên Thất Điện chờ. Mặt trời vừa qua chính Ngọ, vốn là vô cùng nóng bức, nhưng ở trong Tuyên Thất Điện, hoa cỏ, dây leo, cây cối được bố trí nhìn rất thích thú, cành lá đan xen, đã chặn lại ánh mặt trời và không khí nóng bức ở bên ngoài, trong điện chỉ có từng đợt hương thơm theo gió hiu hiu thổi, khắp nơi râm mát. Vân Ca ngồi dưới mái hiên, cúi đầu, kết một sợi dây. Nàng kết một lát, rồi tháo ra, làm lại, rồi kết trong chốc lát, lại tháo ra, rồi làm lại, tay chân vụng về, nhưng không hề thấy nàng không kiên nhẫn. Đầu mày nhíu chặt lại, giống như có vô số sầu lo, trong mắt lại là tình cảm dịu dàng vô hạn, mang theo tình ý ngọt ngào. Mạnh Giác vào cửa điện, đứng ở một góc, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, nàng vẫn không hề nhận ra, cứ kết hết lần này tới lần khác.

Mặt Trà từ trong điện đi ra, nhìn thấy ánh mắt Mạnh Giác, trong lòng cả kinh, bị dọa tới mức muốn nói cũng không nói được nên lời. Ánh mắt Mạnh Giác từ trên người Vân Ca dời đi chỗ khác, cười chào hỏi Mặt Trà: “Thắt Hỉ công công bảo hạ quan tới đây chờ hoàng thượng.”

Mặt Trà thấy thường ngày Mạnh Giác luôn ôn nhu nhõ nhõ, liền thoải mái, cười nói: “Mạnh đại nhân, mời tới bên trong chính điện chờ đi!”

Vân Ca lại đứng lên, mặt lạnh lùng nói: “Mạnh đại nhân, nếu có công sự cần bắt tầu thì mời vào, nếu không có, mời rời đi.”

Mạnh Giác nói: “Ta có mấy câu quan trọng muốn nói với nàng.”

Chuyện liên quan tới quan viên, trong cung xưa nay tốt nhất là ít hỏi ít biết, Mạnh Giác gần đây ra vào Tuyên Thất Điện lại đều do Vân Ca tiếp đón, cũng không dùng tới người khác, cho nên Mạt Trà thấy thế, vội nhẹ lui gót xuống.

Vân Ca không bị Mạnh Giác làm lay động chút nào, lạnh nhạt đuổi hẳn: “Đi ra ngoài!”

Mạnh Giác bước nhanh tới bên cạnh nàng, Vân Ca vẻ mặt tức giận, cao giọng gọi người, muốn đuổi hẳn ra ngoài: “Phú Dụ!”

Mạnh Giác hạ giọng, nói rất nhanh: “Ta đã biết được hoàng thượng đang mắc bệnh gì, nội trong ba tháng, ta cam đoan làm cho bệnh của hắn khỏi hoàn toàn.”

Phú Dụ vội vàng vàng từ sau điện chạy ra, lại thấy Vân Ca vẻ mặt cổ quái ngơ ngác đứng đó, có kinh ngạc vui mừng, có cả không thể tin nổi, còn có bị thương cùng phần nộ.

“Cô nương?” Hắn thử gọi một tiếng. Vân Ca nhìn Phú Dụ, chỉ ra ngoài điện, Phú Dụ lập tức ra bên ngoài coi chừng. Vân Ca ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Lần trước ngươi đã đồng ý với ta, sẽ chữa bệnh cho hoàng thượng. Nhưng ngươi đã trị như thế nào? Lần này, vì sao ta lại phải tin tưởng ngươi?”

Mạnh Giác ngồi vào bên cạnh Vân Ca, nhìn tua kết trong tay nàng, thản nhiên cười nói: “Nàng đã từng xem qua thư tịch ghi chép về kim xuyên xương, nên đã biết rõ rằng cây kim này là công cụ tốt nhất chỉ dùng khi điều tra nghi vấn khó xử lý nhất khi có chứng bệnh hỗn tạp, là vì sử dụng nó quá mức nguy hiểm, cho nên dần dần thất truyền. Ta dùng nó, đều không phải là sử dụng tùy tiện. Huống chi ta lần trước đã đáp ứng nàng, sẽ chữa bệnh cho hoàng thượng, nhưng cũng không có thỏa thuận với nàng là ta trị cho hắn như thế nào, tại sao nói là ta không tuân thủ lời hứa?”

Mạnh Giác nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Vân Ca tức giận đến mức tay phát run, nhưng lại nghĩ đến bệnh của Lưu Phát Lăng, những lời muốn nói ra chỉ có thể nén lại: “Vậy lần này ngươi sẽ làm như thế nào để trị bệnh cho hoàng thượng?”

“Ta sẽ dùng biện pháp tốt nhất chữa bệnh cho hắn, có chút đau đớn là không cách nào tránh khỏi, nhưng ta sẽ nghĩ cách giảm bớt hết sức.”

Vân Ca có chút căng thẳng, chậm rãi hỏi: “Ngươi thật có thể chữa khỏi bệnh của hoàng thượng?”

Mạnh Giác nói với ngữ điệu vô cùng khẳng định: “Tuy rằng phải tốn chút công sức, hoàng thượng chỉ sợ cũng phải ném chút khổ sở, nhưng mà ta có thể trị khỏi cho hắn.”

Dày vò trong nhiều như ngày vậy, rốt cục cũng có thể thấy được hi vọng chắc chắn. Vân Ca trong mắt dâng đầy nước mắt, trong phút chốc vui mừng khôn xiết, làm cho nàng thiếu chút nữa nói “Cám ơn” với Mạnh Giác, nhưng lời nói vừa lên tới đầu lưỡi thì ngừng lại, hóa thành chua xót.

Mạnh Giác thản nhiên hỏi: “Điều kiện của ta vẫn như trước, nàng nguyện ý tuân theo ước hẹn chi trả tiền chữa bệnh sao?”

Vân Ca cứng đờ trong chốc lát, yên lặng gật đầu.

“Đây là nàng tự mình lựa chọn.” Mạnh Giác hình như có chút mệt, giọng nói có chút thâm trầm, “Ta sẽ tuân thủ lời hứa hôm nay, tận tâm chữa bệnh cho hắn, nàng cũng nhất định phải giữ lời.”

Vân Ca lại yên lặng gật gật đầu, cầm trong tay hơn một nửa dây đồng tâm kết mới vừa kết, giơ ra trước mặt Mạnh Giác, gỡ từng sợi, từng sợi ra.

Mạnh Giác không nói thêm tiếng nào, trong mắt chỉ còn bóng tối bao phủ. Giữa hai người toát lên một sự trầm mặc khiến cho người ta muốn ngạt thở.

Phú Dụ thò đầu vào, nhỏ giọng nói: “Cô nương, hoàng thượng đã trở lại.”

Vân Ca đi đến cửa đại điện, gõ lên đầu Phú Dụ một cái: “Trở về thì trở về chứ! Người làm sao mà phải lén lút như vậy?”

Phú Dụ đưa mắt nhìn Mạnh Giác, gãi đầu, cười “Ha ha” hai tiếng, không nói thêm tiếng nào. Mạnh Giác có chút kinh ngạc, thái giám này chủ nhân trong lòng không phải hoàng thượng, mà là Vân Ca. Sau khi bước vào chính điện, Mạnh Giác tấu lên Lưu Phát Lăng: “Thần đã biết được hoàng thượng mắc bệnh gì, cũng đã tìm ra được biện pháp trị tận gốc.”

Nghe được tin tức đó, cho dù Lưu Phát Lăng trước giờ luôn lãnh đạm, nhưng khi nhìn sang Vân Ca, trong mắt cũng có vui sướng khó nén xuống được. Hắn hỏi Mạnh Giác: “Bệnh của trẫm không phải là chứng hung tý chưa từng gặp qua sao? Nên trị như thế nào? Đại khái cần bao lâu có thể trị hết?”

Mạnh Giác thỉnh cầu nói: “Thần muốn bẩm tấu vài chuyện với một mình hoàng thượng.”

Vân Ca nhú mày, trừng mắt nhìn Mạnh Giác, dưới nụ cười của Mạnh Giác, có một sự kiên trì và chân thật đáng tin.

Lưu Phát Lăng gật đầu, chuẩn yêu cầu của hắn.

Vân Ca đợi ở ngoài điện suốt mấy canh giờ, đứng lâu tới mức chân đều đã tê rần, mỗi nhử, mới nghe thấy Lưu Phát Lăng gọi người đi vào, nàng chạy mấy bước vọt vào đại điện.

Lưu Phát Lăng vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt như trước, Mạnh Giác cũng vẫn ôn hòa, thanh nhã như trước, nhìn giống hệt như trước đây, nhưng Vân Ca cảm thấy giữa bọn họ dường như đột nhiên có một loại thấu hiểu và tín nhiệm trước kia chưa từng có, là một loại chỉ có giữa nam nhân với nhau, cho dù là nàng có thân thiết với Lưu Phát Lăng bao nhiêu, nàng cũng không thể cùng chia sẻ.

Nội tâm Vân Ca, bao nhiêu điểm thấp thỏm không yên đều được buông xuống, chỉ có một loại cảm xúc khác thường lưu động, không thể nói rõ ràng là vui mừng, hay là đau xót, nhưng duy nhất khẳng định được chính là, lần này Mạnh Giác nhất định sẽ đem hết toàn lực chữa khỏi bệnh cho Lưu Phát Lăng.

Bởi vì biết bệnh có thể trị được, tâm tình mọi người đều thoải mái hơn so với những ngày trước, nói chuyện cũng tùy ý hơn rất nhiều. Mạnh Giác phân phó Vu An và Vân Ca: “Bệnh của hoàng thượng không phải hung tý, nhưng cũng tính là hung tý, một trong những bệnh chứng là huyết mạch không thông, làm cho ngực đau. Ăn uống thanh đạm, sẽ có thể giúp khí huyết thông suốt. Trong lúc trị liệu, cần phải kiêng một số loại thức ăn. Toàn bộ thức ăn mặn cũng không thể ăn. Nhưng mỗi ngày có thể ăn nhiều một số loại thực vật họ đậu.”

Vu An vội đáp lời: “Vâng.”

Mạnh Giác lại nói: “Bởi vì hoàng thượng không muốn để cho thái y biết bệnh tình, cho nên bề ngoài, đồ ăn thức uống vẫn y theo phương thuốc mà Trương thái y kê trước đó mà thực hiện, kiêng thịt lợn, thịt dê, không kiêng cá, thịt gà.”

Vân Ca nói: “Thái y viện kia đúng là một đám lang băm, lúc mới đầu còn nghị luận bệnh tình như ong vỡ tổ, sợ người khác tranh công, sau lại thấy bệnh của hoàng thượng mãi không thể chữa khỏi, người nào người nấy đều nhát gan, e sợ rằng ngày sau sẽ rơi đầu, đều bắt đầu đùn đẩy cho nhau, thậm chí có người giả vờ bệnh, muốn tránh chần bệnh cho hoàng thượng. Hiện tại hoàng thượng còn để lại hai ba thái y tới xem bệnh, nhưng mà chẳng ai để tâm, cũng chỉ có một mình Trương thái y, người khác đều một chút mạo hiểm cũng không có can đảm, Trương thái y nói cái gì, thì là cái đó. Ý của người kỳ thật cũng chính là để cho Trương thái y ở ngoài sáng chữa bệnh cho hoàng thượng, người ở chỗ tối mà trị, cho nên ta vẫn như trước đây cần nấu cá, hoặc hầm gà cho hoàng thượng, nhằm che tai mắt của người khác.”

Mạnh Giác gật đầu: “Đúng, bề ngoài hết thấy đều dựa theo căn dặn của Trương thái y.”

Vân Ca hỏi: “Người dự tính trị bệnh như thế nào?”

Mạnh Giác hỏi Vu An: “Hạ quan lúc đầu có kính nhờ tổng quản chuẩn bị mấy thứ, đã chuẩn bị xong chưa?”

Vu An nói: “Được rồi.” đoạn xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, đã bê một chiếc hộp gỗ bước vào, giao cho Mạnh Giác. Mạnh Giác mời Lưu Phát Lăng cởi bỏ áo khoác ngoài, nằm xuống, cười nói: “Nếu hoàng thượng không muốn nhìn, nhắm mắt lại, không suy nghĩ tới là được rồi.”

Lưu Phát Lăng cười nói: “Khó được có cơ hội trông thấy mấy thứ chưa từng thấy qua, nhắm mắt lại, không khỏi đáng tiếc.”

Vân Ca nghe thấy lời bọn họ nói không khỏi hứng thú, bước đến bên cạnh Mạnh Giác: “Lần trước là một cây kim kích cỡ mũi dùi, lần này là cái gì?”

Mạnh Giác đặt chiếc hộp ở trước mặt nàng, ý bảo chính nàng tự mở ra xem. Vân Ca mở nắp ra, quá mức ngạc nhiên, kêu lên một tiếng sợ hãi, nắp hộp rơi xuống đất, nhịn không được vội lui về phía sau vài bước.

Mạnh Giác và Lưu Phát Lăng đều cười rộ lên.

Bên trong hộp chứa đầy những con sâu màu nâu xám. Mấy con sâu này không giống như sâu bình thường, sâu bình thường trườn bò để chuyển động, mà sâu này vừa thấy người mở hộp ra, lập tức dựng đứng thân thể lên, đầu chúng trên không trung đơ ra rất nhanh khắp mọi nơi, một bộ dáng đối không thể chịu đựng nổi nữa rồi, bộ dạng muốn tìm người mà cắn ngay lập tức, người nhìn thấy liền thấy trong lòng có gió lạnh vù vù thổi qua.

Vân Ca có chút tức giận: “Mọi người đều biết bên trong là sâu, còn cố ý để cho người ta mở ra. Sâu này...sâu này không phải dùng để ăn chứ?”, ánh mắt nàng có chút đồng cảm nhìn về phía Lưu Phát Lăng.

Mạnh Giác nói: “Không phải hoàng thượng ăn sâu, là sâu ”ăn” hoàng thượng.”

Hắn bảo Vu An giúp hoàng thượng vén tay áo lên, tháo tất ra, để tay và chân cùng lộ ra. Mạnh Giác dùng kẹp trúc kẹp từng con sâu một, thả xuống ngón tay, ngón chân Lưu Phát Lăng. Mấy con sâu đó vừa thấy cơ thể người, đầu lập tức bầu sát vào, thân thể bắt đầu từ từ phình lên, màu sắc cũng bắt đầu thay đổi, từ nâu xám, dần dần biến thành đỏ như máu.

Vân Ca nhìn thấy liên tục nhíu mày: “Chúng nó đang hút máu! Đau không?”.

Lưu Phát Lăng cười lắc đầu: “Không đau.”

Mạnh Giác nói: “Thứ này được gọi là đĩa, hay còn gọi là mã hoàng, sinh trưởng ở nơi âm u, ẩm ướt, lấy hút máu để sống, khi hút máu đồng thời nó cũng tiết ra một thành phần gây mất cảm giác, làm cho người ta không có cảm giác đau đớn, nếu để nó tiến vào trong cơ thể, có thể gây chết người.”

Vân Ca vội nói: “Vu An, người nhìn kỹ vào.”

Vu An cười đáp: “Vâng”.

Thời gian nói chuyện, mỗi con đĩa trên tay Lưu Phát Lăng đều biến thành mọt ú, từ nhỏ xíu ban đầu trở thành bốn năm con to đại, Vân Ca nhìn mà lú lũi không nói nên lời.

“Mấy con đĩa đó vô cùng tham lam, một lần hút máu, tối đa có thể khiến cho thân thể lớn gấp mười lần.” Mạnh Giác dùng cái kẹp trúc đã ngâm trong rượu, rồi gấp từng con đĩa, ném vào cái hộp rỗng, lại gấp một đám đĩa nâu xám khác thả lên ngón tay, ngón chân Lưu Phát Lăng.

Vân Ca hỏi: “Vì sao lại muốn cho chúng nó hút máu hoàng thượng?”

Mạnh Giác giống như bận bịu làm cho xong việc, cố ý không trả lời ngay, sau một lát mới nói: “Mười ngón tay nối liền với tim, mạch máu từ tay tương thông với tâm mạch, thông qua đĩa hút máu, có thể giúp hoàng thượng rửa sạch tâm mạch, làm cho huyết mạch thông. Chân cũng có những đường mạch máu thông với ngũ tạng, thông qua kích thích mạch máu trên chân, đối với ngũ tạng cũng đều có lợi.”

Vân Ca chỗ hiểu chỗ không gật đầu, loại phương pháp chữa bệnh này, nàng chưa từng nghe thấy bao giờ, may mà Mạnh Giác có thể nghĩ ra được.

“Chẳng lẽ về sau mỗi ngày đều phải bị đĩa hút máu sao?”

Mạnh Giác nói: “Mỗi ngày sớm tối cần một lần, càng nhanh loại bỏ hết máu cũ, lại càng nhanh sinh ra máu mới, hiệu quả sẽ càng tốt.”

Vân Ca có chút lo lắng: “Cứ như thế này, lại còn phải kiêng thức ăn mặn, thân thể chịu được sao?”

Lưu Phát Lăng vội trấn an Vân Ca: “Người sinh bệnh, thân thể vốn sẽ trở nên yếu ớt, chỉ cần bệnh có khỏi được, ngày sau từ từ bồi dưỡng là được mà.”

Mạnh Giác nói: “Ta có kê một thang thuốc bổ khí ích huyết. Sau mười lần, theo hiệu quả trị liệu sẽ quyết định sau. Ta cũng sẽ chọn lựa một ít gà chân đen, dùng được liệu đặc thù nuôi nấng, khi cần thiết, có thể đem gà chân đen đó hầm ăn. Đến lúc đó phải phiền Vu tổng quản nghĩ biện pháp lạng lẽ mang gà chân đen này vào cung, Vân Ca nằng tự mình nấu, không được nhờ tới người khác.”

Vu An và Vân Ca đều gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

Biện pháp điều trị của Mạnh Giác tuy rằng kinh khiếp, nhưng mà thực sự có hiệu quả, chỉ sau mấy tháng, không cần dựa vào châm cứu, Lưu Phát Lăng ngực khó chịu, tâm thống đã dịu đi, tuy rằng còn có lúc phát tác, nhưng tần suất cùng với mức độ đau đớn đều giảm đi rất nhiều so với lúc trước.

Bệnh đã chuyển biến tốt đẹp, đã không thể gạt được Trương thái y, nhưng ông ấy hoàn toàn không thể hiểu được, bệnh này làm thế nào mà chuyển biến tốt đẹp, trong ngạc nhiên không chắc, không thể xác định là đó là do mình tưởng thế hay là sự thật. Nhưng do Lưu Phát Lăng có ám chỉ, Trương thái y vẫn trước mặt mọi người nói rằng, bệnh tình vô cùng hung hiểm.

Vân Ca hỏi Mạnh Giác, bệnh của Lưu Phát Lăng còn bao lâu nữa là có thể khỏi hoàn toàn.

Mạnh Giác nói, nội trong ba tháng có thể khỏi thông tâm mạch, chữa khỏi tâm thống, nhưng đây chẳng qua chỉ là giữ lại được tính mạng tạm thời. Bởi vì bệnh này tồn tại đã lâu, nếu muốn thân thể khôi phục như người bình thường, cần điều dưỡng lâu dài, hai năm, ba năm, thậm chí cũng có thể lâu hơn. Bệnh dần dần chuyển biến tốt đẹp, thời gian có hạn, kế hoạch của Lưu Phát Lăng cần được thực hiện nhanh hơn, hi vọng chỉ trong hai ba tháng có thể bố trí hoàn hảo tất cả mọi thứ.

Hắn đối với Lưu Hạ và Lưu Tuân càng ngày càng hà khắc, nghiêm khắc, khiến cho hai người này ngay cả thời gian uống chén trà cũng đều không có. Quan viên trên triều đình mất thấy bệnh tình hoàng thượng càng ngày càng nghiêm trọng, bình thường lâm triều cũng khó duy trì được, còn nghĩ tới hoàng thượng không có con nối dõi, người người trong lòng bất an, ánh mắt đều mở lớn hướng về phía Lưu Hạ và Lưu Tuân.

Trước phủ Lưu Tuân, không ngừng có người cầu kiến, hắn đơn giản đóng cửa lớn lại, ngay cả người trông cửa cũng không cần, mặc cho người tới đều bị sập cửa vào mặt.

Lưu Hạ vẫn như trước là một bộ dáng ôm hoa vờn bướm, gặp ai cũng đều hi hi ha ha, những quan viên đó thường thường cùng Lưu Hạ gọi huynh xưng đệ nói chuyện tới nửa ngày, nói xong trong lòng hưng phấn bình bình, nhưng chờ Lưu Hạ đi rồi, một hồi ngẫm ra, hóa ra vừa rồi một câu trọng điểm cũng không có.

Tất cả mọi người âm thầm cân nhắc thái độ của Hoắc Quang, nhưng chỉ nhìn ra ông ta đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm. Hoắc Quang đóng cửa ở nhà, ít nói kiêu lời, chỉ mỗi ngày tiến cung thương nghị chính sự với hoàng thượng, đem chuyện lớn chuyện nhỏ đều nhất nhất bẩm tấu, phàm là chuyện hoàng thượng giao phó, ủy thác, đều xử lý rất có tình có lý. Con cháu Hoắc thị dưới sự quản lý chặt chẽ của ông ta, cũng đều chỉ làm đúng theo chức trách, nhiệm vụ của mình, không để ý tới mọi sự tình khác. Rất nhiều quan viên muốn thăm dò thái độ của Hoắc Quang, nhưng nói gần nói xa, gợi mở, khích tướng, đều không dùng được. Hoắc Quang giống như một miệng giếng sâu không thấy đáy, dù cho có mang tảng đá lớn tới bao nhiêu mà thả xuống, cũng không thấy được bọt nước.

Bệnh tình của Lưu Phát Lăng từ từ chuyển biến xấu, không chỉ có ảnh hưởng tới quan hệ giữa phân đông quan viên, mà giữa ba người Lưu Hạ, Lưu Tuân, Mạnh Giác, cũng nổi lên biến đổi.

Lưu Hạ và Lưu Tuân, trong lúc hữu ý và vô ý, dần dần trở nên bất hòa.

Trước kia, hai người thường thường cùng nhau bàn bạc làm như thế nào để xử lý tốt nhất chuyện hoàng thượng phân phó, trợ giúp lẫn nhau, phối hợp lẫn nhau. Anh có thể nghĩ không ra điểm đó, tôi bổ sung, tôi có chút sơ suất, anh chỉ ra. Đồng tâm hợp lực, đấu với Hoắc Quang, đấu với tham quan, đấu với quyền quý, hai người càng đấu càng hưng phấn*! Xử lý xong chính sự, Lưu Tuân còn thường dẫn Lưu Hạ, mặc thường phục, đi tìm tội khám phá bí mật trong thành Trường An, một người từng là du hiệp trong thành Trường An, đủ mọi hạng người** ở đây đều biết, đối nhân xử thế thì hào sảng phóng khoáng, lại nghĩa khí. Một

người mặc dù từ nhỏ đã tôn quý vô cùng, lại không theo khuôn phép, vui tính dễ gần, không câu nệ tiểu tiết, vẫn hướng tới cuộc sống giang hồ. Hai người có rất nhiều điểm không bàn mà hợp ý, ở chung đều vô cùng vui sướng.

*Nguyên văn là Bất diệt tại hồ nghĩa là còn gì vui hơn. Đây là một câu trích trong Luận ngữ của Khổng Tử.

**Nguyên văn là tam giáo cửu lưu.

Nhưng hiện tại, hai người nếu có ngẫu nhiên ở cùng một chỗ, nói đều là những chuyện không chút nào liên quan tới chính sự, cũng không ra ngoài du ngoạn nữa.

Sau lần nói chuyện ở thư phòng, Lưu Hạ lại tìm Mạnh Giác hỏi qua vài lần về bệnh tình của hoàng thượng: “Bệnh của hoàng thượng thật sự nặng đến không thể trị được sao?”

Mạnh Giác cũng không trả lời trực tiếp ngay, Lưu Hạ cũng không hỏi thêm nữa, vẻ mặt lại thành y như trước, cười gọi “Lão Tam”, “Tiểu Giác”, nhưng dần dần điều Tứ Nguyệt và sư huynh muội đi chỗ khác, toàn bộ người hầu hạ bên người Lưu Hạ đều đổi thành người cũ của phủ Xương Ấp Vương.

Ngược lại, Lưu Tuân đối với Mạnh Giác vẫn như trước kia, thường thường sẽ bảo Hứa Bình Quân xuống bếp, làm một số món ăn thường ngày, mời Mạnh Giác qua phủ uống rượu, ăn cơm. Mạnh Giác có thời gian sẽ đi, không có thời gian sẽ chối từ, Lưu Tuân cũng không quá để ý, ngược lại Hứa Bình Quân lâu ngày không gặp Mạnh Giác, sẽ cố ý làm vài thứ, đưa đến phủ thượng của Mạnh Giác, hỏi thăm Tam Nguyệt mấy câu, Mạnh Giác ngày gần đây khỏe không, còn có khi than phiền mấy câu, rằng gần đây không thấy mặt hần, Hồ nhi cũng không nhận ra hần. Chỉ có điều, trước kia nếu Lưu Tuân tại triều đường, gặp phải chuyện gì khó giải quyết, nhất là vấn đề có liên quan tới Hoắc Quang, sẽ thường tham khảo ý kiến của Mạnh Giác, hiện tại lại không hề đề cập tới, giống như đối với toàn bộ mọi sự đều thành thạo. Mạnh Giác đối với những chuyện hỗn loạn ào ào tới đó dường như không hề có cảm giác, đối với người nào cũng đều như cũ, ngoại trừ giúp Lưu Phát Lăng chữa bệnh, đều ở trong phủ trồng cây trồng hoa, lật giở thi thư, hoặc là đi dạo quanh mấy khu chợ trong thành Trường An, nhưng lại không thấy hần mua thứ gì cả, chỉ là tùy ý đi tới, ngẫu nhiên hỏi thăm giá cả.

Trong thành Trường An, mây đen dày đặc, mà cuộc sống của Mạnh Giác lại trôi qua vô cùng nhàn nhã, yên bình. Thời gian như nước chảy, không dấu vết mà trôi qua. Mùa hạ bắt tri bắt giác rời đi, mùa thu tới khoác lên thiên địa một dung mạo mới.

Một ngày, Mạnh Giác bắt mạch cho Lưu Phát Lăng xong, mỉm cười nói với Lưu Phát Lăng: “Chúc mừng hoàng thượng, bệnh của hoàng thượng đã tốt lên nhiều rồi, sau này chỉ cần chú ý tới ẩm thực, vận động vừa phải, dốc lòng điều trị là sẽ hết hần.”

Trong nháy mắt, Vân Ca cảm thấy không thể tin được. Tốt lên nhiều rồi? Thật sự tốt lên nhiều rồi!

Từ đầu hạ biết Lăng ca ca nhiễm bệnh đến bây giờ, thời gian này đã trôi qua như thể chịu bao tra tấn, nỗi sợ hãi, tuyệt vọng, không lời nào có thể tả hết được, toàn bộ ác mộng cũng trở thành quá khứ sao?

Vu An cũng sững sờ, hỏi: “Bệnh của hoàng thượng thực là đã khỏi hết rồi?”

Mạnh Giác mời Vu An truyền Trương thái y tiến vào.

Trương thái y bắt mạch cho hoàng thượng, xem kỹ lưỡi, rồi dùng kim châm thử, sắc mặt vui mừng càng ngày càng hiện rõ, cuối cùng không thể tin được, vừa cười vừa dập đầu trước Lưu Phát Lăng: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!”

Tảng đá lớn trong lòng Lưu Phát Lăng rốt cục cũng hoàn toàn rơi xuống, hần nhìn về phía Vân Ca, trong mắt có kích động, vui sướng, mong mỏi, trong con ngươi đen thẫm tựa như có ngân hà sáng lạn.

Vân Ca ý cười đầy mặt, nhưng ánh mắt lại ngơ ngác, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Lưu Phát Lăng lần đầu tiên để lộ ra cảm xúc trước mặt người khác, ánh mắt mang thương yêu, tiếng nói khàn khàn: “Mấy ngày này đã để nàng chịu khổ rồi.”

Vân Ca chỉ bình tĩnh nhìn hần, không nói nên lời.

Mạnh Giác thản nhiên nhìn lướt sang Vân Ca một cái, rồi buông mắt ngồi ngay ngắn.

Vu An thấy khoe mắt ướt ướt, vội vàng lau đi, cười đưa một chiếc khăn lụa cho Vân Ca: “Tuy rằng đây là hỉ lệ, nhưng nô tài vẫn mong chờ cô nương mỉm cười như mọi khi.”

Vân Ca cúi đầu, lau nước mắt đi, trong nội tâm trăm mối cảm xúc đan xen, là thật lòng vui mừng, nhưng cũng thật sự đau khổ, vậy ra vui mừng, thống khổ cũng có thể tụ lại một chỗ.

Thật vất vả mới có thể khống chế tâm trạng, giấu hết thấy cảm xúc xuống tận đáy lòng, nàng mới dám ngẩng đầu. Nghe thấy Mạnh Giác đang nói với Trương thái y và Vu An làm như thế nào để chăm sóc cho thân thể Lưu Phát Lăng, nàng vội tập trung lắng nghe.

“ . . . Đúng lúc thân thể vừa trải qua căn bệnh lâu ngày, nên rất dễ nhiễm bệnh, lúc này ắt thực nhất định phải để ý, sinh hoạt thường ngày cũng nhất định phải để ý, tất cả mọi thứ đều cần phải để tâm, ngàn vạn lần không được sơ suất.”

Vu An gật đầu: “Nô tài hiểu rõ, hoàng thượng lúc này giống như một người mới vừa dùng hết toàn lực đánh cho kẻ địch chạy mất, kẻ đó tuy rằng bị đánh đuổi đi rồi, nhưng sức lực của chính mình cũng dùng hết, đúng là sức lực cũ đã hoàn toàn biến mất, sức lực mới còn đang trong thời gian ngủ yên chưa sinh ra được.” Vu An còn có nửa câu không nói, thời điểm này, hoàn toàn không có sức lực phản kháng, nếu có chút ngoài ý muốn, hung hiểm so với lúc trước đấu với kẻ địch còn đáng sợ hơn.

Mạnh Giác gật đầu: “Vu tổng quản trong lòng hiểu rõ là tốt rồi. Ắt thực hằng ngày của hoàng thượng, vẫn là do hạ quan định ra, phiên tổng quản phải tự thân phụ trách.”

Nhưng Lưu Phát Lăng không hề nghe thấy bọn họ nói gì, hắn vẫn đều nhìn chăm chăm vào Vân Ca, trong mắt có nghi hoặc khó tin. Đúng lúc Vân Ca nhìn sang, đối diện với ánh mắt của hắn, không dám nhìn thẳng, nhưng lại càng không dám trốn tránh, chỉ có thể dùng hết khí lực, nhẹ nhàng mỉm cười.

Tầm mắt Mạnh Giác lướt nhanh qua gương mặt Vân Ca, nhìn về phía Lưu Phát Lăng: “Hoàng thượng phải chú ý tinh dưỡng, không được ngủ muộn, cũng cố gắng hết sức không được quá mức lao tâm lo nghĩ.”

Lưu Phát Lăng tạm thời nén xuống nghi hoặc trong lòng, dời đi tầm mắt, nói với Mạnh Giác: “Trẫm vẫn luôn là người bệnh biết nghe lời, thầy thuốc dặn dò điều gì, trẫm sẽ làm theo điều đó.”

Áp lực đè xuống trên người Vân Ca đột nhiên mất đi, nếu Lưu Phát Lăng nhìn nàng thêm chỉ trong chớp mắt nữa, nụ cười của nàng chỉ sợ ngay lập tức sẽ không duy trì được. Lưu Phát Lăng nói với Trương thái y và Mạnh Giác: “Trẫm còn có chút việc, muốn thương nghị cùng với nhị vị.”

Hai người đều nói: “Thần không dám, xin hoàng thượng phân phó.”

“Về bệnh của trẫm, hai vị giúp ta nghĩ một biện pháp, về bệnh tình phải giấu giếm bên ngoài...”

Vân Ca mỗi một không chịu nổi, nếu tiếp tục sẽ không chống đỡ được, nên quay sang Vu An ra dấu, lặng lẽ rời khỏi đại điện. Trở lại phòng ở của mình, nàng bỏ một nắm lớn hương tiết Mạnh Giác đưa tới vào trong lò hương, rồi ném mình xuống giường.

Sau khi Mạnh Giác biết Lưu Phát Lăng bệnh, phối cho nàng loại hương tiết mới, đó đó cố ý tăng mạnh tác dụng ngưng thần yên giấc, mặc dù Vân Ca suy nghĩ rất nhiều, nhưng giữa hương thơm từ lò hương tỏa ra, vẫn nặng nề đi vào giấc ngủ. Sau khi Lưu Phát Lăng an bài thỏa đáng chuyện hắn “Bệnh nặng khó chữa”, đã đến canh một. Khi tới tìm Vân Ca, đã thấy nàng để nguyên cả y phục mà ngủ, hắn tự thấy không nỡ đánh thức nàng, chỉ giúp Vân Ca dèm lại chăn, ngồi bên cạnh giường một lát rồi lặng lẽ rời đi.

Lưu Phát Lăng tuy biết rằng Vân Ca có chuyện giấu hắn, nhưng kế hoạch trên triều đình đang tiến hành tới thời điểm mấu chốt nhất, trẫm sự quần thân, đột nhiên lại có được thời cơ, lại không muốn bức bách Vân Ca, hắn muốn chờ Vân Ca tự nguyện nói ra hơn. Bệnh của Lưu Phát Lăng chưa thực sự khỏi hẳn, nội tâm của Vân Ca cũng là lúc thì vui, lúc thì lo. Không biết Mạnh Giác rốt cuộc là nghĩ như thế nào, rồi muốn nàng khi nào thì phải thực hiện lời hứa. Nhưng có lẽ, nàng và Lăng ca ca hắn là còn có thể có một khoảng thời gian, bất luận là thế nào, ít nhất phải đợi “Sức lực mới” sinh ra, khi tâm trạng hoàn toàn tốt hẳn, nàng mới dám đem hết thấy nói cho Lăng ca ca.

“Vân Ca, ngăn ngại cái gì đó?” Tay Hứa Bình Quân giơ ra trước mắt Vân Ca, đưa lên đưa xuống mấy bận.

Vân Ca “A” một tiếng, thét lên ngạc nhiên, cười hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ sao lại tiến cung?”

“Hừ! Tỷ làm sao lại tiến cung? Mấy tháng không gặp, muối có nửa điểm nào nghĩ tới tỷ không hả?”

Thời gian mấy tháng này...

Vân Ca cười khổ thật có lỗi, nàng đích thực là chưa bao giờ nghĩ tới Hứa Bình Quân, thậm chí có thể nói không thể nghĩ tới chuyện gì, cũng không dám nghĩ tới chuyện gì.

Hứa Bình Quân trong lòng thực sinh vài phần oán giận, trách: “Uổng công tỷ mỗi ngày nhớ tới muối, Hồ nhi vừa mới bắt đầu học nói, đã dạy được nó gọi ”cô cô“, nhưng tiếng ”cô cô” này hiện tại đã gọi được hết sức rõ ràng, mà cô cô còn không có nghĩ tới chất nhi này. Tặng uội.” Hứa Bình Quân cầm một cái túi hương ném tới trên người Vân Ca, xoay người muốn chạy đi.

Vân Ca vội kéo nàng lại: “Tỷ tỷ tốt, là muối không tốt, kể từ hôm nay, mỗi ngày muối đều nhớ tới tỷ và Hồ nhi một trăm lần, bổ sung cho những lần trước kia không nghĩ tới.”

Hứa Bình Quân nghĩ đến tin đồn ngầm truyền ra rằng hoàng thượng bệnh, lại nhìn thấy dáng vẻ gầy gò của Vân Ca, trong lòng đau xót, tức giận cũng cũng tiêu tan toàn bộ.

Túi hương trong tay Vân Ca, dùng gấm thượng đẳng trong cung may thành, không thêu hoa lá cây cối hay thú nhỏ gì, mà lại vô cùng dụng tâm thêu hai đóa hoa kim ngân trên cùng một cành, trên mặt túi còn có mấy câu thơ: “Thanh tố cảnh hề phiếm hồng ba, huy tiêm thủ hề chiết kị hà. Lương phong thê thê dương trạo ca, vân quang thụ khai nguyệt đề hà.” Chữ tiểu triện hùng hồn mạnh mẽ, phối hợp với nữ tử đa tình dịu dàng khéo thay thêu lên, có uyển chuyển hàm xúc, cũng rất độc đáo mới mẻ. Vân Ca thích vô cùng, lập tức đeo bên thắt lưng: “Đại ca chữ đẹp, tỷ tỷ thêu đẹp, quá là đẹp đi!”

Hứa Bình Quân nhại lại giọng Vân Ca, nói: “Quan trọng nhất... có thơ thật là hay của ‘Lãng ca ca’ của muối.”

Vân Ca đỏ khốc đỏ cười: “Trời ạ! Tỷ đã làm mẹ của người khác rồi đấy! Sao mà không có chút đứng đắn nào thế hả?”

Cười nhạo thì cười nhạo, Hứa Bình Quân thấy Vân Ca thích túi hương nàng làm như thế, trong lòng kỳ thật hết sức vui mừng: “Năm trước, đêm thất tịch làm uội chiếc hà bao, lúc ấy cảm thấy cũng không tệ lắm, bây giờ nghĩ lại làm cũng thật là thô ráp, năm nay làm túi hương, tỷ đã rất mất tâm tư cân nhắc. Còn về phần hương cũng là đại ca muối cố ý đi tìm người làm cho, muối gửi thử đi, gửi thử đi!”

Vân Ca gật đầu: “Ừ! Gửi thật là thơm!”

“Vốn định là tặng uội vào đêm thất tịch, nhưng đại ca muối nói, muối không có khả năng xuất cung đi cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa cùng với tỷ, cho nên cho tới bây giờ mới có cơ hội đưa tới tay muối.”

Vân Ca ôm lấy Hứa Bình Quân nịnh nọt: “Cám ơn tỷ tỷ. Ôi! Tỷ tỷ thêu cái gì nhìn cũng đẹp, muối thấy người khác thêu đều không vừa mắt, về sau làm thế nào cho phải?”

Hứa Bình Quân cũng bực bội cười: “Muối thực là vô lại! Dù sao tỷ hiện giờ cũng rất nhàn rồi, muối muốn làm thứ gì cứ bảo đại ca chuyển lời cho tỷ, tỷ làm uội là được rồi.”

Vân Ca “Ừ” một tiếng, rồi ngồi nghịch túi hương, trong lòng thấy thật ngọt ngào. Hứa Bình Quân trước kia đối với nàng còn có vài phần đề phòng, hoài nghi, nhưng kể từ khi nàng quay lại Trường An, không biết vì sao, hết thấy đều thay đổi, Hứa Bình Quân đối đãi với nàng thật sự giống như đối với muối ruột thịt, chỉ có yêu thương và cưng chiều, không có chút nào là không tin tưởng. Hiện tại, thứ cảm giác vui sướng trong lòng này, không giống tình yêu nam nữ nồng đậm say lòng người, nhưng làm cho người ta thấy như được bao phủ bởi ánh mặt trời ấm áp vào tháng cuối xuân, tuy là ánh sáng nhạt nhưng lại lâu dài.

Sau khi Hứa Bình Quân nói chuyện cùng Vân Ca một lát, bởi vì còn phải đi thỉnh an hoàng hậu, chỉ có thể lưu luyến không rời mà từ biệt. Trước khi đi, nàng còn liên tiếp dặn dò Vân Ca chăm sóc tốt cho bản thân mình.

Vân Ca ra sức gật đầu.

Buổi tối, khi Lưu Phát Lăng trở về, Vân Ca đi qua trước mặt hắt một vòng, đắc ý hỏi: “Túi hương của thiếp đẹp không?”

Lưu Phát Lăng hỏi: “Ai làm cho nàng vậy?”

Vân Ca rướn thẳng cổ, lớn tiếng nói: “Thiếp tự mình làm ỉnh, không được sao?”

Vân Ca làm nữ công? Lưu Phát Lăng bật cười, cầm lấy nhìn kỹ, nhìn thấy là thơ của mình, có chút vui mừng bất ngờ: “Đây là chữ của Lưu Tuân. Hứa tỷ tỷ của nàng thực tốn công sức vì nàng, muốn đem khí khái trong chữ viết đó thêu ra, thêu hoa cỏ bình thường khó có thể sánh bằng được.”

Vân Ca nhụt chí, tự an ủi mình: “Đồ ăn thiếp làm ăn thật ngon, không biết nữ công, cũng không làm sao hết.”

Lưu Phát Lăng cười nói: “Ta sẽ không ghét bỏ gì nàng mà.”

“Hừ!” Vân Ca vội vàng xoay người, khoe mắt hơi ươn ướt, nhưng ngữ khí lại vẫn mang ý cười, “Ai sợ chàng ghét bỏ?”

Ba ngày sau.

Lưu Phát Lăng ở chính điện “Gắng sức” tiếp kiến triều thần, Dương Sưởng và Đỗ Diên Niên chẳng biết vì chuyện gì lại nổi lên tranh chấp, ngay trên triều đường mà ầm ĩ, một người mắng đối phương là “Thằng nhãi ranh”, một người mắng đối phương là “Đồ hủ nho”, một người mắng “Đồ vô tri”, một người mắng “Đồ bảo thủ”.

Vân Ca ở Sương điện nghe thấy bọn họ lúc gào lúc thét, trích dẫn kinh điển, ồn ào tranh cãi tới mức không can ra được, không khỏi chạy đến, nép sau cánh cửa xem náo nhiệt.

Trước kia nghe nói trên triều đình thời Cao Tổ hoàng đế, các đại thần thường xuyên cãi nhau, một khi nóng nảy tranh cãi, vung tay đánh nhau cũng vô cùng bình thường. Đều là khai quốc công thần, Cao Tổ hoàng đế có khuyên cũng không khuyên được, chỉ có thể để mặc cho bọn họ cãi nhau, đánh nhau, nếu thật sự không thể nhịn được nữa, nhiều lắm là tự trốn đi. Vân Ca từng còn cảm thấy kinh ngạc, hiện giờ nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt tía tai của Dương Sưởng và Đỗ Diên Niên, mới chính thức hiểu được vài phần quan viên Hán triều phong cách “Dũng mãnh” thế nào.

Ồi! Khó trách người Hán nhìn thì văn nhã lịch sự, lại đánh cho Hung Nô tháo chạy mấy lần!

Quan viên trong đại điện cũng không có động tĩnh gì, có người hì hì cười, có người nhắm mắt trầm tư, có người khuyên vài câu, kết quả bị Dương Sưởng và Đỗ Diên Niên nhất tề mở miệng thóa mạ, quát lệnh hắt “Câm miệng”, mọi người đều không dám hé răng thêm, để mặc cho Thừa tướng đại nhân và Thái phó Hữu Tào đại nhân tiếp tục mắng chửi nhau.

Lưu Phát Lăng nằm nghiêng trên long tháp, dường như chú ý lắng nghe tiếng mắng chửi của hai người, nhưng thực tế lại không để ý tới gì, ngược lại lặng lẽ quan sát tới từng phản ứng hết sức nhỏ của ba người Hoắc Quang, Lưu Tuân, Lưu Hạ.

Thế nhưng không biết vì sao, đột nhiên ngay lúc đó hắt lại cảm thấy trong ngực càng lúc càng khó chịu, tiếng cãi nhau giống như càng lúc càng lớn, vang lên ngay bên tai hắt, lớn như tiếng sấm sét, chấn động làm cho trong não hắt ong ong, nổ vang một tiếng. Trong ngực, một cỗ nộ khí bùng lên, nổ lớn trong ngực khiến cho khoang ngực dường như sẽ nổ tung ngay lập tức, hắt bỗng đứng ngồi dậy, hét to một tiếng: “Câm miệng!” Vừa mới dứt lời, một ngụm máu tươi phun ra, người ngã thẳng về phía sau, rơi xuống long tháp.

Trong đại điện lập tức im bật, không còn một tiếng động, kim rơi có thể nghe rõ tiếng.

Vân Ca ngẩng người sau một chớp mắt nghĩ rằng, Lăng ca ca đang diễn trò sao? Rất là chân thực nha! Không biết biện pháp này là Mạnh Giác nghĩ ra, hay là Lăng ca ca nghĩ ra đây?

Vu An sắc mặt trắng bệch, quỳ gối bên người Lưu Phát Lăng, cao giọng hét: “Thái y! Thái y! Mau truyền thái y!”, rồi quay sang Thất Hỉ thấp giọng phân phó mấy câu.

Thất Hỉ sắc mặt tái nhợt chạy ra ngoài, Vân Ca hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Thất Hỉ nói: “Đi mời Mạnh đại nhân.”

Trong đầu Vân Ca “Đoàng” một tiếng nổ lớn, không để ý trong điện còn có triều thần, liền vọt tới bên cạnh long tháp: “Hoàng thượng, hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng sắc mặt xanh tím, tứ chi co rút, không có phản ứng gì.

Toàn bộ triều thần đều rối loạn, người gào, người khóc, bốn phía chung quanh đều ngóng trông, lo lắng chờ thái y đến đoán định xem lành dữ thế nào. Hoắc Quang gào to một tiếng, mọi người yên tĩnh trở lại: “Hoàng thượng chỉ ngắt đi thôi, không có gì trở ngại, các người đều đi về trước, có chuyện gì sau đó trình tấu.”

Tất cả đại thần đều không cam lòng, muốn bước đến trước long tháp nhìn xem thế nào, đều bị ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Hoắc Quang đảo qua, lại vội vàng lùi lại đi về. Mọi người đi một bước quay đầu lại ba lần mà rời khỏi đại điện.

Vu An vừa ẩn vào huyết nhân trung của Lưu Phát Lăng, vừa hướng Hoắc Quang nói lời cảm tạ: “Đa tạ đại nhân!”

Vân Ca tay chân lạnh ngắt, nhìn vào ánh mắt sắc bén của Hoắc Quang, nghĩ đến ông ta vừa rồi gào to một tiếng, uy phong khiến cho không người nào không theo, càng cảm thấy cái lạnh xuyên thấu tâm can.

Biết Hoắc Quang không nghe được thái y chẩn đoán bệnh, khẳng định sẽ không rời đi, nàng bất ngờ cất lời: “Hoàng thượng nhất định hi vọng có người thân ở cạnh, xin Vương gia cùng Hầu gia dừng bước.”

Lưu Hạ và Lưu Tuân đều ngừng bước chân.

Vu An khẽ gật đầu với Vân Ca, khen nàng suy nghĩ chu đáo. Mấy vị thái y chân nam đá chân chiêu chạy vào, mới vừa xem mạch xong, còn chưa có nói lời nào, trước hết khóc lên, người khác còn chưa xem mạch cũng thấy mặt xám như tro, một tiếng cũng không dám thốt ra, chỉ cúi sát trước giường dập đầu. Hoắc Quang thần nhiên hừ một tiếng, mấy thái y đang khóc lóc lập tức im tiếng, nơm nớp lo sợ tới bắt mạch cho hoàng thượng. Trái tim Vân Ca như có hàn băng, hết lần này tới lần khác tự nói với mình, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, Mạnh Giác và Trương thái y đều nói, bệnh của Lăng ca ca đã tốt hơn rồi.

Bởi vì Trương thái y vừa rồi còn ở phòng thuốc, nên chậm một bước, lúc này mới chạy tới. Các vị thái y nhìn thấy ông ta, tức thì giống như gặp được cứu tinh, lập tức nhường đường.

Trương thái y chẩn mạch xong, cả người đều run rẩy, thì thào nói với Vân Ca và Vu An: “Không có đạo lý! Không có đạo lý! Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Vân Ca biết lúc này không phải là lúc có thể khóc, áp chế các loại cảm xúc trong nội tâm, nói với Trương thái y: “Thái y cần thi châm sao? Hay là phương pháp khác? Có cần chúng ta đều lui xuống hay không, để thái y có thể chuyên tâm chẩn trị.”

Trương thái y tỉnh táo lại, xoay người nói với Hoắc Quang, Lưu Hạ, Lưu Tuân: “Xin Hoắc đại nhân, Vương gia, Hầu gia tạm tránh đi, hạ quan phải châm cứu cho hoàng thượng.”

Mấy thái y như được đại xá, đều nói: “Đúng, đúng! Khi thi châm phải tuyệt đối im lặng, chúng thần cáo lui.” Hoắc Quang đã gần như nhận được kết quả mình muốn biết, quét mắt nhìn Vân Ca, dập đầu trước Lưu Phát Lăng: “Thần cáo lui!”

Tất cả mọi người trong phòng đều lui ra ngoài.

Trương thái y vội vàng châm cứu, trước để bảo vệ tâm mạch của Lưu Phát Lăng. Làm xong mấy việc này, ông ấy cũng không biết nên làm gì tiếp bây giờ, chỉ có thể yên lặng chờ Mạnh Giác.

Lúc Mạnh Giác chạy tới, quan bào trên người đều xộc xệch, rõ ràng là vội vã khoác lên, ngay cả thời gian sửa sang lại cũng không có.

“Đều tránh ra!”

Mọi người lập tức tránh ra.

“Kim châm!”

Trương thái y lập tức đưa lên.

Trong nháy mắt, Mạnh Giác đã dùng tới bảy mươi hai cái kim châm, tứ chi co rút của Lưu Phát Lăng đã chậm rãi bình ổn, màu tím tái trên mặt cũng dần dần rút đi, tuy rằng sắc mặt vẫn đang trắng bệch, nhưng ít nhất nhìn cũng đỡ hơn một chút so với sắc tím tái khi nãy. Vân Ca tim đập loạn, không tự giác đến gần cạnh giường, muốn nhìn rõ ràng Lăng ca ca có đỡ hơn chút nào hay không. Mạnh Giác nhướng mày, nhìn về phía Vân Ca, sau khi tầm mắt quét qua người nàng một vòng, ánh mắt của hắn chợt tối đen, tức giận nghiêm nghị, sát ý dày đặc: “Cút ra ngoài!”

Vân Ca vội lui ra sau: “Ta, ta... Thực xin lỗi!”

Tiếng nói của Mạnh Giác giống như lưỡi dao cắt tới tận xương: “Nàng biết hay là không biết, ta hiện tại ghim kim vào là vì sống chết của ai không, ai cho nàng tới gần? Nàng hiện tại có quan hệ thế nào với hắn? Bên cạnh long tháp là chỗ nàng có thể đứng sao? Vu An, lập tức bảo nàng đi ra ngoài!”

Vu An hiếm thấy không biết nên nói gì, Vân Ca đã nhanh chóng thối lui ra bên ngoài đại điện: “Ta đi bao xa cũng được, chỉ cần người có thể cứu được chàng!”

Mạnh Giác nhìn chằm chằm vào Lưu Phát Lăng trên long tháp, không nói tiếng nào. Gương mặt thường thường vẫn mang ba phần mỉm cười, sớm đã không còn sót lại chút gì. Sắc mặt im lìm mang theo hàn ý thấu xương.

Trương thái y lắp bắp hỏi: “Mạnh đại nhân, vì sao lại như vậy? Rõ ràng đã tốt lắm rồi mà!”

Lưu Phát Lăng lúc này chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Mạnh Giác, rớt cuộc cũng khẽ cười: “Ta rất vô năng! Đã làm ột phen khổ tâm của người đều uống phí hết cả.”

Mạnh Giác thần nhiên nở nụ cười, dưới sự ôn nhuận hiện lên vô cùng đau xót: “Ta sẽ nghĩ thêm biện pháp.” Lưu Phát Lăng nhẹ đưa tay lên với Vu An, Vu An lập tức cùng Trương thái y rời khỏi đại điện.

Mạnh Giác nhổ từng cây kim trên người Lưu Phát Lăng xuống.

Lưu Phát Lăng hỏi: “Ta còn được bao nhiêu thời gian?”

Mạnh Giác sau một hồi trầm mặc, thần nhiên nói: “Nếu thần không nghĩ ra được biện pháp khác, lâu là bốn năm tháng, ngắn thì bất cứ khi nào.”

Lưu Phát Lăng khẽ cười: “Nói cách khác, lần tiếp theo khi tâm thống phát, có lẽ sẽ không tỉnh lại được.”

Mạnh Giác không có nói câu nào.

Lưu Phát Lăng ngơ ngẩn nhìn phía bầu trời, trên nét mặt lộ ra đau thương khôn tả xiết, nguyện vọng cả đời này cuối cùng cũng không thực hiện được. Hắn đột nhiên cố sức muốn đứng dậy, Mạnh Giác vội tới giữ hắn lại: “Hoàng thượng mới vừa tỉnh lại, còn không cử động thuận tiện, có chuyện gì, phân phó thần đi làm là được.”

Lưu Phát Lăng không quan tâm tới Mạnh Giác phản đối, vẫn cứ ngồi dậy, muốn hành lễ với Mạnh Giác, Mạnh Giác kinh hãi, kêu lên: “Hoàng thượng!”

Lời nói ra khỏi miệng, nội tâm bỗng nhiên mới kịp phản ứng, thấy được nguyên nhân Lưu Phát Lăng muốn làm như thế. Hắn quỳ đi tới trước giường Lưu Phát Lăng:

“Hoàng thượng không cần như thế, nếu như ngày sau Vân Ca có hỏi, thần sẽ nói là thần y thuật thấp kém, cuối cùng không chữa khỏi bệnh của hoàng thượng.”

Lưu Phát Lăng nói: “Nàng là một người vô cùng cố chấp, nếu để cho nàng biết chân tướng của việc này, ta... ta thật sự không thể yên tâm ra đi, cho nên chỉ có thể ủy khuất người, cái này xem như người thay Nguyệt Sinh trả ơn, từ nay về sau hai chúng ta không ai nợ ai.”

Mạnh Giác đáp: “Được! Ta không chữa khỏi bệnh cho người, nay dùng chuyện này để bổ sung cho đủ, từ nay về sau không ai nợ ai.”

Lưu Phát Lăng mệt mỏi đưa tay lên, cho Mạnh Giác đứng lên, chỉ chỉ long tháp, ý bảo hẩn ngồi.

Mạnh Giác sắc mặt không chút nào hoảng hốt, ngồi xuống long tháp.

Lưu Phát Lăng hỏi: “Chúng ta đã thận trọng cẩn thận đến mức không thể thận trọng cẩn thận hơn được, lần này hẩn đã làm như thế nào vậy?”

Mạnh Giác trầm mặc không nói gì, sau một hồi lâu, viết hai chữ ở trên tay Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng cười đau khổ một tiếng.

Trong mắt Mạnh Giác hàn ý dạt dào.

Tâm trí Lưu Phát Lăng quả không giống như người thường, chỉ sau chốc lát, kinh hoàng lúc mới nghe thấy tin tức đó tiêu tán toàn bộ, bình tĩnh nói với Mạnh Giác: “Ta và ngươi đã là hai người không còn gì nợ nhau, trói buộc của ngươi cũng đã hoàn toàn không còn, có thể muốn làm như thế nào thì làm thế đó, nhưng mà, làm một bằng hữu bình thường, ta đề nghị ngươi làm một người cách ngạn quan hỏa*. Bất luận là ai đăng cơ, đến lúc đó đều không rời bỏ ngươi, nhưng nếu tham dự vào, gia sản của ngươi ném cả vào đó, có khi lại nhận được một thất bại không còn đường lui.”

*Cách ngạn quan hỏa: đứng cách bờ để xem lửa cháy, để cho kẻ địch tự rối loạn. Đây là kế thứ chín trong ba sáu kế của binh pháp.

“Hoàng thượng?”

Lúc này không ngờ rằng hẩn vẫn nói những lời này? Trong mắt Mạnh Giác đầu tiên là kinh ngạc, dần dần chuyển thành thấu hiểu, cuối cùng trở nên vô cùng phức tạp, không biết là kính nể, hay là thương hại.

“Nhìn qua thì ngươi và Lưu Hạ có phần thân thiết hơn một chút, kỳ thật, cũng không thân thiết hơn bao nhiêu so với Lưu Tuân. Khúc mắc giữa ngươi và Lưu Hạ tồn tại đã lâu, cái chết của Nguyệt Sinh, bất luận là ngươi nghĩ như thế nào, nhưng Lưu Hạ vẫn cho rằng ngươi để ý, nghe nói hẩn cho Tứ Nguyệt ra khỏi cung, xem ra hẩn cũng không tin tưởng người Nguyệt Sinh giúp hẩn huấn luyện. Nhưng mà tại sao Hồng Y vẫn còn đang ở bên cạnh hẩn?”

Mạnh Giác nói: “Lưu Hạ còn không biết Hồng Y là muội muội của nhị ca.”

Nguyệt Sinh vì tìm kiếm muội muội từ nhỏ đã bị cha mẹ bán đi, mới tìm tới phủ Xương Ấp vương, nhưng không ngờ thấy được Hồng Y biến thành người câm, hẩn đối với vương phủ cảm hận hẩn là không phải bình thường. Mang theo ý định khác, hẩn tìm cách bước vào vương phủ. Mang theo tràn đầy hận ý, đến lúc đạt được tín nhiệm của Lưu Hạ, giúp vương phủ huấn luyện thích khách, thị vệ, cuối cùng cùng với Lưu Hạ trở thành mạc nghịch chi giao*, bên trong chuyện này phải trái phức tạp, kinh tâm động phách thế nào, Mạnh Giác cũng không có khả năng biết rõ.

*Mạc nghịch chi giao: thành ngữ, chỉ tình bạn gắn bó, thân thiết.

“Nghe nói lão Vương phi bỏ độc làm Hồng Y câm bị chết cũng rất thống khổ, nỗi hận của nhị ca phỏng chừng đều biến thành bất đắc dĩ. Hơn nữa Hồng Y, nàng đối với Lưu Hạ. . .” Mạnh Giác khẽ thở dài, “Lưu Hạ không phải không tin tưởng người nhị ca huấn luyện, hẩn chỉ không tin tưởng ta. Nhưng mà, hẩn đích xác không nên tin tưởng ta, nếu cần thiết, ta quả thật sẽ lợi dụng Tứ Nguyệt tìm hiểu hành động của hẩn.”

Lưu Phát Lăng đối với Mạnh Giác “Thực sự tiểu nhân” có vài phần thương thức: “Ở thành Trường An này hay trên triều đình, không có bất kỳ người nào có thể tin tưởng bất kỳ người nào. Hoắc Quang ngay cả nhi tử ruột thịt của hẩn cũng không dám tin tưởng.”

Mạnh Giác cười nói: “Những ”Không tin tưởng” này cũng thật hết sức chính xác, nếu không nhất cử nhất động của Hoắc Quang, Lưu Hạ đã sớm thám thính rõ ràng, hẩn tự mình tiến tới Trường An, ở trên người Hoắc Vũ, Hoắc Sơn cũng tổn không ít công phu.”

Lưu Phát Lăng nói: “Ta có chút mệt mỏi, ngươi lui xuống đi! Trước hết để cho Vu An tiến vào, dừng cho Vân Ca vào đây.”

Mạnh Giác đoán được tâm ý của hẩn, vội đáp “Vâng”, rồi rời khỏi điện phủ, nói với Vu An: “Hoàng thượng đã tỉnh rồi, cho đòi tổng quản đi vào.” Vu An vội vào đại điện.

Vân Ca cũng muốn đi theo vào, bị Mạnh Giác ngăn lại. Vân Ca nhìn thẳng vào Mạnh Giác, trong mắt có mong mỏi của một người rơi xuống dòng nước xiết muốn bắt lấy một khúc gỗ.

Nhưng mà hiện giờ, ta cũng chỉ là một cây rơm rạ. Mạnh Giác buông mắt, thản nhiên nhìn túi hương Vân Ca đeo trên người, tuy rằng không nhìn kỹ toàn bộ, nhưng cũng có thể đoán ra trên mặt túi thêu thơ gì.

Vân Ca thấy hắn nhìn chằm chằm vào túi hương, ngập ngừng nói: “Không phải tự làm, về sau ta sẽ không đeo nữa.”

Mạnh Giác âm thầm cười, không nói gì.

Vân Ca hỏi: “Bệnh của hoàng thượng không có gì đáng lo chứ?”

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Đừng lo.”

Vân Ca nửa tin nửa ngờ, rồi lại ngóng trông lời nói của Mạnh Giác tất cả đều là sự thật.

Trong điện Vu An gọi Vân Ca, Vân Ca nhắc chân muốn đi, không ngờ Mạnh Giác nhắc cánh tay lên ngăn lại, nàng đụng vào người Mạnh Giác, bị Mạnh Giác nửa ôm vào trong lòng.

Tình thế cấp bách, Vân Ca cũng không dám nói nặng lời, mềm giọng hỏi: “Người còn có lời muốn nói sao?”

Mạnh Giác buông nàng ra: “Không có, nàng đi đi!”

Vừa dứt lời, Vân Ca đã chạy như bay vào đại điện.

Mạnh Giác nhìn bóng váy la chợt biến mất, bên bờ môi là nét châm biếm như có như không, trong mắt lại ẩn giấu bi thương lẫn thương xót sâu nặng.

Con đường đá xanh bên ngoài Tuyên Thất Điện, bên đường có trồng không ít phong túc. Đã là cuối thu, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nửa trời đầy sắc đỏ, rực rỡ khắp phía, lại được ánh tà dương vàng rực nhuộm đậm, tăng thêm một phần diễm lệ, ba phần huyền ảo.

Mạnh Giác thân mặc cẩm bào, từ từ rời đi. Tịch dương, lá phong, vầng ráng chiều nhuộm xuống tầng tầng ửng đỏ xung quanh thân thể hắn cũng mang theo ấm áp.

Gió thu thổi qua, lá cây đầu cành rào rào rơi xuống, chân đạp lên lá rụng trên mặt đất, tiếng xào xạc vang lên. Trên mặt đất, lá đã khô, lá nửa khô hay mới vừa rơi xuống, lớp lớp xếp chồng lên nhau, giữa sắc màu rực rỡ tươi đẹp lại lộ ra tiêu điều, lụn bại.

38. Q.2 - Chương 20: Phu Thê Kết Túc

Lưu Phát Lăng lệnh cho Vu An giúp hắn thay y phục, lại lau mặt, chỉnh sửa lại dung nhan cho thật ổn thỏa.

Khi Vân Ca đi vào, chỉ nhìn thấy hắn ngồi ở sau bàn, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng lại thấy có tinh thần hơn so với mấy ngày trước đây. Trong lòng Vân Ca không thấy vui sướng, ngược lại có chút lo lắng. Vốn muốn hỏi mấy câu, nhưng đột nhiên lại không muốn hỏi nữa, nếu đây chính là thứ hắn muốn cho nàng thấy, như vậy nàng cũng chỉ biết như thế này thôi.

Nàng im lặng ngồi vào bên cạnh hắn, ôm lấy hắn, đầu tựa vào sát bên cổ hắn. Lưu Phát Lăng nhẹ nhàng vỗ về lên mái tóc của nàng, mỉm cười nói: “Chờ ta xử lý xong xuôi mấy chuyện cần làm, chúng ta sẽ tới Ly Sơn. Trời giá rét tới mức đóng băng, mà ngâm mình trong suối nước nóng, nhất định sẽ có tư vị khác biệt. Năm trước trên người của nàng có thương tích, lại còn giận dữ ta, cho nên dù ở Ly Sơn, nhưng không dẫn nàng tới ở Ôn Tuyền Cung.”

Vân Ca cười: “Không nói mình là một kẻ đại lừa đảo, ngược lại còn nói thiếp giận dữ chàng.”

Nếu năm đó, hắn đem thân phận, tính danh nói thẳng cho nàng biết, mọi thứ sẽ như thế nào? Nàng có thể bỏ qua được nhiều thứ như vậy không? Chỉ sợ sẽ không.

Nếu Vân Ca biết được, chỉ một năm sau đó, hấn vi phạm lời hứa, cưới Thượng Quan Tiểu Muội, nàng cũng sẽ không đến Trường An cũng sẽ không gặp được Mạnh Giác, có lẽ nàng sẽ quen với một “Đại ưng” trên thảo nguyên, hai người sẽ cùng kết giao bay lượn.

Nếu thật sự là như vậy, nhất định sẽ tốt hơn so với bây giờ.

Vân Ca thấy Lưu Phát Lăng này giờ không nói gì, hỏi: “Lăng ca ca, chàng đang nghĩ gì?”

“Ta đang nghĩ, người ta không thể nói dối.”

Lưu Phát Lăng lúc này mới phát giác nàng chỉ mặc một bộ đồ lụa mỏng manh, tức giận nói: “Nàng chưa có khoác áo đã chạy tới đây?”

Thân thể Vân Ca hơi hơi phát run, Lưu Phát Lăng cho rằng nàng lạnh, vội quần chặt chắn hơn một chút, ôm lấy nàng, muốn dùng ấm áp trên người mình nhanh chóng xua tan đi hơi lạnh trên người nàng.

Vân Ca nằm bên cạnh hấn một lát, bắt đầu trở nên không an phận, giống như vụn bánh quai chèo*, không ngừng nhích tới nhích lui, Lưu Phát Lăng đau đầu: “Vân Ca, làm sao vậy? Nàng cứ luôn nhích tới nhích lui, đương nhiên sẽ không ngủ được.”

*Bánh quai chèo hay còn gọi là bánh quẩy, chắc mọi người đều biết bánh này ha. Nếu bạn nào chưa thấy, thì tớ giải thích rõ hơn chút, bánh này có hình như dây thừng xoắn, nên khi làm bánh phải vặn tới vặn lui nó mới xoắn như thế được.

Vân Ca không nói lời nào, chỉ kề sát bên người Lưu Phát Lăng cọ tới cọ lui, Lưu Phát Lăng đột nhiên lo lắng, nhắc người ngồi dậy hỏi: “Vân Ca, nàng không phải là có chỗ nào không thoải mái chứ? Ta bảo Vu An cho truyền thái y.”

“A!”

Vân Ca đột nhiên hét lớn một tiếng, một phen đẩy Lưu Phát Lăng ra, dường như vô cùng buồn bực, ra sức đập giường. Lưu Phát Lăng không hiểu ra sao, trong đầu trước trước sau sau đã có mười tám đoạn đường ngoằn ngoèo đan xen rối rắm, dù là đối mặt với Hoắc Quang, e là cũng chỉ cần một lát là hiểu rõ, nhưng lúc này vẫn không thể hiểu được tại sao Vân Ca lại như vậy: “Vân Ca, chuyện gì xảy ra?”

Vân Ca lấy tay che mặt, thở dài!

Lưu Phát Lăng không hỏi thêm nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Vân Ca sau thất bại, xấu hổ, buồn bực dần dần bình ổn, nàng xoay người nằm nghiêng, mặt đối mặt với Lưu Phát Lăng: “Chàng thật là đồ đầu gối!”

“Sao?”

Lưu Phát Lăng nghi hoặc còn chưa hết, môi Vân Ca đã chạm vào môi hấn. Trong lòng hấn chấn động, thân thể cứng ngắc.

Môi Vân Ca trên môi hấn nhẹ nhàng chuyển động, từng chút một dự hoặc phản ứng của hấn. Hấn rút cuộc bắt đầu đáp lại ôn nhu của nàng, vừa mới bắt đầu là vụng về dè dặt, chỉ đáp lại nàng, dần dần, hết thấy đều thành bản năng, biến thành hấn là người chủ động.

Đây vốn là điều hấn đợi triền miên suốt bao nhiêu năm, một khi được phóng thích, nhanh chóng thiêu đốt. Vân Ca không biết từ khi nào, sớm đã quên dự tính ban đầu, trong đầu trống rỗng, thân thể mềm nhũn, chỉ biết gât gao ôm lấy hấn.

Nụ hôn của Lưu Phát Lăng chậm rãi rời khỏi môi Vân Ca, dịu dàng hôn lên má nàng, lên cằm nàng, dừng lại trên cổ nàng, cuối cùng nụ hôn để lại dấu ấn trên xương quai xanh, đột nhiên ngừng lại. Hấn gât gao ôm chặt Vân Ca trong ngực, nhưng chỉ ôm lấy mà thôi.

Vân Ca mờ mịt như thể vừa có mất mát, nhẹ giọng gọi: “Lăng ca ca?”

Giọng nói của Lưu Phát Lăng khàn khàn: “Không được làm loạn thêm nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Vân Ca không thuận theo, ở trong lòng ngực hấn xoay tới xoay lui. Đã hiểu được ý tứ của Vân Ca, Lưu Phát Lăng chỉ cảm thấy giống như đang ôm một hòn than nóng rẫy.

Y phục bằng lụa mỏng manh, không thể ngăn lại sự hấp dẫn, ngược lại giữa lúc cọ sát, lại còn tăng thêm một phần mịn hoặc như ẩn như hiện, như gần như xa.

Vân Ca lại áp sát thân thể hần mà không biết rằng mình đã sớm nhen nhóm lên hết thảy, vẻ mặt vẫn còn thất vọng không chịu bỏ qua, làn môi nàng tiến sát đến bên tai hần, nhẹ nhàng hôn lên vành tai hần.

Lưu Phát Lăng đột nhiên ngồi dậy, lấy chăn bọc kín lấy Vân Ca, ôm “Cuộn chăn” bước tới Sương điện. Vân Ca vừa giãy giụa, vừa chửi ầm lên: “Đầu gối thối, mau thả thiếp xuống, mau thả thiếp xuống!”

Lưu Phát Lăng ném Vân Ca lên giường của nàng, quay sang Vu An và Mạt Trà vừa nghe tiếng chạy tới, nói: “Trông chừng nàng! Từ giờ tới bình minh, không cho nàng xuống giường!” Nói xong, vội vàng xoay người quay về tấm cung.

Vân Ca hét lớn phía sau hần: “Đầu gối thối, chuyện này sẽ không để yên đâu!”

Lưu Phát Lăng lại không để ý tới nàng, ngênh ngang rời đi.

“A –” Vân Ca nắm chặt tay, hét lớn, khuôn mặt đỏ ửng, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

Vu An và Mạt Trà ngơ ngác nhìn nhau, không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Vân Ca đích thực là một người không nuốt lời, nàng nói không để yên, thì nhất định sẽ không để yên. Lưu Phát Lăng đau đầu càng ngày càng tăng.

Vân Ca đối với chuyện nam nữ nửa hiểu nửa không, cũng không có ai để thỉnh giáo, nhưng tìm hiểu trong thư tịch thì hết thảy đều có cả. Bí thư trong cung thu thập được đều bị nàng lật giở qua, hôm nay muốn mưa(vũ ý), ngày mai nghe thường*, mỗi ngày giở một “thủ đoạn”, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

*Chỗ này có khả năng liên quan tới nghĩa bóng nhé, quả thực là tớ không hiểu rõ cho lắm để giải thích.

Vu An dần dần nhìn thấu mấy trò này, thiếu chút nữa cười bể bụng, vì thế lại có thêm một người có thêm phiền phức. Nhưng oan nghiệt là cái người này lại luôn luôn hữu ý hay vô ý giúp Vân Ca tạo ra cơ hội, vui mừng mà trông chờ mọi sự hoàn thành.

Lưu Phát Lăng có một loại cảm giác thực hoang đường, đó là cảm thấy người trong Tuyên Thất Điện đều coi hần như một con “Thỏ trắng nhỏ”, người người đều ngóng trông “Con sói” Vân Ca kia nhanh chóng “Ăn” được hần.

Buổi tối, Vân Ca cứ thoảng một cái là ra ra vào vào tấm cung, Lưu Phát Lăng bèn đứng lên: “Tối nay là đêm cuối thu, không khí sáng khoái, không bằng tới Thái Dịch trì chèo thuyền du ngoạn.”

Nguyên nhân thực tế là, hần thật sự không dám cùng ở chung trong một phòng với Vân Ca một lúc lâu.

Sau khi người kia nghiêng đầu đưa mắt nhìn hần, suy xét trong một chớp mắt, gật gật đầu: “Được rồi!”

Lưu Phát Lăng chỉ ngóng trông đi chơi thuyền xong rồi, Vân Ca có thể mệt đến ngã đầu xuống là ngủ luôn, không cần giằng co thêm nữa. Vu An sai người đem thuyền mộc lan đặt vào trong hồ. Vân Ca và Lưu Phát Lăng, mỗi người cầm một mái chèo, đẩy thuyền ra xa bờ.

Bình thường, Vân Ca đều nói rất nhiều, nếu Lưu Phát Lăng có chút thời gian đi chơi cùng nàng, có thêm hứng phấn, nàng càng nói nhiều hơn. Nhưng lúc này, không biết có phải là do trong đầu đang suy tính chuyện gì khác, mà lại vô cùng ít nói.

Hai người im lặng ngồi kề vai trên thuyền. Gió thu thổi nhẹ qua mặt, bóng đêm mát lạnh, Vân Ca nghĩ về những hành vi mấy ngày vừa rồi, chợt cảm thấy có một loại ngưỡng ngừng và khổ sở khó nói nổi thành lời.

Hai người vẫn chèo thuyền thẳng tới giữa hồ, Vân Ca vẫn chỉ yên lặng khua mái chèo, một câu cũng không nói. Thỉnh thoảng, sẽ có mấy con đom đóm nhẹ nhàng bay tới, bay lượn vòng quanh bọn họ, lập lòe phát sáng mấy lượt, rồi trong tiếng mái chèo khua nước mà bay đi.

Ánh sáng của con đom đóm chợt sáng chợt tắt, Vân Ca đang ngồi cúi đầu, lúc thì thấy được nàng rõ ràng, lúc thì mơ hồ, không thấy vẻ tươi cười hi hi ha ha ban ngày, mà chỉ thấy đầu mày, khóe mắt của nàng đều

chất chứa tâm sự. Hai người bất tri bất giác đều ngừng mái chèo lại, để mặc cho dòng nước nhẹ đẩy thuyền đi.

Vân Ca nằm ngửa trên thuyền, nhìn sao sáng dày đặc trên bầu trời, ngơ ngác xuất thần. Lưu Phát Lãng tới nằm bên cạnh nàng, cũng nhìn về phía bầu trời sao. Màn đêm bao phủ mọi nơi, ngôi sao buông xuống, làm cho người ta có cảm giác như thể được bao bọc trong không gian đó.

Ngẩng đầu, là ánh sao sáng lạn, cúi đầu, vẫn là ánh sao sáng lạn, ở giữa còn có vô số đom đóm đơn độc phát sáng, cũng là những ánh sao nhỏ sáng lạn. Mảnh trăng khuyết lơ lửng, cảnh tượng mê ly, làm cho người ta sinh ra cảm giác được đặt mình giữa dòng Ngân Hà lấp lánh trên bầu trời cao.

Vân Ca thì thào nói: “Thiếp đã cho là thiếp đã được ngắm nhìn khung cảnh bầu trời sao đẹp nhất thế gian, nhưng không ngờ được lại vẫn có một cảnh tượng chưa từng được nhìn thấy.”

Nàng không tự giác tiến lại gần Lưu Phát Lãng, Lưu Phát Lãng lui ra, Vân Ca lại tiến gần thêm một chút, Lưu Phát Lãng lại lui một chút, thân thể đã kề sát vào mép thuyền.

Vân Ca cũng không có ý định gì khác, thấy hần như thế, trong lòng có chút khó chịu: “Thiếp là nước lủ, hay là mãnh thú sao? Thiếp chỉ muốn dựa vào vai của chàng thôi.”

Nàng quay người lại, đưa lưng về phía hần, mặt hướng mép thuyền, nằm im lặng.

Lưu Phát Lãng nội tâm đau xót, ôm lấy Vân Ca, càng ôm càng chặt nàng trong lồng ngực hần, thân thể run rẩy: “Vân Ca, nàng không phải nước lủ, mãnh thú, là ta không thể. . .” Lưu Phát Lãng nghẹn lời, là ta không thể có được nàng, cũng không dám có được nàng, bởi vì ta không thể hứa hẹn về tương lai cho nàng được.

Vân Ca hỏi: “Không thể làm gì?”

Một hồi lâu sau, Lưu Phát Lãng nhẹ giọng nói: “Hiện tại không thể, chuyện này hần là phải đợi tới đêm động phòng hoa chúc. Phu quân của nàng sẽ nhắc khăn đỏ trùm đầu của nàng xuống, hần sẽ ở cạnh nàng cả đời, chăm sóc nàng cả đời.”

Trong mắt Vân Ca đã có nước mắt: “Phu quân của thiếp không phải là chàng sao?”

Lưu Phát Lãng không thể lên tiếng.

Vân Ca lau khô nước mắt, quay người lại nhìn thẳng vào hần: “Chàng không chịu cưới thiếp sao?”

“Ta đương nhiên đồng ý.”

Vân Ca cầm lấy một góc áo bào của hần, cùng với một vạt váy của mình, đem buộc lại với nhau, lại lấy một lọn tóc của mình buộc lại cùng với một lọn tóc của Lưu Phát Lãng: “Bầu trời làm chứng, dòng nước mai mối, sao sáng minh chứng lời thề, đom đóm là tân khách của chúng ta. Bắt đầu từ tối nay, thiếp cùng chàng kết tóc phu thê.”

Lưu Phát Lãng gượng cười, giữ lấy bàn tay Vân Ca: “Vân Ca, không được làm càn!”

“Thiếp làm sao mà làm càn? Chàng vừa mới nói là chàng đồng ý cưới thiếp, mà thiếp cũng nguyện ý gả cho chàng, chàng tình thiếp nguyện, làm sao nói là làm càn? Dù cho là động phòng*, không phải trước mắt có thiên địa, Ngân Hà hay sao? Còn hoa chúc tô điểm, chẳng phải tối nay có đom đóm còn đẹp hơn hay sao?”

*Nghĩa gốc của từ động phòng là phòng tân hôn, còn hoa chúc(chúc vốn nghĩa là nển, nên hiện tại cũng có nơi gọi là nển hoa) là cây nến đỏ và rất to thấp trong phòng tân hôn.

Lưu Phát Lãng cởi nút thắt cột chung y bào của hai người: “Đêm đã khuya lắm rồi, ngày mai ta còn có chuyện phải làm, nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Vân Ca túm lấy cánh tay của hần, muốn ngăn cản hần gỡ ra “Nút kết” của hai người, nhưng không chống lại được sức lực của hần, mắt thấy Lưu Phát Lãng sắp tháo nút buộc ra, Vân Ca gấp đến độ dứt khoát lao cả người vào trong lồng ngực của hần, ôm lấy hần, thân thể hai người quấn chặt lấy nhau.

Một người gắng sức đẩy ra, một người liều mạng ôm lấy, thuyền bắt đầu tròn trành dữ dội, Lưu Phát Lãng nói: “Mau buông tay, nàng còn làm loạn nữa, thuyền sẽ lật đổ.”

“Lật thì cứ lật đi, cùng lắm thì chết đuối chung với nhau.” Vân Ca chẳng những không giảm bớt lực, ngược lại càng lúc ôm càng chặt hơn.

Lưu Phát Lăng không dám đẩy nàng ra nữa, chỉ có thể thuận theo nàng, thuyền tròn trĩnh dần dần ngừng lại.

Trời nước mênh mông, đúng là muốn trốn cũng không thể trốn!

Lưu Phát Lăng tới giờ mới biết, hắn đề nghị đi chèo thuyền, tuyệt đối là một sai lầm.

Vân Ca dịu dàng nói: “Chàng gọi thiếp một tiếng ‘nương tử’, hoặc là ‘phu nhân’, được không?”

Lưu Phát Lăng dở khóc dở cười, Vân Ca dùng hết mọi biện pháp, buộc hắn phải thừa nhận hai người đã “Thành hôn”. Hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, không hề để ý tới Vân Ca. Nàng gây chuyện mệt rồi, tự nhiên sẽ muốn quay về.

Vân Ca nhào sát về phía người hắn, nhẹ nhàng hôn xuống mắt hắn, hắn không có phản ứng, lại nhẹ nhàng hôn lên mắt bên kia, hắn vẫn không có phản ứng. Nàng hôn xuống từng ngũ quan trên gương mặt hắn, cuối cùng dừng trên môi hắn lưu luyến không rời đi, mỗi một lần chạm tới đều thổ lộ hết tình yêu say đắm của nàng, mỗi một lần rời khỏi cũng đều thể hiện tình yêu say đắm của nàng.

Thân thể hắn dần dần phản bội lý trí của hắn, hắn cố gắng suy nghĩ tới Hoắc Quang, Lưu Tuân, Lưu Hạ, nhưng cuối cùng phát hiện ra, bọn họ ở trong đầu hắn dần dần mờ hồ, cuối cùng chỉ có một lục y nữ tử, lúc cười lúc mắng, lúc giận dữ lúc vui vẻ, càng lúc càng hiện ra rõ ràng trong tâm trí hắn.

Vân Ca dùng hết mọi “thủ đoạn”, hắn lại hoàn toàn không có phản ứng, không khỏi cắn thật mạnh lên môi hắn, phát tiết tức giận. Hắn thở dài không ra tiếng, đột nhiên duỗi cánh tay, quay người một cái đặt nàng ở dưới thân thể hắn, hôn nàng thật sâu.

Hôn môi triền miên, ôn nhu nhớ nhung, tình yêu say đắm của cả hai người, lúc này giao hòa giữa hai bờ môi. Hắn mang theo nàng bay lượn, nhưng chỉ mới vừa bay lên, đã ngừng lại. Nụ hôn của hắn dừng ở chỗ xương quai xanh của nàng, không chịu tiến tới.

Vân Ca đã nhiều ngày nay xem không ít “Dâm thư diễm đồ”, đã không phải là ngày đầu tiên mờ mịt không hiểu, nàng có thể cảm giác được dục vọng trên thân thể của hắn. Nàng đưa tay cởi y bào của hắn: “Lăng ca ca, thiếp đã là thê tử của chàng.”

Lưu Phát Lăng giữ tay nàng lại: “Vân Ca, không được!”

Nước mắt dâng lên trong mắt Vân Ca, nàng bắt đầu tự cởi y phục của chính mình: “Lưu Phát Lăng, thiếp sẽ làm thê tử của chàng! Sẽ làm! Sẽ làm! Sẽ làm! Mặc kệ một năm, một tháng, hay chỉ là một ngày! Chàng vì sao lại không chịu hiểu? Thiếp không cần thiên trường địa cửu, thiếp không cần bạch đầu giai lão, thiếp chỉ muốn khi chúng ta được ở chung một chỗ, là thực sự được sống cùng nhau, là thực sự có được nhau. Chàng không cần, không cần sợ rằng chàng có được thiếp rồi, tương lai sẽ không có người nào muốn thiếp nữa? Chàng yên tâm! Thiếp nhất định có thể tìm được người cưới thiếp, nếu người đó chỉ bởi vậy mà xem thường thiếp, loại nam nhân như vậy không cần cũng được!”

Nước mắt Vân Ca tuôn rơi lã chã, y phục nửa được cởi ra, Lưu Phát Lăng cầm tay nàng, trong mắt có đau đớn, có nhớ nhung, chủ đề mà giữa hai người không ai dám đối diện, đã được Vân Ca bày ra ngay trước mắt.

Vân Ca, không phải là ta không hiểu, là nàng không hiểu. Ta lưu lại trong cuộc đời nàng càng ít dấu ấn, tương lai nàng mới có thể càng dễ dàng quên đi.

Lưu Phát Lăng giúp Vân Ca kéo lại y phục, thản nhiên nói: “Nam nhân không thích nữ nhân quá chủ động.”

Vân Ca nhìn thẳng vào ánh mắt hắn: “Chàng gạt người! Chàng đang lo lắng chuyện gì? Chàng sợ thiếp không thể quên được chàng? Lăng ca ca, dấu ấn trên thân thể và dấu ấn trong tâm hồn, cái nào nặng hơn? Nếu chàng hi vọng thiếp quên chàng, thiếp sẽ quên.”

Nước mắt của Vân Ca rơi xuống cánh tay hắn, “Có người sống đến bạc đầu, nhưng chưa từng có một ngày hạnh phúc, có người chỉ sống đến mười chín, nhưng thực sự có được hạnh phúc, thiếp tình nguyện là loại

người thứ hai.”

Nước mắt Vân Ca dường như có sức nặng ngàn cân, rơi xuống khiến cho tay hắn không còn sức lực.

Vân Ca nhẹ giọng nói: “Lãng ca ca, bắt đầu từ lúc thiếp còn nhỏ, tâm nguyện của thiếp chính là làm thê tử của chàng, chàng nữ nào để tâm nguyện của thiếp không thành được sao? Chàng luôn nghĩ tới chuyện ngày mai, nhưng lại quên rằng hôm nay đang làm cho thiếp rơi lệ, vì sao không thể để cho hiện tại thiếp được hạnh phúc chứ? Chàng có thể làm cho thiếp hiện tại hạnh phúc, chàng còn có thể mang tới cho thiếp rất nhiều, rất nhiều hạnh phúc, vì sao lại không muốn chứ?”

Nội tâm Lưu Phát Lãng chấn động, tay chậm rãi buông ra.

Nước mắt Vân Ca dọc theo hai gò má chảy xuống, giống như một sợi dây chân trâu, từng giọt từng giọt, rơi xuống vừa nhanh vừa dày. Hắn từ từ đưa tay chạm vào, cùng với tiếng khóc thảm thiết, ánh mắt cầu xin của nàng, trong mắt của hắn cũng có nước mắt.

Hắn cúi đầu, kéo một vạt áo của Vân Ca, cùng với y bào của mình tỉ mỉ buộc thành nút chết, kết thật chặt với nhau. Lại kéo một lọn tóc đen của Vân Ca, cùng với một lọn tóc đen của mình, kết lại với nhau.

Khi ngừng đầu, hắn mỉm cười cầm tay Vân Ca: “Thiên địa làm bằng, ngôi sao làm mối, nàng là thê tử duy nhất đời này kiếp này của ta.”

Vân Ca tươi tỉnh trở lại, mỉm cười, trong phút chốc, khiến cho sao sáng đầy trời cũng phải thất sắc.

Thất lực nhẹ thào, làn váy thắm cời.

Đêm tối nếu như rượu, ngân hà như tấm.

Không khí mát lạnh, nhưng hai người họ cùng ôm chặt lấy nhau, ấm áp lạ thường. Động tác của hắn, thông thả, vụng về, nhưng dịu dàng, mê say. Thời gian tựa nước chảy, vào giờ khắc này bỗng nhiên ngừng lại. Trên trời, muôn ngàn vì sao tỏa ra ánh sáng ngọc, trong nước bóng sao lay động, giữa không trung ánh sáng của đom đóm chợt lóe chợt tắt. Thuyền nhẹ lay động, khi nhanh khi chậm, theo dòng nước đầy xoay tròn từng vòng, ánh sáng rực rỡ chói lòa, tựa như nước trời cùng nhau múa lượn, ngôi sao cũng say cùng.

39. Q.3 - Chương 1: Tuệ Cực Tất Thương, Tình Thâm Bất Thọ

Khi lá trên cây gần rụng xuống hết, Lưu Phát Lãng rời khỏi Vị Ương Cung ở Trường An, chuyển tới Ôn Tuyền Cung trên Ly Sơn. Phần lớn mọi việc hắn đã không thể tự thân xử lý được nữa, hàng ngày chỉ ở trong Ôn Tuyền Cung tiếp kiến một vài vị đại thần, chính sự đều giao phó cho bốn vị Nghị chính đại thần: Hoắc Quang, Dương Sưởng, Trương An Thế, Tuyền Bất Nghi* lo liệu.

*Tuyền Bất Nghi là tác giả bản tấu khiến tổ vò đầu bứt tóc mấy ngày liền ở chương 16 quyển Trung đó, tổ rất là “nhớ” người này!

Đối với việc lựa chọn và bổ nhiệm Nghị chính đại thần, trên triều đình nổi lên không ít phong ba. Người trung với hoàng quyền, hoặc là có thù oán với Hoắc thị dùng hết toàn lực muốn bảo vệ lợi ích hoàng tộc, cố gắng để Triệu Sung Quốc tướng quân mới vừa được triệu hồi về kinh thành có thể được hoàng thượng ủy nhiệm, mà phe Hoắc thị dùng hết toàn lực bài xích Triệu Sung Quốc tướng quân. Sau một hồi kịch liệt tranh đấu, Hoắc Quang, Dương Sưởng, Trương An Thế, Tuyền Bất Nghi, bốn người này được bổ nhiệm làm nghị chính đại thần, kết quả như thế khiến cho rất nhiều người trong lòng ngượng lạnh.

Thừa tướng Dương Sưởng là cây cỏ đầu tường do Hoắc Quang chọn lựa ra, gió thổi bên nào thì thuận theo bên nấy.

Hữu tướng quân Trương An Thế tuy rằng không đến mức giống tiền Thừa tướng Điền Thiên Thu, nhưng đối với Hoắc Quang tất cung tất kính, vâng vâng dạ dạ, thế nên chưa từng làm trái với Hoắc Quang bao giờ.

Về phần Kinh Triệu Doãn Tuyền Bất Nghi, bách quan triều đình đều biết con đường làm quan của hắn có bước ngoặt là sự kiện “Oan hồn Vệ Thái tử”. Tuyền Bất Nghi tuổi trẻ đã có thanh danh bên ngoài, Bạo Thắng Chi tiến cử hắn với Tiên đế Lưu Triệt, mặc dù Lưu Triệt phong cho hắn một chức quan, nhưng vẫn chưa thực sự trọng dụng hắn. Sau khi Lưu Phất Lăng kế vị, có từng khen ngợi tài hoa của Tuyền Bất Nghi, nhưng cũng chưa bao giờ thăng quan cho hắn. Sau sự kiện “Oan hồn Vệ Thái tử” xuất hiện tại cửa thành Trường An làm mọi người hoảng sợ, Tuyền Bất Nghi phản ứng nhanh chóng, xử lý thích đáng, hóa giải hoảng loạn tới mức thấp nhất, chiếm được sự chú ý của Hoắc Quang. Hoắc Quang hưởng hoàng thượng góp lời, lúc này Tuyền Bất Nghi được cất nhắc làm Kinh Triệu Doãn, phụ trách thẩm tra án “Oan hồn Vệ Thái tử”, Tuyền Bất Nghi không phụ khen ngợi của Hoắc Quang, làm việc quyết đoán nghiêm khắc, đem kẻ giả mạo Vệ Thái tử chém chết tại nơi phố chợ nhộn nhịp để cảnh cáo dân chúng. Từ đó, Tuyền Bất Nghi mới chính thức bắt đầu trở thành trọng thần Hán triều.

Như vậy bốn vị nghị chính đại thần, chính sự về sau là do ai định đoạt, còn chưa rõ hay sao?

Rời xa Trường An, tựa hồ cũng rời xa mâu thuẫn và phiền não, ít nhất đối với Vân Ca mà nói là như thế. Trước kia một ngày của Lăng ca ca, thời gian có thể dành cho nàng rất ít. Thường thường là, buổi sáng nàng thức dậy, hắn đã rời đi, mãi cho đến đêm khuya, nàng mới có thể thấy hắn. Mà hiện giờ, hắn dành toàn bộ thời gian của hắn cho nàng.

Đã không còn cung quy hạn chế, không cần lo lắng những kẻ rình mò trong bóng tối, lại càng không cần phải sợ hãi khi không biết tới những nguy hiểm tiềm tàng, hắn và nàng bắt đầu có những tháng ngày giống như những đôi phu thê bình thường khác.

Vân Ca hâm canh, hắn đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, thổi tiêu. Hai người tay nắm tay, dạo bước tới khe núi, ngắm dòng suối, ngắm thác nước, ngắm mây bay, ngắm ráng chiều, hoặc là không hề nhìn ngắm gì cả.

Vân Ca dạy hắn làm thế nào để tạo bầy bắt chim, cuối cùng, sư phụ mới bắt được có ba con, đồ đệ đã bắt được chín con. Hắn dạy Vân Ca làm thế nào để khắc con dấu, Vân Ca lúc nào cũng cầm lưỡi dao khắc loạn, một chữ cũng chưa khắc thành, sau lại làm được một khối ngọc ẩn tinh xảo nhất thế gian.

Một lần, hai người nhả hứng quá độ, trời còn chưa sáng đã rời giường, đi thu thập sương sớm trên lá cây, dùng để pha trà, bận bịu suốt mấy buổi sáng, rốt cuộc cũng thu đủ sương sớm, tới khi uống trà, lại nhất tề cảm thán “Hương vị không khác gì mọi khi! Không đáng!”. Tối hôm sau, hai người ngủ thẳng tới lúc mặt trời tới chính ngọ, mới chịu rời giường.

Bọn họ còn cùng nhau ngâm mình trong suối nước nóng.

Trước kia Lưu Phất Lăng vẫn không rõ vì sao phụ hoàng lại cho xây dựng suối nước nóng ở đây cổ quái như thế, cố ý sắp đặt gổ ngọc, lại ở vị trí kỳ lạ, cố ý xây dựng giường ngọc, lại không chỉ có một cái, mà kiểu dáng cũng rất cổ quái. Về phần những đồ vật khác, hắn vẫn không hiểu nổi là có ích lợi gì. Đương nhiên, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cần phải biết. Trước kia mỗi lần đến Ly Sơn, hắn cũng chỉ ở bên bờ suối, dựa vào gổ ngọc yên tĩnh nghỉ ngơi, người mặc dù ở trong suối nước nóng, nhưng tâm lại nghĩ về thiên hạ.

Nhưng Vân Ca thì không giống thế, nàng không phải chỉ ngâm mình trong suối nước nóng, mà là ở trong đó bơi qua bơi lại, đối với toàn bộ những thứ không thể hiểu được gì đó đều tò mò, đều muốn tìm hiểu cho được. Trí tuệ của Vân Ca thông tuệ một cách quái dị, có một loại nhiệt huyết và lớn mật của một thiếu nữ, còn có kiên trì không đạt được mục đích không bỏ qua, nàng chăm chỉ thăm dò không mỗi một, sau đó mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu, nói lí nhí, hắn cũng dần dần hiểu được toàn bộ mọi thứ được đặt trong suối nước nóng này đều có công dụng và thâm ý.

Một ngày sau giờ Ngọ, mới vừa thức dậy, hắn tiện tay vẽ một bức họa. Một hồ nước xanh, sóng nước dập dờn, một đôi uyên ương đang nô giỡn. Một con ở mặt nước, một con nửa chìm dưới đáy nước. Ở một góc bức tranh có đề một câu: “Nhớ tới chuyện gì mà mắt hồn tới vậy”.

Sau khi Vân Ca nhìn thấy, đầu tiên là ngượng ngùng, đoạt lấy bức tranh muốn xé, Lưu Phất Lăng mỉm cười nhìn nàng, vẫn chưa có dự định ngăn lại. Không ngờ nhân câu của Vân Ca xoay động, cầm lấy nhìn kỹ, màu đỏ dần nhuộm hai gò má, khóe môi khẽ cong, vừa như cười, vừa như giận, “Nếu như phu quân ”thích” như thế, về sau, sau mỗi lần đều họa một bức tranh đi!”

Nụ cười trên mặt Lưu Phất Lăng nhất thời cứng đờ, Vân Ca lại ôm bụng cười to.

Năm tháng trong núi trôi nhanh như thoi đưa, Lưu Phát Lăng chỉ cảm thấy thời gian mỗi ngày đều rất ngắn. Trong cuộc đời hắn, hắn chưa bao giờ từng hy vọng thời gian có thể trôi chậm hơn như lúc này, nhưng thời gian càng lúc càng vội vàng.

Số lần tâm thống phát ra càng ngày càng thường xuyên, đau đớn cũng càng ngày càng dữ dội, đã không thể giấu được Vân Ca. Đau đớn như thể ngàn vạn mũi tên đâm xuyên qua ngực, làm cho thân thể hắn căn bản không chịu được khống chế của bản thân. Lúc nhẹ, tứ chi co rút, lúc nặng, toàn bộ thân thể đều co quắp lại.

Lúc trước Lưu Phát Lăng còn rất lo lắng về Vân Ca, nhưng sau lại phát hiện, mỗi một lần phát bệnh, Vân Ca cũng không lộ vẻ kinh hoàng, nàng luôn thực bình tĩnh ôm lấy hắn, ở bên tai hắn khe khẽ nói chuyện, có đôi khi là những chuyện xưa, có đôi khi là một câu chuyện cười, có đôi khi là một đoạn thơ, có đôi khi không phải là gì cả, chỉ là gọi tên hắn hết lần này tới lần khác.

“Lăng ca ca, Lăng ca ca. . .”

Hắn đã đau đớn tới mê man, nhưng khi rơi vào bóng tối, lại nghe thấy tiếng nói của nàng, dựa vào quyền luyện không rời một lần lại một lần chịu đựng được nỗi đau như có từng mũi tên xuyên vào trong ngực.

Hắn đã đồng ý với nàng, khi tuyết rơi, sẽ cùng nàng đắp hai người tuyết. Mà khi trận tuyết đầu mùa của mùa đông rơi xuống, hắn đã cử động khó khăn, không thể cùng nàng đi ra bên ngoài tản bộ, lời hứa đắp đôi người tuyết kia vĩnh viễn không có khả năng thực hiện.

Hắn nhìn tuyết, cảm thấy ảm đạm, Vân Ca lại cười dựa vào bên cạnh hắn nói, “Trời lạnh như thế này, trốn ở trong phòng ôm lò sưởi thưởng tuyết mới tốt.”

Nhìn nụ cười trên gương mặt nàng, trong lòng hắn nuối tiếc và đau xót đồng thời dâng lên.

Hắn truyền Lưu Hạ tới gặp hắn, hai người ở trong phòng nói chuyện riêng suốt hai canh giờ. Khi Lưu Hạ đi ra, sắc mặt khó coi, trong mắt có mê mang, khó hiểu, cùng với bất bình.

Tùy tùng nhỏ giọng nói: “Vương gia, tuyết rơi rất lớn, không bằng đổi sang ngồi xe ngựa quay về Trường An.”

Một câu nói bình thường, lại làm cho hắn ngỡ ngàng đứng ở cửa đại điện, nhìn về phía con đường xa xa phía trước, dường như không biết nên lựa chọn như thế nào. Tùy tùng không dám thúc giục hắn, cũng chỉ có thể tiếp tục đứng im không nhúc nhích.

Vân Ca ôm một hộp thức ăn bước nhanh tới, sợ đồ ăn nhanh nguội, còn cố ý dùng áo choàng bọc kín lại rồi ôm trước ngực, đột nhiên thấy xa xa có một người tóc, lông mày bạc trắng đang đứng ở trong tuyết, phía sau còn có một đám “Người tuyết” tất cung tất kính, khom người đứng đó.

Vân Ca đi vòng sang, bước tới trước người đó.

“Đại công tử, ‘Đón gió thưởng tuyết’ thật là chuyện phong lưu tao nhã, nhưng mà người tự mình phong nhã cũng được rồi, làm gì lại bức ép khiến cho người khác cũng phải phong nhã chung với người chứ?”

Lưu Hạ lúc này mới phát giác tùy tùng phía sau, phất phất tay, ý bảo bọn họ đi tới căn phòng phía sau hành lang đi. Hắn nhìn Vân Ca từ trên xuống dưới đánh giá, cười rộ lên, dáng vẻ tươi cười rất là ý vị thâm trường, Vân Ca bị hắn cười đến nỗi không hiểu nổi tại sao.

“Người cười cái gì? Ta làm sao vậy?”

“Ta cười người búi tóc* sai rồi, đã bước vào cửa Lưu gia chúng ta, tại sao lại ăn mặc như thể một cô nương thế kia?”

*Thời phong kiến, phụ nữ có chồng và chưa có chồng búi tóc khác nhau, thời Hán phân biệt búi tóc thế nào tổ cũng không rõ lắm.

Mặt Vân Ca “Vụt” một cái là đỏ lựng lên. Xấu hổ thì xấu hổ, khí thế cũng không kém đi chút nào, hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Hạ, “Một ánh mắt gian tà, cả ngày chỉ biết ngắm nữ nhân! Hừ! Nếu người còn dám không tôn kính với trưởng bối, còn gây sự, ta sẽ gọi chàng cho người mây gậy!”

Lưu Hạ cười ha hả, có điều tiếng cười mặc dù vang dội, nhưng lại nghe không thấy một chút ý tứ vui mừng nào.

“Người làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng sao?”

Lưu Hạ vẫn vẻ mặt nhàn nhai như mọi khi nhìn nàng, cười hì hì nói: “Ta thì có thể có chuyện gì phiền lòng chứ? Ta ấy mà! Ta vô cùng vui vẻ. Trước ngực người căng phồng, là đang ôm cái gì đó?”

“Đồ ăn ta làm.”

Lưu Hạ vừa nghe thấy liền hứng trí, “Từ khi ‘Nhã trù’ biến mất, ta quả thực là đã rất lâu chưa ăn được miếng nào giống đồ ăn, có món gì ăn ngon vậy?”

Vân Ca đưa hộp thức ăn cho hắn, “Hong Y tỷ tỷ đâu?”

“Ở dưới chân núi.”

“Vậy người mang xuống đó đi, cùng ăn chung với tỷ ấy! Thuận đường thì giúp ta hỏi thăm tỷ ấy một tiếng.”

Hộp thức ăn không lớn, nhưng được làm hai tầng rất tinh xảo, tầng thứ nhất có đựng hai món ăn, minh nguyệt cấp tùng và phi thúy ngọc đá. Minh nguyệt cấp tùng tươi ngon, mùi thơm thoang thoảng, phi thúy ngọc đá màu sắc tươi đẹp, làm cho người ta vừa thấy là cảm thấy muốn ăn. Tầng thứ hai có đựng ba món ăn, một ngăn đựng cơm có năm màu, một ngăn có đựng hai viên tròn xoe, chỉ ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, lại không nhìn ra làm bằng nguyên liệu gì, còn có một khay đựng canh trông như là canh hồng hà bạch vân, nhưng lại không phải là canh hồng hà bạch vân, món ăn trong ngăn đó cũng trong suốt óng ánh nhưng lại có dạng sánh kết như keo.

“Cái này rốt cuộc không phải là canh hồng hà bạch vân?”

“Xem như cũng không tính là thế, trước hết là dùng nguyên liệu giống canh hồng hà bạch vân, chọn lựa thịt khô từ năm trước có màu sắc tươi đẹp, lại nấu cùng với đậu hũ, nhưng mà trong canh của ta có bổ thêm một nguyên liệu đặc biệt mà khắp đông tây đều không có.”

“Là thứ gì?”

“Trên cành cây đào thường có một loại chất lỏng chảy ra, sau khi đông lại khô thành một thể nửa như keo trong suốt, khi ‘keo đào’ mới vừa chảy ra mùi thơm ngát xông vào mũi, so với hoa đào còn thơm hơn, thu thập ‘keo đào’ vừa được tiết ra chưa lâu vè, bỏ vào bình sành bịt kín lại cất giữ, khi đem nấu canh, nấu món ăn khác đều được.”

Lưu Hạ chắc chắn mấy lần kinh ngạc, lấy thứ này làm đồ ăn, là lần đầu tiên nghe thấy, cũng chỉ có Vân Ca mới nghĩ ra.

“Đây là món gì? Ngửi có mùi thơm của hoa mai.”

“Là Tuyết say nhụy mai, xay nhỏ một loại gạo mà phía Nam tiến cống thành bột, dùng rượu hoa mai lâu năm để nhào, khi đưa vào miệng vừa mềm vừa dẻo, có điều không dễ tiêu hóa, cho nên không thể ăn nhiều. Lúc ăn, dùng dao bạc cắt thẳng một đường ở giữa, còn có thể nhìn thấy hai đóa hoa mai cùng một đế nở ra, kết hợp với vỏ ngoài màu trắng, thật giống như hoa mai nở trong tuyết trắng,” Vân Ca vừa nói xong, vừa đưa chiếc hộp thức ăn, “Cẩn thận kéo nguội, muốn ăn thì đi nhanh lên một chút.”

Những món ăn này Vân Ca tiêu tốn tâm tư không giống bình thường, lúc đầu còn thấy nàng trân trọng mà dùng áo choàng bọc lại, hiện tại lại nói cho là giao cho luôn, không hề do dự, Lưu Hạ cười hỏi: “Ta và Hong Y ăn, vậy hai người ăn gì?”

Vân Ca cười tủm tỉm, ánh mắt cong cong tựa một mảnh trăng non, “Trong cung còn có đại trù phòng, chúng ta nhất định sẽ có đồ ăn! Chỉ mong người sau khi ăn mỹ thực xong, có thể thật tình cười một cái, không cần phải trưng ra cái bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười, người xem. . .” Vân Ca làm động tác rung mình một cái.

Trong đầu Lưu Hạ liền hiện lên hình ảnh Nguyệt Sinh lúc say rượu, “Nàng. . . Nàng khi cười lên, có một đôi mắt cong cong tựa mảnh trăng non, khi nói chuyện, êm tai như tiếng đà linh*, khi đứng ở nơi đó, đẹp tựa như một thân cây...”

*Đà linh: là lục lạc đeo trên cổ lạc đà.

Lúc ấy hần cười nhạo Nguyệt Sinh, “Đà linh là cái gì? Không phải làm bằng đồng, bằng sắt hay sao, âm thanh đó êm tai sao? Âm thanh giống như tiếng chuông bạc vẫn còn kém nhiều lắm. Nữ nhân mà giống như một thân cây, có thể xinh đẹp sao? Giống như một đóa hoa mới tính là xinh đẹp.” Sau đó, hần mới hiểu được, đối với người đã từng phải giầy giụa trong sa mạc mà nói, tiếng đà linh chính là âm thanh êm tai nhất thế gian, cây xanh chính là cảnh sắc động lòng người nhất trên đời.

“Nguyệt hiền đệ, đệ không phải là đã nhìn trúng tiểu cô nương nhà người ta chứ? Khó trách ta đưa tặng cho đệ bao nhiêu cô nương, đều bị đệ trả về hết cả. Đệ yên tâm, chỉ cần đệ thích, dù nàng có là thất tiên nữ trên trời, ta cũng nghĩ cách giúp đệ...”

Một câu nói đùa, lại làm cho Nguyệt Sinh đã say ngà ngà giận tím mặt, mọi người lập tức bị cơn giận đó làm tỉnh táo.

“Người nói bậy bạ gì đó? Người cho là mọi người đều giống như người? Năm đó ta tuổi còn nhỏ, lại bởi vì đã chịu đựng không ít khổ cực, tính tình cực đoan hẹp hòi, người ta đã cứu ta, ta lại ngay cả tạ ơn cũng không chịu nói, mấy năm nay đạo lý đã hiểu được càng nhiều, càng thấy áy náy, ta là thật tình cảm kích bọn họ.”

Nhìn sắc mặt tái mét của Nguyệt Sinh, hần biết hần đã nói sai rồi, với tính cách của Nguyệt Sinh, nếu thực sự thích một vị cô nương, thì ngược lại một câu cũng không nói được. Hần lại vội vàng vừa cúi đầu, vừa thở dài, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là ta nói lời lỗ mãng.”

.....

“Này! Người đang suy nghĩ gì vậy?” Vân Ca khua khua tay trước mắt hần, “Hôm nay người rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

“Không cần thận trọng tới một vị cố nhân.” Lưu Hạ lắc đầu, cao giọng cất tiếng cười sang sảng, “Được! Ta nhận đồ ăn của người, nhưng mà ta cũng sẽ không nhận không đồ của người, cho nên sẽ không tạ ơn người. Từ đây cáo từ, ngày sau hữu duyên sẽ gặp lại.” Lời nói vừa dứt, hần đã cười rồi đi nhanh xuống hướng phía dưới chân núi, đám tùy tùng đang tránh tuyết dưới mái hiên vội vã theo sau.

Giữa hoa tuyết rơi đầy trời, hần rất nhanh đã khuất xa, tựa như vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của hần, nhưng tiếng cười kia còn có thêm cả tiếng gió tuyết, cuối cùng lại cảm thấy lộ ra một luồng bi thương bất đắc dĩ, giống như tráng sĩ cắt đứt cổ tay, cũng giống như anh hùng mặt lộ.

Vân Ca khó hiểu nhìn theo bóng dáng Lưu Hạ, nhưng không có thời gian nghĩ nhiều, trong lòng nàng đang tràn đầy hình ảnh của một người khác, không chờ Lưu Hạ đi xa, nàng đã quay người chạy tới hướng đại điện.

Chuyến đi này, Lưu Hạ không quay trở lại Trường An, mà là trực tiếp trở về đất phong Xương Ấp quốc.

Lưu Phát Lăng lại truyền Lưu Tuân tới gặp hần.

Tuyết đã rơi suốt hai ngày, nhưng vẫn không ngừng rơi xuống. Đường núi khó đi, Lưu Tuân đành phải bỏ ngựa đi bộ. Khi đến giữa sườn núi, có thái giám xuất hiện, lệnh tùy tùng của Lưu Tuân dừng lại, chỉ cho hần một mình lên núi. Hà Tiểu Thất muốn mở miệng lý luận, lại bị Lưu Tuân nhìn liếc sang, chỉ có thể im lặng lui xuống.

Thái giám lạnh nhạt gật đầu với Lưu Tuân, rồi người lại ẩn trở về trong rừng.

Trên sơn đạo uốn lượn chỉ còn một mình Lưu Tuân, ngẩng đầu nhìn lên, thiên địa đều trắng xóa một màu, hồng trần tựa như trống không, không có thứ gì. Bởi vì tuyết lớn, khe suối không còn nước chảy, chim thú ẩn mình, thế gian chỉ có duy nhất một âm thanh, đó chính là tiếng tuyết tuôn rơi. Trong tiếng tuyết tuôn rơi, Lưu Tuân đi suốt mấy canh giờ, mới đến đỉnh núi. Ôn Tuyền Cung trước kia màu sắc hoa lệ, nay đã bị tuyết trắng làm đổi màu, một tòa cung điện được bao phủ bởi một màu trắng bạc đứng lặng giữa thiên địa trắng xóa mênh mông, màu trắng thuần khiết làm cho lòng người khó kiềm nén được.

Thái giám tiếp đãi đều có vẻ mặt âm trầm, nói năng thận trọng, Lưu Tuân cũng từng bước thận trọng, ngôn ngữ cẩn thận. Đột nhiên nhìn sang phía sườn núi, một người thân khoác áo choàng đỏ thắm, trước ngực có

ôm vài cành mai đỏ đang nở rộ, đang men theo sườn núi đi xuống, Lưu Tuân chỉ cảm thấy thiên địa bỗng bừng phát sáng, áp lực trong lồng ngực bất tri bất giác đã tan biến đi rất nhiều.

Bởi vì ôm rất nhiều hoa mai, nên dường như đầu và mặt đều bị che khuất, nhìn đường rất không tiện, nàng vừa thật cẩn thận đi xuống, vừa thật cẩn thận muốn để hoa mai ôm trước ngực không bị tổn hại gì.

Tuyết trên mấy hòn đá đã kết thành băng, ngay cả mấy hòn đá đó cũng không được vững chãi trên mặt đất, nàng đặt chân xuống là bị trượt, người liền ngã xuống mặt tuyết, nghiêng ngã lão đảo trượt xuống dưới.

Lưu Tuân và thái giám dẫn đường đi trước hần đều kinh hãi, đồng thời phi thân lên phía trước, tuy rằng thái giám là người đi trước, nhưng lại đến sau Lưu Tuân.

Lưu Tuân nửa ôm nửa đỡ đón được Vân Ca, Vân Ca hét lớn: “Không được làm gãy hoa mai của muội!”, cánh tay Lưu Tuân vội đưa sang, tránh hoa mai ra, ôm lấy bên sườn Vân Ca, khi ôm nàng trong lồng ngực, chỉ cảm thấy hương thơm xông vào mũi, cũng không biết rốt cuộc là hương hoa, hay là hương thơm trên người nàng.

Chân Vân Ca thăng bằng được, trước hết nhìn hoa mai, thấy không có việc gì, mới cười nói với Lưu Tuân: “Đa tạ đại ca.”

Lưu Tuân hỏi: “Đường tuyết khó đi, tại sao lại không gọi thêm người cùng muội đi hái mai?”

Vân Ca cười nhẹ, “Là muội thích tự mình làm việc này.”

Lưu Tuân còn muốn nói chuyện, thái giám đứng bên cất giọng trầm trầm, “Hoàng thượng đang chờ gặp Hầu gia!”

Vân Ca nói: “Người lui xuống đi! Ta vừa hay cũng đi tới đó, đi cùng đường với đại ca.”

Vân Ca lên tiếng, thái giám không dám nói thêm nữa, sau khi thi lễ, im lặng lui ra. Lưu Tuân muốn giúp Vân Ca ôm hoa mai, Vân Ca cười dịu dàng, nói lời “Đa tạ”, nhưng không nhận hảo ý của hắn. Đi tới chính điện, Vân Ca nhỏ giọng hỏi Lục Thuận, “Bên trong vẫn còn người sao?”

Lục Thuận gật gật đầu, “Mấy vị đại nhân vẫn còn đang ở đó.”, rồi hành lễ với Lưu Tuân nói: “Hầu gia chờ một lát, bây giờ nô tài đi vào bẩm tấu hoàng thượng.”

Lưu Tuân thất kinh, hoàng thượng còn triệu kiến người khác? Hắn ở trong thành Trường An cũng không có nghe nói tới việc này. Sau một lúc, Lục Thuận quay lại, nói với Lưu Tuân: “Hoàng thượng lệnh cho Hầu gia đi vào.”

Vân Ca hướng đôi mắt trông mong về phía Lục Thuận, Lục Thuận cười nói: “Mấy vị đại nhân đã không còn trong điện, nhưng mà hoàng thượng cũng không biết cô nương cũng đang chờ gặp hoàng thượng đâu!”

Vân Ca theo Lưu Tuân bước vào trong điện, “Đại ca sẽ không để ý muội chiếm một chút thời gian của chàng chứ. Lục Thuận, đi tìm cái bình hoa mang vào đây.”

Lưu Phát Lăng ngồi dựa vào thành giường, gương mặt gầy gò, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trên khuôn mặt có vẻ yên ổn, vui mừng Lưu Tuân chưa từng thấy qua. Lưu Phát Lăng nhìn thấy Vân Ca, trong mắt đã không còn thấy người khác, vừa giúp Vân Ca phủi đi tuyết trên áo choàng, vừa cười nói: “Một trận tuyết lớn không ngờ lại thúc giục hoa mai phía sau núi sớm nở.”

Lưu Tuân lặng lẽ dập đầu, sau đó tự ngồi xuống bên cạnh.

Vân Ca vừa cầm hoa, vừa cười nói: “Đúng thế! Mấy cành mai này vừa mới nở, nhưng mà, thiếp đã hái những cành đẹp nhất về đây, mọi người đều được ngắm, không bằng chúng ta một mình ngắm thôi.”

Vân Ca cầm hoa xong, đem bình hoa đặt dưới cửa sổ, đúng tầm để Lưu Phát Lăng vừa liếc mắt sang là thấy. Nàng đẩy cửa sổ ra, thiên địa bỗng nhiên từ cửa sổ tiến vào: đây trời hoa tuyết nhẹ bay, mai đỏ ngênh tuyết nở rộ.

Lưu Phát Lăng lặng lẽ ngắm nhìn một hồi, mỉm cười gật gật đầu, Vân Ca đóng cửa sổ lại. Vân Ca chỉ chỉ hoa mai, lại chỉ chỉ chính mình, Lưu Phát Lăng mỉm cười lắc đầu, Vân Ca nhún mày. Lưu Phát Lăng

vẩy tay để Vân Ca đi qua, cầm mấy đóa hoa mai trên bàn vừa rồi Vân Ca cầm hoa rơi xuống, cẩn thận cài lên tóc Vân Ca, nhìn ngắm một lát, khoe môi khẽ cười, gõ lên trán Vân Ca một cái.

Vân Ca nghiêng đầu cười, vui mừng rạo rức ra khỏi phòng.

Hai người không nói tiếng nào, nhưng nhất cử nhất động, cũng nói rõ ràng hết thấy. Một người không thấy mất tinh thần, một người cũng không thấy bi thương buồn bã, chỉ là trong khoảng thời gian có hạn, hết sức cùng tận hưởng thế gian mỹ lệ.

Lưu Tuân trước đó, không phải không nghĩ tới tình hình hiện tại của hoàng thượng và Vân Ca, nhưng thế nào cũng chưa từng nghĩ đến sẽ như thế này. Khi chết thì không không thấy được thống khổ, nhưng chờ đợi cái chết thì nhất định rất thống khổ, nếu không phải biết được chắc chắn bệnh tình của Lưu Phát Lăng, nhất định sẽ không tin được là cuộc sống hàng ngày của hai người này là ở dưới bóng ma của cái chết.

Lưu Phát Lăng lệnh tất cả mọi người trong điện đều lui ra.

Lưu Tuân cung kính cụp mắt tĩnh tọa, dường như chờ đợi hoàng thượng phân phó bất cứ khi nào. Lưu Phát Lăng thản nhiên nhìn hắn, không mừng không giận, “Trẫm còn nhớ rõ lần đầu tiên khi gặp ngươi, ngươi đang xem ‘Sử ký’, nói ‘Gần đây thích đọc chuyện của Tiên đế khi còn trẻ tuổi’, ngươi nói với trẫm một số chuyện mà ngươi tâm đắc.”

Lưu Tuân có chút giật mình, nhớ lại cũng là một ngày mùa đông trời giá rét, năm đó vẫn là nhất giới hàn y, hôm nay đã là hậu duệ hoàng gia, giữa thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng giống như đã lâu lắm rồi, nhưng cẩn thận nghĩ lại cùng lắm cũng mới có một năm.

Sau khi Lưu Tuân suy nghĩ một lát, cẩn thận nói: “Kỳ thật cũng chỉ có bốn chữ ‘ẩn nhẫn’, ‘Mưu tính.’” Năm đó, Đậu thái hậu nắm giữ triều chính, Lưu Triệt mỗi ngày mê muội với thú vui săn thú du ngoạn, lại cho triệu một đám người trẻ tuổi tới cùng người hồ nháo, Đậu thái hậu thấy người như thế, sát tâm mới có phần giảm bớt, không ngờ được rằng những người trẻ tuổi hồ nháo ngày đó sau lại thành Vũ Lâm quân uy danh chấn thiên hạ.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười: “Người hiện tại mưu tính cũng coi như không có trở ngại gì, nhưng công phu ẩn nhẫn bây giờ quá kém. Tâm quá nóng vội, rất sợ hãi sẽ mất đi, thủ đoạn rất độc ác, ngay cả ‘Mưu tính ổn thỏa, hành động phía sau’ cũng đều không tính toán ổn thỏa. Lưu Hạ hành sự so với người chu toàn ổn thỏa hơn rất nhiều, pháp lý nhân tình đều chú ý tới.”

Bàn tay Lưu Tuân trong tay áo không nhận được nắm chặt thành quyền, cố giữ vững trấn tĩnh, nói: “Chuyện Điền Thiên Thu, là kinh nghiệm làm việc của thần chưa đủ, là thần sai. Vương thúc từ nhỏ đã lớn lên ở Thiên gia, kiến thức và phong thái thần đều không có khả năng bì kịp, thần lớn lên ở phố phường, có đôi khi làm việc không khỏi quá đà, sau này thần nhất định sẽ sửa, sẽ đi theo Vương thúc làm việc.” Nói xong, dập đầu không ngừng với Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng muốn đứng dậy, nhưng thân thể mềm nhũn, đành ngồi xuống, khẽ thở dài, “Tuân nhi, ngươi lại đây.”

Lưu Tuân nghe được Lưu Phát Lăng gọi “Tuân nhi”, trong lòng không khỏi có đau xót khó diễn tả, cả đời này của hắn, đã lúc nào được thực sự làm một đứa trẻ?

Hắn đỡ Lưu Phát Lăng từ trên giường đứng lên, đi được tới một bên cửa đại điện, nhìn thấy trên tường được treo một bức bản đồ da dê cực lớn, chiếm phần lớn diện tích bức tường, trên đó vẽ giang sơn nhà Hán. Dãy núi, dòng sông, đất đai, thành trì đều dùng những màu sắc khác nhau mà vẽ nên, nhân khẩu các nơi cũng có ghi chú rõ ràng ở bên cạnh, làm cho người xem đột nhiên sinh ra một cảm giác đang nhìn xuống thiên hạ.

Lưu Phát Lăng hỏi: “Giang sơn vì sao tươi đẹp như thế?”

Lưu Tuân trả lời thật sự rất nhanh. “Bởi vì có người. Rất nhiều người thích ngắm núi non trùng điệp, Hoàng Hà rít gào, thần lại từ nhỏ đã thích nhìn thuyền tới thuyền đi trên đường sông. Người lái thuyền như một chấm nhỏ, còn có tiếng ca của người đánh cá, còn có tiếng rao hàng hai bên bờ sông, đều làm cho ta cảm thấy rất thích thú. Không có người, con sông rất im lặng, không có người thành trì sẽ là thành chết, không có người, sẽ không có giang sơn tú lệ.”

Lưu Phát Lăng gật đầu, “Bởi vì có dân chúng, mới có giang sơn, cho nên cai quản giang sơn nhất định phải có một tấm lòng nhân ái. Thiện đãi bách tính, khiến cho dân chúng an cư lạc nghiệp, giang sơn mới có thể tú lệ long lâu.”

Chỉ chữ “Nhân” này, hẳn đã hoàn toàn bại bởi Lưu Hạ, Lưu Tuân không dám nhiều lời, chỉ nói: “Thần ghi nhớ.”

Giọng nói của Lưu Phát Lăng bỗng nhiên biến thành cứng rắn, ẩn có hàn ý, “Nhưng quang cảnh ấy chỉ có ‘Nhân tâm’ thì còn chưa đủ. Nếu như là thế gian thái bình, nếu chỉ cần giữ được giang sơn, ‘Nhân’ trị thiên hạ, thì là một việc tốt nhất! Giống như Văn Đế và Cảnh Đế, hai vị tiên đế khiến cho dân chúng thiên hạ được hưởng hơn ba mươi năm thái bình giàu có. Nhưng hiện tại trong có quyền thần lộng quyền, ngoài có di tộc xâm chiếm, còn cần ‘Nhân tâm’, mới có thể bảo vệ xã tắc an ổn, giang sơn thái bình.”

Lưu Tuân đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Lưu Phát Lăng, khi ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt Lưu Phát Lăng, chỉ cảm thấy trong mắt hắn có một thứ mũi nhọn đâm vào người, lại cảm thấy sợ hãi, lập tức cúi đầu.

Lưu Phát Lăng nói: “Trẫm từ tám tuổi đăng cơ, tự vấn về việc làm của mình, không thẹn với bách tính thiên hạ.”

Lưu Tuân nói: “Hoàng thượng là quân vương nhân từ hiếm thấy.”

Lưu Phát Lăng lại không có gì vui mừng: “Nhưng trẫm không phải hoàng đế tốt! Trẫm có nhân tâm, lại không có nhân tâm, làm việc quyết đoán tàn nhẫn không bì được với một phần vạn Tiên đế.”

Lưu Tuân không nói gì. Nếu Lưu Phát Lăng là Tiên đế, năm đó tam đại quyền thần tranh đấu có lẽ sẽ thành một cục diện khác, Tiên đế căn bản sẽ không lo lắng tới dân chúng sống chết thế nào, khi Vệ Thái tử gây loạn, thành Trường An máu chảy thành sông, vô số dân chúng vô tội bị giết. Tiên đế ngay cả đối với con ruột, cháu ruột của mình đều thà rằng giết nhầm, không thể buông tha, nếu Lưu Phát Lăng là Tiên đế, căn bản sẽ không khoan dung cho hắn sống đến bây giờ, như vậy cũng sẽ không có cục diện hiện tại.

Lưu Phát Lăng chỉ vào giang sơn nhà Hán bao la hùng vĩ, vẻ mặt nghiêm túc nói với Lưu Tuân: “Trẫm sẽ đem giang sơn này giao cho ngươi, chỉ mong ngươi, tâm còn giữ được chữ nhân, tay cầm kiếm sắc, giữ vững giang sơn, xã tắc an ổn, tạo phúc uôn dân trăm họ.”

Thân thể Lưu Tuân chấn động, không thể tin được mắt mở lớn nhìn Lưu Phát Lăng, sau một lúc lâu, hắn gần như lẩm bẩm độc thoại: “Hoàng. . . Hoàng thượng không phải vẫn luôn luôn muốn chọn một người quả quyết cương nghị sao?”

Lưu Phát Lăng mỉm cười nói: “Không sai! Nếu chọn bằng hữu, trẫm nhất định sẽ chọn Hạ Nô, nhưng giang sơn xã tắc không cho phép trẫm dùng thiên vị cá nhân để quyết định. Làm sao vậy? Ngươi không muốn nhận sao?”

Lưu Tuân vội quỳ xuống dập đầu, nhưng người vẫn còn có phần kinh ngạc như trước, “Thần...Thần tạ ơn hoàng thượng!” Rồi lập tức kịp phản ứng, thấy xưng hô không ổn, nên sửa lời: “Tuân nhi khấu tạ đại ân hoàng gia*.”

*Gia gia: ông nội.

Lưu Phát Lăng đã đứng trong khoảng thời gian khá lâu, cũng đã hết sức lực, xoay người bước về phía giường, nhưng bước chân không vững, Lưu Tuân vội đứng lên, đỡ Lưu Phát Lăng ngồi trở lại giường.

Lưu Phát Lăng nói: “Ngươi đi nói với Vu An, lệnh cho bọn họ đều tiến vào.”

Lưu Tuân đứng dậy đi ra ngoài màn, y theo lời thuật lại. Sau đó, mấy người từ bên ngoài nối đuôi nhau đi vào. Lưu Tuân vừa thấy người tới, vội đứng lên. Triệu Sung Quốc tướng quân, tay nắm binh quyền Tây Bắc, Tuyền Bất Nghi phụ trách trị an kinh thành, còn có Thái phó Hữu Tào Đồ Diên Niên. Triệu Sung Quốc là người của Lưu Phát Lăng, cả triều đều biết. Đồ Diên Niên có điểm khiến cho Lưu Tuân bất ngờ, còn Tuyền Bất Nghi thì lại khiến cho hắn kinh ngạc.

Ba người nhất tề quỳ trước giường Lưu Phát Lăng nghe phân phó, Lưu Phát Lăng chỉ vào Lưu Tuân, “Kể từ hôm nay, tất cả các người hành sự đều nghe theo Lưu Tuân phân phó. Nếu Hoắc Quang đồng ý cho Lưu

Tuân đành cơ, thì tốt! Nếu Hoắc Quang không đồng ý. . .”

Triệu Sung Quốc bình tĩnh cất lời: “Chúng thần cũng sẽ khiến hần phải đồng ý.”

Lưu Phát Lăng hỏi Lưu Tuân: “Người đã nghe được chưa? Người có tự tin không?”

Lưu Tuân quỳ xuống, dập đầu thật mạnh trước Lưu Phát Lăng, “Thần khấu tạ đại ân hoàng thượng, có ba vị đại nhân tương trợ, thần nhất định sẽ không phụ lòng hoàng thượng kỳ vọng.”

Lưu Phát Lăng cho hần đứng lên, lệnh Triệu Sung Quốc, Tuyền Bất Nghi, Đỗ Diên Niên dập đầu trước Lưu Tuân.

Khi ba người trước mặt Lưu Phát Lăng lập lời thề nguyện trung thành, Lưu Tuân đột nhiên có chút không dám đối diện với ánh mắt Lưu Phát Lăng. Sau khi ba người lui ra, Lưu Phát Lăng nói: “Trẫm đã có bố trí, cũng sẽ không nhất nhất nói hết cho người, ba người bọn họ, còn có Vu An sau này sẽ nói cho người biết toàn bộ. Dương Sưởng là thừa tướng do người tiến cử, người hần là có biện pháp đối phó hần, trẫm sẽ không phải bận tâm. Trương An Thế tay nắm binh quyền Yên Bắc, thống lĩnh quân đội của Quảng Lăng quốc trú binh tiếp giáp nơi đó là thân tín của ông ta, trẫm có thể đem chuyện của Trương An Thế giao cho người lo liệu không?”

Lưu Tuân trong lòng đã có dự tính trước, nói: “Hoàng thượng yên tâm, Trương thị gia tộc có huynh trưởng Trương Hạ là ân nhân của thần, có Trương Hạ ở đó, Trương An Thế cho dù không giúp thần, cũng tuyệt đối sẽ không giúp Hoắc Quang.”

Lưu Phát Lăng gật đầu, “Trẫm chỉ có năng lực giúp người được những chuyện đó, dừng lại ở đây, sự tình từ nay về sau, trẫm không muốn xen vào nữa.”

Lưu Tuân vội quỳ xuống dập đầu, “Thần tiếp xúc với triều sự thời gian còn rất ngắn, còn muôn vàn chỗ chưa được ổn thỏa, còn cần hoàng thượng chỉ điểm.”

Lưu Phát Lăng nói: “Phong cách hành sự của trẫm và người bất đồng, kể từ hôm nay, người dựa theo phương thức của người mà làm việc. Chỉ có điều, nhất định phải ghi nhớ lời nói lúc đầu trẫm đã nói với người, công phu ‘ẩn nhẫn’ của người còn quá kém.”

“Thần hiểu rõ, Hoắc Quang tại triều đường đã là thâm căn cố đế, cũng không thể thời gian ngày một ngày hai là có thể giải quyết, nếu quá nhanh chóng, cho dù dùng cả tính mạng của thần mà đánh cược, cũng không giải quyết được, sau này thần nhất định sẽ ghi nhớ hai chữ ‘ẩn nhẫn’, không dám tham công liệu lĩnh nữa.”

Lưu Phát Lăng cho hần đứng lên, ngồi vào trước giường, “Người đáp ứng cho trẫm mấy chuyện.”

Lưu Tuân nói: “Xin nghe hoàng gia gia phân phó.”

“Thứ nhất, bắt kẻ tương lai phát sinh chuyện gì, người không được giết Lưu Hạ.”

Lưu Tuân lập tức đáp: “Thần tuân chỉ.”

“Thứ hai, không được làm khó Thượng Quan Tiểu Muội.”

“Hoàng hậu nương nương là phát thê* của hoàng gia gia, là trưởng bối của thần, sau này thần sẽ hành tôn bối chi lễ** với hoàng hậu, tuyệt đối không dám khinh mạn.”

*Phát thê: Vợ cả.

**Tôn bối chi lễ: lễ của cháu với ông/bà.

Lưu Phát Lăng hơi sững sốt một chút, nói rõ từng chữ: “Nàng chính là hoàng hậu của trẫm.”

Lưu Tuân khó hiểu, đúng rồi mà! Thượng Quan Tiểu Muội là hoàng hậu, là phát thê của hoàng thượng, có gì không đúng? Cũng không dám hỏi, chỉ có thể cung kính đáp lời “Vâng.”

“Trẫm sẽ hỏi qua ý của nàng sau đó sẽ an bài, bất luận là nàng muốn đi hay ở lại, người đều phải hoàn thành tâm nguyện của nàng.”

“Thần tuân chỉ.”

“Trước khi người đăng cơ, Vu An có thể trợ giúp cho người không ít, đợi tới sau khi người đăng cơ, chỉ sợ lại không muốn nhìn thấy hấn, đối với người mà nói, hấn biết quá nhiều, dùng, lo lắng, không dùng, càng không yên lòng. . .”

Lưu Tuân vội vàng muốn cắt lời, Lưu Phát Lăng đưa tay ra hiệu, ý bảo hấn không cần nhiều lời, “Thả hấn xuất cung, không cho phép người động tới hấn phân nào.”

“Thần tuân chỉ.”

Lưu Phát Lăng suy nghĩ sau một chớp mắt, thần nhiên nói: “Cũng chỉ có mấy chuyện đó thôi. Người đều ghi hết lại mấy chuyện này.”

Lưu Tuân nhắc bút, đem tất cả những chuyện vừa nhận lời, từng việc đều ghi rõ ràng lên một tấm lụa trắng, kí tên, sau khi ghi xong còn đóng ấn trện, rồi ấn dấu vân tay lên.

Lưu Tuân đưa bản vừa viết xong cho Lưu Phát Lăng xem, Lưu Phát Lăng gật gù đầu. Lưu Tuân cầm tấm lụa trắng cuộn lại, đặt ở trên bàn, chần chờ một chút hỏi: “Còn Văn Ca thì sao?”

Sự bình tĩnh lạnh nhạt Lưu Phát Lăng vẫn luôn duy trì rốt cuộc bị phá vỡ, trong ánh mắt xoay chuyển có chút không muốn, “Nàng chính là một nữ tử sơn dã, về sau cũng sẽ không có quan hệ gì cùng các người cả.”

Lưu Tuân yên lặng gật gù đầu, “Thần có một chuyện chưa định được chủ ý, muốn thỉnh giáo hoàng gia.”

“Người hỏi đi!”

“Mạnh Giác, người này, rốt cuộc là có thể dùng, hay không thể dùng?”

Lưu Phát Lăng không đáp, hỏi lại: “Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, người có thể tìm được người nào tài giỏi bằng có thể trị được Hoắc Quang không?”

Lưu Tuân lắc đầu, “Không có.”

“Trẫm vẫn chưa thực sự dùng hấn, chính là muốn giữ hấn lại cho người. Người tương lai chỉ có một mình, thần tử có thể có tới hàng trăm, hàng ngàn, nhưng làm như thế nào để thần tử kiềm chế lẫn nhau, lại là một môn cần tới học vấn thâm sâu, người chậm rãi học đi! Hoắc Quang còn ở đó một ngày, người có thể yên tâm mà mạnh dạn dùng hấn, nếu Hoắc Quang không còn...” Lưu Phát Lăng thần nhiên nói: “Người so với trẫm càng biết rõ nên lo liệu như thế nào.”

Lưu Tuân gật đầu, “Hoàng thượng còn chuyện gì cần dặn dò thần nữa không?”

Lưu Phát Lăng suy nghĩ một lát rồi nói: “Theo như Vu An sau đó giảng giải cho trẫm, trong trận đấu với dũng sĩ Khương tộc, người biểu hiện không hề có nhược điểm, tới tận khi trận tỷ thí chấm dứt, mọi người vẫn như trước nhìn không thấu võ công của người cao thấp ra sao. Công phu của Mạnh Giác lại có thể nhìn ra nhược điểm, cho nên khi Khắc Nhĩ Thập Thập nghĩ rằng có thể chém được Mạnh Giác, lại không ngờ được ‘nhược điểm’ của Mạnh Giác căn bản không phải ‘nhược điểm’ của hấn.”

Lưu Tuân vẫn cho rằng ngày đó hấn đã làm được tốt nhất, không ngờ nghe được lời nhận xét như vậy của Lưu Phát Lăng, suy tư một lát, dường như có điều ngộ ra, trong lòng cũng rất không phục, nghĩ kết quả chính là hấn thắng, Mạnh Giác thua. Hấn hướng Lưu Phát Lăng dập đầu, cung kính nói: “Thần đã hiểu.”

Lưu Phát Lăng nói: “Người so với trẫm thích hợp làm hoàng đế hơn, trẫm đã không còn gì có thể dạy người nữa, người trở về đi!”

Lưu Tuân dập đầu, liên tiếp dập đầu ba lần, nhưng vẫn chưa đứng lên, người quỳ cứng đờ trong giây lát, rồi lại liên tiếp dập đầu chín lần, lần sau đều dập mạnh hơn lần trước, tới lần cuối cùng dường như muốn dập đầu tới chảy máu mới thôi.

Hành động của hấn có chút khó hiểu, Lưu Phát Lăng lại không hề ngăn cản, chỉ mỉm cười nói: “Đem phần tâm này của người giữ lại cho bách tính thiên hạ, người hãy cai quản giang sơn này cho tốt, làm được tất cả những chuyện trẫm không thể làm được, là được rồi.” Nói xong, người lại ngã hấn xuống giường, nhắm hai mắt lại, phát phát tay cho hấn rời đi.

Lưu Tuân đứng lên, đi vài bước, chợt có chút chần chừ, do dự rồi cuối cùng không cam lòng, cắn răng một cái, quay người trở về lại quỳ xuống.

“Hoàng thượng, thần cả gan, nhưng lần này không hỏi, thần sợ... Trong lòng thần đã thấy hoang mang rất lâu, khi hoàng thượng lần đầu tiên triệu kiến thần, có hỏi thần ‘Cả đời này chuyện vui sướng nhất là chuyện gì?’, ‘Chuyện muốn làm nhất là chuyện gì?’, thần cả gan muốn biết đáp án của hoàng thượng?”

Lưu Phát Lăng không trả lời ngay, nhắm mắt lại, giống như đang suy tư.

Trong lòng Lưu Tuân có chút an ủi, Lưu Phát Lăng cũng giống như hần năm đó, câu hỏi này cũng không có cách nào đưa ra đáp án. Nhưng chậm rãi, đầu mày khóe mắt Lưu Phát Lăng đều tràn ra ý cười.

“Chuyện vui sướng thì nhiều lắm, nhất thời không nghĩ ra được chuyện gì là vui sướng nhất.”

Lưu Tuân trong lòng chấn động, nói không rõ được là kinh ngạc hâm mộ hay là ghen tị.

Sau giây lát, Lưu Phát Lăng cười nói: “Chuyện vui sướng nhất chính là cười được thê tử tốt.”

Lưu Tuân nín thở chờ câu trả lời kế tiếp của Lưu Phát Lăng.

Lúc này ý cười trên mặt Lưu Phát Lăng dần dần nhạt đi, vẫn không cất lời, Lưu Tuân lẳng lặng đứng một lát, thấy Lưu Phát Lăng ừ ừ nặng nề, tựa như đang ngủ, hần nhẹ nhàng đứng dậy, đang muốn lui ra, chợt nghe thấy Lưu Phát Lăng nhẹ giọng nói: “Chuyện muốn làm nhất chính là có thể ở cùng nàng ngày lại ngày cho tới bạc đầu.”

Lưu Tuân vô cùng sợ hãi*, không dám nhìn thẳng vào Lưu Phát Lăng.

*Nguyên văn là tâm kinh nhục khiêu.

Lưu Phát Lăng phát phát tay, Lưu Tuân lập tức xoay người, bước chân vội vàng, gần như là trốn chạy ra khỏi phòng.

Vân Ca đang ở ngoài phòng làm đôi người tuyết.

Không biết hai con khỉ núi từ nơi nào chạy tới, không chút nào sợ hãi mà đi theo phía sau nàng, lúc thì giúp nàng đắp một ít tuyết, lúc thì túm áo choàng Vân Ca, giống như là sợ Vân Ca lạnh, phải tuyết bám trên đó, lúc thì biết được có giúp cũng thêm phiền, quét tuyết gom lại giúp cho Vân Ca.

Vân Ca không thấy nổi nóng hay tức giận, cười tủm tỉm làm chuyện của mình, để mặc khỉ con ở bên cạnh nàng làm ầm ĩ. Ở bên ngoài thời gian lâu, mặc dù đội mũ chần tuyết, khoác áo choàng, nhưng trên tóc mai, trên tóc nàng cũng có không ít bông tuyết đọng lại.

Nhìn thấy Lưu Tuân đi ra, nàng ngẩng đầu cười, ném cái chổi, chạy đến dưới mái hiên, vừa giậm chân, vừa cởi áo choàng, mũ tuyết xuống, rồi vội vội vàng vàng đi vào phòng.

Hai khỉ con “Chi chi” kêu loạn, dường như vô cùng vui vẻ, cũng chạy đến dưới mái hiên, học bộ dáng Vân Ca, dậm chân nhảy nhảy, hất hết tuyết trên người xuống, thoáng chốc đã chui vào trong phòng.

Hoạn quan đứng ngoài phòng đã thấy quen không trách, để mặc cho hai con khỉ con nhảy tót vào đại điện.

Thất Hỉ cầm áo choàng và mũ tuyết của Lưu Tuân lại, hầu hạ Lưu Tuân mặc vào, thấy Lưu Tuân luôn luôn nhìn Vân Ca, cười nói: “Kia là hai con khỉ con năm trước cô nương nhặt về, nuôi sau một mùa đông, thả lại vào trong núi. Từ khi hoàng thượng và cô nương đến Ôn Tuyền Cung, hai con khỉ con đó không biết làm thế nào lại biết được tin tức, thường thường đến nhìn hoàng thượng và cô nương, còn thường hay mang lễ vật tới, lần trước chúng nó đưa tới một quả đào lớn, so với đào cống trong cung ăn còn ngon hơn. Tình quái như vậy, hai con khỉ núi này còn hiểu được và nhớ tới tình bạn cũ.”

Thất Hỉ giương ô, đưa Lưu Tuân tới cửa cung, cười nói: “Chỉ có thể đưa Hầu gia đến đây, nô tài sai người khác đưa Hầu gia xuống núi, xem sắc trời, chắc phải thấp mấy chiếc đèn lồng.”

Lưu Tuân nói: “Không cần, ta thường đi đường đêm, không sợ tối. Từ lần đầu tiên ta tiến cung, đại nhân đã có nhiều quan tâm đối với ta, Lưu Tuân ghi nhớ trong lòng.”

Thất Hỉ đảo mắt nhìn bốn phía, cười nói: “Đều là bổn phận của nô tài, nếu Hầu gia thấy nô tài có điểm nào dùng được, xin cứ việc phân phó.”

Lưu Tuân gật gù đầu, xoay người rời đi, Thất Hỉ đưa ô cho hắn, hắn nhẹ xua tay, không nhận.

Bông tuyết tuôn rơi, bay xuống không dứt.

Do sắc trời đã tối, tầng mây trên trời cao đều mang theo màu xám tro, u ám trùng trùng điệp điệp, bầu trời rủ xuống giống như là sắp rơi xuống tới nơi, cây rừng càng lộ vẻ hiu quạnh. Đường núi đi xuống quanh co vắng vẻ, giống như không có điểm cuối.

Lưu Tuân bước chậm xuyên qua hoa tuyết rơi xuống, nhưng lại giống như đang đi dạo trong sân vắng, thân hình hắn vốn cao lớn tráng kiện, lúc này nhìn lại, thiên không buông xuống, đường núi trời tối mù mịt, trong thiên địa giống như chỉ một mình hắn, càng làm tăng thêm tư thế oai hùng, vĩ đại của hắn.

Thất Hỉ giương ô, đứng ở trước cửa cung, vẫn nhìn theo bóng dáng Lưu Tuân biến mất ở trong màn tuyết, khe khẽ gật gù đầu.

Trời gần sáng, Lưu Tuân mới trở lại Trường An, thay vì nghỉ ngơi, lại lệnh Hà Tiểu Thất đi mời Trương Hạ, cũng hẹn gặp tại nhà một đồ tể. Hắn thay bộ thường phục, vừa định rời khỏi nhà, Hắc Tử vội vàng chạy tới, “Đại ca, có người. . .”, lại vỗ vỗ trán, kính cẩn nói: “Hầu gia, có người cầu kiến.”

Lưu Tuân cười mắng: “Không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy, vốn là huynh đệ, gọi ‘gia’ cái gì chứ?”

Hắc Tử trong lòng tức giận bưng bưng, lại cong miệng cười không ngừng, “Ta* đây cũng cảm thấy như vậy, gọi ‘đại ca, đại ca’ thân thiết biết bao nhiêu, đều là tại cái tên phá hoại Tiểu Thất kia, bắt chúng ta nhất định phải gọi ‘Hầu gia’. Đại ca, có một thư sinh muốn gặp người.”

*Từ ta này hơi đặc biệt, bình thường từ ta có phiên âm là ngã, nhưng từ này có phiên âm là yêm, do là tớ không biết tiếng Trung nên không dám thay đổi bậy, nhưng tớ đoán chỗ này bạn Hắc Tử xưng kiểu suồng sã, theo như ngôn ngữ tiếng Việt mình chắc là “tao” quá.

Lưu Tuân vừa đi ra bên ngoài, vừa nói: “Ta không phải đã nói ‘Ai cũng không gặp’ sao?”

Tay Hắc Tử cầm một chiếc đèn lồng, giương cao lên, để Lưu Tuân nhìn rõ.

“Ta cũng đã trả lời như vậy rồi, nhưng mà người này miệng hắn đặc biệt dẻo quẹo, tuôn một tràng đến độ bọn ta nghe không hiểu hắn nói gì, mấy người bọn ta đều bị hắn nói cho choáng váng mặt mày, hắn nói rằng hắn với đại ca là bạn cũ gì đó, bảo ta phải cầm đèn lồng này giao cho đại ca, còn nói hắn là đến để tuyết. . . tuyết cái gì mà than lửa đó.” Hắc Tử cười hắc hắc, thật sự nghĩ không ra lúc trước thư sinh đó nói gì.

Lưu Tuân đưa mắt nhìn kỹ đèn lồng, lập tức nhận ra vào tết Thượng Nguyên năm ngoái, Vân Ca thích chiếc đèn này. Hắn nhận chiếc đèn lồng, đưa cho người hầu đứng bên cạnh, “Cầm lấy, cất giữ cho cẩn thận.”, rồi quay sang nói với Hắc Tử: “Lệnh thư sinh ‘Trong tuyết tặng than*’ tới gặp ta, nếu chỉ nhắc lại được ba bốn phần thì thôi, nếu nói không nên lời...”

*Đây là câu thành ngữ của Trung Quốc, chỉ hành động giúp đỡ người khác trong hoạn nạn, hoặc khi người đó rất cần giúp đỡ.

Hắc Tử bẻ tay rôm rốp, tiếp lời: “Mấy người chúng ta sẽ giúp hắn nói lỏng gân cốt.”

Thư sinh nhìn thấy Lưu Tuân, hành lễ vắn an, không kiêu ngạo không siểm nịnh, phong thái ung dung, cũng không giống như tiểu dân thận trọng lần đầu mới gặp quý tộc hoàng thất.

Lưu Tuân cười nói: “Lần trước vậy mà lại nhìn không ra.”

Thư sinh cười nói: “Không phải là Hầu gia nhìn nhầm, mà là Hầu gia trong lòng có nhiều tính toán, do đó không nhìn kỹ tại hạ hơn.”

Lưu Tuân mời hắn ngồi, “Đêm khuya cầu kiến, xin hỏi có chuyện gì?”

Thư sinh nói: “Tại hạ họ Lý tên Viễn, đến từ Mạc Bắc, thành Trường An là cố hương của gia phụ, từ nhỏ thường nghe phụ thân đề cập tới Thiên triều phồn hoa, cho nên cố ý đến xem phong thổ nhân tình của Thiên triều.”

Lưu Tuân trong lòng khê động, “Xin hỏi cao tính đại danh của lệnh tôn?”

Lý Viễn trả lời vô cùng rõ ràng: “Lý Lăng.”

Lưu Tuân ngậy người trong chớp mắt, rồi cười nói: “Hóa ra là Vương tử Hung Nô đường xa giá lâm, bản Hầu thất lễ.”

40. Q.3 - Chương 2: Buồn Nào Buồn Bể Vĩnh Biệt Ly

Từ khi Lưu Phát Lăng chuyển tới Ôn Tuyền Cung, Thượng Quan Tiểu Muội vẫn chưa từng gặp lại hắn. Đột nhiên nàng nhận được thái giám thông truyền, hoàng thượng muốn gặp nàng. Nàng không thấy vui sướng, ngược lại cảm thấy lòng dạ rối bời, thậm chí không muốn đi bái kiến, tựa hồ không phải đối mặt, có một số sự tình sẽ vĩnh viễn không phát sinh.

Khi Tiểu Muội đi vào trong điện, Lưu Phát Lăng đang viết chữ nghe thấy tiếng động ngừng đầu, thấy nàng, khê cười, bảo nàng qua ngồi. Trước mắt Tiểu Muội có một lớp sương mù, nàng mơ hồ nhớ lại, khi vừa mới tiến cung, có một lần nàng lên tới Thần Minh đài, hoàng thượng đột nhiên đi lên, nàng sợ tới mức lập tức tìm chỗ trốn. Vu An phát hiện ra nàng, hết sức tức giận, hỏi nàng muốn nghe lời chuyện gì, nàng rất sợ hãi, chỉ khóc mà không trả lời.

Hoàng thượng nghe được động tĩnh, đã đi tới, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng hỏi nàng, “Vì sao lại một mình tới chỗ này, có người bắt nạt muội sao?”

Nàng thấy lúc này nàng trở nên cao bằng hoàng đế, sợ hãi đột nhiên mất đi, nàng nức nở nói rằng nhớ nhà, nghe nói Thần Minh đài là chỗ cao nhất trong thành Trường An, có thể nhìn thấy toàn bộ Trường An, nàng cảm thấy có lẽ đứng ở trên Thần Minh đài, có thể nhìn thấy cha mẹ, thế nhưng lan can rất cao, bất kể là nàng nhảy chân cao tới bao nhiêu, cũng không nhìn ra bên ngoài được.

Hoàng thượng nhìn nàng chăm chú, sau một hồi trầm mặc, thực ôn nhu lau đi nước mắt cho nàng, ôm lấy nàng, đi đến bên cạnh lan can, chỉ vào hướng Bắc, nói: “Phủ đệ của cha và mẹ muội ở ngay bên kia.”

Nàng chỉ nhìn thấy nhà cửa nối tiếp không dứt, căn bản không nhận ra đâu là nhà của nàng, càng không thể nhìn thấy cha mẹ. Thế nhưng, cho dù không nhìn thấy cha mẹ, nàng vẫn ngơ ngác nhìn về phía Bắc xuất thần. Bởi vì, chỉ có như thế, nàng mới có thể cảm thấy rằng nàng cách bọn họ gần một chút, nàng không phải chỉ có một mình cô đơn.

Nàng vẫn ngơ ngác nhìn phương Bắc, mà hoàng thượng vẫn ôm nàng, không thúc giục, không hỏi, chỉ trong im lặng, cho nàng một sức mạnh để dựa vào.

“Hoàng thượng. . . Đại ca ca, tại sao người lại tới Thần Minh đài? Người muốn nhìn thấy gì vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt của hắn hướng về phía Tây, không trả lời.

Hắn buông nàng xuống, lệnh cho Vu An đưa nàng quay về Tiêu Phòng Điện, rồi phân phó Vu An, về sau nàng muốn đi chơi ở chỗ nào, cũng không được hạn chế.

Kỳ thật nàng rất muốn hỏi, muội cũng không thể tới tìm huynh chơi mà. Nhưng nàng không dám, bởi vì hắn mặc dù đứng ở bên cạnh nàng, ánh mắt lại vẫn nhìn phía Tây, rõ ràng là hắn dường như rất gần, nhưng thực tế lại rất xa xôi.

Sau đó, nàng dần dần phát hiện, nàng tốt nhất là đừng đi tới bất cứ chỗ nào cả, bởi vì bất kể là nàng đi tới chỗ nào, cũng đều có ánh mắt u ám nhìn chằm chằm vào nàng, nàng bắt đầu hiểu được, tuy rằng cha mẹ nhiều lần nói với nàng, nơi này là nhà mới của nàng, nhưng ở đây không phải là “Nhà” của nàng, thế giới của nàng chỉ gói gọn trong Tiêu Phòng Điện mà thôi.

.....

Tiểu Muội ngồi vào phía dưới Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng cầm thánh chỉ giao cho nàng, nàng mới vừa nhìn thoáng qua, đột nhiên ngẩng đầu, “Hoàng thượng. . .”

Lưu Phát Lăng cười nhạt nói: “Đừng kinh hoảng, không phải thực ban nàng chôn cùng, chỉ là một đạo thánh chỉ che mắt người khác để cho nàng tự do, thay nàng tháo xuống gông xiềng hoàng hậu nặng nề đó.”

Trong lòng Tiểu Muội có chút thất vọng, nhưng dường như lại ngóng trông thánh chỉ đó là hẳn thực sự có ý định như vậy.

“Tiểu Muội, những chuyện từ trước tới giờ, trẫm phải đa tạ nàng.”

Tiểu Muội lắc lắc đầu, hẳn có thể thường đến Tiêu Phòng Điện, cho dù chỉ là tới nói chuyện cùng nàng, nàng cũng thấy vui vẻ.

“Trẫm đã làm cho nàng để lỡ không ít thời gian, may mà nàng cũng còn nhỏ tuổi, năm nay mới mười lăm tuổi, sau này...”

Tiểu Muội cắt ngang lời Lưu Phát Lăng, “Thần thiếp không muốn xuất cung.”

Lưu Phát Lăng trầm mặc một lát rồi nói: “Đạo thánh chỉ này trước hết nàng cứ giữ lại, có lẽ tương lai nàng sẽ thay đổi chủ ý, có ý chỉ này ở đây, Lưu Tuân cũng không dám không giúp nàng.”

Tiểu Muội nghe thấy tên “Lưu Tuân”, vẫn không thấy lộ kinh ngạc, mà là rất bình tĩnh nói: “Lưu Tuân muốn kế thừa đế vị, nhất định phải thay đổi tôn thất, vậy hẳn sau này sẽ là cháu trai của hoàng thượng, thần thiếp sẽ là thái hoàng thái hậu.”

Lưu Phát Lăng gật đầu, “Hắn sẽ rất hiếu thuận với nàng, trẫm sẽ lệnh Lục Thuận đến Trường Nhạc cung hầu hạ nàng, nàng có thể tin nhiệm hắn.”

Lưu Phát Lăng giao mấy ấn tể cho Tiểu Muội, sau khi Tiểu Muội nhìn thấy rõ ràng, sắc mặt đại biến, “Hoàng thượng, đây, đây là binh phù điều động quân trú đóng tại Quan Trung*, còn đây, đây là quốc tể, đây là binh phù điều động trú binh tại Tây Bắc...”

*Quan Trung: thuộc lưu vực sông Vị, tỉnh Thiểm Tây.

Lưu Phát Lăng dặn dò: “Mấy thứ này, nàng phải cẩn thận cất kỹ, không được cho bất kỳ người nào biết, chờ sau khi Lưu Tuân đã kiểm soát được thành Trường An, nàng giao mấy thứ này cho hắn. Nàng và Hoắc Quang dù sao cũng có quan hệ huyết thống, Lưu Tuân lại có bản tính đa nghi, hẳn cảm động và nhớ tới ân đức của nàng, sau này sẽ không hoài nghi nàng giúp Hoắc Quang, cũng sẽ không chỉ vì mệnh lệnh của trẫm, mà thêm cả vì thể diện mà đối xử tử tế với nàng.”

Tiểu Muội cầm binh phù điều động trú binh tại Quan Trung, chỉ cảm thấy phỏng tay, “Tướng quân thống lĩnh trú binh ở Quan Trung là người của Hoắc Quang, khi cần thiết, Hoắc Quang khẳng định có biện pháp không cần binh phù mà điều động được quân đội.”

“Hoắc Quang có thể tự tiện điều động quân đội, nhưng lương thảo ở đâu? Mười vạn đại quân trong một ngày sẽ tiêu hao bao nhiêu lương thảo? Nếu ông ta không thể cho binh lính ăn no bụng, ai sẽ nguyện ý đi theo ông ta gây loạn? Binh phù này trên thực tế là khống chế lương thảo, khi cần thiết, nàng giao cho Lưu Tuân, tự hắn sẽ hiểu được nên làm như thế nào.”

Tay Tiểu Muội nhẹ run rẩy, “Hoàng thượng, người tin thiếp?” Người cũng biết, nếu thiếp đem mấy thứ này giao cho Hoắc Quang thì hậu quả thế nào chứ?

Lưu Phát Lăng nhìn thẳng vào Tiểu Muội, nhẹ cười, “Trẫm tin nàng.”

Trong mắt Tiểu Muội có một màn sương mù, nàng gắt gao nắm chặt lấy quốc tể, dùng tính mạng mà hứa, “Thần thiếp nhất định sẽ giao chúng cho Lưu Tuân.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười lắc lắc đầu, “Biến cố còn nhiều lắm, Hoắc Quang, phiên vương, còn có vài người vẫn ẩn nhẫn chưa lộ diện như Mạnh Giác, không nhất thiết cần phải để Lưu Tuân thắng lợi, nhưng mục đích của trẫm là nhất định phải tránh được thảm họa chiến tranh. Trong lúc cục diện rối loạn, chọn người

làm hoàng đế, Lưu Hạ đích xác không bằng Lưu Tuân, nhưng đem thảm hoạ chiến tranh so sánh với thiên hạ nhiễu loạn, về điểm này chênh lệch cũng sẽ không tính rõ nặng nhẹ được. Tiểu Muội, lấy một tháng làm hạn định, nếu sau một tháng, Hoắc Quang nắm Trường An trong tay, Lưu Hạ có thể thuận lợi đăng cơ, sẽ giao quốc tử cho Lưu Hạ, lấy danh nghĩa hoàng thái hậu ban bố ý chỉ để hấn đăng cơ, nhưng nếu...” Ý cười của Lưu Phát Lăng nhạt đi, vẻ mặt nghiêm trọng, “Một khi Lưu Hạ đăng cơ, nhất định phải bắt hấn lập tức hạ chỉ giết Lưu Tuân.”

“A?” Thượng Quan Tiểu Muội kinh ngạc.

“Lưu Tuân đăng cơ, Lưu Hạ sẽ không gây ra đại loạn, nhưng nếu Lưu Hạ đăng cơ, Lưu Tuân không chết, giang sơn Đại Hán tương lai tất loạn, chịu khổ chính là vạn dân thiên hạ, cho nên nhất định phải Lưu Hạ vừa đăng cơ, lập tức hạ chỉ ban chết cho Lưu Tuân.”

Thượng Quan Tiểu Muội nhìn xuống quốc tử, binh phù trong tay, chỉ cảm thấy trên vai trĩu nặng. Nàng nghĩ đến cả đời này của nàng chính là một quân cờ, không ngờ rằng giang sơn xã tắc, lê dân thiên hạ thậm chí có ngày lại đều đặt cả lên trên vai nàng.

Lưu Phát Lăng thở dài một tiếng, trong mắt có áy náy, “Việc này vốn không nên để cho nàng gánh vác, nhưng trừ nàng ra, trầm thật sự không tìm được người nào...”

Tiểu Muội tươi cười xinh đẹp, “Hoàng thượng, thần thiếp rất vui lòng, thần thiếp là hoàng hậu của người, hưởng thụ lễ bái của vạn dân, giữ vững xã tắc an ổn, lê dân tránh khỏi binh qua, đều là việc của thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ dốc hết toàn lực đem quốc tử, binh phù an ổn giao cho tân đế.”

“Trầm cũng an bài vài người cho Lưu Tuân, những người khác thì không nói, nhưng Triệu tướng quân cũng là một người có tâm nhân, cho nên trầm còn đặc biệt lưu lại một đạo thánh chỉ cho ông ta, nếu là Lưu Hạ đăng cơ, đạo thánh chỉ kia hiển nhiên sẽ tới tay Lưu Hạ, nếu Lưu Tuân đăng cơ, việc này, nàng đều phải coi là trước giờ chưa từng nghe qua.”

Tiểu Muội ra sức gật gật đầu, tỏ ý bản thân nàng đã hiểu rõ hết rồi, chợt nhớ tới một chuyện, “Lưu Hạ đăng cơ, có lẽ sẽ khoan dung với Lưu Tuân, Lưu Tuân đăng cơ, lại chỉ sợ sẽ không khoan dung cho Lưu Hạ, hoàng thượng đã có an bài như thế nào? Thần thiếp trong lòng hiểu rõ, cũng tốt cho việc tùy cơ ứng biến.”

Lưu Phát Lăng khẽ cười, trong mắt lại thấy thương xót “Tiểu Muội, không được phụ ông trời ban cho nàng thông tuệ, cần phải dùng thông tuệ này để làm lành hạnh phúc.”

Tiểu Muội cúi đầu không nói lời nào.

“Trầm đã lệnh cho Lưu Tuân viết một đạo ý chỉ, chấp thuận không hại tới tính mạng Lưu Hạ và Vu An.”

Khóe miệng Tiểu Muội khẽ cong lên, mang theo vài phần thần nhiên và trào phúng, “Hiện tại hấn vì đạt được hoàng vị, hiển nhiên là cái gì cũng đều đồng ý.”

Lưu Phát Lăng mỉm cười không nói gì, chăm chú nhìn Tiểu Muội một lát, nói: “Trầm phái người đưa nàng quay về Trường An, nàng... Nàng về sau hết thấy đều phải cẩn thận.”

Tiểu Muội không di chuyển, ngẩng đầu, yên lặng nhìn Lưu Phát Lăng. Toàn bộ tình cảm chứa trong ánh mắt, lần đầu tiên không chút gì che dấu hiển thị hết thảy, Lưu Phát Lăng chỉ thần nhiên cười, tựa hồ cái gì cũng đều hiểu, lại tựa hồ cái gì cũng đều không hiểu.

Tiểu Muội nhẹ giọng thỉnh cầu: “Hoàng đế đại ca, thần thiếp không thể ở lại chỗ này chăm sóc cho người sao...?”

Lưu Phát Lăng cầm quốc tử, binh phù bọc lại cẩn thận, đặt vào trong lòng ngực Tiểu Muội, ôn hòa nhưng kiên quyết nói: “Tiểu Muội, về sau phải biết chăm sóc tốt mình, đoạn đường phía trước nàng còn rất dài, thiên địa bên ngoài cũng rất rộng lớn, không ngại đem thời gian mười lăm năm vừa qua coi như một giấc mộng, mọi người, mọi sự cũng đều chỉ như một giấc mộng phù hoa, khi tỉnh mộng, tất cả đều có thể quên đi.”

Khi Lưu Phát Lăng rút tay về, Tiểu Muội đột nhiên túm chặt lấy hấn, Lưu Phát Lăng ngây người một chút, không rút tay ra, chỉ thần nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt có lãnh đạm, có thương xót, còn có xin lỗi.

Ngón tay của hắn lạnh lẽo, Tiểu Muội nghĩ rằng có thể dùng ấm áp trên lòng bàn tay nàng làm cho tay hắn ấm áp, “Đại ca. . .” Trong mắt Tiểu Muội nước mắt dâng trào, “Thiếp... thiếp...”

Lưu Phát Lăng gật gật đầu, “Ta đều hiểu được.”

Mặc dù Tiểu Muội lòng như dao cắt, hết sức lưu luyến, nhưng chỉ giây lát là buông tay hắn ra, cười lau đi nước mắt. Tới tận lúc này, chung quy là nàng không có được hoa xuân trắng thu*, cho dù cuối cùng cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước**, nhưng nỗi lòng của nàng, dù sao hắn cũng từng chú ý tới, hắn từng hiểu được.

*Hoa xuân trắng thu là những thứ rất đẹp, chỉ khoảng thời gian tươi đẹp.

**Hoa trong gương, trăng trong nước là những thứ không có thật, chỉ sự ảo mộng, hão huyền. Ý câu là Tiểu Muội không có thời gian hạnh phúc nào, dù cho thời gian hạnh phúc này là do nàng ấy tự tưởng tượng cũng không có, nhưng nỗi lòng nàng, Phát Lăng đều hiểu. Câu này nó trúc trắc quá thể, tớ đập đầu vô màn hình mấy lần mới chế ra được thể này.

Nàng hành lễ cáo lui với Lưu Phát Lăng, cũng không quan tâm tới lễ nghi quân thần, vẫn luôn luôn chăm chú nhìn thẳng vào hắn, giống như muốn đem hết thấy hình ảnh của hắn ghi khắc vào trong lòng.

Nàng mỉm cười rời khỏi đại điện, mỉm cười ngồi trên nhuyễn kiệu*, mỉm cười phân phó thái giám khởi kiệu, nhưng trong khoảnh khắc khi cỗ kiệu được nâng lên, nước mắt nàng lại rơi xuống như mưa.

*Nhuyễn nghĩa là mềm, chắc là một loại kiệu được thiết kế êm ái, thoải mái.

Tuy rằng tuyết lớn rơi xuống, nhưng thái giám khiêng kiệu đi lại không bị ảnh hưởng chút nào, không tốn bao nhiêu thời gian, Ôn Tuyền Cung đã khuất xa khỏi tầm mắt.

“Ngừng!” Tiểu Muội đột nhiên quát lên.

Thái giám lập tức dừng bước, cỗ kiệu còn chưa ngừng hẳn, Thượng Quan Tiểu Muội đã nghiêng ngả lão đảo nhảy ra khỏi cỗ kiệu. Lục Thuận vốn tưởng rằng hoàng hậu đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó chưa làm xong, nhưng không ngờ nàng chỉ đứng ở bên kiệu ngăn người, ngựa đầu ngậy ngốc nhìn đỉnh núi, không nói không cử động.

Tuyết rơi vô cùng nhanh, chỉ một thời gian ngắn, trên đầu, trên người Tiểu Muội cũng đã phủ đầy tuyết. Lục Thuận sợ hoàng hậu bị lạnh, khom người đi đến bên cạnh người hoàng hậu, thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, thời gian cũng không còn sớm, nên lên đường hồi cung.” Vừa đưa mắt nhìn lên, lại thấy hoàng hậu đầy mặt là nước mắt, hắn tựa hồ hiểu được gì đó, trong lòng ảm đạm, lẳng lặng lui trở về.

Tiểu Muội đứng ngây ngốc hồi lâu, chậm rãi xoay người, chậm rãi đi xuống phía chân núi. Ít nhất, hiện tại chúng ta còn đang ở cùng trong một ngọn núi. Lục Thuận mời nàng lên kiệu, nàng coi như không hề nghe thấy, chỉ từng bước một tự mình đi tới.

Thiên địa trắng xóa mênh mông.

Một bóng người nhỏ nhắn nghênh gió tuyết, gian nan bôn ba. Trên đường núi uốn lượn, một đường vết chân mờ mờ in trên mặt tuyết. Gió bắc thổi tới, bông tuyết bay múa. Chỉ chốc lát, dấu chân trên đường núi đã hoàn toàn biến mất. Chỉ còn đường núi trống rỗng, quanh co uốn lượn giữa đỉnh núi thê lương.

Năm nay tuyết thật là kỳ quái, ngừng lại rồi rơi, rơi rồi lại ngừng lại, liên tiếp rơi xuống như vậy tới hơn mười ngày, không thấy lúc nào bầu trời quang đãng, đường núi đã bị phong kín, rất khó có thể đi lại.

Ôn Tuyền Cung tựa như là một thế giới tách biệt khỏi hồng trần, Lưu Phát Lăng đã hoàn toàn không hề để ý tới chuyện bên ngoài, chỉ cùng Vân Ca an an tĩnh tĩnh trải qua từng ngày. Số lần hắn phát tâm thống không còn thường xuyên như trước, nhưng tinh thần càng ngày càng không được tốt, một khi phát bệnh, thời gian hôn mê cũng càng ngày càng dài.

Ban đêm, Vân Ca thường thường ngủ rồi thức dậy, trở mình ngồi dậy, dán sát vào lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập. Xác nhận nghe được tiếng tim đập, ngây ngốc cười một cái, mới có thể an tâm ngủ tiếp.

Có đôi khi, Lưu Phát Lăng không hề nhận ra, có đôi khi, hẳn biết Vân Ca thức dậy, Vân Ca lắng nghe, khi Vân Ca nhẹ nhàng ôm hẳn, ngủ trở lại, hẳn sẽ mở to mắt, vừa ngắm gương mặt mỗi một của nàng khi ngủ, vừa hi vọng chính mình đừng có đột nhiên phát bệnh, khiến cho nàng khó được ngủ yên.

Hóa ra, khi trời xanh tàn nhẫn, ngay cả lắng lặng ngắm nhìn gương mặt một người lúc say ngủ, cũng đều là một loại khẩn cầu xa xỉ.

Tình cảm quá sâu, quá đậm, nhưng thời gian lại quá ngắn, quá ngắn.

Có lẽ hai người đều hiểu được, thời gian ở cạnh nhau trong giây lát sẽ mất đi, cho nên cả ngày lẫn đêm đều một tác cũng không rời.

Ban ngày, nàng ở bên cạnh hẳn, là tay của hẳn, là ánh mắt của hẳn, nàng làm cho hẳn những chuyện hẳn đã không thể làm được, kể lại cho hẳn nghe những chuyện ở thế giới bên ngoài phòng sinh động như thật cho hẳn nghe, hẳn tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy mọi thứ trong phòng, nhưng toàn bộ thiên địa theo ánh mắt của nàng, theo giọng nói dịu dàng du dương của nàng, cũng đi vào trong lòng hẳn. Trong không gian chỉ một tác vuông, nhưng lại là thiên địa rộng lớn, hai người thường thường cất tiếng cười không ngừng.

Buổi tối, nàng cuộn tròn trong lòng hẳn, đọc sách cho hẳn nghe, kể chuyện xưa cho hẳn, cũng sẽ cầm lấy tiêu, thổi khúc nhạc. Hẳn đã không thể thổi được một khúc nhạc hoàn chỉnh, nhưng kỹ thuật thổi tiêu của nàng tiến bộ thần tốc, nàng thổi khúc nhạc hẳn vẫn thường thổi, trong làn điệu uyển chuyển, trong mắt của hẳn có quyến luyến, trong mắt nàng có nước mắt, lại sợ làm hẳn áy náy vội lấy tay lau đi, cảm xúc thay đổi rất nhanh, nở nụ cười. Hẳn nhìn gương mặt tươi cười của nàng, hiểu được nếu mình áy náy cũng đều là dư thừa.

Vào một đêm khuya mọi người yên tĩnh, vẫn giống như thường ngày, Vân Ca đọc Nam Cương địa chí cho Lưu Phát Lăng nghe, trong văn chương của người xưa, hai người cùng ngao du sơn thủy, cùng nhau thưởng thức cảnh tượng hiếm thấy, đọc được hồi lâu, lại không nghe thấy Lưu Phát Lăng lên tiếng đáp lại.

Vân Ca sợ hãi, “Lăng ca ca.”

Mặt nàng dán sát vào trước ngực hẳn, nghe được tiếng tim đập, nàng mới yên tâm, đặt cuốn sách sang một bên, chỉnh lại gối đầu và đệm tựa cho hẳn, để cho hẳn ngủ được thoải mái hơn. Thổi tắt đèn, nàng nằm sát bên cạnh hẳn, đầu dán vào ngực hẳn, nghe tiếng tim của hẳn đập, mới có thể an lòng ngủ. Tiếng tim của hẳn đập chính là an ổn của nàng.

Tối nửa đêm, Lưu Phát Lăng đột nhiên bừng tỉnh, “Vân Ca.”

Vân Ca vội đáp: “Làm sao vậy?”

Lưu Phát Lăng cười hỏi: “Nàng đọc tới đâu rồi? Ta dường như thất thần.”

Trong lòng Vân Ca đau xót, lại chỉ mỉm cười nói: “Thiếp thấy hơi mệt, không muốn đọc nữa, cho nên đã đi ngủ.”

Lưu Phát Lăng nghe tiếng bông tuyết tuôn rơi bên ngoài, cảm thấy trong ngực khó chịu tựa như mồn nứt ra, “Vân Ca, đi mở cửa sổ ra, ta muốn nhìn cảnh bên ngoài.”

“Được”, Vân Ca thấp đèn lên, muốn giúp hẳn khoác thêm áo, quần chặt chần rồi mới xuống giường. Lưu Phát Lăng nói: “Đợi một chút.” Hẳn muốn giúp Vân Ca khoác áo cẩn thận.

Bởi vì tay chân không theo hẳn điều khiển, mỗi một động tác đều chậm tới dị thường. Vân Ca lại giống như không hề để ý tới, chỉ vừa thì thầm nói chuyện, vừa chờ hẳn giúp nàng sửa sang lại, giống như những ngày trước kia.

Chờ hẳn sửa sang lại áo choàng cho nàng xong, Vân Ca đi đến phía trước cửa sổ, mới vừa đẩy cửa sổ ra, một trận gió bắc cuốn theo bông tuyết, quét thẳng vào trong phòng. Gió thổi trúng bình hoa mai để trên bàn khiến nó lắc lư, mảnh, rèm trong phòng đều bị thổi cuốn lên, mấy bức tranh mai trong tuyết đã được vẽ xong để trên bàn trước giường cũng bị cuốn lên, xoay tròn trên mặt đất.

Vân Ca vội vàng nhảy vài bước trở về, lấy hai cái thước ngọc thạch đè lên bức tranh. Nàng chui vào trong chăn, “Thật là lạnh mà!” Nói xong lấy tay lạnh như băng sờ lên mặt Lưu Phát Lăng.

Lưu Phát Lăng cảm thấy trên mặt gió thổi vù vù, tê tê, nhưng lại không có cảm giác lạnh gì cả, hần lấy tay chạm vào tuyết còn chưa tan trên mặt Vân Ca, cũng không có cảm giác gì.

Tuy là đêm khuya, nhưng tuyết lớn phủ một màu trắng toát, cũng không thể thấy bên ngoài tối đen, ngược lại trong thiên địa lại có một loại sáng trắng thê lương.

Trong sân, đôi người tuyết Vân Ca đắp lúc đầu tay trong tay, nhưng bởi vì tuyết rơi xuống rất lâu, người tuyết bị tuyết rơi xuống phủ kín, đã không nhìn ra hình dạng lúc đầu.

Hai người ôm lấy lẫn nhau, lẳng lặng nhìn bên ngoài. Thiên địa không tiếng động, bông tuyết bay múa. Hần cảm thấy trong ngực càng lúc càng khó chịu, tuy rằng không có đau đớn, nhưng nửa người lại bắt đầu không có cảm giác, ần ần hiện hiện, hần biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Lưu Phát Lăng nhẹ giọng hỏi: “Vân Ca, nàng sẽ quên ta chứ?”

Vân Ca ra sức gật đầu, “Ừ, thiếp sẽ quên chàng.”

“Vân Ca, nàng nhìn thấy bức tranh mai trong tuyết trên bàn chứ? Vào thời khắc hoa đẹp nhất, ta đã họa nó vào bức tranh, cảnh tượng đẹp đẽ đó đọng lại ở bức tranh, nàng cũng chỉ nhìn thấy thời điểm nó đẹp nhất. Kỳ thật, hoa mai trên cành không giống như vậy, sẽ bị nhuốm bụi, sẽ úa tàn, héo rũ, khó coi rồi rụng xuống. Ta cũng như thế, cũng không khẳng định là lúc nào cũng tốt như vậy được, nếu chúng ta chung sống cả đời, ta cũng sẽ thường làm cho nàng tức giận, làm cho nàng đau lòng, chúng ta cũng sẽ cãi nhau giận dỗi, nàng cũng sẽ thương tâm rơi lệ.”

Hần nắm chặt tay Vân Ca, lưu luyến trần thế không buông, đó là điều duy nhất hần không thể yên tâm. Lúc đầu vốn tưởng rằng chỉ cần hần hữu tình, nàng hữu ý, hần có thể nắm tay nàng, cùng ngắm nhìn mây tụ mây tan trên bầu trời, cùng ngắm hoa nở hoa tàn trước sân, cho tới lúc bạc đầu. Nhưng hóa ra, hần dùng hết toàn lực, có thể ngăn cản sinh ly, nhưng không cách nào tránh khỏi tử biệt.

“Không nên nhớ mãi không quên thời khắc hoa mai đẹp đẽ nhất, đây chẳng qua là một loại biểu hiện giả dối. Nếu dùng hoa mai trong bức tranh so sánh với hoa mai trong hiện thực, như vậy với chúng là không công bằng.”

Vân Ca gạt gao nhắm hai mắt lại, nhưng lông mi không ngừng run rẩy, “Ừ.”

Gió thổi bay tóc nàng, cùng quần lấy tóc Lưu Phát Lăng.

Hần đang mỉm cười, nhưng trong ánh mắt của hần là lo lắng, nói chuyện cũng dần dần khó khăn, cũng hiểu được nàng cũng biết, giữa hần và nàng không cần nhiều lời, nhưng lại có không yên lòng, “Nàng nhớ lần đó chúng ta ngắm mặt trời mọc chứ? Bất luận là phát sinh chuyện gì, cũng không được bỏ cuộc, kiên trì đi tiếp, khẳng định sẽ nhìn thấy phong cảnh không tưởng tượng được, có lẽ sau này sẽ không phải là đoạn đường lúc đầu nàng đã đi, cũng không phải đỉnh núi lúc trước nàng đã leo lên, nhưng một con đường khác sẽ có phong cảnh khác, một đỉnh núi khác cũng sẽ có cảnh mặt trời mọc mỹ lệ như vậy, không cần nhớ mãi không quên con đường lúc đầu...”

Vân Ca nhẹ nhàng hôn lên môi hần, mỉm cười nói: “Chàng yên tâm, thiếp sẽ rời khỏi Trường An, sẽ quên đi mọi thứ đã diễn ra ở nơi này. Thiếp sẽ đi Miêu Cương, đi Yên Bắc, đi khắp thiên sơn vạn thủy, thiếp sẽ còn viết một quyển sách ẩm thực, có lẽ còn có thể gặp được một người rất tốt với thiếp, để hần đi cùng thiếp lên núi, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, để hần ăn đồ ăn thiếp làm, thiếp sẽ không nhớ mãi không quên chàng... thiếp sẽ quên...”

Vân Ca vẫn cười, tiếng nói lại càng lúc càng nhỏ lại, dần dần chìm trong tiếng gió bắc, càng về sau đã không phân biệt rõ là nói với Lưu Phát Lăng, hay là tự nói với mình.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi xuống càng lúc càng nhiều hơn, trong thiên địa một mảnh trắng xóa mênh mông, ngoại trừ màn tuyết dày đặc đầy trời, đã không thấy gì khác. Thời gian cũng giống như bị cái lạnh thấu xương kia làm đông cứng lại, hai người cùng dựa sát vào nhau, thiên địa tĩnh lặng ôm lấy bọn họ, là một chớp mắt, nhưng đã là một đời, là một đời, nhưng chỉ trong chớp mắt.

Lưu Phát Lăng muốn đưa tay sờ lên má Vân Ca, nhưng không còn một chút sức lực nào. Hần cố gắng đưa tay, đột nhiên, một trận đau đớn mãnh liệt dồn tới, trong lồng ngực dường như có vạn mũi tên đâm thẳng

vào tim, ngay cả hô hấp đều trở nên khó khăn, trước mắt tất cả đều xoay tròn, hấn cố hết sức nói: “Vân Ca, hát cho ta bài hát đó, bài... bài...”

Dường như thấu hiểu, Vân Ca cầm tay hấn nhẹ nhàng đưa lên, đặt lên trên gương mặt nàng, ôm lấy thất lưng hấn, kề sát vào lồng ngực của hấn, nhẹ giọng ngâm nga:

”Hắc hắc đích thiên không đề thù

Lượng lượng đích phồn tinh tương tùy

Trùng nhân phi trùng nhân phi

Nhĩ tại tư niệm thù.”

Tạm dịch:

Bầu trời đêm buông xuống

Ngàn sao cùng chiếu sáng theo

Trùng nhi bay lên, trùng nhi bay lên

Chàng đang nhớ tới ai.

Đây là bài Vân Ca hát trên núi Cam Tuyền, trong chương 15 quyển Thượng: Khúc hát dưới cầu vồng, khúc hát khiến cho Phất Lăng phải xông cả vào bụi gai để tìm người hát.

Trước mắt Lưu Phất Lăng chậm rãi biến thành tối đen, hấn cố gắng muốn nhìn Vân Ca thêm một lần nữa, nhưng nàng ở trong mắt hấn chậm rãi mờ đi, dần dần chìm vào bóng tối. Dùng hết toàn lực, cảm giác không yên lòng bằng cả thất hoang lục hợp*, không muốn buông xuôi nhiều như năm sông bốn biển cũng đành phải nén xuống tận chỗ sâu trong đáy lòng, như một tiếng thở dài không dấu vết, tan vào trong đời đời kiếp kiếp luân hồi.

*Thất hoang lục hợp chỉ khắp phía trời đất. Quả thực câu này tớ không hiểu lắm đâu, có hơi chế bậy một tí.

”Thiên thượng đích tinh tinh lưu lệ

Đích thượng đích hoa nhân khô nuy

Lãnh phong xuy lãnh phong xuy

Chích yếu hữu nhĩ bồi”

Tạm dịch:

Bầu trời sao rơi lệ

Trên mặt đất Hoa nhi héo rũ

Gió lạnh thổi tới, gió lạnh thổi tới.

Chỉ cần có chàng theo cùng.

Nghe tiếng tim hấn đập từ từ biến mất, sắc mặt Vân Ca càng lúc càng tái nhợt, cho tới cuối cùng không còn một tia huyết sắc, trắng bệch giống như những bông tuyết bay ngoài cửa sổ.

Một phòng tịch mịch lạnh lẽo.

Trong điện chỉ có tiếng màn lay động theo gió thổi, càng làm cho căn phòng thêm lạnh lẽo thê lương. Bàn tay trên gò má nàng dần dần lạnh đi, cho đến cuối cùng lạnh như băng tuyết, nàng lại không hề có cảm giác, vẫn như trước hát lại bài hát hết lần này tới lần khác.

Tiếng ca dịu dàng uyển chuyển, thể hiện ra tương tư và chờ đợi trong suốt một đời.

Màn đêm dài đằng đẵng không có tận cùng.

Bầu trời mơ hồ hiện ra ở phía đằng xa, lộ ra từng đợt ánh sáng rực rỡ màu vàng và đỏ, làm cho những bông tuyết trắng đang bay phấp phới trong gió cũng được nhuộm một màu đỏ tươi đẹp.

Vân Ca ngẩng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Lăng ca ca, mặt trời sắp xuất hiện rồi, chúng ta có thể ngắm mặt trời mọc trong tuyết rồi!”

Thân thể bên cạnh nàng không có phản ứng gì, sắc mặt bình thản, khóe môi khẽ mỉm cười. Nàng ôm chặt lấy hân, ngẩng đầu, đôi mắt không hề chớp, nhìn chăm chăm về phía Đông.

41. Q.3 - Chương 3: Chữ Tâm Đã Hành Tro Bụi

Sáng sớm Vu An thức dậy, nhìn thấy Vân Ca và hoàng thượng đang dựa sát vào nhau, cho là bọn họ đang ngắm tuyết, không dám quấy rầy. Nhưng từ sáng sớm cho tới tận chính Ngọ, cả hai người đều vẫn không hề cử động.

Vu An chợt thấy bất an, nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên cạnh hai người, khẽ chạm vào hoàng thượng, chạm tay vào thấy lạnh toát, nước mắt lập tức trào ra, nhớ tới khi còn sống hoàng thượng đã dặn dò, không dám chần chừ, vội vàng lau nước mắt đi, nhẹ giọng gọi: “Vân cô nương, hoàng. . . Hoàng thượng người đã đi rồi, những chuyện sau này, các triều thần sẽ lo liệu theo quy củ, hoàng thượng đã đặc biệt phân phó nô tài đưa cô nương rời khỏi Trường An.”

Vân Ca đứng dậy, dụi dụi mắt, giống như trong mộng mới vừa tỉnh, mỉm cười rồi nhìn Lưu Phát Lăng, lại dựa vào người hân, “Lăng ca ca mới vừa ngủ, chúng ta muốn nằm một lát, người đừng làm ồn ào.”

Vu An biết rằng sự tình cấp bách, cắn chặt răng, đột nhiên vung tay lên, đánh vào sau gáy Vân Ca, Vân Ca lúc này mới thức sự mê man. Phú Dụ lập tức bước lên, muốn ôm Vân Ca đi, tay Vân Ca lại bám rất chặt vào lưng Lưu Phát Lăng, kéo như thế nào cũng không thể kéo ra được.

Mạt Trà và Vu An đều khom người, muốn kéo tay Vân Ca ra, cả hai đều là người học võ, thế nhưng cũng phải dùng hết sức lực mới có thể kéo từng ngón tay Vân Ca ra một. Mạt Trà vừa kéo, đột nhiên bắt đầu khóc.

Vu An vốn định lên tiếng quát nàng, nhưng lời nói lên tới bên miệng, chính mình cũng suýt nữa phải rơi lệ, vội nuốt vào hết thảy. Hân quay sang Mạt Trà và Phú Dụ, phân phó rõ từng chữ: “Vân Ca giờ giao cho các người, qua quận Thiên Thủy, sẽ có người của Triệu Sung Quốc tiếp ứng các người, hộ tống các người đến Tây Vực, lộ trình phía trước các người phải tự đảm đương, chờ xong mọi chuyện ở Trường An, ta sẽ đi tìm các người.”

Mạt Trà và Phú Dụ đều nghẹn ngào gật đầu, “Sư phụ/ tổng quản yên tâm!”

Lưu Tuấn nhận được tin tức Thất Hỉ truyền ra, có bình tĩnh trong vòng dự liệu, có kích động chờ mong đã lâu, cũng có thêm cả một tia bi thương mờ nhạt.

Không biết khi nào, tuyết lớn đã ngừng rơi, hơi mù tích tụ trong nhiều ngày đã tan biến hết cả, bầu trời trong veo tựa như một khối thủy tinh màu lam, mặt trời treo cao ở giữa bầu trời, muôn ngàn tia sáng chiếu xuống, ánh chiếu lên lớp tuyết phủ khiến cho thiên địa trở nên lấp lánh sáng chói.

Tất cả đều tựa hồ báo hiệu một vương triều đã tới hồi kết, một triều đại khác sắp được thiết lập, mà triều đại sắp tới này sẽ do hân khai sáng. Lưu Tuấn cao giọng gọi người, hỏi: “Mạnh Giác hai ngày nay có động tĩnh gì?”

Người tới hồi tấu: “Dạ, không có, chỉ ở trong phủ trồng hoa ngắm cỏ, thỉnh thoảng có đi dạo quanh phố xá.”

Lưu Tuấn từ khi ở Ly Sơn về, mỗi ngày đều tới thăm hỏi Mạnh Giác một lần, tựa như hai người giao tình thắm thiết, mỗi ngày đều có mưu đồ bí mật, trên thực tế, hân chỉ tới nói chuyện phiếm với Mạnh Giác. Hân

cũng không trông cậy vào hiện tại Mạnh Giác sẽ có lập trường rõ ràng là ủng hộ hắn. Nhưng, ít nhất là phải làm cho Lưu Hạ không thể tin tưởng Mạnh Giác, hiện tại đây là điểm mấu chốt, Lưu Hạ chỉ cần có một phần nghi tâm, như vậy hắn cũng không dám dùng Mạnh Giác, bất kể là Mạnh Giác đưa ra cho hắn đề xuất có tác dụng tới bao nhiêu, hắn cũng không dám tiếp nhận.

Lưu Tuân trầm mặc một hồi, gọi lớn: “Hà Tiểu Thất.”

“Có tiểu nhân.” Hà Tiểu Thất lập tức khom người nghe phân phó.

“Thông báo ọi người, tất cả đều bắt đầu tiến hành theo kế hoạch, còn nữa, nhất định phải phái người luôn luôn theo sát mọi động tĩnh của Mạnh Giác.”

Hà Tiểu Thất đáp “Vâng”, nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng.

.....

Mặt trời đã quá chính Ngọ, ánh sáng rực rỡ.

Mạnh Giác chưa làm bất cứ chuyện gì nghiêm chỉnh, đúng như lời thám tử hồi báo với Lưu Tuân, đều ở trong phủ trồng hoa ngắm cỏ. Một chiếc chậu hình bát giác bằng ngọc xanh, bên trong xếp đầy đá cuội màu trắng và đen, hắn cầm hai thứ gì đó trông giống như hai củ tỏi thả xuống giữa chậu, dùng đá cuội đập lên, rồi rót nước trong vào trong chậu.

Bát Nguyệt vội vàng chạy vào, tới cửa liền hành lễ, “Công tử, chúng ta ở phụ cận Ly Sơn chờ đợi hơn một tháng, hôm nay rốt cuộc mới nhìn thấy Phú Dụ xuống núi. Hắn thực khôn khéo, không biết ở trên núi đã xảy ra chuyện gì, nhưng không phải đi trực tiếp từ Ly Sơn xuống núi. Hắn ăn mặc như thể thư sinh nghèo, đánh một chiếc xe lừa cũ, ngồi bên cạnh là một phu nhân, giả bộ là nương tử của hắn, trong xe lừa là một bà lão đang nằm, khi qua trạm gác, nghe phu nhân kia khóc nói, bà cụ bị bệnh nặng, trong lòng mong nhớ quê hương, cho nên đưa bà về quê. Chúng ta cũng thiếu chút nữa bỏ lỡ mất, may mà công tử đã nhiều lần nhấn mạnh về diện mạo Phú Dụ, cứu muội lại thật trọng, chúng ta mới không để hắn đi mất.”

Xem ra, Lưu Phát Lăng đã mất!

Mạnh Giác buông hòn đá cuội trong tay xuống, nhưng trong nội tâm lại không có chút cảm giác thoải mái nào.

Lưu Phát Lăng muốn đưa Vân Ca rời khỏi Trường An, lo lắng trước tiên không phải võ công cao thấp, mà là người đó có trung thành tin cậy được hay không. Dù sao thời khắc nguy cấp này, người thực sự có năng lực động tới Vân Ca, đều đã bị sự tình quan trọng hơn quán lấy, không rảnh bận tâm tới Vân Ca, chờ khi nhớ tới Vân Ca, cũng đã chậm. Chỉ cần trung thành tin cậy được, làm việc ổn thỏa, là có thể mang Vân Ca rời đi, ngược lại chỉ cần dùng sai người, để lộ phong thanh tin tức mới đáng sợ nhất. Nếu bàn về trung thành tin cậy, toàn bộ Vị Ương Cung, ngoại trừ Phú Dụ, không có người nào đáng tin cậy hơn.

Tam Nguyệt nhanh nhẹn hỏi: “Công tử, khi nào thì chúng ta ra tay cướp xe?”

Mạnh Giác cười hỏi: “Ai nói cho ngươi là phải cướp xe?”

Tam Nguyệt rụt cổ lại, phái nhiều người như vậy canh giữ Ly Sơn hơn một tháng, không phải muốn cướp xe, còn có thể vì cái gì?

Mạnh Giác phân phó: “Bát Nguyệt, ngươi dẫn người âm thầm bảo hộ xe lừa đó, hộ tống xe lừa cho tới khi an toàn ra khỏi lãnh thổ Hán triều.”

Bát Nguyệt đáp: “Vâng.”

“Nếu có chút gì bất trắc, bất luận như thế nào, bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ người bên trong xe.”

Công tử nói chuyện xưa nay vốn lời ít mà ý nhiều, năm chữ “Bất luận như thế nào” nhưng lại cố ý lặp lại một lần, Bát Nguyệt hiểu được phân lượng trong lời nói, quỳ xuống nói: “Công tử yên tâm, ta hiểu rõ.”

Mạnh Giác nhìn hắn rời đi, rồi cúi đầu bắt đầu trồng một chậu thủy tiên khác, Tam Nguyệt nhẹ thở dài một tiếng, “Công tử, hôm nay ta lại nhàn rồi sao?”

Mạnh Giác đầu cũng không ngẩng lên, “Muốn ngược lại sao? Giúp ta nhặt đá cuội lại đây, độ lớn vừa phải, chọn màu sắc cho đẹp vào.”

Tam Nguyệt vẻ mặt đau khổ, không cam lòng ngồi xuống bên cạnh Mạnh Giác, chọn đá cuội từ trong một chiếc bồn gỗ.

Người hầu tiến vào thông truyền, “Đại nhân, Hầu gia tới.”

Lưu Tuân gần đây ngày nào cũng tới, trong Mạnh phủ tất cả mọi người đều đã quen. Tam Nguyệt nghe nói, không đợi Mạnh Giác phân phó, đã rửa tay lau khô, đi xuống chuẩn bị trà bánh.

Mạnh Giác âm thầm cười, “Mau mời.”

Vừa dứt lời, Lưu Tuân đã đi vào trong phòng, nhìn ngó đủ loại chậu đá, chậu ngọc, chậu gốm trong phòng, cười nói: “Mạnh Giác, người thực dự định không để ý đến chuyện bên ngoài sao? Trong thành Trường An đã muốn ồn ào tới ngất trời, người còn ở nơi này trồng thủy tiên.”

Mạnh Giác hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Lưu Tuân nói: “Nghe nói hoàng thượng đã băng hà ở Ly Sơn, Vu An còn giấu kín tin tức, nhưng Hoắc Quang đã sớm nhận được tin tức, đang chuẩn bị triệu tập đại thần thương nghị xem người nào tiếp nhận để vị. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, buổi chiều hôm nay, chờ sau khi tin tức hoàng thượng băng hà chính thức được công bố, Hoắc Quang sẽ cùng mấy vị Nghị chính đại thần mời Vương thúc tiến kinh.”

Khi nói chuyện, Mạnh Giác đã trồng xong một chậu thủy tiên, hần thần nhiên nói: “Hoàng thượng băng hà là chuyện sớm hay muộn, mọi người đều có dự liệu cả rồi. Hoắc Quang sẽ lựa chọn Xương Ấp vương, cũng đã trong vòng dự đoán của rất nhiều người, đều là những chuyện trong vòng dự kiến, có chuyện gì mà phải làm âm ỉ?”

Lưu Tuân không nói gì, đích xác giống như lời Mạnh Giác. Dưới tình thế hoàng thượng không có con nối dõi, chỉ có thể lựa chọn trong huynh đệ, con cháu của hoàng thượng. Hoắc Quang sẽ không chọn Quảng Lăng vương khó có thể khống chế, lại càng không tự đào hố chôn mình đi chọn hậu nhân của Yến vương*, duy nhất có thể chọn chính là hần thể đơn lực mỏng cùng với Lưu Hạ hoang đường ngu ngốc. Chọn lựa trong hai người bọn họ, Hoắc Quang đương nhiên không phải lựa chọn ai thích hợp làm hoàng đế hơn, mà là chọn ai dễ dàng khống chế hơn, Lưu Hạ hoang đường đã có tiếng ở bên ngoài, đối nhân xử thế thì ngang ngược, phóng đảng, Hoắc Quang hiển nhiên là có khuynh hướng chọn một hôn quân.

*Tớ nhắc lại một chút: Yến vương do âm mưu của Hoắc Quang nên bị kết tội mưu phản với công chúa, Tăng Hoàng Dương và Thượng Quan Kiệt, chi tiết ở quyển Thượng.

Lưu Tuân yên lặng ngồi một lát, cười nói: “Vương thúc kế vị, chắc chắn sẽ trọng dụng người, ta nên chúc mừng người.”

Mạnh Giác nhìn về phía Lưu Tuân, mỉm cười nói: “Thân là thần tử, ta đương nhiên nên nguyện trung thành với hoàng thượng.”

Lưu Tuân gật gật đầu, đứng dậy cáo từ, Mạnh Giác cũng không giữ khách.

Xe Phú Dụ điều khiển là xe lừa, ngựa Bát Nguyệt cười là hãn huyết bảo mã, đuổi theo Phú Dụ là một chuyện hết sức nhẹ nhàng. Nhưng nhằm đảm bảo an toàn, Bát Nguyệt trước hết dùng bồ câu đưa tin cho Cửu Nguyệt, truyền đạt mệnh lệnh của Mạnh Giác. Khi mặt trời gần xuống núi, Bát Nguyệt đã đuổi tới rặng núi Tần Lĩnh, dự đoán rằng sẽ đuổi kịp Cửu Nguyệt, mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng chợt nghe thấy tiếng binh khí giao tranh trong sơn cốc, trong lòng căng thẳng, vội quất ngựa chạy nhanh.

Chạy qua vài sơn đạo nhỏ hẹp, chỉ nhìn thấy cả trăm võ sĩ che mặt toàn thân mặc đồ đen vây thành hình quạt, bức xe lừa kia ở một góc sơn đạo, Phú Dụ và Mạt Trà chỉ dám thủ trong xe lừa, không dám khinh động. Cửu Nguyệt dẫn người bảo vệ một bên xe lừa, một bên khác là hơn mười người mặc áo xám bảo vệ. Bát Nguyệt thấy chiêu thức của bọn họ âm nhu độc ác, trước đó công tử lại đã từng nhắc nhở, đoán được là hoạn quan trong cung.

Nếu chỉ luận võ công, đám người áo xám rõ ràng võ công cao hơn đám võ sĩ hắc y, nhưng võ sĩ hắc y giống như sớm biết rõ về võ công của đám người áo xám, có chuẩn bị mà đến, binh khí là đao dày được chế tạo

đặc biệt dễ khắc chế nhuyễn kiếm, hơn nữa cứ ba người một nhóm, phối hợp lẫn nhau, giết chết từng người áo xám một. Mắt thấy thủ hạ của Cửu Nguyệt cũng đã chết mất hơn phân nửa, Bát Nguyệt vội hét lớn một ám ngữ, thông báo cho Cửu Nguyệt cứu người chạy trốn.

Vân Ca tỉnh lại trong tiếng chém giết, vén màn xe lên, nhìn thấy bên ngoài là cuộc chiến đẫm máu chết, chỉ cảm thấy chính mình đang nằm mơ, ngơ ngác nhìn mọi người, hoàn toàn không thể hiểu nổi là đang xảy ra chuyện gì.

Cửu Nguyệt nhìn thấy Vân Ca, mới hiểu được vì sao công tử lại phái bọn họ bảo vệ xe lừa, nói với Phú Dụ: “Đối phương đông người lắm, chúng ta chỉ có thể cứu Vân Ca đi.”

Phú Dụ và Mạt Trà đưa mắt nhìn nhau, hai miệng một lời nói: “Chỉ cần cô nương có thể bảo vệ tiểu thư nhà ta an toàn, chúng ta đã vô cùng cảm kích.”

Cửu Nguyệt đưa tay kéo Vân Ca còn đang sững sờ ngơ ngác xuống xe, Phú Dụ và Mạt Trà không còn kiên trì nữa, lập tức rút binh khí ra nghênh địch, yểm trợ cho Cửu Nguyệt chạy trốn.

Cửu Nguyệt một tay quăng dây thừng, cây đinh trên dây cắm vào trên thân một cây đại thụ ở dưới sơn đạo, một tay ôm lấy Vân Ca, nhờ vào dây thừng, mang theo Vân Ca bay vút qua đỉnh đầu mọi người.

Hắc y nhân vốn tưởng rằng Vân Ca đã là vật trong túi, không ngờ Cửu Nguyệt đột nhiên dùng chiêu thức lạ thường, dưới tình thế cấp bách, ra tay càng lúc càng ác độc, không mất bao nhiêu thời gian, đám người áo xám đều bị giết chết hết. Hắc y nhân lập tức đuổi theo hướng Vân Ca, Bát Nguyệt dẫn người chặn ở trước sơn đạo, ngăn chặn hắc y nhân đuổi theo.

Cửu Nguyệt cong môi huyết gió, hân huyết bảo mã mà Bát Nguyệt dẫn theo phi nhanh như bay tới phía dưới.

Buông tay, đáp xuống ngựa, cầm dây cương, hành động nhanh chóng dứt khoát.

Cửu Nguyệt đang muốn quay đầu ngựa lại rời đi, hắc y nhân đã đem tù binh là Phú Dụ và Mạt Trà đẩy lên phía trước, một người dường như là đầu lĩnh hét lớn: “Vân tiểu thư, chúng ta chỉ cần người. Người nhìn tâm nhìn nhiều người như vậy đều vì người mà chết sao?”

Mạt Trà và Phú Dụ mềm nhũn tựa vào trên người hắc y nhân, có lẽ gân cốt đều đã bị đánh gãy, ngoài miệng vẫn mủi phần kiên cường, “Không cần phải lo cho chúng ta!”

Bát Nguyệt vừa ra sức ngăn trở hắc y nhân đuổi theo tới, vừa quát: “Cửu muội, đi mau! Công tử chắc chắn lấy lại công đạo cho ta!”

Cửu Nguyệt mắt rừng rừng, gật gật đầu, quát ngựa chạy đi.

Vân Ca mờ mịt hỏi: “Tại... tại sao ta lại ở chỗ này? Lãng ca ca. . .” Nàng quay đầu lại nhìn Mạt Trà và Phú Dụ, “Mạt Trà? Phú Dụ?”

Mạt Trà hét lớn, “Đi mau! Không cần phải lo... A!”

Hắc y nhân vung tay về phía hàm dưới của Mạt Trà, lưỡi dao quét qua miệng, chỉ nghe Mạt Trà “A” hét thảm một tiếng, máu tươi bắn lên, bọn họ đã cắt đứt đầu lưỡi Mạt Trà.

“A!”

Vân Ca kêu lên thảm thiết, yếu ớt ngã vào trong lòng ngực Cửu Nguyệt. Cửu Nguyệt vội vàng tăng tốc, Vân Ca nắm lấy tay nàng, khóc cầu, “Dừng lại, dừng lại. . .” rồi liền tiếp quay đầu nhìn về phía sau.

Cửu Nguyệt không hề để ý tới, một tay giữ chặt cánh tay Vân Ca, một tay quát ngựa tăng tốc.

Hắc y nhân liên tục cười lạnh: “Vân tiểu thư tâm tư thật ác độc! Từ khi ngươi tiến cung, Mạt Trà vẫn dốc lòng chăm sóc ngươi, thật sự là uống phí tình nghĩa của nàng đối với ngươi.”

Khi nói chuyện, lưỡi dao lướt qua cổ Mạt Trà, máu tươi phun ra, hắc y nhân lại cố ý dùng lực một cách khéo léo, đầu Mạt Trà văng lên không trung bay về phía Vân Ca.

Vân Ca miệng há lớn, nhưng một tiếng cũng không phát được, trong ánh mắt là sợ hãi tuyệt vọng.

Hắc y nhân lại kéo Phú Dụ lên, vung đao muốn chém. Vân Ca đột nhiên ngửa đầu hét lớn, âm thanh sâu náo vang vọng khắp bốn phía núi non trùng điệp. Trong sơn cốc, đàn chim bay lên, toàn bộ ngựa của hắc y nhân mang theo lại gào thét, quỳ rạp xuống đất hết cả. Ngựa mà Cửu Nguyệt đang cưỡi, tuy rằng không quỳ, nhưng lại hí lên kinh hoàng, muốn hất cả Cửu Nguyệt và Vân Ca xuống.

Cửu Nguyệt kinh hãi, con ngựa này là hãn huyết bảo mã Đại Uyển* thuần chủng, vốn là ngựa cực phẩm, lại do công tử nuôi lớn từ nhỏ, vô cùng ôn hòa thuần hậu nghe lời, nhưng tiếng hét bị thương của Vân Ca có thể làm cho hãn huyết bảo mã làm trái với mệnh lệnh chủ nhân.

*Hãn huyết bảo mã có xuất xứ từ Đại Uyển nhé.

“Người đã giết Mạt Trà, sau này ta tất sẽ lấy mạng người, nếu người còn làm Phú Dụ bị thương, ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận là đã được sinh ra trên đời này.”

Đủ mọi loại mắng chửi sớm đã nghe quen, nhưng tiếng nói bị ai của Vân Ca lại làm cho hắc y nhân trong lòng không rõ tại sao lại ớn lạnh, lưỡi dao ngừng lại trước cổ họng Phú Dụ, cười lạnh nói: “Ta đã sớm nói qua, chúng ta chỉ cần người, nếu người ngoan ngoãn ở lại, những người này đương nhiên cũng đều không cần phải chết.”

Miệng Vân Ca phát ra một tiếng kêu nhỏ, hãn huyết bảo mã yên tĩnh trở lại, tự động quay đầu lại, đưa Vân Ca và Cửu Nguyệt đi về phía hắc y nhân, Cửu Nguyệt làm như thế nào cũng không ghim ngựa lại được.

Con ngựa dừng ở phía sau người Bát Nguyệt, tất cả nhóm người của Bát Nguyệt và hắc y nhân còn đang chém giết đều ngừng lại, nhưng tay vẫn nắm chặt đao kiếm, hai bên vẫn ở thế giằng co.

Vân Ca nói với Cửu Nguyệt: “Thả ta xuống.”

Cửu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt Vân Ca tĩnh lặng như một tầng nước lặng, ớn lạnh xâm nhập tới tận xương cốt, không tự giác đã thả tay ra. Vân Ca nhảy xuống ngựa, đi tới chỗ hắc y nhân, “Thả Phú Dụ ra.”

Động tác của hắc y nhân nhanh như tia chớp, một tay ném Phú Dụ về phía Cửu Nguyệt, một tay kéo Vân Ca lên ngựa, thúc ngựa chạy đi. Vân Ca im lặng khác thường, không hề có phản kháng, nhưng bởi vì chủ nhân trước đó đã từng phân phó, hắc y nhân đối với nha đầu này không dám xem thường, vẫn cầm một viên thuốc trước đó đã chuẩn bị sẵn đưa tới bên miệng Vân Ca, “Chỉ là một viên thuốc mê, cho người ngủ một giấc.”

Vân Ca không nói tiếng nào, nuốt viên thuốc mê xuống.

Mùa đông khắc nghiệt, trời rét tới đóng băng.

Mành sa che cửa sổ đã bị rách nát, gió bắc thổi từng trận, khí lạnh thổi thẳng tới trong phòng. Trong phòng không có chậu than, cũng không có kháng ấm, Hoắc Thành Quân đi vào trong phòng, cảm thấy ngoài phòng và trong phòng không có gì khác nhau. Tiểu lại* đứng bên cười bồi theo nói: “Chỗ này rất sơ sài, tiểu thư phải chịu khổ rồi.”

*Lại: chức quan không có phẩm cấp thời phong kiến, tiểu lại có lẽ là một chức quan cực nhỏ. Sau này sẽ nói rõ hơn đây là chỗ nào, mọi người sẽ biết rõ sao lại có tiểu lại ở đây.

Hoắc Thành Quân lạnh lùng nhìn Vân Ca nằm cuộn tròn trên một chiếc giường nhỏ, “Ta ngược lại lại thấy chỗ này bày biện cũng vẫn rất xa hoa.”

Tiểu lại lập tức nói: “Vâng, vâng, tiểu nhân cũng thấy được rất xa hoa.”

“Đánh thức cô ta!”

Tiểu lại đã phỏng đoán được rõ ràng ý tứ của Hoắc Thành Quân, lập tức sai người đi lấy nước lạnh, hắt một thùng lên người Vân Ca. Thuốc mê trong cơ thể Vân Ca do rét lạnh, đã tan đi vài phần, thân thể lại vẫn cứ mềm nhũn, nàng cố gắng chống đỡ để ngồi dậy, nhìn thấy Hoắc Thành Quân, cũng không kinh ngạc.

Hoắc Thành Quân mỉm cười, đi đến trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng. Trong đôi mắt Vân Ca, là quá mức lạnh nhạt bình tĩnh, không có sợ hãi, hoảng loạn, khẩn cầu như Hoắc Thành Quân muốn thấy. Hoắc Thành Quân liếc mắt sang tiểu lại, tiểu lại hiểu ý, bê tới một thùng nước lạnh lớn, cười hi hi đi đến trước giường, từ đỉnh đầu Vân Ca chậm rãi đổ xuống.

Tới giờ Vân Ca đã hai ngày không hề ăn uống gì, thân thể lại vừa ngấm thuốc mê, căn bản không có sức lực để phản kháng, nàng cũng bỏ qua việc giãy giụa né tránh không cần thiết, cũng không thóa mạ, để mặc cho dòng nước lạnh có lẫn cả hòn tuyết kia dội từ đỉnh đầu nàng xuống, chỉ im lặng nhìn Hoắc Thành Quân, trong ánh mắt tối đen có một sự thần nhiên, thấy đều không để ở trong lòng.

Hoắc Thành Quân vì ngày hôm nay mà đã chờ đợi rất lâu, vẫn mặc sức tưởng tượng Vân Ca tinh thần sa sút, bi thảm, lúc này đã gần đạt được mục đích rồi, lại chỉ cảm thấy oán hận của mình chỉ dùng một chút nước đá thì sao có thể tan đi được. Nhìn thấy bộ dạng Vân Ca, hận mới hận cũ đều dâng hết một lượt lên trong lòng, trên mặt ngược lại còn hiện ra ý cười, càng lúc càng vui sướng, “Đi tìm cái roi ngựa tới đây.”

Tiểu lại lập tức lĩnh mệnh chạy đi.

Hoắc Thành Quân nhận lấy roi ngựa tiểu lại tìm được, cười phân phó: “Các người đều đi ra ngoài.” Nàng ta vung roi lên, ra sức quất xuống, Vân Ca theo bản năng tránh né, nhưng do trên người không còn chút sức lực nào, căn bản không né tránh được, vang lên tiếng y phục bị quất rách.

“Một roi này mấy năm trước vốn nên quất người! Ở trên đường đụng vào ta, còn giết bảo mã của ta, lại không hề áy náy!”

Lại một roi.

“Đây là bởi vì ta cứu người, người lại lấy oán trả ơn!”

Lại thêm một roi.

“Đây là bởi vì. . . Bởi vì. . .” Hoắc Thành Quân không thể nói ra vết thương trong lòng kia, chỉ có thể biến xấu hổ và giận dữ thành một roi quất ác độc hơn.

“Đây là vì những roi mà đại ca ta phải nhận!”

“Vì mẫu thân đánh ta một cái tát!”

“Đây là bởi vì Lưu Phát Lăng. Đến cả khi ta muốn nhập cung, người cũng đều phải cản trở ta! Tiêu phí vô số tâm tư ca múa, lại thành trò cười của mọi người!”

Hoắc Thành Quân càng đánh càng nóng giận, không chút nào kiêng dè, một roi lại một roi quất xuống, lửa giận trong lòng không có chút nào tan biến, ngược lại còn thiêu đốt khiến cho nàng ta càng điên cuồng.

Một hắc y nam tử vội vàng vào phòng, trầm giọng nói: “Hoắc tiểu thư, chủ nhân còn cần dùng nàng.”

Hoắc Thành Quân tỉnh táo lại vài phần, nhìn thấy bộ dáng Vân Ca, cảm thấy thời gian bao nhiêu lâu nay, chưa bao giờ thấy vui sướng như thế, nàng ta cười nói với Vân Ca: “Hôm nay trước hết chỉ cần nửa cái mạng của người, mấy ngày nữa cho người đi cùng đoàn tỳ với Lưu Phát Lăng.”

Khấp người toàn là máu, Vân Ca nằm ghé vào trên giường, thân thể run lên mãnh liệt.

Hoắc Thành Quân còn muốn chế nhạo Vân Ca thêm mấy câu, hắc y nam tử nói: “Hoắc tiểu thư, nơi này không phải nơi tiểu thư có thể ở lâu được, mời trở về đi! Bị người khác nhìn thấy hậu quả. . .” Hắc không có nói thêm nữa, chỉ làm một tư thế “Xin mời.”

Hoắc Thành Quân hiểu được hắc y nam tử nói rất đúng, ném roi ngựa, cười rời đi.

Nước đá lúc trước dội lên người Vân Ca đã kết băng, hòa lẫn với máu tươi của nàng, đông kết lại trên giường, giống như trên giường được trải một tầng thủy tinh đỏ như máu. Vân Ca mềm nhũn nằm sấp trên lớp thủy tinh máu đó, trên khắp lưng là vết roi đan chéo, toàn bộ lưng bị đánh tới da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa. Rất khó tưởng tượng vết thương nặng như vậy chính là do một thiên kim khuê các, ôn nhu thanh tú, xinh đẹp đánh thành.

Miệng của rắn lục trên cây trúc, kim châm sau đuôi ong vàng, hai thứ này đều không phải độc nhất, độc nhất chính là trái tim phụ nữ! Hắc y nam tử lắc đầu, đi tới xem Vân Ca thế nào.

Bị đánh tàn nhẫn như vậy, Vân Ca cũng không phát ra một tiếng, nam tử tưởng là Vân Ca sớm ngất, lật người Vân Ca lại, lại thấy đôi mắt nàng mở to, nhưng trong mắt lại không có một tia thần thái nào. Khi

nam tử lật người nàng lại, miệng vết thương trên lưng nàng lại bắt đầu chảy máu, nhưng nàng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nam tử quay sang tiểu lại đang đứng ở cửa phân phó: “Nơi này không phải còn giam giữ rất nhiều nữ nhân sao? Đi tìm một nữ nhân tới giúp xử lý miệng vết thương, rồi mang một chậu than tới.”

Tiểu lại hừ lạnh, “Nơi này là ta làm chủ, hay là người làm chủ? Người không có nghe thấy Hoắc tiểu thư mới vừa nói gì sao? Tiền đồ của ta...”

Hắc y nam tử chặn lời hắn: “Ta chỉ biết nếu bây giờ nàng chết, người và ta đều phải chôn cùng nàng.”

Tiểu lại cân nhắc giữa tiền đồ và tính mạng của mình một hồi, vẫn quyết định là chọn mạng, miệng mắng chửi chửi sai người đi tìm quần áo, nhóm chậu than, tự mình thì đi tìm một nữ nhân hiểu sơ y thuật.

Hoắc Quang yêu cầu Thượng Quan Tiểu Muội hạ một đạo ý chỉ, lệnh Lưu Hạ tiến kinh. Lưu Hạ nhận được ý chỉ đồng thời cũng nhận được tin tức từ Mạnh Giác.

“Thủ thế vờ yếu kém, đẳng cơ là quan trọng. Thủ đoạn lôi đình, giết chết Lưu Tuấn.”

Hắn âm thầm cười, thiêu hủy tin tức từ Mạnh Giác, lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị vào kinh. Cận thần Vương Cát theo hầu hạ Lưu Hạ từ nhỏ tới giờ, hỏi: “Vương gia, tha thứ cho thần hỏi câu không nên hỏi, Vương gia rốt cuộc là có muốn tiến kinh hay không?”

Lưu Hạ hiểu được hắc ý có khác, đáp: “Dưới tình thế bây giờ, ta có thể lựa chọn sao? Hoàng hậu nương nương hạ chỉ triệu ta vào kinh gấp để chịu tang, ta có thể không đi không?”

Vương Cát lại vẫn cố chấp hỏi: “Thần chỉ muốn biết ý định ban đầu của Vương gia.”

Lưu Hạ mỉm cười nói: “Không có, tạm thời đi từng bước, tính từng bước thôi!”

Vương Cát im lặng một lát, nói: “Thần hiểu rồi, thần đi xuống chuẩn bị, lần đi... Ôi!”, Vương Cát thở dài một tiếng, “Thần sẽ lệnh nhiều người theo Vương gia vào kinh.”

Hắn vừa định đi, Lưu Hạ gọi hắn lại, vừa suy nghĩ, vừa bắt đầu đọc tên người, Vương Cát vội cầm bút ghi lại. Lưu Hạ đọc một hơi mấy chục tên người, mới ngừng, cười tủm tỉm nói: “Những người này đều phải mang theo, những người khác... người khác đều tự do người chọn lựa đi! Nhưng mà không được vượt quá hai mươi người, ta còn muốn mang cơ thiếp tỳ nữ đấy! Người nhiều hơn nữa, sẽ vượt quá hạn định.”

Trong mắt Vương Cát hiện rõ “Gỗ mục thì khó mà khắc được”, không làm thế nào khác được, chỉ có thể đồng ý, rồi khỏi đại diện. Lưu Hạ nhìn theo bóng Vương Cát rời đi, ý cười trên mặt dần dần phai nhạt, một cảm giác lạnh lẽo tràn ngập trong lòng, chỉ cảm thấy buồn bã trống trải khó mà nói rõ cho được. Đúng lúc hắn nghiêng đầu, nhìn thấy Hồng Y phía sau rèm sa đang nhìn hắn, trong mắt nàng có nghi hoặc khó hiểu, còn có lo lắng, hắn bỗng nở nụ cười, nhẹ giọng gọi: “Hồng Y!”

Hồng Y đi bước nhỏ tới đó, quỳ gối trước đầu gối hắn, vừa định đưa tay ra dấu, hắn cầm tay nàng, “Ta biết nàng muốn hỏi ‘Vì sao lại lệnh những người đó đi theo?’”

Hồng Y gật gật đầu. Lưu Hạ điểm tên mấy chục người này, có một số là người năm đó Yến vương sắp đặt ở bên cạnh hắn, có một số là người Thượng Quan Kiệt sắp đặt, có một số là người của Hoắc Quang, còn có người của Quảng Lăng vương, dù sao những người này không phải là thám tử, chỉ là trạm gác ngầm của mấy người kia.

“Ta dẫn bọn họ đi tất nhiên là có dụng ý của ta, ta không muốn dẫn theo nhiều người của mình tất nhiên cũng là ý định của ta, chuyến đi này hiểm nguy rất nhiều, ta không nỡ mang người của ta đi mạo hiểm, đành phải mời đám người thân thân quý quý đó cùng ta chơi đùa một hồi.”

Hồng Y suy nghĩ một hồi, vẫn còn chưa hiểu rõ, nhưng biết rõ đây là công tử cố ý an bài, nên không nhiều lời hỏi thêm nữa, chỉ cười ngọt ngào, chỉ chỉ vào mình.

“Nàng cũng muốn đi theo?” Lưu Hạ ôn hòa nhưng kiên định lắc lắc đầu, “Không, nàng ở lại đây chờ ta trở lại, chờ sau khi ta thoát khỏi mấy chuyện ở Trường An, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài du ngoạn.”

Hồng Y cuống cuống, vừa định ra dấu thỉnh cầu, Lưu Hạ kéo nàng ngồi vào tháp thượng, đầu gối lên chân nàng, “Để cho ta nghỉ ngơi một lát, lát nữa còn phải bận bịu lo liệu rất nhiều chuyện.” Trong giọng nói có mệt mỏi vô cùng.

Trong mắt Hồng Y có thương xót, những chuyện của nàng đều lập tức trở nên không hề quan trọng, quan trọng là hắn bây giờ đang mệt mỏi. Nàng nhẹ nhàng gỡ quan cài tóc của Lưu Hạ xuống, để tóc của hắn xỏa ra, để cho hắn có thể ngủ thêm thoải mái.

.....

Lưu Hạ mang theo hơn hai trăm người, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi trên đường. Lần này tuy rằng dẫn theo không ít tỳ nữ, nhưng lại không phải là người từ nhỏ đã hầu hạ hắn, Lưu Hạ cũng không trông mong là trên đường đi dài dằng dặc này có thể có nhiều thoải mái. Nhưng có thể nói là kỳ quái, trên dọc đường đi, muốn ăn cái gì, muốn dùng cái gì, luôn không chờ hắn mở miệng, tất cả đều đã được chuẩn bị tốt. Lúc đầu, bởi vì trong lòng có chuyện, hắn còn chưa nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là tỳ nữ khôn khéo, còn trọng thưởng rất nhiều cho các nàng, sau lại dần dần bắt đầu lưu ý.

Sáng sớm một hôm, sau khi thức dậy phát hiện tỳ nữ mang tới y bào đúng là y phục hôm nay hắn muốn mặc, bưng lên điểm tâm cũng đúng là khẩu vị hôm nay hắn muốn ăn, trong lòng đột nhiên kịp phản ứng. Trên đời này, còn có thể là ai làm được tới thế này? Trong lòng có giận, nhưng cũng kéo theo từng đợt từng đợt cảm giác khó hiểu.

Lưu Hạ ngồi xuống trước bàn, sau khi gấp một đũa đồ ăn cười hỏi: “Những thứ này đều do người làm?”

Tỳ nữ tưởng lại sắp có ban thưởng, cao hứng phấn chấn nói: “Vâng.”

Lưu Hạ mỉm cười lại hỏi thêm lần nữa, “Những thứ này đều do người làm?”

Tiếng nói của tỳ nữ có chút do dự, “Vâng.”

“Những thứ này đều do người làm?”

Tiếng nói của tỳ nữ đã đáp ứng, nhỏ tựa muỗi kêu: “Vâng...”

Lưu Hạ vẫn cười như trước, “Ta chỉ hỏi lại một lần cuối cùng, những thứ này là do người làm?”

Tỳ nữ lập tức mềm nhũn, quỳ gối trên mặt đất, “Nô tỳ biết sai! Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ không nên bị quở ám...”

Lưu Hạ đã không còn tâm tình nào mà nghe nàng cầu xin tha thứ, quay ra phía ngoài cao giọng nói: “Hong Y, nàng còn không bước vào lĩnh tội? Muốn cho ta hạ lệnh chém các nàng sao?”

Hồng Y mặc trang phục thị vệ vén rèm bước vào, quỳ trước mặt Lưu Hạ, trên mặt cũng không thấy vẻ thật có lỗi, cũng không sợ hãi, chỉ mơ hồ có một sự quật cường.

Lưu Hạ nhìn nàng trong chốc lát, những lời muốn quở trách ban đầu đều tan biến hết cả, phát tay để cho tỳ nữ còn đang dập đầu lui ra, rồi nói với Hồng Y, “Nàng đứng lên trước đã.”

Hồng Y vẫn quỳ không cử động.

Lưu Hạ biết nàng muốn là mình trước hết phải đồng ý cho nàng ở lại, trong lòng tức giận, không để ý tới nàng, tự cố bắt đầu ăn cơm, ăn xong một bữa cơm, Hồng Y vẫn quỳ không nhúc nhích trên mặt đất. Lưu Hạ nhớ tới cảnh tượng khi còn nhỏ nàng bị phạt quỳ gối trên đá vụn, tiểu cô nương mới chỉ tám chín tuổi, quỳ gối một ngày một đêm, trên đầu gối da bong thịt rách, mà vẫn im lặng, một câu cũng không chịu nói.

Hắn nghĩ tới sau khi tiến kinh, an trí Hồng Y ở dịch quán ngoài cung, tách khỏi những người khác, cho dù phát sinh chuyện gì, cũng không liên lụy đến Hồng Y. Hắn thở dài một tiếng, xụ mặt nói: “Ta muốn uống trà!”

Hồng Y nghe được giọng nói lạnh như băng của hắn, bỗng chốc liền nở nụ cười, từ trên mặt đất đứng vọt lên, cực kỳ hưng phấn đi pha trà.

“Đứng lại, nàng đi thay y phục trước đi, nhìn nàng thật là chướng mắt!”

Hồng Y cười liên tục gật đầu, vô cùng cao hứng đi ra.

Lưu Hạ thấy bộ dáng nàng như vậy, lắc đầu, thì thào tự nói với mình: “Ta mà tính là Vương gia gì chứ? Lại luôn bị một nha đầu khiến cho phải nhượng bộ!”

.....

Lưu Tuân từng là một thủ lĩnh giang hồ du hiệp, thủ hạ nhiều người là kỳ nhân dị sĩ, Lưu Hạ vốn tưởng rằng lộ trình tiến kinh sẽ không được bình yên, nhưng không ngờ rằng không hề gặp chút trở ngại nào, thuận lợi tới không thể thuận lợi hơn tiến tới Trường An. Thủ hạ người người đều cao hứng phấn chấn, Lưu Hạ lại không thể cao hứng nổi. Lưu Tuân dám để cho hắn tới Trường An, nhất định là có sắp đặt cả rồi, còn nhớ tới lời của Lưu Phát Lăng trước khi lâm chung nói với hắn, hắn chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, không chút hứng thú.

Khi Lưu Hạ đến Trường An, Hoắc Quang cùng chư vị đại thần ra khỏi thành nghênh đón. Tuy rằng trong lòng mọi người đều hiểu được ý tứ của Hoắc Quang, nhưng bởi vì còn chưa chính thức đăng cơ, cho nên vẫn theo lễ nghi nghênh đón phiên vương, cũng không dám vượt khỏi phép tắc.

Trên dọc đường đi, Lưu Hạ cũng gây ra không ít chuyện hoang đường âm ỉ, mỗi khi đi qua một nơi, nghe nói địa phương đó có thứ gì hay ho, nhất định là phải cướp đoạt, có đồ ăn gì ngon, cũng nhất thiết phải dâng lên cho hắn, làm cho dân chúng nơi nơi thóa mạ Xương Ấp vương là châu chấu*.

*Nạn châu chấu đi qua chỗ nào, hậu quả thế nào thì mọi người biết rồi đấy!

Quần thần triều đình thở dài, nhưng Hoắc Quang lại vừa lòng, tâm càng định phải lập Lưu Hạ làm hoàng đế. Nhưng ngoài mặt vẫn cứ thể hiện thái độ mập mờ, toàn bộ mọi việc đều do Ngự sử Đại phu Điền Quảng Minh chủ trì.

Trong thành Trường An, cấm quân, Vũ Lâm doanh đều là người của Hoắc gia, còn có quân chi viện là đại quân Quan Trung, ra lệnh một tiếng, mười vạn đại quân trong một ngày là có thể đuổi tới Trường An, Hoắc Quang cảm thấy tất cả mọi chuyện đều nắm vững trong tay, chỉ cần làm từng bước, theo lễ nghi để Lưu Hạ đăng cơ. Chờ sau khi Lưu Hạ đăng cơ, mọi sự trên triều đều ở trong tay ông ta, lý tưởng ẩn nhẫn nhiều năm, giống như đã thấy được có ngày được thực hiện.

Nhưng trời không tuân theo ý người, sự việc bắt đầu có chút lệch khỏi quỹ đạo mà ông ta đã dự tính. Đầu tiên là không thấy tung tích của quốc tử, binh phù. Ông ta phái người lật tung cả Vị Ương Cung, Ly Sơn, tất cả mọi người khả nghi cũng đều tra xét từng người, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy quốc tử, binh phù.

Không có quốc tử, khi hoàng đế đăng cơ, làm thế nào ban ra chiếu thư chiêu cáo thiên hạ? Không có binh phù, làm thế nào điều khiển binh mã thiên hạ?

Người Lưu Phát Lăng tín nhiệm cũng chỉ có vài người, sau khi loại trừ một đám người, Hoắc Quang phỏng đoán quốc tử và binh phù hẳn là do Vân Ca mang đi mà mất tích, lập tức hạ lệnh không tiếc bất kỳ giá nào, phải tìm cho ra Vân Ca.

Chuyện Vân Ca còn chưa giải quyết được, lại một tin xấu truyền đến. Hữu cốc lễ vương Hung Nô xuất binh, dự định tập kích khu vực Quan Trung.

Hoắc Quang giữa ứng chiến hay không ứng chiến hết sức do dự. Không đánh, hậu quả khó lường, nếu Hung Nô có được miếng ngon, rất có thể sẽ tập kết đại quân khởi xướng tấn công, nhưng nói về nhận lời ứng chiến, đại quân Quan Trung sẽ bị binh lực Hung Nô chặn lại, vạn nhất Trường An có biến, khẳng định không thể nhanh chóng chạy về.

Hoắc Quang còn chưa có quyết định ứng chiến hay là không, Ô Tôn lại truyền ra tin dữ. Năm đó vì phân hoá Tây Vực, ngăn cản Hung Nô, Vũ Đế Lưu Triệt đưa cháu gái của Sở Vương Lưu Mậu là công chúa Giải Ưu tới Ô Tôn hòa thân*.

*Hòa thân: chỉ việc hòa hiếu kết giao giữa hai quốc gia, ở đây là dùng hôn nhân để hòa thân, công chúa Giải Ưu có được nhắc tới một lần rồi, không biết có bạn nào nhớ không?

Thời gian gần đây, quốc vương Ô Tôn Ông Quy Mĩ bị bệnh mà chết, Hung Nô liên hợp với Tây Khương nhân cơ hội tấn công Ô Tôn, thế như chẻ tre, thôn tính Ác Sư, Xa Duyên. Thế lực quý tộc trong nước ở Ô Tôn vẫn bất mãn đối với Hán triều liên đề cử tân vương có huyết thống Hung Nô, dự định trước hết giết chết công chúa Giải Ưu, sau đó quy phục Hung Nô.

Công chúa Giải Ưu mang theo con trai, con gái, dẫn đầu quân đội trung với tiên vương tận lực chiến đấu với quân đội của tân vương, phái người đưa tin cho Hán triều, thỉnh cầu Hán triều xuất binh trợ giúp bà.

Công chúa Giải Ưu còn không biết Lưu Phát Lăng đã băng hà, cho nên thư cầu cứu là viết cho hoàng đế Lưu Phát Lăng. Khi Hoắc Quang nhìn thấy thư của công chúa Giải Ưu, vẻ mặt kinh ngạc.

Từ khi Giải Ưu rời khỏi Hán triều, đã ba mươi năm cũng không có đôi câu vài lời, với tính cách cương liệt của bà, nếu không có chuyện liên quan tới tính mạng của dân chúng, bà tuyệt đối sẽ không mở miệng xin giúp đỡ.

Hoắc Quang bên kia đang nhăn mặt nhíu mày, bên này Lưu Tuân cũng mừng đến vỗ tay thở phào một tiếng, “Trời cũng giúp ta!”. Ông Quy Mĩ chết đi thật là vừa dịp!

Hắn đối với Lý Viễn vừa tán thưởng lại vừa kiêng dè, người này tuổi chỉ lớn hơn hắn không nhiều, nhưng hành sự lại lão luyện, ổn thỏa. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, đều được hắn tận dụng hết! May mắn người này mặc dù không tính là bằng hữu, nhưng cũng không phải kẻ địch.

Hoắc Quang lúc này chỉ có hai con đường có thể đi: thứ nhất, tốc chiến tốc thắng, mau chóng giải quyết chuyện tân đế, bởi vì chỉ có tân đế đăng cơ, mới có thể phát binh cứu trợ công chúa Giải Ưu. Thứ hai, không để ý tới sinh tử của công chúa Giải Ưu, vứt bỏ Ô Tôn, một lòng đối phó chu toàn với thế lực phản đối Lưu Hạ đăng cơ trong triều, cũng có nghĩa là bỏ mặc tính mạng con dân Hán triều ở biên cương Tây Bắc, để mặc Hung Nô, Khương tộc tiến quân thần tốc.

Hà Tiểu Thất hỏi: “Hầu gia cảm thấy là Hoắc Quang sẽ lựa chọn đường nào?”

Lưu Tuân thần nhiên nói: “Hoắc Quang chỉ là quyền thần, mà không phải là gian thần. Đối với hoàng đế mà nói, hắn không được tính là thần tử tốt, nhưng đối với dân chúng mà nói, Hoắc Quang là một vị quan tốt. Hắn làm quan trên triều hơn ba mươi năm, không hề làm một chuyện gì có lỗi với dân chúng thiên hạ, mỗi một lần Lưu Phát Lăng cải cách, hắn đều tận lực sắp xếp nhiều người nghị luận, toàn lực ủng hộ, không có Hoắc Quang ủng hộ, nói không chừng Hán triều sớm trở thành một Tần triều* khác. Tây Vực tuyệt đối không thể vứt bỏ, nếu không nguy hại đối với Hán triều sẽ nhiều hơn, Hoắc Quang so với bất kỳ người nào cũng đều hiểu rõ hơn, huống chi công chúa Giải Ưu cũng không phải là một nữ tử tầm thường cảm vu cho đủ số**, bà ấy là công chúa tôn thất, nếu Hoắc Quang không cứu bà ấy, đám phiến vương đang lo không tìm được chỗ chống lại Hoắc Quang kia sẽ không để yên.”

*Nhà Tần vừa bị nhà Hán lật đổ xong.

**Nguyên văn là câu thành ngữ “Lam vu sung số”. Vu là một loại nhạc cụ cổ, điển cố như sau: Thời chiến quốc, Tề Tuyên Vương thích nghe hợp tấu vu, đã lập một đội tới ba trăm nhạc công, trong đó có Nam Quách, do biết lấy lòng nên Nam Quách được Tuyên Vương yêu quý và đãi ngộ trọng hậu. Sau khi Tuyên Vương băng hà, Tề Mẫn Vương kế vị, cũng thích nghe kèn vu, nhưng chỉ thích nghe độc tấu. Sau khi lệnh từng người thổi thì thấy Nam Quách biến đâu mất, hóa ra hắn không biết thổi, chỉ cảm vu đứng trong đám hợp xướng cho đủ số. Câu thành ngữ có nghĩa giống câu thật giả lẫn lộn.

Hà Tiểu Thất nói: “Ta có nghe nói, năm đó người đưa công chúa Giải Ưu tới biên cương xa xôi hòa thân là Hoắc Quang và Lý Lăng, hiện giờ Lý Viễn lợi dụng công chúa Giải Ưu bức bách Hoắc Quang, sự tình không khỏi có chút đúng dịp, ta sợ người này có ý đồ khác.”

Lưu Tuân cười lạnh, “Vốn chính là lợi dụng lẫn nhau, ta đạt được mục đích của ta là được rồi.”

Người hầu bẩm báo “Trương Hạ tới thăm”, Hà Tiểu Thất vội hành lễ rồi lui ra. Lưu Tuân và Trương Hạ hàn huyên đàm ba câu, hắn vờ như vô ý hỏi tới Hoắc Quang và Lý Lăng. Trương Hạ đối với Lý Lăng dường như hết sức kính nể, tuy rằng Lý Lăng sớm trở thành Vương gia Hung Nô, nhưng khi ông ta nhắc tới vẫn không chút nào khinh mạn, “. . . Lý Lăng là tôn tử* của Phi tướng quân Lý Quảng, Hoắc Quang là đệ đệ của Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Khử Bệnh, thân thể hai người này đều bất phạm, năm đó cũng đều chỉ mới

mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo anh tuấn, văn tài võ công lại xuất chúng, được tiên hoàng coi trọng, lúc ấy trong thành Trường An bao nhiêu nữ tử...” Trương Hạ cười khà khà, có chút ngượng ngùng, “Ta thấy ta đã lớn tuổi rồi, vậy mà lại còn nhắc tới mấy chuyện này.”

*Tôn tử: cháu trai.

Lưu Tuân cười nói: “Người không phong lưu uống phí tuổi xuân! Bá bá là trưởng công tử của trọng thần của Hiếu Vũ hoàng đế*, năm đó phong nhã hào hoa, nói vậy cũng là công tử phong lưu trong thành Trường An.”

*Chỉ Hán Vũ Đế, thụy hiệu đầy đủ của Vũ Đế là Hiếu Vũ Hoàng đế.

“Ta so với người khác còn được, nhưng không thể so với hai người bọn họ. Ta hơn bọn họ rất nhiều tuổi cũng bằng thừa, lại còn chỉ là tiểu lại, bọn họ đều là cận thần của Tiên đế, ra vào cung cấm, đều như là phủ đệ nhà mình, những chuyện về hai người này ta không tiếp cận được, biết cũng không nhiều.” Trương Hạ thở dài, vô cùng thốn thức, “Ôi! Đời người chìm nổi, ai có thể ngờ được? Hai người nổi tiếng nhất trong thành Trường An đó, về sau một người lại cưới công chúa Hung Nô, trở thành Vương gia Hung Nô, trong tay nắm trọng binh. Một người ở Hán triều một tay che trời, quyền khuynh thiên hạ...” Giữa những lời của Trương Hạ, biểu lộ ra rằng nếu Lý Lăng không đi, có lẽ vận mệnh Hán triều sẽ không phải là vận mệnh hiện tại, cũng sẽ không có chuyện không người nào kiềm chế được Hoắc Quang.

Lưu Tuân thấy không hỏi được tin tức gì quan trọng, bèn chuyển đề tài, bắt đầu thương nghị chính sự, nói với Trương Hạ: “Ta sẽ nghĩ cách khiến cho Quảng Lăng vương tạo chút áp lực với Hoắc Quang, bên kia Trương tướng quân...”

Trương Hạ gật đầu, biểu thị đã hiểu, “Hầu gia yên tâm, tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, đệ đệ của ta tuyệt đối không dám giúp Hoắc Quang. Ta đã nói lời nghiêm khắc với nó rồi, nó cũng là người tinh tế, tất sẽ cân nhắc. Có điều, Quảng Lăng Vương cứng đầu luôn ỉn là đúng, Hầu gia làm như thế nào để hấn dựa theo tâm ý của ngài mà hành sự?”

“Ta tất có biện pháp, người chỉ cần chờ tới khi có kết quả là được.”

Triệu Sung Quốc vừa mới bước vào, nghe thấy lời nói của Lưu Tuân, cười nói: “Hầu gia rốt cuộc đã có hành động, chúng ta thấy Hầu gia vẫn không lên tiếng, tâm tư đều treo lơ lửng giữa trời rồi!”

Lưu Tuân vội đứng lên, tự mình nghênh đón ông ta, “Tướng quân tới vừa đúng lúc, tướng quân vẫn luôn đóng quân ở Tây Bắc, ta đang có chuyện muốn hỏi tướng quân, chuyện Ô Tôn ở Tây Vực làm thế nào bây giờ?”

Triệu Sung Quốc nghe vậy, sững sờ một lát, đối với Lưu Tuân lập tức sinh vài phần kính trọng. Thời điểm mấu chốt thế này, không tâm tâm niệm niệm chỉ nhìn chăm chăm vào đế vị, mà còn quan tâm tới chuyện ở Ô Tôn, vị tân chủ tử này có chí hướng tuyệt đối không thấp!

“Chuyện Ô Tôn, nói khó thì rất khó, nói dễ giải quyết thì cũng rất dễ giải quyết, chỉ cần có thánh chỉ của hoàng thượng, lệnh thần phát binh, thần có lòng tin giúp được công chúa Giải Ưu đánh lui phản quân.”

Lo lắng vốn đã có của Lưu Tuân lại tăng thêm một bậc, “Nội chiến của nước Ô Tôn nhìn qua là cuộc tranh đấu giữa thế lực bảo thủ và thế lực cách tân, kỳ thật là cuộc đấu tranh giữa dân tộc du mục và dân tộc nông canh, là Hung Nô, Khương tộc chống lại triều ta. Sau lưng phản quân là Hung Nô và người Khương, hiện giờ triều chính bất ổn, triều ta thật sự không có khả năng khai chiến trực diện với Hung Nô, Khương tộc. Cho dù phản quân thất bại, thế lực trong nước Ô Tôn, Hung Nô, Khương tộc vẫn còn tồn tại, công chúa Giải Ưu có thể thuận lợi nắm Ô Tôn trong tay hay không vẫn rất khó nói.”

Triệu Sung Quốc cất tiếng cười ha hả, “Hầu gia chưa từng được gặp công chúa Giải Ưu, cho nên có lo lắng này. Bà ấy không phải là nữ tử bình thường, chỉ cần trong nước Ô Tôn tình hình yên ổn, lại có chúng ta ở phía sau nhất định trợ giúp cho bà ấy, bà ấy nhất định có biện pháp vượt qua cửa ải khó khăn này, áp chế được thế lực trong nước Ô Tôn cùng với Hung Nô và Khương tộc.”

Lưu Tuân vỗ mạnh xuống bàn, thỏa lòng đắc ý nói: “Được! Vậy chúng ta sẽ đem hết toàn lực giúp công chúa Giải Ưu bước lên ngai vàng thái hậu Ô Tôn.”

Trương Hạ cười nhắc nhở: “Phải tự mình đăng cơ trước, mới có thể nói tới trợ giúp người khác đăng cơ.”

Triệu Sung Quốc gật đầu.

Lưu Tuân cười to, “Yên tâm, ta không có quên. Sẽ xin nhờ vào Triệu tướng quân.” Lưu Tuân ôm quyền thi lễ với Triệu Sung Quốc, “Phiền tướng quân liên hệ tất cả lực lượng có thể liên hệ, bắt đầu công khai phản đối Lưu Hạ đăng cơ, bất luận là Hoắc Quang dùng biện pháp gì bức bách đều một bước cũng không nhường, cho dù hẳn muốn điều động quân đội khai chiến, vậy ngài cứ chuẩn bị cho tốt mà đánh! Chỉ có một câu, khí thế tuyệt đối không thể kém hơn hẳn!”

Triệu Sung Quốc có đặc điểm của quân nhân, ông ta không hề sầu lo: Đánh? Làm như thế nào mà đánh? Cho dù hẳn tay nắm đại quân Tây Bắc, nhưng lương thảo ở đâu? Hậu cần tiếp tế tiếp viện như thế nào? Lại nên dùng danh nghĩa gì mà phát binh? Làm như thế nào mà giải thích với người trong thiên hạ?

Ông ta chỉ tiếp nhận mệnh lệnh, chấp hành mệnh lệnh, tuyệt đối không nghi ngờ mệnh lệnh, “Hạ quan lập tức đi chuẩn bị.” rồi hành lễ với Lưu Tuân xong, vội vàng rời đi.

.....

Chuyện khiến Hoắc Quang đau đầu còn chưa có giải quyết xong, Quảng Lăng vương không biết nghe được một số tin đồn từ chỗ nào, đã phao tin lên rằng, Lưu Phất Lăng đang lúc thịnh niên, qua đời rất đột ngột, sợ rằng trong triều có kẻ gian nịnh, yêu cầu được tiến kinh bảo vệ linh cữu, cũng bắt đầu tập hợp binh lực Quảng Lăng quốc.

Hoắc Quang đi tìm Trương An Thế thương nghị việc này, hi vọng tăng thêm trú binh phụ cận Quảng Lăng quốc, lệnh cho bọn họ giữ vững các trạm gác nơi biên giới, tuyệt đối không thể để cho Quảng Lăng vương rời khỏi đất phong, nếu không phiên vương tôn thất khác học theo, đều muốn phải tiến kinh, thiên hạ tất đại loạn. Trương An Thế trả lời làm cho Hoắc Quang không biết làm thế nào.

“Chuyện điều binh, ta chỉ vâng lệnh của hoàng thượng, chỉ nghe theo lệnh của binh phù.”

Câu trả lời ngầm ý là Hoắc Quang không thể bảo ông ta tùy ý điều động binh lực, nếu muốn ông ta khai chiến với Quảng Lăng vương, thì mời đem thánh chỉ của hoàng đế đến, mời mang binh phù đến!

Hoắc Quang trong lòng rối loạn, quyết định mặc kệ quốc tử, binh phù, trước hết để Lưu Hạ đăng cơ đã, như vậy ít nhất có thể cho Lưu Hạ dùng danh nghĩa hoàng đế hạ chỉ. Có điều không nghĩ tới lại gặp phải không ít trọng thần phản đối mãnh liệt, Triệu Sung Quốc thậm chí ở trên kim điện rút đao trước mặt Ngự sử Đại phu Điền Quảng Minh, lớn tiếng quát mắng hắn, mắng nhiếc hắn là gian thần tặc tử, muốn chọn một hôn quân hại nước. Một số người phái trung gian nhìn thấy có ý kiến phản đối mãnh liệt như thế, lập tức đều rút đầu, ừm ừm à à không tỏ rõ thái độ, đặc biệt là Thừa tướng Dương Sưởng, để tránh đi sóng gió, lại có thể ngay cả thủ đoạn giả bệnh cũng lôi ra dùng.

Thế lực trong triều giằng co chưa xong, trong khoảng thời gian ngắn, Hoắc Quang không có biện pháp gì làm cho tất cả mọi người đồng ý Lưu Hạ đăng cơ.

Quan viên trong triều tranh đấu hết sức căng thẳng*, chỉ không cẩn thận một chút, thậm chí sẽ biến thành chiến tranh khắp thiên hạ, nhưng Lưu Hạ, kẻ dẫn phát tới người người tranh chấp này lại không chút nào quan tâm, cả ngày ở trong Vị Ương Cung ăn chơi đàng điếm, thậm chí ở trước linh cữu Lưu Phất Lăng uống rượu, ca hát, khiến cho đại thần đều ngầm chê trách.

*Nguyên văn là Nhất xúc tức phát, nghĩa là chạm vào là nổ ngay.

Dân gian bắt đầu có một số lời đồn đại lung tung, nói bóng nói gió rằng Hoắc Quang lựa chọn Lưu Hạ là hôn quân, là vì mai sau muốn soán vị đăng cơ, thậm chí bắt đầu có đồng dao truyền xướng.

“Chân long trầm, giả long thăng. Vũ điểm đại, loạn đế kì*.”

*Con rồng thật đã lặn xuống nước rồi, con rồng giả lại bay lên. Mưa rơi càng lớn, đế vị chôn kinh kì loạn.

Hoắc Quang lo lắng càng tăng, khi tìm thấy Lưu Hạ, tính nói vài câu nhắc nhở, không ngờ nhìn thấy Lưu Hạ mắt nhắm men say, lim dim lơ đãng, một bộ dáng bại hoại, lười thôi lộn xộn, khiến Hoắc Quang tức giận phát tay áo rời đi.

Hung Nô, Tây Vực, người Khương, Ô Tôn, Quảng Lăng vương, còn thêm cả dòng chảy ngầm trong triều đình bắt đầu chuyển động. Nước một ngày không có vua, một ngày trăm sự bất hưng. Hoắc Quang đau đầu tới vạn phần.

Hoắc Thành Quân đẩy cửa thư phòng ra, thấy phụ thân đang nhìn chằm chằm vào thanh loan đao treo trên tường, suy nghĩ xuất thần.

“Cha?”

Hoắc Quang lập tức nắm chặt lá thư đang cầm trong tay, “Thành Quân, có chuyện gì sao?”

Hoắc Thành Quân đi đến sau lưng Hoắc Quang, bóp vai cho ông ta, “Cha, từ khi hoàng thượng băng hà, cha chưa thực sự nghỉ ngơi lần nào, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Hoắc Quang trong mắt xuất hiện cảm giác vô lực, “Người tính luôn không bằng trời tính! Quốc vương Ô Tôn sớm không chết, muộn không chết, cố tình chọn thời điểm mau chốt như thế này mà chết.”

Hoắc Thành Quân nói: “Phụ thân, không cần quá mức lo âu. Chỉ cần tận tâm để dâng cơ, phụ thân thông qua hân ban bố chính lệnh, tất cả đều sẽ ổn thôi.”

“Ta vẫn không nghĩ ra là quốc tử và binh phù ở chỗ nào, nếu Vân Ca giữ quốc tử, binh phù trong người, cô ta hẳn là muốn dùng quốc tử và binh phù làm việc hoàng thượng giao, sẽ không rời xa Trường An, nhưng cho tới bây giờ cô ta vẫn không lộ diện, hoàng thượng rốt cuộc là đã suy tính thế nào?”

Hoắc Thành Quân suy nghĩ một lát rồi nói, “Cha, cha có cảm thấy hoàng thượng rất kỳ quái hay không, vì sao hẳn không ban bố ý chỉ, chỉ định ai kế vị?”

Hoắc Quang không nói lời nào, vấn đề này ông ta cũng từng nghĩ tới, thậm chí âm thầm chuẩn bị, định dùng thủ đoạn lôi đình ứng phó hết thảy, nhưng hoàng thượng không truyền ý chỉ, toàn bộ kế hoạch đột nhiên đều uống công, Lưu Phát Lăng đã đi một nước cờ trước giờ chưa từng thấy.

“Cha, cha cảm thấy người hoàng thượng có ý chọn là ai?”

“Hiện tại xem ra, hẳn là Lưu Tuân. Nếu như là Lưu Hạ, Triệu Sung Quốc sẽ không liên tục phản đối Lưu Hạ đăng cơ, quốc tử và binh phù cũng sẽ không mất tích. Ôi!”, Hoắc Quang thở dài, “Đều là năm đó có chút lòng nhân từ, nếu không hôm nay nhất định sẽ không...”

Hoắc Thành Quân khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ một lát, thử thăm dò hỏi: “Ý của cha là cha vẫn luôn biết rõ về Lưu Tuân?”

Hoắc Quang hừ lạnh: “Nếu không phải là ta, con cho là chỉ trông vào cự thần của Vệ Thái tử có thể tránh được toàn bộ người đuổi giết bọn họ sao? Nếu không phải ta quả quyết khẳng định với Thượng Quan Kiệt là Lưu Tuân đã chết, sau đó Lưu Tuân sao có khả năng ở ngoại thành Trường An làm Lưu Bệnh Dĩ được?”

Hoắc Thành Quân cẩn thận hỏi: “Phụ thân dự định như thế nào? Có muốn nghĩ cách bắt lại Lưu Tuân hay không, tra hỏi xem quốc tử và binh phù ở đâu?”

Hoắc Quang lắc đầu, “Sẽ không ở chỗ của hắn. Nếu Lưu Tuân giữ binh phù, tại sao thành Trường An lại vẫn là cục diện giằng co hiện tại?” Hoắc Quang vừa suy tư, vừa nói:

“Có lẽ là ngay từ đầu ta đã nghĩ sai mất rồi, ta vẫn cho rằng hoàng thượng nhất định sẽ chọn Lưu Tuân. Nhưng có lẽ đối với hoàng thượng mà nói, Lưu Tuân và Lưu Hạ có khác biệt, nhưng là khác biệt cũng không lớn đến mức dùng tính mạng vạn dân thiên hạ cho trận tranh đoạt này, thế nên Hoắc gia chúng ta có đối đãi với hai người này thế nào, bất luận là ai đăng cơ, đều có lợi và có hại, không có người nào là đáng giá tới mức Hoắc gia chúng ta vì hắn mà bỏ toàn lực ứng phó, thế sống chết phù trợ. Hoàng thượng hẳn là phải nghiêng về một bên, nhưng vì sợ gây ra thảm họa chiến tranh, cho nên cũng không có lựa chọn một người để mạo hiểm bỏ hết trứng vào trong một giỏ*, có lẽ hẳn có dự định chờ một thời gian, chờ xem ai chiếm thượng phong, hẳn sẽ lựa chọn người đó.”

*Nguyên văn của cụm từ “bỏ hết trứng vào một giỏ” mà tổ dùng là cụm từ “cô chú nhất tịch”, theo như tổ tra cứu hồi lâu thì cụm từ này được hiểu là: bỏ hết số tiền còn lại vào ván bài, tức là đặt cược hết cả những gì mình có, theo kiểu “được ăn cả ngã về không” ấy mà. Hic, thành ngữ ới là thành ngữ!

Hoắc Thành Quân nói: “Vậy chúng ta cứ chậm rãi chờ, hiện tại vẫn là phụ thân chiếm thế thượng phong, tới ngày hoàng thượng định, Văn Ca tự nhiên sẽ xuất hiện, giao ra quốc tử, binh phù.”

Hoắc Quang thở dài, “Trước khi hoàng thượng bằng hà nhất định không ngờ tới cục diện hôm nay, nếu không với tính cách của hần, tuyệt đối sẽ không làm như thế, triều ta tiêu phí gần trăm năm tâm huyết với Tây Vực mới có hôm nay, không thể thất bại trong gang tấc* được! Ta chờ thì không sao, nhưng giang sơn nhà Hán thì không thể chờ được! Dân chúng Tây Bắc cũng không thể chờ nổi!”

*Nguyên văn là “công khuy nhất quĩ”, được trích trong câu đầy đủ “Thí như vi sơn cửu nhận, công khuy nhất quĩ” trong thiên Lữ Ngao của Kinh Thư, nghĩa là đắp một một gò cao chín nhận (một nhận bằng 320cm), còn thiếu mất một sọt đất (là xong), ý chỉ một việc sắp hoàn thành tới nơi rồi lại thiếu một tí chút mà không xong. Tở có thay đổi một chút như trên cho câu văn được xuôi.

Hoắc Thành Quân hít thở không thông, “Ý phụ thân là muốn cho Lưu Hạ lập tức đăng cơ? Chỉ sợ sẽ không dễ dàng. . .”

Hoắc Quang lắc đầu, mỉm cười nói: “Cha vốn định chọn cho con một vị hôn phu anh tuấn, nhưng... Ôi! Mặc dù Lưu Tuấn dung mạo không bằng Lưu Hạ, nhưng lại càng dễ dàng cho con được làm hoàng hậu.”

Mặt Hoắc Thành Quân đã đỏ bừng, dấn vào người Hoắc Quang, “Cha, con gái nói với cha chuyện đứng đắn, cha lại đem con gái ra trêu ghẹo! Con mới không quan tâm tới ai làm hoàng đế ấy!”

Hoắc Quang quyết tâm đã định, tất cả đều không thành vấn đề, nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hoắc Thành Quân ngồi xuống bên cạnh Hoắc Quang, “Vậy Lưu Hạ thì làm thế nào bây giờ? Tuy rằng chưa có chính thức đăng cơ, nhưng rất nhiều người đã coi hần là hoàng đế.”

Hoắc Quang nhíu mày suy tư, rất lâu sau mới nói: “Ta không ngờ lại nhìn nhầm. Người có thể làm cho Lưu Phát Lăng cân nhắc đem giang sơn giao phó, tuyệt đối không phải là người hoang đường!” Ông ta lập Lưu Hạ, lại phế Lưu Hạ, Lưu Hạ nhất định sẽ bất mãn đối với ông ta. Người bên cạnh Lưu Hạ cũng không thể giữ lại được. Nếu quyết định nhổ cỏ, nhất định cần phải nhổ tận gốc, nếu không, không biết khi nào thì nó lại mọc trở lại, cuối cùng người đánh răn lại thành bị răn cắn.

Nghe thấy người hầu bên ngoài bẩm báo “Đại Tư Nông Điền Diên Niên* tới.”, Hoắc Quang nói với Hoắc Thành Quân, “Con đi về đi! Việc này cha sẽ xử lý, con an tâm chờ tiến cung làm hoàng hậu là được rồi.”

*Vị này là Đại Tư Nông Điền Diên Niên, khác với vị Thái phó Hữu Tào Đỗ Diên Niên mà Phát Lăng dặn phò tá Lưu Tuấn nhé.

Hoắc Thành Quân đỏ mặt, nhẹ giọng đáp “Vâng”, đứng dậy rời đi.

Đêm khuya.

Hoắc Vũ đã ngủ rồi, lại bị người đánh thức, nói Hoắc Quang muốn gặp hần.

Hoắc Vũ biết nhất định có chuyện bất thường phát sinh, không dám chần chờ, vội vàng tới gặp Hoắc Quang. Hoắc Quang lệnh cho hần sáng sớm mai kéo Lưu Hạ tới Thượng Lâm Uyển du ngoạn, bất luận là phát sinh bất cứ chuyện gì, cũng không thể để Lưu Hạ rời khỏi Thượng Lâm Uyển. Hoắc Vũ vội đồng ý, xoay người muốn rời đi, Hoắc Quang lại gọi hần lại, nhìn chăm chú vào hần nói: “Cha bình thường đối với con có chút nghiêm khắc, chính là vì tương lai cả nhà Hoắc gia đều phải dựa vào con, con có thể hiểu cho nỗi khổ tâm này của cha không?”

Hoắc Vũ nhìn khuôn mặt phụ thân nhanh chóng già nua, mái tóc đã hoa râm, trong lòng đau xót, oán giận trước kia đối với phụ thân tan biến toàn bộ, “Đều là do nhi tử còn bất tài.”

Hoắc Quang mỉm cười nói: “Chuyện ngày mai không thể để lộ phong thanh gì, con nhất định phải làm được.”

Hoắc Vũ quỳ xuống, kiên định nói: “Cha yên tâm, nhi tử mặc dù có lúc có chút hoang đường, nhưng chuyện quan trọng thì không dám hồ đồ, ngày mai nhi tử nhất định sẽ giữ Lưu Hạ ở lại Thượng Lâm Uyển.”

Hoắc Quang lại sai người truyền lần lượt Hoắc Vân, Hoắc Sơn, Phạm Minh Hữu đến, dặn dò kỹ càng, chờ khi toàn bộ sự tình được an bài thỏa đáng, mặt trời đã hiện lên từ phía đằng Đông.

Sáng sớm.

Đại Tư Nông Điền Diên Niên trên triều dâng sớ, thuật lại những chuyện hoang đường của Lưu Hạ, khi nhắc tới Lưu Hạ dám ở trước linh cữu của Lưu Phất Lăng uống rượu ăn thịt, ông ta thương tâm muốn chết, thống khóc thất thanh, không ít thần tử nghĩ tới tình cảnh hiện tại của Lưu Phất Lăng, lại thấy triều đình hiện giờ hỗn loạn, cũng khóc theo, ngay tức thì, trong đại điện tràn đầy tiếng khóc.

Điền Diên Niên khóc nói với Hoắc Quang: “Thời trước khi Y Doãn làm Tể tướng triều Thương, vì thiên hạ của Thương Thang*, không tính toán tới lợi hại của cá nhân, phế đi Thái Giáp, hậu thế chẳng những không trách ông ấy, ngược lại đều xưng tụng là trung thần. Hôm nay nếu tướng quân có thể như thế, cũng là Y Doãn của Hán triều.”

*Thương Thang là vị vua lập nên nhà Thương, Y Doãn lúc đầu phò tá Thương Thang, sau khi Thương Thang mất có lập thêm vài vị vua nữa rồi mới tới Thái Giáp lên làm vua triều Thương. Tuy nhiên Thái Giáp chơi bời phóng túng, không nghe khuyên nhủ nên Y Doãn dùng biện pháp mạnh, “phế” Thái Giáp, đầy hắn tới Đồng Cung sám hối và tự mình nắm triều chính. Sau đó Thái Giáp tu tỉnh, lại trở về làm vua. Sau khi tở có tìm hiểu đôi chút, thấy rằng vị Y Doãn này cũng chẳng phải trung thần gì cho cam, là quyền thần giống hệt Hoắc Quang.

Hoắc Quang do dự nói: “Lấy thần phế quân, cuối cùng cũng là làm trái đạo của bề tôi!”

Điền Diên Niên khóc nói: “Tướng quân không dám làm chủ, vậy chỉ có thể mời thái hậu nương nương làm chủ.”

Tất cả mọi người đều đồng thanh nói phải, Tuyền Bất Nghi cũng góp lời nói: “Đại Tư Nông nói rất có đạo lý, chúng ta không ngại mời thái hậu lựa chọn hiền nhân.”

Hoắc Quang chỉ có thể đồng ý.

Cung điện mà Thái hậu Hán triều ở là Trường Nhạc cung, nhưng bởi vì Lưu Phất Lăng vừa mới băng hà, Lưu Hạ còn chưa chính thức đăng cơ, cho nên Thượng Quan Tiểu Muội vẫn ở tại Tiều Phòng Điện. Tiểu Muội nghe xong ý định của mọi người, kinh hoàng bất an, nhìn Hoắc Quang, lần nữa không chịu lên tiếng, Hoắc Quang thành khẩn nói: “Thái hậu có ý kiến như thế nào, cứ việc nói cho chúng thần.”

Tiểu Muội sợ hãi hỏi: “Không biết Đại tướng quân cảm thấy ai là hiền nhân, đủ để gánh vác được xã tắc?”

Hoắc Quang đưa mắt nhìn Điền Diên Niên, Điền Diên Niên tấu nói: “Trưởng tôn Lưu Tuân của Vệ Thái tử, Tiên hoàng* đã từng nhiều lần khen hân, nói rằng hân ‘phải được trọng dụng.’ ”

*Tiên hoàng ở đây là chỉ Lưu Phất Lăng.

Hoắc Quang gật đầu, “Thần cũng nhớ là Tiên hoàng đã từng nói lời này.”

Tiểu Muội mắt đột nhiên rưng rưng, “Bốn cung cũng từng nghe qua, hình như là đêm Trừ tịch năm trước người đã nói trước mặt sứ giả các quốc gia.”

Các vị thần tử đều vừa nhớ lại, vừa gật đầu.

Hoắc Quang hỏi: “Vậy ý của thái hậu...”

Tiểu Muội nói: “Các vị ái khanh đều là rường cột của Đại Hán ta, nếu các vị cảm thấy Lưu Tuân là hiền nhân, bốn cung sẽ ban bố ý chỉ, phế trừ Lưu Hạ, nghênh lập Lưu Tuân.”

Triệu Sung Quốc lập tức quỳ xuống, vừa dập đầu, vừa lớn tiếng nói: “Thái hoàng thái hậu anh minh!”

Hoắc Quang, Điền Diên Niên, Tuyền Bất Nghi cũng quỳ xuống, liên tiếp hô lớn: “Thái hoàng thái hậu anh minh”.

Dương Sưởng nhìn thấy hai phe giằng co đã thống nhất ý kiến, cũng vội quỳ xuống, hô to: “Thái hoàng thái hậu thánh minh.”

Tất cả đại thần đều khấu bái, Tiểu Muội để cho bọn họ dập đầu, ánh mắt ngóng trông nhìn về phía trước, nhưng không hề tập trung vào điểm nào, trước mắt chỉ có một mảng sương mù mênh mang mịt mù.

Trong sương mù hiện lên hình ảnh hắc cười nhẹ.

Nàng nắm tay hắn.

Hắn nói: “Ta tin nàng.”

Đến lúc này, bách quan đối với chuyện nghênh lập tân quân, rốt cuộc cũng thống nhất ý kiến. Lục Thuận nhìn thấy Hoắc Quang dẫn đầu trọng thần triều đình tới gặp Thượng Quan Tiểu Muội, lại không có mấy người Hoắc Vũ, Phạm Minh Hữu, Đặng Quảng Hán, nghĩ tới cảnh tượng gia yến tại phủ công chúa năm đó, trong lòng có chút lo lắng, vội ra lệnh cho thủ hạ là tiểu thái giám nghĩ cách truyền tin tức ra bên ngoài.

Sáng sớm Lưu Hạ đã tới Thượng Lâm Uyển sẵn thú du ngoạn, tại dịch quán, Hồng Y nhận được tin tức của Lục Thuận, lập tức đi tìm Lưu Hạ, nhưng toàn bộ khu vực bên ngoài Thượng Lâm Uyển đều có trọng binh đóng giữ, căn bản không có đường nào để thâm nhập.

Hồng Y từ nhỏ lớn lên ở trong vương phủ, sóng gió chốn cung đình đã thấy qua không ít, nghe qua cũng nhiều, nhìn thấy tình cảnh hôm nay, toàn thân phát lạnh, lại nghĩ tới Lưu Hạ sinh tử chưa rõ, tâm tư rối loạn, quyết định bất luận như thế nào cũng phải nhìn thấy hắn.

Nhưng mà làm như thế nào để đi vào đây?

Thượng Lâm Uyển chiếm giữ một khu vực rộng lớn, bắt đầu từ thời Hiếu Vũ hoàng đế Lưu Triệt, chính là cấm địa hoàng gia, những năm cuối thời Vũ Đế, đất đai bị xói mòn nghiêm trọng, hơn nữa thiên tai nhân họa, rất nhiều nông dân không còn đất đai để trồng trọt, bọn họ nhìn thấy triền núi phụ cận Lâm Uyển màu mỡ, cây cỏ và nguồn nước đều dồi dào, tuy biết rõ là cấm địa hoàng gia, nhưng đã tới bước đường cùng rồi, nên vẫn lén lút chăn thả ở Lâm Uyển. Sau khi Lưu Triệt biết được, mấy lần hạ lệnh giết người vi phạm lệnh cấm. Nhưng nếu không chăn thả thì sẽ chết đói, chăn thả còn có thể sống lâu hơn vài ngày, cho nên vẫn có nông dân tới đây, đúng là không thể giết hết được. Sau khi Lưu Phát Lăng đăng cơ, nghe nói tới việc này, hạ lệnh cấm giết những người chăn thả, triều thần phản đối, Lưu Phát Lăng chỉ thần nhiên nói: “Thiên hạ thái bình, dân sẽ tự quay về. Chúng ta phạm sai lầm, dân mới mạo hiểm vi phạm.”

Triều thần lúng ta lúng túng không thể nói được lời nào.

Sau này, những người chăn thả phát hiện binh sĩ chỉ thỉnh thoảng mới tới xua đuổi, cũng không thực sự muốn giết bọn họ, lá gan lớn dần, người tới đây chăn thả càng ngày càng nhiều, vườn thượng uyển của hoàng gia không thấy chim quý thú lạ, ngược lại thường nghe thấy tiếng bò rống, dê kêu, cũng coi như nhất đại kì cảnh*. Sau đó, từ khi Lưu Phát Lăng thực sự chấp chính, người tới đây chăn thả càng ngày càng ít, nhưng vẫn có mục đồng tò mò, ham chơi, hoặc nhân hạ tới đây thả trâu, chỉ cần không tới quá gần khu đóng quân của binh doanh, binh lính cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, mặc kệ bọn họ.

*Nhất đại kì cảnh: cảnh tượng kỳ lạ bậc nhất.

Thượng Lâm Uyển dần dần biến thành một khu vực đặc biệt kỳ quái, tuy là vườn thượng uyển của hoàng gia, nhưng ở trên sườn núi khu vực xung quanh thường xuyên nhìn thấy trâu, dê.

Chỗ Hồng Y đứng, chính là một bên triền núi, khi nàng thấy đàn trâu phía xa xa, trong lòng đã có kế sách. Sau khi kế hoạch được vạch ra, nàng dùng số tiền lớn mua hết toàn bộ đàn trâu, lại nhờ người thả trâu lấy dây thừng buộc vào đuôi từng con trâu, đuổi trâu tới sườn núi phụ cận Thượng Lâm Uyển.

Người thả trâu biết nơi này là khu vực cấm quân đội đóng quân, nhưng do số tiền lớn dụ dỗ cảm lòng không đặt, lại thấy Hồng Y là một nữ tử yếu ớt yếu điệu, không giống như người xấu có thể gây ra họa gì, cho nên theo lời mà làm.

Vũ Lâm doanh khiến cho Hung Nô khiếp đảm như thấy sư đoàn hổ sói, hôm nay nàng lại phải đơn độc một mình xông vào đầm rừng hang hổ này, không phải không hề sợ hãi, nhưng...

Hồng Y hít một hơi thật sâu, dứt khoát châm toàn bộ dây thừng buộc trên đuôi mỗi con trâu. Lửa cháy sau mông, hàng trăm con trâu lập tức trở nên vô cùng điên cuồng, tung móng phóng tới Thượng Lâm Uyển, mặt đất dường như cũng chấn động. Trâu điên ngay cả hổ báo cũng đều phải thoái nhượng tới ba phần, hàng trăm con trâu điên thì uy lực khó có thể tưởng tượng. Binh lính trấn giữ ngoài Thượng Lâm Uyển không kịp đề phòng, bị đàn trâu làm phân tán.

Giữa bụi mù khắp trời đất, mọi người chỉ nhìn thấy một nữ tử trang phục đỏ rực, cầm trong tay trường kiếm, bám theo phía sau đàn trâu, phiêu nhiên đi vào, dáng điệu uyển chuyển.

Vũ Lâm doanh không hổ là sư đoàn hổ sói danh chấn thiên hạ, sau khoảng thời gian kinh hoàng ngẩn ngui, lập tức trở nên trấn định. Có người cầm khiên sắt tiến lên, tập hợp thành đội xua đuổi đàn trâu, có người giương cung bắn trâu, mỗi một mũi tên đều trúng cổ một con trâu, còn có người phụ trách đuổi bắt Hồng Y.

Binh lính đuổi bắt cao giọng hét: “Khu vực quan trọng của binh doanh, kẻ tự tiện xông vào, giết không cần hỏi! Lập tức dừng lại, có lẽ còn có thể giữ được một mạng.”

Hồng Y bỏ ngoài tai, thân thể không thấy ngừng lại, ngược lại còn đi nhanh hơn. Nàng bay vút qua rừng cây, dòng suối, nhà cửa, đưa mắt tìm kiếm Lưu Hạ, phía sau tên bắn như mưa, Hồng Y chỉ có thể nghe tiếng mà né tránh. Liên tiếp vừa bay người vừa tránh né, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy Lưu Hạ trên giáo trường phía xa. Hắn đang giương cung bắn vào bia, thân hình cao ngất, dung mạo tuấn mỹ, phảng phất như người trong bức họa, bốn phía giáo trường vang lên tiếng hoan hô vang dội như sấm rền.

Binh lính canh giữ ở bên ngoài giáo trường nhìn thấy Hồng Y, lập tức đổ tới vây kín. Nội tâm Hồng Y muôn phần lo lắng. Nếu nàng có thể nói chuyện, lúc này có lẽ chỉ cần hét lớn một tiếng, nhưng nàng một tiếng cũng không thể phát ra được, chỉ có thể đón nhận những lưỡi đao tăng tăng lớp lớp liên tục lao tới.

Như một cây kiếm hoa* lạnh lùng vươn lên, lấy tư thế nhỏ bé và yếu ớt, nghênh đón sóng to gió lớn.

*Kiếm hoa còn có tên là long cốt hoa, phách vương hoa... là một cây thuộc họ xương rồng. Mọi người ngước lên để nhìn hình cây này nhé.

Mỗi bước tiến về phía trước, đều có máu tươi bay xuống. Hồng Y không biết đó là máu của nàng, hay là máu của người khác, điều duy nhất nàng biết rõ, chính là bất luận bao nhiêu gian nan, nàng cũng nhất định phải nhìn thấy hắn.

Dần dần tới gần giáo trường, trong đám người lúc càng có nhiều người nghe thấy tiếng binh khí giao tranh, đều quay đầu lại nhìn. Chỉ nhìn thấy một bóng người y phục màu đỏ rực rõ tựa như quang sáng của mặt trời lúc bình minh, tung bay giữa đao quang kiếm ảnh đầy trời.

Mỗi một lần cảm thấy màu đỏ rực rõ kia sẽ bị cắt nát, lại thấy nàng giống như một cây cỏ kiên cường trước gió mạnh, sau mỗi một lần khom lưng, rồi lại cứng cỏi đứng lên. Lưu Hạ vẫn đang giương cung bắn tên, nhìn thấy vẻ mặt khác thường của những người khác, cười quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy một đường kiếm lạnh lẽo xẹt qua sát lân váy Hồng Y, tâm thần chấn động, lập tức quát lớn: “Dừng tay!”

Nhưng Hoắc Vũ không lên tiếng, binh lính Vũ Lâm quân đối với mệnh lệnh của hoàng đế chưa đăng cơ này cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Hồng Y giữa đao quang kiếm ảnh khó khăn tìm cơ hội sống.

Đột nhiên, Lưu Hạ cầm cung tên trong tay nhắm ngay vào Hoắc Vũ, “Lập tức lệnh bọn họ dừng tay.”

Giáo trường yên tĩnh, tất cả mọi người dường như đều nín thở. Tiếng binh khí chạm vào nhau vẫn liên tục truyền từ ngoài giáo trường đến không dứt, trong yên tĩnh nghe thấy được càng vô cùng chói tai, khiến ọi người đều vô cùng kinh hãi.

Chỉ thấy trên mặt Lưu Hạ vẻ cười đùa ngang ngạnh của ngày xưa không còn sót lại chút nào, ánh mắt sắc bén mãnh liệt. Có người muốn lên rút đao ra, Lưu Hạ tùy ý đá một mũi tên trên mặt đất lên, dường như cũng chưa thèm nhìn, đã trúng giữa ngực người nọ, võ công cao cường khiến cho Hoắc Vũ khiếp sợ.

Hắn lạnh giọng hỏi Hoắc Vũ: “Ta có thể giết ngươi ngay tại đây, nhưng ngươi có can đảm hành thích vua sao?”

Hoắc Vũ có sợ hãi, vội quỳ xuống, “Thần không biết cô gái này là người của Vương gia,” vội quay đầu hạ lệnh: “Dừng tay! Dừng tay!”

Tất cả binh lính đều lập tức thu lại binh khí thôi lui. Hồng Y đi tới phía Lưu Hạ, mới vừa đi được hai bước, đội nhiên nhớ tới hắn ghét nhất là nữ tử tàn nhẫn giết chóc, lập tức quăng trường kiếm trong tay xuống.

Lưu Hạ thấy Hồng Y không sao, trái tim đang treo ngược mới trở lại chỗ cũ. Vừa rồi khi nhìn thấy Hồng Y giữa vòng vây đao kiếm, hắn chỉ cảm thấy mỗi một đường kiếm đâm tới Hồng Y đều là đâm tới chính mình, trong lòng như thể phát điên, không hề suy nghĩ mà giương cung nhắm ngay vào Hoắc Vũ, chỉ cần Hoắc Vũ không hạ lệnh, cho dù biết rõ Hoắc Vũ là con trai độc nhất của Hoắc Quang, hắn cũng sẽ mặc kệ hậu quả mà bắn chết Hoắc Vũ.

Hồng Y đi đến trước mặt Lưu Hạ, tươi cười dịu dàng, vừa cười, vừa ra hiệu với hắn. Sắc mặt Lưu Hạ càng lúc càng nghiêm trọng, xoay người, giống như một con đại điêu lao tới phía Hoắc Vũ. Hoắc Vũ muốn tránh, thị vệ muốn cứu, nhưng Lưu Hạ giống như xông vào chốn không người, toàn bộ người đứng phải chướng phong của hắn, một tiếng cũng không kịp phát ra, cứ một người rồi lại một người ngã xuống mặt đất. Hoắc Vũ chỉ sau bốn năm chiêu đầu với Lưu Hạ, đã bị Lưu Hạ bắt được.

Động tác của Lưu Hạ liên tiếp, mau lẹ như chim cắt bắt thỏ, nhanh như chớp giật, khi binh lính Vũ Lâm quân tới bao vây xung quanh, Hoắc Vũ đã ở trong tay Lưu Hạ, tất cả mọi người đều không dám khinh động.

Giống như đại ưng quắp gà con, Lưu Hạ xách Hoắc Vũ lên, quăng hắn cho tùy tùng phía sau, “Dùng hắn mở đường, lập tức quay về Vị Ương Cung, truyền lệnh cho tất cả mọi người, bất luận là phát sinh chuyện gì, cũng không được phép phản kháng, tất cả đều chờ ta phân phó.”

Tùy tùng không chể Hoắc Vũ nhanh chóng rời đi. Lưu Hạ thấy tùy tùng đi rồi, quét mắt qua đám binh lính cầm đao, mác chung quanh, cất tiếng cười. Không hề để bọn họ vào mắt, hắn vừa đi về phía trước, vừa ôm lấy Hồng Y, “Tựa vào người của ta nghỉ ngơi một lát, ta thật muốn xem ai dám đụng đến ta?”

Hồng Y ôn nhu nhìn Lưu Hạ, ý cười bên môi dịu dàng như mưa xuân ở Giang Nam. Nàng cầm tay Lưu Hạ, thân thể lại mềm nhũn ngã xuống mặt đất. Lúc này Lưu Hạ mới phát giác, phía sau lưng Hồng Y máu tươi đã thấm đẫm, bởi vì nàng mặc xiêm y màu đỏ, cho nên vẫn không nhìn thấy là nàng đã bị thương. Lưu Hạ đỡ lấy cổ nàng, vẻ bình tĩnh, ý cười trên mặt đều biến mất toàn bộ, thay vào đó là hoảng loạn, quay sang đám binh lính chung quanh gầm lên: “Đi truyền thái y!”

Binh lính không hề động đậy, tiếng nói của Lưu Hạ lạnh như băng: “Ta một ngày còn mang họ Lưu, thì một ngày còn có thể xét nhà diệt tộc nhà các người!”

Binh lính không hề sợ hãi về sinh tử bản thân, nhưng nói tới người nhà thì bọn họ đều bị uy hiếp, lập tức có người chạy đi tìm thái y. Hồng Y cảm thấy trong cơ thể nàng, âm áp từng chút từng chút một rời đi, nàng có rất nhiều lời muốn nói với Lưu Hạ, nhưng tay nàng không còn sức lực, trên không trung nỗ lực ra dấu, nhưng lại không diễn tả được một câu nói đầy đủ.

Lưu Hạ cố gắng ấn chặt miệng vết thương trên người nàng, “Hồng Y, nàng còn phải hầu hạ ta cả đời, nàng không được bỏ đi!”

Nàng há miệng thở dốc, muốn nói cho hắn biết tâm sự trong nhiều năm của nàng, nhưng trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, tới đến bên miệng, chỉ có vài tiếng khàn khàn “Ô”, “Ô”, “A”, “A”.

Mắt nàng dâng tràn nước mắt, trên gương mặt lại vẫn nở nụ cười, bởi vì công tử đã từng nói rằng thích ngắm gương mặt tươi cười của nàng nhất, nàng đã không thể nói được thành lời, cũng không thể không tươi cười nữa.

“Hồng Y, Hồng Y, cố gắng chờ thêm một lát nữa thôi, thái y lập tức tới ngay!”

Nàng sờ soạng cởi dây kết đeo bên hông, một tay Lưu Hạ gỡ sợi dây kết ra, giữ lấy tay nàng nói: “Không được lộn xộn nữa!”

Tay nàng run rẩy, đưa ra muốn nắm lấy tay hắn, muốn hắn cầm lấy sợi dây kết kia. Lưu Hạ lại tưởng rằng nàng muốn sợi dây kết đó, cầm sợi dây cố gắng nhét vào tay nàng, rất tức giận quát: “Ta không cho nàng lộn xộn thêm nữa!”

Mỗi khi nàng cử động, máu chảy ra càng nhiều hơn. Hồng Y duỗi tay ra, muốn đưa sợi dây kết cho hắn. Cảnh vật trước mắt nàng trở nên mờ ảo, nhưng nàng vẫn cố gắng cười. Tất cả mọi thứ xung quanh đều mờ dần đi, nàng dường như nhớ tới thời gian ở Xương Ấp vương phủ, mỗi ngày đều cùng nhau bầu bạn, sớm chiều đều ở chung.

Từ khi mới chỉ bốn năm tuổi, nàng đã vào vương phủ làm nô tỳ, tiếp thu dạy dỗ của ma ma. Bất luận là tướng mạo, hay là trí tuệ, nàng đều không coi là xuất chúng trong thiên hạ, nhưng bởi vì trời sinh một giọng hát hay, hần muốn nàng ở bên cạnh hần, mỗi ngày lệnh nàng ca hát cho hần nghe. Một năm kia, nàng tám tuổi, đúng vào mùa hoa lê trắng như tuyết nở đầy cành, nàng mặc y phục màu đỏ, trốn dưới tàng cây tập hát...

Hồng Y tươi cười xinh đẹp, nhắm mắt rời khỏi thế gian.

Bàn tay mới vừa vươn ra được một nửa, đột nhiên rơi xuống, sợi dây kết kia rơi xuống, đung đưa rồi nhẹ nhàng rơi vào trong đám bụi đất.

Lưu Hạ như bị sét đánh, chỉ cảm thấy trong ngực có một chỗ đột nhiên bị nổ toạc ra, vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, đau đớn đến tận xương, đau đến cả người giống như bị vỡ ra. Hần cảm thấy hỗn loạn hoảng hốt, giữa rừng thương mưa tên, giữa ranh giới sinh tử cũng chưa từng có cảm giác lạ lùng như thế, lạ lùng tới mức hần căn bản không biết vì sao mình lại như thế.

Hần gắt gao ôm lấy Hồng Y, muốn dùng thân thể của mình để làm nàng ấm áp, lưu lại nhiệt độ cơ thể của nàng dần dần mất đi, mặt kề sát vào má nàng, thấp giọng nói: “Ta đã sớm nói với nàng, kẻ tự bán thân của nàng là tử khê*, suốt đời làm nô tỳ của vương phủ, vĩnh viễn không thể rời đi.”

*Tử khê: Văn tự bán đứt rồi, không chuộc được.

Giọt lệ trong mắt Hồng Y lúc này mới chậm rãi dọc theo hai gò má rơi xuống, không một tiếng động rơi vào trong đám bụi đất, bên môi vẫn là ý cười dịu dàng như trước.

42. Q.3 - Chương 4: Máu Nhuộm Đồng Tâm Kết, Lệ Đẫm Trường Mệnh Hoa

Ngày thứ hai mươi sáu sau khi Lưu Phát Lăng băng hà, Đại tướng quân Hoắc Quang nhận khẩu dụ của Thượng Quan hoàng thái hậu, hạ chỉ giam cầm Lưu Hạ, lại truyền lệnh cho Phạm Minh Hữu dẫn theo cấm quân truy bắt toàn bộ thần tử Xương Ấp quốc theo Lưu Hạ tiến kinh.

Vào buổi tối ngày hôm trước Hoắc Quang đã đưa ra mệnh lệnh cho Phạm Minh Hữu: bề ngoài là truy bắt, thực tế là chém giết. Bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thần tử Xương Ấp quốc khẳng định sẽ không bó tay chịu trói, nhất định sẽ phản kháng, Phạm Minh Hữu sẽ mượn cớ, dùng tội danh “Kháng chỉ” để giết hết bọn họ. Nhưng cứ như là tin tức bị lộ ra, khi Phạm Minh Hữu đuổi tới, lại giống như trước đó Lưu Hạ đã ra mệnh lệnh, bất luận cấm quân khiêu khích như thế nào, tất cả bọn họ đều không nói một lời, cúi đầu nghe theo. Phạm Minh Hữu không còn lựa chọn nào khác, không thể mượn cớ làm khó dễ, chỉ có thể trước tiên là giam giữ hết thần tử của Lưu Hạ lại.

Ngày thứ hai mươi bảy sau khi Lưu Phát Lăng băng hà, Thượng Quan hoàng thái hậu hạ chiếu, phế Lưu Hạ, lập Lưu Tuân. Lưu Tuân vào cung tế bái quan cữu của Lưu Phát Lăng, nhận Lưu Phát Lăng là tổ phụ, xưng mình là tự tôn của Lưu Phát Lăng, lại đi khấu kiến Thượng Quan thái hoàng thái hậu, nhận Thượng Quan Tiểu Muội là tổ mẫu.

Sau khi hành đại lễ xong, Thượng Quan thái hoàng thái hậu ban nước trà xanh cho Lưu Tuân, Lục Thuận nhân cơ hội dâng trà, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Hầu gia, cần phải đi thay y phục sao?”

Lưu Tuân hơi sững sờ một chút, ung dung thản nhiên nhận chén trà, khom người khấu tạ Thượng Quan thái hoàng thái hậu. Sau khi uống vài hớp trà, Lưu Tuân xin Thượng Quan thái hoàng thái hậu được cáo lui, nói rằng mình cần phải đi thay y phục. Ra tới cửa điện, một thị nữ gương mặt tròn trịa, dáng điệu đoan chính mỉm cười tiến lên hành lễ, “Nô tỳ Tranh Nhi, hầu hạ Hầu gia đi tới Thượng y hiên*.”

*Thượng y hiên: phòng thay quần áo.

Lưu Tuân gật gật đầu, im lặng đi theo phía sau Tranh Nhi. Tới khi bước vào, rốt cuộc lại tới Thượng y hiên để thay quần áo thật, Tranh Nhi mời Lưu Tuân ngồi, “Hầu gia mời ngồi một lát, nô tỳ đi chuẩn bị huân hương.”

Lưu Tuân ngồi vào tháp thượng thơm ngát, trong lòng hoàn toàn khó hiểu, rốt cuộc là Thượng Quan Tiểu Muội muốn làm gì? Trong đầu vụt hiện lên một câu trong “Sử ký”: “Để khởi canh y, Tử Phu thị Thượng y hiên trung, đắc hạnh!”(Hoàng đế tới thay y phục, Tử Phu hầu hạ trong Thượng y hiên, được sủng hạnh). Chỉ cảm thấy trước mắt là một màn vô cùng quen thuộc, không khỏi cười lên một tiếng, Bình Dương công chúa dùng Vệ Tử Phu lấy lòng, lời kéo Lưu Triệt, điều kiện tiên quyết là “Âu giả tiến, để độc duyệt Tử Phu.”(Người hát tiến vào, hoàng đế chỉ thích một mình Tử Phu). Nếu Thượng Quan Tiểu Muội muốn dùng kế sách của Bình Dương công chúa để trải đường cho tương lai, không khỏi quá coi thường hắn. Thế nhưng... hiện tại có thể đắc tội với Thượng Quan thái hoàng thái hậu sao? Có thể không nhận hảo ý của đối phương được sao?

Lúc này đột nhiên hắn có vài phần ngộ ra Lưu Triệt năm đó “Hảo sắc”. Sắc hay không phải sắc, sủng hạnh hay không sủng hạnh, Lưu Triệt sủng hạnh Vệ Tử Phu, kỳ thật là thể hiện rằng hắn nguyện ý nhận sự trung thành của Bình Dương công chúa, đây là một loại nghi thức kết minh im hơi lặng tiếng, bày tỏ rằng từ đó về sau, ngoài gia tộc của Trần hoàng hậu, hắn tiếp nhận thế lực của Bình Dương công chúa. Nếu lúc ấy, Lưu Triệt cự tuyệt Bình Dương công chúa, không lâm hạnh Vệ Tử Phu, sau đó thế cục triều đình sẽ như thế nào? Bình Dương công chúa trước khi chưa dò được chính xác tâm tư của Lưu Triệt, nhất định không dám đối đầu với gia tộc Trần thị, như vậy cũng sẽ không có toàn bộ cục diện sau này.

Tranh Nhi đang bưng huân hương và đồ dùng rửa tay tiến vào, khéo môi Lưu Tuân khẽ nhếch, hiện lên một nụ cười nhẹ, nhìn nàng. Nàng cúi thấp đầu, tay bưng chậu bằng gỗ đàn hương, khăn mặt đưa đến trước mặt Lưu Tuân, nhỏ giọng nói: “Hầu gia, mời rửa tay.”

Lưu Tuân không hề cử động, Tranh Nhi có chút quẫn bách, đành phải tự mình kéo một góc chiếc khăn mặt lên. Khi Lưu Tuân liếc thấy dưới chiếc khăn mặt là quốc tử, mắt đột nhiên tròn tròn, giật mình nhìn về phía Tranh Nhi, Tranh Nhi nhìn thấy dáng vẻ của hắn, ngược lại còn thêm bình tĩnh, mỉm cười nói: “Nô tỳ phụng mệnh thái hoàng thái hậu, đem chúng ban cho Hầu gia.”

Lưu Tuân há miệng thở dốc, nhưng cổ họng khô cong, nói không nên lời. Tranh Nhi đặt chậu gỗ đàn hương bên cạnh Lưu Tuân, hành lễ cáo lui, “Hầu gia xin cứ tự nhiên, nô tỳ ở bên ngoài chờ.”

Lưu Tuân gắt gao nắm chặt quốc tử, một chút lo lắng cuối cùng trong lòng rốt cục biến mất, vốn nên cao hứng, nhưng không hiểu tại sao lại cảm thấy khó chịu, trước mắt hiện lên lại là giọng nói và dáng điệu của Lưu Phát Lăng.

Hắn đêm khuya đến căn nhà nghèo túng, từ đó về sau vận mệnh của mình thay đổi. Hắn phong quan chức ình, phong mình làm vương hầu. Hắn bắt đầu dạy mình về quy cách của chiếu thư, các loại chiếu thư, loại nào nên ấn giám*, hắn soạn ra một khóa học để bổ sung toàn bộ những thiếu sót của một hoàng tử còn khiếm khuyết như mình, hắn dạy mình làm như thế nào không chế triều thần. Hắn đứng ở trước bản đồ nhà Hán, từ từ nói rằng...

*Ấn giám: hành động bảo lưu dấu gốc của ấn triện để phòng giả mạo.

Khi Lưu Tuân thay quần áo xong trở lại, Thượng Quan Tiểu Muội có phần mệt mỏi, lệnh hắn cùng với quan viên đều đi về. Lưu Tuân quỳ xuống trước Thượng Quan Tiểu Muội, liên tiếp dập đầu lạy ba lần, thành tâm thật ý nói: “Thái hoàng thái hậu, hoàng tôn chắc chắn sẽ hết sức hiếu đạo.”

Tiểu Muội cười nhẹ, thập phần khách khí nói: “Ai gia sớm đã quen nếp một mình coi giữ một tòa cung điện, không thích quấy rầy người khác, cũng không thích bị người khác quấy rầy, sau khi chuyển tới Trường Nhạc cung, người cũng không nhất thiết phải mỗi ngày đến thỉnh an, cai trị giang sơn cho tốt, chính là hiếu thuận của người.”

Lưu Tuân đương nhiên là lên tiếng đồng ý. Rời khỏi Tiêu Phòng Điện, Lưu Tuân nói muốn đi một mình, các vị quan viên khác lập tức đều thức thời xin được hắn cáo lui. Chỉ chốc lát sau, cung điện lớn như vậy giống như chỉ còn một mình Lưu Tuân.

Bầu trời màu xanh lam, treo cao chính giữa là vầng mặt trời, chiếu sáng khắp mặt đất, ánh mặt trời mãnh liệt, ánh chiếu làm người ta hoa mắt, Lưu Tuân không né tránh, ngược lại còn vừa đón ánh mặt trời vừa nhìn kỹ tường cung, xà điện chung quanh. Từ nay về sau, toàn bộ nơi này đều thuộc về hắn!

Hắn đi tới hướng Tuyên Thất Điện, căn Thất Hỷ ra nghênh đón hắn phân phó: “Cho đòi Mạnh Giác tới yết kiến.”

Mạnh Giác phụng mệnh đi tới, vừa bước vào Tuyên Thất Điện, thì nhìn thấy Lưu Tuân đang ngồi trên long tháp. Nhớ tới lần trước đó, khi bước vào Tuyên Thất Điện, ngồi trên long tháp là một người khác, hắn khẽ mỉm cười, hướng Lưu Tuân hành đại lễ quỳ lạy, Lưu Tuân chờ sau khi hắn dập đầu xong, mới lên tiếng: “Người là bạn thâm giao khi trầm nghèo hèn, hà tất gì mà đa lễ như vậy?”

Mạnh Giác cung kính nói: “Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ, quân thần chi lễ tuyệt đối không thể bỏ qua được.”

“Trẫm có thể ngồi vào chỗ này, còn phải đa tạ người. Nếu không có người của người giúp trẫm xúi giục Quảng Lăng vương tiến kinh, Hoắc Quang chỉ sợ sẽ không quyết định nhanh như vậy, cũng còn phải đa tạ người hơn hai mươi ngày nay, vẫn luôn ở lại trong phủ trồng hoa ngắm cỏ.”

“Hoàng thượng có thể có hôm nay, là hoàng thượng hùng tài vĩ lược, thần cũng không có chút công lao.”

Lưu Tuân cười nói: “Từ nay về sau, nhất cử nhất động của trẫm đều bị người khác chú ý, nếu mọi người phát hiện thế thì của trẫm lại mất tích hơn hai mươi ngày, chắc chắn kinh ngạc mà dò hỏi. Mạnh ái khanh có cao kiến gì không?”

Mạnh Giác thản nhiên cười, “Vân Ca bình an, Hứa Bình Quân và Lưu Thích tự nhiên cũng bình an.”

Lưu Tuân trầm mặc sau một chớp mắt, nói: “Kỳ thật người căn bản không cần dùng Bình Quân và Hồ nhi đến uy hiếp ta, ta sẽ không làm thương tổn tới Vân Ca, hành động này cũng vì bất đắc dĩ để cho người thực sự ở trong nhà, bảo đảm người sẽ không quá nhiều kế hoạch của ta, ta sẽ mau chóng thả nàng.”

“Đa tạ long ân hoàng thượng.” Mạnh Giác dập đầu, “Thần còn muốn cầu hoàng thượng một việc, cho phép thần được gặp tội thần Lưu Hạ một lần.”

“Hắn ở trong tay Hoắc Quang.”

“Cho nên thần tới van cầu hoàng thượng, cho thần một ân điển.”

Về mặt Lưu Tuân khó xử, “Trẫm sẽ cố gắng hết sức!”

Sau khi Mạnh Giác dập đầu, rời khỏi Tuyên Thất Điện. Lưu Tuân ngồi một mình một lát, đứng dậy đi ra bên ngoài. Thất Hỷ cùng hai tiểu thái giám vội vàng vàng vàng đuổi theo. Lưu Tuân trên đường đi đều im lặng, càng đi càng lệch sang một hướng. Bởi vì hắn vẫn chưa mặc long bào, ngoại trừ những người phục dịch trong Tuyên Thất Điện, Tiều Phòng Điện và trong đại điện, đại bộ phận cung nữ, thái giám đều không nhận ra hắn, khi nhìn thấy hắn đi qua, đều chỉ thỉnh an Thất Hỷ, đối với Lưu Tuân thì ngược lại, không để ý không đáp lại. Thất Hỷ vài lần muốn cất lời, đều bị ánh mắt Lưu Tuân ngăn cản, chỉ có thể thấp thỏm bất an mà cẩn thận đi theo.

Đoạn đường trải ra trước mắt nhấp nhô không bằng phẳng, cỏ dại từ những khe nứt trên đường mọc lên, có chỗ mọc cao tới hơn đầu gối người ta. Màu sắc của cột trụ, lan can trên hành lang đã không còn nhìn ra ban đầu là màu gì, thỉnh thoảng còn có chỗ còn giữ lại được hai màu đỏ, đen, càng hiện rõ tất cả đều tàn tạ, hoang vắng, chỉ có bờ tường cao cao vây quanh bốn phía vẫn hiện rõ sẫm nghiêm của hoàng gia như trước.

Đứng ở cửa đã cảm thấy mát lạnh, nơi này, ngay cả ánh mặt trời sáng chói cũng không thể chiếu tới được. Mấy thị vệ trước cửa ngăn cản, lạnh giọng trách cứ: “Nơi này là Dịch đình* lãnh cung, là nơi nhốt tội phạm, không được tùy ý ra vào.”

*Dịch đình: là khu nhà xây cạnh cung điện cho cung nữ ở, lãnh cung cũng ở chỗ này. Chức quan của Trương Hạ là Dịch đình lệnh, chính là người cai quản chỗ này. Có lẽ trước đó thông qua Trương Hạ, Lưu Tuân mới sắp xếp người ở lãnh cung dịch đình được.

Thất Hỷ bước lên phía trước, đưa ra yêu bài* của mình, thị vệ thấy là người hầu hạ ngự tiền, khách khí hơn rất nhiều, “Người đã là người của Tuyên Thất Điện, hiển nhiên là biết rõ quy củ, nơi này không phải giam giữ phi tần, cung nữ của Hiếu Vũ hoàng đế mà là gia quyến của tội thần, tất cả đều là nữ tử, ngay cả chúng ta cũng không thể đi vào.”

*Yêu bài: lệnh bài đeo bên hông, có tác dụng như giấy thông hành để ra vào cung cấm. Từ yêu vốn có nghĩa là eo lưng, do đây là tên một loại lệnh bài nên tờ vẫn giữ tên là yêu bài.

Thất Hỷ còn nói thêm mấy câu, thị vệ này lại vô luận như thế nào không chịu cho vào, hoặc là cần lệnh bài của tổng quản cung đình, hoặc là cần ý chỉ của hoàng đế. Thất Hỷ có chút tức giận, Lưu Tuân lại thần nhiên nở nụ cười, “Người tên là gì?”

Thị vệ trầm giọng nói: “Công Tôn Chỉ.”

Lưu Tuân giơ tay ra, trên tay có một khối lệnh bài.

“Chúng ta có thể đi vào không?”

Công Tôn Chỉ thấy là lệnh bài của tổng quản cung đình, ngay người ra một chút, thối lui sang một bên, “Mời vào.”

Lưu Tuân vừa đi, vừa thuận tay quăng lệnh bài cho Thất Hỷ. Thất Hỷ do dự giây lát, nhận lấy tấm lệnh bài, vội quỳ xuống, hướng theo bóng dáng Lưu Tuân dập đầu, “Tạ long ân hoàng thượng, tạ long ân hoàng thượng.”

Bước chân Lưu Tuân không ngừng lại, đi thẳng một mạch về phía trước. Mấy lão cung nữ đang dựa vào chân tường mà ngủ gật, nhìn thấy hắn, vừa định trách cứ, hai hắc y nhân từ trong phòng chạy ra, lặng lẽ hành một lễ, rồi đi trước dẫn đường. Lão cung nữ lập tức ngậm miệng lại.

Lưu Tuân phân phó Thất Hỷ: “Người ở lại chỗ này chờ trẫm.”

Hắc y nhân dẫn Lưu Tuân đi thêm một đoạn, ngừng bước chân, chỉ vào căn phòng phía bên trái, thấp giọng nói: “Người đang trong phòng.”

Một gian phòng cũ nát, trước cửa cỏ hoang mọc đầy, mọc lan tới cả bậc cửa. Màn che cửa sổ rách nát, bị gió thổi qua, vang lên tiếng vù vù, giống như tiếng khóc của nữ tử.

Lưu Tuân hỏi: “Mấy ngày này nàng thế nào?”

Hắc y nhân trả lời: “Vẫn không nói tiếng nào. Nhưng ngược lại rất là nghe lời, chưa từng thấy cãi cọ, cũng không có làm ầm ĩ gì. Hoắc tiểu thư đã tới một lần, dùng roi đánh nàng một trận.”

Lông mày của Lưu Tuân có hơi nhíu lại, nhưng không thể nhận ra, thần nhiên hỏi: “Đánh có nặng không?”

“Dù sao vẫn còn sống, có tìm một lão cung nữ bị giam ở chỗ này tới chăm sóc cho nàng.”

Lưu Tuân khẽ phát tay, hắc y nhân đều lui xuống. Hắn đi đến cửa sổ, nhìn vào phía trong phòng. Một người đang nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ, không hề nhúc nhích, một mái tóc đen để xõa, buông tán loạn trên gối, gương mặt bị che khuất mờ hồ không thấy rõ. Lưu Tuân đứng một lát, chợt thấy không đúng, sải bước đi vào trong phòng, kéo người ở trên giường lên, đúng là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, hắn giận dữ, “Người đâu.”

Một hắc y nhân vội vàng tiến vào, nhìn thấy người phụ nữ ở trên giường, lập tức quỳ xuống, “Tiểu nhân. . . Tiểu nhân. . .” Nhưng căn bản không biết nên giải thích như thế nào.

Lưu Tuân cũng không giống như người bình thường, lập tức tỉnh táo lại, biết mấu chốt của vấn đề không ở hắn, phát tay để cho hắn lui ra, nhìn về phía người phụ nữ ở trên giường, “Người muốn sống, hay là muốn chết?”

Người phụ nữ mỉm cười, trong mắt thấy rõ là sự thờ ơ phó mặc hết thảy, “Lời giống như thế này, buổi sáng hôm nay mới vừa có người hỏi qua, cho nên ta đành nằm ở chỗ này, tráo đổi để nha đầu kia ra ngoài.”

Loại người này, hết thảy đều không có gì quan trọng, rất khó để có thể tra hỏi ra, Lưu Tuân đang suy tư làm như thế nào mới có thể khiến cho bà ta mở miệng, bà ta lại nhìn chăm chú vào Lưu Tuân một hồi, sự

thờ ơ trong mắt nhạt đi, vẻ mặt ngạc nhiên, “Người họ Lưu? Ánh mắt, bộ dạng của người cũng thật giống hoàng thượng, mũi, cằm lại có vài phần giống thái tử... Người, người...”

Lưu Tuân trả lời: “Ta họ Lưu, tên Tuân.”

Lúc này bỗng nhiên thân thể bà ta bắt đầu không ngừng run rẩy, bàn tay bà ta run rẩy đưa ra, phủ lên mặt Lưu Tuân, nước mắt ào ào rơi xuống, “Ngài... Ngài...”

Lưu Tuân không may mắn thấy kì quái, để mặc cho bà ta ôm lấy khuôn mặt mình, “Ta còn sống.”

Bà ta bỗng nhiên ôm lấy hắn, vừa khóc lớn, lại vừa cười to, trông như thể phát điên, “Ngài đã lớn như vậy rồi, lần trước khi ta gặp ngài, ngài vẫn còn ở trong lòng thái tử điện hạ, điện hạ nhất định sẽ vui mừng... nhất định sẽ vô cùng vui mừng...”

Lưu Tuân đã hiểu được vài phần manh mối, vẫn không nhúc nhích để mặc cho bà ấy ôm. Bà ấy khóc khóc cười cười một hồi, đột nhiên khẩn trương nhìn về phía bên ngoài, “Tại sao ngài lại ở chỗ này? Đi mau! Không nên để người khác phát hiện.”

Bà ta bị nhốt trong Dịch đình nhiều năm, căn bản không biết mọi chuyện bên ngoài, Lưu Tuân có vài phần đau xót, nhẹ giọng kể lại mọi chuyện. Bà ta lúc này mới biết Lưu Tuân đúng là tân đế, tuy rằng sớm thấy quen mưa gió chốn cung đình, đời người chìm nổi, nhưng vẫn vạn phần hoảng hốt, lúc thì khóc, lúc thì cười, khó có thể tự kiềm chế được.

Theo lời kể lại ngắt quãng của bà ấy Lưu Tuân hiểu được thân phận của bà ấy. Bà ấy họ Hạ, là thị nữ điện tiền của tiên đế Lưu Triệt, nhìn ánh mắt của bà ấy, khẳng định không chỉ có vậy, nhưng Lưu Tuân không muốn hỏi nhiều, chỉ cần bà ấy nói cái gì nên nói thôi! Xương cốt đều sớm đã lạnh hết rồi, người còn sống còn phải sống tiếp, chuyện cũ có thể chôn vùi xuống được thì cứ chôn vùi đi.

Chờ sau khi Hạ ma ma bình tĩnh lại một chút, Lưu Tuân hỏi: “Ma ma, nữ tử nhốt tại chỗ này đã đi đâu rồi?”

“Ta không biết nàng là nữ nhân của bộ hạ, ta thiếu ân tình của Hoắc thị, cho nên. . . Cho nên đã để cho người của Hoắc gia mang nàng đi.”

“Hoắc Quang?”

“Trong triều đình này, ngoại trừ người của hắn, còn có ai có thể tùy ý ra vào cung cấm?”

Lưu Tuân nói: “Trước hết phải để ma ma chịu khổ ở lại trong này vài ngày, chờ sau khi mọi việc an ổn, ta sẽ phái người tới đón ma ma.”

Gần hai mươi năm sống kiếp giam cầm, vẫn cho rằng chốn Dịch đình hoang vắng chính là chốn mà mình sống quãng đời còn lại, không ngờ lại vẫn có ngày được ra ngoài, Hạ ma ma lại không thấy vui sướng, ngược lại vẻ mặt mờ mịt, chỉ khe khẽ gật đầu.

Lưu Tuân mới vừa đi tới cửa.

“Hoàng thượng, chờ một chút! Ta đột nhiên nhớ tới. . .”

Lưu Tuân xoa người lại.

Hạ ma ma đắn đo một lúc, nói: “Khi còn nhỏ ta có xem qua mấy quyển y thư, hiểu sơ một chút về y lý, ta thấy vị cô nương kia giống như đang mang long thai trong mình, hoàng thượng nhanh chóng nghĩ biện pháp đón nàng về đi!”

Sắc mặt Lưu Tuân đại biến, trong mắt có ánh sáng sắc bén chợt lóe ra, “Người nói cái gì?”

Hạ ma ma có chút áy náy nói: “Ta cũng không có thể xác định, nhưng mà chăm sóc nàng hơn hai mươi ngày, cảm thấy như thế. Chỉ là một suy đoán vốn không nên nói lung tung, nhưng nếu quả thực nàng mang long thai, thì sự tình trọng đại. . . Cho nên ta không dám giấu giếm.”

Lưu Tuân bước chân không vững đi ra khỏi lãnh cung.

Lưu Phát Lăng có con nối dõi.

Lưu Phát Lăng có con nối dõi!

.....

Trong đầu hần câu nói kia cứ lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác.

Nếu Lưu Phát Lăng có con nối dõi, vậy hần một tháng này bận rộn toan tính để làm gì? Hiện tại Hoắc Quang cũng biết Vân Ca mang thai sao? Nếu Hoắc Quang biết có thể tùy ý an bài để lợi dụng ấu tử, còn cần quân cờ là hần đây sao? Nếu đám người Triệu Sung Quốc biết Lưu Phát Lăng có con nối dõi, còn có thể nguyện trung thành với hần sao? Nếu. . . Nếu. . .

Vô số nếu như, làm cho tâm tư hần rối loạn, bước chân xiêu vẹo. Khoảnh khắc cầm quốc tử trong tay, hần cho rằng hết thủy đã là chắc chắn, tòa cung điện này, thiên hạ này đều là của hần! Nhưng không nghĩ tới ông trời lại lặng lẽ an bài một chủ nhân khác, vậy rốt cuộc hần tính toán là để làm gì?

Không! Tuyệt đối không được! Cung điện này, thiên hạ này đều là của hần, hần mới là chủ nhân!

Đã mất đi một lần rồi, tuyệt đối không thể có lần thứ hai. Một lần kia, hần không thể phản kháng, chỉ có thể để mặc cho ông trời sắp đặt, lúc này đây, hần tuyệt đối sẽ không cam chịu số phận, cúi đầu nghe theo.

Bước chân xiêu vẹo dần dần ổn định, ánh mắt hoảng loạn dần dần lạnh lùng tàn nhẫn, hần bắt đầu cẩn thận suy xét đối sách. Tính ra, cho dù Vân Ca mang thai, hần là cũng chỉ một hai tháng, hần là do cơ duyên* vừa khéo trùng hợp mới biết trước được, Hoắc Quang hần là sẽ không biết được tin tức nhanh như vậy được.

*Cơ duyên: cơ hội và duyên phận, nguyên văn chỉ là cụm từ: cơ duyên xảo hợp.

Nghĩ đến đây, tâm trạng rối loạn của hần an ổn lại vài phần, bước nhanh tới Tuyên Thất Điện, “Thất Hỉ, lập tức truyền Triệu Sung Quốc, Trương An Thế, Tuyền Bất Nghi vào cung.”

Hần phải lập tức đăng cơ!

Mảnh trăng tàn như chiếc móc câu, trời lạnh tựa tuyết.

Mấy gốc cây ngô đồng trong sân, chạc cây màu xám co rúm lại dưới gió lạnh, trên bậc thang đá xanh đọng một tầng sương lạnh, nhìn dưới ánh trăng, giống như một lớp tuyết mỏng. Trên lớp sương đọng không có một vết tích nào, hiển nhiên là đã lâu không có người ra vào.

Tứ Nguyệt đứng ở cửa sân, thấp giọng nói: “Vương gia vẫn tự giam mình ở trong phòng, chúng ta cũng không dám... từ sau khi Hồng Y mất, Vương gia giống như biến thành một người khác...”

Trong mắt Mạnh Giác giống như kết một tầng sương lạnh, trong lòng Tứ Nguyệt khẽ run lên, không dám nói nữa, sau khi hành lễ xong, lặng lẽ rời đi. Mạnh Giác giẫm lên lớp sương lạnh, chậm rãi bước lên bậc thềm, cánh cửa cũng không đóng chặt, nhẹ nhàng đẩy ra, vang lên tiếng cửa mở.

Trong phòng thất linh bát lạc* chất đọng những vò rượu bể, giữa mùi rượu nồng nặc, tản ra một mùi chua lè. Lưu Hạ tóc tai bù xù nằm ở trên giường, vương bào màu tím đã nhăn nhúm tới mức không nhìn rõ hình dạng.

*Thất linh bát lạc hiểu theo nghĩa đen là bảy rơi tám vãi, là một câu chỉ đồ vật để lung tung, tó đang bí từ, để tạm câu này vậy.

Mạnh Giác đứng bên cạnh giường, lạnh lùng nhìn Lưu Hạ. Lưu Hạ bị gió lạnh thổi qua, dường như có chút cảm giác, xoay người lại, thì thào nói: “Rượu, rượu. . .”

Mạnh Giác nhặt một vò rượu trên mặt đất lên, không nhanh không chậm đổ rượu xuống người Lưu Hạ. Lưu Hạ nhấp nhấp miệng, đột nhiên mở mắt. Mạnh Giác vẫn đổ rượu không nhanh không chậm như trước, bên môi giống như hàm chứa ý cười. Lưu Hạ ngơ ngác, rồi trừng mắt nhìn Mạnh Giác, rượu từ trên mặt hần chảy xuống nhanh chóng thấm ướt đệm chăn, quần áo. Gió lạnh vù vù thổi qua người hần, hần rung mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo.

Mạnh Giác đổ xong một vò, lại cầm lấy một vò nữa tiếp tục đổ xuống.

“Người có thời đi không? Ta có sa sút thể nào cũng vẫn là Vương gia, người tính tới đây đùa bỡn cái gì? Cút ra ngoài cho ta!”

Lưu Hạ vung tay muốn đánh Mạnh Giác, thân hình hai người đều bất động, chỉ đưa tay xuất lực, nhanh chóng đã đánh mấy chiêu, Lưu Hạ bản lĩnh cao hơn một bậc, chiếm thế thượng phong, đánh bay vò rượu trong tay Mạnh Giác. Vò rượu đập vào bờ tường, vang lên một tiếng “choang”, vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Trong phòng, mùi rượu bắt đầu bao phủ, nồng nặc tới muốn say.

Mạnh Giác lui ra phía sau, đứng khoanh tay, cười nhìn Lưu Hạ, “Xem ra đã tỉnh táo thật rồi, có tiện nói chuyện với ta không?”

“Từ khi ta tiến kinh, người ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, bây giờ tại sao lại có chuyện? Ta và người không có gì để nói cả.” Lưu Hạ di chuyển tới chiếc bàn bên cạnh giường, ngồi xuống, thuận tay quơ lấy một bình rượu, uống mấy ngụm lớn, “Mạnh đại nhân, hay là nhanh chóng đi hầu hạ tân đế, chờ ngày tân đế đăng cơ, nhất định có thể đứng hàng Tam công Cứu khanh.”

Mạnh Giác không thêm giải thích, cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Đa tạ ý tốt của người! Trước hết hỏi người một chuyện, thuộc hạ của Lưu Tuấn tại sao đột nhiên lại thành một bang hắc y nhân liều lĩnh? Huấn luyện nghiêm chỉnh, kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối không phải một đám ô hợp giang hồ lỗ mãng. Người, Lưu Tuấn không lo không có, nhưng hẳn làm sao có được tài lực vật lực huấn luyện những người này.”

Lưu Hạ ngậy người trong chớp mắt, hiểu ra, nói: “Người còn nhớ vương tử Khương tộc Khắc Nhĩ Thập Thập không? Năm đó hoàng thượng nói với Lưu Tuấn, cấp cho hắn tài lực vật lực, để hắn nghĩ biện pháp âm thầm can thiệp vào nội bộ Khương tộc, có lẽ Lưu Tuấn đã dùng tiền của hoàng thượng lên huấn luyện đội quân này.”

(Đoạn này xin xem lại chương 14 quyển Trung để hiểu rõ hơn)

Trong mắt Mạnh Giác dường như có nghi ngờ, cau mày, Lưu Hạ khẽ thở dài một tiếng, “Thủ đoạn này của Lưu Tuấn, hẳn là trong lòng hoàng thượng cũng hiểu rõ.”

Khóe môi Mạnh Giác hiện lên một tia cười lạnh, “Nếu Lưu Phát Lăng biết Lưu Tuấn dùng bọn họ làm gì, không biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Lưu Hạ kinh ngạc hỏi: “Lưu Tuấn đã làm gì? Đội quân này mặc dù là Lưu Tuấn bắt chước theo Vũ Lâm doanh mà thiết lập, nhưng hiện tại nhiều nhất là hai ba ngàn người, còn chưa huấn luyện xong.”

Mạnh Giác không trả lời câu hỏi của Lưu Hạ, kiểm tra khắp một vòng quanh phòng, mở hết toàn bộ rương hòm ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lưu Hạ nhảy dựng lên, tới ngăn cản Mạnh Giác, “Người làm cái gì? Những thứ này đều là đồ của Hồng Y đó!”

“Ta muốn đem hết đồ của nàng đi, ngay cả quan cữu của nàng cũng mang đi.”

“Mang cái con mẹ người! Hồng Y sống là người của vương phủ, chết là ma của vương phủ, bao giờ mới tới phiên người nói tới chuyện này?”

Mạnh Giác cười lạnh: “Người ngay cả một nữ tử cũng không bảo vệ được, còn có mặt mũi mà ở chỗ này kêu gào thế sao?”

Lời nói của Mạnh Giác chọc vào vết thương của hắn, Lưu Hạ nghẹn lời, người vẫn chắn trước rương, trên mặt hiện lên vẻ tĩnh lặng, u ám.

“Nên tranh thì không tranh, nên lui thì không lui, làm việc thì hàm hàm hồ hồ, duy chỉ đối với nghi tâm của ta thì không có điểm nào hàm hồ. Tại sao thời khắc quan trọng đó, người lại trở về Xương Ấp, một bộ dáng không có hứng thú đối với hoàng vị, nếu lúc ấy không có hứng thú, vì sao không dứt khoát không hứng thú tới cùng? Để cho tất cả mọi người bình an!”

“Hoàng thượng cũng không dự định sẽ truyền ngôi cho ta! Hẳn xin ta rời khỏi Trường An, ta...” Lưu Hạ muốn nói, hẳn không muốn từ chối nguyện vọng cuối cùng của Lưu Phát Lăng, chỉ là có một số chuyện, hẳn

không có cách nào giải thích cho Mạnh Giác hiểu, Mạnh Giác cũng không thể nào hiểu được hẳn đối với Lưu Phát Lăng vô cùng tôn kính và cảm kích.

”Người quan tâm tới Lưu Phát Lăng có truyền ngôi cho người hay không sao? Nếu muốn, cứ đi mà đoạt lấy! Nếu người có thể lợi dụng Hoắc Quang thích đáng, người chiếm ưu thế chính là người! Triệu Sung Quốc, Trương Hạ, những người này có gì phải e ngại? Chỉ cần động tác nhanh nhẹn, diệt trừ Lưu Tuân, bọn họ không ủng hộ người, còn có thể ủng hộ ai?”

Ta sợ người muốn dùng người, nên người Nhị ca huấn luyện, tất cả đang ở thành Trường An đợi lệnh, nhưng mấy người võ công cao nhất, một người cũng không dám dùng, người đã dùng người nào? Tình thế thành Trường An chính là so xem ai nhanh tay hơn, so xem ai tàn nhẫn hơn, người cả ngày đã làm những gì? Trong lòng muốn, hành động so với đại cô nương* lên kiệu hoa còn ngượng ngịu hơn, người ngượng ngịu ngượng ngịu cũng không sao cả, nhưng người...” Mạnh Giác nghĩ đến Hồng Y, sắc mặt xanh mét.

*Đại cô nương: chỉ cô gái lớn tuổi mà chưa lập gia đình.

Lưu Hạ há miệng thở dốc, nhìn Mạnh Giác, rồi lại ngậm miệng lại. Quyền lực đối với hắn chỉ là công cụ, mà không phải mục đích, nếu chỉ vì công cụ, mà trước hết lại phải làm trái với mục đích của chính mình, vậy hẳn tình nguyện lựa chọn vứt bỏ. Vì quyền lực mà trở nên xấu xa, hắn đã sớm thấy đủ rồi! Bất luận là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, hắn đều tuyệt đối không cho phép mình vì quyền lực mà biến thành kẻ xấu xa hắn đã căm thù đến tận xương tủy. Hắn tôn kính và cảm kích Lưu Phát Lăng, không chỉ là bởi vì Lưu Phát Lăng đã cứu hắn, đã cứu Nguyệt Sinh, cũng không chỉ là bởi vì Lưu Phát Lăng đối với hắn tín nhiệm không hề giấu giếm điều gì, cho hắn cơ hội thi triển tài hoa, mà là bởi vì Lưu Phát Lăng suy nghĩ và hành động cho hắn thấy được một cách thức khác thể hiện quyền lực – có nhân thiện, có hiệp nghĩa, có khoan dung, có rộng lượng, có ung dung. Lưu Phát Lăng là người Lưu Triệt dốc lòng dạy dỗ, luận về thuật để vương, mưu cầu quyền lợi, có ai có thể hiểu rõ hơn so với Lưu Phát Lăng? Hắn còn chưa đăng cơ, mẫu thân đã chết thảm, mới vừa đăng cơ, phiên vương đã nhìn chằm chằm như hổ đói. Ngay sau đó, tam đại quyền thần từng bước dồn ép, nếu bàn về gặp phải thế cục phức tạp, tình thế nguy hiểm, còn có ai có thể so với hắn? Hắn so với bất kỳ ai đều có thể mượn cơ vung tay đao kiếm vô tình để mở đường để vương, dùng bánh xe sắt quyền lực to lớn nghiền nát hết thảy những người, những việc làm trái với hắn. Chỉ cần kết quả tốt, quá trình như thế nào cũng không quan trọng, vì đạt được mục tiêu phía trước, hy sinh một số người, đã sớm là nguyên tắc hành sự ngầm được thừa nhận của bậc đế vương, thậm chí mọi người sẽ ca ngợi như vậy mới là đế vương anh minh quyết đoán, chỉ là, Lưu Phát Lăng không thể! Hắn chỉ cần nhẫn tâm hơn, thì đoạn đường trước mắt sẽ càng đơn giản, càng dễ dàng, càng an toàn, hắn lại cố tình chọn đi một con đường khác.

Từ nhỏ đến lớn, hoàng gia gia dạy bảo, mẫu thân chỉ dạy, cùng với những gì nhìn thấy, nghe thấy, tự mình trải qua đều đã nói với Lưu Hạ, quyền lực đại diện cho vô tình và đáng ghê tởm, ở trong lòng Lưu Hạ, hắn căm hận nó, nhưng trong dòng máu đang chảy của hắn, hắn lại khát vọng nó. Khi hắn làm trò đùa giỡn tại hồng trần, chính là để cất giấu thống khổ và mê mang, là không biết đi con đường nào mà suy sụp, thế nhưng, Lưu Phát Lăng dùng chính hành động của mình xóa tan đi thống khổ và mê mang của hắn, làm cho hắn hiểu được bản thân quyền lực cũng không vô tình, vô tình chính là người dùng nó, bản thân quyền lợi cũng không đáng ghê tởm, đáng ghê tởm chính là người muốn nó.

Lưu Hạ há miệng muốn giải thích, thế nhưng suy nghĩ, những gì đã trải qua từ nhỏ đến bây giờ làm sao mà dễ dàng giải thích rõ ràng cho được? Cuối cùng đành phải thở dài một tiếng rồi nói: “Tiểu Giác, ta và người không phải người giống nhau, ta tuân thủ nguyên tắc của ta, người sẽ không hiểu, hoặc là cho dù có thể hiểu được, cũng khinh thường. Với ta mà nói, kết quả tất nhiên là quan trọng, nhưng quá trình cũng quan trọng như vậy. Hiện tại, ta sống ta chết đều không sao cả, chỉ muốn thỉnh cầu người một việc, xin người coi sóc tới những việc còn chưa làm xong của Hồng Y và Nhị đệ.”

Sắc mặt xanh mét của Mạnh Giác trở nên trắng bệch, hiển nhiên là giận dữ. Lưu Hạ không để ý thấy, nói tiếp: “Nguyệt Sinh lúc mới vào Xương Ấp vương phủ, đã có giao hảo tốt với nhóm Vương Cát, hy vọng người nghĩ tới Nguyệt Sinh, cứu bọn họ một mạng.”

Mạnh Giác tuy rằng bị thương và tức giận đan xen, nhưng cũng không lạnh lùng nói lời phản bác, bởi vì trong thư Nguyệt Sinh gửi cho hắn, đích xác là từng đề cập tới tên Vương Cát, có từng nói rằng Vương Cát đối xử trọng hậu với hắn, Nguyệt Sinh có thể được Lưu Hạ tán thưởng, cũng là do Vương Cát tiến cử.

Lưu Hạ thấy hắn không nói lời nào, tự mình xoay người lại hành một đại lễ với hắn, “Đa tạ! Vương Cát là một chính nhân quân tử, nhất định sẽ không đành lòng thấy đồng liêu chịu chết, mà hắn một mình sống cho qua ngày, cho nên người nói cho hắn biết, những người đó bất quá là ta mượn tay Hoắc Quang diệt trừ mà thôi, bảo hắn cần phải bảo trọng, tất cả những chuyện khác trong Xương Ấp vương phủ trước hết xin nhờ hắn lo liệu. Những người còn lại, người có thể cứu được thì cứu! Là... là ta có lỗi với bọn họ!”

Mạnh Giác cười lạnh châm chọc, “Quả là một Xương Ấp vương ‘thông minh’! Có thể mưu tính tuyệt tình tới như thế, nhưng tại sao lại quên tính tới tính mạng của Hồng Y? Thế nào lại khiến cho nàng dính tới những chuyện thị phi này?” Sự tình đã đến mức này, hắn và Lưu Hạ đã ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng không còn gì mà phải nhiều lời, hắn phát tay muốn đẩy Lưu Hạ ra, mang đi vật của Hồng Y đi.

Lưu Hạ chặn tay Mạnh Giác lại, “Tiểu Giác, ta biết ngươi vẫn coi Hồng Y như muội muội, ta không bảo vệ được nàng, là ta sai, nhưng đi vật của Hồng Y, ta sẽ không để ngươi mang đi. Bất luận là lần này ta còn sống hay là chết, sau này nàng sẽ hợp táng cùng ta. Những chuyện ta đã làm sai, xuống đó ta sẽ bù lại cho nàng.”

Giọng nói của Lưu Hạ vô cùng lạnh nhạt, thần sắc cũng vô cùng bình tĩnh, nhưng là một loại lạnh nhạt bình tĩnh quá mức bi thương như thể trái tim đã chết.

Mạnh Giác nhìn hắn chăm chú trong chốc lát, đột nhiên lắc đầu cười lớn, vẻ mặt đầy sự chế nhạo, “Lưu Hạ ơi Lưu Hạ! Người đời này rốt cuộc là có hiểu rõ một số việc hay không?”

Lưu Hạ thản nhiên nói: “Tự cho là thông minh một đời, thực tế vẫn là một người hồ đồ. Tự cho là mình hoang đường hồ đồ là để diễn cho người khác xem, nhưng mà diễn trò quá lâu rồi, hóa ra cũng đã sớm hồ đồ thật, không phân biệt rõ ràng là mình chủ tâm hay không, cũng không thấy rõ thật giả.”

Cái gì là thật? Cái gì là giả? Khi người khác đều nghĩ rằng người hoang đường hồ đồ, người thực có thể nói rằng mình rất tỉnh táo sao? Khi người bên cạnh cũng cho rằng người háo sắc tham vui, nàng còn có thể kỳ vọng người sẽ thật tình đối với nàng sao?

Khi giả thành thật, thật cũng sẽ thành giả.

Mạnh Giác cười ha hả, “Được! Di vật và quan cữu của Hồng Y, ta để lại cho ngươi! Mấy ngày trước đây khi mới vừa nghe được tin Hồng Y chết, phản ứng đầu tiên của ta chính là hối hận năm đó đã không giết ngươi, ngươi hại chết Nhị ca còn chưa đủ, lại còn hại chết Hồng Y. Chỉ là vừa rồi, ta còn đang nghĩ có nên mượn tay Hoắc Quang hoặc là Lưu Tuân hay không, để mạng của ngươi vĩnh viễn ở lại Trường An. Nhưng mà hiện tại, ta không dự định bỏ đá xuống giếng* nữa, sinh tử của ngươi không có quan hệ gì với ta nữa, di vật và quan cữu của Hồng Y, ngươi muốn, sẽ để lại cho ngươi!”

*Đây là câu thành ngữ ý chỉ thừa cơ hãm hại.

“Đa tạ!”

Mạnh Giác cười xua tay, “Không cần cảm tạ ta. Cái chết chỉ là đau đớn trong khoảnh khắc, mà ta chỉ muốn thấy ngươi thống khổ hối hận cả đời mà thôi!”

Trong mắt Lưu Hạ có đau thương mệnh mang, khiến cho đôi mắt ngày xưa trong trẻo của hắn giờ đây u ám không còn ánh sáng.

Mạnh Giác cười hỏi: “Ngươi còn nhớ rõ lúc sắp chết Nhị ca đã nói gì không?”

Lưu Hạ trầm mặc sau một hồi lâu, chậm rãi nói: “Năm ấy hoàng thượng cho đòi phiên vương đi săn ở núi Cam Tuyền, Nguyệt Sinh đi cùng với ta. Lúc ấy còn tuổi trẻ khí thịnh, lời nói và việc làm của ta nhất quán là không hề kiêng kỵ, đã nói lời dắc tội với Yến vương. Yến vương thiết lập bẫy muốn giết ta, Nguyệt Sinh nhìn ra manh mối, hết lời khuyên ta cẩn thận đề phòng, nhất định không được rời khỏi phạm vi quanh hoàng thượng, ta lại ỷ vào võ công cao cường, thông minh ứng biến tốt, không để tâm tới chuyện của Yến vương, cho tới khi một mình bị năm con gấu đen vây khốn, mới biết được sức người chung quy là có hạn, thời khắc nguy hiểm, Nguyệt Sinh đuổi tới. Sau đó... khi hoàng thượng dẫn binh đuổi tới nơi, Nguyệt Sinh đã chết, chỉ cứu được ta đã trọng thương.”

Màn huyết đấu ngày đó tựa hồ hiện ra ngay trước mắt, hai huynh đệ kề vai chiến đấu, đối mặt với năm con gấu đen, lại bình thản không hề sợ hãi, chuyện trò vui vẻ, cùng tiến cùng lùi.

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Hạ thấy chính là thê tử tính kế với trượng phu, trượng phu cảm hận thê tử, nhi tử tính kế với phụ thân, phụ thân giết hại nhi tử, huynh đệ bất hòa, tỷ muội tranh sủng, trước khi quen biết Nguyệt Sinh, hẳn cũng không tin tưởng hai chữ “Tri kỷ” là chân thật tồn tại. Cả đời này, thời khắc hẳn vui sướng nhất, chính là ngày đó, thống khổ nhất cũng chính là ngày đó!

“... Nửa người Nguyệt Sinh bị gấu cắn đứt, đệ ấy chết rất nhanh, trước khi chết, đệ ấy dặn ta, bảo ta báo ân thay đệ ấy, còn bảo ta chăm sóc người cho tốt, nhưng người làm sao cần tới ta chăm sóc?”

Mạnh Giác thần nhiên nói: “Nếu ta không nhớ lầm, người đã nói với ta là ‘Đại ca, giúp ta chăm sóc tốt... chăm sóc...’ Nguyệt Sinh còn chưa nói dứt lời, đã mang theo di hận mà ra đi.”

Lưu Hạ sờ đầu gật đầu: “Ừ.”

Mạnh Giác cười nói: “Đại ca tốt, người hẳn muốn người chăm sóc lại không phải là ta.”

Lưu Hạ ngạc nhiên, “Nguyệt Sinh chỉ có một người thân là người, cả ngày miệng hẳn nhắc tới cũng là người, hẳn nói tới không phải người, còn có thể là ai?”

Mạnh Giác cười nhìn hắn, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo.

Trong lòng Lưu Hạ cảm thấy có hàn ý xâm nhập vào tứ chi xương cốt, hẳn rất muốn cự tuyệt không nghe đáp án, bởi vì hắn biết đáp án có lẽ so với giết hắn còn đáng sợ hơn, nhưng hắn phải nghe.

“Là Hồng Y.” Mạnh Giác dường như rất thưởng thức nét mặt Lưu Hạ lúc này, nói chuyện với ngữ khí vô cùng chậm rãi, “Nhị ca là nam tử hào khí can vãn, vì sao hắn lại cam lòng chịu thiệt ở lại vương phủ? Bởi vì Hồng Y là muội muội ruột của Nhị ca! Khi còn nhỏ bị cha mẹ bán cho bọn buôn người, sau lại qua tay nhiều người bị bán tới vương phủ.”

Thân thể Lưu Hạ không khống chế được run rẩy, “Nguyệt Sinh... đệ ấy... đệ ấy vì sao không nói cho ta biết?”

“Nói cho người biết, người có thể ngăn cản mẫu thân ngươi hạ độc làm Hồng Y câm sao? Nói cho người biết, người có làm cho Hồng Y nói lại được không? Nói cho người biết, người có thể đền bù những khổ sở mà Hồng Y phải chịu không? Nói cho người, người có thể làm gì?”

Lưu Hạ há miệng thở dốc, nhưng không thể nói ra một từ, chỉ có thân thể càng lúc càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Nhị ca vốn định dẫn Hồng Y đi, nhưng Hồng Y không muốn.”

“Vì... vì sao?”

“Sau đó, khi ta tìm tới vương phủ, vốn định nói cho người biết, Hồng Y là muội muội của Nguyệt Sinh, nhưng Hồng Y xin ta không được nói, nàng muốn vào thời điểm thích hợp, tự mình nói cho người biết.”

“Vì sao?” Giọng nói của Lưu Hạ giống như một sợi dây đàn bị kéo căng sắp đứt, hẳn giống như một người sắp bị dòng nước lũ cuốn cuộn ngất trời nhấn chìm, nhìn dòng nước lũ cuốn cuộn chảy đến, trong mắt có vô cùng sợ hãi, trên mặt là vẻ chờ đợi không có sức lực để phản kháng.

“Bởi vì đời này nàng thầm muốn đi theo người, cho nên nàng không muốn rời đi. Nếu người biết được nàng là muội muội của Nguyệt Sinh, người nhất định sẽ đối với nàng vô cùng tốt, đem toàn bộ áy náy của người với Nguyệt Sinh bù lại cho nàng, có lẽ người còn có thể không để ý tới lễ nghi hoàng gia, lập một người làm làm trắc phi, nhưng nàng không muốn những thứ đó, nàng muốn chính là bởi vì nàng là nàng, cho nên người đối tốt với nàng.” Mạnh Giác mỉm cười, “Đáng tiếc! Vậy mà Hồng Y vẫn không thể đợi tới cơ hội thích hợp để nói ra. Nữ nhân bên người Vương gia đến đến đi đi, Hồng Y được tính là gì? Cùng lắm cũng chỉ là một người câm! Cùng lắm chỉ là nô tỳ thấp hèn mà nhà người đã mua thôi...”

“Câm miệng!”

Thân thể Lưu Hạ cứng đờ, nhưng dường như đột nhiên thu nhỏ lại rất nhiều, hắn vô lực lui về phía sau vài bước, tựa vào rường cột của Hồng Y.

Gương mặt tươi cười dịu dàng của Hồng Y quanh quẩn trước mắt hắn không hề mất đi, càng lúc càng thêm rõ ràng.

Khi nàng nghiêng đầu, tươi cười ảm áp.

Khi nàng ngẩng đầu, nụ cười tỏa sáng.

Trời ơi!

Vậy mà hắn chưa bao giờ nhìn mà hiểu được!

Hoặc là không phải hắn không thể hiểu, mà là hắn đã rất quen rồi!

Hồng Y tựa như cái bóng của hắn, lúc nào, nơi nào cũng ở đó, hắn cũng không từng nghĩ xem nàng thế nào, cũng không tốn sức mà suy nghĩ về tâm tư của nàng, cũng không cần lo lắng là sẽ mất đi nàng, dù sao nàng cũng vĩnh viễn ở nơi đó. Hắn chỉ cần nhẹ nhàng gọi một tiếng “Hồng Y”, nàng sẽ cười dịu dàng xuất hiện.

Nhưng nàng sẽ không xuất hiện nữa rồi, vĩnh viễn sẽ không.

.....

Hắn trượt từ đám rương hòm xuống mặt đất, một chiếc hộp gỗ mộc lan đặt trên một chiếc hòm rơi xuống đất, “Bịch” một tiếng, chiếc hộp vỡ thành hai mảnh. Những sợi dây đã được kết xong đặt đầy trong hộp rơi tung tóe trên mặt đất. Tất cả đều giống hệt như nhau, đều là những sợi dây đỏ chói kết thành, dưới ánh trắng, nhìn thật chói mắt.

“Đây là thứ gì vậy?”

Mạnh Giác nhìn chăm chăm vào màu đỏ rơi đầy trên đất, không thể trả lời.

Nếu chỉ là dây kết bình thường, Hồng Y không cần phải làm nhiều như vậy, còn trân trọng mà để trong hộp rồi cất kỹ như vậy. Thế nhưng, đích xác cũng chỉ là những sợi dây bình thường kết lại, thật sự không nhìn ra là nó có gì không bình thường.

Hắn nhìn một hồi lâu, cảm thấy nhìn rất là quen, chợt nhớ tới, có một lần hắn tới Tuyên Thất Điện, Văn Ca ngồi một mình ở trên hành lang, đang kết một sợi dây giống như thế này.

“Người đâu, người đâu!” Lưu Hạ liên tục hét lớn.

Tứ Nguyệt vội vàng chạy tới, nhìn tới bộ dáng Lưu Hạ, bị dọa tới nhảy dựng, đây là Vương gia cười một cái mỹ nhân quỳ dưới gối sao?

Lưu Hạ giơ sợi dây kết trong tay lên, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tứ Nguyệt nhìn kỹ, nói: “Đó là đồng tâm kết. Hoa văn của nó thật phức tạp, nhưng chỉ dùng một sợi dây để kết thành, khi bện rất là hao tâm tổn sức. Nữ tử dùng một sợi dây màu đỏ tỉ mỉ kết thành đồng tâm kết, đeo nó bên hông nam tử trong lòng, biểu thị lời đính ước, ý nói rằng ‘vĩnh viễn kết đồng tâm’. À... dường như còn có một câu.” Tứ Nguyệt vừa nhớ lại, vừa chậm rãi nói: “Hình như là ‘Giao ti kết long phượng, lữ thải kết vân hà. Nhất thốn đồng tâm lữ, bách niên. . . Bách niên trường mệnh hoa*.’ ”

*Dịch: Kết dây kết long phượng, dây màu kết mây ngũ sắc.

Dây đồng tâm một tấc, trăm năm... dây trường mệnh trăm năm.

“Kết dây kết long phượng, dây màu kết mây ngũ sắc. Dây đồng tâm một tấc, dây trường mệnh trăm năm.” Giọng nói của Lưu Hạ vừa như khóc vừa như cười, hắn giơ đồng tâm kết lên trước mắt, cẩn thận nhìn kỹ, tựa hồ qua sợi dây kết rườm rà trước mắt, thấy được ngày đó trong cung điện yên tĩnh, dáng vẻ Hồng Y cúi đầu, cẩn thận kết sợi dây, ánh mắt nàng chứa đựng muôn vàn tình cảm dịu dàng, bên môi hàm chứa nụ cười mong mỏi, khát khao có một ngày, nàng có thể cầm nó tự tay đeo lên bên hông hắn. Chỉ là tới tận cuối cùng, nàng cũng không thể đưa tặng đồng tâm kết của nàng.

Giọt lệ từ khóe mắt Hồng Y rơi xuống khi đó, có phải là trách hắn không hiểu hay không?

Hắn tự cho là thông minh một đời, lại ngay cả tâm ý của một nữ tử trước khi chết cũng không hiểu nổi.

“Dây đồng tâm một tấc, dây trường mệnh trăm năm. Dây đồng tâm một tấc, dây trường mệnh trăm năm...”

Hắn nằm bò trên mặt đất, nhặt từng dây, từng dây đồng tâm kết, mỗi một sợi dây đều cẩn thận vuốt thẳng lại, rồi cẩn thận ôm vào trong lòng. Vương bào màu tím buông thông ngấm rượu lạnh như băng, nhưng hắn không hề có cảm giác. Trên tóc dính đầy bụi đất, nhưng hắn cũng không hề có cảm giác. Hắn chỉ thật cẩn thận nhặt lấy đồng tâm kết, tựa như làm vậy là có thể hứng lấy dòng lệ rơi xuống khi nàng chết.

Dây đồng tâm một tấc, dây trường mệnh trăm năm?

Trong lòng Mạnh Giác có một cảm giác khó tả, một câu cũng không thể nói được. Hắn lẳng lặng nhìn đồng tâm kết trên mặt đất, chợt thấy những sắc đỏ tươi đẹp kia ép xuống khiến hắn khó thở, vội cất bước đi ra bên ngoài. Mảnh trăng tàn giống như móc câu, treo nghiêng trên đỉnh cây ngô đồng màu xám.

Tầng sương lạnh trên bậc thềm tí tách chảy xuống. Gió thổi khiến cho cánh cửa cứ mở ra rồi đóng lại, tiếng “kéo kẹt”, “kéo kẹt” khê vang lên.

Trong màn đêm yên tĩnh nghe được, ngân dài, thê lương.

43. Q.3 - Chương 5: Trời Đã Già, Thù Khó Báo

Nhà giam âm u.

Bởi vì không có ánh mặt trời, một năm bốn mùa đều chỉ có một mùi mốc meo, mùa xuân dường như vĩnh viễn sẽ không hạ cố tới đây, mùa đông ở chỗ này lại càng thêm lạnh giá.

Vân Ca im lặng nằm trên lớp rơm lúa mạch khô, một loại im lặng tựa như đã không còn sinh mệnh. Phía trên nhà giam có một ô cửa sổ nhỏ nhoi, từ chỗ Vân Ca nằm nhìn ra đó, có thể nhìn thấy một khoảng trời nhỏ màu xanh lam. Có lúc sẽ có một con chim nhỏ bay qua, lưu lại mấy tiếng hót líu lo vui vẻ. Nhưng nàng chỉ nhắm mắt lại, đối với tất cả đều không hề quan tâm. Ngực tốt mang một bát cơm đặt trước song cửa, trong bát lại hiếm thấy có được mấy miếng thịt.

“Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ! Tội nhẹ lập tức được phóng thích, các người đều là tử tù, có thể miễn đi tội chết. Cấp trên phân phát thêm cho các người chút cơm, coi như chúc mừng!”

Bên trong lao ngục, tiếng “Gào khóc” vui mừng vang lên. Vân Ca nghe thấy hai từ “Tân đế”, đột nhiên mở mắt, môi khẽ mấp máy, muốn hỏi nhưng không biết nên hỏi điều gì, thế nên vẫn im lặng như trước. Nam tử ở phòng giam bên cạnh ăn hai ba miếng đã hết phần cơm của mình, vẫn có cảm giác không hề đỡ thêm, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào phần cơm của Vân Ca trước song cửa, “Cô nương, nếu không ăn, sẽ nguội mất.”

Vân Ca chậm rãi ngồi dậy, cầm bát lên muốn ăn, lại cảm thấy trong dạ dày trào lên một cảm giác chán ngấy, muốn nôn ra, nàng cầm bát đưa cho nam tử phòng giam bên cạnh. Nam tử mừng rỡ, lập tức gấp một miếng thịt nhét vào miệng, lại có chút ngượng ngùng, “Cô còn chưa có ăn gì đâu!”

Vân Ca lắc lắc đầu, “Người ăn đi! Ta không ăn được.”

Nam tử vội gấp hết thịt trong bát của Vân Ca bỏ vào bát của mình, cười nói: “Không có công thì không thể hưởng lộc, ta thấy sắc mặt cô tái nhợt, bước chân không vững, không bị thương thì cũng bị bệnh, ta xem mạch cho cô!” Nói xong, đưa tay cầm lấy cổ tay Vân Ca.

Vân Ca muốn mau chóng tránh ra, nhưng trước mắt lại tối sầm, ngã xuống phía trước, vội bám vào song gỗ, mới không ngã sấp xuống. Nam tử cầm cổ tay Vân Ca, xem mạch cho nàng, không khỏi lắc đầu thở dài, “Ôi! Thật là một người đáng thương, trong tử lao này, nhất định chỉ có chết. Có sinh, ngược lại là thống khổ!” Hắn lại gấp toàn bộ thịt trở lại bát của Vân Ca, “Ăn không được cũng phải cố ăn, người mang thai không thể làm ẩu được, cô còn có người thân nào không? Cha của đứa bé ở đâu rồi? Nhà chồng không có người nào...”

Vân Ca chỉ nghe tới câu nói kia của hắn “Người mang thai”, cả người giống như bị rơi xuống, lại giống như được bay lên, trong đầu rầm rầm rung động, nàng ngơ ngác nhìn nam tử, nhìn cái miệng hắn há ra rồi ngậm lại, nhưng hoàn toàn không biết hắn đã nói gì.

Trong đầu nàng, lời nói của nam tử kia lặp lại mấy lần, mới chính thức hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, nàng đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay của nam tử, vội vàng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì? Người nói ta...”

Trong mắt Vân Ca dường như có ngọn lửa bùng cháy, chiếu sáng khiến cho gương mặt nàng rạng rỡ, so với vừa rồi rõ ràng là hai người khác nhau. Nam tử cẩn thận nói: “Cô đang mang thai.”

Tay Vân Ca lại nắm chặt tay hắn hơn, móng tay dường như bấm sâu vào trong da thịt của hắn, “Người chắc chắn?”

Nam tử chịu đựng đau đớn gật đầu, “Mặc dù ta không phải là lang trung giỏi, nhưng hỉ mạch thì không thể xem sai được.”

Vân Ca bỗng nhiên đưa tay bịt miệng lại, trong mắt có nước mắt, nhìn như sắp rơi xuống, nhưng không ngờ ngồi ngây ngốc một lát, nàng liền cười lên, “Ta mang thai rồi? Ta mang thai rồi!” Nhất định là Lăng ca ca sợ nàng cô đơn, mới gửi con tới cho nàng.

Nàng sờ sờ hai bên má mình, “Ta thực tái nhợt lắm sao? Nhìn ta thực yếu ớt lắm sao? Như vậy đối với đứa bé không tốt, có phải hay không?”

Câu hỏi của Vân Ca vừa nhanh lại vừa nhiều, nam tử chỉ kịp gật đầu không ngừng.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, mẹ không biết là có con, mẹ không có chăm sóc tốt cho bản thân mình, cũng không chăm sóc tốt cho con! Mẹ sai rồi!

Nàng lập tức bê cái bát trên mặt đất lên, xúc từng miếng lớn, từng miếng lớn cơm vào miệng.

“Trên người cô có vàng bạc, trang sức gì không? Nghĩ biện pháp mua chuộc ngục tốt, mau chóng thông báo cho cha của đứa bé, xem có biện pháp nào hiệu quả hay không, ít nhất cũng có thể đổi tới một phòng giam tốt hơn, không nên là ngục nam nữ nhốt chung.” Nam tử làm sao biết được nguyên nhân Hoắc Thành Quân đặc biệt hạ lệnh giam cầm Vân Ca ở chỗ này, vẫn một lòng một dạ giúp Vân Ca đưa ra chủ ý.

Đôi đũa trên tay Vân Ca ngừng lại, tầm mắt dừng ở một điểm không rõ ràng trên không trung, trong mắt nàng là bi thương dày đặc, làm người ta cảm thấy gió ngừng ngọc nát, thiên địa cũng khóc theo. Nam tử cũng coi như người nhìn quen sinh tử, nhưng chưa từng thấy qua bi thương nhiều như vậy, dường như thân thể nàng giống như đôi cánh ve mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể rụng xuống.

Nàng đột nhiên nghiêng đầu cười, dịu dàng nói, “Chàng đi rất xa nhà, nhất thời không thể trở về được, nhưng ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình. Mấy ngày hôm trước là ta sai, về sau sẽ không thế nữa.” Khi nàng mỉm cười, khóe môi khẽ cong lên, hiện ra một loại quật cường và cố chấp khác thường.

Nàng cúi đầu, lại tiếp tục ăn từng miếng, từng miếng lớn cơm, trên lông mi dường như có nước mắt, nhưng chỉ thấy thoáng qua, trước sau lại không hề rơi xuống. Chỉ chớp lát sau, nàng đã ăn hết sạch một bát cơm lớn, ngừng đầu hỏi nam tử: “Nhìn thần sắc của ta có phải bắt đầu tốt lên một chút không?”

Nam tử gật đầu một cái thật mạnh, “Tốt hơn nhiều.”

Vân Ca từ tù phạm im lặng nhất biến thành tù phạm hoạt bát nhất. Mỗi ngày, sáng sớm và buổi tối, nàng đều đi bộ vòng quanh bốn góc của phòng giam.

“Như vậy có phải tốt hơn đối với thân thể hay không?”

Nam tử gật đầu.

Mỗi ngày, khi ánh mặt trời chiếu tới phòng giam, nàng sẽ ở khu vực nhỏ xíu có ánh mặt trời chiếu xuống đó, từ từ tập quyền. Lúc mới bắt đầu có không ít tù phạm nhìn chằm chằm vào thân thể nàng huyết gió, nói một số lời tục tĩu trên trời gheo, nhưng nàng đều bỏ ngoài tai. Dưới ánh mặt trời sáng rực, gương mặt nàng cũng tỏa sáng rực rỡ.

Vẻ mặt của nàng, giống như đang đứng trên đồng cỏ xanh ngát, được tắm trong ánh mặt trời rực rỡ, đón làn gió ấm áp, tự do tự tại mà co duỗi thân thể. Sự điềm tĩnh bình thản của nàng làm cho đám tù phạm vẫn nhìn lên nàng dần dần im lặng. Bọn họ vẫn còn nhìn chăm chăm vào nàng, nhưng ánh mắt dờ dẩn dần dần biến mất.

Mỗi ngày, sau bữa cơm chiều, nàng đều sẽ nhẹ giọng ngâm nga một bài ca dao. Nam tử biết là nàng hát cho đứa bé ở trong bụng nghe. Có bài bọn họ nghe hiểu được, có bài nghe không hiểu, nhưng mỗi khi nàng cất tiếng ca dịu dàng, bên trong lao ngục sẽ im lặng dị thường. Nơi này là một thế giới tối tăm bị bao trùm bởi cái chết, tiếng ca của nàng làm cho bọn họ nhớ tới rất nhiều thứ. Có lẽ là mẫu thân dưới ánh đèn vá áo, có lẽ là muội tử nhà bên cài lên tóc mai một đóa hoa dại, có lẽ là đêm tân hôn, thê tử khẽ cười yêu kiều, có lẽ là tiếng khóc nỉ non của đứa con nhỏ, có lẽ chỉ là khi còn nhỏ, mong muốn có được một ánh mắt dịu dàng nhìn mình nhưng lại không thể có được.

Một đám người tay nhuộm đầy máu tươi, nhưng tâm lại ở trong tiếng ca của nàng trong chớp mắt trở nên mềm yếu. Hán tử ngang tàng hào sảng, từ trong tiếng ca của nàng, cuối cùng nghe hiểu một số thứ, mỗi lần tới bữa cơm, sẽ chọn một ít đồ ăn ngon nhất trong bát của mình, từng người từng người trong nhà giam đều chuyển tới phòng giam của Vân Ca.

Không ai nói gì, cũng không có ai giao hẹn, mỗi người đều gấp một đũa, tới khi chuyển tới phòng giam của Vân Ca, đã thành một bát cao cao, đầy như một ngọn núi nhỏ.

Vân Ca cũng không từ chối, nàng chỉ mỉm cười nhìn về phía những đại hán hung thần ác sát đó. Vậy mà bọn họ dưới ánh mắt của nàng, ngược ngùng tránh né, rồi lại tỏ ra thờ ơ chẳng hề để ý. Nàng ăn hết đồ ăn “Đặc thù” mà toàn bộ các phòng giam chuẩn bị cho nàng. Mặc dù đang ở trong tử lao âm u, nhưng vẻ tái nhợt của nàng từng chút từng chút một mất đi, nàng dùng kiên cường và khát vọng, ở trong nơi âm u này bình bình sức sống.

Thấy được nhất cử nhất động của nàng, nam tử kia thay đổi nhận xét lúc trước của mình, cho dù đây là tử lao, đứa bé của nàng vẫn là đứa bé vui sướng nhất thiên hạ.

“Bảo bối của cô sẽ rất hạnh phúc.”

Vân Ca cười gật đầu, “Đương nhiên!”, mặt mày nàng có vui mừng, phấn khởi, chờ mong, làm cho người ta như được tắm trong ánh mặt trời ấm áp của tháng ba.

Một hôm.

Nam tử lại bị Vân Ca thúc ép xem mạch tới lần thứ ba, lần thứ một trăm nói với Vân Ca, “Thân thể của cô khôi phục rất tốt, đứa bé cũng rất khỏe.”

Vân Ca cười tủm tỉm nói: “Không nên không kiên nhẫn thế! Chờ đứa bé được sinh ra, để cho nó nhận người là cha nuôi.”

Nam tử chỉ có thể cười khổ.

Hiện tại, Vân Ca cùng người mấy ngày hôm trước căn bản không phải là cùng một người! Sớm biết rằng nàng sẽ “la lớn” như thế, “ương ngạch” như thế, lúc trước thật sự không nên tham nói nhiều làm gì! Kết quả chẳng những không chiếm được lợi lộc gì, ngược lại còn bị nàng chiếm hết mọi lợi lộc!

Đột nhiên, một quan viên mập mạp được mấy ngục tốt vây quanh đi tới. Vân Ca lập tức cảnh giác ngồi sát vào góc tường. Viên quan mập mạp đứng ở trước phòng giam giam giữ Vân Ca, hắng giọng một cái, đọc lên: “Tội nữ Vân Ca, hành vi yêu hoặc mị chúa, đức hạnh không có, hiện giờ qua Tam Ti hội thẩm, quyết định bảy ngày sau, chém đầu giữa phố xá náo nhiệt, lấy đó làm răn đe hậu thế.”

Viên quan đọc xong, mũi “Hừ” một tiếng thật mạnh, dùng giọng hách dịch không nhanh không chậm hỏi: “Có oan uổng gì cho người không?”

Nam tử ở bên cạnh vội vã chen vào nói: “Không phải nói tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ sao? Còn nữa, đây tính là tội trạng gì? Hành vi phạm tội rất cuộc là gì?”

Viên quan lạnh lùng trừng mắt liếc hần một cái, nam tử có chút sợ hãi, lui về phía sau một chút, đưa mắt nhìn Vân Ca, trong lòng áy náy, lại uốn thẳng ngực, há mồm muốn lý luận tiếp.

“Đừng nói!” Vân Ca hét.

Hắn không để ý tới Vân Ca ngăn cản, cao giọng nói: “Nàng đang mang thai, theo luật pháp triều ta, không thể trăm phụ nữ có thai!”

Viên quan lại giống như hoàn toàn không có nghe thấy, vẫn không nhanh không chậm như trước nói: “Nếu phạm nhân không có oan khuất gì, bảy ngày sau y theo phán quyết, thi hành án tử hình.”

Phạm nhân bên trong lao ngục gõ song cửa kháng nghị, ngục tốt vung roi cảnh cáo, nhưng tiếng phạm nhân ồn ào chẳng những không bị áp chế, mà ngược lại càng lúc càng lớn, trong không gian khép kín này nghe được, toàn bộ nhà tù đều dường như ong ong rung động.

Vẻ trấn tĩnh của viên quan biến mất, vội vàng vàng muốn chạy.

Vân Ca túm ống tay áo của hắn, “Các người nói ta phạm phải tội ác nghiêm trọng, phải lấy đó răn đe hậu thế, phải chăng sẽ dán bố cáo, chiếu cáo thiên hạ? Khấp thiên hạ sao?”

Viên quan vội vàng muốn kéo ống tay áo ra, không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên!”

Vân Ca buông hắn ra, viên quan lúc này giống như một con chuột già, dùng sự nhanh nhẹn cực kỳ không tương xứng với thân hình, chỉ nhảy lên một cái đã chuồn khỏi nhà lao.

Cùng với tiếng đóng cửa đại môn của nhà lao thật mạnh, tiếng kêu la trong các phòng giam đột nhiên biến mất, tất cả mọi người đều nhìn về phía Vân Ca. Có bi phần, có bất bình, có thương hại, còn có bất đắc dĩ.

Một ông già hỏi: “Cô nương, không phải là cô đắc tội với quyền quý chứ? Thế này thì không phải chỉ là muốn cho cô chết, mà còn là muốn cô chết nhục nhã trước mặt người khắp thiên hạ mới có thể hả giận.”

Vân Ca thản nhiên nở nụ cười, Hoắc Thành Quân, Hoắc Quang không chỉ là quyền quý, bọn họ là chủ nhân thành Trường An.

Buổi tối.

Bốn ngục tốt tiến vào, trùm một tấm vải đen lên đầu Vân Ca, áp giải nàng đi tới chỗ khác. Vân Ca có chút bất đắc dĩ, Hoắc Quang thật sự là cẩn thận quá mức, lại còn cứ cách một khoảng thời gian lại đổi một chỗ mới. Có lẽ bởi vì biết người ở bên trong tử lao và nàng không hiểu sao lại trở nên thân thiết, sợ có chuyện ngoài ý muốn, cho nên lại tìm một chỗ mới để giam giữ nàng.

Vân Ca cười hướng bốn phía ôm quyền hành lễ, cao giọng nói: “Đa tạ các vị mấy ngày vừa rồi đã chiếu cố, tiểu nữ tử ghi nhớ trong lòng, sau này tất sẽ báo đáp.”

Toàn bộ tội phạm đều yên lặng đáp lễ Vân Ca. Cái “sau này” đó chỉ sợ chính là mười tám năm sau, kiếp sau sẽ báo đáp. Khi Vân Ca bị trùm tấm vải đen lên đầu, bị áp giải ra bên ngoài, bên trong lao ngục vang lên tiếng gõ có tiết tấu, còn có tiếng ngâm nga trầm thấp, là âm thanh đưa tiễn bi ai.

Vân Ca lại nhẹ giọng khẽ hát một khúc hát ru. Nàng và bé cưng không cần âm thanh bi ai đó, mẹ con nàng sẽ sống sót. Thế nhưng, nàng không biết là, khi nàng rời tử lao được một hồi lâu, tử lao đã xảy ra hỏa hoạn. Bởi vì cửa sắt bên ngoài bị lửa đốt nóng, khóa cửa bị lửa làm biến dạng, không thể mở ra được, toàn bộ phạm nhân bị nhốt bên trong tử lao đều bị chết cháy.

Tiếng nói bi ai bên trong lao ngục rốt cuộc lại thành tiếng tiễn biệt cuối cùng của nàng và mọi người.

.....

Trong Hoắc phủ, bận bịu vội vàng cùng với vui sướng hân hoan.

Chuyện Hoắc Thành Quân sắp vào cung, tuy rằng còn chưa chính thức tuyên chỉ với bên ngoài, nhưng trong lòng mọi người đều sớm đã nhận định. Sau khi Lưu Tuân đăng cơ, sắc phong phát thê từ dân gian Hứa Bình Quân là Tiệp dư, vị trí hoàng hậu vẫn đang để trống, tất cả mọi người đều hiểu rõ vị trí này là giữ lại để cho ai, chỉ còn chờ sau lễ tang của Lưu Phát Lăng, Hoắc Thành Quân tiến cung, Lưu Tuân sẽ sắc phong nàng làm hậu.

Mạnh Giác sáng sớm đã tới cầu kiến Hoắc Quang, đứng ở đại sảnh Hoắc phủ, đợi suốt một ngày, nhưng không có bất kỳ người nào để ý tới hắn, ngay cả một chén trà nóng cũng không mang ra.

Bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền đến từng trận cười của đám nha đầu, nhưng hần vẫn thực bình tĩnh hòa nhã. Hần từng trải qua áp bức và lắng nhục hơn thế này nhiều, hôm nay tất cả đều không đáng để hần để trong mắt, chỉ cần có thể đạt được mục đích, quá trình cũng không trọng yếu.

Khi sắp tới giờ dùng cơm chiều, Hoắc Quang mang vẻ mặt mệt mỏi chậm rãi bước vào, triều phục cũng chưa thay ra, hiển nhiên là vừa từ trong cung trở về, đã trực tiếp tới gặp hần.

Bốn phía đại sảnh vắng vẻ, tọa tháp đều được dời đi chỗ khác, chỉ chừa lại một chiếc tọa tháp cho chủ nhân ngồi, Mạnh Giác đương nhiên là không thể ngồi vào vị trí chủ nhân, cho nên chỉ có thể đứng chờ ở trong phòng. Hoắc Quang liếc mắt quan sát bốn phía, bắt đặc dĩ lắc lắc đầu, Thành Quân có thông tuệ thế nào, dù sao vẫn là một cô gái hai mươi còn đang bất mãn.

Hoắc Quang phân phó nha đầu mang ghế cho Mạnh Giác, dâng trà.

“Không biết Mạnh đại nhân tìm lão phu là vì có chuyện gì?”

Mạnh Giác trước hành lễ trọng, “Hoắc đại nhân, nghe nói buổi tối hôm qua, tử lao Đông Nam thành Trường An bị cháy, toàn bộ lao phạm bị chết cháy.”

Hoắc Quang thở dài nói: “Đúng vậy! Thật sự là đáng thương, hoàng thượng mới vừa đặc xá tử tội cho bọn họ, không nghĩ tới ông trời vậy mà lại không chịu để cho bọn họ được sống.”

Mạnh Giác lại nói: “Còn có một việc, không biết Hoắc đại nhân có nghe nói hay không? Xế chiều hôm qua, sau khi Tần đại nhân tới tử lao tuyên đọc xong thẩm quyết, nghe nói có tới thăm hỏi Hoắc đại nhân, nhưng từ khi hần ra khỏi Hoắc phủ thì đã mất tích.”

Hoắc Quang khẽ mỉm cười, nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác nói: “Bất cóc mệnh quan triều đình là tử tội.”

Mạnh Giác cười đến khí định thần nhân, “Người bình thường cưỡng ép giữ quan viên triều đình lại mới gọi là bất cóc, hoàng thượng giữ quan viên triều đình lại thì không gọi là bất cóc.”

Mỉ mắt Hoắc Quang đột nhiên máy máy mấy lượt, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

Mạnh Giác nói tiếp: “Nghe nói tội nữ Vân Ca là bị Hoắc Vân tướng quân bắt được, không biết Hoắc Vân tướng quân đã bắt được Vân Ca ở đâu?”

Hoắc Vân nói với Hoắc Quang là lục soát trong gia đình nông dân ở ngoại thành Trường An bắt được, Hoắc Quang cười hỏi lại: “Mạnh đại nhân cho rằng nên bắt được ở chỗ nào?”

“Trương Hạ đại nhân từng đảm nhiệm chức Dịch đình lệnh hơn mười năm, chương quản dịch đình và lãnh cung. Trước kia Trương đại nhân tuy rằng số làm quan không thuận, nhưng nghe nói đối nhân xử thế hào hiệp trượng nghĩa, giao tình với thị vệ, tiểu lại trong lãnh cung vô cùng tốt. Dịch đình lãnh cung không người nào hời hợt, lại giam giữ toàn nữ tử, khi nào thì nhiều hơn một người, khi nào thì ít hơn một người, chỉ sợ không người nào thực sự nói được rõ ràng.”

Hoắc Quang bưng chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống. Vân Ca nhất định là luôn ở trong tay Lưu Tuân, nhưng hần vì sao lại thả Vân Ca ra? Lại vì sao còn “Trùng hợp” như vậy bị Hoắc Vân bắt được? Tin tức Vân Ca mang thai, rốt cuộc là Lưu Tuân có biết hay không?

Mạnh Giác im lặng thưởng thức tranh chữ treo trên vách tường.

Sau khi Hoắc Quang uống hết non nửa chén trà, quyết định nói thẳng, “Nếu hoàng thượng thực sự muốn cứu Vân Ca, hần chỉ việc hạ một đạo thánh chỉ, truyền lệnh phóng thích Vân Ca, ta cũng không thể không vâng theo, thế nhưng hoàng thượng không làm gì hết, để mặc cho Hình bộ định Vân Ca tử tội, xem ra hần muốn mượn tay Hoắc thị giết Vân Ca.”

“Nếu hoàng thượng chỉ vì muốn giết một nữ tử, cần gì phải phiền toái như vậy? Mấu chốt là nữ tử này, hiện tại hần căn bản giết không được, đương nhiên, cũng không thể thả được. Hoàng thượng hi vọng là Hoắc đại nhân nhận lấy phiền toái này, mà hần thì được hưởng lợi, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, hần cũng chỉ một câu ‘không biết’ là có thể chối bỏ hết thảy, nhưng chỉ sợ Hoắc đại nhân phải đeo trên lưng tiếng loạn thần tặc tử, tiếng xấu ngàn thu.”

Hoắc Quang đối với tính cách của Mạnh Giác thật sự là vừa thưởng thức lại vừa kiêng kỵ, nghe vậy không khỏi cười ha hả, “Ta sẽ đem củ khoai lang nóng phồng tay Vân Ca này trả lại cho hoàng thượng, người đi tìm hoàng thượng mà đòi người đi!” Tội danh giết hoàng tử, không ai tha thứ cho được. Lưu Tuân muốn giết đứa bé, vậy thì phiền hẩn tự mình động thủ đi!

Mạnh Giác thần nhiên cười nói: “Hà tất phải phiền toái như vậy? Hung Nô ở Quan Trung còn chưa lui binh, hơn phân nửa quốc thổ của Ô Tôn đã mất, nếu Hoắc tiểu thư được làm hoàng hậu, có một số việc, biết không bằng giả bộ như không biết.” Hẩn đã muốn dùng Hứa Bình Quân trao đổi lấy Tần đại nhân, tuy rằng Lưu Tuân đã nói rằng chỉ cần đứa bé không còn, sẽ không làm thương tổn gì tới Vân Ca, nhưng hẩn thật không dám để Vân Ca vẫn ở trong tay Lưu Tuân.

Hoắc Quang trầm tư, không cất lời ngay. Lưu Tuân là tự ông ta lập nên, giam giữ Vân Ca, hai người cũng đều có phần, sự tình đã tới bước này, bọn họ là đã là người cùng trên một chiếc thuyền, chỉ có thể cùng tiến lui.

Hoắc Quang nói: “Ý tứ của Mạnh đại nhân, lão phu cũng hiểu được. Nhưng hiện giờ thả cũng không được, không thả cũng không được, giết cũng không được, không giết cũng không được, lão phu ngu dốt, thật sự không biết nên làm gì bây giờ.”

Mạnh Giác trong lòng cười lạnh, nếu Hoắc Quang ngu dốt, người trong thiên hạ này tất cả sớm đều là kẻ ngốc cả rồi, chẳng qua, Hoắc Quang và Lưu Tuân đều có chủ ý giống nhau, đó là đều muốn giết người, nhưng lại không chịu tự mình làm ác nhân, như vậy. . . hẩn sẽ làm đi!

“Thật ra tại hạ có một chủ ý.”

“Sao? Nói mau.”

“Một chén thuốc sẩy thai, một ly rượu độc, từ nay về sau người trong thiên hạ chỉ biết rằng tiên đế không có con nối dõi.”

“Thế này.....” Về mặt Hoắc Quang thập phần khó xử, “Chuyện này... Lão phu thật không dám quyết định, lão phu sẽ làm như đều không biết gì hết, Mạnh đại nhân và hoàng thượng thương lượng lo liệu đi!”

Mạnh Giác đứng lên, lễ độ cung kính nói lời cảm tạ với Hoắc Quang.

Hoắc Quang nói: “Người trước hết không cần vội vàng cảm tạ ta, giam cầm Vân Ca là Thành Quân phụ trách, nó vì sao lại như thế, người so với ta còn hiểu rõ hơn, việc này ta còn phải nói với nó một tiếng, sau đó nó sẽ phái người liên hệ với người.”

Mạnh Giác không nói thêm lời nào, hướng Hoắc Quang hành lễ cáo lui, Hoắc Quang ý vị thâm trường nói: “Ngày sau ta và người làm quan đồng triều, thời gian còn rất dài, khi Mạnh đại nhân có rảnh, không ngại thường xuyên qua lại.”

Mạnh Giác cười nhạt đáp ứng.

Đêm khuya hôm đó, Hoắc phủ phái xe ngựa tới đón Mạnh Giác. Xe ngựa không đi tới Hoắc phủ, mà là ra khỏi thành Trường An, càng đi càng hẻo lánh, đi vào sâu trong núi rừng, tới một trạch viện* không có gì đáng chú ý thì dừng lại, có người đến dẫn Mạnh Giác đi vào.

*Trạch viện: khu nhà lớn có sân.

Hoắc Thành Quân đang ngồi dựa sát khung cửa sổ, ngắm nhìn cảnh núi non trùng điệp trong bóng đêm, suy nghĩ xuất thần. Hết thấy đều như ý của nàng, nhưng lúc này ánh mắt của nàng không thấy chút gì vui sướng, ngược lại còn mang nỗi lòng trĩu nặng.

“Tiểu thư, Mạnh đại nhân tới rồi.”

Hoắc Thành Quân đưa tay làm tư thế “Mời”, thực khách khí nói: “Mạnh đại nhân, mời ngồi.”

Mạnh Giác chấp tay thi lễ, ngồi xuống đối diện với Hoắc Thành Quân. Hoắc Thành Quân lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, Mạnh Giác cũng khó có thể cất lời, chỉ có thể ngồi im lặng.

Một tiểu nha đầu đang sắc thuốc ở ngoài hành lang, từng đợt hương thuốc theo gió lan vào. Mạnh Giác ngửi thấy hương thuốc, bên môi vẫn là ý cười như trước, trong mắt lại có vài phần ảm đạm. Tiểu nha đầu bưng ấm thuốc tiến vào, đặt ở trước mặt Hoắc Thành Quân, “Tiểu thư, thuốc đã sắc xong rồi.”, rồi lập tức lặng lẽ lui ra.

Hoắc Thành Quân nhìn ấm thuốc trên bàn, xụ mặt nói: “Đây là thuốc sẩy thai thái y đã kê, dùng thuốc rất cẩn thận, để cho người mẹ chịu thương tổn đến thấp nhất, nếu người lo lắng, có thể kiểm tra trước xem.”

Mạnh Giác không hề nhìn vào ấm thuốc, chỉ thản nhiên nói: “Vân Ca luôn luôn ở trong tay tiểu thư, nếu tiểu thư muốn hạ độc lúc nào cũng có thể hạ.”

“Một chén thuốc đã ở chỗ này, chén rượu độc kia đâu?”

“Trước khi ta xuất môn đã an bài ổn thỏa rồi, khi ta nhìn thấy Vân Ca, Tần đại nhân sẽ tự nhiên vì tham ô không làm tròn trách nhiệm, sợ tội tự sát.”

Hoắc Thành Quân tìm một chiếc khăn nhỏ, bọc vào quai ấm thuốc rồi bưng lên, chậm rãi đổ thuốc vào trong một chiếc bát ngọc. Khi nàng đổ thuốc, nghiêng đầu mỉm cười, trên gương mặt lạnh lùng lộ ra vài phần quyến rũ, “Ta vẫn nghĩ rằng người là một người vô tâm, Vân Ca cũng nhiều nhất có được vài phần chiếu cố rất hiếm có của người, nhưng mà không nghĩ rằng... nếu người thực sự vô tâm, ngược lại ta sẽ nhận rõ, thế nhưng không phải. Có điều có tâm cũng tốt, người có tâm, ta mới có thể làm cho người thương tâm.”

Hoắc Thành Quân đẩy bát ngọc tới trước mặt Mạnh Giác, đồng tử trong mắt Mạnh Giác đột nhiên co lại, bên môi nụ cười thản nhiên ngưng kết thành băng. Hoắc Thành Quân cười ngọt ngào: “Bát thuốc này, ta muốn người tự mình cho cô ta uống.”

Mạnh Giác nhìn màu thuốc đen xì trong bát, muốn cử động nhưng lại không thể động.

Hoắc Thành Quân cười hỏi: “Làm sao vậy? Để cho đứa bé này chết, không phải là người đề nghị hay sao? Đây chính là cốt nhục của Lưu Phát Lăng, người không phải cũng cảm thấy chướng mắt sao?”

Mạnh Giác trừng mắt nhìn Hoắc Thành Quân, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, “Người nhất định phải muốn như thế này sao?”

Hoắc Thành Quân cười gật đầu, nụ cười hết sức xinh đẹp, “Nếu người không đồng ý, sáu ngày sau, chúng ta gặp ở pháp trường. Ta không phải phụ thân, cũng không phải hoàng thượng, ta không có nhiều bản khoản như vậy, ta chỉ muốn trong lòng thoải mái, cùng lắm thì, chúng ta ba bên đều ngọc nát đá tan*! Ta tin rằng người của người cũng đã sớm lật tung Trường An lên rồi, lần trước người không cứu được Vân Ca, lần sau người cũng tuyệt đối không cứu được cô ta. Ta cam đoan với người, ta đã sớm chuẩn bị hết thảy để đối phó với người, nếu ta thật sự không thoải mái, sẽ có người giúp ta nghĩ ra vô số phương pháp giết chết một người vui hơn so với chém đầu nhiều.”

*Ngọc nát đá tan: thành ngữ, ý chỉ rằng tốt xấu gì đều bị tiêu hủy hết cả.

Mạnh Giác đưa mắt nhìn chén thuốc một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Thành Quân, thản nhiên nở nụ cười, chậm rãi nhả ra một câu: “Được.”

Hoắc Thành Quân chỉ cảm thấy khí lạnh bao trùm khắp người, thân thể không tự kiềm chế được muốn lui về phía sau, lại dùng lý trí cứng rắn khống chế lại, không chút nào yếu thế nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác.

Căn phòng giam giữ Vân Ca được xây dựng thập phần bí ẩn. Nhờ vào vách núi che dấu, một nửa giấu trong núi, một nửa giấu dưới mặt đất, ngoại trừ một cánh cửa và cơ quan tương thông với bên ngoài, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Vân Ca nằm trên giường, mặt quay vào vách tường, dường như đang ngủ. Cùng với tiếng cơ quan mở ra, một mùi hương thuốc nồng đậm bay tới bên giường.

“Vân Ca, nhìn xem ai tới thăm người?”

Là giọng của Hoắc Thành Quân, Vân Ca thẫn thờ dài một tiếng, ngày chết của ta cũng đã định rồi, người còn muốn làm gì nữa?

Nàng khẽ chống nửa người ngồi dậy, không ngờ rằng lại nhìn thấy Mạnh Giác đứng ở bên cạnh giường. Trong lòng nàng có chút ảm áp khó gọi tên, giống như một thân một mình bên ba trong núi rừng mờ mịt lạnh lẽo, trong bóng tối bỗng nhiên nhìn thấy ánh đèn của một hộ gia đình, tuy rằng trong lòng vẫn chưa thực sự an tâm, nhưng lại có vài phần an ổn.

Hoắc Thành Quân bưng một cái khay, trên đó có đặt một bát thuốc. Nàng ta đặt khay lên trên bàn, cầm nén hương lên, vừa thắp nén hương, vừa cười nói: “Quả nhiên là giống một người sắp làm mẹ, bị nhốt trong một căn phòng không hề thấy ánh mặt trời thế này, nhưng lại thấy tinh thần so với lần trước ở lãnh cung tốt hơn nhiều.”

Vân Ca im lặng nhìn Hoắc Thành Quân, hai tay vô thức đan vào nhau đặt ở trước bụng. Hoắc Thành Quân cười nhìn về phía Mạnh Giác, “Mê hương đã bắt đầu có tác dụng.”

Mạnh Giác chậm rãi đi tới chỗ Vân Ca. Vân Ca nhìn vào ánh mắt của hắn, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, lui người vào sâu trong giường, nhưng cũng rất nhanh đã chạm vào vách tường, không còn chỗ nào có thể tránh được nữa. Nàng vùng tay đẩy hắn ra, nhưng người lại mềm nhũn, không có chút sức lực gì.

Mạnh Giác nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, cầm cổ tay của nàng, vừa bắt mạch, vừa tỉnh té nhìn nàng. Trong đôi mắt vẫn đen như mực của hắn có sóng lớn cuộn trào, dường như có ôn nhu, nhưng phần nhiều là lạnh như băng, không có chút tình cảm gì.

Hoắc Thành Quân nhìn thấy bộ dáng Mạnh Giác, nộ khí xông lên tới đầu, cười lạnh hai tiếng, cất giọng dịu dàng nói với Vân Ca: “Người có biết thuốc trên bàn là thuốc gì không? Là phương thuốc sẩy thai Mạnh Giác tự tay kê đó, tự tay sắc đó.”

Rốt cuộc, Vân Ca lần đầu tiên để lộ ra vẻ mặt hoảng loạn. Hoắc Thành Quân thở dài một tiếng, hết sức hài lòng nheo mắt lại, tỉnh té thưởng thức mỗi một biểu cảm trên mặt Vân Ca. Vân Ca hoàn toàn không tin lời nói của Hoắc Thành Quân, ánh mắt nhìn thẳng vào Mạnh Giác, tựa hồ muốn hắn chứng thực. Mạnh Giác né tránh ánh mắt của nàng, vẻ mặt bình tĩnh bê bát thuốc lên.

Nàng từ không tin tưởng dần dần biến thành sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trợn lên, trong con ngươi tối đen tràn đầy cầu xin. Nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào tay Mạnh Giác, tựa hồ đối với hắn vẫn còn có một phần tin tưởng cuối cùng, cảm thấy là tay hắn sẽ rụt lại.

Khi nhìn thấy Mạnh Giác bưng bát lên, phần tin tưởng cuối cùng của nàng tan thành mây khói, trong con ngươi tối đen có phần nộ, có hận oán, khi cái bát càng lúc càng gần nàng, toàn bộ hóa thành nước mắt, biến thành bi thương và cầu xin. Môi của nàng càng không ngừng run rẩy, dùng hết toàn lực, nhưng lại không nói ra được một câu, nàng nhìn Mạnh Giác, im lặng cầu xin hắn.

Một tay Mạnh Giác bóp lấy cằm Vân Ca, ép nàng há miệng ra, một tay đặt bát tới bên môi Vân Ca. Trong mắt Vân Ca, nước mắt liên tiếp rơi xuống, tay nàng cầm ống tay áo của hắn. Dưới tác dụng của mê dược, thân thể của nàng căn bản không có khả năng cử động, nhưng nàng lại có thể hoàn toàn dựa vào ý chí, gắt gao nắm lấy ống tay áo của hắn.

“Cầu. . . Cầu. . .”

Tuyệt vọng, sợ hãi làm cho thân thể nàng không ngừng run rẩy, trong mắt hiện ra là bi thương và thỉnh cầu. Nước mắt rơi xuống, vừa nhanh lại vừa nhiều, nóng bỏng đập xuống tay hắn, mỗi một giọt đều là cầu xin hắn.

Tay hắn dừng lại.

Trong mắt Vân Ca có những chấm sao nhỏ chợt sáng chợt tắt, đột nhiên làm cho hắn nhớ tới buổi tối hôm đó, có vô số đom đóm. Hắn khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đổ thuốc vào trong miệng nàng. Bàn tay nàng nắm lấy ống tay áo của hắn đã thả xuống. Bi thương và cầu xin đều nhạt đi, toàn bộ ánh sáng trong mắt nàng, từng điểm, từng điểm tắt đi, cuối cùng toàn bộ tình cảm trong mắt đều đã chết. Chỉ có nước mắt nơi khóe mắt, từng giọt, lại từng giọt chậm rãi rơi xuống.

Sắc mặt Mạnh Giác vẫn như thường, tay cũng vẫn rất vững vàng, nhưng trong lòng lại bắt đầu run rẩy, người đang dựa trong ngực hắn tựa hồ là Vân Ca, rồi lại tựa hồ không phải là Vân Ca. Khi đó xong nhiệm

thuốc cuối cùng, vẻ mặt của nàng vậy mà lại bình tĩnh kỳ lạ, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào Mạnh Giác, gắt gao nhìn thẳng vào hấn.

Sau đó, dưới váy Vân Ca dần dần có máu thấm dẫm. Tay nàng run run rẩy rẩy sờ vào. Trên tay máu đen ướt ướt, dính dính. Vân Ca giơ tay lên nhìn, giống như muốn nhìn rõ ràng hết thấy, để ghi khắc hết thấy thật sâu trong lòng. Mạnh Giác kinh hãi, vội che mắt nàng lại, thế nhưng nàng lại đưa tay vào miệng, muốn cảm nhận được đứa con của nàng. Mạnh Giác lại vội vàng kéo tay nàng ra. Dựa theo phương thuốc được phối, sau khi đứa nhỏ mất đi, sẽ cầm máu rất nhanh, nhưng Vân Ca chảy máu càng lúc càng nhiều, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Mạnh Giác kiểm tra mạch tượng của Vân Ca, bàn tay hấn có chút run rẩy khó mà nhận ra được, hấn gắt gao ôm lấy Vân Ca trong lòng, người nàng đã lạnh như một khối băng.

“Vân Ca, Vân Ca, sau này nàng còn có thể có được đứa con khác, còn có thể có những đứa con khỏe mạnh khác, chỉ cần nàng khỏe lên...”

Khuôn mặt nàng bình tĩnh, ánh mắt mở lớn không hề chớp nhìn hấn. Nàng cố hết sức giơ tay lên, lau máu còn dính trên bàn tay lên ngực áo hấn. Cuối cùng, trước ngực hấn có in hình một bàn tay đỏ tươi, lạnh lẽo thấu xương nhưng lại đau đớn bỏng rát giống như bị đặt một chiếc bàn là nóng bỏng lên đó.

“Ta... hận... ngươi!” Môi của nàng khê cử động nhưng không phát ra tiếng.

Những từ căn bản không phải là âm thanh phát ra, nhưng lại giống như sấm rền, nổ vang ở bên tai hấn. Cho dù nàng xoay người rời đi, cho dù nàng ở bên cạnh Lưu Phát Lăng, nhưng hấn vẫn tin tưởng, cuối cùng nàng nhất định sẽ ở chung một chỗ với mình, nhưng vào giờ khắc này, tin chắc của hấn đã tan biến như bọt biển.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Vân Ca bắt đầu hôn mê. Mạnh Giác ôm lấy nàng, bước ra bên ngoài. Hoắc Thành Quân muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy Vân Ca đầy người là vết máu đỏ tươi, trên người Mạnh Giác cũng loang lổ vết máu, toàn thân nàng đột nhiên ớn lạnh, căn bản không dám tới gần bọn họ, thân thể không kiềm chế được nên trốn sang một bên, chỉ có thể nhìn Mạnh Giác bước nhanh rời đi.

.....

Váy xanh thô đã cũ, áo nửa cũ nửa mới, một cây ngân châm cài lên búi tóc đen gọn gàng. Bất kỳ ai nhìn thấy trang phục như thế này, đều không thể tin được rằng nữ tử này chính là Tiệp dư nương nương của Hán triều. Người hầu Mạnh phủ vừa dẫn đường, vừa lên quan sát Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân không hề nhận thấy, chỉ bước đi vội vàng. Khi đi vào tới bên trong, Tam Nguyệt ra đón, vừa muốn quỳ xuống, đã được Hứa Bình Quân kéo lên, “Đừng làm mấy động tác vô nghĩa này nữa, nhanh chóng dẫn ta đi xem Vân Ca thế nào.”

Tam Nguyệt ngoại trừ Mạnh Giác ra, ai cũng không coi là chủ nhân, nghe thấy Hứa Bình Quân nói như thế, đúng thực là hợp tâm ý, thuận thể đứng lên, dẫn nàng vào nội các.

*Nội các: căn phòng ấm áp, có thể là có thiết kế thêm lò sưởi hoặc thiết bị sưởi ấm.

Vân Ca nằm trên giường, chìm sâu vào giấc ngủ, sắc mặt trắng bệch, thân thể cuộn tròn lại, hai tay đặt ở trên bụng, dường như muốn bảo vệ thứ gì đó. Đệm chần trên giường đều là mới đổi, nhưng tấm ga trên giường vẫn có những vết máu nhỏ. Mạnh Giác ngồi dưới đất, lẳng lặng nhìn Vân Ca, bóng lưng nhìn qua mỗi một, cô đơn.

Hứa Bình Quân kinh hãi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tam Nguyệt nhỏ giọng nói: “Công tử đã ngồi không nhúc nhích như vậy cả đêm rồi. Tất cả các biện pháp có thể nghĩ ra đều đã thử, nhưng Vân cô nương vẫn không thể tỉnh dậy, cứ tiếp tục hôn mê sâu như thế này, chỉ sợ.... Bất sự đệ nói, là bởi vì bản thân Vân cô nương không muốn tỉnh lại. Ta đoán công tử phái người mời nương nương đến, nhất định là do nghĩ nương nương là tỷ tỷ của Vân cô nương, có lẽ có thể đánh thức được nàng.”

Mấy ngày này, Hứa Bình Quân chưa bao giờ có được một giấc ngủ an ổn, đột nhiên nghe được tin dữ của Vân Ca, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen, thân thể liên lạc đảo, Tam Nguyệt vội đỡ nàng, “Nương

nương?”

Hứa Bình Quân lấy lại bình tĩnh, đẩy tay Tam Nguyệt ra, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, cúi người quan sát Vân Ca, “Vân Ca, Vân Ca, là tỷ! Tỷ tới thăm muội này, muội mau tỉnh lại nhìn tỷ xem...”

Vân Ca vẫn im lặng nhắm mắt, không có phản ứng gì.

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy sợ hãi, đưa tay kiểm tra hơi thở của Vân Ca, khi dài khi ngắn, vô cùng mỏng manh. Cho dù không hiểu y thuật, nhưng nàng cũng biết tình trạng của Vân Ca rất không ổn.

“Mạnh đại ca, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vân Ca, muội ấy làm sao vậy? Vì sao... vì sao... lại biến thành như thế này? Vì sao lại như vậy?”

Từ hơn một tháng trước, Hứa Bình Quân đã có đầy bụng nghi vấn, vốn tưởng rằng sẽ theo thời gian mà tra ra manh mối, nhưng nghi vấn lại càng ngày càng nhiều.

Đầu tiên là Mạnh Giác bảo nàng lập tức mang Hồ nhi rời khỏi thành Trường An, đến một nơi tên là “Thanh viên” ở một khoảng thời gian ngắn. Lúc ấy, sắc mặt Mạnh Giác nghiêm túc, chỉ nói là có liên quan tới tính mạng Vân Ca, xin nàng cần phải nghe theo tất cả những gì hắn an bài, về phía Lưu Tuân, hắn sẽ đi thông báo. Mạnh Giác tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng của Vân Ca hay của nàng ra mà nói đùa, nàng lập tức không nói hai lời, mang Hồ nhi lặng lẽ rời khỏi Trường An. Chờ khi nàng quay về Trường An, Lưu Phát Lăng đã băng hà, mà hoàng đế lại có thể là Bệnh Dĩ!

Bệnh Dĩ đã chuyển tới Tuyên Thất Điện trong Vị Ương Cung, mà nàng được an bài tới ở Kim Hoa điện, khoảng cách giữa hai điện xa tới mức có thể đặt một tòa phủ đệ ở giữa.

Bệnh Dĩ ra ra vào vào, đều có hoạn quan, cung nữ, thị vệ tiền hô hậu ủng, mà khi nàng gặp hắn, lại cần phải quỳ xuống! Khi hắn đi qua, nàng cũng phải cúi đầu, không thể nhìn thẳng vào hắn, bởi vì đó là “Đại bất kính”.

Nàng đi gặp hắn, cần thái giám truyền lời, tiểu thái giám truyền lời tới đại thái giám, đại thái giám truyền lời tới thái giám hầu cận, sau đó đợi cho tới khi chân đứng đã tê rần, mới có thể nhìn thấy hắn. Quý xuống lễ bái, thật vất vả mới có thể hành xong lễ, vừa mới ngẩng đầu, muốn nói chuyện, lại thấy phía sau hắn còn có thái giám đang đứng, những lời nói đã đầy trong miệng nàng, lập tức trở nên buồn tẻ vô vị.

Nghe nói Hung Nô ở Quan Trung gây rối, Tây Vực rung chuyển bất ổn, cả ngày hắn cùng một đám quan viên bận bịu bịu, thương nghị chuyện xuất binh. Lại bởi vì hắn mới vừa đăng cơ, các quốc gia đều phái sứ giả đến chúc mừng, bề ngoài là chúc mừng, nhưng cũng không phải là không có ý tứ ngầm tới thăm dò, toàn bộ đều phải cẩn thận ứng đối, hắn bận bịu tới mức căn bản không rảnh để ý tới những chuyện khác. Cùng sống trong Vị Ương Cung, bọn họ lại căn bản không có cơ hội được gặp riêng nhau.

Trước kia nàng vốn không hiểu rõ, nếu cùng sống trong một cung điện, sao lại có tú nữ oán giận, tận tới khi đầu bạc cũng không thể gặp hoàng thượng một lần, hiện tại rốt cuộc đã hiểu được.

Nàng đứng ở trong Vị Ương Cung rộng lớn dường như không có giới hạn, thường thường hoang mang, nàng rốt cuộc là ai? Tiệp dư nương nương sao? Người khác nói với nàng, Tiệp dư là phẩm cấp cao nhất trong những phi tử của hoàng thượng. Nhưng nàng vẫn không hiểu rõ, phẩm cấp này rốt cuộc là cái gì vậy? Đối với nàng có ích lợi gì?

Nàng vẫn luôn biết rằng, nàng là vợ của hắn, hắn là chồng của nàng, thế nhưng hiện tại nàng đã không biết mình là ai, cũng không biết hắn là ai. Nam nhân trước kia, nàng ở phòng bếp gọi một tiếng, có thể chạy từ ngoài phòng vào, giúp nàng nấu cơm, đã đi đâu mất rồi?

Nam nhân trước kia đầu kê đầu, vai kê vai, cùng nàng bê vại ủ rượu, đã đi đâu mất rồi?

Nam nhân trước kia, ban ngày nói nói cười cười cùng nàng, buổi tối cùng chen chúc trên kháng, dựa sát vào nhau để sưởi ấm, đã đi đâu mất rồi?

Nam nhân trước kia, khi nàng làm cho không vui, có thể xụ mặt tức giận, khi đi ngủ, xoay lưng về phía nàng, đã đi đâu mất rồi?

.....

Sau đó nàng nghe nói Đại công tử bị giam cầm ở Kiến Chương cung, cứ từng vò, từng vò rượu được khiêng vào, mỗi ngày đều say trong hương rượu. Nàng loáng thoáng nghe nói, vị trí hoàng đế vốn là của Lưu Hạ, nhưng bởi vì Lưu Hạ rất ngu ngốc, cho nên Hoắc Quang xin ý kiến của Thượng Quan thái hoàng thái hậu, sau đó được đồng ý, đã lập Bệnh Dĩ.

Nàng nghĩ tới hồng y nữ tử tươi cười diễm tĩnh, vội vàng hỏi thăm tung tích của Hồng Y, nhận được tin tức lại là: Hồng Y đã chết. Nàng làm thế nào cũng không thể được tin đây là thật sự, mùa hè vừa mới nghe Hồng Y thổi sáo, khi mùa thu vào cung, nàng còn kéo Hồng Y ra, cho nàng xem túi hương nàng thêu cho Vân Ca.

Vì sao lại như vậy?

Vân Ca hiện tại lại thành thế này, tính mạng đang như mảnh chỉ treo chuông. Nàng không rõ, rốt cuộc là tại sao lại thế này? Mới hơn một tháng mà thôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mạnh Giác vẫn im lặng, Hứa Bình Quân dịu giọng nói: “Mạnh đại ca, huynh không nói uội biết Vân Ca vì sao lại như vậy, muội làm thế nào để nghĩ cách giúp huynh chứ? Huynh là người hiểu y thuật, nên biết rõ, sẽ theo chứng bệnh mà kê đơn, mới có thể chữa bệnh.”

Ánh mắt Mạnh Giác chậm rãi dời khỏi người Vân Ca, nhìn về phía Hứa Bình Quân, trong mắt tràn đầy mê mang khó hiểu, “Một đứa bé ngay cả hình dạng cũng chưa hình thành, so với tính mạng của bản thân mình quan trọng hơn sao? Sau này vẫn có thể có đứa con khác...”

“Cái gì?” Hứa Bình Quân nghe không hiểu.

“Nàng rốt cuộc là vì đứa bé, hay là bởi vì Lưu Phát Lăng?”

Hứa Bình Quân nhìn tới tư thế của Vân Ca, đột nhiên hiểu được, “Vân Ca có thai sao?” Lời nói mới ra khỏi miệng, lại lập tức ý thức được một chuyện khác, “Muội ấy sảy thai?”

Thân thể Hứa Bình Quân có phần mềm nhũn, vội vàng vịn vào giường, trượt xuống, ngồi lên tấm thảm. Chậm chạp sau một hồi lâu, nàng mới có thể mở miệng nói chuyện, “Mạnh đại ca, huynh là nam nhân, không hiểu được tâm tư nữ nhân. Nam nhân chờ sau khi đứa bé được sinh ra, nhìn thấy đứa bé, mới bắt đầu thực sự ý thức được mình làm phụ thân rồi, nhưng nữ nhân lại là trời sinh đã là mẫu thân, từ khi các nàng hoài thai, cũng đã cùng đứa bé tâm tâm tương thông. Sau khi sảy thai, nam nhân cũng chỉ vì đứa bé mất đi mà buồn lòng, nhưng bọn họ vẫn có thể vào triều như trước, có thể làm việc như trước, đau buồn sau một thời gian ngắn, hết thấy cũng sẽ phai nhạt, dù sao bọn họ đối với đứa bé cũng không có ký ức cụ thể gì. Nhưng nỗi buồn này đối với nữ nhân lại là cả đời, cho dù về sau có đứa con khác, nàng vẫn nhớ tới đứa bé đã mất đi như trước.”

Trong mắt Mạnh Giác là bóng tối tĩnh mịch.

Hứa Bình Quân còn có một câu không dám nói: hống chi, đây là cốt nhục của Lưu Phát Lăng, đứa bé này là nỗi nhớ và hi vọng của Vân Ca, là mối liên hệ cuối cùng của Lưu Phát Lăng với Vân Ca trong hồng trần mờ mịt, trong suốt quãng đời dài đằng đẵng phía trước.

“Mạnh đại ca, thân thể Vân Ca luôn luôn khỏe mạnh, đứa bé tại sao lại bị dễ non?” Nếu như là nữ tử khác, có lẽ sẽ bởi vì tượng phu qua đời, bị thương quá độ mà sảy thai, nhưng nếu là Vân Ca, nàng có đứa con của Lưu Phát Lăng, nhất định sẽ càng thêm kiên cường, chăm sóc tốt, bảo vệ tốt cho đứa bé.

Mạnh Giác vẫn im lặng, thật lâu sau, hắn mới nói, dường như rất hồ hững: “Là ta ép nàng uống thuốc sảy thai.”

“Cái gì? Huynh...”

Hứa Bình Quân đột nhiên đứng dậy, giương tay tát Mạnh Giác. Mạnh Giác vẫn ngồi im không động dậy, không hề có ý định né tránh.

“Bốp” một tiếng vang lên, bản thân Hứa Bình Quân cũng không thể tin được, vậy mà mình lại có thể thật sự tát Mạnh Giác một bạt tai, tay nàng run rẩy, mạnh mẽ xoay người, nhìn Vân Ca, “Ta muốn mang Vân Ca đi, muội ấy sẽ không muốn nhìn thấy huynh nữa.” Nàng xoay người, bước ra ngoài phòng, sai người chuẩn bị xe ngựa.

“Muội có thể mang nàng tới chỗ nào? Vị Ương Cung sao? Nếu Vân Ca không muốn gặp ta, sau này lại càng không muốn gặp Lưu Tuân.”

Bước chân Hứa Bình Quân ngừng lại trên mặt đất, trên người nàng có từng đợt, từng đợt ớn lạnh, tựa hồ chỉ cần đi về đi phía trước một bước, sẽ rơi vào bão tuyết đầy trời. Nàng muốn hỏi Mạnh Giác rõ ràng, huynh nói vậy rốt cuộc là có ý gì, nhưng không có chút dũng khí nào để mở miệng, chỉ có bờ môi không ngừng run run.

Đứa con của Vân Ca, cũng là con của Lưu Phát Lăng! Là con của Lưu Phát Lăng...

Hạ thân của Vân Ca lại bắt đầu xuất huyết, Mạnh Giác bỗng chốc từ trên thảm đứng bật dậy, vội vàng cầm lấy kim châm, châm vào các huyết vị, cũng không hề hiệu quả.

Hứa Bình Quân vô lực tựa vào cây cột, nước mắt dâng tràn trong mắt, giống như mưa rơi, ào ào rơi xuống, trong lòng khẩn cầu hết lần này tới lần khác, nếu trên điện Diêm Vương thực sự có sổ sinh tử, nàng nguyện ý tặng dương thọ cho Vân Ca, chỉ cầu Vân Ca có thể tỉnh lại.

Môi Vân Ca cũng đã trắng bệch, thần sắc lại bình thản khác thường, hai tay đan nhau đặt ở trên bụng, khóe môi còn mang theo ý cười mơ hồ. Mạnh Giác dùng hết phương pháp, cũng không thể làm Vân Ca ngừng chảy máu, hắn đột nhiên rút hết toàn bộ kim châm trên các huyết vị ra, nắm lấy bả vai nàng, không ngừng lắc mạnh, “Vân Ca, nàng nghe đây, đứa bé đã chết rồi! Bất luận là nàng có chịu tỉnh lại hay không, đứa bé cũng đã chết rồi! Nàng đừng tưởng rằng nàng vẫn ngủ, là có thể làm như hết thấy đều không xảy ra. Đứa bé đã chết! Là bị ta giết chết! Không phải là nàng hận ta sao? Vậy cứ hận đi! Nếu nàng cứ như vậy mà chết, chẳng phải là có lợi cho ta sao?”

Hứa Bình Quân bước tới ngăn cản hắn, “Huynh điên rồi? Không được kích động muội ấy nữa!”

Mạnh Giác đưa tay đẩy Hứa Bình Quân ra, hắn kề sát ở bên tai Vân Ca, không ngừng nhắc lại: “Đứa bé đã chết! Đứa bé đã chết! Đứa bé đã chết! Đứa bé đã chết! . . .”

Tam Nguyệt nghe được động tĩnh, vội chạy vào, nhìn thấy Hứa Bình Quân ngã trên mặt đất, vội đi đỡ nàng. Hứa Bình Quân nước mắt đầy mặt, nắm cánh tay Tam Nguyệt, khóc lóc cầu xin: “Người mau đi ngăn Mạnh Giác lại, huynh ấy điên rồi! Huynh ấy sẽ bức chết Vân Ca!”

Giọng nói của Mạnh Giác đột nhiên dừng lại.

Vân Ca trong tay hắn, giống như một tượng gỗ đã bị hỏng, không hề có sinh khí. Đôi tay vốn đan nhau, đặt ở trước bụng, không biết khi nào đã mềm nhũn buông xuống. Đôi mắt nhắm chặt, thấm ra hai giọt nước mắt, dọc theo khóe mắt, chậm rãi rơi xuống tay áo Mạnh Giác.

Tam Nguyệt vui sướng kêu lên: “Vân cô nương tỉnh rồi!”

Hứa Bình Quân lắc lắc đầu, Vân Ca từ trong một giấc mộng đẹp tỉnh lại, hiện giờ muội ấy lại bước vào một cơn ác mộng. Mạnh Giác thật cẩn thận đặt nàng xuống gối, môi lại kề sát bên tai nàng, nói rõ từng từ: “Nàng phải cố gắng sống sót! Ta chờ nàng sau khi tỉnh lại báo thù!”

“Muội ấy có thể tỉnh lại sao?” Hứa Bình Quân nhìn màu đỏ tươi trên váy Vân Ca, không hề tin tưởng.

Mạnh Giác lạnh lùng nói: “Không ai hiểu rõ hơn sức mạnh của thù hận so với ta.”

44. Q.3 - Chương 6: Trăng Thiên Sơn Vẫn Thế, Không Chiếu Tới Người Năm Trước

Tuy rằng Lưu Tuân không phải là người đầu tiên mà Hoắc Quang chọn, nhưng Hoắc Quang đối với hiện tại cũng coi như mọi điều đều vừa lòng. Vào ngày đăng cơ, Lưu Tuân ở trước mặt toàn bộ quan viên trong triều, khen ngợi ông ta là hiền lương. Sau khi đăng cơ, bất kể là việc lớn hay việc nhỏ, Lưu Tuân đều sẽ trưng cầu ý kiến của ông ta trước. Sau khi hai người cùng nhau thương lượng, mười vạn đại quân Quan

Trung đã chỉnh quân sẵn sàng chờ lệnh, chuẩn bị tiến quân, đón đầu vây đánh Hung Nô một trận lớn. Ngày tốt Hoắc Thành Quân nhập cung cũng đã chọn định, chỉ còn một vấn đề về Tây Vực, lại bởi vì một người vô danh vô vọng, mà giữa hai người đã có bất đồng được che giấu.

Tiêu Vọng Chi, người Lan Lăng, Đông Hải, là một con cháu nhà nông bình thường, thuở nhỏ chăm chỉ hiếu học, kinh luân đầy bụng, tài danh lan xa, Trưởng Sử* Bính Cát tiến cử hần với Hoắc Quang, Hoắc Quang đặc biệt triệu kiến hần, nghe hần nói kinh sử tử tập**, tất cả đều có thể đối đáp trôi chảy, đích xác là tài hoa xuất chúng, khiến cho Hoắc Quang có phần khen ngợi, theo lẽ thường mà nói, con đường làm quan của hần hần là phải thuận lợi mới đúng, nhưng bởi vì một việc nhỏ làm trái với Hoắc Quang, từ đó về sau địa vị rớt xuống ngàn trượng, cho nên buồn bực bất đắc chí.

*Trưởng Sử là tên chức quan.

**Kinh sử tử tập: cách phân loại sách vở thời xưa, gồm: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập.

Sau khi Lưu Tuân đăng cơ, nghe nói tới người này, sinh hứng thú, truyền hần tới yết kiến, sau khi trò chuyện, phát hiện quả như bên ngoài truyền tụng, kinh luân đầy bụng, tài hoa xuất chúng, lúc này quyết định trọng dụng Tiêu Vọng Chi. Đương nhiên, Lưu Tuân còn có một suy nghĩ khác quan trọng hơn, đó là người này bởi vì từng đắc tội với Hoắc Quang, bị Hoắc Quang chèn ép nhiều năm nên bất mãn, nhất định đối với Hoắc Quang có oán hận chất chứa, mà chính hần lúc này đang thiếu chính là những chi sĩ có trí mưu không hề sợ hãi trước quyền thế của Hoắc Quang, tuyệt đối sẽ không bị Hoắc Quang lôi kéo.

Đối với vấn đề Tây Vực, Lưu Tuân thể hiện rằng không muốn nước Ô Tôn bị cuốn vào nội loạn, lại càng không muốn động binh. Tuy nhiên do Hoắc Quang nhiều lần thuyết phục, mới miễn cưỡng đồng ý cho Hoắc Quang xuất binh ngầm trợ giúp Ô Tôn, nhưng hần muốn phái Tiêu Vọng Chi làm đặc sứ Hán triều, đi theo quân đội. Hoắc Quang phản đối kịch liệt, tuy rằng Lưu Tuân và Hoắc Quang không phát sinh xung đột ngay trước mặt, nhưng một ngày Hoắc Quang còn phản đối Tiêu Vọng Chi, thì một ngày Lưu Tuân còn không để ý tới chiến loạn ở Ô Tôn. Hơn nữa, trong triều đình vốn còn không ít nho sinh thuộc phái phản chiến, cho rằng quốc gia vừa mới an ổn, hần là phải khôi phục nguyên khí, thực sự không nên vì một quốc gia ở Tây Vực nội loạn mà động binh qua, hao người tốn của, Lưu Tuân vô cùng tán thưởng quan điểm của bọn họ, đương nhiên thuận theo lời can gián của các vị nho sinh, án binh bất động.

Thế cục ở Ô Tôn đã là lửa sém lông mày*, Hoắc Quang bất đắc dĩ, đành phải thoái nhượng, đồng ý cho Tiêu Vọng Chi làm đặc sứ. Dưới tình huống Hoắc Quang lui từng bước, Lưu Tuân cũng lui thêm một bước dài hơn nữa, đáp ứng yêu cầu của Hoắc Quang, xuất binh tới Tây Vực. Trận đấu đầu tiên giữa hai phe, nhìn qua vẫn là Hoắc Quang chiếm thế thượng phong, khiến cho hoàng đế không muốn động binh phải động binh, thế nhưng, Hoắc Quang lại không thể vui mừng cho nổi.

*Lửa sém lông mày: thành ngữ, ý chỉ rằng vô cùng cấp bách.

Hoắc Thành Quân lựa lời khuyên giải Hoắc Quang: “Cha, hoàng thượng chẳng qua là lệnh Tiêu Vọng Chi đi làm đặc sứ, cũng không phải là chức quan gì ghê gớm, hà tất gì phụ thân phải vì thế mà không vui? Kể địch của Hoắc gia ít đi hần cũng không hề ít hơn, mà nhiều thêm hần cũng không hề nhiều lên!”

Hoắc Quang cười khổ: “Con cũng giống như những người ngoài khác, cho rằng ta không hề trọng dụng hần, là bởi vì một việc nhỏ hần đối nghịch với ta? Cha con là người lòng dạ hẹp hòi như thế sao?”

Hoắc Thành Quân ấp úng nói: “Con gái sai rồi! Chẳng lẽ có ẩn tình khác?”

“Tiêu Vọng Chi là nhân tài, không chỉ nói tới kinh sử tử tập, ngay cả binh pháp luật điển, hần cũng đều có thể đọc lầu lầu, có lẽ văn võ cả triều, không ai có thể đối đáp được với hần, hoàng thượng vừa thấy hần, đã bị kinh động vì học giả uyên thâm, cũng không có điểm gì kỳ quái, năm đó ta cũng có phản ứng như vậy.”

“Người này lại có tài hoa như thế sao?” Hoắc Thành Quân kinh ngạc.

“Ta lúc ấy tâm sinh ngưỡng mộ, lập tức muốn giữ hần lại bên người, quyết định sau khi rèn luyện một thời gian, giao cho trọng trách, thế nhưng sau một thời gian dài, đã dần dần phát hiện người này hóa ra lại là một Triệu Quát bàn binh pháp trên giấy*, hơn nữa hần bề ngoài tự xưng là thanh cao, không nhiễm bụi trần, nhưng thực chất lại hảo danh trọng quyền, lại không hề chịu thừa nhận.”

*Triệu Quát là con tướng quân nổi danh Triệu Xa của nước Triệu thời Chiến Quốc, từ nhỏ đã tinh thông binh pháp, luôn cho rằng mình giỏi nhất thiên hạ. Trong trận đánh giữa Tần và Triệu, vua Triệu không nghe khuyên can cử Triệu Quát chưa có kinh nghiệm sa trường làm đại tướng, kết quả là đại tướng này chỉ biết bàn binh pháp trên giấy(nguyên văn là thành ngữ: “Chỉ thượng đàm binh”) khiến cho 40 vạn quân Triệu tử trận.

Hoắc Quang cười nhạt, “Triều đình ta chẳng những không phải là sạch sẽ tới mức có thêm một hạt bụi nhỏ thì sẽ nhuốm bẩn, mà ngược lại là đã dơ bẩn chỉ dơ bẩn hơn thôi, chỉ có hai loại người có thể ở chỗ như thế này có được thành quả công lao sự nghiệp, một loại là tâm tính kiên trì, người kiên cường không ham muốn, người như thế giống như một đóa sen trắng, dù cho ở dưới bùn lầy, nhưng không hề nhiễm bẩn, tuy rằng kết cục thường thường sẽ rất bi thảm, nhưng sẽ được lưu tiếng thơm thiên cổ. Loại thứ hai là người tâm tư thông minh, bề ngoài xử sự khôn khéo, thủ đoạn xảo quyệt, trong tâm đều có nguyên tắc làm việc của mình, người như thế giống như con cá chạch, sống ở trong bùn lầy, nhưng không hề bị bùn lầy cản trở, ngược lại còn đi lại tự nhiên, thậm chí biến đổi bùn lầy để dùng ỉn, là trị quốc giúp đỡ xã tắc, cai quản quốc gia. Người giống Tiêu Vọng Chi lại tự cảm thấy mình như các bậc tiền nhân, đó là hấn tự xưng thanh cao nhưng ẩn dưới chính là yếu đuối, trị quốc nhất định sẽ hỏng việc. Ta ngăn cản hoàng thượng trọng dụng hấn, chính là sợ hấn hại nước, hoàng thượng lại cho rằng ta sợ hấn người ‘tài hoa’ như vậy tương lai sẽ chế ngự được ta.”

Hoắc Thành Quân nghe mà sửng sốt, nhìn phụ thân trước mặt, đáy lòng có một cảm giác rất kỳ lạ, mỗi một lần, khi nàng nghĩ rằng nàng đã thực sự hiểu được phụ thân, lại phát hiện, vẫn không thể hiểu được. Rốt cuộc phụ thân là độc ác, hay là thiện lương? Rốt cuộc là trung thần, hay là gian thần? Rốt cuộc là nặng tình nặng nghĩa, hay là vô tình bạc nghĩa? Rốt cuộc là quyền thần tham luyến vinh hoa, hay là bậc trí giả tâm tính kiên định?

Phụ thân là loại người thứ hai sao?

Nàng nhỏ giọng, “Phụ thân, người quên nói kết cục của loại người thứ hai.”

“Kết cục của loại người thứ hai sao?” Hoắc Quang ôn hòa nhìn con gái, khẽ mỉm cười, thật lâu sau, ông ta nhìn về phía đằng xa, “Dù là được toàn thân, hay là bị tan xương nát thịt, có điều, ta nghĩ bọn họ cũng không để ý, chỉ cần đạt được mục đích của mình, kết cục như thế nào, bọn họ không quan tâm.”

Một buổi sáng tinh mơ, Hoắc Quang đã dẫn Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân và Hoắc Thành Quân ra từ đường Hoắc thị ở ngoại thành Trường An, tế bái bài vị tổ tiên.

Không phải ngày lễ, không phải thanh minh, không phải ngày giỗ của người thân, hành động của Hoắc Quang trong mắt người ngoài không khỏi kỳ quái, có điều đám người Hoắc Vũ đã sớm quen rồi. Trong trí nhớ của bọn họ, từ nhỏ đến lớn, khi phụ thân cao hứng, sẽ đến từ đường, khi mất hứng, cũng tới từ đường. Cửa gỗ đen thui vừa dày vừa nặng, hương khói mờ mịt vờn quanh ở từ đường, tựa hồ có thể khiến cho hết thấy tâm trạng của phụ thân đều bình thản trở lại.

Chỉ có điều, bọn họ không đoán ra, lần này rốt cuộc là phụ thân cao hứng hay là mất hứng. Trên triều đình, hết thấy cũng rất thuận lợi, theo lẽ thường mà nói phải là cao hứng, nhưng khuôn mặt phụ thân bị làn khói nhẹ quấn quanh, đã không thể phân biệt được rõ là sầu muộn hay vui vẻ. Nhìn như đang cười, nhưng nhìn một cách cẩn thận cuối cùng lại cảm thấy dưới nụ cười là đeo nặng rất nhiều thứ, ngay cả vẻ ung dung trấn định nhất quán của phụ thân dường như cũng có thể thấy được là khó có thể duy trì.

Tế bái bài vị tổ tiên xong, đoàn người đến sương phòng nghỉ ngơi. Bởi vì không phải lễ tế chính thức, mặc dù bản thân Hoắc Quang không ăn thịt, nhưng cũng không cấm con cháu không được ăn, cho nên Hoắc Sơn nghe vậy mới vào trong núi săn một con hươu, vội sai người đắp cái lò nướng thịt.

Hai nha đầu xắn tay áo, cầm đũa sắt lật trở nướng thịt hươu, hai bà tử* ở bên cạnh hâm rượu. Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân vây quanh bếp lò, vừa uống rượu, vừa nói cười. Hoắc Quang dựa trên noãn tháp, vừa uống nước chè xanh, vừa nghe đám con cháu nói cười. Hoắc Thành Quân không thích mùi khói lửa, cho nên tránh xa bếp lò, ngồi ở phía sau Hoắc Quang. Nàng ngắm nghía chung rượu trong tay, yên lặng trầm tư, rượu để lâu bị lạnh, nàng cũng không hề phát hiện.

*Bà tử: chỉ đây tớ già.

“Thành Quân, con đang suy nghĩ gì vậy?” Hoắc Quang hỏi.

Sắc mặt Hoắc Thành Quân có chút tái nhợt, đi tới ngồi xuống bên người Hoắc Quang, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, cứ như vậy mà buông tha cho Vân Ca sao?”

Thì ra con gái lại cố chấp tới như vậy! Hoắc Quang thầm thở dài một tiếng, “Hiện tại Vân Ca không quan trọng gì, hiện giờ thế cục trong triều không rõ ràng, không cần phải vì cô ta mà không đội trời chung với Mạnh Giác.”

Hoắc Vũ chộp được hai từ “Mạnh Giác”, lập tức phát tay để cho đám nha hoàn, bà tử đều lui ra. Hoắc Sơn lại hiểu sai ý của Hoắc Vũ, cười cầm lấy đĩa sắt, gắp một miếng thịt hươu đem lên nướng, “Kỳ thật thứ này phải tự tay mình nướng rồi ăn, mới thấy thú vị.”

Hoắc Vân rót ỉnh một chén rượu ấm, giống như không hề để ý, nhưng thực tế cũng tập trung lắng nghe. Hoắc Vũ nói: “Cha, Mạnh Giác là kẻ địch của chúng ta, vốn là không đội trời chung, càng sớm diệt trừ hẳn càng tốt.”

Hoắc Quang cười nhạt, “Vân nhi, cháu nói lục soát trong gia đình nông dân ở ngoại thành Trường An bắt được Vân Ca, vậy mấy đứa có biết trước đó Vân Ca đã bị ai giam giữ hay không?”

Tay Hoắc Vân đột nhiên run lên, toàn bộ rượu đổ vào ống tay áo, may mắn Hoắc Sơn vừa mới vội vã ăn miếng thịt hươu, bị nóng tới phỏng lưỡi, kêu thét ầm ĩ, khiến cho sự chú ý của mọi người đều chuyển qua đó.

Hoắc Vân nhân cơ hội đặt chén rượu xuống, lén đưa mắt nhìn Hoắc Thành Quân, nói bừa: “Bị người khác nhốt? Không phải Lưu Phát Lăng an bài giấu Vân Ca ở nơi đó sao?”

“Nếu như là Lưu Phát Lăng an bài, vì sao không tìm được quốc tử bình phù? Vì sao cuối cùng quốc tử bình phù lại ở trong tay Lưu Tuấn?”

Hoắc Vân, Hoắc Vũ, cả hai đều kêu lên một tiếng “A” sợ hãi, vẻ mặt hoảng hốt và không thể tin được. Hoắc Vũ oán hận than: “Vậy mà lại ở ngay trước mắt chúng ta!”

“Chúng ta đều đánh giá thấp Lưu Tuấn, vị hoàng thượng này... Thật sự không dễ ứng phó.” Hoắc Quang khẽ thở dài, “Hắn muốn Mạnh Giác làm cây đao cho hắn, có điều Mạnh Giác cũng không phải người dễ đối phó, cái chuôi đao này không chịu thuận theo tâm ý của hắn đâm sang ta.”

Khi Hoắc Quang nói chuyện, thần sắc Hoắc Vân rất khó đoán, hắn đưa mắt nhìn Hoắc Thành Quân, Hoắc Thành Quân lại đang cúi đầu ngồi im, một bộ dáng thản nhiên. Hoắc Vân thu lại cảm xúc, cũng cụp mắt ngồi, chỉ trên mặt được bao phủ bởi một tầng sương lạnh dày đặc, người không biết còn tưởng rằng hắn bị Lưu Tuấn đùa bỡn mà tức giận.

Hoắc Sơn nhổ ra một ngụm nước lạnh vừa súc miệng, vội vàng hỏi: “Nói như thế, Mạnh Giác cũng không phải là kẻ địch của chúng ta?”

Hoắc Vũ lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Là kẻ địch, thế nhưng cần mượn sức kẻ địch, tốt nhất là có thể làm cho lưỡi đao của hắn quay sang hoàng thượng, tội gì lại để cho hắn và hoàng thượng liên thủ đối phó chúng ta.” Đạo lý tuy rằng hiểu rõ, nhưng cục tức lại nuốt không trôi, Hoắc Vũ vừa nói, vừa quăng mạnh bầu rượu trước mặt qua cửa sổ ra ngoài, khiến nó vỡ nát.

Hoắc Quang nghe thấy lời Hoắc Vũ nói, vốn đang gật đầu, lúc nhìn thấy động tác của hắn, tức thì nhíu mày lại. Ông ta nghiêng đầu nhìn về phía Hoắc Thành Quân vẫn không nói gì, “Thành Quân, con thấy thế nào?”

Hoắc Thành Quân ngẩng đầu cười, “Phụ thân, lời ca ca nói đều rất có lý. Con chỉ có điểm lo lắng về nha đầu Vân Ca kia, lúc ấy phụ thân không có ở đây, cho nên không để tâm, nhưng nếu cha tận mắt nhìn thấy ánh mắt của cô ta, ngay cả bây giờ nghĩ lại, cũng vẫn thấy khí lạnh xâm nhập tới tận xương cốt, cuối cùng cảm thấy rằng, giữ cô ta lại, chính là một tai họa.”

Chuyện Vân Ca thân mang long tử, càng ít người biết càng tốt, cho nên Hoắc Quang vẫn chưa nói cho những người khác. Ba người nhóm Hoắc Vũ nghe được lời đối thoại của hai người họ, đều có chút không thể hiểu nổi, nhưng thấy Hoắc Quang không có ý định giải thích, ba người cũng không dám hỏi.

Hoắc Quang biết lời Thành Quân nói rất đúng, giữ lại một kẻ địch hận người sâu sắc, tuyệt đối không khôn ngoan. Thế nhưng trước mắt, Mạnh Giác và Lưu Tuân đều đang bảo vệ tính mạng Vân Ca, rất khó động tới Vân Ca nữa, chỉ có thể để sau này rồi tính sau.

“Trước mắt khẩn yếu nhất chính là ứng phó được với hoàng thượng. Tân đế đăng cơ, không tránh được quan viên được bổ nhiệm và miễn nhiệm, hiện giờ lại đang phải động binh tại Quan Trung và Tây Vực, chỉ cần không để ý cẩn thận một chút, binh quyền Quan Trung sẽ bị hoàng thượng đoạt lấy, chuyện Vân Ca về sau rồi nói. Thành Quân, hiện tại chuyện quan trọng nhất của con là chuẩn bị để tiến cung, Lưu Tuân không giống như Lưu Phất Lăng, là một nam nhân hành sự bình thường, hần hẩn là sẽ chọn nạp phi tần, dùng sức mạnh của hậu cung để ảnh hưởng tới triều đình, trên vai con trọng trách rất nặng.”

Hoắc Thành Quân mày không khỏi nhíu lại vài phần, im lặng khẽ gật đầu. Kỳ thật, từ khi nàng âm thầm trao đổi Vân Ca ra khỏi lãnh cung, chiến tranh giữa nàng và Lưu Tuân cũng đã bắt đầu rồi. Nàng không tin hần, hần đương nhiên cũng sẽ không tin tưởng nàng.

Sau khi mấy người bọn họ dùng bữa xong, chuẩn bị xuống núi quay về Trường An. Ngoại trừ đám tạp dịch mở đường, còn có hơn trăm tên thị vệ trước sau bảo vệ, đoàn người chậm rãi đi trên sơn đạo. Hoắc Thành Quân ngồi trên chiếc kiệu nhỏ được màn hình đoạn* màu đỏ che kín. Ba người nhóm Hoắc Vũ cười hân huyết bảo mã. Hoắc Quang lúc đi vốn ngồi trên một cỗ kiệu, khi quay về đột nhiên động hứng trí, sai người tìm một con ngựa bờm đen, cười ngửa đi về.

*Đoạn: tên một loại lụa.

Người tuy nhiều, nhưng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, không có âm thanh huyên náo gì, sơn cốc mùa đông lại yên tĩnh, chỉ có tiếng vó ngựa “Lốc cốc” gõ trên sơn đạo. Dù sao đi theo đội ngũ, ngựa đã được thuần phục, không cần thiết phải quan tâm quá mức, Hoắc Sơn ở trên ngựa đã bắt đầu buồn ngủ. Đột nhiên, đội ngũ đi đầu tiên có tiếng người kêu ngựa hí, làm kinh động cả núi rừng, bầy chim nhỏ kêu lên chói tai, bay loạn xạ khắp chốn. Ngựa của Hoắc Sơn dừng lại đột ngột, làm cho Hoắc Sơn bị ngã xuống, hần vừa muốn chửi ầm lên, lại thấy đám người Hoắc Quang cũng đã xuống ngựa. Hoắc Vũ và Hoắc Vân rút đao, dự định tới bảo vệ Hoắc Quang.

Về mặt Hoắc Quang rất trấn tĩnh, phân phó nói: “Không cần phải quan tâm tới ta, bảo vệ tốt uội muội của các con.”

Hoắc Vũ, Hoắc Vân nghe vậy, vội một trước một sau bảo vệ Hoắc Thành Quân, Hoắc Sơn lơ mơ một lát, rồi trong đầu nảy ra hai chữ “Thích khách”, cuối cùng mới có thể hiểu rõ tình hình lúc này, vội vàng rút đao ra, chạy tới bên cạnh Hoắc Thành Quân.

Bên ngoài, thị vệ đều rút binh đao ra, chuẩn bị nghênh địch, đám thị vệ cận thân* thì biến hóa đội hình, xếp thành mấy vòng tròn, vây quanh đám người Hoắc Quang để bảo vệ.

*Thị vệ cận thân là những thị vệ theo sát bên người để bảo vệ chủ nhân.

Vòng ngoài cùng, lắp tên giương cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra. Vòng tiếp giáp ngay sau đó, mỗi người đều cầm trong tay một tấm khiên chắn bằng đồng đen cao hơn người, dựng thẳng trên mặt đất, tấm này kề sát tấm kia, giống như một tòa thành được làm bằng đồng đen. Trong cùng là hai vòng thị vệ, có người thân mặc nhuyễn giáp, am tường chiến đấu cận thân, có người thân mặc áo giáp nặng, tùy thời điểm có thể dùng thân thể của chính mình ngăn đao kiếm.

Phía trước, phía sau Hoắc Quang còn có vài người đứng khoanh tay, trang phục trông như thể gia nô bình thường của Hoắc phủ, nhưng huyết thái dương nổi cao, chứng tỏ là công phu bên trong rất cao thâm.

Chờ tới khi bố trí thỏa đáng hết thấy Hoắc Vân, Hoắc Sơn đều trở nên bình tĩnh, bố trí bảo vệ chu đáo chặt chẽ như thế, thích khách làm sao có thể đột phá? Bọn họ đều nắm đao, nhìn về phía vòng tròn phía ngoài.

Chỉ thấy trong vô số đao ánh sáng trắng chói lọi, một cây roi đen thui tùy ý vung tới, giống như lưỡi của linh xà, biến hoá kỳ lạ, nhanh tới vô cùng, điểm đầu của cây roi, luôn luôn có biện pháp tìm được kẻ hở giữa những lưỡi đao dày đặc, đánh vào cổ tay người cầm đao, chỉ nhẹ nhàng một quất, lướt qua trong giây lát, người bị quất trúng đã giống như bị độc xà cắn trúng, toàn bộ cánh tay đã mềm nhũn vô lực, đao cũng đã rơi xuống mặt đất.

Mắt thấy một đám thị vệ bị roi quét trúng, người tới dần dần đánh tới trước mắt, lúc này Hoắc Quang mới thấy rõ ràng, vậy mà thích khách chỉ có hai người!

Phía trước là một nữ tử dùng khăn sa đen che mặt. Một con ngựa đen, y phục toàn thân cũng màu đen, thúc ngựa từ từ, giống như thể để ngựa đi thông thả dạo chơi. Một chiếc roi ngựa bình thường cùng lắm là dài nửa trượng*, nhưng roi ngựa trong tay nàng phải dài chừng ba bốn trượng, khi vung múa thật là đẹp đẻ, không có nửa điểm sát khí, nhưng chỉ cần cây roi vung lên một lần, sẽ có một thị vệ kêu thảm quăng đao.

*Một trượng thời Hán bằng 231cm.

Phía sau nữ tử, là một con ngựa từ đầu tới đuôi trắng như tuyết, ngồi trên ngựa là một nam tử, mặc y phục gấm, khoác ngoài là áo lông cừu, đeo kim quan ngọc, mang theo một khí vũ phi phạm, hào hoa phú quý bức người, trên mặt lại đeo một chiếc mặt nạ ngân lang dữ tợn đáng sợ, đầu của con sói được đúc trông rất sống động, nhìn như muốn tìm người mà cắn. Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống chiếc mặt nạ màu bạc, phát ra ánh sáng vô tình lạnh như băng, làm cho người ta từ trong lòng cảm thấy từng đợt ớn lạnh. Dưới mặt nạ là một đôi mắt tối đen, trong trẻo giống như một ngôi sao lạnh, đối mặt với thế trận tầng tầng lớp lớp của bọn họ, lại lộ ra một vẻ thờ ơ lạnh nhạt, không thêm để ý.

Từ lúc xuất hiện đến bây giờ, trên mặt đất đã có vô số người tử thương, hắn lại chỉ ngồi ở trên ngựa, ngồi yên tĩnh nhìn hết thấy, dường như không chỉ có sinh tử của bọn họ là hắn không để ở trong lòng, mà ngay cả sinh tử của người con gái phía trước hắn kia, hắn cũng chẳng hề quan tâm.

Hoắc Vũ tuy rằng tính cách ngạo mạn, nhưng từ nhỏ đã được Hoắc Quang nghiêm khắc huấn luyện, bản thân cũng đã trải qua vài lần chiến đấu ác liệt, máu chảy đầu rơi, cũng chưa từng thấy sợ hãi điều gì, nhưng lần này tay hắn có chút run rẩy, cũng không quan tâm còn thị vệ ở phía trước đang khổ chiến cùng hắc y nữ tử, đã nâng đao lệnh: “Bắn tên!”

Thị vệ vòng ngoài cùng, lập tức bắn ra tên đã được lắp sẵn trên cung. Roi của hắc y nữ tử múa may rất nhanh, chu vi mấy trượng xung quanh cây roi dường như có một trận gió xoáy, tất cả mũi tên gần tới sát người đều bị cuốn rơi xuống. Tên bọn họ bắn ra, không hề thương tổn đến địch nhân, ngược lại còn bắn chết toàn bộ thị vệ đang ở bên ngoài tấn công hắc y nữ tử.

Hoắc Sơn khó thở, nhảy lên ngựa, “Đại ca, ta đi ra ngoài đánh với ả ta.”

Hoắc Quang vừa định mở miệng trách cứ hắn, chợt nghe thấy một tiếng ngựa hí vang dội truyền đến, kèm theo tiếng vọng từ sơn cốc, giống như hơn một ngàn con ngựa hí lên. Con ngựa Hoắc Sơn đang cưỡi đột nhiên cong lưng, hất Hoắc Sơn ngã xuống. Ngay sau đó nó cong chân trước, rồi quỳ gối trên mặt đất.

Hai con ngựa mà Hoắc Vũ, Hoắc Vân đang cưỡi cũng quay mặt về phía bạch mã của nam tử quỳ xuống. Mà con ngựa đen Hoắc Quang đang cưỡi, mặc dù không quỳ, nhưng nhảy trái nhảy phải, bất an cực độ, suýt nữa thì đá bị thương mấy thị vệ.

Bạch mã của nam tử giống như đang thẩm tra thân tử của mình, nhìn thoáng qua ba con hãn huyết bảo mã đang quỳ trên mặt đất, vừa lòng đưa chân cào cào, rồi khề hắt hắt đầu, lúc này ba con hãn huyết bảo mã mới ngoan ngoãn đứng lên, cúi đầu cụp tai, không còn tư thái ngạo mạn “Không để con ngựa nào khác vào mắt” như trước nữa.

Tay Hoắc Vũ run rẩy, giơ đao lên, lại hạ lệnh lần nữa: “Bắn tên.”

Tên lần này so với lần trước càng thêm dày đặc, hơn nữa sử dụng mấy cái nỏ cung*, cho nên kinh lực của mũi tên được đặc biệt gia tăng, xuyên qua phạm vi roi quét của hắc y nữ tử, khiến cho nữ tử phải rút loan đao ra đánh rơi mũi tên.

*Nỏ cung là một loại cung tên được thiết kế đặc biệt hơn bình thường, để lực bắn được gia tăng.

Hoắc Vũ thấy thế, trong lòng ảo não. Sớm biết thế này, hắn là phải mang một đội nỏ cung của Vũ Lâm doanh tới đây, cho dù võ công của ả ta cao tới đâu, cũng phải chết ở dưới màn tên. Thế nhưng, ai mà dự đoán cho được chứ? Chỉ đi ra ngoại thành Trường An bái tổ, cũng không phải đi đánh trận, bảo vệ tới như thế này cũng đã là hiếm thấy.

“Bắn tên!”

“Bắn tên!”

.....

Hắc y nữ tử ở trong màn mưa tên dày đặc, gian nan đi về phía trước, nhiều lần đã cực kỳ nguy hiểm, nguy nan trong một sớm một chiều, nhưng nam tử phía sau nàng vẫn chỉ thúc ngựa đi theo, thờ ơ lạnh nhạt, không hề có ý định giúp đỡ.

“Bắn...” Ánh mắt Hoắc Vũ đột nhiên mở lớn.

Chỉ thấy bạch mã nam tử cười bỗng nhiên tăng tốc, giữa mưa tên đầy trời giống như có một đường chớp màu bạc, đánh thẳng tới hướng bọn họ, toàn bộ những mũi tên bay dày đặc đầy trời đều bị đao lướt qua, gãy nát rồi rơi xuống.

Khi nhanh chóng tới chỗ những tấm khiên chắn đồng đen, bạch mã hí dài một tiếng, nhảy vọt lên một cái, giống như một ngôi sao băng, bay vọt qua vòng vây thị vệ tầng tầng lớp lớp, vũng vàng đáp xuống vòng vây trong cùng. Bọn họ cho rằng tấm chắn đồng đen tạo thành tòa thành không thể phá vỡ, hóa ra lại là thùng rỗng kêu to.

Toàn bộ thị vệ lập tức đại loạn, phía trước có hắc y nữ tử, phía sau có nam tử này, bọn họ không biết rốt cuộc là nên cản ai lại. Mấy người hầu trước người Hoắc Quang đồng thời xuất chiêu. Một người tung người nhảy lên, muốn tấn công nam tử, một người tới chém chân ngựa, muốn chém ngã bạch mã.

Bạch mã không đợi nam tử hạ lệnh, đã nhẹ nhàng khéo léo tránh đi đòn tấn công, chân sau đồng thời đá lên một cước, đá cho người đánh lên nó một cước thật mạnh, đau thấu tim gan. Ba con hãn huyết bảo mã thấy bạch mã gặp nạn, đột nhiên làm loạn, bất ngờ cất vó lao đi, gặp ai là đá người đó, ngăn cản tất cả những người muốn tiếp cận bạch mã. Con ngựa bờm đen cũng cứ nhảy lên, cực độ bất an, muốn chạy đi. Trong hỗn loạn, Hoắc Thành Quân suýt nữa bị ngựa đá bị thương, Hoắc Sơn, Hoắc Vân vội vàng dùng toàn lực bảo vệ nàng, thành một đoàn đánh nhau với mấy con ngựa.

Trong cực độ hỗn loạn và hỗn loạn, đao của nam tử lại vung lên yên lặng như bông tuyết nhẹ bay đầy trời. Lạnh giống như tuyết, có thể làm tất cả đông cứng lại, làm cho người ta ngay cả trong máu cũng thấy lạnh lẽo, lại giống như tư thái duyên dáng của tuyết, không đầu không có, mỗi một đao đều chém trúng chỗ hiểm của người ta.

Thực tế chỉ trong nháy mắt, nhưng ở trong mắt Hoắc Quang, hết thấy đều giống như một động tác chậm, đao của nam tử, hồ quang nhẹ xoay, sáng rõ tựa ánh sao, phiêu diêu tựa mây trôi, tựa hồ còn diễn tả một cảnh hạnh hoa kiều diễm ở Giang Nam gặp màn mưa rơi, người chắn ở trước mặt hắn đều bị đường đao vô tình chém giết.

Trước lưỡi đao của hắn, không gì ngăn cản nổi, mấy người cao thủ bảo hộ Hoắc Quang trong nháy mắt, đầu thân đã rời chỗ.

Hoắc Vũ mắt đã đỏ ngầu, hét lớn: “Bảo vệ Đại tướng quân.”

Vô số thị vệ như một dòng thủy triều ào tới, trong đao quang kiếm ảnh của đoàn người ào ào kéo đến, nam tử đột nhiên bỏ ngựa, từ trên ngựa phi thân xuống, động tác xuất quỷ nhập thần, không hề phát ra tiếng động.

Hoắc Quang dường như nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của những người khác, thế nhưng quá nhanh, nhanh tới mức ông ta căn bản không kịp phản ứng, trên cổ đã có một luồng khí lạnh thấu tận tâm can.

Hết thấy, lập tức, yên lặng.

Chỉ thấy một nam tử đeo mặt nạ ngân lang, đứng ở, trước mặt Hoắc Quang.

Đao trong tay hắn, đặt, trên cổ Hoắc Quang.

(Mấy chỗ tự xưng có dấu phẩy này, không phải là tứ tự chế đâu, bản gốc nó thế, đây là dụng ý muốn nhấn mạnh của tác giả.)

Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân trong đầu trống rỗng, Hoắc Quang ở trong lòng bọn họ là thần không có khả năng thất bại, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ông ấy cũng đều có biện pháp hóa giải, Hoắc Quang làm sao có thể bị người khác kẻ đao lên cổ được?

Hoắc Thành Quân ngậy người sau một hồi lâu, mới có chút tỉnh ngộ, lập tức hét lớn: “Tất cả mọi người dừng tay, lui ra phía sau!” Kỳ thật không cần nàng nói, mọi người sớm đã ngừng động tác, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào nam tử và Hoắc Quang.

Nàng nhìn về phía nam tử, nửa cung kính nửa uy hiếp nói: “Người dưới đao của ngươi là Đại Tướng quân Đại Tư Mã của Đại Hán, nếu ngươi làm ông ấy bị thương nửa phân, chính là làm nhục quốc uy Đại Hán, Đại Hán tất dốc hết toàn bộ quốc lực truy sát ngươi và gia tộc của ngươi. Nhưng, nếu ngươi chịu buông đao, bất luận là ngươi có oan, hay là có thỉnh cầu gì, chúng ta đều sẽ hết sức đáp ứng ngươi.”

Sắc mặt Hoắc Quang tuy rằng có phần trắng bệch, nhưng không có gì là hoảng loạn, ngược lại khoe môi còn khê nhếch thành một nụ cười nhạt, ung dung hỏi han: “Không biết công tử đến từ Vương tộc nào trong các quốc gia Tây Vực? Bên sườn Hãn huyết bảo mã như được chấp cánh, ngày đi ngàn dặm, được coi là ‘thiên mã’ trong loài ngựa. Theo ‘Sử ký’ ghi lại, phụ cận Nhị Sư Thành của nước Đại Uyển có tọa lạc một ngọn núi cao, trên núi có một con ngựa hoang, chạy nhảy như bay, thể nhưng do tốc độ quá nhanh, người ta căn bản không thể bắt giữ, vì thế người trong nước Đại Uyển mới nghĩ ra một biện pháp, vào một buổi tối mùa xuân, đem một con ngựa cái ngũ sắc thả dưới chân núi, con ngựa hoang và con ngựa cái sau khi giao phối sinh hạ được chính là hãn huyết bảo mã. Triều ta võ lực hùng mạnh, phát binh hai mươi vạn muốn đoạt lấy hãn huyết bảo mã, lấy được một ngàn con, đổi xử như báu vật. Nhưng Hãn huyết bảo mã vượt trội nhất chính là trong mình có huyết mạch quý giá của con ngựa hoang, hãn huyết bảo mã hiện tại trong tay triều ta, tuy rằng là tuần mã, nhưng sớm đã không thể tính là ‘hãn huyết bảo mã’ chân chính. Bạch mã này của ngươi, chắc là thế hệ sau của Mã vương ngựa hoang đó. Lão phu khi còn trẻ tuổi, cũng từng đi qua Tây Vực, nhưng không có cơ hội tới Đại Uyển, nói thực thì cũng chưa từng thấy qua ‘hãn huyết bảo mã’ chân chính, nên thật ra cũng cần đa tạ công tử, để cho lão phu được một lần thấy phong thái của thiên mã.”

Hoắc Quang ở dưới lưỡi đao, vậy mà có thể đỉnh đạc cất lời, nếu không phải cảnh tượng trước mắt rất quái dị, người nghe nhất định sẽ cho rằng ông ta đang kể chuyện xưa cho con cháu. Nam tử lại không hề động đậy, chỉ không nói một lời, đứng yên lặng.

Chợt nghe thấy tiếng vó ngựa “lộc lộc”, hóa ra là hắc y nữ tử cưỡi ngựa chạy tới. Bởi vì Hoắc Quang gặp nguy hiểm, tâm trí mọi người đều bị khiếp sợ, căn bản không biết khi nào hắc y nữ tử đã rời đi.

Hắc y nữ tử ở trên ngựa trả lời: “Tam thiếu gia, năm tên muốn đi gọi viện binh đều đã chết.”

Sắc mặt Hoắc Quang rốt cuộc cũng có thay đổi, ý định muốn kéo dài thời gian của ông ta vậy mà đã hoàn toàn bị nhìn thấu. Ông ta gượng cười, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Nếu công tử muốn giết ta, lão phu sớm đã bị mất mạng, ngươi thực sự muốn gì?”

Giọng nói của nam tử lạnh như băng: “Ta muốn gặp Vân Ca, Đại tướng quân sai người mang muội ấy tới đây, nếu muội ấy không bị tổn hại tới một cọng tóc, thì ngươi đương nhiên cũng không bị tổn hại tới cọng tóc nào.”

Sau hơn nửa canh giờ nữa chính là thời gian chém đầu Vân Ca sớm đã định ra, xem ra người này là đặc biệt tới cứu Vân Ca. Sau khi Hoắc Quang ngậy người một lát, trái lại còn trở nên thoải mái. Vốn hoài nghi người này có liên quan tới Lưu Tuấn, không ngờ lại là vì Vân Ca mà đến, vậy là tốt rồi! Nếu người này là minh hữu của Lưu Tuấn, Hoắc thị sẽ rơi vào nguy hiểm.

Hoắc Thành Quân muốn mở miệng nói rõ ra tình hình thực tế, rồi lại có chút chần chờ. Nếu người tới biết Vân Ca đã không còn trong tay bọn họ, liệu có dễ dàng buông tha cho phụ thân hay không? Người dưới đao của hắn chính là Đại Tướng quân Đại Tư Mã của Đại Hán, mặc kệ hắn nói ra yêu cầu gì, đều có thể được thực hiện, bỏ lỡ hôm nay, tuyệt đối không có cơ hội lần sau.

Hoắc Quang vốn là người đa nghi, thế nhưng rất kỳ quái, ông ta lại tin tưởng người đang kẻ đao vào cổ mình. Người này cử chỉ kiêu căng, nhưng lại làm cho ông ta cảm thấy có vài phần quen thuộc, “Tội danh của Vân Ca sớm đã được xóa bỏ rồi, đã thả ra khỏi đại lao, hiện giờ đang ở quý phủ của Giám nghị đại phu Mạnh Giác.”

Nam tử trừng mắt nhìn ông ta một cái, không nói một lời thu đao, xoay người, lên ngựa. Động tác liên tiếp, như mây bay nước chảy. Thời gian chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã ở trên lưng ngựa. Có mấy chục thị vệ thân mặc áo giáp cứng, cầm đao, giáo trong tay, vây quanh dày đặc quanh người hắn, hắn lại làm như không thấy, vô cùng ung dung, thúc ngựa rời đi.

Hắn tới cũng không biết tại sao, đi cũng không rõ tại sao. Thi thể đầy đất, mọi người đều kinh hãi ớn lạnh, nhưng hắn lại coi như chỉ là một trò chơi. Hoắc Sơn gầm lên một tiếng, cầm bảo đao trong tay ném về hướng hắn. Hoắc Vũ như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức hạ lệnh: “Đuổi giết bọn họ! Trần Điền, Vương Tử Nộ lập tức đi điều Vũ Lâm doanh.”

Nam tử nghe tiếng động quay đầu lại.

Đao của Hoắc Sơn trên không trung, xé gió rít gào bay thẳng về phía mặt hắn. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn nhất định có thể tránh đi. Nhưng không ngờ, nam tử không tránh không né, để mặc cho cây đao bay thẳng tấp đập vào mặt nạ.

“A!”

Không ít người kêu lên sợ hãi nhưng lại lộ ra một phần thương tiếc, nhưng còn chưa kêu lên sợ hãi xong, đã biến thành trợn mắt há mồm. Chỉ thấy mặt nạ ngân lang vỡ ra một đường chính giữa, nam tử thì lông tóc cũng không hề tổn hại, hiển nhiên là hắn cố ý làm thế, mặt nạ dù tợn rơi xuống, cuối cùng lộ ra dung nhan anh tuấn, lạnh lùng dị thường.

Ánh mắt nam tử dừng trên gương mặt Hoắc Quang một lát, rồi lại quay đầu.

Cùng lắm là chỉ trong chớp mắt.

Một con ngựa trắng, một con ngựa đen, nhanh chóng biến mất ở trong núi rừng. Khoảnh khắc thấy rõ ràng dung mạo nam tử, Hoắc Quang như bị sét đánh, trước mắt tối sầm, ngã thẳng xuống mặt đất.

Hoắc Vân vội đỡ ông ta, “Bá bá, bá bá. . .”

Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Thành Quân đều lập tức vây quanh đó.

“Cha, cha!”

“Bá bá, bá bá!”

Trong tiếng kêu, tiếng gào, mấy người hầu muốn cho Hoắc Quang dễ thở, bèn đốt ngải thảo để Hoắc Quang ngửi. Hơi thảo Hoắc Quang có chút thuận lợi, người lại vẫn chậm chạp chưa thấy tỉnh lại, dường như ngẩn người ra, lại dường như đang suy tư. Sau một lúc lâu, ông ta quay sang Hoắc Vũ phân phó: “Không được đuổi theo người kia nữa, cũng không cho phép bất kỳ người nào được nhắc tới chuyện xảy ra hôm nay.” Nghĩ một lát, ông ta lại phân phó:

“Sau khi trở về, tất cả thị vệ hôm nay đều an bài đến biên cương tòng quân.”

Hoắc Vũ mặc dù trong lòng khó hiểu, cũng không dám đặt câu hỏi, chỉ có thể liên tục đáp “Vâng.”

.....

Vân Ca là người bệnh nghe lời nhất nhưng cũng hồ hững nhất mà Tam Nguyệt đã gặp. Bất kể là thuốc đắng tới bao nhiêu, chỉ cần bê tới đặt trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ một ngụm uống cạn, bất luận là châm cứu đau như thế nào, nàng đều có thể không hề nhúu mày mà chịu đựng.

Chỉ là, đối với những chuyện khác, mặc kệ là tiêu phí nhiều hay ít tâm tư, nàng đều coi như không nhìn thấy. Nàng đối với tất cả mọi người đều rất lạnh nhạt. Loại lạnh nhạt này, không phải là ngạo mạn trên cao nhìn xuống, mà là thật cẩn thận đề phòng.

Tam Nguyệt nhớ tới nàng trước kia, ánh mắt trong trẻo đầy ý cười, chỉ cảm thấy rằng thực đau lòng, rốt cuộc cũng có thể cảm nhận được vài phần tâm tình của công tử. Ngay cả người đứng ngoài nhìn như nàng cũng cảm thấy thế này, cảm nhận trong lòng của người trong cuộc chỉ sợ cũng không phải hai chữ “đau lòng” là có thể nói rõ hết được.

Ngày mùa đông, trời nhanh tối hơn, cho nên bữa tối cũng dùng khá sớm. Tam Nguyệt hầu hạ Vân Ca dùng cơm xong, thu dọn bát đĩa đi ra, trong ánh sáng mờ mờ, nàng nhìn thấy hai người đứng ở trong sân, một nữ tử dùng khăn đen che mặt, một nam tử đứng khuất trong bóng tối.

Tam Nguyệt tự thấy võ công của mình cũng không kém, nhưng hai người này vào trong sân khi nào, lại đứng ở chỗ này bao lâu rồi, nàng lại không hề có cảm giác. Huống chi, chỗ ở của Vân Ca, nhị sư huynh và ngũ sư đệ luân phiên dẫn người canh giữ, hai người này có thể không làm kinh động bất kỳ người nào, đã đứng ở trong sân rồi.

Nàng cẩn thận lui về phía sau từng bước, quăng mạnh bát đĩa xuống mặt đất, “Người đâu!”

Nam tử dường như có chút không kiên nhẫn, bước nhanh tới hướng trong phòng. Tam Nguyệt muốn ngăn, một cây roi, nhàn nhả vung tới, phần đầu cây roi chỉ thăm dò mấy lần, đã phong kín toàn bộ đường đi của nàng. Nàng nhìn thấy nam tử kia vào phòng, lại nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng kêu sợ hãi của Vân Ca, gấp đến độ muốn khóc lên. Nếu Vân Ca lại có chuyện ngoài ý muốn, nàng ăn nói với công tử như thế nào đây?

Hắc y nữ tử thấy bộ dáng của nàng, nhẹ giọng nói: “Từ khi người chuẩn bị bữa tối, ta đã đi theo phía sau người, nhìn ra được, người đối với tiểu thư nhà ta rất lo lắng, chăm sóc, đa tạ người!”

Cùng với lời nói của nàng, ngọn roi trong tay nàng dần dần chậm lại, Tam Nguyệt hoảng hốt trong chớp mắt, rốt cuộc hiểu được ý tứ trong lời nói của nữ tử, “Vân Ca là tiểu thư nhà người?”

Bát Nguyệt, Cửu Nguyệt vội vàng chạy vào, nhìn thấy Tam Nguyệt bị người khác tấn công, không nói hai lời lập tức tả hữu cùng tấn công hắc y nữ tử. Chiêu xuất ra chính là sát chiêu, Tam Nguyệt hoảng hốt, hét lên với hắc y nữ tử: “Cẩn thận!”

Mạnh Giác mới vừa sải bước vào trong sân, cũng kêu lên: “Trúc cô nương, xin hạ thủ lưu tình!”

A Trúc thu loan đao trong tay áo trở về, người từ từ bay lên, Tam Nguyệt đỡ đường kiếm của Bát Nguyệt thay nàng, hai ám khí của Cửu Nguyệt đập vỡ một khối ngọc bội mà Mạnh Giác trong lúc vội vàng ném ra, rồi rơi xuống mặt đất.

A Trúc hành một lễ với Mạnh Giác, “Tham kiến Mạnh công tử.”

Mạnh Giác cũng chấp tay hành một lễ đáp lại, “Nhiều năm không gặp, cô vẫn khỏe chứ? Đến Trường An được bao lâu rồi?”

“Khỏe lắm. Giữa trưa vừa mới tới.”

Mạnh Giác nhìn về phía trong phòng, “Điều cũng tới sao?”

A Trúc giải thích: “Bồ cáo Vân Ca bị chém đầu cũng được dán ở quận Đôn Hoàng, có người biết rõ sự tình đã lập tức thông báo tin tức cho tam thiếu gia, không phải chúng ta không tín nhiệm Mạnh công tử, thật sự là huynh muội liên tâm, không có cách nào không lo lắng được, xin Mạnh công tử thứ lỗi.”

Về mặt Mạnh Giác ảm đạm, hướng A Trúc chấp tay thi lễ, “Sao dám trách tội chứ? Năm đó từng ở trước mặt song thân Vân Ca đồng ý sẽ chăm sóc tốt cho nàng, không nghĩ tới chăm sóc lại thành ra như vậy, là ta nên bồi tội với hai người.”

A Trúc nghiêng người tránh đi, ôn hòa nói: “Ta tin rằng công tử đã cố gắng hết sức, chỉ là... tính tình của thiếu gia nhà ta, mong rằng công tử chăm sóc tốt để Vân Ca nhi quên đi phần nào những chuyện không vui trong lòng.”

Mạnh Giác gật gật đầu.

“Chúng ta vừa tới Trường An, còn không biết đã xảy ra chuyện gì, Vân Ca rốt cuộc là đã làm gì mà lại bị chém đầu?”

Mạnh Giác không trả lời, sau một lúc lâu, mới nói: “Nếu Vân Ca muốn nói, nàng sẽ tự mình nói cho hai người biết.” Hắn do dự một hồi, vẫn bước tới hướng trong phòng, khi tới cửa rồi, lại không bước tiếp nữa.

Đã nhiều ngày này, Vân Ca giống như một người rối gỗ, rối cuộc cũng đã có vài phần nhân khí, đang ngồi cúi đầu, nước mắt cứ từng giọt rơi xuống. Nam tử ngồi ở bên cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Vân Ca, mày kiếm nhíu chặt lại, tựa hồ rất tức giận.

Huynh muội hai người, một người đang ngồi, một người đang rơi lệ, hơn nửa ngày cũng không nói câu nào. Người ít nói kiệm lời như nam tử rối cuộc cũng không chịu nổi, “Vân Ca nhi, muội là người câm à? Ta hỏi rối cuộc là ai ức hiếp muội, muội làm sao mà một câu cũng không nói? Làm sao lại nhiều nước mắt tới như vậy?”

Vân Ca vẫn chỉ im lặng rơi nước mắt.

Vân Ca từ nhỏ là một người nói huyền thuyên, không ai quan tâm nàng nói gì cũng có thể tự mình nói với mình cả nửa ngày, có lúc nào thì im lặng? Nam tử vừa thấy đau lòng, lại vừa bực mình, bình sinh tới giờ lần đầu tiên mềm giọng cất lời, “Là ai ức hiếp muội, muội nói cho ca ca, ta giúp muội có thù báo thù, có oán báo oán, được không? Xử lý xong bọn họ, sẽ dẫn muội về nhà, muội muốn thứ gì, ta đều tìm uội, muội muốn đi nơi nào chơi, ta cũng đi cùng muội.”

Không nghĩ tới nước mắt Vân Ca chẳng những không ngừng rơi, ngược lại nàng bỗng nhiên bỏ nhào vào trong lòng hắn, hu hu khóc lớn lên. Tam ca có chút luống cuống, Vân Ca nhi chỉ như thế ở trước mặt Nhị ca, ở trước mặt hắn nhất quán là nghịch ngợm cãi bướng, thân thể hắn cứng ngắc, tựa hồ hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, sau một hồi lâu, mới bắt chước bộ dáng Nhị ca, vỗ nhẹ lên lưng Vân Ca, thế nhưng làm thế thì cực kỳ không quen, vẻ mặt rất là kỳ quái.

Hắn nhìn về phía Mạnh Giác đang đứng ở cửa, Mạnh Giác ôm quyền thi lễ, hắn lại chỉ khe khẽ nhếch khóe môi, trong mắt hiện lên đều là khinh thường và châm chọc.

Mạnh Giác âm thầm cười, dường như lãnh đạm như thường, nhưng thực tế là toàn thân đều đề phòng, chỉ cần ngón tay Vân Ca chỉ vào hắn, tiếp theo chỉ trong nháy mắt khẳng định thứ lao tới chính là lưỡi đao của Tam ca nàng.

Vân Ca khóc một lát, chậm rãi lau nước mắt, tựa vào bờ vai Tam ca hỏi: “Muội còn tưởng rằng mọi người không cần muội nữa! Cha đâu? Mẹ đâu? Nhị ca đâu? Sao mọi người lại không tới gặp muội?” Nếu Tam ca có thể đến sớm một chút, có lẽ tất cả...

Vân Ca nói chuyện, trong mắt lại có nước mắt.

Nha đầu này đem chuyện chém đầu để gia tộc gặp gỡ sao? Tam ca nhíu mày, không trả lời.

A Trúc bèn trả lời: “Lão gia và phu nhân còn chưa biết, năm trước khi bọn họ từ Thổ Phiên trở về, trên đường đi qua núi Đạt Phẫn, gặp phải tuyết lở...”

“Cái gì?” Vân Ca hiện tại giống như chim thấy cung tên gặp cành cong cũng sợ, có chút bị kích động, sắc mặt đã trắng bệch.

A Trúc vội nói: “Tính mạng của lão gia và phu nhân không lo, chỉ là người bị nhốt trong sơn cốc, trong thời gian ngắn không ra được, sợ là phải chờ tới mùa xuân, đợi khi tuyết tan bớt một ít, mới có thể nghĩ cách ra ngoài được.”

“Thế, thế...”

“Tiểu thư không cần lo lắng, tam thiếu gia đã chuẩn bị sẵn lương thực, quần áo để mang tới đó, điều nhi sẽ mang mấy thứ này vào trong sơn cốc.”

Tam ca lại nhíu mày nói: “Muội đừng phí tâm lo nghĩ! Ta thấy cha xem chuyện đó thành thế ngoại tiên cư, lại còn bảo ta mang bút lông và thảm Đại Thực* vào, còn chỉ định bút lông chỉ dùng loại làm bằng lông trên cổ dê, thậm chí có hình hoa cúc lớn.”

*Đại Thực: tên một quốc gia cổ đại ở Trung Quốc.

“Nhị ca đâu?”

Sắc mặt Tam ca có điểm khó coi.

A Trúc vừa định nói, Tam ca đã không kiên nhẫn nói tiếp: “Cả nhà này gốc nhất chính là muội! Chuyện của Nhị ca, tự huynh ấy sẽ giải quyết được, thật sự không được, còn có ta, không tới phiên muội quan tâm, chuyện của muội thì sao? Rốt cuộc là sao lại thế này? Nếu không có sự tình trọng yếu, chúng ta lập tức quay về Tây Vực.”

A Trúc dịu dàng hỏi: “Tiểu thư, ta thấy sắc mặt tiểu thư không tốt, là bị bệnh sao?”

Vân Ca im lặng một hồi, nói: “Tam ca, chuyện của muội, muội cũng sẽ tự mình xử lý tốt. Muội biết trong nhà nhất định có rất nhiều chuyện quan trọng chờ huynh làm, huynh và A Trúc đi về trước đi!”

“Muội không về nhà cùng ta sao?”

Mắt Vân Ca ươn ướt, “Hiện tại thì không, chờ muội... xử lý xong một số việc, muội sẽ trở về.”

Tam ca chăm chú nhìn Vân Ca trong chốc lát, gật gật đầu. Mặc dù là huynh muội, nhưng cuộc sống của mỗi người đều là riêng của người đó, không có bất kì ai có thể thay thế một người định đoạt cuộc sống của họ.

Tam ca lạnh giọng nói: “Không được để cho ta lần sau bất thành linh lại nhận được bố cáo muội bị chém đầu nữa!”

A Trúc nhẹ giọng nói: “Tam thiếu gia vừa nhìn thấy bố cáo là lập tức chạy đi, từ khi biết tin tức đến bây giờ, gần như là chưa được nghỉ ngơi.”

Trong ba ngày, từ Tây Vực đuổi tới Trường An, cho dù là thần tuần hân huyết bảo mã cũng phải mệt nhọc! Huống chi thân thể Tam ca vốn đã không tốt. Vân Ca từ khi bị sảy thai tới giờ, chỉ cảm thấy trong lòng dường như đã kết băng, ngay cả máu trong huyết quản cũng đều thấy lạnh, hiện tại lại cảm thấy là mặc kệ phát sinh chuyện gì, luôn luôn có một góc nhỏ nhỏ ấm áp, muốn lùì thật sâu vào trong góc nhỏ ấm áp đó, thế nhưng, nghĩ đến đứa bé...

Nếu như nó vẫn còn sống, sẽ có cữu cữu vô cùng yêu thương nó. Sẽ có A Trúc vô công cao cường dẫn nó đi chơi, còn có một người mẹ sẽ nấu cho nó ăn, nàng sẽ làm cho nó những món ăn ngon nhất thiên hạ, nàng sẽ dẫn nó tới Thiên Sơn, tới Thổ Lỗ Phiên ăn nho...

Chỉ là, đã không thể nữa rồi! Chuyện gì cũng đều không thể làm! Nó đã không thể nhìn thấy tất cả những thứ đó rồi, đã bị người ta tàn nhẫn mang đi rồi!

Vân Ca đưa mắt nhìn về phía Mạnh Giác. Mạnh Giác bình tĩnh mỉm cười, hết thấy cảm xúc đều bị che giấu lại. Ánh mắt Vân Ca sắc bén lạnh lẽo, đâm vào hai tròng mắt tối đen như mực của hắn, rất nhanh đã bị thôn tính sạch sẽ, đúng là không thể khơi dậy nổi nửa điểm kinh sợ.

Tam ca đột nhiên nói: “Vân Ca nhi, ta an bài uội một chỗ ở khác.”

Vân Ca có chút khó hiểu, chẳng lẽ thế lực của Tam ca mở rộng tới Trường An rồi sao? Nhưng không phải phụ thân không cho phép bọn họ bước vào lãnh thổ Hán triều sao? Nhưng có thể rời khỏi Mạnh phủ, cũng không phải chuyện xấu, Vân Ca gật đầu.

Tam ca không nói một lời, ôm lấy Vân Ca, bước ra bên ngoài. Mạnh Giác lui qua một bên, Tam Nguyệt muốn nói, lại bị ánh mắt Mạnh Giác ngăn cản.

Trong khoảng thời gian này, chưa bao giờ được an tâm, nhưng lúc này Vân Ca lại nằm trong lòng ca ca, ngủ thật sâu, trong mơ màng cảm thấy ngựa đã trèo lên núi, khi mở mắt nhìn, quả nhiên người đang ở trên đường núi.

Khi đi thêm một lát, Vân Ca thấy bốn phía có không ít mộ bia, không nhìn được bèn hỏi: “Tam ca, đây là nơi nào?”

“Khi còn nhỏ, không phải muội vẫn hỏi, có Nhị ca, có Tam ca, tại sao không có đại ca sao?”

“Ừ, nhưng cha mẹ luôn không chịu trả lời, mỗi lần muội hỏi, mẹ như thể là vừa thương tâm lại vừa tự trách. Sau đó Nhị ca nói với muội, không được làm ẹ đau lòng nữa, chờ khi muội lớn lên, huynh ấy sẽ nói uội biết.”

Tam ca ghìm cương ngựa lại, đứng ở trước một lăng mộ to lớn. Hấn ôm Vân Ca nhảy xuống ngựa, thản nhiên nói: “Đây là đại ca.”

Vân Ca “A” một tiếng, bởi vì khi còn nhỏ đã sớm đoán được đại ca đã chết, cho nên kinh ngạc nhiều hơn bi thương. Hóa ra phần mộ đại ca lại ở Hán triều!

Nàng đi về phía trước vài bước, nhìn kỹ những chữ viết trên bia mộ: “Ai Hâu Hoắc Thiện”, phía dưới mộ bia còn có khắc mấy chữ nhỏ: “Gia u lan hề duyên tú, khuân yêu dâm hề trung đường. Hoa phỉ phỉ hề lệ cảnh, phong bồi hồi hề lưu phương. Hoàng thiên hề vô tuệ, chí nhân thệ hề tiên hương. Thiên lộ viễn hề vô kì, bất giác thế hạ hề triêm thường*.” Phần đề chữ có ghi: “Tư phụng xa tử hầu ca – Hiếu Vũ Hoàng đế Lưu Triệt ”

*Tư phụng xa tử hầu ca là tên bài thơ này của Lưu Triệt. Mọi người thông cảm, bài này quá khó với trình độ của tớ, tớ xin phép không dịch.

Vân Ca nhìn thấy bài thơ phía trước còn chưa hiểu rõ điều gì, đợi nhìn tới phần đề tên là “Hiếu Vũ Hoàng đế Lưu Triệt”, đột nhiên cả kinh, đại ca là ai? Vậy mà khi huynh ấy mất đi, Vũ Đế lại vì huynh ấy mà “Bất giác nước mắt rơi ướt áo.”(Đây là câu cuối bài thơ trên, tớ chỉ dịch được mỗi câu cuối thôi).

Vân Ca vừa định hỏi, lại thấy Tam ca quỳ gối trước mộ, cung cung kính kính dập đầu lạy liên tiếp ba lần. Thấy Tam ca nhất quán kiên cường lạnh nhạt mà cũng cung kính thế này, nàng cũng vội quỳ xuống, quay mặt về phía lăng mộ dập đầu, “Đại ca, thực xin lỗi. Muội không biết huynh ở ngay tại Trường An, hiện tại mới đến hành lễ với huynh được.”

Tam ca hành lễ xong đứng lên, Vân Ca hỏi: “Hóa ra tên Hoắc của Nhị ca không phải là tên, mà là họ, đại ca và Nhị ca đều họ Hoắc, hai chúng ta cũng họ Hoắc, đúng không? Muội còn vẫn cho rằng chúng ta và người Hung Nô giống nhau, đều không có họ. Ai Hâu? Đại ca sao lại là Hầu gia của Hán triều được? Vì sao cha mẹ không chuyển lăng mộ của đại ca đi? Để đại ca một mình ở chỗ này, sẽ rất cô đơn.”

Tam ca không trả lời, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh lăng mộ, lạnh giọng nói: “Hoắc đại nhân đã nghe xong lâu rồi, nghi vấn trong lòng hẳn là đã được tháo gỡ.”

Hoắc Quang từ trong rừng tùng bách chậm chậm bước ra, sắc mặt tái nhợt khác thường.

Hoắc Thiện? Hoắc Quang? Trong lòng Vân Ca chấn động, tựa hồ hiểu được gì đó, vốn còn đang bị bệnh, thân thể nàng mềm nhũn, rồi ngã thẳng xuống đất, A Trúc vội ôm lấy nàng.

Hoắc Quang tinh tế nhìn kỹ khuôn mặt Tam ca, sau một lúc lâu, dường như mới thừa nhận toàn bộ, “Người tên là gì?”

“Hoắc Diệu*.”

*Diệu nghĩa là ánh sáng mặt trời hoặc chỉ mặt trời, mặt trăng, các vì sao. Theo quan niệm cổ của Trung Quốc, mặt trời, mặt trăng, và sao kim, mộc, thủy, hỏa, thổ hợp thành thất diệu.

Hoắc Quang cười gật đầu, “Mặt trời, mặt trăng, sao đều là diệu, thiên địa thất tinh là diệu, giống như tên mà đại ca sẽ đặt.” Khi nhìn về phía Vân Ca, vẻ mặt tươi cười của ông ta đã có chút miễn cưỡng, “Vân Ca là đứa con gái nhỏ của đại ca sao?”

“Phụ thân khi lớn tuổi mới có đứa con gái này.” Hoắc Diệu luôn luôn không nhiều lời, lại cố ý bồi thêm một câu, “Là bảo bối quan trọng nhất trong nhà của chúng ta.”

“Đại ca, huynh ấy... huynh ấy...” Sắc mặt Hoắc Quang càng lúc càng không còn huyết sắc, nhưng lại nói không nên lời, không nói được một câu đầy đủ.

“Cha ta và mẹ ta đều tốt lắm. Hoắc đại nhân hẳn là không thích khi ta ở Trường An lâu, ta sẽ lập tức rời khỏi Trường An, nhưng Vân Ca còn muốn ở Trường An chơi thêm một thời gian, ta sẽ giao phó nó cho Hoắc đại nhân.”

Hoắc Quang ngớ ra trong chớp mắt, vừa định mở miệng, mào kiếm của Hoắc Diệu khẽ nhếch, nhẹ nhàng lui ra phía sau, bảo vệ Vân Ca, khoe môi hiện lên một tia cười lạnh, “Khá lắm Hoắc đại nhân!”

Sau một lúc lâu, Hoắc Quang mới nghe được âm thanh náo động bốn phía lăng mộ.

Hoắc Quang vội nói: “Không phải là mệnh lệnh của ta.” Rồi cao giọng ra lệnh: “Là ai? Lập tức đi ra gặp ta!”

Chỉ nhìn thấy Hoắc Thành Quân giục ngựa chạy ra, “Cha, con gái thấy cha một thân một mình ra khỏi thành, không yên lòng, cho nên lên đi theo đến. Con gái đã sai người vây quanh nơi này, nhưng tại sao phụ thân, người lại....” Hoắc Thành Quân nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, phụ thân nhất quán cẩn thận tại sao lại tiếp cận gần thích khách như thế, chẳng lẽ không sợ lại bị uy hiếp nữa sao?

Hoắc Quang kêu lên: “Thành Quân, lệnh tất cả mọi người lui ra, con lại đây, cha có chuyện muốn nói với con.”

Hoắc Thành Quân do dự trong chốc lát, nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi đến bên cạnh Hoắc Quang, hoang mang khó hiểu nhìn Hoắc Quang, lại nhìn đám người Vân Ca.

Hoắc Quang chỉ Hoắc Diệu và Vân Ca, lời nói không được lưu loát, “Đó là ca ca và tỷ tỷ của con, con qua đó hành một lễ với họ.”

Đôi mắt Hoắc Thành Quân mở lớn, miệng há to, vẻ mặt khiếp sợ. Vân Ca cũng đột nhiên xoay đầu, cắn chặt môi, thân thể càng không ngừng run rẩy.

Hoắc Quang nói với Hoắc Diệu: “Từ đường thờ cúng linh vị tổ tông cách đây cũng không xa, nếu đã đến đây, phải đi thắp cho tổ tiên nén hương. Còn không biết có lần tiếp theo nữa hay không.”

Hoắc Diệu suy nghĩ một chớp mắt, gật gù đầu.

Hoắc Diệu dẫn theo Vân Ca tới trước bài vị liệt tổ liệt tông Hoắc thị, dập đầu theo thứ tự, dâng hương. Khi tới trước bài vị “Hoắc Khứ Bệnh”, Hoắc Diệu thấy lư hương phía trước bài vị, tàn hương thật đầy, lư hương lại không nhiễm một hạt bụi nhỏ, ánh mắt lạnh lùng không khỏi phai nhạt vài phần.

Vân Ca kinh ngạc nhìn bài vị “Hoắc Khứ Bệnh” một lát, thì thào nói: “Đây là tên thật của phụ thân, muội đã từng nghe tên này rồi.”

Hoắc Quang nói với Hoắc Diệu: “Cháu yên tâm quay về Tây Vực, Vân Ca ở Trường An một ngày, ta nhất định sẽ tận tâm chăm sóc nó một ngày.”

Hoắc Diệu chấp tay hành lễ, cuối cùng cũng nói: “Đa tạ thúc thúc lo lắng.”

Hoắc Quang thấy dung mạo của hần giống hệt đại ca, hốc mắt đau xót, chợt thấy được tất cả so đo, phần nộ, khó hiểu, lo lắng đều không quan trọng nữa. Nhiều năm như vậy, oán hận, tiếc nuối không phải là đại ca không rõ tại sao đột ngột qua đời, tẩu tử tự sát sao? Không phải là đại ca không chết sao?

Sau khi thắp hương xong, Hoắc Quang mời Hoắc Diệu ngồi vào bên cạnh ông ta, tinh tế hỏi mọi thứ về đại ca và đại tẩu. Hoắc Quang trong lòng kích động, hận không thể khiến cho Hoắc Diệu cẩn thận nói cho ông ta biết toàn bộ mọi chuyện, nhưng Hoắc Diệu không thích nói nhiều, lại tâm lãnh tính đậm, Hoắc Quang hỏi mười câu, hần cùng lắm là đáp lại được mấy chữ.

Hoắc Quang nghe vậy sốt ruột, lại không làm cách nào khác được, A Trúc thấy thế, nói: “Hoắc đại nhân muốn biết chuyện gì, về sau có thể từ từ hỏi Vân Ca nhi. Vân Ca nhi là một người nói huyền thoại, một chuyện nhỏ, nàng đều có thể kể suốt một ngày.”

Hoắc Quang đưa mắt nhìn Vân Ca ngồi ở trong góc, lại nhìn sang Thành Quân ngồi ở một góc khác, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt cứng ngắc, cười gượng hai tiếng, đem xấu hổ che dấu hết lại.

Hoắc Quang nghĩ đến Hoắc Diệu thường xuyên du tẩu ở Tây Vực, trong lòng khê động, muốn há mồm hỏi, lại chậm chạp không thể mở miệng, chỉ cảm thấy cái tên kia như có nghìn vàng đè nặng, ép tới đầu lưỡi không thể nói ra được.

Hoắc Diệu thấy ông ta không hỏi nữa, đứng dậy muốn đi, Hoắc Quang quỳnh lên, không khỏi buột miệng nói ra, “Diệu nhi, cháu có từng nghe nói tới cái tên Phùng Liễu?”

Khuôn mặt Hoắc Diệu lãnh đạm, chỉ khê gật đầu, không nói thêm câu nào. Hoắc Quang muốn hỏi, nhưng không biết hỏi từ đâu. Thời gian trôi qua nhanh, đã là bao nhiêu năm trôi qua rồi? Ngây ngẩn sau một

hồi lâu, ông ta thở dài, khoát tay: “Huynh muội các cháu còn có rất nhiều chuyện muốn nói, ta không làm cháu chậm trễ nữa, cháu đi nói lời từ biệt với Vân Ca đi!”

Hoắc Diệu khẽ gật đầu, đi tới chỗ Vân Ca. Hoắc Quang dần hết thấy cảm xúc xuống tận đáy lòng, trên mặt lại đeo lên vẻ ung dung trấn định thường ngày.

A Trúc đứng ở bên cạnh đã thu hết thấy vừa rồi vào trong mắt, đột nhiên mở miệng nói: “Người Tây Vực sao lại không biết tới tên Phùng phu nhân chứ? Dưới tình cảnh của công chúa Giải Ưu, Hán triều quốc lực suy giảm, trở ngại từ nhiều quốc gia Tây Vực, Hung Nô, Khương tộc. Bà ấy đã mang văn hóa, y học của người Hán truyền thụ cho các tộc nhân Tây Vực, dùng thủ đoạn võ về làm cho các tộc Tây Vực đối với Hán triều tâm sinh kính ngưỡng, việc này, mọi người ở Tây Vực đều biết, công lao của bà ít nhất phải có một nửa là của Phùng phu nhân.”

Hoắc Quang dù không nói lời nào, nhưng ánh mắt lại tối sầm lại. Một hồi lâu sau, cẩn thận đánh giá A Trúc nói: “Lời này người nói không phải là lời một người Tây Vực bình thường vẫn nói.”

Khuôn mặt A Trúc vẫn bị khăn đen che lại, thấy không rõ lắm vẻ mặt, chỉ nghe thấy nàng nói tiếp: “Ta nhớ rõ nhiều năm trước, lão gia, phu nhân đã từng gặp mặt Phùng phu nhân một lần, ba người trò chuyện với nhau thật vui, còn cùng say rượu. Lão gia rất ít khi khen người khác, lại nói rằng Phùng phu nhân và công chúa Giải Ưu là ‘nữ trung hào kiệt’.”

Hoắc Quang ngẩn ngơ, ánh mắt, thần sắc giống như mừng, lại giống như lo âu, lại có vài phần ngại ngùng của một thiếu niên, “Đại ca. . . Đại ca, huynh ấy thật sự khen các nàng như vậy?”

A Trúc gật gật đầu.

Hoắc Quang chợt nhớ tới một chuyện, vừa vui mừng vừa lo lắng hỏi: “Đại ca năm đó uy danh hiển hách, nàng lại thông minh khác thường, nàng không đoán được thân phận đại ca sao?”

A Trúc nói: “Ta không biết. Phùng phu nhân có lẽ đoán được, có lẽ không.”

Hoắc Quang cúi đầu không nói. A Trúc lẳng lặng thi lễ với Hoắc Quang xong, rồi lui bước ra ngoài.

Hoắc Diệu ngồi vào bên cạnh Vân Ca, nhìn tới khuôn mặt gầy gò của Vân Ca, hết sức đau lòng, người ngay cả nói cũng không thích nhiều lời, vậy mà lại lặp lại câu hỏi: “Vân Ca nhi, muội thật sự không theo ta trở về sao?”

Vân Ca ngơ ngác nhìn Tam ca. Hoắc Thành Quân là muội muội của nàng?! Người nàng vô cùng hận lại là muội muội của nàng? Nàng nên làm gì bây giờ?

.....

Hoắc Diệu lấy từ trong áo ra một thứ, đặt vào tay Vân Ca. Những tua rua mềm mại, Vân Ca cúi đầu nhìn xuống, nước mắt nhất thời trào ra, giống như mưa rơi xuống. Sợi dây màu đen sẫm, trông như thể đồ trang sức của nữ tử. Từ khi ước hẹn dưới bầu trời sao mùa hạ đó, cuối cùng nó lại trở về tay nàng. Hoắc Diệu vốn là muốn để cho Vân Ca vui vẻ, không rõ tại sao lại khiến nước mắt của muội muội tuôn ra, có vài phần ảo não nói: “Ta nhớ rõ khi còn nhỏ muội khóc nháo đòi lấy thứ này, lần này ra ngoài, thấy mẹ không ở nhà, ta lên trộm mang ra uội, biết sớm sẽ thế này, sẽ không...”

Vân Ca nắm chặt sợi dây, nghẹn ngào nói: “Đa tạ huynh, Tam ca, thật sự, đa tạ huynh!” Sợi dây trong tay nàng mềm mại, ấm áp, nhưng trái tim Vân Ca lại giống như bị băng nhọn đâm vào đau đớn, máu tươi đầm đìa chảy ra. Nàng cúi xuống đầu vai ca ca, thấp giọng nhưng kiên định nói: “Muội muốn ở lại Trường An.”

Hoắc Diệu quét mắt nhìn Hoắc Thành Quân, hỏi: “Muội muốn ở lại Hoắc phủ sao? Nếu muội không thích, ta tìm uội một chỗ khác.”

Vân Ca cầm tựa vào đầu vai ca ca, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Hoắc Thành Quân, nói rõ ràng từng từ: “Sẽ ở Hoắc phủ.”

Hoắc Diệu xoa nhẹ đầu Vân Ca, vô cùng ôn hòa nói: “Chỉ cần muội thấy vui vẻ, mặc kệ là muội muốn làm gì thì cứ làm, nếu cần giúp đỡ, cứ phái người tới tìm ta, trên đời này, ta chỉ biết một mình muội là muội

muội của ta, những người khác, ta đều không biết. Nhưng, nhớ rõ, chờ khi trong lòng thoải mái một chút, hãy quên Trường An đi, quay về Tây Vực, chúng ta gọi Nhị ca cùng đi tới Thiên Sơn.”

Tam ca hiếm thấy lộ ra ôn nhu, tựa như đã hiểu rõ hết thấy, nước mắt Vân Ca ào ào rơi xuống, nước nở gặt đầu, có điều trong lòng hiểu rõ, Thiên Sơn như trước, nhưng người đã khác rồi.

Chờ Vân Ca ngừng khóc, Hoắc Diệu dắt nàng, đi đến trước mặt Hoắc Quang, “Thúc thúc, chất nhi cáo từ.”

Hoắc Quang đứng lên, “Trên đường cẩn thận. Khi gặp cha cháu, thì... thì...” Huynh đệ hai người, chỉ sợ vĩnh viễn không có ngày gặp lại. Mấy năm nay, ông ta đã làm ra những chuyện như vậy, đại ca hẳn là đều biết hết cả, hết thấy ngôn ngữ đều trở thành vô dụng, Hoắc Quang cười khổ một chút, nói: “Cháu an tâm trở về đi! Ta sẽ chăm sóc tốt cho Vân Ca.”

Hoắc Diệu hành lễ với Hoắc Quang xong, xoay người rời đi. Vân Ca đưa tiễn tới tận cửa, nhìn Tam ca và A Trúc phi thân lên ngựa, giục ngựa rời đi. Trong màn đêm lạnh giá, bóng dáng Tam ca càng đi càng xa, Vân Ca cảm thấy ấm áp duy nhất trong lòng cũng càng lúc càng rời xa, đến cuối cùng, chỉ còn sợi dây trong lòng bàn tay, đâm vào lòng bàn tay từng trận đau đớn.

Hoắc Quang ho khan vài tiếng, hắng giọng một cái, nói: “Vân Ca, để ý tới thân thể, không được đứng ở đầu gió. Vào trong một lát, chờ người hầu chuẩn bị xong xe ngựa, chúng ta trở về nhà.”

Vân Ca cẩn thận đeo sợi dây lên cổ, khẽ vuốt thẳng bề mặt nó, rồi yên lặng bước trở vào trong phòng. Hoắc Thành Quân này giờ không nói gì, đột nhiên quăng mạnh lò sưởi cầm tay trong lòng xuống mặt đất, từ tháp thượng nhảy xuống, muốn vội vã lao ra khỏi phòng.

Hoắc Quang dùng giọng kiên quyết quát lên: “Thành Quân!”

Trong giọng nói có uy nghiêm không cho phép vi phạm và ẩn chứa cảnh cáo. Hoắc Thành Quân đứng ở cửa, nhìn không rõ thần sắc của nàng, chỉ thấy gió lạnh thổi nhẹ, y phục của nàng khẽ bay bay. Một hồi lâu sau, Hoắc Thành Quân chậm rãi bước trở vào, nhìn chằm chằm vào Vân Ca, hành một lễ, “Tỷ tỷ thứ lỗi, là muội muội vô lễ.”

45. Q.3 - Chương 7: Kiểm Cũ Tình Thâm Ngàn Năm Ca Tụng, Long Người Khó Dò Là Quy Luật Muôn Đời

Dân gian nếu có trường bối qua đời, cần phải để tang ba năm mới có thể bàn tới chuyện kết hôn, trong hoàng tộc thì lấy tháng thay cho năm, kì tang “ba năm” sớm hết. Hoắc Thành Quân giống như mọi người dự liệu, thuận lợi vào cung, được phong Tiệp dư, ban ở Chiêu Dương Điện. Có điều bởi vì Hiếu Chiêu hoàng đế* còn chưa hạ táng, cho nên vẫn chưa cử hành lễ mừng trọng đại gì cả.

*Thụy hiệu của Phát Lăng, vẫn gọi tắt là Hán Chiêu Đế.

Đám quan viên so sánh cung điện Hứa Tiệp dư và Hoắc Tiệp dư ở, ai nặng ai nhẹ cũng chỉ liếc mắt một cái là sáng tỏ, một đám bắt đầu cân nhắc chuẩn bị lễ vật như thế nào, để tới thời điểm có thể đưa đến Hoắc phủ nhanh nhất, chúc mừng tiểu thư Hoắc gia được phong hoàng hậu.

Sau khi Hoắc Thành Quân vào cung không lâu, một cỗ kiệu nhỏ che màn xanh khiêng một nữ tử khác vào Vị Ương Cung. Nàng thị tẩm Lưu Tuân một lần, sau đó được phong hào là “Trường sử”, ban ở Ngọc Đường điện hẻo lánh. Phẩm cấp “Trường sử*”, nghe thấy tên là có thể hiểu rõ, cùng lắm là so với cung nữ bị sai bảo bình thường có hơn một chút, cho nên trong triều, tất cả mọi người đều không hề lưu ý. Chỉ có Hứa Bình Quân ở Kim Hoa điện và Đại Tư Mã Hoắc Quang là lưu ý tới nữ tử họ Công Tôn này.

*Trường sử: trường nghĩa là dài, sử là sai bảo.

Bởi vì Lưu Phát Lăng tráng niên băng hà, ra đi trong lúc vội vàng, để lăng còn chưa xây xong, cho nên trì hoãn không thể hạ táng. Đối với chuyện an táng Lưu Phát Lăng như thế nào, Lưu Tuân thập phần khó xử.

Nếu cử hành lễ tang long trọng, một là quốc khố eo hẹp, hai là thời gian lại phải trì hoãn thêm rất lâu, thì công để lăng thường thường cần nhiều năm, thời tiết lại dần nóng lên, dù sao cũng không tốt cho việc đặt tử cung*. Chỉ là nếu đơn giản, hẳn lại sợ sau này triều thần chỉ trích.

*Cổ áo quan của vua được gọi là tử cung().

Vì việc này, Lưu Tuân vài lần trưng cầu ý kiến của Hoắc Quang, nhưng Hoắc Quang này là lão hồ ly, cũng không trực tiếp trả lời hẳn, lúc nào cũng qua loa tắc trách nói: “Thần nghe theo ý chỉ của hoàng thượng”, khiến cho những triều thần khác lại càng không dám nói lời nào. Bất đắc dĩ, Lưu Tuân chỉ có thể tới Trường Nhạc cung, xin chủ ý của Thượng Quan Tiểu Muội.

Lưu Tuân vốn chuẩn bị vô số lời thuyết phục, muốn làm như thế nào khéo léo nhất để thuyết phục Thượng Quan Tiểu Muội đồng ý mau chóng phát tang, dù sao việc này cũng quan hệ tới tôn quý và thể diện của Thượng Quan Tiểu Muội trước mặt toàn thiên hạ, khẳng định Thượng Quan Tiểu Muội không hy vọng tang sự đơn giản. Không ngờ, Thượng Quan Tiểu Muội nghe xong ý đồ hẳn đến, không chờ hẳn mở lời, đã nói: “Ai gia sẽ ban ý chỉ, cấm xa hoa, chỉ đơn giản.”

Có ý chỉ của Thượng Quan Tiểu Muội, bất luận là có sai lầm gì, tương lai đều không cần hẳn gánh vác trách nhiệm. Lưu Tuân đối với Thượng Quan Tiểu Muội cảm kích lại tăng thêm một bậc, cúi đầu bái lạy, “Hoàng tôn thay lê dân thiên hạ tạ ơn hoàng tổ mẫu.”

Tiểu Muội chỉ khẽ cười thản nhiên, phảng phất giống như không có. Phất Lãng đã khi nào coi trọng những thứ này? Xem thể cục hiện tại, chiến sự giữa Hán triều và Khương tộc chỉ sợ không thể tránh khỏi, quân hưởng* và lương thảo đều là khoản phí tổn lớn, nếu ta muốn đại táng, ngược lại còn làm hẳn không vui.

*Quân hưởng: tiền lương của quân đội.

Có ý chỉ của Thượng Quan thái hoàng thái hậu, hết thấy đều dễ dàng rất nhiều. Qua hơn hai tháng xây dựng gấp rút, để lăng đã gần hoàn thành. Sau khi triều thần thương nghị, quyết định lễ tang của Hiếu Chiêu hoàng đế vào một tháng sau, do Thái Thường* Thái Nghĩa chủ trì, an táng tại Bình lăng.

Hoắc Quang nói tin tức này với Vân Ca, hỏi nàng có muốn trước ngày đại táng, một mình tới làm lễ truy điệu cho Hiếu Chiêu hoàng đế hay không, ông ta có thể an bài giúp nàng. Phản ứng của Vân Ca lại ngoài dự liệu của Hoắc Quang, nàng ngẩn người một hồi, giống như là không rõ Hoắc Quang đang nói với ai, “Ta vì sao lại muốn làm lễ truy điệu cho Hiếu Chiêu hoàng đế?”, rồi xoay người, tự mình rời đi.

*Thái Thường là tên chức quan.

Hoắc Quang chỉ có thể trong lòng ngẫm lo sầu trăm mối. Từ khi Vân Ca tới ở Hoắc phủ, lúc nào cũng là vẻ mặt không lạnh cũng không nóng. Trước kia, tâm tư của Thành Quân, ông ta còn có thể nhìn mà hiểu được, nhưng tới hôm nay, cũng giống như Vân Ca, tâm tư ẩn sâu, để mặc cho người khác phỏng đoán. Trước khi Thành Quân tiến cung, Hoắc Quang nhiều lần muốn khuyên nàng một chút, nhưng nàng cũng không cho ông ta có cơ hội mở miệng. Bất đắc dĩ, Hoắc Quang chỉ có thể chờ thời gian hóa giải tất cả, cũng chỉ có thể hi vọng thời gian có thể hóa giải tất cả.

Ngày Hiếu Chiêu hoàng đế hạ táng, Ti Thiên Giám dự đoán là một ngày trời trong xanh. Nhưng vào ngày đó, khi quan cữu mới ra khỏi Vị Ương Cung, bầu trời trong xanh đột nhiên biến thành trời đầy mây, ngay sau đó, mưa nhỏ tí tách, tí tách rơi xuống không ngừng. Từ mùa xuân tới mùa hạ, tám trăm dặm quanh Tần Xuyên vẫn không có mưa, Lưu Tuân sốt ruột đến độ mỗi ngày khó có thể yên giấc, trên môi đã nổi lên mụn nước. Hôm nay, bỗng nhiên có mưa, mặc dù đường lầy lội khó đi, thân thể bị ngấm nước mưa lạnh run, nhưng trong lòng lại trở nên thoải mái hiếm thấy.

Cả nước đều để tang, đưa mắt nhìn khắp chốn, chỉ thấy thiên địa trắng xoá một màu. Một lần rồi lại một lần lễ bái, một đạo rồi lại một đạo chiếu thư, tới khi toàn bộ đại lễ cử hành xong, thời điểm phong kín mộ, trong lòng Lưu Tuân đột nhiên căng thẳng, không lập tức mở miệng truyền chỉ, theo bản năng nhìn về bốn phía lăng mộ. Sau khi quét mắt một vòng, lại không thấy người nên đến đưa tiễn nhất. Hẳn lại đưa mắt nhìn hướng bách quan đang quỳ, cũng trong vòng dự kiến, nhưng cũng ngoài dự kiến, Mạnh Giác không biết từ khi nào đã rời đi. Lưu Tuân thu hồi tầm mắt, nhìn vào lăng mộ Hiếu Chiêu hoàng đế sắp an nghỉ, trong lòng đan xen hỗn loạn nhiều cảm xúc, chậm chạp không lên tiếng.

Các vị quan viên nghĩ rằng tân đế Lưu Tuân không muốn xa Hiếu Chiêu hoàng đế, đám người đột nhiên khóc lớn lên, đều dùng hết khí lực kêu khóc, e rằng chỉ riêng mình không thể hiện đủ thương tâm.

Cơn gió lạnh lẽo cùng với màn mưa rét buốt, thiên địa một mảnh tiêu điều.

Ngược lại, Thượng Quan Tiểu Muội lại có vẻ mặt thờ ơ, lạnh lùng gọi một tiếng “Hoàng thượng”.

Lưu Tuân trong lòng chấn động, mê mang trong mắt biến mất không thấy, chỉ còn lại kiên nghị. Hắn quay sang Thái Nghĩa gật gật đầu, Thái Nghĩa cao giọng hạ lệnh, đóng chặt cửa cung.

Sau khi mộ đã được hạ xuống phong kín, địa cung sẽ vĩnh viễn không có ngày mở ra. Cùng với tiếng âm ảm rất lớn, một đời đế vương vĩnh viễn chìm xuống mặt đất.

Ba tuổi đã được bách quan khen là thần đồng, mới chỉ tám tuổi đã đăng cơ, không đầy hai mươi hai tuổi lại đột nhiên bệnh chết. Sinh mệnh của hắn ngắn ngủi giống như một ngôi sao băng, tuy rằng cũng từng phát sáng rực rỡ, nhưng cuối cùng để lại cho thế nhân cũng chỉ là ngẩng đầu nhìn một lần, quá vội vã nên chưa kịp thấy rõ.

Cũng trong lúc đó, trên đỉnh một ngọn núi hoang vô danh ngoại thành Trường An, một hồng y nữ tử đứng trước gió, để mặc ư tạt vào mặt nàng. Núi non nhấp nhô trùng điệp bị màn mưa mịn mù bao phủ, cùng với sương mù trong khe núi, tầm nhìn càng bị hạn chế, trông như thể trời lúc sẩm tối. Thiên địa tối tăm mù mịt càng làm cho nữ tử một thân trang phục đỏ rực càng hiện ra rõ ràng.

Nàng dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, cứ từng bước một đi sát về phía vách núi, gió núi thổi tới khiến y phục nàng phấp phồng như thể một đám mây hồng biến ảo không có hình dạng cụ thể, quần quanh một thân thể nhỏ bé gầy yếu, lưng lay sắp ngã. Đã đi đến bên vách núi, biển mây phủ kín những mẩu đá lởm chởm, căn bản không thấy rõ chỗ nào có thể dừng chân, chỉ cần bước hụt một bước, nàng sẽ hóa thành mây bay đi.

Mạnh Giác ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, lạnh nhạt nhìn nữ tử đứng một mình trên đỉnh núi, đầu mày khóe mắt, lạnh như đóng băng. Vu An đứng phía sau hắn. Mưa rơi tới tấp, gương mặt Vu An đã ướt đầm, hắn lau đi nước mưa trên mặt, nhưng lại không lau được bi thương nặng nề cuộn chảy trong đáy lòng.

“Vân Ca đã cùng hoàng thượng tới nơi này sao?”, giọng nói rất nhẹ, Mạnh Giác cũng không có quá nhiều nghi vấn.

Vu An cẩn thận mở miệng nói: “Khi Tiên hoàng mới vừa biết mình bị bệnh, từng dẫn Vân cô nương xuất cung một lần, lúc ấy lão nô đánh xe, trong lúc vô ý đã đi tới chỗ này.”

“Hôm nay, không nhìn thấy mặt trời mọc được!”

Vân Ca nhẹ nhàng thở ra một tiếng, cũng không thấy rõ có bao nhiêu tiếc nuối. Nàng xoay người đi dọc theo sơn đạo lầy lội xuống. Trong tấm lưới mỏng do màn mưa bụi dệt thành, nàng bước đi chậm rãi, hoàn toàn không để ý tới cảnh gió thảm mưa sầu trước mắt.

Núi này vốn khó đi, hiện tại lại có mưa, đường càng thêm khó đi, nhưng Vân Ca lúc đi lên và xuống rất là ung dung. Vu An nhìn mà thất kinh, khoảng thời gian này chỉ sợ là Vân Ca dành không ít thời gian luyện võ. Khi Vân Ca ra khỏi thành, vẫn là nửa đêm, trên đường không có người, nhưng lúc này trở về thành, đã qua chính Ngọ, trên đường người đi không dứt.

Đưa tang hoàng đế, trong thành Trường An, nơi nơi là áo tang cờ trắng, y phục màu đỏ của nàng đặc biệt gai mắt, người gặp đều né tránh, sợ rằng sẽ rước họa vào thân.

Chưa đi được bao lâu, một đội binh sĩ đã ngăn Vân Ca lại, sau khi mắng mỏ vài tiếng, muốn bắt nàng giam vào nha môn. Vân Ca đương nhiên là không chịu đi theo bọn họ, ra tay ngăn cản binh lính.

Tân hoàng đăng cơ, đưa tang cựu đế, vốn là thời khắc mẫn cảm, Vân Ca lại một thân y phục đỏ rêu rao khắp nơi, còn ngang nhiên chống cự lại, quan binh kinh hãi, lập tức điều binh vây quanh Vân Ca.

Khóe miệng Vân Ca hiện lên một tia cười nhạt, đồng thời tiện tay đoạt thấy trường đao trong tay một sĩ binh, ngay giữa phố xá náo nhiệt của Trường An, bắt đầu đánh nhau với quan binh.

Vu An vội vã kêu lên: “Mạnh công tử!”, ngày hôm nay, Vân Ca đại náo trên đường như thế, đúng là nhân chứng vật chứng đều đủ cả để định tội lớn. Mạnh Giác lại vẫn ung dung nhàn nhã, khoanh tay đứng ở dưới mái hiên một cửa hàng, cách một màn mưa mịt mù, lãnh đạm nhìn cảnh hỗn loạn ở phố dài đối diện.

Tuy rằng chiêu thức của Vân Ca tinh diệu, nhưng song quyền thì khó ngăn cản được nhiều người, dần dần trở nên cực kỳ nguy hiểm. Vu An thấy Mạnh Giác vẫn như trước, là một vẻ mặt ngồi nhìn phong vân, gấp đến độ muốn tự mình ra tay không để ý đến hậu quả, lại nhìn thấy một cỗ xe ngựa đỗ ở ven đường, trên đỉnh có gắn bạch bích, ngoài có phủ lụa trắng, có vài gương mặt quen thuộc bảo vệ bên cạnh xe ngựa.

Một nam tử áo xám khom người, giống như đang nghe người trong xe ngựa phân phó gì đó, sau một chớp mắt, hần vội vàng chạy đến trước mặt thống lĩnh quan binh, đưa ra một tấm yêu bài, nói mấy câu, thống lĩnh kinh ngạc nhìn xe ngựa bạch bích, hướng xe ngựa từ đằng xa đó hành đại lễ quỳ lạy. Màn xe khê được vén ra, một bàn tay nhẹ giơ lên, ý bảo hần bình thân.

Thống lĩnh hạ lệnh binh sĩ dừng tay, nhưng lại để Vân Ca ở lại đó, chỉnh đốn đội ngũ rồi rời đi.

Bởi vì sợ rước họa vào thân, người qua đường sớm đã tránh đi, các cửa hàng cũng đều đóng chặt cửa chính, lúc này quan binh lại đột nhiên rời đi, đường phố vốn ồn ào trong phút chốc trở nên vắng lặng không còn tiếng động, chỉ có giọt mưa từ mái hiên rơi xuống, vỡ tan trong vũng nước đọng trên mặt đường đá xanh trên phố, phát ra tiếng tí tách dài ngắn khác nhau.

Vân Ca ngây người khó hiểu, tầm mắt đảo qua khu phố dài, nhìn thấy Mạnh Giác đang đứng dưới mái hiên. Mưa bụi tinh tế dệt nên một bức màn, tựa như một tấm rèm châu, che khuất khiến cho khuôn mặt hần mờ hồ không rõ, nhưng đã quá mức quen thuộc, chỉ một hình bóng mơ hồ, nàng cũng đã biết là ai.

Vân Ca tưởng hần nhiều chuyện, cười lạnh lùng, quảng trường đảo xuống, định rời đi.

Mành lụa trắng của xe ngựa được vén ra, một nữ tử mặc tang phục nhảy xuống xe ngựa, “Vân Ca!”

Bước chân của Vân Ca ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía nữ tử mặc tang phục tới hướng nàng. Phía sau nữ tử, hai cung nữ luống cuống tay chân vừa mở ô, vừa đuổi theo, “Nương nương, nương nương, cẩn thận kéo ướt!”

Hứa Bình Quân đứng lại trước mặt Vân Ca. Nàng một thân y phục trắng, trên đầu cài hoa lụa màu trắng, là y phục đại tang, Vân Ca thì ngược lại, một thân y phục đỏ tươi, giống như mới xuất giá.

Hai cung nữ dùng ô che cho Hứa Bình Quân, giọt mưa dọc theo tán ô rơi xuống, trông như thể một bức rèm che, ngăn cách giữa nàng và Vân Ca, Hứa Bình Quân vung tay lên đẩy chiếc ô ra, “Các người đều lui xuống!”

Hai cung nữ vội cúi đầu lui gót.

Hứa Bình Quân há miệng mấy lần, nhưng lại không biết nên nói điều gì. Từ khi từ biệt lần trước, phong vân đã biến đổi mấy lần, nàng cũng không biết nên nói từ đâu. Mà trong lòng còn có nhiều áy náy với Vân Ca, ép xuống khiến cho lúc này nàng có vài phần xa lạ với Vân Ca trước mặt, có chút không đứng thẳng nổi thất lưng.

Vân Ca chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên cười, ý cười làm cho vẻ lạnh nhạt trên gương mặt nàng tan chảy, nàng nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ là nương nương rồi.”

Nội tâm Hứa Bình Quân rối cuộc cũng được thả lỏng, nàng vẫn là “Tỷ tỷ” của Vân Ca, mặc kệ là bao nhiêu thay đổi, ít nhất điểm ấy cũng không hề thay đổi. Hứa Bình Quân nắm tay Vân Ca, đột nhiên bắt đầu chạy dọc theo phố dài, lệ cứ rơi xuống từng chuỗi, từng chuỗi rất nhanh, nhưng may mắn có nước mưa tạt vào mặt, cho nên không ai biết những giọt nước chảy xuống đó là từ trong lòng rơi xuống.

Trong màn mưa bụi mịt mù trên phố dài, một bạch y nữ tử, một hồng y nữ tử, tay nắm tay, chạy nhanh như bay. Làn váy có chút phồng lên, giống như một đóa hoa sen nửa hé, cùng với tiếng bước chân bình bịch, hoa sen đóng đưa hiện lên trên con đường đá xanh trong màn mưa, khiến cho khung cảnh vốn vắng lặng có thêm vài phần uyển chuyển hàm xúc.

Ở phía sau các nàng, những giọt nước mưa rơi xuống bắn ra tựa những bông hoa, những đóa “hoa mưa” cứ từng đóa lại từng đóa thi nhau đua nở, rồi tất cả đều vỡ tan thành bọt nước trong suốt trong không gian

mờ mịt.

Hứa Bình Quân không biết rốt cuộc là nàng muốn trốn khỏi cái gì, rồi muốn đi tìm thứ gì, nàng chỉ muốn chạy. Khi chạy nhanh, tựa hồ trong suốt thời gian này tới hôm nay, áp lực chịu gò bó trong Vị Ương Cung đều rời xa nàng, nàng vẫn cứ là một nha đầu thôn dã có thể mặc váy thô đi lên trên sườn núi hái rau dại.

Dường như đã chạy qua hơn phân nửa thành Trường An, chạy đến khi sức lực của nàng cũng đã dùng hết, bước chân của nàng mới dần dần chậm lại, khi kịch liệt thở dốc, nàng nhìn sang Vân Ca. Búi tóc Vân Ca đã lỏng, những sợi tóc ướt sũng dính bết trên mặt, có vẻ rất chật vật, nhưng giữa mặt mày, ý cười cũng hết sức đậm,

Nước mắt trên mặt Hứa Bình Quân vẫn cứ hòa cùng nước mưa chảy xuống, nhưng bên môi lại tràn ra ý cười. Hai người, ta nhìn người, người nhìn ta, rồi bỗng nhiên quay vào nhau cười ha hả.

Trên đường đời, chỉ cần có thể có người bầu bạn, đã có thể cười to. Bất luận là sự bầu bạn này đến từ người thân, người yêu, hay là bằng hữu, nhất định đều là may mắn.

Nàng không có phúc khí nhận được sự giúp đỡ của người thân, có lẽ cũng đã mất đi người cần phải dắt tay nàng đi nhất, thế nhưng, ít nhất nàng còn có được một thứ tình cảm nhẹ nhàng nhưng ấm áp dài lâu.

Nhìn sang cảnh trí quen thuộc, chân Hứa Bình Quân như bị đóng đinh trên mặt đất. Cây hòe trong sân, cành lá nảy ra không lâu, trên nhánh cây lộ ra khỏi tường che có từng cụm dăm ba bông hoa nhỏ màu trắng nấp dưới những tán lá xanh biếc. Sau khi nước mưa rửa sạch, màu trắng càng thêm tinh khiết.

Hóa ra, nàng chạy qua nửa thành Trường An, chính là muốn đến nơi này. Hứa Bình Quân tháo xuống cây trâm cài trên tóc, nhẹ nhàng chọc vào ổ khóa mấy cái, cánh cửa sân đã mở ra. Kỹ xảo mở khóa này, chính là do hần dạy.

Trong lúc mơ hồ, nàng dường như thấy dưới tàng cây còn có một bóng người đang làm mộc, cười nói: “Đây là gỗ cây ngô đồng mười năm tuổi, làm ngựa gỗ cho con trai nhất định rất tốt.”

Bên tường sân còn có những vò rượu được chôn một nửa, tựa hồ còn có một người vừa ủ rượu, vừa cười nhạo nàng là lòng tham không đáy, vợ vét của cái, “Sao ta lại cưới một người vợ ”yêu tiền” như vậy chứ? Đã mang thai mà còn không chịu nghỉ ngơi, mỗi ngày vẫn đều tính toán xem nên ủ bao nhiêu rượu, có thể bán được bao nhiêu tiền.”

Trong gian nhà chính, những sọt tre rỗng không xếp chồng cao cao nằm yên lặng ở một góc phòng. Trước kia, những sọt tre này đúng là không ngày nào bị bỏ không, từ xuân tới thu, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng tằm ăn lá dâu rào rào. Nuôi tằm là một việc vất vả, trước khi tằm kết kén, mỗi ngày buổi tối đều phải cho ăn hai lần. Thường thường vào nửa đêm, nàng đã khoác áo dậy rồi, quay sang người đang nằm bên cạnh, vừa đi giày, vừa nói: “Chàng ngủ tiếp đi! Thiếp đi cho tằm ăn.”

.....
Hứa Bình Quân dùng tay áo ướt đầm lau đi nước mưa trên mặt, cười nói: “Gian nhà này thực vẫn như cũ, không có thay đổi gì.”

Vân Ca nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, giả vờ như không thấy trên mặt Hứa Bình Quân có quá nhiều “nước mưa”. Hứa Bình Quân cười xoay người bước ra bên ngoài, “Chúng ta đi xem phòng ở của muội.”

Đi tới trước phòng Vân Ca, lại thấy cánh cửa sân khép một nửa, khóa đã bị vặn gãy. Hiện giờ, trong thành Trường An còn có người dám tới nơi này trộm sao? Hứa Bình Quân vội đẩy cửa ra, nắm tay Vân Ca bước nhanh vào nhà chính.

Trước chậu than bằng đồng thau, Mạnh Giác đang cầm que cời than chính lửa, thấy các nàng bước vào, thân nhiên nói: “Treo y phục bên cạnh chậu than để sấy cho khô đi.”

Lúc này Hứa Bình Quân mới đột nhiên nhớ ra, thân thể Vân Ca lúc này đâu như trước kia, vội vàng kéo Vân Ca ngồi vào bên cạnh chậu than, còn mình đi vào phòng trong tìm xem có khăn, quần áo cũ nào không.

Một người nhìn có chút quen mặt cầm mấy chiếc khăn nhỏ, khom người đưa lên cho Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân tưởng là người bên cạnh Mạnh Giác, tiện tay nhận lấy, “Làm phiền rồi!”, rồi xoay người đi ra

khỏi phòng, đưa một chiếc khăn cho Vân Ca để nàng lau mặt, còn mình thì đang muốn giúp Vân Ca lau khô tóc, đột nhiên nhớ tới đã gặp người kia ở chỗ nào. Đây không phải là thái giám Vu An vẫn hầu hạ tiên đế Lưu Phát Lăng sao? Nhưng lúc trước nàng nghe nhóm tiểu thái giám nói, Bệnh Dĩ vốn định để Vu An tiếp tục chưởng quản cung đình, nhưng hần đột nhiên mất tích, cùng mất tích còn có rất nhiều châu báu quý hiếm, thi họa cổ xưa trong cung. Bệnh Dĩ vì giữ thể diện của tiên đế, bí mật không truyền ra ngoài, cũng không muốn truy cứu nữa, chỉ để Thất Hỉ thay chức vị của Vu An.

Vân Ca vừa lau mặt, vừa nói: “Tỷ tỷ, không cần lo uội đâu, tỷ cứ lau khô ình trước đi.”

Hứa Bình Quân có chút giật mình, phục hồi lại tinh thần, gương cười nói: “Biết rồi.”

Ba người ngồi quanh lò than, nhưng lại không nói một câu. Vân Ca giống như đang chuyên tâm hong khô quần áo, Hứa Bình Quân cúi đầu nhìn ngọn lửa, suy nghĩ xuất thần, Mạnh Giác thần thái lạnh nhạt, thỉnh thoảng lại dùng que cời than gầy than ra để lửa cháy mạnh hơn.

Vân Ca thấy vậy đã khô được một nửa, cái lạnh trên người cũng đã biến mất toàn bộ, nhìn về phía Hứa Bình Quân, “Tỷ tỷ, chúng ta đi. . .”

Mạnh Giác đột nhiên mở miệng nói: “Bình Quân, hoàng thượng có dự định phong muội làm hoàng hậu hay không?”

Hứa Bình Quân không trả lời ngay, sau một hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Văn võ cả triều không phải cũng đã nhận định Hoắc Thành Quân là hoàng hậu tương lai sao? Thời gian trước còn có một nữ tử họ Công Tôn tiến cung thị tẩm, chỉ là không làm lễ chúc mừng mà thôi.”

Vân Ca cúi đầu nhìn một hòn than nho nhỏ, từ màu đỏ dần dần cháy hết thành màu tro. Vị nữ tử họ Công Tôn này nghe nói là muội muội của một thị vệ bình thường. Nàng vào cung không lâu, Lưu Tuân lại điều Công Tôn Chỉ ca ca của nàng tới làm thuộc hạ của Phạm Minh Hữu. Việc này làm cho Hoắc Quang rất không hài lòng, có điều Lưu Tuân làm việc cẩn thận, trước khi hạ chỉ còn rất cẩn thận xin chỉ thị của Hoắc Quang, tựa hồ Hoắc Quang không đồng ý, hần sẽ không hạ chỉ, thế nên việc này làm cho Hoắc Quang bên trong khó chịu, nhưng bên ngoài vẫn phải tỏ ra vui vẻ nguyện ý, cho nên dù khó chịu cũng chỉ có thể cố mà nhịn xuống.

Mạnh Giác nói: “Trước lễ tang hôm nay, khi chỉ có mấy thần tử thân cận với hoàng thượng, Trương Hạ nói, sau lễ tang nên lập hậu, muốn hỏi trước xem ý kiến thực sự của hoàng thượng thế nào, hoàng thượng trả lời ngoài dự liệu của mọi người.”

Hứa Bình Quân ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác, “Ngoài dự đoán mọi người?”

“Hoàng thượng nói khi trước hần nghèo hèn thường xuyên đeo một thanh kiếm, mặc dù không phải là bảo kiếm nổi tiếng gì, nhưng kiếm này đã bầu bạn cùng hần khi hàn vi, theo cùng không rời, hiện giờ lại không thấy, hần nhớ mãi không quên, cho nên hi vọng các vị thần tử tìm giúp hần thanh kiếm này.”

Dường như thoát khỏi mây đen che khuất, mặt trời xuất hiện từ trong bóng tối, trong khoảnh khắc trong mắt Hứa Bình Quân tràn đầy vui sướng, làm cho cả người nàng phát sáng như ngọc quý, ánh chiếu khiến cho cả căn phòng sáng rực rỡ.

Mạnh Giác đối với lời sắp nói ra có vài phần không đành lòng, “Không nên làm hoàng hậu.”

Hứa Bình Quân khó hiểu: “Vì sao?”

Mạnh Giác cân nhắc một chút, nói: “Vị trí hoàng hậu này, Hoắc Thành Quân nhất định phải có được, muội không tranh được với nàng ta.”

Hứa Bình Quân không hề để ý chút nào, mỉm cười, hiển nhiên là không bận tâm tới lời Mạnh Giác nói, ngược lại còn nửa đùa nửa thật nói: “Hiện giờ Vân Ca cũng là Hoắc tiểu thư đấy! Mạnh đại ca, huynh nói chuyện thị phi của Hoắc gia trước mặt Hoắc tiểu thư, coi chừng Vân Ca sẽ không vui.”

Sau khi Hoắc Quang đón Vân Ca vào phủ, nói với bên ngoài rằng Vân Ca là thân thích phương xa của phu nhân đã tạ thế của ông ta, thất lạc đã nhiều năm, rất vất vả mới nhận được nhau, thương Vân Ca ở Trường An bơ vơ, nên nhận Vân Ca làm nghĩa nữ, đổi tên thành Hoắc Vân Ca. Nghe nói ngay cả người được Hoắc Quang yêu thương nhất là Hoắc Thành Quân gặp Vân Ca cũng đều phải cung kính gọi một tiếng “tỷ tỷ”,

cho nên từ trên xuống dưới trong Hoắc phủ, đúng là không có một người nào dám bắt kính đối với Vân Ca. Mặc dù Hứa Bình Quân đoán được sự tình khẳng định không đơn giản như Hoắc Quang nói, Bệnh Dĩ cũng đã từng dặn dò nàng, bảo nàng khi gặp được Vân Ca, tìm hiểu rõ ràng xem rốt cuộc sao lại thế này. Nhưng trong lòng nàng đã có chủ ý của riêng mình, nàng quen biết chính là người tên Vân Ca này, mặc kệ Vân Ca họ Hoắc hay họ Lưu, là phú quý hay bần hàn, nàng chỉ biết là Vân Ca giống như muội ruột của nàng, những chuyện rối rắm ren ren này đều là chuyện bên ngoài, nếu Vân Ca nguyện ý giải thích, nàng sẽ nghe, nếu Vân Ca không muốn, nàng cũng không rảnh rỗi mà để ý tới.

Vân Ca cười khổ, nói: “Tỷ tỷ tâm tình tốt rồi mang muội ra trêu chọc sao? Hoắc Thành Quân sớm nhận định vị trí hoàng hậu này không thuộc về nàng ta thì không ai có được, nếu tỷ tỷ không muốn lần này khuây đục nước hồ lên, thì vị trí hoàng hậu này vẫn là không nên làm thì tốt.”

Hứa Bình Quân hỏi lại: “Phu quân của tỷ đã xuống hồ rồi, tỷ có thể chỉ đứng ở trên bờ, khoanh tay đứng nhìn sao?”

Trong lòng Mạnh Giác có suy nghĩ khác, Lưu Tuân “tìm kiếm cũ” thật sự là “kiếm cũ tình thâm” sao? Có điều trong ánh mắt Hứa Bình Quân vui sướng quá mức chói mắt, tâm tư nữ nhi đơn thuần như vậy, khát vọng chân thành mãnh liệt như vậy, là trong suốt thời gian này tới nay, hắn mới nhìn thấy đẹp đẽ, tinh khiết như thế, làm cho hắn do dự không đành lòng phá nát. Chỉ là... hắn không phải sớm đã phá nát một đôi mắt tin tưởng khẩn cầu sao? Hắn không phải sớm đã có thói quen nhìn hoa tươi dưới lớp lá mục sao?

“Bình Quân, muội có nghĩ tới nếu hoàng thượng phong muội làm hoàng hậu, muội sẽ đứng trước lưỡi đao hay không? Hoàng thượng muốn ra sức thu lại quyền lực về một tay thiên tử, Hoắc thị muốn giữ gìn quyền thế gia tộc, mâu thuẫn của bọn họ sẽ tập trung tới hậu cung, muội sẽ đứng mũi chịu sào. Hoàng thượng phong muội làm hậu cũng không khó, cùng lắm là một đạo chiếu thư. Với tính cách Hoắc Quang từ trước tới giờ, ông ta tuyệt đối sẽ không xung đột chính diện với hoàng đế, nhưng muội lấy cái gì để bảo vệ cho vị trí hoàng hậu? Hoàng thượng làm như thế, là đã đặt muội trước hiểm địa, chỉ dùng an toàn của muội để đổi lấy. . .”

Hứa Bình Quân quả quyết nói: “Mạnh đại ca, huynh không cần phải nói nữa, đạo lý mà huynh nói muội hiểu được. Muội nghĩ đó cũng là nguyên nhân vì sao Bệnh Dĩ muốn muội làm hoàng hậu. Trên triều đường, chàng đã bị Hoắc Quang kiềm chế tả hữu, chàng không muốn hậu cung cũng bị Hoắc thị thao túng, đó là nhà của chàng, chàng cần một nơi có thể an tâm nghỉ ngơi, mà muội nguyện ý khi chàng nghỉ ngơi, sẽ làm kiếm của chàng, bảo vệ tả hữu cho chàng. Chàng là phu quân của muội, từ khi muội gả cho chàng, muội đã lập chí, cuộc đời này cùng tiến cùng lùi! Muội tin chàng cũng sẽ bảo vệ muội, bởi vì muội là thê tử của chàng!”

Vân Ca nghe được ám chỉ dưới lời nói của Mạnh Giác, vốn đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, mới suy nghĩ sâu xa hơn, nhưng nghe được giọng nói lạnh lạnh của Hứa Bình Quân, rồi lại cảm thấy vốn nên như thế. Yêu một người, vốn là nên cùng chàng cùng tiến cùng lùi, cùng chung hoạn nạn, nếu nàng lúc trước cũng có đạo nghĩa không thể chùn bước của Hứa tỷ tỷ, nàng và Lăng ca ca ít nhất cũng có thể có nhiều thời gian hơn một chút, có thể có nhiều hạnh phúc hơn một chút.

Mạnh Giác giống như đối với lựa chọn của Hứa Bình Quân không hề lộ vẻ bất ngờ, vẫn khẽ mỉm cười như cũ, “Trước kia, ta vẫn cảm thấy Lưu Tuân so với ta may mắn hơn, sau lại cảm thấy ta so với hắn may mắn hơn, hiện tại xem ra, vẫn là hắn may mắn hơn.”

Bên môi Vân Ca có một tia cười lạnh.

Hứa Bình Quân nhìn thấy bộ dáng hai người bọn họ, trong lòng bất an, bỗng nhiên lúc đó có một suy nghĩ xuất hiện trong đầu nàng, rốt cuộc là vì sao Mạnh Giác lại muốn Vân Ca mất đi đứa bé? Rốt cuộc là Bệnh Dĩ đã làm những gì? Nếu có một ngày, Vân Ca biết Bệnh Dĩ đã làm tất cả những chuyện đó, mình nên làm gì bây giờ?

Mạnh Giác giống như hoàn toàn không hề phát hiện ra thái độ thù địch của Vân Ca, quay sang nói với Vân Ca: “Nếu nàng tới ở Hoắc phủ rồi, có nhà của chính mình rồi, có người nên trả lại cho nàng, đỡ phải ở lại chỗ này của ta cho thêm chướng mắt.”

Vu An từ bên trong đi ra, quỳ gối trước mặt Vân Ca, “Lão nô làm việc không ổn thỏa, làm cho cô nương mấy ngày này phải chịu khổ, còn cầu cô nương xem xét... xem xét... để lão nô tiếp tục hầu hạ cô nương.”

Trong đầu Vân Ca ầm ầm một tiếng vang lớn, đau đớn đến mức dường như trái tim đã bị móc ra.

Trong trí nhớ của nàng, một đêm cuối cùng trên Ly Sơn, hình ảnh vẫn mơ hồ không rõ. Nàng chỉ mới ngủ một giấc, mà hần kỳ thật vẫn chưa hề rời đi.

Trong trí nhớ của nàng, hần vẫn dựa trên lan can trong bóng đêm sâu thẳm ngắm sao, tựa hồ chỉ cần khẽ gọi một tiếng, hần sẽ khoác theo cả ánh sao và bóng đêm, đi vào trong phòng.

Trong trí nhớ của nàng, hần chỉ tạm thời đi xa nhà. Hần nhất định là lo lắng cho nàng, cho nên phái Vu An đến, nhất định là... .

Hứa Bình Quân thấy Vân Ca ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, vội tới đỡ nàng, “Vân Ca, muội làm sao vậy?”

Vân Ca lắc đầu, sắc mặt khôi phục lại như thường, nàng nói với Vu An: “Lăng ca ca cũng đã bảo người tới đây, ta đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ là hiện tại ta tạm thời ở tại Hoắc phủ, không biết người có nguyện ý tới đó không?”

Vu An trả lời dứt khoát: “Cô nương ở chỗ nào, ta sẽ ở chỗ đó.”

Vân Ca đột nhiên nhớ tới một người, vội hỏi: “Phú Dụ đang ở đâu?”

Mạnh Giác nói: “Ở chỗ của ta, ta lệnh hần cũng tới chỗ nàng...”

“Không cần.” Vân Ca nói với Hứa Bình Quân: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ Phú Dụ không? Là tiểu thái giám chúng ta quen khi ở Ôn Tuyền cung đó.”

Hứa Bình Quân cười gật gật đầu, “Nhớ mà, chúng ta là hoạn nạn kết giao, làm sao mà quên được? Sau đó, tỷ ở trong cung cũng từng gặp hần, hần đối với tỷ vô cùng tốt.”

“Nếu tỷ tỷ quyết định sẽ làm hoàng hậu, thì để cho Phú Dụ làm chủ quản Tiêu Phòng Cung nhé! Hần ở trong cung cũng đã được nhiều năm, biết rõ các loại quy củ trong cung đình, lại có giao tình tốt với Thất Hỉ hiện giờ đang hầu hạ hoàng thượng, cả với Lục Thuận hầu hạ thái hoàng thái hậu và mấy đại thái giám khác nữa, nếu tỷ tỷ muốn làm chuyện gì, hần đều có thể nói được làm được.”

Hứa Bình Quân đã ở trong cung một khoảng thời gian, đã biết rõ tầm quan trọng của những thái giám và cung nữ không đáng để mắt tới trong Vị Ương Cung. Trong cung, nhất cử nhất động đều không thoát khỏi tầm mắt của hoạn quan cung nữ, nhưng nàng đối với những ánh mắt vẫn theo sát tả hữu quanh nàng đó, luôn không thể yên tâm, muốn làm gì, chung quy cũng cảm thấy không hài lòng. Nhưng nàng xuất thân nghèo hèn, cũng không có ngoại thích để dựa vào, đương nhiên cũng không có người giúp nàng lo lắng tới việc này. Không ngờ rằng Vân Ca tâm tư xoay chuyển nhanh như vậy, trong nháy mắt, đã giúp nàng giải quyết một vấn đề vô cùng nan giải, không khỏi vui vẻ nói: “Đương nhiên là được!”

Than củi trong lò đã sắp cháy hết, Hứa Bình Quân lại chậm chạp không nói phải rời đi. Ở nơi phòng cũ quen thuộc, mọi người ngồi vây quanh lò than, chỉ thiếu một người còn ở bên ngoài, hết thấy cũng coi như giống như trước đây, nàng nhớ nhung sự ấm áp quen thuộc này, không muốn trở lại Vị Ương Cung lạnh lẽo ấy.

Vân Ca lại không hề có chút hoài niệm nào, khi than vừa mới cháy hết, lập tức đứng lên, “Tỷ tỷ, đi chưa?”

Hứa Bình Quân đành phải đứng lên, Mạnh Giác cầm một chiếc ô cũ đưa cho Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân khẽ gật đầu biểu thị cảm ơn, một tay mở ô ra, một tay nắm tay Vân Ca ra cửa.

Hai người đi tới ngoài đường lớn, mấy hoạn quan mặc thường phục màu xám đứng lúc tìm được chỗ này, nhìn thấy Vu An đi theo phía sau Hứa Bình Quân và Vân Ca, đều giật mình quên hành lễ với Hứa Bình Quân, một người thì thào hỏi: “Sư phụ, ngài sao...”

Vu An khiêm nhường, cúi người nói: “Không dám, tại hạ hiện giờ chỉ là gia nô Hoắc phủ, không dám đương nổi kính xưng của các vị.”

Mấy hoạn quan vẫn nhìn Vu An ngẩn người, Hứa Bình Quân không vui hừ một tiếng, mấy người đó vội mang vẻ mặt nghiêm túc thính an, không dám nhìn Vu An nữa. Hứa Bình Quân phát tay để bọn họ lui ra, nắm tay Vân Ca, hoàn toàn không muốn rời xa, cẩn thận dặn dò nói: “Về sau không được đánh nhau ở trên đường nữa.”

Vân Ca mỉm cười nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng uội, Hoắc Quang đối với muội tốt lắm, nếu ông ấy đối với muội không tốt, thì muội sẽ không dám gây sự trên đường, tiểu thư Hoắc gia được cưng chiều mới có thể ngang ngược ngang cuồng chứ.”

Hứa Bình Quân bật cười “phụt” một tiếng, “Muội đó nha! Sớm biết rằng muội có suy nghĩ này, tỷ thật không nên nhiều chuyện.” Nhưng trong giọng nói vẫn mang theo lo lắng.

Vân Ca cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ chăm sóc ỉnh thật tốt. Chuyện của muội, muội tự có chủ ý của mình.”

Hứa Bình Quân chỉ có thể gật đầu, đưa chiếc ô đang cầm trong tay cho Vân Ca, xoay người rời đi, lập tức có hoạn quan lại đây giương ô dẫn đường cho nàng.

Ngẫu nhiên có một gia đình đi qua, nhận ra Hứa Bình Quân, tất cả đều cả kinh lập tức ném ô xuống, quỳ xuống bên đường, một đứa bé không biết rõ tôn ti, lớn tiếng gọi lớn: “Thẩm thẩm Lưu gia, cô đã hứa làm kẹo đường cho cháu ăn...”, mẹ của nó sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu, vội vàng bịt miệng nó lại, tay kia thì ấn đầu nó xuống, mẫu tử hai người ra sức dập đầu tạ tội.

Hứa Bình Quân cho bọn họ đứng lên, nhưng cha đứa bé vẫn cứ một mực dập đầu, một câu hoàn chỉnh cũng không dám nói.

Màn mưa bụi mịn mù, bao phủ thiên địa, mới là buổi chiều, cũng đã thấy tối mịt như ban đêm. Hứa Bình Quân đứng giữa con phố dài, nhìn mấy người đang quỳ dập đầu trên đường lầy lội, vẻ mặt mờ mịt.

Không lâu sau lễ tang, hai huynh đệ Trương Hạ và Trương An Thế trước mặt văn võ bá quan, dâng tấu lên Lưu Tuân, thỉnh cầu sắc phong Hứa Tiệp dư làm hoàng hậu. Chuyện này phát sinh một cách bất ngờ, phe cánh của Hoắc Quang chỉ có thể vội vàng ứng đối. Đại Tư Nông Điền Quảng Minh phản đối, nói Hứa Tiệp dư là con gái của một tội nhân, không đủ để mẫu nghi thiên hạ, Hoắc Tiệp dư xuất thân tôn quý, phẩm tính đoan trang, mới là người phù hợp nhất để chọn làm hoàng hậu. Trương An Thế phản bác nói, Hứa Tiệp dư mặc dù xuất thân nghèo hèn, nhưng cũng cùng hoàng thượng hoạn nạn tình thâm, càng đáng để chúng nhân cảm phục. Hai phe tranh chấp không nhường, chỉ có thể mời Lưu Tuân làm chủ, Lưu Tuân mặc dù không nói rõ, nhưng trong lời nói vẫn luôn hồi tưởng lại tất cả những chuyện từ khi quen biết tới lúc thành hôn với Hứa Bình Quân, nói thê tử khi hân nghèo khổ, bằng mọi cách săn sóc cho hân, nói tới đoạn cảm động, trong mắt mờ hồ có nước mắt.

Đúng như lời Mạnh Giác, sau khi Lưu Tuân biểu thị thái độ rõ ràng, Hoắc Quang chỉ có thể dùng thái độ cung kính tiếp nhận, vẫn không kịch liệt phản đối ngay trước mặt, cùng với Hữu tướng quân Trương An Thế và Kinh Triệu Doãn Tuyển Bất Nghi năm lần bảy lượt yết kiến trình tấu, cuối cùng Lưu Tuân hạ một đạo thánh chỉ, chính thức chiếu cáo thiên hạ, sắc phong Hứa Bình Quân làm hoàng hậu.

Trong lòng Hoắc Quang có lẽ không vui, nhưng trên mặt vẫn không hề có biểu hiện gì cả, thậm chí còn phân phó hạ nhân chuẩn bị lễ vật chúc mừng Hứa Bình Quân được phong hậu. Nhưng khi tin tức này truyền tới Chiêu Dương Điện, Hoắc Thành Quân lại tức giận đến thiếu chút nữa ngất xỉu, nàng mang toàn bộ những gì Lưu Tuân ban cho trong Chiêu Dương Điện đều ném hết xuống đất, những thứ ném không vỡ được, còn muốn dùng kéo cắt nát. Thị nữ nơm nớp lo sợ muốn khuyên, nhưng đều bị nàng quát lui.

Khi nàng đập bể hết tất cả mọi thứ, toàn thân cũng đã hết sức lực, bị phần công tâm, mềm nhũn ngồi xuống đất, vừa mới ngẩng đầu, lại nhìn thấy trên cửa sổ vẫn còn treo chiếc đèn lồng bát giác “Hằng Nga tới cung trăng”. Nàng nhìn chiếc đèn lồng, đột nhiên cười ha hả, vừa cười vừa hung hăng tự tát ỉnh hai cái. Hoắc Thành Quân ơi Hoắc Thành Quân! Người vậy mà lại bị một nam nhân qua mặt! Dương nhiên biết hân không phải quân tử, nhưng người cho là hân ít nhất còn là một người làm ăn biết giữ chữ tín, người trợ giúp hân bước lên ngôi vị hoàng đế, hân cho người ngồi vị hoàng hậu, giao dịch công bằng! Không ngờ rằng vậy mà hân ngay cả một người làm ăn cũng không phải, hôm nay hai bàn tay này đánh cho người hoàn toàn thanh tỉnh, để sau này người vĩnh viễn nhớ rõ sai lầm của mình!

Hành động Lưu Tuân không vứt bỏ thê tử tao khang* truyền tới dân gian, làm cho vô số dân chúng sinh cảm động thán phục. Từ xưa tới nay đều là “Nữ tử si tình, nam tử phụ tình”, nhưng Lưu Tuân sau khi lên làm hoàng đế còn thâm tình như thế, làm cho vô số nữ tử ngạc nhiên cảm động rơi nước mắt cùng với thềm muốn ước ao. Bỗng chốc, trên các khu phố trong thành Trường An, giá kiếm đã tăng lên vài lần, đơn giản là do rất nhiều nữ tử mua kiếm tặng người trong lòng, để xem hán có thể giống như Lưu Tuân hay không, cho dù tương lai được phong hầu bá tướng, vẫn còn nhớ rõ “Kiếm cũ tình thâm”.

*Nguyên văn là “tao khang chi thê”. Sau khi chưng cất rượu, phần bã rượu còn lại tiếng Hán gọi là tao, lớp vỏ trấu bao bên ngoài hạt thóc gọi là khang, tao khang còn được hiểu là “cám bã”, và cũng được chỉ thức ăn thô của tầng lớp dân chúng quá bần cùng. Cụm từ “tao khang chi thê” xuất phát từ điển cổ sau: Tống Hoằng là quan hiền lương dưới triều vua Quang Vũ (6 TCN – 57 CN), người sáng lập triều Đông Hán (tức Hậu Hán). Vợ Tống Hoằng bệnh, bị mù và ông luôn đích thân săn sóc, dứt cơm cho vợ. Chị vua góa chồng, rất ái mộ Tống Hoằng. Vua biết ý, một hôm ướm lời hỏi dò Tống Hoằng: “Ngạn ngữ nói: Quý dịch giao, phú dịch thê, hữu chứ?” (Sang đổi bạn, giàu đổi vợ, có phải vậy không?)

Hoằng đáp: “Thần nghe: Bần tiện chi giao mạc khả vong, tao khang chi thê bất khả hạ đường”. (Bạn bè chơi từ thuở nghèo hèn chớ nên quên, thê tử tao khang thì không thể bỏ được.)

Hiểu Tống Hoằng một lòng chung thủy, vua bỏ ý định tác hợp cho chị.

Người Việt mình có gọi chệch đi thành “người vợ tào khang”. Vốn từ “người vợ tào khang” này có nửa Việt(người vợ), nửa Hán viết(tào khang), mà dịch ra hán(như một số tài liệu) là “người vợ tấm cám” thì nghe cũng không ổn. Vậy nên tớ dùng từ “thê tử tao khang”. (Không phải tớ bịa ra đâu, đoạn sau tác giả có dùng từ này.)

Do có câu chuyện “Kiếm cũ tình thâm”, Lưu Tuân trở thành vị hoàng đế được dân gian bách tính yêu mến nhất từ khi Đại Hán khai quốc tới nay. Bởi vì trong lòng dân chúng, hoàng đế này không hề là một bóng dáng lạnh như băng ngồi trên ngai rồng cao không chạm tới được, mà là một người có tình có nghĩa, ngài giống như bọn họ, cũng sẽ cười, cũng sẽ rơi lệ, bọn họ cảm thấy Lưu Tuân rất gần với bọn họ. Ở trong lòng bọn họ, là một hoàng thượng đối với thê tử tao khang có tình có nghĩa, vậy đối với dân chúng liệu sẽ không tốt sao?

Điểm này ngay cả Mạnh Giác cũng chưa nghĩ đến, một hoàng đế còn chưa làm ra chiến tích gì nhưng chỉ với một hành động đã giành được dân tâm, khiến cho Mạnh Giác cười lạnh mấy lần, cũng tự than rằng mình không bì kịp!

Hứa Bình Quân được phong hoàng hậu, Lưu Thích trở thành trưởng tử của Lưu Tuân. Từ triều Chu tới nay, kế tục ngôi vị thiên tử đều tuân theo lệ cũ, đó là trưởng tử kế thừa đế vị, vị trí thái tử không cần nói cũng biết là của Lưu Thích. Các đại thần trong triều trung với hoàng quyền hân hoan ủng hộ, bị Hoắc thị áp chế hơn hai mươi năm, rốt cuộc cũng thấy được hi vọng được ngóc đầu dậy.

Trương Hạ ngay thẳng bộc trực muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm*, nên muốn thỉnh cầu Lưu Tuân sắc phong Lưu Thích làm thái tử, Trương An Thế tâm tư khôn khéo lại lắc đầu không đồng ý. Trương Hạ có chút tức giận, làm âm ỹ lên với đệ đệ: “Nếu Trương thị đã quyết định nguyện trung thành với hoàng thượng, giữa đệ và Hoắc Quang đã không thể có khả năng nước giếng không phạm nước sông, sao mà từ lúc khởi sự tới giờ đệ đều mang cái bộ dáng sợ trước sợ sau như thế hả?”

*Nguyên văn là nhất cổ tác khí, có xuất xứ trong Tả Truyện. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống khí không còn. Sau này câu trên được dùng để ví nhân lúc đang hăng hái thì làm một mạch cho xong việc.

Trương An Thế đối với đại ca như thế này, chỉ có thể thở dài, “Thái tử và hoàng hậu không giống nhau. Tính cách của Hoắc Quang, có thể cho phép Bình Quân làm hoàng hậu, dù sao hán đều có biện pháp thực sự khống chế hậu cung ở trong tay Hoắc thị. Chỉ cần tương lai Hoắc Tiệp dư sinh con, những chuyện liên quan tới thể diện thế này, hán tội gì mà không nể mặt hoàng thượng đi tranh giành, nhưng thái tử...” Ông ta lắc đầu tỏ vẻ Hoắc Quang tuyệt đối sẽ không buông tha.

Trương Hạ liên tục cười lạnh, “Thái tử nhất định là phải lập, hiện tại chỉ có Hứa hoàng hậu có con, không lập Đại diện hạ, còn có thể lập ai? Hoắc Quang, hán có gian xảo thế nào, cũng khó có thể không có gao mà

nấu thành cơm được. Đệ dâng tấu hay không dâng tấu? Đệ không dâng, ta tự mình dâng lên.”

Trương An Thế muốn giữ nhưng không giữ được, Trương Hạ đã sai bước đi ra khỏi phòng. Một đạo tấu chương thỉnh cầu lập thái tử của Trương Hạ, giống như một khối đá lớn làm chấn động trời đất, khiến cho bọt nước bắn lên tung tóe khắp toàn bộ triều đình. Chuyện lập thái tử không được chuẩn bị thỏa đáng, Lưu Tuân và Hoắc Quang cũng sẽ không khinh suất mà đề cập tới. Thế nhưng, một đạo tấu chương của Trương Hạ đã đem vấn đề hai phe đều muốn tạm thời lắng tránh kiên quyết đặt lên trên mặt bàn. Không chỉ Hoắc Quang kinh hoàng phần nộ, ngay cả Lưu Tuân cũng trong lòng ngậm bực Trương Hạ tự mình đưa ra chủ trương, nhưng lại ngại Trương Hạ có ân với hắn, vẫn trung thành và tận tâm, hắn lại mới vừa đăng cơ, thần tử thực sự có thể dựa vào cũng chỉ có những người này, cho nên cũng chỉ có thể ngậm bực. Sự tình đã đến nước này, nước đã tràn ra rồi thì không thể thu lại được, chỉ có thể cần phải thật cẩn thận nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Sau khi tan triều, Lưu Tuân lệnh Thát Hỉ lặng lẽ truyền Trương An Thế đến gặp hắn. Lưu Tuân nhìn Trương An Thế đang quỳ phía dưới, chân thành nói: “Trương tướng quân, ngày đó hôn sự của trẫm và tử đồng* là nhờ có lệnh huynh một tay chủ trì, hiện giờ ông ấy lại dâng tấu thỉnh cầu lập nhi tử của trẫm và tử đồng làm thái tử. Tình hình trên triều đình không cần trẫm nhiều lời, trong lòng tướng quân hẳn là đều đã rõ ràng, trẫm hiện giờ chỉ muốn xin chủ ý của người, rốt cuộc bây giờ trẫm có thể lập Thích nhi làm thái tử hay không.”

*Tử đồng: từ vua gọi hoàng hậu.

Trương An Thế trong lòng đau khổ than, đại ca ơi đại ca, huynh thật sự là muốn hại chết huynh đệ mà! Đấu tranh trong triều đình, ta vẫn không đếm xỉa đến, không cùng đảng phái nào kết giao, hiện giờ lại bị buộc phải lựa chọn một bên mà lại không nhận định rõ được.

Trương An Thế không nói lời nào, Lưu Tuân cũng không sốt ruột, chỉ lặng lẽ chờ. Trương An Thế là nguyên lão tam triều, tay nắm binh quyền, chức quan là Hữu tướng quân, tâm tư khôn khéo thấu tường mọi chuyện, xử sự trầm ổn cẩn thận, Thích nhi có thể làm thái tử hay không, Trương An Thế là một nhân tố quyết định.

Hoàng thượng hỏi là “Hiện tại có thể lập Lưu Thích làm thái tử hay không”, mà không phải là “Lưu Thích thích hợp hay không thích hợp làm thái tử”, xem ra, hoàng thượng tâm tư đã định, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Phong thái tử rất dễ dàng, cùng lắm là một đạo chiếu thư, chỉ cần chiếu thư nhanh chóng chiếu cáo thiên hạ, Hoắc Quang có ngang ngược thế nào, cũng không thể cầm đao đặt lên cổ hoàng thượng, bức hoàng thượng thu hồi chiếu thư, chỉ là dưới thủ đoạn của Hoắc Quang, thái tử Lưu Thích này rốt cuộc có thể đăng cơ được hay không?

Trương An Thế do do dự dự sau một lúc lâu, vẫn không thể quyết định được, khi không biết làm thế nào, trong lòng chợt có một chủ ý, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, chuyện đã đến nước này, lập đương nhiên là có nguy cơ, nhưng không lập cũng không thể khẳng định là có thể hóa giải nguy cơ, không bằng đơn giản dập nôi chìm thuyền*, lập! Sau khi hết thủy danh chính ngôn thuận, ngược lại sẽ làm cho người khác có kiêng kị, những hành động lộ liễu trắng trợn cũng không dám làm.”

*Dập nôi chìm thuyền: thành ngữ chỉ quyết đánh tới cùng. Điển cố tố giải thích ở chương 9 quyển Trung nhé.

Lưu Tuân vỗ long án, đột nhiên đứng lên, trong mắt tràn đầy vui sướng và hài lòng, “Tốt! Trẫm muốn nghe chính là những lời này của người.” Hắn bước nhanh đi xuống kim điện, tự tay nâng Trương An Thế dậy.

Trương An Thế kinh sợ lại nhanh chóng quỳ xuống, liên tiếp dập đầu, “Bệ hạ ưu ái, thần không dám! Có điều...”

Lưu Tuân vốn long tâm hết sức vui mừng, nghe thấy câu “Có điều” của Trương An Thế, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nhưng lập tức nghĩ mình coi trọng không phải là tính cách thận trọng cẩn thận của Trương An Thế hay sao? Tức thì sự không vui biến mất, hỏi: “Có điều làm sao?”

Trương An Thế cẩn thận bẩm tấu: “Ở trong triều Đại điện hạ không có thần tử có thể dựa vào, cho nên chức Thái phó sẽ trọng yếu vô cùng, nếu hoàng thượng muốn lập Đại điện hạ làm thái tử, hẳn là trước phải chọn được Thái phó.”

Ý tứ của Trương An Thế nói trắng ra là hiềm vì Thích nhi thế đơn lực mỏng, không có ngoại thích có thể dựa vào, tục ngữ nói “Thầy cũng như cha”, thông qua việc chọn Thái phó có thể nói là thay Thích nhi tìm kiếm một ngoại thích có thể dựa vào. Trương An Thế nhất định là phải đợi nhìn thấy người được chọn này, sau khi cân nhắc thắng bại thế nào, mới có thể thực sự quyết định có đem sinh tử của Trương thị cột chung với thái tử hay không. Sau khi Lưu Tuân bước đi thông thả trong đại điện một hồi, ngồi trở lại trên long tháp, nói: “Tướng quân đi về trước đi! Việc này trăm sẽ cân nhắc cẩn thận.”

Trương An Thế dập đầu xong, cúi đầu rời khỏi đại điện.

Sắc trời đã tối đen, Thất Hỉ và mấy hoạn quan tiến vào muốn thắp đèn, Lưu Tuân phát phát tay, để bọn họ lui ra. Đưa mắt nhìn về phía điện phủ đang dần dần tối đen, hần bỗng nhiên có vài phần cảm giác bất lực, ngày mai thượng triều sẽ bác bỏ tấu chương của Trương Hạ như thế nào đây? Buổi tối hôm nay hần là phải tới Chiêu Dương Điện nghỉ ngơi, nhưng mỗi một lần nghỉ tại đó, chính là hần tự tạo ình thêm một phần nguy hiểm! Nếu Hoắc Thành Quân mang thai...

Vấn đề này, hần ngay cả dừng khí để nghĩ thêm cũng không có. Lẳng lặng ngồi thật lâu, hần đột nhiên đứng lên, bước ra khỏi Tuyên Thất Điện, đi tới hướng Tiều Phòng Điện. Thất Hỉ muốn gọi người, lại bị Lưu Tuân ngăn cản, “Người đi cùng trăm là được rồi.”

Hứa Bình Quân đang dạy Lưu Thích viết chữ, một chữ “Nhị*” đơn giản nhưng dạy tới cả trăm lần, Lưu Thích lại vẫn không hề học được, Hứa Bình Quân bắt đầu nổi nóng, túm lấy bàn tay nhỏ của nó muốn đánh. Lưu Thích vốn đang dẫu môi không vui, dù sao mẹ đánh cũng không đau chút nào, nhưng vừa thấy phụ thân bước vào, lập tức từ dẫu môi biến thành nước mắt giàn giụa, chân nam đá chân chiêu chạy tới trước mặt Lưu Tuân, ôm lấy một chân Lưu Tuân, vô hạn tử thân nói: “Mẹ muốn đánh con!”

*Từ nhị này viết thế này , không phải là hai gạch ngang đầu ạ, khái niệm “đơn giản” của Bình Quân cũng thật khác người.

Trong lòng Lưu Tuân, lo lắng không vui giảm đi vài phần, cười lớn ôm Lưu Thích từ dưới chân hần lên, “Ta thấy ta cũng nên đánh vào tay con, con mà cũng dám kể tội mẹ sao!”

Vậy mà Bệnh Dĩ lại một mình xuất hiện ở Tiều Phòng Điện, Hứa Bình Quân có niềm vui bất ngờ, cười sắp xếp lại tọa thất cho gọn gàng, để hần ngồi, “Chàng đã ăn cơm chưa?”

Lưu Tuân ôm Lưu Thích ngồi vào bên cạnh Hứa Bình Quân, “Chưa. Sai người tùy ý chuẩn bị mấy món ăn thường ngày, ba người nhà chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm nhé!”

Hứa Bình Quân nghe thấy lời của hần, lại nhìn thấy hần cúi đầu hôn Hồ nhi, trong lòng vừa chua xót lại vừa ấm áp, vội đi ra ngoài màn, lệnh Phú Dụ đi phân phó ngự trù nấu nướng.

Một nhà ba người ngồi quanh bàn dùng cơm. Đã không còn hoạn quan cung nữ vẫn đứng xung quanh bốn phía, Hứa Bình Quân hết sức thả lỏng, tiếng cười không ngừng.

Sau khi ăn xong, Lưu Thích ồn ào muốn được chơi cưỡi ngựa, Lưu Tuân đặt nó lên lưng, rồi cõng nó bỏ tới bờ lui trên tấm thảm trên mặt đất, cha con hai người chơi đùa âm ỉ. Tối khi Lưu Thích buồn ngủ, Lưu Tuân mới để cho cung nữ bế nó đi ngủ.

“Chàng chiều Hồ nhi quá, hiện tại dù sao cũng là vua của một nước, sao có thể còn cùng chơi ‘cưỡi ngựa’ với con được?” Hứa Bình Quân vừa cười, vừa giúp Lưu Tuân sửa sang lại y bào.

Lưu Tuân cười ôm Hứa Bình Quân, “Đằng nào thì lát nữa cũng rơi xuống đất cả thôi, nàng còn sửa sang lại làm gì?”, nói xong, tay đã lần vào trong quần áo của Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân “Ừm” một tiếng, yếu đuối dựa vào trong lồng ngực của hần. Trước khi sắc phong hoàng hậu, tuy rằng thỉnh thoảng Lưu Tuân sẽ đến, nhưng trong lòng Hứa Bình Quân vẫn có phần không được tự nhiên, cho nên hai người vẫn có chút miễn cưỡng. Sau khi sắc phong hoàng hậu, Lưu Tuân lại luôn tới lui với vàng, chưa bao giờ ngủ lại. Tuy rằng trong lòng Hứa Bình Quân khó chịu, nhưng cũng hiểu được, thân là nữ nhân của hoàng thượng, cuộc sống sau này cũng chính là như vậy.

Nhưng buổi tối hôm nay, nàng đã quên hần là hoàng đế, chỉ cảm thấy hần vẫn là Bệnh Dĩ của nàng, lòng tràn đầy vui thích, lại là “Tiểu biệt”, khiến cho Hứa Bình Quân được thể nghiệm hạnh phúc chưa bao giờ

thấy.

Sau đó, Lưu Tuân vẫn ôm nàng không chịu buông, Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy tình cảm dịu dàng, nhìn khuôn mặt nằm nghiêng của hắn, ngón tay vô ý vuốt ve thái dương của hắn. Lưu Tuân khẽ cười, hôn xuống trán nàng, “Chừng nào thì nàng lại sinh cho ta một đứa con nữa?”

Hứa Bình Quân cười nhẹ nói: “Chuyện này thì thiếp không định đoạt được, còn phải xem lão thiên gia có cho hay không.”

Lưu Tuân lại ôm chặt nàng vào trong lòng, vô cùng ôn nhu nói: “Bình Quân, Hồ nhi đối với ta mà nói, là vô cùng đặc biệt, nó là đứa con đầu tiên của ta, cũng là đứa con mà ta thương yêu nhất, với người làm cha mẹ, chúng quý cũng chỉ mong muốn đem tất cả những gì tốt nhất cho đứa con của mình.”

Hứa Bình Quân cười nói: “Chàng đang lo lắng tới chuyện mời tiên sinh cho Hồ nhi sao? Đúng là nên mời một tiên sinh, gần đây thiếp cũng luôn luôn suy nghĩ tới việc này.”

Lưu Tuân nói: “Ta muốn giao giang sơn cho con.”

Hứa Bình Quân có chút giật mình, muốn ngồi dậy, nhưng bị Lưu Tuân ôm quá chặt, căn bản không thể động dậy. Nàng không rõ là trong lòng mình có cảm giác gì, là nên vui mừng khi Bệnh Dĩ yêu mến Hồ nhi như thế, hay là nên sợ hãi khi vận mệnh đột nhiên thay đổi?

Lưu Tuân nhẹ vỗ lưng nàng, hỏi: “Bình Quân, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Hứa Bình Quân gượng cười, “Chàng đột nhiên nói cho thiếp biết việc này, hiện tại trong đầu thiếp rất rối loạn, căn bản là không suy nghĩ gì được.”

Lưu Tuân nói: “Nàng không cần lo lắng. Tâm ý ta đã định, bất luận là ai phản đối cũng sẽ không ngăn cản ta lập Hồ nhi làm thái tử được. Ngôi vị thái tử đã định rồi, nhóm triều thần mới có thể xác định chủ kiến, chỉ khi thấy rõ ràng tương lai, bọn họ mới có thể ít đi vài phần sợ hãi đối với Hoắc thị. Nếu không, những đại thần đó, toàn những kẻ khôn khéo tính toán xem bên nào thiệt bên nào hơn, một ngày không lập thái tử, bọn họ cũng sẽ không thực sự trợ giúp ta.”

Khi nói chuyện Lưu Tuân bắt đầu buồn ngủ, dần dần nhắm hai mắt lại. Hứa Bình Quân thì lại trái lo phải nghĩ, một đêm không ngủ. Ngày hôm sau, sau khi Lưu Tuân rời đi, tâm trí Hứa Bình Quân vẫn mơ màng như cũ. Phú Dụ ôm Lưu Thích đi vào vấn an Hứa Bình Quân lúc sáng sớm, nàng mới đột nhiên nhớ ra, vậy mà đã quên chưa đi thỉnh an Thượng Quan thái hoàng thái hậu, lập tức vội vàng đi tới Trường Nhạc cung vấn an.

Thượng Quan Tiểu Muội nhìn thấy nàng, vẫn là vẻ mặt không lạnh cũng không nóng, sau khi nói chuyện với nàng mấy câu, đã cầm sách lên, ám chỉ tiễn khách.

Hứa Bình Quân đứng dậy cáo lui, đi được vài bước, rồi lại quay lại, quỳ gối trước mặt Thượng Quan Tiểu Muội, “Thái hoàng thái hậu, nhi thần có một việc muốn thỉnh giáo.”

Thượng Quan Tiểu Muội thân nhiên nói: “Ngươi hỏi đi!”

“Nhi thần thấy thái hoàng thái hậu gần đây thường xuyên đọc sách sử, nhi thần muốn xin thái hoàng thái hậu giảng giải cho nhi thần một số chuyện xưa có liên quan tới thái tử.”

“Không phải ngươi cũng biết chữ sao? Nếu có hứng thú, có thể tìm thư tịch tới, tự mình xem.”

“Nhi thần không có thời gian, nhi thần muốn trong thời gian ngắn nhất có thể hiểu được hết thấy.”

Thượng Quan Tiểu Muội vẫn ngồi đó, mặt không chút đổi sắc, Hứa Bình Quân nghĩ rằng nàng không muốn nói, bèn dập đầu, đang muốn cáo lui. Nhưng lại nhìn thấy Thượng Quan Tiểu Muội đặt cuốn sách xuống, nói: “Nhiều triều đại như vậy, ta cũng không nhớ rõ toàn bộ, nên cứ tạm chọn đại vài chuyện để giảng nhé!”

Hứa Bình Quân cảm kích nói: “Nhi thần khấu tạ thái hoàng thái hậu.”

“Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, lập công tử Phù Tô làm thái tử, sau đó công tử Phù Tô lại tự sát bỏ mạng. Sau khi Tần Nhị thế Hồ Hợi đăng cơ, lập Tử Anh làm thái tử, sau khi Tần diệt vong, Tử Anh bị Hạng Vũ giết chết. Tương truyền rằng triều ta, khi Cao Tổ hoàng đế tại vị vốn định phế đi thái

tử Huệ Đế, sửa lập Triệu vương* làm thái tử, sau đó Triệu vương lại bị Lữ thái hậu đầu độc chết, tuy rằng Huệ Đế đăng cơ, nhưng lại buồn bực sầu não mà chết, khi chết mới chỉ hai mươi bốn tuổi.” Thượng Quan Tiểu Muội thấy Hứa Bình Quân sắc mặt trắng bệch, hỏi: “Người còn muốn nghe nữa không?”

*Triệu Vương Như Ý là con trai Thích phu nhân. Tình cảm huynh đệ giữa Như Ý và Huệ Đế Lưu Doanh – con trai Lữ thái hậu vô cùng tốt, nên khi thấy đệ đệ mình yêu thương nhất bị mẹ mình hại chết, Huệ Đế buồn bực sinh bệnh mà chết.

Hứa Bình Quân cắn răng, gật gật đầu.

Thượng Quan Tiểu Muội tiếp tục giảng: “Gần đây nhất có Hiếu Vũ hoàng đế, khi ngài bảy tuổi được lập làm thái tử, đã trải qua khoảng thời gian Đậu thái hậu chấp chính, qua vài lần tính mạng hiểm nguy nhưng vẫn thoát được, nhưng mà Hiếu Vũ hoàng đế hùng tài vĩ lược, nghênh đón nghịch cảnh để đứng lên, không chỉ thu hồi hoàng quyền, còn trở thành vị hoàng đế tại vị trong thời gian dài nhất trong lịch sử tới giờ. Sau khi Hiếu Vũ hoàng đế có thể thu hồi hoàng quyền, đã phế đi hoàng hậu Trần A Kiều và thế lực ngoại thích bắt đầu có ảnh hưởng quan trọng. Sau đó... chuyện Vệ Thái tử, người hẳn là rất rõ ràng, ta sẽ không nói nữa.”

Hứa Bình Quân ngậy người quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Đây là số phận của những thái tử đó sao? Ngoại trừ Hiếu Vũ hoàng đế, không có một ai có thể chết già.

Thượng Quan Tiểu Muội nhìn nàng, trong mắt hình như có sự đồng cảm, nhưng chỉ cúi đầu cầm cuốn sách lên, lãnh đạm nói: “Những gì có thể nói với người, ta cũng đã nói, người trở về đi!”

Hứa Bình Quân dập đầu lạy ba lần, rời khỏi Trường Nhạc cung. Hiếu Vũ hoàng đế có ngoại thích có thể dựa, nhưng Hồ nhi thì sao? Nó không có gì cả! Ta làm mẹ như thế nào, mà không có gì có thể cho con được! Năm đó Vệ Thái tử có Vệ thị quyền thế ngất trời để dựa vào, cuối cùng cũng bị mất đầu. Hồ nhi chẳng những không có chỗ dựa, ngược lại còn có kẻ địch quyền thế ngất trời là Hoắc thị.

Nàng chỉ cảm thấy bước chân không vững, trời đất quay cuồng. Muốn lập tức chạy tới cầu xin Bệnh Dĩ, không được lập Hồ nhi làm thái tử, nhưng biết rõ tính tình của hắn, nếu mọi chuyện đã nói rõ ra rồi, thì cũng không cách nào lay chuyển được.

Trong Tiều Phòng Điện, cung nữ đang cùng Hồ nhi ca hát, Phú Dụ thấy nàng trở về, cười nói: “Điện hạ thật thông minh, ca dao chỉ dạy một lần đã thuộc, nương nương dự định khi nào thì mời tiên sinh cho điện hạ, bắt đầu chính thức giảng bài?”

Một lời đánh thức người trong mộng!

Hứa Bình Quân tinh thần chấn động, vừa xoay người ra khỏi cửa, vừa nói: “Ngay bây giờ!”

Chạy đến Tuyên Thất Điện, cầu kiến hoàng thượng, đợi sau chỉ chốc lát, Thất Hỉ đã ra cung kính mời nàng đi vào. Trong đại điện không có người, chỉ có Lưu Tuân ngồi trên long tháp đợi nàng. Hứa Bình Quân đi vài bước đến trước mặt Lưu Tuân, quỳ xuống nói:

“Hoàng thượng, nếu người muốn lập Hồ nhi làm thái tử, nhất định phải mời Mạnh Giác làm Thái phó, nếu không, thần thiếp tuyệt đối không đồng ý.”

Lưu Tuân cười kéo nàng dậy, “Còn tưởng rằng là chuyện gì ghê gớm lắm, ta cũng đang có ý đó. Chỉ là hạ chiếu thư thì rất dễ dàng, nhưng hẳn có thể thật tình phụ tá Hồ nhi hay không, ta lại hoàn toàn không nắm chắc.”

Hứa Bình Quân thừa lúc đứng dậy, nhanh chóng lau đi lệ trên khóe mắt, bình tĩnh nói: “Thần thiếp nắm chắc, xin hoàng thượng cứ hạ chỉ đi!”

Lưu Tuân ôm lấy nàng nói: “Được! Trẫm sẽ hạ chiếu lập Hồ nhi làm thái tử, cùng ngày hôm đó sẽ lệnh Hồ nhi bái Mạnh Giác làm thầy, lễ gia phong thái tử và lễ bái sư cùng cử hành một ngày, sắc phong Mạnh Giác làm Thái tử Thái phó, chức quan đứng đầu Tam công”, rồi quay sang Thất Hỉ phân phó, “Lập tức truyền Trương An Thế yết kiến.”

Hứa Bình Quân xin Lưu Tuân được cáo lui, “Hoàng thượng còn có chính sự cần xử lý, thần thiếp cáo lui.”

Lưu Tuân ôn nhu, nhưng lại có chút không để ý vỗ vỗ lưng của nàng, rồi để nàng đi, nhìn vẻ mặt đã hết sức tập trung suy tư về chuyện tiếp kiến Trương An Thế như thế nào. Trong lòng Hứa Bình Quân là một mảng mờ mịt, im lặng rời khỏi đại điện.

Lưu Tuân và Trương An Thế rốt cuộc đã nói những gì, Hứa Bình Quân vĩnh viễn không thể biết được, điều duy nhất nàng có thể biết được chính là, sau đó trong gia tộc Trương thị có một nữ tử được tuyển vào cung, được phong là Lương nhân.

46. Q.3 - Chương 8: Mà Nay Mới Thấy Lúc Ấy Sai, Nỗi Lòng Bi Ai

Lưu Tuân không quan tâm tới sự phản đối kịch liệt trên triều đình, dứt khoát hạ chỉ, tuyên bố sắc phong Lưu Thích làm thái tử, đồng thời tuyên chỉ gia phong Mạnh Giác làm Thái tử Thái phó. Mạnh Giác từ một chức quan ở ngoài bách quan, ngay cả phẩm cấp cũng không có mà nhảy vọt lên thành Thái tử Thái phó cùng phẩm cấp với Đại Tư Mã, Đại Tướng quân, khiến cho không ít quan viên vừa ghen tị vừa hâm mộ, còn âm thầm cười nhạo, triều đình chúng ta quả là chuyên sản xuất ra chuyện “Cá chép vượt long môn”. Một hoàng thượng, một hoàng hậu, hiện giờ lại xuất hiện thêm một Thái tử Thái phó.

Ngày thứ hai sau khi Mạnh Giác được sắc phong Thái tử Thái phó, Hứa Bình Quân truyền Vân Ca tới yết kiến, Phú Dụ vừa nhìn thấy Vân Ca, hai vành mắt lập tức đỏ lên, vội vàng cúi đầu dẫn nàng vào đại điện. Vân Ca vừa định quỳ xuống, Hứa Bình Quân đã chạy lại, ngăn nàng lại rồi kéo lên, còn chưa nói được câu nào, nước mắt cũng đã đảo quanh trong hốc mắt.

Phú Dụ thấy thế, vội lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài.

Vân Ca yên lặng ôm Hứa Bình Quân, một hồi lâu sau, Hứa Bình Quân mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, đem lo lắng, sợ hãi của bản thân mình, nói lần lượt cho Vân Ca, cuối cùng hỏi: “Vân Ca, muội cảm thấy liệu Mạnh đại ca có giúp ta và Bệnh Dĩ hay không?”

Vân Ca suy nghĩ một lát, hỏi ngược lại: “Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Hứa Bình Quân có chút khó coi, “Hoàng thượng không hoàn toàn tin tưởng Mạnh đại ca, chàng vừa hết sức nghĩ biện pháp đề bạt người nhà của ta, hi vọng tương lai có thể trợ giúp cho Hổ nhi, vừa đang chọn người trong nhóm đường tử muội* của ta, muốn tứ hôn cho Mạnh đại ca.”, khi nói tới nửa câu sau, mặt nàng càng thêm đỏ bừng, cực kỳ ngượng ngùng.

*Đường tử muội: chị em họ cùng họ.

Vân Ca lại không có phản ứng gì, thản nhiên nói: “Vẫn có thể xem là một ý kiến hay, quan hệ thông gia xưa nay vốn là phương thức kết minh tốt nhất.”

“Nam nhi trong gia tộc Hứa thị là những người như thế nào, trong lòng tỷ so với người khác đều rõ ràng hơn cả, nếu hoàng thượng trông cậy vào có thể tìm ra được dù chỉ một nửa Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, thì chỉ là mơ tưởng mà thôi! Tất cả hy vọng của tỷ đều đặt trên người Mạnh đại ca. Không biết vì sao, tỷ tin tưởng huynh ấy. Có huynh ấy ở đó, tính mạng Hổ nhi nhất định có thể giữ được, nhưng có thể nắm được quyền lực hay không, lại là một chuyện khác.”

Vân Ca nghe được phần đầu lời nói của Hứa Bình Quân, cau mày suy tư, dường như mới vừa ý thức được một số thứ, sau một lát, mới khôi phục lại bình thường, lẳng lặng nghe câu sau của Hứa Bình Quân.

“Lần này, tỷ mời muội đến, một là muốn nói uội biết, hoàng thượng muốn tứ hôn cho Mạnh đại ca, nếu muội phản đối, tỷ sẽ tuyệt đối không đồng ý hoàng thượng làm như thế. Hai là muốn xin chủ ý của muội, với Hoắc Thành Quân bên kia, tỷ nên làm gì bây giờ? Chuyện lập thái tử lớn như vậy, mà cô ta lại không có chút động tĩnh gì, làm tỷ sợ muốn chết.”

Vân Ca nói: “Tính tình của đại ca, không phải tỷ phản đối thì huynh ấy sẽ không làm, huống chi hiện tại huynh ấy là hoàng thượng, dần dần bắt đầu có thói quen cao cao tại thượng, chỉ sợ lại càng không vui khi

người khác can thiệp vào quyết định của huynh ấy, cho nên tỷ tỷ không cần vì muội mà làm cho huynh ấy không vui. Chuyện Hoắc Thành Quân, cứ giao uội, muội sẽ giúp tỷ xử lý tốt cô ta.”

Hứa Bình Quân ngạc nhiên. Bởi vì trong lòng quá mức lo lắng sợ hãi, nàng chỉ muốn tìm một người không cần phải băn khoăn lo lắng gì để trò chuyện, cũng không hi vọng rằng thực sự có biện pháp gì giải quyết. Không ngờ rằng, vậy mà Vân Ca lại một lời đồng ý, tựa hồ đã sớm nghĩ tới làm như thế nào đối phó Hoắc Thành Quân.

Vân Ca nhìn vẻ mặt dờ dẩn của Hứa Bình Quân, mím môi cười nói: “Hoàng thượng hạ chiếu buổi tối ngày mai khắp nơi cùng chúc mừng thái tử điện hạ, mấy thứ lễ nghi này rất phiền phức! Tỷ tỷ nhanh chóng đi chuẩn bị đi! Muội đi về đây!”

Hứa Bình Quân thở dài, đưa Vân Ca ra ngoài. Lưu Thích đang ở cửa đại điện thò đầu vào nhìn, nhìn thấy mẫu thân vội vàng nhào tới, “Mẹ, Phú Dụ không cho con đi vào.”

Hứa Bình Quân chỉ vào Vân Ca, nói với Lưu Thích: “Đây là cô cô mà mẹ vẫn thường kể cho con, mau đi hành lễ với cô cô.”

Lưu Thích nắm chặt tay mẫu thân, không chịu bước lên, chỉ nhìn trộm Vân Ca.

Hứa Bình Quân rất ngưỡng chừng, vội nói với Vân Ca: “Nó có hơi sợ người lạ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại cảm thấy câu này giải thích còn không bằng không giải thích, xấu hổ đẩy Lưu Thích ra: “Mau gọi cô cô đi! Con không phải vẫn luôn hỏi cô cô trông như thế nào sao?” Không ngờ, Lưu Thích dứt khoát trốn sau lưng Hứa Bình Quân, chỉ thò đầu ra, quan sát Vân Ca.

Hứa Bình Quân đang muốn cứng rắn kéo nó ra, lại thấy Vân Ca nháy mắt với nàng, cười tủm tỉm ngồi xổm xuống, tay phải cầm đồng tiền cho Lưu Thích xem, sau đó bàn tay khép lại, rồi nhanh chóng mở ra, tiền trong lòng bàn tay đã biến mất. Lưu Thích mở lớn mắt, “A” một tiếng, đi tới trước mặt Vân Ca. Vân Ca lại mở tay trái ra, tiền đã nằm ở trong lòng bàn tay trái. Lưu Thích lấy đầu ngón tay chạm nhẹ vào, xác nhận đây đúng là tiền, Vân Ca lại nắm tay lại, khi mở ra, tiền lại không có. Lưu Thích cười khanh khách, chỉ về phía tay phải của nàng nói: “Cháu biết, ở trong này!”

Vân Ca cười mở bàn tay phải ra, lại không hề có vật gì. Lưu Thích ngơ ngác nhìn nàng, lại cẩn thận nhìn lại hai tay của Vân Ca, đều không có tiền. Vân Ca cười, tay phải búng vang một tiếng ở bên tai Lưu Thích, tiền xuất hiện ở trên ngón tay nàng. Lưu Thích nhìn chăm chú, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Vân Ca, vỗ tay hét lên: “Làm thêm lần nữa, làm thêm lần nữa đi!”

Vân Ca cười hỏi: “Ta là người thế nào của cháu? Cháu nên nói như thế nào?”

Lưu Thích kéo tay Vân Ca lại, vừa lắc lắc, vừa gọi: “Cô cô, cô cô! Làm cho Hổ nhi xem một lần nữa đi!”

Bàn tay nhỏ bé ấm áp, mềm mại, khiến cho trong lòng Vân Ca đột nhiên run lên, nàng ngơ ngác nhìn Lưu Thích đang vừa cười vừa nói. Hứa Bình Quân thấy thế, lập tức hiểu ra, vội lệnh Phú Dụ dẫn Lưu Thích đi xuống. Lưu Thích không nghe theo, hai tay túm chặt lấy Vân Ca không chịu buông, mắt thấy nó sắp sửa khóc tới nơi.

Vân Ca cố nén đau xót trong lòng, làm một lần ảo thuật nữa cho Lưu Thích xem, rồi đưa đồng tiền cho nó, nó mới chịu đi một bước quay đầu lại nhìn ba lần, theo Phú Dụ rời đi.

Hứa Bình Quân muốn an ủi, nhưng căn bản không nghĩ ra được lời thế nào mới có thể hóa giải đau đớn của Vân Ca, chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay nàng, dặn dò: “Tự chăm sóc mình cho tốt.”

Vân Ca gượng cười, “Muội về đây, tỷ tỷ bảo trọng.”

Hứa Bình Quân gật gật đầu, Vân Ca xoay người rời đi. Vân Ca ngồi trên xe ngựa, chỉ không ngừng nghĩ tới hân sắp cưới vợ sinh con rồi! Cuộc đời của hân cứ bình thản trôi qua như thế, điềm nhiên như không mà cứ tiếp tục đi về phía trước thế nào?

Khi trở lại Hoắc phủ, đúng lúc chạm mặt Hoắc Thành Quân đang định xuất phủ hồi cung. Vân Ca là tỷ tỷ, Thành Quân là muội muội, trước kia là Thành Quân hành lễ vấn an với Vân Ca. Nhưng hôm nay Hoắc Thành Quân là quân, Vân Ca là thần, Vân Ca nên hành lễ với Thành Quân. Nhưng Vân Ca ngay cả thân

thể cúi cũng chưa cúi hẳn đã đứng thẳng người đi tới trước mặt Hoắc Thành Quân, “Ta có lời muốn nói với người.”

Hoắc Thành Quân hừ lạnh một tiếng, bước chân không hề ngừng lại đi qua bên người Vân Ca.

Vân Ca nói: “Hắn là nương nương vì hôn sự của Mạnh Giác mà hồi phủ rồi!”

Hoắc Thành Quân dừng bước, mắt nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh lập tức lệnh cho tất cả mọi người lui ra. Hoắc Thành Quân cười nói với Vân Ca: “Đúng thế! Hoàng thượng muốn cho Mạnh Giác có quan hệ thông gia cùng Hứa gia, phụ thân lại muốn hắn có quan hệ thông gia với Hoắc gia, vừa rồi còn thương lượng với chúng ta, xem nữ tử nào trong tộc tuổi tác thích hợp đáng tin cậy.”

Vân Ca cười cười hỏi: “Nương nương thấy ta như thế nào?”

Hoắc Thành Quân sững sốt, sau một chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Vân Ca, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đừng mơ tưởng!”

Vân Ca nói: “Nương nương cam tâm để Mạnh Giác cứ như vậy cưới vợ sinh con, tiền đồ trải rộng*, con đàn cháu đống sao? Hắn là hạng người gì, trong lòng nương nương rất rõ ràng, nữ tử bình thường tới bên cạnh hắn, chỉ sợ rất nhanh sẽ quên mất mình mang họ gì, đến lúc đó người được gả cho hắn không quay ngược lại đánh nương nương đã là tốt lắm rồi, nương nương còn trông cậy vào nàng có thể giúp nương nương sao?”

*Nguyên văn là tiền đồ cẩm tú, chỉ con đường tiền đồ rộng mở, có điều tớ chỉ gặp cụm từ này trong văn convert và edit, cụm từ cũng không bắt nguồn từ điển cổ hay thành ngữ, tiếng Việt cũng không dùng cụm từ này nên tớ tạm thay thế như trên.

Hoắc Thành Quân xanh mặt nói: “Có thể cũng không tới phiên người.”

Vân Ca cười lắc đầu, tựa hồ cảm thán Hoắc Thành Quân làm sao lại ngu xuẩn tới như vậy, “Nếu người thực sự hận hắn, lại thực sự hận ta, nên để cho ta gả cho hắn. Người không tốn chút sức lực nào, có thể nhìn thấy hai người người hận nhất tra tấn lẫn nhau, còn gì mà vui sướng hơn thế này chứ?”

Cơn giận của Hoắc Thành Quân biến mất toàn bộ, ngây người nhìn Vân Ca.

Vân Ca thản nhiên nhìn nàng nói: “Hắn thực sự cho rằng sau khi hắn làm những chuyện đó, còn có thể xoay người một cái, sẽ giống như chưa hề phát sinh chuyện gì cả, tiếp tục có được tiền đồ rộng mở của hắn sao? Ta tuyệt đối sẽ không để hắn cưới vợ sinh con, con đàn cháu đống.”

Vẫn là giữa hè, Hoắc Thành Quân lại cảm thấy gió lạnh thổi vù vù qua người. Sau một hồi lâu, nàng mới cười lạnh nói: “Được! Bồn cung sẽ theo mong muốn của người.”

Tiểu Thanh thấy Hoắc Thành Quân đi ngược lại đường cũ, vội vàng chạy tới, “Nương nương, không phải là hồi cung sao?”

Hoắc Thành Quân mặt lạnh lùng nói: “Bồn cung còn có chuyện muốn nói với phụ thân, người ra cửa phủ chờ.”

Tiểu Thanh rùng mình một cái, vội vàng lui xuống. Khi Hoắc Thành Quân ra khỏi phủ lần thứ hai, thấy Vân Ca đang dựa vào xe ngựa của nàng, cười thưởng thức cảnh trí trên đường, bộ dáng rất là thích ý, Tiểu Thanh đang khoanh tay đứng ở bên cạnh, vẻ mặt phẫn nộ, nhưng không dám nổi giận.

Nàng đi đến bên xe ngựa, khiển trách: “Lui xuống!”

Vân Ca không hề di chuyển, chỉ hỏi: “Thế nào rồi?”

Hoắc Thành Quân lên xe, ngồi vào bên cạnh nàng, hạ thấp giọng nói: “Thật ra thì phụ thân rất thương người, khi ta mới vừa đề nghị, ông ấy kiên quyết không đồng ý, sau đó ta nói đó là ý định của người, ông ấy mới không phản đối. Hoắc Vân Ca, ta chỉ nhắc nhở người, chớ quên dòng máu Hoắc thị đang chảy trong huyết quản của người! Chuyện oán hận giữa ta và người chỉ là chuyện riêng của ta và người, nếu người làm chuyện có lỗi với toàn bộ gia tộc, liệt tổ liệt tông Hoắc thị sẽ không tha thứ cho người!”

Vân Ca cười nhìn nàng ta một cái, nhảy xuống xe ngựa. Hoắc Thành Quân mặt lạnh lùng phân phó: “Hồi cung!”

Tiếng vó ngựa “Lộc cộc” đã xa dần, ý cười của Vân Ca biến mất toàn bộ, nhìn về phương xa, về mặt mê mang. Ánh tà dương rực rỡ nhuộm con phố dài thành một màu đỏ ửng. Trong vầng sáng ấm áp, bóng dáng của nàng có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Một chiếc xe ngựa từ trên con đường đá xanh chạy tới, nàng nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Vu An trên xe ngựa, trong đôi mắt mê mang lộ ra vui mừng, nhưng khoảnh khắc nhìn rõ ràng chiếc xe ngựa, ánh sáng vui sướng tắt đi, một loại bi thương thấu xương tràn giữa đầu mày.

Trong nháy mắt, Vu An không đành lòng nhìn, cúi đầu nói: “Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, người muốn đi đâu?”

Vân Ca ngậy người một chút, giống như mới vừa hoàn toàn tỉnh táo, khẽ mỉm cười, nhảy lên xe ngựa, “Đi chúc mừng Thái tử Thái phó đại nhân nào!”

.....

Hai ngày nay, người tới chúc mừng Mạnh Giác nườm nượp không dứt, trên con đường trước cửa Mạnh phủ đồ đầy xe ngựa, đường thập phần khó đi, thường thường sẽ có xe ngựa bị dồn đống lại ở giữa đường, không thể nhúc nhích được. May mắn kỹ thuật điều khiển ngựa của Vu An cao siêu, trên xe ngựa lại có chữ “Hoắc”, tất cả xe ngựa nhìn thấy bọn họ, đều chủ động nhường đường, cho nên dọc đường đi thông suốt tới được Mạnh phủ.

Mấy gia đình đang đứng trước cửa đón khách và ngăn khách, một người trong số đó nhìn thấy Vân Ca, vội quay đầu phân phó người bên cạnh hai ba câu, rồi vội vàng chạy tới, vừa đi trước dẫn đường, vừa nói: “Vân cô nương. . .”

Vân Ca cười, sửa lại cho đúng: “Ta họ Hoắc, Vân chỉ là tên.”

Gia đình lập tức sửa lời, “Hoắc cô nương, nô tài đã sai người đi thông báo cho Lộng Ảnh tỷ tỷ.”

Đang nói, Tam Nguyệt đã chạy tới, cười nói: “Bọn họ nói với ta, ta còn không tin, nhưng thật sự là cô nương!”

Vân Ca cười, lên tiếng chào hỏi, rồi hỏi: “Mạnh đại nhân có tiện gặp khách không?”

Tam Nguyệt nói liên tiếp: “Rất tiện! Rất tiện!”, rồi dẫn Vân Ca đi tới hướng vườn hoa, “Lúc này, trong nhà chính, thư phòng đều đầy người, náo nhiệt khủng khiếp. Ta thấy vườn hoa là thanh tĩnh nhất, cũng rất nhiều hoa vừa lúc nở rộ, cô nương ở chỗ này chờ một lát nhé! Ta đã bảo sư đệ đi bẩm báo công tử, người nhất định sẽ nhanh chóng ra đây.”

Vân Ca cười gật gật đầu, “Đa tạ người.”

Tam Nguyệt hỏi Vân Ca muốn ngồi ở chỗ nào, Vân Ca nói “Đâu cũng được.” Tam Nguyệt đặt mấy chiếc ghế trúc Tương Phi*, đặt một chiếc bàn gỗ lim dài, pha trà Vân Vụ**, sau khi xác định rằng mọi thứ khiến Vân Ca thấy thoải mái, thuận tiện, mới lui xuống.

*Trúc Tương Phi: Tương truyền vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô bằng hà, hai bà vợ vua Thuần là Nga Hoàng và Nữ Anh thương chồng khóc than, nước mắt rơi trên những trúc mọc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang khiến cho những cây trúc này có đốm trắng trên thân cây, người đời sau gọi là trúc Tương Phi. (Có lẽ vì sau đó Nga Hoàng và Nữ Anh đều mất ở sông Tương, trở thành nữ thần sông Tương).

**Trà Vân Vụ ở Lư Sơn là loại trà nổi tiếng ở Trung Quốc.

Vân Ca có chút thờ ơ quan sát bốn phía, cách đó không xa, mấy khóm thực dược đang lúc nở hoa. Nhìn hoa, trong đầu Vân Ca đột nhiên lướt qua hình ảnh một kẻ ngang ngạnh “lười biếng nằm trên hoa thực dược”.

Vu An thấy Mạnh Giác đi tới, sau khi hành một lễ với hắn, lặng lẽ rời đi. Mạnh Giác đứng giữa những bông hoa, ánh mắt chăm chú nhìn vào người đang ngồi dưới gốc cây tử đằng. Không biết nghĩ tới điều gì, nàng lúc thì mỉm cười, lúc thì khẽ thở dài, nhưng dù cười hay là thở dài, đầu mày khóe mắt vẫn luôn mang theo vô số sầu bi.

Sau một lúc lâu, hắn mới cất bước đi đến chỗ nàng, vừa đi, vừa đeo lên mặt nạ cười thường ngày. Vân Ca đang nhìn hoa thực được xuất thần, Mạnh Giác đi đến bên cạnh nàng, nàng cũng không hề phát hiện ra.

Trước mắt nàng đều là hoa thực được đỏ đỏ trắng trắng, đột nhiên bị một đoạn áo lam che khuất, Vân Ca ngẩn ngơ, mới hồi phục lại tinh thần. Phong lưu vô hạn, đều bị gió mưa dập vùi mất rồi! Trong lòng Vân Ca thở dài một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu, khi chạm phải ánh mắt Mạnh Giác, đã là nụ cười tựa gió xuân, “Chúc mừng Mạnh đại nhân.”

Mạnh Giác ngồi vào trước mặt nàng, mỉm cười đưa chiếc hộp gỗ nhỏ trong tay cho nàng, “Nàng hẳn là vì vật này mà đặc biệt tới đây.”

Bên trong chiếc hộp có đặt một chiếc khăn gấm, đặt bên trên chiếc khăn là một chiếc lọ gốm nhỏ. Vân Ca mở chiếc lọ ra, đổ một viên thuốc vào lòng bàn tay, vừa nhìn, vừa hỏi: “Sử dụng như thế nào?”

“Trên chiếc khăn gấm có ghi cách dùng cụ thể. Thứ này gặp nước sẽ tan, cất giữ cẩn thận.”

Vân Ca lập tức bỏ một viên thuốc vào trong chén trà, bưng lên nhẹ nhấp một ngụm, “Có vị khác thường! Ta muốn là thuốc không màu không mùi, người không biết quỷ không hay.”

“Thời gian có hạn, ta chỉ có thể làm được như thế này, nếu nàng không hài lòng, thì trả lại cho ta.”

Vân Ca bỏ lọ gốm vào trong túi, “Ta lấy.”

Mạnh Giác nói: “Nàng muốn ta làm gì, ta đã làm cho nàng, hiện tại nàng nên nói cho ta biết, nàng và Hoắc Quang rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Vân Ca bước tới trước mặt hắn, khẽ hát cảm lên, cười liếc hắn nói: “Ta nói cho người biết, người nhất định phải hối hận tới mức tối ngủ cũng không yên.”

Mạnh Giác lui về phía sau một bước, kéo xa khoảng cách với Vân Ca, thản nhiên nói: “Rửa tai lắng nghe.”

Vân Ca ngồi trở lại chỗ, “Kỳ thật chỉ một câu có thể giải thích rõ ràng quan hệ của ta và Hoắc Quang, phụ thân của ta rất lâu, rất lâu trước kia có tên là ‘Hoắc Khứ Bệnh’”

Nụ cười trên gương mặt Mạnh Giác cứng đờ, sau một hồi lâu, mới lại khôi phục bình thường.

Vân Ca chậm rãi nói: “Người đừng nghĩ dùng việc này để đối phó với Hoắc Quang. Thứ nhất, nhiều năm đã qua rồi, đã không có nhân chứng, cũng không có vật chứng, lời của người không có ai tin cả. Thứ hai, Hoắc Quang và Bệnh Dĩ đại ca không có quan hệ gì, cha ta và Bệnh Dĩ đại ca đều là huyết mạch của Vệ gia*, trong lòng đại ca rốt cuộc là nghĩ như thế nào, người cũng không thể đoán chính xác được.”

*Tớ xin nhắc lại, Hoắc Khứ Bệnh là con trai của Vệ Thiếu Nhi, cháu của hoàng hậu Vệ Tử Phu. Hoắc Khứ Bệnh và Hoắc Quang là anh em cùng cha khác mẹ.

Nàng rũ rũ hoa rơi trên váy, đứng lên, “Lần này hợp tác vô cùng vui vẻ, cảm ơn người.” Nói xong, xoay người muốn đi, rồi đột nhiên lại quay đầu lại, liếc mắt cười nói: “Mấy ngày nữa, người sẽ nhận được một phần đại lễ của ta, không nên tỏ ra không vui đấy!”

Một tiếng cười khê, tiếng bước chân nhẹ nhàng thoải mái đi ra khỏi vườn hoa.

Vì chúc mừng sắc lập thái tử, trang trí ở tiền điện Vị Ương Cung được đổi mới hoàn toàn, so với thời điểm Lưu Tuân đăng cơ không kém hơn chút nào. Lưu Tuân, Hứa Bình Quân ngồi kề vai trên Kim Loan điện, Hoắc Tiệp dư, Công Tôn Trường sử, còn có Trương Lương nhân*, chỗ ngồi của mỗi người đều chiếu theo thân phận. Bách quan, mệnh phụ cũng y theo phẩm cấp mà ngồi. Mạnh Giác là thầy dạy tương lai của thiên tử, chỗ ngồi đương nhiên là đầu tiên, ngang hàng với Hoắc Quang.

*Lương nhân là phẩm cấp thứ 9 trong 14 phẩm cấp Phi tần được Hán Tuyên Đế(Lưu Tuân) đặt ra(trước đó thì chưa có nhé, chỉ có hoàng hậu, phu nhân, mỹ nhân thôi).

Buổi tối hôm nay Lưu Tuân thực sự vui vẻ, tiếng cười không ngừng. Đám quan viên phía dưới có thực sự vui vẻ, có giả vờ vui vẻ, nhưng cũng mặc kệ là thật hay giả, tiếng cười cũng không thể keo kiệt, không ngừng cười rồi lại cười cùng Lưu Tuân.

Mạnh Giác lại cảm thấy trong lòng có chút bất an, Lưu Tuân và Hoắc Quang cười đều có hàm ý khác. Cẩn thận ngẫm lại, nhưng thật sự không nghĩ ra được, buổi tối hôm nay thế này là bọn họ đang định làm gì.

Trong tiếng ca múa, mọi người đều chúc mừng thái tử điện hạ, nói lời chúc mừng thái tử điện hạ, rồi chúc tụng Mạnh Giác. Chúc mừng thái tử điện hạ là giả, chúc mừng Mạnh Giác mới là thật. Thái tử điện hạ còn là một đứa bé, chưa hiểu được chuyện gì, phải nịnh bợ nịnh hót cũng là chuyện sau này, thiết lập quan hệ tốt với Mạnh Giác mới là chuyện quan trọng hiện tại.

Trong buổi tiệc, Trương An Thế cười hỏi một câu: “Mạnh Thái Phó đã định chuyện hôn sự hay chưa?” Làm cho đám người đang mời rượu bỗng chốc dừng thẳng lỗ tai, trong lòng than thở, “Xong rồi! Chậm mất rồi! Đã bị Trương gia giành trước!”, hận không thể ngay tức khắc ỳnh một bạt tai. Khó trách người ta là chính nhất phẩm, còn mình chỉ có thể là một phó nhị phẩm, đây là chênh lệch!

Mạnh Giác trong lòng hiểu rõ, chấp tay, đang muốn nói vài lời tránh đi vấn đề này, Lưu Tuân đã cười nói: “Trẫm và Mạnh ái khanh là bạn cũ thừa hân vi, việc này trẫm lại hiểu rất rõ, chung thân đại sự của Mạnh ái khanh vẫn chưa được định, nếu Trương ái khanh có chọn được người nào tốt, nhanh chóng nói cho trẫm.”

Trương Hạ đứng lên, cất tiếng cười sang sảng nói: “Thần thích nhất là mai mối, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương cũng chính là do thần làm mai mối, nhớ ngày đó Hứa phu nhân còn không vui, nhìn hiện giờ thật mỹ mãn vui vẻ! Hứa phu nhân, bà không còn oán giận ta nữa chứ?”

Hứa mẫu xấu hổ tới mức muốn tìm cái hố mà chui xuống, Hứa phụ khúm núm cười trừ nói: “Không dám, không dám!”

Trên đại điện vang lên tiếng cười, Trương Hạ cười nói: “Hôm nay, thần cũng xin làm mai mối cho Mạnh đại nhân, vẫn là cô nương Hứa gia, là đường muội của hoàng hậu nương nương, luận dáng dấp, luận tướng mạo đều rất tốt, tính tình cũng tốt, tuyệt đối không ủy khuất Mạnh đại nhân.”

Lưu Tuân ngăn trước khi Mạnh Giác mở miệng, cười nói: “Trẫm đã từng gặp nàng, thật là một mối hôn sự tốt.”

Ý tứ của Lưu Tuân đã rất rõ ràng, mọi người cũng đều hiểu được mối hôn sự này chính là muốn đem lợi ích của Mạnh thị và Hứa thị cùng đặt chung vào một chỗ.

Miệng vàng lời ngọc, mắt thấy hết thấy đã là kết cục đã định, Hoắc Quang đột nhiên cười nói: “Lão thần cũng có thú vui ấy, lão thần cũng biết một vị cô nương không tồi, cùng Mạnh Thái phó cũng thập phần môn đăng hộ đối, mặc dù không dám nói là trong ngàn dặm mới chọn được một, nhưng nếu trong thành Trường An này muốn tìm được một người tốt hơn, e là có chút khó khăn!” Trong lời nói tuy rằng chỉ khen người nhà mình, nhưng câu nào câu nấy đều hạ thấp cô nương Hứa gia.

Hoắc Quang luôn luôn cẩn thận cung kính, dù cho đối với người bình thường cũng đều rất khách khí lễ độ, thế nhưng hôm nay lại trước mặt mọi người hạ thấp Hứa gia. Trong đại điện tĩnh lặng, lại vang lên tiếng cười, nhưng trong tiếng cười đã lộ ra miễn cưỡng rõ rệt.

Trương Hạ đang muốn nổi giận tức thì, Trương An Thế ngồi bên cạnh kiên quyết kéo ông ta lại, ông ta mới ngậm miệng, nhưng vẫn bất mãn trừng mắt nhìn Hoắc Quang.

Lưu Tuân cười nói: “Không biết người theo như lời Hoắc đại nhân là ai? Nếu thực sự có người tốt như vậy, trẫm và tử đồng cũng muốn được nhìn thấy.”

Trương Hạ nhỏ giọng nói thầm: “Đúng! Là con la thấy ngựa xuất hiện thì chuồn mất, chẳng lẽ là thuận miệng thổi phồng!”

Hoắc Quang cười nói: “Cô nương mà thần muốn làm mai cho Mạnh Thái phó, hoàng thượng và hoàng hậu đều biết, chính là nghĩa nữ của thần, Hoắc Vân Ca.”

Lưu Tuân và Hứa Bình Quân trên Kim Toan tọa đều sững sờ, thần sắc quái dị. Mạnh Giác đột nhiên nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào Vân Ca, nhưng chỉ thấy nàng đầu cúi thấp, căn bản không thấy rõ ràng nét mặt, một bộ dáng vô cùng ngưng ngưng.

Trương Hạ nhìn Vân Ca, há miệng rồi ngậm miệng, nhưng không lên tiếng, Trương An Thế mắt nhìn huynh trưởng, có chút khó hiểu, người này sao lại đột nhiên trở thành bình tĩnh nhả nhận?

Hứa Bình Quân từ khi yến hội bắt đầu tới giờ vẫn luôn luôn không nói nhiều, đột nhiên hỏi: “Hoắc đại nhân đã hỏi qua ý kiến của Vân Ca hay chưa? Chính nàng có bằng lòng hay không?”

Hoắc Quang còn chưa trả lời, Hoắc Thành Quân đã cười nói: “Mạnh Thái phó là nhân tài xuất chúng, tỷ tỷ của thần thiếp đương nhiên là bằng lòng, thần thiếp cũng xin hoàng thượng chuẩn ới hôn sự này!”

Vân Ca ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt nghi vấn của Hứa Bình Quân, gật gật đầu. Lưu Tuân lần nữa không chịu cất lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Vân Ca. Hứa Bình Quân khó hiểu nhìn Vân Ca một lát, rồi kiên quyết đứng dậy, đi tới trước mặt Lưu Tuân quỳ xuống, thỉnh cầu: “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy bất luận là tính tình, hay là dung mạo, Vân Ca đều xứng với Mạnh Thái phó, xin hoàng thượng chuẩn ai mối của Hoắc đại nhân!”

Hoắc Thành Quân cũng quỳ xuống, vẻ mặt thành khẩn và cầu xin. Đây là lần đầu tiên Hứa Bình Quân và Hoắc Thành Quân thống nhất ý kiến, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng.

Bách quan dưới điện nhìn thấy mà hoàn toàn choáng váng, không rõ buổi tối hôm nay đang diễn trò gì, chỉ có thể im lặng nhìn hai vị nương nương trên điện đang xin ới hôn sự của Hoắc gia.

Lưu Tuân gượng cười nói: “Việc này để sau...”

Mạnh Giác đột nhiên quỳ xuống, vừa dập đầu, vừa nói: “Thần đúng là cô đơn một mình, cùng Hoắc tiểu thư đúng là xứng đôi, xin hoàng thượng chuẩn hôn!”

Hoắc Quang cười tủm tỉm nói: “Thần cũng thay tiểu nữ cầu hoàng thượng chuẩn hôn!”

Tình cảnh hiện tại đã thành mũi tên đã bắn ra, Lưu Tuân mắt nhìn Hứa Bình Quân và Hoắc Thành Quân vẫn quỳ trên mặt đất, đành phải mỗi tay đỡ một người, kéo các nàng lên, cười sang sảng nói: “Song hỷ lâm môn, thật đáng mừng! Thật đáng mừng! Hoắc Vân Ca giống như dòng nước trong vắt từ trên núi chảy xuống, giống như hoa cỏ thanh tao, Hứa Hường Lan tính tình nhu mì, hiền hậu, đặc biệt tứ hôn cho Thái tử thái phó Mạnh Giác, lệnh phong Hoắc thị là Chính nhất phẩm phu nhân, Hứa thị là Tông nhất phẩm phu nhân.” Quan viên bên cạnh sớm đã chấp bút nhất nhất ghi chép từng lời của Lưu Tuân, sửa sang trau chuốt lại thành thánh chỉ.

Hoắc Quang cười tạ ơn Lưu Tuân, đem toàn bộ sự không vui dần xuống tận đáy lòng. Mạnh Giác vẫn quỳ trên mặt đất, không có phản ứng ngay lập tức. Hoắc Thành Quân một vẻ nước sâu không gợn sóng, ánh mắt đảo qua gương mặt Vân Ca, rồi dừng ở trên người Mạnh Giác, cười nói: “Hoàng thượng thật là hậu ái Mạnh Thái phó! Một lần lại cưới được hai vị nhất phẩm phu nhân. Chúc mừng Mạnh Thái phó!”

Mạnh Giác tỉnh táo lại, vội dập đầu: “Thần khấu tạ long ân hoàng thượng.” Trên điện lập tức vang lên tiếng chúc mừng của mọi người. Lưu Tuân chỉ đưa tay lên, cho hắc đứng lên, cầm lấy chén rượu trên bàn muốn uống, nhưng chén đã sớm trống không, Thát Hỉ vội bưng bầu rượu lại đổ rót rượu, Lưu Tuân không chờ rượu rót đầy, đã không bình tĩnh hỏi: “Ca múa đâu?”

Hoạn quan hầu hạ bên cạnh lập tức lệnh tấu nhạc. Nguyên là chúc mừng sắc lập thái tử, ca múa vui mừng hoan hỉ, người trong cả điện dường như cũng vui sướng hân hoan theo, Lưu Tuân cười thưởng thức ca múa, chậm rãi cầm chén rượu lên, một ngụm lại một ngụm uống cạn.

Vân Ca chờ xong hai khúc ca múa, khi mọi người đều không còn chú ý tới nàng nữa, mượn cớ đi thay y phục, lặng lẽ lui ra khỏi buổi tiệc. Đây là những đường nhỏ quen thuộc, không mất bao nhiêu thời gian, nàng đã đi tới bên ngoài Tuyên Thất Điện. Có hoạn quan đi tới tra hỏi, thấy là nàng, ngược lại còn mừng rỡ,

“Tại sao cô nương lại ở chỗ này?”

Khuôn mặt của hắc đối với Vân Ca mà nói, lại là xa lạ, “Người đang trực ở Tuyên Thất Điện sao?”

“Vâng! Sau khi hoàng thượng đăng cơ, điều nô tài từ Ly Sơn đến nơi đây.”

Vậy là Bệnh Dĩ đại ca thấy hắc đáng tin cậy, “Phiên người giúp ta chuyển mấy lời sau tới hoàng thượng, nói rằng ta muốn lên gặp mặt ngài một lần.”

“Cô nương khách khí rồi, nô tài lập tức tìm người tới truyền lời cho tổng quản Thát Hỉ.”

Vân Ca gật gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào trong điện. Hoạn quan mời nàng vào trong điện chờ, nàng im lặng lắc đầu, nhưng chỉ sau chốc lát, lại bước về phía trước, chưa đi được vài bước, lại đột nhiên dừng lại. Nàng giống như muốn lui về phía sau, lại giống như muốn đi về phía trước, sau một hồi do dự, mới ngập ngừng đi về phía cửa điện.

Hoạn quan đi phía trước dẫn đường, muốn dẫn nàng đi tới chính điện, cười hỏi: “Cô nương muốn uống trà gì?”, thấy phía sau không có hồi đáp gì, quay người lại, đã thấy Vân Ca không biết từ khi nào sớm dừng bước chân, đứng ngơ ngác ở trong sân.

Hoạn quan vội chạy bước nhỏ trở về.

Vân Ca tựa hồ đang nhìn chằm chằm từng cảnh cây ngọn cỏ trong sân, nhưng trong mắt lại là trống rỗng không có thứ gì. Hắn mơ hồ hiểu được nguyên do, nhẹ nhàng nói: “Cô nương cần gì, cứ gọi nô tài là được.” Nói xong, cũng không quan tâm Vân Ca có nghe được hay không, lặng lẽ lui xuống.

Khi Lưu Tuân bước vào, Vân Ca đang cúi đầu đứng dưới dây đu đủ, một tay vịn vào giàn trúc, một tay nhẹ vỗ về dây leo. Tầm nhìn bị ngăn cách bởi những lá cây lưa thưa, thân thể nàng giống như được bao phủ trong một màn khí trời màu xanh mỏng. Thái giám đứng sau hắn định lên tiếng lệnh cho Vân Ca quỳ gối nghênh đón, Lưu Tuân khẽ vẫy tay, để hắn đi xuống.

Hắn nhẹ bước đi tới trước dây leo, thấp giọng nói: “Nàng tới chậm rồi, thời gian nở hoa vừa qua rồi.”

Vân Ca ngẩng đầu, thấy giữa đám lá cây, một đôi mắt đen như điểm sơn, giống như ánh sao, đột nhiên chiếu sáng bóng tối u ám mà nàng đang đi lạc, nàng nở nụ cười, “Chàng nói ”Điếu dữ nữ la, thi vu tòng bách*”, rất khó sống được ở trong vườn, nhưng thiếp thấy ở đây chúng sống rất tốt**.” Giọng nói rất nhẹ, giống như sợ phá vỡ mất mộng cảnh, vui sướng lại tràn đầy thiên địa và gương mặt nàng.

*Dịch: cây đu đủ và cây nữ la bám vào cây tòng cây bách, câu thơ trong bài nào đó(tớ không biết) trong Kinh Thi. Tên cây đu đủ là do có bài thơ này, được ghép từ tên cây đu đủ và cây la thành cây đu đủ la.

**Chỗ này xưng hô như vậy vì câu này Vân Ca tưởng là Phát Lăng nên nói thế.

Ánh mắt của nàng trầm tĩnh triền miên, bất luận là hồng trần phồn hoa, thời gian thấm thoát, thiên địa ở trong mắt nàng, cũng chỉ có hắn!

Lưu Tuân chỉ cảm thấy ngạt thở, như là say, say trong mộng, thời gian giống như đã mang quá khứ và hiện tại kết hợp lại một cách hoàn mỹ nhất. Hắn ôn nhu nhìn nàng, bước ra khỏi bụi dây leo trước mặt, nhẹ giọng nói: “Vân Ca, ta sẽ không biến mất.”

Vân Ca kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt nàng có một tầng sương mù, che phủ khiến cho người nàng nhanh chóng rời xa, Lưu Tuân đưa tay muốn nắm lấy, Vân Ca lại lui về phía sau từng bước, khom người hành lễ, “Hoàng thượng, thần nữ thất lễ.”

Tay Lưu Tuân đã đưa tới giữa không trung, đột nhiên đổi hướng, chạm vào một phiến lá của dây leo, giống như vốn đã định chạm tới phiến lá kia, “Vân Ca, nàng còn muốn cùng ta chơi trò quân thần sao?”

Vân Ca cười, đứng thẳng lên, “Vậy người muốn thần nữ gọi người là gì? Vẫn là ‘đại ca’ sao?”

Lưu Tuân vòng qua bụi dây leo, đứng ở trước mặt Vân Ca, “Ừ.”

Một hoạn quan ôm một chiếc chiếu trúc Tương Phi, trải ra ở dưới giàn hoa. Thát Hỉ bê một chiếc khay nhỏ lại đây, trên khay có đặt hai chén trà ngon vừa mới pha, Lưu Tuân cười nhạt, nói: “Lấy bình rượu tới cho trẫm.”

Thát Hỉ vội đi lấy bình rượu, Lưu Tuân ngay cả chén rượu cũng không dùng, cầm bình rượu trực tiếp rót vào miệng.

Vân Ca vốn định chờ hắn hỏi “Tìm ta có chuyện gì”, nhưng Lưu Tuân căn bản không mở lời, chỉ ngồi dựa vào bụi cây leo, mỉm cười uống rượu. Vân Ca cúi đầu, tay cầm chén trà xoay một vòng rồi lại một vòng, vài lần muốn mở miệng, nhưng đều khó có thể nói được thành lời, trong lòng thấp thỏm hỗn loạn, trái lo phải nghĩ, thật sự có thể được hay không? Đại ca, huynh ấy có thể đồng ý không?

“Còn nhớ không? Có một lần chúng ta cùng ngồi im lặng ở trong sân.”

Giọng nói trầm trầm đột ngột vang lên trong bóng đêm, Vân Ca ngậy người một chút, thực sự mỉm cười, “Ừ! Lần đó chúng ta còn cùng đi gặp Vệ hoàng hậu, muội lúc ấy không biết rằng bà là... Kỳ thật, muội nên dập đầu trước bà, muội biết đại ca đang xây dựng lăng tẩm mới cho Vệ hoàng hậu, chờ sau khi chuyển mộ tới, muội sẽ tới dập đầu trước bà.”

Lưu Tuân cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào Vân Ca hỏi: “Nàng thực lòng muốn gả cho Mạnh Giác sao? Nếu nàng không tự nguyện...”

“Đúng là chủ ý của muội.”

“Ta thì sao?”

“Cái gì?” Vân Ca hoàn toàn không thể hiểu được.

“Ta tính là gì?”

“Đại ca, huynh uống say sao?” Thân thể Vân Ca ngã ra sau, muốn tránh Lưu Tuân.

Lưu Tuân đột nhiên cầm cánh tay Vân Ca, “Khi ta ở trong nhà giam, là ai tiêu phí vô số tiền tài mua chuộc ngục tốt, chỉ vì để cho buổi tối ta có thể có một cái thăm, ban ngày có thể có nhiều hơn một chén cơm? Là ai vừa đem số tiền lớn vừa cầu xin tới hiệu cầm đồ để chuộc lại ngọc bội? Là ai vì muốn cầu xin Hoắc Quang, lấy bản lĩnh nấu ăn đại náo Trường An, còn không ngại đắc tội với Thượng Quan gia tộc lúc ấy đang quyền thế cường thịnh?”

Vân Ca lắc đầu, sốt ruột nói: “Đại ca, huynh hiểu lầm rồi!”

“Ta hiểu lầm?” Lưu Tuân cười lớn, “Vân Ca, nàng xem ánh mắt của ta, ta sẽ không hiểu lầm! Tuy rằng nàng luôn trốn ở chỗ tối, mỗi lần ta vừa thấy nàng, nàng đều trốn đi, nhưng trong lòng ta đều hiểu được. Chỉ là lúc ấy... Lúc ấy ta không còn cách nào khác, ngay với tính mạng của ta cũng còn giữ được buổi sáng, nhưng không đảm bảo giữ được tới tối*, ta lấy cái gì để muốn có được nàng? Chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết, Vân Ca, những thứ đây đâu rồi? Những thứ chứa đựng trong ánh mắt nàng đâu rồi? Vì sao đã không còn nữa? Ta muốn nàng nhìn ta như vừa rồi, hiện tại ta có thể cho nàng...”

*Nguyên văn là câu thành ngữ “Triều bất bảo tịch”, chỉ việc hết sức nguy ngập.

“Đại ca! Đừng nói nữa! Chuyện này là lỗi của muội! Huynh đã có một thê tử tốt nhất thiên hạ, hiện tại trong hậu cung còn có Trương Lương nhân, Công Tôn Trường sử, những chuyện trước kia, huynh cũng đừng nghĩ tới nữa, chuyện này thực sự là hiểu lầm.”

Vậy mà nàng có thể xóa bỏ hết thấy dĩ vãng, coi như những thứ đó đều là huyễn ảo tưởng ra. Lưu Tuân đau đớn và tức giận đan xen, “Hiểu lầm? Ta không tin ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy lại hiểu lầm. Ở trong lòng nàng, ta tới trước Mạnh Giác một bước, nếu không phải ta bắt đắc dĩ lui nhường, làm sao hắn có được cơ hội? Vân Ca, không được lấy hắn! Hiện giờ ta có chỗ nào kém hơn so với hắn?” Hắn muốn kéo nàng vào trong ngực, nhưng Vân Ca xoay người muốn tránh ra.

Lưu Tuân võ công cao cường, tuy rằng người đã say chỉ còn lại sáu bảy phần, Vân Ca võ công tiến bộ nhanh cũng chỉ miễn cưỡng đánh hòa được với hắn. Hai người, một người bức một người trốn, toàn bộ giàn hoa diêu la đều rung lên, bầu rượu, chén trà đều rơi xuống mặt đất, vang lên tiếng đing đing đang đang, nhưng toàn bộ Tuyên Thất Điện tựa hồ chỉ có bọn họ.

Sau khi đấu một hồi, Lưu Tuân dần chiếm thượng phong, hai tay Vân Ca đều bị hắn khóa chặt, không thể động đậy. Hắn nhẹ nhàng chạm vào gò má nàng, thì thào nói, “Vân Ca, tất cả những mong muốn không thể thành đó, ta đều đạt được rồi, chỉ còn nàng...” Khi ngón tay hắn sờ qua môi của nàng, Vân Ca đột nhiên há miệng cắn thật mạnh vào ngón tay hắn.

Bất ngờ không kịp đề phòng đã bị tấn công, lại còn rất đau, hắn lập tức buông bàn tay đang nắm chặt hai tay Vân Ca ra, theo bản năng bảo vệ tung ra một chưởng. Trong khoảnh khắc, chưởng phong đã lướt tới trước huyệt thái dương của Vân Ca, Vân Ca căn bản không có biện pháp né tránh, chỉ đưa mắt nhìn về phía hắn. Bị ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn sang, hắn đột nhiên rùng mình một cái, chưởng thế dừng lại, lập tức tỉnh rượu được một nửa. Vân Ca thừa dịp hắn ngậy người, lập tức lui ra phía sau, gắt gao nắm chặt lấy y phục của mình, ngồi co lại dưới giàn hoa xa nhất.

“Ta... ta...” Lưu Tuân nhìn vào bàn tay của mình, không thể nói được thành lời.

“Đại ca, những chuyện trước kia, huynh nghe thấy, huynh nhìn thấy đều là thật, nhưng đây chẳng qua là bởi vì muội hiểu lầm thân phận của huynh. Muội và Lăng ca ca từ khi còn nhỏ đã có hẹn ước phu thê, muội đến Trường An là vì tìm chàng, bởi vì trông huynh có chút giống chàng, lại cũng có một khối ngọc bội giống hệt của chàng, cho nên muội đã nhận lầm huynh là chàng. Những thứ huynh nhìn thấy, nghe thấy, kỳ thật đều là muội làm vì chàng, không phải bởi vì huynh.”

Vân Ca trốn sau những bông hoa, sửa sang lại y phục, không biết là bởi vì giọng nói mơ hồ không rõ, hay là hấn căn bản không muốn nghe, tất cả những câu nói đều biến thành những mảnh nhỏ rời rạc, tối nghĩa khó hiểu, nhưng khi rơi xuống tận đáy lòng, như thể có vô vàn những mũi kim sắc nhọn đâm vào trong tim, đau đớn từng trận.

“Đại ca, thực xin lỗi! Muội không biết những hành động lúc đó của muội lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy, xin đại ca tha thứ uội. Hứa tỷ tỷ đối với đại ca tình sâu nghĩa nặng, đại ca cũng vẫn che chở yêu thương đối với tỷ tỷ, hai người nhất định phải hạnh phúc.”

Lưu Tuân giống như đã hoàn toàn tỉnh táo, sửa sang lại trường bào, khẽ phất ống tay áo, đứng lên, mỉm cười nói: “Nàng ấy đúng là ‘tình sâu nghĩa nặng’ đối với ta!”, bốn chữ “tình sâu nghĩa nặng” kia được nhấn mạnh khác thường.

Vân Ca sửa sang lại y phục xong, bước ra, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, nhưng thần thái cũng đã bình tĩnh thản nhiên, “Đại ca hiểu được là tốt rồi, nhất định phải trân trọng tỷ ấy. Huynh là hoàng đế, có thể có được vô số nữ tử xinh đẹp xuất chúng, thùy mị dịu dàng, nhưng trên thế gian này sẽ không tìm được người thứ hai đối với huynh như thế.”

Nụ cười của Lưu Tuân có phần lạnh nhạt xa cách, “Muội tìm ta có chuyện gì?”

Vân Ca cắn cắn môi, cố lấy dũng khí hỏi: “Đại ca, huynh có muốn Hoắc Thành Quân sinh con cho huynh không?”

Lưu Tuân nhìn chằm chằm vào Vân Ca, trầm ngâm không trả lời.

“Đại ca, nói uội biết sự thật! Có lẽ muội có thể giúp được huynh.”

Lưu Tuân cụp mắt xuống, “Nếu nàng mang thai, Hồ nhi sẽ rất nguy hiểm. Cả đời này, có lẽ ta còn có thể có rất nhiều đứa con khác, nhưng nó nhất định là đứa con mà ta yêu thương nhất.” Bên môi hấn có nụ cười nhẹ, “Ta tự tay làm nôi cho nó, tự tay làm ngựa gỗ cho nó, tự tay giặt tã cho nó, ngay cả hiện tại, ta vẫn cứ bằng lòng bò trên mặt đất, để cho nó cưỡi trên lưng ta, cùng chơi cưỡi ngựa với nó. Hồ nhi vĩnh viễn là con trai của ta, những đứa con khác từ khi sinh ra, đều đã có một thân phận khác, chúng nó là con của ta nhưng vẫn là thân tử của ta, bất luận là chúng nó thông tuệ tài giỏi thế nào, được người khác yêu mến thế nào, nhưng những việc kia, ta đều không làm cho chúng được.”

Vân Ca khom người tìm một hồi lâu, nhặt lên một chiếc bình gốm nhỏ lúc trước bị rơi xuống đất, đưa cho Lưu Tuân. Lưu Tuân nhận lấy, mở ra nhìn thoáng qua, “Đây là thứ gì vậy?”

“Trước mỗi lần lâm hạnh Hoắc Thành Quân, cho cô ta uống một viên, cô ta sẽ không có hài tử của huynh.”

Thậm chí có loại thuốc như vậy sao? Trong mắt Lưu Tuân hiện ra sự vui mừng khôn xiết, vội vàng đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay, đặt tới bên môi nếm thử, “Có mùi vị quá khác thường. Hoắc Thành Quân không phải nữ tử bình thường, từ nhỏ nàng đã ra vào cung đình, về phương diện này đều rất cẩn thận.”

“Muội đã thử rồi, viên thuốc này gặp nước sẽ tan, bỏ vào trong canh đương quy, nhưng hươu hầm chim trĩ, sẽ không có mùi vị khác thường nữa. Đại ca có thể nghĩ ra biện pháp, thường uống chung với cô ta một ít. Đương quy, nhưng hươu đối với nam tử bổ thận dương, với nữ tử điều kinh dưỡng huyết. Cho dù cô ta lệnh thái y kiểm tra, miễn là không kiểm tra tới chén canh đã uống lúc đó, sẽ không tìm ra được thứ gì, ngược lại sẽ bởi vì ân sủng của đại ca mà vui mừng.”

Ánh mắt Lưu Tuân nhìn Vân Ca hiện ra chút kỳ lạ, chậm chạp không nói rằng nhận hay không nhận.

Vân Ca thấp thỏm bất an, nhỏ giọng nói: “Đại ca là hoàng đế, cô ta là phi tử của huynh, khi nói chuyện có thể rất dễ dàng bỏ viên thuốc vào trong chén canh, thái y, cung nữ có khôn khéo tới mấy cũng đều không

nhìn ra khác thường.”

Lưu Tuân thản nhiên cười lớn, cẩn thận đặt chiếc lọ gốm vào trong ngực áo, vừa đi ra bên ngoài, vừa nói: “Vân Ca, muội đã thay đổi.”

Căng thẳng của Vân Ca tiêu tan, nàng đi theo hắn ra đại điện, cười nhạt nói: “Không phải đại ca cũng thay đổi rất nhiều sao?”

Lưu Tuân nhếch khóe môi, không nói gì. Trong bóng đêm, không nghe thấy âm thanh gì, chỉ có tiếng loạt soạt y bào của hai người. Trong cung điện tráng lệ lộng lẫy như vậy lại tràn ngập im lặng, nhưng chốn mộ hoang cỏ dại cao tới đầu gối kia lại vang lên từng đợt tiếng cười trầm bổng.

Đang lúc hoảng hoảng hốt hốt, Lưu Tuân cảm thấy bên tai hình như có tiếng cười, đột nhiên nghiêng đầu sang, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh lùng của nàng, tiếng cười nơi mộ hoang đó, càng bay càng xa, càng bay càng xa...

Vân Ca nhìn thấy một bóng người hiện ra chỗ tường cung, ăn mặc như thể một binh lính, nàng đột nhiên nhắc chân đuổi theo. Bóng người kia cũng phát hiện ra nàng, lập tức nện bước nhanh hơn.

Lưu Tuân gọi: “Vân Ca, muội làm gì thế? Mau về đây!”

Vân Ca giống như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ như thể phát điên đuổi theo bóng người kia, Lưu Tuân bất đắc dĩ, cũng đành đuổi theo.

Giữa những bức tường cung, càng chạy càng xa, đã tới một nơi mà Vân Ca chưa bao giờ tới, có thị vệ phát hiện ra Vân Ca, khiển trách: “Đây là cấm địa hoàng cung, sao có thể chạy loạn như điên thế được, người kia lập tức dừng lại!”

Vân Ca mắt thấy bóng dáng kia chợt hiện ra ở chỗ tối của tường cung, gấp đến độ liều lĩnh chạy tới phía trước. Thị vệ rút đao ra, ngăn nàng lại, đang muốn động thủ, Lưu Tuân ở phía sau hét lớn: “Đều dừng tay!”

Thị vệ thấy rõ người tới là ai, vội quỳ xuống. Vân Ca chạy nhanh qua các cột trụ hành lang, cửa điện, nhưng căn bản không nhìn thấy bóng dáng người kia. Lưu Tuân hỏi: “Rốt cuộc là muội đang muốn tìm thứ gì? Nói ra, trăm sai người cùng đi tìm giúp muội.”

“Một người mặc quần áo binh lính màu đen, vừa mới chạy lướt qua dưới mái hiên.”

Thị vệ quỳ trên mặt đất ngăn người nhìn nhau, nhất tề lắc đầu, “Chúng thần chỉ nhìn thấy cô nương chạy tới.”

Vân Ca không chịu buông xuôi, tìm kiếm hết trong lại ngoài một lần, vẫn không phát hiện ra dấu vết nào. Lưu Tuân khuyên nhủ: “Quay lại thôi! Thời gian dài như vậy không nhìn thấy bóng dáng muội, nghĩa phụ của muội nhất định đã bắt đầu sốt ruột. Nói không chừng, là muội nhất thời hoa mắt, nhìn mèo hoang thành ra bóng người.”

Vân Ca không tìm được người, cũng chỉ có thể trước hết đi về, nàng lẳng lặng bước đi một lát, nói: “Người kia đã giết Mạt Trà, muội tuyệt đối sẽ không nhìn lầm! Muội nhất định sẽ tìm ra hắn.”

Lưu Tuân nói: “Tất cả thị vệ ở nơi này đều là người của Hoắc Quang, muội tìm được rồi thì có thể làm được gì? Nếu muội cũng đã tha thứ cho Hoắc Quang, cũng nhận ông ấy là nghĩa phụ, có một số việc nên đơn giản quên đi!”

Vân Ca vẫn cố chấp nói: “Muội muốn tìm được hắn, đây là chuyện muội còn nợ Mạt Trà.”

Lưu Tuân bất đắc dĩ thở dài, “Ta sẽ sai người hết sức đi tìm giúp muội.”

“Cám ơn đại ca.”

Nụ cười yếu ớt của Vân Ca khiến hắn thấy quen thuộc và có khát vọng muốn níu giữ lại, nhưng hắn lại không dám nhìn lâu, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác. Khi tới gần tiền điện, hai người đi hai đường khác nhau. Tuy rằng đã hết sức tránh đi hiềm nghi, một trước một sau trở lại yên hội, nhưng bọn họ rời chỗ thời gian dài như vậy, trong lòng những người vẫn để ý tới hai người họ đều sớm có các loại phỏng đoán.

Khi Hứa Bình Quân mới vừa nhìn thấy Vân Ca, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhưng chỉ sau một chớp mắt, lại cười lắc lắc đầu, thần thái bình tĩnh gấp thức ăn cho Hồ nhi. Nhất thời Hoắc Thành Quân cũng có sắc mặt xanh mét nhìn về phía Lưu Tuân, lúc sau thì vừa cười mỉm vừa liên tục nhìn về phía Mạnh Giác. Mạnh Giác mặt không đổi sắc nhìn Vân Ca một lát, rồi quay đầu lại, sống lưng ưỡn thẳng, đáng ngồi cô độc mà kiêu ngạo, cả người hần như thể cùng hợp nhất với bóng đêm.

Vân Ca căn bản không lưu ý đến mọi thứ trên bàn tiệc, trong đầu nàng vẫn quanh quẩn hình ảnh Mặt Trà, nàng bưng lên một cốc rượu lớn uống cạn. Cung nữ bên cạnh mượn cơ hội rót rượu cho Vân Ca, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, tóc của cô, nên ra khỏi yến tiệc một lát.”

Mặt Vân Ca thoáng cái đỏ bừng, vội đứng lên, vội vã ra khỏi yến tiệc, sớm có cung nữ mang gương, hộp trang điểm lại đó, hầu hạ nàng trang điểm lại.

Búi tóc có chút lỏng lẻo, cũng chưa đến mức lộn xộn, nhưng có một dây điều la xanh biếc quấn trên cây trâm, ở trên mái tóc đen có phần đặc biệt gây chú ý. Một đôi vòng tai phỉ thúy, chỉ còn một chiếc, một bên lỗ tai trống không. Cung nữ giúp nàng chải lại tóc, nhưng vòng tai nhất thời không tìm được chiếc giống với chiếc đã mất, nên đơn giản tháo chiếc kia xuống, nhìn ngắm một hồi thấy hết thấy đều ổn thỏa rồi, cười bầm: “Hoắc tiểu thư, nô tỳ cáo lui.”

Vân Ca vui mặt vào trong hộp phấn, không muốn ra ngoài kia, thật sự là rất xấu hổ, người ta sẽ nghĩ như thế nào về nàng và hoàng thượng? Ôi! Còn Hứa tỷ tỷ! Vân Ca đứng bật dậy, vội vã chạy ra ngoài.

Hứa Bình Quân cũng đoán được Vân Ca sẽ trở lại, người đầu tiên nàng tìm chính là mình, khi Vân Ca vừa mới đi tới, nàng đã vội vàng đón ánh mắt Vân Ca, nở nụ cười dịu dàng, trong lòng Vân Ca đột nhiên ấm áp, cũng nhẹ nhàng mỉm cười, khi ánh mắt nhìn về phía Lưu Tuân, cũng không tránh khỏi có chút tức giận.

Tay phải Lưu Tuân nắm chặt trong tay áo, tay trái cầm chén rượu đang uống rượu cùng Mạnh Giác, trên ngón tay út có đeo một chiếc vòng nhỏ bằng phỉ thúy, qua ánh sáng từ chén bạch ngọc thấy rất rõ ràng, cần thận nhìn kỹ, nàng phát hiện ra đúng là chiếc vòng tai mình đã làm rơi.

Giống như cảm giác thấy có người nhìn hần, Lưu Tuân đưa mắt nhìn về phía Vân Ca, cũng chẳng để ý tới sự tức giận của nàng, ngược lại khoe môi còn như cười như không, một mực nhìn chăm chăm vào Vân Ca.

Giữa lúc ánh mắt của Vân Ca di chuyển, lướt qua Hoắc Thành Quân và Mạnh Giác, đột nhiên khoe môi khẽ nhếch, vừa như xấu hổ vừa như tức giận liếc nhìn Lưu Tuân một cái, rồi cúi đầu.

Điện phủ ngồi đầy người, lại thêm ca múa ồn ào, tiếng cười nói huyền ảo, đại bộ phận thần tử cũng không lưu ý đến Vân Ca ra ra vào vào, trên ngón tay út của hoàng thượng có một chiếc vòng, lại càng không có người nào chú ý tới. Nhưng nhận thấy có sự khác thường, mọi người đều im bật như ve sầu mùa đông. Trương Hạ tuy rằng vẫn luôn lưu ý tới mấy người họ, nhưng giống như hiểu được, lại giống như không hiểu được, không thể tin được hỏi đệ đệ, “Hoàng thượng, ngài...ngài và Vân Ca, có phải có điểm gì không bình thường hay không?”

Trương An Thế thở dài, thấp giọng nói: “Vân Ca này quả không hổ danh yêu nữ.”

Trương Hạ lòng đầy căm phẫn, tức giận đến sắc mặt xanh mét, “Tại sao hoàng thượng có thể...sao có thể như vậy? Ngài mới vừa trước mặt mọi người tứ hôn, rồi...rồi lại làm thế với thê tử chưa xuất giá của người ta... thật là làm nhục người ta quá mà...”

Trương An Thế vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đại ca, hiện tại người ngồi trên đó là quân, mà huynh là thần, huynh tuyệt đối không thể nói lời bất kính như vậy. Nếu không, cho dù trước kia huynh đã cứu ngài cả nghìn lần, Trương gia chúng ta cũng sẽ do huynh mà bị liên lụy, chuyện này huynh ngàn vạn lần không được lo chuyện bao đồng thêm nữa.”

Về mặt Trương Hạ ắt có chút bị thương, “Ta là loại người nhân rồi quan tâm tới chuyện không phải của mình thế sao? Mạnh Giác là con của cố nhân, hần và hoàng thượng hần là phải đồng tâm hiệp lực, là huynh đệ tốt, ta đồng ý giúp Hứa gia làm mai mối, chỉ là muốn hai người bọn họ thông qua quan hệ thông gia mà kết thành người thân.”

Trương An Thế nghi hoặc hỏi: “Hần là con của ai vậy?”

Trương Hạ âm thầm: “Ta cảm thấy như thế...Ồi! Từ tiệc cưới của hoàng thượng năm đó nhìn thấy hần, ta đã thử hần nhiều lần, hần cũng không chịu thừa nhận, chỉ nói mình họ Mạnh.”

Trương An Thế biết ca ca lòng dạ hiệp nghĩa, nhưng những thứ này thì không thể dùng trên triều đình này được, cho nên ca ca cả đời vẫn chỉ có chức quan nhỏ mà buồn bực không vừa lòng.

“Đại ca, có một số chuyện không phải huynh muốn là có thể đơn giản thực hiện được, cho dù kết thành quan hệ thông gia, cũng không chắc là có thể thực sự thân thiết. Đệ không phản đối huynh hết lòng hết dạ vì cố nhân, những chuyện khác, huynh giúp Mạnh Giác như thế nào cũng được, nhưng chuyện trên triều đình, huynh không được xen vào. Một nhà già trẻ Trương gia chúng ta, huynh cần phải lo nghĩ cho bọn họ. Hoàng thượng vinh hiển không quên ơn cũ, về sau khẳng định còn muốn thăng quan tấn tước cho huynh, huynh nhất định phải hết sức từ chối.”

Trương Hạ vốn định sau khi Lưu Tuân đăng cơ, ông ta phải tận tâm phụ trợ hoàng thượng, làm trung thần có thể lưu danh sử sách, nhưng phát hiện ra triều đình này vẫn cứ là triều đình ông ta nhìn mà không hiểu, mà người đang ngồi ở trên kia cũng không phải là Lưu Bệnh Dĩ trong tưởng tượng của ông ta.

“Biết rồi, ta sẽ ở ngự tiền Vị Ương Cung làm chức quan nhàn tản, vẫn giống như trước kia, cùng nhóm ”bằng hữu thịt chó” của ta chén tạc chén thù, đến dân gian bênh vực kẻ yếu thôi.”

Tảng đá lớn trong lòng Trương An Thế rốt cuộc cũng rơi xuống, “Đa tạ đại ca!”

Trương Hạ cười lớn, vỗ vỗ lên bả vai đệ đệ, “Là ta, huynh trưởng vô dụng này nên tạ ơn đệ. Từ lúc cha chết ở trong lao ngục, nếu không có đệ, Trương gia đã sớm suy sụp! Nhìn đệ xem, tuổi nhỏ hơn so với ta, nhưng tóc bạc lại nhiều hơn ta.” Trương Hạ nói, trong giọng nói có chút ghen ngào, vội vàng bưng chén rượu lên uống một ngụm cạn sạch.

Trương An Thế vỗ vỗ lưng ca ca, mỉm cười bưng chén rượu lên chạm vào chén của huynh trưởng, cũng một ngụm uống cạn. Có nhiều gian nan hơn nữa, nhưng huynh trưởng có thể hiểu được, như vậy là đủ rồi!

Sau khi tàn tiệc, Vân Ca lên xe ngựa, không đi được bao xa, chợt nghe thấy một giọng nói trầm trầm, “Các người đều lui xuống.”

Nô bộc Hoắc phủ thấy là tân cô gia*, đều cười rộ lên, vừa cười, vừa nói: “Tiểu thư, chúng nô tài cáo lui trước.” Thấy Vân Ca không nói gì, xem chừng là nhất định không phản đối, đều cười tránh đi.

*Tân cô gia: chú rể mới.

Mạnh Giác vén màn lên, mùi rượu theo gió xộc vào, Vân Ca bịt mũi lại rồi lui về sau một bước. Mạnh Giác yên lặng nhìn nàng, “Nàng không cần vì muốn kích thích ta mà làm tổn hại chính mình, như thế quá đề cao bản thân mình, cũng quá coi trọng ta rồi! Dù nàng trong lòng ta như thế nào, ta cũng chưa bao giờ là công tử si tình!”

Vân Ca cười lạnh, “Làm sao người biết là ‘tổn hại’ chứ?”, sau đó lại chậm rãi nói: “Ánh mắt của huynh ấy giống hệt Lăng ca ca, nhất là trong bóng đêm khi hai người kề sát bên nhau, không nhìn thấy gì khác, chỉ có ánh mắt.” Nàng nhìn Mạnh Giác, khẽ mỉm cười, “Không, không phải làm tổn hại! Ta rất vui về!”

Sắc mặt Mạnh Giác trắng bệch. Hần vẫn không tin hết thấy là sự thật, Lưu Tuân có lẽ cố ý, nhưng Vân Ca tuyệt đối là vô tình. Nhưng hiện tại hần tin, bởi vì Vân Ca đuổi theo chính là Lưu Phát Lăng, mà không phải Lưu Tuân.

“Nàng điên rồi sao? Xét về bối phận với nàng, hần là...”

“Người đừng lấy những tập tục cũ rích của người Hán đó mà nói ở đây! Ở Hung Nô và Tây Vực, con kế thừa thê tử của cha, đệ kế thừa thê tử của huynh đều rất bình thường. Huống chi cho dù là người Hán, Huệ Đế không phải cũng đã cưới chính cháu của mình sao? Ta và Lưu Tuân được cho là gì?”

Khuôn mặt Mạnh Giác tái nhợt, lui từng bước một về phía sau, không biết là bởi vì say rượu, hay là do nguyên nhân khác, thân thể hần nghiêng nghiêng ngã ngã, trông như sắp ngã sắp xuống, “Vân Ca, cuối cùng nàng muốn đi trên con đường này tới bao xa đây?”

Vân Ca không nói câu nào, chỉ nhìn hần, ánh mắt lạnh giá tựa như huyền băng ngàn năm. Mạnh Giác đột nhiên xoay người, vừa cười rót rượu vào miệng, vừa loạng choạng rời đi, dưới ánh trăng, bóng dáng hần lão đảo, nghiêng đông ngả tây.

Vân Ca không chịu nổi áp lực, thân thể mềm nhũn tựa vào vách xe, hóa ra hận một người cũng cần nhiều sức mạnh và dũng khí như vậy!

47. Q.3 - Chương 9: Nơi Sâu Nhất Trong Lòng Người Cuối Cùng Lại Hoang Vu Nhất

Ba ngày sau, chính là ngày lành, thích hợp cưới gả.

Do có ý chỉ của Lưu Tuân, con gái Hoắc gia và con gái Hứa gia đồng thời vào phủ. Một người là con gái của Đại Tướng quân Hoắc Quang, một người là đường muội của hoàng hậu nương nương, ai cũng không thể thất lễ được. Quân gia Mạnh phủ để có thể chu toàn hết thảy, đã lao tâm khổ tứ không ít. Chỉ cầu có thể yên yên ổn ổn, không đắc tội với bên nào.

Mạnh Giác đối với tất cả đều thờ ơ lạ thường, đi xin chỉ thị bất cứ chuyện gì từ hần, hần chỉ có hai câu, một là: “Người xem rồi lo liệu là được”, hoặc là: “Tùy người.”

“Vậy hai vị phu nhân đồng thời báai đường, hay là hành lễ riêng biệt?”

“Tùy người.”

“Buổi tối công tử dự định trước tiên nghỉ ngơi ở chỗ vị phu nhân nào? Thông thường nên ở chỗ đại phu nhân, phu nhân là chính nhất phẩm hoàng thượng phong, nhưng nếu công tử muốn động phòng với nhị phu nhân trước, lão nô cũng có thể đi an bài, ý của công tử là...”

“Người xem rồi lo liệu là được rồi.”

Ặc! Chuyện này cũng có thể theo hần sắp xếp. Quân gia hoàn toàn thấu đáo là Mạnh Giác không hề để ý tới gì.

“Công tử muốn hai vị phu nhân ở tại nơi nào? Lão nô thấy Trúc hiên và Quế viên cũng không tồi, chỉ là mỗi lần công tử đi tới chỗ đó có chút xa.”

Quân gia đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ sau khi nghe câu “Tùy người” rồi xin chỉ thị cho vấn đề tiếp theo, không ngờ Mạnh Giác im lặng một lát rồi nói: “Để đại phu nhân ở xa một chút, càng xa càng tốt.”

“Lão nô hiểu rồi.”

Ngày đại hôn đó, bách quan cùng đi chúc mừng. Thái giám lại tới tuyên chỉ ban cho vô số vàng bạc ngọc quý, còn nói có khả năng hoàng thượng sẽ đích thân tới chúc mừng. Mạnh phủ thật sự là hoa tươi cài gấm, lửa nóng sôi dầu*.

*Nguyên văn là “tiên hoa trứ cấm, liệt hỏa phanh du chi thịnh”, câu này vốn xuất phát từ Hồi 13 của Hồng lâu mộng, về sau được sử dụng rất nhiều trong các tác phẩm văn học của Trung Quốc khi miêu tả một không khí náo nhiệt.

Hai cỗ kiệu hoa, một tả một hữu đồng thời vào Mạnh phủ. Hai đoàn lựa đỏ, một đầu ở trong tay tân nương tử trong kiệu, một đầu ở trong tay Mạnh Giác, hai tân nương tử được hần dắt đi, bước vào Mạnh phủ, báai thiên địa cao đường.

Nhưng vừa mới bước vào phủ, bước chân đại phu nhân đã lão đảo, rồi ngã nhào xuống đất, khiến cho dây hỉ trù* nhân duyên của bọn họ rơi xuống. Nha hoàn bên cạnh vội vàng chạy tới đỡ nàng, nàng nói qua tám khăn trùm rằng nàng văng đầu, người không có lực, thật khó có thể đứng thẳng được.

*Đoạn lựa đỏ mà tân lang và tân nương cùng cầm đó được gọi là hỉ trù.

Bà mới gấp đến độ nhảy dựng lên, khó chịu thế nào thì cũng nên cố chịu đến khi lễ bái đường kết thúc, nếu tới cả thiên địa cao đường cũng không bái, thì tính là thành hôn cái gì chứ?

Mọi người cũng ồn ào khuyên Vân Ca cố chịu một chút, Mạnh Giác thì khẽ nhếch môi cười, thản nhiên nhìn vào người khuôn mặt bị khăn trùm che khuất kia. Người ở dưới khăn trùm giống như biết hành động của hắn, khẽ ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có nét cười nhạt. Giữa hai người có chút quái lạ khiến cho tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nhìn người này, rồi lại nhìn người kia. Nhưng nhìn như thế nào cũng đều không hiểu.

Mạnh Giác đột nhiên xoay người: “Đưa phu nhân vào phòng nghỉ ngơi dưỡng bệnh.”, một giọng nói lạnh nhạt, giống như đã ngăn cách hết thấy vui sướng hạnh phúc ở bên ngoài. Hai đoạn lụa đỏ, giờ chỉ còn một đoạn dẫn một nữ tử bước vào hỉ đường, đoạn còn lại nằm chờ vợ trên mặt đất. Mọi người vốn đang cao giọng cười đùa, thấy vậy đều đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Hoắc Quang sững sờ một lát, người hầu ngấp ngừng giải thích tiểu thư bị bệnh, ông ta vội thay con gái giải thích với Mạnh Giác, Trương An Thế cũng ở bên cạnh xảo ngôn hóa giải, mọi người cũng đều khôn ngoan theo tiếng hỉ nhạc mà cười đùa trở lại.

Những âm thanh náo nhiệt che giấu hết thấy bất an, tất cả đều thành vô cùng vui mừng.

Trên đường đi, đèn lồng đỏ thắm, tơ lụa đỏ thắm, cây cột đỏ thắm, nơi nơi đều là màu đỏ. Vân Ca đi theo phía sau Tam Nguyệt, lặng lẽ nhìn một màu đỏ dường như trải dài bất tận. Tam Nguyệt đi tới trước Trúc hiên, tận lực kiềm chế tức giận nói: “Đại phu nhân, sau này người sẽ ở tại chỗ này. Nô tỳ thấy đáng vẻ phu nhân xem chừng không cần phải mời lang trung.”

Vân Ca cười nhẹ, tự đẩy cửa bước vào, quay sang Vu An vẫn đi theo sau lưng nàng phân phó: “Mang hết những thứ ở trong phòng ra ngoài, thay hết bằng những đồ ta mang từ Hoắc phủ tới.”

Tam Nguyệt tức giận đến độ lập tức xông vào trong phòng, ôm lấy chăn hỉ và gối uyên ương trên giường mang ra ngoài, nàng phải cắn chặt môi mới có thể ngăn được mình nói lời lỗ mãng.

Vu An lặng lẽ cùng với hai nha hoàn hồi môn mang theo từ Hoắc phủ sắp xếp lại toàn bộ đồ đạc trong phòng, sau chốc lát, toàn bộ Trúc hiên đã không còn nhìn ra được nét gì của nơi động phòng.

Vân Ca sớm đã thay hỉ phục đỏ thắm ra, mặc vào một bộ y phục mới, dựa vào trước song cửa sổ, lẳng lặng nhìn vào khoảng không. Trên tay nàng cầm một cây tiêu ngọc, nhưng không thấy nàng thổi, bàn tay chỉ vô ý nhẹ miết lên thân chiếc tiêu hết lần này tới lần khác.

Vu An đã từng thấy chiếc tiêu ngọc trong tay nàng, khẽ thở dài một tiếng, khuyên nhủ: “Tiểu thư, đã âm ỉ suốt một ngày rồi, thân thể cũng đã mệt mỏi, nếu không có chuyện gì nữa, không bằng sớm nghỉ ngơi một chút đi!”

Vân Ca mỉm cười nói: “Người đi ngủ trước đi! Một lát nữa ta sẽ đi nghỉ.”

Bởi vì người trong Mạnh phủ cũng không biết Vu An từng là hoạn quan trong cung, vẫn tưởng rằng hắn là một nam tử, không tiện để hắn ở cùng nơi với nữ quyến, cho nên sắp xếp cho hắn một chỗ ở khác, Vu An yên lặng lui ra, đi đã xa, nhưng không nhận được vẫn quay đầu lại nhìn.

Bóng dáng đứng phía trước cửa sổ nhìn bầu trời cao phía xa kia, vô cùng quen thuộc. Tư thế cổ chấp như vậy, cô đơn buồn bã như vậy, hắn đã từng nhìn thấy ở Vị Ương Cung vô số lần, nhìn đã gần mười năm, nhưng người năm đó chỉ ít cũng còn hy vọng để chờ đợi.

Bên trong Trúc hiên, im lặng tối đen, chỉ có ánh sáng mỏng manh của vầng trăng non trên cao. Bên ngoài Trúc hiên, đèn đuốc rực rỡ, bóng người huyền ảo. Vầng trăng khuyết giống như một miếng sáp ong bị một chiếc móng tay bấm vào đứt ra, không hề nhìn thấy vầng sáng rực rỡ.

Lưu Tuân mặc thường phục, đích thân tới chúc mừng Mạnh Giác, tiệc cưới càng thêm náo nhiệt. Tất cả mọi người vội tới thỉnh an hắn, lại mời rượu hắn, hắn cười khước từ: “Hôm nay nhân vật chính là tân lang quan, trẫm chỉ là tới giúp vui thôi.”, nói xong đã rót rượu, mời Mạnh Giác.

Chiếc vòng tai phỉ thúy trên ngón út của hắn kia, màu xanh biếc như muốn đắm vào mắt Mạnh Giác. Mạnh Giác mỉm cười nhận rượu, một ngụm uống cạn. Mọi người vỗ tay cười lớn, cũng đều vội tới mời rượu Mạnh Giác, tụ tập quanh hoàng thượng góp vui. Lưu Tuân cười ngồi cùng các thân tử một lát, đứng dậy rời đi,

mọi người muốn tiễn, hắn nói: “Các người uống rượu của các người đi, Mạnh ái khanh tiễn trăm là được rồi.”

Mạnh Giác và Lưu Tuân đi ra, năm hoạn quan đều biết ý chỉ đi theo xa xa phía sau.

Lưu Tuân cười nói: “Cảnh tượng trăm thành hôn giống như mới chỉ hôm qua, cẩn thận nghĩ lại, cũng đã là chuyện của nhiều năm trước. Ngày đó người tặng một phần lễ trọng, trăm ngưng ngưng mà nhận, Vân Ca còn cười nói, đợi tới khi người thành hôn, trăm cũng tặng cho người một phần lễ vật là được. Bình Quân vì việc này đã lo lắng rất lâu, sợ rằng ngày người thành hôn, trăm không tìm được thứ gì tới tặng.”

Mạnh Giác khom người hành lễ: “Hoàng thượng ban cho thứ gì cũng là gấp ngàn lần vạn lần lễ vật ngày đó của thần, thần tạ long ân hoàng thượng.”

Lưu Tuân đỡ tay Mạnh Giác, nâng hắn dậy: “Tính tình Vân Ca có chỗ khó chịu, người nên thông cảm nhiều hơn.”

Chiếc vòng phỉ thúy trên ngón tay hắn lạnh tới thấu xương, cảm giác lạnh lẽo này xâm nhập tới tận đáy lòng. Mạnh Giác giống như bị rấn cấn, đột nhiên rút tay lại, rồi vội vàng mượn cơ chấp tay hành lễ để che giấu, cười nói: “Nàng là thê tử của thần, thần hiển nhiên là phải chăm sóc tốt cho nàng.”

Lưu Tuân cười, vẻ mặt vừa như chế nhạo vừa như khó xử. Một hồi lâu sau, mới lên tiếng: “Dù sao cũng vì giữ thể diện cho trăm, nàng cũng không muốn làm chuyện đó, người không nên bức bách nàng. Chỉ tiễn tới đây thôi, người trở về đi!”

Mạnh Giác mỉm cười quay trở lại yến tiệc. Mọi người thấy hắn sánh vai bước đi cùng hoàng thượng, rồi còn cầm tay trò chuyện, sự quan tâm của hoàng thượng phải nói là cả triều không ai bằng, tất cả đều cười chúc mừng hắn. Mạnh Giác cũng cười uống rượu cùng mọi người. Từ lượng của hắn cũng không thấp, nhưng người mời rượu quả thực rất nhiều, hắn thì ai đến cũng không từ chối, đưa chén nào cạn chén nấy. Người khác thì rượu vào lời ra, còn hắn thì càng say càng ít lời, chỉ luôn mỉm cười. Đến cuối cùng, chẳng quan tâm là ai tới, cũng chẳng chờ người ta mở miệng, hắn đã cười nhận lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch. Kỳ thật hắn đã sớm say tới mức thần chí mơ hồ, nhưng nhìn bộ dáng của hắn, mọi người đều không thấy có vẻ gì là say rượu, cho nên một đám vẫn tới chúc rượu hắn.

Từ khi hoàng thượng đến, Trương Hạ vẫn lưu tâm tới Mạnh Giác, dần dần phát hiện ra khác thường, bắt giác trong lòng thấy đau xót. Đứa nhỏ này ngay cả say rượu cũng chứa đầy cảnh giới đề phòng, không mấy may thả lỏng, mười mấy năm nay rốt cuộc là nó đã trải qua những ngày tháng như thế nào?

Lại có một người đến mời rượu, Trương Hạ đoạt lấy cái chén trong tay Mạnh Giác, thay hắn uống cạn, cười nói: “Tân nương tử có khi đang ở trong động phòng chờ đến tức giận rồi, chư vị hãy bỏ qua cho tân lang quan của chúng ta, để cho người ta đi bồi tội với tân nương tử thôi!”

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, Trương An Thế vừa cười, vừa cáo từ với Mạnh Giác. Mọi người thấy thế, cũng đều lục tục đến cáo từ. Chờ tất cả mọi người đã đi về hết, Trương Hạ vỗ vỗ bả vai Mạnh Giác, muốn nói rồi lại không nói nên lời, chỉ thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Tam Nguyệt đi theo bên cạnh Mạnh Giác nhiều năm, nhưng lần đầu tiên thấy hắn uống rượu, lên nhìn sang Bát Nguyệt nói: “Bộ dáng công tử uống say thực ra cũng tốt đấy chứ, không nói lời nào cũng không nào loạn, chỉ mỉm cười, nhưng nhìn lâu, cảm thấy người cũng thật quái dị.”

Bát Nguyệt đối với vị sư tỷ thế này cũng chỉ đành bất đắc dĩ, nói: “Nhanh chóng đỡ công tử đi về nghỉ ngơi đi!”

Quần gia đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: “Khăn trùm đầu của các phu nhân cũng còn chưa vén đâu! Khăn trùm đầu không được vén, thì tân nương tử cũng không thể đi nghỉ ngơi được, cũng không thể để cho hai vị phu nhân ngồi một mình suốt một đêm được.”

Tam Nguyệt biết quần gia nói vô cùng có lý. Hoắc đại tiểu thư đương nhiên sẽ không chờ công tử vén khăn trùm đầu thì mới đi nghỉ ngơi, nhưng cũng không thể để cho nhị phu nhân ngồi suốt một đêm được. Thế nên đành phải sai phòng bếp trước hết nấu một bát canh giải rượu, hầu hạ Mạnh Giác uống canh xong, dìu hắn bước vào Quế viên.

Bà tử, nha đầu canh giữ ở trong phòng thấy Mạnh Giác đều vui vẻ ra mặt, sau khi hành lễ xong, vui mừng khắp khối lui xuống. Tam Nguyệt đặt gậy hỉ vào tay Mạnh Giác: “Công tử, người dùng cái này để vén khăn trùm đầu lên.”

Dưới ánh nến đỏ mờ mờ ảo ảo, mơ hồ thấy một bóng người mặc hỉ phục đỏ thắm, yếu điệu thướt tha. Trong mơ hồ choáng váng, Mạnh Giác đột nhiên cảm thấy tim đập thành thịch, tựa hồ giờ khắc này hắn đã đợi rất lâu rồi, lâu như thể đã trọn đời trọn kiếp, lâu tới độ hắn đã nghĩ rằng vĩnh viễn không có khả năng sẽ đợi được.

Hắn nắm chặt gậy hỉ, run rẩy đưa qua đó, trong nháy mắt khi sắp sửa đẩy khăn trùm đầu ra, đột nhiên hắn cảm thấy sợ hãi khó lý giải, muốn lùi lại. Tam Nguyệt thấy thế, vội nắm cánh tay Mạnh Giác, giúp hắn đẩy khăn trùm đầu ra. Dưới ánh nến, hiện ra một dung nhan yêu kiều có chút ngượng ngùng.

Không phải là nàng! Không phải là nàng!

Mạnh Giác đột nhiên lui về phía sau vài bước, nàng. . . Nàng đang ở đâu? Sai rồi! Sai mất rồi! Không phải như thế này!

Tam Nguyệt muốn kéo hắn lại nhưng không kéo được, hắn đã lão đà lão đảo chạy ra khỏi phòng.

“Công tử! Công tử!”

Tam Nguyệt ở phía sau gọi lớn, nhưng Mạnh Giác chỉ ra sức chạy. Tam Nguyệt tức tối nói với Bát Nguyệt: “Sớm biết thế này thì không nên nấu bát canh giải rượu kia! Hiện tại nửa tỉnh nửa say không biết lại nhớ thương rồi làm ra cái chuyện gì đây.”

Nha đầu Trúc hiên nghe được rằng Mạnh Giác đã say túy lúy, nghĩ là không có khả năng sẽ đi qua đây, lúc này đang muốn đóng lại cánh cửa sân, khóa lại, nhưng lại nhìn thấy cô gia đi tới, vội cười đi tới trước nghênh đón thỉnh an hắn. Mạnh Giác đẩy các nàng ra, vừa gọi vừa gào: “Vân Ca, Vân Ca, ta...ta... có rất nhiều. . . rất nhiều. . . rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.”

Mạnh Giác nói năng lộn xộn, vừa hấp tấp vừa tha thiết khẩn cầu, giống như một người đã đánh mất một thứ, nhưng vẫn ngoan cố muốn phải tìm về. Đám nha đầu do dự không biết phải nhắc nhở hắn thế nào bây giờ, Tam Nguyệt vỗ cười nói: “Hai vị muội muội xin tránh đi một lát, công tử có chuyện muốn nói riêng với Vân cô nương. . . Hoắc tiểu thư. . . À, phu nhân.”

Vân Ca đã nằm xuống rồi, nghe thấy tiếng động bên ngoài, cao giọng nói: “Các người theo Lộng Ảnh đi ăn bữa khuya đi.” Vừa nói, vừa khoác áo đứng lên, y phục vẫn chưa mặc xong xuôi, Mạnh Giác đã đẩy cửa bước vào.

Sau tấm màn la màu xanh biếc, người ấy đang vén nửa tấm màn la ra, lạnh giọng hỏi: “Người muốn nói gì?” Trên cổ tay trắng ngần đang nắm lấy tấm màn la kia, chiếc vòng ngọc phỉ thúy theo động tác của nàng rung rung chuyển động.

Dưới ánh nến chiếu rọi, màu xanh biếc phát ra, Mạnh Giác chỉ cảm thấy đâm vào mắt đau đớn, những thứ cất giấu trong lòng nhiều năm bị phần nộ và lời nói làm cho đau đớn kia kéo căng ra, trong nháy mắt tất cả đều vỡ vụn.

Hắn cười lớn, vừa đi đến bên cạnh nàng, vừa nói: “Đêm động phòng hoa chúc, nàng nói ... nàng nói xem ta muốn nói gì?”

Vân Ca ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, cau mày tránh ra: “Người làm sao mà lại tức giận tới như vậy? Cũng không phải ta ép người cười ta.”

Mạnh Giác cười nắm lấy cổ tay nàng: “Ta cũng không ép nàng phải gả cho ta! Nhưng mà, nếu nàng đã gả cho ta rồi, thì việc thê tử nên làm cũng không thể ít đi một việc.”

Cổ tay bị hắn nắm tới đau đớn không chịu nổi, lại thấy vẻ mặt của hắn không hề giống với trước đây, Vân Ca bắt đầu căng thẳng: “Mạnh Giác! Người say rượu tới phát điên rồi!”

Hắn cười ném y phục Vân Ca đang khoác trên người xuống đất: “Nàng điên rồi, ta cũng điên rồi, thế này mới phù hợp.”, vừa nói, vừa kéo Vân Ca vào trong ngực hắn. Vân Ca liên tục đánh đẩy Mạnh Giác ra,

nhưng Mạnh Giác lại nhất định phải ôm lấy nàng. Hai người đều đã quên hết những chiêu thức võ công, chỉ giống như hai đứa trẻ đánh nhau, bắt đầu chỉ dùng sức mạnh mà đánh, đánh nhau hỗn loạn ở trên giường.

Vân Ca chỉ mặc chiếc áo mỏng, do quần lấy nhau mà đánh, nên dần dần bị xé rách nhiều chỗ.

Chóp mũi quanh quần mùi hương cơ thể của nàng, da thịt chạm nhau thấy được sự ấm áp trên người nàng, hô hấp của Mạnh Giác dần dần nặng nề, bắt đầu không phân biệt được rõ ràng, bản thân mình rốt cuộc là phần nô hay là khát vọng. Vân Ca rất nhanh cũng cảm giác được sự thay đổi trên thân thể hần, quát mắng: “Người thật vô sỉ!”

Lời nói tới tai, trước mắt Mạnh Giác màu xanh biếc bỗng nhiên nổ tung, khiến cho hần không nghe được gì hết: “Ta vô sỉ? Nàng thì sao?”, rồi đột nhiên kéo ống tay áo của Vân Ca, kéo mạnh áo của nàng xuống.

Gần như là nửa đời chờ đợi, kết quả lại làm cho nàng càng lúc càng rời xa. Biết rõ nàng bởi vì hận hần, cho nên mới gả cho hần. Nhưng hần không quan tâm, chỉ cần nàng đồng ý gả cho hần, hần sẽ dùng tình cảm chân thành nhất để cưới nàng làm vợ. Nhưng nàng thà rằng lao vào lồng ngực Lưu Tuân, chứ không chịu.

Một tiếng xoạc vang lên, tấm áo mỏng trên người Vân Ca đã bị hần xé rách, nhưng thứ mà hần nhìn thấy, đã làm cho kẻ đang điên cuồng như hần không thể tin nổi ngay người, lửa giận trong lòng lập tức tan thành mây khói.

Tấm lưng vốn giống như bạch ngọc đã bị biến đổi, khắp nơi là những vết roi đan xen chi chít. Vân Ca vừa khóc, vừa giãy giụa muốn bò ra khỏi đó, những vết roi giống như những con sâu xấu xí vằn vện trên lưng nàng.

Mạnh Giác đưa tay sờ vào. Vết roi này đã qua một thời gian mới được xử lý, nếu khi mới vừa bị thương có thể được chăm sóc tốt, có lẽ sẽ không để lại vết sẹo. Nhưng để tới bây giờ, dù cho là thần dược cũng không thể xóa bỏ những vết roi xấu xí như vậy, nàng sẽ mang theo chúng trên lưng suốt đời.

“Là ai làm?”

Vân Ca vừa khóc vừa lui sâu vào trong giường, tay sờ soạng lung tung tìm kiếm, tựa hồ đang tìm sự bảo vệ, trong lúc vô tình chạm vào tấm chăn, nàng lập tức kéo tấm chăn phủ lên người, giống như một thành lũy chắn giữa nàng và Mạnh Giác.

“Là ai làm?”

Vân Ca hít thở không thông, bệnh cũ lại bị tái phát, bắt đầu ho khan dữ dội. Ho nhiều khiến ặt nàng đỏ bừng, nhưng đầu ngón tay đang nắm chặt tấm chăn dần dần trắng bệch. Mạnh Giác đưa tay muốn giúp nàng dễ thở hơn, nàng sợ hãi liều mạng lui vào góc tường, tiếng ho càng lúc càng dữ dội hơn. Hần lập tức rút tay trở lại.

Hần ngậy người nhìn nàng.

Cùng với tiếng ho khan, thân thể của nàng bắt đầu run rẩy. Vết roi xấu xí trên lưng giống như đang dũa tợn cười nhạo hần. Rốt cuộc là ai làm cho tinh linh không nhiễm bụi trần trở nên ủ rũ mang những vết sẹo như hôm nay?

“Vân Ca!” Mạnh Giác cúi người xuống, cúi thấp trước giường, gần như là tư thế quỳ, “Tha thứ cho ta!” Giọng nói của hần có thống khổ, cũng có khẩn cầu. Nếu có thể, hần nguyện ý dùng tất cả đổi lấy một cơ hội được làm lại từ đầu.

“Cút...cút ra ngoài!”

Trên gương mặt nàng, căm ghét thù hận giống như một thanh kiếm sắc, đâm nát khăn cầu còn sót lại của hần. Sắc mặt hần trắng bệch, hần chậm rãi đứng lên, chậm rãi lui về phía sau, rồi bỗng nhiên cười ha hả. Vừa cao giọng cười, vừa xoay người, nghiêng nghiêng ngã ngã đi ra khỏi phòng.

Từ khi Lưu Tuân ra khỏi phủ Thái phó, bên môi vẫn chứa ý cười, nhưng giữa đầu mày lại ẩn giấu một sự cô đơn mơ hồ không rõ. Hà Tiểu Thất đang muốn phân phó xa giá hồi cung, Lưu Tuân phát phát tay: “Hiện tại trẫm không muốn trở về.”

Hà Tiểu Thất vội hỏi: “Vậy hoàng thượng muốn đi đâu?”

Lưu Tuân ngó người ra một lát, bỗng nhiên trở nên phấn chấn, cười nói: “Đi tìm đám Hắc Tử uống rượu.”

Hà Tiểu Thất cười nói: “Mấy tên đó khẳng định cũng đang uống tới say rồi!”

“Bọn họ đang ở đâu?”

“Không phải hoàng thượng đã nói để bọn họ vào trong quân đội rèn luyện kinh nghiệm sao? Phỏng chừng giờ đang ở Thượng Lâm Uyển đấy!”

Lúc này Lưu Tuân mới thực sự bắt đầu cao hứng, lệnh xa giá đi về trước, cùng Hà Tiểu Thất cưỡi ngựa tới Thượng Lâm Uyển tìm kiếm đám huynh đệ ngày trước. Hà Tiểu Thất thấy tâm tình hẳn tốt, nhân lúc hẳn đang vui vẻ mới nói: “Hoàng thượng, thần có một yêu cầu quá đáng.”

“Xấu hổ cái gì chứ? Nói!”

“Hoàng thượng biết đám Hắc Tử đó, cứ ba chén Hoàng Tửu* là đã say rồi, ngay cả mình họ gì cũng không nhớ! Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, nhất định không tránh được ...” Tiểu Thất làm động tác ném xúc xắc, thổi bài cử**.

*Hoàng Tửu: là một loại rượu ở Thiệu Hưng. Rượu Hoàng Tửu Thiệu Hưng có lịch sử từ rất lâu đời, là một trong những loại rượu ngon nổi tiếng. Nguyên liệu để chế biến loại rượu này là gạo nếp và nước suối có vị ngọt tinh khiết. Khi chế biến xong có sắc màu hơi vàng, hương thơm nồng vì thế nên có tên là Hoàng Tửu(rượu vàng). Muốn ủ được loại Hoàng Tửu ngon thì cần phải ủ trong một cái hũ làm từ gốm, sau đó dùng bùn trát lên đây chặt hũ lại. Cái hũ rượu này sẽ được chôn dưới đất khoảng từ 3 tới 5 năm, nhiều nhất là khoảng từ 10 tới 20 năm.

**Bài cử: một trò chơi lâu đời của Trung Quốc, có các quân bài được làm từ xương, ngà voi, gỗ mun hoặc tre, có đồ xúc xắc khi chơi. Luật của nó quá dài nên tớ không tìm hiểu, có vẻ luật chơi của trò mạt chược cũng có ảnh hưởng của trò này.

Lưu Tuân nhớ tới thời gian trước kia, cười lắc đầu: “Ta hiểu ý ngươi. Trong quân đội thì không được phép tụ tập đánh bạc, người đang muốn ta thả cho bọn họ một con ngựa.”

Tiểu Thất nghe được hẳn trong lúc vô ý đã từ “Trẫm” đổi thành “Ta”, trong lòng trở nên thoải mái, cười hì hì gật đầu: “Kỳ thật tay thần cũng rất ngứa ngáy rồi, cảm giác kiếm được nhiều tiền dù sao cũng không vui sướng bằng khi được lời, tiền thắng bạc dù sao vẫn cảm thấy là mình lừa được từ người khác, lừa được càng nhiều trong lòng càng đắc ý!”

Lưu Tuân cười ha hả: “Đội lát nữa ta dạy ngươi mấy chiêu, đảm bảo ngươi thắng tới cả quần của bọn họ cũng lột sạch.”

Hà Tiểu Thất mừng đến thiếu chút nữa thì lộn nhào từ trên ngựa xuống: “Đa tạ đại ca, đa tạ đại ca!”

Dựa vào tám yêu bài của Hà Tiểu Thất, hai người thuận lợi đi vào Thượng Lâm Uyển. Vừa hỏi thăm vừa tìm, mất một chút thời gian mới tìm được một đám người đang trốn ở trên sườn núi uống rượu ăn thịt. Đúng như Tiểu Thất dự đoán, đám Hắc Tử quả là đang đánh bạc, nhưng đang chơi để đánh cược, xem bộ dáng Hắc Tử mặt mày hồng hào, chắc là đang thắng được tiền.

Lưu Tuân nhìn một đám người vây quanh hai con dê nhỏ hô to gọi nhỏ, đang xoa tay giậm chân, khí thế bừng bừng như đang mừng rỡ, hẳn chỉ cảm thấy thân thiết, nhưng không tới gần mà chỉ cười ngừng bước chân: “Chờ bọn họ đấu xong trận này, chúng ta tới đó ‘bắt người’!”

Hà Tiểu Thất cười ha hả gật đầu, cùng hoàng thượng đứng dưới bóng cây, yên lặng nhìn các huynh đệ vui đùa. Một ván đấu xong, keo này Hắc Tử thua, hẳn tức tối quát mắng huynh đệ chọn con dê mèn. Kẻ thắng tiền thì vừa bỏ tiền vào trong ngực áo, vừa cười nói: “Hắc Tử ca, không phải chỉ có chút tiền sao? Hiện giờ huynh chính là ”nhà giàu” rồi, đừng có mà keo kiệt như vậy chứ! Mọi người đều biết các huynh là huynh đệ ngày xưa của hoàng thượng, tiền thua vừa rồi, lúc sau chỉ cần hoàng thượng tùy ý thưởng cho huynh một ít, thì kiếm lại đủ thôi.”

Hắc Tử bưng bát rượu uống ừng ực vài hớp: “Nhà giàu cái đầu của người! Tiền của đại ca ta còn phải giữ lại để cấp cho ... dân ... trăm*...”, nhưng thật sự không nghĩ ra câu trước đó Tiểu Thất đã nói, hắc chỉ có thể trừng mắt gào lên: “Dù sao cũng phải để cho người nghèo khổ, để cho tất cả mọi người có được cuộc sống tốt hơn.”

*Nguyên văn là từ “thương”, tớ đoán là Hắc Tử định nói “thương sinh” nghĩa là trăm họ.

Lưu Tuân cười đưa mắt nhìn Hà Tiểu Thất: “Xem ra người nói lý với bọn họ cũng không ít.”

Hà Tiểu Thất vội cúi đầu: “Thần chỉ hết sức làm cho các huynh đệ hiểu rõ hơn về chí lớn của hoàng thượng.”

Lưu Tuân đang muốn đi ra đó, chợt nghe thấy đám người kia ồn ào muốn Hắc Tử phải kể về hoàng thượng cho bọn họ nghe. Hắc Tử từ trước đến nay cho dù không ai hỏi, cũng đều thích thổi phồng đại ca lợi hại như thế này như thế kia, huống chi là có người hỏi chứ? Hắc lập tức một tay bưng bát rượu, một tay múa may bắt đầu kể. Lưu Tuân ngừng bước chân, đưa tay ra hiệu, lệnh Hà Tiểu Thất dừng lại.

“....Nói tới chuyện chơi để đi! Nếu có đại ca tao ở đây, mẹ nó chứ, còn có cơ hội để chúng mày thắng được tiền sao? ... Sau khi đại ca thành Hầu gia, vẫn đối với huynh đệ chúng tao vô cùng tốt, khi huynh đệ chúng tao giúp đại ca trông coi Hầu phủ, thì khỏi phải nói là được nể mặt thế nào! Đám quan lão gia vênh vênh vào vào* thấy huynh đệ chúng tao cũng đều phải cúi đầu khom lưng xin chúng tao vào thông báo giúp, may mà đại ca tao khóa cửa lớn lại, không chịu gặp bọn họ! Đại ca đối với đám quan gia kia rất kiêu ngạo, nhưng đại ca đối với người bình thường thì vẫn cười híp cả mắt, chưa bao giờ tự cao tự đại, người ở quê chúng tao có chuyện cấp bách cần cầu đại ca giúp, đại ca đều rất tận tâm lo liệu giúp cho bọn họ. Lão Trần đánh mất trâu, khóc lóc tìm tới Hầu phủ, đại ca lập tức phái thị vệ đi tìm giúp lão. Tao thấy bộ dạng lão Trần rất không vừa mắt, nên có nói vài câu than phiền, đại ca còn mắng tao một trận, nói ... nói ‘Trâu chính là cơm áo của nhà người ta, không còn trâu nữa, ruộng không thể cày, người ta còn sống thế nào?’ . . .”

*Nguyên văn là thành ngữ “chỉ cao khí ngang” nghĩa là chân nhấc cao, mặt héch lên, một vẻ coi thường người khác.

Rượu trong bát của Hắc Tử đã hết, người đứng bên cạnh lập tức rót đầy: “Thời gian Hắc Tử ca làm việc ở Hầu phủ, nhất định là thấy được không ít sự đời.”

Hắc Tử hài lòng uống hai ngụm, tiếp tục văng nước miếng tứ tung kể chuyện:

“... Vương gia, tướng quân gì đấy, tao đều gặp cả rồi... Người quái lạ gì đó cũng đều thấy. Có một lần, có mấy hắc y nhân đêm khuya đột nhiên vào Hầu phủ, nói muốn gặp đại ca. . . Còn có một lần, có một thư sinh lại mang theo một cái đèn lồng đến gặp đại ca, chúng tao đều chẳng thèm để ý tới hắc, hắc còn đĩnh đạc đặc đặc nói ‘Không phải ta đến. . . đến kiếm lợi, là tuyệt. . . tuyệt. . . than...’ ”, Hắc Tử vỗ mạnh đùi, “Là ‘Trong tuyệt tằng than’! Đúng! Đúng là câu này, tao thấy tiểu tử này thật sự quái dị, nên đi thông báo cho đại ca. . .”

Khi Lưu Tuân nghe được lời nói lúc trước, khuôn mặt luôn có nét cười, càng về sau, sắc mặt dần dần u ám. Hà Tiểu Thất càng nghe tới đoạn sau, càng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cuối cùng không để ý tới mệnh lệnh lúc trước của Lưu Tuân, đột nhiên từ trong bóng cây đi ra, cười nói: “Hắc Tử ca, huynh uống hai bát nước đá ngựa, đã nói toàn lời mê sảng. Chu công tử người ta rõ ràng là tới tìm hoàng thượng đi tìm mai trong đêm tuyết, huynh, con mẹ nó, ở Hầu phủ lâu như thế, lại không hiểu chút phong nhã gì! Rõ là bần nhão thì không trát được tường mà!”

Hắc Tử không phục nhảy dựng lên, xắn tay áo chuẩn bị đánh Hà Tiểu Thất: “Ông đây thấy mày thực là có tiền đồ đấy! Mẹ nó chứ, khi đó mày nước mũi lòng thông, đi theo sau mông ông đây, mở miệng là gọi ‘ca’, đòi ông đây cho ăn cho uống, sao lúc đó không mắng ông đây là bần nhão? Đừng tưởng rằng mày học được mấy chữ, là có thể đến trước mặt ông đây xưng là lão gia. . .”

Mấy huynh đệ vội ngăn Hắc Tử lại. Những người khác đều biết bọn họ là bạn cũ của hoàng thượng, không dám giúp người nào, nên đều tìm cơ tản đi. Hắc Tử vẫn chỉ vào Hà Tiểu Thất mắng chửi, các huynh đệ tuy rằng kéo Hắc Tử lại, nhưng lại không nói tiếng nào để mặc Hắc Tử mắng Hà Tiểu Thất. Hà Tiểu Thất vốn là người có vai vế thấp nhất trong đám huynh đệ bọn họ, nhưng kể từ khi Lưu Tuân làm Hầu gia, dường như đặc biệt hợp ý với Tiểu Thất, thường thường dẫn hắc đi chỗ nọ đi chỗ kia. Vậy là Hà Tiểu Thất trong bất tri bất giác biến thành người đứng đầu, chuyện gì cũng đều phải trông nom, chuyện gì cũng đều phải

dần dò, thậm chí bọn họ gọi Lưu Tuân một tiếng “Đại ca”, cũng bị Hà Tiểu Thất lải nhải nửa ngày. Cả đám huynh đệ sớm đã có chút nhìn Tiểu Thất không vừa mắt, lúc này vừa vặn Hắc Tử chửi động tới điều trong đáy lòng bọn họ, cho nên một đám không nói tiếng nào, chỉ im lặng mà nghe.

Hà Tiểu Thất cúi đầu, để mặc cho Hắc Tử mắng chửi chán chê, sau đó mặt lạnh lùng nói: “Quân doanh không được tụ tập đánh bạc, các vị huynh trưởng đều phải nhớ cho kỹ, đây là lần cuối cùng. Lần sau nếu còn tụ tập, cho dù Tiểu Thất có tâm che chở, nhưng quân pháp vô tình!”

Hắc Tử tức khí lại muốn xông lên, Tiểu Thất đã xoay người bước đi, cho tới khi đi xuống khỏi sườn núi, tiếng mắng chửi phía sau vẫn có thể mơ hồ nghe thấy. Trên thân cây dưới chân núi có buộc hai con ngựa, chỉ còn lại một, xem ra hoàng thượng đã đi trước rồi. Tiểu Thất nhảy lên ngựa, nghĩ tới nét mặt vừa rồi của Lưu Tuân, trong lòng có từng đợt ớn lạnh. Lí Viễn là vương tử Hung Nô, nếu để cho người khác biết hoàng đế Hán triều lại cần tới vương tử Hung Nô “Trong tuyết tảng than”, lúc ấy lại là thời khắc đặc biệt như thế, đám người thông minh như Hoắc Quang, Trương An Thế, Mạnh Giác chỉ cần biết một điểm, nhất định có thể sẽ liên hệ tới chuyện sau đó Hung Nô xuất binh tại Quan Trung, thậm chí tới chiến loạn tại Ô Tôn. Còn có chuyện hoàng thượng âm thầm huấn luyện quân đội ... Tiểu Thất rung mình một cái, việc này cần phải chôn vùi vĩnh viễn.

Tiểu Thất một đêm không ngủ, trong đầu suy nghĩ trăm phương ngàn cách, nhưng không có chủ ý nào dùng được. Ngày hôm sau, chờ sau khi tan triều, hắn vội tiến cung đi gặp hoàng thượng. Nhưng cuối cùng khi gặp hoàng thượng, nên nói những gì, hắn lại mờ mịt không rõ. Thất Hỉ vừa nhìn thấy hắn đã cười lớn: “Đại nhân thật sự là hiểu được tâm tư hoàng thượng, hoàng thượng mới vừa lệnh cho nô tài cho truyền đại nhân và Mạnh Thái phó tới yết kiến, không ngờ đại nhân đã tới rồi.”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn cửa điện Thanh Lương điện, cánh cửa như thể cái miệng đang há lớn của một con quái thú đang ngủ say, dường như dự định bất kỳ lúc nào cũng có thể thôn tính hết thảy. Trong lòng hắn dần dần trùng xuống.

Thất Hỉ thấy Hà Tiểu Thất đứng như trời trồng nhìn chằm chằm vào Thanh Lương điện, mới gọi: “Đại nhân?”

Hà Tiểu Thất khẽ khom người, khiêm tốn nói: “Phiền tổng quản dẫn đường.”

Thất Hỉ biết tình cảm giữa hắn và hoàng thượng không giống bình thường, hiển nhiên là không dám kiêu căng, vội khách khí nói: “Không dám, không dám! Đại nhân mời đi sang bên này.”

Thất Hỉ vừa đi tới cửa đại điện thì ngừng bước chân, cúi người, nhẹ nhàng thối lui. Hà Tiểu Thất cất bước đi vào, trong điện tĩnh mịch mát mẻ, chỉ có một mình Lưu Tuân, sắc mặt hắn nhìn u ám, tinh thần mệt mỏi, dường như cũng là một đêm không ngủ. Hà Tiểu Thất quỳ gối trước mặt Lưu Tuân:

“Hoàng thượng vạn tuế.”

Lưu Tuân yên lặng nhìn hắn hồi lâu: “Trẫm phải phân phó người đi làm một việc, người có thể cự tuyệt.”

“Vâng.”

Lưu Tuân tựa vào ngai rồng bằng gỗ đàn hương nạm vàng, một cánh tay tùy ý nắm trên tay vịn, tay vịn có chạm khắc hình đầu rồng đang hướng lên trời xanh muốn bay lên: “Tìm một chỗ thật xa Trường An, hậu táng cho đám Hắc Tử.”

Hô hấp của Hà Tiểu Thất vừa như ngừng trệ, vừa như thở gấp, hắn phải dùng hết khí lực toàn thân, mới có thể khiến mình phát ra âm thanh: “Thần tuân chỉ.”

Trong ánh sáng u tối của đại điện, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của hai người. Giọng nói của Thất Hỉ đột nhiên vang lên, giống như tiếng quạ kêu lúc đêm vắng, vang lên khiến người ta toàn thân ớn lạnh: “Hoàng thượng, Mạnh Thái phó tới rồi.”

Hà Tiểu Thất muốn cáo lui, Lưu Tuân lại lệnh hắn ở lại, cao giọng phân phó bên ngoài: “Tuyên hắn đi vào.”

Mạnh Giác liếc nhìn Hà Tiểu Thất đang quỳ trên mặt đất, dập đầu hành lễ với Lưu Tuân, Lưu Tuân chỉ vào tọa tháp cách ngai rồng không xa, ý bảo hắn ngồi xuống. Sắc mặt Mạnh Giác xem chừng cũng hết sức

không tốt, mặt mày đầy vẻ mệt mỏi, vẻ mặt lãnh đạm, đã không còn nét cười thường ngày, trên người hiện ra vài phần lạnh lùng.

Lưu Tuân liếc mắt quan sát hắn, mỉm cười nói: “Trẫm có chuyện giao cho ái khanh lo liệu. Trẫm từng phái một số thủ hạ, chính là những người đi mời Vân Ca tới, đám thủ hạ đó đã nhất thời lỡ tay giết chết Mạt Trà. Mấy ngày trước đây Vân Ca nhìn thấy một người trong Vị Ương Cung, với tính cách của nàng, khẳng định sẽ tiếp tục truy ra tới cùng. Nếu ái khanh vẫn chưa nói chuyện này với nàng, nhất định là không muốn Vân Ca và trẫm xung đột ngay trước mặt, vậy nên trẫm giao lại đám thủ hạ đó cho ái khanh.”

Mạnh Giác chấp tay, thản nhiên nói: “Thần tuân chỉ.”

Lưu Tuân cười chỉ vào Hà Tiểu Thất: “Tiểu Thất cũng muốn giúp trẫm lo liệu một việc, các ngươi hãy giúp đỡ lẫn nhau, thay trẫm lo liệu thỏa đáng chuyện này. Tiểu Thất, Mạnh ái khanh là cánh tay phải đắc lực* của trẫm, người đi theo hắn, cũng học được nhiều điểm tốt.”

*Nguyên văn là quãng cốt đại thần, dịch nghĩa ra là đại thần xương cánh tay, chắc mọi người đều hiểu ý, hic, tớ chả tìm được ra xuất xứ của câu này để giải thích.

Một tia hi vọng cuối cùng ẩn giấu trong lòng Hà Tiểu Thất cuối cùng cũng tan biến. Có lẽ hoàng thượng chỉ cần thận, hoặc có lẽ sớm đã dự đoán được hắn sẽ giở mảnh khỏe, cho nên đã lấp kín toàn bộ đường sống. Hắn không nói nên lời, chỉ thở hổn hển, dập đầu thật mạnh.

Lưu Tuân nhìn thẳng về phía trước, mặt không chút đổi sắc nói: “Các ngươi đều lui xuống đi!”

Mạnh Giác và Hà Tiểu Thất vừa ra khỏi điện phủ, đầu rồng bằng gỗ đàn hương Lưu Tuân đang nắm đột nhiên vỡ vụn, mảnh gỗ đàn hương đâm vào bàn tay của hắn, Lưu Tuân lại hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ không hề cử động nhìn chăm chú về phía trước. Máu tươi theo những đường điêu khắc gỗ ghề lở lõm của hoa văn hình rồng trên ngai rồng nhỏ xuống, màu đỏ sẫm sáng rõ một cách khác thường trong đại điện u ám.

Hà Tiểu Thất trước hết thay Lưu Tuân phân phó đám người Hắc Tử lén ra khỏi Trường An, đuổi tới Thụý Hoa Sơn trên rừng Tần Lĩnh giết đám người Hoắc Quang phái đi ám sát hoàng thượng. Đám người Hắc Tử vừa nghe đại ca sắp gặp nguy hiểm, hiển nhiên là gọi đầy đủ huynh đệ, cải trang, che giấu hành tung, lặng lẽ ra khỏi Trường An, đuổi theo trợ giúp đại ca.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Hà Tiểu Thất lại ngẫm truyền ý chỉ của Lưu Tuân, truyền toàn bộ quan binh có liên quan tới việc truy bắt Vân Ca, giết thị nữ và hoạn quan ngự tiền của tiên đế điều tới Thụý Hoa Sơn, lệnh bọn họ đuổi giết một đám loạn tặc, không được phép để người nào sống sót.

Sau khi an bài thỏa đáng hết thảy, Hà Tiểu Thất vội vàng đi tìm Mạnh Giác, hướng về phía người đang dựa vào cang xe nhắm mắt nghỉ ngơi bẩm tấu: “Mạnh đại nhân, hạ quan đã dựa theo toàn bộ phân phó của ngài, dụ nhân mã hai phe tới Thụý Hoa Sơn, bây giờ nên làm gì?”

Mạnh Giác vén màn xe, đi vào bên trong xe ngựa ngồi xuống, rồi lại nhắm hai mắt lại, dường như vô cùng mệt mỏi: “Khi xe ngựa tới Thụý Hoa Sơn thì đánh thức ta.”

Hà Tiểu Thất đứng ngơ ngác một lát, mới nhảy lên xe ngựa, tạm thời làm người đánh xe, quất ngựa chạy tới hướng Thụý Hoa Sơn. Đối mặt với quân đội Lưu Tuân tự tay huấn luyện với mong muốn chống lại Vũ Lâm quân, kết cục của đám người Hắc Tử ca, không cần nói cũng biết.

Hà Tiểu Thất đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với sự chết chóc, nhưng khi hắn đứng trên rừng núi, nhìn trong cốc là những thi thể ngổn ngang, đầu và tứ chi mỗi thứ một nơi, hắn đột nhiên phát hiện ra mình căn bản không có sự kiên cường như tưởng tượng. Hắn cũng không nghĩ tới Mạnh Giác đang đứng ngay cạnh hắn, có lẽ khi trở về sẽ hồi bẩm với hoàng thượng phản ứng của mình, đã quỳ xuống đất khóc rống lên, vừa khóc, vừa nôn sạch những gì vừa ăn trong bụng ra.

Từ nhỏ đã là cô nhi, Đông xin được nửa bát canh, Tây xin được nửa bát cơm mà sống qua ngày. Một thời gian rất dài, đều là các huynh trưởng tiết kiệm đồ ăn của mình rồi gom góp lại cho hắn ăn. Ban đêm lạnh lẽo đều chen chúc nhau cùng một chỗ sưởi ấm, lén trộm con chó trông cửa ở nhà kẻ lắm tiền hãm thịt chó ăn, lại cùng nhau đi rình trộm cô nương nhà người ta tắm ...

Mạnh Giác khoanh tay đứng bên cạnh, yên tĩnh nhìn hết thấy, chờ sau khi hắn khóc lóc một lát, thản nhiên nói: “Khóc đủ rồi thì phải đi kiểm tra lại nhân số, khi trở về hoàng thượng có hỏi thì còn trả lời được.”

Hà Tiểu Thất bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác. Cho dù muốn giết chết bọn họ, vì sao nhất định phải lựa chọn phương pháp này? Vì sao không thể dùng một phương thức ôn hòa? Vì sao phải để bọn họ chết đi thống khổ như thế?

Mạnh Giác không hề để ý, chỉ mỉm cười, cầm một bao thuốc bột quăng xuống trước mặt hắn: “Đây là một bao thuốc mê, hòa tan vào trong rượu có thể làm cho toàn thân người uống không còn sức lực, nhưng thần chí lại vẫn tỉnh táo như trước.” Nói xong, hắn phát phát ồng tay áo, tự mình xuống núi trước, coi như hết thấy mọi chuyện, hắn đều đã lo liệu xong.

Sau khi hoàn thành thuận lợi mệnh lệnh của hoàng thượng, Trần Kiện dựa theo lời Hà Tiểu Thất phân phó, lui tránh vào trong rừng chờ chỉ thị tiếp theo. Đã đợi hơn hai canh giờ, mặt trời cũng sắp xuống núi, mà vẫn không thấy ai tới. Mọi người đã khát khô cả cổ, bụng đói tới sôi ùng ục, cách đó không xa còn có dòng suối từ trên núi chảy xuống và thỏ hoang, nhưng bọn họ từ ngày đầu tiên được huấn luyện tới giờ, đã vô cùng tuân theo quân kỷ, cho nên không có mệnh lệnh, không người nào dám lộn xộn, đều nín lặng tĩnh khí đứng thẳng.

Một đợt hương thơm của rượu thịt truyền đến, Hà Tiểu Thất đánh một chiếc xe trâu xuất hiện: “Đây là rượu và thức nhắm hoàng thượng khao mọi người, khi trở về cấp bậc của mọi người đã là cận vệ của hoàng thượng, các vị đều có quan tước của riêng mình. Ăn trước mấy thứ này, sau đó chờ đêm tối, lặng lẽ trở về doanh trại.”

Trần Kiện lệnh mọi người nghỉ ngơi ngay tại chỗ, dùng rượu thịt. Trước hết Hà Tiểu Thất kính hắn một bát rượu, cười dặn dò hắn tương lai được phong tướng quân, cũng đừng quên Tiểu Thất. Trần Kiện vốn xuất thân là giang hồ lỗ mãng, mấy thứ ngôn từ chốn quan trường đó cũng không thông thạo, chỉ cười nâng bát uống cạn. Hà Tiểu Thất nhìn hắn uống hết, chỉ nâng bát rượu, đi kính những người khác. Sau thời gian một nén hương, toàn bộ núi rừng đã không còn tiếng nói tiếng cười của bất kỳ người nào, chỉ có mấy chục hắc y nhân đang nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Hà Tiểu Thất quan sát một vòng bốn phía, hô lên vài tiếng, mười mấy người từ trong rừng cây chạy ra, khom người nghe lệnh.

“Đào một cái hố lớn ở chỗ này, rồi chôn những người này xuống.”

“Vâng!”

Chờ bọn họ đào xong một cái hố sâu, khi kéo thi thể chôn xuống, bỗng nhiên phát hiện ra chạm tay vào vẫn còn ấm, người kéo trong tay vẫn còn sống, thậm chí có chút say và ánh mắt đang mở lớn kinh hoàng nhìn bọn họ, một đám kinh hãi đứng chôn chân trên mặt đất, Hà Tiểu Thất lạnh lùng hừ một tiếng, cả đám mới bắt chấp sợ hãi tiếp tục.

Tiếng xẽng xúc đất, nghe giống như lưỡi dao đang róc xương, không biết người đang ở dưới đất kia, vẫn còn tỉnh táo nghe thấy tiếng bụi đất lấp xuống người mình thì sẽ có cảm nhận ra sao? Những người khác đã run cầm cập không còn ra bộ dáng gì nữa, nhưng Hà Tiểu Thất lại cảm thấy hận thù và thống khổ của bản thân mình phai nhạt vài phần. Hà Tiểu Thất đột nhiên nghĩ có lẽ Mạnh Giác tàn nhẫn tính kế với đám gốc Hắc Tử như thế, nguyên nhân chỉ là vì muốn bức bách mình giết chết đám người kia một cách rất tàn nhẫn.

Hà Tiểu Thất thấy đám thủ hạ đã chôn xong đám hắc y nhân rồi, lại phân phó: “Nhỏ ít cỏ cây đem tới đây trồng.”

Chờ nhìn đám mồ mả trước mắt biến thành đám cỏ cây xanh um tươi tốt, hắn mới cười nói: “Trời sắp sáng rồi, các người đều đi về nghỉ ngơi đi! Chuyện tối nay có thể quên được nhiều tới bao nhiêu thì quên hết sạch bấy nhiêu, nếu không. . .”

Mọi người lập tức quỳ xuống, chỉ lên trời lập lời thề.

Tiểu Thất phát phát tay, cho bọn họ rời đi. Hắn quay mặt về phía rừng cây, ngồi xuống mặt đất. Trong bóng đêm yên tĩnh, giống như là muốn cố gắng nghe ngóng hết thấy mọi động tĩnh dưới đất, hoặc như là

đang tự hỏi sau hừng đông nên làm gì.

Mặt trời vừa mới hiện ra từ phía đằng Đông, xe ngựa của Mạnh phủ cũng đã chuẩn bị xong xuôi, chờ đưa Mạnh Giác vào cung thượng triều. Mạnh Giác vừa mới ra khỏi phủ đệ, Hà Tiểu Thất không biết từ nơi nào chạy ra, chấp tay nói: “Không biết hạ quan có thể đi nhờ xe của Mạnh đại nhân một đoạn đường không?”

Mạnh Giác vẫn mang dáng vẻ ủ rũ trầm trọng, chỉ gật gật đầu, đã trèo lên xe ngựa. Hà Tiểu Thất vừa ngồi xuống, đã thấy Mạnh Giác nhắm mắt lại, tựa nghiêng vào thành xe, hoàn toàn không có ý định nói gì. Hắn cười nói: “Hạ quan đã chôn sống đám người làm thương tổn tới tôn phu nhân, có lẽ Mạnh đại nhân hẳn là còn chưa vừa lòng với sự trừng trị này.”

Khóe môi Mạnh Giác khẽ nhếch: “Nếu không có dũng khí từ chối hoàng thượng, thì cũng đừng nên có bộ dạng giống như con mèo cào đông quào tây như vậy, vừa rồi không có ai trách cứ người.”

Sự gắng gượng chống đỡ khiếp sợ của Hà Tiểu Thất bị lời nói vừa rồi của Mạnh Giác phá nát, thân thể đang ưỡn thẳng của hắn dường như đột nhiên bị co rút lại chỉ còn một nửa. Hắn hung dữ nói: “Đại nhân không nghĩ tới tương lai sao? Không cảm thấy là mình cũng biết quá nhiều sao?”

Mạnh Giác mở to mắt, cười nhìn Hà Tiểu Thất. Ánh mắt của hắn nhìn ôn hòa, nhưng Hà Tiểu Thất lại không dám nhìn thẳng, vội vàng quay đầu tránh đi ánh mắt của Mạnh Giác, tất cả bất lực hoảng sợ giấu sâu trong đáy lòng đều biểu lộ ở trên mặt.

Mạnh Giác lại nhắm hai mắt lại: “Có một số thứ không thể không coi trọng, cho dù chỉ dùng trong một lần ám sát, nhưng cũng không thể bỏ được.”

Hà Tiểu Thất cân nhắc lời nói của Mạnh Giác, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Nếu lại có thời gian mười năm, với loại người như Mạnh Giác, có lẽ hắn có thể trở thành một Hoắc Quang, nhưng hắn có thể sống thêm một năm nữa hay không còn là một vấn đề.

Mạnh Giác không để ý tới hắn nữa, tự nhắm mắt dưỡng thần. Khi xe ngựa sắp đến Vị Ương Cung, Hà Tiểu Thất đột nhiên hỏi: “Vì sao hoàng thượng không giao việc này ấy người Trương Hạ, Tuyền Bất Nghi làm? Vì sao nhất định muốn ta phải đi làm?”

Mạnh Giác không để ý tới hắn, hắn tự hỏi lại tự đáp: “Bởi vì mấy người đó là quân tử, cho nên hoàng thượng cũng muốn làm quân tử trước mặt bọn họ, hiền quân lương thần mới có thể lưu danh sử sách, làm mẫu mực cho thiên hạ, để hậu thế chiêm ngưỡng. Ta cả đời này đã vĩnh viễn không có khả năng trở thành người như Trương đại nhân và Tuyền đại nhân, ta chỉ có thể trốn trong bóng tối, thay hoàng thượng làm những chuyện hoàng thượng vĩnh viễn không muốn bất kỳ người nào biết đến.”

Sắc mặt hắn tái nhợt, trong giọng nói lộ ra tuyệt vọng khi thấy rõ vận mệnh của chính mình. Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Mạnh Giác xuống xe ngựa, Hà Tiểu Thất vẫn ngơ ngác ngồi ở bên trong xe ngựa.

Sau khi tan triều, Mạnh Giác còn phải giảng bài cho thái tử, sau khi giảng bài xong, đã nhanh chóng tới thời gian ăn tối. Từ khi ra khỏi Thạch Cừ Các, đều thấy mấy hoạn quan sắc mặt quái dị đang châu đầu ghé tai, khi nhìn thấy hắn, lại lập tức ngậm miệng. Đúng lúc Phú Dụ tới đón thái tử, Mạnh Giác gọi hắn lại: “Trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phú Dụ cũng có vẻ mặt quái dị, thấy xung quanh không có người, mới hạ thấp giọng nói: “Trên đường đi nô tài cũng vừa mới nghe nói. Ngự tiền sắp có thêm một thái giám chuồng sự, chính là Hà Tiểu Thất Hà đại nhân. Không biết đã xảy ra chuyện gì, ngài ấy kiên quyết phải tị thân vào cung hầu hạ hoàng thượng, nếu hoàng thượng không đồng ý, ngài ấy lập tức đập đầu mà chết, hoàng thượng khuyên như thế nào cũng vô dụng, cũng đành phải chuẩn. Hà đại nhân vừa vào cung, đã chỉ đứng sau tổng quản Thất Hỉ, cho nên thái giám trong cung đều bàn tán, vừa ghen tị lại vừa khó hiểu, cũng không thể nào hiểu nổi tại sao có người quan lộ thênh thang như vậy mà không đi, lại nhất định muốn đi làm hoạn quan đoạn tử tuyệt tôn.”

Mạnh Giác thần nhiên mỉm cười, vậy là Hà Tiểu Thất không làm hắn thất vọng, rốt cuộc từ kết cục cái chết đã định tìm ra đường sống duy nhất.

Sau khi Mạnh Giác trở lại phủ đệ, Tam Nguyệt tới nghênh đón hỏi khi nào thì dùng cơm chiều, Mạnh Giác thuận miệng nói: “Đã đói bụng rồi, ta thay quan phục ra rồi đi dùng cơm.”

Tam Nguyệt bắt đầu nhỏ giọng nhẹ nhàng kể về hành vi hoang đường buổi tối Mạnh Giác thành thân: “... Công tử mới vừa đẩy khăn trùm đầu của người ta ra, đã bỏ chạy mất, biến thành giống như cô nương nhà người ta dung mạo xấu xí dọa công tử. Hứa cô nương khổ sở thương tâm vô cùng, ngày hôm qua khóc cả ngày, hôm nay vẫn còn khóc, ta thấy thật sự đáng thương, nên bảo nàng ấy làm mấy món ăn, buổi tối cùng dùng cơm với công tử, nàng ấy mới không rơi nước mắt. Công tử, ta thấy nhị phu nhân là một người rất tốt, bất luận là nói như thế nào, công tử cũng phải sửa sai, bồi tội với người ta, nói lời xin lỗi.”

Mạnh Giác không nói một lời, Tam Nguyệt nhỏ giọng nói tiếp: “Chỉ là đi ăn bữa cơm mà thôi, tốt xấu gì sau này cũng là người phải sống chung, dù sao cũng phải gặp mặt chứ! Chỉ sợ ngay cả người ta trông như thế nào công tử cũng chưa thấy rõ, không sợ trong phủ gặp được cũng không nhận ra sao?”

“Tối Quế viên.”

Trong lòng Tam Nguyệt reo hò một tiếng, vui mừng hoan hỉ đi theo phía sau Mạnh Giác bước vào Quế viên, nha hoàn, bà tử trong Quế viên đều vô cùng vui mừng ra đón, Hứa Hương Lan cúi đầu hành lễ với Mạnh Giác. Mạnh Giác khách khí bảo nàng đứng lên. Hứa Hương Lan lén liếc mắt nhìn Mạnh Giác, quả giống như đám tỷ muội đồn đại, một vị công tử mặt đẹp như ngọc. Tim đập nhanh, nàng vừa vui vừa lo, bất tri bất giác gương mặt đã ửng hồng.

Tuy rằng chỉ có hai người dùng cơm, Hứa Hương Lan lại làm tới mười món ăn, bày đầy một chiếc bàn. Tam Nguyệt thuận miệng khen phu nhân thật giỏi giang, tỳ nữ Huệ Nhi của Hứa Hương Lan vội cười nói: “Trước khi phu nhân xuất giá, lão gia đã đặc biệt mời sư phụ tới dạy phu nhân nấu ăn, mấy món ăn này đều là sở trường của tiểu thư nhà ta. Sau khi lão gia ném thử đồ ăn tiểu thư đã làm, còn nói rằng công tử nhà ai cưới được tiểu thư nhà ta, thực là có phúc khí tốt!”

Tam Nguyệt nghe ra trong lời Huệ Nhi nói có ý khác, xấu hổ cười rồi kéo tay Huệ Nhi, hướng Mạnh Giác và Hứa Hương Lan xin cáo lui. Mạnh Giác không nói một lời ăn cơm, Hứa Hương Lan cũng ngượng ngùng không nói chuyện, hai người im lặng ngồi đối diện nhau ăn xong một bữa cơm, trong lòng Hứa Hương Lan thấp thỏm, ăn không có vị gì, cũng không biết Mạnh Giác có vừa ý với tay nghề của nàng hay không. Đợi nha đầu thu dọn hết bát đĩa, bưng lên trà thơm, Hứa Hương Lan lấy hết dũng khí, lắp bắp hỏi: “Phu quân, hương vị đồ ăn có vừa miệng hay không? Nếu không ngon ...”

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Hết sức ngon miệng.”

Hứa Hương Lan không biết nói gì nữa, chỉ ngồi im lặng. Mạnh Giác trở về vốn đã muộn, dùng xong một bữa cơm, ngoài phòng sớm đã tối đen, nàng loáng thoáng trông chờ hắn có thể ở lại, trong đầu hồi hưởng lại những lời dạy của mấy bà bà, một loạt các phương pháp lấy lòng phu quân xem qua trong đầu, nhưng dường như không có một biện pháp gì để kéo dài thời gian có thể sử dụng trên người người này. Hắn mỉm cười quá mức hoàn mỹ, giống như thế gian không có gì có thể làm hắn lộ ra vẻ xúc động.

Đột nhiên, bên ngoài phòng vang lên một tiếng nhạc, Hứa Hương Lan không khỏi tập trung lắng nghe. Từ khi đường tỷ trở thành hoàng hậu, trong họ có mời tiên sinh đến dạy mấy tỷ muội các nàng đánh đàn, tuy rằng còn chưa học hết toàn bộ, nhưng có một số khúc nhạc có tiếng, nàng cũng đều biết. Khúc này chính là “Thái Vi” trong “Kinh Thi”, tiên sinh từng đàn ấy tỷ muội các nàng nghe qua, còn nói đây là khúc nhạc bi ai, chỉ có người từng trải sự đời mới hiểu thấu, nhưng trước đây nàng không hề nghe ra trong tiếng đàn có đau thương gì cả, lúc này đây lại thật sự lĩnh hội được bi ai nặng nề mà tiên sinh đã truyền thụ “Vật không còn người đã khác”. Là ai mà có thể bi thương như thế, lại tấu khúc nhạc bi ai lúc đêm khuya thế này?

”Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi

Hành đạo trì trì, tái khát tái cơ

Ngã tâm thương bi, mạc tri ngã ai.”

Dịch thơ:

Khi đi tha thướt cảnh dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Tớ xin giải thích lại: lời thơ là lời người xuất chinh trở về, khi đi thì cảnh dương liễu thướt tha, nhưng khi trở về lại là cảnh mưa tuyết phủ phàng, bài thơ thể hiện nỗi lòng bi ai của người trở về khi cảnh không còn, người đã mất. Lời của Hứa Hương Lan nguyên văn là “Vật phi nhân phi”, phi với nghĩa là không, theo ý nghĩa của bài thơ tớ chuyển thành “Vật không còn người đã khác.”

Nụ cười trên mặt Mạnh Giác đột nhiên biến mất, thân thể hắn ngồi cứng ngắc, dường như đang đấu tranh. Cuối cùng hắn buông chung trà xuống, rồi đi ra ngoài, Hứa Hương Lan vội đứng lên, bối rối khó hiểu gọi: “Phu quân. . .”

Mạnh Giác giống như không hề nghe thấy gì hết, bước chân vội vàng chạy ra bên ngoài, Hứa Hương Lan chạy theo sau hắn, đuổi theo ra khỏi Quế viên, chỉ thấy dưới ánh trăng, một cô gái y phục màu xanh, mái tóc đen dài buông xõa đang ngồi trên cây hoa quế, cầm tiêu tấu khúc, nghe được tiếng bước chân, nàng quay đầu lại thoáng nhìn, đang lúc cười khê, nàng phi thân bay lên, rồi biến mất trong những cây hoa quế. Cảnh tượng trước mắt quá mức quý dị, Hứa Hương Lan cho là mình gặp phải hoa thần hay yêu quái hồ ly.

Mạnh Giác lại vội tới trước rừng hoa quế, gọi lớn: “Vân Ca, rốt cuộc là nàng muốn thế nào?”

Tiếng nói mang theo ý cười từ sâu trong rừng hoa quế truyền tới, như có như không, giống như người nói còn đang nhảy tới nhảy lui giữa các chạc cây, “Cũng chẳng có gì cả, nếu người muốn buổi tối nghỉ lại chỗ này, ta sẽ ra đây thổi ”Thái Vi“, mặc dù da mặt Mạnh công tử rất dày, thủ đoạn mặc dù ti tiện, hành sự tuy rằng vô sỉ, có điều vẫn còn là một công tử tình cảm phong lưu, lịch sự lỗi lạc, chắc hẳn là không có cách nào trong tiếng nhạc này vẫn ôm được giai nhân trong ngực.”

Giọng nói của nàng trong trẻo, còn hàm chứa ý cười, nhưng nội dung câu nói lại chua ngoa cay nghiệt, Hứa Hương Lan kinh ngạc nghĩ, đây là người nào? Làm sao dám ở trước mặt Mạnh Giác làm càn như thế? Vân Ca, Vân Ca? A! Là cô ấy!

Mạnh Giác chạy vào rừng hoa quế, Hứa Hương Lan vội đuổi theo, nhưng bóng dáng Mạnh Giác rất nhanh đã biến mất trong rừng hoa quế, căn bản ngay cả hắn đi hướng nào nàng cũng không thấy rõ ràng.

Vân Ca từ trên cây nhảy xuống, vừa ngẩng đầu đã phát hiện Mạnh Giác đang đứng ngay trước mặt nàng. Nàng nắm chặt cây tiêu, thận trọng lui về phía sau vài bước, trong mắt đều là đề phòng, tựa hồ sợ hắn nổi giận sẽ làm ra chuyện gì đó.

Trong mắt Mạnh Giác có đau thương khôn xiết, khi đó dưới ánh trăng trong thành Trường An tấu khúc nhạc này, tuyệt đối không nghĩ tới, nàng lại dùng khúc “Thái Vi” chính tay hắn dạy cho nàng, đáp lễ hắn như vậy.

“Vân Ca, nàng không cần như thế.”

Vân Ca mỉm cười: “Mỗi ngày ta đều làm thế! Hứa cô nương là một người mà người nên sớm buông tha để nàng ấy tìm kiếm phu quân khác, người cho là sau khi người đã làm những chuyện đó, cuộc đời này còn mong có được vợ hiền con thảo sao! Đừng hòng!”

Tà áo dài của Mạnh Giác nhẹ bay trong gió, hắn giơ tay nhìn mặt trăng, nói rõ ràng từng chữ một, thê: “Đời này kiếp này, nếu Hoắc Vân Ca không con không cháu, ta, Mạnh Giác cũng đoạn tử tuyệt tôn! Nếu vi phạm lời thề này, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn rơi xuống Địa ngục*.”

*Từ tác giả dùng là , phiên âm Hán việt là nê la da, tớ tra mãi mới ra là Địa ngục.

Vân Ca ngây người, không ngờ rằng Mạnh Giác phát lời thề độc như vậy. Trong truyền thuyết Ở Tây Vực, Địa ngục là nơi ác quỷ tụ tập, nếu linh hồn con người rơi xuống dưới đó, sẽ vĩnh viễn không được sung sướng an bình.

Ngược lại Mạnh Giác còn cười lớn: “Đi về nghỉ ngơi đi! Không cần phải làm loạn thêm nữa, ta đi nói lời xin lỗi với Hứa cô nương, rồi cũng đi về nghỉ ngơi.”

Vân Ca hoài nghi nhìn hắn, Mạnh Giác đi vài bước, chợt nhớ tới một chuyện, quay lại nói: “Vân Ca, không cần phải truy cứu người ngày đó giết Mạt Trà nữa.”

“Dựa vào đâu?”

“Bởi vì người đó đã bị ta giết.”

Vân Ca vừa như buông được gánh nặng, vừa như có cảm tức: “Ai cho người nhiều chuyện?”

“Ta giết hần, ta có nguyên nhân của ta, việc của nàng cũng chỉ là thuận đường.”

“Nguyên nhân gì?”

Mạnh Giác mỉm cười: “Nàng có điều gì không tin? Vô sỉ giống như ta, lại tốt như vậy giúp nàng đi báo thù?”

Vân Ca không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào hần. Mạnh Giác nghĩ một lát, giải thích: “Cái chết của hần che giấu một mâu thuẫn, có lẽ tương lai sẽ làm hai phe cánh lớn trên triều đình có khúc mắc trầm trọng, coi nhau là kẻ thù.”

Vân Ca lắc lắc đầu, nhẹ nhàng rời đi: “Ngay cả cái chết của một người cũng đều có thể trở thành quân cờ của người!”

Mạnh Giác thản nhiên cười, cái chết đúng là một quân cờ, chẳng qua không phải là một người.

48. Q.3 - Chương 10: Nguyên Lắc Thân Này Chịu Đau Như Nàng

Lưu Thích lớn dần, bản lĩnh bướng bỉnh nghịch ngợm của một bé trai cũng tăng dần, Tiêu Phòng Điện bị nó làm náo loạn gà bay chó sủa. Nó bắt các cung nữ buộc tắm thử thành một cái vòng, mỗi người cầm một đầu, đóng đưa đóng đưa, nằm ngủ ở trên đó quả nhiên là rất thoải mái, nó vui sướng cười khanh khách. Nó còn buộc dây thừng vào chân con vẹt, để vẹt cất cánh bay lên trời xanh, rồi đột nhiên nó kéo mạnh sợi dây thừng, vẹt thết lên chói tai rồi rơi xuống. Nhìn vẹt bay lên, rồi rơi xuống, nó bắt đầu cười ha ha.

Nó bắt đầu lưu ý tới cung nữ nào trông xinh đẹp, cung nữ nào trông khó coi. Nó chỉ thích cung nữ xinh đẹp hầu hạ mình, bởi vì nó chỉ thích tất cả mọi thứ xung quanh đều đẹp đẽ, như vậy nó mới có thể trở nên xinh đẹp được.

...

Hành động của Lưu Thích ở trong mắt Hứa Bình Quân, cũng lắm chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh phá rối mà thôi, trong những nhà thôn quê dân dã, con cái nhà ai mà chẳng đi tìm trứng chim, đi bắt chim non để chơi chứ? Không thích ngủ trên giường, thích được cung nữ đưa vòng ngủ, tuy rằng làm cho người ta đau đầu, nhưng cũng không phải là chuyện gì đáng ngại lắm.

Nhưng những hành vi này của Lưu Thích rơi vào trong mắt những triều thần đọc đủ thứ thi thư, thì dần dần gọi ra hoang mang. Căn cứ sách sử ghi lại, Thương Trụ vương* khi còn nhỏ đã thích cung nữ đưa vòng ngủ, thích cung nữ xinh đẹp, ghét người dung mạo xấu xí, thích hành hạ động vật đến chết...

*Thương Trụ vương: vị vua cuối cùng nhà Thương, vẫn gọi là vua Trụ, tàn ác thế nào chắc mọi người đều biết tới chuyện Đát Kỷ – Trụ vương rồi.

Người ta nói “Nhìn vào hành vi của đứa trẻ ba tuổi có thể thấy tương lai nó thế nào*”, hành vi của Lưu Thích làm cho rất nhiều triều thần lo lắng sợ hãi. Thiên hạ Đại Hán phải giao phó ột người như vậy sao? Nếu hiện tại bọn họ chẳng quan tâm tới, tương lai sau này có ngày bọn họ có phải sẽ thành một Bĩ Kiềm** phải moi tìm hay không?

*Nguyên văn là thành ngữ “Tam tuế khán lão”.

**Bĩ Kiềm là chú của Trụ vương, là một trung thần của triều Thương, nhiều lần can gián Trụ vương nhưng không được, sau bị Trụ vương giết bằng cách sai người moi tim.

Khi Lưu Tuân nhận ra, sự lo lắng sợ hãi trong triều đình đã trở thành một hồi sóng to gió lớn. Mười mấy quan viên dâng tấu thỉnh cầu Lưu Tuân thận trọng cân nhắc lại chuyện thái tử, trong đó còn có cả Tuyền

Bất Nghi mà Lưu Tuân vẫn tin cậy. Những quan viên đó đều trình tấu rằng, tuy rằng từ trước tới giờ đều theo quy củ là lập con trưởng, nhưng nếu có người hiền đức, trong sử sách cũng không thiếu những chuyện bỏ trưởng lập thứ, hoàng thượng đang độ tuổi xuân, tương lai chắc chắn còn nhiều con cháu, không cần phải lập thái tử sớm như vậy.

Đối diện với những đại thần này, Lưu Tuân hoàn toàn không biết làm thế nào. Những đại thần đó đều không phải là những người thủ đoạn lòng quyền, bọn họ đều là những người cứng nhắc bảo thủ, cũng là những thần tử chân chính trung thành với hoàng quyền, trung với Hán thất. Bọn họ không hẳn là những nhân tài rường cột nhất, nhưng quả thật đều là nền tảng để ổn định triều đình nhà Hán. Đối với quyền thần, lòng thần, gian thần, nịnh thần, có thể dùng thủ đoạn mưu kế, thậm chí đe dọa để hóa giải, nhưng đối mặt với những đại thần này, hẳn không nghĩ ra được phương pháp nào có thể hóa giải. Bỏ mặc phớt lờ? Chỉ là kế sách nhất thời. Những người này cố chấp cứng nhắc tuyệt đối sẽ không để hẳn phớt lờ được, huống chi còn có một Hoắc Quang! Trừng phạt? Sẽ làm trung thần trong lòng sợ sệt, nhưng không trừng phạt, chẳng lẽ chuẩn tấu sao?

Trước là hơn mười bản tấu chương đó, sau là người của Hoắc Quang cũng bắt đầu lần lượt trình tấu chương, nếu hẳn còn không xử lý kịp thời, đến cuối cùng có lẽ sẽ biến thành không thể không chuẩn tấu.

Tuyển Bất Nghi lần thứ hai thượng sớ, luận giải về “Hiền giả duy dụng”(Sử dụng người hiền tài). Lưu Tuân nghe những lời lẽ cương trực của hắn, trong lòng phiền muộn vô cùng, trên mặt vẫn phải làm ra vẻ chăm chú lắng nghe, chỉ hy vọng có thể tính kế hoãn binh. Hoắc Quang hiển nhiên không dự định lại để cho hắn kéo dài thời gian, Đại Tư Nông Điền Quang lập tức quỳ gối phụ họa theo tấu chương của Tuyển Bất Nghi. Điền Quang Minh từng gắng sức khuyên Hoắc Quang cùng chư vị đại thần phế hôn quân Lưu Hạ, chọn lập minh quân là hắn đây, lại từng được hắn ngợi khen “Thần tử có công”, cùng với “Có khả năng nhận thức người hiền đức” nổi tiếng trong triều đình và dân gian, hắn vừa mới ban ngự khẩu ngợi khen, không ngờ rằng nhanh như vậy hiền thần này đã tới “nhận thức người hiền đức”.

Các đại thần khác cũng bắt đầu lục tục quỳ xuống, khẩn cầu hắn thận trọng cân nhắc chuyện sắc lập thái tử. Hắn nhìn về phía Trương An Thế, Trương An Thế cúi đầu tránh đi ánh mắt của hắn. Trong lòng Lưu Tuân khẽ than một tiếng, dời tầm mắt đi chỗ khác. Lưu Tuân nhìn thần tử phía dưới vẫn không ngừng dập đầu thượng tấu, có vài phần mờ mịt nghĩ rằng, ai nói hoàng đế có thể muốn làm gì thì làm? Vị trí này ở trên người khác, nhưng bởi vì phải kiêng dè nhiều lắm, chẳng những không thể muốn làm gì thì làm, ngược lại mọi chỗ đều bị quản chế. Đang lúc mọi người ra sức trình tấu, năm lần bảy lượt kể rõ điển cố thời xưa phê ngu lập hiền, Mạnh Giác đột nhiên mang vẻ mặt tự trách quỳ rạp xuống đất, hô lớn: “Vi thần có tội!”

Tiếng “Có tội” của hắn khiến cho trong lòng Lưu Tuân trở nên yên ổn, hỏi: “Từ khi ái khanh vào triều làm quan, chỉ nghe tiếng ái khanh hiền đức, cũng không nghe thấy có hành vi nào sai sót cần kiểm điểm lại, tại sao lại nói là có tội?”

Mạnh Giác dập đầu tấu nói: “Thần thân là thầy giáo, lại dạy sai cho đệ tử. Dạy sai người bình thường, nhiều nhất là làm cho triều đình thiếu đi một rường cột, nhưng dạy sai với thái tử, sẽ gây họa cho thiên hạ, thần chẳng những có tội, mà còn là tội đáng chết vạn lần.”

“Nói xem dạy sai như thế nào? Bài học của thái tử, trăm và các vị khanh gia đều từng xem qua, ái khanh dạy rất tốt.”

Mấy người nhóm Tuyển Bất Nghi cũng đều gật đầu. Về phương diện kinh văn thi phú, biểu hiện của Lưu Thích vô cùng nổi trội.

“Có một hôm thần muốn giảng giải về những chuyện xưa hiền quân, bạo quân cho thái tử, dạy điện hạ học theo hiền quân, ghét bạo quân. Thần giảng về hiền quân trước, sau đó lại nói về những chuyện xưa của Thương Trụ vương khi còn nhỏ cho điện hạ, mượn những chuyện đó để hi vọng điện hạ hiểu được những điều thiện ác làm khi còn nhỏ sẽ ảnh hưởng lớn tới khi trưởng thành thành hiền quân hay hôn quân. Thần mới chỉ giảng được một nửa, còn chưa tới đoạn phê bình những hành vi của Trụ vương, thì thân thể đột nhiên cảm thấy không khỏe, sợ mạo phạm tới điện hạ, cho nên vội vàng thỉnh cầu xin lui, vốn định ngày hôm sau tiếp tục giảng về chuyện xưa chưa nói xong đó, nhưng thần... Thần lại quên mất, chuyện xưa của Trụ vương cũng chỉ nói một nửa, lại là xen lẫn trong những chuyện xưa của hiền quân, điện hạ tuổi còn nhỏ quá, còn chưa phân biệt được rõ, chỉ biết chiếu theo lời tiên sinh đã dạy mà làm. Thần... Thần tội đáng chết

vạn lần!”. Mạnh Giác nói xong, dập đầu thùng thùng.

Mấy vị đại thần như trút được gánh nặng, thở phào một tiếng, hóa ra không phải là Lưu Thích bản tính tàn bạo. Trương An Thế lại quỳ gối, vừa dập đầu vừa nói tới những điểm tốt của thái tử. Tỷ như đối với các vị đại thần đều khiêm tốn lễ độ, khắc kỷ tu thân*, tuổi còn nhỏ mà đã biết mỗi ngày tới Trường Nhạc cung thỉnh an Thượng Quan thái hoàng thái hậu, người có những hành vi như thế thì sao có thể có bản tính tàn bạo được?

*Khắc kỷ: tự kiểm chế bản thân, đề ra yêu cầu nghiêm khắc với bản thân. Nguyên văn theo phiên âm Hán Việt là “khắc kỷ an nhân”, tớ tìm không có bất kỳ tài liệu tiếng Việt nào liên quan tới cụm từ này, còn tiếng Trung thì ra một đồng hằm bà lằng liên quan tới tư tưởng đạo đức, hic, và đọc không hiểu ạ. Sau khi lần mò một hồi tớ thấy câu khắc kỷ tu thân là phù hợp nhất, nếu bạn nào biết rõ hơn thì chỉ dùm tớ. Từ bé tớ lớn giờ tớ mới nghe từ khắc kỷ á, giờ mới được mở mang tầm mắt.

Lưu Tuân lại lấy thân phận phụ thân, khen vài câu về những việc nhỏ nhặt hằng ngày thể hiện rằng Lưu Thích ôn lương đôn hậu. Đám người Tuyền Bất Nghi đều im lặng.

Lưu Tuân thấy vậy, định bụng rằng trong tình cảnh này nói thêm mấy câu, là có thể tạm thời giải quyết được việc này. Không ngờ Điền Quảng Minh cũng không thuận theo, mặc dù không hề buộc tội thái tử hành vi tàn ác, nhưng lại chia mũi dùi về phía Mạnh Giác:

“Lời tự trách của Mạnh Thái phó rất có đạo lý, thầy dạy của thái tử quan hệ tới cuộc sống ổn định của vạn dân thiên hạ, Mạnh Thái phó lại có thể qua loa đường đột như thế, lần này may mắn phát hiện được sớm, lúc mới đầu thì còn kịp chỉ dạy lại, uốn nắn được thái tử, nhưng lần sau thì sao? Mạnh Thái phó còn có thể quên thêm gì nữa? Liệu có thể chờ khi chúng ta phát hiện ra rồi, đã thành sai lầm lớn, hối hận thì đã muộn rồi hay không? Đến lúc đó đại nhân thật sự là muôn lần chết cũng không đủ! Thần cho rằng Mạnh đại nhân thật khó có thể đảm nhiệm chức vụ thầy dạy thái tử, thần khóc tấu thỉnh hoàng thượng vì giang sơn xã tắc, cần phải nghiêm trị Mạnh Giác, chọn người hiền lương khác.”

Mạnh Giác bây giờ là thần tử chờ trị tội, chỉ có thể không nói tiếng nào, quỳ trên mặt đất, chờ quyết định. Mọi người vốn tưởng rằng Mạnh Giác là con rể của Hoắc Quang, Hoắc Quang hẳn là sẽ giúp hắn nói vài lời giảm nhẹ tội trạng, không ngờ Hoắc Quang chỉ cúi đầu, cụp mắt ngồi thẳng người, coi như hoàn toàn không có quan hệ gì với ông ta.

Trương Hạ quỳ xuống, Trương An Thế không chờ ông ta mở miệng, đã vội vàng bắt đầu biện giải cầu xin thay cho Mạnh Giác. Nhưng lời nói của Điền Quảng Minh sắc bén, việc này lại vốn là Mạnh Giác thất trách, lời biện giải của Trương An Thế càng lúc càng yếu ớt, Điền Quảng Minh càng lúc càng khí thế ép người, bộ dáng thực là Mạnh Giác mà không chết thì thật không đủ để tạ tội với thiên hạ.

Lưu Tuân vỗ mạnh xuống long án*, ngăn tiếng tranh cãi của bọn họ, cao giọng hạ chỉ: “Mạnh Giác thân là thầy dạy của thái tử, không dạy hết trách nhiệm, vốn cần nghiêm trị, nhưng niệm tình từ trước đến nay luôn khắc kỷ giữ đúng trách nhiệm, tạm thời xử trí khoan hồng, phạt bốn mươi đình trượng. Sau khi chịu phạt vẫn tiếp tục giữ chức vụ, để xem biểu hiện về sau.”

*Án là cái bàn, cái bàn của vua thì gọi là long án, mà tớ nghĩ mãi chẳng ra tiếng Việt có từ gì tương đương, hay là không có nhỉ?

Hình phạt đình trượng chính là dùng trượng đánh trước mặt văn võ bá quan, so với những hình phạt khác, đình trượng vốn có dụng ý không phải trừng phạt mà là nhục nhã, nhưng bởi vì Mạnh Giác phạm tội khó tha thứ, cho nên bốn mươi đình trượng, xem như vừa nhục nhã vừa trừng phạt.

Bách quan lẳng lẳng đứng ở tiền điện trên sân rộng, quan sát thi hành hình phạt. Dựa theo quy định của pháp điển, Ti Lễ Giám sẽ sai người trói chặt hai tay Mạnh Giác, cởi y bào ra, để trần phần lưng từ eo trở lên, sau đó lệnh hắn quỳ xuống, mặt hướng tới đại điện, một người vạm vỡ đã được huấn luyện chuyên môn dùng gậy đánh vào lưng hắn. Người vạm vỡ đó mang ra một cây gậy dài năm thước, rộng một tấc, dày nửa tấc được vót từ trúc, sau khi Ti Lễ Giám ra lệnh một tiếng, hắn vận chân khí đánh xuống.

Người bình thường chịu trượng hình, dù sao cũng không tránh được đau đớn kêu gào, hoặc nhìn về nơi khác để thay đổi sự chú ý, mượn điều này để dụi đi đau đớn. Nhưng Mạnh Giác lại có vẻ mặt thần nhiên bình tĩnh, đôi mắt khép hờ, giống như đang thưởng thức trà, lẳng lẳng cảm nhận mỗi một lần đau đớn. Trong

tiếng bang bang, có người vui sướng khi người gặp họa híp mắt quan sát kỹ càng, có người lại sinh tâm tư thô chết hổ thương. Quan trường chìm nổi, hôm nay là Mạnh Giác, ngày khác không dám đảm bảo không phải là mình.

Bốn mươi trượng hình đã đánh xong, trên lưng Mạnh Giác đã là da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, nhưng người thì vẫn mang vẻ thanh cao không hề giảm sút, vẫn lịch sự tao nhã xuất trần như trước, nhìn thần trí cũng hoàn toàn tỉnh táo. Thất Hỉ vội vàng chạy tới, tháo dây thừng đang trói tay giúp hắn, khoác lại y phục rồi sai người đưa hắn hồi phủ.

Khi Mạnh Giác được đưa về tới Mạnh phủ, thần chí đã có chút rệu rã. Người Mạnh phủ nhìn thấy hắn thành ra như thế, lập tức náo loạn như ong vỡ tổ. Hứa Hương Lan nghe thấy tin dữ, vội vàng chạy tới thăm. Vừa thấy trên lưng Mạnh Giác đầy vết máu, nàng đã bắt đầu khóc. Tam Nguyệt mới vừa đuổi một đám nha hoàn khóc lóc sụt sùi đi ra ngoài, không ngờ giờ lại tới thêm một người nữa, nhưng lại không dám đuổi vị này đi, chỉ có thể mềm giọng khuyên giải: “Nhị phu nhân không cần lo lắng, công tử chỉ bị chút ngoại thương ngoài da thịt thôi.”

Hứa Hương Lan thấy Tam Nguyệt đang muốn cởi bỏ quần áo cho Mạnh Giác, rồi lau qua thân thể và bôi thuốc, vừa cố nén tiếng khóc, vừa muốn đi tới giúp đỡ. Nhưng nàng chỉ là một nữ tử ở gia đình bình thường, sao đã từng gặp trường hợp như vậy được? Quần áo vừa mới cởi ra, nhìn thấy trên lưng là da tróc thịt bong, nàng đột nhiên kinh hãi, không còn sức lực, kéo mạnh làm đau miệng vết thương. Mạnh Giác khẽ rên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, Tam Nguyệt vội vàng đẩy Hứa Hương Lan ra, nhưng lại lập tức nhớ ra làm thế không phải, nên cười bồi tội nói: “Phu nhân nên đi ra ngoài thì hơn, việc này để nô tỳ làm.”

Tam Nguyệt rửa sạch miệng vết thương một lần, lại thêm buồn bực. Người bình thường chịu bốn mươi trượng hình, bị thương thành cái dạng này không có gì là kỳ quái, nhưng công tử luyện võ nhiều năm, tại sao không dùng nội lực hóa giải lực đánh của trượng, cuối cùng lại thành ra bị đánh thực sự không thiếu trượng nào vậy?

Tam Nguyệt lấy ra bí dược trong phủ, đang định bôi thuốc cho Mạnh Giác, Mạnh Giác ngửi thấy mùi thuốc, tỉnh táo vài phần, thấp giọng nói:

“Không cần thứ này.”

Tam Nguyệt tưởng là Mạnh Giác có thuốc trị thương tốt hơn, vội cúi người xuống nghe sai bảo, không ngờ Mạnh Giác nhắm mắt lại nói: “Rửa sạch miệng vết thương, rồi băng bó lại là được.”

Tam Nguyệt ngây người, hoài nghi mình nghe lầm: “Công tử, lần này bị thương cũng không nhẹ đâu! Không dùng thuốc, miệng vết thương chậm lành thì không nói, còn có thể để lại sẹo, nhưng đau đớn như vậy cũng quá sức chịu đựng, chính là sẽ như ngày đêm chịu tra tấn...”

Mạnh Giác trừng mắt nhìn nàng, trong lòng Tam Nguyệt khẽ run lên, lập tức ngậm miệng, cắn cắn môi, nói: “Vâng!”, rồi đặt thuốc sang một bên.

Bởi vì không dùng thuốc giảm đau, khi băng bó vết thương, Tam Nguyệt phải cắn môi tới chảy máu, mới có thể làm cho tay không run rẩy mà băng bó được vết thương. Sau xong hết mọi việc, Tam Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Công tử, có phải là vô cùng đau đớn không?”

Về mặt Mạnh Giác u ám, trong mắt lưu chuyển rất nhiều thứ mà Tam Nguyệt nhìn không hiểu, sau một lúc lâu, không nói gì nhắm hai mắt lại. Tam Nguyệt yên lặng thi lễ, rồi ra khỏi phòng.

Lúc chạng vạng, Phú Dụ mang theo vô số thuốc bổ trong cung đến thăm Mạnh Giác, khi vừa thấy mặt thì đã dập đầu với Mạnh Giác, Mạnh Giác vội sai người kéo hắn đứng lên, hắn cương quyết dập đầu lạy ba lần sau đó mới đứng dậy: “Đây là hoàng hậu nương nương lệnh nô tài thay mặt điện hạ dập đầu với đại nhân.”

Mạnh Giác nói: “Người trở về khuyên hoàng hậu nương nương không nên trách cứ điện hạ, lại càng không phải tự trách.”

Vành mắt Phú Dụ có chút đỏ: “Hoàng thượng vừa nổi cơn thịnh nộ với nương nương, chất vấn nương nương làm mẫu thân như thế nào, lại có thể để nhi tử học theo Trụ vương. Tuy rằng sau khi lửa giận của hoàng thượng dịu lại, có khuyên giải an ủi nương nương, nhưng nương nương vẫn cảm thấy tất cả đều là sai lầm của mình, chúng nô tài khuyên như thế nào cũng không có tác dụng.”

Mạnh Giác suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Nếu người không ngại, thì đi mời Vân Ca tiến cung thăm hoàng hậu nương nương.”

Phú Dụ lập tức kịp phản ứng, gật đầu đáp vâng.

Khi Vân Ca bước vào Tiêu Phòng Điện, Hứa Bình Quân đang lau nước mắt, Lưu Thích bị phạt quỳ gối ở góc tường, có lẽ là đã quỳ rất lâu rồi. Sắc mặt bé trắng bệch, thân thể lay lay lắc lắc, nhưng vẫn quật cường mím môi, không chịu nói với mẹ một câu cầu xin tha thứ. Vân Ca đi tới trước mặt Hứa Bình Quân:

“Tỷ định phạt nó quỳ cả đêm sao?”

Nước mắt Hứa Bình Quân càng rơi càng nhanh: “Kỳ thật người nên chịu phạt quỳ chính là tỷ, đều là do tỷ không dạy dỗ nó cho tốt, thấy hành vi của nó biết là không đúng, nhưng chỉ quở trách vài câu, không nghiêm khắc dạy dỗ.”

Vân Ca vẫy tay để Lưu Thích đi qua đó: “Hở nhi, đi tới chỗ cô cô, cô cô có chuyện muốn nói với con.”

Lưu Thích nhìn về phía mẫu thân, Hứa Bình Quân trừng mắt nhìn nó nói: “Sao mà bây giờ lại biết nghe lời thế? Lúc trước thì sao không thế?”, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con trai, cuối cùng nàng không đành lòng, cất giọng lạnh lùng bảo, “Lại đây đi!”

Lưu Thích muốn đứng lên, hai chân cũng đã mỏi như tê dại, Phú Dụ vội khom người nửa ôm nửa đỡ đưa nó tới bên người Vân Ca. Vân Ca ôm nó vào trong lòng, vừa nắn chân cho nó, vừa cười nói: “Thực ra thì hồi còn nhỏ cô cô cũng thích chơi bắt chim.”

Lưu Thích liếc xéo sang phía mẫu thân, ôm lấy cánh tay Vân Ca: “Vậy mẹ của cô cô có trách phạt cô cô không?”

Vân Ca cười: “Cô cô bắt chim chính là do mẹ dạy mà, con nói mẹ cô cô sẽ trách phạt cô cô sao? Cha của cô cô còn bắt hai con đại điều cho cô cô chơi đó!”

Lưu Thích hâm mộ nhìn Vân Ca: “Mẹ của cô cô thật tốt!”

“Đúng rồi, làm sao mà con biết cách chơi với chim như thế?”

“Là nương nương nói cho...” Lưu Thích đột nhiên ngậm miệng lại. Nương nương ở trong Chiêu Dương Điện là bí mật của nó. Mẫu thân luôn không cho phép nó tới gần Chiêu Dương Điện, nhưng mẫu thân càng không cho phép, nó lại càng tò mò. Ở bên trong đó là quái vật như thế nào? Sẽ ăn thịt người sao? Khi nó phát hiện ra ở trong Chiêu Dương Điện, chẳng những không phải quái vật, ngược lại còn là một nương nương xinh đẹp dịu dàng, chẳng những không hề ăn thịt nó, ngược lại còn thường thường dạy nó rất nhiều trò chơi hay, nó dần dần thích đi tìm nương nương ấy chơi. Mẹ, tiên sinh đều nói không được làm cái này, không được làm cái kia, nhưng nương nương đó luôn tươi cười dịu dàng, để cho nó làm bất cứ chuyện gì nó thích. Nương nương nói, đây là bí mật giữa hai người bọn họ, nó là một nam tử hán, khẳng định sẽ giữ lời hứa, không được nói cho ai hết.

Sắc mặt Hứa Bình Quân đột nhiên thay đổi, Vân Ca đưa mắt ra hiệu với nàng, tiếp tục cười nói: “Tuy rằng ngủ trên võng do cung nữ đưa thì hết sức thoải mái, nhưng cô cô còn biết cách đi ngủ hay hơn.”

Lưu Thích thấy mẹ và cô cô không hề để ý tới vừa rồi nó nói lỡ lời, yên lòng, vội vàng hỏi Vân Ca: “Là cách gì vậy? Là cách gì vậy? Cô cô mau nói cho Hở nhi đi.”

“Kỳ thật thì cách này nương nương ấy cũng biết, tại sao cô ấy lại không nói cho con biết chứ? Cô cô nghĩ là cô ấy đã sớm nói cho con biết rồi.”

Lưu Thích chu môi: “Cô cô nói vậy! Nương nương thích Hở nhi nhất, bí mật gì cũng nói cho con biết!”

Vân Ca lắc đầu, không tin nói: “Đúng là nương nương ấy thật sự biết mà! Không tin con đi hỏi xem.”

“Được! Ngày mai con sẽ đi tới Chiêu Dương Điện hỏi.”

Hứa Bình Quân nhìn chằm chằm vào con trai, xanh cả mặt, vung tay muốn đánh, Vân Ca lại giữ chặt tay nàng, quay sang Phú Dụ phân phó: “Dẫn điện hạ đi xuống, dùng nước nóng tắm cho điện hạ, rồi xoa bóp chân cho ngài.”

Thái tử mới ra khỏi cửa điện, Hứa Bình Quân đã khóc nói: “Sao muội lại cản tỷ, nghịch tử này vậy mà lại làm thân với giặc! Tỷ đã nói với nó bao nhiêu lần, không cho phép nó tới gần Chiêu Dương Điện, vậy mà nó không nghe lấy một câu. Muội nhìn xem bộ dáng nó bảo vệ cô ta như thế, lại còn xem mẹ ruột như người ngoài! Hôm nay khi cha nó mắng tỷ, rõ ràng là nó ở ngay đây mà không nói được câu nào.”

Vân Ca bất đắc dĩ nói: “Sao mà người ta lớn lên một cái là quên hết khi còn nhỏ mình như thế nào rồi? Khi tỷ tỷ còn nhỏ có phải là cha mẹ nhiều lần ngăn cấm, tỷ tỷ lại càng muốn làm việc đó hay không? Thậm chí cha mẹ càng ngăn cấm, tỷ tỷ lại càng muốn làm? Chẳng lẽ khi còn nhỏ tỷ tỷ lại đều nói hết tất cả mọi chuyện với cha mẹ sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ không có bí mật của mình sao. Dù sao thì muội cũng có.”

Hứa Bình Quân sững sốt. Sao nàng lại không có chứ? Khi đó mẹ ra sức ngăn cấm nàng không được chơi những trò tự chuốc lấy phiền phức, nàng lại luôn lén chơi. Mẹ không cho nàng cài hoa đỏ, sau khi nàng vừa ra khỏi cửa, ngay trên mái tóc đã cài một đóa hoa đỏ, trước khi vào cửa lại lén gỡ xuống giấu kỹ.

“Tỷ tỷ muốn ngăn cấm Hồ nhi lui tới chỗ Hoắc Thành Quân là không có khả năng, đều ở trong Vị Ương Cung, chỉ cần Hoắc Thành Quân có tâm, nơi nơi đều có cơ hội, hơn nữa tỷ tỷ càng ngăn cản, chỉ sợ là Hồ nhi càng muốn thân cận với Hoắc Thành Quân.”

“Chẳng lẽ không có cách nào sao?”

“Có! Tỷ tỷ nói rõ ân oán của mình và Hoắc Thành Quân cho Hồ nhi, tỷ là mẹ nó, nếu nó biết người này luôn ức hiếp mẹ nó, mặc kệ là Hoắc Thành Quân đối với nó tốt thế nào, nó cũng sẽ xa cách phòng bị với cô ta.”

Hứa Bình Quân lắc đầu không đồng ý: “Nó còn nhỏ như vậy, làm sao mà hiểu cho được? Huống chi tỷ cũng không muốn nó sớm như vậy đã biết tới những chuyện dơ bẩn như thế.”

“Trẻ con còn hiểu chuyện hơn nhiều so với người lớn tưởng tượng, tỷ cần thận ngẫm lại tỷ khi còn nhỏ xem, chỉ sợ khi tuổi còn rất nhỏ, nhân tình âm lạnh đã hiểu thấu.”

Quả đúng như lời Vân Ca, lúc mẫu thân cho rằng chuyện gì nàng cũng đều không hiểu, nàng cũng đã biết mẫu thân ghét nàng, thậm chí cho tới bây giờ, nàng vẫn nhớ rõ vào tận niên năm ba tuổi ấy, mẫu thân hầm thịt ở phòng bếp, nàng và các ca ca ở bên ngoài kiếng chân đứng chờ, chờ tới khi thịt nấu xong, bọn họ vui mừng hớn hở chạy vào phòng bếp, mẫu thân chia thịt vào trong bát mấy ca ca, nhưng chỉ múc cho nàng một bát canh. Từ đó trở đi, khi mẫu thân nấu thịt, nàng không bao giờ chờ ở bên ngoài nữa. Hứa Bình Quân thở dài: “Hồ nhi không giống với tỷ, nó có nhiều người thân yêu thương nó như vậy.”

Vân Ca rất nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, từ khi tỷ bắt đầu làm hoàng hậu, nó đã không còn là đứa trẻ bình thường nữa rồi, trên người nó đã gắn liền với vận mệnh của rất nhiều người. Trước hết không nói tới mấy người Mạnh Giác, Trương Hạ, chỉ tính tới Hứa gia thôi thì có tới bao nhiêu người? Một người làm quan cả họ được nhờ, một người chịu tội cả họ phải liên lụy* ... Hứa gia cũng sẽ bị liên lụy...” Vân Ca khẽ thở dài, “Tâm tư của tỷ tỷ muội đều hiểu được, những người làm mẹ ai mà chẳng muốn con của mình vô ưu vô lo, vui vẻ hạnh phúc mà lớn lên chứ? Chỉ là Hồ nhi nhất định không thể giống những đứa trẻ bình thường mà trưởng thành như vậy được, vui vẻ khờ dại như đứa trẻ bình thường sẽ biến thành vũ khí để người khác hại nó, tỷ tỷ càng yêu thương bảo vệ nó bao nhiêu, ngược lại càng hại nó bấy nhiêu, tỷ tỷ nên để nó sớm hiểu được bản thân nó ở hoàn cảnh thế nào.”

*Nguyên văn là Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, ý nghĩa câu này như trên.

Hứa Bình Quân ngơ ngác nhìn Vân Ca, một hồi lâu sau mới nói: “Khi tỷ mang thai nó, đã tự nhủ rằng sẽ mang tất cả những gì tỷ không có được bù lại cho nó, để cho nó trở thành đứa trẻ sung sướng hạnh phúc nhất thế gian này. Vì sao lại biến thành như vậy chứ?”

Vân Ca cầm tay nàng, khẽ mỉm cười, dưới nét mặt tươi cười đều là đau xót: “Bởi vì nó phải làm hoàng đế, ông trời sẽ đem toàn bộ thiên hạ giao cho nó, đồng thời lấy đi toàn bộ cuộc sống bình thường của nó.”

Hứa Bình Quân gục lên bờ vai Vân Ca, yên lặng rơi lệ. Vân Ca cầm một tấm khăn lụa nhét vào tay nàng: “Tỷ tỷ, phải vì Hồ nhi mà học cách bảo vệ bản thân mình trước, tỷ là người duy nhất trong Vị Ương Cung này mà nó có thể dựa vào.”

Hứa Bình Quân lau đi nước mắt: “Tỷ biết rồi. Gần đây tỷ rơi nước mắt nhiều lắm, làm việc thì lại quá ít.”

Lưu Thích dường như đã trưởng thành trong buổi chiều hôm đó, ánh mắt nó nhìn người khác từ tò mò biến thành nghiêm cứu, trong cử chỉ cũng có chừng mực thận trọng không phù hợp với độ tuổi. Trước kia nó vẫn thích chạy tới chạy lui ở trong cung, vội vàng tìm tòi khám phá bí mật, nhà cửa phong phú đa dạng ở Vị Ương Cung trong mắt nó trở thành một nơi để vui chơi. Nhưng nay, nó thích trốn mọi người, tìm một chỗ ngồi một mình, yên lặng đọc sách, khi đọc mệt rồi, thì sẽ chống cằm nhìn ra xa xa.

Gương mặt nhỏ nhắn của nó, rốt cuộc là đang suy nghĩ gì, không có bất kỳ người nào có khả năng biết được. Trước kia, nếu Lưu Tuân thời gian dài không tới Tiêu Phòng Điện thăm nó, nó sẽ đi tìm phụ thân, có đôi khi sẽ tới Tuyên Thất Điện, có đôi khi là tới cung điện của mấy nương nương khác, dính lấy quanh người phụ thân chơi đùa. Nhưng hiện tại nó thích nắm tay phụ hoàng đi tới Tiêu Phòng Điện, bảo phụ hoàng dạy nó cái này, dạy nó cái kia. Trước kia nó đối với Mạnh Giác cung kính, nhưng cũng không thân thiết, bởi vì Mạnh Giác chưa bao giờ ôm nó giống các trưởng bối thân thích khác, cũng không cười đùa với nó, không cùng chơi với nó, Mạnh Giác chỉ mỉm cười ôn hòa, nhưng nụ cười ôn hòa đó lại làm cho nó cảm thấy xa cách. Nhưng hiện tại nó đối với Mạnh Giác trong cung kính có thân thiết, sự thân thiết này không phải là thân thiết như ôm cánh tay đối phương làm nũng tươi cười, mà là một sự hoàn toàn tin tưởng và ngưỡng mộ được giữ ở một chỗ sâu trong đáy lòng.

“Thích nhi, sao lại cầm sách rồi ngăn người ra thế? Tại sao một thời gian thật dài không tới tìm ta chơi?” Hoắc Thành Quân cười mỉm chi ngồi vào đối diện Lưu Thích.

Lưu Thích cảm thấy ánh mặt trời sáng lạn trong một ngày mùa thu dường như đều bị che khuất. Nó đứng lên, vừa hành lễ với Hoắc Thành Quân, vừa nói: “Tiên sinh sắp xếp chương trình học rất nặng, mỗi ngày nhi thần đều phải làm bài tập.”

Hoắc Thành Quân nhìn thấy trên đầu nó có vài chiếc lá rụng, đưa tay muốn kéo nó tới bên, nhặt xuống cho nó, nhưng Lưu Thích đột nhiên lui về phía sau hai bước. Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, hành động cuối cùng vẫn lộ ra cảm xúc ở đáy lòng.

Gương mặt tươi cười của Hoắc Thành Quân thoáng chốc cứng đờ, mỉm cười rút tay trở về, ánh mắt mang theo đánh giá và thẩm tra, nhìn chăm chú vào Lưu Thích.

Trương Lương nhân và Công Tôn Trường sử cùng đi dạo ngự hoa viên cho khuây khỏa, nguyên vì hai người đều thích chốn thanh tịnh và đẹp đẽ, lại muốn nói chút chuyện riêng, cho nên toàn đi tới những chỗ yên lặng, không ngờ lại nhìn thấy Hoắc Tiệp dư và thái tử điện hạ ngồi chung dưới tàng cây, muốn tránh đi cũng không kịp, chỉ có thể đi tới trước thỉnh an Hoắc Tiệp dư.

Hoắc Tiệp dư cười, đưa mắt nhìn bụng Công Tôn Trường sử đã hơi nhô cao, trái tim giống như bị kim đâm. Lưu Tuân đối với nàng gần như là đặc biệt sủng ái, nhưng bụng của nàng lại không có phản ứng gì, mấy tháng Lưu Tuân mới qua chỗ của Công Tôn Trường sử một lần, vậy mà nàng ta lại mang thai.

“Ngồi đi! Mọi người là người đang mang thai, khỏi cần phải tuân theo nhiều quy củ như vậy.”

Công Tôn Trường sử vẫn có chút bất an đứng đó, không dám ngồi xuống. Trong mắt Hoắc Thành Quân mơ hồ có vẻ xem thường, nghiêng đầu nhìn về phía Trương Lương nhân, cười bảo nàng ngồi: “Ồ trong cung đã quen hết chưa?”

Bởi vì Trương Lương nhân xuất thân từ đại gia tộc, hành động hiển nhiên có hơn vài phần tự nhiên trang nhã, cười đỡ Công Tôn Trường sử ngồi xuống, còn mình thì ngồi vào bên cạnh nàng:

“Hồi bẩm nương nương, tất cả đều đã quen rồi, nhưng vẫn cảm thấy không được tự do tự tại như ở nhà.”, nói xong, lại tự mình cười lên trước.

Hoắc Thành Quân cười gật đầu, đàm luận cùng nàng một số chuyện trước kia ở chốn khuê phòng, Công Tôn Trường sử đối với mấy chuyện tiêu khiển của tiểu thư quý tộc đó hiển nhiên là chẳng biết gì, nửa câu cũng đều không thể xen vào, chỉ có thể lẳng lặng mà ngồi. Nàng thấy Lưu Thích thường thường liếc mắt nhìn sang bụng nàng, có chút ngượng ngùng, hai tay đặt lên trên bụng. Hoắc Thành Quân mỉm cười nhìn về phía Lưu Thích: “Sẽ có đệ đệ, điện hạ có vui không?”

Lưu Thích nhìn chăm chăm vào Công Tôn Trường sử hỏi: “Là đệ đệ sao?”

Công Tôn Trường sử cưỡi trả lời: “Không biết, nhưng mà ta thực sự hi vọng là một đứa con gái, có thể để nó ăn mặc thật là xinh đẹp đi chơi cùng ta.”

Lưu Thích có chút cao hứng: “Nếu muội muội giống nương nương, nhất định rất xinh đẹp, đến lúc đó ta cũng muốn dẫn muội muội đi chơi.”

Công Tôn Trường sử cũng vui vẻ cười: “Cám ơn lời khen của đại điện hạ.”

Hai ma ma mang theo một hộp thức ăn lại đó, sau khi thỉnh an các vị nương nương, cười nói với Trương Lương nhân: “Nương nương thật là làm cho chúng nô tỳ khó tìm! Chúng nô tỳ đi mấy vòng ngự hoa viên mới tìm được.”

Trương Lương nhân đứng lên nhận chiếc hộp thức ăn: “Đây là mấy món điểm tâm ta lệnh ngự trù phòng dựa theo thực đơn trong nhà làm.”

Một tiểu thái giám cũng tới đó tìm, Lưu Thích đứng dậy cáo lui. Hoắc Thành Quân cười gọi nó lại:

“Cùng ăn mấy miếng điểm tâm rồi lại đi đọc sách.”

Lưu Thích hồi bẩm: “Nhi thần còn phải đi về làm bài tập.”

“Ăn mấy miếng điểm tâm cũng không làm chậm bài tập của điện hạ, mau tới đây.”

Trương Lương nhân cũng cười nói: “Ăn rất ngon, điện hạ cũng ném thử một chút đi.”

Lưu Thích khê phân phó thái giám: “Đi tìm sự phụ của ta.”, sau khi nói xong, xoay người lại. Trương Lương nhân tự tay chọn mấy miếng điểm tâm ngon nhất đưa cho Lưu Thích, Lưu Thích cầm miếng điểm tâm không cử động, chỉ nhìn Công Tôn Trường sử cầm một miếng bánh hạnh nhân ăn mấy miếng là hết. Công Tôn Trường sử có chút ngượng ngùng, cười giải thích: “Gần đây ta trở nên kén ăn, hôm đó ở chỗ Trương Lương nhân ăn hai miếng điểm tâm, vậy mà có chút ngon miệng, luôn thấy thèm ăn, cho nên Trương tỷ tỷ cố ý lệnh ngự trù làm cho ta.”

“Hóa ra chúng ta đều là được nhờ hào quang của Trường sử.” Hoắc Thành Quân chọn một miếng bánh đào xốp giòn bỏ vào trong miệng, lại giống như tiện tay cầm một miếng đưa cho Trương Lương nhân. Trương Lương nhân vốn định lấy miếng bánh hạnh nhân, nhưng Hoắc Thành Quân đã đưa tới trước mặt, chỉ có thể buông miếng bánh trong tay xuống trước, cười nhận lấy miếng bánh đào.

“Không thích ăn miếng điểm tâm đó sao? Vậy lấy miếng khác nhé!” Hoắc Thành Quân chọn một miếng bánh hạnh nhân đưa cho Lưu Thích, Lưu Thích nhận lấy, nhưng vẫn không ăn, Hoắc Thành Quân cười nói: “Ném thử đi.”

Công Tôn Trường sử vừa mới ăn xong miếng bánh hạnh nhân thứ hai, cũng cười nói: “Điện hạ, ăn rất ngon.”

Lưu Thích nắm chặt miếng điểm tâm, càng lúc càng sốt ruột.

“Thái tử điện hạ!”

Một tiếng gọi đầy trách cứ, lại làm cho nó tức thì thấy thoải mái. Lưu Thích lập tức ném miếng điểm tâm, chạy vội sang chỗ Mạnh Giác, rồi bỗng nhiên dừng bước chân, cung kính hành lễ: “Tiên sinh.”

Sắc mặt Mạnh Giác không vui: “Bài tập đã làm xong chưa?”

“Dạ, còn chưa xong.”

“Vậy sao còn ở đây chơi?”

Trương Lương nhân vội giải thích: “Đều là lỗi của bốn cung, xin Mạnh đại nhân không nên trách phạt điện hạ.”

Mạnh Giác không nói tiếng nào, sau khi mỉm cười hành lễ, dắt Lưu Thích cáo lui. Hoắc Thành Quân nhìn theo bóng dáng hai người, miếng bánh đào trong tay nát vụn.

Sau khi thầy trò hai người trở lại Thạch Cừ Các, Mạnh Giác mỉm cười hỏi: “Ai dặn dò trò việc này?”

Câu hỏi của Mạnh Giác không đầu không đuôi, nhưng Lưu Thích lại rất rõ ràng, trả lời: “Là thái hoàng thái hậu. Có một hôm thái hoàng thái hậu cho con điểm tâm, nên con ăn luôn, nhưng thái hoàng thái hậu lại rất không vui, muốn con phải thề, bắt luận là phát sinh chuyện gì, cũng không được phép ăn uống bất cứ thứ gì mấy nường nường đó cho, sau đó con kể lại ẹ, mẹ còn tự tay thêu một đôi giày tặng cho thái hoàng thái hậu.”

Mạnh Giác cũng không có vẻ vô cùng kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu, nói: “Chuyện hôm nay không được phép nhắc lại nữa, ngày mai khi đi dập đầu thỉnh an thái hoàng thái hậu, nhớ rõ phải dập đầu nhiều hơn một lần.”

Lưu Thích nghe mà không hiểu lời của Mạnh Giác, chỉ thuận miệng đáp “Vâng” một tiếng, chạy đến trước bàn, mở thẻ tre ra bắt đầu đọc sách.

Tối nửa đêm, khi Lưu Thích đang ngủ say, thì nghe thấy tiếng nói nhao nhao ồn ào bên ngoài, vội đi đến trước cửa sổ, nó chỉ nhìn thấy mẫu hậu đang vội vàng sửa sang lại y phục, một thị nữ đang quỳ gối bên ngoài cửa điện vừa khóc vừa tấu: “Buổi tối khi Trường sử nường nường đi ngủ thì vẫn rất khỏe, nhưng tới nửa đêm thì đột nhiên bảo đau bụng, bây giờ thì chảy máu không ngừng.”

“Hoàng thượng đã biết chưa?”

“Hoàng thượng đang ở Chiêu Dương Điện. Tổng quản của Chiêu Dương Điện nói hoàng thượng đã nghỉ ngơi rồi, không cho nô tỳ đi vào quấy nhiễu.”

Thị nữ nói xong lại bắt đầu dập đầu với mẫu hậu, “Nô tỳ cầu xin hoàng hậu nường nường cứu Trường sử nường nường một mạng, nô tỳ nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa...”

Mẫu hậu cắt ngang lời nàng ta: “Mau chóng đi về săn sóc Công Tôn Trường sử, đừng ở đây nói lời mê sảng nữa.”, rồi quay sang Phú Dụ căn dặn: “Truyền ý chỉ của bổn cung, lệnh thái y lập tức tiến cung, nếu có chút chậm trễ bổn cung sẽ nghiêm trị!”

Phú Dụ xoay người định phân phó hạ nhân đi tuyên chỉ, mẫu hậu lại nghiêm khắc nói: “Người tự mình đi lo liệu đi!”

Phú Dụ đáp “Vâng”, rồi nhắc chân chạy ra khỏi Tiêu Phòng Điện. Sau khi mẫu hậu phân phó xong hết thấy, dẫn người đi tới Ngọc Đường điện. Tiêu Phòng Điện an tĩnh lại, chỉ còn mấy cung nữ trực đêm đứng ở trước cửa điện, nhỏ giọng đang nói gì đó. Lưu Thích lúi vào sâu trong giường, kéo chăn trùm kín đầu.

Sáng sớm, không chờ mẫu hậu gọi nó rời giường, nó đã rửa mặt chải đầu sẵn sàng, bước ra khỏi Tiêu Phòng Điện. Trước hết nó tới Trường Nhạc cung vấn an thái hoàng thái hậu. Thái hoàng thái hậu còn chưa dậy, nó dập đầu lạy thùng thùng ba lần ở ngoài màn, khiến cho Tranh Nhi đứng đó đã thấy quen cũng phải che miệng cười trộm: “Đạo gần đây điện hạ dập đầu càng ngày càng thành thực.”

Nó cũng không cười cãi lại giống như mọi khi, chỉ đứng lên, chạy tới Thạch Cừ Các, mở ra bài học mà Mạnh Giác đã sắp xếp cho nó, lớn tiếng ngâm nga:

“Tử viết: ‘Bất nhân giả, bất khả dĩ cửu xử ước, bất khả dĩ trường xử nhạc. Nhân giả an nhân, tri giả lợi nhân’(1)’. Tử viết: ‘Duy nhân giả, năng hảo nhân, năng ác nhân’(2). Tử viết: ‘Cửu trí vu nhân hĩ, vô ác dã’(3). Tử viết: ‘Phú dữ quý, thị nhân chi sở dục dã, bất dĩ kì đạo đắc chi, bất xử dã. Bần dữ tiện, thị nhân chi sở ác dã, bất dĩ kì đạo đắc chi, bất khứ dã. Quân tử khứ nhâm, ác hồ thành danh? Quân tử vô chung thực chi gian vi nhân, tạo thứ tất vu thị, điên phái tất vu thị’(4)’. Tử viết: ‘Ngã vị kiến hảo nhân giả, ác bất nhân giả. Hảo nhân giả vô dĩ thượng chi, ác bất nhân giả kì vi nhân hĩ, bất sử bất nhân giả gia hồ kì thân. Hữu năng nhất nhật dụng lực vu nhân hĩ hồ, ngã vị kiến lực bất tức giả. Cái hữu chi hĩ, ngã vị chi kiến dã’(5) Tử viết...”

Dịch nghĩa:

(1) Đức Khổng Tử nói: “Người không có đức nhân thì không thể ở lâu trong cảnh khốn cùng, cũng không thể ở lâu trong cảnh hoan lạc. Người có đức nhân vui lòng làm điều nhân, người thông minh sáng suốt biết rằng đức nhân có lợi mình và cho người nên làm điều nhân.”

(2) Đức Khổng Tử nói: “Chỉ có người có đức nhân mới biết ưa người, mới biết ghét người.”

(3) Đức Khổng Tử nói: “Nếu người ta chuyên tâm làm điều nhân thì không phạm điều ác.”

(4) Đức Khổng Tử nói: “Giàu và sang, người ta ai cũng muốn, nhưng chẳng phải đạo mà được giàu sang thì người quân tử chẳng thèm. Nghèo và hèn, người ta ai cũng ghét, nhưng nếu chẳng phải lỗi đạo mà phải nghèo hèn thì người quân tử chẳng bỏ. Người quân tử mà bỏ đức nhân thì làm sao được gọi là quân tử? Người quân tử dù trong một bữa ăn cũng không làm trái điều nhân, dù trong lúc vội vàng cũng theo điều nhân.”

(5) Đức Khổng Tử nói: “Ta chưa thấy ai thật ham điều nhân và ai thật ghét điều bất nhân. Người thật ham điều nhân thì không cho điều gì hơn điều nhân, người thật ghét điều bất nhân thì khi làm điều nhân không để cho điều bất nhân vướng vào mình. Có ai trọn ngày tận lực làm điều nhân chẳng? Ta chưa thấy ai không đủ sức làm điều nhân cả. Hoặc có chẳng mà ta chưa thấy”.

Tất cả đều được trích trong thiên IV: Lí nhân, sách Luận ngữ của Khổng Tử. Bản phiên âm Hán Việt của Quick Translator phía trên có khác một chút so với phiên âm Hán Việt sách Luận ngữ tứ tìm được, nhưng tứ vẫn giữ nguyên phần Hán Việt này.

(1), (4) và (5) là bản dịch của bác Nguyễn Hiến Lê, (3) tứ không biết người dịch, (2) được trích trong cuốn Bình giải Tứ thư, do Lý Minh Tuấn biên soạn, Nguyễn Minh Tiến hiệu đính. Bạn nào có muốn hiểu rõ hơn ý mấy câu trên thì đọc cuốn Bình giải Tứ thư ở đây.

Cứ đọc đi đọc lại hết lần này tới lần khác, ở mỗi một câu “Tử viết”, nó cố gắng tìm kiếm, cố gắng suy ngẫm như thể đang theo đuổi thứ gì đó.

“Tiên sinh?”

Lưu Thích vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, có chút xấu hổ chân tay luống cuống. Sư phụ không biết đã đến từ khi nào, lại không hề gọi nó, chỉ đứng yên ở trước cửa sổ, nghe tiếng nó đọc sách. Mạnh Giác dường như không nhìn thấy gì hết, mỉm cười nói:

“Hôm nay chúng ta không học bài ở trong sách nữa, chúng ta đi leo núi, ngắm nhìn phong cảnh ở ngoài sách vở.”

“Vâng.”

Lưu Thích cất gọn sách vở, rồi đi theo sau Mạnh Giác, thầy đi trò cũng đi, thầy dừng trò cũng dừng, tới khi leo lên tới đỉnh núi, Lưu Thích cuối cùng không nhận được nữa, hỏi: “Tiên sinh, phụ hoàng có thông minh không?”

“Rất thông minh.”

“Phụ hoàng... Phụ hoàng sẽ giống như hoàng đế trong sách vậy, chỉ rất yêu thích, rất sủng ái một phi tử sao?”

“Không phải.”

49. Q.3 - Chương 11: Đồi Người Giống Như Sợi Bông Trước Gió, Vui Cũng Tan Tán, Buồn Cũng Tan Tán

Khi Vân Ca nhận được lời truyền tới gặp của Hứa Bình Quân, nàng đang nghiên cứu về dược tính của thảo dược trong mấy cuốn sách y học. Nghĩ rằng Hứa Bình Quân tìm nàng hẳn là vì chuyện có liên quan tới Công Tôn Trường sử và Trương Lương nhân, nàng vội vàng buông dược thảo trong tay xuống, nhanh chóng tiến cung.

Hứa Bình Quân nhìn thấy nàng, khẽ mỉm cười, nhưng khóe môi chỉ vừa nhếch lên, nụ cười rất nhanh đã biến mất:

“Có người muốn gặp muội, nhưng lại không tiện để trực tiếp tìm muội, cho nên nhờ ta giúp đỡ, muội có đồng ý gặp nàng ấy không?”

“Là ai?”

“Thái hoàng thái hậu.”

Vân Ca cúi mặt xuống, nhìn không rõ lắm vẻ mặt của nàng, chỉ thấy lông mi nhẹ nhàng rung rung mấy cái: “Muội ấy không có việc gì thì sẽ không tìm muội, tỷ tỷ dẫn muội tới đó đi.”

Hứa Bình Quân thấy nàng đồng ý rồi, nắm tay nàng, cùng sóng vai bước vào Trường Nhạc cung. Khuôn mặt Hứa Bình Quân điềm tĩnh đến mức cơ hồ không thấy rõ cảm xúc gì, hoàn toàn không giống với tính cách của nàng trước đây.

Vân Ca nhẹ giọng hỏi: “Chuyện Công Tôn Trường sử là do Trương Lương nhân làm sao?”

Hứa Bình Quân cười nhạt: “Bất luận là nàng ta làm hay không làm thì đều không sao cả. Hoàng thượng muốn việc này lắng xuống, căn bản sẽ không đi tra rõ, ngự trù và toàn bộ những người có liên quan bên trong đã bị bí mật xử tử.”

Vân Ca chỉ im lặng, đối với phương pháp xử lý của Lưu Tuân, tuy rằng nàng đã sớm đoán ra vài phần, nhưng sau khi thực sự nghe được vẫn không khỏi thấy trong lòng băng giá. Phía sau Trương Lương nhân có Hữu tướng quân Trương An Thế và toàn bộ gia tộc Trương thị, Lưu Tuân không thể mất đi Trương thị, nhưng đứa bé vô tội kia thì sao?

Đường tới Trường Nhạc cung vẫn như cũ, Tranh Nhi và Lục Thuận đang đứng ở cửa đại điện nhìn ngó xung quanh, nhìn thấy các nàng, vui mừng ra nghênh đón. Lục Thuận thỉnh an hoàng hậu xong, lại thất lễ hỏi Vân Ca: “Cô nương, cô có khỏe không?”

Vân Ca mỉm cười, vô cùng bình tĩnh nói: “Về sau gọi là Mạnh phu nhân. Ta khỏe lắm.”

Lục Thuận vội quỳ xuống muốn tạ tội, nhưng Vân Ca không hề để ý đến hấn, lập tức đi vào đại điện. Thượng Quan Tiểu Muội đứng ở trong điện, trên người khoác một tấm áo choàng gấm thật dày, có vẻ đang định đi ra ngoài. Hứa Bình Quân có chút kinh ngạc, không phải là nàng ấy muốn gặp Vân Ca sao?

“Hai người tới không đúng lúc rồi, ai gia phải đi ra ngoài đi một lát, ngày khác lại đến thỉnh an đi.”

Hứa Bình Quân kịp phản ứng, cung kính nói: “Vừa hay nhi thần cũng rảnh rồi, không bằng để cho nhi thần đi hầu hạ bên người, tuy rằng nhi thần tay chân vụng về, nhưng mà nhất định tận tâm hơn so với cung nữ.”

Về mặt Thượng Quan Tiểu Muội không chút thay đổi, khẽ gật đầu, đi ra cửa điện. Hứa Bình Quân vội đi bước nhỏ đuổi theo, Vân Ca cúi đầu đi theo sau hai người họ. Thượng Quan Tiểu Muội đi lòng vòng mấy lần, ra khỏi Trường Nhạc cung, thấy phương hướng dường như là muốn đi tới Kiến Chương Cung, Hứa Bình Quân và Vân Ca không biết rốt cuộc là nàng muốn làm gì, chỉ có thể một mực yên lặng đi theo.

Không biết là Lục Thuận sử dụng biện pháp gì, vậy mà có thể làm ấy người bọn họ dọc đường đi không hề gặp một cung nữ, hoạn quan nào. Chờ khi đi tới một chỗ khuất trước sân của Kiến Chương Cung, Thượng Quan Tiểu Muội ngừng bước chân, nói: “Ta không tiện qua đó, Vân Ca, tỷ nghĩ cách đi vào nhìn qua một chút.”

Vân Ca nhìn thị vệ xung quanh, canh phòng nghiêm ngặt, khó hiểu suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên hiểu ra, quay sang Hứa Bình Quân nhỏ giọng thỉnh cầu:

“Tỷ tỷ, vậy phải làm phiền tỷ rồi.”

Hứa Bình Quân nói: “Hấn là bạn cũ của muội, cũng là bạn cũ của tỷ, cùng nhau đi vào thôi.”

Thủ vệ thấy hoàng hậu đích thân tới, không biết rốt cuộc có nên cho vào hay không, còn đang do dự, Hứa Bình Quân đã đi vào trong sân. Tứ Nguyệt đang quét lá rụng dưới tàng cây ngô đồng trong sân, ngẩng đầu nhìn người vừa tới, cây chổi trong tay rơi xuống đất, khiến ột đám bụi mù bay lên.

“Đại công tử đang ở đâu?” Vân Ca hỏi.

Tứ Nguyệt vẻ mặt ảm đạm, chỉ vào căn phòng phía sau. Hứa Bình Quân và Vân Ca đẩy cánh cửa gỗ ra, một mùi rượu có lẫn mùi chua và mốc phả vào mặt. Trong phòng chất đầy vò rượu to to nhỏ nhỏ, căn bản không có chỗ nào có thể đặt chân. Một nam tử mái tóc dài rối nùi đang ôm một cái hộp gỗ ngủ say sưa. Trên người hắn đang mặc một bộ y phục dường như là màu tím, nhưng đã bị vết rượu, vết dầu mỡ dính đầy, nhìn không ra màu sắc ban đầu, khắp nơi đều là những nếp nhăn. Gương mặt hắn bị bao phủ bởi râu, tóc dài và dường như là cả cỏ dại, khiến cho không nhìn rõ ngũ quan, chỉ cảm thấy dơ bẩn xấu xí không chịu nổi, làm người ta sợ rằng muốn tránh mà tránh không kịp.

Hứa Bình Quân gọi: “Đại công tử! Đại công tử! Lưu Hạ! Lưu Hạ. . .”

Thân thể người đang ôm chặt chiếc hộp gỗ kia khẽ nhúc nhích, thì thào tự nói: “Hong. . . Hong. . .”, rồi bỗng nhiên cười rộ lên, hét to một tiếng, “Nhị đệ, đây là rượu mừng của chúng ta, cạn thêm chén nữa.”

Vân Ca đột nhiên xoay người ra cửa, ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu.

Hứa Bình Quân vịn vào khung cửa, dường như có chút không đứng vững, nam nhân phong lưu lỗi lạc kia sao có thể trở thành bộ dạng như thế này? Sau một hồi lâu, nàng mới có thể ổn định tinh thần, hỏi Tứ Nguyệt: “Sao người có thể để cho hắn say thành như vậy?”

Tứ Nguyệt nhìn Hứa Bình Quân, cười lạnh, vừa cười, vừa bước nhanh một vòng quanh sân: “Hắn ngoại trừ say rượu, còn có thể làm gì? Chẳng lẽ tỉnh táo rồi đi tản bộ sao? Một ngày đi tới mấy ngàn lần đây? Một năm nên đi bao nhiêu lần đây?” Thời gian nàng nói chuyện, đã đi hết một vòng quanh sân.

Hứa Bình Quân nhìn căn phòng nhỏ chật chội, nói không nên lời. Tất cả những thứ này đều do phu quân của nàng một tay tạo thành.

Vân Ca đi đến trước mặt Tứ Nguyệt, nói rõ ràng từng chữ: “Ta sẽ cứu hắn ra ngoài, việc người cần làm chính là làm cho hắn tỉnh táo lại!”

Hai mắt Tứ Nguyệt mở lớn, trừng nhìn Vân Ca, sau một hồi lâu, mới ra sức gật gật đầu: “Được!”

Vân Ca bước nhanh rời đi, Hứa Bình Quân theo sát sau lưng nàng, muốn hỏi cũng không dám hỏi. Thượng Quan Tiểu Muội nhìn thấy Vân Ca, hỏi: “Hắn còn sống không?”

“Cách cái chết cũng không còn xa. Muội muốn ta làm gì? Muốn ta đi cầu xin Hoắc Quang, hay là hoàng thượng?”

Tiểu Muội từ từ cười lên: “Hoắc Quang vài lần muốn hoàng thượng hạ chỉ giết Lưu Hạ, tội danh ông ta cũng đã giúp hoàng thượng thu thập đầy đủ cả, có tới hơn một ngàn hành vi phạm tội đấy! Chỉ chờ hoàng thượng gật đầu tuyên chỉ. Nhưng hoàng thượng vẫn úp úp mở mở giả vờ hồ đồ, Hoắc Quang lại muốn nhờ tay ta giết chết hắn, ta giả vờ sợ hãi, khóc lớn cự tuyệt.”

Hứa Bình Quân vui sướng nói: “Nhất định là hoàng thượng vẫn nhớ ân tình trước đó, ta đi cầu hoàng thượng thả người.”

Ánh mắt của Tiểu Muội như một lưỡi dao lạnh lẽo, cắt nát vui sướng của Hứa Bình Quân: “Không phải hoàng thượng không muốn giết Lưu Hạ, mà là không dám giết. Hiếu Chiêu hoàng đế từng lệnh hắn viết một đạo thánh chỉ, hắn đã hứa rằng không được động tới Lưu Hạ, nếu không Lưu Hạ đã sớm. . .” Tiểu Muội cười lạnh một tiếng, “Hiện tại điều hoàng thượng hy vọng nhất chính là Hoắc Quang có thể nghĩ cách giết Lưu Hạ, nhưng Hoắc Quang không muốn nhận tội danh sát hại phế đế, ông ta cũng đang hi vọng hoàng thượng hạ chỉ giết Lưu Hạ.”

Sắc mặt Hứa Bình Quân trắng bệch, đầu cúi thấp hơn nữa.

Vân Ca hỏi: “Thánh chỉ đó ở đâu?”

Tiểu Muội lắc đầu: “Ta không biết. Về chuyện này, ta đã từng nghĩ tới vô số lần, khẳng định rằng hoàng thượng còn nghĩ tới nhiều hơn. Lúc trước nhất định là hắn nghĩ ở chỗ của ta, cho nên mượn cơ hội ta chuyển từ Tiêu Phòng Điện đến Trường Nhạc cung, đều đã tra xét qua tất cả vật phẩm của ta, đáng tiếc kết quả làm hắn thất vọng.”

Vân Ca thấy Tiểu Muội đang nhìn chằm chằm vào mình: “Cũng không ở chỗ của ta, ta cũng mới vừa biết việc này.”

Ánh mắt của Tiểu Muội lướt qua nàng, giống như đang nhìn về một nơi rất xa: “Chàng sẽ không cam lòng để cho những chuyện loạn thất bát tao thế này dính dáng tới tỷ. Thật ra Lưu Tuân hiểu rất rõ tâm tư của chàng, cho nên căn bản không đi làm phiền tỷ.”

Thân thể Vân Ca đột nhiên run lên một cái, sau một lúc lâu, mới cất giọng khàn khàn hỏi: “Vì sao muội kéo dài tới bây giờ mới tìm ta?”

Tiểu Muội đưa mắt nhìn Hứa Bình Quân: “Quá sớm, tỷ một bàn tay vỗ không nên tiếng, nhưng để thêm nữa, sẽ không kịp, thời điểm hiện tại là vừa vặn nhất. Biên cương có loạn, hoàng thượng và Hoắc Quang tạm thời không chú ý tới Lưu Hạ, nhưng bọn họ một người cướp đi hoàng vị của Lưu Hạ, một người phé đi Lưu Hạ, không một ai yên lòng mà giữ Lưu Hạ lại cả.” Tiểu Muội nhìn Vân Ca, mỉm cười, “Hoắc tiểu thư, Mạnh phu nhân, ở trong lòng chàng, Lưu Hạ là bằng hữu của chàng, Lưu Hạ cũng coi chàng như bằng hữu, nếu không, với tấm lòng và trí tuệ của Lưu Hạ quyết không suy bại tới mức như thế này. Ta nghĩ chàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy bộ dáng của Lưu Hạ hôm nay. Chuyện của Lưu Hạ giờ giao cho tỷ.”

Tiểu Muội nói xong, giống như trút xuống được một gánh nặng, thần thái thoải mái, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Vân Ca nhìn thủ vệ nghiêm ngặt quanh sân, trong lòng chỉ thấy mờ mịt. Tuy rằng nàng hứa hẹn với Tứ Nguyệt như vậy, nhưng nàng căn bản không biết thực hiện lời hứa hẹn này như thế nào.

Trong thư phòng, Mạnh Giác thanh tâm tĩnh khí, nhắc bút viết chữ, trong thư pháp, tìm kiếm bình thản tạm thời.

”Khanh vân lạn hề,

Cử man man hề...

Nhật nguyệt quang hoa,

Đán phục đán hề!”

Dịch nghĩa:

Mây lành xán lạn

Quanh co thông thả

Mặt trời mặt trăng rực rỡ

Ngày lại qua ngày.

Bài Khánh Vân Ca trong Thượng thư đại truyện, nói lên cảnh thái bình thịnh trị.

Tam Nguyệt gõ nhẹ cánh cửa: “Phu nhân muốn gặp công tử.”

Về mặt Mạnh Giác không vui, nhưng giọng nói vẫn ôn nhuận lễ nghĩa như cũ: “Ta còn đang bận chuyện quan trọng, mời phu nhân đi về.”

“Sao cô...” Tam Nguyệt còn chưa nói xong, Vân Ca đã đẩy cửa đi vào, “Sẽ không chiếm dụng bao nhiêu thời gian, ta tới lấy lại một thứ thuộc về ta.”

Tam Nguyệt về mặt bất mãn. Mạnh Giác trừng mắt nhìn Tam Nguyệt, nàng lập tức chột dạ cúi đầu, vội vàng lui về phía sau, rồi đóng cánh cửa lại.

Mạnh Giác mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng cuộn tấm tranh chữ còn chưa viết xong trước mặt lại: “Là thứ gì?”

“Cự tử lệnh mà Phong thúc thúc cho ta.”

Mạnh Giác im lặng một lát, lấy Cự tử lệnh từ trong một ngăn bí mật giao cho Vân Ca, Vân Ca xoay người muốn đi, hần hỏi: “Nàng có biết dùng như thế nào không?”

Phong thúc thúc nói là đi tìm chấp pháp nhân, nhưng chấp pháp nhân ở chỗ nào? Vân Ca dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Tôi Nhất Phẩm Cư tìm chương quây, đưa Cư tử lệnh cho ông ta, nhóm người Cư tử sẽ vào nơi nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ.”

Vân Ca kinh ngạc, vậy mà Nhất Phẩm Cư lại là sản nghiệp của Phong thúc thúc?

Nàng cười lạnh nói: “Nếu người nói cho ta biết Thất Lý Hương kỳ thật cũng là sản nghiệp của người, ta nghĩ ta cũng sẽ không quá kinh ngạc.”

Mạnh Giác không trả lời, mà Vân Ca cũng không cho hắn thời gian trả lời, vừa nói dứt câu, người đã ở ngoài cửa.

“Tam Nguyệt.” Mạnh Giác cao giọng gọi nàng đi vào. Tam Nguyệt lê bước chân đi vào trong phòng. Mạnh Giác nhìn nàng không nói gì, sắc mặt Tam Nguyệt dần dần trắng bệch, quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai rồi, tuyệt đối không có lần sau.”

Mạnh Giác dời tầm mắt đi chỗ khác, phân phó nói: “Người phái vài người âm thầm theo sát Vân Ca, điều tra rõ ràng hành tung của nàng mấy ngày này.”

Tâm trạng bất an của Tam Nguyệt được thả lỏng, sắc mặt hồi phục lại bình thường, nàng dập đầu rồi đứng lên: “Vâng.”

Khi Tam Nguyệt đi ra, thấy Hứa Hương Lan đang rất cẩn thận xách một bình canh đi tới, nàng cười khổ bước lên hành lễ: “Nhị phu nhân đi về trước đi! Lúc này công tử đang bề bộn công việc.”

Trong mắt Hứa Hương Lan tràn đầy thất vọng, miễn cưỡng cười nói: “Được, ta sẽ không tới quấy rầy chàng.”

Nha hoàn đứng bên ủy khuất than thở: “Phải cẩn thận hầm canh từ hạ Ngọ tới giờ đó! Hôm trước bận, ngày hôm qua cũng bận, hôm nay cũng vẫn bận! Thời gian uống một bát canh cũng không có sao?”

Hứa Hương Lan liếc nhìn nàng quở trách, cười có lỗi với Tam Nguyệt, rồi xách theo bình canh khoan thai rời đi.

Để cứu Lưu Hạ, Vân Ca đã điều tra và phân tích tỉ mỉ tất cả mọi chuyện trên triều đình. Muốn cứu Lưu Hạ ra, chỉ có một cách duy nhất, đó là đưa Lưu Hạ trở về Xương Ấp quốc. Xương Ấp quốc là đất phong mà Vũ Đế Lưu Triệt đã phong, chỉ có hoàng thượng mới có thể hạ chỉ đoạt tính mạng của phiên vương, nhưng vì Lưu Tuân đã có hứa hẹn với tiên đế, một ngày không thể tiêu hủy thánh chỉ tự tay mình viết, thì một ngày không dám tuyên chỉ quang minh chính đại giết Lưu Hạ.

Cần phải đưa Lưu Hạ về Xương Ấp, nói dễ hơn làm!

Đầu tiên là phải cứu Lưu Hạ từ Kiến Chương Cung ra, rồi đưa ra khỏi Trường An, cuối cùng hộ tống tới Xương Ấp. Bảo vệ Kiến Chương Cung là Vũ Lâm doanh, sư đoàn hổ sói chỉ nghe theo lệnh của Hoắc gia, người có võ công cao cường tới đâu, cũng không thể cứu được Lưu Hạ từ tầng tầng lớp lớp canh phòng cẩn mật của Vũ Lâm doanh được. Cho dù cứu được Lưu Hạ từ Kiến Chương Cung ra, rồi làm như thế nào để ra khỏi Trường An? Trại an tại kinh kì và bảo vệ cửa thành Trường An chính là Tuyền Bất Nghi, người này thiết diện vô tư, chỉ nghe theo hoàng đế, hoàng đế ra lệnh một tiếng, đóng chặt cửa thành, đến lúc đó có chấp cánh cũng không thể bay ra được. Bước cuối cùng, hộ tống tới Xương Ấp quốc đương nhiên cũng không dễ dàng, với năng lực của Lưu Tuân, nhất định có thể điều động người giang hồ ám sát Lưu Hạ, tuy rằng hai bước đầu tiên là tương đối không có khả năng hoàn thành, nhưng ngược lại bước cuối cùng lại dễ dàng nhất.

Tuy rằng Vân Ca không nhìn thấy một tia hy vọng nào, nhưng với tính cách của nàng thì không thể dễ dàng mà bỏ cuộc, huống chi đây là tâm nguyện của Lưu Phát Lăng, bất kể là khó khăn như thế nào, nàng đều phải làm được. Nếu bước cuối cùng là dễ dàng nhất, vậy trước hết cứ lo sắp xếp cho bước cuối cùng này đi, bắt đầu làm từ thứ đơn giản nhất, rồi chậm rãi nghĩ cách với hai bước đầu kia.

Nàng lặng lẽ quan sát thế cục triều đình biến đổi, mong mỗi có thể nắm bắt được một đường sống cho Lưu Hạ. Mùa thu, Hán triều chính thức xuất binh, đến mùa đông, đại quân của Hữu cốc lễ vương Hung Nô

đại bại tại Quan Trung, đại quân Tây Bắc tuy rằng không thể tham dự trực tiếp vào nội chiến, nhưng do Triệu Sung Quốc tướng quân âm thầm trợ giúp, nội chiến ở Ô Tôn cũng là thắng lợi ngay trước mắt, đầu mày của Lưu Tuân và Hoắc Quang cũng đều giãn ra vài phần, các vị quan viên đều vui sướng nghĩ, có thể trải qua một tân niên vui mừng phấn khởi rồi.

Đang lúc mọi người chờ uống rượu chúc mừng, thì nội chiến ở Ô Tôn vì một quyết định sai lầm của Tiêu Vọng Chi mà Lưu Tuân vẫn sủng ái, thắng bại đột nhiên xoay chuyển, phản vương Nê Mĩ dưới sự trợ giúp của Hung Nô, đã đánh bại công chúa Giải Ưu, thuận lợi đăng cơ làm vua. Công chúa Giải Ưu vì không muốn trăm năm tâm huyết của Hán triều ở Tây Vực hóa thành hư không, đã dứt khoát quyết định gả cho Nê Mĩ* làm phi. Khi tin tức truyền tới Hán triều, Hoắc Quang trước sau như một ung dung điềm tĩnh, hỉ giận không hiện rõ vậy mà bất tỉnh ngay tại triều đường.

*Nê Mĩ là cháu gọi quốc vương Ông Quy Mĩ vừa mất là chú, đồng thời cũng là con trai của công chúa Hung Nô. Dưới sự giết dây của Hung Nô, quý tộc Ô Tôn muốn đưa Nê Mĩ chứ không phải là con trai của công chúa Giải Ưu làm vua. Còn Ô Tôn vẫn có phong tục kì dị đó là người kế vị được thừa hưởng cả thê thiếp của vị vua trước đó.

Trong lúc cấp bách không còn cách nào khác, Lưu Tuân chỉ có thể tuyên chỉ thừa nhận Nê Mĩ là vua của Ô Tôn, trong lòng hẩn vừa phần nộ lại vừa xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn cố gắng bình tĩnh. Nội hỏa công tâm, một trận phong hàn nhưng lại làm ột người luôn luôn khỏe mạnh như hẩn không dậy nổi khỏi giường. Thái y đề nghị hẩn tạm thời dứt bỏ mọi việc, đến Ôn Tuyền cung tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, nhờ vào tuổi nước nóng để điều dưỡng thân thể.

Lưu Tuân đồng ý với lời đề nghị, chuẩn bị chuyển tới Ôn Tuyền cung trên Ly Sơn, lệnh cho Hoàng hậu, Hoắc Tiệp dư, Thái tử, Thái phó cùng với mấy vị cận thần đi theo. Bởi vì ý chỉ tới đột ngột, người Mạnh phủ chỉ có thể luống cuống tay chân mà chuẩn bị. Lo lắng đầu bếp ở Ôn Tuyền cung không biết khẩu vị của Mạnh Giác, Hứa Hương Lan cố ý làm rất nhiều điểm tâm, dặn Tam Nguyệt mang theo cho Mạnh Giác.

Bao nhiêu người chen chúc tới cửa tiễn đưa, Mạnh Giác nói cười cáo biệt với mọi người. Khi tới trước mặt Hứa Hương Lan, cũng giống hệt như đối với những người khác, chỉ cười, nói vài câu bảo trọng, rồi xoay người lên xe.

Hứa Hương Lan cố gắng duy trì nét mặt tươi cười, nhưng trong lòng cũng thấy rất khó chịu tủi thân, nghe nói không ít đại nhân đều mang gia quyến đi theo, nhưng Mạnh Giác chưa bao giờ từng hỏi nàng. Điểm duy nhất trấn an nàng là Mạnh Giác đối với nàng ít nhất còn ôn hòa lễ nghĩa, nhưng đối với đại phu nhân căn bản là lãnh đạm coi thường.

“Chờ một chút!”

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến. Mạnh Giác nghe tiếng dừng bước. Vân Ca mang theo túi hành lý vội vàng chạy tới: “Dẫn ta đi cùng.”

Từ khi Hoắc Quang bị bệnh, đại phu nhân trở về Hoắc phủ, đã nhiều ngày nay chưa hề trở lại, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, xem Mạnh Giác phản ứng như thế nào. Không ngờ Mạnh Giác chỉ khẽ gật đầu, giống như đáp ứng một việc nhỏ căn bản không đáng phải suy nghĩ.

Vân Ca ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói, đã nhảy lên xe ngựa, Mạnh Giác vốn ngồi ở bên trong xe ngựa giờ lại ra ngồi xuống trên cang xe. Xa phu ngậy người trong chốc lát, mới kịp phản ứng, giờ rồi quất ngựa, đưa xe chạy đi.

Vừa tới Ôn Tuyền cung, đã không thấy tăm tích Vân Ca, Tam Nguyệt sốt ruột, lo lắng Vân Ca lạc đường. Mạnh Giác thần nhiên nói: “Nàng ấy không có khả năng lạc đường ở Ôn Tuyền cung, làm chuyện của người đi, không cần lo lắng tới nàng ấy.”

Hứa Bình Quân đang sắp xếp lại y phục, nghe thấy Phú Dụ gọi “Mạnh phu nhân”, còn tưởng rằng nghe lầm, đi ra xem thử, nhưng lại đứng là Vân Ca. Nàng vui mừng nhanh chóng tới cầm tay Vân Ca: “Sao muội lại tới đây? Trên đường đi có lạnh hay không? Để tỷ bảo người mang đến uội cái lò sưởi cầm tay nhé!”

Vân Ca cười lắc đầu: “Chỉ ngồi ở trong xe ngựa thôi mà, còn ôm một tấm thảm dày, không lạnh chút nào.”

Hứa Bình Quân có niềm vui bất ngờ: “Mạnh đại ca có đi cùng muội không?”

Nụ cười của Vân Ca cứng đờ: “Hắn ngồi ở bên ngoài. Tỷ tỷ, muội có lời muốn nói riêng với tỷ.”

Hứa Bình Quân nhìn thấy vẻ mặt của nàng, thầm thở dài một tiếng, lệnh Phú Dụ đi ra bên ngoài canh chừng.

“Chuyện gì?”

“Muội đã lập được kế hoạch làm như thế nào để cứu Đại công tử, chỉ còn thiếu một thứ, muốn xin tỷ tỷ lo giúp muội.”

“Lo việc gì?”

“Thị vệ canh giữ Lưu Hạ là người của Hoắc Quang, muội đã nghĩ được cách làm như thế nào điều bọn họ đi chỗ khác, cứu được Lưu Hạ ra khỏi Kiến Chương Cung.”

“Những thị vệ đó đối với Hoắc gia trung thành và tận tâm, muội làm như thế nào điều đi được?”

Vân Ca lấy từ trong ngực áo ra một tấm lệnh bài điều động Vũ Lâm doanh, sắc mặt Hứa Bình Quân lập tức thay đổi: “Lấy từ đâu ra vậy?”

Tay của Vân Ca tùy ý đưa vạt qua một cái, tấm lệnh bài lập tức biến mất: “Trộm từ trên người Hoắc Sơn đó. Hoắc Quang bệnh cũng không nhẹ, con trai và cháu trai mỗi đêm phải thay phiên nhau chăm sóc. Hắn canh chừng trước giường Hoắc Quang một đêm, đầu óc đã sớm không còn tỉnh táo, muội lại ra vẻ thần bí nói với hắn vô số chuyện lung tung, hắn có chút sơ suất, nên lệnh bài đã bị muội trộm mất.”

Vân Ca nói xong, sắc mặt có chút ảm đạm, “Hiện tại Hoắc phủ hết sức rối loạn, hi vọng thúc... Hoắc Quang có thể sớm khỏi bệnh.”

Hứa Bình Quân đã hiểu Vân Ca muốn nàng phải giúp gì, vô cùng khó xử hỏi: “Muội muốn tỷ giúp muội trộm lệnh bài xuất thành trên người hoàng thượng, để Tuyển Bất Nghi thả người?”

Vân Ca gật đầu: “Trước khi hoàng thượng rời kinh đã đặc biệt dặn dò Tuyển Bất Nghi giữ nghiêm cửa thành. Tuyển Bất Nghi là người cố chấp cứng nhắc, không có hoàng mệnh, thủ đoạn gì cũng sẽ không làm cho hắn cho đi qua. Chuyện này phải nhanh chóng, một khi Hoắc Sơn phát hiện lệnh bài bị mất, cơ hội ngàn năm có một như vậy không có khả năng lại xuất hiện nữa.”

Hứa Bình Quân nghiêng người đi qua, tiếp tục sắp xếp y phục, im lặng không lên tiếng. Thật lâu sau, giọng nói khô khốc của nàng vang lên: “Tỷ cũng không muốn Đại công tử bị giết. Nhưng chàng là phu quân của tỷ, nếu tỷ đi lấy trộm lệnh bài, chẳng khác nào phản bội chàng, tỷ... Tỷ không làm được! Vân Ca, thực xin lỗi!”

Vân Ca đang tràn đầy hy vọng về kế hoạch đột nhiên hụt hẫng, ngơ ngác nhìn Hứa Bình Quân. Thượng Quan Tiểu Muội cho rằng những việc làm của Lưu Tuân sẽ khiến cho trái tim Hứa Bình Quân băng giá, nhưng nàng ấy đã đánh giá thấp tình cảm của Hứa Bình Quân đối với Lưu Tuân, mà bản thân mình thì lại đánh giá cao tình bằng hữu của Hứa Bình Quân đối với Lưu Hạ.

“Vân Ca, thực xin lỗi! Tỷ...”

Vân Ca nắm lấy tay Hứa Bình Quân: “Tỷ tỷ, tỷ chỉ cần tra rõ ràng giúp muội xem đại ca cất lệnh bài ở chỗ nào, chỉ cần nói rõ uội nghe về cơ quan* mà đại ca cất giữ lệnh bài là được, như vậy thì không tính là phản bội đại ca. Nếu muội có thể trộm được, chứng minh là ông trời đứng về phía Đại công tử, nếu muội không trộm được, đó cũng là số mệnh, muội và Đại công tử đều chấp nhận số mệnh.”

*Từ cơ quan này chắc nhiều bạn đều biết rõ rồi, nhưng mình vẫn giải thích một chút. Từ này thường xuất hiện trong tiểu thuyết kiếm hiệp, chỉ tới một thiết kế để mở/đóng(hoặc bẫy) của ngăn/phòng/hang động...bí mật. Do phong trào nhà nhà sáng tác tiểu thuyết nên giờ ở đâu cũng thấy từ này.

Hứa Bình Quân nhú mày cân nhắc, Vân Ca dụi dụi vào ngực nàng: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Bên cạnh hoàng thượng có vô số cao thủ, ngay cả đại ca cũng là cao thủ, cho dù tỷ nói uội biết chỗ, cũng không chắc là muội có thể trộm được. Tỷ tỷ đã quên Hồng Y sao? Đại công tử còn tiếp tục bị giam cầm như vậy, không đợi hoàng thượng và Hoắc Quang chém đầu hắn, hắn đã say chết trước rồi, cho dù Hồng Y ở dưới đất, cũng không thể an lòng mà...”

Vân Ca còn muốn nói dông dài nữa, Hứa Bình Quân đã ngắt lời nàng: “Tỷ đồng ý với muội.”

Vân Ca ôm nàng hôn một cái: “Cám ơn tỷ tỷ tốt của muội.”

Hứa Bình Quân cười khở: “Muội đi về trước đi! Tỷ trang điểm một chút rồi đi gặp hoàng thượng, chờ có tin tức, tỷ sẽ lệnh Phú Dụ tới báo uội.”

Vân Ca ừ một tiếng, rồi đi về trước nghỉ ngơi.

Vừa đi, nàng vừa hồi tưởng lại nhiều lần những tài nghệ mà Hầu bá bá đã dạy, rồi lại liên tiếp thở dài. Lưu Tuân không phải là cái tên gốc Hoắc Sơn hồ đồ kia, cũng sẽ không trùng hợp có một đêm không ngủ, đầu óc không tỉnh táo để bị nàng trộm mất, huống chi Lưu Tuân khẳng định sẽ không mang theo lệnh bài trong người, mà hẳn là giấu ở một nơi bí mật nào đó.

Vừa mới bước tới chỗ cánh cửa sân của chỗ ở, Tam Nguyệt đã xuất hiện trước mắt, Vân Ca đột nhiên mỉm cười với nàng, vừa cười vừa nói: “Tam Nguyệt, gần đây người bạn bị chuyện gì vậy?”

Vân Ca đột nhiên nhiệt tình như thế khiến cho Tam Nguyệt có chút choáng váng, khó hiểu nhìn Vân Ca. Vân Ca mượn cơ hội đi qua người nàng, muốn trộm trên người nàng thứ gì đó, Tam Nguyệt lập tức phát hiện, dễ dàng bắt được tay Vân Ca, về mặt có phần không thể tưởng tượng nổi: “Cô muốn làm gì?”

Vân Ca thất vọng hất tay nàng ra: “Đùa chơi một chút thôi.”, nói xong, nện bước bình bịch chạy mất.

Mạnh Giác đứng ở cửa sổ, thu hết tất cả vào tầm mắt, lẳng lặng suy nghĩ một lát, rồi cất bước đi tìm Vân Ca. Vân Ca đang ngồi ở chỗ mấy tảng đá, từ trên cao nhìn xuống đám cỏ khô dưới sườn núi, trên khuôn mặt dường như có nét cười. Nàng ngồi ngáy người một lát, rồi lấy ra cây tiêu ngọc, bắt đầu thổi.

Khúc nhạc này vốn phải là bình thần vui sướng, nhưng nghe được cùng với tiếng gió thổi vi vu và sự tĩnh mịch của núi rừng vắng vẻ, lại mang theo sầu bi có muốn cũng không xua tan đi được.

Hai con khỉ núi không biết từ chỗ nào chui ra, kêu lên vui mừng, nhảy đến trước người Vân Ca, nghiêng đầu nhìn nàng, lại nhìn ngó xung quanh, nhưng không nhìn thấy một người nữa ở bên cạnh Vân Ca, trong đôi mắt chuyển động nhanh như chớp hình như có khó hiểu.

Vân Ca mỉm cười nói với hai con khỉ: “Chàng đã đi tới một nơi khác rồi, chỉ còn ta thổi tiêu cho các người nghe thôi.”

Không biết hai con khỉ có nghe hiểu lời Vân Ca nói hay không, nhưng một trái một phải ngồi xồm xướng bên cạnh Vân Ca. Trong tiếng tiêu của nàng, có bình thần khác thường.

Mạnh Giác đứng phía sau nghe được một lát, mới giẫm mạnh bước chân đi tới trước. Hai con khỉ lập tức phát hiện, kêu lên chỉ một tiếng, nhảy dựng lên, đôi mắt mang theo thái độ thù địch trợn lên nhìn hắn, bày ra một tư thế chuẩn bị tấn công, cảnh cáo hắn lui về phía sau. Vân Ca quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, nhưng không thêm để ý đến, vẫn ngóng trông về phương xa.

Mạnh Giác nhìn hai con khỉ, không biết nên làm gì bây giờ, nếu tiếp tục bước lên, e là phải so chiêu cùng hai con khỉ. Hai con khỉ trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, rồi đột nhiên nghiêng đầu, nhe răng với hắn, cũng không biết rốt cuộc là cười, hay là uy hiếp, dù sao cũng giống như không hề cảm thấy hứng thú đối với hắn, kêu chi chi rồi ngồi trở lại bên cạnh Vân Ca. Mạnh Giác cầm theo một chiếc hộp, đi đến trước mặt Vân Ca. Hắn mở hộp ra, bên trong có bản vẽ các loại cơ quan cửa ngấm, Mạnh Giác còn viết ra rõ ràng phương pháp mở từng loại cửa ngấm ra như thế nào.

Vân Ca từ không hề chú ý biến thành tập trung quan sát. Hai con khỉ kêu chi chi nhảy đến phía sau Mạnh Giác, cùng Mạnh Giác đứng thành một hàng, bắt chước động tác của Mạnh Giác. Mạnh Giác làm gì, chúng cũng làm theo, đúng là không hề sai khác. Chúng còn cố gắng bắt chước phong thái của Mạnh Giác, nhưng cử chỉ của Mạnh Giác thì tao nhã xuất trần, mà khi hai con khỉ làm thì toàn biến thành kì quái khôi hài.

Một người, hai khỉ, đứng thành một hàng, động tác giống nhau như đúc, nói là quái dị thì có bấy nhiêu quái dị, nói là buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

Về mặt nghiêm túc của Vân Ca không thể duy trì được, biến thành cố nén cười mà nhìn. Đến cuối cùng thật sự không thể nhịn được, cười phụt ra một tiếng. Mạnh Giác nghe thấy tiếng cười, chỉ cảm thấy hô hấp

trong nháy mắt ngừng lại, toàn thân cứng đờ, muốn cử động nhưng không thể động. Hai con khỉ cũng lập tức bắt chước hần, thân thể thì vẫn ngồi xổm, nhưng thân trên đột nhiên thì nghiêng về phía trước, tay một ô thấp ngừng lại giữa không trung, sau đó cứng đờ một lát, rồi theo động tác của Mạnh Giác, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Vân Ca.

Vân Ca vốn đã muốn nghiêm mặt lại, nhưng lại nhìn thấy động tác của một người hai khỉ nhất tề soàn soạt quay đầu, đành phải giấu mặt vào giữa đầu gối, cố gắng nén lại tiếng cười đang phát ra.

Mạnh Giác nhìn Vân Ca, trong mắt có vui mừng khôn xiết và đau xót. Hai con khỉ đợi nửa ngày, thấy Mạnh Giác vẫn có một tư thế, bắt đầu thấy nhàm chán, ngồi hằn xuống, con người trong mắt chuyển động nhanh như chớp, nhìn Vân Ca, lại nhìn Mạnh Giác.

Tiếng cười dần dần biến mất, khi Vân Ca ngẩng đầu, so với người hồi nãy giống như hai người khác nhau, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Người ở trước mặt ta làm mấy chuyện này để làm gì?”

Đôi mắt Mạnh Giác cũng trở thành đen như mực, hoàn toàn không có cảm xúc: “Nàng cũng coi là một nửa đồ đệ của Hầu sư phụ, đây nhiều nhất được tính là thay sư phụ truyền nghề.”

Vân Ca đưa mắt nhìn mặt đất, giống như đang do dự. Ngay lúc đó ở phía sau, Phú Dụ thở hổn hển chạy tới: “Ôi trời! Cô nương à, cô làm cho nô tài thật khó tìm! Đã chạy mất mấy vòng quanh đỉnh núi rồi.”

Vân Ca lập tức đứng lên, kinh ngạc vui mừng nhìn Phú Dụ, Phú Dụ lại nhìn Mạnh Giác không chịu nói.

“Nếu là chuyện Hứa tỷ tỷ phân phó, cứ việc nói thẳng đi!”

Phú Dụ thật cẩn thận lấy từ trong ngực áo ra một tấm lụa trắng, đưa cho Vân Ca: “Nương nương nói, sau khi xem xong, lập tức thiêu hủy.”

Vân Ca nhận tấm lụa trắng, mở ra nhìn thoáng qua, quả nhiên là bản vẽ ngăn bí mật cất giữ lệnh bài, nàng vui sướng nói: “Trở về chuyển lời với Hứa tỷ tỷ, tỷ ấy không biết gì hết, cũng không hề làm gì hết.”

Phú Dụ đáp “Vâng”, đang muốn chạy đi, rồi lại ngập ngừng nói: “Cô nương, cô cần phải chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Vân Ca mỉm cười gật đầu.

Trong mắt Phú Dụ có chút khổ sở, nhưng chỉ có thể hành lễ cáo lui. Vân Ca im lặng mở tấm lụa trắng ra, đặt ở trên mặt đất. Sau khi Mạnh Giác đi tới nhìn thoáng qua, truyền thụ cho nàng phương pháp phá giải. Hai con khỉ vẫn đi theo phía sau hần, bắt chước theo từng động tác một y như cũ. Bất luận là cơ quan của cửa ngấm có bao nhiêu phức tạp, nhưng để tiện cho cất giấu vật phẩm, phương pháp mở ra kỳ thật đều rất đơn giản. Tối khi hiểu rõ ràng hết thảy, Vân Ca quay sang phương xa hành lễ: “Cám ơn Hầu bá bá.”

Mạnh Giác không nói lời nào rời đi, khi đi xa, lại nghe thấy tiếng tiêu vang lên. Trong sương mù trên núi, khúc nhạc u oán, giống như từ bốn phương tám hướng ập xuống, giống như kể, giống như khóc, vương vấn si mê ở bên tai:

...

”Đạp biến quan sơn, ý đoạn lan can, vô quân ảnh.

Mạch nhiên hỉ, chung tương mệnh!

Chấp thủ lâu thai, tiểu nhân tương ngưng.

Chính tương y, phong xuy lạc hoa, kinh nhân mộng.

Tĩnh hậu lâu thai, dữ mộng câu diệt.

Tây song bạch, tịch tịch lãnh nguyệt, nhất viện lê hoa chiếu cô ảnh.”

Tạm dịch:

”Đi tới khắp quan ải, dựa vào lan can, không thấy bóng chàng.

Bỗng nhiên vui mừng, cuối cùng tìm thấy!

Bàn tay nắm chặt lan can, đôi mắt cũng cười nhìn chăm chú.

Đang tựa vào nhau, gió thổi hoa rơi, giấc mộng thật khác thường.

Sau khi tỉnh lại, ban công và giấc mộng đều biến mất cả.

Trước song cửa sổ phía Tây trống rỗng, ánh trăng lạnh yên lặng, chiếu xuống bóng cây lê cô độc trong sân.”

Bài thơ này tác giả tự sáng tác, nên chưa có ai dịch hết, là tớ tự dịch, mà chỉ dịch được nghĩa thôi, và không đảm bảo là chính xác được, hic.

Mạnh Giác cảm thấy trên mặt có từng đợt giá lạnh, đưa mắt nhìn về nơi đó, trong thiên địa mênh mang, gió lạnh nhẹ thổi, thổi tới những bông tuyết nhỏ đầy trời, nhẹ cuốn bay khắp nơi.

Tuyết từ nhỏ chuyển thành lớn, chỉ thổi trong một đêm, hoa mai trong núi cũng được giục nở, rực rỡ trên vách núi đá cao đón gió tuyết. Lưu Tuân muốn nhìn thấy tư thái cứng cỏi thanh khiết đó của chúng, nhưng lại đứng ở trong tuyết thưởng mai tới mấy canh giờ. Thất Hỷ và Hà Tiểu Thất khuyên hai lần, bị Lưu Tuân thấy phiền, nên đuổi lui.

Mãi tới khi cảm thấy hết hứng thú, Lưu Tuân mới muốn trở về. Mới vừa đi được vài bước, lại thấy một bóng người mặc y phục đỏ dọc theo vách núi nghênh tuyết leo lên, leo lên tới trước vách núi, đưa tay muốn hái mai. Hắn bỗng dừng nhớ tới mùi thơm và cảm giác mềm mại lúc vô ý ôm vào trong lòng khi đó, trong lòng hắn có từng đợt biến động, không khỏi dừng lại nhìn sang hướng ấy.

Trong gió tuyết, người và hoa kia đều lảo đảo sắp ngã, trái tim Lưu Tuân vô thức đập nhanh. Nhìn thấy người kia hái hoa mai thuận lợi, Lưu Tuân cũng không rõ lý do mà trở nên cao hứng, cảm thấy giống như mình vừa hoàn thành thành công một việc. Thấy phương hướng người kia xuống núi, Lưu Tuân cất bước đi tới.

Thất Hỷ và Hà Tiểu Thất liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng đều chứa ý cười. Nhìn màu sắc áo choàng, phải là một nữ tử, không biết là cô nương nhà ai hay cung nữ cung nào, e là chính nàng cũng sẽ không nghĩ đến, lần này hái mai trong tuyết nhưng lại hái được rất nhiều phú quý.

Tới khi Lưu Tuân đi được tới trước sơn đạo, người và hoa kia đã xuống núi rồi, trong gió tuyết trắng xóa, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ dần đi xa dần.

Lưu Tuân vội vàng bước nhanh, vừa đuổi theo, vừa gọi: “Cô nương, cô nương...”

Cô gái nghe thấy tiếng gọi, dừng bước, ôm hoa mai quay đầu lại. Trong bóng hoa và chiếc mũ tuyết bằng lụa mỏng, dung nhan nàng như thể sương khói huyền ảo lúc ẩn lúc hiện.

Lưu Tuân chạy tới trước mặt nàng thì đứng lại. Bệnh nặng vừa mới khỏi, hơi thở có chút không đều đặn, hắn thở dốc chứ không nói chuyện ngay được, chỉ nhìn chăm chú vào người đứng trước mặt.

Mấy tiếng cười khê vang lên, giống như tiếng chuông bạc bay theo gió, trong tiếng cười, cô gái tháo chiếc mũ chắn tuyết bằng lụa mỏng ra: “Hoàng thượng, sao người lại đứng ngây người ra vậy?”

Trong lúc nhất thời, Lưu Tuân không phân biệt rõ ràng là mình vui mừng hay là bị thương, kinh ngạc nhìn Vân Ca. Vân Ca hươ hươ tay trước mắt hắn:

“Hoàng thượng, người cũng muốn đi về sao? Nếu trở về vừa vặn lại tiện đường.”

Lưu Tuân vội cười nói: “Được”, nói xong muốn ôm hoa mai giúp Vân Ca, “Ta ôm uội nhé!”

Vân Ca để cho hắn ôm lấy hoa mai, yên lặng đi ở bên cạnh hắn. Trong gió tuyết, hai người đi chung một đường, nhưng lại không nói tới một câu. Nữ tử cất giọng dịu dàng nũng nịu dĩ nhiên là sẽ làm lòng người vui vẻ yêu thích, nhưng khi im lặng thì khó có thể, nỗi lòng hỗn loạn của Lưu Tuân dần dần ổn định, cảm thấy trong lòng có nỗi buồn man mác nhưng cũng có an bình.

Vào Ôn Tuyền cung, Lưu Tuân cầm hoa, lần nữa không chịu trả lại cho Vân Ca, mãi cho đến cuối cùng mới lưu luyến không rời đưa hoa cho nàng: “Hoa đẹp cũng phải có bình đẹp, ta lệnh Thất Hỷ đi tìm uội một chiếc bình.”

Vân Ca không nhận lấy, chỉ mỉm cười nói: “Hoàng thượng đã mang chúng về, vậy thì muội tặng cho hoàng thượng để người ngắm.”

Lưu Tuân có niềm vui bất ngờ, cười nói: “Trong điện ta ở mới vừa nhận được một chiếc bình hoa mới, vừa hay để cắm hoa mai.”

Vân Ca hỏi: “Trông nó như thế nào?”

Hai người vừa nói, vừa sóng vai đi vào đại điện. Hà Tiểu Thất cũng muốn đi theo vào, Thất Hỉ vội túm lấy hần, lắc lắc đầu, rồi đưa tay ra hiệu cho các hoạn quan đứng xa xa trong điện, toàn bộ hoạn quan đều lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Hà Tiểu Thất đứng ngăn người một lát, nhỏ giọng hỏi Thất Hỉ: “Đây không phải là lần đầu tiên?”

Thất Hỉ liếc mắt nhìn hần, không đáp lời. Hà Tiểu Thất biết sai vội cúi đầu, khoe môi lại hiện ra một nụ cười châm biếm.

Vân Ca vừa vào trong phòng, đã cười nói: “Thật nặng mùi thuốc đông y.”

Lưu Tuân thở dài: “Bệnh của ta đã khá hơn nhiều rồi, nhưng cả đám bọn họ vẫn còn coi ta như người bệnh cần chữa trị.”

“Nếu đại ca không thấy lạnh, muội mở cửa sổ ra cho thoáng khí một chút.”

Thấy Lưu Tuân đồng ý, Vân Ca mở hết toàn bộ cửa sổ trong điện ra. Nàng cầm một cái bình ngọc từ trên bàn, đi ra ngoài điện: “Đại ca nói tới chiếc bình này sao?”

“Chính là nó.”

Vân Ca đặt chiếc bình lên chiếc bàn đối diện cửa điện, cởi áo choàng ra, ngồi xuống trước bàn. Lưu Tuân đưa hoa cho Vân Ca, ngồi vào bên cạnh nàng, nhìn nàng cắt tỉa những cành hoa. Ánh mắt hai người thường thường chạm nhau, Vân Ca lúc thì mỉm cười xinh đẹp, lúc thì cúi đầu, Lưu Tuân chỉ cảm thấy hương hoa ủa tới mình, khiến người muốn say. Sau khi cắm hoa vào bình xong, Vân Ca cầm bình hoa giống như là dâng báu vật đưa tới trước mặt Lưu Tuân:

“Đại ca thích không?”

Giọng nói của Lưu Tuân nặng nề: “Thích.”

Vân Ca nghiêng đầu cười, Lưu Tuân bỗng nhiên đưa tay muốn nắm lấy cổ tay trắng ngần thấp thoáng giữa những cành mai đỏ, nhưng đúng lúc Vân Ca rút tay về, tay hai người sượt qua nhau.

Vân Ca lấy ra chiếc tiêu ngọc đeo ở bên thắt lưng, cúi đầu nói: “Muội thổi cho đại ca nghe một khúc nhạc, được không?”

Lưu Tuân gật đầu.

Vân Ca tựa nghiêng vào chiếc bàn, nhẹ cầm tiêu ngọc, từ từ thổi, trong tiếng tiêu nhẹ nhàng thanh thản ngấm sinh quyền rũ. Trong giang sơn cao ngất của hần, duy chỉ thiếu một khoảng thiên thượng nhân gian kiêu diễm. Trong hoảng hốt, Lưu Tuân chỉ cảm thấy vui sướng vô hạn.

Khúc nhạc Vân Ca đã thổi xong, cúi đầu ngồi im, giống như tập trung lắng nghe, cũng giống như xấu hổ yên lặng. Sau một chớp mắt, nàng khom người hành lễ với Lưu Tuân, đứng lên định rời đi.

Lưu Tuân vội vàng đưa tay ra, nhưng chỉ kịp nắm lấy một đoạn vạt váy của nàng. Vân Ca quay đầu lại nhìn hần, trong đôi mắt như làn thu thủy dường như có quả trách. Lưu Tuân vội buông vạt váy ra: “Muội... Ngày mai đi tản bộ trong núi cùng ta được không? Thái y nói mỗi ngày ta cần phải vận động vừa phải.”

Vân Ca chăm chú nhìn hần một lát, bỗng nhiên cười lên: “Nếu ngày mai đại ca muốn gặp muội, vậy muội sẽ cùng đi tản bộ với đại ca.”

Lưu Tuân vui sướng nói: “Quyết định vậy đi, ngày mai không gặp không về!”

Vân Ca cười, quay đầu rời đi. Nàng vừa ra khỏi cửa điện, bước chân đột nhiên nhanh hơn, vừa chạy tới hướng rừng cây, vừa cong miệng huyết gió. Sâu trong rừng cây truyền ra tiếng khỉ kêu chi chi. Vân Ca chạy

vào trong rừng, một con khỉ đang treo ngược trên cây, một con khỉ khác cầm lấy một chiếc hộp gỗ đưa cho nàng. Vân Ca vỗ vỗ đầu con khỉ: “Giỏi lắm, lúc trở về sẽ cảm ơn các người sau, nhanh chóng trở về trong núi đi, mấy ngày này không được ra đây nữa, trốn cho thật kỹ đấy!”

Vân Ca mở hộp gỗ ra, lấy lệnh bài mình cần giấu vào ngực áo, rồi cố gắng trấn tĩnh bước ra ngoài cung. Tới khi ra khỏi Ôn Tuyền cung, tới địa điểm giao hẹn, người chờ nàng vẫn ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó lập tức ra đón. Vân Ca đặt hai tấm lệnh bài vào trong tay hắn: “Tấm này có thể ra vào Kiến Chương Cung, tấm này dùng để ra khỏi cửa thành. Nói không chừng hôm nay hoàng thượng sẽ phát hiện lệnh bài bị trộm mất, các người nhất định phải thật nhanh! Nhất định phải ngăn được người hoàng thượng phái đi thông báo cho Tuyền Bất Nghi trước khi ra khỏi Trường An, nếu không... Nhất định phải được!”

Vân Ca cảm thấy vô cùng có lỗi, bởi vì một khi thất bại, tất cả những người tham gia việc này chỉ có một con đường chết. Người tới lập tức phi thân ẩn vào trong gió tuyết: “Chúng ta nhất định hết sức!”

Tim Vân Ca đập thành thịch. Từ giờ khắc này, tính mạng của rất nhiều người đều phụ thuộc vào tính toán của nàng, mà nàng chỉ có chờ đợi.

Lưu Tuân nhìn theo bóng dáng Vân Ca đi ra cửa điện, một hồi lâu sau, mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bình hoa mai trên bàn, chỉ cảm thấy từ chóp mũi cho tới tận đáy lòng đều vương vấn hương mai. Phảng phất giống như mình không phải ngồi ở trong Ôn Tuyền cung, mà là đã quay trở lại thời niên thiếu rất lâu trước kia.

Tiết Thanh minh, cảnh liễu mảnh tựa như làn khói nhẹ, bụi cỏ không có dấu chân ngựa. Thiếu niên mặc áo gấm, cười trên bảo mã, trong tiếng hót ngân nga của hoàng oanh, che chở ột nữ tử cao quý tao nhã cùng nhau nói cười đi qua. Bọn họ ở rất xa không thể chạm tới được, ở trên cao nhìn xuống. Khi hắn trải qua cuộc sống cùng quần, bọn họ hoặc là làm như không thấy, thái độ ngạo mạn, hoặc mở miệng quát lớn, lệnh hắn nhường đường, nhưng không biết người mà bọn họ tùy ý coi khinh vốn là bề trên của bọn họ.

Trong hương hoa mai quanh quẩn, quá khứ và hiện tại đan xen lẫn lộn. Thiếu niên một thân áo vải kia đang ở trong tiếng hót của hoàng oanh vừa thưởng thức sắc xuân, vừa bẻ hoa mai, mỉm cười tặng giai nhân, mà mọi người đi qua bên cạnh bọn họ đều liên tiếp quay đầu lại nhìn.

Lưu Tuân mỉm cười ngồi một hồi lâu, phân phó Thất Hỉ đi lấy tấu chương, chuẩn bị bắt đầu xử lý chính sự. Thái y đề nghị Lưu Tuân đến Ôn Tuyền cung với dự tính ban đầu là muốn cho hắn rời xa chính vụ, thanh tâm điều dưỡng, nhưng Lưu Tuân lại không mấy may bỏ mặc chính sự, mỗi ngày đều yêu cầu chuyển công văn, tấu chương tới, cẩn thận phê duyệt.

Có một số tấu chương chỉ cần phê duyệt xong là được, có một số tấu chương lại còn cần đóng dấu ấn triện lên, cho nên sau khi phân phó Thất Hỉ xong hắn lại đứng dậy tự mình đi vào bên trong, dự định mở ra ngăn bí mật cất giấu ấn triện và lệnh phù, lấy ra ấn triện cần dùng.

Tay hắn xoay cơ quan của ngăn bí mật, dựa theo phương pháp cố định, mở ngăn bí mật ra, toàn bộ ấn triện và lệnh phù đều hiện ra ở trước mắt hắn.

Vân Ca tự hỏi mình hết lần này tới lần khác, mình thật sự chỉ có thể chờ đợi sao?

Không! Nhất định còn có phương pháp có thể giúp được bọn họ, nhất định có! Không thể để cho bọn họ chiến đấu một mình, mình còn có thể làm được gì? Còn có thể làm được gì? Chỉ cần giữ chân Lưu Tuân, để cho hắn phát hiện lệnh phù mất đi càng chậm, mọi người lại càng có thêm một phần cơ hội sống. Thế nhưng làm như thế nào để giữ chân hắn đây? Lại quay trở lại tìm hắn? Khẳng định không được! Lưu Tuân thông minh hơn người, nếu mình biểu hiện quá sức khác thường hắn nhất định sẽ sinh nghi, phát hiện chuyện này có chút kỳ quái, ngược lại còn làm bại lộ trước.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến cho Lưu Tuân cảm thấy không phải người ngoài cố ý quấy nhiễu hắn, mà là chính hắn quyết định thế?

Nàng đột nhiên xoay người, bắt đầu chạy thực mạng.

Khi Vân Ca thở hồng hộc xuất hiện ở thư các*, sắc mặt Mạnh Giác sa sầm. Lưu Thích lại trở nên vui mừng: “Cô cô”, nhưng lại nhìn sang Mạnh Giác, rồi ngập ngừng sửa lời: “Sư mẫu.”

*Thư các: nơi cất giữ sách.

Vân Ca đi đến trước mặt Lưu Thích, ngồi xổm xuống: “Con muốn đi chơi ném tuyết không?”

Lưu Thích cười nhìn sang Mạnh Giác, không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu. Vân Ca nhìn sang Mạnh Giác, Mạnh Giác gật đầu. Nàng lập tức dắt tay Lưu Thích đi ra bên ngoài, còn phân phó tiểu thái giám đi gọi hoàng hậu. Khi nàng và Lưu Thích nặn được vô số hòn tuyết, len lén giấu kỹ ở phía sau mấy cái cây, Hứa Bình Quân cũng vừa tới, hai người bỗng nhiên đồng thời ném ra, ném trúng khiến Hứa Bình Quân vừa nhảy tránh vừa hét.

Lưu Thích nhìn thấy bộ dáng chật vật của mẫu thân, ôm bụng, bò ra đất mà cười. Hứa Bình Quân nhìn thấy bộ dáng của con trai, trong lòng đau xót, đây mới là bộ dáng trẻ con nên có mà!

Nàng lau qua loa tuyết dính trên mặt, rồi vội vàng đi về một hòn tuyết, lại cao giọng gọi cung nữ đi theo:

“Hai người bọn họ bắt nạt ta chỉ có một mình, nhanh lên mau giúp ta đánh lại!”

Mấy cung nữ thấy hoàng hậu bị Vân Ca ném tuyết thành ra như vậy, nhưng lại không may bị quở trách, tức thì yên tâm lớn mật tới gia nhập cuộc chiến, giúp hoàng hậu đuổi theo “đánh lại” Vân Ca và thái tử.

Hai nhóm người càng chiến đấu càng thêm quyết liệt, tất cả đều hứng khởi, đều quên mất tôn ti địa vị thế nào, tiếng hét tiếng cười, âm thanh ầm ĩ náo nhiệt không dứt bên tai.

Ngăn bí mật vừa mở ra, Lưu Tuân đang muốn nhìn kỹ toàn bộ án triệu và lệnh phù, bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu sợ hãi và tiếng cười vui. Lưu Tuân nhíu nhíu mày, nghiêng đầu tranh thủ nhìn ra bên ngoài. Vốn tưởng rằng cùng lắm là một hai tiếng, không ngờ vậy mà cứ từng hồi lại từng hồi truyền đến, hắn không khỏi nổi giận, ai mà to gan như thế? Dám ở ngoài điện của hắn huyên náo? Thất Hỷ đang làm gì thế này? Vậy mà cho phép bọn họ làm càn?

Thuận tay hắn đóng ngăn bí mật lại, giấu đi vẻ không vui bước ra bên ngoài, còn chưa đi ra ngoài điện, Thất Hỷ đã vội vã chạy từ bên ngoài vào: “Hoàng thượng, nô tài mới vừa sai người đi thăm dò, là Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ và Mạnh phu nhân đang chơi ném tuyết, cho nên nô tài không dám nhiều lời, trước tiên tới xin chỉ thị của hoàng thượng, ý của hoàng thượng là. . .”

Lưu Tuân mày từ từ giãn ra, nở nụ cười: “Bọn họ thực là có nhã hứng. Đi! Đi xem một chút!”

Thất Hỷ cười đáp “Vâng”, lập tức đi lấy áo choàng, hầu hạ Lưu Tuân đi xem náo nhiệt.

Lưu Tuân đứng ở trên cao nhìn xuống trong chốc lát, cao giọng nói: “Dương giác sĩ*.”

*Trong cờ tướng, quân tướng chỉ được di chuyển trong một hình vuông gọi là cửu cung(chú thích luôn cho bên dưới nhé). Giữ quân sĩ đi trong trong các góc của cửu cung này(thực ra là chỉ năm điểm thôi) để bảo vệ quân tướng, trong cờ tướng gọi là Dương giác sĩ(dịch nghĩa ra là sĩ vĩnh sừng dê ạ). Dương sĩ giác chỉ một biện pháp phòng thủ.

Vân Ca lập tức kịp phản ứng, đẩy Lưu Thích, chỉ hướng một góc của cửu cung, nó vội ném mạnh hòn tuyết trong tay ra ngoài.

“Ôi!”

Một cung nữ đang len lút len tới bị ném trúng lập tức rụt trở về.

“Hoa thập tượng*.”

*Trong đấu cờ tướng, khi hai quân sĩ tượng hoặc sĩ tướng cùng liên hợp phòng thủ, tách ra hai bên tả hữu thì gọi là Hoa thập tượng.

Vân Ca nhẹ giọng hạ lệnh, Lưu Thích và nàng lập tức tách ra hai bên tả hữu, đều tự ngênh chiến, đánh lui hai cung nữ định tấn công hai góc tả hữu của hai người.

“Lặc đạo*.”

*Hai đường thứ tư và thứ sáu (ngay sát khoảng giữa hay vẫn gọi là sông trên bàn cờ tướng) trông như thể hai xương sườn nên gọi là lặc đạo (lặc: xương sườn, đạo: đường), đây là đường quan trọng cần khống chế khi chơi cờ.

...

Lưu Tuân dùng thuật ngữ cờ tướng, mỗi câu của hắn, Hứa Bình Quân và nhóm cung nữ đều có thể nghe được, nhưng chỉ không rõ Lưu Tuân rốt cuộc là chỉ phương hướng nào, lại là loại chiến thuật nào, cho nên nghe được cũng chỉ để đó mà thôi. Dưới sự chỉ huy của Lưu Tuân, Vân Ca và Lưu Thích địch không động, ta cũng không động. Nhưng một khi kẻ địch động, bọn họ lúc nào cũng có thể ra tay sau nhưng đều đánh trả được đối phương.

Hứa Bình Quân không phục, gào lên: “Hoàng thượng, quân tử xem chơi cờ không được nói.”

Lưu Thích sốt ruột, lập tức ló đầu ra hét lớn: “Phụ hoàng là lấy mệnh trợ yếu, hành động của hiệp khách!”

Vân Ca muốn ấn đầu nó xuống, đã chậm một bước, một hòn tuyết xoay tít bay tới đập vào đầu của nó.

Lưu Tuân cười ha hả: “Rõ thật là Hổ nhi khờ! Trúng chiêu giường đông kích tây, dụ rắn ra khỏi hang của mẹ con rồi.”

Mặc dù không nhìn thấy Hứa Bình Quân, nhưng tiếng cười vui vẻ của nàng bay bổng vào tận trong rừng. Lưu Thích nhìn thấy dáng vẻ của cha mẹ, cũng cao hứng cười rộ lên, càng ra sức ném tuyết. Trận “Đại chiến trong tuyết” này mãi tới thời gian ăn tối mới giải tán. Lưu Tuân long tâm vô cùng vui vẻ, tính ham chơi được khơi ra, dứt khoát phân phó ngự trù chuẩn bị tiệc tối, cho đòi đại thần đi theo cùng gia quyến của bọn họ tới thưởng tuyết phẩm rượu, ngắm mai ngắm thơ.

Quân thần vui chơi huyền ảo tới tận đêm khuya, mới tận hứng ra về. Mạnh Giác và Vân Ca một trước một sau trở lại trong phòng, đều tự đi nghỉ ngơi. Vân Ca đã mệt cả người, nhưng lại không hề thấy buồn ngủ, đi đi lại lại ở trong phòng, tỉnh thoảng lại ho khan một tiếng. Mạnh Giác cũng không ngủ được, nghe thấy phòng sát vách thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng ho khan, đi đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn ánh trăng, mặc cho gió lạnh tạt vào mặt.

Lúc canh một, Tam Nguyệt đã vội vàng chạy tới, bước đến trước cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Vừa nhận được bồ câu đưa tin của sư đệ, Đại công tử đã ra khỏi Trường An, lễ vật công tử phân phó đưa cho Đại công tử, sư đệ cũng đã đưa đến.”

Mạnh Giác gật gật đầu, Tam Nguyệt lặng lẽ lui ra. Mạnh Giác tới gõ cánh cửa phòng Vân Ca.

“Ai?”

“Là ta, có chuyện muốn nói với nàng.”

Vân Ca mở cửa ra, không kiên nhẫn hỏi: “Chuyện gì?”

“Lưu Hạ đã ra khỏi Trường An”

Sống lưng vẫn thẳng đứng của Vân Ca đột nhiên mềm nhũn, nàng vịn vào khung cửa, dường như đứng cũng không vững: “Người làm thế nào mà biết được?”

“Tứ Nguyệt cũng coi như là người của ta, chẳng lẽ nàng hi vọng ta ngồi nhìn nàng ấy đi vào đường chết? Những chuyện sau này nàng cũng không cần quan tâm thêm nữa, Lưu Hạ võ công cơ trí cũng không kém hơn so với Lưu Tuân, hắn thua là do không thể dứt khoát và tàn nhẫn.”

Vân Ca vẻ mặt âm trầm: “Hiện tại Lưu Hạ không phải là Đại công tử năm đó nữa rồi, bây giờ rốt cuộc cũng không rõ là hắn say hay tỉnh nữa.”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Ta đã sai người chuyển quan cữu của Hồng Y cho Lưu Hạ, dù cho hắn có say chết ở trong hũ rượu, cũng phải bỏ ra.”

Vân Ca mơ hồ hiểu được vài phần nguyên nhân vì sao lại Lưu Hạ biến thành như vậy, trong thương xót cũng suy đoán ra được chủ ý của Mạnh Giác, không tồi! Lưu Hạ tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào quấy nhiễu Hồng Y. Vân Ca lạnh lùng nói:

“Nếu người không muốn tiền đồ rộng mở của người bị hủy, tốt nhất nên trở về mà ngủ đi.”

Nàng đóng cánh cửa lại rầm một tiếng. Nàng tính toán thời gian, còn có thể đủ để ngủ một hai canh giờ, nên lập tức đi tới giường. Về phần ngày mai phải làm thế nào, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng phải dưỡng tinh thần trước đã.

Mạnh Giác lẳng lặng đứng đó một lát, xoay người trở về phòng. Nửa đêm, Lưu Tuân đang ngủ say, Hà Tiểu Thất vội vàng vàng chạy tới tắt đèn. Lưu Tuân lập tức tỉnh giấc, khó chịu hỏi: “Chuyện gì?”

Hà Tiểu Thất vừa dập đầu, vừa bẩm tấu: “Nô tài nhận được thư Tuyển Bất Nghi đại nhân chuyển tới, nói... Nói đã thả Lưu Hạ ra khỏi Trường An.”

“Cái gì?”

Lưu Tuân đột nhiên ngồi dậy, giật mạnh tấm màn, tức giận trừng mắt nhìn Hà Tiểu Thất. Hà Tiểu Thất cố gắng kiềm nén sợ hãi, lặp lại một lần lời của Tuyển Bất Nghi. Lưu Tuân chân trần nhảy xuống giường, đi vài bước đến trước vách tường, mở ngăn bí mật ra, lệnh bài trong hộp đã bị trộm mất không thấy đâu. Sắc mặt hần xanh mét, trong mắt vừa đau thương lại vừa oán hận, giọng nói cũng lạnh lẽo thấu xương: “Ta muốn đầu Lưu Hạ.”

“Vâng”. Hà Tiểu Thất dập đầu, vội vàng đứng dậy, lật đặt lao ra bên ngoài.

Lưu Tuân bị thương phần nộ đan xen, ngay cả nàng cuối cùng cũng có thể phụ lại sự tin tưởng của hần! Chuyện này một mình nàng cũng không thể làm được, còn có. . . Mạnh Giác! Nhất định là Mạnh Giác sai khiến nàng, thế nhưng... Mạnh Giác làm thế nào biết binh phù và ấn triện được cất giấu ở chỗ nào? Còn cả cách mở ra cơ quan cất giữ? Không có khả năng là Vân Ca! Sau khi đăng cơ, hần đã đặc biệt lắp đặt lại toàn bộ cơ quan của các ngăn bí mật trong Vị Ương Cung, Ôn Tuyền cung. Cho dù trước kia Vân Ca đã thấy qua cũng không thể biết cách được. Cũng không thể là thái giám bên cạnh hần, bọn họ không có lá gan lớn tới vậy! Như vậy là ai? Có thể là ai? Người này nhất định là người hần thân cận và tín nhiệm nhất.

Lưu Tuân xoay người lại nhìn hoa mai bên cạnh hần, đóa hoa đẹp đẽ đầu cành đều biến thành vô tình, hần cười châm biếm. Hần đột nhiên cầm bình ngọc lên, hung hăng ném xuống đất, choang một tiếng, lập tức hương tan ngọc nát. Nước lạnh trong bình hoa vỡ từ từ chảy tới chân hần, nhưng hần vẫn đứng đó không nhúc nhích.

50. Q.3 - Chương 12: Khi Đó Đã Đánh Mất, Mà Nay Mới Nhận Ra, Dù Sao Cũng Vẫn Đa Tình

Giọng nói của Hoắc Thành Quân vang lên ở bên ngoài: “Hoàng hậu nương nương và Mạnh phu nhân vẫn còn đang ngủ sao?”

Hứa Bình Quân bực mình nói: “Lại là cái con quạ đen này! Mới vừa yên ổn được hai ngày, lại xuất hiện rồi. Cô ta gọi, nhất định là không có chuyện gì tốt!”

Vân Ca sửa sang lại y phục, cười vén màn lên: “Nương nương thức dậy cũng thật sớm!”

Hoắc Thành Quân cười đi đến trước mặt Vân Ca, nắm lấy cánh tay nàng, một bộ dáng tỷ muội thân thiết, nhưng giọng nói lại lạnh thấu xương: “Vội vàng tới chúc mừng tỷ tỷ mà!”

Vân Ca cười hỏi: “Chuyện vui từ đâu đến vậy? Khó có thể là nương nương mắc bệnh nan y nha?”

Ánh mắt Hoắc Thành Quân đặc biệt sáng ngời: “Ta? Tỷ tỷ đừng mơ tưởng! Khẳng định còn sống lâu hơn so với tỷ tỷ, sống tốt hơn so với tỷ tỷ, nhưng mà, một kẻ thù lớn của tỷ tỷ đã chết rồi, tỷ tỷ có vui không?”

Tức thì tay chân Vân Ca lạnh lẽo, gương cười nói: “Nghe không hiểu cô nói gì hết.”

Hoắc Thành Quân nắm chặt tay nàng, giống như là một con rắn độc quấn lấy: “Muội muội vừa nhận được tin tức, Mạnh đại nhân khi đi săn thú không cẩn thận ngã xuống vách núi cao vạn trượng, đã tìm mấy lần mà không thấy thi thể, hoàng thượng đau thương vạn phần, hạ chỉ bao vây quanh núi tìm thi thể. Hiện tại hoàng thượng đã vội vàng hồi kinh, chính là để chuẩn bị lo việc tang ma.”

Hứa Bình Quân túm lấy Hoắc Thành Quân, chỉ ra ngoài cửa, lớn tiếng nói: “Cút ra ngoài!”

Hoắc Thành Quân giận dữ: “Người muốn làm gì?”

Hứa Bình Quân quát: “Ta là hoàng hậu, lời của bổn cung mà người cũng dám không nghe? Người muốn bổn cung chấp hành cung quy sao? Phú Dụ, truyền Chưởng hình quân.”

.....Tĩnh lược vài câu miêu tả Hoắc Thành Quân cực kỳ bất mãn rồi đi

(đây là tác giả tự tĩnh lược đấy nhé)

Hứa Bình Quân lắc lắc Vân Ca mặt cắt không còn hột máu: “Lời nói xằng nói bậy của cô ta làm sao có thể là thật được! Mạnh đại ca sao có thể rớt xuống vách núi được?”

“Tự hấn thì đương nhiên không thể ngã xuống được, nhưng nếu hoàng thượng ép hấn ngã xuống thì sao?”

Hứa Bình Quân sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng nói: “Không thể! Hiện giờ hoàng thượng tuyệt đối sẽ không động tới Mạnh đại ca, người còn trông cậy vào Mạnh đại ca giúp người bảo vệ cho Hồ nhi mà.”

“Tỷ nói hiện tại Lưu Tuân sẽ không động tới? Vậy ra hấn sớm đã có ý định giết Mạnh Giác rồi sao?”

Hứa Bình Quân bị lời nói của mình làm cho sợ tới mức ngây người, ở một chỗ sâu trong đáy lòng có phải sớm cảm nhận thấy hết cả rồi hay không? Chẳng qua là chưa bao giờ chịu đối mặt.

“Hoàng thượng người... Mạnh đại ca vẫn thận trọng, với Hồ nhi có ân, hoàng thượng sẽ không, hoàng thượng sẽ không...”

Ánh mắt Vân Ca trong trẻo, nhưng trong nháy mắt đã thấy toàn bộ nguyên nhân đằng sau một cách rõ ràng: “Lưu Tuân đối với Mạnh Giác bất mãn đã lâu, sau khi muội cứu Lưu Hạ ra, Lưu Tuân khẳng định sẽ không tin một mình muội có thể mưu tính được việc này, cho rằng người đứng đằng sau sắp đặt hấn là Mạnh Giác, cho nên động sát tâm.”

Vân Ca vội vàng thu thập mấy thứ, thuận tay lấy luôn cả điểm tâm và trái cây trên bàn, rồi khoác thêm áo choàng, chạy ra khỏi phòng. Hứa Bình Quân đuổi theo nàng gọi: “Vân Ca, Vân Ca!”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Ca tràn đầy tuyệt vọng: “Muội hận Mạnh Giác, nguyên nhân chính là vì hận hấn, cho nên muội tuyệt đối sẽ không nhận ân huệ của hấn, muội cũng không cho phép hấn vì muội mà chết!”

Bóng dáng Vân Ca nhanh chóng biến mất ở trong gió tuyết.

Hai mắt Hứa Bình Quân đầm lệ, hình ảnh trước mắt mơ hồ... Nàng còn muốn nghĩ cách để Vân Ca quay về kinh thành, nhưng bóng dáng Vân Ca đã khuất trong gió tuyết, phảng phất có giọng nói của nàng truyền đến: “Nếu tỷ tỷ muốn giúp muội, thì lập tức hồi kinh tìm Hoắc Quang, nói muội vào núi tìm phu quân, có lẽ ông ấy sẽ niệm... niệm... sẽ phái cứu binh...”

.....Giản lược một số câu miêu tả địa hình núi non hiểm trở.....

Vân Ca đã liên tục trèo lên hai ngọn núi, đây đã là ngọn núi thứ ba, nếu ở đây vẫn không tìm thấy, nàng còn muốn tiếp tục đi tới ngọn núi tiếp theo. Trên đỉnh núi là một cảnh tiêu điều, tuyết lớn đã che phủ hết thấy, chỉ còn lại một màu sáng trắng khắp phía.

Nàng vung trường đao trong tay, đập cho tuyết trên cây rơi xuống, dần dần nhìn rõ hơn, trên rất nhiều thân cây đều có dấu vết mới. Trong lòng nàng chấn động, biết mình đã tìm đúng chỗ rồi, vội dùng ống tay áo chà sát lên thân cây, một vết đao còn rất mới hiện ra ngay trước mắt.

Trước mắt Vân Ca mơ hồ hiện ra: Mạnh Giác bị dụ tới đây, chờ tới khi phát hiện có điểm bất thường, muốn lui tránh đi đã không còn kịp, đành phải dùng kiếm chống đỡ, nhưng ba mặt là trọng binh vây quanh, vòng vây dần dần thu hẹp, bức hấn tới vách núi bên cạnh... Không đúng! Vết đao ở chỗ này nông như vậy, người

dùng dao hiển nhiên là không có nhiều sát ý, xem ra Lưu Tuân cũng không muốn lập tức giết Mạnh Giác, hẳn muốn bắt sống Mạnh Giác? Vì sao... Có lẽ trên người Mạnh Giác có thứ gì đó mà hẳn muốn, có lẽ hẳn còn băn khoăn, có lẽ còn có nguyên nhân khác, cho nên không phải là hẳn dụ Mạnh Giác đến đây, mà là khi Mạnh Giác phát hiện ra ý đồ của hẳn, chủ động tới gần vách núi, hẳn thà rằng tan xương nát thịt, cũng không muốn để mặc cho Lưu Tuân thao túng!

Vân Ca vịn vào một thân cây, há lớn miệng thở dốc, chờ sau một lát có chút bình tĩnh lại, nàng cẩn thận đi bước một tới gần bên vách núi, nhìn xuống phía dưới. Vách núi thẳng đứng cao chừng ngàn nhận*, dốc đứng cao chót vót, nàng thấy choáng váng từng trận, lập tức lùi lại.

*Nhận là đơn vị đo lường thời cổ, một nhận bằng 320cm.

Từ một chỗ thế này ngã xuống, còn có thể sống được sao?

Toàn thân nàng mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, bông tuyết tuôn rơi, bay xuống trên người nàng, trong đầu nàng dường như cũng có tuyết lớn nổi lên, chỉ cảm thấy thiên địa thê lương, trắng xóa lạnh lẽo bi thương.

Trong màn gió tuyết mịt mù, dường như nàng nhìn thấy một cẩm y nam tử, bước vào một tiệm mì đơn sơ, đang chậm rãi tháo xuống nón trúc trên đầu. Lúc đó, chính là thuở ban đầu gặp gỡ, hết thấy đều giống như hoa nở rộ trên núi rừng.

“Ta tên là Mạnh Giác, Mạnh trong Mạnh Tử, Giác là ngọc trung chi vương.”

“Tặng uội, muối tặng cho ta sao trên mặt đất, ta tặng uội tuyết trên tay.”

“Ngồi xuống chậm rãi suy nghĩ đi, từ giờ tới hừng đông còn tới mấy canh giờ.”

“Đêm còn rất dài, mà ta thì rất có kiên nhẫn.”

“Vân Ca, chờ ta, ta lập tức tới đó.”

...

Không biết là vì sao, nước mắt cứ giống như nước lũ vỡ đê mà tràn ra, nàng vừa khóc, vừa chống trường đao đứng lên, vung trường đao, giống như nổi điên chém xuống cây cối chung quanh: “Không cho phép người chết! Không cho phép người chết! Ta không cần phải thiếu nợ ân tình của người! Việc ta làm ta tự mình gánh vác...”

Khóc rồi khóc, trường đao giống như nặng ngàn cân, càng vung càng chậm, cách một tiếng rơi xuống mặt đất. Nàng mềm nhũn quỵ gối xuống đất, bắt đầu lớn tiếng khóc lên.

“Bên kia có người.” Trong khe núi có người hô lớn.

Nước mắt Vân Ca vẫn rơi xuống không ngừng, chỉ cảm thấy thiên địa mênh mang mờ mịt, hết thấy đều không có gì quan trọng. Nghe thấy tiếng bước chân dần dần tới gần, một ý nghĩ tựa như một tia chớp lướt qua trong đầu nàng, nếu Lưu Tuân đã khẳng định rằng Mạnh Giác đã chết, còn phải phải nhiều người bao vây ngọn núi như vậy sao?

Tiếng khóc lập tức ngừng lại, ngay cả nước mắt cũng không kịp lau khô, nàng đã lập tức cầm trường đao lên, trốn vào trong rừng núi. Nàng cẩn thận quan sát vách núi phía dưới, trên vách đá có không ít dây leo sinh trưởng, phía dưới còn có không ít tảng bách. Nếu như định là rơi xuống đó, trước hết phải tính toán kỹ càng, nhờ vào cành của tảng bách cản lại, lực khi rơi xuống nhất định sẽ giảm thiểu đi rất nhiều, nếu may mắn không đụng vào vách núi nhấp nhô gồ ghề, có lẽ còn có được một phần vận cơ hội sống.

Nàng cột trường đao vào người, chuẩn bị xuống núi, nhìn thì thấy rằng không có khả năng leo từ phía dưới lên trên được, có lẽ Mạnh Giác đang bị treo trên ngọn cây nào đó trên ấy, hơi thở thoi thóp, nếu như vậy biết đâu hẳn đã... Nàng lập tức ngừng lại suy nghĩ trong đầu, giậm chân, xoa xoa tay, xuất phát!

Tới khi xuống dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện núi này lớn tới bao nhiêu, nhìn tả hữu căn bản là không thấy điểm cuối, cứ tìm từng tắc một thế này, phải tìm tới khi nào?

Bất luận là tìm tới khi nào, cũng phải sống thì thấy người, chết phải thấy xác!

Vân Ca hít một hơi thật sâu, tay chân cùng sử dụng, bắt đầu trèo lên. Tùng bách, bụi cây nhỏ, các lùm cây quần lầy nhau, có chỗ tuyết đọng rất dày, không nhìn thấy rõ hình dáng trước đó của thực vật, chờ tới khi tay túm được rồi mới thấy là bị đâm, tuy rằng Vân Ca có đeo một đôi bao tay thêu hoa thật dày, nhưng bàn tay vẫn bị gai nhọn đâm bị thương.

Đột nhiên, vài tiếng chim hót rất nhỏ truyền đến, Vân Ca không để ý nghe, vẫn chuyên tâm leo núi. Lại thêm vài tiếng chim hót, Vân Ca dừng lại, cẩn thận nghe thử, sau chốc lát, lại có thêm vài tiếng.

Thoạt tiên nghe, quả thật giống tiếng chim hót. Nhưng từ đầu chí cuối, tiếng kêu đều giống hệt nhau, còn mơ hồ có thêm vài phần “Cung, thương, giác*”. Vân Ca nhắm hai mắt lại, giống như suy đoán, lại giống như khẩn cầu: “Tiếng huân! Tiếng huân**!”

*Âm trong ngũ cung của âm nhạc Trung Quốc.

**Một loại nhạc cụ cổ, Mạnh Giác đã thổi trong chương 15 quyển Trung.

Tiếng chim hót lại vang lên, quả nhiên lại là một âm cao. Trong mắt Vân Ca mơ hồ có nước mắt, lập tức đuổi theo tiếng chim hót mà đi. Khi nàng đẩy một đám dây tử đằng buông xuống dày đặc ra, Mạnh Giác đang dựa vào vách núi đá mỉm cười với nàng, ánh mắt bình tĩnh ấm áp, giống như hoa nở rộ trên núi, giống như hai người đập thanh* tương phùng, hoàn toàn không có một tia khốn đốn ử rừ.

*Đập thanh nghĩa đen là giẫm lên cỏ, chỉ đi chơi trong tiết thanh minh.

Vân Ca lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Bởi vì ta nên người mới gặp kiếp nạn này, hiện tại ta cứu người ra, hai chúng ta không ai nợ ai!”

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Được.”

Vân Ca nhìn thấy y bào của hắn rách nát, loang lổ vết máu: “Vết thương có nặng không? Còn có thể đi được không?”

“E là không được.”

Vân Ca xoay người tới trước: “Trước hết ta công người xuống.”

Một đôi tay, thật cẩn thận khoác lên vai nàng, giống như người bị thương là nàng. Chóp mũi kề sát bên tai nàng, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ, hai người đều dường như có chút mê mang, không ai nói câu nào.

Vân Ca chặt những dây leo nhỏ, lấy làm dây thừng, buộc hắn thật chặt ở trên lưng mình, công hắn xuống núi. Mặc dù có là người có võ công, nhưng dù sao công một nam nhân cao lớn, lại là leo xuống vách núi dựng đứng như thế, có khi là bởi vì hòn đá đặt chân đột nhiên lung lay, có khi là bởi vì cành cây nhìn thì rất cứng lại đột nhiên gãy, nhiều lần hai người đều thiếu chút nữa là ngã xuống, tuy rằng Vân Ca không rên một tiếng, nhưng trên trán đã thấm đầy mồ hôi lạnh, mà Mạnh Giác chỉ im lặng ôm nàng, mỗi một lần nguy hiểm, ngay cả hô hấp cũng không thay đổi. Vân Ca bỗng nhiên lo lắng, người này chẳng lẽ đã hôn mê bất tỉnh? Thừa dịp một lần đặt chân đứng vững, nàng quay đầu lại kiểm tra, lại nhìn thấy hắn đang mỉm cười nhìn nàng, trong ánh mắt còn lộ ra yên bình vui sướng, Vân Ca ngẩn ngơ, thốt ra: “Người choáng váng sao?”

Mạnh Giác cười mà không nói, Vân Ca hung tợn trừng mắt nhìn hắn, vội vàng quay đầu lại.

Thật vất vả, mới đi được xuống dưới sơn cốc, Vân Ca thở phào nhẹ nhõm. Buông hắn xuống, để cho hắn trước hết dựa vào thân cây nghỉ ngơi, rồi lấy điểm tâm trái cây mang theo đặt vào trong tay hắn, tuy rằng tất cả đều đã nát bét, nhưng mà vẫn có thể no bụng.

“Nàng chặt giúp ta một số cành cây dẹt tới đây, xương đùi của ta đều gãy rồi, cần phải nẹp lại.”

Vân Ca lấy trường đao ra, chặt rồi gọt nhẵn mấy cành cây. Mạnh Giác nói cho nàng phương pháp nẹp xương như thế nào, rồi dặn dò: “Nếu ta ngất đi, hãy dùng tuyết làm ta tỉnh lại.”

Vân Ca gật gật đầu, Mạnh Giác ra hiệu bảo nàng có thể bắt đầu. Vân Ca y theo phương pháp hắn vừa dạy, dùng sức kéo xương đùi sai vị trí lại, trong tiếng răng rắc, sắc mặt Mạnh Giác trắng bệch, đầy đầu đều là mồ hôi lớn cỡ hạt đậu tương.

Vân Ca ngẩng đầu nhìn hấn: “Có cần nghỉ ngơi một chút, rồi làm tiếp với bên kia không?”

Từ kẽ răng Mạnh Giác phun ra hai chữ: “Tiếp tục.”

Vân Ca cắn chặt răng, cúi đầu giúp hấn rửa sạch miệng vết thương trên chân kia, sau đó lại kéo lại xương đùi cho đúng vị trí. Đau nhức công tâm, Mạnh Giác cảm thấy là khí huyết dâng lên, nhanh chóng nâng cánh tay lên, lấy tay áo che mặt, phun một ngụm máu tươi lên trên ống tay áo.

Vân Ca cúi đầu, tập trung toàn bộ tinh thần giúp hấn nẹp xương, nên vẫn chưa chú ý tới động tác của Mạnh Giác. Tới khi nói được xong, rồi dùng cành cây, sợi dây leo cột cổ định lại.

Vân Ca dùng tay áo lau mồ hôi trên trán: “Người còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Những chỗ khác đều không sao cả.”

Từ khi nhìn thấy hấn, hấn đều luôn luôn cười, hơn nữa nụ cười không giống với nụ cười thường ngày vẫn đeo trên mặt, nhưng rốt cuộc là sao mà không giống, Vân Ca lại không nói rõ ràng được. Nàng tức giận nói: “Tình hình bây giờ người còn cười được? Người không sợ là không có ai tới cứu người sao? Bất cứ tiếng chim hót để kêu cứu? Người cho là người rất thông minh sao? May mắn là đám binh lính đó đều là kẻ thô kệch, không hiểu âm luật lắm, nếu không cứu binh không gọi tới được, mà ngược lại còn gọi kẻ địch tới.”

Mạnh Giác mỉm cười không nói lời nào. Nàng lớn tiếng khóc ở trên đỉnh núi, trong sơn cốc lại có tiếng vọng, không chỉ nói hấn, ngay cả mọi người ở ngoài cách vài ngọn núi này đều có thể nghe thấy được, tiếng chim hót hấn làm vốn chính là để cho nàng nghe thấy.

Vân Ca thấy hấn đang mỉm cười, hung dữ nói: “Lưu Tuân phái người vây quanh trùng điệp ở bên ngoài, trên danh nghĩa là vây núi tìm người, trên thực tế là sợ người nhỡ ra còn sống, có thể mượn cơ lực soát trong núi mà giết người. Hiện tại tình trạng của người, cùng với cá nằm trên thớt có gì khác nhau?”

Mạnh Giác cười hỏi: “Hoắc Quang sẽ đến cứu nàng chứ?”

“Không biết, tâm tư của ông ấy ta cũng không nắm rõ, ta cứu Lưu Hạ, phỏng chừng ông ấy cũng tức giận không ít hơn so với Lưu Tuân, nhưng mà, ông ấy đối với ta vẫn tốt lắm. . .”

Nghe thấy trong sơn cốc mơ hồ có tiếng người nói, Vân Ca lập tức công Mạnh Giác lên, tìm chỗ để trốn. May mắn sơn cốc này đã được lực soát qua năm sáu lần, đội binh lính này lực soát cũng không cẩn thận, vừa chửi ầm lên là thời tiết quái quỷ gì thế này, vừa tùy ý nhìn ngó bốn phía, rồi đi qua.

Chờ binh lính đi rồi, Mạnh Giác nói: “Hiện tại có hai phương án, nàng hãy chọn lấy một. Một là, Hoắc Quang sẽ tới cứu nàng, Lưu Tuân không có lý do gì ngăn cản Hoắc Quang cứu con gái, chỉ cần thái độ Hoắc Quang cương quyết, Lưu Tuân nhất định sẽ lui binh, chúng ta cứ ở trong sơn cốc này chờ. Nơi này là chỗ ta ngã xuống, Lưu Tuân đã phái người lực soát rất nhiều lần, trong khoảng thời gian ngắn binh lính nhất định sẽ không chú ý tới nơi này. Hai là, Hoắc Quang sẽ không cứu nàng. Lưu Tuân không tìm thấy thi thể của ta, với tính cách của hấn, chắc chắn sẽ phái thêm binh lực, binh lính chắc chắn sẽ quay lại đây tìm kiếm dấu vết để lại, chúng ta cần phải hết sức rời xa nơi đây. Ta có biện pháp bức Lưu Tuân lui binh, nhưng cần thời gian, may mà trong núi rừng cây rậm rạp, đường núi rất nhiều, chỗ ẩn nấp trốn tránh cũng đủ cho bọn họ tìm.”

Trong lòng Vân Ca có rất nhiều nghi vấn, nhưng Mạnh Giác nói có biện pháp, vậy nhất định còn có biện pháp. Nàng cúi đầu, yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn sang Mạnh Giác: “Khi ta bị giam ở thiên lao, có kết giao với một nhóm bằng hữu, ta vẫn muốn đi cảm ơn bọn họ, nhưng ta vẫn không thăm dò ra được lúc đó rốt cuộc là mình bị giam ở chỗ nào, sau đó nghe nói, năm đó có một ngục giam có hỏa hoạn, người ở bên trong đều bị chết cháy. Những người đó chính là người mà ta đã quen sao? Là Hoắc Quang làm sao?”

Mạnh Giác nhìn thấy bị ai vô cùng trong mắt Vân Ca, rất muốn mở miệng phủ nhận, để xóa bỏ đi tự trách và đau thương của nàng, thế nhưng hấn không thể làm được, chỉ có thể gật đầu một cái.

Vân Ca xoay lưng qua, công hấn lên, nói: “Chúng ta rời khỏi chỗ này.”

Rừng xanh mênh mông, núi non vắng vẻ, thiên địa yên lặng như thể chỉ còn lại hai người bọn họ. Vân Ca lặng lẽ công Mạnh Giác bước đi trong gió tuyết, nông một bước, sâu một bước, bước chân càng ngày càng

chậm, nhưng vẫn luôn luôn giữ chắc hần trên lưng.

Vân Ca đối với trò chơi trốn tìm rất là tinh thông, trên đường đi, vừa đi vừa cố ý bày nghi trận. Lúc thì cố ý bẻ gãy nhánh cây ở hướng trái ngược, làm như thể đó là đường bọn họ đã đi qua, lúc thì lại cố ý gõ vào thân cây mọc ở lối rẽ trên đường, làm cho tuyết trên cây đều rơi xuống, biến thành bọn họ đã đi qua chỗ đó. Vết chân thực sự của bọn họ đều bị Vân Ca nhờ vào tuyết tự nhiên không ngừng bay xuống che giấu.

Tuyết lúc thì lớn, lúc thì nhỏ, đến buổi tối, lại đột nhiên ngừng lại.

Mạnh Giác thấy Vân Ca đã cạn kiệt sức lực, nói: “Chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân qua đêm thôi! Tuyết ngừng, dù có đi thật xa cũng lưu lại dấu chân, ngược lại còn tiện cho bọn họ truy đuổi.”

Vân Ca vốn định tìm một sơn động, nhưng không tìm ra, chỉ có thể tìm một cây đại thụ chắn gió, ở chỗ khuất gió trái ra một tầng cành tùng thật dày, hết sức ngăn cách với lớp tuyết lạnh giá, rồi cởi áo choàng ra trải lên trên lớp cành tùng, để cho Mạnh Giác ngồi lên trên. Mạnh Giác muốn nói, nhưng lại bị Vân Ca trừng mắt cảnh cáo, đành phải ngậm miệng lại, hết thấy đều nghe theo Vân Ca an bài.

Đột nhiên, truyền đến vài tiếng “cúc cu”, kỳ thật âm thanh rất nhỏ, nhưng bởi vì bốn phía quá mức im lặng, cho nên tiếng động có vẻ rất lớn, Vân Ca bèn quay đầu sang. Mạnh Giác đưa cho Vân Ca điểm tâm lúc trước nàng đưa cho hắn, Vân Ca vội cầm lấy nhét vào trong miệng, ăn vài miếng, rồi mới kịp phản ứng, kinh ngạc hỏi: “Sao người còn chưa ăn hết? Không phải đã rất lâu, rất lâu rồi người chưa ăn thứ gì sao?”

Mạnh Giác chợt mỉm cười: “Người trải qua đói khát, biết làm như thế nào để cố gắng hết sức dùng ít đồ ăn nhất trong khoảng thời gian dài nhất. Có đôi khi thức ăn không phải dùng để giảm bớt đói khát, mà chỉ dùng để duy trì không đến mức đói chết.”

Vân Ca nhìn trong khăn tay chỉ còn vụn vặt mấy miếng điểm tâm, rốt cuộc không ăn được nữa: “Ta ăn đủ rồi, còn lại phần người.”

Mạnh Giác cũng không khuyen nhủ, chỉ gói kỹ tấm khăn tay lại, rồi bỏ vào trong ngực áo. Vân Ca yên lặng ngồi một lát, hỏi: “Trong rừng cây hắc là sẽ có rất nhiều động vật, chúng ta có thể đi săn không?”

Mạnh Giác cười lớn: “Lúc này, tốt nhất chúng ta vẫn nên cầu xin ông trời không để cho chúng ta tình cờ gặp phải động vật. Núi bị vây kín, còn có tuyết lớn, động vật có thức ăn dự trữ rồi cũng sẽ không xuất hiện, gió tuyết lớn thế này mà đi ra kiếm ăn thường thường là hổ báo đã đói hết mức. Ta không thể cử động, không có một chút năng lực tự bảo vệ mình, một thanh trường đao kia thì có thể làm gì?”

“Ta sẽ làm hổ bầy, hơn nữa hiện tại công phu của ta cũng tiến bộ rất nhanh, cũng sẽ không giống như trước kia, ngay cả kiệt khuyến cũng không đánh lại được.”

Mạnh Giác mỉm cười nhìn nàng, ôn hòa nói: “Ta biết. Chờ tới bình minh, chúng ta sẽ xem có thể làm được mấy cái bẫy bắt chim hay không.”

“Được!” Tâm trạng chán nản của Vân Ca tiêu tan đi vài phần, người nàng nhích lại gần thân cây, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ. Quá mức mệt mỏi, tuy rằng trên người vô cùng lạnh, còn đói bụng, nhưng vẫn chìm sâu vào giấc ngủ.

Mạnh Giác vẫn nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng ngủ say, chậm rãi dịch chuyển cơ thể, kéo áo choàng đắp trên người xuống, choàng lên người nàng. Vân Ca vẫn đang ở trong mộng, thỉnh thoảng lại có tiếng ho khan, ngủ thật sự không an ổn. Về mặt Mạnh Giác âm thầm, hắn nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay của nàng, bắt mạch chẩn đoán, trong lòng lại lặng lẽ ghi nhớ tần suất và canh giờ nàng ho khan.

Tới nửa đêm, tuyết lại bắt đầu rơi xuống, thời tiết càng lúc càng lạnh giá. Trời còn chưa sáng, Vân Ca đã bị cái lạnh làm bừng tỉnh, mở mắt ra vừa thấy tấm áo choàng, tức thì trừng mắt liếc sang Mạnh Giác.

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Ta cũng vừa thức giấc, nhìn thấy nàng co người lại, cho nên... Không nghĩ là nhanh như vậy nàng đã tỉnh lại, thật ra là làm chuyện uống công rồi.”

“Về sau người bớt nhiều chuyện đi! Chọc giận ta, ta sẽ quăng người vào trong tuyết cho hổ ăn!” Vân Ca cảnh cáo xong xuôi, nằm lên một vốc tuyết lau mặt, cái lạnh như thể đông cứng mồm miệng, nhưng ngược lại làm cho người hoàn toàn tỉnh táo.

“Chúng ta tiếp tục đi, tiện thể tìm kiếm động vật nhỏ, rồi lại tiện thể tìm kiếm sơn động. Trên người ta có ngòi lấy lửa*, có sơn động là chúng ta có thể nướng thịt ăn.”

*Ngòi lấy lửa: có hình ống dài, nhỏ, được làm từ cỏ ngải và diêm tiêu, khi cần chỉ cần thổi nhẹ sẽ có lửa.

Tuyết lớn dường như làm cho toàn bộ động vật đều biến mất. Tuy rằng Vân Ca vừa đi vừa để ý, nhưng từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra vết tích gì của động vật. Có điều, do Mạnh Giác chỉ điểu, nàng đi đến một gốc cây, đào vào mấy cái hang sóc, mặc dù chưa bắt được sóc, nhưng lại tìm được một đồng nhỏ quả tùng và hạt dẻ, hai người ăn một chút xem như là bữa cơm trưa cũng miễn cưỡng đỡ đói.

Vốn thức ăn đã ít tới thảm thương, vậy mà Mạnh Giác còn cố ý để lại hai quả tùng không ăn. Vân Ca hỏi: “Người giữ lại chúng để làm gì?”

Mạnh Giác mỉm cười cất kỹ quả tùng: “Đến lúc đó, nàng sẽ biết.”

Vân Ca nghĩ một lát, hiểu ra, đột nhiên gõ một cái lên đầu mình, tức giận công Mạnh Giác lên rồi bước đi. Mạnh Giác cười nói: “Nàng không nghĩ tới, không phải là nàng ngốc, làm gì có ai lần đầu tiên là biết được đâu? Ta cũng vì sinh tồn, nên mới từ từ học được.”

Vân Ca yên lặng bước đi một hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Khi còn nhỏ người luôn phải đi kiếm thức ăn như thế này sao? Ngay cả thức ăn của sóc cũng... cũng muốn ăn?”

Mạnh Giác nhẹ nhàng thản nhiên nói: “Đã một khoảng thời gian.”

Vân Ca đi qua sa mạc, đi qua thảo nguyên, đi qua Tuyết Sơn, trèo lên núi cao, đối với nàng mà nói, nơi hoang dã là thế giới quen thuộc thân thiết, tràn ngập vui mừng hứng thú. Nhưng hiện tại mới biết được, nàng cũng không thực sự hiểu rõ về tàn khốc ở thế giới này, do cha mẹ huynh trưởng săn sóc, tất cả tàn khốc đều đã bị họ che khuất đi, nàng chỉ nhìn thấy một mặt, đi chơi thật là thú vị.

Khi đi qua một chỗ có bụi cây thấp đã khô héo, Mạnh Giác đột nhiên dán sát bên tai Vân Ca nhỏ giọng nói: “Ngừng lại, chậm rãi nằm sấp xuống.”

Vân Ca không biết chuyện gì xảy ra, toàn thân căng thẳng, nín thở tĩnh khí chậm rãi cúi thấp xuống, rồi nằm ở trên mặt tuyết. Mạnh Giác cầm hai quả tùng vừa rồi đã cất đi ném ra ngoài, một gần một xa, sau đó hần quay sang Vân Ca ra hiệu, ý bảo nàng tới gần hần. Vân Ca vội quay đầu qua, cho rằng hần muốn nói gì, hần lại đưa tay tháo xuống chiếc hoa tai ngọc thạch trên lỗ tai của nàng, Vân Ca lập tức kịp phản ứng, vội tháo chiếc bên kia xuống, đưa cho Mạnh Giác.

Đợi thật lâu, cũng không có động tĩnh gì, mắt thấy quả tùng sẽ bị bông tuyết che phủ, Vân Ca nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Giác, Mạnh Giác chỉ gật đầu, Vân Ca lại tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm về phía trước.

Bông tuyết ngập trời, toàn thân lạnh buốt, còn đói bụng, nhưng lại không thể nhúc nhích nằm ở trên tuyết, thật sự là một loại hành hạ có thể so với khổ hình, huống chi trên người Mạnh Giác còn bị trọng thương. Có điều, cả Mạnh Giác và Vân Ca đều là người phi thường, hai người rất có kiên nhẫn yên tĩnh chờ, tuyết vẫn còn rơi xuống, dần dần, đã không nhìn ra là trên mặt đất còn có hai người.

Một con sơn trĩ từ trong bụi cây chui ra, thò đầu ra quan sát bốn phía, thật cẩn thận đào tuyết lên, tìm kiếm quả tùng dưới tuyết. Lúc ban đầu, nó chỉ ăn một quả tùng, cảnh giác nhìn ngó chung quanh, nhưng không hề thấy bất cứ âm thanh dị thường nào, nó dần dần thả lỏng cảnh giác. Tuyết lớn khiến cho tất cả thực vật đều bị vùi sâu, nó đã đói bụng thời gian rất lâu, lúc này không thể kiềm chế thêm được, bắt đầu hăng hái đào tuyết, tìm kiếm quả tùng.

Mạnh Giác hít sâu một hơi, rồi dồn lực lên cổ tay, bắn khuyên tai ngọc thạch của Vân Ca ra ngoài, hai lần bắn ra liên tiếp, trúng giữa đầu con sơn trĩ, con sơn trĩ thét lên một tiếng ngắn ngủi, rồi ngã xuống lớp tuyết.

Vân Ca hét lên một tiếng vui mừng, từ lớp tuyết đứng dậy, bởi vì nằm sấp quá lâu, tứ chi cứng ngắc, ngay cả cử động tay chân cũng còn khó khăn, nàng đã lão đà lão đảo chạy tới nhặt con sơn trĩ. Từ nhỏ đến lớn, vô số lần đi săn, chim quý thú lạ gì đó đều đã từng săn được, nhưng lúc này đây, con sơn trĩ nho nhỏ này lại là lần đi săn kích động nhất đối với nàng.

Vân Ca vui mừng hơn hở nhặt con sơn trĩ lên, vừa cười, vừa nói với Mạnh Giác: “Bản lĩnh săn thú của người còn inh hơn so với Tam ca ta, người học từ ai vậy?”

Mạnh Giác đã rất lâu rồi chưa từng thấy Vân Ca cười nói chuyện với hắn, có chút thất thần, hoảng hốt sau một chớp mắt, mới lên tiếng: “Người vốn chính là dã thú, mấy thứ này là bản năng, khi đói tới cùng cực, tự nhiên sẽ biết.”

Vân Ca ngậy người một chút, cảm nhận trong lòng không nói rõ ràng được, tới dìu Mạnh Giác đứng lên. Mạnh Giác thấy sắc mặt thấy nàng tiều tụy, nói: “Nơi này vừa hay có cây khô, lại là ban ngày, ánh lửa sẽ không thấy rõ ràng, trước hết chúng ta nướng sơn trĩ lên ăn ở đây, rồi lại lên đường.”

Vân Ca gật gật đầu, công Mạnh Giác tới một gốc cây có tàng cây lớn có thể ngăn được gió tuyết, thu xếp ổn thỏa cho Mạnh Giác xong, nàng mới xử lý con sơn trĩ. Sau khi làm sạch con sơn trĩ để sang một bên, nàng đi chuẩn bị nhóm lửa, đang kiếm cành cây khô, chợt nghe thấy tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện truyền đến, nàng cả kinh lập tức ném bó củi xuống, chạy tới công Mạnh Giác: “Có binh lính tìm đến đây.”

Nàng công Mạnh Giác bỏ chạy, chạy được vài bước, mới nhớ tới con sơn trĩ của bọn họ, muốn quay đầu lại đi lấy, nhưng đã mơ hồ nhìn thấy bóng dáng binh lính ở trong rừng, nếu trở về, nhất định sẽ bị phát hiện. Vân Ca tiến lui khó xử mà đau khổ: muốn trốn, nhưng thật sự tiếc con sơn trĩ kia, cũng muốn quay lại, nhưng biết rằng công Mạnh Giác như thế, thì thập phần nguy hiểm. Nàng chân vừa chạy, đầu vừa quay lại nhìn về phía sau.

Mạnh Giác bỗng nhiên nở nụ cười: “Không cần nghĩ tới nó nữa, chạy trốn quan trọng hơn!”

Về mặt Vân Ca như đưa đám, quay đầu lại, bắt đầu gắng sức chạy như điên. Vừa chạy, lại vừa đau khổ, miệng thì thảo không dứt mắng chửi binh lính, nguyên rửa ông trời, chửi mắng Lưu Tuân, sau đó lại bắt đầu oán trách cái con sơn trĩ kia thực không tốt, không sớm xuất hiện một chút để cho bọn họ bắt, để cho bọn họ còn ăn.

Chợt nghe thấy tiếng cười khê của Mạnh Giác, tức giận của nàng có chỗ phát ra: “Người cười cái quái gì! Đây chính là con sơn trĩ chúng ta mất bao nhiêu công phu mới bắt được, có cái gì buồn cười?”

Mạnh Giác ho khan vài tiếng, cười nói: “Ta đang cười nếu nói cho người Tây Vực biết, nàng vì một con sơn trĩ mà đau lòng thương tâm như thế, e là bọn họ thà rằng nguyện ý tin tưởng Tuyết Sơn có tiên nữ hạ phàm còn hơn.”

Vân Ca ngậy ra một lúc, đúng là vợ vẫn không gì sánh được, lúc trước còn sinh vài phần bi thương, nhưng rất nhanh đã biến thành buồn cười, đúng nha! Chỉ là một con sơn trĩ gây trở cả xương thôi! Nàng vừa công Mạnh Giác chạy, vừa không nhịn được, khoe miệng cũng khê mỉm cười.

Mạnh Giác nghe thấy tiếng cười của nàng, mỉm cười nghĩ rằng, đây mới là Vân Ca!

Phía sau là vô số truy binh, trong dạ dày thì trống không, nhưng hai người đều vừa trốn vừa cười. Mạnh Giác và Vân Ca, một người là Cô lang đã từng đi qua Địa Ngục, một người là tinh linh từ nhỏ đã dạo chơi khắp các vùng sơn dã, truy binh tuy có thuận lợi hơn về thể lực, nhưng ở trong núi lớn, bọn họ không làm gì được hai người kia. Rất nhanh, Vân Ca và Mạnh Giác đã bỏ rơi bọn họ.

Nhưng đã lâu chưa được ăn uống, trời còn chưa tối, Vân Ca đã thật sự không thể đi nổi. Tuy rằng biết truy binh còn đang ở quanh đó, nhưng hai người không thể không nghỉ ngơi sớm một chút. Khi Vân Ca đặt Mạnh Giác xuống dưới, một sợi tóc của Mạnh Giác lướt qua gò má Vân Ca, đúng lúc Vân Ca ngẩn người, tiện tay bắt được sợi tóc của hắn: “Tóc của người...” Giữa mái tóc đen nhánh của Mạnh Giác có xen lẫn những sợi bạc, giống như một dải lụa buông xuống.

“Thời điểm ta bảy tám tuổi, tóc đã là nửa trắng nửa đen, nghĩa phụ nói ta là thiếu niên đầu bạc.” Về mặt Mạnh Giác vô cùng lạnh nhạt, tựa hồ không cảm thấy trong mắt người khác là “Yêu dị” thì có gì là đáng ngại cho lắm, nhưng khi nhìn Vân Ca trong mắt mơ hồ đã có chờ mong và căng thẳng.

Vân Ca không có phản ứng gì, thả sợi tóc của hắn xuống, vừa chặt cành tùng, vừa nói: “Nghĩa phụ của người có khả năng bào chế thuốc giỏi như vậy, mà không trị được bệnh bạc tóc này cho người sao?”

Mong mỗi trong mắt Mạnh Giác tan đi, hắt buông mắt xuống, thản nhiên cười. Một hồi lâu sau, đột nhiên hỏi Vân Ca: “Vân Ca, khi lần đầu tiên nàng gặp Lưu Phất Lăng ở đại mạc, câu đầu tiên hắn nói là gì?”

Vân Ca cứng đờ trong chớp mắt, nghiêng đầu cười, trên nét mặt hiện ra vô cùng dịu dàng, trả lời: “Chỉ hai từ thôi, ”Triệu Lăng“, chàng không thích nói chuyện đâu!”

Mạnh Giác mỉm cười nhắm hai mắt lại, bên trong nội tâm của hắn có một cánh cửa đóng kín giữ lại tất cả đau đớn chua xót, dường như không có việc gì, mặc cho bên trong là trăm ngàn vết thương, máu tươi đầm đìa, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên.

Vân Ca cho rằng hắn mệt mỏi, sau khi rải những cành tùng ra, lấy áo choàng đắp lên trên người hắn, rồi cũng cuộn tròn người lại ngủ.

Nửa đêm, khi Vân Ca đang mơ mơ màng màng, chợt thấy có gì khác thường, đưa tay lên sờ, quả nhiên trên người lại được đắp tấm áo choàng, nàng nổi giận dùng ngón tay, chuẩn bị cất lời mắng Mạnh Giác, lại nhìn thấy sắc mặt Mạnh Giác đỏ một cách khác thường. Nàng vội đưa tay sờ vào, chỗ chạm tới nóng bỏng.

“Mạnh Giác! Mạnh Giác!”

Mạnh Giác mê man chỉ có thể khẽ thì thào: “Khát quá.”

Vân Ca vội vốc một nắm tuyết sạch, dùng hơi ấm trong lòng bàn tay để tuyết từ từ tan ra, rồi đưa nước tới bên miệng hắn. Vân Ca nắm lấy cổ tay của hắn, xem mạch xong, vẻ mặt lập tức biến đổi. Nàng đưa tay kiểm tra thân thể hắn, càng kiểm tra, sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi. Khi rơi xuống từ vách núi, hắn hẳn là có ý định dùng lưng làm giảm trừ lực rơi xuống, cho nên nội tạng bị thương nghiêm trọng, hơn nữa không được trị liệu và điều dưỡng đúng lúc, hiện tại bệnh trạng đã nguy cấp vô cùng.

Mạnh Giác tuy rằng không rên một tiếng, nhưng thân thể không ngừng run rẩy, nhất định là rất lạnh. Vân Ca dùng áo choàng quấn chặt quanh người hắn. Nghĩ rằng nằm giữa có thể giảm thiểu tối đa thương thế tiếp tục chuyển biến xấu, nàng lấy trường đao đi chặt gỗ và dây leo, tranh thủ trước khi truy binh phát hiện ra bọn họ, làm một chiếc bè gỗ, kéo Mạnh Giác đi.

Khi Mạnh Giác có chút tỉnh táo, vừa mở mắt, nhìn thấy mây xám trên trời di động, hoảng hốt một lát, mới nhận ra là không phải bầu trời di động, mà là mình đang di động. Vân Ca giống như một con chó kéo xe trượt tuyết, kéo chiếc bè gỗ đi trên mặt tuyết, xem ra nàng đã phát hiện ra nội thương của hắn.

“Vân Ca, nghỉ một lát đi.”

“Ta vừa làm bè gỗ lúc giờ Tý*, nghe được tiếng người nói, bọn họ hẳn là đã đuổi theo, ta muốn nhanh chóng tìm một chỗ có thể trốn.”

*Từ 23 h tới 1 giờ sáng.

Nằm trên chiếc bè gỗ được chậm rãi kéo đi, Mạnh Giác chỉ cảm thấy thân thể mình càng lúc càng lạnh, bầu trời u ám càng lúc càng xuống thấp, suy nghĩ của hắn hỗn loạn, trong đầu là những hình ảnh chập chờn, giống như trở lại rất lâu trước kia.

Cũng là một ngày rét lạnh như thế, cũng đói khát như thế, khi đó phía sau hắn có một con sói, lúc này đây cũng có vô số con “sói”, khi đó hắn có thể đi có thể chạy, lúc này đây thân thể lại bị trọng thương. Nhưng lúc này đây, hắn không hề thấy phần nộ, tuyệt vọng, sợ hãi, cho dù thời tiết buốt giá, trái tim của hắn vẫn thấy ấm áp, hắn có thể thực bình tĩnh vui sướng mà ngủ...

“Mạnh Giác! Mạnh Giác!”

Mạnh Giác gắng gượng mở to mắt, nhìn thấy trong mắt Vân Ca đều là sợ hãi.

“Mạnh Giác, không được ngủ!”

Hắn khẽ cười: “Ta không ngủ.”

Vân Ca rất dịu dàng nói: “Chúng ta lập tức sẽ tìm được một sơn động, ta sẽ nhóm một đống lửa thật lớn, sau đó bắt một con thỏ, người mà ngủ, sẽ không phần người nữa. Không được ngủ, đồng ý với ta đi!”

Mạnh Giác gần như tham lam ánh mắt ôn nhu của nàng: “Ta đồng ý với nàng.”

Vân Ca kéo bè gỗ tiếp tục bước đi, vừa đi vừa không ngừng nói chuyện, nghĩ tất cả biện pháp để duy trì thần chí của Mạnh Giác: “Mạnh Giác, người kể chuyện xưa cho ta nghe, được không?”

“Ừ.”

Đợi sau một lát, mà phía sau lại yên lặng không một tiếng động.

“Kể đi! Tại sao người lại không nói? Không phải người lại đang ngủ?”, giọng nói của Vân Ca có chút hoảng loạn.

“Không có.” Giọng nói yếu ớt từ phía sau nàng truyền đến, “Ta chỉ đang nghĩ mở đầu như thế nào.”

“Là một chuyện xưa như thế nào?”

“Là một câu chuyện xưa của một nam hài tử và một nữ hài tử.”

“Vậy người cứ kể từ thời điểm ban đầu.”

“Thật lâu, thật lâu trước kia, có một gia đình rất hạnh phúc, phụ thân có một chức quan không lớn nhưng cũng không nhỏ, mẫu thân là một nữ tử dị tộc rất xinh đẹp, trong nhà có hai huynh đệ, bọn họ tương thân tương ái. Đột nhiên có một ngày, chủ nhân của phụ thân bị kết tội phản loạn, binh lính muốn tới bắt bọn họ, mẫu thân dẫn theo hai huynh đệ vội vàng trốn đi.”

“Phụ thân đâu rồi?”

“Phụ thân còn phải đi bảo vệ chủ nhân của ông ấy.”

“Ông ấy không bảo vệ vợ con của mình ư?”

“Ông ấy là người trung thành nhất, ở trong lòng ông ấy, nước là thứ nhất, nhà là thứ hai, chủ nhân mới là quan trọng nhất.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, người phụ nữ dị tộc đó mang theo hai đứa trẻ tìm được phu quân của mình, tuy rằng nguy hiểm vô cùng, nhưng người một nhà đoàn tụ, bà ấy chỉ thấy vui vẻ.”

“Đại nạn gặp lại, đương nhiên là càng thêm vui vẻ.”

“Chủ nhân của phụ thân có một đứa cháu, cùng tuổi với đệ đệ trong hai huynh đệ. Vì phụ thân này vì muốn cứu đứa cháu của chủ nhân, quyết định thay xà đối cột, dùng đứa con nhỏ của mình giả làm đứa cháu kia. Đứa cháu của chủ nhân còn sống, nhưng đệ đệ nhỏ kia chết ở trong thiên lao. Mẫu thân của họ phần nộ tuyệt vọng mang theo đứa con lớn rời khỏi phụ thân của hắn, không bao lâu sau truyền ra tin tức, phụ thân của hắn vì bảo vệ chủ nhân mà chết, cùng đường, chủ nhân cũng tự sát mà chết.”

“Sau đó thì sao? Nam hài tử đó đi đâu? Còn mẫu thân của hắn nữa?”

“Chủ nhân tuy rằng đã chết, nhưng còn có vô số người sợ tro tàn lại cháy, cho nên bọn họ âm thầm đuổi giết những thuộc hạ còn lại của chủ nhân, có một nhóm người đuổi theo bọn họ, nữ tử dị tộc đó kiên cường bảo vệ nhi tử của mình, dự định lấy bản thân mình dụ địch, trước khi bà ấy đi, đã lấy một thanh chủy thủ* và chút ít đồ ăn còn lại trên người nhét vào trong tay nhi tử, nói với hắn:

*Xin xem lại chương 5 “Sao trên mặt đất” của quyển Thượng, Mạnh Giác có tặng cho Vân Ca một thanh chủy thủ, khiến cho Lưu Hạ vô cùng ngạc nhiên.

“Nếu con là con của mẹ, con phải nhớ kỹ, mẹ không cần hôm nay con tới cứu mẹ, mẹ chỉ cần tương lai con báo thù ẹ! Nhớ kỹ! Ăn luôn đồ ăn đó đi! Phải sống sót để báo thù ẹ!”. Kẻ địch vì tra hỏi mọi thứ có liên quan tới chủ nhân và phụ thân, dùng khổ hình bức cung nữ tử đó, nữ tử chỉ một từ cũng không chịu nói. Nữ tử này bị kẻ địch dùng phương pháp tàn khốc nhất tra tấn trong một ngày, cuối cùng, bị tra tấn mà chết. Con trai của bà ấy trốn trên một cây đại thụ cách đó không xa, chính mắt nhìn thấy tất cả. Chờ khi mọi người đi rồi, hắn quỳ gối trước xác chết của mẫu thân, cầm lấy đồ ăn mà mẫu thân cho hắn, từng miếng từng miếng ăn hết, bởi vì chỉ có thế, hắn mới có thể có sức lực để chôn cất ấu thân. Hắn không khóc tới một tiếng, lệ trong mắt hắn đã sớm khô cạn, thế nhưng từ đó về sau, hắn đã mất đi vị giác, khi ăn không nhận ra vị gì nữa.”

Giọng nói của Vân Ca khàn khàn ngắc ngứ: “Sau đó nam hài tử này gặp được một người rất tốt, rất tốt, người này nhận nam hài tử làm nghĩa tử, truyền thụ y thuật, võ công cho hắn, sau đó nam hài tử trở lại Trường An, nơi hắn đã sinh ra...”

Mạnh Giác tựa hồ muốn cười, nhưng chỉ phát ra một tiếng hít khí rất nhỏ: “Còn chưa kể tới đoạn đó. Sau đó nam hài tử lên đường trốn chạy tới cố hương của mẫu thân, dọc đường nhiều lần trải qua khó khăn nguy hiểm. Bởi vì không dám đi đường lớn, hắn chỉ có thể tìm những đường hẻo lánh, hoang dã nhất mà đi, thường thường là vài ngày không được ăn một chút gì, một hai tháng không được ăn chút muối nào, mỗi ngày lại còn kinh hoàng sợ hãi, từ khi đó tóc trên đầu hắn bắt đầu từ từ thành trắng.”

Mạnh Giác ngừng lại, dường như phải nghỉ ngơi một chút, mới có thể có khí lực để tiếp tục. Vân Ca nghe thấy mà kinh tâm động phách, giọng nói nghẹn lại trong lồng ngực, không nói được câu nào.

“Một thời gian rất lâu, chết đi thật sự đơn giản hơn so với sinh tồn rất nhiều, rất nhiều!” Trong giọng nói của Mạnh Giác có than thở dè dặt.

“Nhiều lần hắn đã muốn buông xuống tất cả cố gắng giãy giụa, để chết đi, nhưng lời nói của mẫu thân luôn vang lên bên tai, hắn còn chưa làm được việc mẫu thân giao cho hắn, cho nên mỗi một lần hắn đều vật lộn để sống tiếp. Khi hắn rút cuộc cũng về tới cố hương của mẫu thân, hắn phát hiện ra, ở bất cứ nơi nào, hắn cũng đều được gọi là “Tiểu tạp chủng”. Sau một hồi chiến loạn, hắn rời khỏi cố hương của mẫu thân, bắt đầu lưu lạc khắp nơi. Có một ngày, một người thắng bạc tâm tình tốt, tiện tay thưởng cho hắn một ít tiền, khiến ấy tên thủ lĩnh của đám ăn mày bắt măn, đưa hắn vào trong rừng cây, rồi đánh hắn. Chuyện đánh nhau thế này đã sớm thành thói quen hàng ngày của hắn, hắn biết càng phản kháng sẽ càng bị đánh, đơn giản là không nhúc nhích để mặc cho đối phương đánh, chờ bọn họ đánh mệt rồi, cũng sẽ không đánh... Lúc đó, đột nhiên hắn nghe được một giọng nói trong trẻo, tựa như tiếng chim sơn ca trên thảo nguyên. Chim sơn ca thỉnh cầu đám ăn mày không nên đánh nam hài tử này nữa, đám ăn mày đương nhiên sẽ không nghe theo nài, chim sơn ca này lại đột nhiên biến thành sói, đám ăn mày bị nài dọa chạy, sau đó...”

Mạnh Giác rút cuộc cũng nói ra chuyện đã đem chôn sâu dưới đáy lòng nhiều năm, tới bây giờ, chuyện tâm tâm niệm niệm trong lòng rút cuộc cũng đã làm được, tinh thần được thả lỏng, chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu giống như đeo ngàn cân, chỉ muốn nhắm lại.

“Sau đó... Hắn thấy hóa ra là một con chim sơn ca màu lục, chim sơn ca màu lục đó đã đưa cho hắn một chiếc giày thêu đính ngọc, hắn vốn đã ném nó ra ngoài, nhưng sau đó lại đi nhặt lại. Chim sơn ca nói... nói: “Huynh phải dùng nó để đi khám đại phu.”, thế nhưng, sau đó cho dù tới lúc sắp chết đói, hắn cũng không bán chiếc giày thêu đó đi. Hắn vẫn tưởng bởi vì chính mình không muốn nhận bố thí của chim sơn ca, nghĩ rằng phải đợi tới tương lai có một ngày, tự tay cầm chiếc giày thêu đó ném trả lại cho nài, thế nhưng, không phải. . . Vân Ca, ta mệt lắm rồi, không thể kể tiếp được rồi, ta... Ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Nước mắt Vân Ca cứ từng giọt lại từng giọt dọc theo gò má lăn xuống: “Ta còn muốn nghe, người tiếp tục kể đi, chúng ta cũng sắp đi đến sơn cốc, ta đã nhìn thấy vách núi, nơi đó khẳng định sẽ có sơn động.”

Hắn đã vô cùng, vô cùng mệt, nhưng Vân Ca nói với hắn, nài còn muốn nghe.

“Hắn có kết nghĩa với một ca ca, rồi gặp được một nghĩa phụ tốt lắm... tốt lắm, học được rất nhiều thứ, trong lúc vô ý đã phát hiện... hóa ra nghĩa phụ có biết chim sơn ca nhỏ, hắn rất cẩn thận... cẩn thận hỏi thăm tất cả tin tức... Ở trong lòng chim sơn ca, cũng không biết sự hiện hữu của hắn... Cũng không biết sự hiện hữu của hắn...” Mạnh Giác chợt mỉm cười: “Nhưng hắn biết mỗi một nơi chim sơn ca bay qua... Hắn đi tới nhà chim sơn ca cầu hôn, hắn cho rằng hắn không hề để ý, nhưng hắn lại căng thẳng như thế, sợ hãi mình không đủ xuất chúng, không thể làm cho chim sơn ca coi trọng, nhưng chim sơn ca tới gặp cũng không chịu gặp hắn, đã bay đi... Cho nên hắn đã đuổi theo chim sơn ca...”

Trong mê man, suy nghĩ càng lúc càng trở nên khó khăn, chỉ cảm thấy hết thấy đều biến thành một màn sương mù dày đặc, cuốn hắn rơi xuống bóng tối.

“Mạnh Giác! Mạnh Giác! Người đã đồng ý với ta, người không được ngủ!”

Nàng gắng sức lắc đầu của hắn, một giọt nước lạnh lẽo rơi xuống trên mặt của hắn, màn sương mù đột nhiên tan đi vài phần.

“Ta không ngủ, ta không ngủ, ta không ngủ. . .” Hắc thì thảo tự nói với mình hết lần này tới lần khác, nhưng làm thế nào đôi mắt cũng không thể mở ra được. Thân thể hắc lạnh lẽo, trên trán lại nóng bỏng. Không có thức ăn, không có thuốc, thân thể hắc đã không còn sức lực nào để chống lại giá lạnh và trọng thương. Vân Ca công hắc lên, bò lên trên núi. Tuy rằng không tìm được sơn động, nhưng vừa hay lại thấy có mấy khối đá lớn được xếp gần nhau, hình thành một khoảng trống nhỏ hẹp, ba mặt có thể ngăn trở gió tuyết.

Nàng để hắc vào trong sơn động rồi vội vàng đi tìm cành khô. Sau chốc lát, nàng ôm một đống cành cây khô trở về, vừa đốt lửa, vừa không ngừng nói chuyện: “Mạnh Giác, khi ta vừa nhặt cành khô, phát hiện dưới tuyết có rất nhiều hạt dẻ, ta đã gom toàn bộ lại rồi, lát nữa chúng ta có thể nướng hạt dẻ ăn.”

Sau khi nhóm lửa xong, Vân Ca ôm Mạnh Giác vào trong lòng: “Mạnh Giác, há miệng ra, ăn một chút gì đi.” Nàng bỏ một ít hạt dẻ vào trong miệng hắc, môi hắc khẽ run rẩy, cắn bản không có sức lực để nhai nuốt, chỉ có một âm thanh như có như không phát ra: “Không... ngủ...”

Nàng bắt mạch cho hắc, mạch đập dần dần yếu đi. Giống như nước lũ bốn bề ập xuống, xung quanh không có một chút ánh sáng, chỉ có lạnh như băng và tối đen. Màn sương mù dày đặc xoay tròn như thể thôn tính hết thảy. Mạnh Giác lúc này hoàn toàn dựa vào ý niệm hết sức duy trì một chút tỉnh táo cuối cùng trong tâm trí, nhưng màn sương mù kia xoay càng lúc càng nhanh, cuối cùng một chút tỉnh táo lập tức biến thành bột phấn, tan vào trong bóng tối.

Đột nhiên lúc đó, có một luồng nhiệt ấm áp phá tan màn sương mù, một sự mềm mại dịu dàng bảo vệ sự tỉnh táo cuối cùng của hắc. Bốn phía vẫn đang tối đen và lạnh như băng, nhưng luồng nhiệt này giống như một thành lũy nhỏ nhỏ, chặn lại bóng tối và lạnh giá ở bên ngoài. Một giọng nói nhỏ nhỏ theo luồng nhiệt ấm áp này tiến vào trong thần thức của hắc, hết lần này tới lần khác vang lên: “Mạnh Giác, người không thể chết! Người không thể bỏ lại ta một mình! Người không thể lại nuốt lời, lần này nếu người lại bỏ lại ta mà chạy trốn, ta sẽ vĩnh viễn không tin tưởng người.”

Hắc dần dần ngửi được mùi máu tanh tràn ngập ở chóp mũi, cảm giác có chất lỏng ấm áp chảy vào trong miệng. Cổ hết sức mở to mắt, một bóng người từ mơ hồ trở nên dần dần rõ ràng. Trên cổ tay của nàng có một đường cắt, chất lỏng đỏ tươi đang từng giọt từ cổ tay của nàng chảy vào trong miệng hắc. Hắc muốn đẩy nàng ra, nhưng toàn thân không có một chút sức lực, chỉ có thể nhìn từng giọt máu đỏ tươi kia mang theo ấm áp của nàng tiến vào trong thân thể hắc. Nước mắt của nàng cũng từng giọt rơi xuống, có giọt rơi vào trên mặt của hắc, có giọt rơi vào trên môi của hắc. Trong mắt của hắc chậm rãi cũng dâng lên nước mắt, khi giọt nước mắt đầu tiên không tiếng động rơi xuống, giống như Bàn Cổ* dùng chiếc búa lớn bổ đôi trời đất, trong đầu của hắc một hồi nổ lớn ầm ầm vang lên, trong miệng lại đột nhiên tràn ngập đủ loại mùi vị khác thường.

*Bàn Cổ là vị thần đã khai sinh ra trời đất trong truyền thuyết của Trung Quốc, khi trời đất còn hỗn loạn, Bàn Cổ đã dùng một chiếc búa lớn để bổ tách trời đất ra.

Đây... đây... Đây là ngọt!

Tanh... vị tanh...

Nước mắt có vị mặn...

Còn có... chát!

Đã mười mấy năm không hề có vị giác, nhưng dường như chỉ trong nháy mắt đã nếm được trăm vị nhân sinh.

“Vân Ca, đủ rồi!”

Nước mắt đầy mắt, nàng nghe được tiếng nói, tươi tỉnh trở lại rồi mỉm cười, nụ cười chỉ hiện ra trong chóp mắt, nàng lại đột nhiên quay người đi, vừa vội vàng lau nước mắt đi, vừa lấy chiếc khăn tay quần chặt miệng vết thương.

Nàng lấy một ít hạt dẻ lúc trước đã nướng xong đút cho Mạnh Giác ăn, ánh mắt vẫn không chịu nhìn thẳng vào mắt hắc, mà dao động nhìn sang nơi khác. Mạnh Giác thì tới chóp mắt cũng không chớp chỉ nhìn chăm

chú vào nòng, mùi thơm của hạt dẻ tràn ngập miệng mũi, làm cho hắn chỉ cảm thấy khắp toàn thân đều tràn đầy ấm áp.

Sau khi ăn xong hạt dẻ nướng, nòng lại rút hạt dẻ đang xiên trong cành cây dẻ nướng ra, thả chúng trên mặt tuyết, xoay lưng về phía hắn nói: “Chờ một lát nguội, lại bóc cho người ăn.”

“Vân Ca.”

Mạnh Giác gọi nòng, nòng cũng không chịu quay đầu lại, chỉ cúi đầu chuyên tâm bóc hạt dẻ.

“Bởi vì lời nói của mẹ trước khi mất, ta vẫn cho rằng mẹ muốn ta đi báo thù, nhưng sau đó... Khi ta nắm lấy vai nòng mà lắc, nói với nòng rằng, ta sẽ chờ nòng tới tìm ta báo thù, ta mới hiểu được mẹ chỉ muốn ta còn sống, mẹ chỉ cho ta một lý do làm cho ta có thể từ trong tuyệt vọng mà sống sót. Lúc sắp chết, mẹ chỉ vào phương hướng quê nhà, đó mới là hi vọng thực sự của mẹ, mẹ muốn con trai của mình ở dưới bầu trời xanh, ở trên cỏ xanh, phóng ngựa rong ruổi, sống một cuộc sống sáng khoái, có lẽ mẹ chưa từng hi vọng rằng con trai mình dính líu tới thù hận.”

Vân Ca đặt chiếc khăn tay được bỏ đầy hạt dẻ đã bóc xong vào trong tay hắn: “Người nói với ta những chuyện này làm gì chứ? Ta không có hứng thú nghe!”

Hắn túm lấy tay nòng: “Ngày đó khi nòng tới tìm ta, muốn mời nghĩa phụ của ta chữa bệnh cho hoàng thượng, ta một lời đã cự tuyệt nòng, cũng không phải bởi vì ta không đồng ý, mà là nghĩa phụ đã mất nhiều năm rồi, ta vĩnh viễn không có khả năng mời tới giúp nòng được. Khi ta chữa bệnh cho hoàng thượng, đã dốc hết toàn lực, tự vẫn nếu nghĩa phụ ta còn sống trên đời, chỉ luận về y thuật thì cũng không thể làm tốt hơn so với ta được. Có một số việc là ta không đúng, trong lòng ta đều cảm nhận được, chỉ mong nòng có thể thông cảm một phần.”

Vân Ca rút tay ra, Mạnh Giác nắm chặt không chịu thả, nhưng sức lực của hắn quá yếu, chỉ có thể nhìn bàn tay Vân Ca rút ra khỏi tay hắn.

“Việc này, người không cần nói thêm nữa. Tuy rằng ta rất ghét người, nhưng người tận tâm tận lực trị bệnh cho chàng, ta vẫn luôn cảm kích người.”

Vân Ca ngồi xuống cửa động, ôm đầu gối nhìn ra bên ngoài, chỉ để lại cho Mạnh Giác một bóng lưng lạnh lùng. Không biết từ khi nào, bông tuyết lại bắt đầu tuôn rơi, gió bắc thổi vào đông lửa, khiến cho nó cháy lúc mạnh lúc yếu.

“Trước Hoắc Quang lập Lưu Hạ làm vua, sau lại giúp Lưu Tuân đăng cơ, nếu Lưu Phất Lăng có con, vậy ông ta chính là nghịch thần mưu toan soán vị, bất luận như thế nào, ông ta cũng sẽ không để cho đứa bé này còn sống. Lúc ấy ta căn bản không biết quan hệ của nòng và Hoắc Quang, nhưng cho dù biết được thì có thể làm được gì? Với những chuyện không có liên quan tới đại cục, Hoắc Quang khẳng định sẽ thuận theo nòng, nghe theo ý nòng, nhưng nếu là chuyện có liên quan tới đại cục, ông ta tuyệt đối không mềm lòng, nếu nòng tin tưởng Hoắc Quang, thì sao chúng ta lại ở chỗ này? Huynh trưởng của nòng võ công có cao cường tới đâu, nhưng sao có thể đánh lại được hơn mười vạn Vũ Lâm doanh và Cẩm quân? Giữa nòng và đứa bé, ta chỉ có thể chọn nòng! Chuyện này ta không hối hận, nếu phải lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ chọn nòng. Nhưng Vân Ca, ta xin nòng tha thứ cho sự lựa chọn của ta. Ta không thể xóa đi những vết sẹo đã có trên người nòng, nhưng ta xin nòng cho ta thêm một cơ hội, để cho ta có thể giúp nòng tìm về tiếng cười đã mất của nòng.”

Cho dù ăn xin đầu đường, cho dù cửi tử nhất sinh, hắn vẫn kiêu ngạo, cương quyết không cúi đầu, cười nhạo ông trời như trước. Bình sinh đây là lần đầu tiên, hắn cúi đầu, nói ra lời khẩn cầu khẩn thiết.

Trả lời hắn chỉ có một bóng lưng trầm mặc lạnh băng.

Trái tim, trong tuyệt vọng hóa thành cát bụi. Ngũ tạng đau đớn giống như chịu hình phạt ngũ mã phanh thây, trong tiếng ho liên tiếp, trong miệng của hắn trào ra một thứ tanh ngọt.

Gió bỗng dừng lớn, tuyết cũng rơi nhanh hơn. Gió bắc gào thét cuốn những bông tuyết dày đặc khắp núi rừng, Vân Ca cầm lấy trường đao đi vào trong gió tuyết: “Người ăn hạt dẻ đi. Trước khi tuyết lớn hơn, ta sẽ đi chặt thêm ít củi.”

“Có phải vừa rồi ta chết đi, nàng sẽ tha thứ cho ta hay không?”

Giọng nói lạnh nhạt, từ một nơi đối với hắn mà nói là xa không thể chạm tới truyền đến.

“Nếu người chết, chẳng những ta hận người đời này kiếp này, còn hận người đời sau kiếp sau.”

Vân Ca mới đi không lâu, đã cầm theo trường đao chạy về: “Vậy mà bọn họ lại bất chấp tuyết lớn đã đuổi tới.”

Mạnh Giác lập tức nắm một vốc tuyết ném vào đồng lửa, trong tiếng xèo xèo, thế giới trong nháy mắt đã tối đen.

“Còn cách xa không?”

“Ngay ở dưới sườn núi, bọn họ phát hiện bè gỗ mà ta bỏ lại, đã vây quanh tứ phía.”

Trọng giọng nói của Vân Ca có vô cùng tự trách. Nhưng tình huống lúc đó, Mạnh Giác đang hấp hối, nàng căn bản không thể chậm rãi mà giấu bè gỗ xong xuôi, rồi mới công Mạnh Giác lên núi.

Mạnh Giác mỉm cười, ôn nhu nói: “Lại đây.”

Vân Ca ngăn người một lát, rồi đi đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống. Hắn đặt một thứ gì đó mềm mại vào trong tay nàng: “Lát nữa khi ta thu hút sự chú ý của bọn họ, nàng phải rời đi, đã không có ta, bằng bản lĩnh của nàng, trong núi rừng hoang dã này, bọn họ sẽ không làm gì được nàng.”

Vân Ca nhìn cũng không nhìn xem thứ đó là gì đã ném trả lại cho hắn, cầm theo trường đao ngồi xuống cửa động.

“Vân Ca, nghe lời! Nàng đã cứu ta từ vách núi tới tận nơi này, hai chúng ta đã không ai còn nợ ai.”

Mặc kệ Mạnh Giác nói gì, Vân Ca chỉ im lặng. Trong gió tuyết, tiếng đám lính gọi nhau đã có thể nghe được rõ ràng. Lúc này, cho dù Vân Ca có muốn chạy đi chỉ sợ cũng không đi được. Mạnh Giác giẫy giụa bò tới chỗ nàng.

Vân Ca tức giận nói: “Người làm gì?! Trở về!”

Mạnh Giác nắm được cánh tay của nàng, trong bóng tối, đôi mắt hắn trong trẻo giống như một loại ngọc quý, phát sáng rạng rỡ: “Vân Ca!”

Vân Ca vùng vẫy, nhưng lại không vùng thoát khỏi tay hắn.

“Ta không muốn nàng vì ta mà bàn tay nhuộm đầy máu tanh.”

Trong tay kia của hắn nắm chặt một chiếc giày thêu nhỏ màu xanh lá mạ, trên giày còn dính một viên ngọc long nhãn lớn, trong bóng đêm phát ra ánh sáng lóng lánh. Vân Ca ngơ ngác nhìn vào chiếc giày thêu kia, kí ức đã sớm quên đi mơ mơ hồ hồ hiện lên ở trước mắt.

Trong nháy mắt, chiếc mũ nỉ rơi xuống, một mái tóc dài có xen lẫn những sợi tóc bạc rơi xuống, kiêu ngạo mà tung bay trong gió.

“Vân Ca, trong thành Trường An không phải là tình cờ gặp gỡ, mà là vì gặp lại!”

Chuyện cũ dần dần hiện ra, trong lòng nàng là đau xót khôn kể. Tiếng người nói dần dần tới gần, có binh lính ca giọng gọi: “Bên kia có mấy tảng đá lớn, qua đó kiểm tra một chút.”

Mạnh Giác lấy trường đao trong tay Vân Ca, nắm chặt trong tay mình, ngo ngoáy, rồi dưỡn thẳng thân mình, cùng ngồi sóng vai với Vân Ca, đối diện với bên ngoài.

Gió bắc phát ra tiếng vù vù rền rĩ, một lần rồi lại một lần cuồng loạn đập vào tảng đá, giống như muốn đẩy ngã mây khối đá lớn. Bông tuyết giống như lông ngỗng, giống như Thiên cung sụp xuống, vỡ nát thành những mảnh nhỏ, ào ào trút xuống.

Thiên địa hỗn loạn trắng xóa, tựa hồ chỉ trong nháy mắt tiếp theo, bầu trời sẽ rơi xuống, mặt đất cũng sụp xuống. Nhưng ngay cả trời sập đất rung, nàng vì hắn mà một mình xông vào nguy hiểm, cùng hắn không xa rời, không lìa bỏ, cuộc đời này thế là đủ!

51. Q.3 - Chương 13: Đa Tình Cuối Cùng Cũng Vì Vô Tình Mà Sầu Nào

Sau khi Hứa Bình Quân từ Ly Sơn quay về Trường An, trước tiên đi thẳng tới Hoắc phủ. Người Hoắc phủ đột nhiên thấy hoàng hậu nương nương tự mình giá lâm, rối loạn thành một đoàn. Hứa Bình Quân không chờ bọn họ thông truyền, đã xông vào nơi ở của Hoắc Quang. Hoắc Quang còn đang dưỡng bệnh trên giường, nhìn thấy Hứa Bình Quân bước tới đang định đứng lên quỳ nghênh đón, Hứa Bình Quân đi vài bước đến trước giường của ông ta, ngăn ông ta đứng dậy. Nha đầu đứng bên vội vàng mang một cái tọa tháp tới đó, mời hoàng hậu ngồi.

“Hoắc đại nhân có nghe nói về chuyện của Mạnh đại nhân?”

Hoắc Quang đưa mắt nhìn nha đầu trong phòng, đám nha đầu đều rời khỏi phòng. Hoắc Quang thở dài: “Đã nghe nói, trời xanh đổ kị anh tài, thật là làm người ta đau xót.”

“Vân Ca đã đi vào núi sâu để tìm Mạnh đại nhân.”

Về mặt Hoắc Quang lúc này mới thật sự biến đổi: “Cái gì? Tuyệt lớn như vậy mà một mình đi vào trong núi? Nó không muốn sống nữa sao?”

“Đây là lời Vân Ca nhờ bốn cung chuyển tới, bốn cung đã chuyển.” Hứa Bình Quân nói xong, lập tức đứng dậy rời khỏi Hoắc phủ.

Hoắc Quang tựa vào thành giường, nhắm mắt trầm tư. Sau một lúc lâu khẽ thở dài, sai người truyền Hoắc Vũ, Hoắc Sơn và Hoắc Vân tới gặp ông ta.

“Vũ nhi, ba người các con cùng nhau thượng sớ lên hoàng thượng, nói rằng: ”Đột nhiên nghe thấy tin dữ của con rể, lại nghe được tung tích con gái cũng không rõ, cha già đau thương muốn chết, bệnh tình nặng thêm. Thân là con cháu, tất phải hết sức hiếu đạo, để phụ thân an lòng, đặc biệt tấu thỉnh hoàng thượng chuẩn cho chúng thần vào núi tìm muội muội.” Nếu hoàng thượng chối từ, các con cứ quỳ chờ hấn đồng ý.”

Hoắc Vân rất không vừa lòng, nói: “Lúc trước thoái nhượng đối với Mạnh Giác là bởi vì không muốn hấn hoàn toàn đứng ở phe hoàng thượng, nhưng không ngờ hoàng thượng tuổi còn trẻ, phần nộ đã khiến suy nghĩ rối loạn, đã bắt đầu tự hủy trường thành, đây chính là điều chúng ta cầu còn không được mà! Chúng ta cứ tọa sơn quan hổ đấu, ngồi chờ ngư ông đắc lợi, không phải là rất tốt ư?”

Về mặt Hoắc Sơn cũng rất không tình nguyện: “Nha đầu Vân Ca kia trộm lệnh bài của cháu, cháu còn chưa tìm cô ta tính sổ đấy! Còn muốn vì cô ta mà quỳ? Cháu không đi! Cô ta cũng không thực sự là người Hoắc gia đâu.”

“Cháu...” Hoắc Quang bắt đầu ho, Hoắc Vũ vội tới vỗ vỗ lưng cho phụ thân: “Cha, cha yên tâm đi! Con sẽ cùng với hai đệ đệ lập tức tiến cung cầu kiến hoàng thượng. Cha an tâm dưỡng bệnh, chuyện của Vân Ca cũng không cần lo lắng. Cả ba người chúng con cùng đi, hoàng thượng không dám không đồng ý.”

Hoắc Quang khẽ gật đầu, ba người nhóm Hoắc Vũ đang muốn ra khỏi cửa, ngoài cửa vang lên giọng của Hoắc Thành Quân.

“Không được đi!”

Nàng đi đến trước giường Hoắc Quang quỳ xuống, Hoắc Quang vội vàng muốn tránh: “Thành Quân, hiện tại sao con có thể quỳ trước cha?” Rồi quay sang chỗ mấy người Hoắc Vũ nói, “Mau đỡ muội muội của các con đứng lên.”

Hoắc Thành Quân quỳ không chịu đứng lên: “Vân Ca và con, phụ thân chỉ có thể lựa chọn một người. Nếu cha cứu cô ta, từ nay về sau cứ coi như đã sinh ra con là một đứa con gái bất hiếu.”

Tiếng nói lạnh lạnh của nàng khiến ọi người trong phòng bị dọa tới sửng sốt. Hoắc Quang đau lòng và phần nộ đan xen, bắt đầu ho dữ dội, Hoắc Vũ sốt rột tới độ quát lớn: “Muội muội!”

Nhưng Hoắc Thành Quân vẫn quỳ không nhúc nhích. Hoắc Quang vỗ ngực nói: “Mấy đứa nó không biết thân phận của Vân Ca, nhưng con thì biết, con ngay cả chút huyết thống tình thân cũng không thể niệm tình sao?”

“Vây Vân Ca, cô ta có niệm tình chút nào không? Biết rõ Hứa Bình Quân và con không đội trời chung, vậy mà cô ta lại làm mọi chuyện để bảo vệ Hứa Bình Quân! Biết rõ ngôi vị thái tử là chuyện vô cùng quan trọng đối với nhà chúng ta, mà cô ta bảo vệ Lưu Thích ở khắp nơi! Biết rõ hoàng thượng là phu quân của con, vậy mà cô ta lại làm ra chuyện quan hệ bất chính với hoàng thượng như vậy. Biết rõ Lưu Hạ oán hận nhà chúng ta, cô ta lại trộm lệnh bài thả người! Lần này cô ta dám trộm lệnh bài cứu người, lần sau cô ta sẽ làm ra chuyện gì nữa? Phụ thân không cần khuyên nữa, ý con đã quyết, từ nay về sau, Hoắc gia có cô ta thì không có con, có con thì không có cô ta!”

Hoắc Quang nhìn chằm chằm vào con gái, ánh mắt sắc bén lạnh lùng. Ba người nhóm Hoắc Vũ sợ tới mức đều quỳ xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, Hoắc Thành Quân lại ngẩng đầu, không chút nào thoái nhượng nhìn phụ thân.

Sau một hồi lâu, Hoắc Quang cười gật đầu với Hoắc Thành Quân: “Cha đã già rồi, mà các con đều đã trưởng thành rồi.”, rồi xoay người, quay mặt vào vách tường, nằm xuống, “Các con đều đi ra ngoài đi!” Giọng nói giống như đột nhiên đã già thêm mười tuổi.

Hoắc Thành Quân dập đầu: “Cám ơn phụ thân, con gái hồi cung!”

Sau khi mấy người đi ra khỏi phòng, Hoắc Sơn cười hỏi Hoắc Thành Quân: “Thân phận của Vân Ca rốt cuộc là như thế nào? Không phải là con riêng của bá bá đấy chứ?”

Hoắc Thành Quân cười mím chỉ nói: “Nhị ca cứ cố gắng mà đoán đi. Mà cũng chẳng cần quan tâm cô ta là ai đâu! Dù sao từ hôm nay trở đi, cô ta và chúng ta không còn nửa điểm quan hệ.”

Hoắc Sơn gật đầu, liên tục nói phải. Hoắc Vũ lạnh lùng nghiêm mặt: “Nương nương, thần chỉ tiến tới đây, xin được cáo lui trước.”

Hoắc Thành Quân ủy khuất gọi: “Đại ca, Vân Ca và chúng ta kết thù kết oán đã sâu, huynh cũng không phải không biết, chẳng lẽ huynh cũng muốn giúp đỡ cô ta sao?”

“Sinh tử của Vân Ca, ta không quan tâm, nhưng phụ thân còn đang đau ốm ở trên giường, thân là con, nhưng việc vừa rồi muội đã làm, thực quá đáng!”

Hoắc Vũ sải bước rời đi. Sắc mặt Hoắc Thành Quân lúc xanh lúc đỏ, đột nhiên quay đầu, bước nhanh chạy ra khỏi Hoắc phủ. Mới ra khỏi Hoắc phủ đã có người tới nghênh đón, nàng vừa lên xe ngựa, vừa hỏi: “Hoàng thượng đã biết Vân Ca đi vào trong núi chưa?”

“Dạ, mới vừa biết.”

Thân thể Hoắc Thành Quân đột nhiên cứng đờ, hít thở vài lần, mới cất giọng yếu ớt hỏi: “Hoàng thượng phản ứng thế nào?”

“Hoàng thượng vô cùng thương tiếc, cảm thán rằng phu phụ Mạnh đại nhân phu thê tình thâm, tăng thêm số binh lực, hi vọng còn kịp cứu được Mạnh phu nhân.”

Hoắc Thành Quân thở phào một tiếng, toàn thân thả lỏng, thoải mái ngồi vào trong xe ngựa, khoan khoái cười rộ lên. Xem ra lần này Lưu Tuấn thật sự nổi giận, sát tâm kiên định, Vân Ca phải chết hẳn là không thể nghi ngờ.

Sau khi Hứa Bình Quân hồi cung, lập tức sai người chuẩn bị nước thơm tắm rửa, truyền đến lão cung nữ khéo léo nhất trong cung, búi cho nàng kiểu tóc quăn rũ nhất, còn sai các cung nữ lấy ra toàn bộ y phục, chọn ra bộ đẹp nhất. Sau khi trang điểm xong xuôi, toàn bộ cung nữ đều khen dung mạo hoàng hậu thật xinh đẹp.

Trong gương là hình ảnh xa lạ của chính mình, hóa ra cũng thực là xinh đẹp quăn rũ. Người kia là chồng của nàng, nàng từng cho rằng nàng và hắn phải là vợ chồng đồng lòng, chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày nàng cũng sẽ trở thành người phải “nhìn sắc mặt mà hành sự.”

Một dáng người yếu điệu đi ngang qua gió tuyết đầy trời, làn váy tung bay thành một điệu múa say mê kinh diễm. Lưu Tuân ngẩng đầu lên trong giây lát, chỉ cảm thấy thiên địa trắng xóa bỗng nhiên được bao phủ bởi ánh tà dương, như thể say trong ánh vàng rực rỡ. Ánh nắng diễm lệ, khiến cho người ta không thể dời mắt, nhưng trong tâm lại không rõ tại sao chợt thấy đau xót, còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, thân thể mềm mại kia dường như sợ lạnh, nhào tới lồng ngực của hắn: “Hoàng thượng có thấy giật mình không?”

Vẫn mang theo hương thơm khi vừa tắm, hắn không khỏi vùi đầu xuống cổ của nàng hít một hơi thật sâu, nàng thấy buồn nên cười tránh. Hắn vì bị bệnh nên đã kiêng chuyện phòng the nhiều ngày, bất giác động tình, bỗng nhiên ôm lấy nàng bước vào phía trong điện.

Sau tắm màn giao tiêu*, gió xuân lướt qua, uyên ương trên gối vương dòng lệ.

*Tiêu cũng chỉ một loại lụa, còn màn giao tiêu này là tắm màn như thế nào thì tớ không tra ra được.

Hắn nhiệt tình như lửa, nhẹ nhàng, ngọt ngào, thương yêu. Nàng dịu dàng đón nhận, uyển chuyển thuận theo. Nàng lấp đầy khoảng trống trong nội tâm hắn, hắn lại làm cho nàng chậm rãi mở lòng ra.

Mây mưa chậm rãi ngừng lại, phong lưu dư âm.

Nàng ở trong lòng hắn mềm giọng nũng nịu, kể một số chuyện lý thú đã qua làm cho tiếng cười của hắn vang lên từng trận, tiếng cười thể hiện rõ vui thích của hắn. Khi hai từ “Vân Ca” thỉnh thoảng được nhắc tới trong những mẩu chuyện cũ, hắn còn đang cười, nhưng tiếng cười đã thành một cách để che giấu cảm xúc.

Hứa Bình Quân rưng rưng cầu khẩn: “Hoàng thượng phái người đi hắn là thỏa đáng, nhưng thần thiếp thật sự không yên lòng về Vân Ca, cầu xin hoàng thượng phái Tuyền Bất Nghi đại nhân phụ trách việc này.”

Lưu Tuân nhìn nàng, cười lớn, đứng dậy mặc quần áo tử tế, muốn rời đi. Hứa Bình Quân nắm lấy y bào của hắn, loạng chạ loạng choạng quỳ gối dưới chân hắn: “Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người! Thần thiếp cầu xin người! Xin hãy niệm tình cảm trước đây, phái Tuyền Bất Nghi đi cứu người.”

Nhìn nàng quỳ rũ xinh đẹp cầu xin, lửa giận Lưu Tuân vẫn kiềm chế đột nhiên phát ra. Chuyện này lại xảy ra những hai lần! Vân Ca lừa dối hắn một lần, ngay cả nàng cũng lại dám đến lường gạt hắn!

“Nàng là vì Vân Ca mà cầu xin? Hay là vì Mạnh Giác mà cầu xin?”

“Thần thiếp... Thần thiếp cầu xin cho cả hai người họ.”

Chân Lưu Tuân dùng lực, đá văng tay nàng, chế nhạo nói: “Mạnh Giác và nàng thật đúng là hợp tác tốt!”

Hứa Bình Quân ngạc nhiên khó hiểu, nhưng trong lòng lại mơ hồ xuất hiện cảm giác ớn lạnh. Nàng bỏ vài bước, lại túm lấy vạt áo của Lưu Tuân: “Mạnh Giác là bằng hữu tốt của thần thiếp, Mạnh Giác cũng là bằng hữu của hoàng thượng, vẫn thân cận với hoàng thượng, hắn vì Hồ nhi mà làm mọi thứ, hoàng thượng cũng đều nhìn thấy, xin hoàng thượng khai ân!”

Lưu Tuân cười lạnh nói: “Chuyện trầm nhìn thấy cũng rất nhiều, nàng không cần lo lắng trầm hồ đồ! Nàng cho rằng ta không biết Mạnh Giác ở sau lưng ta đã làm những chuyện mờ ám gì sao? Hắn đã tìm cách đưa ta vào đại lao, thiếu chút nữa lấy tính mạng của ta, còn giả bộ là thi ân đối với ta. Còn nữa, vị hôn phu của nàng, Âu Hầu là làm sao mà chết? Nàng có muốn trầm truyền ngộ tác* tới khám nghiệm tử thi một lần trước mặt nàng không?”

*Ngộ tác: người chuyên khám nghiệm tử thi thời phong kiến.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, sắc mặt của nàng dần dần tái nhợt: “Hắn... hắn... hắn là do thiếp... thiếp khắc chết.”

Lưu Tuân cười ha hả: “Hắn cũng đúng là bị nàng khắc chết, hắn có mộng tưởng hảo huyền muốn cưới được nàng, nếu không cũng sẽ không bị hạ độc mà chết bất đắc kỳ tử.”

Thân thể Hứa Bình Quân run rẩy, vội vàng túm lấy vạt áo hắn, giống như một người rơi xuống nước bắt lấy khúc gỗ duy nhất nổi trên mặt nước: “Hắn... Hắn do trúng độc mà chết sao?”

Lưu Tuân mỉm cười nói: “Việc này nàng so với người khác còn rõ ràng hơn, không phải là nàng không muốn gả cho hần sao? Còn phải hỏi trăm nữa sao?”

Tay nàng từ trên vạt áo của hần buông xuống, thân thể run rẩy càng lúc càng mạnh, run bần bật rồi ngồi co lại.

Trong mắt Lưu Tuân hiện rõ thù hận: “Trăm vẫn cho rằng nàng lương thiện ngay thẳng, bất luận nàng có bao nhiêu điểm không tốt, chỉ cần điểm này, đã có thể làm cho ta tôn trọng nàng, bảo vệ nàng, nhưng nàng... Trước đám cưới nàng giết vị hôn phu bằng thuốc độc, sau thì mưu tính chuyện hôn sự với ta.” Hần cúi người, kéo nàng lên hỏi: “Vì sao đột nhiên lúc đó Trương Hạ lại muốn tới làm mai cho ta? Ta đã cho rằng ”Nhân duyên trời định“, nhưng chẳng qua chỉ là mưu kế của nàng! Nàng đã biến ta thành người như thế nào? Có thể để mặc cho nàng đùa giỡn trong lòng bàn tay sao? Chuyện của Lưu Hạ, nàng có tham dự hay không? Tuy rằng ta đã biết những chuyện trước đây của nàng, nhưng vẫn nghĩ rằng dù sao nàng đối với trăm...” Ngực Lưu Tuân kịch liệt phập phồng, tay nắm càng chặt, giống như muốn vặn đứt cánh tay Hứa Bình Quân, “... Trăm cũng sẽ không so đo với nàng! Nhưng nàng dám... Vậy mà nàng thực sự giúp Mạnh Giác, vì Mạnh Giác ngay cả trăm cũng bán đứng!”

Hứa Bình Quân khóc không thành tiếng, thân thể mềm nhũn chực ngã thẳng xuống đất.

Lưu Tuân ném nàng ra, nàng giống như một cành cây khô, không hề có sinh khí ngã xuống mặt đất. Lưu Tuân vung ống tay áo, xoay người đi ra cửa điện, Thất Hỉ vội vàng nghênh đón: “Hoàng thượng tới...”

“Khởi giá tới Chiêu Dương Điện.”

“Vâng!”

Chỉ chốc lát sau, Tuyên Thất Điện đã không còn người nào khác. Trong đại điện rộng lớn tĩnh mịch, chỉ có một nữ tử nằm trên nền kim điện lạnh như băng, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng khóc bi thương.

Hà Tiểu Thất nhẹ nhàng đi đến cửa đại điện, nhìn xuống nữ tử ở bên trong, trong mắt mơ hồ có nước mắt. Hần đi đến bên người nàng quỳ xuống, lấy một tấm áo choàng phủ lên trên người nàng, đỡ nàng đứng lên: “Hứa tỷ tỷ, đừng khóc, hoàng thượng đã đi rồi, nước mắt của tỷ chỉ làm tổn thương chính mình mà thôi.”

Hứa Bình Quân nhìn hần lắc đầu, nước mắt vẫn tiếp tục rơi xuống: “Hiện tại ngươi có nguyện ý nói cho ta biết, vì sao ngươi lại phải làm thái giám hay không?”

Hà Tiểu Thất không kiềm chế được, dòng lệ trong mắt lăn xuống, hần dùng ống tay áo vội vàng lau đi.

“Đám Hắc Tử ca đều đã chết cả rồi, nếu tôi không làm thế, sớm hay muộn cũng... Đến chỗ này, không vợ không con, cả gia đình, cả tính mạng đều gắn liền trên người hoàng thượng, hoàng thượng cũng sẽ không sợ tôi có thể gây ra chuyện gì.”

Đôi mắt Hứa Bình Quân mở lớn, trong mắt đều là hoảng sợ và không thể tin được

“Hoàng thượng là hoàng thượng, hần họ Lưu tên Tuân, không phải là đại ca của chúng ta, cũng sẽ không còn là Bệnh Dĩ mà tỷ tỷ đã biết.”

“Không thể tin được” trong mắt Hứa Bình Quân dần dần biến thành tin tưởng, cam chịu số phận, nàng đỡ đầu đứng lên, đi đến trước gương ngồi xuống, chậm rãi chải lại mái tóc, chậm rãi sửa sang lại y phục.

“Tiểu Thất, Hoắc Quang có phái người đến cầu kiến hoàng thượng hay không?”

“Không có.”

Trong mắt nàng hiện rõ sự tuyệt vọng, nhìn chính mình trong gương, bỗng nhiên nhếch môi cười lớn.

“Tiểu Thất, ngươi có biết không? Vân Ca đối với ta vô cùng tốt, mọi việc muội ấy làm đều là vì ta, bảo vệ ta. Kỳ thật muội ấy đối với Bệnh Dĩ cũng từng có tình cảm, nhưng vì ta, cho nên muội ấy đã nhường. Khi chúng ta bị Yên vương bắt đi, muội ấy đã để ta trốn đi trước, vì bảo vệ ta, không tiếc dùng tính mạng của mình dẫn dụ sát thủ đi nơi khác. Nhưng ta đối với muội ấy thì không hề tốt, ta biết rõ tình cảm của muội ấy đối với Bệnh Dĩ, nhưng lại cố tình vờ như không biết, khi muội ấy vì Mạnh Giác mà thương tâm, là thời điểm cần người bầu bạn nhất, thì ta lại bởi vì một chút tư tâm, để muội ấy một mình rời khỏi Trường An, ngay cả người tiễn đưa cũng không có.”

Hà Tiểu Thất khuyên nhủ: “Chỉ cần là người, ai mà không có tư tâm chứ? Vân Ca, nàng ấy không phải cũng có tư tâm đối với tỷ tỷ hay sao?”

“Ta biết mọi người đều nghĩ rằng muội ấy và Lưu Tuân có yêu đương vụng trộm.” Hứa Bình Quân mỉm cười nói, “Nhưng ta biết rõ rằng muội ấy sẽ không, trên đời này có lẽ ta sẽ không tin tưởng phu quân của chính mình, nhưng ta tin muội ấy.”

Hà Tiểu Thất ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn Hứa Bình Quân.

“Từ khi muội ấy quen biết ta, mỗi một lần có nguy hiểm, muội ấy lo lắng trước tiên chính là ta, mỗi một lần ta gặp phải chuyện khó khăn, cũng là muội ấy đưa tay tương trợ, tuy rằng muội ấy gọi ta tỷ tỷ, nhưng kỳ thật muội ấy mới giống tỷ tỷ, vẫn lo lắng cho ta, lúc này đây ta rốt cuộc cũng có thể có được bộ dáng của một tỷ tỷ. Tiểu Thất, ta có thể xin nhờ người một chuyện không?”

“Bạn cũ trước kia đều đã không còn, chỉ còn lại có tôi và tỷ tỷ, tỷ tỷ nói đi!”

Hứa Bình Quân nhẹ giọng dặn dò xong, Hà Tiểu Thất khiếp sợ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ chắc chắn?”

“Ta chắc chắn!”

“Được!”

Hứa Bình Quân thấy hần đồng ý rồi, đi ra hướng ngoài điện. Hà Tiểu Thất thấy phương hướng nàng đi, vội đuổi theo ra, hỏi: “Nương nương không trở về Tiêu Phòng Điện sao?”

“Ta tới Chiêu Dương Điện, tất cả mọi chuyện đều nhờ cả vào người.”

Hứa Bình Quân đi tới bên ngoài Chiêu Dương Điện, tới trước cửa điện, quỳ xuống. Trong điện lập tức vang lên tiếng ồn ào, Hoắc Thành Quân và Lưu Tuân đã đi nghỉ ngơi, nghe được động tĩnh, Hoắc Thành Quân không vui hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Hạ ma ma hầu hạ nàng đứng ở ngoài trường hồi bẩm: “Hoàng hậu nương nương đang ở ngoài cửa điện, quỳ gối trên tuyết.”

Hoắc Thành Quân “A” lên một tiếng, từ trong lòng Lưu Tuân ngồi dậy: “Mau chuẩn bị y phục, bổn cung đi...”

Lưu Tuân kéo nàng vào lòng ngực mình: “Tới lúc ngủ thì ngủ đi, có người thích quỳ thì để mặc cho nàng quỳ đi.”

Nghe được lời Lưu Tuân, lo lắng trong lòng mọi người đều tiêu tan, tất cả đều yên tĩnh lại. Ai gác đêm thì cứ gác đêm, ai ngủ thì cứ đi ngủ.

Hoắc Thành Quân cất tiếng cười trầm bổng, giống như ngầm chứa ghen tuông nói: “Thần thiếp đây cũng là sợ hoàng thượng lúc sau hết giận thì lại đau lòng thôi!”

Lưu Tuân cười ôm eo nàng: “Nàng đã biết rõ trái tim của trẫm đều đặt cả ở chỗ này của nàng, lại còn muốn ăn một chút dấm chua ư? Một khúc “Chiết yêu vũ” đã khiến cho trẫm sớm khom lưng vì nàng rồi!”

Hoắc Thành Quân nhắm hai mắt lại, tựa vào bờ vai Lưu Tuân, nhẹ giọng cười nũng nịu, thần trí thì không rõ tại sao lại bay ra ngoài. Nơi tuyết lạnh rừng sâu, vách núi hiểm trở, chỉ cảm thấy mệnh mỏng mịt mù, hần thật sự như thế mà chết sao?

Trên mặt Lưu Tuân có chút không quan tâm, nhưng ở trong lòng ngực là lửa giận thiêu đốt. Trong ngực ôm ôn hương nhuyễn ngọc, nhưng tiếng khóc cầu yếu ớt kia lại làm cho trái tim hần rơi xuống càng lúc càng sâu.

Bông tuyết không lớn không nhỏ bay xuống không ngừng.

Dưới mái hiên bên ngoài Chiêu Dương Điện có treo một chiếc đèn lồng, ánh sáng tỏa chiếu những bông tuyết đang bay múa, khiến cho những bông tuyết kia càng trong suốt óng ánh, trong bóng tối càng thêm nổi bật. Ánh sáng phác họa ra một hình ảnh tựa như từng hạt băng ánh tím, nhưng nhìn kỹ lại, từ trên mái hiên đổ xuống, sẽ giống như một chuỗi những hạt lưu ly lớn nhỏ không đồng đều trôi bồng bềnh ở giữa không trung.

Hứa Bình Quân ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Chiêu Dương Điện, nước mắt không kiềm chế nổi lại dâng lên trong mắt. Cho dù cảnh đẹp như vậy, hắn cũng sẽ không cùng nàng thưởng thức, dù có là ngày đẹp trời, cảnh đẹp như thế nào đi nữa!

Chuyện cũ trước kia cứ dứt quãng hiện lên trong đầu, chỉ cảm thấy trời đất tuy lớn, quãng đời còn lại cũng đã không còn chỗ nào để đi. Âu Hầu chết, nàng có thể chỉ trách có Mạnh Giác sao? Trùng hợp như vậy, nàng lại đơn giản tin tưởng là mệnh của mình khắc, ở chỗ sâu trong đáy lòng không phải không rõ ràng, nàng chỉ không chịu đối mặt với nơi âm u của đáy lòng mà thôi. Chợt nhớ tới Trương tiên nhân đoán mệnh cho nàng đã nói rằng: “Thiên địa tạo hóa, tất cả điều có tiền duyên.” Chỉ cảm thấy ý tứ vô cùng sâu xa, sau khi từ từ suy ngẫm, như thể hoàn toàn giác ngộ* trong tâm đã hoàn toàn thấu đáo.

*Nguyên văn của cụm từ trên là “Quán đỉnh đề hồ”, đây là một khái niệm trong Phật giáo. Đề hồ là phần sữa đông đặc, phần bỏ nhất, tinh túy nhất của sữa, Phật pháp thường được ví như đề hồ, rất bổ ích đối với nhân tâm của chúng sinh. Quán đỉnh là nghi thức dội nước lên người của các vị vua Ấn Độ thời cổ khi đăng cơ. Câu “Quán đỉnh đề hồ” được Phật giáo dùng ví khi truyền thụ tri thức, khiến người nghe hoàn toàn giác ngộ. Tở lại mạn phép chuyển từ đi một tí, vì để cụm từ đó các bạn đọc sẽ khó hiểu.

Nếu không phải đêm khuya, nếu không phải tuyết rơi xuống, nếu không phải đứng lúc quỳ gối ở nơi này, sao có thể nhìn thấy cảnh trí mỹ lệ đến như vậy được?

Nếu không phải năm đó bản thân mình cố nắm lấy nước*, tại sao hôm nay phải quỳ trên tuyết thế này? Tất cả khổ sở nàng gặp phải hôm nay, so với tội nghiệt nàng hại chết Âu Hầu thì có đáng gì? Ngày đó nàng hao tổn tâm cơ muốn gả cho Lưu Bệnh Dĩ cũng đã có gan để nhận kết cục ngày hôm nay.

*Đoạn này xin nhớ lại đoạn Vân Ca nói với Hứa Bình Quân về tình cảm giống như nắm nước trong tay ở cuối quyển Thượng.

Đời người được và mất nhìn như thế là tình cờ, kỳ thật đều là tự mình một tay tạo thành. So với vì hành động trước kia mà tự trừng phạt mình, không bằng vì kết cục sau này mà tự tu thân.

Hứa Bình Quân khẽ mỉm cười, rút xuống cây trâm cài trên mái tóc, lấy trâm làm bút, lấy mặt tuyết làm lụa, phác họa lên hình ảnh “Cảnh khuya tuyết trong ánh đèn trước điện” ngay trước mắt nhìn thấy. Nàng vừa vẽ tranh, trong đầu vừa chuyên tâm suy nghĩ xem câu thơ như thế nào mới có thể xứng với cảnh tượng như mộng như ảo thế này.

Sáng sớm.

Khi Lưu Tuân lên đường thượng triều, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt của một người đau thương thống khổ, khẩn cầu hắn hồi tâm chuyển ý, nhưng không ngờ nữ tử trước mắt hắn lạnh nhạt bình tĩnh, khi nhìn thấy hắn, chỉ cúi đầu thật thấp rồi dập đầu. Tư thế của nàng thấp kém khiêm nhường, nhưng hắn lại cảm thấy nàng giống như tuyết phủ trên bờ vai nàng, trắng tinh sạch sẽ nhưng lạnh lùng.

Trong lòng hắn chỉ cảm thấy bức bối, mỉm cười, vội vàng rời đi, để mặc nàng tiếp tục quỳ.

Hắn rời đi không lâu, Lưu Thích khoác một tấm áo choàng lông chồn đen chạy tới, đứng ở trước mặt mẫu thân, giúp mẫu thân phủ đi tuyết rơi trên đỉnh đầu và trên người. Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng nó vẫn cắn môi, không chịu khóc lên.

“Mẹ, mẹ có lạnh không?”

Hứa Bình Quân mỉm cười lắc đầu.

“Cô cô có thể tìm được sư phụ về hay không? Nhất định có thể mà, đúng không mẹ?”

Hứa Bình Quân suy nghĩ một lát: “Mẹ rất muốn nói với con là ”có thể“, nhưng con đã là người lớn rồi, mẹ không muốn gặt con, mẹ không biết.”

Lưu Thích đứng yên lặng trước mặt nàng một lát: “Mẹ, con đi đây.”

“Ừ.”

Lưu Thích chạy bình bịch vào Chiêu Dương Điện. Hoắc Thành Quân nhìn thấy nó, lập tức sai người tới cởi áo choàng ra giúp nó, mang tới một cái lò sưởi cầm tay, pha trà, lấy điểm tâm, sai sử tới một đám cung nữ vây quanh Lưu Thích.

“Sao điện hạ lại tự nhiên rảnh rỗi thế này?” Trong ánh mắt Hoắc Thành Quân có hiềm nghi.

Lưu Thích lắc lắc cánh tay Hoắc Thành Quân: “Nương nương, người vẫn rất thương yêu Hổ nhi mà, Hổ nhi cầu xin người cứu mẫu hậu. Mẫu hậu mà còn quỳ thêm nữa, sẽ sinh bệnh mất.”

Hoắc Thành Quân cười rộ lên, vừa cầm lấy một quả quýt bóc cho nó ăn, vừa nói: “Phụ hoàng con còn đang giận dữ, chờ khi cơn giận hết rồi, chúng ta sẽ tới đó nói vài lời êm tai, phụ hoàng con nhất định sẽ tha thứ cho hoàng hậu nương nương.”

Lưu Thích nuốt vào múi quýt trong miệng, rồi lo lắng hỏi: “Thật vậy không?”

“Đương nhiên!”

Nó yên lòng, trên mặt cũng có vài phần ý cười, tiện tay cầm lấy miếng điểm tâm trong đĩa bắt đầu ăn. Hoắc Thành Quân bưng một bát sữa nóng đưa cho nó:

“Ăn từ từ! Buổi sáng chưa ăn điểm tâm sao?”

Lưu Thích gật gật đầu: “Con vừa mới dậy thì nghe nói mẫu hậu đang quỳ gối trên tuyết, lập tức vội chạy tới xem.”

Hoắc Thành Quân cười hỏi: “Sao mẫu hậu con lại đồng ý cho con tới tìm ta?”

“Mẫu hậu. . . Mẫu hậu. . .” Lưu Thích cúi đầu, ấp a ấp úng không nói nên lời, một hồi lâu sau mới nói, “Nhi thần tự mình tới, nhi thần biết phụ hoàng sủng ái nương nương, lời của nương nương, phụ hoàng hẳn là sẽ nghe.”

Hoắc Thành Quân nhìn thấy bộ dáng của nó, bỗng nhiên thở dài: “Nếu tương lai đứa con của ta có một nửa hiếu thuận của điện hạ, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lưu Thích lập tức nói: “Sẽ thế mà, đệ đệ nhất định sẽ thế.”

Người già thường nói lời của trẻ con đều là thật lòng, Hoắc Thành Quân vui vẻ cười lớn: “Điện hạ cảm thấy là ta sẽ có con trai sao?”

“Vâng!” Lưu Thích ra sức gật đầu.

Hoắc Thành Quân lại dứt cho nó ăn một múi quýt: “Chờ sau khi phụ hoàng con tan triều, ta sẽ tới cầu xin giúp ấu hậu con.”

Sau khi Lưu Thích hành lễ tạ ơn với Hoắc Thành Quân xong, vô cùng cao hứng đi ra.

Trên triều đình, mấy đại thần đang bẩm tấu với Lưu Tuân về tình hình đời sống của dân chúng. Lưu Tuân càng nghe càng giận: “Cái gì gọi là giá lương thực tăng cao? Năm nay không phải một năm được mùa hay sao? Một cân than lại tới một trăm tiền? Đó là than củi hay là vàng?”

Đám đại thần run run rẩy rẩy chỉ biết gật đầu: “Vâng, vâng, hoàng thượng nói rất đúng! Trong thành Trường An không chỉ nói gia đình bình thường, ngay cả chúng thần cũng không dám tùy ý dùng than, vì tiết kiệm than, trong nhà thần đã giảm bớt tất cả các phòng bếp nhỏ, chỉ dùng phòng bếp lớn thôi.”

Lưu Tuân tức giận đến mức thậm muốn đuổi hẳn “Cút”, nhưng cố nén, lệnh hần lui ra: “Tuyển Bất Nghi, người nói đi, sao lại thế này?”

“Năm nay là năm được mùa, nhưng lại bởi vì có thiên tai là tuyết lớn đổ xuống, khiến cho vận chuyển không tiện, làm cho giá lương thực tăng cao, đó cũng là quy luật của giá cả. Theo thần quan sát, ngoại trừ lương thực, than củi, còn có giá dược liệu, tơ lụa, chẳng qua hai thứ này trong một khoảng thời gian ngắn thì không nhận thấy mà thôi.”

Lưu Tuân gật đầu, người không mang bệnh sẽ không quan tâm tới giá thuốc, cũng không có ai mỗi ngày đều đi may y phục mới.

“Mấy thứ này có ảnh hưởng lẫn nhau, nếu giá tiếp tục tăng lên, chỉ sợ sẽ khiến cho dân chúng hoang mang, dân chúng sẽ tranh mua trữ hàng, một khi phát sinh tranh mua, giá hàng sẽ bị đẩy lên rất cao. Cục diện cuối cùng chính là, người không cần lương thực và than củi thì lại cất trữ đầy kho, mà người thực sự cần mua thì lại không mua nổi. Căn cứ vào dự đoán của Ti Thiên Giám, mùa đông năm nay sẽ vô cùng lạnh, nếu lương thực và than củi không đủ, sẽ có người chết rét và chết đói.”

Lưu Tuân chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra: “Những điều người nói đó trăm cũng biết, lời người còn chưa nói xong trăm cũng biết, nếu nhiều người chết đói, chết rét, dân chúng sẽ oán thán, trách trăm ngu dốt vô năng. Trăm muốn biết chính là vì sao đang yên đang lành giá hàng hóa lại đột nhiên tăng cao!”

“Nếu lương thực vốn dư thừa, thần suy đoán hẳn là có người thao túng thị trường, muốn ở giữa làm ngư ông đắc lợi.”

Trong đại điện nổ tung một hồi huyền não, tiếng xì xào không dứt.

Đỗ Diên Niên phản bác nói: “Thương nhân vì lợi ích, chuyện trữ hàng nâng giá cũng không phải chưa từng phát sinh, nhưng lần này là trong toàn bộ lãnh thổ Hán triều giá lương thực đều tăng, còn thêm cả than củi, được liệu, tơ lụa, là thương nhân như thế nào mới có năng lực lớn như vậy?”

Điền Quảng Minh cười khẩy nói: “Tuyển đại nhân nghĩ đến việc này chẳng lẽ chúng ta không nghĩ tới sao? Chúng ta cũng đã cẩn trọng cân nhắc mới không dám hồ ngôn loạn ngữ, lại còn ra vẻ cất lời kinh ngạc. Chẳng lẽ toàn bộ thương nhân Hán triều đều liên hợp lại? Vậy thì năm đó Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước cần gì tới quân đội?”

Lưu Tuân quát: “Đều câm miệng. Tuyển Bất Nghi, người tiếp tục nói.”

“Thần cho rằng, cũng không cần tới toàn bộ thương nhân liên hợp lại. Mọi người thường theo tâm lý của số đông, nếu như là tranh mua, cũng không phải những người thực sự có nhu cầu mới tranh mua, chẳng qua là thấy người khác mua, hẳn cũng đi mua. Điều này đối với tất cả các thương nhân, ai cũng đều biết rõ, chỉ cần trong đó có một hai đại thương gia bắt đầu tích hàng nâng giá, đám thương nhân sáng suốt vì mưu cầu lợi ích, đương nhiên trước hết sẽ giữ chặt hàng trong tay mình, xem xét cơ hội mà hành động, phần đông đám tiểu thương còn lại là xem đại thương gia làm thế nào thì cũng làm như thế, mọi thứ cứ tiếp diễn tự nhiên như vậy.”

“Nếu trăm hạ lệnh phát chẩn lương, vậy có thể giảm giá lương thực xuống.”

“Vậy còn xem hoàng thượng có bao nhiêu lương thực để phát chẩn, mà các đại thương gia này có bao nhiêu tiền vốn. Nếu bọn họ có thể thu mua toàn bộ lương thực hoàng thượng đem phát chẩn, lệnh mà hoàng thượng ban ra chỉ sợ sẽ thành việc vô ích, ngược lại còn dẫn phát tới nguy cơ tiềm tàng.”

Lưu Tuân gật đầu, Tuyển Bất Nghi đã nói tới chỗ hẳn còn do dự. Biên cương bất ổn, nếu thiếu thốn lương thảo, nguy cơ còn lớn hơn nữa, Hãn đang hết đường xoay sở, đột nhiên một số mảnh ghép rời rạc hiện lên ở trong đầu. Hãn từng phái người theo sát hành tung của Mạnh Giác một thời gian rất dài, trình thám thường thường báo về là: “Mạnh Giác lại đi dạo phố, đi lòng vòng mấy cửa hàng”, “Không mua thứ gì hết”, “Chỉ hỏi giá”, “Nói chuyện phiếm với người bán hàng và người mua hàng.” Hãn vẫn cho rằng Mạnh Giác làm thế là ra vẻ thanh thoi nhàn hạ, nhưng giờ sau một chớp mắt, hẳn mới ngộ ra rằng “Cửa hàng”, “Giá cả”, “Mua bán” mới là quan trọng.

Mạnh Giác!

Đám triều thần thấy đột nhiên sắc mặt hoàng thượng xanh mét, ánh mắt sắc bén, đều sợ tới mức quỳ rạp xuống đất. Trong đại điện lập tức trở nên vô cùng yên lặng. Mọi người thấp tha thấp thỏm, tới thở mạnh cũng không dám thở, lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng ồn ào.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tài muốn gặp hoàng thượng.”

Mấy thái giám nào loạn muốn kiến giá, đám thị vệ lại ngăn cản không chịu cho vào. Lưu Tuân giận dữ: “Lôi xuống dưới, lột áo quất roi.”

Đám thị vệ lập tức kéo Phú Dụ ra ngoài, Phú Dụ giãy giụa la hét: “Hoàng thượng, thái tử điện hạ đột nhiên hôn mê... Hoàng thượng...”

Lưu Tuân đứng bật dậy, chỉ mấy bước đã chạy ra khỏi đại điện: “Người nói gì?”

Phú Dụ ngã xuống rồi bò tới quỳ trước người Lưu Tuân, khóc nói: “Hoàng thượng, thái tử điện hạ đột nhiên hôn mê, gọi như thế nào cũng không tỉnh lại...”

Lưu Tuân không chờ hắn nói xong, đã sải bước đi tới hướng Tiêu Phòng Điện. Thái Hỉ vội vàng nói: “Truyền Lý thái y, Ngô thái y hoả tốc tiến cung.”

Thái phó mới vừa đi, thái tử đã bị bệnh? Đại thần trong đại điện, ta nhìn người, người nhìn ta, không một ai dám nói gì, đều nín thở, cúi đầu, lạng lẽ lui ra bên ngoài.

52. Q.3 - Chương 14: Tiếng Hồng Nhan Lạc Bầy, Ba Kiếp Ước Định, Phải Chẳng Là Giống Lương Hồng

Mạnh Giác và Vân Ca được Tuyển Bất Nghi cứu, hộ tống quay về Mạnh phủ. Tam Nguyệt vừa nhìn thấy Mạnh Giác, trong chớp mắt đã lớn tiếng khóc, rồi chạy đến trước chân Vân Ca ra sức đập đầu.

Gương mặt Vân Ca được bao phủ bởi một tầng sương lạnh, nhẹ nhàng tránh sang một bên. Tam Nguyệt trước giờ vốn hơi tí là bốc hỏa lại không hề tức giận, chỉ vừa lau nước mắt, vừa đứng lên.

Hứa Hương Lan thấy một đám người vây quanh ở trước người Mạnh Giác, căn bản không có chỗ inh chen chân tới. Mạnh Giác căn bản cũng không liếc mắt nhìn nàng tới một lần. Vân Ca vừa định rời đi, người hầu lại đến thông báo: “Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ giá lâm.”

Đám người Chương sự vội vàng đi chuẩn bị tiếp giá, những người không có liên quan đều vội vàng tránh đi. Không lâu sau, trong phòng đã không còn ai khác, chỉ có Mạnh Giác nằm ở trên giường, Vân Ca đứng ở cửa, Hứa Hương Lan đứng ở một góc trong phòng, đang cầm chiếc khăn nhỏ lau nước mắt.

Hứa Bình Quân dẫn theo Lưu Thích vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy Vân Ca, tức thì chạy tới ôm lấy nàng: “Cuối cùng muội cũng bình an trở về rồi!”

Vân Ca cũng ôm chặt lấy nàng: “Tỷ tỷ!”

Vân Ca một thân một mình lao vào trong núi tuyết, hoàng hậu quỳ suốt một đêm trước Chiêu Dương Điện, trong đó phức tạp hiểm nguy thế nào không nhất thiết phải nói rõ là bao nhiêu, cả hai tỷ muội đều hiểu rõ ràng là cả hai đều đã đi một chuyến tới trước Quỷ Môn quan.

Miệng Hứa Hương Lan hơi há ra, ngơ ngác nhìn đường tỷ và Vân Ca, giữa hai người bọn họ có một loại thân thiết, giống như không cần ngôn ngữ mà cả hai bên đều có thể hiểu rõ. Một câu bỗng nhiên nảy ra trong đầu nàng – can đảm tương chiếu*, câu đó vốn là dùng để hình dung nam nhi hào hùng, nhưng lúc này, giờ khắc này, Hứa Hương Lan cảm thấy rằng hoàn toàn có thể dùng được trên người đường tỷ và Vân Ca.

*Đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc, can là gan, đảm là mật, can đảm vốn chỉ rằng dốc hết lòng hết dạ, tương chiếu là đối xử với nhau, câu thành ngữ có ý rằng lấy chân thành, thật tâm đối xử với người khác, và đúng như Hứa Hương Lan nói, câu này vốn được dùng miêu tả về nam nhi hào hùng trượng nghĩa, xuất hiện trong nhiều tác phẩm như: Hoài Âm hầu liệt truyện của Sử ký Tư Mã Thiên, Tùy đường diễn nghĩa...

Hứa Bình Quân dắt tay Lưu Thích quỳ xuống trước Mạnh Giác, Mạnh Giác vội vàng nói: “Bình Quân, mau đứng lên!”, nhưng lại thấy rằng chỉ nói thế thì không chu đáo với Hứa Bình Quân, vội gọi Vân Ca đi tới đỡ nàng lên.

Vân Ca đứng không nhúc nhích, chờ sau khi Hứa Bình Quân quỳ xuống thì lễ xong, mới đưa tay đỡ nàng đứng lên: “Tuy có kinh hãi, có nguy hiểm, nhưng hắn vẫn còn sống rất tốt, cho nên tỷ tỷ cũng không cần phải áy náy, Lưu Tuân...”, nhìn thấy Lưu Thích, nàng lại ngậm miệng.

Hứa Bình Quân nói với Hứa Hương Lan: “Hương Lan, muội dẫn Thái tử điện hạ đi ra ngoài dạo chơi một lát.”

Hứa Hương Lan đang đứng nhìn tới trợn mắt há mồm, sững sờ trong chốc lát rồi khẽ gật đầu, dắt Thái tử đi ra khỏi phòng. Vân Ca thấy bọn họ đi rồi, mới nói: “Tỷ tỷ không cần vì việc làm của Lưu Tuân mà đau lòng đâu.”

Hứa Bình Quân mỉm cười, nói: “Tỷ không phải là vì hành động của hần mà đau lòng, hần gieo nhân nào, tất gặt được quả này, tỷ chỉ là thay mình và Hổ nhi mà cảm ơn ân tình của Mạnh đại ca từ trước tới nay vẫn luôn che chở.”

Vân Ca không thể tin được nhìn chằm chằm vào Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân gõ một cái lên đỉnh đầu nàng: “Muội đang làm gì? Chưa từng nhìn thấy tỷ sao?”

“Đúng là chưa từng nhìn thấy, tỷ tỷ trở nên có chút không giống trước.”

Hứa Bình Quân thản nhiên nói: “Tỷ chỉ là ngộ ra.”

Vân Ca không phân biệt rõ ràng lắm là mình nên vui hay nên buồn, nàng vẫn từng nghĩ rằng Bệnh Dĩ đại ca sẽ ở bên Hứa tỷ tỷ cả đời, cuối cùng có lẽ còn có thể trọn đời trọn kiếp yêu thương nhau, cũng không thể nghĩ rằng nút kết* này cứ như vậy mà lại cởi ra.

*Từ kết này trong “đồng tâm kết”, chắc mọi người đều hiểu ý câu này.

Hứa Bình Quân dường như đoán được lý do nàng dăm chiêu, nhẹ giọng nói: “Hần tên là Lưu Tuân.”

Vân Ca cũng nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy! Tên hần là Lưu Tuân.”

Sóng mắt Hứa Bình Quân ý vị thâm trường đảo qua trên mặt Vân Ca, rồi dừng ở trên người Mạnh Giác: “Mạnh đại ca, trải qua mấy ngày vừa rồi như thế nào?”

Mạnh Giác khẽ mỉm cười, không nói lời nào.

Vân Ca không được tự nhiên đứng lên, muốn rời đi: “Muội đi rửa mặt, thay quần áo, nếu tỷ tỷ không vội đi, trước hết cứ nói chuyện cùng Mạnh Giác đi! Một lát nữa muội sẽ trở lại. Nếu vội vàng hồi cung, lần sau muội lại vào cung nói chuyện với tỷ tỷ.”

Hứa Bình Quân mỉm cười đồng ý, thấy Vân Ca đã đi xa, ý cười của nàng chậm rãi phai nhạt: “Mạnh đại ca, thực xin lỗi. Muội xin huynh vẫn làm sư phụ của Hổ nhi.”

“Khi muội xuất cung, hoàng thượng đã nói gì với muội?”

“Hoàng thượng không hề nói gì với muội hết, chỉ căn dặn Hổ nhi đi theo muội cùng tới thăm sư phụ.”

Mạnh Giác cười nhạt nói: “Muội không cần lo lắng, ta không làm Thái phó, thì còn có thể làm gì? Trừ phi ta rời khỏi Trường An, bằng không, làm chức quan gì cũng đều là làm.”

Hứa Bình Quân mừng muốn khóc: “Cám ơn, cám ơn!”

“Ta muốn phiền muội một chuyện.”

“Đại ca cứ nói.”

Mạnh Giác nói: “Sớm hay muộn, ta sẽ tìm một thời cơ thích hợp, xin Hứa Hương Lan rời đi. Nếu nàng ấy nguyện ý, ta sẽ viết cho nàng một bức thư chia tay.”

Thân thể nàng vẫn trong sạch không tỳ vết, nàng lại là tiểu di tử* của hoàng thượng, còn là di mẫu** của hoàng thượng tương lai, bất luận là sau này tái giá với ai, cũng không có người nào dám không tốt với nàng.”

*Tiểu di tử: em vợ, **di mẫu: dì.

Hứa Bình Quân có hơi ngây người một chút rồi nói: “Được, muội sẽ tự mình nói rõ với muội ấy. Đại ca và Vân Ca lần này trở về đã tốt đẹp chưa?”

Mạnh Giác vô cùng thản nhiên nói: “Nút thắt trong lòng nàng không phải dễ dàng như vậy là tháo gỡ được, nhưng mà ta cũng đã đợi nàng hơn mười năm, cũng không quan tâm là phải đợi nàng thêm mười năm nữa.”

Hứa Bình Quân trong kinh ngạc cũng có đau xót, cũng có vui mừng, đau xót cho chính mình bất hạnh, vui mừng cho Vân Ca may mắn: “Những việc làm của đại ca đều là do bất đắc dĩ, dần dần Vân Ca sẽ hiểu rõ lý do của huynh, nhưng đại ca có thấy mình may mắn khi từ đỉnh núi ngã xuống không?”

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Cho nên lúc này đây ta tha thứ cho Lưu Tuân, để cho hắn tiếp tục ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế của hắn.”

Một trận ớn lạnh thấu xương từ lòng bàn chân lan tới tận đỉnh đầu, Hứa Bình Quân rung mình một cái, nàng nghĩ rằng nàng đã tháo gỡ được nút thắt này rồi, nhưng không biết rằng có lẽ tất cả sớm đã là một nút chết. Nếu như không có Vân Ca, có lẽ sau này Mạnh Giác sẽ bắt tay với Hoắc Quang, thậm chí với tính cách của Mạnh Giác, nói không chừng sớm có an bài mọi thứ, nhờ vào sự trợ giúp của Hoắc Quang hoặc là mượn tay ông ta để báo thù cho huynh ấy, cho dù phải nhất phách lưỡng tán*, lưỡng bại câu thương**! Nàng chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, rốt cuộc ngồi không yên, vội vàng đứng lên: “Mạnh đại ca, muội... muội phải trở về.”

*Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

**Lưỡng bại câu thương: cả hai bên cùng thiệt hại.

Mạnh Giác không giữ khách, chỉ khẽ gật đầu.

Mạnh Giác bị thương nặng, hành động bất tiện, đương nhiên là không thể thượng triều, hắn lại lấy cớ rằng bị bệnh, tinh thần không tốt, không thể tiếp khách. Trong phủ, việc lớn việc nhỏ cũng giảm đi rất nhiều, đám người hầu cũng trở nên nhàn nhã, Mạnh Giác dường như bệnh, người hầu Mạnh phủ thì lại nói chuyện phiếm để giết thời gian.

Nói rằng từ khi đại phu nhân vào cửa, công tử chưa từng có vẻ mặt dễ coi nói chuyện với nàng, khi nói chuyện với người khác, công tử đều mỉm cười lễ độ, nhưng khi nói chuyện cùng đại phu nhân, lại thường thường là vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng sau khi công tử được cứu trở về phủ, thái độ của công tử đối với đại phu nhân đã đại biến, người còn đang ngồi trên xe lăn, vậy mà mỗi ngày từ sáng sớm đã đi tới Trúc tiên.

Ngày đầu tiên tới, đại phu nhân đang đắp thêm đất cho những mầm cây tam thất, ngăn ngừa rễ cây bị rét làm tổn hại. Thấy công tử, tới liếc mắt cũng không thèm liếc, chỉ cúi đầu, đang làm gì thì làm tiếp. Công tử ngồi chờ ra ở bên cạnh, nhìn lên trời, tới giờ ăn cơm, công tử lại rời đi.

Ngày hôm sau tới, đại phu nhân đang đắp thêm đất cho cây hoàng liên, vẫn không hề để ý tới công tử, công tử cũng lại đục mặt ra ở bên cạnh nhìn.

Ngày thứ ba tới, đại phu nhân đang xới đất, bón phân cho cây sa nhân*, đương nhiên cũng không đáp lời công tử, công tử cũng lại ngồi bên cạnh nhìn.

*Sa nhân: tên một loại cây thuốc.

...

Đại phu nhân liên tiếp bận bịu trong vườn thảo dược mười ngày, công tử cũng ngồi bên cạnh nhìn mười ngày, hai người không chỉ không nói chuyện, mà ngay cả ánh mắt cũng chưa từng chạm nhau.

Mặc dù việc ở trong vườn thảo dược đã xong rồi, nhưng cả ngày đại phu nhân vẫn bận bịu bịu, có khi thì lật giở thư tịch, có khi thì nghiền dược liệu chế thuốc, có khi thì mời đại phu tới truyền thụ y thuật hay thảo luận những điều nàng tâm đắc. Công tử thì vẫn mỗi ngày đều tới, sau khi tới, không nói tới một câu, chỉ chờ ở bên cạnh. Đại phu nhân trồng cây, hắn nhìn cây, đại phu nhân đọc sách, hắn cũng lấy một quyển sách để xem. Đại phu nhân nghiền dược liệu, hắn cũng ở bên cạnh chọn lựa dược liệu, dược liệu mà hắn chọn ra, căn bản là đại phu nhân không cần, nhưng hắn vẫn cứ chọn ra. Đại phu nhân thảo luận y thuật với đại phu, hắn ở bên cạnh lắng nghe, có đôi khi đại phu nhân và đại phu tranh cãi vì một ca bệnh nào đó, hắn tựa hồ muốn mở miệng, nhưng lại nhìn thấy bộ dáng đại phu nhân nói chuyện cùng đại phu, hắn lại lặng im, chỉ lặng lẽ nhìn đại phu nhân, khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày.

Đám người hầu đối với công tử nhà mình chỉ cúi đầu lễ phục cùng với vô cùng kinh ngạc. Đề tài tám chuyện càng lúc càng nóng hổi, sục sôi ngất trời, chỉ ít cũng nóng hơn cái lò than. Nhưng cái chuyện để tám này thì

ngày nào cũng như vậy, có nóng tới bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng phải tắt, cuối cùng thành nhàm chán, cả đám bắt đầu cá cược, cược xem khi nào thì đại phu nhân nói chuyện với công tử.

...

Thời gian trôi nhanh, cứ từ từ mà qua cũng đã tới đầu năm mới. Đầu mùa xuân trời vẫn còn vẫn se lạnh, ở góc tường, dưới mái hiên, mấy bụi hoa nở vào mùa xuân chẳng hề sợ giá lạnh, lần lượt nở ra những đóa hoa màu vàng nhạt.

Đám người hầu Mạnh phủ vẫn tụ họp nhau lại, thường là có một người còn giấu tay ở trong tay áo, ngáp hỏi: “Còn chưa nói sao?”

Một người hai mắt vẫn còn ngái ngủ, lắc đầu: “Còn chưa.”

“Tiền!”

Một người uể oải chìa tay ra, một người ử dột bỏ tiền vào.

Thân thể Mạnh Giác đã hoàn toàn hồi phục, nhưng mỗi ngày hắn vẫn đi tới chỗ Vân Ca. Nếu Vân Ca không để ý tới hắn, hắn sẽ đợi lâu một chút, nếu Vân Ca nhịu mảy không vui, hắn sẽ đợi ít đi một chút, ngày hôm sau vẫn lại trình diện, dù là gió tuyết thì cũng không lờ một ngày, mà là trời trong thì càng không nghỉ.

Lúc đầu nha đầu trong Trúc hiên còn hoàn toàn không được tự nhiên, cảm thấy là công tử ở ngay trước mắt, làm việc nói chuyện đều phải thận trọng hơn một phần, cẩn thận hơn một phần, nhưng sau một thời gian dài, chịu ảnh hưởng của Vân Ca, Mạnh Giác ở trong mắt các nàng so với bình phong, cây cảnh cũng không khác biệt bao nhiêu, chỉ hơn là biết nói chuyện mà thôi.

Bận bịu suốt mấy tháng, thật vất vả mới đợi được loại thuốc mới được bào chế xong, Vân Ca kích động ném thử, nhưng lại thất vọng trần trụi ném viên thuốc vào trong bếp lò. Thất vọng ngồi một lát, nàng lấy lại tinh thần bắt đầu bào chế thuốc một lần nữa, cầm lấy một vị thuốc vừa bỏ vào, rồi lại nhanh chóng nhặt lại, do dự hồi lâu, cau mày suy tư.

Mạnh Giác đi đến bên cạnh nàng, nàng còn đang tập trung suy tư, không hề phát hiện ra. Đột nhiên, một bàn tay thon dài xuất hiện ở trước mắt nàng, ở mỗi hộp đựng thảo dược đều lướt qua rất nhanh, nhìn như tùy ý, nắm lên một phần thuốc không sai không kém, sau một chớp mắt, trong cối đựng thuốc đã chất đầy các vị thuốc được phối xong.

Vân Ca nhìn chằm chằm vào cối đựng thuốc, tức giận lạnh lùng hỏi: “Mỗi một việc ngươi làm đều không làm miễn phí, lần này cần thứ gì? Ta cũng không mời ngươi giúp đỡ, cũng không có thứ gì để cho ngươi đâu.”

Dưới nụ cười của Mạnh Giác có chua sót, cũng chỉ có thể than một tiếng tự gây nghiệp chướng!

“Lần này là miễn phí đưa tặng.”

Vân Ca càng thêm tức giận, đột nhiên đổ cả cối thuốc ra: “Tự ta có thể làm được.”

Mạnh Giác thở dài không thành tiếng, ngồi vào đối diện Vân Ca, nhặt những vị thuốc rơi vãi bỏ lại vào trong cối thuốc: “Nàng trả lời ta một câu hỏi để trao đổi.”

Vân Ca không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chú vào hắn.

“Nàng làm viên thuốc này là cho ai dùng?”

Vân Ca trả lời thật sự sáng khoái, trong mắt ẩn có khiêu khích: “Hoắc Thành Quân, cô ta đã uống canh lộc nhưng chim trĩ thời gian rất dài rồi, nếu không làm mất đi mùi vị khác thường, sớm hay muộn cô ta sẽ hoài nghi.”

Mạnh Giác cầm bút lông viết ra phương pháp phối thuốc, đưa cho Vân Ca: “Dem phương thuốc này trực tiếp giao cho Lưu Tuân.”

Vân Ca do dự một lát, rồi nắm chặt phương thuốc.

“Kỳ thật thuốc này vị khác thường hay không cũng không quan trọng, nếu thuốc này sử dụng thời gian hơn ba năm, mới có thể suốt đời không thể mang thai, nhưng thuốc lần đầu tiên ta làm cho nàng để Hoắc Thành Quân dùng, tính theo thời gian thì nhanh hơn.”

Tay Vân Ca nắm phương thuốc bắt đầu phát run, huyết sắc trên mặt cũng nhạt dần, nhưng lại cắn chặt môi, không chịu buông phương thuốc xuống.

“Nàng trả thù cô ta, nàng sẽ vui sướng sao? Cô ta cả đời không thể có con, có thể bù lại được chút đau khổ nào trong lòng nàng hay không?”

Vân Ca không thể trả lời, chỉ thấy tay nàng run rẩy. Mạnh Giác bỗng nhiên cầm lấy tay nàng: “Vân Ca, chúng ta hãy rời khỏi nơi này. Tâm tư của nàng không phải dùng để nghiên cứu những thứ này, chúng ta đi tìm kiếm thực đơn để nấu ăn, hiện tại ta có thể nấu được...”

Vân Ca gắng sức giật tay ra khỏi tay hắn, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt, nhưng giọng nói lại bén nhọn giống như mũi dao: “Ta đã sớm không còn nấu ăn nữa!”

Từ Kì qua đời, Bá Nha đã đập gãy đàn, suốt đời không còn đánh đàn nữa. Từ khi Lưu Phát Lãng ra đi, Vân Ca đã không còn bước vào phòng bếp, đồ gia vị đựng trong hũ bao cũng đổi thành hương liệu bình thường vẫn sử dụng.

Mạnh Giác giống như ăn phải hoàng liên*, đau xót khôn kể. Khi nàng vì hắn mà mỗi ngày đều nấu ăn, hắn chưa bao giờ cảm thấy có gì hiếm lạ, khi nàng vì hắn mà ném thử cả trăm vị đắng, mong ước giúp hắn khôi phục vị giác, hắn lại chưa bao giờ từng thực sự khát vọng muốn ném thử đồ ăn của nàng. Khi hắn không tiếc vải tứ phương, nghìn vàng muốn đổi lấy một vị thì không ném được thức ăn nàng làm, khi hắn rốt cuộc đã có thể thưởng thức được hương vị trong món ăn của nàng, thì nàng cũng đã không còn nấu ăn nữa.

*Hoàng liên rất đắng.

Vân Ca chậm rãi bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: “Người trở về đi! Đừng lãng phí thời gian ở chỗ này của ta.”

Mạnh Giác đứng dậy đi ra ngoài, khi bước ra cửa, đầu cũng không quay lại, nói: “Ngày mai ta lại đến.” Không chờ Vân Ca lạnh lùng mở miệng, hắn đã bước nhanh đi ra sân. Vân Ca nắm chặt phương thuốc ngăn người, bên tai vẫn vang lên lời nói của Mạnh Giác, suốt đời sẽ không mang thai, nàng hắn là phải hài lòng, đây không phải là điều nàng muốn sao? Mọi thứ mà Hoắc Thành Quân đã làm, là trừng phạt đúng tội! Nhưng nàng không có một chút cảm giác vui vẻ thoải mái, chỉ cảm thấy tâm tư càng bị đè nặng, quá nặng, ép tới khiến nàng mệt mỏi không chịu nổi.

Thật lâu sau, nàng mới nhấc bút lông lên, ở phía dưới phương thuốc mà Mạnh Giác viết, thêm một hàng ghi chú: “Phương thuốc này dùng cẩn thận, dùng lâu e rằng cả đời sẽ không mang thai được.”

Cuộn phương thuốc rồi cho vào trong ống trúc, sau khi đẩy nút và gấn chặt, nàng giao cho Vu An: “Nghĩ biện pháp giao tới tay Thất Hỉ, xin hắn chuyển tới hoàng thượng.”

Vu An đáp vâng, rồi xoay người đi ra ngoài.

Vân Ca nhìn được liệu chất đầy trong phòng, ngửi thấy từng đợt mùi thuốc đông y, chỉ cảm thấy rất căm ghét bản thân mình hiện tại, hao tổn tâm cơ chỉ là vì hại người!

Nàng đột nhiên cao giọng gọi người, mấy nha đầu vội vàng chạy vào, chờ phân phó.

“Mang toàn bộ dược liệu ra ngoài.”

Nha đầu cẩn thận hỏi: “Phu nhân nói là tìm một chỗ rồi cất đi ạ?”

“Tùy người, cất đi hay ném đi cũng được, dù sao cũng không được xuất hiện ở trong nhà này nữa. Còn nữa, tất cả dược thảo trong vườn cũng đều nhổ tới trồng ở nơi khác đi.”

“Vâng.”

Mấy nha đầu tay chân lạnh lẽo bắt đầu làm việc, trong chốc lát toàn bộ dược liệu trong phòng đều đã được mang ra ngoài. Một nha hoàn lạnh lợi còn cố ý đốt thêm huân hương, để mùi dược thảo bị át đi.

Vân Ca đang ngồi cạnh cửa sổ ngắm người, khi ngửi được mùi huân hương, vẻ mặt mê mang, giống như trong lúc nhất thời không phân biệt được rõ ràng là mình đang ở chỗ nào. Bên môi nàng khẽ mỉm cười, bất chợt ngửa đầu của hân, nói: “Mùi này đậm quá, nên dùng lưu kim ngân huân cầu*, ủ ở trong ống tay áo, không nên dùng thác kim bác sơn huân lô**.”

*Đồ để đốt huân hương, hình ở cuối bài nhé.

**Tạm dịch nghĩa ra là: lò hình núi dát vàng, mà đây là cổ vật, bạn không dám dịch bậy nên cứ để tên Hán việt thế nhé.

Nha đầu vội vàng chuẩn bị đổi: “Đây là hương trong cung ban thưởng, vẫn cất giữ nhưng chưa sử dụng, nô tỳ không biết cách dùng, lại lỡ mồm nên làm hỏng rồi.”

Vân Ca phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt ảm đạm nói: “Không cần, các người đều lui xuống đi!”

Mấy nha đầu vội vàng rời khỏi phòng.

Vân Ca ngửi thấy hương thơm, nhắm hai mắt lại, trong mơ hồ cứ cảm thấy rằng trong phòng còn có một người khác, người ấy chỉ lặng lẽ mỉm cười nhìn vào nàng. Nếu hình bóng một người được khắc sâu ở trong tâm trí, bất luận là đi tới chỗ nào, người đó dường như cũng ở bên cạnh mình. Ngửi được từng đợt hương thơm, nàng chỉ cảm thấy chớp mũi ngửi được chính là mùi hương trên y bào của hân, nhìn tới cảnh trí quen thuộc, lại nhớ tới những lời hân nói, buổi tối nghe được tiếng gió đập vào cửa sổ, lại cảm thấy là hân nghị sự trở về muộn, nghe tiếng hoa rơi, lại cảm thấy là nghe được tiếng thở dài của hân...

Từng chút từng chút một, rốt cuộc giờ giờ khắc khắc đều làm cho người ta sinh ra ảo giác, tựa hồ hân chỉ ở ngay một khoảng cách đưa tay ra là có thể chạm tới được, nhưng khi bỗng nhiên mở mắt, thì luôn luôn không hề thấy gì cả.

Cho nên, thiếp không mở mắt, chàng sẽ còn ở lại nơi này, còn ở cạnh thiếp thêm một thời gian, đúng không?

Trong màn hương khí mờ mờ, nàng dựa vào cửa sổ ngồi nhắm mắt, một cử động nhỏ cũng không dám. Dần dần, từ nửa thật nửa giả đã thành ngủ thật.

Bốn phía tràn ngập màu trắng của màn sương mù, không thấy được thứ gì rõ ràng, chỉ có một mình nàng đứng ở trong màn sương. Nàng muốn chạy tới phía trước, nhưng lại chỉ cảm thấy trước là vách núi cao, một bước chân bước hụt, sẽ ngã xuống. Lui về phía sau, nhưng mơ hồ lại thấy sợ hãi, cảm thấy trong màn sương trắng dày đặc có ẩn chứa thứ gì đó. Nàng vừa sợ hãi vừa hoang mang, muốn hét lên thật to, nhưng há miệng, làm như thế nào cũng đều không thể phát ra tiếng, chỉ cảm thấy màn sương trắng bốn phía càng lúc càng dày đặc, giống như sẽ nuốt lấy nàng.

Bỗng nhiên, một luồng tiêu âm truyền đến, là một khúc nhạc vô cùng quen thuộc. Cho nên sợ hãi và hoang mang đều biến mất, nàng theo phương hướng của tiếng tiêu mà chạy tới, màn sương mù dần dần tan biến, một điểm, hai điểm, ba điểm, ánh sáng dần xóa tan đi màn sương mù, giống như chiếu sáng cho nàng.

Rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy người đó. Trong màn sương trắng vờn quanh, hân một thân áo xanh, đang đứng ở nơi đó thoắt tiêu, vô số ánh sáng lấp lánh lóe sáng quanh thân thể hân, chiếu sáng khiến cho hân lúc ẩn lúc hiện, giống như gần ngay trước mắt, nhưng dường như lại xa tận phía chân trời. Đây là lần đầu tiên nàng cách hân gần như vậy, Vân Ca vừa vui mừng, lại vừa bi thương. Trong lòng là vạn phần muốn tới gần, nhưng rốt cuộc lại không dám cất bước, chỉ rất lưu luyến nhìn hân.

Một khúc chưa thổi hết, hân đã ngẩng đầu lên, trầm mặc nhìn nàng.

Vì sao ánh mắt của chàng lại bi thương như vậy? Vì sao?

Nàng hỏi rất nhiều lần, nhưng hân chỉ im lặng, ánh mắt bi thương vẫn nhìn vào nàng.

Lặng ca ca, không phải là chàng cũng thấy thiếp là người xấu? Nhưng Hoắc Thành Quân đã giết chết con của chúng ta! Thiếp không làm sai! Thiếp không có làm sai!

Vì sao chàng còn nhìn thiếp như vậy? Vì sao?

“Tiểu thư!”

“Không được đi! Lắng ca ca! Không được đi!” Vân Ca đau đớn gọi. Nhưng thân hình hắn đã nhanh chóng đi xa, biến mất, trong đáy lòng nàng tiếng gọi có nhiều bao nhiêu cũng đều hóa thành hư vô.

Nàng không hề mở mắt, chỉ vô cùng mệt mỏi hỏi: “Có chuyện gì?”

Giọng nói của nha hoàn mang theo run rẩy, giống như bị tiếng gọi bi thương của Vân Ca dọa: “Lão gia phái người tới đón tiểu thư hồi phủ thăm nhà, nói có gia yến, muốn tiểu thư trở về đoàn viên.”

“Ta biết rồi.”

Nha hoàn kiên trì hỏi: “Vậy nô tỳ giúp tiểu thư thu dọn hành lý?”

Vân Ca vẫn ngây người nhắm mắt ngồi đó, không hề có ý định di chuyển. Nha hoàn nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, cô gia đã đồng ý, nếu người muốn đi, bất cứ khi nào xe ngựa cũng có thể khởi hành.”

Vân Ca đột nhiên hỏi: “Nếu một người, trước kia lúc nào nhìn người, ánh mắt cũng đều thấy ấm áp, cũng đều thấy vui vẻ, nhưng đột nhiên có một ngày, người đó nhìn người lúc nào cũng tràn ngập bi thương, người nói đây là vì sao?”

Nha hoàn tập trung suy nghĩ một lát, ngập ngừng nói: “Đại khái là do nô tỳ làm sai một chuyện, làm cho người đó không vui.”

Vân Ca lẩm bẩm nói: “Ta không có sai! Chẳng hẳn là hiểu được.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên: “Có lẽ hẳn không vui, chỉ là bởi vì trong lòng nàng không vui. Hẳn khổ sở, chỉ là bởi vì trong lòng nàng khổ sở, hẳn cảm thấy là nàng làm sai, chỉ là bởi vì ở chỗ sâu trong đáy lòng nàng đã sớm nhận định chính mình đã sai rồi.”

Vân Ca đột nhiên mở mắt, Mạnh Giác đứng trước song cửa sổ, mặt không chút biểu cảm đang nhìn nàng. Có lẽ là do chuyện của Hoắc Quang, nên hắn đi cùng nha hoàn, nhưng chỉ đứng ở ngoài phòng không nói gì.

Khóe môi hắn khẽ nhếch, dường như rất hồ hởi, đôi mắt đen như mực đang nhìn chăm chú vào nàng có bi thương vô hạn, nhưng sao lại giống hệt như ánh mắt Lăng ca ca vừa rồi nhìn nàng, trong lòng Vân Ca đột nhiên run lên, nàng bỗng nhiên đứng dậy, tiện tay cầm áo choàng gần đó rồi đi ra ngoài, nha hoàn vội vàng cẩn thận hầu hạ Vân Ca xuất môn.

Khi tới Hoắc phủ, Hoắc Quang lại tự mình nghênh đón ở bên ngoài. Đối diện với hậu đãi của Hoắc Quang, Vân Ca thần nhiên hành lễ vắn an, dưới vẻ khách khí là lạnh nhạt xa cách. Nha đầu đứng bên đều cảm thấy quẫn bách bất an, nhưng Hoắc Quang chỉ cười giống như không hề cách trở gì.

Bởi vì Vân Ca tới, không khí trong yến tiệc đột nhiên trở nên yên tĩnh. Hoắc Quang cười lệnh Hoắc Vũ mời rượu các trưởng bối, mọi người vội thức thời cười lên, mang hết khó xử che giấu ở trong tiệc rượu, dưới khía đùa chạm chén.

Hoắc Quang thấy Vân Ca không mang theo hành lý, biết nàng nhất định chỉ ngồi một lát rồi lại đi. Ông ta vội tìm cớ, rời khỏi chỗ ngồi, dẫn theo Vân Ca bước thong thả đi tới hướng thư phòng. Ông ta vừa đi, vừa chỉ những cảnh vật chung quanh: “Có nhìn thấy căn phòng phía bên trái kia không? Trước kia là nơi ở của chủ nhân, cha và mẹ cháu đã ở tại chỗ đó.”

“Bãi cỏ bên kia trước kia là một sân xúc súc*, cha cháu rất thích xúc súc, thường gọi người đến phủ chơi xúc súc, nhưng cũng đừng xem thường cái sân nhỏ không chút bắt mắt này, năm đó những nhân vật phong lưu đều đến nơi này chơi cả, có Vương gia, có tướng quân, có Hầu gia, Vệ Thái tử điện hạ cũng tới chơi vài lần, nhưng mà cha cháu cũng mắc kệ bọn họ là Vương hay là Hầu, có mấy cái mũi mấy cái mắt, chân cũng không hề lưu tình, đám người kia thường thường bị cha cháu đá tới tề ra quần.”

*Xúc súc: là môn đá bóng thời cổ ở Trung Quốc, quả bóng tròn được làm bằng da thuộc, bên trong có nhồi lông. Tương truyền đây là môn thể thao do Hoàng Đế phát minh để rèn luyện cho binh sĩ.

Trước mắt Hoắc Quang hiện lên cảnh tượng của năm đó, trong giọng nói chậm rãi của một thiếu niên có chút thô lỗ sáng khoái, đuôi lông mày lại có vài phần nhướng lên.

Vẻ lạnh lùng trên người Vân Ca không tự giác đã phai nhạt đi vài phần, theo hướng chỉ của Hoắc Quang, cẩn thận nhìn mỗi một chỗ, dường như muốn nhìn xuyên thấu thời gian, nhìn thấy người phong lưu lỗi lạc năm đó.

“Thư phòng này là nơi năm đó cha cháu làm việc nghị sự, bố cục đại khái không thay đổi, chỉ thay đổi bày biện gì đó thôi. Bên kia trước kia có đặt một cái sa bàn*thật lớn, cha cháu thường chơi đánh trận với mẹ cháu trên đó, còn đánh bạc, nhưng rốt cuộc là ai thua ai thắng, thì ta vẫn luôn không biết rõ được, hình như là cha cháu đã thua mất cả phủ đệ.”

*Sa bàn: bản đồ dùng trong quân sự thời xưa.

“Chơi đánh trận? Cùng mẹ cháu?”

Hoắc Quang cười: “Đúng vậy! Cha cháu chuyện gì cũng không giấu mẹ cháu, kể cả khi huynh ấy cùng các tướng quân thương nghị đại sự xuất binh, mẹ cháu cũng có thể tùy ý ra vào. Trong thư phòng này còn có một gian phòng ở được làm riêng ẹ cháu dùng, hiện tại ta dùng để cất thư tịch.”

Đột nhiên lúc này Vân Ca cảm thấy thư phòng này vô hạn thân thiết, nàng đưa tay sờ vào từng cây cột trong phòng, giống như còn có thể cảm nhận được tiếng cười của cha mẹ. Khóe miệng của nàng không nhịn được khẽ nhếch lên, nở nụ cười, mỗi một vẫn mang theo bên người đều phai nhạt, trong lòng nàng mơ mơ hồ hồ xuất hiện một ý niệm, nàng nên rời khỏi Trường An! Lãng ca ca khẳng định đã sớm muốn rời đi! Ý niệm này một khi đã hiện lên, càng lúc lại càng rõ ràng, quanh quẩn ở trong đầu không biến mất, Vân Ca đặt nhẹ tay lên vách tường nghĩ rằng, vậy ngày mai sẽ đi!

Hoắc Quang mỉm cười nhìn nàng, trong mắt có vô hạn trống trải: “Cuộc đời của đại ca thật là tốt so với rất nhiều người khác, ở triều đình có thể kiến công lập nghiệp, tên tuổi vang danh sử sách, ở giang hồ có thể tung hoành thiên địa, cười nhìn muôn dân trăm họ, có thể tử cùng sinh cùng tử, còn có Diệu nhi và con gái giống như cháu vậy, ta nghĩ cuộc đời này của đại ca nhất định không còn gì hối tiếc!”

Vân Ca nhìn thấy hai bên tóc mai của ông ấy đã hoa râm, mỉm cười thê lương, lần đầu tiên nàng nhận thấy ông ấy đã già, nhìn qua già hơn mười tuổi so với tuổi thực, giống như mỗi một mang trên bờ vai bất cứ lúc nào cũng có thể làm ông ấy ngã quỵ. Tuy rằng trong lòng có căm ghét, nhưng miệng cũng không chịu không chế nói: “Thanh danh của thúc thúc cũng như triều dâng sóng dậy, phụ tá bốn đời... ba đời đế vương, vài lần ngăn cơn sóng dữ, biến một Hán triều trong hiểm cảnh thành an ổn thái bình như ngày hôm nay, thúc thúc cũng sẽ lưu danh sử sách.”

Hoắc Quang bảo Vân Ca ngồi, ông ta tự mình rót trà cho Vân Ca, Vân Ca chỉ thản nhiên nói tiếng cảm ơn.

“Ta nghĩ đại ca cũng không để ý lưu danh hay không lưu danh sử sách, huynh ấy chỉ đi làm chuyện chính mình muốn làm, người khác đánh giá như thế nào là chuyện của người khác, ta thì lại không giống như huynh ấy, ta rất để ý người đời đánh giá ta như thế nào, ta đúng là hy vọng có thể lưu danh sử sách, nhưng đó cũng không phải chuyện mà ta quan tâm nhất, người người đều cho rằng Hoắc Quang quan tâm nhất là quyền thế, kỳ thật đó cũng không phải là thứ ta quan tâm nhất.”

Vân Ca có chút kinh ngạc: “Vậy đó là thứ gì?”

“Ta muốn biên cương không còn chiến tranh nữa! Ta muốn tử di thần phục! Ta muốn hét lớn thái bình ổn định không phải dùng huyết lệ*của những nữ tử đó để đổi lấy! Đây mới là điều ta thực sự muốn!” Hoắc Quang cười lạnh đứng lên, cao giọng nói: “Quyền thế thì có gì mà hấp dẫn? Chẳng qua là do con đường để thực hiện hết thấy những thứ này đều phải đi qua! Không có quyền thế, ta sẽ không có năng lực làm những chuyện ta muốn làm! Chỉ có quyền thế đỉnh ới có thể làm cho ta đè bẹp những nhân tài không theo khuôn mẫu trước giờ, mới có thể giảm nhẹ lao dịch, hạ thấp thuế má, để ruộng tốt không bị bỏ hoang, mới có thể làm cho quốc thái dân an, tích trữ tiền của, mới có thể tu sửa binh khí, đúc được kiếm sắc, triều ta mới có thể có một ngày sánh được với vạn quân thiết kỵ, thắng được Hung Nô, Khương tộc!”

*Qua hôn nhân chính trị, tựa như công chúa Giải Ưu.

Tuy rằng Hoắc Quang thân mặc trường bào, ngồi ở trước bàn, nhưng khí thế ông ta nói chuyện lại giống như thân mặc áo giáp, ngồi trên lưng ngựa, chỉ cần kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, chỉ thẳng lên trời, vó ngựa có thể phi tới giẫm lên quân địch. Nhưng chỉ ngay sau đó một khắc, ông ta lại lập tức ý thức được, ông ta có

được quyền khuynh thiên hạ tới bao nhiêu, hao tâm tổn trí tổ chức tới bao nhiêu, cũng chỉ là một thần tử, người có khả năng lệnh hướng ừi kiếm đâm tới, gót sắt của ngựa đạp tới vĩnh viễn không phải là ông ta! Trước kia không phải, hiện tại cũng không phải, tương lai cũng sẽ không thể xảy ra! Hùng tâm tráng chí trong mắt của ông ta dần dần đều hóa thành bi thương bất đắc dĩ, ông ta cười giễu nói: “‘Nếu thái bình là do tướng quân gây dựng nên, hà cớ gì hồng nhan lại phải đau khổ tới biên cương?’, nam nhi Đại Hán đều phải không còn chút thể diện nào mới đúng!”

Vân Ca rút cuộc cũng hiểu được vì sao thời điểm ông ta nghe tin Ô Tôn binh bại lại kinh hoàng như vậy, bệnh nặng không rời giường được tới mấy tháng, ông ta cũng không phải là giả bệnh để giáo huấn Lưu Tuân, làm cho Lưu Tuân hiểu được chính lệnh muốn thi hành được thì không thể không có ông ta, mà là thật sự bị sự tức giận do Lưu Tuân cố chấp tự cho là đúng quật ngã. Ông ta cả đời cẩn thận thận trọng, lại bị hủy bởi Lưu Tuân chỉ trong một buổi chiều, lúc đó đau xót thể nào cũng không có người ngoài nào có khả năng tưởng tượng, đã nắm được ngọn nguồn, nòng bắt đầu cảm thấy rằng người này đúng thật là thúc thúc của nòng, trên người ông ấy và phụ thân đúng là cùng chảy một dòng máu.

Hoắc Quang nhận thấy là bản thân mình thất thố, cảm xúc trong mắt lập tức bị thu hồi, lại biến thành quyền thần trấn tĩnh ung dung như trước, mọi sự trong lòng đều có định trước*: “Những lời này cũng đã gần ba mươi năm chưa từng nói với người khác, không biết tại sao lúc này lại đột nhiên... cho nên cháu đừng chê cười!”

*Nguyên văn là thành ngữ “Hung hữu thành trúc”, xuất phát từ điển cổ của họa sĩ đời Tống, trước khi vẽ cây trúc, trong lòng đã có phác thảo sẵn trước.

Vân Ca lấy chén trà đã nguội của ông ấy, rồi rót một chén trà nóng, hai tay dâng lên cho ông ấy: “Thân thể thúc thúc khỏe mạnh, tay còn nắm đại quyền, còn có rất nhiều thời gian có thể hoàn thành tâm nguyện. Tuy rằng hoàng thượng có chút cố chấp, nhưng cũng không phải quân vương không hiểu rõ đạo lý. Theo cháu thấy, hấn đối với tiên đế Lưu Triệt vừa hận lại vừa tôn kính, chỉ sợ hấn vẫn luôn giấu một tâm tư, muốn hoàn thành tâm nguyện mà Vũ Đế Lưu Triệt vẫn chưa hoàn thành... Biên cương yên ổn, tứ di thần phục, một phương diện là hùng tâm tráng chí của chính mình, về phương diện khác cũng là muốn thấy Lưu Triệt ở dưới Cửu Tuyền tức giận. Cháu nghĩ chỉ cần quân thần đồng tâm, nguyện vọng của thúc thúc nhất định có thể thực hiện.”

Hoắc Quang nhận chén trà nóng, nhưng lại không uống, vội vàng hỏi: “Lời cháu nói là sự thật? Bộ đáng hoàng thượng vẫn biểu hiện ra ngoài so với lời cháu nói thì không phù hợp, hấn vẫn luôn tỏ ra không hề quan tâm tới Tây Vực, Hung Nô, tựa hồ chỉ cần quan lại thanh minh, nhân dân có cuộc sống bình yên là được rồi. Văn Đế, Cảnh Đế tuy rằng hàng năm đều quy phục, tiến cống Hung Nô, đưa tặng công chúa, nhưng cuộc sống của bách tính bình dân kỳ thật lại tốt hơn so với thời Vũ Đế, ta vẫn cho rằng hoàng thượng dự định làm một hoàng đế noi theo Văn Cảnh nhị đế.”

Vân Ca nói: “Thúc thúc thông minh một đời, nhưng bởi vì rất để ý tới việc này, ngược lại lại thành hồ đồ, hoàng thượng nhất định là nhìn thấu thúc thúc quan tâm tới, cho nên hấn sẽ không quan tâm. Thúc thúc càng muốn đánh, hấn sẽ càng có biểu hiện không muốn đánh. Lợi dụng sự quan tâm của thúc thúc, bức thúc thúc phải thoái nhượng đối với những chuyện khác.”

Hoắc Quang ngây người suy nghĩ, hồi tưởng lại từng chuyện từ sau khi Lưu Phất Lăng băng hà. Sau một hồi lâu, mới vô cùng đau đớn thở dài: “Không nghĩ tới Hoắc Quang ta hơn nửa đời người sử dụng ngôn từ để bức người khác làm theo kế sách của mình, cuối cùng lại bị một đứa nhóc đùa bỡn trong lòng bàn tay.”

Vân Ca đang muốn nói tiếp, lại nghe thấy tiếng gọi của người hầu bên ngoài: “Nương nương, nương nương, người không thể...”

Cánh cửa ầm một tiếng bị đẩy ra, Hoắc Thành Quân sắc mặt tối sầm, chỉ vào Vân Ca nói: “Cút ra ngoài! Hoắc gia không có chỗ cho ngươi, năm đó cha ngươi đã chạy đi, có từng lo lắng cho cha ta không? Ông ta thì thật tiêu dao, đi tới khắp nơi, còn cha ta thì sao? Một người lẻ loi một mình ở Trường An, ngươi có biết cha ngươi ở Trường An có bao nhiêu kẻ thù hay không...?”

Hoắc Quang quả quyết quát: “Câm miệng!”, rồi lạnh lùng nghiêm nghị đảo mắt về phía đám người hầu đứng bên ngoài thư phòng, lập tức tất cả đều nhanh như chớp lui ra ngoài, đi được xa tới bao nhiêu thì đi tới bấy nhiêu.

“Vân Ca, cháu đi ra ngoài ngồi một lát, chờ thúc thúc xử lý xong chuyện này, sẽ tới bồi tội với cháu.”

Vân Ca cười cười không hề gì, cáo từ rời đi: “Hôm nay đã tối muộn, cháu đi về trước, thúc thúc, xin người bảo trọng!”

Sau khi ra khỏi thư phòng, nàng đi được một lát, bỗng nhiên cảm thấy lạnh, mới phát hiện ra lúc vội vàng đã quên lấy áo choàng. Y phục bình thường thì coi như thôi, nhưng hoa văn trên tấm áo choàng kia là do Lưu Phát Lăng tự tay vẽ, sai người y theo đó mà thêu, nên nàng hiển nhiên phải tới lấy về.

Vừa mới đi tới cửa thư phòng, nàng chợt nghe thấy tiếng tranh cãi dứt quãng.

“...Thà rằng ta có đứa cháu như Vân Ca, cũng không cần đứa con gái như con...”

“...Con nói con là con gái ruột thịt của cha?” Tiếng cười của Hoắc Quang nghe hết sức bi thương, “...Con gái ruột lại giúp Lưu Tuân thăm dò nhất cử nhất động của cha già này, thông báo cho Lưu Tuân làm như thế nào để đối phó với cha già này? Con gái ruột thịt lại dùng lợi ích thuyết phục đường huynh cùng nhau phản bội lại người cha già này?...”

“...Con đã cùng Lưu Tuân tình đầu ý hợp như thế, cha không ngăn cản con... Hoắc Quang ta coi như chưa từng sinh ra con, từ nay về sau, Hoắc gia là Hoắc gia, nương nương là nương nương.”

Giọng nói ở trong phòng lúc cao lúc thấp, Vân Ca nghe được dứt quãng. Nàng giống như bị trúng cổ độc*, biết rõ là không đúng, nhưng lại nhẹ nhàng lui sát dưới mái hiên, giấu mình ở trong bóng tối.

*Cổ độc: loại độc trong truyền thuyết của Trung Quốc thường liên quan tới các pháp sư trừ úm.

Trong phòng truyền đến tiếng khóc: “Cha... cha...”

Dường như Hoắc Thành Quân muốn túm lấy ống tay áo của Hoắc Quang, lại bị Hoắc Quang hất ra. Nàng ta vừa đau khổ vừa nổi giận, đột nhiên bắt đầu gào thét: “Phụ thân có từng coi con là con gái không? Có từng thực sự đau lòng vì con không? Phụ thân đeo lên bộ mặt cha già hiền hậu, để cho con gái tự chọn Lưu Tuân hay Lưu Hạ, chờ sau khi thăm dò ra tâm tư của con gái, lại cố tình lật lại nói chọn Lưu Hạ. Còn cả đại tỷ nữa, năm đó phụ thân đã đồng ý với tỷ ấy chuyện gì? Kết quả thì thế nào? Cha làm cho con gái làm cách nào để tin tưởng cha? Phụ thân rốt cuộc là che giấu chúng con tới bao nhiêu chuyện? Phụ thân nói tính mạng Lưu Phát Lăng là do ông trời định đoạt, nhưng trên núi ở ngoại thành Trường An kia có trồng thứ gì? Bệnh của Lưu Phát Lăng...”

Bốp, vang lên tiếng một cái tát, lời nói của Hoắc Thành Quân đột nhiên bị chặn lại, tất cả đều rơi vào im lặng. Sau một hồi lâu, giọng nói mơ hồ không rõ của nàng lại vang lên: “Phụ thân, con gái đã biết sai rồi! Xin phụ thân tha thứ! Phụ...”

Hoắc Quang trầm mặc rất lâu sau mới mở miệng, giọng nói khàn khàn tràn đầy nỗi buồn: “Con đi đi! Cha không làm được người cha tốt, nên cũng không thể trách được đứa con gái như con.”

Tiếng đập đầu thùng thùng vang lên, tiếng khóc cầu vang lên hết lần này tới lần khác, nhưng Hoắc Quang vẫn không mở miệng. Vang lên một tiếng kéo kệt, Hoắc Thành Quân mở cánh cửa ra, bùm mặt chạy ra khỏi thư phòng.

Vân Ca mềm nhũn ngồi xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch không còn một tia huyết sắc.

“Phụ thân rốt cuộc là che giấu chúng con tới bao nhiêu chuyện?”

“Phụ thân nói tính mạng Lưu Phát Lăng là do ông trời định đoạt, nhưng trên núi ngoại thành Trường An kia đã trồng thứ gì?”

“Bệnh của Lưu Phát Lăng...”

Bọn họ rốt cuộc là muốn nói tới chuyện gì? Vì sao lại phải nhắc tới bệnh của Lăng ca ca? Hoắc Quang vì sao lại ngăn cản lời Hoắc Thành Quân chưa nói ra, tới mức không hề để ý tới thân phận của Hoắc Thành Quân mà nặng tay cắt ngang lời cô ta! Vân Ca chỉ cảm thấy hít thở cũng không thông, tựa hồ phía trước chính là vực sâu không đáy, nhưng nàng vẫn muốn đi về phía trước.

Năm đó cười giấu Thượng Quan Kiệt nuôi được “con trai ngoan”, hiện giờ lại là con gái của mình, cháu trai thì còn hơn thế chứ không hề kém, Hoắc Quang thất vọng, bi thương công tâm, ngồi ở trong phòng, cả người đờ đẫn. Chợt nghe thấy tiếng thở bên ngoài, ông ta lớn tiếng hỏi: “Ai?”, đang muốn đi ra khỏi phòng kiểm tra, lại nhìn thấy Vân Ca đứng ở cửa, dựa vào khung cửa, dường như mới vừa chạy vội trở lại, vừa thở vừa nói: “Cháu quên lấy áo choàng.”

Hoắc Quang thấy sắc mặt nàng khác thường, trong lòng hoài nghi, mỉm cười nói: “Để ở trong phòng, nhưng mà chỉ có một tấm áo choàng, hà tất gì còn phải cố ý chạy về một chuyến? Cho dù muốn lấy, phải một đĩa nha đầu tới là được rồi, nhìn bộ dáng cuồng cuồng của cháu kìa.”

Vân Ca cầm lấy áo choàng, cúi đầu nói: “Cái áo choàng này rất đặc biệt, là... là Lăng ca ca tự tay vẽ hoa văn.”

Trong mắt nàng ẩn có nước mắt, Hoắc Quang thấy thoải mái, vừa đi cùng nàng ra cửa, vừa dặn dò: “Hiện giờ cháu đã xuất giá rồi, ta thấy Mạnh Giác đối với cháu rất tốt, hẳn cũng đích thực là một người không tồi. Người chết thì đã chết rồi, người còn sống thì phải tiếp tục sống. Cuộc đời cháu còn rất dài, không thể mỗi ngày đều như thế. Hiện tại cháu như thế này, người ở dưới đất cũng không thể an lòng, hãy đem chuyện xưa người cũ chôn thật sâu xuống tận đáy lòng, hãy quý trọng người ở trước mắt mình, vậy mới là vừa không phụ lòng người cũ, cũng không phụ lòng người mới, lại càng không phụ lại bản thân mình.”

Về mặt Vân Ca hoảng hốt, dung nhan tiều tụy, đối với lời của ông ta giống như nghe thấy, cũng giống như không nghe thấy, Hoắc Quang chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Vu An ở đằng sau xe ngựa đã nhìn thấy bộ dáng của nàng, lại nghe thấy lời của Hoắc Quang, nội tâm xúc động, quay sang Hoắc Quang nói lời cảm tạ:

“Đa tạ lời vàng ý ngọc của Hoắc đại nhân, kỳ thật đó cũng là những lời nô tài vẫn muốn nói.”

Vân Ca nhìn Hoắc Quang gượng cười: “Thúc thúc, cháu đi về, người nhớ bảo trọng thân thể.”

Hoắc Quang khách khí phân phó Vu An: “Người chăm sóc Vân Ca cho tốt.”

Vu An đáp “Vâng”, điều khiển xe ngựa rời khỏi Hoắc phủ.

Sau khi Vân Ca trở lại Trúc hiên, vẫn đứng ở cửa ngăn người, chậm chạp không bước vào phòng. Vu An khuyên nhủ: “Đã ở Hoắc phủ nửa ngày rồi, nên lệnh cho nha đầu chuẩn bị nước ấm rửa mặt đi!”

Vân Ca đột nhiên xoay người chạy ra bên ngoài, Vu An vội đuổi theo: “Tiểu thư, cô muốn làm gì?”

“Ta đi tìm Mạnh Giác.”

Vu An cho rằng nàng đã hồi tâm chuyển ý, mừng tới mức liên tục nói: “Được! Được! Được! Vậy trước hết nô tài lui xuống.”

Khi Vân Ca thở hổn hển đẩy mạnh cửa phòng Mạnh Giác, trong giây lát Mạnh Giác nâng mắt lên, có vui mừng và kinh ngạc không thể tin được.

“Mạnh Giác, người nhận ta làm đồ đệ, được không? Ta muốn theo người học y thuật.”

Mặc dù không phải lời nói mà mình chờ đợi, nhưng ít nhất thế có nghĩa là Vân Ca bằng lòng kết giao bình thường với hắn, sẽ không còn hờ hững đối với hắn nữa. Hắn mỉm cười nói: “Nàng nguyện ý học, ta đương nhiên sẽ nguyện ý dạy, nhưng mà cũng không cần bái sư gì cả, nhưng nếu không cần phải bái sư, vậy nàng cứ bái nghĩa phụ ta làm thầy, nghĩa phụ đang ở trên đời, khẳng định cũng sẽ không cự tuyệt nàng, ta cứ coi như là đại sư huynh truyền nghề.”

Vân Ca cảm kích nói: “Đa tạ người! Vậy hiện tại chúng ta sẽ bái sư, ngày mai ta sẽ học, được không?”

Mạnh Giác sao có thể nói là không được? Lệnh cho Tam Nguyệt bố trí hương án xong xuôi, nhưng không có bài vị, hắn lấy tạm một tấm lụa trắng, viết ba chữ “Mạnh Tây Mạc” rồng bay phượng múa, rồi treo lên trên tường.

Vân Ca quỳ xuống trước ba chữ “Mạnh Tây Mạc”, cung kính nói: “Sư phụ ở trên, xin nhận ba lạy của đệ tử.”, nàng vừa dập đầu, trong lòng vừa thầm niệm: “Sư phụ, tuy rằng con chưa từng gặp người, nhưng biết

người nhất định là một người rất tốt. Động cơ con bái sư không trong sạch, có lẽ người sẽ không vui, nhưng đệ tử nhất định sẽ tận tâm học tập, tương lai cũng sẽ dùng y thuật để cứu người. Đệ tử ngu dốt, khẳng định không đuổi kịp y thuật của sư phụ, nhưng nhất định sẽ không làm chuyện hổ thẹn với sư môn.”

Sau khi dập đầu xong, Vân Ca lại đọc thầm tên “Mạnh Tây Mạc” một lần. Từ nay về sau, ngoại trừ cha mẹ, huynh trưởng, nàng còn có thêm một sư phụ. Mạnh Giác thấy nàng đã dập đầu xong, lại nhìn chăm chăm vào tên của nghĩa phụ ngẩn người, cười nhắc nhở: “Nên kính trà nghĩa phụ.”

Vân Ca nhận chén trà mà hẩn chuyển cho, thật cẩn thận mở nắp đầy ra, rót nước trà xuống mặt đất. Sau khi dâng xong chén trà, lễ bái sư của nàng đã có thể hoàn thành, nàng còn cung kính dập đầu lạy ba lần, mới đứng lên.

Mạnh Giác vừa thu dọn hương án, vừa nói: “Lúc này, chúng ta cũng thực sự thành sư huynh muội.”

Vân Ca ngẫm lại, cũng cảm thấy duyên phận thật sự là một chuyện hết sức kỳ quái. Khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy chiếc đàn có khắc hoa kim ngân, còn thắc mắc rằng một người như thế nào mới có thể khắc ra loại hoa chứa đựng cả đau thương và vui sướng như vậy, không nghĩ rằng sau đó đột nhiên lại thành đồ đệ của người. Nàng ngồi lên tọa tháp, nói: “Về sau nếu người có chút thời gian, kể thêm cho ta một số chuyện về sư phụ, ta rất muốn hiểu rõ hơn một chút về sư phụ.”

Mạnh Giác thu dọn xong mấy thứ, ngồi xuống đối diện nàng, gật đầu đáp ứng: “Nhưng mà ta chỉ biết tới những chuyện sau khi ta đi theo nghĩa phụ, nghĩa phụ cũng không nhắc tới những chuyện trước đó, cho nên ta cũng không biết, rất nhiều điều là ta đoán.”

“Sau này ta có thể hỏi phụ thân và mẫu thân ta, chờ ta biết được rồi, ta sẽ nói cho người biết.”

“Ngần vạn lần đừng hỏi!” Mạnh Giác cấp bách nói, “Nếu nàng muốn hỏi, đến hỏi Nhị ca* nàng, huynh ấy hẳn là cũng biết, ngàn vạn lần không được đến hỏi mẹ nàng, chuyện nàng bái sư cũng không được nói ẹ nàng.”

*Nhị ca Vân Ca hỏi nhỏ được nghĩa phụ Mạnh Giác nuôi.

Vân Ca thấy rất kỳ lạ: “Vì sao? Bọn họ không phải là bạn cũ sao? Hơn nữa giao tình hẳn là vô cùng thâm thiết, bằng không người cũng sẽ không muốn lợi dụng...” Nàng vội nuốt vào lời nói đã đến bên miệng, quay đầu đi.

Giọng nói của Mạnh Giác vô cùng đau xót: “Nguyên nhân chính là vì giao tình thâm thiết giữa bọn họ, nghĩa phụ mới không muốn ẹ nàng biết người đã mất nhiều năm rồi, người sợ rằng mẹ nàng sẽ đau lòng.”

Vân Ca đã trải qua sinh ly tử biệt, nghe được câu nói kia “Người sợ làm mẹ nàng đau lòng”, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống. Hóa ra là như vậy, sư phụ hẳn lại thâm tình tới như thế!

“Trước khi lâm chung nghĩa phụ đã đặc biệt dặn dò cả ba bá bá và Nhị ca nàng, Nhị ca nàng bởi vì nghĩa phụ qua đời, thương tâm khó nén, nhưng trước mặt cha mẹ vẫn giả bộ cười nói như thường, hết sức giấu giếm, nhưng cha nàng và mẹ nàng sao có thể là người dễ bị lừa gạt? Cho nên, huynh ấy một nửa là do tính tình thích khám phá, một nửa cũng là vì nghĩa phụ, đơn giản là cách xa nhà ngàn dặm, những năm gần đây cha nàng và mẹ nàng đã du tẩu khắp nơi, hẳn là cũng chỉ vì muốn gặp lại nghĩa phụ một lần.”

Vân Ca nghe được vừa kinh ngạc lại vừa đau lòng, thì thào nói: “Chỉ sợ là Nhị ca ta đã lộ tẩy trước mặt cha ta rồi, cha hẳn là sớm đoán được, tuy rằng cha cùng đi khắp nơi với mẹ, nhưng khi gặp phải tuyết lở, cha liền mượn cơ hội ở lại bên trong, bởi vì cha sớm biết rằng, cho dù tìm kiếm khắp chân trời góc biển bao nhiêu lần đi nữa, cũng không thể tìm thấy được!”

Mạnh Giác khẽ thở dài: “Lần trước ta đi tới nhà nàng cầu thân, mẹ nàng có hỏi tới nghĩa phụ, ta đã nói vài địa điểm lung tung, ta còn cố gắng nói tới những chuyện khác, mẹ nàng lại buồn bực hỏi ta: “Nghĩa phụ của cháu đi tới chỗ đó làm gì chứ?”, cha nàng lại chỉ ngồi ở bên cạnh yên lặng nghe, hóa ra là bác ấy đã sớm biết.”

Hai người mãi mê cân nhắc những chuyện trước kia còn chưa hiểu rõ hết, có chút thương cảm. Giờ khắc này, tất cả ngăn cách giữa bọn họ dường như đều biến mất. Bởi vì duyên phận còn dây dưa không rõ, giữa hai bên còn có hiểu rõ và thâm thiết người khác khó mà bì kịp.

Vân Ca nhỏ giọng nói: “Khó trách cha ta và mẹ ta chẳng quan tâm tới ta, bọn họ hẳn là rất tin tưởng sư phụ.”

Mạnh Giác rất xấu hổ, cũng nhỏ giọng nói: “Vốn cha nàng sai Tam ca nàng dõi theo mọi hành tung của nàng, nhưng khi ta nói rằng ta sẽ đuổi theo nàng, cha và mẹ nàng lập tức đều tán thành, nhờ ta chăm sóc cho nàng. Có lẽ bọn họ tuy rằng không muốn ép buộc nàng, nhưng trong lòng nhất định rất hy vọng là hôn sự có thể thành.”

Vân Ca cúi đầu, ngồi yên lặng, Mạnh Giác cũng yên lặng ngồi đó.

Ánh nến nhảy múa, tiếng lách tách rất nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng. Bóng của hai người dưới ánh nến đan vào nhau, Mạnh Giác bỗng nhiên hi vọng giờ khắc này có thể thiên trường địa cửu.

Nhưng Vân Ca lại đột nhiên cúi đầu nói: “Ta đi về đây, ngày mai chờ sau khi người tan triều, ta sẽ tới tìm người.”

Mạnh Giác cũng vội vàng đứng lên: “Ta đưa nàng về.”

“Không cần!”

Mạnh Giác không hề để ý tới lời từ chối của nàng, đèn lồng cũng không cầm theo, chỉ đi theo phía sau nàng ra khỏi phòng. Trên dọc đường đi, tuy rằng Vân Ca cũng không nói chuyện với hắn, nhưng cũng không bảo hắn phải trở về, hai người dưới ánh trăng, sóng vai bước đi trên con đường nhỏ quanh co yên tĩnh. Mạnh Giác chỉ cảm thấy trong lòng yên tĩnh tựa như nước, bình yên an ổn khó diễn tả được thành lời, giống như hồng trần hỗn loạn đều cách xa hắn vạn trượng, chỉ thấy có trăng thanh gió mát, sự yên ổn mà thường ngày cần phải mượn tới cầm kỳ thư họa mới có, cũng không phải là dễ dàng mà có được, nên không khỏi ngóng trông đường đi có thể dài hơn một chút.

Khi tới Trúc hiên, Mạnh Giác tự động dừng lại, Vân Ca cũng không nói lời cáo biệt gì đã đi vào, đi được vài bước, đột nhiên xoay người nói: “Sớm hay muộn, hẳn là Hán triều sẽ có một lần chiến sự dụng binh với quy mô lớn, đến lúc đó, người có thể đứng ở bên phía Hoắc Quang không? Ta không phải là vì ông ấy, mà là vì ông ấy đã nói một câu: “Thái bình nếu là do tướng quân tạo dựng, hà cớ gì hồng nhan lại phải đau khổ tới biên cương”. Các người đường đường là nam nhi thân cao bảy thước thì hãy ngày đêm luyện tập mà tới đó chiến đấu đi, sao có thể để thái bình trên lãnh thổ Tây Bắc Hán triều trong suốt mười mấy năm qua là dựa vào hai nữ tử* thanh xuân gắng sức duy trì? Còn có cả những hồng nhan phải rời xa quê hương, nữ tử hòa thân phải chôn thân ở nơi đất khách quê người. Đám người các người mưu kế ngoại trừ dùng để tranh quyền đoạt lợi, thì không sử dụng để định quốc an bang sao? Nghĩ tới các cô gái ấy, các người sẽ không có một chút bất an nào hay sao?”

*Công chúa Giải Ưu và công chúa Tế Quân.

Mạnh Giác không ngờ rằng nàng lại có yêu cầu như vậy, thực sự cảm thấy kính nể, rất chân thành đồng ý: “Nàng yên tâm, đại sự trên triều đình ta tuyệt đối sẽ không làm càn.”

Vân Ca lần đầu tiên để lộ một chút ý cười, khoe môi khẽ nhếch, nói lời “Đa tạ”, xoay người bước vào trong.

Mạnh Giác trả lời: “Đây vốn là việc của nam nhi thân cao bảy thước, việc gì nàng cần phải cảm tạ ta?”

Bước chân của Vân Ca hơi ngừng một chút, dù chưa quay đầu lại, nhưng giữa mặt mày đã hiện lên một vẻ nhu hòa.

Sau khi chính thức báỉ sư, Vân Ca bắt đầu thực sự học tập y thuật. Mỗi ngày, dù mưa nắng không bỏ, trời râm cũng không hề muộn, đều tới tìm Mạnh Giác. Vân Ca vốn thông minh sáng trí, còn thật sự chịu khó, Mạnh Giác lại dốc túi dạy dỗ, cẩn thận chỉ bảo, cho nên y thuật của Vân Ca tiến bộ với tốc độ một ngày ngàn dặm, khiến cho Mạnh Giác cũng phải âm thầm kinh ngạc, nghĩ rằng nếu nghĩa phụ còn sống, có thể tự mình dạy y thuật cho Vân Ca, có lẽ Vân Ca mới là truyền nhân kế thừa y bát* tốt nhất của nghĩa phụ.

*Y bát: truyền từ đời này sang đời khác, vốn xuất phát từ áo cà sa và bát của các nhà sư truyền lại ôn đồ, về sau chỉ chung tư tưởng, học thuật... truyền cho đời sau.

Lúc mới đầu, Vân Ca cũng không thiếu lo lắng và đề phòng, nhưng phát hiện Mạnh Giác đã dạy thì chỉ dạy, tuyệt đối không nói tới chuyện khác, lo lắng và đề phòng cũng dần dần giảm bớt.

Lúc Vân Ca sơ ý phạm sai lầm, Mạnh Giác đều răn dạy không chút nào khách khí, cũng không chút lưu tình. Từ nhỏ đến lớn, nàng đều được cha yêu mẹ chiều, ca ca nhường nhịn, chưa từng bị người nào giáo huấn như vậy, khi lửa giận bốc tới đầu, cũng mở miệng phản bác, nhưng lời nói của Mạnh Giác sắc bén, đều đánh trúng vào điểm yếu, lần nào cũng cố tình dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, càng thể hiện rõ là nàng đã vô lý lại còn cãi bướng.

Nàng lời tận ý cặn, vừa then vừa giận, chỉ có thể nén nhịn hần: “Nếu sư phụ còn sống, cũng sẽ không nói như vậy với ta! Là do người dạy quá kém mà thôi!”

Mạnh Giác cười khẩy một tiếng, phất tay áo bước đi, một bộ dáng “Nàng đã chê ta dạy quá kém, vậy ta đây không thêm dạy”. Vân Ca nhịn thì nhịn, nhưng kỳ thật trong lòng cũng rất rõ ràng, đích thật là mình làm sai rồi. Y thuật không giống như những thứ khác, những việc khác có thể phạm sai lầm, một món ăn làm thất bại rồi, cùng lắm thì đổ đi nấu lại, nhưng thuốc mà dùng sai, thì sẽ hại đến tính mạng con người. Cho nên chỉ sau chốc lát, chờ lửa giận tiêu tan, nàng sẽ cúi đầu, lại đi hỏi hần, hần vẫn dùng ngữ khí nhẹ nhàng, cũng không nói tới chuyện hai người cãi nhau, chỉ giảng giải kỹ càng vấn đề Vân Ca hỏi tới, rồi nhấn mạnh tới chỗ nàng đã sai. Một người học, một người dạy, ngày ngày ở chung với nhau, mâu thuẫn giữa hai người dần dần được xoa dịu. Mặc dù cũng chưa tới mức nói cười được như bình thường, nhưng ít ra khi không đề cập tới những chuyện cũ, hai người có thể giống như bằng hữu bình thường ở chung.

53. Q.3 - Chương 15: Phá Kén Thành Bướm

Từ sau khi phát sinh chuyện lệnh bài bị trộm mất, Lưu Tuân không còn đặt chân tới Tiêu Phòng Điện, Hứa Bình Quân cũng cố gắng hết sức tránh không gặp hần, cho nên tuy rằng hai người đều ở trong Vị Ương Cung, nhưng thường thường là hơn một tháng cũng không thấy mặt.

Một ngày, Vân Ca tiến cung tới gặp Hứa Bình Quân, thấy nàng cả ngày buồn phiền ở trong Tiêu Phòng Điện, nên chủ động đề xuất muốn đi ra ngoài chơi một chuyến. Hai tỷ muội vừa đi vừa tán gẫu, bất tri bất giác đã đi tới bên bờ Lâm Trì, hoa sen mới ra lá không lâu, một đám lá xanh biếc tròn xoe nổi bông bênh trên mặt nước. Hai người đối diện với trời xanh sóng biếc, đều thấy trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng chỉ trầm mặc không nói gì.

Bỗng nhiên, một luồng tiếng sáo theo gió truyền đến, Vân Ca và Hứa Bình Quân đều theo tiếng nhạc, nhìn ra hướng xa xa. Chỉ thấy tận cùng là sóng biếc, cảnh liêu lạng yên, có một chiếc thuyền nhỏ từ từ xuất hiện, một hồng y nữ tử đang ngồi ở mũi thuyền, cảm sáo thổi khúc.

Hô hấp của Vân Ca và Hứa Bình Quân bỗng dừng đều cùng ngừng lại, tim đập nhanh. Chiếc thuyền nhỏ dần dần tới gần, nữ tử trên thuyền quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Hứa Bình Quân, vội vàng đứng lên, muốn hành lễ vấn an:

“Hoàng hậu nương nương!”

Vân Ca và Hứa Bình Quân thấy rõ ràng là Trương Lương nhân, thở hắt ra một tiếng, khóe mắt không rõ tại sao đều vương nước mắt. Hứa Bình Quân cao giọng nói: “Người đang ở trên thuyền không cần hành lễ.”

Hoạn quan chèo thuyền đưa thuyền lại gần bờ, cẩn thận dìu Trương Lương nhân xuống thuyền. Hứa Bình Quân lúc này mới phát hiện bụng của Trương Lương nhân cũng khá lớn. Nàng tự nói với mình là không cần quan tâm, nhưng dù sao cũng không phải là người không có liên quan, trong tim vẫn đột nhiên thấy đau đớn.

Sau khi Trương Lương nhân lên bờ, lập tức hành lễ với Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân gượng cười nói: “Không cần hành lễ, người đang mang thai không tiện, nên nghỉ ngơi nhiều hơn!” Nàng nói xong, không đợi Trương Lương nhân nói thêm, đã kéo Vân Ca rời đi.

Vân Ca lặng lẽ không nói một lời, quay đầu lại khẽ liếc nhìn về mặt kinh ngạc khó tin của Trương Lương nhân, chỉ có thể thở dài, tỷ tỷ vẫn không nắm được cách sinh tồn trong chốn cung đình.

Hứa Bình Quân cứ bước rồi bước, bước chân đột nhiên lão đảo, người ngã xuống mặt đất, Vân Ca vội đưa tay đỡ lấy nàng, Hứa Bình Quân dựa vào cánh tay Vân Ca, khom người nôn khan. Vân Ca sinh nghi, đưa tay đặt lên cổ tay nàng: “Tỷ tỷ, nguyệt sự của tỷ đã bao lâu không tới rồi?”

Hứa Bình Quân đứng thẳng người lên, kinh hoàng nói: “Không có khả năng, tỷ và hoàng thượng đã rất lâu rồi chưa từng gặp mặt.”

“Đứa bé đã được hơn hai tháng rồi! Tỷ tỷ, tỷ thật đúng là một người hồ đồ! Năm đó mới vừa hoài thai Hồ nhi, tỷ đã biết rồi, hiện giờ thì cho tới bây giờ cũng còn không tin.”

Sắc mặt Hứa Bình Quân dần dần trắng bệch, Vân Ca mỉm cười ôm lấy nàng: “Tỷ tỷ, đây là chuyện tốt, hẳn là phải vui mừng.”

Hứa Bình Quân nhớ tới chuyện phòng the lần cuối cùng cùng Lưu Tuân, đúng là vào đêm đó nàng quỳ suốt một đêm dưới tuyết trước Chiêu Dương Điện. Thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy: “Đứa bé nên mang theo yêu thương của cha mẹ mà sinh ra, không nên được hình thành từ nghi kỵ và oán hận giữa cha mẹ, như thế thì không được thần linh bảo vệ.”

Vân Ca chỉ có thể nhẹ giọng an ủi nàng: “Người có thể bảo vệ đứa bé này chính là tỷ tỷ, không phải thần linh, chỉ cần sau này tỷ tỷ yêu thương nó, nó nhất định sẽ hạnh phúc.”

Hoang mang của Hứa Bình Quân dần dần biến mất, vốn nghĩ rằng e là cuộc đời này của nàng cuối cùng cũng chỉ có một đứa con, nếu không phải thần linh thiên vị nàng, sao lại ban cho nàng đứa bé này? Trong lòng dâng lên vui sướng, nàng mỉm cười nói: “Hồ nhi cũng nên có đệ đệ, muội muội bầu bạn.”

Vân Ca cười gật đầu: “Tỷ tỷ gần đây rất hay thương tâm, thân thể lại không như thời điểm mang thai Hồ nhi, lúc trở về bảo Mạnh Giác kê cho tỷ mấy thang thuốc đi! Những chuyện lung tung lộn xộn đó, tỷ tỷ cũng không cần phải để ý tới, an tâm dưỡng thai mới là chuyện nên làm.”

Hai người vừa cười nói, vừa bước vào Tiêu Phòng Điện.

Ngày đêm luân chuyển, thời gian trôi mau, bất tri bất giác đã đến mùa hạ. Đúng như Vân Ca dự liệu, Hoắc Quang quả nhiên dốc toàn lực trừ tính, chuẩn bị tập kết đại quân, chỉ huy quân đội Tây Bắc, thảo phạt Khương tộc, nhân tiện âm thầm thanh trừ thế lực bảo thủ ở Ô Tôn, lập con trai của công chúa Giải Ưu làm Ô Tôn vương, trục xuất thế lực của Hung Nô, Khương tộc ra khỏi Tây Vực, để cho chư quốc Tây Vực bỏ đi ý tưởng dựa vào hai thế lực đó, hoàn toàn xưng thần với Hán triều.

Lưu Tuân đối với việc này biểu hiện rất thờ ơ, hơn nữa nhô sinh trong triều đều ghét chiến sự, cảm thấy rằng tình hình bây giờ rất tốt, cho nên trong triều đình xuất hiện lời phản chiến.

Tuy rằng môn sinh Hoắc thị đông đảo, nhưng đụng tới sự thờ ơ của hoàng đế cùng với ngôn từ sắc bén của đám nhô sinh, động một tí là mang ra đạo lý lớn về cuộc sống bình yên ổn định của dân chúng, chủ trương của Hoắc Quang thực thi cũng khó khăn. Dù sao một cuộc chiến tranh cũng có liên quan rất lớn, từ trưng binh tới lương thảo, từ vũ khí tới ngựa chiến, cho dù với quyền thế ngập trời của Hoắc Quang cũng đều trở tròng điệp.

Khi phái chủ chiến và phái chủ hòa giằng co còn chưa xong, các đại thương gia vẫn hành tẩu trên con đường tơ lụa* liên hợp nhau lại thượng sớ, trần thuật lại cho hoàng thượng những gì bọn họ tai nghe mắt thấy trên con đường tơ lụa, trình bày và phân tích tầm quan trọng của cửa ngõ Tây Vực đối với khu vực Trung Nguyên: Tây Vực là cửa ngõ Hán triều thông thương với toàn bộ thế giới, nếu Tây Vực bị chặn lại, Hán triều sẽ giống như bị khóa lại ở trong một khoảng sân, chỉ biết chôn chân bó gối. Bọn họ còn dùng lời lẽ khẳng khái, nói từ Văn Đế, Cảnh Đế đến Vũ Đế, lại từ Vũ Đế đến bây giờ, địa vị của thương nhân Hán triều ở Tây Vực cũng thay đổi cùng một nhịp thở với thực lực quốc gia của Đại Hán. Vào thời Văn Cảnh, người Tây Vực sợ hãi Hung Nô, miệt thị người Hán, mang đồ ăn ngon nhất, người dẫn đường giỏi nhất tới cho Hung Nô, mang ngựa, lạc đà kèm cưỡi nhất bán giá cao cho người Hán, thậm chí tùy ý cướp đoạt hàng hóa và giết hại thương nhân người Hán. Vào thời Vũ Đế, nơi thương nhân Hán triều đi qua, đất ngổ vô cùng tốt, giống như vương công quý tộc, Hung Nô nhanh chóng tránh đi, mà hiện tại, mặc dù còn không đến mức bị thảm như vào thời Văn Cảnh, nhưng ở trong mắt người Tây Vực, bọn họ cũng chỉ là một đám thương nhân đến từ một đế quốc đang dần suy tàn, thường có cử chỉ khinh mạn vô lễ. Cuối cùng, bọn họ hứa hẹn: “Nguyện dốc hết tài lực ít ỏi, để trợ giúp quốc gia. Nước không mạnh tất dân chúng không

được tôn trọng, mà dân chúng không có vinh hiển thì nước sao thể hưng thịnh! Thảo dân kính cẩn lấy thân thể hèn mọn này khấu đầu, cầu chúc có được một minh quân vĩ đại, trở thành bá nghiệp muôn đời!”

*Con đường tơ lụa bắt đầu từ Phúc Châu, Hàng Châu, Bắc Kinh (Trung Quốc) qua Mông Cổ, Ấn Độ, Afghanistan, Kazakhstan, Iran, Iraq, Thổ Nhĩ Kỳ, Hy Lạp, xung quanh vùng Địa Trung Hải và đến tận châu Âu. Con đường cũng đi đến cả Hàn Quốc và Nhật Bản. Nó có chiều dài khoảng 7 ngàn km. Năm 138 TCN, vua Hán Vũ Đế đã cử Trương Khiên đi về phía Tây, tìm người Nguyệt Chi nhằm kết đồng minh chống lại quân Hung Nô. Trải qua nhiều gian khổ, Trương Khiên đã tìm được người Nguyệt Chi ở nơi là miền Bắc Ấn Độ ngày nay, và qua chuyến đi gian khổ này ông đã tìm ra con đường tơ lụa huyền thoại. Trung Quốc là nước đầu tiên tìm ra cách trồng dâu nuôi tằm, lấy kén ươm tơ, dệt lụa sớm nhất trên thế giới, tơ lụa thời đó rất quý, chỉ được dùng cho quý tộc và là mặt hàng được vận chuyển chủ yếu trên con đường này vì thế nó có tên là con đường tơ lụa.

Lưu Tuân biết rõ rằng đằng sau bản tấu này có nhiều thâm ý, nhưng khi đọc tới những dòng cuối cùng, vẫn thấy cảm động, cảm xúc dâng trào, quả muốn rút trường kiếm, tay chỉ hướng Tây hét lớn: bọn Hồ lỗ*!

*Hồ lỗ: từ chỉ người Hung Nô.

Đám nho sinh còn đang rầm rì bàn luận, nói rằng đám thương nhân háms lợi, bọn họ làm như thế, chẳng qua là hi vọng quốc gia vì bọn họ mà mở một con đường thuận lợi, bình an để thông thương, thuận tiện cho bọn họ kiếm tiền.

Lưu Tuân hỏi Mạnh Giác: “Mạnh Thái phó nghĩ như thế nào?”

Mạnh Giác cười nhìn các vị nho sinh đang chỉ trích thương nhân hỏi: “Những thương nhân đó có phải là con dân Đại Hán hay không?”

Một quan văn mau mồm mau miệng nói: “Đương nhiên phải.”

“Bọn họ buôn bán có nộp đủ thuế hay không?”

“Đương nhiên! Nếu bọn họ dám không nộp...”

“Nếu bọn họ là con dân Đại Hán, nếu bọn họ nộp đủ thuế cho quốc gia để nuôi sống quan viên, quân đội, như vậy chẳng lẽ bọn họ không nên thỉnh cầu mong mỗi quốc gia của mình bảo vệ bọn họ hay sao?”

Mấy quan văn lấp lảp bắp, nói không nên lời: “Đây... Đây... Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, một cuộc chiến tranh, người khổ chính là vạn thiên hạ, chỉ riêng thương nhân có lợi...”

Mạnh Giác không để ý đến bọn họ, chỉ cao giọng nói với Lưu Tuân: “Người chạm tới thiên uy Đại Hán ta, cho dù là xa ngàn dặm cũng phải giết!”

Giọng nói của Mạnh Giác dập tắt toàn bộ tiếng nghị luận, đột nhiên lúc đó, trong đại điện trở nên im ắng tới kim rơi cũng có thể nghe rõ tiếng. Trong bầu không khí yên lặng, giọng nói của Mạnh Giác giống như sắt đá rơi xuống đất, mỗi một lời tràn ngập sức mạnh: “Hán triều như vậy với xứng là Đại Hán*!” Trong ánh mắt sắc bén của hắn còn có một câu chưa nói ra: Quân chủ như vậy mới xứng là bá chủ!

*Đại hán nghĩa là to lớn.

Bách quan trên triều đình, sắc mặt khác nhau, trong không khí lưu động căng thẳng và bất an.

Lưu Tuân cường chế sóng to gió lớn ở trong lòng, diễm nhiên như không mỉm cười hỏi Trương An Thế: “Trương tướng quân nghĩ như thế nào?”, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Mạnh Giác.

Trương An Thế thấy được trong ánh mắt Lưu Tuân tia sáng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Khi Tiên đế Lưu Triệt lệnh Trương Khiên* đi sứ Tây Vực, khi lệnh Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh tới Hung Nô, khi lệnh công chúa Tề Quân, công chúa Giải Ưu kết thông gia với Tây Vực, trong ánh mắt cũng đều có tia sáng giống như vậy, đó là ánh mắt của một nam nhân không cam lòng với bình thường mà khát vọng một công lao đại nghiệp thiên thu, cũng là ánh mắt khát vọng quốc gia cường thịnh của một bậc quân vương vĩ đại. Ông ta cung kính khom người, không nhanh không chậm trả lời: “Nếu như hoàng thượng muốn làm một vị quân vương thanh minh hiền đức, nhất động hiển nhiên là không bằng nhất tĩnh, không quấy nhiễu dân chúng, không thiệt hại tiền của. Nhưng nếu như hoàng thượng muốn làm một quân vương vĩ đại tên tuổi

sánh cùng Chu Văn Vương, Chu Vũ vương, Cao Tổ hoàng đế, Hiếu Vũ hoàng đế, như vậy hùng công vĩ nghiệp khẳng định không thể tách khỏi kim qua thiết mã**!”

*Trương Khiên: xin xem lại chú thích về con đường tơ lụa bên trên.

**Kim qua thiết mã: tạm dịch ra là giáo vàng ngựa sắt.

Hoắc Quang lập tức rèn sắt khi còn nóng*: “Từ sau khi Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh càn quét qua vương đình Hung Nô, Hung Nô đã phân hoá thành Nam Hung Nô, Bắc Hung Nô. Nam, Bắc Hung Nô không hòa hợp với nhau, thường xuyên giao chiến, nếu triều ta có thể đại phá Khương tộc, khiến cho Ô Tôn hoàn toàn quy thuận, thế lực cuối cùng của Hung Nô ở Tây Vực cũng bị tiêu trừ, triều ta cùng với Bắc Hung Nô tạo thành thế gọng kìm nam bắc cùng tấn công Nam Hung Nô, có lẽ hoàng thượng có thể mượn dịp này ép Nam Hung Nô cúi đầu xưng thần với bệ hạ, đây chính là giấc mộng mà suốt đời tiên đế Hiếu Vũ hoàng đế cũng không thực hiện được!”

*Thành ngữ chỉ tranh thủ cho kịp thời cơ.

Trong đại điện yên tĩnh không một tiếng động, người người đều nín thở tĩnh khí chờ giờ khắc Lưu Tuân quyết định. Quyết định này không chỉ sẽ ảnh hưởng tới Hán triều, mà còn ảnh hưởng tới Hung Nô, Khương tộc, Tây Vực, thậm chí khắp thiên hạ. Không chỉ sẽ ảnh hưởng tới người Hán thời đại này, mà còn có thể ảnh hưởng tới con cháu người Hán mấy trăm năm, hay hơn một ngàn năm sau.

Ánh mắt Lưu Tuân đảo qua trên mặt từng đại thần trên đại điện, ai thấy cũng đều cúi đầu. Trong nháy mắt, hần đột nhiên định quyết tâm, mạnh mẽ đứng lên, cao giọng nói: “Chuẩn tấu chương của Hoắc đại tướng quân, tập hợp hai mươi vạn đại quân, liên hợp với Ô Tôn đánh Khương tộc!”

Bách quan cùng khấu bái dưới chân hần, đồng thanh tung hô: “Bệ hạ anh minh!”

Trong tiếng hô như sấm dậy của mọi người, Lưu Tuân nhìn ra ngoài điện, hào hùng tràn đầy trong ngực, chí khí trào dâng!

Từ khi Hiếu Vũ hoàng đế Lưu Triệt băng hà, Hán triều vẫn luôn ở trong giai đoạn khôi phục nguyên khí, nghỉ ngơi dưỡng sức, lần này là một chiến dịch quy mô lớn huy động toàn bộ quốc lực, là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua. Trong triều đình, nam nhân trẻ trung nhiệt huyết sôi trào, xắn áo xoa tay, thề phá được Hồ lỗ, chuẩn bị lập công chốn sa trường.

Dân gian lại hoàn toàn tương phản với tình cảnh trên triều đình, đối với cuộc chiến lớn lần này sợ hãi và căm ghét, gần như là nhà nhà có tiếng khóc. Dù sao phu quân đi chinh chiến, thấy đi mà không thấy về, có lẽ sớm hóa thành một trong vô vàn bộ xương trắng nơi hoang mạc, có lẽ chỉ trở về trong mộng của người phụ nữ chốn khuê phòng.

Hứa Bình Quân và Vân Ca thân mặc váy thô, đi trên đoạn đường quanh vườn cây ăn quả. Đi qua khắp chốn ở nhân gian, chỗ nào cũng luôn luôn nhìn thấy những người phụ nữ yên lặng rơi lệ, có bà lão tóc trắng xoá, cũng có thiếu nữ tuổi xuân đậu khấu*. Chỉ có đám trẻ con là còn vui vẻ vô tư, cùng nhau chơi đùa, lớn tiếng gọi “Phụ thân” hoặc “Đại ca”, mà không hề biết rằng có lẽ đây chính là hình ảnh cuối cùng của phụ thân và đại ca trong trí nhớ của chúng.

*Đậu khấu: chỉ hoa đậu khấu, đồng thời cũng chỉ tuổi thanh xuân của thiếu nữ.

Hứa Bình Quân tâm tư trĩu nặng, càng đi càng trầm mặc. Khi các nàng ngồi trên xe ngựa, lên đường hồi cung, nàng hỏi: “Công lao sự nghiệp thiên thu của một người, e rằng cần đánh đổi bằng hơn vạn bộ xương khô, nếu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, có lẽ là có thể tránh được chiến sự, hoàng thượng làm như thế, rốt cuộc là đúng hay sai?”

Vân Ca cũng không có cách nào trả lời câu hỏi của nàng, trầm mặc sau một hồi lâu mới nói: “Có một số việc không làm không được, nếu như theo như lời những thương nhân đó, ”Nước không mạnh tất dân chúng không được tôn trọng, mà dân chúng không có vinh hiển thì nước sao thể hưng thịnh“, tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ không hy vọng khi nói tới quốc gia của mình, thì kiêu ngạo mà nói rằng ”Ta là người Đại Hán” sao? Mọi tin rằng những nam nhân đó nguyện vì nước mà chiến đấu. Nếu đã là nhất định phải thế, việc chúng ta phải làm không phải hỏi là đúng hay sai, mà là tự hỏi xem làm như thế nào mới có thể làm cho những nam nhân đó không còn lo lắng về gia đình, để cho con trai, đệ đệ của họ có thể an an ổn ổn trưởng thành, tới

nhiều năm sau, cho dù không nhớ rõ được gương mặt của phụ thân và đại ca, nhưng cũng kiêu ngạo mà nói với người khác, phụ thân và đại ca ta vì nước quên thân, tử trận sa trường, là đại anh hùng!”

Hứa Bình Quân về mặt đau khổ thở dài: “Muội nói chuyện thật là rất có phong phạm tướng môn.”

Vân Ca mỉm cười lắc lắc cánh tay Hứa Bình Quân: “Cười một cái đi, thân thể và tinh thần có ảnh hưởng lẫn nhau, người ta nhìn một hoàng hậu nhàn mặt nhịu mày, khẳng định là càng lo lắng hơn! Tử trận sa trường là có khả năng, nhưng áo giáp vinh quy cũng có khả năng rất lớn mà!”

Hứa Bình Quân nặn ra một nụ cười: “Vừa lòng chưa?”

Vân Ca “À” lên một tiếng, đẩy Hứa Bình Quân ra: “Được lắm! Được lắm! Tỷ tiếp tục nhàn mặt nhịu mày đi! Nụ cười này của tỷ, vẫn nhân mặc khách làm sao còn cần tới tiếng quạ kêu đêm vắng, chim đỗ quyên kêu*?”

*Tiếng chim đỗ quyên kêu nghe rất thê lương, nghe đồn rằng nó còn kêu tới ra máu, hai tiếng kêu này trong văn thơ Trung Quốc thường dùng để miêu tả cảnh tượng bi thương buồn thảm, nhưng không thảm bằng... nụ cười của Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân lo buồn trăm mối, nhưng cũng bị Vân Ca chọc tới mức bật cười lên.

Mới vừa đi được tới cửa thành, thì thấy không ít người đến người đi, chen chúc xô đẩy, khiến cho cửa thành chật như nêm cối. Bởi vì Hứa Bình Quân cải trang vi hành, cũng không có người phụ trách mở đường, xe ngựa khó đi, nên đành phải bỏ xe đi bộ. Vu An và Phú Dụ một trước một sau bảo vệ Hứa Bình Quân và Vân Ca.

Vân Ca tóm lấy một người bên cạnh hỏi thăm chuyện gì xảy ra. Sau khi hỏi thăm liên tiếp mấy câu, mới rõ được ngọn nguồn của sự việc. Hóa ra là với nỗi lòng ghét chiến tranh của dân gian, dần dần xuất hiện tin đồn, hiện tại Hán triều không có tướng tinh* căn bản không thích hợp xuất binh đánh trận. Trước kia có Vệ đại tướng quân, Hoắc Tướng quân mới có thể bách chiến bách thắng, sau khi Hoắc Tướng quân, Vệ đại tướng quân mất đi, Hiếu Vũ hoàng đế dốc hết quốc lực Đại Hán, phát binh hai mươi vạn, tử thương vô số, mới miễn cưỡng không phân thắng bại với cái nước nhỏ xíu như Đại Uyển. Lần này lại là phát binh hai mươi vạn, nhưng lại đánh Khương tộc hùng mạnh hơn rất nhiều so với Đại Uyển, không biết còn phải chết tới bao nhiêu người. Sự việc càng truyền càng thái quá, ngay cả binh lính trong binh doanh cũng đều cầm ngày sinh tháng đẻ của các tướng quân trong triều đi tìm thầy tướng số, xem bọn họ có đúng là không phải tướng tinh hay không.

*Tinh: ngôi sao, vị đại tướng giỏi thường được ví với một vì tinh tú trên trời nên có từ tướng tinh để chỉ tướng giỏi.

Đối mặt với kỵ binh Khương tộc nhanh nhẹn dũng mãnh, trận chiến này còn chưa đánh, vậy mà sĩ khí* đã mất. Vì ủng hộ sĩ khí, Lưu Tuấn tuyên chỉ diện kiến dân chúng và binh lính ở cửa thành, nghe nói còn có thể có nường nường xuất hiện.

*Sĩ khí: tinh thần của binh sĩ.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hứa Bình Quân, là biết rằng đối với việc này nàng hoàn toàn không biết gì cả. Vân Ca nắm tay Hứa Bình Quân cũng chen chúc trong đám người chờ hoàng đế giá lâm.

Đợi sau một hồi lâu, Lưu Tuấn một thân long bào xuất hiện ở trên thành lầu, nường nường ở bên cạnh là Hoắc Thành Quân. Từ dưới ngược nhìn lên, Lưu Tuấn cao lớn uy nghiêm, Hoắc Thành Quân cao quý đoan trang, giống như thần chi* được họa ở trong tranh.

*Thần chi: cơ bản nghĩa như thần linh nhưng thể hiện sự kính trọng hơn.

Lưu Tuấn mặt hướng tới con dân của hắn, cao giọng phân tích tầm quan trọng của trận chiến này. Mọi người lúc đầu còn có thể tập trung lắng nghe, nhưng sau lại nghe thấy nào là Tây Khương, Trung Khương, Ô Tôn, Quy Từ... Những cái tên đó về ăn, mặc, ở, đi lại đều cách bọn họ quá mức xa xôi, rất nhiều người thậm chí chưa bao giờ nghe tới các quốc gia Ô Tôn, Quy Từ này. Dần dần, tất cả đều bắt đầu không tập trung tư tưởng, ngược lại bắt đầu chú ý tới người đứng trên thành lầu trông như thần tiên nhân.

“Hoàng hậu nường nường thật là xinh đẹp!”

“Đây không phải là hoàng hậu nương nương! Đó là Hoắc Tiệp dư, trước kia tôi ở cổng phủ Hoắc đại tướng quân đã gặp nương nương bước xuống xe ngựa.”

“Nghe nói hoàng hậu nương nương xuất thân bần hàn, làm sao có thể có quý khí như thế này?”

“Khó trách hoàng thượng không để cho hoàng hậu tới đây.”

“Đó là đương nhiên, người cho là ai cũng đều có thể mẫu nghi thiên hạ sao?”

Vân Ca nắm chặt tay Hứa Bình Quân, lo lắng nhìn về phía nàng. Hứa Bình Quân gắng gượng cười, tỏ vẻ là bản thân mình không hề gì, nhưng sắc mặt nàng trắng bệch thể hiện rõ sự thật là ngược lại.

Sau khi Lưu Tuân nói xong, cũng không nhận được phản ứng như mong muốn, bách tính tuy rằng hô to “Bệ hạ vạn tuế”, nhưng trọng giọng nói của bọn họ không có sức mạnh mà Lưu Tuân khát vọng, tâm tư của hắn không khỏi trầm xuống. Trận chiến này, cuối cùng có mấy phần hi vọng thắng lợi?”

Hoắc Thành Quân nhìn thấy sắc mặt Lưu Tuân, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, có thể cho phép thần thiếp nói mấy câu với bọn họ hay không?”

Lưu Tuân có vài phần kinh ngạc gật gật đầu.

Hoắc Thành Quân bước lên phía trước vài bước, đi thẳng tới trước thành lâu, nàng nhìn dân chúng đông nghìn nghịt đứng dưới thành lâu, cất giọng trong trẻo: “Hoàng thượng vì trận chiến này, hàng đêm ngủ cũng không yên, mỗi ngày đều lao tâm khổ tứ nghĩ tới thượng sách, những tất cả những thứ đó cũng không phải vì mình, mà là vì an ổn của toàn bộ thiên hạ Đại Hán, an ổn của toàn bộ dân chúng. Bồn cung chỉ là một nữ nhân yếu ớt, không thể lãnh binh xuất chinh, nhưng để phân ưu giải phiền cho hoàng thượng, gắng sức vì muôn dân thiên hạ, việc bồn cung có khả năng làm, đó chính là bắt đầu từ ngày hôm nay, giảm bớt chi tiêu, đem tiền bạc quyên góp cho quân hưởng*, tận lực để giảm bớt phần nào lao tâm của hoàng thượng về quân hưởng, để uôn dân thiên hạ bớt đi gánh nặng.” Nàng vừa nói chuyện, vừa tháo ngọc thoa trâm vàng trên đầu, hoa tai đá quý trên tai xuống.

*Quân hưởng: lương bổng của quân đội.

Dân chúng bị lời nói của Hoắc Thành Quân thu hút, chăm chú nhìn tới, nhưng nhìn thấy động tác kỳ lạ của nàng, tất cả đều nhìn không chớp mắt.

“Tất cả trang sức của bồn cung đều quyên góp cho quân lương. Nếu một cây trâm vàng có thể miễn trừ thuế má của mười hộ dân, như vậy nó so với bồn cung cài trên tóc có ý nghĩa hơn.”

Dân chúng nhìn Hoắc Thành Quân trên tóc không còn bất kỳ đồ trang sức nào, trong lòng sinh cảm động.

“Hoắc Tiệp dư là một nương nương tốt.”

“Đúng vậy!”

“Nương nương ngay cả trang sức cũng không đeo, vậy trận chiến này e là thật sự không đánh không được.”

“Hoắc nương nương chẳng những nhìn xinh đẹp, tâm nhân cũng tốt.”

Trong tiếng nghị luận rì rào, mọi người đối với chiến tranh căm ghét dường như cũng giảm đi một chút. Lưu Tuân nhìn thấy phản ứng của dân chúng, tán thưởng liếc mắt nhìn Hoắc Thành Quân, Hoắc Thành Quân buông mắt mỉm cười, bộ dáng rất là hiền lành thực đức.

Hứa Bình Quân không muốn nhìn thêm nữa, vội kéo Vân Ca chen đám người đi ra ngoài. Người người đều muốn chen chân lên phía trước, nàng lại muốn chen ra bên ngoài, khiến cho rất nhiều người trừng mắt nhìn nàng. Một người là hàng xóm trước kia của nhà Hứa Quảng Hán thất thanh kêu lên: “Hứa nha đầu... Hoàng hậu nương nương!”

Giống như trúng phải định thân pháp*, đám người còn đang chen chúc đột nhiên bất động, âm thanh hỗn loạn cũng đột nhiên biến mất, ai ai cũng đều bán tín bán nghi nhìn về phía Hứa Bình Quân.

*Phép thuật khiến người bất động.

Người hàng xóm kia nghĩ đến vừa rồi thốt ra một tiếng “Hứa nha đầu”, hai chân không ngừng run rẩy, mềm nhũn quỳ gối xuống mặt đất, vừa dập đầu thật mạnh, vừa thỉnh tội: “Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương!”

Mọi người thật khó mà tin được nữ tử trước mắt, trâm gỗ vấy thô, vẻ mặt buồn bã còn đang mang thai này chính là hoàng hậu, nhưng lại nhìn thấy hành động nam tử kia quỳ xuống, sau đó một người, rồi hai người lục tục quỳ xuống. Trong tiếng hô của mọi người, lấy Hứa Bình Quân và Vân Ca làm tâm, đám đông bắt đầu xếp thành vòng tròn, từ trong ra ngoài, tất cả đều quỳ xuống, cho tới sau cùng, toàn bộ dưới thành lâu, chỉ có hai người các nàng đứng.

Hứa Bình Quân rất muốn chạy khỏi đó, nhưng trước mắt là đám người quỳ đông nghịt, căn bản không có đường có thể đi, muốn lánh mặt, nhưng trong biển người căn bản không có chỗ có thể trốn, ngược lại nàng càng hiện ra rõ ràng. Nàng chỉ có thể đứng như trời trồng, chung quanh là những đầu người đen nghịt, vô biên vô hạn, giống như biển rộng tối đen, sẽ nuốt trọn lấy nàng. Trong hốt hoảng, nàng ngẩng đầu nhìn phía thành lâu: Lưu Tuân cao cao tại thượng đứng đó, xa xôi nhìn xuống hết thấy phát sinh dưới thành lâu, gương mặt lãnh đạm, ánh mắt lạnh như băng.

Hứa Bình Quân sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh lẽo, nàng đã phá hủy kế hoạch của hân! Một hoàng hậu nương nương như vậy sao có thể làm cho vạn dân thiên hạ ngưỡng mộ sùng bái? Làm thế nào để binh sĩ Đại Hán nguyện trung thành bảo vệ?

Hoắc Thành Quân vừa lòng cất tiếng cười, vừa cung kính hành lễ, vừa cao giọng nói: “Còn không tới nghênh đón hoàng hậu nương nương?”

Một đám binh lính tách đám người ra đi đến.

Vân Ca nắm chặt hơn bàn tay của Hứa Bình Quân ở phía sau, thối lui về phía sau, vừa quỳ xuống, vừa nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, không phải sợ bọn họ, tỷ tỷ cũng chính là bọn họ mà! Ai quy định hoàng hậu phải cao quý đoan trang? Tỷ chỉ cần làm chính mình là được rồi! Muội biết tỷ là một hoàng hậu tốt!”

Một hồi lâu sau, đám lính mới xuyên qua biển người, đứng ở trước mặt Hứa Bình Quân, hành lễ với nàng, muốn hộ tống nàng rời khỏi đám người, đi lên thành lâu. Hứa Bình Quân nghiêng đầu nhìn Vân Ca, Vân Ca ra sức gật đầu, Hứa Bình Quân do dự một lát, rồi lệnh cho toàn bộ binh lính lui xuống trước.

Toàn bộ dân chúng khó hiểu len lén nhìn đánh giá nàng, trong mắt có hâm mộ, có cười nhạo, có không tin nổi, dường như còn có khinh miệt. Hứa Bình Quân trong lòng đang phát run, nàng có tư cách gì để cho bọn họ quỳ lạy? Nàng chột dạ muốn lui về phía sau, lại nhìn thấy Vân Ca ngẩng đầu mỉm cười với nàng, trong mắt có tin tưởng sâu sắc. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng mỉm cười yếu ớt, nhìn về phía chung quanh.

“Kỳ thật khi so với xưng hô là ‘Hoàng hậu nương nương’, ta thấy gọi là ‘Hứa nha đầu’, ‘Dã nha đầu’, ‘Con gái của lão Hứa’ thì nghe quen hơn, mỗi lần người ta gọi ta là hoàng hậu nương nương, ta đều có một nháy mắt không phản ứng kịp, không biết là bọn họ đang gọi ai. Khi nhìn thấy người ta quỳ trước ta, ta sẽ căng thẳng, căng thẳng tới mức tay chân cũng không biết đặt ở đâu, hiện tại nhiều người như vậy quỳ trước ta, ta chẳng những căng thẳng, mà còn cảm thấy sợ hãi, hiện tại trong lòng bàn tay ta đầy mồ hôi!”

Khi nàng trực tiếp đối diện với khiếp đảm, thiếu tự tin của chính mình từ trước tới giờ, nàng ngược lại cảm thấy rằng sợ hãi giảm đi, thiếu tự tin cũng giảm đi, nụ cười dần dần tự nhiên, giọng nói cũng càng lúc càng rõ ràng.

“Ta thực hi vọng mình có thể trở nên cao quý hơn một chút, có thể làm một hoàng hậu mà mọi người mong đợi, xứng đáng để mọi người quỳ lạy. Ta cũng vẫn rất nỗ lực học tập, rất nỗ lực để làm in xứng với bốn chữ ”mẫu nghi thiên hạ“. Thế nhưng, sau khi ta nỗ lực rồi nỗ lực mới phát hiện ra, không phải tất cả mọi chuyện trên đời này, chỉ cần mình nỗ lực là có thể làm được.”

Dân chúng đang cúi đầu quỳ lạy, một người, hai người... chậm rãi ngẩng đầu lên, dường như đang chậm rãi quên thân phận của người trước mắt, bắt đầu không hề lảng tránh nhìn về phía Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Tuân, nước mắt rưng rưng, nhưng bên miệng lại có nụ cười thần nhiên.

“Ta đại khái là làm ọi người thất vọng rồi, ta không phải là một hoàng hậu trong tưởng tượng và mong đợi của mọi người. Ta không có cách nào để cử chỉ trở nên cao quý, cũng không có biện pháp nào để khí chất trở nên văn nhã. Bất kể là trang điểm như thế nào, ta vẫn là ta, một nữ tử được sinh ra trong một gia đình nghèo hèn có người cha mang tội. Từ rất lâu rồi, tự ta cũng thấy rất thất vọng đối với bản thân mình, vô số lần ta đã hi vọng rằng ta có thể có tâm tư trong sáng hơn, có phong thái hoàn mỹ hơn, ta có thể là một cây thủy tiên thanh nhã, hoặc là một cây mẫu đơn đẹp đẽ quý giá, mà không phải là cây lúa mạch bình thường ở nơi ruộng đồng, ngay cả vừa rồi, ta lại một lần nữa thất vọng đối với bản thân mình, thế nhưng hiện tại, ta thấy rất may mắn vì ta là một cây lúa mạch.”

Nàng nhìn tới hướng ngàn vạn dân chúng đang quỳ gối dưới chân nàng, mặt hướng thẳng về phía bọn họ, mở rộng hai tay.

“Bởi vì từ nhỏ đã phải lo liệu việc nhà và việc đồng áng, tay của ta vô cùng thô ráp, khớp ngón tay thô to, còn có vết chai, ta từng rất xấu hổ khi lộ ra hai bàn tay này trước mặt các nương nương khác, thường thường phải giấu chúng ở trong tay áo. Hiện tại, ta rất xấu hổ vì ta đã có ý nghĩ như vậy, chúng hẳn phải là kiêu ngạo của ta, đôi tay này đã nuôi tằm, đã trồng tọt, đã ủ rượu, đã dệt vải, hai tay này đã nuôi sống ta và người nhà...Vậy mà ta lại phạm phải hồ đồ, tay của mọi người cũng giống như tay của ta, chắc là tay của rất nhiều tỷ muội, đại thẩm còn khéo hơn so với ta, cũng giỏi giang hơn! Cũng chỉ là một đôi tay bình thường mà thôi, có gì mà phải nghĩ nhiều chứ? Tay không phải là chỉ dùng để làm việc thôi sao? Có điều so về ủ rượu, ta còn rất tự tin, nếu trong mọi người có người nào có thể thắng được ta, năm đó cũng sẽ không nhìn một mình ta kiếm được tiền lời tới như thế, lại chỉ có thể đứng bên giường mất ngủ!”

Không ít người xôn xao rồi bật cười, vài người cười, kéo theo những người khác, tất cả mọi người đều thấp giọng cười, căng thẳng áp lực, ngờ vực, ước đoán ban đầu đều tan biến hết cả.

“Buổi sáng hôm nay ta đi một vòng tới thôn trang, nhìn thấy rất nhiều người lén rơi nước mắt. Ta là thê tử, cũng là mẫu thân, nếu người xuất chinh là phu quân của ta, con ta, ta nghĩ ta cũng lén rơi nước mắt không ít hơn so với những người phụ nữ ấy, cũng sẽ oán hận trận chiến này giống như họ. Nếu không phải đánh trận thì thật tốt! Có gì đang êm đẹp lại muốn có chiến tranh chứ? Ta biết suy nghĩ trong lòng mọi người, không phải chúng ta không chịu bảo vệ quốc gia, nhưng người Khương kia không phải còn chưa tới xâm lược chúng ta sao?”

Tất cả mọi người đều gật đầu, vài người quỳ gối ngay bên cạnh Hứa Bình Quân đã quên nàng là hoàng hậu, giống như đang nói chuyện phiếm thường ngày, vừa lau nước mắt, vừa oán giận nói: “Đúng thế mà! Cũng không biết trong lòng hoàng thượng nghĩ như thế nào, không có việc gì thì cũng không nên lôi chuyện này ra, thái bình yên ổn mà sống, không phải tốt sao?”

Hứa Bình Quân nén nước mắt lại, nói: “Tranh chấp lợi ích giữa những quốc gia này ta không hiểu, cũng không nói rõ được, nhưng ta nghĩ rằng, người Khương tựa như một con hổ nằm ở bên cạnh chúng ta, nó đang mỗi ngày mỗi lớn mạnh, nó hiện tại không tấn công ta, không có nghĩa là ta sẽ an toàn, nó chỉ đang chờ đợi một thời cơ thích hợp nhất, sẽ cho ta một kích trí mạng. Chúng ta có hai lựa chọn, một là ngày đêm lo lắng đề phòng chờ nó tấn công, hai là thừa dịp nó vẫn chưa lớn mạnh hết mức giết chết nó. Nguyên nhân chính là ta là một thê tử, là một mẫu thân, ta lựa chọn thực hiện cách thứ hai, ta hi vọng con ta có thể an toàn lớn lên, hi vọng phu quân của ta tương lai không phải đối mặt với một con hổ hung mãnh hơn, mọi người thì sao?”

Có người vừa lau nước mắt, vừa gật đầu, có người vừa thở dài vừa gật đầu, còn có người cau mày không nói lời nào. Nhưng bất luận là loại phản ứng nào, hiển nhiên đều đồng ý với lựa chọn của Hứa Bình Quân.

Hứa Bình Quân lau đi lệ trên khóe mắt: “Ta có hai câu muốn nói với những nam nhân xuất chinh, mọi người yên tâm đi, vợ con của mọi người cứ giao cho ta! Hứa Bình Quân ta còn sống một ngày, tuyệt đối sẽ không để ột người ăn đói mặc rách.”

Mọi người lập tức bắt đầu châu đầu ghé tai rì rầm, tiếng ong ong giống như có cả ngàn con ong mật cùng tập trung lại một chỗ.

Hứa Bình Quân hỏi lại: “Sao vậy? Mọi người không tin lời của ta?”

Mọi người bất tri bất giác đã sớm quên Hứa Bình Quân là hoàng hậu, có người không chút nào kiêng dè lớn

tiếng nói: “Lúc có thiên tai, bố thí cháo cũng chỉ có thể bố thí mấy ngày, nhiều người nghèo thì khó có đủ nữa!”

Hứa Bình Quân giơ hai cánh tay cao lên, nhú mồm lạnh giọng hỏi: “Ai cần người khác bố thí?”

Nữ tử mạnh mẽ mà đã lâu Vân Ca chưa thấy đã trở lại, Vân Ca muốn cười, nhưng nước mắt đã vòng quanh.

Hứa Bình Quân cất giọng kiên quyết: “Ta là một người mẹ, thà rằng chính ta ăn cháo, cũng không muốn cho con trai của mình phải dựa vào thịt mà người khác bố thí để lớn lên! Con trai lớn lên không phải chỉ cần trưởng thành, mà còn cần đứng thẳng! Chỉ cần thể tử của người có một đôi tay như vậy, cô ấy có thể nuôi sống mình và con cái. Ta lấy danh nghĩa hoàng hậu hạ chỉ, toàn bộ tơ lụa vải vóc và vật phẩm trong cung trước hết sẽ chọn mua trong gia đình có người xuất chinh, giá cả vẫn y theo giá trong cung vẫn mua, ta còn sai người thành lập phường thêu, nếu giỏi nữ công, có thể đến phường làm thợ thêu, triều phục của quan viên cũng có thể giao cho các nàng thêu.” Hứa Bình Quân chỉ vào Vân Ca, “Mọi người có biết nàng ấy là ai không? Đừng thấy nàng yếu đuối, nàng chính là đại phú hào chân chính trong thành Trường An! Nữ nhân chúng ta nếu thực sự muốn kiếm tiền, sẽ không thua kém gì nam nhân!”

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Vân Ca, Vân Ca cười đứng lên: “Tôi tên Vân Ca, nói đến tên tôi, chỉ sợ mọi người đều không biết, nhưng nếu tôi nói tôi là “Nhã trù Trúc công tử”, mọi người hẳn là đều từng nghe nói.”

Một món ăn của Trúc công tử ngàn vàng khó cầu, người trong thành Trường An đương nhiên đều từng nghe nói đến, từng đợt những tiếng ngạc nhiên thán phục và khó mà tin được vang lên, ai ai cũng đều mồm năm miệng mười tán tụng, khiến cho Vân Ca lén trộm mắt liếc Hứa Bình Quân một cái, vừa cười hì hì nói với mọi người: “Tôi thì không tính làm gì, nhưng Hứa hoàng hậu vợ vết của cải, đánh đá chua ngoa, dè sẻn, keo kiệt đã sớm nổi danh, nếu mọi người không tin, cứ việc đi tới hàng xóm nhà nàng trước kia hỏi thăm, thể nào cũng nghe được chuyện thật trên đời muối cũng phải róc ra, đem ướp muối, chuẩn bị sang năm dùng. Chỉ cần thiên hạ thái bình, khắp nơi trong thành Trường An đều no đủ, vợ con của mọi người cứ giao cho hoàng hậu, khẳng định không cần lo!”

Mọi người đều cười ha hả, thành Trường An vốn là mây đen bao phủ chợt trở nên thoải mái. Trong tiếng cười, sợ hãi, lo lắng đều tiêu tan, tự tin sức mạnh đều ngưng tụ.

54. Q.3 - Chương 16: Khi Đó Nào Phải Đã Sai, Trăng Tròn Hoa Thắm, Khiến Cho Trời Xanh Cẩm Động

Vân Ca vốn là một người thông tuệ, hiện tại lại có được một sư phụ ỉn, hơn nữa bản thân nàng cũng rất khổ công học tập, thời gian nửa năm, y thuật đã có thể sánh bằng thầy thuốc bình thường. Từ khi hiểu được càng nhiều về lý thuyết y học, trong lòng Vân Ca nghi hoặc cũng càng nhiều, rất nhiều lần lật giở điển tịch, nhưng không có một quyển sách có thể cho nàng đáp án. Vốn Mạnh Giác là lựa chọn tốt nhất để có thể giải đáp nghi hoặc, nhưng nàng không muốn hỏi hắn, như vậy chỉ có thể đi tìm một người khác.

Vân Ca cho rằng cứ tới Thái y viện là có thể tìm được Trương Thái y, không ngờ rằng Trương Thái y đã rời khỏi Thái y viện. Hóa ra là, tuy rằng Trương Thái y đã cứu được tính mạng của thái tử, hoàng thượng cũng ban thưởng rất hậu cho ông ấy, nhưng khi sự việc qua đi rồi, hoàng thượng cũng vẫn như trước đây bỏ quên ông ấy trong một hốc xó xỉnh nào đó, toàn bộ y thuật của ông ấy cũng không có đất dụng, lúc đầu thì Trương Thái y buồn khổ không cam lòng, nhưng càng về sau càng dần dần hiểu ra, cuối cùng xin Lưu Tuân cho được từ chức, rời khỏi Thái y viện.

Do được một Thái y có giao tình không tồi với Trương Thái y chỉ dẫn, Vân Ca dọc đường hỏi thăm, tìm được tới nhà mới của Trương Thái y. Mấy gian nhà cổ đã cũ, ở cửa là người ngồi đầy trên chiếu chờ được khám bệnh. Trương Thái y đang ngồi ở trong gian nhà cổ khám bệnh cho bệnh nhân, bên cạnh ông ấy là hai đệ tử đang đứng, Trương Thái y vừa chẩn đoán bệnh tình, vừa giải thích cho đệ tử đứng bên cạnh ông ấy cách chẩn đoán bệnh.

Vân Ca đứng ở cửa, nhìn một đám người bệnh nhả mặt nhú mảy ngồi trên mặt đất, rồi lại nhìn một đám mặt mảy giãn ra rồi đi. Buổi sáng, khi mới vừa nghe nói Trương Thái y từ quan, trong lòng nàng vốn rất bất bình, nhưng hiện tại, nghe từng tiếng “Cám ơn” của người bệnh, nhìn ánh mắt cảm kích của bọn họ, tất cả bất bình đều tiêu tan.

Một đệ tử đi tới hỏi: “Cô nương, cô tới khám bệnh sao?”

“Ta không phải...”

“Vân cô nương?” Trương Thái y nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Ca, kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức đứng lên “Vân...Mạnh phu nhân tại sao lại tới đây?”

Vân Ca cười nói: “Cháu vốn là muốn tới hỏi bác – ” Vì sao bác lại ở đây? Có phải là có người làm khó dễ bác hay không? Nhưng sau khi đứng ở đây một lúc, đột nhiên lại cảm thấy không muốn hỏi thêm gì hết. Cháu nghĩ rằng, cho dù là có người khiến cho Trương tiên sinh rời đi, chỉ sợ là Trương tiên sinh còn cảm kích người đó nữa đây!”

Trương tiên sinh cười ha hả, trong tiếng cười có thoải mái sung sướng chưa bao giờ nghe thấy. Ông ấy quay sang đệ tử phân phó vài câu, sau đó nói với Vân Ca: “Nhà cô đơn sơ không tiện để thiết đãi khách quý, may mắn là có cảnh tượng tươi đẹp nơi đồng quê thôn dã, cô nương cùng đi dạo với lão phu tới nơi đồng ruộng một lát đi!”

Hai người bước đi thong thả ra khỏi gian nhà cỏ, tản bộ dọc theo bờ ruộng. Dưới bầu trời xanh lam, từng thửa ruộng được nhuộm một màu vàng óng hoặc xanh biếc khiến ắt đất rực rỡ muôn màu. Những nông dân ở dưới ruộng đều bận rộn, nhưng khi nhìn thấy Trương tiên sinh, đều bỏ dở việc mình đang làm, chào hỏi vắn vắn an Trương tiên sinh, Vân Ca thấy được tôn kính trong động tác đơn giản của bọn họ, nhưng thứ này thì những Thái y vĩnh viễn không thể có được.

“Trương tiên sinh, hiện tại cháu đã học y, bác thử đoán xem sư phụ cháu là ai?”

Trương tiên sinh cười nói: “Câu đố này của Mạnh phu nhân cũng không khó đoán, y thuật của Mạnh đại nhân có thể nói có một không hai trong thiên hạ, đương nhiên là sẽ không cần tìm tới người ngoài.”

Vân Ca cười lắc đầu: “Sai rồi! Hẳn chỉ là sư huynh của cháu, không phải là sư phụ của cháu, còn nữa, Trương tiên sinh cũng không cần phải gọi cháu là Mạnh phu nhân, cứ gọi cháu là ”Vân Ca” hoặc là “Vân cô nương” đều được.”

Trương tiên sinh ngắt ra, nói: “Hóa ra là đại sư huynh truyền nghề! Đây là điều mừng đối với Vân cô nương, cũng là vui mừng của Mạnh Cửu* công tử, cũng là vui mừng cho người bệnh trong thiên hạ!”

*Mạnh Cửu là tên khác của nghĩa phụ Mạnh Giác.

Khi Trương tiên sinh nói đến bốn từ “Mạnh Cửu công tử”, còn hướng tới bầu trời xa xa hành lễ, hiện ra một vẻ vô cùng cung kính.

Vân Ca ngượng ngùng nói: “Trương tiên sinh quá khen, cháu chỉ có thể gắng sức không phụ lại tên tuổi của sư phụ.”

Trương tiên sinh vuốt râu cười. Mạnh Giác mặc dù thông minh tuyệt đỉnh, cũng không phải là người học y, Vân Ca có lẽ mới là người thực sự có thể kế thừa y bát của vị Mạnh Cửu công tử kia.

“Nhưng mà, mục đích cháu học y không tốt, hi vọng sư phụ có thể tha thứ cho cháu. Cháu không phải vì muốn hành y cứu người, mà là...” Vân Ca đứng lại, nhìn chăm chú vào Trương tiên sinh, “Mà là vì tìm kiếm đáp án. ‘Nội chứng của hoàng thượng là do tâm tích lo lắng, ưu sầu, cho nên dẫn tới tình trạng nội thương, can mất sơ tiết, tì bất kiện vận, tạng phủ*, âm dương, khí huyết mất điều hòa, làm cho tâm khiếu bế trở. Ngoại chứng thì biểu hiện là tức ngực khó chịu, cạnh sườn căng đau, nếu nghiêm trọng thì tủy hải bất túc, não bị chuyển, tai ù, tâm thống khó có thể chịu được, tứ chi co rút.’” Vân Ca lặp lại một lần từng câu từng chữ mà năm đó Trương tiên sinh đã nói.

(Tổ ghi lại chú thích, bạn nào biết rồi thì bỏ qua nhé)

*Đông y gọi chung những cơ quan trong nội tạng con người là tạng phủ. Tim, gan, lá lách, phổi, thận gọi là tạng; dạ dày, đại tràng, ruột non, bàng quang gọi là phủ.

Tất cả các cụm từ khó hiểu: Can bất sơ tiết, tì bất kiện vận, tủy hải bất túc, tâm khiếu bế trở đều là thuật ngữ trong Đông y, mọi người yên tâm, tở tra rồi, tài liệu y học hiện giờ cũng dùng mấy cụm từ đó. Can là gan, can bất sơ tiết đại ý là gan khó tiết dịch, làm được nhiệm vụ của mình, tì là lá lách, còn tủy hải bất túc thì liên quan tới tủy.

Trương tiên sinh trầm mặc không nói gì.

“Tất cả Thái y đều nói là hung tý*, nhưng hung tý tuy là chứng bệnh hiểm nghèo, nhưng lại chưa bao giờ có ghi chép về người đang tuổi tráng niên phát bệnh. Cháu nghĩ rằng, ngay cả cháu chỉ là người mới học sơ y thuật cũng cảm thấy hoang mang khó hiểu, Trương tiên sinh vốn cũng không có nghi vấn hay sao? Hôm nay, cháu tới đây, chỉ muốn nghe lời nói thật.”

*Hung tý: Trung y mô tả những cơn đau đột nhiên xuất hiện trước tim và sau xương ức trong các chứng “tâm thống, tâm quý, hung tý...” là đau ở ngực trái thường lan đến cổ, mặt trong cánh tay, có khi kèm theo tím tái, tứ chi quyết lạnh, mạch vi tế.

Trương tiên sinh khẽ thở dài: “Hoang mang, khó hiểu đều có, mà nghi vấn của ta thì còn nhiều hơn, không chỉ có thế.”

“Cháu xin kính cẩn lắng nghe.”

“Thứ nhất, đúng như lời cô nương đã nói, trừ phi vốn sinh ra đã yếu ớt, nếu không hung tý tuy là chứng bệnh hiểm nghèo, cũng có rất ít người ở tuổi tráng niên phát bệnh. Hoàng thượng từ nhỏ thân thể đã khỏe mạnh, năm đó lại đang ở tuổi thịnh niên, cho dù trong tâm có chất chứa ưu phiền, lao tâm tích tụ trong lòng, cũng không thể mắc hung tý ở tuổi đó được. Thứ hai, theo như ta quan sát, với tình huống khi đó mà nói, căn bản không có khả năng phát bệnh. Từ khi Văn cô nương tiến cung, tâm tình hoàng thượng tốt, sắc mặt cũng tốt, thân thể khỏe mạnh, cho dù có bệnh, cũng phải giảm bớt, không có thể nào đột nhiên phát bệnh. Quy tắc thứ ba trong ”Tổ Vấn – Chí chân yếu đại luận*” có nói: “Hàn khí tới nhiều, biết được là thủy sẽ thắng. Hỏa nhiệt bị tà. Tâm bệnh sẽ phát sinh”, hoàng thượng chắc chắn là đột nhiên bị hàn khí xâm nhập, rồi dẫn phát tới bệnh.” Trương Thái y nâng lên một cánh tay, chỉ vào ống tay áo của mình nói, “Cứ như mảnh vải bố này, cho dù vô cùng mỏng manh, gặp lửa lập tức cháy thành tro, nhưng chỉ cần là không có lửa, thì nó vẫn có thể mặc được bốn năm năm.”

*Tổ Vấn hay Hoàng Đế nội kinh tố vấn là tác phẩm kinh điển được coi là công trình lý luận hàng đầu của nền Y học Đông phương được xếp vào “Tứ đại kỳ thư”, chứa nhiều bí ẩn cho đến nay vẫn chưa được giải mã triệt để. Cuốn sách là lời hỏi đáp của Hoàng Đế(Hiền Viên hoàng đế) và Kỳ Bá về các chứng bệnh. Câu trên trích từ thiên 74 – Chí chân yếu đại luận, bản dịch của dịch giả Nguyễn Tử Siêu. Bạn nào đọc không hiểu thì cũng cố hiểu nhé, tở tìm mà không có chú giải, sách Đông y chỉ dịch tới mức đó thôi.

Vân Ca suy tư một lát rồi nói: “Ý Trương tiên sinh muốn nói là, có người cố ý đặt lửa ở dưới ống tay áo?”

Trương tiên sinh vội nói: “Ta không phải là có ý này. Cũng không nhất thiết là có người đặt lửa ở dưới ống tay áo, có lẽ là gió thổi đốt lửa nhỏ tới đây, có lẽ là nguyên nhân khác xé rách ống tay áo, tất cả các khả năng đều có thể có.”

Thần sắc Vân Ca nghiêm trọng, hỏi vặn: “Trương tiên sinh đã có điều khó lý giải này, vì sao chưa bao giờ đề cập tới? Chẳng lẽ không sợ rằng ngộ nhỡ là thật sự có người dẫn lửa sao?”

Trương tiên sinh thành khẩn giải thích: “Hoàng thượng nhiễm bệnh là đại sự liên quan đến xã tắc, nếu như nói hoàng thượng trúng độc, chỉ không cẩn thận một chút sẽ gây thành đại họa, ta đương nhiên không thể chỉ bằng hoài nghi của bản thân mình mà tùy tiện nói được, ta đã âm thầm kiểm chứng và cẩn thận để ý nhiều lần, ta lấy tính mạng cam đoan với cô nương, hoàng thượng cũng không phải trúng độc.”

“Trương tiên sinh dựa vào cái gì mà khẳng định như vậy?”

“Tất cả độc dược có thể gây ra bệnh trạng hung tý đều phải thông qua ẩm thực mới có thể xâm nhập vào ngũ tạng, độc làm tổn hại tâm khiếu, hơn nữa một khi độc phát, lập tức bị mất mạng, nhưng chứng hung tý của hoàng thượng lại là chứng bệnh chậm phát. Ta còn xin nhờ Vu An lưu ý cẩn thận tới ẩm thực của

hoàng thượng, từ nhỏ hẳn đã được dạy dỗ về phương diện này, kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng không có phát hiện được điểm gì đáng ngờ, hơn nữa điểm quan trọng nhất là, toàn bộ ẩm thực của hoàng thượng, đều đã có thái giám thử độc trước, không có bất kỳ thái giám nào có dấu hiệu trúng độc.”

Vân Ca không nói gì. Dích xác giống như lời của Trương tiên sinh, Vu An trung thành là không thể nghi ngờ, lại không có bất kỳ thái giám nào có dấu hiệu trúng độc, như vậy chứng cứ rành rành trước mắt, hoài nghi thể nào đi nữa cũng là dư thừa.

Trương tiên sinh nói: “Vân cô nương, lời nói sau đây, là ta đứng ở lập trường một trưởng bối mà nói, ta thật lòng hi vọng tương lai cháu có thể bằng lòng để cho ta thành tâm thành ý gọi cháu một tiếng ”Mạnh phu nhân“, trong cuộc đời một người, bất luận là trải qua đau đớn như thế nào, cũng đều phải cắn răng đi về phía trước, chung quy cũng không thể quanh quẩn ở mãi một chỗ được.”

Trong mắt Vân Ca mờ mờ thấy có nước mắt, nhưng nàng chỉ nhìn những khoảng ruộng rứt rứt sắc màu, không nói lời nào. Trong thiên địa là sắc màu rứt rứt, nhưng ở trong mắt nàng, đều là sương mù.

“Không phải là nói cháu đang vĩnh viễn dừng lại ở một chỗ trong ký ức, nhưng hoàng thượng liệu có mong muốn nhìn thấy cháu như thế này không? Người đã muốn...”

Vân Ca dường như rất sợ nghe thấy từ đó, vội vàng nói: “Trương tiên sinh, bác không hiểu, đối với cháu mà nói, chàng vẫn không hề rời đi, chàng vẫn còn ở nơi đó.”

Trương tiên sinh sửng sốt, còn muốn nói thêm, nhưng Vân Ca vội vàng nói: “Trương tiên sinh, cháu phải đi rồi, nếu có thời gian rảnh rỗi cháu lại tới thăm bác.”

Bước chân nàng hỗn loạn, gần như là chạy trốn mà chạy đi. Bóng dáng mảnh khảnh giữa những màu sắc rứt rứt nhanh chóng đi xa, Trương tiên sinh nhìn theo bóng lưng nàng, lắc đầu thở dài.

Từ khi ở chỗ của Trương tiên sinh trở về, Vân Ca vẫn ngồi một mình ngắm người. Chẳng lẽ là buổi tối hôm đó nàng quá nhạy cảm rồi? Cuộc đối thoại giữa Hoắc Thành Quân và Hoắc Quang là nói tới chuyện khác?

Nhưng lời nói của Trương tiên sinh có lý, còn có chứng cứ, có lẽ đúng thật là nàng đa nghi, có lẽ là nàng chỉ lấy tình một lý do, một cái cớ để có thể nắm chặt lấy quá khứ không chịu buông.

Mọi người đều đi về phía trước, các thần tử trên triều đình mỗi ngày đều chỉ nhớ tới hoàng đế là Lưu Tuấn, dân gian bách tính chỉ biết đến thiên tử là Lưu Tuấn, người mà hoạn quan, cung nữ trong cung muốn lấy lòng là Lưu Tuấn, người mà Hoắc Quang phải đấu cũng là Lưu Tuấn. Mọi người đều đã sớm quên. Người yêu thích chàng, người muốn lấy lòng chàng, thậm chí cả người kiêng dè chàng, người thống hận chàng, dần dần cũng đã quên chàng.

Hình bóng của chàng trôi qua cùng dòng thời gian, mỗi một ngày đều dần dần mất đi, tới cuối cùng, biến thành một vài nét mực thần nhiên trong sách sử, chen lẫn ở giữa vô số những hoàng đế công lao sự nghiệp to lớn, không chút nào khiến cho người khác chú ý.

Chỉ có nàng còn tỉnh táo, thời gian trôi qua, hết thấy cũng không thể biến mất, ngược lại càng thêm rõ ràng. Nàng ở trong tỉnh táo, trở nên thập phần lỗi thời. Mỗi người đều hy vọng có thể theo đuổi những gì bọn họ muốn, nhanh chóng đi về phía trước, nhưng nàng lại đang không ngừng nhắc nhở bọn họ, không được quên đi! Không được quên đi! Chàng từng ngồi ở trên Kim Loan điện, chàng từng cười trên Thần Minh đài, chàng từng cố gắng như vậy muốn cho các người được sống tốt hơn, các người không thể quên...

Có phải bởi vì phía trước đã không có thứ nàng muốn hay không? Cho nên khi mỗi người đều muốn đi về phía trước, nàng lại chỉ muốn đứng ở chỗ cũ? Đã từng nói với chính mình phải kiên cường, đã từng nói với chính mình không được khóc, thế nhưng nước mắt cứ không bị khống chế rơi xuống.

Lặng ca ca, thiếp nhớ chàng! Thiếp rất nhớ, rất nhớ chàng! Thiếp biết chàng muốn thiếp kiên cường, thiếp sẽ, thiếp sẽ...

Trong lòng hứa rồi hứa rất nhiều lần, nước mắt cũng càng rơi càng nhanh.

Trong sân, thấp thoáng dưới những bụi trúc, Mạnh Giác lẳng lặng đứng đó, hình bóng hắn ngưng đọng lại giống như được khảm vào đêm tối. Nàng ở trước song cửa sổ, ánh nến rõ ràng có thể thấy được, chỉ cần đi

thêm vài bước, là hẳn có thể bước vào trong phòng, ngồi cạnh bên nàng, dưới ánh nến trải qua đêm thâu, nhưng vài bước này lại thành một hào trời.

Mỗi một giọt lệ của nàng, đều đánh vào trong lòng hắn, hắn lại chỉ có thể đứng ở xa xa, thản nhiên như không hề gì, yên lặng đứng nhìn. Nàng vừa khóc, vừa xem xét di vật của Lưu Phát Lăng, một cuộn tranh, một tấm y bào, một cái ấn chương*, nàng đều có thể ngắm nhìn một lúc lâu.

*Ấn chương hay ấn triện, chính là con dấu có khắc tên.

Thật lâu sau, nàng thổi tắt nến, đóng cửa sổ lại, đóng lại hẳn ở bên ngoài thế giới của nàng. Đêm dài đằng đẵng, chỉ còn lại một mình hắn ngầy ngốc đứng ở bên ngoài cửa sổ của nàng.

Đêm, rất tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng giọt sương rơi trên lá trúc. Trên bầu trời, ánh sao chợt lóe chợt lóe, tựa hồ không rõ vì sao hắn lại phải đứng lẻ loi một mình trong sương đêm.

Sáng sớm, khi ánh nắng vàng rực rỡ chiếu tới cửa sổ, tiếng hót ríu ra ríu rít của mấy con chim nhỏ cũng vang lên, Tam Nguyệt ôm hai quyển sách, đi vào Trúc hiên. Vân Ca đang chải đầu, nhìn thấy nàng, chỉ vào giá sách, ý bảo nàng đặt sách xuống đó. Tam Nguyệt đã quen với sự lãnh đạm của Vân Ca, tâm tình cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào, cười tủm tỉm nói: “Vốn ngày hôm qua công tử bảo ta đem hai quyển sách tới chỗ cô, ta nghe nha đầu nói cô đã đi ra ngoài, nên không mang tới đây. Công tử nói hai ngày này e là người sẽ ở trong cung tới khuya mới về, nếu cô có câu hỏi gì, trước hết cứ ghi lại, hai ngày nữa sẽ giải đáp một thể.”

Vân Ca thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Tam Nguyệt đặt sách xuống xong, nhìn thấy ở bên cạnh bàn có một tấm tranh cuộn được mở ra, ở trên có vẽ không ít loại hoa. Nàng cười rồi đi tới gần xem thử, bên cạnh mỗi đóa hoa, còn có viết từng hàng chữ nhỏ, Tam Nguyệt đang muốn đọc kỹ hơn, Vân Ca liếc thấy, thần sắc lập tức thay đổi, ném lược, đoạt lấy bức tranh, nhanh chóng cuộn bức tranh lại: “Nếu cô không có việc gì thì mau đi về đi!”

Tam Nguyệt không hứng thú, vừa đi ra ngoài, vừa lẩm bẩm: “Không phải chỉ là mấy đóa hoa sao? Người ta cũng không phải chưa từng nhìn thấy, lần đó khi ta cùng công tử đi leo núi*, còn từng nhìn thấy một dải lớn...”

*Đoạn leo núi này ở chương 19.1 quyển Trung nhé.

“Đứng lại!”

Tam Nguyệt dừng bước, khó hiểu quay đầu lại.

“Cô đã từng thấy đúng là loại hoa này?”

Vân Ca nói với ngữ khí sắc bén gay gắt, trong lòng Tam Nguyệt rất không thoải mái, nhưng lại nghĩ tới nàng đã cứu Mạnh Giác, có không thoải mái nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể cố nén nhịn, trả lời: “Chính là một loại hoa trông giống như thế này, màu sắc nhìn cũng đẹp, rực rỡ giống như ráng chiều, ta hỏi công tử, công tử nói người cũng không biết tên gọi là gì.”

Sắc mặt Vân Ca trắng bệch: “Cô đã nhìn thấy ở chỗ nào?”

“À...” Tam Nguyệt suy nghĩ một lát nói, “Trên một ngọn núi ở ngoại Thành Trường An, một dải rất lớn, rất lớn, mỹ lệ kinh người.”

“Cô dẫn ta đi.”

“Hả? Ta còn có việc...”

Vân Ca ngay cả đầu cũng không chải tiếp, nắm lấy tay Tam Nguyệt rồi chạy ra bên ngoài, Tam Nguyệt bị nàng nắm chặt tới đau, muốn rút khỏi tay Vân Ca, nhưng thay đổi mấy loại thủ pháp, cũng không có cách nào rút khỏi tay Vân Ca. Trong lòng nàng hoảng hốt, bản lĩnh của Vân Ca từ khi nào đã giỏi tới như vậy? Rốt cuộc nàng cũng không nhịn đau được nữa, bắt đầu hét lên: “Ta dẫn cô đi tới đó là được rồi, cô buông ra! Cô muốn bóp chết ta sao?”

Vân Ca buông nàng ra, phân phó Vu An lập tức đánh xe tới.

Ra khỏi Mạnh phủ, Tam Nguyệt vừa đi vừa nhớ lại đường đi, có lúc nhớ sai, còn phải vòng trở lại, rồi bắt đầu đi lại từ đầu. Mãi tới khi tìm được ngọn núi hoang, Tam Nguyệt liếc mắt nhìn thấy dưới chân núi là cái hồ nước xinh đẹp kia, kêu lên vui mừng: “Chính là nơi này! Trong hồ này có rất nhiều cá, lần trước ta còn nhìn thấy...”

Vân Ca không có chút hứng thú nào nghe nàng lải nhải, lạnh giọng phân phó: “Dẫn ta lên núi, đi tìm hoa mà người đã nhìn thấy.”

Tam Nguyệt dẫu môi, đi phía trước dẫn đường. Khi dọc theo khe suối nhỏ đi lên, tốc độ của Vân Ca vẫn rất nhanh, đột nhiên lúc đó, bước chân nàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên từng cụm, từng cụm dây leo trên vách núi.

Loại dây leo này mọc ở dưới khe suối được dòng nước rửa sạch, vừa mang một màu xanh biếc ướt nước, vừa thâm u trầm tĩnh, Tam Nguyệt thấy nàng nhìn chằm chằm một hồi lâu mà không đi, nhỏ giọng nói: “Cây này gọi là Hồ mạn đẳng*, lần trước công tử tới đây, có nói cho ta biết.”

*Hồ mạn đẳng hay còn gọi là Câu vấn, ở nước mình vẫn gọi là Lá ngón.

“Mạnh Giác nói cho cô biết cây này tên là Hồ mạn đẳng?”

Tam Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy mà! Chẳng lẽ không đúng sao?”

Sắc mặt Vân Ca trắng bệch đến không còn một tia huyết sắc, nàng không nói thêm câu nào, tiếp tục leo lên phía trước. Khi tới trên đỉnh núi, Tam Nguyệt dựa vào trí nhớ tìm qua tìm lại một hồi, nhưng từ đầu chí cuối không hề phát hiện ra dải hoa rực rỡ giống như ráng chiều kia, nàng càng tìm càng gấp, lẩm bẩm nói: “Ngay bên cạnh chỗ này mà! Tại sao lại không có!?”

Vân Ca hỏi: “Rốt cuộc là cô có nhìn thấy loại hoa đó hay là không?”

Tam Nguyệt tập trung suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vô cùng quả quyết nói: “Ngay ở đằng trước mấy cây tùng bách này thôi, ta còn nhớ rõ dưới tán cây này, còn có dòng suối kia nữa, lúc ấy nước suối cũng chảy róc rách, róc rách giống như hôm nay, hoa kia trông như một cái chuông nhỏ, dải hoa trông như tiên nữ đang khiêu vũ. Nhưng mà... hoa đó đâu rồi? Một dải hoa lớn tới như vậy, tại sao giờ lại tới một cây cũng không có?”

Vân Ca nhìn chằm chằm vào thảm cỏ xanh trước mắt, lạnh giọng nói: “Công tử nhà cô liệu có để cho đám hoa đó còn tiếp tục tồn tại không?”

“Hả?” Tam Nguyệt chạm phải ánh mắt của Vân Ca, rung mình một cái, trong nháy mắt, thậm chí trong đầu nàng có ý niệm chạy trốn.

Vân Ca nhìn chằm chằm một hồi lâu, bắt đầu quay trở về. Với võ công hiện tại của nàng, căn bản không có khả năng ngã được, cho nên Tam Nguyệt cũng không lưu ý tới nàng, thế nhưng tới một chỗ đường dốc, chân Vân Ca lại mềm nhũn, cả người lộn một vòng rồi lăn xuống dưới, Tam Nguyệt sợ tới mức hét lớn lên. May mắn cuối cùng Vân Ca nắm được một dây Câu vấn, mới không rơi xuống vách núi.

Tam Nguyệt sợ tới mức hồn phi phách tán, vội tới kéo Vân Ca lên. Trên cổ tay, trên đùi Vân Ca đều có vết máu thấm ra, không biết là đau, hay là do sương sớm trên lá Câu vấn, trên mặt của nàng còn có một giọt nước trong suốt. Tam Nguyệt muốn đỡ nàng xuống núi, nàng vừa đứng vững được đã đẩy tay Tam Nguyệt ra, giống như là tránh mãnh hổ, một mình lão đà lão đảo đi xuống phía dưới chân núi.

Vu An ở bên hồ trông chừng xe ngựa chờ, nhìn thấy Vân Ca cả người đầy vết máu, toàn thân chấn động, cho là có biến cố, cổ tay run run, tức thì rút nhuyễn kiếm ra, nhún người lao về phía trước bảo vệ Vân Ca. Tam Nguyệt theo sát ở phía sau Vân Ca vừa đỡ khóc đỡ cười, vừa giật mình, người không đáng để mắt tới bên cạnh Vân Ca sao lại có võ công cao cường tới như thế? Chẳng lẽ đúng như sư đệ đoán, người này là cao thủ từ trong cung ra?

“Vu đại ca, Vân cô nương bị ngã ở trên núi, không có ai đuổi giết chúng ta.”

Vu An cuộn lại nhuyễn kiếm về bên hông, đi tới đỡ Vân Ca, trong lòng tràn đầy khó hiểu. Hiện tại võ công của Vân Ca như thế nào, hẳn đều biết rõ, vậy mà lại ngã sao?

Vân Ca lui vào trong xe ngựa, chẳng nói chẳng rằng, Vu An cũng không nói câu nào, Tam Nguyệt chỉ có thể không chút hứng thú ngồi một mình, trong lòng âm thầm thề, về sau quyết không đi cùng Vân Ca ra ngoài. Nha đầu kia càng ngày càng quái dị, cũng càng ngày càng làm cho người ta khó có thể chịu được!

Sau khi trở lại Trúc hiên, Vân Ca đi tới đi lui ở trong phòng, giống như một con thú bị vây hãm, mong mỏi có thể tìm được một đường thoát, nhưng lại phát giác dù cho có giãy giụa như thế nào, chung quanh cũng đều là tử lộ.

Trong lòng nàng, vẫn có một phần là không thể tin được, hoặc là nói không hề muốn tin tưởng. Mạnh Giác, hần... hần... thật sự ác độc như vậy sao?

Hồ mạn đắng, kỳ thật tên chính xác nên gọi là Câu vắn. Nếu có động vật ăn nhầm phải nó, hô hấp sẽ tê liệt, cơ thể không còn sức lực, cuối cùng bởi vì hít thở không thông mà trái tim từ từ ngừng đập.

Mà loại hoa đẹp dễ giống như cái chuông nhỏ kia lại có một cái tên không hề đẹp dễ: Hồ sáo. Thời kỳ ra hoa của nó rất ngắn, nhưng toàn bộ bông hoa đều chứa chất độc, sẽ làm trái tim đau đớn, tim đập yếu dần, người ăn phải, trong phút chốc là mất mạng, vả lại không có thuốc giải, không phải không chế được thuốc giải, mà là có cũng không thể dùng được, bởi vì độc của nó phát ra trong thời gian quá nhanh.

Về phương diện để một người nào đó tạo nên biểu hiện giả của chứng hưng tý thì cả hai loại độc dược này đều có khả năng. Thế nhưng độc của chúng đều phát với tốc độ quá nhanh, mà bệnh của Lăng ca ca lại phát tác chậm, có điều Mạnh Giác giỏi về dụng độc, có lẽ ở trong mắt Trương tiên sinh là chuyện không thể xảy ra, Mạnh Giác hoàn toàn có thể làm được...

Thân thể Vân Ca mềm nhũn, sắp sửa ngã sắp xuống, nàng vội vịn vào giá sách, chỉ cảm thấy trái tim mình cũng giống như trúng độc của Câu vắn, đau đớn tới hít thở không thông, như thể lồng ngực cũng sẽ nổ tung, tay thì không ngừng run rẩy, thân thể nàng lại càng không ngừng run rẩy. Hoắc Quang, có lẽ những điều này là do một mình Hoắc Quang làm, Hoắc Quang và Hoắc Thành Quân cũng biết loại hoa này tồn tại, việc này có lẽ không hề liên quan tới Mạnh Giác, nhưng Mạnh Giác sao lại không biết tới loại hoa đó? Vì sao hần muốn gạt Tam Nguyệt? Hần làm sao có thể không biết Hồ sáo? Không biết tên thật của Câu vắn? Nếu trong lòng hần không có gì mờ ám, vì sao hần...

Nha hoàn đang cầm lư hương bước vào, vốn gương mặt đang tươi cười, khi nhìn thấy sắc mặt Vân Ca, lại bị ánh mắt gần như điên cuồng của Vân Ca đảo qua, nụ cười trên mặt thoáng chốc đã tan biến hết cả, ngập ngừng nói: “Buổi sáng phu nhân bị hoảng sợ, nô tỳ nghĩ huân hương an thần, nên cố ý đốt một lò, nếu phu nhân không thích, nô tỳ sẽ mang ra ngoài.”

Vân Ca ngửi được mùi hương, mơ hồ nghĩ rằng trong hương này có Sơn chi* và U chỉ, tính hàn, đang lúc còn mơ hồ, một ánh chớp lóe qua, trong đầu ầm ầm một tiếng vang thật lớn, thân thể nàng ngã về phía sau. Nha hoàn vội đi tới đỡ nàng, khóc gọi: “Phu nhân! Phu nhân! Nô tỳ đi mời Thái y.”

*Sơn chi là tên dùng trong Đông y, vẫn thường gọi là cây dành dành, còn U chỉ thì bạn không tìm được thông tin nhé.

Trước mắt Vân Ca bóng tối mờ dần, dần dần biến thành màu đỏ. Sau một chớp mắt, nàng gắng gượng ngồi dậy, yếu ớt phân phó: “Đi gọi Vu An lại đây.”

Vu An vội vàng chạy tới, nhìn thấy bộ dáng Vân Ca, đôi mắt lập tức cũng ươn ướt. Hần quỳ gối trước giường của nàng, nói: “Cô nương, cô cứ như vậy chỉ làm khổ chính mình, giả như lão nô chết đi, khi xuống đất cũng không dám nhìn mặt hoàng thượng.”

Đây là lần đầu tiên Vu An nhắc tới Lưu Phất Lăng đã chết ở trước mặt Vân Ca, nước mắt Vân Ca trong phút chốc lại tuôn ra, nhưng nàng lập tức lau đi: “Vu An, giúp ta làm một việc, không thể để cho bất luận kẻ nào trong phủ này biết. Người giúp ta đi tới hiệu thuốc bắc bào chế một loại hương.”

Vu An tập trung lắng nghe.

Vân Ca vừa suy tư, vừa chậm rãi nói: “Khoản đông, U chỉ, Ý dĩ, Mai băng, Trúc lịch, Sơn chi*...”, nàng suy nghĩ một hồi lâu, rồi do dự mà thêm vào, “Sơn dạ lan, Thiên nam tinh, Phong hương chi**.”

*Khoản đông, U chỉ, Ý dĩ, Sơn chi là các vị thuốc, Mai băng có thể là hoa mai băng phiến, còn cụ thể nó là vị thuốc thể nào thì tớ không biết. Trúc lịch(nước tre non): chặt một khúc tre non, dùng lửa thui bên ngoài cho nóng sẽ chảy ra một thứ nước, đó là Trúc lịch.

**Thiên nam tinh: loại cây thân thảo lâu năm, lấy rễ làm vị thuốc. Cây sau sau còn gọi sau trắng, phong hương, bạch giao hương, cây thau... lấy nhựa cây này làm thuốc thì vị thuốc này tên là Phong hương chi. Sơn dạ lan: trong Trung y hay gọi là Hắc diện thần, cây này có cả chục tên luôn(cẩu cước lợi, điền trung quỳ, tứ nhân điệp...), ở Việt Nam mình vẫn gọi là... rau ngót(tớ tra mãi không ra Sơn dạ lan là cái gì, hỏi Baidu cuối cùng mém té ghế luôn)

Vu An đồng ý rồi rời đi. Vân Ca nằm ở trên giường, cả người lạnh ngắt, trong đầu trống rỗng, là phải hay không phải, chỉ cần chờ sau khi Vu An trở về, là có thể biết rõ toàn bộ.

Thật lâu sau, Vu An mới trở về, nói: “Loại hương này rất khó bào chế, ta đi tới mấy hiệu thuốc bắc đều nói không làm được, không còn cách nào khác, ta đành phải chạy tới chỗ Trương Thái y, hiện tại vừa hay là ông ấy mới mở một phòng khám nhỏ. Ông ấy tự tay phối hương giúp ta, còn nói, nếu không cần phải dùng gấp, tốt nhất là có thể cho ông ấy thời gian ba ngày, hiện tại thời gian gấp quá, chỉ sợ công dụng của dược liệu không tốt.”

Vân Ca nhắm mắt lại nói: “Đốt thử hương đi.”

Vu An cầm một cái lò hương mới ra, nhanh nhẹn thuần thục bỏ hương vào trong lò. Chỉ chốc lát sau, làn khói nhẹ lượn lơ bay lên, hẩn ngửi ngửi một hơi thật sâu, ngáp ngừng nói: “Mùi hương này ngửi hết sức quen thuộc! Hình như là... cô nương dường như đã từng dùng, hương này dường như là năm đó Mạnh công tử bào chế cho cô nương.”

Hắn quay đầu lại muốn để Vân Ca chứng thực, nhưng nhìn thấy sắc mặt Vân Ca tái xanh, người đã ngắt đi rồi. Hắn chạy vài bước vọt tới bên cạnh giường, nâng Vân Ca dậy, bấm vào huyệt nhân trung của nàng, rốt cuộc ngực Vân Ca cũng phập phồng trở lại như bình thường, nhưng bệnh cũ lại bị tái phát, bắt đầu ho khan dữ dội. Bất kể là Vu An làm cách nào để cho nàng thuận khí cũng đều không được, tiếng ho càng lúc càng nhiều, khóe miệng nàng chậm rãi xuất hiện tia máu. Vu An không dám chần chờ thêm nữa, cao giọng gọi người, muốn phân phó mấy nha đầu lập tức đi mời Mạnh Giác.

Vân Ca túm lấy cánh tay của hắn, vừa ho, vừa nói rõ ràng từng chữ: “Không được tìm hắn! Hắn là kẻ thù của chúng ta! Ta sẽ không chết, ít nhất sẽ không chết trước hắn!”

Vu An lại vội vàng quát mấy nha đầu lui xuống, vội vàng cầm chén nước, để Vân Ca súc miệng: “Mạng của ta là do Mạnh công tử bảo vệ, nếu không hiện giờ hoàng thượng mặc dù không dám quang minh chính đại giết ta, nhưng im hơi lặng tiếng ám sát ta cũng không khó. Cả Phú Dụ, còn cả cô nương...”

Vân Ca lấy một ít dược thảo dạng bột cho vào trong miệng, áp chế cơn đau đốn trong phổi: “Y thuật của ta không giỏi, ta không biết hắn dùng độc như thế nào, dù sao hắn nhất định đã nghĩ ra biện pháp, khiến cho vị thuốc kịch độc biến thành độc ẩn tính, làm cho các người không có cách nào thử ra được, sau đó lại dùng hương này làm thuốc dẫn, kích phát độc đã được đưa vào trong cơ thể của Lăng ca ca. Hương này có thể thanh phế nhiệt*, giúp lưu thông khí huyết, nhưng làm hàn khí ngưng tụ, vừa vặn giải thích được điều Trương Thái y vẫn không nghĩ ra: “Hàn khí tới nhiều“, “tâm bệnh sẽ phát sinh“, là ta... là ta... là ta đã hại chết chàng...”

*Thanh phế nhiệt: từ trong Đông y, đại ý là tốt cho phổi.

Vân Ca bỗng nhiên vùng mạnh tay tát chính mình, Vu An bị lời nói của Vân Ca khiến cho cả kinh, còn đang ngây người, phản ứng chậm, khi ngăn cản được, Vân Ca đã tát một cái rất mạnh lên mặt mình. Vu An vội vàng bắt được cổ tay của nàng, nàng vẫn giãy giụa muốn đánh chính mình.

Vu An khóc lên: “Cô nương! Cô nương!”

Vân Ca ho liên tiếp, rồi nôn ra một ngụm máu tươi, không còn khí lực, cả người xụi lơ ngồi xuống giường, hai mắt trống rỗng, nhìn thẳng vào hư không, sắc mặt xám như tro, trên môi cũng là màu tím đen.

Vu An thấy nàng không còn ho, không biết là tốt hay là xấu, khóc nói: “Bằng không, bây giờ chúng ta sẽ rời xa nơi này, trước hết đi tới chỗ Trương Thái y, để cho ông ấy xem bệnh cho cô nương.”

Khóe môi Vân Ca co rút, thấp giọng nói: “Ta muốn ở lại chỗ này. Vu An, sau giá sách của ta có giấu một tấm tranh cuộn, người đi lấy lại đây.”

Vu An theo lời lấy tấm tranh cuộn ra, sau khi mở ra, nhìn thấy trên tấm lụa trắng có vẽ rất nhiều loại hoa cỏ, liếc nhìn qua thì thấy đều là độc dược.

“Ở góc bên trái, có vẽ một loại thực vật dạng dây leo.”

“Ừ, thấy rồi.” Vu An vừa trả lời, vừa nhìn chú thích bên cạnh: Câu văn, tính kịch độc, vị rất đắng...

“Đi lên trên núi buổi sáng hôm nay chúng ta đã tới, ở bên cạnh dòng suối có mọc không ít những cây như vậy, người đi nhổ một cây về đây.”

Vu An nhìn Vân Ca, do dự nói: “Hiện tại cô nương như thế này...”

Trên gương mặt xám trắng của Vân Ca lộ ra một nụ cười quái dị: “Ta sẽ tự kê đơn thuốc chữa bệnh ỉn, người yên tâm, ta sẽ khỏe lắm, khỏe lắm”

Khi Mạnh Giác trở lại trong phủ, sắc trời đã tối đen. Không biết Hoắc Quang nghĩ như thế nào, đột nhiên cực kỳ thân cận với hắn, tựa hồ hết thảy chuyện viễn chinh Khương tộc cũng đều phải thương lượng phần nào với hắn. Hứa Bình Quân đang mang thai, thời gian trước lại mở hai phòng thêu lớn, chỉ chiêu mộ gia quyến của người tông quân, bận bịu tới ngay cả con trai cũng không ngó ngang gì tới, Thái tử điện hạ dường như biến thành con hắn, mỗi ngày đi theo bên cạnh hắn ra ra vào vào. Thế nhưng, tuy rằng bận rộn, nhưng ngược lại tâm tình của hắn lại bình thản hiếm thấy, bởi vì biết rằng mỗi ngày sau khi vào cửa, đều có một người ở bên cạnh hắn. Tuy rằng, hắn vẫn còn ở ngoài cửa sổ đóng chặt cửa nàng, thế nhưng, so với mười mấy năm trước, tình trạng này đã tốt hơn nhiều. Thời điểm đó, nàng ngay cả hắn là ai cũng không biết, ít nhất hiện tại nàng biết hắn, nàng còn vì cứu hắn không tiếc một mình xông vào nơi nguy hiểm. Cho nên, hắn tràn ngập tin tưởng chờ ngày nàng mở ra cánh cửa trái tim, có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm, hắn cũng không để ý, dù sao hắn có thời gian một đời để chờ đợi, chỉ cần nàng vẫn ở nơi này.

Mới vừa đẩy cửa ra, thì phát hiện trong phòng có người, hắn trầm giọng hỏi: “Ai?”

“Là ta!”

Vân Ca thấp sáng đèn lên, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười: “Sao nàng lại ngồi một mình ở trong phòng tối đen như vậy?”, lúc nhìn được nàng rõ hơn, hắn bước nhanh vài bước lại đó, “Nàng làm sao vậy? Sắc mặt tại sao lại khó coi như vậy?”

Vân Ca dường như không có việc gì, nói: “Lúc buổi chiều, bệnh cũ có tái phát một chút, nhưng mà đã không có việc gì.”

Mạnh Giác tuy rằng biết rõ Vân Ca sẽ cự tuyệt, nhưng vẫn không nhịn được, nói: “Ta khám cho nàng một chút.”

Không ngờ Vân Ca cười nhợt nhạt, đáp: “Được! Chờ sau khi người dùng cơm xong, thì xem mạch cho ta một chút đi!”

Mạnh Giác sửng sốt, Vân Ca theo hắn học y, chỉ coi là nhận được ân đức từ nghĩa phụ, nàng vẫn không chịu nhận nửa điểm hảo ý nào từ hắn, vậy mà hôm nay lại... Kinh ngạc vừa rồi còn chưa hết, một điều kinh ngạc lớn hơn nữa lại xuất hiện.

“Người đã dùng cơm chưa?”

“Còn chưa.”

“Đã rất lâu rồi ta không hề làm đồ ăn, cũng không biết hương vị như thế nào, nhưng mà, người ăn cũng không thấy được mùi vị, cho nên cứ nhìn vào trình bày món ăn, rồi lấp cho đầy bụng đi!”

Mạnh Giác chỉ cảm thấy giống như nằm mơ, không thể tin được nhìn chằm chằm vào Vân Ca: “Vân Ca, nàng...”

Vân Ca mím môi, vừa như cười vừa như giận: “Nếu như ngươi không chịu ăn vậy đổ đi!” Nói xong, nàng đã đứng dậy đi khỏi, Mạnh Giác vội chạy theo túm lấy nàng: “Không, không, ta sẽ ăn! Ta sẽ ăn! Ta sẽ ăn...” Hắn nói liên tiếp ba lần còn thấy chưa đủ, còn muốn tiếp tục nói.

Vân Ca cắt ngang lời hắn, rút tay ra, cúi đầu nói: “Được rồi, ta biết rồi. Ngươi đi thay y phục đi! Ta sẽ mang tới rất nhanh thôi, chờ ngươi thay y phục xong, chúng ta cùng dùng cơm.”

Mạnh Giác quá mức vui sướng, không để ý tới gì khác, lập tức đi vào trong phòng thay y phục. Vừa nghĩ rằng, Vân Ca còn không biết vị giác của hắn đã hồi phục, hắn tin rằng chính mình cũng có thể nhận ra được tình cảm trong đồ ăn nàng làm, đợi lát nữa hắn phải cẩn thận thưởng thức từng món ăn, sau đó mùi vị của mỗi một món ăn, tên của mỗi món ăn cũng đều nói cho nàng, coi như là dành một sự ngạc nhiên vui mừng cho nàng.

Vân Ca đặt hết tất cả món ăn vào trong hộp thức ăn, nhìn một món canh cuối cùng, một hồi lâu mà không hề cử động. Vu An canh giữ ở cửa thấy thế, đi đến bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: “Cô nương, vớ công của Mạnh Giác không bằng ta, ta cho hắn một kiếm là được rồi, cô làm gì mà phải chuốc khổ như thế...”

Trên mặt Vân Ca có nụ cười như có như không, xa xôi nói: “Câu vãn, sẽ làm cho người ta khó có thể hô hấp được, sau đó trái tim dần dần ngừng đập, người có thể tưởng tượng một người mà trái tim từng chút, từng chút một ngừng đập không? Người đó sẽ rất đau, rất đau, “Đau tới mức không muốn sống” chính là hình dung loại đau đớn này. Lăng ca ca đã phải chịu đựng vô số lần như thế. Ta muốn nhìn Mạnh Giác chậm rãi đau đớn mà chết đi, hắn tự gây nghiệp chướng, không thể sống, ta là tông phạm, cũng nên tự trừng phạt. Người có biết không? Ta đã nép sát bên ngực Lăng ca ca, chính tai nghe được tim của chàng đập chậm dần, chậm dần...” Trong mắt nàng, nước mắt cuộn trào, nàng hít một hơi thật sâu, lấy từ trong ngực áo ra một đoạn Câu vãn nhỏ, bỏ vào trong canh, sau đó nhắc bình sành lên, “Ngươi đi về thu dọn hành lý, ta lập tức tới tìm ngươi.”

Sắc mặt Vu An trắng bệch, muốn khuyên nàng, nhưng lại biết nếu như có thể khuyên, đã sớm khuyên được rồi, hắn chỉ có thể nhìn theo nàng một tay xách hộp thức ăn, một tay xách bình sành, một thân một mình đi vào bóng đêm tối tăm.

Sau khi Mạnh Giác cởi quan phục, do dự mà không biết nên chọn bộ y phục nào, nhìn trái ngẫm phải sau một hồi lâu, bỗng nhiên cười tự giễu. Trong tiếng cười, hắn nhắm mắt lại, tay tùy tiện kéo, rút ra đúng một bộ y phục đặt ở nơi dưới cùng, chính là bộ trường bào năm đó đã mặc khi ở trên núi Cam Tuyền, đêm khuya công Vân Ca đi ngắm thác nước. Sau đó, bởi vì đủ loại nguyên nhân, hắn đã vài lần muốn ném đi, nhưng rồi cũng chưa ném, chỉ nhét xuống càng sâu, cuối cùng giấu ở tận dưới cùng. Hắn cầm chiếc trường bào, tim đập mạnh và loạn nhịp sau một hồi lâu, rồi mặc nó vào, cười nhạt suy nghĩ, dù sao nàng cũng sẽ không nhận ra được.

Hắn thay quần áo xong, lau mặt, rồi ngồi vào bàn yên lặng chờ.

Bóng đêm tĩnh lặng, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, bên ngoài bỗng nhiên có gió thổi, cửa sổ bị gió đập vang lên tiếng âm ầm, hắn vội đứng dậy đi đóng cửa sổ lại. Ngày mùa hè, thời tiết hay thay đổi, khi trở về, còn cảm thấy là bầu trời trong vắt, sao nhiều mây ít, vậy mà chỉ sau một lát, đã không nhìn thấy một ngôi sao nào, bầu trời tối đen cứ thêm một tầng rồi một tầng mây dày, giống như từng tầng ngói trên mái hiên.

Mạnh Giác đang lo lắng, thì nhìn thấy Vân Ca hai tay xách theo hai thứ, bước đi trong gió, váy nàng, tóc nàng đều bị gió thổi tung.

Hắn chạy ra đón nàng, vừa đúng lúc tới bên cạnh nàng, trên bầu trời nổ vang một tiếng sấm, thân thể Vân Ca đột nhiên run rẩy, bình canh trong tay bị rơi xuống, khi chuẩn bị rơi xuống đất, hắn vội khom người chụp lấy, đỡ được bình sành, tay kia thì cầm tay Vân Ca, bắt đầu chạy. Sau khi vào nhà, hắn đi đóng cửa: “Xem ra, phải có một trận mưa lớn.”

Quay người lại, lại thấy Vân Ca vẫn cầm hộp thức ăn đứng nguyên ở đó, chỉ ngơ ngác nhìn theo tay hắn. Ánh sáng của ngọn nến nhảy múa phác họa nên hình bóng mơ hồ không rõ của nàng, hắn vừa định nhìn kỹ, nàng nghiêng đầu nhìn hắn cười, nhận lấy bình sành trong tay hắn, thật cẩn thận đặt lên trên bàn: “Đây là canh, một lát nữa rồi uống, ăn trước đồ ăn đi!”

Nàng mở hộp thức ăn ra, cười nói: “Mạnh công tử mời ngồi, tại hạ sẽ mang món ăn lên.”

Mạnh Giác cười rộ lên, ngồi vào trước bàn, trước hành một vái với nàng tỏ ý cảm tạ. Vân Ca dọn xong bốn món ăn, mỉm cười nói: “Ngươi vừa ăn, ta có thể ở bên nói cho ngươi biết mỗi món ăn có hương vị gì, món ăn này khi ăn...”

Mạnh Giác cười ngăn nàng lại: “Khi ăn là nếm thử, không phải khi ăn là nghe vị, để tự ta từ từ ăn, từ từ nghĩ đi!”

Vân Ca ảm đạm cười, để tùy hãn. Nàng cũng cúi đầu ăn hai miếng cơm ngũ sắc, nhưng lại không nhận ra vị gì, đành phải buông đũa xuống.

Mạnh Giác nhìn những món ăn trên bàn, cân nhắc xem nên ăn món nào trước. Đưa mắt nhìn một lượt, dường như đã thập phần rõ ràng, bốn món ăn của Vân Ca, tượng trưng cho bốn mùa, xuân hạ thu đông, dựa theo tiết khí* của bốn mùa mà ăn là được rồi. Thế nhưng... sau một chớp mắt, hãn quyết định chủ ý, nâng đũa gấp một miếng có hình dạng như một bông tuyết, món ăn này được xếp trông rất thích mắt, như thể những bông hoa mai.

*Tiết khí có xuất xứ từ Trung Quốc, là 24 điểm đặc biệt trên quỹ đạo của Trái đất khi quay quanh Mặt trời. Một năm có 24 tiết khí, tên của tiết khí cũng rất đặc biệt, đặc trưng cho các mùa, vẫn thường gặp như Thanh minh, Đông chí, Lập xuân...Bạn nào muốn tìm hiểu thêm mời vào đây đọc.

Vân Ca nhìn thấy động tác của hãn, có chút kinh ngạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn hãn, rồi lại chống cằm không nói gì. Trong lạnh buốt ngon miệng lộ ra vị ngọt như có như không, hương vị của hoa mai trong miệng dần dần thay đổi, vừa ngọt vừa thanh. Món ăn này mặc dù là bông tuyết, nhưng ẩn trong đó lại là hoa mai báo xuân về.

Cảm giác của lần gấp đầu tiên có lẽ cũng là như thế, hết thấy đều như có như không, trong mùi hương thoang thoảng cũng có một chút nồng đậm. Mạnh Giác nghĩ đến tên ăn này giả trang là nam nhi, nhớ tới cô bé mặc váy xanh ngày đó, bướng bỉnh kì lạ, đôi mắt sáng, vui vẻ nói cười, nhíu mày trợn mắt, cảnh tượng tươi đẹp đó vừa xẹt qua trước mắt, không khỏi khẽ mỉm cười.

Sau khi ăn vài miếng, hãn lại gấp một miếng hoa đào quyết ngư* trong một cái bát gần như trong suốt. Hoa đào, nước chảy, quyết ngư, đều là cảnh sắc của mùa xuân, nhưng cuối cùng Vân Ca lại dùng gia vị là keo đào, keo đào là nhựa từ thân cây đào tiết ra, giống như nước mắt của cây đào chảy ra, cho nên dân gian còn gọi là “Đào lệ”, hơn nữa những bông hoa đào đó đều là từng cánh hoa rời rạc, không phải là một bông hoa hoàn chỉnh, ẩn dụ rằng cánh hoa rơi là tả, đôi mắt ngấn lệ tiễn xuân đi, cho nên món ăn này tuy là cảnh xuân, nhưng cũng thể hiện là mùa hạ tới.

*Quyết ngư hay còn gọi là quế ngư, tên bên Trung Quốc thường gọi là Ngao hoa ngư(do hoa văn trên mình cá).

Quyết ngư hương vị rất ngon, lại còn kết hợp với hương thơm của hoa đào, càng thêm vị đậm hương nồng. Giống như thời điểm tình cảm của hai người tốt đẹp, hãn công nàng tới ngắm thác nước, bên cầu vồng dưới trăng, hãn lần đầu tiên mở lòng với nàng. Trên đỉnh núi, hãn quần tóc của nàng, nói lời hẹn thề trọn đời trọn kiếp, khi đó nàng và hãn hãn đều là cả người say trong hương thơm nồng đậm.

Món ăn thứ ba, đồ mi* hầm với thịt dê non, trên bề mặt canh màu trắng ngà, có điểm những chấm nhỏ màu hồng nhạt của quả trà giá**, rất là đẹp mắt. Nhìn thấy hoa đồ mi, sẽ rất dễ dàng đoán được là mùa hạ, tuy nhiên hoa đồ mi tuy rằng nở vào mùa hạ, cũng là loài hoa nở cuối cùng vào mùa hạ, khi nó tàn, cũng là khi mùa thu tới.

*Đồ mi là cây nhỏ có gai thuộc chi Mâm xôi của họ hoa hồng. Quả đồ mi ngọt, lá được sử dụng như một loại trà thảo mộc. Ở chỗ này trong bản tiếng Trung là từ đồ đẳng(), nhưng đoạn sau là từ đồ mi(). Tôi tìm mãi trên Baidu mà không có thông tin gì về đồ đẳng, nên tự ý chuyển thành đồ mi, vì một thứ có tồn tại thế nào cũng tìm được thông tin hay hình ảnh, có lẽ chỗ này là nhầm từ hoặc là dùng lá đồ mi để nấu nên gọi là đồ đẳng, mà cũng không biết món này của Vân Ca dùng phần nào trên cây đồ mi để nấu.

**Trà giá(): ở Việt Nam gọi là Trúc bồn tử, tôi cũng tra mãi trên Baidu mới ra tên khoa học của nó là Ribes odoratum, rồi tìm được tên Trúc bồn tử, cuối cùng phát hiện ra nó là...cây mâm xôi(té ghê tập 2).

Không biết là vì sao, khi miếng thịt dê được đưa vào trong miệng, hương vị nồng đậm đầy trong miệng lúc

trước đột nhiên thay đổi, biến thành cay đắng khôn kể. Nụ cười trên mặt Mạnh Giác cứng đờ, rồi ung dung thản nhiên nuốt xuống miếng thịt dê, gấp tới món ăn cuối cùng trên bàn.

Món ăn cuối cùng là Cua tím thơm hương cúc*, hoa cúc là hoa của mùa thu, cua tím cũng đúng là loại thức ăn ăn ngon nhất vào mùa thu, nhưng căn cứ theo ba món ăn phía trước, rồi suy rộng ra, Mạnh Giác đã có thể khẳng định, món ăn này là canh thu mà lại tượng trưng cho đông. Quả nhiên, khi lật mai cua tím lên, bên trong mai cua lại không có thịt cua, mà là thịt heo cùng với thịt tôm được băm nhuyễn rồi nhồi vào trong mai cua. Tựa hồ ngẫm mĩa mai rỗng, không phải đúng mùa mà đòi ăn cua, thì cũng đừng nghĩ là được ăn cua thật.

*Tên Hán Việt của món ăn là “cúc hoa túy tử giải”, cúc hoa là hoa cúc, tử giải hay còn gọi là cua tím là đặc sản ở vùng ngoại ô thành phố Thiên Tân, còn từ túy ở đây có nghĩa là say, hoặc ngâm rượu, nhưng có vẻ chẳng có rượu, do cũng chẳng có căn cứ, nên tên món ăn là do tớ đoán(bừa) nhé.

Mạnh Giác phải tự cổ vũ tinh thần lấy dũng khí, mới dám gấp tới món ăn này, mới vừa đưa vào miệng, động tác theo bản năng chính là muốn lập tức phun ra, nhưng hắn vẫn đang mỉm cười, giống như đang thưởng thức một món ngon tuyệt hảo, sau khi tinh tế nhai rồi nuốt vào, chẳng những nuốt, hắn còn gấp thêm một thìa nữa, lại trải qua một vòng thống khổ, trong dạ dày như có sông cuộn biển gầm, đắng không thể tả. Trong lòng cũng có nỗi khổ* không lời tả xiết chậm rãi chìm xuống. Vân Ca đã dùng mấy vị được thảo đẳng nhất thiên hạ để nấu thịt lợn và thịt tôm, nếu như là hận, như vậy nhất định là nỗi oán hận tập hợp tất cả đau khổ trong thiên hạ.

*Tớ xin nhắc lại, trong tiếng Trung khổ và đắng là đọc viết giống nhau nhé.

“Cảm thấy thế nào?”

Trên gương mặt nàng là nụ cười dường như dịu dàng, thoát đầu thì thấy hết sức vui vẻ, nên không hề nhìn kỹ, hiện tại mới nhìn thấy rõ ràng, ẩn sâu dưới nụ cười kia là thù hận.

Có lẽ bởi vì tuyệt vọng, hắn mỉm cười mà chết lặng: “Ngon lắm.”

Nàng nhắc bình sành lên, rót ra một chén canh, còn thực dịu dàng thối thối, chờ nguội đi một chút, mới đưa tới cho hắn: “Đây là món ăn cuối cùng, dùng nguyên liệu hết sức đặc biệt để nấu nên canh này, người nếm thử một chút.”

Hắn nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đầu lưỡi mới vừa chạm phải nước canh, một vị vô cùng đắng khác thường xông thẳng tới tận đỉnh đầu, Câu vấn! Thì ra là thế! Ông trời vậy mà không hề cho hắn lấy một cơ hội, cuối cùng nàng cũng đã biết, đã đến nước này, giữa hắn và nàng, hết thảy đều không thể cứu vãn!

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vân Ca, Vân Ca mím môi, cười dịu dàng. Giữa hai người lúc này, sóng mắt giao nhau, như thể dây dưa triền miên không dứt ra được, tựa như tới chết cũng không xa lìa.

Hắn cảm thấy chính mình giống như đặt mình trong đại mạc*, vắng mặt trời tàn khốc thiêu đốt thiên địa, bốn phía là cát vàng nhìn không thấy điểm cuối, mà hắn đã bôn ba giữa hoang mạc này cả đời, lại không nhìn thấy một tia hi vọng có thể thoát khỏi hoang mạc này, mỗi một và chẵn năm vô cùng đều kéo tới. Hắn nhìn nàng nở nụ cười, vừa cười, vừa uống một ngụm canh thật lớn.

*Đại mạc: sa mạc lớn.

Đúng lúc Vân Ca nhìn thấy hắn nuốt vào ngụm canh, sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Chính nàng cũng hoàn toàn không biết sắc mặt mình thay đổi, vẫn còn gắng gượng chống đỡ, vẫn ngồi với dáng vẻ dường như thích ý, mỉm cười nhìn vào hắn.

Hắn cũng mỉm cười nhìn nàng, một ngụm lại một ngụm uống canh, khi uống xong một ngụm cuối cùng, hắn nhẹ giọng gọi: “Vân Ca, nàng ngồi xuống đây, ta có mấy câu muốn nói với nàng.”

Sắc mặt Vân Ca trắng bệch, loạng chạng loạng choạng đứng lên, giống như một người mất hồn, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Vân Ca, đợi lát nữa khi ta ngủ rồi, nàng dẫn theo Vu An rời khỏi Trường An, về nhà đi. Chuyện của Hoắc Quang, nàng không cần phải suy nghĩ nữa, Lưu Tuân sẽ thay nàng báo thù, nàng chỉ cần chờ xem là được

rồi, hấn ra tay nhất định ác độc hơn nàng cả trăm ngàn lần. Về phần Lưu Tuân...” Hấn nhìn kỹ vẻ mặt Vân Ca, thấy nàng không có phản ứng gì, trong lòng thở phào một tiếng, “Nếu có một ngày... Dù sao nàng chỉ cần nhớ kỹ, cuộc sống sau này của Lưu Tuân cũng sẽ không được dễ chịu, sẽ có người tới ”trừng phạt” hết thảy những gì hấn đã làm. Trong lúc nhất thời, ta cũng không giải thích rõ ràng cho nàng được, nhưng mà, ta cam đoan với nàng, những gì Lưu Tuân gây ra cho nàng, sau này hấn cũng sẽ gánh chịu không sót tí nào.”

Trong mắt Vân Ca có hơi nước mịt mù, Mạnh Giác cười nhìn món ăn trên bàn, nói: “Mấy câu nói này, ta đã muốn nói rất lâu rồi, nhưng vẫn không dám nói. Vân Ca, chuyện xưa về cao sơn lưu thủy*, về Bá Nha, Tử Kỳ, tuy rằng cảm động, nhưng Bá Nha vì Tử Kỳ mất mà đập đàn rồi từ đó không đánh đàn nữa cũng không đáng khen ngợi. Tiếng đàn là tiếng lòng, ta nghĩ khi Bá Nha lần đầu tiên đánh đàn, chính là vì tâm tư của mình mà tấu nên, nếu Tử Kỳ thật sự là tri âm của Bá Nha, nhất định là hi vọng tâm tư của Bá Nha tiếp tục đặt ở nơi cao sơn lưu thủy, mà không phải là suốt đời không hề đánh đàn. Ở trong lòng Lưu Phát Lăng, món ăn nàng làm tuyệt đối không chỉ để ột mình hấn cảm thấy vui vẻ khi ăn! Nàng cần phải tiếp tục đi nấu những món ăn ngon, không được quên sự yêu thích nấu ăn vốn có của nàng!”

*Bá Nha chơi đàn rất hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao(cao sơn), Chung Tử Kỳ nói: “Hay thay! Vời vợ tựa Thái sơn”. Chỉ để nơi dòng nước chảy(lưu thủy), Chung Tử Kỳ nói: “Hay thay! mệnh mang như sông nước”. Bất luận là chỉ tại cao sơn hay chỉ tại lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được ý tứ đó.

Từng giọt nước mắt của Vân Ca rơi xuống, Mạnh Giác muốn nhẹ nhàng vỗ về lên đầu nàng, nhưng tay cũng đã bắt đầu không chịu khống chế run rẩy, hấn cười đứng dậy, vật lộn để đi vào bên trong: “Nàng đi đi! Đi được càng xa càng tốt, Lưu...” Chân của hấn đã mềm nhũn, sắp sửa ngã xuống đất, hấn vội dựa vào tường.

Hấn vịn lấy bờ tường, thở hổn hển, chậm rãi đi về phía trước: “Cho dù Lưu Phát Lăng biết được mọi thứ diễn ra hôm nay, hấn cũng sẽ không hi vọng nàng vì hấn mà báo thù. Hấn chỉ hy vọng nàng có thể sống tốt, giết người... Có thể làm cho hấn sống lại không? Có thể làm cho nàng vui sướng hơn chút nào không? Mỗi lần hại một người, đau khổ của nàng sẽ càng tăng thêm! Vân Ca, nàng không phải một người sẽ hận được người khác, Lưu Phát Lăng cũng không phải, cho nên rời đi, mang theo hấn cùng rời khỏi nơi này! Thù hận là một đầm lầy, càng gắng sức càng chìm xuống sâu, không được... không được...” Hấn hít sâu một hơi, rồi cuộc mới nói xong, “...dây dưa nữa!”

Ở bên ngoài phòng, vài tiếng sấm vang lên, khiến cho Vân Ca còn đang ngây người bưng tỉnh. Nàng đột nhiên đứng bật dậy, trong mắt chất chứa sợ hãi nhìn Mạnh Giác.

Tay Mạnh Giác đã nắm lấy tấm rèm châu, muốn vén rèm lên bước vào phòng trong, thân thể hấn lại lảo đảo, hấn gắng sức đứng vững, nhưng không thành công, vài tiếng răng rắc vang lên, bức rèm che hấn túm lấy đã gãy hết. Trong tiếng đình đình đang đang của ngọc châu rơi xuống đất, hấn ngã xuống mặt đất, không thể đứng dậy nổi.

Sắc mặt hấn càng lúc càng xanh tím, ngực kịch liệt phập phồng, tứ chi bắt đầu cùng giật giật co rút, Vân Ca chạy đến trước mặt hấn, gào lên với hấn: “Là ta hạ độc, là ta hạ độc!”

Mạnh Giác muốn cười, nhưng cười không nổi, cơ thể đã không nghe theo mệnh lệnh của hấn, hấn run run nói: “Ta... Ta biết.”

“Người nên hận ta, ta cũng hận người! Có nghe hay không, người phải hận ta, ta cũng hận người!”

Trong mắt Mạnh Giác đều là bi thương, còn có vô cùng tự giận. Vân Ca, nếu hận cũng là một loại ghi nhớ khác cốt ghi tâm, như vậy nàng cứ hận đi!

Ngực đau muốn nứt ra, giống như chỉ nháy mắt tiếp theo, hấn sẽ ở trong đau đớn mà nổ tung. Lỗ tai bắt đầu nổ vang, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, trong nháy mắt trước khi ý thức rơi vào hôn mê, hấn vẫn muốn cố gắng nhìn nàng thêm một lần.

“Vân Ca, rời đi!”

Cùng với tiếng thở dài cuối cùng, đôi mắt hần rớt cuộc cũng vô lực mà nhắm lại. Thân thể Vân Ca mềm nhũn quỳ xuống đất.

Vu An ở trong Trúc hiên càng chờ càng sợ, vì sao Vân Ca còn chưa trở lại? Ngộ nhờ Mạnh Giác phát hiện Vân Ca muốn giết hần thì sao? Hần có hạ độc thủ với Vân Ca hay không? Cuối cùng thật sự không thể đợi thêm được nữa, hần không để ý Vân Ca phân phó, chạy tới đó, nghe thấy Vân Ca gào lên một tiếng, lập tức đẩy cánh cửa ra, phát hiện ra Mạnh Giác đang nằm trên mặt đất không hề động đậy, Vân Ca mang về mặt bị thương tuyệt vọng quỳ dưới đất.

Hần xông lên phía trước, ôm lấy Vân Ca, muốn đưa nàng đi, lại phát hiện cả người nàng đang run rẩy, đồng tử trong mắt nàng giãn ra, người đang ở giữa ranh giới của sinh tử, miệng thì thào nói: “Hần đã chết, hần đã chết, hần cũng đã chết...”

Vào giờ khắc này, Vu An hiểu được hết sức rõ ràng, trên đời này có một loại người vĩnh viễn sẽ không giết người được, mà Vân Ca đích thị là một người như vậy. Nếu như nói cái chết của Lưu Phất Lăng đã khiến cho tâm hồn nàng mang theo một gánh nặng quá lớn, như vậy giết chết người hại chết Lưu Phất Lăng cũng không thể làm cho gánh nặng của Vân Ca giảm bớt, ngược lại làm cho gánh nặng đó càng ngày càng nặng. Nếu hiện tại Mạnh Giác chết đi, cuộc đời này của Vân Ca cũng coi như xong rồi, cơn ác mộng này chính là gông xiềng mà nàng sẽ vĩnh viễn mang theo trên lưng, cho tới khi nàng không thể mang được nữa, cạn kiệt sức lực rồi ngã xuống.

Vu An đưa tay kiểm tra mạch đập của Mạnh Giác, giữ lấy Vân Ca quát hỏi: “Giải được! Đưa cho ta giải được!”

Vân Ca ngây ngây ngốc ngốc nhìn hần, Vu An dùng vài phần nội lực, dùng sức lắc lắc Vân Ca: “Mạnh Giác còn chưa có chết! Giải được, nhanh lên, đưa cho ta giải được!”

Đồng tử trong mắt Vân Ca trong giây lát có tiêu điểm, nhìn chăm chú vào Vu An.

Vu An lớn tiếng gào thét: “Hần còn chưa có chết!”

Tay Vân Ca run run móc từ trong ngực áo ra một cây có hoa nhỏ màu trắng, muốn đút cho Mạnh Giác, nhưng khi tay đụng tới thân thể Mạnh Giác, trong nháy mắt nàng lại đột nhiên thu tay về. Hần hại chết Lăng ca ca mà! Ta là một kẻ hèn nhát! Vậy mà ngay cả dũng khí báo thù cũng không có!

Nàng ném cây dược thảo kia xuống người Mạnh Giác, rồi lại hoàn toàn không thể tha thứ cho bản thân mình, đi bước một lui về phía sau, bất ngờ rên rỉ một tiếng thật dài, rồi chạy ra bên ngoài.

Trong ánh chớp, vang lên mấy tiếng sấm dữ dội, mưa to ào ào trút xuống, Vân Ca xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trong màn mưa lớn. Vu An muốn đuổi theo nàng, rồi lại không thể không lo cho Mạnh Giác trước. Hần nâng Mạnh Giác dậy, trước hết dùng nội lực ngăn chặn độc dược cho Mạnh Giác, nhìn xuống đóa hoa màu trắng, vô cùng khó hiểu, đây không phải là loại cây cùng leo trên cây Câu vấn mà hần đã hái về sao? Lúc ấy không nghĩ nhiều, nên thuận tay cùng mang cả về. Đột nhiên lúc này, linh quang chợt lóe qua, hần hiểu được, thể gian vạn vật thứ gì cũng có tương sinh tương khắc, thứ này nếu sinh trưởng ở bên cạnh cây Câu vấn, như vậy hần là chính là giải dược của Câu vấn.

Hần vội mở miệng của Mạnh Giác ra, bóp nát cây dược thảo, nhỏ nước vào trong miệng Mạnh Giác. Cùng với chất lỏng của cây dược thảo chảy vào trong bụng, hô hấp của Mạnh Giác dần dần bình thường, thần thức cũng khôi phục lại.

Vu An cầm cả cây dược thảo nhét vào trong miệng Mạnh Giác, rồi lập tức ném hần xuống, vô cùng căm ghét nói: “Ăn hết đi.”, nói xong hần bỏ chạy vào trong màn mưa lớn.

Trong tiếng sấm sét âm âm, từng ánh chớp xẹt ngang trên bầu trời, giống như một đường kiếm màu vàng, chát vắn vì sao thể gian bất công. Mưa lớn vô tình quất mạnh xuống mặt đất, giống như đang khảo vấn* thể gian vì sao xấu xí tới thế?

*Khảo vấn: đánh đập tra hỏi.

Vân Ca chạy trong màn mưa lớn, chạy khỏi Mạnh phủ, chạy tới những con đường trong thành Trường An, chạy ra khỏi thành Trường An. Thiên địa rộng lớn, rộng lớn nhưng lại không chứa được lòng người. Trong

lòng nàng đã không còn nơi có thể ở lại, trong thiên địa rộng lớn, nàng đã không có chỗ để đi. Bình lăng* hùng vĩ đứng lặng trong bóng đêm, vô luận là mưa gió có lớn thế nào, nó cũng chỉ dùng trầm mặc để đáp lại.

*Bình lăng hiện vẫn còn tồn tại, là khu di tích được bảo tồn của Trung Quốc. Bình lăng nằm ở phía Tây Bắc của Hàm Dương, tỉnh Thiểm Tây. Khu lăng mộ có chu vi là 2700 m, cao 29,6 m, cách lăng mộ của Chiêu Đế khoảng hơn 600m về phía Đông Nam là lăng mộ của Thượng Quan hoàng hậu.

“Đứng lại!”

Thị vệ canh giữ lăng mộ để vương lên tiếng quát lớn, Vân Ca lại có tai như diếc, vẫn xông về phía lăng mộ như cũ. Đám thị vệ vội rút đao ra, tiến lên ngăn nàng lại, thân pháp Vân Ca nhanh nhẹn, còn không hề núng tay, sau khi đánh mấy thị vệ trọng thương ngã xuống, nàng đã tiếp cận lăng mộ chính.

Trong mưa lớn, đám thị vệ canh gác đều có chút lơ đãng, không ngờ lại có người ban đêm xông vào để lăng, đám thị vệ vừa tức giận vừa sợ hãi, vội gọi người quay về thành Trường An thông báo, xin điều thêm binh lực.

Đám thị vệ còn lại đều ra sức chặn Vân Ca lại, Vân Ca dần dần rơi vào tình thế nguy cấp. Một thị vệ đánh bay đao trong tay nàng, hai thị vệ khác hai bên tả hữu kết hợp ép tới chỗ nàng, Vân Ca lui dần về phía sau, phía sau lại còn có một thanh đao, không chút tiếng động đâm về phía nàng.

Khi Vân Ca cảm nhận được có lưỡi đao ở phía sau lưng, trong nháy mắt, thậm chí như có cảm giác trút được gánh nặng cùng với bình thản an hòa, nàng ngóng nhìn để lăng cách đó không xa, trong đầu khẽ nói: “Thiếp mệt mỏi quá rồi, thiếp không đi được nữa rồi!”

Lưỡi đao đâm từ sau lưng Vân Ca, Vân Ca vốn có thể ngăn lưỡi đao lại, nhưng tay nàng lại ngừng lại, để mặc cho lưỡi đao đâm tới.

Đúng lúc đó, trong một khoảnh khắc ánh sáng từ một tia chớp ngoằn ngoèo trên bầu trời phát ra, Vu An nhìn thấy một màn chính là Vân Ca sắp bị binh khí đâm trúng. Có điều hắn còn đang ở đằng xa, căn bản không kịp cứu Vân Ca, trong lúc hồn phi phách tán, lệ rơi đầy mặt, hắn kêu lên một tiếng tràn đầy bi thương và phẫn nộ: “Hoàng — thượng —”

Trong tiếng thét, Vu An phát điên phóng về phía trước, chỉ muốn dùng thanh kiếm trong tay, giết chết hết thấy mọi người, muốn hỏi ông trời cho rõ ràng, vì sao phải đối xử với người tốt như thế?!

Mấy thị vệ đột nhiên nghe được một tiếng “Hoàng thượng”, đã thành thói quen trong nhiều năm, trong lòng run lên, theo bản năng liền quỳ xuống, tuy rằng phản ứng ngay tức khắc sau đó không chế được phản ứng theo bản năng, nhưng động tác trên tay vẫn chậm lại. Vân Ca lại bị tiếng kêu bi thương kia làm bừng tỉnh, nàng còn chưa gặp được hắn mà! Hiện tại không thể chết được! Lực sinh ra từ trong tâm, thân thể nàng đứng lên, nhân lúc thị vệ thất thần trong nháy mắt, tránh khỏi lưỡi đao, mấy thị vệ còn muốn tấn công tiếp, Vu An đã đuổi tới kịp, những đường kiếm liên tiếp tựa như một trận mưa xối xả, khiến cho bọn họ chỉ có thể liên tiếp lui về phía sau.

Sau khi Vân Ca tránh được lưỡi đao, lập tức chạy tới phía trước, phần lớn thị vệ đều bị Vu An ngăn lại, rải rác có vài thị vệ bảo vệ trước lăng cũng không phải là đối thủ của Vân Ca, Vân Ca rất nhanh đã chạy tới trước lăng mộ. Nhưng đột nhiên lúc đó, nàng lại ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên mộ bia ở đài cao phía trên những bậc thang, dường như muốn xoay người rời đi, một hồi lâu sau, nàng mới đi bước một chậm rãi bước lên trên bậc thang.

Khi nàng đi đến trước mộ bia, nhìn thấy giữa những tên thị vệ* dài đằng đặc có ba chữ to: Lưu Phát Lăng. Thân thể nàng mềm nhũn ngã xuống mặt đất ở trước mộ bia, nước mắt cũng bắt đầu tuôn xuống như mưa. Nàng vẫn không muốn đối mặt với hết thấy mọi thứ, bởi vì ký ức của nàng chỉ dừng lại ở một màn hắn và nàng cùng ôm nhau thưởng tuyết trên Ly Sơn.

*Từ Hán viết là thị vệ hào, nhưng sách sử Việt Nam vẫn gọi là thị vệ. Sau khi một vị vua băng hà, các vị đại thần sẽ họp nhau lại, căn cứ vào hành động và việc làm của vị vua đó khi còn sống để đặt một tên thị vệ, thị vệ càng hay càng chứng tỏ đó là vua tốt, tỉ như Trụ vương, Kiệt vương rất độc ác nên mới có thị vệ là Trụ, Kiệt xấu như vậy, vua mất nước thì không có thị vệ. Thị vệ của Phát Lăng

là Hiếu Chiêu hoàng đế, trên Wikipedia có bản giải nghĩa tên Thụy hiệu, tuy nhiên tới khúc Hiếu Chiêu thì chưa ai dịch, nhưng theo giải nghĩa của QT, Hiếu nghĩa là hiếu thuận, Chiêu nghĩa là sáng tỏ, ý chỉ rằng sáng suốt, nên chắc là tên không xấu.

Lúc ấy, hắn còn đang nói chuyện với nàng, còn muốn nghe nàng hát, sau đó nàng ngủ, tới khi tỉnh lại, nàng đang ở trên một chiếc xe lừa kỳ quái. Cho tới bây giờ nàng vẫn không cảm thấy là hắn đã chết. Ở trong trí nhớ của nàng, hắn chỉ tạm thời rời đi, cho nên nàng vẫn không chịu nghe bất kỳ người nào ở trước mặt nàng nói rằng hắn đã... chết đi. Thế nhưng, hiện tại, nàng cuối cùng không thể không thừa nhận, hắn đã vĩnh viễn rời xa nàng, bất luận là nàng khóc hay nàng cười, bất luận là nàng thống khổ tới bao nhiêu, hắn cũng sẽ không đáp lại nàng, bởi vì Lăng ca ca của nàng đã nằm ở dưới này, được bao phủ bởi mặt đất rộng lớn, mà hung thủ làm cho hắn nằm ở bên trong là Mạnh Giác, còn cả... nàng, nếu không phải nàng cho Mạnh Giác cơ hội lợi dụng, Lăng ca ca sẽ không trúng độc. Mà hiện tại, nàng ngay cả dũng khí báo thù cho hắn cũng không có, nàng không giết được Mạnh Giác, nàng không giết được Mạnh Giác!

“Lăng ca ca, thiếp nên làm gì bây giờ? Thiếp nên làm gì bây giờ?”

Mặt Vân Ca dán sát vào mộ bia lạnh như băng, nhưng lại giống như dựa vào vòng ôm ấm áp của người yêu, nhỏ giọng thì thầm.

“Lăng ca ca, thiếp mệt mỏi quá rồi! Thiếp thật sự không đi tiếp được nữa rồi. Thiếp biết chàng muốn thiếp tiếp tục leo lên núi, chàng nói trên đỉnh núi sẽ có cảnh mặt trời mọc mỹ lệ, không chừng sẽ đẹp hơn cảnh mà thiếp muốn thấy ban đầu, như vậy là rất mỹ lệ, nhưng thiếp chỉ muốn chàng thôi! Thiếp không muốn ngắm cảnh mặt trời mọc khác!”

”Lăng ca ca, thiếp có thể không leo lên núi nữa có được không? Thiếp thật sự không đi nổi nữa rồi, thiếp muốn nhắm mắt lại ngủ, trong mộng sẽ có chàng, cho dù chàng không nói lời nào, cũng không hề gì, thiếp vẫn muốn đi ngủ, thiếp không muốn tỉnh lại nữa...”

“Lăng ca ca, nếu chàng biết thiếp đau khổ như thế nào, chàng có đau lòng hay không? Chàng nhất định cũng không nỡ bắt thiếp phải leo lên núi đó, đúng không? Chàng nhất định sẽ đồng ý cho thiếp nghỉ ngơi...”

Không cẩn thận quá nhiều sự tĩnh lặng của đế lăng đã là tội lớn, huống chi người tới còn ban đêm xông vào đế lăng, dẫm thương thị vệ. Viện binh được trang bị đầy đủ đã đến, tướng quân lãnh binh nhìn thấy một mình Vu An đứng ở trên bậc thang, lấy thế “Một người trấn giữ quan ải, vạn người không thể qua” để ngăn cản đám thị vệ. Chỉ một người vậy mà nửa đêm dựng hắn dậy từ chân ẩm đêm êm, mạo hiểm mưa to xuất binh? Hắn giận dữ hạ mệnh lệnh, nếu không thể bắt giữ, thì cứ giết ngay tức khắc.

Tuy rằng Vu An võ công cao cường, nhưng một người thì sao có thể đánh lại được hơn một trăm tinh binh. Hắn vừa đánh vừa lui về phía sau, dần dần, đã thối lui đến trước mộ Lưu Phất Lăng.

Hắn tay cầm trường kiếm, một mình đứng ở trên bậc thang, bảo vệ Vân Ca ở phía sau, ngăn cản đám lính ở phía trước. Bởi vì chung quanh không phải lan can ngọc thạch mà là những pho tượng, tất cả đều là vật phẩm bầu bạn để đế vương ngủ yên, tương tự như long tháp, long án* trong Tuyên Thất Điện ở Vị Ương Cung, thị vệ sợ vung đao kiếm sẽ chém trúng những vật phẩm này của đế lăng, đến lúc đó thì đừng nói là công lao khen thưởng, mà ngược lại giáng tội trước, cho nên xuất đao đều phải kiêng dè. Tuy rằng Vu An còn có thể khổ sở chống đỡ, hết sức ngăn cản thị vệ không tới gần Vân Ca, nhưng một lúc sau, chính hắn cũng đã là nỗ lực hết đà**, trên người chỗ nào cũng là vết thương, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng dưới đao của binh lính.

*Long tháp: giường của vua, long án: bàn của vua.

**Nỗ lực hết đà: thành ngữ chỉ thể suy sức yếu.

Viện tướng lãnh binh nhìn thấy thuộc hạ của mình bị một mình Vu An ngăn cản đến bây giờ, cơn giận trào dâng, cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, nắm lấy cán hai lưỡi búa của mình, vừa chạy về phía trước, vừa hét: “Các huynh đệ, quật ngã hắn, rồi quay về sưởi ấm ăn thịt!”

Đám binh lính vừa thấy đầu lĩnh tự mình xung phong, cũng đều bắt đầu liều mạng tấn công tới tấp về phía trước, Vu An khó có thể cản được nữa, quay đầu lại gọi Vân Ca, muốn dẫn nàng chạy trốn. Nhưng Vân Ca nhắm mắt tựa vào trên mộ bia, dường như không hề nghe thấy gì hết.

Hắn vội vàng lui về phía sau, nắm lấy cánh tay Vân Ca, muốn dẫn nàng đi, nhưng Vân Ca liều chết ôm lấy mộ bia, thì thào nói: “Lăng ca ca, thiếp ở lại đây thôi, thiếp mệt mỏi, thiếp không muốn leo núi...”

Trong lúc nhất thời Vu An căn bản không kéo ra được, bị thương và bất đắc dĩ, buộc lòng phải buông nàng ra tính kế chạy trốn. Nhìn thấy dưới bậc thang là đầu người đầy đặc, người người đều chen chúc lao lên phía trước, hắn bùi ngùi thở dài, không nghĩ tới đây chính là kết cục của hắn! Hắn cho rằng hắn phải tuân thủ lời thề ở trước mặt hoàng thượng, bảo vệ Vân Ca cả đời! Hắn nghĩ chỉ cần hắn hết lớn Vân Ca là phu nhân của Mạnh Giác, hoặc là nghĩa nữ của Hoắc Quang, như vậy cho dù là trọng tội xông vào để lăng đi nữa, đám quan binh đó cũng không dám sát hại Vân Ca ngay tại đây, thế nhưng...

Hắn quay đầu lại nhìn bộ dáng Vân Ca, nghĩ đến lúc Lưu Phát Lăng mất, đột nhiên nắm chặt kiếm trong tay! Hôm nay, cho dù chết, cũng tuyệt đối không có quan hệ gì với Mạnh Giác, Hoắc Quang!

Đao của đám binh lính nhiều vô số kể, giống như một bầy ong độc toàn lực vây tới, những mũi nhọn dày đặc, trong bóng đêm lóe ra ánh sáng trắng. Một khe hở cũng không có, ngay cả mưa cũng không thể rơi xuống được.

“Ầm ầm! Ầm ầm!”

Tiếng sấm từ xa tới gần, đình tai nhức óc.

“Ầo ào! Ầo ào!”

Mưa lớn càng rơi xuống càng nhanh, đập xuống khiến ặt đất cũng giống như run rẩy. Trên bậc thang ngọc thạch của Bình lăng, hai dòng nước mưa hòa cùng máu tươi, uốn lượn chảy xuống. Từ đằng xa nhìn lại, giống như hai dòng huyết lệ của đế lăng...

55. Q.3 - Chương 17: Chỉ Tối Thiên Giới Mới Có Thể Tương Phùng

Trăng cũng như thế, sao cũng như thế, thậm chí sự tĩnh mạch cũng giống như thế, nhưng ban đêm trong Vị Ương Cung so với ban đêm dưới mái hiên của gia đình bình thường khác nhau rất nhiều.

Bóng đêm có thể che giấu rất nhiều thứ xấu xí, âm mưu quỷ kế dường như cũng thích bóng tối hơn, cho nên trong cung điện rộng lớn trang nghiêm này, ban đêm thường thường là sân diễn của nhiều vở kịch hay. Hoàng thượng và phi tử trong nhu tình mật ý, mà ung dung thản nhiên liên tiếp ra ám chiêu, phi tử và phi tử trong y hươu tấn ảnh* mà sát khí dày đặc, hoàng tử và hoàng tử trong nâng chén chạm cốc mà vung đao soán đoạt...

*Y chỉ y phục, tấn là tóc mai, câu này thường chỉ những phu nhân, tiểu thư xinh đẹp sang trọng.

Ở nơi này, nụ cười thì rất gần, nhưng vui sướng thì rất xa xôi. Thân thể rất gần, nhưng tâm linh lại rất xa xôi. Xinh đẹp rất gần, nhưng thiện lương lại rất xa xôi, mà xấu xí dường như ở nơi xa xôi nhất, nhưng ở nơi này thì lại gần nhất. Xấu xí ẩn dưới mỗi một dung nhan xinh đẹp như hoa, ẩn dưới mỗi một nụ cười kiều diễm, ẩn dưới mỗi một bộ y phục đẹp đẽ lộng lẫy, ẩn dưới mỗi một giọng nói thì thâm diệu dàng, ẩn dưới mỗi một cánh cửa điện huy hoàng.

Thế nhưng, trong âm u ngẫu nhiên cũng sẽ nở ra một đóa hoa bình thường.

Buổi tối ở Tiêu Phòng Điện, ngoại trừ thiếu một nam chủ nhân vẫn còn ở bên ngoài, thường thường cũng không có gì khác biệt với những gia đình bình thường khác. Mẹ hiền thêu thùa may vá, con trai đọc sách bên bàn.

Dưới ánh đèn ảm áp, Lưu Thích nằm bò trên bàn, ôn tập bài vở. Hứa Bình Quân vừa thêu thùa may vá, vừa đốc thúc Lưu Thích nỗ lực học tập. Sau một hồi Lưu Thích làm xong bài tập, thấy Hứa Bình Quân còn đang may y phục, hỏi: “Mẹ, mẹ có mệt không? Có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Hứa Bình Quân lắc đầu cười: “Chờ may xong mảnh tay áo này, mẹ sẽ đi nghỉ.”

“Mẹ, sao mẹ còn may y phục cho con, mà không may y phục uội muội hay đệ đệ?” Lưu Thích rút chén nước, bưng đến ầu thân, nhin không được tới sờ bụng của mẫu thân đã nhô cao, luôn không thể tin được là ở trong này lại có một đứa bé.

“Y phục lúc nhỏ con mặc, mẹ vẫn còn giữ lại, đến lúc đó có thể trực tiếp cho em con dùng. Nhưng con thì không được, hiện tại vóc dáng con mỗi ngày một cao lên, trẻ con lớn nhanh như thổi, mẹ mà không tranh thủ may cho con mấy bộ y phục, đến lúc đó con sẽ không có y phục để mặc.”

Lưu Thích cười ha ha: “Sư phụ cũng nói gần đây vóc dáng con cao lên rất nhanh, thực ra, quan lý* cũng có thể chuẩn bị y bào cho con mà.”

*Quan lý (): tố tra mà không hiểu cho lắm, baidu giải thích rằng đây là từ cổ từ thời Hán, chỉ bộ phận nào đó của quan phủ hay gì đó, nhưng lại chẳng có liên quan gì tới y phục hết, thôi kệ, cứ tạm hiểu đây là bên lo y phục trong cung đi.

Hứa Bình Quân trừng mắt liếc nó một cái: “Lần sau con đi theo mẹ tới mấy thôn xóm hỏi thăm thử xem, có nhà nào con cái lớn lên mà không mặc y phục do mẫu thân tự tay may hay không?”

Lưu Thích cười không nói lời nào.

Hứa Bình Quân may xong ống tay áo trong tay, mệt mỏi duỗi lưng một cái, Lưu Thích vừa định đứng lên, tới đấm lưng ầu thân, bên ngoài đột nhiên có tiếng người nói, Lưu Thích cau mày, đi ra ngoài: “Mẹ, con đi ra xem có chuyện gì.”

Lưu Thích vừa mới chạy ra ngoài, chỉ sau một chớp mắt, đã nhanh chóng chạy về: “Mẫu hậu, Phú Dụ nói hần nhận được tin tức, có người ban đêm xông vào để lảng, Tuyển Bất Nghi đã lệnh cho năm trăm tinh binh tới hộ vệ để lảng.”

Hứa Bình Quân cười nói: “Vây là được rồi!”, bỗng nhiên nàng sững sốt, thấy có chút bất thường, “Là tòa để lảng nào?”

“Bình lảng ạ! Nghe nói là một nữ tử, Phú Dụ, hần rất sốt ruột, nói rằng hần lo lảng đó là cô cô.”

Hứa Bình Quân tức thì đứng bật dậy, đứa bé trong bụng dường như là bất mãn, đập lên một hồi, thân thể nàng lão đảo, cung nữ đứng bên cạnh vội vàng tới đỡ nàng. Hứa Bình Quân hít sâu mấy hơi, vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Mẹ phải tới đó xem thử, nếu không phải cô cô của con thì thôi, nếu như...”

Lưu Thích cười không nói gì, tình cảm tỷ muội giữa mẫu thân và cô cô thấm thiết hơn so với bình thường rất nhiều, nó đã dự đoán được mẫu thân nhất định sẽ xuất cung, cho nên vừa rồi đã phân phó Phú Dụ đi chuẩn bị xe, quả nhiên là nó đã đoán đúng.

“Mẫu hậu, người bình thường muốn tiếp cận để lảng cũng rất khó, nhưng nếu cô cô muốn tới chiêm ngưỡng để lảng cũng có vô số cách, vì sao phải xông vào lúc đêm khuya? Nhi thần cảm thấy không phải là cô cô. Nhưng mà nếu mẫu hậu không đi một chuyến sẽ không yên tâm, vậy chúng ta cùng đi một chuyến đi!”

Miệng Hứa Bình Quân há ra rồi ngậm lại mấy lần, cũng không nói được thành lời, cuối cùng nói: “Chờ khi con lớn hơn một chút nữa, mẹ sẽ kể cho con chuyện của cô cô con. Nguyên nhân chính là vì có nhiều cách như vậy, mà cô cô con cũng vẫn không chịu tới nhìn để lảng một lần, cho nên nếu buổi tối hôm nay là cô cô con, nhất định là có đại sự xảy ra, lệnh cho xe ngựa nhanh một chút.”

Lưu Thích cũng không nói thêm nữa, chờ sau khi mẫu thân lên xe, quay sang Phú Dụ đánh xe nói: “Đi nhanh nhất và ổn định nhất”

Phú Dụ đánh xe, ngựa phi nhanh như bay ra khỏi Vị Ương Cung, băng qua màn mưa lớn đầy trời. Khi bọn họ đuổi tới nơi, không nhìn thấy Vân Ca, chỉ nhìn thấy một đám binh lính vây thành tầng tầng lớp lớp, chen chúc ở trên bậc thang của Bình lảng, mà dòng nước chảy từ trên bậc thang xuống đều là nước hòa lẫn máu tươi.

Lưu Thích vén rèm nhìn thoáng qua, đầu có chút choáng váng, vội rút đầu lại, giữ chặt mẫu thân đang muốn xuống xe, sắc mặt tái nhợt nói: “Mẫu hậu, không nên đi xuống, bên ngoài có máu...”

Hứa Bình Quân đẩy tay nó ra: “Mẫu hậu của con đã trải qua nhiều chuyện còn hơn nhiều so với tưởng tượng của con!”, nói xong, nàng đã nhảy xuống xe, Phú Dụ vội bật ô ra.

Nhìn thấy máu từ bậc thang, trong mắt Hứa Bình Quân có lo lắng sợ hãi, nhưng sắc mặt vẫn trấn tĩnh, vừa bước nhanh dọc theo bậc thang về phía trước, vừa nói với Phú Dụ: “Lệnh mọi người quỳ nghênh đón!”

Phú Dụ lập tức căng cổ họng bắt đầu gào lên: “Hoàng hậu, thái tử giá lâm, tất cả mọi người quỳ xuống tiếp giá!”

Mỗi một lần tiếng hô của hân vang lên, từng vòng binh lính quay đầu lại, vừa nhìn, vừa quỳ xuống. Hoàng hậu lại thêm cả thái tử thì uy lực cực kỳ lớn, cùng lắm chỉ thời gian ngắn, toàn bộ binh sĩ đều quỳ gối trên mặt đất.

Trên bầu trời màu xám tro của đế lăng, mấy tia chớp màu vàng giống như những con rắn điên cuồng lao tới, ngoằn ngoèo rạch ngang bầu trời, ánh chiếu xuống khiến cho những mũi kiếm ở bên dưới lăng mộ tản ra một màu trắng nhợt nhạt.

Hứa Bình Quân rút cuộc cũng nhờ vào ánh sáng mà thấy được Vu An, thế nhưng Vân Ca...

Vu An cả người toàn là máu, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, thân thể hân ngã thẳng tắp về phía trước, lộ ra Vân Ca được hân bảo vệ ở phía sau. Tia chớp biến mất, mọi thứ lại chìm vào bóng tối.

Trong thoáng chốc, Hứa Bình Quân cảm thấy là trên người Vân Ca cũng có máu, hoảng hốt lập tức chạy lên, Phú Dụ vội giữ nàng lại:

“Nương nương, người đang mang thai, để nô tài đi lên xem.”

Nói xong, hân đưa ô trong tay ột thái giám đứng bên, thân thể nhảy lên mấy lần, đập lên đầu mấy binh lính, đã nhảy tới tới bên mộ bia. Hân mò mẫm kiểm tra hơi thở của Vu An, phát hiện là vô cùng mỏng manh, trong lòng đau xót, gầm lên với đám quan binh đang quỳ bên cạnh: “Các người có biết đây là ai không? Các người...”

Hân vung tay lên muốn đánh, rồi lại vội vàng thu lại, chạy tới kiểm tra Vân Ca, vừa phân phó viên tướng đang quỳ bên cạnh, “Người công người này xuống, lập tức đưa tới y quán của Trương thị ở ngoại thành Trường An, nếu hân không sống được, người cũng nhanh chóng chuẩn bị hậu sự inh đi!”

Viên tướng kinh hoàng lập tức công Vu An lên, chạy đi tìm người cứu mạng.

Khi Phú Dụ mới vừa nâng Vân Ca còn đang hôn mê dậy, tâm trạng còn được thả lỏng, cảm thấy là nàng không bị thương, chỉ là thần chí không tỉnh táo, nhưng ngay sau đó, đã cảm thấy không đúng, mặt Vân Ca đỏ bừng, mà tay hân đỡ ở phía sau lưng Vân Ca ướt ướt dính dính, hoàn toàn không giống với nước mưa, hân lập tức nhìn kỹ, phát hiện ra trên lưng Vân Ca có một vết thương không nông không sâu, vốn không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng sau khi nàng bị thương, vẫn để mặc cho nó chảy máu, người lại vẫn bị ngâm nước mưa lạnh buốt, hiện tại chỉ sợ...

Phú Dụ không dám nghĩ thêm nữa, ôm lấy Vân Ca rồi chạy nhanh xuống: “Nương nương, cô nương bị thương, phải nhanh chóng đi tìm đại phu.”

Hứa Bình Quân nhìn thấy bộ dáng Vân Ca, đau thương phần nộ công tâm, tức giận đến mức thân thể run rẩy, chỉ vào đám binh lính đang quỳ trên bậc thang:

“Vậy mà các người dám làm nàng bị thương ở Bình lăng...”

Lưu Thích nghe nói cô cô bị thương, cũng hoảng lên, chạy vài bước tới đó, nhưng dù sao cũng không giống với mẫu thân đau lòng rồi trí: “Mẫu hậu, bọn họ chỉ là làm hết chức trách bảo vệ của mình thôi, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt chính là cứu cô cô, không phải là trừng phạt bọn họ, chúng ta nhanh chóng trở về trong thành, đi tìm thái y.”

Hứa Bình Quân lập tức tỉnh ngộ, mẩu tử hai người đi theo sau Phú Dụ, vội vàng lên xe ngựa. Hứa Bình Quân vẫn nhìn không hề chớp mắt vào Vân Ca, cứ một lát lại kiểm tra hơi thở của Vân Ca một lần. Lưu Thích thấy sắc mặt mẫu thân hết sức khó coi, bồn chồn không yên, muốn chuyển đề tài để tiêu tan lo lắng của mẫu thân.

“Mẹ, vừa rồi mẹ nhìn thấy máu mà sao không thấy có nửa điểm sợ hãi?”

Trong tiếng bánh xe lăn trong mưa, suy nghĩ của Hứa Bình Quân dần dần hồi tưởng lại quá khứ.

“Có một lần, mẹ nhìn thấy máu còn nhiều hơn so với lần này, mẹ còn tận mắt nhìn thấy đầu người bay lên... Lần đó, mưa cũng rơi xuống rất lớn, lúc ấy mẹ đang mang thai con, bị một người xấu bắt đi, cô cô của con vì cứu mẹ và con nên...”

Trong tiếng mưa rơi ào ào, trong tiếng Hứa Bình Quân rưng rưng kể chuyện, xe ngựa chạy băng băng giữa quá khứ và hiện tại.

Bởi vì có người ban đêm xông vào để lảng, cho nên Lưu Tuân vẫn ở Chiêu Dương Điện yên tĩnh chờ tin tức. Khi xe ngựa của Hứa Bình Quân mới vừa chạy ra khỏi Vị Ương Cung, Lưu Tuân cũng đã biết hoàng hậu và thái tử đêm khuya xuất cung, khi thái y nhận được tin hoàng hậu tuyên triệu, đồng thời tin tức Vân Ca trọng thương cũng nhanh chóng được chuyển tới Chiêu Dương Điện.

Lưu Tuân nghe nói, thản nhiên “Ừ” một tiếng, rồi lên giường đi ngủ, chỉ chốc lát sau đã ngủ thật say. Hoắc Thành Quân ở bên cạnh thì không cách nào ngủ được, muốn trở dậy, nhưng lại không dám, chỉ có thể nhắm mắt lại giả vờ ngủ, còn không dám trở mình, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu. Thật không dễ dàng mới chịu đựng được tới hừng đông, khi Lưu Tuân thượng triều, nàng mới có thể vội vàng sai người đi dò hỏi tin tức.

Người đi tìm hiểu tin tức khi trở về, mang đến cho nàng tin tức nàng hy vọng nghe được nhất.

“Ba vị thái y canh giữ suốt một đêm, Vân Ca vẫn đang hôn mê bất tỉnh, sốt cao không giảm, nô tỳ có hỏi qua một lão thái y, ông ấy nói nếu người cứ bị sốt cao không giảm như vậy thêm nữa, có là bất tử cũng sẽ bị sốt thành ra ngốc tử(người ngốc).”

Hoắc Thành Quân rất muốn kiềm chế để mình không cười, nhưng làm như thế nào cũng không thể nào nhịn được, dứt khoát mỉm cười thoải mái, nhưng còn chưa cười xong, thì lại có người mang đến cho nàng một tin tức tốt khác.

“Nương nương, nghe nói Mạnh Thái phó đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, hôm nay không thể thượng triều, hoàng thượng rất lo lắng, sau khi tan triều đã tự mình đi tới Mạnh phủ thăm bệnh.”

Hoắc Thành Quân khẩn trương hỏi: “Hắn thật sự bị bệnh?”

Cung nữ gật đầu: “Thật sự bị bệnh, Hoắc đại tướng quân cũng muốn xin được đi cùng thăm hỏi Mạnh đại nhân, hoàng thượng chỉ có thể lệnh cho Hoắc Đại tướng quân cùng đi. Mạnh Thái phó đích xác là bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, nghe nói sắc mặt hắn tái nhợt không khác gì tuyết, tinh thần thì đặc biệt kém, sau đó hoàng thượng nói cho hắn biết Mạnh phu nhân ban đêm xông vào để lảng bị binh lính ngộ thương, hiện giờ sinh tử khó lường, nghe nói hắn thiếu chút nữa thì ngất đi.”

Hoắc Thành Quân nghiêng răng nghiêng lợi mà cười, Vân Ca ơi Vân Ca! Lần này thế mà người đã thật sự làm được lời người đã nói! Hai người các người cùng tra tấn lẫn nhau!

“Tiểu thư...”

Cung nữ đột nhiên thay đổi xưng hô, Hoắc Thành Quân hiểu ý, cười quét mắt nhìn một vòng bốn phía, toàn bộ cung nữ hầu hạ đều lui xuống, cung nữ đứng ở trước mặt nàng mới mở miệng nói tiếp: “Tiểu thư, nô tỳ chỉ chuyển lời của đại phu nhân. Phu nhân... Phu nhân nói: ”Con ở trong cung nhiều năm như vậy, tại sao bụng lại vẫn không có thay đổi gì? Trương Lương nhân cũng đã mang thai, người bên kia thì đứa con thứ hai cũng đã có rồi, rốt cuộc là con đang làm cái gì? Tất cả Thái y trong cung đều là một đám phế vật! Hai ngày nữa con thu xếp thời gian xuất cung một chuyến, mẹ nghe nói ở bên núi Chung Nam có một bà đồng khẩn cầu con vô cùng linh nghiệm, mẹ đi cùng con tới đó một chuyến.”

Tâm tình tốt của Hoắc Thành Quân trong nháy mắt tan biến không còn sót lại chút gì, một tay nàng hất toàn bộ đồ ăn trên mặt bàn xuống đất, cung nữ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu: “Nô tỳ chỉ y theo lời mà nhân lại.”

“Cút ra ngoài!”

Cung nữ lập tức vừa chạy vừa ngã, chạy ra khỏi đại điện.

Hoắc Thành Quân tức giận đến mức vớ được thứ gì thì đập vỡ thứ đó, từng thứ đồ vô giá đều bị đập vỡ, cơn giận của nàng lại không hề giảm đi chút nào, ngược lại càng tăng thêm. Thời gian lâu như vậy, biện pháp gì mà chẳng từng nghĩ qua? Dùng hết tất cả kỹ xảo của bản thân trên người Lưu Tuân, lại còn lên triệu kiến Thái y, chỗ nào nghe nói có thần linh linh nghiệm cũng đều phải tới đó bái thần, uống “Thần tuyền”(nước suối thần diệu), nghe nói trong thôn nào đó có tảng đá thần linh nghiệm, chỉ cần sờ vào là có thể có thai, nàng cũng đi tới đó sờ, thực tế khối đá gọi là đá thần kia, chính là một khối đá trông giống hình dạng chỗ đó của nam nhân, nàng thậm chí còn uống cả nước tiểu của trẻ con đều cầu có con...

Biện pháp gì mà không từng nghĩ tới, không từng làm thử? Rất nhiều lần, không dám tiết lộ thân phận, chỉ có thể sau khi cải trang rồi đi, trong những lần đó đã phải chịu nhục nhã và lăng nhục mà cả đời này nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Hiện tại lại muốn nàng tới chỗ một bà đồng ngu muội đốt nát để cầu khẩn thần linh, hỏi nàng mấy chuyện tối tư mật, xấu hổ tới như vậy, sau đó lại ở trước mặt nàng nói mẩu câu lung tung lộn xộn! Không! Nàng chịu đựng đủ rồi! Nàng chịu đựng đủ rồi!

Là một người phụ nữ, vậy mà ngay cả việc cơ bản nhất của người phụ nữ là mang thai sinh con mà không thể làm được. Phụ thân lạnh nhạt, mẫu thân độc đoán, áp lực của toàn bộ gia tộc, những phi tử khác thì cười thầm, còn thêm cả ánh mắt kỳ lạ từ các cung nữ...

Hứa Bình Quân, ả ta dựa vào cái gì mà lại có thể có thêm một đứa con nữa...

Hoắc Thành Quân cảm thấy là mình sẽ bị bọn họ bức cho phát điên!

“Ta nhất định sẽ có con, nhất định sẽ có...” Nàng vừa thì thào tự nói với mình, vừa thấy cái gì thì xé rách cái đó, cảm thấy là mọi thứ trước mắt đều cười nhạo nàng, nàng thậm chí muốn phá hủy tất cả.

Hứa Bình Quân mơ hồ hiểu được giữa Vân Ca và Mạnh Giác đã xảy ra chuyện, nếu không Vân Ca sẽ không đột nhiên xông vào để lắng lúc đêm khuya, cho nên nàng không định đưa Vân Ca quay về Mạnh phủ, nhưng như vậy thì cũng không tiện để Vân Ca ở lại Vị Ương Cung, đang lúc bất đắc dĩ, đột nhiên nghĩ đến căn nhà mà nàng và Vân Ca trước kia từng ở còn đang bỏ không, thu dọn qua loa một chút, là có thể dùng để ở tạm. Nàng lệnh cho Lưu Thích về Vị Ương Cung trước, còn mình thì mang Vân Ca trở về chỗ ở cũ của các nàng, lại truyền Thái y khẩn cấp tới trị bệnh cho Vân Ca.

Ba Thái y vẫn canh giữ ở trước giường Vân Ca, chưa hề chớp mắt, mà nàng cũng sai người kê một cái giường nhỏ ở bên ngoài phòng, nàng ở đó trông chừng Vân Ca. Mỗi một lần đứng dậy vào kiểm tra, đều nhìn thấy Thái y lắc đầu, nàng chỉ có thể buồn bã đi ra ngồi xuống.

Mưa ngoài cửa sổ dường như đã nhỏ lại, từ âm âm ào ào biến thành tí ta tí tách. Đêm khuya yên tĩnh, tiếng động mơ mơ hồ hồ, nàng cảm thấy là tiếng tí tách kia giống như một ông lão đang kể một câu chuyện từ rất xưa, nhưng khi tập trung nghe cho rõ, thì lại không nghe được rõ ràng bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy âm điệu thê lương vô hạn.

Hứa Bình Quân nhìn kỹ mỗi một góc trong phòng, hết thấy đều dường như vẫn giống hệt trước kia, trên giá sách có xếp đầy những thẻ tre, đặt ở trong góc là một bộ bàn cờ vây, trên bàn còn có cây cổ cầm, bên kia còn có bình phong trúc điệp...

Còn nhớ rất rõ Mạnh Giác ngồi ở trước bàn ở bên kia, một thân áo bào trắng, đánh đàn dưới trăng.

Cũng còn nhớ rõ khi Bệnh Dĩ mới vừa làm xong bình phong trúc điệp thì cười lớn nói: “Bình phong này làm rất đẹp, để cho hai nàng mang tới Thất Lý Hương cũng thật đáng tiếc.” Vân Ca ở trong phòng bếp thò đầu ra: “Vậy thì không tặng nữa, huynh cứ giữ lại, ngày khác tự chúng ta uống rượu đề thơ.”

Còn nhớ dưới tán hòe trong sân, vào buổi tối mùa hạ, bốn người bọn họ thường trải một chiếc chiếu trúc trên đất, rồi đặt lên một chiếc bàn, sau đó ngồi dưới tàng cây ăn cơm, hóng mát. Có đôi khi, Bệnh Dĩ và Mạnh Giác trò chuyện cao hứng, thường sai nàng tới ngay nhà bên cạnh múc rượu.

“Bình Quân, về nhà lấy thêm bầu rượu tới đây.”

Nàng nhú mày: “Còn muốn uống nữa? Lần này ủ tổng cộng cũng không bao nhiêu, còn phải bán...”

Hắn hơi say nên đẩy nàng, hung dữ nói: “Ta là chủ gia đình, bảo nàng đi, nàng phải đi! Đi, đi!” Điệu bộ lại mang theo vài phần đứ đờ trẻ làm nũng, nắm lấy bả vai nàng, không ngừng lắc lắc.

Vân Ca đứng bên che miệng cười.

Mạnh Giác đưa tay sờ vào ngực áo tìm tiền, nhưng chỉ sờ thấy một khoảng không, tiện tay rút chiếc thoa ngọc trên tóc Vân Ca xuống, ném cho nàng, của người phúc ta*: “Đổi lấy bầu rượu của muội!”

*Của người phúc ta: lấy của người này cho người khác, mình không mất gì mà được tiếng là phúc đức.

Lần này tới lượt nàng mím môi, quay sang cười với Vân Ca.

Tiếng nói chuyện rì rầm, tiếng cười vui vẻ vang lên ngay bên tai Hứa Bình Quân, Hứa Bình Quân dường như thực sự thấy được bọn họ, nàng không khỏi đứng lên, nét cười đầy mặt đi tới chỗ bọn họ. Ngay khi nàng định cười rồi ngồi xuống giữa bọn họ, chỉ trong nháy mắt, dưới tàng cây hòe đã trống không, chỉ có ánh nắng từ mặt trời mới mọc nhảy nhót giữa từng phiến lá hòe, lấp lánh rực rỡ, ánh nắng có chút chói mắt làm cho đôi mắt nàng đau nhức, chỉ muốn rơi lệ.

Nàng kinh ngạc đứng dưới tàng cây hòe, ngỡ ngàng khó hiểu.

Mưa, không biết từ khi nào đã ngừng, trời, không biết từ khi nào đã sáng, nhưng Vân Ca, muội ấy vẫn không tỉnh lại, mà tất cả, đều không quay lại được!

Ba thái y nét mặt mệt mỏi thỉnh thoảng với nàng: “Chúng thần đã cố gắng hết sức, không phải y thuật của chúng thần thấp kém, mà là thân thể Mạnh phu nhân không chịu được thuốc và châm cứu.”

Hứa Bình Quân không trách cứ bọn họ, sau khi tạ ơn bọn họ, lệnh cho bọn họ cáo lui. Nàng gọi một tiểu thái giám tới, lệnh hắn đi mời Mạnh Giác, thứ nhất là nghị y thuật của Mạnh Giác giỏi, thứ hai là nghị rốt cuộc cũng phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Xem ra, bệnh của Vân Ca không chỉ là bị thương trên thân thể, chỉ có biết rõ ràng nguyên do, mới đúng bệnh bốc thuốc được.

Khi Bình Quân nhìn thấy Mạnh Giác ngồi trên xe lăn, không thể tin được lắc lắc đầu, Mạnh Giác phong thái phi phàm, vậy mà chỉ sau một đêm, đã tiêu tụy suy yếu đến thế này! Vốn đầy một bụng chất vấn, nhưng lúc này tất cả đều biến thành không biết làm sao.

“Mạnh đại ca, quan hệ của huynh và Vân Ca không phải đã dịu đi rồi sao? Muội còn nghe muội ấy nói đang theo huynh học y, vì sao hiện tại lại giống như...Ồi! Huynh bị bệnh gì? Sao tới cả đi cũng không đi được?”

Mạnh Giác không nói gì, Bát Nguyệt đang đẩy xe lăn không nhịn được nói: “Công tử không phải bị bệnh, mà là độc còn sót lại trên người còn chưa giải hết, bản thân lại còn nội hỏa công tâm, không chịu tĩnh tâm điều trị, cho nên thân thể suy yếu không còn sức lực.”

Hứa Bình Quân kinh ngạc hỏi: “Độc? Ai dám hạ độc huynh? Ai có thể khiến huynh trúng độc?”

Bát Nguyệt không dám nói thêm nữa, nhưng vẻ mặt tức giận cúi đầu.

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Người lui xuống trước.”

Bát Nguyệt lẳng lặng lui ra ngoài.

Hứa Bình Quân suy nghĩ trong giây lát, trong lòng dường như có điều ngộ ra, nhưng làm như thế nào cũng không có cách nào tin tưởng. Mạnh Giác thông minh cẩn thận, còn tinh thông y thuật, người có thể hạ độc hại huynh ấy cực kỳ ít, mà có thể hạ độc hại huynh ấy, lại còn khiến cho huynh ấy không nói tiếng nào, đám Bát Nguyệt giận mà không dám nói gì thì chỉ có Vân Ca.

“Vân Ca, muội ấy... muội ấy sẽ không làm chuyện như vậy, có lẽ là muội ấy bị người khác lợi dụng.”

Giọng nói gay gắt của Phú Dụ đột nhiên vang lên ở ngoài cửa phòng: “Vân cô nương đương nhiên sẽ không tùy tiện hại người, nhưng nếu như đó là người đã hại hoàng thượng thì đó lại là chuyện khác.”

Phú Dụ đi thăm Vu An, từ miệng của Vu An đã tỉnh lại biết được một phần nguyên nhân hậu quả, lúc này lòng đầy cảm phẫn, căn bản cũng không phân biệt tôn quý hèn mọn, “Hoàng hậu nương nương, xin lệnh cho Mạnh đại nhân mau rời khỏi đây, hơn nữa cũng không cần phải nhờ hắn trị bệnh cho Vân cô nương,

Vân cô nương dù có chết cũng sẽ không muốn hấn chữa bệnh ỉnh! Hấn còn ở đây thêm một khắc, bệnh của Vân cô nương sẽ càng nặng hơn!”

Hứa Bình Quân sững sốt một khắc, mới hiểu được từ “Hoàng thượng” trong lời của Phú Dụ là chỉ tiên đế Lưu Phát Lăng, mà không phải là Lưu Tuân, trong nháy mắt kịp phản ứng, nàng đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng có một sự sợ hãi khó diễn tả nổi, Lưu Phát Lăng bị hại chết? Lưu Phát Lăng bị... Bị hại chết?

Nàng nhanh chóng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy tất cả mọi người đều canh chừng ở ngoài sân, chỉ còn lại một Thái y đang sắc thuốc ở phòng bếp, mới hơi có chút yên tâm, lớn tiếng nói: “Phú Dụ, người nói xằng nói bậy gì đó?”

Phú Dụ quỳ xuống, nhưng đầu không cúi thấp, đôi mắt tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm vào Mạnh Giác: “Nô tài không nói càn, Vu sư phụ chính miệng nói cho nô tài biết, Mạnh Giác đã tính kế dùng độc hại chết tiên đế, hấn còn lợi dụng bệnh của Vân cô nương, giấu độc được ở trong thuốc của Vân cô nương, tâm địa hấn quá độc ác, Vân cô nương nhất định là thương tâm tự trách tới mức hận không thể chết...” Giọng nói của Phú Dụ nghẹn ngào, tới đoạn sau đã không nói được thành lời.

Hứa Bình Quân thấy sắc mặt Mạnh Giác xám như tro, nhưng một lời cũng không nói, từ không thể tin tưởng dần dần biến thành tin tưởng. Chuyện lớn như vậy, nếu Mạnh Giác không hề làm, vậy sao huynh ấy lại không hề biện bạch? Huống chi, Mạnh Giác giết người vốn chưa bao giờ nương tay, Âu Hầu chết, nhóm Hắc Tử chết...

Hứa Bình Quân nghĩ tới Mạnh Giác tàn nhẫn vô tình, nghĩ tới Vân Ca sinh tử còn chưa rõ, cố gắng kiềm chế run rẩy trong giọng nói, nói với Phú Dụ: “Người đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, Mạnh Thái phó là rường cột nước nhà, sao lại giở thủ đoạn của kẻ loạn thần tặc tử cho được? Tiên đế rõ ràng là bị bệnh mà chết, tất cả Thái y đều có thể làm chứng, sau này còn để bổn cung nghe thấy lời mê sảng như thế này nữa, bổn cung nhất định lập tức trị tội người!”

Quở mắng Phú Dụ xong, Hứa Bình Quân khách khí nói với Mạnh Giác, “Đã phiền Mạnh đại nhân phải đi một chuyến uống công, muối muối của bổn cung bị bệnh, thật sự không nên gặp khách, mời Mạnh đại nhân quay về! Phú Dụ, tiễn khách!”

Phú Dụ ngậy người trong chốc lát, mới kịp phản ứng, lập tức đứng bật dậy, khom người, dường như rất là hèn mọn mà lễ độ nói: “Mạnh đại nhân, mời!”

Mạnh Giác không chịu đi: “Bình Quân!”, trong giọng nói có hết sức thỉnh cầu.

Hứa Bình Quân không để ý tới hấn, chỉ quay sang Phú Dụ phân phó: “Người phái thêm người, trông coi nơi này, không được cho bất cứ người nào không phận sự đi vào, nếu có chút làm trái ý chỉ, bổn cung nghiêm trị không tha.”

Phú Dụ lên tiếng đáp “Vâng” vang dội, đi tới đẩy xe lăn của Mạnh Giác, đẩy hấn đi ra bên ngoài. Mạnh Giác quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Hứa Bình Quân: “Thái y hiện tại bó tay không có biện pháp, muối phải để ta tới trị bệnh cho Vân Ca. Nàng sốt cao không giảm, không trì hoãn được, muối không để ý tới sinh tử của nàng ấy sao?”

Hứa Bình Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ ràng từng chữ: “Nếu ta để cho huynh tới gần muối ấy một bước, mới là muốn lấy mạng của muối ấy. Từ nay về sau, Mạnh đại nhân là Mạnh đại nhân, Vân Ca là Vân Ca!”

Mắt thấy sẽ bị đẩy ra ngoài cửa, Mạnh Giác cố nén đau đớn trong bụng, vận lực ở trên tay, ra một hư chiêu, đánh về hướng Phú Dụ, đẩy lui Phú Dụ từng bước về phía sau, mượn cơ hội nói với Hứa Bình Quân: “Muội trước hết nên hỏi cho rõ ràng ta đã dùng thuốc gì hại... người, rồi hãy tức giận.”

Nhưng nhìn thấy ngoài phòng có người, Mạnh Giác cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể vội vàng quăng cho Hứa Bình Quân một câu như vậy.

Phú Dụ đẩy xe lăn của Mạnh Giác ra khỏi cửa, rồi đóng cửa lại thật mạnh, đi vài bước tới trước mặt Hứa Bình Quân quỳ xuống nói: “Nương nương, Trương đại phu, chính là Trương Thái y trước kia đã cứu Thái tử điện hạ, y thuật giỏi lắm, có thể lệnh cho ông ấy tới xem thử một chút.”

Hứa Bình Quân gật gật đầu, rồi lại thở dài: “Bệnh của Vân Ca không ở thân thể, vết thương trên lưng muối ấy, người cũng nhìn thấy, không phải trọng thương, muối ấy chỉ là tự mình...”

Muối ấy chỉ là tự mình không muốn sống nữa, Hứa Bình Quân không có cách nào nói ra miệng được, trong lòng lại vô cùng rõ ràng, một nữ nhân trước mắt đi trượng phu, ngay sau đó lại mất đi con của mình, khi rất khó khăn mới có thể bình tĩnh lại một chút, lại phát hiện ra trượng phu bị người ta hại chết, trong lúc vô tình nàng lại còn bị quần vào toàn bộ âm mưu, gián tiếp giúp hung thủ... Hứa Bình Quân tự hỏi, nếu là bản thân mình, mình còn có thể có dũng khí để tỉnh dậy nữa hay không?

Hứa Bình Quân chỉ cảm thấy tâm tư trĩu nặng, hỏi: “Mạnh Giác rốt cuộc là làm như thế nào để lợi dụng Vân Ca?”

“Vân cô nương không phải vẫn còn bệnh cũ là ho khan sao? Năm đó Mạnh Giác có chế một loại hương tiết có mùi hương rất dễ chịu để Vân cô nương chữa bệnh, sau đó Vân cô nương phát hiện, loại hương này còn có thể làm thuốc dẫn, kích phát độc được trên người Tiên đế... Nương nương! Nương nương...”

Đột nhiên lúc đó, Hứa Bình Quân không một tiếng động ngã về phía sau, Phú Dụ sợ tới mức hét lớn, phát hiện hai mắt Hứa Bình Quân nhắm nghiền, hô hấp rối loạn, hấn lập tức hét lớn gọi Thái y, Thái y vội vàng chạy tới kiểm tra mạch của Hứa Bình Quân, tức giận đến mức quát cả Phú Dụ: “Người săn sóc hoàng hậu như thế nào vậy hả? Sao lại có thể động thai khí? Người... Người... Nếu tình hình xấu đi, mẫu tử đều bị nguy hiểm...”, rồi vội vàng đốt một ít ngải thảo, giúp ổn định thần trí của Hứa Bình Quân, lại lập tức kê thuốc, sai người đi sắc.

Khi Hứa Bình Quân từ từ tỉnh dậy, ánh mắt trống rỗng, không hề có thần thái, Phú Dụ khóc lên: “Nương nương, người không thể có chuyện gì được, Vân cô nương sẽ khỏe lại, người cũng sẽ khỏe lại, cả hai đều là người tốt, ông trời không thể không có mắt như thế được.”

Hứa Bình Quân mệt mỏi nói: “Người tới Mạnh phủ tìm Mạnh Giác, ta muốn gặp hắn.”

Phú Dụ ngậy người, Hứa Bình Quân nhỏ giọng nói: “Nhanh đi! Không được vô lễ với hắn.”

Phú Dụ đành phải lau khô hết nước mắt, chạy ra ngoài, không ngờ mới vừa ra sân, đã thấy Mạnh Giác ngồi dưới bóng cây cách đó không xa. Khuôn mặt hắn trắng nhợt, thân thể tựa nghiêng trên xe lăn, đôi mắt nhắm lại, dường như nghỉ ngơi, lại dường như đang lắng nghe.

Phú Dụ mới vừa đi vài bước, hắn đã nghe được tiếng động, giống như sớm đoán được ý của Phú Dụ, trừng mắt nhìn Bát Nguyệt đứng sau nói: “Người chờ ở bên ngoài, ta đi vào một mình.”

Phú Dụ hết sức ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều, đẩy xe lăn, đi vào trong sân. Sau khi đóng kỹ cánh cửa sân, lại đẩy Mạnh Giác tới gian nhà chính nơi Hứa Bình Quân đang chờ.

Hứa Bình Quân nói với Phú Dụ: “Người ở ngoài phòng canh chừng, không cho bất luận kẻ nào tới gần phòng này.”

Phú Dụ đáp “Vâng”, lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Mạnh Giác đẩy xe lăn, đi tới bên cạnh Hứa Bình Quân, muốn xem mạch cho nàng, Hứa Bình Quân lại đột nhiên giật tay ra, né tránh hắn. Mặt nàng tái nhợt, cất giọng lạnh như băng hỏi: “Huynh đã hại Lưu Phát Lăng, sau đó sao lại cần giả vờ là cứu ngài?”

Trên mặt Mạnh Giác cũng không có một tia huyết sắc, hấn mệt mỏi nói: “Bất luận là muối tin hay không tin, ta chỉ có thể nói uội biết, ta không phải không từng có ý định giết Lưu Phát Lăng, nhưng ta muốn giết hắn, còn nhiều thủ đoạn, hà cớ gì phải kéo Vân Ca vào.”

Trong giọng nói của Mạnh Giác có tự phụ khinh thường, còn có tự thương hại kiêu ngạo, “Ta chế thuốc cho Vân Ca tất cả đều là vì trị bệnh cho nàng, lúc ấy ta căn bản không biết trên người Lưu Phát Lăng có độc, độc trên người hắn bị thuốc của ta dẫn phát, là một trùng hợp ngoài ý muốn.”

Ánh mắt Hứa Bình Quân nhìn chằm chằm vào một chỗ khác, giọng nói nhỏ hết như muỗi kêu: “Độc trên người Tiên đế rốt cuộc là do ai hạ?”

“Ta phỏng đoán là Hoắc Quang, về phần còn có những người khác có liên lụy trong đó nữa hay không, chỉ sợ vĩnh viễn không có khả năng biết được, những người đó hẳn là đã sớm bị Hoắc Quang đưa đi gặp Lưu Triệt.”

“Làm sao có thể? Trước kia muội không hiểu, hiện tại thì đã rất rõ ràng, hạ độc hoàng thượng nói thì dễ, nhưng sao có thể làm được? Ẩm thực, quần áo, đồ dùng hàng ngày của hoàng thượng đều có người chuyên phụ trách, ngay cả uống một ngụm nước cũng đều có thái giám thử độc trước, Vu An trung thành vô cùng, Hoắc Quang làm như thế nào để hạ độc?”

“Phương pháp hạ độc của Hoắc Quang, ta cũng là cả đời mới thấy một lần, không biết là vị cao nhân nào đã đưa ra cho ông ta chủ ý đó, bố trí một thể cục thiên y vô phòng* như vậy. Hoắc Quang gieo trồng ở một ngọn núi hoang một loại thực vật tên là ”Hồ sáo“, hoa của nó mang chất kịch độc, có thể làm cho người ta đau tim mà chết, trên ngọn núi này còn có một loại thực vật hoang dại, tên là ”Câu vắn“, có thể làm cho hô hấp của người ta ngừng lại, ngạt thở mà chết. Những loại cây đó sẽ tự do sinh trưởng ở trên núi, bất kỳ người nào nhìn thấy cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, trên thế gian này làm gì có ngọn núi nào mà trên đó không có mọc một ít hoa và cây có độc đâu? Núi này có nhiều dòng suối, độc tố của Hồ sáo và Câu vắn hòa tan từng chút một vào nước suối, chảy xuống dưới chân núi, hồ nước dưới chân núi cũng có ”độc“, kỳ thật, hồ nước đó cũng không thể tính là có độc, bởi vì cho dù chúng ta có uống liên tục suốt mấy tháng, cũng sẽ không có dấu hiệu trúng độc gì, bởi vì độc ở trong đó quá ít, ít tới mức cơ thể của chúng ta có thể tự đào thải được. Nhưng nếu quanh năm chúng ta đều uống nước ở hồ này, sau mười năm, hai mươi năm, tuổi tác dần tăng lên, thể chất suy yếu đi, một ngày nào đó sẽ đột nhiên bộc phát bệnh, so với người không uống nước hồ sẽ chết sớm hơn. Những chuyện như thế này ở dân gian cũng không hiếm thấy, tỷ như người trong một thôn nào đó phần lớn khi sinh ra đều bị thọt, hay người trong thôn khác khi sinh ra mắt thường bị mù, người trong một thôn sống lâu hơn hay chết sớm hơn các nơi khác, mọi người thường thường quy rằng bọn họ đắc tội với thần linh, hoặc là đã bị nguyên rủa, nghĩa phụ ta lại từng đã nói: ”Thủy thổ mỗi nơi thế nào, người nơi đó thế ấy, người có tật khác thường, nguyên nhân là do thủy thổ.“ Ta có thể phát hiện ra bí mật tuyệt đối không có khả năng bị người khác phát hiện này của Hoắc Quang, chính là do đột nhiên nhớ tới chuyện đó.”

*Thiên y vô phòng: nghĩa đen là áo tiên không thấy vết chỉ khâu, câu thành ngữ chỉ một việc không có chút sơ hở gì.

Hứa Bình Quân khó hiểu: “Thế nhưng hoàng thượng và hoàng hậu, chư vị phi tần ở hậu cung đều uống một loại nước suối giống nhau, nếu Hoắc Quang dùng phương pháp này hạ độc, những người khác không phải cũng sẽ mắc bệnh lạ sao?”

Mạnh Giác giải thích: “Cho nên ta mới nói cạm bẫy này Hoắc Quang bố trí là thiên y vô phòng. Ông ta ”hạ độc“ trong phạm vi một vòng tròn. Ta đã tra Khởi cư chú của Lưu Phát Lăng, Lưu Phát Lăng thích ăn cá, mà trong hồ này còn có rất nhiều cá, những con cá đó nhìn qua thì khỏe mạnh nhanh nhẹn, không có gì khác biệt với những loại cá khác. Nhưng trên thực tế, trong cơ thể lại tích một lượng vô cùng nhỏ ”nguyên nhân gây bệnh“, nếu theo như lời ta đã nói lúc trước, người bình thường ăn mấy con, cũng đều không bị làm sao, nhưng Lưu Phát Lăng từ khi tám tuổi đã bắt đầu ăn những con cá ”có bệnh“ đó, thân thể sẽ từ từ yếu dần đi, nếu như không có hươu của ta, có lẽ còn chừng khoảng năm năm nữa mới có thể phát bệnh, nhưng do hươu của ta, vừa hay lại kích phát ”bệnh“ ẩn sâu trong cơ thể hắn. Nếu năm năm sau thân thể hắn bắt đầu suy yếu nhiễm bệnh, không có bất kỳ người nào sẽ hoài nghi là bị hạ độc, bởi vì thái giám thử độc không có người nào bị làm sao.”

Hứa Bình Quân lẩm bẩm nói: “Bởi vì thái giám thử độc không chỉ có một người, hơn nữa lượng độc mà những người thử độc này ăn vào cũng không giống với Lưu Phát Lăng.”

Mạnh Giác gật đầu: “Có thể nói như thế, cho dù hôm nay chúng ta đứng ở trước mặt Hoắc Quang chỉ trích ông ta hạ độc, chúng ta cũng không có chứng cứ gì. Nước có độc? Hoắc Quang có thể lập tức uống cho chúng ta xem! Cá có độc? Hoắc Quang cũng có thể lập tức ăn cho chúng ta xem! Làm sao nói là có độc được.”

Hàn ý xâm nhập cơ thể Hứa Bình Quân, nàng cất giọng run run: “Hoắc Quang, ông ta rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ ông ta vẫn còn không hiểu sao? Thiên hạ này chung quy là thiên hạ của Lưu gia, cho dù

giết Lưu Phát Lăng, ông ấy muốn soạn vị đăng cơ căn bản cũng không có khả năng, ngày mà ông ta mưu phản, cũng chính là ngày mà phiên vương trong thiên hạ khởi binh thảo phạt ông ta.”

“Ta phỏng đoán, Hoắc Quang chưa bao giờ nghĩ tới tự mình đăng cơ, ông ta thậm chí muốn làm một ”hoàng đế” trên thực tế. Nếu Lưu Phát Lăng chịu khống chế, nghe theo lời ông ta, như vậy ông ta có thể tùy thời điểm để ngừng nuôi ”cá”, nếu không khống chế được, Lưu Phát Lăng vào khoảng hai mươi lăm tuổi thân thể sẽ yếu dần đi, mắc bệnh lạ mà chết, sau đó, Lưu Phát Lăng hẳn là đã có con nối dõi, vừa hay lại còn nhỏ tuổi, hơn nữa dựa theo kế hoạch của Hoắc Quang, lại còn là đứa bé có huyết mạch của Hoắc gia, Hoắc Quang tự nhiên có thể khống chế ấu đế để hiệu lệnh thiên hạ, phiên vương trong thiên hạ không có lý do gì để lên án công khai ông ta.”

“Lưu Tuân hẳn... hẳn biết chuyện này của Hoắc Quang?” Thân thể Hứa Bình Quân run run rẩy rẩy, nàng vẫn biết Hoắc Quang quyền thế che trời, là một nhân vật vô cùng đáng sợ, thế nhưng nàng không thể nào nghĩ tới, ông ta có thể đáng sợ tới mức như thế! Bắt đầu hạ độc một đứa bé mới chỉ tám tuổi, mưu tính trước thiên hạ của hai mươi năm sau, đây là mưu kế và lòng dạ như thế nào đây? Khó trách Thượng Quan Kiệt và Tang Hoảng Dương phải chết, bọn họ làm sao có thể đấu được với một người mưu tính sâu xa, độc ác vô tình như vậy? Khó trách Lưu Tuân biết rõ nguy cơ chồng chất, mà vẫn vội vã phải lập Hồ nhi làm thái tử.

Mạnh Giác thần nhiên đáp: “Đúng.”

Hai gò má Hứa Bình Quân giật giật, vài lần muốn nói, nhưng những lời muốn nói đều vỡ vụn, không thể thành lời, cuối cùng mới miễn cưỡng nói ra một câu:

“Túi hương... muối... đưa cho Vân Ca... có phải có vấn đề?”

Thân thể Mạnh Giác ngồi dựa trên xe lăn, giọng nói không lớn, nói: “Không chỉ có vấn đề, mà là vấn đề rất lớn! Độc trên người Lưu Phát Lăng tuy rằng bị hương của ta dẫn phát, nhưng trên thực tế là nhân họa có phúc, bởi vì nếu muộn hơn hai ba năm nữa, cho dù là Biển Thước tái thế, chỉ sợ cũng không có cách nào chữa khỏi cho hắn quái bệnh không phải bệnh, cũng không phải độc này. Lần này bệnh phát, lại là cơ duyên xảo hợp khiến cho ta phát hiện ra ngọn nguồn căn bệnh của hắn, sau đó nghĩ ra biện pháp chữa trị. Kỳ thật độc trên người hắn đại bộ phận đã bị ta giải trừ, nhưng hắn trúng độc đã nhiều năm, cho nên thân hư thể nhược thì không nói, có chút dư độc còn sót lại thì chậm rãi điều trị là có thể loại bỏ hẳn, chỉ cần phương pháp thích hợp, hai đến ba năm là có thể hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh. Lúc ấy tình trạng trong cơ thể hắn giống như là cũ mới luân chuyển, túi hương mà Lưu Tuân đưa tới, đã áp chế tân khí mới sinh, lại dẫn động dư độc còn sót lại trong cơ thể, cho nên... Cho nên ta cũng bất lực.”

Cùng với lời Mạnh Giác nói, mắt Hứa Bình Quân mở to, từng giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, không một tiếng động rơi vào tấm chăn trên người nàng.

“Vì sao huynh không giải thích cho Vân Ca?”

“Ta không tin rằng nàng sẽ tin, hơn nữa... quan trọng hơn là... Nếu giải thích, sẽ liên lụy tới cả Lưu Tuân, việc này quá mức trọng đại, ta sợ Vân Ca sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Hơn nữa, để cho nàng biết nàng từng vô số lần tự mình nấu cá cho Lưu Phát Lăng ăn, có lẽ khi Lưu Phát Lăng ăn không ngon miệng, nàng còn cố ý gấp cá cho hắn, khuyên hắn ăn nhiều một chút, như vậy thì nàng sẽ có cảm giác như thế nào? Chẳng lẽ sẽ sống tốt hơn so với hiện tại một chút sao? Rất nhiều chuyện, nếu như có thể không biết, vẫn nên cả đời không biết thì tốt, cho nên nếu không phải bị muội ép tới không còn cách nào, ta tuyệt đối sẽ không nói muội biết những chuyện này.”

Tình cảm trong lòng Hứa Bình Quân đối với Mạnh Giác rất phức tạp, có chút oán giận thở dài: “Mạnh Giác, nếu huynh có thể nói cho Tiên đế hoặc Vân Ca, bệnh của ngài là bởi vì hương của huynh vô ý dẫn phát, có lẽ Tiên đế căn bản sẽ không chết. Cho dù muội có đưa tặng túi hương, cũng không hại được bọn họ mà!”

Mạnh Giác ngẩng người, kinh ngạc không nói được thành lời.

Nước mắt của Hứa Bình Quân còn đang không ngừng chảy xuống, nhưng giọng nói của nàng cũng đã không nghe ra bất cứ khác thường nào, chỉ có lạnh lùng khác thường.

“Muội giao Vân Ca cho huynh, huynh nhất định phải cứu sống muội ấy! Muội hồi cung.”

Nói xong, nàng xốc chân, muốn đứng lên, Mạnh Giác muốn đưa tay đỡ nàng, nàng tránh hẳn, gọi Phú Dụ đi vào.

“Bình Quân, không bằng trước hết muội để Phú Dụ đi cùng muội tới nơi khác ở vài ngày, hoặc là về nhà mẹ đẻ...”

“Nhà?” Nàng đã từng có nhà sao? Hứa Bình Quân cười châm biếm, vừa vịn vào tay Phú Dụ đi ra ngoài, vừa nói: “Muội không trở về Vị Ương Cung, còn có thể đi tới chỗ nào?”

Ánh nắng cuối hè đúng là vô cùng chói lọi, nhưng ngay cả tận trong xương tủy nàng cũng cảm thấy rét run, trong mắt chỉ nhìn thấy một màu đen xám, không hề có ánh sáng ấm áp. Hóa ra đây chính là cảm giác bị người thân nhất lợi dụng, hóa ra đây chính là cảm giác tự mình làm thương tổn tới người thân nhất của mình, hóa ra đây chính là cảm giác tuyệt vọng. Sống không bằng chết, hóa ra chính là cảm giác như thế này.

Khi còn nhỏ, không có gia đình, không có người thân, nàng tưởng rằng chỉ cần nàng hết sức nỗ lực, để ấu thân thích, nàng sẽ có gia đình, thế nhưng bất luận nàng cần cù giỏi giang như thế nào, mẫu thân cũng đều không quan tâm tới nàng. Khi lớn hơn một chút, nàng tưởng rằng Lưu đại ca của nàng có thể cho nàng một gia đình, trong tiếng cười sang sảng của hắn, nàng có thể có được ấm áp, nàng hao hết tâm tư giành lấy hắn, tưởng rằng, ở bên cạnh hắn, nàng có một mái nhà, thế nhưng nàng đã sai rồi. Vị Ương Cung đương nhiên không phải nhà, nhưng ít nhất nàng cũng từng có được ấm áp, nàng có thể ở trong Tiêu Phòng Điện nhớ lại những điều tốt đẹp đã mất đi đó, nhưng nàng lại sai mất rồi, hóa ra ấm áp đã từng có cũng chỉ là do nàng tưởng là thế.

Nàng không muốn gặp lại Lưu Tuân nữa, cũng không mặt mũi nào gặp lại Vân Ca. Trong nháy mắt, nàng mất đi tất cả mọi thứ của nàng, hoặc là nói, nàng vốn không hề có gì cả.

Nàng có thể đi về đâu? Nơi nào có thể cho nàng nương thân?

Hoàng hậu và Phú Dụ đi rồi, Thái y và những người bảo vệ trong nhà và xung quanh cũng bị hoàng hậu dẫn đi. Bát Nguyệt thấy thế, tiến lên gõ vào cánh cửa, trong phòng không có ai đáp lại, hắn bước vào trong. Trong sương phòng, Mạnh Giác ngồi ở bên cạnh giường Vân Ca ngẩn người, có lẽ là bởi vì còn đang bệnh, Mạnh Giác nhìn qua mỗi mặt khác thường, mặt mày hiện rõ vô cùng buồn bã.

Trong lòng Bát Nguyệt vốn vô cùng tức giận đối với Vân Ca, nhưng lúc này khi nhìn thấy gương mặt nàng sốt tới đỏ bừng, môi xám trắng và nứt toác, bàn tay thò ra ngoài chần gầy tới mức khiến cho người ta cảm thấy chỉ cần chạm vào sẽ gãy, cơn giận trong lòng hắn bỗng nhiên tiêu tan hết sạch, bước lên nhỏ giọng hỏi: “Công tử, cần phải đi tìm thảo dược gì? Ta tìm cứu muội cùng đi hái.”

“Trên lưng nàng chỉ bị một vết thương nhẹ, chảy một chút máu, không phải là bệnh nan y tạp chứng gì, ba Thái y giỏi nhất Thái y viện cũng đã hội chẩn kê ra phương thuốc và châm cứu tốt nhất rồi.”

“Vậy... Vậy không có cách nào sao? Môi cũng bị nóng sốt tới nứt hết ra cả rồi, nếu cứ tiếp tục sốt cao như vậy...”

Mạnh Giác cầm mảnh vải bông ướt nhẹ nhàng chấm lên môi Vân Ca: “Chỉ có thể thử một biện pháp không phải thuốc và châm cứu. Bát Nguyệt, ngươi lập tức hồi phủ, trong phòng Vân Ca hẳn là còn cất một cây tiêu tử ngọc*, ngươi mang nó tới đây.”

*Tử ngọc: ngọc tím.

Bát Nguyệt vội hồi phủ lấy tiêu tử, trong lòng lại không thể nào hiểu được bệnh của Vân Ca và tiêu có quan hệ gì. Chờ Bát Nguyệt mang tiêu tới, Mạnh Giác nhận lấy chiếc tiêu tử ngọc, đưa lên trước mắt nhìn kỹ trong nháy mắt, bên môi chậm rãi hiện ra một tia cười khổ.

Hắn đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, đưa tiêu đến bên môi, u u bắt đầu thổi lên.

Trong nháy mắt tiếng tiêu vang lên, giống như vầng trăng sáng mới lên, tựa như hoa xuân nở rộ, toàn bộ căn phòng đều được sự yên lặng an bình bao phủ. Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, giữa ngũ quan tái nhợt của Mạnh Giác có từng vệt sáng nhỏ màu vàng lưu động, gió mùa hạ ấm áp từ cửa sổ thổi

vào, vài sợi tóc đen của Mạnh Giác nhẹ bay trong gió. Ngón tay dài nhỏ của hắn được ánh sáng từ tử ngọc ánh chiếu, trắng bệch giống như trong suốt, nhưng trong đôi đồng tử đen như mực của hắn lại có tình cảm dịu dàng lưu chuyển, chứa đựng trong đó đều là ám áp.

Bát Nguyệt thối lui ra bên ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Thâm tình và níu giữ tới như vậy, ngay cả người không hiểu âm luật như hắn cũng còn nghe hiểu, cho dù Vân Ca còn trong giấc mộng, thì cũng không thể không cảm nhận được chứ!

Bát Nguyệt cảm thấy khúc nhạc nghe rất quen tai, nhưng lại chưa bao giờ từng nghe công tử tấu, ngồi ở ngoài bậc thềm nghe một hồi lâu, mới chợt nhớ tới đã từng nghe khúc nhạc này ở chỗ nào. Buổi tối Vân Ca thường thích ngắm sao, thối khúc nhạc này, dường như là cũng sử dụng cây tiêu tử ngọc này, thế nhưng, khúc nhạc của nàng bi thương sâu nặng, công tử tấu nên lại bình thản an hòa, cho nên nhất thời không nghĩ đến. Tới khi hiểu được rõ rồi, trong lòng Bát Nguyệt lại hiện ra đau xót, nhìn phía cuối cây tiêu này có khắc ấn, là di vật của Hiếu Chiêu hoàng đế Lưu Phát Lăng, khúc nhạc mà Vân Ca thối chỉ sợ cũng đúng là khúc nhạc mà năm đó Hiếu Chiêu hoàng đế thường tấu. Công tử là người tâm cao khí ngạo như vậy, thế nhưng vì cứu Vân Ca, không ngại dùng vật dụng của Lưu Phát Lăng, nghiền ngẫm tâm tư của Lưu Phát Lăng, thối khúc nhạc mà Lưu Phát Lăng thường tấu.

Không một ai hay biết Vân Ca rốt cuộc có nghe được khúc nhạc hay không, Mạnh Giác dường như cũng không quan tâm, thậm chí hắn căn bản không hề quay đầu lại nhìn Vân Ca. Hắn chỉ ngồi ở bên cửa sổ, đưa mắt nhìn về khoảng sân hắn và nàng đã từng ở bên nhau, thối tiêu hết lần này tới lần khác.

Từ sau giờ Ngọ ánh nắng vàng sáng chói cho tới ánh chiều tà với ráng mây rực rỡ sắc màu, từ lúc hoàng hôn mặt trời lặn cho tới khi tia nắng ban mai chiếu xuống, hắn vẫn lặp đi lặp lại khúc nhạc, một lần rồi lại một lần chỉ thối một khúc nhạc đó.

Ánh sáng lưu chuyển trên người hắn, có ánh nắng nhạt chiếu thẳng tới sau giờ Ngọ, có ánh tà dương còn sót lại rớt xuống, có ánh trăng từ song cửa phía Tây lướt qua mang theo ngạo mạn lãnh đạm, có bóng tối thâm trầm mang theo cổ chấp và chờ đợi, có tia nắng ban mai mang theo lạnh lẽo cùng mỗi một cô đơn.

Trời, sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng, trong lúc ánh sáng luân chuyển, dường như là cuộc đời Mạnh Giác giao hòa. Nhưng bất luận là loại vẻ mặt nào, loại tư thái nào, hắn luôn luôn là một người, một người ở giữa sớm chiều luân chuyển, truy tìm một điểm xa vời, lẻ loi độc hành trong thiên địa mệnh mông.

Khi ánh mặt trời sáng lạn chiếu khắp khoảng sân, khúc nhạc đột nhiên ngừng lại một chút, vài tia máu tươi từ khóe miệng của hắn chảy ra, dọc theo tiêu tử ngọc chảy xuống, rơi xuống vạt áo bào trắng của hắn. Mạnh Giác không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục thối khúc.

Sau một chốc lát, khúc nhạc lại dừng một chút, rồi lại vang lên...

Bát Nguyệt ở ngoài sân canh chừng, nghe thấy khúc nhạc trở nên đứt quãng, vội vàng đẩy cánh cửa ra, chạy vọt vào, nhìn thấy khóe môi Mạnh Giác là máu tươi, kinh hãi la lên: “Công tử, không được thối nữa.”

Hắn muốn đi tới đoạt lấy tiêu, lại bị ánh mắt Mạnh Giác làm cho khiếp sợ, hoàn toàn không dám vô lễ, đang lúc tình thế cấp bách lại nhìn thấy Vân Ca đang nằm trên giường, vội vàng sờ trán nàng: “Sốt hạ rồi, phu nhân hạ sốt rồi! Công tử...”, tiếng nói mang theo tiếng khóc, hắn quay đầu lại thấy Mạnh Giác rốt cuộc cũng ngừng lại, đang chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Vân Ca.

Sắc mặt Mạnh Giác trắng bệch, môi lại đỏ tươi, tiêu tử ngọc trong tay sớm đã bị máu tươi thấm đẫm, đã không nhìn ra màu sắc ban đầu, mà vẻ mặt của hắn rất là kỳ lạ, nói là vui mừng, không bằng nói giống bị thương.

Hắn kinh ngạc nhìn Vân Ca một hồi lâu, đầu vô lực dựa vào xe lăn, nhắm hai mắt lại, môi mấp máy mấp máy, nhưng Bát Nguyệt căn bản nghe không rõ là hắn nói gì, vội bước tới bên cạnh hắn.

“... Hồi phủ, mời Trương đại phu tới săn sóc cho Vân Ca, không được nói ta, hãy nói... hãy nói là Thái y đã cứu Vân Ca.”

Bát Nguyệt không cam tâm, bỏ cả tự tôn, không để ý đến tính mạng, dồn hết tâm huyết thối khúc cứu sống người ta, vậy mà ngay cả gặp cũng không gặp mặt một lần sao?

“Công tử, người... Không đợi phu nhân tỉnh lại sao?”

Mạnh Giác đã không còn sức lực để nói chuyện, chỉ nhẹ giơ một ngón tay lên. Bát Nguyệt nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn đã dần tái xanh, nên không dám nói thêm nữa, lập tức đẩy xe lăn của hắn ra bên ngoài.

56. Q.3 - Chương 18: Tình Này Đã Thành Hồi Ức

Vu An dù sao cũng đã tập võ từ nhỏ, thương thế mặc dù nặng, nhưng tốc độ bình phục rất nhanh, cùng lắm chỉ trong vài ngày, là đã có thể xuống giường đi lại. Nhưng sắc mặt Vân Ca vẫn tái nhợt, cả ngày không nói câu nào, chỉ một mình ngồi đó. Ánh mắt của nàng vẫn mang theo hoang mang và tìm kiếm, thường thường cau mày, nghiêng đầu, dường như muốn nghe thấy gì đó, muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Bộ dáng của Vân Ca lúc này làm cho Trương tiên sinh nhớ tới khi lần đầu tiên gặp nàng, nhưng thời điểm đó, bên cạnh nàng có một người quyền thế nghiêng trời che chở, lúc này ra ra vào vào trong cái khoảng sân này cùng lắm chỉ có ông ta và Vu An còn đang khập khiễng. Tốt xấu gì Vân Ca cũng là Cáo mệnh phu nhân do kim khẩu ngự phong, Hoắc phủ cũng đã vài lần đưa đến thuốc men và tiền bạc, Mạnh phủ thì lại không từng có người nào tới thăm, còn cả hoàng hậu, không phải nói là hoàng hậu và Vân Ca tình như tỷ muội sao? Muội muội bị bệnh, mà tỷ tỷ ngay cả thăm cũng không tới thăm một lần hay sao?

Nhân tình lạnh nhạt bạc bẽo tới thế này, Trương tiên sinh ảm đạm, dứt khoát là không nói tới những người này nữa, xem như Vân Ca từ trước tới giờ vẫn chỉ ở trong khu nhà nhỏ đơn sơ này thôi.

“Vân cô nương, cháu đang nghe gì vậy?”

Trương tiên sinh đặt một bát thuốc tới bên cạnh Vân Ca, thử thăm dò hỏi. Ông ta luôn không thể xác định Vân Ca do sốt cao có để lại di chứng gì hay không, bởi vì nàng luôn mang bộ dáng giống như muốn nghe thứ gì đó.

Vân Ca đang ngồi yên lặng tựa má bên cửa sổ khẽ cử động, bưng cái bát lên, vài hớp là uống cạn bát thuốc.

“Vậy cháu đã nghĩ sau khi khỏi bệnh thì sẽ đi đâu chưa? Nếu như cháu bằng lòng, trước hết có thể tới chỗ ta, nếu cháu không chê, có thể theo ta học y thuật, nhân tiện giúp ta khám chữa cho bệnh nhân, cũng coi như học được cũng có chỗ dùng.”

Vu An đang chế cỏi ở trong sân dừng động tác, yên lặng nghe câu trả lời của Vân Ca.

Vân Ca trầm mặc ngồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trong mắt có mê mang. Sau một hồi khá lâu, nàng há miệng thở dốc, dường như muốn nói.

Cánh cửa sân đột nhiên bị một người đẩy ra, một tiểu thái giám vừa vịn vào khung cửa vừa thở dốc: “Mạnh... Mạnh phu nhân, người mau theo nô tài tiến cung.”

Vu An lạnh giọng trách mắng: “Ở đây không có Mạnh phu nhân, người tìm nhầm chỗ rồi!”

Tiểu thái giám cũng không nhận ra Vu An, từ sau khi hắn tiến cung, đến hầu hạ ở Tiều Phòng Điện, chưa từng có người nào dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với hắn, tức giận đến mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, tay run run rẩy rẩy chỉ vào Vu An, muốn mắng, nhưng dù sao cũng vẫn kiêng nể Vân Ca, hừ lạnh một tiếng thật mạnh:

“Ta không so đo với người quê mùa thô lỗ như ngươi.”, rồi chạy lên trước vài bước, hành lễ với Vân Ca: “Mạnh phu nhân, Phú Dụ đại ca lệnh cho nô tài tới đón người tiến cung, nói là có chuyện vô cùng, vô cùng trọng đại.”

Vân Ca không lên tiếng, tiểu thái giám gấp đến độ thiếu chút nữa là khóc lên:

“Người nhất định phải đi, mặc dù nô tài không biết là chuyện gì, nhưng Phú Dụ đại ca đầy đầu mồ hôi, nước mắt cũng giống như sắp rơi xuống.”

Trong lòng Vân Ca khê động, đã nhiều ngày nay không hề có chút tin tức gì của Hứa tỷ tỷ, tỷ ấy khác thường như thế, nhất định là có chuyện xảy ra! Nàng vội đứng lên: “Chúng ta đi.”

Tiểu thái giám cao hứng chạy ra ngoài, quay đầu ngựa lại, chuẩn bị trở về Vị Ương Cung. Vu An và Trương tiên sinh muốn khuyên cũng không thể khuyên được. Vu An bất đắc dĩ, đành đem nhuyến kiếm tùy thân của mình, lặng lẽ giao cho Vân Ca: “Kiếm này nhẹ mềm, có thể giấu ở bên hông, hoặc trong tay áo.”

Vân Ca vốn không muốn nhận, nhưng nhìn thấy lo lắng trong mắt Vu An, đành nhận kiếm rồi giấu đi: “Vu đại ca, ta đi rồi sẽ về.”

Khi xe ngựa dừng lại ở Vị Ương Cung, đúng là lúc chiều tà, nửa trời đều là ráng chiều đỏ rực, màu đỏ đẹp dễ tới dị thường, ánh chiếu cột ngọc xà khắc của Vị Ương Cung, xanh vàng rực rỡ, lộng lẫy huy hoàng. Nhưng trong lòng Vân Ca lại chỉ thấy hoang vắng, chỉ cảm thấy mắt nhìn chỗ nào cũng là cỏ hoang mọc đầy, thi cốt chồng chất, lúc đi giữa những tường cung, chỉ cảm thấy chán nản mỗi mết, cuộc đời này nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới là còn phải bước vào nơi này.

Trời còn chưa tối, cửa lớn của Tiêu Phòng Điện đã đóng chặt, Vân Ca rất là kinh ngạc, chỉ vào cánh cửa, nghi hoặc nhìn về phía tiểu thái giám bên cạnh. Hắn gãi gãi đầu, trả lời: “Đã nhiều ngày này đều như vậy, nghe nói... dường như hoàng hậu nương nương muốn dọn ra khỏi Tiêu Phòng Điện, nhưng hoàng thượng không đồng ý, giữa hai người... Dù sao trong khoảng thời gian này, hoàng hậu nương nương luôn không hề để ý tới chuyện trong cung, ngoại trừ đi tới Trường Nhạc cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu nương nương, cũng chỉ tĩnh tâm xe tơ dệt lụa, đốc thúc Thái tử đọc sách.”

Cửa cung chậm chậm mở ra, Phú Dụ nhìn thấy Vân Ca, vội vàng một tay túm lấy nàng kéo vào: “Người đã tới!”, rồi dùng vẻ mặt nghiêm khắc phân phó mọi người chung quanh, “Phải giữ chặt cửa cung! Không được để cho bất kỳ người nào ra vào, bằng không sẽ bị đánh chết!”

Vân Ca vừa đi theo hắn, vừa hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Phú Dụ không nói lời nào, chỉ dẫn nàng đi vào bên trong phòng. Đi qua bao nhiêu cánh cửa, bao nhiêu vòng canh giữ, Vân Ca rốt cuộc cũng nhìn thấy Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân mặt xám như tro, môi trắng bệch như sáp ong, mấy bà đỡ đầu đầy mồ hôi đang đỡ đỡ.

Vân Ca chạy vài bước nhào tới trước giường, nắm chặt tay nàng: “Tỷ tỷ, tỷ...”

Hứa Bình Quân thấy là nàng, gương mặt có chút biến sắc, vội vàng muốn rút tay ra, Vân Ca khó hiểu kêu lên: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ? Là muội mà!”

Nước mắt Hứa Bình Quân không ngừng đảo quanh hốc mắt, nghiêng đầu sang bên kia, không nhìn Vân Ca.

Vân Ca dịu dàng nói: “Cho dù là muội đã làm sai chuyện gì, hiện tại cũng không phải là thời điểm để giận muội. Đứa bé chuẩn bị sinh ra rồi, tỷ không thể tùy ý mà nổi giận được, hiện tại chuyện duy nhất cần làm chính là để đứa bé được sinh ra bình an.”

Hứa Bình Quân không nói lời nào, chỉ có nước mắt từ khóe mắt, cứ từng giọt lại từng giọt lăn xuống.

Vân Ca đi đến bên cạnh, thấp giọng hỏi Phú Dụ: “Thái y đâu?”

Phú Dụ thấp giọng nói: “Sau khi kê xong phương thuốc đã bị ta đuổi đi! Khoảng thời gian trước, hoàng thượng và hoàng hậu bắt đầu tranh chấp lớn, hoàng thượng hiện giờ đang thịnh nộ, hiện tại chuyện ở hậu cung đều là Hoắc Tiệp dư lo liệu, kê một phương thuốc thì không lo có chuyện gì, trừ phi những Thái y đó muốn bị diệt cửu tộc. Nhưng ta lại không yên tâm giữ bọn họ ở lại đây! Thời gian gần đây, thân thể nương nương vẫn luôn khó chịu, nên không dám có một chút sai lầm nào.”

Vân Ca bước tới, vừa xem mạch cho Hứa Bình Quân, vừa hỏi: “Là ai đang sắc thuốc? Mang phương thuốc lại đây cho ta xem một chút.”

“Là Đan Diễm, người này tin được, nàng ấy là thê tử của Thuần Vu Thường hộ vệ Dịch đình, có hiểu một chút y thuật, Hứa gia trước đây có giao tình với nàng ấy, khi còn nhỏ nương nương đã quen biết nàng ấy rồi, khoảng thời gian trước nàng ấy luôn luôn sẵn sàng cho nương nương, không hề có sai lầm nào.”

Một vị phu nhân đang bưng nước nóng nghe được đối thoại, lập tức tới đó quỳ xuống, nhìn qua rất thành thật chất phác. Vân Ca đang muốn hỏi chuyện nàng ấy, thân thể Hứa Bình Quân đột nhiên co rút một chút, đau đến mức trên trán đã đầy mồ hôi: “...Đứa...bé...”

Vân Ca vội chạy tới, cúi người lau mồ hôi trên trán nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, đứa bé nhất định không có việc gì, tỷ cũng sẽ khỏe lên.”

Vân Ca bước tới trước kiểm tra vị trí bào thai của Hứa Bình Quân, đột nhiên hàn ý xâm nhập khắp toàn thân, sao lại là thai ngược? Lại còn sinh non! Thân thể Hứa Bình Quân giống như cũng có chút bất thường. Nàng bắt đầu hoảng hốt, gọi Phú Dụ tới, nhỏ giọng nói: “Y thuật của ta không được, người lập tức phái người đi tìm Mạnh Giác.”

Phú Dụ trong lòng trầm xuống, không dám nói thêm lời vô nghĩa, xoay người rồi chạy như bay ra khỏi cung điện. Vân Ca hít sâu mấy hơi, áp chế hoảng hốt, ngồi xuống giường, ôm Hứa Bình Quân vào lòng: “Tỷ tỷ, không được sợ hãi! Muội sẽ vẫn ở bên cạnh tỷ, lúc này chúng ta nhất định có thể bình an trải qua! Được rồi! Hít vào...Thở ra...Hít vào...Thở ra...”

Khi Mạnh Giác tới nơi, sắc trời đã tối đen. Trong Tiêu Phòng Điện đèn đuốc sáng trưng, nhưng lưu động trong không khí đều là bất an. Nghe thấy Phú Dụ nói Mạnh Giác đã đến, Vân Ca không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ cúi sát bên tai Hứa Bình Quân, thì thầm nói chuyện.

Mạnh Giác cũng giống như không hề thấy Vân Ca, trực tiếp đi đến bên cạnh giường, kiểm tra mạch của Hứa Bình Quân, khi xem mạch cho Hứa Bình Quân xong, hẩn cau mày, trầm tư không nói lời nào.

Vân Ca thấy hẩn sau một hồi lâu mà vẫn không nói gì, lại nhìn thấy thần sắc của hẩn, chỉ cảm thấy toàn thân đều có gió lạnh vù vù thổi qua, nàng cố nén xuống hoảng loạn đang cuộn cuộn dâng lên. Với y thuật của hẩn, mà cũng thấy khó khăn như vậy ư?

Mạnh Giác suy nghĩ một hồi lâu, mới viết xuống đơn thuốc, Hứa Bình Quân bỗng nhiên gọi: “Mạnh đại ca...”

Mạnh Giác và Vân Ca đều vội tập trung lắng nghe.

“...Đứa bé, trước hết bảo vệ... đứa bé!”

Khuôn mặt nàng u ám tiêu tụy, nhưng trong mắt lại là tia sáng vô cùng kiên nghị, mơ hồ có một loại thánh khiết, khiến cho Mạnh Giác nhớ tới ánh mắt mẫu thân sau khi giấu hẩn đi xong, nhìn hẩn trước khi rời đi. Hẩn trịnh trọng gặt đầu, gạch đi hai vị thuốc đã viết xuống, thay đổi mấy vị thuốc một lần nữa, rồi đưa phương thuốc cho Phú Dụ: “Người tự mình sắc đi, không được nhờ người khác làm.”

Phú Dụ gặt gặt đầu.

Hứa Bình Quân vật lộn tới hơn nửa đêm, rốt cuộc đứa bé cũng được sinh ra, từ lúc đứa bé ra đời, áp lực căng thẳng lúc trước đều biến thành hư không, mọi người trong phòng đều tươi cười nhẹ nhõm.

“Chúc mừng nương nương, là một tiểu công chúa.”

Sau khi bà đỡ ôm đứa bé một lát, lại không nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, bỗng chốc phát hoảng lên, vội vàng kiểm tra hơi thở của đứa bé, sắc mặt tức thì thay đổi, chưa nói được câu nào, nước mắt đã đầy mặt.

Mạnh Giác chạy mấy bước lại đó, nhận lấy đứa bé, đầu ngón tay dùng lực, thay đổi liên tục hơn mười loại thủ pháp, cũng không thể làm cho đứa bé khóc lên. Sắc mặt của hẩn dần dần u ám, thật có lỗi nhìn về phía Vân Ca và Hứa Bình Quân.

Vân Ca nhìn vào đứa bé ở trong lòng ngực của hẩn, có đau thương ngày hôm nay, còn có cả đau đớn trước kia, cảm thấy trái tim giống như bị từng nhát dao cùn cứ từ từ mà cứa vào.

Hứa Bình Quân nhìn qua dường như không có phản ứng gì, chỉ thấy gương mặt nàng tái xám hơn, hai mắt trống rỗng: “Ôm nó lại đây.”

Mạnh Giác nhìn thấy ánh mắt nàng, lời khuyên giải an ủi gì cũng đều không nói được, chỉ có thể ôm đứa bé thật cẩn thận đặt ở bên cạnh Hứa Bình Quân. Hứa Bình Quân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn

của đứa bé, bi thương vô hạn, nước mắt rớt cuộc cũng trào ra, theo dòng nước mắt tuôn rơi, còn có cả máu tươi.

Lão cung nữ đang rửa sạch hạ thể của Hứa Bình Quân chợt kêu lên: “Băng huyết! Băng huyết!”, khi bà ta nói, thân thể đã bắt đầu run rẩy.

Hậu sản băng huyết, chính là Diêm Vương bắt người! Vân Ca hoảng lên, trong lúc cấp bách nắm chặt lấy cánh tay Mạnh Giác: “Người mau nghĩ biện pháp đi!”

Mạnh Giác không lên tiếng, chỉ lấy ra kim châm đã chuẩn bị trước, đâm vào các huyết vị của Hứa Bình Quân. Vân Ca căng thẳng nhìn chăm chú vào hắn. Hứa Bình Quân túm lấy ống tay áo Vân Ca, Vân Ca vội cúi đầu, khẽ sát bên môi nàng lắng nghe.

“Kỳ thật, trong lòng tỷ đã sớm hiểu được, lần này tỷ... lần này tỷ không xong... rất đau lòng! Nhưng tỷ nghĩ đứa bé này vô tội, ông trời nên tha cho nó. Báo ứng, tất cả đều là báo ứng!”

“Không, tỷ tỷ, tỷ sẽ không...”

Hứa Bình Quân dùng ánh mắt ra hiệu Vân Ca không nên nói nữa: “Hổ nhi ở Trường Nhạc cung, tỷ muốn được gặp nó.”

Vân Ca vội bảo Phú Dụ đi mời Thái tử điện hạ tới.

“Vân Ca, muội là một muội muội tốt, nhưng tỷ lại không phải là một tỷ tỷ tốt, tỷ thật có lỗi với muội.”

“Không phải, tỷ giống hết tỷ tỷ mà khi còn nhỏ muội vẫn luôn hy vọng có được.”

Hứa Bình Quân nhìn con gái ở bên cạnh, mắt nhòa lệ, bên môi lại có một nụ cười quái dị: “Lưu Tuân cướp đi của muội một đứa con, ông trời lại đoạt đi của hắn một đứa con, ở chốn âm phủ cũng đều ghi rõ tội trạng, rất công bằng.”

Vân Ca đau thương khó nén, nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống: “Tỷ tỷ, tỷ phải kiên trì, phải kiên trì, y thuật của Mạnh Giác giỏi lắm, hẳn nhất định có thể cứu tỷ, tỷ còn phải chăm sóc cho Hổ nhi nữa mà!”

Hứa Bình Quân cảm thấy sức lực trong cơ thể mình nhanh chóng mất đi, đau đớn đã tra tấn nàng suốt một đêm cũng đã rời xa, toàn bộ thân thể nàng là cảm giác tê tê dại dại mà nhẹ nhõm, nàng nói: “Mạnh đại ca, huynh đã sớm biết kết quả, không cần phải lãng phí thêm tinh thần và sức lực nữa, muội có lời muốn nói với hai người.”

Mạnh Giác ngừng lại, ném cây kim châm còn chưa châm xong trong tay xuống mặt đất, một âm thanh thanh thúy vang lên, càng làm cho đại diện thêm tịch liêu. Hắn ngồi xuống bên cạnh giường của Hứa Bình Quân: “Muội có tâm nguyện và yêu cầu gì đều có thể nói cho ta biết, ta nhất định thay muội hoàn thành.”

Vân Ca nghe được lời của hắn, một tia hi vọng còn sót lại trong nội tâm hoàn toàn biến mất, chỉ cảm thấy trái tim dường như bị khoét ra từng chút, từng chút một, nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn, chỉ là chết lặng và lạnh giá. Nàng không thể hiểu được, vì sao ông trời muốn mang người bên cạnh nàng, từng người, từng người một đều mang đi.

Hứa Bình Quân cười đưa tay muốn nắm lấy tay Mạnh Giác, nhưng tay mới chỉ nâng lên được một nửa, đã vô lực mà hạ xuống, Mạnh Giác vội nắm lấy tay nàng. Nàng kéo tay hắn, Mạnh Giác theo lực kéo của tay nàng, chạm phải tay Vân Ca, Hứa Bình Quân đặt tay hắn lên trên tay Vân Ca.

“Vân Ca, muội hiểu lầm Mạnh Giác rồi, người thực sự hại chết con của muội chính là Lưu Tuân, Lưu Tuân vì ngăn chặn mọi hậu hoạn cho ngôi vị hoàng đế của hắn, bất luận như thế nào cũng sẽ không để cho đứa con của Tiên đế ra đời, nếu Mạnh Giác không đưa ra hạ sách vạn bất đắc dĩ này, cả muội và đứa bé đều phải chết. Người hạ độc hại chết Tiên đế cũng là Lưu Tuân, hẳn bảo tỷ không cần thù hà bao, mà làm một túi hương, lại tự tay viết lên thơ của Tiên đế, để cho tỷ thù, mục đích cuối cùng đều là vì cái vị trí kia, hắn và Hoắc Thành Quân...”

Cho dù nhiều ngày đã qua, mỗi lần nghĩ đến lại vẫn thương tâm khó nén, Hứa Bình Quân thở hắt hắt, sắc mặt trắng bệch, Mạnh Giác vội vàng nhẹ ấn lên huyết đạo của nàng.

“Bình Quân, muội nghỉ ngơi một lát, những lời muội muốn nói, ta sẽ nói cho Vân Ca.” Mạnh Giác ngừng đầu nhìn Vân Ca, mang tiền hậu nhân quả còn nửa che nửa giấu nói ra, “...Lưu Tuân và Hoắc Thành Quân rốt cuộc là từ khi nào thì qua lại với nhau, ta cũng không biết được rõ ràng, đại khái là thời điểm Lưu Phất Lăng bệnh nặng, Hoắc Thành Quân không biết làm như thế nào theo dõi Hoắc Quang, biết được bí mật của Hoắc Quang, cô ta đã nói cho Lưu Tuân biết bí mật này, thủ hạ của Lưu Tuân không thiếu gì cao thủ dụng độc trên giang hồ, cho nên sau đó làm được tui hương.”

Hứa Bình Quân thở gấp nói: “Không phải khi Tiên đế sinh bệnh. Hoắc Thành Quân nói uội biết, vào tết Thượng Nguyên khi muội còn bị trọng thương, Lưu Tuân đã cùng nàng ta đi dạo phố du ngoạn, còn tặng nàng ta một chiếc đèn lồng, nàng ta còn cố ý đưa uội xem... Chiếc đèn lồng đó có tám mắt, theo Hằng Nga tới cung trăng, nàng ta nói rằng Lưu Tuân đã từng nói dung mạo của Hằng Nga cũng không bằng một phần vạn của nàng ta...”

Vân Ca thấy sắc mặt Hứa Bình Quân trắng bệch, vội vàng cắt ngang lời nàng: “Tỷ tỷ, không được nói nữa, cũng không được nghĩ tới nữa.”

Năm đó, Hoắc gia mặc dù không phải muốn nhắm vào tỷ tỷ, nhưng dù sao tỷ tỷ cũng là vì Hoắc gia thiếu chút nữa là chết. Thê tử còn đang dưỡng bệnh ở nhà, vậy mà Lưu Tuân cùng Hoắc Thành Quân... Tỷ tỷ đã cho rằng phu thê ân ái hóa ra từ đầu chí cuối đều là giả.

Mạnh Giác cau mày không nói gì. Thân thể Hứa Bình Quân không khỏe, còn bị động thai khí, Hoắc Thành Quân nhất định là biết, vậy mà cô ta còn cố ý chạy đến trước mặt Hứa Bình Quân nói những lời này, chiêu “Độc tâm” này so với kế sách Hoắc Quang dùng thật sự là rất có phong phạm hổ phụ sinh hổ tử, gươm chưa dính máu đã thắng, giết địch vô hình.

Hứa Bình Quân mỉm cười, nhưng nụ cười kia ở trên gương mặt tái nhợt tiêu tụy, chỉ càng làm tăng thêm vẻ bi thương: “Được, không nói tới bọn họ nữa. Vân Ca, Mạnh Giác huynh ấy... huynh ấy thật tình muốn trị bệnh uội, lúc ấy huynh ấy căn bản không biết trong cơ thể Tiên đế có độc. Kỳ thật, rất nhiều chuyện, tỷ đã sớm mơ hồ hiểu được, nhưng vẫn không dám nghĩ sâu hơn, cũng vẫn đều gạt muội. Mạnh Giác gạt muội là sợ muội đi tìm Lưu Tuân báo thù, sợ muội sẽ bị thương. Tỷ gạt muội, cũng là sợ muội đi tìm Lưu Tuân báo thù, nhưng cũng sợ Lưu Tuân bị thương, muội... Muội không được tức giận...” Nước mắt Hứa Bình Quân rơi xuống lã chã.

Mạnh Giác ôn hòa nói với Hứa Bình Quân: “Tính cách của Vân Ca muội cũng không phải không biết, nàng sẽ không giận muội, muội không cần vì chuyện này mà khổ sở áy náy, muội ở trong lòng nàng vĩnh viễn là tỷ tỷ tốt.”

Hứa Bình Quân nắm chặt tay hai người bọn họ: “Vân Ca, muội đồng ý với tỷ, quên đi hết thảy mọi chuyện ở giữa, chỉ nhớ tới khi hai người vừa mới gặp, khi đó, chúng ta đều tốt... Tất cả mọi người đều rất vui vẻ... Muội và Mạnh đại ca cùng ở chung một chỗ thật vui vẻ, hai người...”

Bàn tay Mạnh Giác ở trên phủ lên tay Vân Ca, khoảng cách giữa hai bàn tay chỉ có vậy nhưng dường như cách cả mấy đời. Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, hai người không ai nói lời nào.

“Vân Ca!” Hứa Bình Quân khó thở, muốn ngồi dậy, thân thể lại mềm nhũn, đầu vô lực rơi xuống lồng ngực Vân Ca.

Vân Ca như ở trong mộng mới tỉnh, vội kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

Mạnh Giác nắm chặt tay Vân Ca, nói với Hứa Bình Quân: “Lời mà ta từng nói trước mặt muội, suốt đời suốt kiếp ta sẽ hết lòng tuân thủ.”

Hứa Bình Quân vẫn hướng đôi mắt trông mong nhìn về phía Vân Ca, Vân Ca do dự một lát, ở trước mặt Hứa Bình Quân, cũng nắm lấy tay Mạnh Giác. Hứa Bình Quân vui mừng nở nụ cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại: “Hồ nhi...”

Mạnh Giác lập tức nói: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Ta tuyệt đối sẽ không để Hoắc gia làm hại tới nó chút nào.”

Hứa Bình Quân môi run run muốn nói “Cảm tạ”, nhưng trong cuộc đời này ân huệ của Mạnh Giác đối với nàng, căn bản không phải hai từ “Cảm tạ” là có thể báo được, cho nên đơn giản là im lặng, chỉ có nước mắt

cứ rơi xuống từng giọt.

“Hở nhi nó sao mà... còn... còn chưa...”

Giọng nói của Hứa Bình Quân càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng thấp, cuối cùng không còn ra tiếng. Tay nàng đặt ở trên hai tay của Vân Ca và Mạnh Giác đột nhiên rơi xuống, đập xuống giường, một tiếng “bộp” nhẹ nhàng vang lên, Vân Ca lại giống như nghe thấy tiếng sấm dữ dội, thân thể khẽ run rẩy, bỗng nhiên ôm chặt lấy Hứa Bình Quân, nội tâm thống khổ vạn phần, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống, chỉ có thân thể càng không ngừng run rẩy, giống như nàng đang đặt mình trong băng thiên tuyết địa.

Ở ngoài phòng có tiếng nói chuyện rất nhỏ, Tranh Nhi dắt tay Lưu Thích đi vào, Lưu Thích còn đang cười gọi “Mẫu hậu”, muốn chạy tới trước giường, Tranh Nhi cũng đã hiểu được hết thảy, vội giữ nó lại, đưa mắt ra hiệu cho Phú Dụ: “Thái tử điện hạ, ngài đi ra ngoài trước, hoàng hậu nương nương có chuyện cần cần dặn nô tỳ.”

Sắc mặt Phú Dụ thay đổi mấy lần, kéo Lưu Thích bước ra ngoài, nhưng Lưu Thích cũng đã kịp nhận ra, tránh khỏi Phú Dụ, vọt tới trước giường: “Mẫu hậu! Mẫu hậu! Mẹ! Mẹ! Mẹ...”

Cùng với tiếng khóc lớn tê tâm liệt phế của Lưu Thích, tin tức hoàng hậu bởi vì khó sinh, băng huyết rồi qua đời truyền ra khỏi Tiêu Phòng Điện. Màn đêm trong Vị Ương Cung bị phá vỡ, khắp cả tòa cung điện đều là đèn đuốc sáng trưng.

Cung nữ, thái giám trong Chiêu Dương Điện vì sớm có mệnh lệnh, trước sau như một đều ngăn cản tin tức từ Tiêu Phòng Điện. Nhưng tin tức lần này, không có bất cứ người nào dám không thông báo, cho nên dù là nửa đêm, thái giám vẫn run rẩy bước đến bên ngoài tấm điện gõ cửa.

Lưu Tuân đang ngủ say trở mình một cái, không vui “Hừ” một tiếng. Hoắc Thành Quân chống tay ngồi dậy, tức giận nói: “Lôi xuống dưới.”

Tiếng thái giám dập đầu vang tới tận trời, khóc nói: “Hoàng. . . thượng, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương. . . Nương nương hoăng thệ*.”

*Hoăng thệ: từ cổ, thời xưa khi vua hay chư hầu chết thì gọi là hoăng.

Lưu Tuân còn đang trong mộng đột nhiên mở mắt, dùng thế cá chép uốn mình*, trực tiếp lướt qua Hoắc Thành Quân đang nằm ở bên cạnh, rồi đứng trên mặt đất. Hắn còn đang mặc áo mỏng, chân trần, đã mở cánh cửa ra, nhấc chân đạp vào thái giám đang quỳ trên mặt đất: “Người nói xằng nói bậy cái gì!”

*Cá chép uốn mình: nguyên văn là Lý ngư đả đỉnh(): theo Baike giải thích là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật hoặc trong thi đấu. Cụm từ được lấy từ hình tượng cá chép nhảy khỏi mặt nước hoặc uốn mình trên mặt đất.

Cung nữ, thái giám trong Chiêu Dương Điện đã sớm quỳ đông nghìn nghịt ở dưới đất, ai ai cũng đều dập đầu. Lưu Tuân hướng ánh mắt tới Hạ ma ma, trong ánh mắt hiện lên nghi vấn và mơ hồ có sợ hãi cùng khẩn cầu. Hạ ma ma không đành lòng nhìn hắn, cặp mắt nói: “Bẩm tấu hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bởi vì bị động thai khí, khiến cho sinh non, không ngờ lại là một thai ngược, sinh khó, hoàng hậu nương nương đau đớn tới tận hơn nửa đêm, cuối cùng thể lực không thể chống đỡ nổi, mẫu... mẫu tử đều không giữ được, mong hoàng thượng lấy quốc sự làm trọng, bảo trọng long thể, nén bi thương thuận theo biến...”

Lưu Tuân chỉ cảm thấy giọng của Hạ ma ma càng lúc càng nhỏ, lỗ tai hắn dần dần không nghe được gì hết, cuối cùng không có một âm thanh gì. Hắn thấy đám người chung quanh có người dập đầu, có người lau nước mắt, còn có người chạy tới chạy lui, dường như rất hỗn loạn, nhưng hắn lại cảm thấy thế giới vô cùng im lặng, yên tĩnh tới mức hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập, giống như tiếng nổi trống, âm thanh đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lớn.

Hắn đi từng bước một ra bên ngoài, có người kéo hắn lại. Hắn quay lại, thấy là một nữ tử dung mạo xinh đẹp quyến rũ, miệng gấp gáp há ra rồi ngậm lại, bên cạnh là một cung nữ khom người đang cầm một bộ y phục, nữ tử làm người ta thấy ghét kia còn chỉ vào chân hắn đang nói gì đó, hắn không kiên nhẫn đẩy nữ tử đó ra, chạy ra bên ngoài.

Đường như là có tuyết rơi, trên người cứ một tầng lại một tầng lạnh lẽo, thế nhưng không sợ, chỉ cần chạy vào trong phòng là sẽ ấm áp. Mùa đông năm ấy cũng lạnh vô cùng, khắp nơi đều có tuyết rơi, hần không có áo bông, đành phải mặc một bộ áo hai lớp. Mỗi ngày hần đều đi loanh quanh khắp phố phường, tìm người chơi gà, thắng thì có ăn, buổi tối các huynh đệ đều thích chen chúc trong căn phòng nhỏ của hần, không phải phòng ở của hần ít khe nứt* hơn của người khác, cũng không phải nóc nhà của hần ít có gió lùa vào hơn nhà người khác, mà là phòng của hần vào mỗi buổi tối luôn luôn có chậu than sưởi. Mỗi ngày Bình Quân lên núi nhặt củi, khi về, đều lén lấy mấy cành củi to nhất nhét vào dưới mái hiên nhà hần.

*Tường nhà đắp đất nên lâu ngày sẽ có vết nứt.

Tiểu nha đầu kia, nhìn thấy bọn họ một bang vô lại, luôn luôn lẳng lặng lui sang ven đường. Đám Hắc Tử huyết gió, lớn tiếng trên cột nàg, nàg lưng đeo giỏ mây, căng thẳng đứng đó, mũi bị lạnh tới mức đỏ hết lên, trông vô cùng buồn cười. Trên tay áo nàg là vài miếng vá lớn, trên chân là một đôi giày của con trai vô cùng lớn, phỏng chừng là giày cũ của ca ca nàg, ngón chân cái còn lộ ra bên ngoài. Đường như cảm giác được ánh mắt hần lướt qua đôi giày của nàg, mặt nàg đỏ lên, ngón chân ra sức co vào trong giày...

Hần đột nhiên dừng bước.

Trước mắt không phải là căn nhà của hần, mà là một tòa cung điện, có thể cản gió, có thể ngăn tuyết, nhưng cái lạnh trên người hần càng lúc càng tăng. Vô số người ra nghênh đón, quỳ ở dưới chân hần, có người ngẩng đầu lên nói gì đó, có người cúi đầu khóc gào, nhưng hần không nghe được gì hết. Hần đi xuyên qua bọn họ, chạy vào trong phòng, đi qua rất nhiều cửa điện, hần rút cuộc cũng nhìn thấy nàg. Hần thấy nhẹ lòng, tuyết ngừng, thân thể cũng ấm áp, nàg không phải vẫn đang yên ổn ngủ ở đó sao? Thế giới của hần vẫn an ổn.

Hần mỉm cười bước tới trước, đứa bé đang quỳ trước giường đột nhiên đứng lên, nước mắt đầy mặt chạy tới chỗ hần, trong lòng hần chấn động – trong khoảnh khắc, tiếng khóc long trời lở đất truyền tới lỗ tai, ép tới hần đầu vầng mắt hoa, hần bâng hoàng đưa tay ôm lấy đứa bé: “Đừng khóc, đừng khóc! Mẹ con không sao đâu!”

Đứa bé lại phẫn nộ mà đẩy hần ra ngoài: “Cha đi ra ngoài, cha đi ra ngoài! Mẹ là bị cha làm tức chết! Là bị cha làm tức chết! Cha tới Chiêu Dương Điện đi, Chiêu Dương Điện có Hoắc Tiệp dư xuất thân cao quý, cao sang đẹp đẽ không giống như mẹ, cha đi tìm cô...”

Hà Tiểu Thất lao tới, ôm Lưu Thích ra: “Thái tử điện hạ không được bắt kính!”, rồi vội vàng thỉnh tội với Lưu Tuân: “Hoàng thượng, Thái tử bị thương quá độ, thần chỉ không tỉnh...”

Lưu Thích ngay cả đánh hay đá cũng đều dùng để thoát ra, nhưng nó làm sao thoát được Hà Tiểu Thất, cuối cùng nó ôm ngược lại Hà Tiểu Thất, khóc lớn lên: “Tiểu Thất thúc thúc, mẹ... mẹ...” Tiểu Thất cũng rơi lệ không ngừng, lại lo lắng Lưu Thích bị thương rồi nói thêm lời nói bắt kính gì, ôm Lưu Thích thối lui ra ngoài điện.

Lưu Tuân chậm rãi đi tới trước giường, quỳ xuống, cầm tay nàg lên, nhưng tay nàg lạnh như băng, không có khả năng làm hần ấm áp được, cũng sẽ không nắm lấy tay hần. Hần áp tay nàg lên mặt, lạnh buốt thấu tim, hần quay đầu nhìn về phía Vân Ca: “Vì sao các người không gọi ta? Vì sao không chịu để cho ta thấy nàg một lần cuối cùng? Vì sao?”, ngữ khí như thể bình tĩnh nhưng ẩn dưới là bão táp cuộn dâng mãnh liệt.

Vân Ca nhìn chằm chằm vào hần, không nói câu nào, thân thể nàg lại run rẩy, dường như hết sức căng thẳng. Nàg nhẹ giọng nói: “Hứa tỷ tỷ có mấy câu muốn ta chuyển lại cho hoàng thượng.”

Mạnh Giác muốn lôi Vân Ca lại, nhưng cũng đã chậm.

Thân pháp Vân Ca nhẹ nhàng giống như một đám mây xanh nhẹ bay tới hướng Lưu Tuân, mà Lưu Tuân nóng lòng nghe được di ngôn của Hứa Bình Quân, cũng lao nhanh về phía Vân Ca. Hần thấy môi Vân Ca mấp máy, lại nghe không rõ lắm là nàg nói cái gì, theo bản năng liền cúi người xuống nghe, bất thành linh mũi kiếm trong tay áo Vân Ca lao ra, đâm tới dày đặc, đâm thẳng tới trái tim Lưu Tuân, may mắn Lưu Tuân võ công cao cường, thân thể phản ứng nhanh chóng theo bản năng, cố gắng vận lực thối lui về phía sau, khó khăn lắm mới tránh khỏi từng chiêu tất sát (nhất định phải giết) của Vân Ca. Nhưng chiêu thức của Vân Ca tinh diệu khó có thể tưởng tượng được, còn mang theo quyết tâm phải giết, như từng đợt sấm

sét lòi đình tấn công tới Lưu Tuân hết đợt này tới đợt khác. Lưu Tuân mất tiên cơ, bị vây phải thủ thế, vài lần muốn chạy thoát khỏi kiếm vòng, đều bị Vân Ca đánh trở lại, trước sau đều tránh không khỏi mũi kiếm của Vân Ca.

Đã lui tới vách tường, Lưu Tuân chỉ có thể né tránh sang hai bên, lại quên bên cạnh hẳn chính là giường của Hứa Bình Quân, chân bước nhầm một bước, thân thể mất thăng bằng, Vân Ca lập tức nắm được cơ hội, mũi kiếm đột nhiên bung thành ngàn vạn đóa kiếm hoa, mỗi một đóa hoa đều thần tốc bay về phía cổ họng Lưu Tuân. Đồng tử trong mắt Lưu Tuân đột nhiên co rút lại, trước những đóa hoa lạnh lùng xoay tròn, giống như có một tia chớp cùng với màn quen biết với Vân Ca hiện lên trước mắt hẳn, làm như thế nào cũng không thể tin được là hẳn lại chết ở trong tay nàng.

Đột nhiên, một bàn tay xuất hiện giữa không trung, ở một khắc cuối cùng, bắt được mũi kiếm, toàn bộ kiếm hoa mang ánh sáng chói mắt biến mất trong chớp mắt. Lưỡi kiếm kề sát cổ Lưu Tuân dừng lại, Lưu Tuân không bị thương, nhưng bàn tay kia lại bị mũi kiếm đâm bị thương, máu tươi rơi xuống tấm áo mỏng trắng như tuyết trên người Lưu Tuân.

Ngoài phòng, thái giám nghe được động tĩnh, thử thăm dò gọi vài tiếng “Hoàng thượng”, Lưu Tuân cũng chưa đáp lời, bọn họ vội tiến vào, nhìn thấy cảnh giường cung bật kiếm, trước mắt là một màn giữa lẫn ranh sinh tử, sợ hãi tới mức không biết nên làm gì bây giờ.

Mạnh Giác tay cầm mũi kiếm, nhìn Lưu Tuân bình tĩnh nói: “Hoàng thượng trước hết vẫn nên để cho bọn họ lui ra, có mấy lời, hoàng thượng tuyệt đối không muốn cho bất cứ kẻ nào nghe được.”

Bởi vì Lưu Tuân bị mũi kiếm kề trên động mạch cổ, không dám cúi đầu, chỉ có thể ngẩng đầu hạ lệnh: “Các người đều lui ra.”

Đám thái giám không dám không lui ra sau, lại không dám bỏ mặc hoàng thượng lại đó, đành phải đi bước một thối lui ra ngoài điện, xa xa vây quanh đại điện. Càng lúc càng có nhiều thị vệ nghe thấy tin tức chạy tới, vây tầng tầng lớp lớp quanh Tiêu Phòng Điện.

Mạnh Giác nói với Vân Ca: “Nếu nàng giết hẳn, hôm nay không thể sống mà rời khỏi nơi này.”

Vân Ca một tay nắm chặt kiếm không buông, một tay vận lực, định thoát khỏi Mạnh Giác: “Ta cũng không muốn sống mà rời đi.”

Lưu Tuân muốn nhìn vẻ mặt Vân Ca, hẳn làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được ánh mắt muốn giết hẳn là của Vân Ca, hẳn chỉ cảm thấy người dùng kiếm đặt lên cổ hẳn là một người khác, nhưng đầu thì không thể cúi xuống được, chỉ có thể cất giọng khàn khàn hỏi: “Vân Ca, làm sao mà muội biết được hết thấy?”

Mạnh Giác hừ khê một tiếng: “Người cho là kế hoạch của người là thiên y vô phòng, nhưng căn bản ngay cả Lưu Phát Lăng cũng không giấu giếm được.”

Thân thể của Lưu Tuân và Vân Ca đột nhiên đều cùng run lên, mũi kiếm đặt trên cổ Lưu Tuân đâm tới, cổ Lưu Tuân và tay Mạnh Giác đồng thời bắt đầu chảy máu.

Lưu Tuân không dám cử động nữa: “Không có khả năng! Tuyệt đối không thể có khả năng! Nếu hẳn biết... ta làm sao có thể còn sống? Hẳn làm sao có thể để cho ta sống?”

Trong mắt Vân Ca có khiếp sợ không thể tin tưởng cùng với bi thương, cũng thì thảo nói: “Không, không đúng, chàng sẽ không...”

“Người không hề để ý tới tình nghĩa của Hứa Bình Quân và Vân Ca với người, còn muốn bao nhiêu khổ tâm của ta bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, ta đương nhiên sẽ không muốn giấu giếm cho người, cho nên sau khi phát hiện là người, lập tức đã nói cho Lưu Phát Lăng, vốn tưởng rằng hẳn sẽ xử tử người, truyền ngôi cho Lưu Hạ, không ngờ rằng vậy mà hẳn...Vậy mà hẳn không làm gì hết, chẳng những không làm gì hết, ngược lại vẫn quyết định truyền hoàng vị cho người như cũ.”

“Người nói vậy! Không đúng! Chàng sẽ không! Lăng ca ca sẽ không...” Vân Ca lắc đầu hét lên, mũi kiếm càng không ngừng rung rung, giống như bất cứ lúc nào cũng đều có thể đâm vào cổ họng Lưu Tuân.

Mạnh Giác dùng sức ngăn lưỡi kiếm lại, lớn tiếng nói: “Vân Ca! Hắn là Lãng ca ca của nàng, nhưng hắn lại là hoàng đế của vạn dân thiên hạ, hắn vì nàng và hắn, hắn là sẽ giết chết Lưu Tuân, nhưng hắn vì vạn dân thiên hạ thì không thể giết Lưu Tuân! Cái chết của hắn lúc ấy đã định, nếu còn giết cả Lưu Tuân, như vậy người được lợi chỉ có thể là Hoắc Quang, Lưu Hạ nặng nghĩa mềm lòng, không thể là đối thủ của Hoắc Quang, chỉ sơ sẩy một chút, thiên hạ sẽ hỗn loạn bất ổn. Hắn không giết Lưu Tuân, phụ nàng, càng phụ lại chính hắn, nhưng nếu hắn giết Lưu Tuân, có lẽ chính là phụ lại muôn dân trăm họ!”

Vân Ca gào lên: “Ta không nghe người nói, ta chỉ biết hắn đã hại chết Lãng ca ca!”

Nàng nói xong cũng không quan tâm, vận lực đâm về phía trước, tay Mạnh Giác đau đớn một trận thối tim, hắn không áp chế được đường kiếm của Vân Ca, lại không thể đỡ thương Vân Ca, trong lúc tức giận cấp bách, bèn giật mạnh thanh kiếm, để mũi kiếm chéch ra, rồi buông xuống: “Được! Nàng muốn giết thì cứ giết đi! Dù sao nàng cũng đã sớm không muốn sống rồi! Hãn triều hiện tại đang giao chiến với người Khương, nàng giết hắn, nhiều nhất cũng chỉ là thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, cùng lắm thì hơn mấy vạn người, hay mấy chục vạn người chết cùng với nàng, không được yên lòng chính là Lưu Phát Lãng, ta cũng sẽ không quan tâm tới những lưu dân khổ cực đó, những chuyện này thì có quan hệ gì với ta?”

Nói xong, hắn vung tay áo, nhưng lại ngồi xuống bên cạnh, lấy ra một chiếc khăn lụa, cúi đầu bắt đầu băng bó miệng vết thương ỉnh, cũng không liếc mắt nhìn lại Vân Ca tới một lần.

Vân Ca muốn đâm, nhưng lại không đâm tới được, một kiếm này đâm xuống, chính là đâm nát nhiều năm khổ tâm của Lãng ca ca, đâm tới chính là vô số gia đình tan cửa nát nhà, muốn lui lại, nhưng cảm hận lại tràn đầy trong lồng ngực. Người trước mắt, đã làm cho nàng và Lãng ca ca âm dương cách trở, làm cho con của nàng ngay cả một tiếng khóc chào đời cũng không thể phát ra.

Tay nàng cầm kiếm run run rẩy rẩy.

Thân thể Lưu Tuân đã kề sát tới bức tường, kiếm trên tay Vân Ca càng không ngừng run rẩy, máu từ trên cổ hắn không ngừng nhỏ xuống, chiếc áo trắng mỏng đã nhuộm một khoảng đỏ thẫm.

Đột nhiên, Tranh Nhi dắt tay Lưu Thích xuất hiện ở cửa. Lưu Thích hoảng sợ trợn tròn mắt, không nhận được lớn tiếng gọi: “Cha! Cô cô? Cô... cô...”

Cạch một tiếng, kiếm của Vân Ca rơi xuống mặt đất. Lưu Thích chạy tới chỗ Vân Ca, lại có chút sợ hãi ngừng lại: “Cô cô, vì sao cô cô...”

Vân Ca ngồi xổm xuống, ôm chặt nó trong lồng ngực: “Sau này không được gọi ta là cô cô nữa.”

“Vậy gọi là gì ạ?”

“Dì, ta là dì của con, không phải là cô cô.”

“Vâng, dì.”

“Sau này dì sẽ không tiến cung tới thăm con được, con phải sống một mình cho tốt, không được quên mẹ của con, con phải trở thành một người tốt, đừng để ẹ con ở dưới đất phải thương tâm.”

Lưu Thích khóc lên, ôm lấy cổ Vân Ca: “Dì, dì không được rời xa Hồ nhi.”

Nước mắt Vân Ca rơi xuống cổ áo nó: “Con chỉ cần nhớ kỹ, chỉ cần con sống tốt, dì sẽ vẫn dõi theo con, mẹ con cũng sẽ vẫn dõi theo con.”

Vân Ca dứt khoát đẩy Lưu Thích ra, bước ra ngoài điện.

Trong vòng một ngày, liên tiếp có biến cố, Lưu Thích đối với việc này mơ mơ hồ hồ, cái hiểu cái không, lúc này rất cuộc nhìn không được, lau nước mắt rồi lại khóc lớn lên. Tranh Nhi bước tới, lau đi nước mắt cho nó, nhỏ giọng dỗ nó: “Thái tử điện hạ đã là người lớn rồi, phải kiên cường!”

Vân Ca hai mắt đầm lệ, quay đầu lại nhìn nó: “Đừng khóc, sau này con là hoàng thượng, ông trời sẽ dùng toàn bộ thiên hạ đền bù cho những gì con đã mất đi.”

Y phục màu lục, chợt ửng chợt hiện trong đám người, rồi đã nhìn không thấy nữa.

Thất Hỉ lúc này mới dám xông tới, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng, có cần đuổi... đuổi bắt Vân Ca không?”

Lưu Tuân mềm nhũn ngồi xuống giường, cả người đờ đẫn, vậy mà Lưu Phát Lãng tâm như gương sáng, đã sớm biết hết thấy? Nhưng hần... hần... Không có khả năng! Không có khả năng! Hần không có khả năng biết được tất cả!

Thất Hỉ lại gọi: “Hoàng thượng?”

Mạnh Giác lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, nếu nói rằng trên đời này, ngoại trừ Thái tử điện hạ, còn có ai làm cho hoàng hậu nương nương không yên lòng, thì đó chính là Vân Ca, xin để cho hoàng hậu nương nương có thể an lòng yên nghỉ, cũng làm cho Thái tử điện hạ còn có thêm một người thân.”

Lưu Tuân không hề để tâm tới ánh mắt của Mạnh Giác, cũng không có phản ứng như mọi khi, chỉ ngây dại nhìn Hứa Bình Quân đang nhắm mắt ngủ yên, trong lòng là đại tuyết ngập tràn, cuối cùng vô lực phát phát tay.

Trong lòng Thất Hỉ khẽ thở phào một tiếng, dẫn người rời khỏi phòng, đồng thời phân phó tất cả thị vệ quay về vị trí ban đầu.

Tranh Nhi xin Lưu Tuân cáo lui: “Nô tỳ dẫn Thái tử điện hạ tới Trường Nhạc cung ở tạm mấy ngày.”

Lưu Tuân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Lưu Tuân nhìn thấy tóc Hứa Bình Quân có chút rối, ngồi vào đầu giường, cầm lược chải tóc cho nàng, động tác cẩn thận ôn nhu. Mạnh Giác thấy thế lại chỉ cảm thấy khinh thường chán ghét, Lưu Tuân không phải là hoàng tử an nhàn chưa từng trải qua tranh đấu giành giật, hần là người đi qua máu tươi, giữa âm mưu tranh đoạt mà sống sót. Với thông minh của hần, năm đó khi hần lập Hứa Bình Quân làm hậu, đã biết kết cục ngày hôm nay. Hần vì mình, tự tay đẩy một nữ tử yếu ớt tới trước lưỡi dao đầu sóng. Đã có khi đó, hà tất gì phải như hiện tại?

Mạnh Giác khom người xin lui.

Lưu Tuân hỏi: “Nàng... Trước khi nàng đi cũng không muốn gặp ta sao?”

Mạnh Giác cúi đầu, lời nói cũng rất thẳng thắn: “Đúng vậy, chưa từng đề cập tới là muốn gặp hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương vật lộn tới nửa đêm, lại bởi vì trước đó đã bị động thai khí, thai nhi bị tổn hại, thai vị lại ngược, cho nên sau khi sinh hạ đã chết. Hoàng hậu nương nương bị thương không chịu nổi, khiến cho băng huyết mà chết.”

Trước mắt Lưu Tuân biến thành màu đen, lược trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ thành hai nửa: “Là con trai? Hay là con gái?”

“Một bé gái rất xinh xắn.”

Mạnh Giác nói, còn cố ý ôm chiếc chăn bông nhỏ bọc đứa bé tới đó, đưa cho Lưu Tuân, Lưu Tuân không muốn nhận, Mạnh Giác lại thả tay, đứa bé rơi xuống đất. Lưu Tuân trong lòng đau xót, biết rõ là đứa bé đã chết, nhưng vẫn cuống cuống lao ra, ôm đứa bé vào trong ngực. Ôm trong ngực trong nháy mắt, đứa bé đối với hần mà nói vừa xa xôi vừa xa lạ này, tựa hồ là một đứa bé không có bao nhiêu liên hệ, vậy mà lập tức hòa vào trong huyết mạch của hần, hần vĩnh viễn nhớ kỹ hình dáng của đứa bé nằm trong lòng ngực hần, đôi mắt nhắm chặt, môi khẽ cong, màu da trắng hồng, thân thể mềm mại. Từ nay về sau, trong giấc mộng lúc đêm khuya của hần, sẽ có một bé gái nhỏ nhỏ quần quanh, yếu ớt như vậy, đáng yêu như vậy, nhưng hần lại vĩnh viễn không nghe được một tiếng “Cha”.

Lưu Tuân nhắm hai mắt lại, gắt gao ôm chặt đứa bé, thân thể không thể kiềm chế được run rẩy.

Mạnh Giác quỳ xuống, tấu nói: “Thần bỗng nhiên nghĩ tới một việc, cần bẩm tấu hoàng thượng.”

Lưu Tuân không còn sức lực để nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Hoàng hậu nương nương bởi vì tâm trạng phẫn nộ, trong lòng ngập tràn bi thương, động thai khí, khiến sinh non, thai vị lại còn bị ngược, chính là chân đứa bé ở dưới, đầu ở trên, là thai vị khó sinh nhất. Thái y muốn dùng thuốc giục sinh, để cho đứa bé mau chóng sinh ra, ý tưởng của Thái y nhìn qua thì không có sai lầm gì lớn, nhưng bởi vì tình trạng của nương nương lúc này vốn là làm như thế nào cũng đều nguy hiểm vô cùng, nhưng chẳng qua là càng nguy hiểm thì càng dễ dàng bị người ta khống chế mà thôi. Phương thuốc

nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng mà luôn rất khó cam đoan không tìm ra một điểm sai lầm.” Mạnh Giác ngừng lại.

Lưu Tuân đột nhiên mở mắt, trong mắt thấy được mây đen bao phủ, sát khí dày đặc: “Vì sao người không nói tiếp?”

Mạnh Giác cung kính nói: “Thần cũng không biết đoạn sau là gì, hoàng thượng muốn xử trí như thế nào, đoạn sau là thế đó, thần cáo lui.”

Sắc mặt Lưu Tuân hết sức khó đoán, lúc thì xanh, lúc thì tím, lúc thì trắng, cuối cùng hoàn toàn biến thành u ám suy sụp. Bất luận sau đó phát sinh chuyện gì, bất luận lời của Mạnh Giác là thật hay là giả, việc sinh non này đúng là do hấn gây nên.

Hiện tại hấn không còn sức lực, cũng không có khả năng truy cứu trút giận, hấn chỉ cảm thấy lạnh, rất lạnh, rất lạnh!

Hấn một tay ôm đứa bé, một tay gắt gao nắm chặt tay Hứa Bình Quân, đại tuyết tựa như lông ngỗng bay xuống tới tấp, trong thiên địa chỉ có hấn một thân một mình gian nan hành tẩu, căn phòng mà bất kể là gió tuyết có lớn tới đâu, cũng sẽ có ấm áp rất cuộc đã không thể tìm thấy.

Bình Quân, nàng đã không thể đi nhặt củi cho ta được nữa rồi, có phải không?

57. Q.3 - Chương 19: Ngày Mai Đã Thành Người Lạ Cách Tận Chân Trời

Đối mặt với đại quân Hán triều, Khương tộc mượn binh của Hung Nô, thời điểm sinh tử trước mắt, hai dân tộc du mục hùng mạnh nhất liên hợp lại, cùng nhau tấn công dân tộc nông canh, khi hai phe còn đang giằng co nhau không phân nhượng, thì nội bộ Khương tộc đột nhiên bùng phát nội loạn, Khương tộc nhiều lần xảy ra nội chiến.

Thủ lĩnh tộc bị giết, gót sắt của đại quân Hán triều thừa cơ quét sạch toàn bộ Khương tộc, khiến cho Tây Khương vẫn kiêu hãnh không cúi đầu phải cúi đầu xưng thần với Hán triều, các bộ lạc Khương tộc khác cũng đều quy thuận Hán triều. Phần vương Ô Tôn được Hung Nô giúp đỡ bị giết, trưởng tử Nguyên Quý Mĩ của công chúa Giải Ưu được lập làm đại quốc vương Ô Tôn, sau nhiều lần trải qua biến cố, công chúa Giải Ưu rốt cuộc cũng bước lên ngai vàng Thái hậu của nước Ô Tôn. Con gái của bà được gả tới Quý Tư làm Vương hậu, dưới sự trung gian hòa giải của công chúa Giải Ưu, Quý Tư cũng quy thuận Hán triều.

Công chúa Giải Ưu cầm quyền, thể hiện rằng trăm năm đấu tranh giữa Hán triều và Hung Nô ở Tây Vực, bắt đầu từ thời Cao Tổ, qua thời năm vị đế vương Huệ, Văn, Cảnh, Vũ, Chiêu, cho tới thời Tuyên Đế, Hán triều rốt cuộc cũng giành được toàn thắng. Từ nay về sau, cửa ngõ các con đường nối liền với Tây Bắc đều do Hán triều khống chế.

Thịnh yến được tổ chức ở Kiến Chương Cung, chúc mừng thắng lợi của Đại Hán, nhưng công thần Hoắc Quang có công lao lớn nhất chiến dịch lần này lại không tới tham dự. Ông ta ngồi một mình bên dòng suối cạnh hòn giả sơn trong nhà mình, tự rót tự uống, giữa mặt mày không thấy nét cười, ngược lại còn lộ vẻ cô đơn, đau khổ nuôi tiếc.

Uống đã có tám chín phần say, ông ta nâng chén nhìn trăng sáng, hét lớn: “Thái bình đã được tướng quân lập định, hồng nhan không cần phải đau khổ tới biên cương!”

Trong bước chân rối loạn, ông ta thoáng nhìn thấy dưới bóng tùng bên hồ, hình ảnh một nam tử mái tóc trắng xoá, vẻ mặt mỗi một. Hoắc Quang đã say ngà ngà, trong mộng lung chỉ vào đối phương quát hỏi: “Cuồng đồ phương nào, dám xâm nhập phủ Đại tướng quân?”

Không ngờ đối phương cũng chỉ vào ông ta, nhíu mày tức giận. Ông ta ngây người một lát, mới kịp nhận ra, lão già đứng bên hồ này chính là mình. Bi thương tràn đầy tâm khảm, chén rượu trong tay rơi xuống hồ

nước, tởm một tiếng, mặt gương vỡ vụn. Gợn sóng lăn tăn, ông lão kia vỡ vụn biến thành vô số hình ảnh, cùng với mặt nước rít gào lao tới trước mắt:

Người mặc áo giáp màu đen, chiến bào màu đỏ chính là Lý Lăng, hấn phần nộ mảy kiếm nhú lên, lưỡi kiếm lóe đình, đang cười ngửa phi tới chỗ ông ta.

Người mặc trang phục người Hồ, thắt lưng đeo loan đao kia chính là Ông Quy Mĩ, dưới tiếng cười sang sảng là cẩn thận khôn khéo.

Người mặc trang phục cung đình kia chính là Giải Ưu, tay nàng nắm chặt trường kiếm, từ từ đi tới, trong mắt nàng có quyết tâm đoạn tuyệt, có khinh thường.

Người dung nhan giống như ngọc lan, mái tóc bông bành tựa mây biếc, mỉm cười bước tới chính là Phùng Liễu, nhưng trong giây lát đã thay đổi, trong mắt nàng có sắc bén, có phần nộ, nắm lấy tay Giải Ưu, bị thương mà rơi lệ.

Thượng Quan Kiệt đang chỉ vào Thượng Quan An con hấn, nói cười cùng ông ta, ông ta cũng cười gật đầu, ở bên ngoài phòng mấy nha hoàn xô xô đẩy đẩy Liên nhi, cười gọi: “Đại tiểu thư, liếc nhìn một lần! Thấy không ưng cũng có thể nói với lão gia!”

Liên nhi xấu hổ đỏ bừng mặt, tránh khỏi tay mấy nha hoàn rồi chạy mất. Nhưng nháy mắt, Thượng Quan Kiệt đã đẩy ngã mấy cái bàn, gầm lên giận dữ đánh tới hướng ông ta.

Liễu xanh tha thướt, hoàng oanh hót thánh thót, con gái Liên nhi mới năm tuổi, đang chơi xích đu ở trong vườn, tiếng cười khanh khách: “Phụ thân, phụ thân, bẻ bẻ! Bẻ bẻ!”

Ông ta vừa định đưa tay ra, trên cổ con bé lại đầy máu tươi, ánh mắt mở lớn nhìn chăm chăm vào ông ta: “Cha, cha đã đồng ý với con gái...”

Hình ảnh trước mắt Hoắc Quang lần lượt thay đổi, khi thì cát vàng đầy trời, khi thì bóng liễu xanh biếc, khi thì tiếng cười tiếng nói, khi thì máu tươi tung tóe, những hình ảnh đó cứ quay vòng xung quanh, ép tới khiến ông ta không thể thở nổi.

Trước mắt ông ta xuất hiện Tuyên Thất Điện, điện phủ âm u sâu thẳm, tuy rằng yên tĩnh tới mức đè nén, ông ta ruột cuộc cũng hỗn hển thở được một lần. Nhìn thấy một người ngủ trên long tháp, ông ta bước về phía trước, đột nhiên, Lưu Triệt tóc trắng xóa từ trên long tháp xoay người ngồi dậy, quát hỏi: “Người còn nhớ rõ lời thề ngươi đã chỉ trời mà thề ở trước mặt trẫm hay không? Nếu có dã tâm khác, con cháu đời sau của ngươi, sẽ bị tiêu diệt sạch không còn một ai sống sót.” Lưu Triệt nhào tới phía ông ta, hai bàn tay khô quắt chụp thật mạnh vào cổ ông ta.

Hoắc Quang kêu lên sợ hãi “A” một tiếng, thân thể ngã về phía sau, rơi thật mạnh xuống mặt đất, mất đi tri giác.

Khi Hoắc Quang uống rượu ở hậu viện nhà mình, đột nhiên trúng gió, từ đó, Hoắc Quang triền miên ở trên giường bệnh, thân thể ngày càng yếu đi. Nhưng tôn vinh của Hoắc gia thì không hề bị ảnh hưởng chút nào, Lưu Tuấn phong Hoắc Thành Quân làm hoàng hậu, lại lần lượt gia phong ba người Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân thành Hầu gia.

Tuy rằng trong hậu cung còn có Trương thị, Công Tôn thị cùng với Nhung thị, Vệ thị sau đó mới tiến cung, nhưng Lưu Tuấn chỉ sủng ái Hoắc Thành Quân, tình cảm phu thê sâu sắc, một lòng một dạ. Bởi vì để hậu ân ái, khiến cho hậu cung thực thanh tịnh, người người không ai dám, cũng không thể tranh sủng với Hoắc hoàng hậu, Hoắc thị một nhà đạt tới tôn vinh cực thịnh.

Một năm sau, Hoắc Quang trong lo lắng và tiếc nuối mà bệnh chết ở Trường An. Là một đại quyền thần, cả đời này Hoắc Quang chưa từng thực sự thua về tay bất kỳ người nào, nhưng chỉ không đánh lại được thời gian.

Tin tức Hoắc Quang bệnh chết truyền ra, Vân Ca vẫn ẩn cư ở vùng ngoại ô Trường An, đi theo Trương tiên sinh dốc lòng học tập y thuật cáo từ với Trương tiên sinh. Trương tiên sinh biết duyên phận của bọn họ đã hết, không giữ Vân Ca lại, chỉ dặn nàng bảo trọng, nhưng trong lòng có chút lo lắng về thân thể của nàng. Từ năm trước, bệnh cũ về phổi của Vân Ca tưởng chừng đã khỏi lại trở nặng, khi ho dữ dội, thường

thường ra máu, vả lại có xu thế càng ngày càng tăng thêm. Y thuật của Vân Ca đã trở thành so với ông ấy chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, tự nàng cũng đã kê nhiều phương thuốc ỉn nhưng đều không có tác dụng gì, Trương tiên sinh càng không thể có cách nào, chỉ có thể thăm than trong lòng “Tâm bệnh khó chữa”, “Người có thể chữa tuyệt đối không phải thầy thuốc.”

Hàng xóm láng giềng chốn thôn quê đã từng nhận ân huệ của Vân Ca nghe nói nàng phải đi, dúi già dất trẻ, đều vội vàng tới tiễn đưa nàng. Vân Ca nói lời tạm biệt với từng người một, tới khi mọi người lưu luyến không rời mà trở về, đêm đã khuya. Vân Ca giao bọc hành lý đã được thu xếp xong cho Vu An, còn mình vội vàng tới Bình lăng trước khi mặt trời mọc.

Đồng ruộng bát ngát mênh mông, bầu trời sao đầy đặc, mộ phần đứng lặng giữa trời đất, có từng đóm sáng nhỏ của đom đóm lập lờ lập lờ, ánh chiếu khiến mộ bia phát ra một tầng ánh sáng xanh lạnh lẽo, từng đợt tiếng dế khi kêu khi ngừng, khiến cho bóng đêm càng thêm tĩnh lặng.

Vân Ca bước lên từng bậc thang, chung quanh không có một thị vệ nào đi ra ngăn cản, nàng cũng không cảm thấy kỳ quái. Trong lòng nàng, nàng muốn gặp hắn, cho nên nàng đến đây, vốn là chuyện tự nhiên mà vậy.

Một nữ tử mặc trang phục cung đình đang tựa má vào lan can ngọc thạch, nhìn chăm chú vào nơi sâu thẳm của bóng đêm, nghe thấy tiếng bước chân của Vân Ca, không quay đầu lại nói: “Tối nay sương đêm nhiều, trước hừng đông e là có nhiều sương mù.”

Vân Ca đứng lại, một lát sau người còn giấu mình trong bóng tối đó đi đến bên cạnh nàng, cũng nhìn về phía xa xa.

Thượng Quan Tiểu Muội nói: “Ta thích nhất ở chỗ này chờ mặt trời mọc, thời gian không dài, mà cảnh sắc lại thay đổi mấy lần. Ta rất nhiều lần đã thắc mắc, khi nào thì tỷ sẽ tới nơi này? Dù sao vẫn cảm thấy là hoàng đế đại ca chắc hẳn thích cùng tỷ ngắm mặt trời mọc.”

Vân Ca trầm mặc nhìn bóng đêm sâu thẳm, trên gương mặt nàng có đau thương không xóa mờ được, gương mặt Tiểu Muội cũng giống như nàng, ngừng tự đau thương vô hạn. Tiểu Muội nhẹ giọng nói: “Ta vẫn cho rằng ngày Hoắc thị bị diệt, chính là ngày mà ta vui sướng nhất, nhưng buổi sáng hôm qua khi nghe được tin ngoại tổ phụ bệnh chết, vậy mà ta lại khóc. Có lẽ bởi vì ta biết sẽ rất nhanh thôi, trên đời này chỉ còn lại có một mình ta, người của gia tộc phụ thân đã chết hết rồi, tương lai không lâu sau, người trong gia tộc mẫu thân cũng sẽ không còn lại ai.”

Vân Ca nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Muội, Tiểu Muội nhìn Vân Ca, cố gắng muốn cười, nhưng cố như thế nào cũng không cười nổi:

“Ta hận Hoắc Quang lâu như vậy, ông ấy rốt cuộc cũng chết, nhưng hiện tại ta chỉ thấy khổ sở, không có một chút vui sướng nào.”

Trong gió đêm, thân thể Tiểu Muội dường như đang run, thân thể Vân Ca cũng hơi run rẩy. Nàng nắm tay Tiểu Muội, tay của hai người đều lạnh lẽo, không ai khiến người kia thêm ấm áp được, nhưng ít nhất cũng bớt đi một phần cô đơn.

Một lát sau, quả nhiên giống như lời Tiểu Muội, tia nắng ban mai xuất hiện giữa màn sương trắng mịn mù, rất nhanh đã tràn ngập toàn bộ một vùng rộng lớn. Giữa màn sương trắng bông bành, cổng lăng, tường đá, cùng mộ phần, không hiểu tại sao lại như ẩn như hiện, cảnh trí mênh mông, trong hùng vĩ oai phong lộ ra yên tĩnh, trang nghiêm hiem thấy.

“Khu lăng mộ này đã an táng Cao Tổ, Huệ Đế, Cảnh Đế, Vũ Đế, bây giờ còn cả hoàng đế đại ca, hoàng đế làm nên tên tuổi thì chỉ có năm, nhưng anh hùng hào kiệt thì có rất nhiều, Đại tướng quân Vệ Thanh, Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Khứ Bệnh, vương tử Hung Nô Kim Nhật Đê, Lý phu nhân khuynh quốc khuynh thành... Nơi đây còn từng là chiến trường vào thời Tần, tương truyền rằng đế lăng thần bí của Tần Thủy Hoàng cũng ở gần nơi này. Năm tháng từ từ trôi qua, thay triều đổi chúa, gió nổi mây trôi, khu lăng mộ này vẫn luôn như thế này. Ta vẫn luôn nghĩ rằng, trăm năm, ngàn năm sau, Vị Ương Cung sẽ như thế nào? Có lẽ là cỏ hoang mọc đầy rồi! Đến lúc đó không có ai thực sự biết về chúng ta, cũng giống như chúng ta cũng không biết bọn họ, chúng ta chỉ biết kia là hoàng đế tốt, đó là bạo quân. Ta ở trong sách sử chỉ sợ chính là một hoàng hậu đáng thương vô dụng, Hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu, một vài nét bút ít ỏi là có

thể viết hết về cuộc đời ta, mà hoàng đế đại ca là một hoàng đế không có gì khác biệt với những hoàng đế mất sớm khác, cùng lắm là khen thêm vài câu thông tuệ nhân từ. Người đời chỉ biết đến Lưu Tuân, sử quan cũng khẳng định càng nguyên ý tiêu phí tài văn chương để ghi lại truyền kỳ hấn trải qua, hấn hùng tài vĩ lược cùng với hấn kiếm cữ tình thâm. Thế nhưng, đó là quan trọng sao? Cho dù mọi người khắp thiên hạ quên mất chàng, tỷ và ta sẽ nhớ kỹ chàng, chúng ta có thể sống bao lâu, là chàng có thể sống tới khi đó. Thậm chí, ta cam đoan với tỷ, khi Lưu Tuân đang ở trong mộng đột nhiên bừng tỉnh, cũng sẽ nhớ tới chàng, Lưu Tuân càng cố gắng để quên đi, lại càng không thể quên được.”

Vân Ca nghe thấy tên Lưu Tuân, nhiều lần muốn nói ra hết thấy những gì vẫn giấu kín trong lòng, có lẽ trên đời này, chỉ có Tiểu Muội mới có hiểu được hết thấy cảm nhận của nàng, nhưng cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn im lặng, cũng giống như Lăng ca ca đã lựa chọn. Thù hận không thể làm cho người chết sống lại, sẽ chỉ làm cho người sống phải trầm luân, gông xiềng trên người Tiểu Muội đã đủ nặng rồi, không cần phải thêm một gánh nặng nữa, nàng hi vọng Tiểu Muội có thể từ từ quên đi hết thấy, sau đó có một ngày nguyện ý dùng di chiếu Lăng ca ca để lại cho nàng ấy, rời khỏi nơi này.

Tiểu Muội cầm lên một chiếc hộp gỗ trên mặt đất, đưa cho Vân Ca: “Khi Lưu ly sư nung xong thứ này, chàng đã ra đi rồi, Lưu ly sư đã dâng vật này cho ta, nhưng ta nghĩ, căn nhà này hẳn là chàng muốn làm cho tỷ, mỗi lần ta tới nơi này, đều mang theo nó, cũng vẫn nghĩ rằng rốt cuộc khi nào thì thích hợp để giao cho tỷ, tỷ lúc thì là Hoắc tiểu thư, lúc thì là Mạnh phu nhân, ta còn tưởng rằng tỷ không hề cần nó.”

Vân Ca nhận lấy chiếc hộp mở ra, bên trong là một ngôi nhà được làm bằng lưu ly. Phòng chính, thư phòng, phòng ngủ, song cửa nhỏ, rèm trần châu đều đầy đủ cả, thậm chí sau nhà còn có một ao sen nho nhỏ, dưới cửa sổ có trúc xanh. Căn cứ theo cảnh vật khác nhau, Lưu ly sư lựa chọn lưu ly có màu sắc khác nhau, còn căn cứ theo góc độ căn phòng, thông qua màu sắc đậm nhạt của lưu ly, kiến tạo ra biến hóa ánh sáng. Nóc của phòng ngủ chỉ dùng một khối thủy tinh nhỏ để làm, từ nóc nhà nhìn xuống, bên trong có hai cái tượng đất nho nhỏ đang nằm cạnh nhau, nhìn về phía bầu trời bên ngoài.

Hai cái tượng đất kia so sánh với căn nhà lưu ly tinh diệu, tay nghề làm ra có vẻ rất thô ráp, nhưng lại nắm bắt được thần thái nhân vật, thật sự rất sinh động, hiển nhiên người nặn nên thập phần quen thuộc với hai người.

Tiểu Muội nhẹ giọng nói: “Lưu ly sư phụ nói hai người đất nhỏ ấy là hoàng thượng giao cho ông ấy, cũng không phải là bọn họ tự làm.”

Vân Ca ngẩng người nhìn chằm chằm vào căn nhà, đôi mắt đã sớm lãnh đạm với hết thấy đột nhiên trào ra nước mắt, từng giọt, từng giọt lớn thì nhau lẫn xuống.

Nước mắt rơi trên nóc nhà lưu ly, giống như trời mưa, theo từng tầng ngói xanh biếc được làm y như thật, tí tách rơi xuống bậc thang dưới sân, hai người bên trong giống như đang thưởng thức cảnh mưa ngoài nóc nhà thủy tinh.

Mặt trời mọc lên, màn sương mù dày đặc bắt đầu mỏng dần. Giống như chỉ trong nháy mắt, một trận cuồng phong quét qua, sương mù đột nhiên tan biến, trước mắt đột nhiên sáng ngời, hết thấy trở nên rõ ràng. Trời xanh bao la, đồng nội bát ngát, vô số chim nhỏ không biết rõ tên ríu ra ríu rít, om sòm không ngớt, còn có vô số những con bướm bướm muôn màu bay lượn, khi thì dừng trên bông hoa kia một lát, khi thì dừng trên bông hoa này một lát.

Căn nhà nhỏ bằng lưu ly trong tay Vân Ca dưới ánh mặt trời tản ra một loại ánh sáng bảy màu khiến người ta nhìn mà mắt hôn, giống như trong nhân thể có một giấc mộng đẹp, ánh sáng nhiều màu lấp lánh biến ảo tuyệt đẹp.

Tiểu Muội vẫn nhìn mặt trời hài lòng thở ra một tiếng, xoay người, tựa vào lan can, cười nhìn Vân Ca: “Tỷ đến để cáo biệt chàng sao? Tỷ đã nghĩ ra là sẽ đi tới nơi nào chưa?”

Hai tay Vân Ca đang cầm ngôi nhà lưu ly, ngẩng đầu nhìn phía mặt trời mới lên, lệ vẫn hoen mi, bên môi lại khẽ hé nụ cười. Nàng đặt căn nhà lưu ly nhỏ vào trong chiếc hộp gỗ, sau khi cẩn thận cất kỹ, cũng dựa nghiêng vào lan can, quay sang Tiểu Muội, chỉ vào chỗ trái tim mình: “Tỷ và chàng cùng đi. Chàng vẫn muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài thành Trường An, cho nên tỷ không dự định đi tới nơi nào hết, chỉ tùy ý mà đi.”

Tiểu Muội nghiêng đầu, cười hỏi: “Hai người đi rồi sẽ không trở về nữa, đúng không?”

Vân Ca ra sức gạt đầu.

Trong mắt Tiểu Muội chợt ắt chợt hiện mấy tia sáng lấp lánh, rồi nàng nhanh chóng quay đầu.

Vân Ca lẳng lặng đứng một lát, bỗng nhiên cất tiếng: “Tiểu Muội, tỷ có một yêu cầu quá đáng, tuy rằng Hoắc Quang đã...”

“Ta biết, tỷ muốn nói tới Lưu Thích. Hứa Bình Quân sớm đã thỉnh cầu ta, ta đã đồng ý với nàng ấy là sẽ thay nàng trông nom Lưu Thích, hiện tại Hoắc Thành Quân đã không còn đáng lo, ta còn sống một ngày, người trong hậu cung tuyệt đối sẽ không gây thương tổn tới nó.”

“Đa tạ!”

Vân Ca thi lễ với nàng, rồi nhắc hộp gỗ trên mặt đất lên, nhẹ nhàng bước xuống bậc thang.

Tiểu Muội không quay đầu lại, chỉ cao giọng nói: “Bảo trọng!”

“Muội cũng vậy!”

Bầu trời xanh vạm vỡ, rừng rậm nghìn trượng, thung lũng cây cỏ um tùm. Ánh nắng từ vàng mặt trời mới lên chiếu xuống, y phục màu lục giữa cây rừng hoa dại, tay áo khẽ bay lên, có hình có bóng, có tối có sáng, có ưu thương không xóa mờ được, nhưng cũng có cả kiên cường mà không phải suy tàn. Tia nắng ban mai chiếu xuống xiên xiên, bóng hình nàng dần dần biến mất trong thiên địa mênh mông.

Chân trời có một đôi chim nhạn, con bay con đuổi, vừa bay vừa nô giỡn, Tiểu Muội nhìn chăm chú vào chúng, thì thào nói nhỏ: “Đại ca, huynh nhất định rất vui vẻ, muội cũng rất vui vẻ!” Hai hàng nước mắt trong suốt lại dọc theo gò má nàng, không tiếng động rơi xuống.

Mạnh Giác đang ở trong phòng sắp xếp lại mấy thứ, Tam Nguyệt đột nhiên xông vào thư phòng, sắc mặt quái dị nói: “Phu... phu... Vân... Vân Ca đã trở lại, đang ở Trúc hiên thu dọn đồ dùng.”

Mạnh Giác mặt không có biểu cảm gì nói: “Ta biết rồi.”

Tam Nguyệt ngẩn ngơ, lẳng lặng lui xuống. Từ sau khi Hứa Bình Quân mất, Vân Ca chưa từng bước chân vào thành Trường An, công tử tuy biết là nàng đi theo Trương tiên sinh học tập y thuật, nhưng người cũng chưa bao giờ đi tới gặp nàng, giữa hai người dường như không còn quan hệ gì. Tam Nguyệt nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu nổi, tại sao Vân Ca lại đột nhiên quay trở về.

Mạnh Giác lẳng lặng ngồi một lát, cầm lấy một quyển y thư nghĩa phụ viết, lật giở tới tờ sau cùng, tiếp theo dòng mà nghĩa phụ đã viết, đặt bút tại chỗ còn trống, viết xuống điều tâm đắc mấy năm nay hần khổ công tìm tòi: “Phế lạc* bị tổn hại, phổi mất khả năng thanh lọc, là nguyên nhân của ho khan. Ngũ tạng tổn thương, can khí tích tụ**, hỏa thượng nghịch phạm phế lạc, máu tràn ra ngoài mạch, nên mới ho ra máu. Ngoại lấy thanh can tả phế, kết hợp với cách cầm máu, nội phải để ưu tư dần dần giảm bớt, tâm tình bình thản, nội ngoại kết hợp, nhiều biện pháp cùng kết hợp đồng thời, mới có thể có hiệu quả như ý được. Nhớ kỹ! Nhớ kỹ! Ưu tư dần dần giảm bớt, tâm tình bình thản!”

*Phế lạc: mạng lưới mao mạch máu ở phổi.

**Can khí tích tụ: tích sầm muện trong lòng; thanh can tả phế: một cách trị bệnh trong Đông y.

“Đơn thuốc: lá dâu, mẫu đơn bì, tri mẫu, tì bà diệp, hoàng cầm, thiên thuế*...”

*Các vị mẫu đơn bì(hay mẫu đơn bì), tì bà diệp, hoàng cầm, tri mẫu đều là vị thuốc, dùng rễ hoặc lá, riêng thiên thuế là xác lột của con ve sầu.

Vân Ca kỳ thật cũng không có nhiều đồ dùng để mà thu dọn, chủ yếu là một ít di vật của Lưu Phát Lăng mà Vu An mang từ trong cung ra cùng với mấy bộ quần áo của nàng, còn có mấy bộ sách.

Khi Mạnh Giác tới, thấy Vân Ca đang cầm tấm khăn lụa lau chùi chiếc tiêu ngọc, nghe thấy tiếng bước chân của hần, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục lau: “Chiếc tiêu này vốn là màu tím thuần khiết, không biết có phải là do không cất kỹ, mà lại hiện ra màu đỏ loang loang lố lố thế này.”

Vân Ca nói chuyện với ngữ khí lạnh nhạt ôn hòa, như là bằng hữu bình thường tới chơi nhà, giống như hôm qua bọn họ vừa mới gặp nhau, mà không phải đã hơn một năm chưa gặp mặt.

Mạnh Giác đặt cuốn sách cầm theo lên trên bàn, tùy ý ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười nói: “Trông nó như vậy là được rồi, thời gian lâu dần, có lẽ tự nhiên sẽ như vậy.”

Vân Ca còn muốn lau lâu hơn nữa, nhưng biết là có lau cũng không hết, đành phải buông xuôi, cẩn thận bỏ chiếc tiêu ngọc vào trong hộp, đứng dậy đi sắp xếp lại mấy bộ sách.

“Mấy sách châm cứu, mấy quyển y thư này có thể tặng cho ta không?”

“Đó là sách của nghĩa phụ, nàng muốn mang theo đọc, người nhất định là nguyện ý. Ta mới vừa tìm được mấy quyển y thư này cũng là nghĩa phụ viết, ta đều đã xem rồi, giữ lại cũng không có nhiều tác dụng, nàng lấy đọc đi!”

Vân Ca không nói câu nào, nhận lấy quyển sách. Sau cất gọn xong mấy bộ sách, nàng quan sát một vòng căn phòng, cảm thấy không sót thứ gì, mới nói với Mạnh Giác: “Ta đi đây.”

Mạnh Giác đứng lên, mỉm cười nói: “Nàng đi đâu vậy? Ta tiễn nàng một đoạn đường.”

Vân Ca thản nhiên cười: “Ta còn chưa nghĩ ra, đang định ngồi thuyền, vừa đi vừa ngắm cảnh, có lẽ sẽ đi gặp cha mẹ ta trước, A Trúc nói mẹ ta đã viết vài phong thư cho Tam ca, nhiều lần cứ nhắc tới ta.”

“Ta đưa nàng tới bến phà.”

Vân Ca không chối từ, Mạnh Giác giúp nàng mang rương hòm đặt lên ngựa. Vân Ca cưỡi một con ngựa, một con ngựa chở hành lý, Mạnh Giác cũng cưỡi một con ngựa, bên cạnh là một con ngựa chở hành lý. Về mặt Vân Ca không hề thay đổi, tự mình lên ngựa.

Hai người cưỡi ngựa đi ra khỏi thành, dọc đường đi không nói một câu. Khi đi tới bến phà bên sông Vị Hà, Vu An đội nón lá khua mái chèo, đưa thuyền cập bờ, rồi mang hành lý giúp Vân Ca.

Vân Ca ôm quyền thi lễ với Mạnh Giác, nói: “Từ biệt từ đây, sau này người hãy bảo trọng!”

Mạnh Giác mỉm cười hỏi: “Ta cũng đang muốn ra khỏi nhà một chuyến, có thể đi nhờ thuyền của nàng không?”

Vân Ca lắc lắc đầu.

Mạnh Giác lại mỉm cười nói: “Vậy xem ra ta đành phải mua một chiếc thuyền khác, cứ đi theo ven sông, nếu như đi cùng đường, ta cũng không có biện pháp.” Nói xong, liền ngoắc tay với thuyền gia cách đó xa xa, để cho bọn họ tới gần.

Vân Ca cúi đầu, yên lặng đứng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng gọi: “Ngọc trung chi vương!”

Hô hấp của Mạnh Giác đột nhiên bị kiềm hãm, trong lúc nhất thời đúng là ngay cả thở cũng không dám, e sợ rằng chỉ một chút thôi, cũng làm kinh động mà tan biến mất tiếng gọi đã lâu không nghe thấy này, lấy lại bình tĩnh, mới dám quay người lại. Trước mắt là làn váy màu xanh giống như thế, khuôn mặt cũng thế, cặp mắt đen cũng y như thế, nhưng trên thực tế cũng đã nhuộm dần phong sương, chất chứa sầu bi, giống như hồ nước cuối mùa thu, liếc mắt nhìn thoáng qua thì là hồ nước ngày xuân độc nhất vô nhị, nhưng nhìn kỹ hơn, mới phát giác màu xanh trong vắt như thế không phải là tháng ba ẩm áp, vạn vật sinh sôi, mà là tháng mười lạnh lẽo, thiên địa tiêu điều.

“Đời này kiếp này, ta không thể quên được Lăng ca ca.”

Mạnh Giác rất muốn nói, nàng cười nhợt nhạt, đặt ngón trở lên môi, ý bảo hẳn không cần nói thêm. Nụ cười yếu ớt kia giống như gió thổi tới mặt hồ yên lặng, có vài gợn sóng lăn tăn, chợt hiện lên, nhưng cũng chỉ là một biểu tượng cho người đời nhìn thấy mà thôi, ở chỗ sâu dưới đáy hồ, gợn sóng đã sớm vĩnh viễn không xuất hiện.

“Ta không thể giấu chàng ở sâu tận đáy lòng, cũng không muốn khóa chàng ở nơi sâu nhất của đáy lòng được, ta biết mình rất nhớ chàng, cho nên ta muốn thoải mái mà nghĩ tới chàng. Chàng thích đọc kỳ văn dị chí khắp nơi, ta định sẽ đi khắp núi sông thiên hạ, nhớ kỹ những chuyện xưa và truyền thuyết hay và kỳ

quái ở khắp nơi, sau này kể cho chàng nghe. Ta còn sẽ đi sưu tầm phương thức nấu ăn, có lẽ mười năm, hai mươi năm sau, người có thể tìm được sách ẩm thực mà ta viết ở kinh thành. Khi ta học y, từng phát lời thề với sư phụ, sẽ không phụ lại y thuật của sư phụ, cho nên ta sẽ dùng y thuật của ta làm một số chuyện ta có khả năng làm. Mọi người đều muốn ta phải quên những chuyện không vui này, bắt đầu lại một lần nữa sao? Hiện tại ta thật sự quyết định quên đi, ta muốn quên tất cả mọi người và mọi chuyện, chỉ nhớ kỹ những chuyện giữa ta và Lăng ca ca. Nếu người thật sự muốn ta bắt đầu lại một lần nữa, hãy để cho ta được tự do, để cho ta đi đi! Nếu người đi theo ta, ta cuối cùng sẽ vô ý mà nhớ tới người và Hoắc Thành Quân đã ép ta uống thuốc, nhớ tới hương tiết mà người đã làm...” Vân Ca hít một hơi thật sâu, câu sau không nói tiếp được, nàng nhìn về hướng mây trắng lững lờ trôi ở phía xa xa, một hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói, “Trong thiên sơn vạn thủy, ta nhất định có thể tìm được sự bình yên của ta.”

Vân Ca nói xong, chạy bước nhỏ nhảy lên thuyền, gió bên bờ sông thổi tóc đen của nàng bay lên, y phục cũng sột soạt nhẹ bay.

Mạnh Giác sắc mặt trắng bệch, giống như tượng đá, ngây người đứng đó.

Hắn vẫn mong chờ nàng có thể buông xuống được, nàng rút cuộc cũng chuẩn bị quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại, thế nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến, nàng quên đi chính là bắt đầu từ hắn.

Nàng là ám áp trong lòng hắn, là trăm vị trên đầu lưỡi. Hắn vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không có lại được, nhưng lại tìm lại được, đã từng nghĩ rằng chỉ cần chính mình không buông tay, thì vĩnh viễn sẽ không mất đi, thế nhưng, hóa ra hắn chỉ có thể nhìn nàng dần dần mang theo cả sinh mệnh của hắn rời xa.

Lần này rời đi, nàng cũng không nói lời tạm biệt, bởi vì nàng vĩnh viễn sẽ không gặp lại hắn, nàng muốn cùng Lưu Phát Lăng bắt đầu chuyến hành trình bình yên suốt quãng đời còn lại.

Vân Ca không chút nào lưu luyến vẫy vẫy tay với hắn, xoay người nói mấy câu với Vu An, Vu An đưa thuyền ra xa bờ.

Trời xanh bao la, mặt sông mênh mông. Xa xa, núi non trùng điệp ẩn ẩn hiện hiện, mây trắng trôi lững lờ; ở gần, sóng trên mặt sông dập dờn, lau sậy xanh ngắt; ở giữa dòng là sóng biếc mênh mang, hạc trắng lượn vòng. Vân Ca một thân váy áo màu lục, đứng ở mũi thuyền, giống như tiên hạc sắp cất cánh bay, bay tới biển mây xa tắp.

Thuyền càng đi càng nhỏ, bóng người càng lúc càng mờ nhạt.

Một trận gió nổi lên, một điểm ảnh màu xanh kia biến mất ở nơi tận cùng của bầu trời xanh thẳm, chỉ có vô số những con hạc trắng vẫn bay lượn giữa trời xanh mây trắng.

Khắp người hắn rét lạnh, chỉ cảm thấy đầy trời khắp đất đều là hoang vắng, liếc mắt nhìn về quá khứ đều thấy tịch liêu, đều là trời xám đất sứt, hắn đột nhiên chạy men theo dòng sông, nghiêng ngả lão đảo mà đuổi theo.

“Vân – Ca – ”

Trong thiên địa vang lên tiếng gọi bi ai, nhưng cũng rất nhanh đã bị khói sóng mênh mông trên sông nuốt lấy, chỉ có dòng nước cuộn cuộn không ngừng đổ về phía chân trời, thờ ơ nhìn nhân thế ly hợp.

58. Q.3 - Chương 20: Đã Đặt Cờ Chờ Nói Hối Hận

Sau khi Hoắc Quang mất, Lưu Tuân bắt đầu tước giảm thế lực của Hoắc gia, đi tới chỗ Hoắc Thành Quân cũng càng ngày càng ít, sau cùng thì không hề xuất hiện ở Tiêu Phòng Điện.

Năm thứ hai sau khi Hoắc Quang mất, sau khi Lưu Tuân chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, phát động đợt tiến công lôi đình, bắt đầu tra rõ ngọn ngành cái chết của Hứa Bình Quân, y bà Đan Diễn cung khai rằng đã hợp mưu cùng Hoắc thị, hạ độc Hứa hoàng hậu. Hoắc Vũ, Hoắc Sơn, Hoắc Vân bị ép tới đường cùng, mưu đồ phản kích, sau đó thất bại, bị Lưu Tuân định tội mưu phản nhốt vào thiên lao, những người khác trong

gia tộc Hoắc thị cũng đều bị hoạch tội chờ xử tử. Hoắc Thành Quân bị phế khỏi ngôi hoàng hậu, giam vào lãnh cung. Hoắc gia nắm đó quyền thế che trời, môn khách ở khắp trong triều đình và dân gian, nay cũng chỉ trong nháy mắt, chỉ còn lại có một mình Hoắc Thành Quân.

Họa lớn trong lòng Lưu Tuân cuối cùng cũng bị tiêu trừ sạch sẽ, cùng với Hoắc thị sụp đổ, hoàng quyền quay trở về, hai tập đoàn quyền lực mới xuất hiện đã dần dần trôi lên mặt nước. Một là tập đoàn hoạn quan vẫn ẩn trong bóng tối, với hoạn quan cầm đầu là Hà Tiểu Thất vẫn hầu hạ bên cạnh Lưu Tuân, hai chính là “Hắc y quân” do Lưu Tuân tự tay huấn luyện ra, bọn họ nắm giữ Cẩm quân, Vũ Lâm doanh, thậm chí quân đội. Bề ngoài nhìn vào, Hắc y quân và hoạn quan là trợ thủ đắc lực của Lưu Tuân, một trong sáng một ngoài tối, hẳn là đồng lòng hợp tác, nhưng Hà Tiểu Thất dù sao vẫn cảm thấy ánh mắt Hắc y nhân nhìn hẩn lộ ra quái dị, cuối cùng hẳn cũng không nhìn được mà nhớ tới những Hắc y nhân ngày đó bị hẩn chôn sống, thường thường vào ngày mùa hạ, kinh hoàng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Mạnh Giác đối với từng hành động của Lưu Tuân đều vô cùng hiểu rõ, Lưu Tuân cũng biết rõ hẩn trong lòng đã hiểu rõ, hẳn cũng biết Lưu Tuân biết hẩn đã hiểu rõ. Cả hai bên đều hiểu rõ nước cờ người kia hạ xuống, cũng đều là địa đồ mở hết chủ tử hiện ra*, nhưng hai người vẫn y như trước, quân là minh quân, thần là hiền thần, khách khí có lễ mà cùng diễn.

*Địa đồ mở hết chủ tử hiện ra: nguyên văn là “đồ cùng chủ tử kiến”, dựa theo tích Kinh Kha giấu chủ tử trong địa đồ để hành thích Tần Thủy Hoàng, không may bị bại lộ. Câu thành ngữ chỉ rằng âm mưu bị bại lộ, cái xấu cuối cùng cũng lộ ra chân tướng.

Vào thời điểm Hoắc Quang bệnh chết không lâu, Mạnh Giác đã thỉnh cầu Lưu Tuân được từ quan, Lưu Tuân nhận tấu chương, nhưng không trả lời hẩn, chỉ hạ lệnh tra xét tịch biên Nhất Phẩm Cư, giam ông chủ vào thiên lao. Ngày hôm sau, “Hắc y quân” Lưu Tuân tự tay huấn luyện bắt đầu kiểm tra niêm phong các tiệm cầm đồ khắp trong thành, truy nã bắt người. Còn việc hoạch định tội danh, sẽ do Hà Tiểu Thất giảng ra thiên la địa võng, hẩn hiện tại đã đọc thành thực luật điển Đại Hán, với việc này quả thực là muốn sao được vậy, từng tội danh được an bài, có thể nói là đường đường chính chính, tội danh vô cùng chính xác. Sang ngày thứ ba, Mạnh Giác xin Lưu Tuân được rút đơn từ chức.

Sau đó, trong thành Trường An cứ vài ngày là lại có một cửa tiệm đóng cửa ngừng kinh doanh, hoặc là sập tiệm.

Lưu Tuân mỗi lần nhận được mật báo của Hà Tiểu Thất, luôn không lộ rõ hỉ giận, Hà Tiểu Thất mỗi một lần bẩm tấu, cũng là một lần trái tim băng giá. Tất cả những cửa hàng đóng cửa đó hoàng thượng đều đã biết, Mạnh Giác làm như vậy, rốt cuộc là muốn tỏ ra yếu thế với hoàng thượng, hay là châm chọc hoàng thượng? Nhưng Mạnh Giác đã làm thế nào mà biết hẩn đã tra ra những cửa hàng đó?

Chờ khi danh sách cửa hàng đóng cửa không sai biệt lắm so với danh sách Hà Tiểu Thất trình lên, một ngày, Mạnh Giác dạy xong bài cho Lưu Thích, mỉm cười nói với nó: “Mấy năm nay, những gì ta có thể dạy cho điện hạ đều đã dạy xong rồi.”

Lưu Thích nghe xong, hai tay chậm rãi nắm chặt nhau, cổ giữ vững trấn tĩnh hỏi: “Thái phó cũng muốn rời đi sao?”

Mạnh Giác không trả lời, chỉ mỉm cười nói: “Tính cách của con không giống với phụ hoàng con, chính kiến cũng không giống, sau này con không được chống đối ngay trước mặt hẩn, hẩn tuy rằng đối đãi với con khác với những hoàng tử khác của hẩn, nhưng trên đời này dễ thay đổi nhất chính là lòng người.”

Lưu Thích mím môi, quật cường nói: “Con không sợ hẩn!”

Mạnh Giác không nói thêm nữa, đứng dậy muốn rời đi, Lưu Thích cũng đứng lên muốn đi tiễn hẩn, Mạnh Giác nói: “Ta muốn đi một mình thôi, con không cần đưa tiễn.”

Lưu Thích mặc dù là Thái tử cao quý, nhưng từ nhỏ đã đi theo Mạnh Giác, thời gian gặp hẩn còn nhiều hơn gặp phụ hoàng, đối với hẩn, có ngưỡng mộ, có tôn kính, có tín nhiệm, còn có cả sợ hãi. Nghe thấy hẩn cự tuyệt, chỉ có thể dừng lại, đứng ở cửa, lưu luyến không rời nhìn theo bóng lưng hẩn.

Đợi tới khi bóng dáng Mạnh Giác biến mất, nó đang muốn xoay người vào phòng, lại phát hiện mảnh ngọc kẹp mà Mạnh Giác vẫn đeo rơi trên mặt đất, vội vàng nhặt lên, đuổi theo Mạnh Giác.

Khi Mạnh Giác đi nhanh tới tiền điện, nhìn thấy Lưu Tuân một thân thường phục, khoanh tay đứng đó, ngắm sông thưởng cảnh, vừa hay lại chặn đường của hắn.

Mạnh Giác bước tới đó hành lễ: “Hoàng thượng.”

Lưu Tuân đưa tay để hắn đứng lên, nhưng lại không nói câu nào, Mạnh Giác cũng mỉm cười yên lặng đứng đó.

Có cung nữ đi qua, nhìn thấy bọn họ vội vàng bước lên hành lễ, giữa lúc tay áo nhẹ phất lên, mơ hồ có mùi hương thơm ngát. Lưu Tuân hoảng hốt trong chớp mắt, hỏi: “Sen dưới Lâm Trì đã nở rồi sao?”

Tranh Nhi cúi đầu đáp: “Vâng! Hoa đã nở nhiều ngày nay rồi ạ, Thái hoàng thái hậu nương nương ban cho nô tỳ hai bông hoa sen.”

Lưu Tuân trầm mặc không nói lời nào, sau chốc lát, phất phất tay, để Tranh Nhi lui ra. Cách đó không xa, trên Thương Hà tiếng nước lao xao.

Lưu Tuân nói với Mạnh Giác: “Mấy năm nay, ta là cô gia quả nhân*, nhưng sao ngươi cũng cô đơn lẻ bóng như vậy?”

*Cô gia, quả nhân là danh xưng của vua chúa nhưng cũng có nghĩa là người cô đơn.

Mạnh Giác mỉm cười nói: “Hoàng thượng có hậu cung toàn mỹ nhân, còn có nhi tử, sao có thể tính là cô gia quả nhân?”

Lưu Tuân không có biểu cảm gì hỏi: “Ngươi nghĩ như thế nào về Quảng Lăng vương?”

Mạnh Giác thản nhiên nói: “Một kẻ tầm thường, không đáng lo.”

Lưu Tuân gật gật đầu, đứng như suy nghĩ của hắn, giữ lại người như thế, là trăm điều tốt không một điều xấu.

Mạnh Giác lại hỏi tiếp: “Thần còn nhớ hắn thích thuần dưỡng kiệt khuyến, không biết bây giờ còn nuôi nữa không?”

Lưu Tuân mày nhíu tới mức không thể nhìn ra được, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào Mạnh Giác, Mạnh Giác cũng chỉ thản nhiên cười, coi như chưa nói gì hết.

Sau một hồi lâu, Lưu Tuân lãnh đạm nói: “Ta và ngươi dù sao cũng có một thời gian kết giao bằng hữu, ngươi còn có việc gì muốn làm mà chưa làm được không? Trẫm có thể hoàn thành thay ngươi.”

Mạnh Giác cười: “Ta từ trước nay luôn là muốn gì thì đều tự lực cánh sinh*.”

*Nguyên văn là thân lực thân vi, ý nghĩa tương tự như câu mình dùng.

Lưu Tuân cũng cười: “Vậy ngươi đi đi!”

Mạnh Giác khom người xin cáo lui, thế nhưng không đi theo đường chính, mà đi rất nhanh về phía Thương Hà. Lưu Tuân vừa định lên tiếng gọi hắn lại, Mạnh Giác vừa bước đi, vừa hỏi: “Ngươi còn nhớ nhiều năm trước trên mặt bằng Thương Hà không? Ta và ngươi liên thủ trong trận huyết chiến ấy!”

Lưu Tuân ngậy người một chút, nói: “Còn nhớ! Sau đó Bình Quân đã hỏi ta vô số lần, chúng ta làm như thế nào mà cứu được nàng và Vân Ca.”

“Khi ngươi đi tìm Lưu Phát Lăng, cũng giết không ít thị vệ nhỉ?”

Lưu Tuân mỉm cười: “Tuyệt đối không ít hơn so với ngươi giết!”

Hà Tiểu Thất đang ẩn mình tại nơi bí mật gần đó thấy sự việc lại diễn ra ngoài kế hoạch định trước, do dự mà không biết nên làm thế nào bây giờ, vốn định phái người đi xin chỉ thị của hoàng thượng, thế nhưng thấy Mạnh Giác cho tới giờ khắc này, cũng vẫn còn một bộ dáng ung dung tự nhiên, chuyện trò vui vẻ, sự phần nộ của hắn đã lên tới đỉnh điểm. Hình ảnh thi thể nát vụn của đám Hắc Tử ca cứ quanh quẩn hiện lên trước mắt hắn, mùi máu tươi nồng nặc cứ xông tới tận đỉnh đầu hắn.

Ẩn nhẫn nhiều năm, rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này, không thể đợi thêm được nữa! Với năng lực của Mạnh Giác, chỉ cần ra khỏi hoàng cung, thì tới cả hoàng thượng cũng không nắm chắc nhất định có thể đưa hắn vào chỗ chết.

Hà Tiểu Thất gật gật đầu với đám cung thủ ẩn nấp ở bốn phía, tiên phong kéo căng cung tên trong tay mình, nhắm thẳng phía lưng Mạnh Giác, mang thù hận mà hắn khắc cốt ghi tâm bắn ra cùng với mũi tên.

Một mũi tên bắn ra trước, hơn mười mũi tên theo sát sau đó, Mạnh Giác nghe thấy tiếng mũi tên lao tới, đột nhiên quay lại, vừa cấp tốc thối lui về phía Thương Hà, vừa vung tay ngăn chặn những mũi tên. Thế nhưng những mũi tên cứ lao tới tới tấp, tránh được đợt tên thứ nhất, nhưng không tránh được đợt tên thứ hai, hơn mười mũi tên cắm vào ngực hắn, trong nháy mắt, trước ngực hắn đã cắm đầy đầu lông vũ của mũi tên, máu tươi nhuộm đỏ y bào.

Lưu Tuân khoanh tay đứng ở phía xa xa, thản nhiên nhìn hắn, hắn cũng nhìn Lưu Tuân.

Trong trầm mặc, ánh mắt của bọn họ còn đang giao chiến, quân cờ cuối cùng đã không tiếng động mà được đặt xuống.

Trong ánh mắt của Lưu Tuân lộ ra vô cùng hân hoan, chỉ lạnh nhạt như thể trần thuật lại một câu chuyện: “Chúng ta rốt cuộc cũng hạ xong ván cờ còn chưa đánh xong đó, ta thắng.”

Trong ánh mắt Mạnh Giác cũng không có bi thương, chỉ có lạnh nhạt và trào phúng: “Phải không?”

Dưới lạnh nhạt và trào phúng, là ba phần mỗi một, ba phần chán ghét, bốn phần không quan tâm. Thân thể hắn lão đảo loạn choạng, không còn đứng vững được, vô cùng đau đớn làm cho trước mắt hắn bắt đầu mơ hồ không rõ, hình ảnh Lưu Tuân mờ dần đi, một người mặc y phục màu xanh lục tươi cười bước tới chỗ hắn. Khóe môi hắn bỗng nhiên khẽ hé cười, nhìn về phía bầu trời xanh mênh mông xa thẳm. Ở nơi xa tắp, bên ngoài hồng trần hỗn loạn, có mây trắng lững lờ trôi đó, nàng đã quên được hết thấy hay chưa, đã tìm thấy sự bình yên của nàng hay chưa?

Nàng thật sự đã quên tất cả về ta rồi sao?

Bệnh của nàng đã đỡ hơn chút nào chưa?

Đời này kiếp này không thể cầu, như vậy chỉ có thể chờ tới đời sau kiếp sau...

Thân thể hắn ngã về phía sau, phía sau chính là dòng Thương Hà đang cuộn cuộn chảy, thân thể rơi vào nước, ngay cả bọt nước cũng chưa kịp bắn lên, đã bị cuốn tới không còn bóng dáng.

Hà Tiểu Thất nhẹ giọng hạ lệnh, hoạn quan vẫn đang ẩn mình ở nơi bí mật nhanh chóng biến mất không thấy, một chút dấu vết cũng không lưu lại. Một đám thị vệ lúc này mới chạy tới, Lưu Tuân hạ lệnh: “Phong tỏa đường sông, tìm thi thể thích khách.”

Trương An Thế và Trương Hạ thở dốc chạy tới, cũng không biết trên mặt Trương Hạ rốt cuộc là mồ hôi hay là nước mắt. Ông ta vừa định cất lời, lại bị Trương An Thế vội vàng ấn xuống, kéo ông ta quỳ xuống.

Trương An Thế cung kính, nói: “Hoàng thượng, dòng Thương Hà nối thẳng với Vị Hà, nước Vị Hà đổ thẳng vào Hoàng Hà, đường thủy ở Trường An phức tạp, nhưng Trương Hạ lại rất quen thuộc, chỉ bằng để cho Trương Hạ dẫn người đi tìm.”

Đối với Trương Hạ, Lưu Tuân tin cậy không giống như với người khác, hắn nghe vậy, gật đầu nói: “Trương ái khanh, khanh lãnh binh đi lo liệu, việc này không được lộ ra, chỉ cần hồi báo lại với trẫm.”

Trương Hạ ngậy người trong chớp mắt, mới kịp phản ứng, vội dập đầu tiếp chỉ. Sau khi đứng dậy, ông ta vừa lau mồ hôi, vừa dẫn binh đi men theo dòng Thương Hà.

Lúc này Trương An Thế mới dập đầu thỉnh tội với Lưu Tuân: “Nghe nói dư nghiệt của Hoắc gia bắt ngờ tấn công hoàng thượng, chúng thần hộ giá đến chậm, có tội!”

Lưu Tuân lại sau một hồi lâu cũng không nói câu nào, Trương An Thế lên ngược mắt lên nhìn, phát giác ánh mắt Lưu Tuân đang nhìn chằm chằm về phía bên cạnh. Trương An Thế cúi thấp đầu hơn rồi xoay qua một chút để không bị các góc tường che khuất, thấy cách đó không xa giữa những lan can chạm khắc và bậc thềm ngọc thạch, Thái tử Lưu Thích đứng đó, trong mắt ngài dường như là có nước mắt, nhìn thấy hoàng

thượng, nhưng ngài vẫn không bước tới trước hành lễ, thậm chí ngay cả đầu cũng không cúi thấp, không e dè mà nhìn thẳng vào Lưu Tuân. Sau một chốc lát, ngài đột nhiên xoay người rồi nhanh chóng chạy mất.

Trương An Thế không dám nhìn nữa, trán dán sát xuống đất, cung kính quỳ ngay ngắn.

Sau một lúc lâu, Trương An Thế thấy áo bào của Lưu Tuân khẽ bay lên, di chuyển về phía đằng xa, giọng nói lạnh nhạt từ trên cao truyền xuống: “Các người đều lui cả đi.”

Lưu Tuân đi tới hướng tiền điện, đi ra ngoài điện, nhìn thấy đại điện trống rỗng lại hoảng hốt, ta tới nơi này làm gì? Các đại thần đã sớm tan triều! Hắn tùy ý thay đổi hướng đi, nhìn thấy những đại điện trong Tuyên Thất Điện, lại nhớ tới đó cũng là một tòa điện trống, chỉ có từng chồng lại từng chồng tấu chương chờ hắn, thế nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy mệt mỏi khó tả xiết, thậm chí muốn tìm một chỗ thoải mái để nghỉ ngơi trong chốc lát.

Hắn lại thay đổi phương hướng, đi được vài bước, phát hiện ra mình đã đi trăm ngàn lần qua Tiêu Phòng Điện, tuy rằng giờ đây là một tòa điện trống, nhưng trong lòng hắn vẫn dâng lên từng đợt chán ghét, liền xoay người rời đi.

Lưu Tuân nhìn phải nhìn trái, thế nhưng vẫn không biết nên đi về đâu. Vị Ương Cung, Vị Ương Cung! Nói Trường Nhạc Vị Ương* cái gì chứ? Nhiều cung điện như vậy, thế nhưng ngay cả một tòa cung điện có thể để cho hắn thực sự an ổn nghỉ ngơi mà tìm khắp cũng không thể thấy.

*Trường nhạc hay trường lạc nghĩa là niềm vui dài lâu, Vị ương nghĩa là chưa hết. Cụm từ Trường Nhạc Vị Ương có nghĩa là niềm vui không tắt.

Trong bất tri bất giác, hắn đã đi ra khỏi Vị Ương Cung.

Trên đường cái ồn ào tấp nập, người đến người đi, cửa hàng buôn bán phồn thịnh, trong túi tiền của mọi người đều có tiền, dường như ai ai cũng đều cười. Trên bờ ruộng, những người nông dân đang vác cuốc trở về nhà, còn có cả những mục đồng đang lừa trâu về, tiếng sáo thổi nên bởi cây sáo được làm thô sơ từ vỏ cây dương vang lên vui vẻ, nhìn thấy Lưu Tuân, đám mục đồng tùy tiện chia ra một bàn tay, chỉ vào ven đường, ý bảo hắn nhường đường, Lưu Tuân cũng thực sự lui sang bên cạnh, để cho đám mục đồng và đàn trâu đi trước. Dưới làn khói bếp lượn lờ, trước hàng rào trúc xanh của nhà tranh, một người phụ nữ đang cho đàn gà ăn lần sau cùng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía cuối đường, xem là trưởng phu đã về đến nhà hay chưa, nhìn thấy Lưu Tuân đang nhìn chăm chăm vào mình tới gần người, nàng ấy vốn định nổi nóng quát lớn, rồi lại phát hiện ánh mắt của hắn giống như nhìn mình, nhưng thực tế trong mắt đều là mờ mờ, người phụ nữ tưởng rằng đó là người xa quê đang nhớ nhà, nên chỉ xoay người, vội vàng vào nhà.

Lưu Tuân đi qua cửa từng nhà, cuối cùng đứng ở khoảng sân trước hai căn nhà. Trong nhà khác đều là bếp lửa đỏ hồng, mùi hương của thức ăn xông vào mũi, nhưng hai khoảng sân này lại không có một bóng người, ngôi lạnh tưởng băng.

Lưu Tuân tùy ý chọc mấy cái, ổ khóa kêu cạch một tiếng rồi mở ra, hắn đi tới phòng bếp, vượt lên bệ bếp lạnh như băng, rồi đi tới gian nhà chính, nhặt mấy cái sọt tre rơi trên mặt đất cất đi cẩn thận, nhìn thấy mạng nhện trong mấy góc phòng, hắn đi tới phòng bếp cầm cây chổi, quét đi mạng nhện. Quét rồi quét, hắn quét tới xà nhà rồi tới song cửa sổ, quét xong song cửa sổ rồi quét sạch rác, sau đó lại múc một thùng nước giếng, cầm một cái khăn lau khắp trong ngoài căn phòng vừa được quét tước một lần. Mặc dù nhiều năm chưa làm, nhưng cũng không thấy không quen tay, hết thấy đều tựa hồ như mới ngày hôm qua, hôm kia hắn đều từng giúp đỡ thê tử làm những công việc này.

Trong phòng ngoài phòng đều trở nên sạch sẽ, sáng sủa, nhưng hắn vẫn chưa có ý định dừng lại, nhìn thấy những rương hòm cũ trong buồng trong, hắn bèn mở toàn bộ ra, muốn sắp xếp lại một chút. Phần lớn rương hòm đều trống không, chỉ có một cái rương cũ có xếp một vài bộ quần áo cũ.

Hắn loáng thoáng nhớ tới, sau khi Lưu Phất Lăng ban cho Hầu phủ, hắn bảo Bình Quân chuẩn bị chuyển nhà. Bình Quân đến cả mấy cái bàn, cái ghế, thậm chí bát đĩa trong bếp cũng đều muốn mang đi, hắn cười lắc đầu, bảo nàng mở tất cả đồ đạc đã đóng gói đó ra, trả lại chỗ cũ. Khi dỡ tới quần áo, Bình Quân sống chết không chịu bỏ lại, trong rương này là vài bộ quần áo hắn tiện tay túm được, cương quyết ném vào trong rương, không cho nàng mang đi.

“Đám quần áo đó toàn là miếng vá lớn, miếng vá nhỏ, ngay cả nàng thường cho nha đầu quét rác trong Hầu phủ cũng không ai thêm lấy, nàng mang theo làm gì chứ? Là để cho nàng mặc, hay là cho ta mặc?”

Bình Quân không nói được lời nào, nhưng quần áo cũ không có mụn vá, nàng lại không chịu buông tay, hẳn cũng chỉ có thể than một tiếng “Người cái gì cũng tiếc”, rồi để mặc nàng.

Lưu Tuân tiện tay cầm lên một chiếc áo cũ nhìn kỹ, là một chiếc áo bông cũ Bình Quân đã vá cho hắn, quanh cổ tay áo đều là mụn vá. Bình Quân vì muốn giấu đi miếng vá, nên dựa theo hoa văn và màu sắc, thêu lên từng vòng hình núi hình chim, trên hai tay áo, hẳn có thể nhận ra rõ ràng có tới ba bốn cách thêu khác nhau. Sau khi nàng dồn hết tâm tư mà thêu, còn dùng một loại chỉ khác thêu nên một số hoa văn vô cùng tinh xảo, để ụn vá trông như thể là được cố ý may lên tay áo.

Ngón tay Lưu Tuân cẩn thận vuốt ve hình thêu trên cổ tay áo, cuối cùng hắn bỗng nhiên khoác chiếc áo lên người, nhắm hai mắt lại, yên lặng ngồi đó.

Hà Tiểu Thất lúc trước ở bên ngoài sân còn có thể nghe được động tĩnh ở trong sân, mặc dù cảm thấy là tiếng động có chút kỳ lạ, nhưng ở bên cạnh Lưu Tuân nhiều năm, hắn đã học được cách ít nói, ít tò mò. Sau đó thì lại không nghe được chút tiếng động gì, hắn nhẫn nại chờ thật lâu, sắc trời đã dần tối, nhưng trong phòng vẫn không có một động tĩnh gì, hắn không khỏi lo lắng, đánh bạo, sải bước vào trong sân, nhìn thấy căn phòng thì lắp bắp kinh hãi, đợi tới khi nhìn qua song cửa sổ thấy được Lưu Tuân trong một ngày mùa hè mà lại khoác một chiếc áo bông, bị dọa tới mức ngay cả nói cũng đều không nói được.

Lưu Tuân mở mắt, thản nhiên nhìn lướt qua, Hà Tiểu Thất lập tức mềm nhũn quỳ gối trên mặt đất: “Hoàng... Hoàng thượng, trời... trời đã khá tối rồi.”

Lưu Tuân lẳng lặng đứng lên, cẩn thận gấp lại chiếc áo bông trên người, Hà Tiểu Thất muốn tới cầm, nhưng Lưu Tuân lại trân trọng như bảo vật mà tự mình cầm trên tay. Vừa đi ra ngoài, hắn vừa phân phó: “Khóa kỹ cửa lại, phái người tới trông coi, còn cả... căn nhà bên cạnh nữa.”

“Vâng! Có phải phái người định kỳ tới quét tước một chút không ạ?”

Trầm mặc một hồi lâu sau, rồi vang lên hai chữ: “Không cần.”

Hà Tiểu Thất nhìn căn phòng sáng sủa sạch sẽ, trong lòng đã ngộ ra, im lặng rồi khóa kỹ cánh cửa sân lại.

Lưu Tuân chưa hồi cung, mà vẫn còn đi dạo nơi đồng quê thôn dã. Nhìn thấy đồng ruộng xanh tươi bát ngát, cây ăn quả, giàn cây sum xuê, từng nhà đều có ánh đèn ấm áp, hắn giống như có chút vui mừng, nhưng cùng lắm cũng chỉ là chột lóe rồi biến mất.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, mặt trăng vừa mới mọc lên, tựa như mi cong của một thiếu nữ, treo trên đỉnh Đông Sơn, mang theo một sự e thẹn quyến rũ. Giữa chốn đồng ruộng, cơn trùng tựa như đã có hẹn trước, đều bắt đầu dùng nhạc cụ của chính mình mà tấu nhạc, hết đợt này tới đợt khác, phụ xướng cho nhau. Đom đóm cũng đã thấp lên chiếc đèn lồng nhỏ, bay qua bay lại.

Mấy con đom đóm bay qua bên người Lưu Tuân, xẹt qua trước mắt Lưu Tuân, hắn không để ý mà tiếp tục đi tới. Bước rồi bước, hắn bỗng nhiên ngừng lại, xoay người nhìn về phía sau. Hà Tiểu Thất lập tức khom người nghe phân phó, nhưng Lưu Tuân căn bản không chú ý tới hắn, chỉ đang quan sát bốn phía sườn núi, đột nhiên, hắn bước nhanh tới hướng một bên sườn núi, vội vã tìm kiếm thứ gì đó giữa đám cây cối trên sườn núi.

Hà Tiểu Thất dè dặt nói: “Hoàng thượng đang muốn tìm thứ gì vậy? Nô tài có thể cùng tìm giúp.”

Lưu Tuân có tai như diều, vẫn đang cẩn thận xem xét từ thân cây này tới thân cây khác. Sau đó, hắn đứng trước một thân cây, ngón tay vuốt ve lên một vết sẹo lõm trên thân cây. Hắn tháo đoản kiếm đeo bên hông xuống, dọc theo vết sẹo khoét vào trong, một cái gói bằng vải bố trẩu rơi xuống đất.

Lưu Tuân ngồi xổm người xuống, nhặt gói vải bố đó lên, nhưng không lập tức mở ra. Hắn ngồi ở trên sườn núi, trầm mặc nhìn xa xa.

Đom đóm bay giữa đám cỏ hoang, lập lòe lập lòe, khi gần khi xa. Lưu Tuân tiện tay nhổ lên một cây cỏ trên mặt đất, nghĩ rằng cây cỏ này nếu dùng để đầu cỏ, nhất định sẽ là tướng quân bách chiến bách thắng, nếu Bình Quân dùng nó, Vân Ca chắc chắn là phải uống tới say mềm. Hắn bỗng nhiên cảm thấy bóng đêm

quá mức yên lặng, quá mức lạnh lùng, đầu ngón tay dùng sức, bắn cây cỏ đó ra ngoài, cây cỏ bay đi một khoảng cách trung bình, rồi yên lặng rơi xuống mặt đất, sẽ không có người vì một cây cỏ mà vừa hét vừa gào, vừa cưỡi vừa đoạt.

Sau khi ngồi một hồi lâu, hắn mới đặt gói vải bố trấu lên đầu gối, mở gói vải bố ra, mấy chiếc khăn lụa được cuộn lại dài nhỏ, yên lặng rơi xuống đầu gối hắn.

Hắn mở một chiếc khăn lụa ra, trên bề mặt trống không, không có một chữ nào. Hắn nở nụ cười, cái này hẳn là của hắn.

Kế tiếp chính là của ai?

Hắn mở chiếc khăn lụa sau ra rồi cũng sốt. Trên chiếc khăn lụa trắng cũng không có một chữ, cũng lại trống không. Sau một chớp mắt, hắn lắc đầu, ném qua bên cạnh. Hai cái trống không, đã không thể phân biệt được rõ ràng, cái nào là của Mạnh Giác, cái nào là của hắn.

Trên chiếc khăn thứ ba, có hoạ một nam tử bộ dạng uể oải, bên môi là nụ cười như có như không, nháy mắt với người đối diện đang xem khăn, giống như đang nói: “Nguyên vọng chính là bí mật ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng một người, làm sao có thể viết xuống cho người tới nhìn lên?” Ít ỏi vài nét bút, nhưng lại rất sống động có thần, miêu tả về mặt một người thích trêu đùa người khác vô cùng nhuần nhuyễn.

Về vời rách chuyện! Lưu Tuân hừ lạnh một tiếng, quăng chiếc khăn đó sang bên cạnh.

Yên lặng nhìn hai chiếc khăn lụa còn lại, sau một hồi lâu mà hắn vẫn không hề cử động. Xuyên qua một chiếc khăn lụa, có thể mơ hồ nhìn thấy nét bút đẹp đẽ, hắn nhẹ nhàng mở một góc, là một hàng chữ thanh tú, mang theo Vân Ca xuyên qua thời gian đi tới.

Một lục y nữ tử đang ngồi trên sườn núi, cười dịu dàng, một đàn đom đóm bay quanh tay nàng, thoắt ẩn thoắt hiện quanh ống tay áo, chiếu sáng khiến nàng như thể tinh linh chốn sơn dã. Nàng nhẹ nhàng khép tay lại giữ lấy một con, hết sức cẩn thận nói với nó lời cầu nguyện: “Từng hứa hẹn cùng bay...” Nàng nhẹ nhàng hé bàn tay ra, con đom đóm bay ra ngoài, nàng ngửa đầu nhìn nó càng bay càng cao.

Lưu Tuân dần dần đến gần nàng, muốn nghe được rõ ràng nguyện vọng của nàng, nhưng đột nhiên, hắn ngừng lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt mang đầy ảm áp của nàng, không muốn tới đó quấy nhiễu nàng. Hắn thở dài thật mạnh, gấp lại chiếc khăn lụa của Vân Ca, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn chiếc khăn lụa cuối cùng trong tay, chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh, thân thể cứng ngắc, muốn cử động cũng không thể.

Một nha đầu cái mũi lạnh tới đỏ bừng đang rụt rè từ đằng xa đi tới, hình dáng nàng dần dần cao lên, rụt rè giảm đi, đánh đá tăng lên, nhìn thấy bọn họ cũng không trốn nữa, ngược lại còn ngẩng đầu, ngang nhiên mà đi qua, hai đóa hoa nhỏ màu đỏ trên bím tóc tết của nàng theo tiếng quang gánh kéo cà kéo kệt mà rung rung, nhưng ẩn dưới mạnh mẽ, đánh đá của nàng vẫn là một trái tim tự ti, e lệ.

Hắn cười lắc đầu, nàng cho là mình rất khôn khéo, kỳ thật lại vừa xuẩn vừa ngốc, cái gì cũng không hiểu, nàng sao có thể ngốc như vậy chứ? Nàng ngốc nên khiến hắn cũng ngốc!

Chúng ta rốt cuộc là ai ngốc hơn ai?

Ông trời se duyên, nên hắn và nàng từ nhỏ đã có quen biết, duyên phận này được ban ột cách hào phóng tới mức xa xỉ, nhà ở gần nhau, sớm chiều ở chung, ngẩng đầu không thấy cúi đầu là gặp. Nhưng hắn cảm thấy nàng giống như rau dại, nước trắng, như thể khói lửa bình thường, bình thường tới mức nhạt nhẽo, tới mức coi thường mà không liếc mắt nhìn, sâu trong lòng hắn, mơ hồ có mong mỏi rằng cung vàng điện ngọc trong mộng thì phải xứng với sáng lạn tao nhã, nhưng vì xa quá mức với được nên càng ngày càng thêm khát vọng. Hắn vẫn tưởng rằng sáng lạn tao nhã không có được đó mới có thể làm cho hắn nhớ mãi không quên, nhưng không biết khói lửa nhân gian chất phác, ảm áp đã sớm khắc cốt ghi tâm.

Hắn chỉ cần nhẹ nhàng duỗi tay ra, không tốn chút công sức nào là có thể nhận được “Duyên” mà ông trời ban tặng, biến nó thành “Phận” trong đời này kiếp này. Thế nhưng hắn còn bận đuổi theo cung vàng điện ngọc, rất sợ rằng chỉ một chút sơ sẩy sẽ lại rớt xuống thành người bình thường không thể không lực nhuộm đầy khói lửa nhân gian, căn bản không còn sức lực, cũng không muốn quay đầu lại để đưa tay ra.

Rốt cuộc là ai ngốc?

Bình Quân, hình như là ta ngốc hơn.

Những lời này, nàng có thể nghe được không? Có lẽ, nàng căn bản là không muốn nghe, cũng đã sớm không còn quan tâm. Hắn cười đến mức dường như không thở người lên được, nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay, mặt kề sát trên chiếc áo bông cũ, trên hình thêu ở tay áo có vài vệt nước.

Đom đóm, thấp đèn lồng, bay tới đằng Tây, bay tới đằng Đông, bay lên tà áo xanh mỏng của muội muội.

Đom đóm, thấp đèn lồng, bay lên cao, bay xuống thấp, bay tới chỗ ca ca đang cười ngửa.

Cười ngửa, chở muội muội, dạo phố Đông, đi chơi chợ Tây, mua yên chi* tặng uội muội.

*Yên chi: phần màu đỏ dùng trong trang điểm á và môi, được chế tạo sớm nhất tại Trung Quốc từ cánh hoa rum.

Một tiểu cô nương khê hát ca dao từ trong bụi cỏ chui ra, phía sau cô bé là một cậu bé đang bắt đom đóm. Cô bé đột nhiên nhìn thấy Lưu Tuân đang ngồi dưới đất, hoảng sợ, tiếng hát cũng ngừng lại, cậu bé thì chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn Lưu Tuân một cái, rồi vẫn đuổi theo đom đóm như trước.

Tiểu cô nương tò mò nhìn Lưu Tuân, nhìn thấy hắn đang mở chiếc khăn lụa ra, rồi lại chậm rãi gấp lại. Cô bé tò mò nhìn, rồi bước tới cạnh Lưu Tuân hỏi: “Thức thức, trên cái này có gì vậy?”

Lưu Tuân nhìn vào bông hoa đỏ trên mái tóc cô bé, ôn nhu nói: “Là tâm nguyện của một người.”

“Là của người thương của thức thức à? Vì sao thức thức không xem? Thức xem là có thể giúp cô ấy thực hiện tâm nguyện, cô ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.” Tiểu cô nương bắt đầu hưng phấn.

Lưu Tuân không nói gì, chỉ cẩn thận cất chiếc khăn lụa vào trong ngực áo. Quãng đời còn lại của hắn đã không còn gì có thể chờ đợi, chỉ có trên chiếc khăn này viết gì là không biết, hắn cần giữ lại cho chính mình một ít chờ đợi, tựa hồ như thế giữa nàng và hắn chưa hề có kết thúc, vẫn còn đang diễn ra, vẫn có không biết và chờ đợi.

Tiểu cô nương thấy Lưu Tuân không để ý tới mình, rầu rĩ dẫu môi. Lưu Tuân đã thấy bộ dáng giống như cô bé, trong lòng dâng lên từng đợt ảm áp dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Ta đã làm sai rất nhiều chuyện, nàng đã rất tức giận.”

“A? Không phải là thức đang hỏi hận chứ?”

Lưu Tuân nhẹ gật đầu.

Tiểu cô nương thực đồng tình thở dài, chống cằm nói: “Bởi vì cháu thường trộm đường ăn, mẹ cháu cũng rất giận cháu, thế nhưng cháu không hối hận! Bởi vì cháu đã biết là nếu mẹ biết cháu không nghe lời nhất định sẽ tức giận, thế nhưng đường kia ăn thực sự rất ngon, cháu cứ muốn ăn! Cho nên dù cho có thêm một lần nữa, cháu sẽ vẫn đi ăn vụng.” Tiểu cô nương hai mắt vụt sáng lên hỏi, “Thức thì sao? Nếu lại có thêm một lần nữa, thức có làm sai như lần này không?”

Lưu Tuân ngạc nhiên.

“Này! Đang hỏi thức đó! Nếu lại có thêm một lần...”

Cậu bé ở đằng xa không kiên nhẫn nữa gọi: “Nha đầu ngốc kia, muội có đi bắt đom đóm nữa hay không? Cầu xin ta đi cùng, mà mình thì lại lười biếng, ta đi về!”

Tiểu cô nương ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Tuân, rồi vội vàng chạy tới chỗ cậu bé, bóng hai đứa nhanh chóng biến mất trong bụi cỏ.

Trên trời sao sáng dày đặc, dưới mặt đất đom đóm lập lòe, gió đêm thổi tới từng trận mát lạnh, Lưu Tuân trầm mặc đứng lên, đi tới hướng chân núi. Ở phía sau hắn, bốn chiếc khăn lụa màu trắng rơi rải rác trên mặt cỏ xanh biếc, một trận gió thổi qua, cuốn theo những chiếc khăn lụa trên cỏ, giống như hoa rơi không còn chỗ bầu vịu, phấp phới mà bay tản mát về phía trời cao, bay về phía xa xa, dần dần rơi vào bóng đêm tối đen, không thể tìm thấy được.

Giờ đây, chân trời góc biển, cái gì hắc cũng có thể tìm ra, chỉ riêng chuyện cũ đã qua là không thể tìm thấy được.

59. Q.3 - Chương 21: Phượng Hoàng Bay Về Đâu?

Hoắc Thành Quân.

Hằng Nga hối hận vì đã lên trộm linh dược.

Cổ đại mọc đầy ngoài Vân Lâm quán, cao hơn cả đầu gối người, Hoắc Thành Quân luôn luôn là tóc tai bù xù ngồi ở bậc cửa, nhìn cổ đại tới gần người. Bất kể là nàng thế nào, hoạn quan và cung nữ đều đã nhận được ám chỉ của Hà Tiểu Thất, vì lợi ích của mình, không ai dám đối xử tốt với Hoắc Thành Quân.

Chỉ có Hạ ma ma không quan tâm tới cái nhìn của tất cả mọi người xung quanh, cũng hoàn toàn không để ý tới Hà Tiểu Thất đã mềm giọng cảnh cáo, cô ý đi theo Hoắc Thành Quân tới Chiêu Thai cung*, sau đó lại cùng đi theo nàng tới Vân Lâm quán, dốc lòng chăm sóc sinh hoạt thường này cho Hoắc Thành Quân. Hà Tiểu Thất rất tức giận, muốn động tới Hạ ma ma, hành động đầu tiên chính là đi điều tra, lại phát hiện ra Hạ ma ma bề ngoài là giúp cứu Hoắc Thành Quân ra khỏi lãnh cung, trên thực tế đó lại là chỉ thị ngầm của hoàng thượng. Sau khi kinh hoàng toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng thủ tiêu ý niệm vừa rồi trong đầu.

*Lúc đầu Hoắc Thành Quân bị giam ở Chiêu Thai cung trong Thượng Lâm Uyển, sau bị chuyển tới Vân Lâm Quán.

Nhưng cho dù có Hạ ma ma chăm sóc, Hoắc Thành Quân một ngày ba bữa cũng đều là rau dại, lương thực thô*, lại còn thường là bữa có bữa không. Hoắc Thành Quân cũng không kén chọn, bất kể là đồ ăn khó ăn tới bao nhiêu, nàng cũng luôn bình tĩnh ăn xong, sau khi ăn xong, lại ngồi trước bậu cửa ngăn người như trước.

*Lương thực thô gồm ngô, khoai, sắn...

Hạ ma ma muốn giúp nàng chải đầu búi tóc, nàng cũng không đồng ý, cứ để mặc tóc xõa xuống vai.

“Nương nương đang nghĩ gì vậy?”

Hạ ma ma cho rằng nàng cũng giống như trước, không nói lời nào, không ngờ hôm nay tâm tình nàng dường như rất tốt, lại trả lời: “Ta đang nghĩ tới một số chuyện trước kia.”

Hoắc Thành Quân cúi đầu mân mê y phục của mình, trên váy có hai cái lỗ nhỏ, đầu ngón tay của nàng cứ đưa vào rồi đưa ra, dường như là cảm thấy rất thú vị. Hạ ma ma nhìn mà trong lòng chua xót, nhẹ giọng nói: “Đây là lần thứ hai ta phải vào lãnh cung, lần đầu tiên khi vào, ta vẫn ngóng trông được ra ngoài, cho tới khi tuyệt vọng. Lúc này khi lại đi vào, ta lại không muốn ra ngoài. Ở đây tuy rằng kham khổ, nhưng thực tình lặng, thân tuy rằng khổ một chút, nhưng trong tâm cũng không khổ.”

Hoắc Thành Quân nghiêng đầu nở nụ cười, mái tóc đen từ từ đổ xuống, rủ xuống bên gò má. Tóc đen da trắng, vẫn là sắc đẹp hiếm có nhân gian.

“Chiêu Thai cung đã là nơi tồi tàn nhất trong lãnh cung, nhưng Lưu Tuân lại chuyển ta tới Vân Lâm quán, Hà Tiểu Thất ba ngày hai lần tới kiểm tra ta như thế nào, e sợ rằng người chung quanh đối tốt với ta, bà cảm thấy là nơi này có thể tĩnh lặng được sao?”

Hạ ma ma không trả lời được.

Hoắc Thành Quân lại nhìn cổ đại bắt đầu ngăn người, giống như một tượng đất không có sức sống.

Một thái giám từ bên ngoài đi vào, đột nhiên Hoắc Thành Quân như thể biến thành người khác, đứng bật dậy, bước vài bước tới trước, nhìn chăm chú vào thái giám đó. Thái giám quét mắt nhìn bốn phía, ra hiệu cho Hạ ma ma lui ra, Hạ ma ma thi lễ với Hoắc Thành Quân, rồi lui ra ngoài.

Thái giám vênh vác tự đắc nói: “Gần đây trong cung có không ít đại sự, ta không kiếm được thời gian rảnh rỗi tới đây. Lời của người, ba ngày trước ta đã chuyển cho Mạnh đại nhân, hẳn nghe xong chỉ mỉm cười, sau khi khách khí có lẽ tạ ơn ta, không nói câu nào đã đi rồi.”

Hoắc Thành Quân kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cổ đại dưới đầu gối, thất vọng ư? Có lẽ không! Hẳn vẫn là hắn, lạnh nhạt nhẵn tâm như trước, một chút thương hại cũng keo kiệt mà không ban ra.

Thái giám ho khan hai tiếng, chậm rãi nói: “Hiện tại ta có tin tức trọng đại về Mạnh đại nhân.”

Hoắc Thành Quân ngẩn người một lát, mới kịp lĩnh hội được ý tứ của thái giám, nói: “Ở chỗ ta đã không còn món đồ trang sức nào, lần trước đưa cho người chiếc trâm ngọc tím đã là tài sản cuối cùng của ta rồi. À! Đúng rồi, bên kia còn treo một cái đèn lồng, thủ công tinh xảo, hẳn là có thể đổi chút tiền.”

Đèn lồng? Thái giám hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn xoay người bước đi, vừa đi vừa thuận miệng nói: “Mạnh Giác đã chết, Tiêu Vọng Chi* tiếp nhận chức vụ Thái tử Thái phó.”

*Tiêu Vọng Chi đã được nhắc tới một lần rồi, là sủng thần của Lưu Tuân, là nguyên nhân gây ra thất bại của Ô Tôn khiến Hoắc Quang ốm liệt giường ấy.

Thân thể Hoắc Thành Quân run rẩy, vội vàng nắm lấy cánh tay của thái giám: “Người nói cái gì? Không thể thế được!”

Thái giám không chút khách khí đẩy Hoắc Thành Quân ngã xuống đất, phất phất ống tay áo của mình, phỉ đi xúi quẩy: “Hoắc gia một tay che trời còn có thể chết hết cả, Mạnh Giác có cái gì mà không thể chết được? Nhưng mà...” Về mặt hắn cũng rất hoang mang, vừa đi ra ngoài, vừa tự nhủ nói, “Rốt cuộc là sao lại thế này, ta cũng không thực sự rõ ràng lắm. Khi hoàng thượng tuyên chỉ gia phong Tiêu Vọng Chi làm Thái phó, đã vô cùng đau đớn tuyên bố với bách quan, nói Mạnh Giác thân là người dị tộc, tuy rằng được hưởng hoàng ân mệnh mông, nhưng vẫn có dã tâm, lại âm thầm có qua lại với người Khương, sau khi sự tình bại lộ, đã trốn khỏi Trường An, nhưng hoạn quan trong cung lại âm thầm nói hắn bị nạn tiền xuyên tâm, sớm đã chết!”

Hoắc Thành Quân ngơ ngác ngồi giữa những bụi cỏ hoang lạnh như băng, xa xa ráng chiều đỏ ối tựa như máu, tiếng hồng nhạn lạc bầy đây bi ai, trước mắt nàng đều là mộng lung không rõ. Lưu Tuân sao lại để cho hắn còn sống chứ? Nàng nên sớm nghĩ tới! Nhưng Lưu Tuân vì sao mà còn chần chừ không giết nàng chứ? Lưu Tuân oán hận lại thêm cả giận cá chém thớt với nàng, ngay cả nàng chết đi cũng không thể giảm bớt được, có lẽ chỉ có mỗi ngày đều khổ khổ mới có thể làm cho hắn có chút vừa lòng.

Nàng đứng lên, bước vào trong điện, y phục màu trắng, tóc dài quét đất, trên gương mặt tái nhợt chỉ có lạnh nhạt bình tĩnh.

Gió nhẹ hiu hiu thổi, chiếc đèn lồng tám mặt treo phía trước cửa sổ theo gió lay động, từng tranh vẽ trông rất sống động ở mỗi mặt lướt qua trước mắt nàng, trước mắt nàng chính là bức họa Hằng Nga sống đơn độc trong cung Quảng Hàn lạnh lẽo, nhìn xuống nhân gian mà rơi lệ.

Nàng thản nhiên mỉm cười, phụ thân, con gái đã sai rồi! Cho dù có xuống dưới đất cũng không còn mặt mũi nào để gặp người!

Nàng lấy ra một dải lụa cũ, đứng lên bậu cửa, tay dùng sức quăng lên, vắt đoạn lụa lên xà nhà. Ánh tịch dương xiên xiên chiếu vào căn phòng lạnh lẽo, khắp trong phòng đều được phủ một quãng sáng màu vàng cam.

Gió đột nhiên mạnh lên, cửa sổ bị thổi mở ra một cánh, vang lên tiếng ầm ầm, đèn lồng bị thổi rơi xuống mặt đất, quay tròn vài vòng rồi dừng lại trước bậu cửa.

Hết.

Chú thích:

Ở Trung Quốc có nhiều phiên bản về truyền thuyết Hằng Nga lên cung trăng, nhưng phiên bản liên quan tới trộm thuốc thì là phiên bản sau: Hằng Nga và chồng của mình là Hậu Nghệ đã từng là những vị thần bất tử sống trên thượng giới. Một ngày kia, mười người con trai của Ngọc Hoàng biến thành mười mặt trời, làm ặt đất trở nên nóng bỏng và khô cằn. Thất bại trong việc ra lệnh cho các con mình ngừng phá hủy mặt

đất, Ngọc Hoàng triệu Hậu Nghệ đến cứu giúp. Hậu Nghệ, bằng tài bắn cung của mình, đã bắn hạ chín mặt trời, chỉ để lại một người con trai của Ngọc Hoàng làm mặt trời. Ngọc Hoàng rõ ràng là không vui mừng gì với giải pháp của Hậu Nghệ trong việc cứu mặt đất và các sinh linh trên đó: chín con trai của ông đã chết. Như là một sự trừng phạt, Ngọc Hoàng đày Hậu Nghệ và Hằng Nga xuống hạ giới để sống cuộc sống của con người.

Cảm nhận thấy là Hằng Nga rất đau khổ vì bị mất khả năng bất tử, Hậu Nghệ quyết định lên đường đi tìm thuốc trường sinh trong một cuộc hành trình dài và đầy gian khổ, nguy hiểm để hai người có thể trở lại cuộc sống bất tử. Vào cuối cuộc hành trình, Hậu Nghệ đã gặp được Tây Vương Mẫu. Tây Vương Mẫu đồng ý cho Hậu Nghệ một viên thuốc, nhưng dặn rằng mỗi người chỉ cần nửa viên để trở thành bất tử.

Hậu Nghệ mang viên thuốc về nhà và cất nó trong một cái hộp. Hậu Nghệ dặn Hằng Nga không được mở chiếc hộp và sau đó rời khỏi nhà trong một khoảng thời gian (vì sao lại phải rời nhà thì tôi không biết) Giống như Pandora trong truyền thuyết Hy Lạp, Hằng Nga trở thành người tò mò: Nàng mở chiếc hộp và nhìn thấy viên thuốc ngay khi Hậu Nghệ quay lại nhà. Sợ rằng Hậu Nghệ có thể nhìn thấy mình đang lục lọi chiếc hộp, nên vô tình Hằng Nga đã nuốt chửng viên thuốc. Ngay lập tức Hằng Nga bay lên trời do thuốc quá mạnh. Mặc dù Hậu Nghệ muốn bắn Hằng Nga để tránh không cho nàng bị lơ lửng trên bầu trời, nhưng chàng không thể nhắm mũi tên vào nàng. Hằng Nga cứ bay lên mãi cho đến khi hạ xuống được mặt trăng.

Chắc tất cả mọi người đều còn nhớ chiếc đèn lồng của Hoắc Thành Quân có tám bức tranh kể chuyện Hằng Nga lên cung trăng, chính là câu chuyện này. Chiếc đèn rất đẹp nhưng lại mang một câu chuyện như vậy, cũng chỉ biết lắc đầu mà than: Ôi, tác giả! Hóa ra chính là thế đấy!

.....

Tới đây có thể nói Văn Trung Ca đã kết thúc rồi, còn một ngoại truyện ngắn, chắc thứ 4 mình sẽ làm xong. Đọc tới đây rồi, e là có rất nhiều bạn khẳng định, truyện này còn thâm hơn cả Bộ bộ kinh tâm, các nhân vật từ chính tới phụ, là nạn nhân hay kẻ gây họa đều có một kết cục bi thảm của riêng mình. Nhưng mình tin rằng, rất nhiều bạn sẽ có nhận xét tiếp theo là: lâu rồi mới được đọc một truyện hay như vậy, dù rằng đã rất nhiều lần phải khóc.

Có một số chi tiết nhỏ mình tìm hiểu được khi tìm tài liệu lịch sử, viết thêm ở đây, và cũng giải thích thêm một số chi tiết, bạn nào quan tâm có thể đọc tiếp:

- Lưu Hạ sau khi thoát khỏi Trường An, tiếp tục sống ở Xương Ấp, và chết vào năm 59 trước công nguyên (15 năm sau cái chết của Lưu Phát Lăng), cuộc sống sau đó của Lưu Hạ không được ghi chép lại nhiều. Tuy nhiên vì sao một vị vua gây nhiều tội ác, lại bị phế mà vẫn còn sống thì sử gia Trung Quốc vẫn chưa có câu trả lời.
- Hán Tuyên Đế Lưu Tuân được ghi nhận là một vị minh quân, có nhiều công lao với nhà Hán không kém gì Vũ Đế. Ông chết ở tuổi 42 vì bệnh.
- Tên chương 5 quyển Trung là Tam đế tinh hội, lúc đó mình có giải thích có thể hiểu là cuộc gặp gỡ của 3 vị vua, mà không dám giải thích thêm vì sợ tội spoil, sau cũng không dám giải thích để mọi người còn tò mò về số phận của Lưu Thích. Tới giờ chắc mọi người đều biết rồi, ba vị vua là Chiêu Đế, Tuyên Đế và Nguyên Đế (Lưu Thích).
- Trong chương 19 quyển Trung, Mạnh Giác có viết vào tay Phát Lăng hai chữ, mình đoán hai chữ đó là túi hương.
- Còn chuyện Mạnh Giác có chết hay không, liệu có phải có chi tiết Trương Hạ cho quân đi tìm là cứu được Mạnh Giác hay không thì không có câu trả lời đâu, mọi người cứ tự tưởng tượng vậy.
- Cuối cùng là một chuyện nho nhỏ về Hoắc Khứ Bệnh (hì, các bạn cứ đọc trước, chừng nào đọc Đại Mạc Dao rồi thích Hoắc Khứ Bệnh sau): một lần Vũ Đế ban cho Hoắc Khứ Bệnh một bình rượu ngon, vì muốn cho binh sĩ cùng uống, Hoắc Khứ Bệnh đã sai người đổ rượu xuống dòng suối gần khu vực đóng quân, binh sĩ trong quân doanh cùng uống nước suối hòa rượu. Sau đó người dân ở đây gọi dòng suối này là Tửu Tuyền (suối rượu), địa phương đó cũng đổi tên thành Tửu Tuyền, tới giờ vẫn mang tên này. Trong Bình Ngô đại cáo, vì cảm khái trước câu chuyện này, Nguyễn Trãi đã viết: “Hòa nước sông chén rượu ngọt ngào”.

Sắp tới mình sẽ dành thời gian kiểm tra và chỉnh sửa lại một lần, có thể sẽ làm ebook, nếu có thì phải sang tháng 4 mới có ebook nhé. Còn hồ mới thì mình vẫn chưa quyết định, có lẽ là làm truyện về Mạnh Cổ – nhân vật nam phụ mà mình rất thích trong Đây, chớ làm loạn, hoặc biết đâu sẽ nghĩ quần (và mặt dày) đào hồ Từng hứa hẹn cho các bạn đọc. Tuy nhiên, phải một thời gian nữa, mình tính nghỉ ngơi một thời gian, đọc cho hết đám ebook đầy trong máy, luyện mấy phim bộ Mỹ nữa. Trong thời gian này, có bạn nào muốn tìm truyện đọc mình xin đề cử danh sách sau, các bạn có thể tham khảo:

- Trầm vụn hương phai(Tô Mịch): tiên hiệp, gần hết, bản dịch cực kỳ hay của bạn Mạt Trà, truyện cũng rất hay luôn.
- Tướng Quân ở trên ta ở dưới(Quất Hoa Tán Lý): hài, cổ đại, đã hết, tên truyện đọc hơi... một chút nhưng là một truyện rất đáng đọc.
- Công tử vô sắc: cổ đại, hài, nam chính siêu “hồ ly”, xét một cách toàn diện thì đọc giải trí rất ổn.
- Đến Khai Phong phủ làm nhân viên công vụ(Mặc Tâm): truyện xuyên không, đồng nhân, nữ chính siêu vô lại, Công Tôn Sách cực hồ ly, Triển Chiêu cực dễ thương, sách xuất bản, có bản edit online tới chương bốn mươi.
- Thái tử phi thăng chức ký(Tiên Chanh): hài, xuyên không, sách xuất bản, có bản edit online tới khoảng chương 50.
- Mỹ nhân khó gả: ongoing, mình chưa đọc, thấy thiên hạ khen lắm.
- Rồng bay phượng múa(Minh Nguyệt Thính Phong): cổ đại, hài, đã hết

60. Q.3 - Chương 22: Ngoại Truyện - Thượng Quan Tiểu Muội, Một Đời Dài Đăng Đăng

Khi Tranh Nhi chải đầu cho Thượng Quan Tiểu Muội, Tiểu Muội nhìn gương thấy có một sợi tóc bạc, nàng nhẹ nhàng rẽ búi tóc ra, nhổ đi sợi tóc bạc. Tranh Nhi trong lòng đau xót muốn rơi lệ, kỳ thật nương nương tuổi cũng chưa già, so với tuổi của mấy phi tử trong cung cũng không hơn là bao nhiêu, nhưng nương nương...

Lục Thuận tiến vào bẩm tấu, nói rằng các vị nương nương tới thỉnh an nàng. Nàng nhẹ nhàng phát phát tay, Lục Thuận liền xoay người đi ra ngoài, cũng chẳng cần lấy lý do, trực tiếp lệnh cho nương nương các cung đều trở về hết. Nàng cười nghĩ, Lục Thuận cũng già rồi, nói cũng chẳng buồn nói, đã không còn cõi mở nhiệt tình như trước đây.

Bởi vì hoàng đế tôn kính, thái tử hiếu thuận, địa vị của nàng ở hậu cung không gì lay chuyển được, bất luận là phi tử được sủng ái hay là phi tử không được sủng ái, đều muốn tới làm thân với nàng, nhưng những người thực sự được gặp nàng một lần đích xác là đếm trên đầu ngón tay, có phi tử tới khi sinh hạ hoàng tử, cũng không biết Thái hoàng thái hậu trông như thế nào.

“Bà lão trong Trường Nhạc cung kia.” dần dần biến thành chuyện được thì thầm rỉ tai nhau trong đêm khuya ở Vị Ương Cung. Có người nói nàng do thân thể tàn tật, cho nên cho dù Tiên đế không có phi tần nào khác, chỉ sủng ái có hoàng hậu, nàng cũng không thể sinh con, sau khi Hoắc Thành Quân bị phế hậu cũng nói tới chuyện này sinh động y như thật vậy, còn khẳng định rằng chỉ sợ là trong huyết mạch Hoắc gia có bệnh. Có người nói nàng là thạch nữ*, căn bản không thể nhận mưa móc của đế vương, có người nói nàng kỳ thật vẫn là tấm thân xử nữ, năm đó Tiên hoàng có một nữ nhân bí mật, là do e sợ Thượng Quan Kiệt và Hoắc Quang, cho nên không dám lập cô gái kia làm phi. Có người nói nàng nhát gan yếu đuối, gặp chuyện chỉ biết khóc, bảo sao nghe vậy. Có người nói nàng lãnh đạm vô tình, người trong gia tộc đã chết hết cả, mà một giọt nước mắt cũng chưa rơi xuống...

*Mặc dù không muốn nhưng vẫn phải giải thích: “Thạch nữ” là cách gọi của dân gian, dành cho những người phụ nữ không có âm đạo hoặc dị tật âm đạo.

Khi nàng nghe được mấy lời này, lúc nào cũng muốn cười, thời gian đúng là một thứ đáng sợ, nó làm cho thiếu nữ tóc đen đã thành đầu bạc, nam nhi lưng thẳng biến thành cong, làm cho tất cả mọi thứ đều biến dạng, sai sự thật. Thế nhưng, thời gian không làm phai mờ đi kí ức của nàng, năm tháng dài đằng đẵng trong Trường Nhạc cung tỉnh mạch, nàng có thể chậm rãi nhớ lại.

Năm ấy, lần đầu tiên bước vào Vị Ương Cung, nàng sáu tuổi. Nàng vẫn còn nhớ rõ mũ phượng nặng trĩu trên đầu khiến cho nàng đi đường cũng nghiêng nghiêng ngã ngã. Nơi nơi là âm nhạc vui tươi rộn rã, nhưng nàng sợ hãi tới mức thậm chí muốn khóc, ngóng trông sau khi tất cả kết thúc, mẫu thân sẽ nhanh chóng tới đón nàng trở về. Nàng nghe được mọi người cao giọng gọi “Hoàng thượng”, nhưng nàng vẫn không nhìn thấy người đi tới đây, nàng nhịn không được lên nhắc khăn trùm đầu đỏ trên đầu lên, đưa mắt nhìn chung quanh tìm hoàng thượng, chỉ nhìn thấy phía xa xa có một bóng dáng, người ấy như thể đang ngằm chịu đựng bi ai và phẫn nộ, nàng ngẩn ngơ, như thể đã làm sai chuyện gì, nhanh chóng buông khăn trùm xuống, giấu đi thấp thỏm lo âu ở dưới mũ phượng.

Trong tiếng xướng từ của tán giả, nàng vừa vụng về dập đầu hành lễ, vừa nghĩ tới những lời mà mẫu thân đã nói.

“Mẹ, hoàng hậu là gì vậy?”

Mẫu thân đang đẩy xích đu, đưa nàng lên thật cao, nàng cười khanh khách. Trong tiếng cười của mình, nàng nghe thấy mẫu thân nói:

“Hoàng hậu chính là thê tử của hoàng đế, hoàng đế chính là phu quân của hoàng hậu.”

“Vậy thê tử là gì?”

“Thê tử chính là người cả đời muốn ở chung với phu quân.”

“Phu quân là gì?”

“Phu quân chính là người muốn ở chung cả đời với thê tử.”

Nàng mắt húng nói: “Vậy là con phải ở chung với hoàng đế cả đời sao? Như thế không được đâu, mẹ, con muốn cả đời ở cùng một chỗ với mẹ cơ.”

Sau một lúc lâu, mẫu thân vẫn không nói gì, chỉ đẩy xích đu cho nàng, nàng quay đầu lại nhìn, thấy trong mắt mẫu thân hình như có lệ...

Nàng ở dưới mũ phượng cân nhắc, người này chính là người mình phải ở chung cả đời sao? Hẳn giống như là không vui ấy! Nhưng mà người đã không vui, vậy thì ta đi về nhà!

Nhưng mẫu thân vẫn không tới đón nàng về nhà, nàng ở lại một mình trong Tiêu Phòng Điện.

Thời điểm bảy tuổi, ở trên Thần Minh đài, hẳn lần đầu tiên bế nàng lên, cùng nàng tìm kiếm nhà của nàng. Nàng tựa vào lồng ngực hẳn, vừa cố gắng tìm cha mẹ, vừa mơ hồ nghĩ, mẹ nói hẳn và mình cả đời phải ở cùng nhau? Cả đời ở cùng nhau...

Hắn trầm mặc tới một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ ôm lấy nàng, nhưng hoảng hốt và sợ hãi của nàng dường như đều phai nhạt.

Sau đó, nàng phát hiện hẳn rất thích tới Thần Minh đài, chỉ là hẳn nhìn xa xa về hướng Tây, mà nàng thì nhìn xa xa về hướng Bắc. Khi nàng ngẫu nhiên gặp được hẳn, hẳn sẽ vẫn bế nàng lên, để cho nàng nhìn về phương Bắc, tuy rằng hẳn và nàng đều biết, mặt kệ là phía Tây, hay là phía Bắc, kỳ thật đều không thể nhìn thấy gì.

Năm ấy tám tuổi, nàng lần đầu tiên nghe thấy cung nhân hát:

”Hoàng hạc phi hề hạ kiến chương

Vũ túc túc hề hành thương thương.

Kim vi y hề cúc vi thường.

Xiệp điệp hà hạnh

Xuất nhập kiêm gia.

Tự cổ phỉ bạc,

Sửu nhĩ gia tường*.”

*Bài thơ này tên chính xác là Hoàng hạc ca, được Chiêu Đế sáng tác vào năm 8 tuổi, nhân dịp hoàng hạc bay xuống hồ Thái Dịch. Theo truyền thuyết của Trung Quốc, hoàng hạc là một loài chim quý, rất hiếm thấy, do đó hiện tượng hoàng hạc bay xuống này thể hiện điềm lành cho đất nước. Thật xin lỗi mọi người, bài này mình không hiểu hết nên không dám dịch, sợ rằng dịch bậy xong có ai đó phải đội mồ sống dậy thì chết.

Cung nữ bên cạnh nói với nàng, đây là thơ hoàng đế làm theo lời thỉnh cầu của đại thần, ý thơ nàng vẫn chưa hiểu rõ được toàn bộ, nhưng nàng biết, bài thơ này không phải viết về điềm lành gì hết, mà là hoàng đế làm vì chính hân. Bởi vì nàng cũng từng vô số lần đứng ở bên hồ Thái Dịch, nhìn những con chim tự do tự tại, tưởng tượng rằng mình là một con chim, có thể tự do bay ra khỏi Vị Ương Cung. Trong tiếng ca của cung nữ, nàng bỗng nhiên hiểu được ẩn sâu trong ánh mắt hân là bi thương, hóa ra hân cũng hiểu nàng, hân tuy rằng trăm dặm xa cách, nhưng hân hiểu được hết thấy mọi điều trong lòng nàng.

Nàng dần dần trưởng thành, hân đối với nàng càng ngày càng lãnh đạm. Ngẫu nhiên, khi nàng tình cờ gặp hân một cách rất đáng ngờ ở Thần Minh đài, hân nhìn thấy nàng, sẽ lập tức xoay người rời đi, dưới bóng lưng hồ hững của hân ẩn chứa mỗi một cái giấu cũng không được, nàng biết trong Vị Ương Cung, Thần Minh đài là nơi duy nhất chỉ thuộc về hân. Bởi vì hiểu được, cho nên nàng ngừng bước. Nàng không tới Thần Minh đài nữa, vào buổi tối sẽ chỉ đi tản bộ xa xa dưới bầu trời đầy sao, yên lặng nghe tiếng tiêu khoan thai, quanh quẩn giữa những lan can ngọc, hành lang đỏ thắm...

Nàng làm sao có thể rời khỏi chỗ này?

Tất cả vui sướng và kỉ ức cả đời này của nàng đều ở chỗ này, phụ mẫu nàng, huynh đệ của nàng, người thân trong gia tộc cũng đều ở trong tòa thành trì này, tới tiết Thanh minh, trước tiên nàng sẽ đi tế bái cha mẹ, rồi đi tế bái tổ phụ, ngoại tổ phụ, thúc thúc, cữu cữu, nàng sẽ ở trước mộ của đệ đệ, đốt cho đệ đệ bức tranh vẽ ngựa mà nàng tự tay vẽ, cũng sẽ đốt hoa lụa ở trước mộ của Lan cô cô, đốt một chiếc khăn lụa ở trước mộ của dì Thành Quân.

Quan trọng hơn là nơi này có hân, nàng có thể ngồi trên Thần Minh đài suốt một ngày, có thể tới hồ Thái Dịch ngắm hoàng hạc, còn có thể tới Bình lăng ngắm mặt trời mọc. Trong tòa cung điện này, không chỗ nào là không có hình bóng hân. Hơn nữa, những kỉ ức này chỉ thuộc về nàng, cho dù tỷ ấy có tóc đen tựa mây, có vui vẻ tựa tiếng ca cũng vĩnh viễn không có khả năng có được. Nếu có được là một loại hạnh phúc, như vậy hồi ức của nàng cũng là hạnh phúc.

“Nương nương?” Tranh Nhi lo lắng gọi nhỏ, nương nương lại đang ngăn người rời.

Tiểu Muội cười thật có lỗi, phát tay để Tranh Nhi lui xuống, không để ý mà buông sợi tóc bạc trong tay xuống, nàng đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, trên bầu trời xanh, một đàn chim nhạn đang bay theo hàng lối chỉnh tề về phương Nam. Nơi mà đàn nhạn này bay tới là nơi như thế nào? Hoàng đế đại ca, hiện tại chàng hân là biết rõ.

Đại ca, thiếp biết chàng rốt cuộc cũng được tự do, chàng đã theo cô gái như vãn tựa ca kia bay ra khỏi nơi này, tỷ ấy sẽ đi khắp thiên sơn vạn thủy, hoàn thành những chuyện mà chàng muốn làm. Nhưng đối với thiếp, ở trong tòa cung điện này, ở nơi nào chỗ nào, ở bên hồ Thái Dịch, hay trên Thần Minh đài, giữa những hành lang uốn khúc của cung điện, giống như chỉ cần một nháy mắt, là có thể nhìn thấy chàng từ từ đi tới chỗ thiếp. Khi đêm khuya, chỉ cần thiếp tập trung lắng nghe, vẫn có thể nghe được của tiếng tiêu của chàng như cũ.

Ý chỉ chàng để lại cho thiếp, thiếp sợ là vĩnh viễn sẽ không dùng đến. Thiếp biết bên ngoài là một thế giới rộng lớn, chính là thiên địa bao la, nhưng đã không có hình bóng của chàng, thì đối với thiếp có quan hệ gì đâu? Hoa đó có tươi đẹp, cây đó có đẹp tới bao nhiêu, cảnh trí kia có thần kỳ tới bao nhiêu, nam nhân ở

đó có tốt tới bao nhiêu, cũng không phải là điều thiếp muốn, thiếp chỉ muốn ở tại chỗ này, giữ gìn hồi ức của thiếp và chàng, một đời dài đằng đẳng.

61. Q.3 - Chương 23: Thư Đồng Hoa Viết Cho Lưu Phát Lăng Và Mạnh Giác

Thư viết cho Lưu Phát Lăng:

Tất cả mọi người đều nói tôi thích bạn. Đúng, và tôi không bao giờ cố gắng để che giấu tình cảm của tôi dành cho bạn. Tôi hy vọng rằng nhiều người và nhiều người hơn nữa sẽ thích bạn. Đó là lý do tại sao tôi rất cẩn thận nghiên cứu từng chi tiết nhỏ về bạn. Tôi biết bạn đã viết bài thơ “Lâm Trì ca”(bài thơ được nhắc tới trong chương 15 quyển Trung). Một thời gian dài sau khi tôi đọc nó, tôi mới biết đến cái tên Vân Ca, bạn nói rằng đó là tên người con gái sinh ra dành cho bạn.

Tôi biết rằng có một lần bạn dạo thuyền trên hồ để ngắm sen. Vì vậy, tôi đã chủ định viết chương “Đêm khuya sen ngát, đầy thuyền vang tiếng hát”, tôi khinh* những cuốn sách lịch sử ghi lại những chi tiết đó, do đó, tôi đã viết cho bạn một chương có cảnh chèo thuyền sống động và lộng lẫy. Tôi chủ tâm viết nên cảnh này, cũng là một cảnh duy nhất mà tất cả các nhân vật chính cùng xuất hiện ở một nơi, có Hồng Y, Bệnh Dĩ, Hứa Bình Quân, Mạnh Giác, Đại công tử... bởi vì tôi biết rằng tôi không thể làm cho tất cả mọi người thích bạn, vì vậy tôi hy vọng rằng khi có người đọc thích các nhân vật khác trong cuốn sách, nếu cô ấy muốn nhớ về nhân vật ấy, trong cảnh tượng mà cô ấy nhớ tới sẽ có hình ảnh của bạn.

*Khi làm chương 15 quyển Trung, do vô đầu bút tóc mãi mà không dịch được bài thơ của Phát Lăng, mình đã tra cứu trên Baidu, đọc được một số tài liệu ghi lại bài thơ này. Sử gia Trung Quốc dùng một thái độ khinh bỉ chép lại cảnh Chiêu Đế cùng một đám oanh yến du thuyền ngắm sen trên Lâm Trì, đọc mà muốn ói máu luôn. Theo như lời tác giả ở trên, có lẽ Vân Ca cũng là tên người con gái mà Chiêu Đế yêu.

Tôi cũng biết bạn đã viết bài thơ “Hoàng hạc ca*”, nhưng khi tôi đã viết xong cuốn sách, tôi phát hiện ra tôi đã không có một cảnh nào thích hợp cho bài thơ này. Và tôi là một người ghét phải gượng ép mọi thứ. Nhưng... tôi rất đau lòng! Bởi vì thơ của bạn qua thời gian được lưu truyền lại quá ít! Vì vậy, tôi quyết định dành bài thơ đó ột cô gái khác trong cuộc đời của bạn. Đó có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Tôi không biết! Tất cả những gì tôi biết là khi tôi bắt đầu viết tôi phát hiện ra rằng hai bài thơ duy nhất của bạn còn được ghi chép lại tới giờ đã được in sâu vào trong ký ức của hai cô gái.

*Đồng Hoa đã dành bài thơ này cho Thượng Quan Tiểu Muội trong ngoại truyện.

Ban đầu, tôi tin rằng bạn chỉ đơn giản là chết trẻ. Nhưng cuối cùng, niềm tin của tôi về điều này đã tan vỡ. Tôi rất phần nộ, nhưng tôi cho rằng điều này cũng chỉ là chính trị. Các tài liệu lịch sử cho rằng bạn đã qua đời ở tuổi 21 hoặc 22. Tuy nhiên, tài liệu cũng cho biết bạn rất khỏe mạnh. Đúng! Đó là điều mà họ không thể thay đổi trong những cuốn sách lịch sử, nhiều tài liệu còn ghi lại thời gian trước khi bạn đăng cơ. Phụ hoàng của bạn thích võ thuật, ông là một người đàn ông tìm kiếm quyền lực. Bởi vì bạn cao lớn và khỏe mạnh, đó cũng là một trong các lý do mà cha bạn hài lòng về bạn.

Sách sử ghi lại là bạn đã bị bệnh trong một năm, nhưng sau đó nó cũng cho biết bạn đột ngột qua đời quá nhanh mà đế lăng của bạn chưa được xây xong. Các tài liệu còn nói rằng bạn rất thông minh và chu đáo, do đó, sao họ có thể viết rằng bạn bị ốm trong một năm, mà bạn lại không hề để lại di chiếu! Bạn sao có thể không biết rằng nước không thể một ngày không có vua? Bạn sao có thể không biết rằng nếu ngại vàng để trống một thời gian sẽ xảy ra hỗn loạn?

Không, các tài liệu đều nói rằng bạn yêu thương dân chúng của bạn và có tầm nhìn tuyệt vời. Nếu đó thực sự là bệnh, tại sao trong suốt một năm bị bệnh, bạn không viết lại một di chiếu nào? Nếu bạn đột ngột qua đời, như vậy không phù hợp với những tài liệu nói rằng bạn khỏe mạnh từ khi còn nhỏ, và nó càng không có ý nghĩa với các tài liệu nói rằng bạn còn rất khỏe mạnh ở tuổi 20. Vì vậy, trừ khi bạn đột ngột qua đời, nếu không bạn phải biết rõ rằng mình chưa có con trai để kế vị và ngôi vị đó sẽ bị tranh giành. Vậy nên, nếu bạn bị bệnh một thời gian và biết rằng sau đó mình sẽ chết, bạn sẽ phải để lại một di chiếu! Về di chiếu

này, kể cả bạn không thể viết nó, thì cũng có những người khác có thể chép lại giúp bạn! Thừa tướng của bạn sẽ nhắc bạn.

Có thể những người này đã tham gia vào âm mưu đó... Vì vậy, tôi không thể thay đổi gì, nhưng tôi không thích Hoắc Quang, bởi vì tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ mà ông ta đã làm. Kể cả ông ta là em trai của Hoắc Khứ Bệnh yêu quý của tôi, tôi vẫn không thích ông ta! Nhưng... khi tôi viết về nhân vật này, tôi phát hiện ra rằng tôi không hề ghét ông ta. Ông ta có thể không phải là một trung thần của triều đình, nhưng ông ta là một vị quan tốt! Bạn có thể nói rằng Hán triều có một vị quan như ông ta thực sự là do được ông trời gửi xuống! Tất cả những cải cách, ông ta chính là người đề đạt. Từng giây từng phút, ông ta đều lo lắng tới lợi ích của người dân. Vì vậy, cuối cùng, ngay cả trước khi tôi nhận ra nó, tôi đã không lo lắng về những cảm xúc mà mình viết ra, tôi cũng đã nhìn ông ta bằng quan điểm của bạn (Lưu Phát Lăng). Hoắc Quang đã làm đúng với chức trách của mình, xứng với những gì ông nhận được, với dân chúng của Đại Hán, ông ấy đã tận tâm phục vụ. Nhưng người mà ông ấy không lo lắng tới chính là con cái của mình, chủ nhân của mình, và cuộc sống của chính ông ấy.

Tôi đã nghĩ rằng bất cứ ai đã đọc, đều muốn bạn được xuất hiện nhiều hơn trong Vân Trung Ca. Nhưng tôi chỉ bạn một thời gian có hạn, và vào đầu quyển Hạ, tôi đã nói lời tạm biệt với bạn. Trong những ngày đó, tôi liên tục chỉnh sửa, thậm chí đặt ra câu hỏi là tại sao tôi không thể viết nhiều hơn nữa? Cuối cùng, logic của tôi đã dẫn đường. Tôi không thể kéo dài câu chuyện vì bạn. Tôi không nghĩ rằng đây là những gì bạn muốn. Nhưng tôi đã làm hết sức mình để viết cho bạn về hạnh phúc cuối cùng.

Một số người nói rằng bạn không được xây dựng đủ ba chiều. Tôi không biết đó có phải sự thật hay không. Tất cả những gì tôi biết là trong trái tim tôi, cảm xúc của bạn về tình yêu, giận dữ, buồn bã, niềm vui, tất cả đều rất sinh động. Nhưng nó thật sự cũng rất dịu dàng. Khác với Vân Ca, bạn rất bình thản với mọi người. Nó giống như bạn chỉ đứng ở rất xa và tất cả các cảm xúc của bạn giống như ánh sáng không lưu lại dấu vết. Đó là một loại ánh sáng, mà ngay cả những gì bạn mưu tính cũng giống như ánh sáng. Tuy nhiên, giống như người khác đã nói, sự dịu dàng của bạn là một trong những lý do vì sao chúng tôi yêu bạn rất nhiều.

Ồ phải, tôi quên nói với bạn. Mạnh Giác cũng rất thất vọng về bạn, nhưng anh ấy không làm bạn thất vọng. Bạn biết Mạnh Giác yêu Vân Ca, nhưng bạn không biết liệu anh ấy có yêu cô ấy rất nhiều, nhiều tới mức anh ấy sẵn sàng từ bỏ sự giàu có và quyền lực của Trường An. Vì vậy, bạn để Vân Ca đi, vì bạn biết rằng nếu anh ấy thấy Vân Ca là kho báu lớn nhất cuộc đời mình theo cách bạn nhìn cô ấy, sau đó anh ấy sẽ bỏ lại tất cả và đi tìm cô ấy. Sau đó, anh ấy sẽ một người tuyệt vời dành cho Vân Ca. “Hoang dã” chính là nơi mà bạn muốn họ có một ngôi nhà. Nếu không, bạn sẽ không bao giờ muốn người đàn ông nào khác ở bên cạnh Vân Ca. Bởi vì sau đó, họ cũng giống như tất cả những người đàn ông khác trong thành Trường An, tìm kiếm quyền lực và sự giàu có.

Bởi vì tài năng vô song của mình, anh ấy (Mạnh Giác) sẽ từ chối cúi đầu trước quyền lực, Hoàng đế sẽ không thể kiểm soát anh ấy. Kết quả là cái chết! Vì vậy, bạn đã đồng ý với hành động của Lưu Tuân sau này. Nhưng thời điểm đó, Mạnh Giác vẫn chưa phá vỡ xiềng xích cảm xúc của mình. Anh ấy chọn ở lại, anh ấy vẫn muốn ở Trường An “mượn sức của gió để gửi tới cho tôi những đám mây hình vòm”. Nhưng sự thật là khi đó anh ấy thậm chí chưa bao giờ nghĩ về những gì sẽ xảy ra sau khi mình có được những “đám mây hình vòm” ấy. Giết những người đã gây nên bi kịch của gia đình mình sao? Ở trên cao nhìn xuống số phận của những người khác sao?

Bạn sắp xếp cho những người giỏi nhất trong cung để bảo vệ Vân Ca. Những người này có thể bảo vệ Vân Ca khỏi tất cả những gì sẽ xảy ra trong cuộc sống của cô ấy. Bạn cũng sắp xếp cho Triệu Sung Quốc tướng quân bảo vệ cho Vân Ca từ quận Thiên Thủy trở đi. Khoảng cách từ Trường An tới Thiên Thủy quá ngắn ngủi. Một con ngựa chạy nhanh có thể tới đó trong vài giờ. Bạn biết cảm nhận của Mạnh Giác về Vân Ca, nhưng bạn không bao giờ biết rằng Lưu Bệnh Dĩ cũng giữ bí mật tình cảm của mình với Vân Ca. Bạn cũng không bao giờ biết rằng Vân Ca và Mạnh Giác có một kẻ thù luôn luôn dõi theo họ – Hoắc Thành Quân. Có lẽ Lưu Tuân sẽ để cho Vân Ca rời đi, nhưng Hoắc Thành Quân thì không bao giờ. Và kể từ khi Lưu Tuân đăng cơ, sau đó anh ta...

Hoắc Thành Quân, cô gái này lúc đầu không hề biết gì về thế giới. Khi đối mặt với thực tế tàn nhẫn, cô đã biến thành một người phụ nữ phù hợp để thành công có được một điện riêng trong cung. Tuy nhiên, hàng

loạt những điều buộc cô phải thay đổi đều có liên quan tới Vân Ca. Cô yêu Mạnh Giác bao nhiêu, cô ghét Vân Ca bấy nhiêu. Khi cái tát của mẹ cô vung lên má cô, người cô ghét không phải là mẹ cô, mà là Vân Ca. Những gì cô phải chịu đựng, cô sẽ trả lại nó lên Vân Ca. Cô đã bí mật gây rất nhiều phiền phức cho Vân Ca, nhưng những điều đó bạn không bao giờ nhìn thấy và không bao giờ biết. Nếu Vân Ca là Tiểu Muội, cô ấy sẽ nhận thấy và thông báo cho bạn trước, nói cho bạn mà không ngần ngại và đôi khi đề phòng là cần thiết. Nhưng Vân Ca của bạn không bao giờ là kiểu người con gái như thế. Cô ấy sẽ không bao giờ phù hợp với cuộc sống trong cung.

Vì vậy, nếu Mạnh Giác đã không thể bỏ lại Trường An, sau đó dù anh ấy có yêu Vân Ca tới bao nhiêu, bạn sẽ không chấp nhận anh ấy ở bên Vân Ca. Trong thế giới này, ngay cả những người thông minh nhất cũng không thể có đầy đủ thông tin để thực hiện một quyết định. Mặc dù trong mắt tôi, bạn chu đáo và thông minh, nhưng tôi không có ý định viết để bạn trở thành người toàn năng, do đó, những gì bạn không thể nhìn thấy và không biết, bạn không bao giờ có thể dự đoán nó.

Tôi không dám nghĩ tới những gì bạn cảm nhận khi thấy được những chuyện xảy ra sau khi bạn ra đi. Tôi chỉ có thể nói với bản thân mình rằng, bạn đã ra đi, bạn đã không còn đau đớn và khổ tâm. Tôi không dám nghĩ... Cuối cùng, tôi muốn nói với bạn rằng Vân Ca cuối cùng cũng đã làm như bạn muốn, đã bỏ lại Trường An. Tôi muốn nói với bạn rằng cô ấy đang làm tốt, cô ấy sẽ ổn thôi. Nhưng... những lời này tôi không thể nói lớn tiếng. Tôi không biết cô ấy có thực sự sống tốt không. Tôi đã suy nghĩ Mạnh Giác có thể biết, và nếu anh ấy chọn tin tưởng nó, sau đó tôi cũng tin đó là tốt.

Họ vẫn nói rằng tôi thích bạn. Tôi nghĩ có lẽ đúng, nhưng sau đó tôi lại nghĩ tới một số chi tiết và tôi tự hỏi liệu có thật thế không? Nếu đó là sự thật, sao tôi lại cho bạn thời gian ít vậy? Nếu tôi thích bạn, sao tôi lại không viết câu chuyện của bạn dài hơn? Nếu tôi thích bạn, sau đó sao tôi không viết cho bạn hoàn hảo hơn.

.....

(Đoạn sau là tác giả nói với độc giả, mình đoán vậy)

Nhưng Phát Lăng không giống như người đàn ông hoàn hảo như nhiều người vẫn nói.

Nếu anh hoàn hảo, anh đã không để cho Hoắc Quang có cơ hội thành công.

Nếu anh hoàn hảo, anh đã nhìn ra sai sót trong kế hoạch của mình và theo mong muốn của mọi người, chỉ mở đường cho cả Lưu Tuấn và Lưu Hạ tới nơi vàng.

Nếu anh hoàn hảo, anh sẽ không để Vân Ca gặp phải những chuyện sau đó. Mặc dù anh ấy đã có chuẩn bị tốt mọi thứ, nhưng nó đã thành vô ích, phải không? Và cuối cùng, anh ấy không phải ông trời, anh ấy cũng không thể biết những gì sẽ xảy ra sau khi anh ra đi. Vì vậy, làm thế nào mà anh ấy hoàn hảo cho được?

Nhưng tôi phải nói điều này, anh đã làm mọi thứ rất tốt.

Các ghi chép lịch sử cho thấy rằng Lưu Phát Lăng lên ngôi ở tuổi lên tám. Trong khi phải đối mặt với triều thần, anh đã không chịu bị khống chế và củng cố quyền lực của mình. Thông minh như vậy, ai mới có thể sánh bằng? Hán Vũ Đế đã bỏ qua tất cả những người con lớn của mình để chọn anh và truyền ngôi cho anh. Để chế cả ngàn năm đặt lên vai một đứa trẻ. Điều này chỉ chứng minh, đó là khả năng vượt trội của Lưu Phát Lăng.

Đó là điềm báo, một điềm báo từ khi anh sinh ra, và cho anh tài năng vượt trội so với những người bình thường có thể có. Nhưng nó làm cho anh ở một vị trí quá cao, quá lý tưởng.

Nhưng điều này không phải hoàn hảo, đây là tài năng.

Đây không phải là vệt sáng như sao băng*, đây là thông minh.

*Nguyên văn là ephemeral: phù du, sớm nở tối tàn; mình thấy dùng hình ảnh trên giống với đoạn Đồng Hoa miêu tả hơn.

Đây không phải là tiểu thuyết, đây là thực tế lịch sử.

Vì vậy tôi hy vọng rằng những độc giả nghĩ rằng Phát Lăng không quá hoàn hảo có thể từ từ và kiên nhẫn đánh giá lại nhân vật yêu thích của mình. Không sử dụng một từ “hoàn hảo” và đặt anh sang một bên. Hoàn hảo không nên trở thành một thiếu sót của anh, và nó không nên là lý do để độc giả không thích anh ấy.

Thư viết cho Mạnh Giác:

Trước khi viết thư này cho bạn, sau cuộc tranh luận của tôi với Jades (một câu lạc bộ những người yêu thích truyện của Đồng Hoa), gần như trái tim của tôi có xoắn một nút. Tôi cảm thấy tôi phải ghen tị với bạn mà ghét bạn mất. Tình yêu của họ dành cho bạn quá áp đảo, nhiều tới nỗi không chỗ nào chứa hết. Cuối cùng nó (tình yêu được nhắc tới ở câu trên) rơi vào tôi, nhưng may mắn là không có quá nhiều thành viên câu lạc bộ này, và chỉ có một số ít không muốn bạn ra đi. Ôn Chúa là tôi không còn ở Thượng Hải, vì nếu họ đuổi theo tôi, tôi không biết sẽ phải làm gì. Và chắc chắn là, họ tới để đấu tranh về đoạn kết dành cho bạn. Mọi người trong Jades muốn có một giải thích hợp lý hơn về nó, và tôi đã phải đi tìm một góc ngồi khóc.

Nhưng rõ ràng là bạn sẽ không thương hại tôi. Bạn sẽ giống như trong giấc mơ của tôi, cách qua một lớp sương mù, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi thậm chí không thể nhìn ra, bạn có quan tâm tới kết thúc mà tôi viết cho bạn hay không. Trong Bộ bộ kinh tâm, tất cả các nhân vật nam đều là nhân vật lịch sử. Quá khứ và tương lai của họ đều đã được viết rõ ràng trên bia đá. Với câu chuyện về Thanh triều, ngay cả những người mù chữ trong ngõ ở Bắc Kinh cũng có thể kể được hoàng đế Khang Hy có bao nhiêu con trai và tên của họ. Họ đã được mô tả rõ rệt trong các tài liệu để câu chuyện tôi viết về họ được rõ ràng. Chỉ cần một vài từ, và độc giả sẽ chấp nhận nó.

Giống như khi tôi viết rằng Tứ gia mà mẹ của anh có một quan hệ không tốt đẹp. Tôi không cần giải thích tại sao vì tất cả mọi người đều biết rõ ràng lý do tại sao. Độc giả không cần phải mổ xẻ, họ biết rõ lý do tại sao và không cần một lý do để chấp nhận được, thành công của Bộ bộ kinh tâm của tôi cần phải cảm ơn thể loại Thanh xuyên, và mọi người đều biết về hoàng đế Ung Chính, biết Thập tam gia, Thập tứ gia và câu chuyện của họ. Nếu không, với tất cả các chi tiết, tôi sẽ không thể viết hết trong Bộ bộ kinh tâm.

Trong Đại Mạc Dao, tôi sử dụng phương pháp riêng của tôi để tạo ra Mạnh Tây Mạc, nhưng người này không phải là vai nam chính. Câu chuyện trong Đại Mạc Dao là kể lại theo cuộc đời của Hoắc Khứ Bệnh. Bốn trăm nghìn từ được sử dụng để mô tả lại cuộc đời huyền thoại của Hoắc Khứ Bệnh. Anh cũng là một nhân vật lịch sử có thật, ngay cả khi anh không nổi tiếng như Tứ gia, Thập tam gia, Thập tứ gia, nhưng nếu là người không ngủ gật trong lớp lịch sử, bạn sẽ biết về tên tuổi của anh. Vì vậy huyền thoại về anh đã được viết nên.

Nhưng trong Vân Trung Ca, bởi vì tôi tạo ra bạn, tất cả mọi thứ đều phải thay đổi. Trước khi có Vân Trung Ca, bạn không tồn tại. Sau Vân Trung Ca, bạn đã trở thành bạn. Bạn trở thành một người có tồn tại và hoàn toàn thuộc về tôi. Cho dù trong Bộ bộ kinh tâm hay trong Đại Mạc Dao, cuộc sống của nhân vật nam chính đều đến từ lịch sử và tôi chỉ cần thêm một số chi tiết và dùng trí tưởng tượng để khắc họa ra. Trường hợp ngoại lệ là bạn. Mọi chi tiết về bạn là duy nhất, không có vấn đề gì về lớn hay nhỏ, và đều được tạo ra bởi tôi. Vì vậy, làm thế nào tôi có thể không thích bạn.

Một người trong Jades nói: Trong các cuốn sách của Đồng Hoa, chỉ có trong Vân Trung Ca, cô ấy đã tạo ra các nhân vật ba chiều sắc nét nhất, cảm xúc, máu, thịt tạo nên Mạnh Giác. Mặc dù nhận xét này có đầy phản đối, nhưng điều này là đủ cho tôi rồi, phải không? Trong ba tập của Vân Trung Ca, tôi đều viết về bạn. Bạn sinh ra, bạn trưởng thành, cuộc đấu tranh của bạn, thay đổi của bạn, tất cả mọi thứ về bạn được tôi viết nên từng chữ. Vì vậy, bạn có thể nói rằng kết thúc tôi viết cho bạn không làm tôi thất vọng. Bạn đang giống như Tứ gia, Thập tam gia, Thập tứ gia và Hoắc Khứ Bệnh, sống trong lòng độc giả. Bạn thậm chí có thể nói rằng hình ảnh của bạn thậm chí còn sống động hơn.

Trong đoạn đầu của Vân Trung Ca, bạn chỉ là bạn. Đó là hình ảnh một người tôi đã nghĩ tới một thời gian rất dài trước khi đặt cho bạn một cái tên. Khi lần đầu tiên tôi viết tới tên của bạn nó đã không có bất kỳ ý nghĩa gì sâu sắc hơn. Sau đó tôi viết về biệt danh Ngọc trung chi vương của bạn. Khi tìm kiếm trong sách vở, tôi tìm được bài thơ “Deep Fragrance*” trong đó có tên của bạn và nó có nghĩa là “kết thúc của giấc mơ”. Tại thời điểm đó, tôi đã choáng váng, và tôi đọc lại bài thơ và nhận ra nó dùng để miêu tả về bạn. Vì vậy tôi luôn luôn thờ dài và thấy rằng cuộc sống có thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên, và có một số lúc tôi không thể sử dụng logic của mình để giải thích nó. Nếu không, làm thế nào tôi có thể giải thích tên bạn?

Làm thế nào để giải thích về bài thơ “Deep Fragrance” được ám chỉ đến ý nghĩa cái tên của bạn? Sự trùng hợp như vậy là ngẫu nhiên? Hoàn hảo tới thế sao?

*Mình chưa tìm được tên tiếng Trung hoặc phiên âm Hán Việt của bài thơ này để tìm hiểu thêm, có bạn nào biết thì chỉ mình nhé.

Trong quyển Thượng của Vân Trung Ca, cảm xúc của tôi dành cho bạn rất nhẹ nhàng. Bạn chỉ là một chàng trai tên Mạnh Giác. Tôi nhớ khi viết Đại Mạc Dao, sau một vài chương, tôi cười và nhận ra rằng tôi đã rơi vào tình yêu với một nhân vật hư cấu tên là Mạnh Cửu, và rằng tôi sẽ thích anh ấy nhiều hơn và nhiều hơn nữa. Tôi không cảm thấy như vậy về bạn. Khi gần kết thúc quyển Thượng, tôi đã cảm thấy là cảm xúc của mình về bạn khó có thể phát triển sâu sắc hơn. Nhưng tôi đã đưa bản thảo cho hai người đàn ông đọc nó. Sau khi đọc xong, họ nói với tôi rằng không thể để lãng phí “Ngọc trung chi vương” này được, nói rằng tôi phải đào sâu hơn nhân vật của bạn. Họ nói rằng bạn và Lưu Tuân chính là hai nhân vật trong tiểu thuyết này có giá trị để đào sâu hơn. Tôi nghĩ về nó, do đó, sau khi tôi đã đăng các chương, tôi tiếp tục viết thêm nhiều cảnh có bạn. Tôi khi quyển Thượng của Vân Trung Ca kết thúc, tôi biết rằng bạn đã đi vào trái tim tôi. Đó là khi tôi hoàn toàn chấp nhận bạn là vai nam chính của cuốn tiểu thuyết này. Cuốn tiểu thuyết này đã được hình thành với thay đổi cảm xúc của bạn và cuộc sống của bạn đã đẩy toàn bộ câu chuyện về phía trước.

Tự hào về bạn:

Bạn xuất hiện với phong thái nhẹ nhàng, nhưng thực tế lúc nào bạn cũng đau khổ giằng xé. Bạn rất đáng tự hào, rất đáng tự hào. Tôi luôn luôn cho rằng Thiếu Hạo(nhân vật trong Từng hứa hẹn) mới là nam chính kiêu ngạo và tự hào nhất mà tôi đã viết, nhưng hóa ra không đúng. Thiếu Hạo của kiêu ngạo được sinh ra trong một gia đình hoàng tộc, với hoàng quyền đã được ngấm vào trong xương tủy của anh. Anh lớn lên trong một môi trường tươi sáng. Nhưng niềm tự hào của bạn đến từ thực tế tàn nhẫn của cuộc sống. Đó là những gì bạn sử dụng để bảo vệ mình, đó là một lá chắn sinh ra từ bóng tối.

Trong quyển Thượng của Vân Trung Ca, tôi đã suy nghĩ xem bao giờ bạn cho Lưu Tuân biết anh ta nợ bạn một ơn cứu mạng rất lớn(để để Mạnh Giác chết thay Lưu Tuân). Bạn rất thông minh để biết làm thế nào thể hiện giá trị của bạn. Cho tới khi tôi viết tới quyển Hạ và tôi biết bạn sẽ không bao giờ nói cho anh ta biết. Một là lòng biết ơn xuất phát từ sự trao đổi mạng sống của em trai không phải là một thứ mà bạn sẽ cần tới. Vì vậy, ngay cả khi Trương Hạ tiếp tục cố ý gợi ý bạn, bạn sẽ không bao giờ thừa nhận bạn thực sự là ai. Bạn muốn xóa sạch tất cả đi, ngay cả khi bạn biết rằng chỉ cần một cái gạt đầu của bạn, Trương hạ sẽ hy sinh cả cuộc sống của mình để bảo vệ bạn. Ngay cả khi bạn biết rằng Trương An Thế nắm giữ binh quyền to lớn mà bạn có thể sử dụng. Vì vậy, bạn thực sự thông minh? Hay là ngu ngốc? Nếu Lưu Tuân là bạn, anh ta sẽ nhanh chóng thừa nhận nó. Nhưng bạn không phải là anh ta. Bạn thấy mình là người có thể sử dụng bất cứ thứ gì, bất cứ ai, để tạo nên lợi thế của bạn. Bạn thấy mình như một chính trị gia giống Lưu Tuân và Hoắc Quang. Nhưng bạn quên rằng một chính trị gia thực sự không có niềm tự hào, không có kiêu ngạo. Miễn là bạn giữ lại niềm tự hào của bạn thì sau đó bạn sẽ không bao giờ trở thành như họ. Trong quyển Trung, bạn rõ ràng là ngồi cạnh Vân Ca trong một buổi chiều(chương 17) nhưng bạn lại nói với cô ấy là bạn vừa mới tới. Bạn sẽ sử dụng điều kiện là Vân Ca phải kết hôn với bạn nếu bạn trị bệnh cho Lưu Phát Lăng, nhưng bạn lại đứng quá lâu ở nhà ẩm trồng hoa. Từ hoàng hôn cho tới khi trời tối, trong trái tim bạn, bạn hy vọng rằng Vân Ca sẽ từ chối đề nghị này của bạn. Bạn muốn rằng khu vườn sẽ trống rỗng và cô ấy đã rời đi. Nếu Vân Ca từ chối, bạn sẽ vui vẻ trị bệnh cho Lưu Phát Lăng.

Nhưng cô ấy đã thực sự chấp nhận! Bạn đã thấy cô ấy đứng dưới giàn tử đằng và cô ấy nói đồng ý kết hôn với bạn. Lúc đó bạn cảm thấy thế nào? Một thế giới ngập tràn giận dữ và đau đớn, đúng không? Bạn có biết rằng mỗi khi bạn làm thế với Vân Ca, bạn đã làm tổn thương chính mình. Bạn có thể giống như cha nuôi của bạn, cứu sống tình địch của mình. Sau đó, Vân Ca sẽ biết ơn bạn và cảm thấy có lỗi với bạn. Sự tôn trọng của cô ấy dành cho bạn thậm chí có thể thổi bùng một ngọn lửa đã một lần từng cháy vì bạn. Cô ấy và bạn đã có rất nhiều những cơ hội bị bỏ lỡ. Nếu cô ấy từ chối đề nghị của bạn, sau đó bạn có thể cứu được một mạng sống mà không cần phải trả ơn. Nếu bạn cứu được mạng sống đó, sau đó cô ấy sẽ có một thời gian khó khăn hơn để cho bạn đi. Nhưng bạn không biết, và cô ấy cũng không biết! Hai người chỉ tiếp tục rời xa nhau hơn và xa hơn nữa trong quyển Trung. Và tầm quan trọng của bạn trong trái tim Vân Ca giảm đi cùng với sự tăng lên của tầm quan trọng của Lưu Phát Lăng trong trái tim cô ấy.

Bạn vẫn là bạn, mà không phải là Mạnh Cửu cha nuôi của bạn. Bạn không thể vị tha, chỉ biết có “chính mình” trong thế giới này. Nếu bạn không chiến đấu cho những gì bạn muốn, không ai có thể chiến đấu vì những gì bạn muốn cho bạn. Tôi biết có rất nhiều người không thích bạn vì điều này, nhưng tôi không nghĩ rằng cách bạn làm là sai. Trong thực tế, tôi đánh giá cao và tôn trọng bạn. Bệnh của Lưu Phát Lăng đã đẩy bạn và Vân Ca xa nhau. Cho đến khi kết thúc, bạn phải nhận ra rằng bạn sẽ không bao giờ là người duy nhất trong trái tim của Vân Ca. Bạn không thể ngăn chặn nó, và bạn không thể kiểm soát Lưu Phát Lăng đã gieo hạt giống của mình trong trái tim của Vân Ca và nó đã nở thành một bông hoa rực rỡ. Vì vậy, bạn chỉ có thể lùi lại và hy vọng rằng trong đoạn đời còn lại, bạn có thể có một cơ hội khác với cô ấy.

Tôi biết rằng bạn đã nói với Lưu Phát Lăng về Nguyệt Sinh để giảm sự nghi ngờ của anh ấy về bạn. Tuy nhiên, cho đến phút cuối cùng, bạn không bao giờ nói với anh ấy rằng bạn cũng sở hữu một chiếc giày thêu màu xanh lá cây khác. Bạn không bao giờ nói với anh ấy rằng anh không phải là người duy nhất trong sa mạc đó, không chỉ anh nhớ tới hình ảnh một cô gái mặc váy màu lục. Đúng, thậm chí nếu là tôi, người chỉ có tới một nửa niềm kiêu hãnh như bạn, tôi cũng sẽ không kể chuyện này cho tình địch của mình. Bạn đã không nói với Lưu Phát Lăng về Vân Ca, về những gì bạn đã trải qua sao? Không gì quan trọng nữa rồi. Nói với anh ấy về chuyện của bạn với Vân Ca sao? Trừ khi bạn bị điên! Đó là một thứ gì đó bạn giấu ở nơi sâu nhất trong trái tim mình. Nhưng sau đó...nếu bạn nói với anh ấy, kết thúc có lẽ sẽ không thể.

Bạn sẽ không còn là một người mà Vân Ca gặp ở Trường An. Bạn sẽ không còn là một người đàn ông mà cô ấy gặp hai ba năm trước. Bạn yêu cô ấy, cẩn thận giữ gìn giày thêu màu xanh lá cây. Kiên trì của bạn, bảo vệ của bạn, rất có thể thậm chí bạn còn chẳng nhận ra nó nhiều tới như thế nào. Có lẽ bạn đã bị dao động một lần, và do dự rằng Vân Ca bị tổn thương là do lỗi của bạn. Nhưng từ thời điểm bạn nhận ra, trong trái tim bạn, bạn không hề thua kém anh ấy, không một chút nào. Có lẽ bạn không hoàn hảo như anh ấy, bạn không phải là chỗ dựa vững chắc. Nhưng không phải những cái đó không đến từ hành động, quyết định mà đến từ đấu tranh, giống như một con phượng hoàng hồi sinh từ đống tro tàn sao? Một viên ngọc quý giá đã được mài giũa sẽ trở nên đẹp hơn.

Bạn, người không bao giờ thấy cần thiết phải giải thích rõ bất cứ điều gì.

Tôi rất ghét tuýp người quá nhạy cảm, những người chịu bất kỳ tác động nhỏ nào và ngay lập tức nói về nó. Tôi luôn thích hành động hơn lời nói! Nếu có một anh chàng giống như bà di hàng xóm, phàn nàn về bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu những thứ anh ta quan tâm, có lẽ tôi sẽ đập lên đầu anh ta bằng một con dơi! Nhưng...nhưng...đôi khi tôi muốn bạn nói nhiều hơn! Bạn có thể chia sẻ, thậm chí chỉ cần nói một chút về nỗi khổ tâm của riêng bạn.

Bạn có biết không? Từ quyển Thượng cho tới chương 11 của quyển Hạ, tổng cộng có 500.000 từ, bạn không bao giờ nói rõ với Vân Ca những gì bạn cảm nhận về cô ấy. Lần đầu tiên, bạn trêu chọc cô ấy. Lần thứ hai, bạn nói đùa rằng con gái của bạn sẽ nói rằng mẹ cô khẳng khái đòi kết hôn với cha cô, đó là lời hẹn ước kết hôn. Lần thứ ba, trong cung điện, bạn nói rằng bạn đã hứa thì sẽ giữ lời. Mạnh Giác à! Lời hứa cái chết tiệt gì chứ? Bạn chỉ yêu cô ấy, thực sự yêu cô ấy, yêu cô ấy tới mức muốn dành phần đời còn lại của mình bên cạnh cô ấy. Vậy tại sao không đi tới và nói rõ với cô ấy?

Có một lần tôi tức giận, và vì rất tức giận nên đã quyết định một cuộc chiến tranh lạnh với chồng tôi trong một tuần, khi anh ôm tôi và nói rằng “Anh yêu em, chúng ta không chiến tranh nữa”, ngay lập tức tôi không còn tức giận. Một câu “Anh yêu em” của anh ấy mạnh hơn so với bất kỳ lời giải thích hoặc lý do nào, bất kể là trong cuộc tranh cãi trước đó ai đúng ai sai. Tôi không biết tôi nên xếp hành động của bạn vào niềm tự hào của bạn, hay thực tế là do bạn thấy có lỗi. Bởi vì bạn biết sâu trong đáy lòng bạn, bạn sẽ nghiêm túc mà lựa chọn Hoắc Thành Quân, mà cuối cùng không phải là Vân Ca, rằng bạn đã phản bội lại lời hứa hẹn với cô ấy. Người ta nói rằng hành động quan trọng hơn lời nói để xác định xem ai đó có yêu thương bạn không. Tuy nhiên, Mạnh Giác, bạn không có bất kỳ hành động hay lời nói dứt khoát nào với Vân Ca! Cô ấy chính mắt nhìn thấy bạn ôm Hoắc Thành Quân. Bạn thậm chí không hỏi cô ấy nơi cô ấy đã nhìn thấy, bởi vì bạn biết rằng có thể cô ấy đã thấy nhiều hơn, biết nhiều hơn.

Từ khi bạn nghiêm túc lựa chọn Hoắc Thành Quân, cho tới khi bạn dao động, và sau đó chỉ cố gắng để thoát khỏi nó, nó đã không chỉ còn là một cái ôm nữa rồi. Thấy Vân Ca đau khổ, có lẽ bạn thực sự không có cách nào giải thích. Bạn có biết, Lưu Phát Lăng, khi Vân Ca từ chối anh ấy, anh ấy chỉ thổi một khúc “Đức âm bất vong” không? Đó là một giai điệu về tình yêu mãnh liệt! Mạnh Giác, bạn cho tôi biết, tại sao

lại không nói hết ra?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-trung-ca>